

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

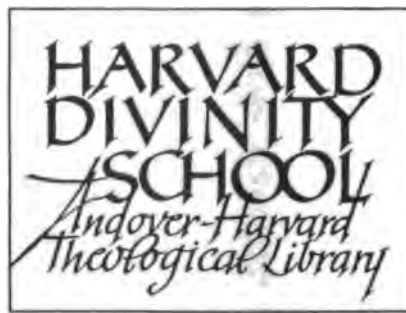
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Migne, Jacques Paul

PATROLOGIÆ

CURSUS COMPLETUS

SEU BIBLIOTHECA UNIVERSALIS, INTEGRÆ, UNIFORMIS, COMMODA, ŒCONOMICA;
OMNIUM SS. PATRUM, DOCTORUM SCRIPTORUMQUE ECCLESIASTICORUM,

SIVE LATINORUM, SIVE GRÆCORUM,

QUI AB ÆVO APOSTOLICO AD TEMPORA INNOCENTII III (ANNO 1216) PRO LATINIS
ET CONCILII FLORENTINI (ANN. 1439) PRO GRÆCIS FLORUERUNT :

RECUSIO CHRONOLOGICA

OMNIUM QUÆ EXSTITTERE MONUMENTORUM CATHOLICÆ TRADITIONIS PER QUINDECIM PRIMA
ECCLESIE SÆCULA,

DETERMINATA EDITIONES ACCURATISSIMAS, INTER SE CUMQUE NONNULLIS CODICIBUS MANUSCRIPTIS COLLATAS, PERQUAM DILIGENTER CASTIGATA; DISSERTATIONIBUS, COMMENTARIIS, VARIISQUE LECTIONIBUS CONTINENTER ILLUSTRATA; OMNIBUS OPERIBUS POST AMPLISSIMAS EDITIONES QUÆ TRIBUS NOVISSIMIS SÆCULIS DEBENTUR ABSOLUTAS DETECTIS, AUCTA; INDICIBUS PARTICULARIBUS ANALYTICIS, SINGULOS SIVE TOMOS SIVE AUCTORES ALICUIUS MOMENTIS SUBSEQUENTIBUS, DONATA; CAPITULIS INTRA IPSUM TEXTUM RITE DISPOSITIS, NECNON ET TITULIS SINGULARUM PAGINARUM MARGINEM SUPERIOREM DISTINGUENTIBUS SUBJECTAMQUE MATERIAM SIGNIFICANTIBUS, ADORNATA; OPERIBUS CUM DUBIIS, TUM APOCRYPHIS, ALIQUA VERO AUCTORITATE IN ORDINE AD TRADITIONEM ECCLESIASTICAM POLLENTIBUS, AMPLIFICATA ;

SCIENTIÆ ET AMPLIUS LOCUPLETATA INDICIBUS AUCTORUM SICUT ET OPERUM, ALPHABETICIS, CHRONOLOGICIS, STATISTICIS, SYNTHETICIS, ANALYTICIS, ANALOGICIS, IN QUODQUE RELIGIONIS PUNCTUM, DOGMATICUM, MORALE, LITURGICUM, CANONICUM, DISCIPLINARE, HISTORICUM, ET CUNCTA ALIA SINE ULLA EXCEPTIONE; SED PRÆSERTIM DUOBUS INDICIBUS IMMENSIS ET GENERALIBUS, ALTERO SCILICET RERUM, QUO CONSULTO, QUIDQUID NON SOLUM TALIS TALISVE PATER, VERUM ETIAM UNUSQUISQUE PATRUM, NE UNO QUIDEM OMISSE, IN QUODLIBET THEMA SCRIPSERIT, UNO INTUITU CONSPICIATUR; ALTERO SCRIPTURÆ SACRÆ, EX QUO LECTORI COMPERIRE SIT OBVIUM QUINAM PATRES ET IN QUIBUS OPERUM SUORUM LOCIS SINGULOS SINGULORUM LIBRORUM S. SCRIPTURÆ VERSUS, A PRIMO GENESEOS USQUE AD NOVISSIMUM APOCALYPSIS, COMMENTATI SINT:

EDITIO ACCURATISSIMA, CÆTERISQUE OMNIBUS FACILE ANTEPONENDA, SI PERPENDANTUR CHARACTERUM NITIDITAS, CHARTÆ QUALITAS, INTEGRITAS TEXTUS, PERFECTIO CORRECTIONIS, OPERUM RECUSORUM TUM VARIETAS, TUM NUMERUS, FORMA VOLUMINUM PERQUAM COMMODA SIBIQUE IN TOTO PATROLOGIÆ DECURSU CONSTANTER SIMILIS, PRETII EXIGUITAS, PRÆSERTIMQUE ISTA COLLECTIO, UNA, METHODICA ET CHRONOLOGICA, SEXCENTORUM FRAGMENTORUM OPUSCULORUMQUE HACTENUS HIC ILLIC SPARSORUM, PRIMUM AUTEM IN NOSTRA BIBLIOTHECA, EX OPERIBUS ET MSS. AD OMNES ÆTATES, LOCOS, LINGUAS FORMASQUE PERTINENTIBUS, COADUNATORUM.

SERIES LATINA PRIOR,

IN QUA PRŒDEUNT PATRES, DOCTORES SCRIPTORESQUE ECCLESIE LATINÆ
A TERTULLIANO AD INNOCENTIUM III.

ACCURANTE J.-P. MIGNE,

Bibliothecæ Cleri universæ,

SIVE CURSuum COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE.

PATROLOGIÆ TOMUS CXXXVI.

RATHERIUS VERON, EPISC.; LIUTPRANDUS CREMONENSIS; FOLQUINUS S. BERTINI MONACH.;
GUNZO DIAC. NOVAR. RICHARDUS ABBAS FLORIACENSIS; ADALBERTUS METENSIS SCHOL.

TOMUS UNICUS.

PARISIIS

APUD GARNIER FRATRES, EDITORES ET J.-P. MIGNE SUCCESSORES,
IN VIA DICTA : AVENUE DU MAINE, 189, OLIM CHAUSSÉE DU MAINE, 187.

1881

BR
60
• M4
t. 136

Ex typis societatis dictæ Societas impressionis et librariæ administrationum viarumque ferratarum
PAULO DUPONT. — Parisiis, in via dicta Jean-Jacques Rousseau, 41. (Cl.) 113.9.80.

SÆCULUM X.

RATHERII
VERONENSIS EPISCOPI
OPERA OMNIA,

JUXTA EDITIONEM VERONENSEM, ANNO 1765, CURANTIBUS PETRO ET HIERONYMO FRATRIBUS
BALLERINIIS, PRESBYTERIS VERONENSIBUS, DATAM, AD PRELUM REVOCATA,

ACCEDUNT

LIUTPRANDI CREMONENSIS

NECNON

FOLQUINI S. BERTINI MONACHI, GUNZONIS DIACONI NOVARIENSIS, RICHARDI
ABBATIS FLORIANENSIS, ADALBERTI METENSIS SCHOLASTICI.

SCRIPTA VEL SCRIPTORUM FRAGMENTA QUÆ EXSTANT.

ACCURANTE J.-P. MIGNE,

BIBLIOTHECÆ CLEBI UNIVERSÆ,

SIVE

CURSUM COMPLETORUM IN SINGULOS SCIENTIÆ ECCLESIASTICÆ RAMOS EDITORE.

TOMUS UNICUS.

PARISIIS,

APUD GARNIER FRATRES, EDITORES, ET J.-P. MIGNE, SUCCESSORES,
IN VIA DICTA : AVENUE DU MAINE, 189, OLIM CHAUSSÉE DU MAINE, 127.

1881

ELENCHUS

AUCTORUM ET OPERUM QUI IN HOC TOMO CXXXVI CONTINENTUR.

RATHERIUS VERONENSIS EPISCOPUS.

Prolegomena, col. 9.

OPERUM PARS PRIMA. — Præloquiorum libri sex, qui hominum cujusque ætatis, sexus et conditionis officia explicant, alias inscripti MEDITATIONES CORDIS, et AGONISTICI, lucubratī inter Februarium anni 935 et Augustum anni 937, col. 145. — Vita sancti Ursuari abbatis et episcopi, scripta circa annum 938, col. 345. — Conclusio deliberativa Leodici acta, cum Ratherius e Leodicensi sede pulsus, ad cedendum invasori hortaretur, scripta anno 935; ac dein Veronæ paucis additis in fine reproducta anno 963, col. 353. — Phrenesis libellus Moguntizæ scriptus in eadem causa Leodicensi anno 955, col. 365. — Ratherii Confessio, seu Excerptum ex dialogo confessionali ejusdem, scriptum circa an. 960, col. 394. — Exhortatio et preces, col. 443. — Invectiva in quosdam, ac lugubris relatio de translatione corporis sancti Metronis, scripta anno 962, col. 451. — Fragmentum ejusdem opusculi, col. 471. — Decretum de clericis ab invasore ordinatis, scriptum anno 963, col. 477 — Aliud in eadem re anni ejusdem, *ibid.* — Libellus cleri Veronensis nomine inscriptus ad Romanam Ecclesiam anni pariter 963, col. 479. — Opusculum de proprio lapsu, scriptum inter an. 963 et 964 col. 481 — De contemptu canonum partes duæ scriptæ anno 964, col. 485. — Qualitatis Conjectura, in qua malevolus censor Ratherii mores vellicans et perstringens inducitur, lucubrata ineunte circiter anno 966, col. 521. — Decretum quo ex abbacia Magonziani sita in diœcesi Veronensi pulsus monachis clerici subrogantur, circa annum 966, col. 547. — Synodica ad presbyteros et cæteros clericos per universam diœcesim constitutos, edita in Quadragesima anni 966, col. 553. — Opusculum de nuptu cujusdam illicito, scriptum post Quadragesimam anni 966, col. 567. — Opusculum de otioso sermone, anni 966, col. 573. — Itinerarium Ratherii Romam euntis, scriptum ineunte Decembri anni 966, col. 579. — Privilegium Ottonis I imperatoris Ratherio et Veronensi ecclesiæ concessum Nonis Novembris anni 967, col. 599. — Judicatum Ratherii, seu fundatio et dotatio pauperiorum clericorum cathedralis ecclesiæ Veronensis, edita exeunte anno 967, col. 605. — Ejusdem opusculum de clericis sibi rebellibus, exaratum in Adventu anni 967, col. 613. — Discordia inter ipsum Ratherium et clericos, scripta in Quadragesima anni 968, col. 617. — Apologeticus liber exaratus sub finem Quadragesimæ anni 968, col. 629. — Testamentum Ratherii, ante diem 30 Junii anni 968, col. 641.

OPERUM PARS SECUNDA. — Epistolæ, col. 643.

OPERUM PARS TERTIA. — Sermones, col. 689.

APPENDIX, col. 757.

LIUTPRANDUS CREMONENSIS EPISCOPUS.

Antapodosis, col. 787. — Liber de rebus gestis Ottonis Magni, col. 897. — Legatio Constantinopolitana, col. 909.

APPENDIX AD LIUTPRANDUM. — Chronicon, col. 967. — Adversaria, col. 1133.

FOLQUINUS SANBERTINIANUS MONACHUS.

Folquini chartularium, col. 1183.

GUNZO DIACONUS NOVARIENSIS.

Epistola ad fratres Augienses, col. 1283.

RICHARDUS ABBAS FLOHIACENSIS.

Collectio consuetudinum, col. 1303.

ADALBERTUS METENSIS SCHOLASTICUS.

Præfatio in Florilegium ex S. Gregorio, col. 1309.

ANNO DOMINI DCCCCLXXIV.

RATHERIUS

VERONENSIS EPISCOPUS

(Juxta editionem datam Veronæ anno Domini 1765, curantibus Petro et Hieronymo fratribus Balleriniis, prescyteris Veronensibus).

PROLEGOMENA

EPISTOLA DEDICATORIA

Thomæ QUIRINO equiti ac ædis S. Marci procuratori Petrus et Hieronymus fratres BALLERINI presbyteri Veronenses S. P. D.

Cur Ratherii episcopi Veronensis inter sui ævi scriptores maxime celebris Opera, nunc primum a nobis collecta, et ineditis aucta, multoque studio illustrata, quæ apud eruditos in desiderio erant, ante te sistamus, Eques et S. Marci Procurator amplissime, non una existit causa. Plura in primis te orant, antiquissimis generis nobilitas, majorum illustrium non exiguus numerus, et dotes ac prærogativæ potissimum propriæ tuæ, quæ te clarissimorum majorum non degenerem, sed imitatorem gloriosissimum exhibent, adeo ut, si ab illis omni decore affluentibus ad te ornandum quidquam hauris, multum in te etiam sit, unde ad illos redundet. In gravissimis enim atque difficillimis muneribus publicis tibi creditis, non solum Verona, Brixia et Palma, quibus multos annos præfuiti, tuam diligentiam, prudentiam, æquitatem, justitiam, humanitatem, constantiam, munificentiam, ac religionem, religionisque sanctæ tectæ servandæ studium, et in officii præsertim rebus gerendis indefessam operam, insignemque non tam laboris patientiam, quam periculorum, ubi opus esset, contemptum admiratæ sunt; verum etiam Anglia, ubi honorificentissima reipublicæ legatione extra ordinem nuperrime functus es. Hinc quidem eadem Respublica, quæ benemeritissimis civibus quædam perillustria reservavit insignia, rerum a te præclare gestarum duplex testimonium dedit. Post exantlatos enim labores Veronæ, Brixie et Palmæ, te procuratorem ædis S. Marci (quo honore, si summus principatus excipiatur, nullus est major), magno omnium consensu et plausu creavit. Cum porro te extraordinaria legatione summa cum laude perfunctum a Magnæ Britannie rege in amplissimum Equitum ordinem relatum, perhonorificoque diplomate commendatum accepit, alterum hunc honoris gradum gratulabunda approbavit eo decreto, quo novum tuorum meritorum testimonium declaratum voluit. Hæc omnia tanta ac tam splendida lateque fulgentia sunt non solum honoris, verum etiam auctoritatis pomina, ut Ratheriana isthæc editio (nisi aliquid aliud proprius præsto esset), tibi nuncupata et commendata prodiens in lucem, magnum sibi ex te non modo splendorem, sed patrocinium etiam posset, jure ac merito polliceri. At non desunt alia et nostrum et ipsius editionis propria. Jam ab eo tempore, quo præfectus et propætor nostram hanc Veronensem civitatem gubernandam suscepisti, ita nos pluribus humanitatis tuæ officiis obligasti, ut publicum aliquod grati animiet obsequii nostri testimonium tibi præstandum censeamus, cum opportuna sese offerret occasio. Hæc autem editione nihil aptius atque opportunius accidere potuit. Sicuti tu optimis studiis delectatus, quorum causam selectam insigniorum librorum bibliothecam, non mero ornatui, sed tuo studio destinatum contruxisti, et in dies itidem auges, præcipuum cum in eadem studia, tum in ipsorum studiorum cultores ostendisti amorem; ita nos tuam in nosmet, et in nostras litterarias curas propensionem atque favorem pluries experti sumus. Cum vero inter cætera studia illud, quo maxime afficeris, sit studium rerum mediæ ævi, atque eorum præsertim librorum qui ad historiam civitatum dominii Veneti illustrandam conferunt; primum in Angliam profiscens, mox inde rediens reversurus in patriam, hæc pertransiens quæsisisti a nobis quandonam Ratherii prodire editio, in qua plura de Verona ac de aliis obscurissimis ejus ætatis gestis contentum iri intalligebas. Hanc itaque editionem, pro qua tantam humanitatem et desiderium quoddam demonstrasti, cum tibi non ingratham futuram confidimus, tum vero ea, si tibi offeratur, nihil aptius fore existimavimus ad publicum atque

25

perpetuum non minus tuorum officiorum in nos, quam grati animi erga te nostri documentum præstandum, et futuris quoque ætatibus relinquendum. Accipe itaque hoc qualecunque munusculum nostrum: quod si minus dignum videtur amplitudine tua, ipsam tamen ejus tenuitatem, ut speramus, humanitatis erga nos tuæ magnitudo subleuabit. Te postremo rogatum volumus, ut, si nos eam tibi, quam debemus et possumus, hujus editionis nuncupatione præstare observantiam perspicis; tu nos eo, quo jamdiu instituisti, favore ac patrocinio prosequi ne desinas.

PRÆFATIO IN EDITIONEM OPERUM RATHERII

I. [1] Post editionem operum duorum episcoporum Veronensium, nimirum S. Zenonis, qui quarto, et Joannis Matthæi Giberti, qui sexto decimo sæculo floruit, nostras curas et cogitationes rapuit collectio et editio Operum Ratherii nostri item Veronensis episcopi, qui etsi decimo sæculo, omnium corruptissimo et obscurissimo, vixerit, ita tamen probitate morum, disciplinæ zelo, studiis litterarum omnique scientiarum genere claruit, ut inter ejusdem sæculi scriptores celeberrimus et laudatissimus sit. Quantum hoc tempore grassata fuerint vitia, quantum ignorantia mentes hominum occuparit, notissimum est. Hinc non pauci heterodoxi occasionem sumpserunt insultandi Ecclesiæ, ac si per offusas hujus sæculi tenebras ecclesiastica disciplina maxime fuerit corrupta, et antiqua fidei puritas defecerit: cum nemo, iniquiunt, grassantibus undique malis, occurreret ignorantia scilicet et effreni licentiæ. Quod præjudicium Ecclesiæ injuriosum ut refellatur, etsi negari non possit, hoc sæculo inter crassissimas [11] ignorantia tenebras mores fuisse corruptissimos; probari tamen potest non omnia ita tunc fuisse depravata, ut defuerint in Ecclesia viri et morum sanctitate, et doctrina præstantes, qui vitiiis debacchantibus obviam irent, et puram fidei doctrinam ab antiquis acceptam integram custodierint atque tradiderint. Hac de causa auctores hujus sæculi ecclesiasticos in lucem proferre, eorumque gesta et opera accurate illustrare publicæ rei maxime expedit. Cum vero Ratherius inter hos præcipue floruerit, plurimum laudis debemus iis qui quædam ipsius opuscula e bibliothecis in quibus latebant excerpta edidere. Nunc vero ea quæ hic et illic separatim impressa atque dispersa sunt, in unum corpus colligere, et quæcunque alia inveniri possint nondum edita addere; omnia autem auctoris Vita et notationibus illustrare, ut nobis faciendum sumpsimus, majori multo utilitati futurum, et a studiosis viris probatum iri confidimus.

§ I.

De celebritate auctoris, ac de Operum ejus utilitate atque præstantia.

II. De Ratherii moribus ac severiore vitæ ratione, quæ ad scriptoris ecclesiastici nomen auctoritatemque commendandam plurimum confert, in ejus Vita post hanc præfationem subjicienda erit sermo. De

ipsius autem celebritate ob insignem doctrinam, qua maxime nobilitatus est, in præsentiarum agendum. Testes proferemus ejusdem ævi scriptores, qui vulgatæ opinionis ac famæ fidem faciunt, ut ne opus sit testimonio posteriorum, qui eadem ab illis hausta repetunt. Audiendus in primis Everaclus, Leodicensis episcopus, qui in epistola ad nostrum Ratherium, ipsum his verbis alloquitur: « Quis est vobis aut sapientia, aut probitate, aut optimarum artium studio, aut innocentia, aut ullo laudis genere præstantior? » Nec absimiliter duo cœvi quoque auctores, Rotgerus in vita S. Brunonis archiepiscopi Coloniensis, num. 34, et Fulcuinus de Gestis abbatum Lobensium [11], cap. 23. iisdem omnino verbis, quæ alter ab altero mutuatus est: « Propter abundantem doctrinam et eloquentiam copiosam, qua inter sapientissimos florere visus est, non eidem solum Ecclesiæ cui præfuit, sed et multis aliis circumquaque valde proficuum fore putatum est. » Liutprandus diaconus Ticinensis, postea vero Cremonensis episcopus, Ratherio item synchronus, lib. III Hist., cap. 11: « Venerat autem (in Italiam) cum præfato Hilduino monachus quidam, Ratherius nomine, qui ob religionem septemque liberalium artium peritiam Veronæ episcopus constituitur. » Hinc factum est ut vulgo appellaretur *litteratus* (*Itiner.* n. 2), seu, ut alibi traditur (*Discord.* n. 7 et *Phrenes.* n. 11), *toto sæculo*, id est ubique, ejus sapientia prædicaretur.

III. Ne vero hæc gloriose dicta credantur quam verius, animadvertendum est eum a pueris sese totum litterarum studiis devovisse. Non solum auctoribus sacris studium impendit, verum etiam profanis historicis, oratoribus, poetis, atque philosophis. Hac de causa quæstiones aliquot ipsi propositæ fuerunt primum a Mediolanensibus, deinde a Rotberto archiepiscopo Trevisensi, quæ ex profanis auctoribus dirimendæ erant, ut ex epistola ad ipsum Robertum explore didicimus. Eamdem in antiquis profanis scriptoribus peritiam opera quæ supersunt satis demonstrant, cum non solum eos identidem alleget, verum etiam sæpius absque ipsorum mentione versus et sententias inserat, eorumque veluti lingua ac formulis utatur. Huic autem studio vacavit ante episcopatum. « Infulatus vero (inquit in laudata ad Robertum epistola), illud statim desii

agere, injunctum mihi hoc officio cogitans, in Dei potius lege die ac nocte meditari debere. » Quare ad sacrarum Scripturarum, ad sanctorum Patrum et canonum studium se totum convertit, profanaque eruditio qua ditatus erat, uti Israelitæ ex Ægyptiorum spoliis profecerant, tanto ipsi utilior fuit quanto eam in meliorem usum tra-duxit.

IV. Mirum vero dictu est quantus in lectione esset, adeo ut de eo dici possit verissime antiquos scriptores nocturna versasse manu, versasse diurna. Hinc critici ejus consores id ipsi vitio dabant in *Qualitatis conjectura*, num. 2: *Nasum semper tenet in libro*; et num. 5: *Quo [iv] citius valet, diversorium repetit, librum receptat... Solus, si liceret, tota die sederet, libros versaret vel reversaret*. Quæcunque autem legeret, adeo retinebat memoria, ut prolixissimos textus iisdem verbis in sua opera identidem inseruerit sine ipsorum librorum subsidio. Id nobis manifeste patuit ex libris præsertim Præloquiorum. Etsi enim hoc eximium et valde prolixum opus lucubravit eo tempore quo in carcere Papiensi inclusus libris carebat, nihil tamen in eo nisi ex dictis et doctrina Scripturarum potiesimum ac sanctorum Patrum explicare voluit; et integra nonnunquam capita ex istis memoriter excerpta descripsit. Hæc autem nos conferentes cum ipsis Patrum libris, mirati sumus etiam atque etiam vehementer, verba plerumque respondere verbis, ac si ex codice ea transcripsisset. Fatemur vero aliquando, sed rarius, nonnullas voces aliquantulum variare retento sensu: quod tamen eum non ex libro, sed e memoria textum eruisse confirmat. In illis quidem carceris angustiis, ac in ea præsertim librorum privatione, quam loco allegato semel iterumque testatur, etsi fieri forsitan potuisset ut unum vel alterum librum ab aliquo commodatum acciperet; idem tamen de tam multis tot auctorum voluminibus, quorum recitat verba, intelligi penitus nequit.

V. Qui non prima tantum ætate, sed ad decrepitam usque tam sedulam lectioni operam dedit, ea quæ tam sedulo legerat, ob felicitatem memoriæ, quotiescunque opus esset, semper habebat in promptu. De sacrarum librorum atque sanctorum Patrum usu nihil opus est dicere, cum frequentissima ipsorum testimonia quibus ejus opera referta sunt, apertissime prodant; adeo ut ambigere liceat num alius quivis hujus ævi scriptor hac in parte RATHERIO præstet, aut cum RATHERIO comparari queat. Neque minus versatus agnoscitur in studio canonum. Quo magis eos sua ætate neglectos videbat, hominesque sine ulla formidine atque scrupulo ipsorum præceptis contraire, eo magis eorum meditatione delectatus nitebatur, ut ipsorum observantiam cultumque restitueret. Huc plura ejus [v] opera ex proposito diriguntur. Quod si apocryphos quandoque canones aut Romanorum pontificum constitutiones supposititias laudat, ut cæteri tum solebant, id conditioni ejus temporis, quod peritio-

ris critices arte carebat, tribuendum et condonandum est.

VI. Episcopus tanto sacrarum Scripturarum, Patrum et canonum studio usuque imbutus, doctrinam ac disciplinam valde puram iisdemque fontibus congruentem profitebatur. Occurrunt identidem in ejus operibus catholica dogmata, eademque traditionis sæculi decimi perillustria testimonia suppeditant. Præclara in primis sunt illa quæ de reali præsentia corporis et sanguinis Domini in Eucharistiæ sacramento duobus præsertim in opusculis (*epist. 1 et Confess.*) late constituit, adeo ut ejus dogmatis traditio maxime comprobetur ex eo ipso scriptore, qui a nonnullis heterodoxis horum operum ignaris in sui erroris patrocinium traducebatur. Non pauca de libertate arbitrii, de necessitate et efficacia divinæ gratiæ, ac de peccato originali in Augustini plane sententiam multis in locis inspersit. Nonnulla de cultu et invocatione sanctorum, de traditionis necessitate et usu, de insolubili matrimonii vinculo, de peccatorum mortalium et venialium discrimine, de confessione, de cœlibatu sacrarum ministrorum, de purgatorio, de suffragiis pro animabus defunctorum, de æternitate penarum in inferno, ac de aliis catholicis dogmatibus occurrunt. In Præloquiorum libris quidquid circa religionis mysteria tradit (*lib. iii in fin.*), symboli sancto Athanasio inscripti, et sancti Augustini doctrinæ consentaneum exhibet. Adeo vero sanam Ecclesiæ doctrinam præfert, ut eos acriter impugnet, qui illam aliquot erroribus infuscare aut impetere nisi sunt. Duo autem ejusmodi errores decimo sæculo exorti, vel renati, et naviter a RATHERIO perstricti, commemorandi sunt: alter cujusdam, qui sanctos in cœlo gaudere quidem fatebatur, cum Christo vero nec regnare, nec regnatos contendebat: alter nonnullorum, qui in hisce partibus, ob ignorantiam potius quam ob malitiam, veterem Anthropomorphytarum [vi] hæresim propugnabant. Vide librum quartum Præloquiorum, num. 45, et sermonem de Quadragesima secundum, num. 29 et seqq. Cum Dei cultum purum expeteret, in nonnullas superstitiones quæ serpebant invehere non destitit. Multa addi possent de iis quæ ad notitiam confuerunt morum hujus temporis et disciplinæ. Insignes hoc in genere inter cæteros sunt memorati Præloquiorum libri. Sic enim in ipsis cujusque ætatis, sexus et conditionis homines instruit, ut singulorum vitia detegat et officia præscribat. Plures alii libri cleri reformationem respiciunt, adeo ut ex nullo alio magis quam ex nostro scriptore decimi, sæculi disciplina erui possit. Illud etiam accedit quod Veronensium rerum historia ejusdem decimi sæculi ex alio fonte derivari nequeat, ut marchio Scipio Maffei rectissime monuit.

§ II.

De RATHERII operibus antea vulgatis, et de editionibus, quibus inveniuntur sparsim inserta. De ineditis quæ hac in editione accedent. De operibus quæ adhuc desiderantur, nec non de aliis RATHERIO attributis.

VII. Non pauca quidem nostri scriptoris opera an-

tea vulgata fuere, sed separatim in varias collectiones inserta atque dispersa ; quod quanti incommodi sit nemo non videt. S. Ursuari Vita, quam ab Anstone abbate obscurius scriptam Ratherius explicatiorem reddidit, primum prodiit opera Laurentii Surii in Vitis Sanctorum mensis Aprilis.

VIII. Joannes Chapeauvillius tomo primo Gestorum pontificum Tungrensium anno 1613 e ms. codice monasterii Lobienensis in Belgio tres Ratherii epistolas vulgavit : unam ad Joannem summum pontificem, alteram ad omnes Italiæ, Germaniæ et Galliæ episcopos, ad Brunonem postea archiepiscopum Coloniensem tertiam ; addiditque aliam Everacli episcopi Leodicensis ad ipsum Ratherium.

IX. Dein P. Lucas d'Achery, qui e diversis ms. exemplaribus [vii] plura opera inedita diligentissime excerpit, et in Spicilegio edidit, Laudunensem codicem nactus in Gallis, qui aliquot Ratherii opuscula nondum impressa continebat, hæc ex eodem produxit in lucem tomo ejusdem Spicilegii prioris editionis secundo, quæ his titulis inscribuntur.

De contemptu canonum partes duæ.

Conclusio deliberativa Leodici acta.

Qualitatis conjectura.

Discordia inter Ratherium et clericos.

Apologeticus liber.

De clericis rebellibus.

Ex abbatiola Magonziani amandatis monachis clerici subrogantur.

De nuptiis ejusdem illicito.

Epistola ad Martinum.

Alia ad Romanam Ecclesiam.

Synodica ad presbyteros, etc.

Itinerarium Ratherii Romam euntis.

Sermo valde prolixus de Quadragesima.

Contra reprehensores ejusdem sermonis.

Sermo secundus de Quadragesima.

Sermones de Pascha I et II.

Alius de Octavis Paschæ.

Alius post Pascha.

De Ascensione duo.

Hæc ex uno Laudunensi codice P. Lucæ d'Achery præsto fuerunt. Intersevit autem eodem in tomo tres alias epistolas a Chapeauvillio vulgatas, quas non ex Laudunensi codice, sed ex ipsius Chapeauvillii editione ipsum sumpsisse deteximus ; cum easdem lectiones, eosdem errores ac lacunas easdem præseferant. Secundo tomo jam impresso, sed nondum edito, alia Ratherii opuscula Caroli Boesmani sumptu e Lobiensibus manuscriptis transcripta idem Acherius accepit, quæ tomo tertio sese editurum in ejusdem tomi secundi præfatione pollicitus est. Quænam vero hæc opuscula sint, in elencho ipsius secundi tomi his verbis [viii] exponit : « Alia sunt Ratherii opuscula inedita, scilicet sermones duo de Pentecoste, de Maria et Martha, de proprio lapsu (videndum num hic diversus sit ab eo quem edidimus inter sermones de Pascha), de otioso sermone, Præterea Meditationes cordis in exilio cujusdam

A Ratherii Veronensis quidem Ecclesiæ episcopi, sed Lobienensis monachi, quas in sex digestas libellis volumen censuit appellari Præloquiorum, eo quod quoddam præloquantur opusculum, quod vocatur Agonisticum ; Epistolæ duæ ; liber De corpore et sanguine Domini constans nonaginta novem capitulis. » Hæc cum scripsit in elencho, ipsa profecto opuscula vel nondum acceperat, vel non expenderat ; quæ si legisset, opusculum *De proprio lapsu* diversum esse a sermonibus *De Paschate* perspicue deprehendisset. Librum *De corpore et sanguine Domini* Ratherio perperam attributum paulo post demonstrabimus, Nihil porro ex his quæ Acherius tomo tertio imprimenda promiserat, eodem tomo typis dedit. Unam tantum Ratherii epistolam ad Patricum produxit tomo duodecimo. In novissima autem et emendatiori ejusdem Spicilegii Acheriani editione Parisiensi anni 1723, ea quæ Acherius secundo et duodecimo tomo ediderat, novis et diligentioribus curis Ludovicus Franciscus Joseph de la Barre rursum producens, alia emendare, alia illustrare studuit : eaque recusa leguntur tomo primo, pag. 345 et seqq.

X. Bartholomæus Campagnola, archipresbyter S. Cæciliæ, dum anno 1728 Veronæ impressit librum *Juris civilis urbis Veronæ*, addidit in fine Ratherii opusculum, seu potius fragmentum opusculi *De vita et translatione S. Metronis*, nec non epistolam ejusdem Ratherii cum alterius epistolæ fragmento ad Manassem, ut putavit (*legendum* ad Milonem), episcopum, quæ ipsius auctoris manu exarata in duobus nostræ capitularis bibliothecæ codicibus reperit.

XI. P. Bernardus Pez in Dissertatione isagogica tomo I Thesauri Anecdotorum præmissa, mentionem fecerat antiqui libri capituli Frisingensis in Bavaria, qui non pauca nostri scriptoris opera et epistolas exhibet. Idem vero quædam tantum exinde excerpit, et anno 1729 publici juris fecit tom. VI Thesauri, cui volumini [ix] etiam separatim vulgato *Codicis diplomatico-historico-epistolari* epigraphem indidit. Quæ autem edidit hæc sunt :

Ad ecclesiæ suæ clericos, de iis qui a sedis suæ invasore ordinati sunt.

Epistolæ ad Ambrosium, ad Adeleidem Augustam, et ad Nannonem.

Testamentum, et fundatio atque dotatio clericorum ecclesiæ Veronensis, quam *Judicati* titulo in nostra hac editione donaturi sumus.

XII. Lobensium manuscriptorum apographum, quod ad Acherium missum indicavimus num. 9, in Sangermanensi bibliotheca ab eodem relictum, Patribus Edmundo Materne et Ursino Durando usui fuit. Ex ipso enim illi tomo IX *Amplissimæ veterum scriptorum et monumentorum Collectionis* an. 1733 ediderunt ejusdem Ratherii sex Præloquiorum libros ac epistolas tres, unam Widoni ac Sobboni archiepiscopis, etc., alteram Rotberto item archiepiscopo, ac ad omnes fideles tertiam. Eodem præterea tomo in calce operis Paschasii Ratherti *De corpore et san-*

guine Domini typis dedere quoddam additamentum ex manuscripto Lobiensi, quod a nostro auctore, ut nobis quidem videtur, lucubraturum, in editione Operum ipsius haud omittendum credidimus. Ratherii itaque Opera, hactenus separatim impressa, sex aut potius septem editorum diligentia prodierunt; ex quo fit ut tanti viri studiosius opus sit sex diversi generis editiones sibi comparare atque consulere. Hinc collectionis omnium ejusmodi operum utilitas, ne dicamus necessitas, facile perspicitur; cum præsertim accidere soleat ut ex uno opere alterius indulgentia pendeat, ac ex collatione omnium quanti sit auctor æstimetur.

XIII. Cum porro in collectione et editione operum cujusque auctoris non tam desiderentur antea edita et in variis voluminibus dispersa quam quæ nondum impressa fuerunt, alia atque alia Ratherii opera, si quæ aliorum diligentia effugerint, inquirenda censuimus. [x] Igitur de ipsius auctoris codicibus solliciti, in quatuor tantum bibliothecis manuscriptos libros, qui aliqua Ratherii opuscula continerent, inveniri nobis innotuit. Unus custoditur inter codices Laudunensium Ecclesiæ, de quo hæc Acherius in præfatione tradidit: « Cæterum de codice Ratherianorum operum, Anselmi decani tempestate eleganter exarato, sed mendis plurimis fœdato, qui olim e bibliotheca B. Mariæ Laudunensis fuerat subreptus, ac tandem restitutus, gratias ago cl. V. Antonio Belotte. » Cum Ratherius post dimissum Veronensem episcopatum Lauduni fuerit, ibidemque aliquandiu immoratus, die S. Stephani sermonem habuerit in capitulo monialium (*Præloq.* [v, c. ult.]); hoc forte tempore idem codex ex ipsius auctoris autographo a minus perito librario non sine mendis exscriptus fuit. Quæcumque opera in hoc ms. exemplo continentur, post tertiam Ratherii restitutionem in suam Veronensem cathedram lucubrata deprehendimus. Nihil in hoc exemplo invenitur quod ab Acherio editum non fuerit.

XIV. Ad idem quoque tempus pertinent omnia quæ in ms. libro Frisingensi describuntur. Hunc, quem septingentorum annorum esse testatur P. Pez, Joseph Frisingellus presbyter Roboretanus, optimarum litterarum studiosissimus, dum Frisingæ apud amicam suam hospitaretur, eodem adjutore, prout brevi spatio licuit, celebriter exscribendum curavit. Ex hoc autem apographo, quod nobis præsto fuit, cognovimus, pleraque sane quæ in Frisingensi continentur, edita fuisse partim ab Acherio, qui eadem in ms. Laudunensi nactus fuerat, partim a laudato P. Pez. At quinque opuscula, quæ nondum in lucem prodierant, ibidem invenimus, nimirum *Decretum de clericis ab invasore ordinatis*, duos tractatus *De proprio lapsu*, et *De sermone otioso*; ac sermones duos, unum *De Pentecoste*, alium *De Maria et Martha*. Cum porro ex P. Bernardo Pez didicerimus in laudato codice reperiri etiam opusculum *De translatione corporis S. Metronis*, cujus fragmentum tantummodo, ut monuimus, Bartholomæus Campagnola

A ex Veronensis capituli exemplo vulgaverat; Frisingellus autem, nescimus quo cusu [xi], in codice Frisingensi haudquaquam invenerit, solumque titulum in apographo exhibuerit; nos sperantes fore ut integrum ibidem reperiri posset opusculum, egimus cum nobilissimo patricio nostro comite Joanne Baptista de Veritate, qui e serenissimæ Bavaricæ familiæ aula Veronam digressus, in eandem aulam erat rediturus, et ab eodem petivimus efficeret ut ipsum codicem diligentiori cura quispiam peritus evolveret. expetiturque opus, si inveniretur, exscriberet. Virum nacti sumus litterarum studiosissimum, qui cum hanc Ratherii editionem maxime probaret, tum vero eidem omnem opem præstaturus, Francisco de Werdenstein episcopo Tenariensi, ac eminentissimi Frisingensis episcopi suffraganeo, amicissimo suo, optimorumque studiorum amatissimo id negotii commendavit, in quod cum is omnem diligentiam contulisset, opusculum integrum et accurate transcriptum accepimus. Aliud quiddam in eodem codice animadvertendum. Post Ratherii opera pagina alba relicta, hic tantum titulus præfertur; *Prædicationes in quibusdam festis*. Aliquot autem sermones subjiciuntur, qui ex S. Gregorii verbis hinc inde excerptis compacti, a Ratheriano stylo et consuetudine alienissimi sunt, in his unus est de sanctis Firmo et Rustico, ex S. Gregorio similiter concinnatus, quem exempli gratia in Appencice edemus. Videsis Admonitionem eidem sermone præfixam.

XV. In mss. codicibus capituli Veronensis Ecclesiæ, in qua Rathorius pleraque opuscula scripsit, mirum dictu! præter ea pauca quæ vulgavit Bartholomæus Campagnola, nihil reperiri licuit. Sed ille tertio Verona decedens, huc amplius non reversurus, sua opera socum videtur detulisse.

XVI. Cum vero in suum Lobiense cœnobium, in quo monasticam vitam professus fuerat, sese aliquando receperit, pleraque ipsius opera in ejusdem monasterii codicibus inventum iri sperabamus, ex quibus potissimum eorumdem operum mentionem faciunt Fulcuinus abbas Lobiensis, Anselmus canonicus Leodiensis, Sigebertus Gemblacensis et Egidius de Leodio [xii]. Itaque spe illectus marchio Scipio Maffei, qui hanc Ratherianorum Operum collectionem maxime expetebat, eruditum iter Belgicum agens, a reverendissimo Theodulfo abbate, quem Laubii frustra quæsitum Bruxellis reperit, etiam atque etiam petiit ut Ratherianorum codicum sui cœnobii accuratam notitiam Veronam transmitteret. Maffei autem Veronam reverso, cum ineditorum exemplum præcipue desideraretur vulgatorum et eorum quæ ex Frisingensi codice nondum vulgata habebamus in manibus, indicem ad eundem abbatem misimus, ut, cognitis quæ nobis præsto erant, ea quæ deessent facili negotio discerni possent, eademque ut diligenter transcriberentur postulavimus. Verum cum incendium olim hoc celebre monasterium vastasset, plures codices consumpti: ac

proinde pauci admodum Minoritæ cujusdam diligentia e flammis subducti supersunt, ut Antonius Sanderus tradidit (*Biblioth. Belgic.*, pag. 293). Plura ille transcripta misit, inter quæ duo tantum Ratherii opera nondum vulgata exhibuit, nimirum sermonem *De cæna Domini*, et librum *Confessionis* ejusdem Ratherii: cætera vero, quæ simul accepimus, etsi antea edita, emendandis tamen aliquot locis profuerunt.

XVII. Hac vero diligentia non contenti, cum laudato comite Joanne Baptista de Veritate egimus ut reverendissimum abbatem Paulum du Bois, qui Theodulfo memorato successit, ad novum et diligentius Lobienisium codicum examen per litteras excitaret. Annuit idem abbas, et post exactiorem inquisitionem rescripsit tria nunc manuscripta exemplaria in ea bibliotheca reperiri, quæ aliqua Ratherii opera continent. Unum in folio, ex quo sub Theodulfo abbate exscriptus fuit indicatus sermo *De cæna Domini*. Iste autem codex ille est qui plura continet sanctorum martyrum acta, et alia nonnulla ad Veronam pertinentia: cumque is Ratherii manu scriptus crederetur, non defuerunt qui Ratherium quorundam etiam actorum suspicarentur auctorem. Nos vero etsi ipsum codicem inspicere, characteremque cum Ratheriano, qui in aliquibus capituli Veronensis exemplis certus (xiii) Ratherii character est, conferre nequivimus; eum tamen manu ipsius episcopi exaratum haudquaquam putamus. Acta certe sanctorum Firmi et Rustici, et nonnulla alia quæ ad Veronam spectant, non Ratherium, sed alios atque alios habent auctores. Etenim illa acta in aliis quoque Ratherio vetustioribus codicibus reperiuntur. S. Zenonis Veronensis episcopi Vita a Coronato notario, qui Ratherium duobus saltem sæculis præcessit, scripta fuit. Idem dicendum de rhythmo qui Veronæ laudes præfert; ab anonymo enim, qui Pipini Italiæ regis ætate vixit, lucubratus fuit. ejusdem generis et ætatis esse videtur iconographia ejusdem urbis, quæ ipsi rhythmo subjicitur, et a Joan. Baptista Biancolino ex eodem codice nuperrime edita est (*De vescovi e governatori di Vernona*, pag. 55). Similiter opuscula et acta hujus generis alia vel ex ipso stylo a Ratherio aliena, et in aliis antiquis exemplis inventa, atque etiam typis impressa, amanuensem Ratherio supparem referunt, cui cum Ratherii sermone *De Cæna Domini* quædam Veronensia documenta a Ratherio forsitan Verona Laubium allata contigit reperire, hæcque una cum aliis aliorum opusculis Vitisque sanctorum in codice describere placuit. Secundus codex formæ minoris in quarto sex prolixiores Ratherii libros complectitur inscriptos *Meditationes cordis*, etc., seu *Præloquia*, cum duabus epistolis, una ad Widonem et Sobbonem, altera ad Rotbertum. quæ omnia ex apographo ad Acherium misso PP. Martene et Durandus publici juris fecisse observavimus. Librum tandem *Confessionis*, a reverendissimo abbate Theodulfo acceptum, conservatum deteximus in tertio codice, qui item epi-

stolas Ratherii continet, quas Chapeauvillius vulgavit, nec non illam ad Patricum ab Acherio editam, et aliam ad omnes fideles, quam ex hoc eodem codice PP. Martene et Durandus impressere. Hic porro codex præter ineditum librum *Confessionis*, reverendissimi Patris abbatis Pauli du Bois diligentia, aliud ineditum opusculum suppeditavit, nimirum *Phrenesim*, quæ olim a Fulcuino, postea vero ab Antonio Sandero laudata (*Biblioth. Belgic.*, p. 303), in desiderio erat. Ex hactenus dictis novem esse [xiv] Ratherii opuscula, quæ in hac collectione primum lucem aspicient, exploratum est.

XVIII. Alia vero quorum aliquam apud scriptores mentionem invenimus, quacunque diligentia adhibita nullibi reperire licuit. Horum autem recensio in hac præfatione haud omittenda est. Ipse Ratherius in epist. 3, ad Rotbertum archiepiscopum, num. 1, opusculum memorat abs se scriptum antequam episcopus fieret, quo Mediolanensium quætiunculis respondit iis planesimilibus quas Rotbertus proposuerat. Has ad profana studia pertinuisse, quæ post episcopatum renuntiaverat, colligere licebit ex eadem epistola, in quam vide notationes quartam et quintam. *Aliud volumen* laudat libro sexto Præloquiorum, cap. 7, in quod cujusdam philosophi sententiam inseruerat. Hoc autem num idem sit cum præcedenti, an distinctum et æque deperditum, non liquet. De voluminibus duodecim quæ auctor memorat in præmio ad Phrenesim, vide quæ fusius animadvertemus in Vita ejusdem, § 10, num. 61.

XIX. Fulcuinus de Gestis abbatum Lobienisium, cap. 20, Ratherii opus *De arte grammatica Sparadorsum* inscriptum itemque deperditum commemorat, cujus scribendi locum et occasionem refert his verbis: « Cum in ea parte Burgundiæ quæ Provincia dicitur mansitaret, filium cujusdam viri ditissimi nomine Roestangum ad imbuendum litteris postulatus recepit; ad quem librum de arte grammatica conscripsit, quem librum gentilitio loquendi more *Sparadorsum* vocavit. pro eo quod qui scholis assuesceret puerulus, dorsum a flagris servare posset. » Apud Acherium habetur *Speradorsum* Melius Valerius Andreas in Bibliotheca mss. Belgii tom. 1, pag. 303, et Aubertus Miræus in scholiis ad caput 127 Sigeberti in Fulcuini codice legerunt *Sparadorsum* a voce antiqua Germanica *sparen*, quæ significat *parcere*, Italis *risparmiare*, ut monuit Muratorius tom. II Antiq. Italic., col. 1281. Hoc vero opus scriptum fuisse aliquando post annum 940, quo auctor ab exilio Comensi solutus in Provinciam successit, patebit ex dicendis in Vita ejusdem, § 6.

XX. *Chronographium Ratherii*, quæ tum se, tum alios perstringens [xv], intactum deseruit neminem, ipse auctor duobus in operibus allegat, videlicet in Qualitatis conjectura num. 2, et in itinerario num. 8. Aubertus Miræus hujus Chronographiæ exemplum in codicibus bibliothecæ Gemblacensis se vidisse tradit in scholiis ad caput 127 Sigeberti De viris

illustribus. Verum ea quoque bibliotheca incendio consumpta hujus exempli desiderium reliquit. In itinere quidem litterario quod a duobus monachis S. Mauri habitum, Parisiis editum est anno 1717, cum post mentionem ejus incendii quod triginta ante annos eam bibliothecam absumpserat, quædam Ratherii opera ex eo erepta tradantur part. II, pag. 212, ne cui diligentiam parceremus, Gemblacensis cœnobii œconomum rogandum curavimus ut videret num hæc forte Chronographia inter codices e flammis sublato reperiretur. Respondit vero die 20 Martii anni 1761 nihil ejusmodi inveniri potuisse. Quidam suspicati sunt hanc Ratherii Chronographiam esse fortassis eam *Invectivam*, cujus prima periodus *chronographum* nominat. Sed ii unum *Invectivæ* titulum, et primæ periodi prima verba apud P. Bernardum Pez viderunt. Qui autem ipsum *Invectivæ* opusculum leget, quod integrum nunc edetur, hoc de S. Matrone ac de ejus corpore, Veronensibus, ut credebatur, subrepto, agere intelliget, quod ab indicta Chronographiæ Ratherianæ materie atque ratione maxime discrepat. Confer quæ de hoc opere addemus in notis ad Qualitatis conjecturam.

XXI. Extremo Veronensis episcopatus tempore, seu anno 968, Ratherius multis exagitatus molestiis, cum ad episcopatum dimittendum et ad monasticam vitam repetendam sese vehementius exstimulatum sentiret, librum direxit ad Fulcuinum abbatem Lobensem, quem « prætitulavit *Conflictus duorum*, pro eo quod in eodem disputans, utrum revertetur necne, anxius fluctuaret (Fulcuin. *de Gest. ab Lob.*, c. 28). » Neque hunc librum usquam invenire potuimus.

XXII. Ex epistolis Ratherii quarum aliqua mentio est duæ desiderantur, una ad Frodoardum Romanensem, qua ad ipsum misit Præloquiorum libros, ut laudatus Fulcuinus tradit c. 20, altera ad Everaclum episcopum [xvi] Leodicensem, cujus hic in responsione inter epistolas afferenda loco ultimo meminit. Inter ea inedita Ratherii opuscula quæ P. Lucas Acherius in elencho tomi secundi commemoravit, nullum nobis defuit nisi unus e duobus sermonibus de Pentecoste, quem frustra in mss. Lobiensibus, e quibus omnia ea opuscula videtur accepisse, inquirendum curavimus.

XXIII. « Alia quamplura » eundem scripsisse idem Fulcuinus testatur c. 25. Cum vero is inter ipsius opera quæ singillatim nominat, duodecim ex his quæ nobis præsto sunt, ac plures etiam epistolas quas nacti sumus, silentio præterierit, non solum hæc *complurium* nomine intelligere potuit, verum etiam alia non pauca, quorum memoria temporum vicissitudinibus interierit. Hominem quidem omnium ejus ætatis studiosissimum, qui tota fere vita in libris versatus est, alia multa lucubrasset nihil dubitandum videtur.

XXIV. Sigebertus de Script. eccles. c. 127, ex quo alii idem sumpserunt, Ratherio tribuit librum

A De corpore et sanguine Domini, nec non aliud De prædestinatione Dei. Sed « vereor, inquit Mabillonius, ut Ratramni libros Ratherio imputet (*Act. SS. Ord. Bened. Sæc. V.*, in Ratherio, n. 20). » Et jure quidem. Cum enim hæc duo ejusdem argumenti opera Ratramni certa sunt; tum vero nullum de ipsis ut a Ratherio scriptis indicium est apud cœvum scriptorem Fulcuinum, qui in catalogo operum Ratherii alia inferioris notæ ejusdem opusculamemoravit. Esto nonnulla quædam breviora prætermiserit, ea tamen satis complexus vel in epistolis, in quibus una ad Patricum de Eucharistia ex proposito disserit, vel in iis verbis *et alia quamplura*. Nunquid vero ex illis duobus et prolixioribus et insignioribus ne unum quidem attigisset, si Ratherium novisset auctorem? Adde quod Ratherius, quibusdam peculiaribus et abstrusioribus titulis delectabatur, cum duo illi simplices et obvii sint. Sigebertum profecto hac in re errore aliquo abreptum nihil ambigimus. Cum eadem duo opera capite 95 ascripserit Bertramno (sic enim corrupte Ratramnus scribi cœperat), varia fortassis et abbreviata scriptura codicum deceptus [xvii] fuit. Duo illa certa Ratramni opera simul juncta in codicibus descripta inveniuntur, ut in ms. Lobisiensi, quem Mabillonius laudat præfatione secunda in Sæculum IV ord. Bened., n. 83. Cum autem codex quem Sigebertus vidit Bertramnum præferret in titulo, ex quo ea opera Bertramno tribuit; in alio vero codice, qui eadem continebat, pro Ratramno scriptum fortassis esset *Rat.*, uti fieri nonnunquam solebat, nihil ille demendo scripturæ suspicatus in Bertramni nomine, nec de expendendis conferendisve ipsis utriusque codicis operibus cogitans, incaute ex discrimine scripturæ in auctoris nomine designando diversos auctores atque diversa ejusdem argumenti opera credidit; et Ratramnum non agnoscens, *Rat.* litteras de Ratherio sibi aliunde cognito, qui in utroque argumento æque ac Bertramnus laboravit, interpretatus videtur.

XXV. Erunt fortassis qui existiment Sigeberto suffragari cum codicem ex quo Acherius in memorato elencho tomi secundi inter inedita Ratherii opera retulit librum De corpore et sanguine Domini constantem nonaginta novem capitulis. Hunc sane librum Ratherii nomine inscriptum exhibet ms. codex Lobiensis, cujus indicem Acherius acceperat, cum laudatum elenchum impressit: hujus enim codicis apographum ad nos missum, idem opus Ratherii nomen in titulo præferens, in totidem capita distinguit. Exstat præterea ms. liber Vaticanus reginæ Succorum, signatus num. 498, in quo describitur, Belatio Ratherii de quodam Dei servo. Hanc autem *relationem*, quæ ineditum ejusdem opusculum videri poterat, deprehendimus esse particulam laudati operis Ratherio ascripti De corpore et sanguine Domini, quæ in memorato Lobisiensi apographo refertur c. 60. Nihil itaque dubitari potest quin aliqua mss. exemplaria librum De corpore et sanguine Domini Ratherii

rio vindicarint et vindicent. Nullum vero, quod sciamus, exemplar aliud quoque opus De prædestinatione Dei à Sigeberto memoratum eidem inscribit; ac propterea aliis manuscriptis, quibus utrumque [xviii] opus contineretur, Sigebertum usum arbitramur; erroreque aliquo Ratherio asseruisse quæ Ratramni sunt, probabilius credimus. Quod si illis codicibus qui unius tantum operis De corpore et sanguine Domini Ratherium auctorem exhibent, saltem ex parte usus putetur Sigebertus, id non solum nihil prodesset, sed multo magis obsesset, hallucinationemque ipsius multo evidentius aperiret. Error enim ejusmodi codicum in Ratherii nomine ex ipsa laudati apographi Lobiensis lectione nobis manifestissime patuit. Hoc siquidem deteximus esse celebre opus ejusdem argumenti, scriptum non a Ratramno, sed a Paschasio Ratberto, cui quidem ipsum in fine libelli Confessionis asserit idem Ratherius, cum illum suæ Confessionis subjecturus (ut in eodem Lobiensi exemplo subjectum sane legitur) scripsit: « Capitulum quædam excerpta ex opusculis super hoc eisdem Paschasii Ratberti absque invidia tibi, quæso, insinuari permittite. » Opus autem quod ibidem subjicitur est illud ejusdem Ratberti De corpore et sanguine Domini. Id ipsum vero manifestius cuique patebit, si modo legerit accuratissimam Paschasiani operis editionem apud PP. Martenem et Durandum (t. IX *Collect. Vêter. Script.* col. 374), qui in ea procuranda et illustranda inter cæteros codices eodem Lobiensi usi sunt. P. Acherius cum id opus Ratherio tribuit, solum indicem operum ejus codicis acciperat, in quo illud Ratherio per errorem ascribitur. Patres autem Martene et Durandum cum editioni ipsius operis vacarent, Ratberti opus Ratherio perperam inscriptum in titulo, ex ipsa promissali epistola, nec non ex clausula finali, quæ Paschasium Ratbertum in eodem codice præferunt, mendosumque titulum demonstrat, apertissime deprehenderunt, nihilque dubitarunt de Ratberto auctore, cui illud omnes alii codices tribuunt, et olim etiam adjudicaverat Anonymus, uti vocant, Cellotianus a Ludovico Cellotio primum editus in calce Historiæ Gothescalci, tametsi vel Lobiense exemplum, vel aliud simile præ oculis habuerit: id enim opus ad eandem fere capitula prætensum testatur, quam capitula partitionem [xix] in solo Lobiensi manuscripto invenire hactenus licuit. Hoc quidem vel aliud simile manuscriptum Lobiense ab eodem Anonymo inspectum ex eo confirmatur quia verus auctor operis a Cellotio editi fuit Herigerus abbas Lobiensis, Ratherio suppar, uti non conjecturis tantum probavit Mabillonius (*Præf. 2 in Sæc. IV Ord. Bened., n. 47*), verum etiam testimonio codicis Gemblacensis; id ipsumque comprobatur alius codex apud Oudinum, qui tom. II De scriptoribus ecclesiasticis, pag. 486, eundem Anonymi Cellotiani librum se vidisse tradit « sub nomine Herigerii n. in bibliotheca Signiacensi ordinis Cisterciensis in episcopatu Remensi. » Horum duorum codicum auctoritas præferenda videtur co-

dici Gottwicensi, ex quo idem opus a Cellotio vulgatum, Gerberti nomine edidit P. Bernardus Pez tomo I *Anecdot. part. II, pag. 132.*

XXVI. Hac occasione alius Sigeberti locus expendendus, in quo de hoc Herigero ac de memorato opere scribit: « Congessit etiam adversus Ratbertum complura catholicorum Patrum scripta de corpore et sanguine Domini. » Ita omnes Sigeberti codices, uno Martiniensi, seu S. Martini Lovaniensis, excepto, quem Possevinus laudat (*Apparat. sacr. t. I*), ubi pro *adversus Ratbertum* legitur *adversus Ratherium*. Hanc lectionem veriore idem Possevinus existimat; ac propterea Oudinus loco paulo ante laudato, et Albertus Fabricius tom. III *Biblioth. Scriptorum mediæ et infimæ ætatis*, pag. 564, Herigerum scripsisse putant contra Ratherium, quem ex eodem Sigeberto lucubrasset arbitratur librum De corpore et sanguine Domini. At unus Sigeberti codex non est anteposendus cæteris omnibus, qui, ipso Possevino testante, præferunt non *adversus Ratherium*, sed *adversus Ratbertum*; quam lectionem maxime confirmat Fulcuini continuator (Achory, t. II *Spicil.*, p. 774), qui sub finem sæculi undecimi contra Ratbertum Herigerum scripsisse similiter prodidit. Quid quod illorum opinio « a fulcitur hypothesis, quam inanissimam demonstravimus, Ratherium scilicet exarasse librum De corpore et sanguine Domini. Quod si Herigerus Ratbertum eo in opere laudat et sequitur, id præstat quoad catholicam, quam ille docuit sententiam; [xx] peculiare vero ejus formulæ, quæ, cum novæ viderentur, questionis occasionem dederunt, aliquot in locis expresso ipsius Ratberti nomine respuit, et *simplicitatis* nomine excusat, ut videre est apud Mabillonium loco laudato, num. 61.

XXVII. Ratherii Expositio in Apocalypsim laudatur a Patre le Long tom. II *Bibliothecæ Sacræ*, pag. 920. Allegat autem Ordinarium Reibacense. Cum vero ejusmodi opus a nemine antiquorum inter ejus opera indicetur, Ratheriusque similibus opusculis in sacram Scripturam non dederit operam, errore aliquo id Ratherio attributum nihil ambigimus.

XXVIII. Trithemius in catalogo operum nostri scriptoris librum ab eo in exilio scriptum refert. Cum porro idem subinde veluti distinctum opus memoret Agonisticon, seu Præloquiorum libros sex, quidam putarunt librum in exilio singulari numero antea indicatum ab Agonistici libris esse distinguendum, et inter deperdita opera recenseri oporteri. Verum libros sex Agonistici in exilio Papiensi scriptos certum est. Hos autem singulari numero librum appellarunt Fulcuinus atque Lutprandus. Ex his Sigebertus in Chronico ad an. 932 librum item nominat: « Papiæ exsiliatur, ubi et librum de suis ærumnis edidit. » Idem vero in opere De script. eccl., c. 127, sex Agonistici libros laudat. Hinc Trithemius, qui ex Sigeberto profecit, librum in exilio

lucubratur, et Agonistici libros sex, qui unum et idem opus sunt, veluti duo distincta opera retulit.

XXIX. Simili hallucinatione lapsus credimus Sigebertum, cum in laudato loco De script. eccl. veluti duo distincta opera refert : « Scripsit librum, quem prætitulavit : *Inefficax, ut sibi visum est, garritus ;* » et post pauca : « Scripsit contra hæresim Anthropomorphitarum, » etc. Titulus : *Inefficax, ut sibi visum est, garritus*, a Latherio affixus fuit libello, seu proluxiori sermone, apud nos secundo, de Quadragesima, quem Sigebertus ex ipso titulo inde exscripto præ oculis habuit. Porro in hoc sermone hæresis Anthropomorphitarum latius impugnatur, [xxi] nec aliud quidpiam contra hanc Ratherium scripsisse arbitramur. Fulcuinus, qui nec sermonem proluxum de Quadragesima, nec *Inefficacem garritum* memorat, hunc ob prolixitatem inter tractatus potius, quam inter sermones accensens, libelli appellatione indicavit c. 24, inquit : « Est et ejusdem libellus contra Anthropomorphitas. » Sigebertus autem, qui et Fulcuinum vidit, opus ab *Inefficaci garritu* distinctum his Fulcuini verbis memorari credidisse videtur. Quod si hoc pariter opus Ægidius Leodiensis, Trithemius alique similiter distinxere, nihil movere debent : omnes enim e Sigeberto ebiberunt.

§ III.

Quid in hac collectione et editione præstitum sit.

XXX. Quæ Ratherii opera antea impressa collegimus, et quæ præterea accedent inedita, ex præcedenti paragrapho liquet. In textu autem emendando multum curæ ac laboris adhibuimus. Desiderabamus codices aliquot ejusdem operis, ut loca vitiosa in uno corrigerentur ex aliis, et lacunæ, quæ nonnunquam occurrunt, supplerentur. Sed cum in paucis opusculis duo ad summum codices suppetant, quando potuimus, emendavimus ex codice, in aliis vero ex ingenio, hæc tamen cautione ut non insereretur in textum emendatio, nisi ubi certa et fere evidens vera lectio suppetaret, anteriori lectione in notis subjecta : ubi autem non omnino de emendatione constaret, hæc apponeretur in notis vel inter uncas in textu.

XXXI. Emendato prout licuit textu duplicem adhuc in ipso difficultatem experti sumus, aliam in rebus, quæ subobscuræ quandoque sunt et ænigmati similes, aliam in depravata interpunctione vulgata, et in perdifficili implexaque auctoris syntaxi. Rerum obscuritatem duo asserunt. Primo quia res aliquot ejus ævi identidem subindicantur ita parce, ut vix indicatæ [xxi] abrumpanitur ; quæ tunc quidem omnibus satis erant perspectæ et cognitæ, nunc autem nisi eas ex aliis scriptoribus seu documentis liceat explicare, quid sit illud quod tam paucis innotuit, lateat. Scriptores autem rerum sæculi decimi rarissimi sunt, documenta item perrara. Quidquid vero scriptorum aut documentorum ejus temporis ad nos usque pervenit, diligenter evolvimus ; et si quid opportunum nacti sumus, loca quæ aliquod congruebat, in subjectis adnotationibus illustrare

studuimus. Secundo, etsi Ratherius mores hominum valde corruptos perstringens nemini parcebat, eam tamen cautionem et moderationem adhibuit, ne virorum præsertim insignium, quorum vitia coarguebat, *vocabula* exprimeret. Propria nomina sæpe omisit, et aliena nonnunquam loco proprium substituit. Quandoque etiam, cum de re sua ageret, se ipsum occultavit, adeo ut, cum de se loquitur, de alio loqui videatur. Confer Admonitionem in libros Præloquiorum, num. 5. Ut hæc ænigmati similia nunc conjecturis, nunc certioribus monumentis explicaremus in notis, non minimo labore utendum fuit.

XXXII. His rerum difficultatibus augendis accessit in vulgatis interpunctio subinde transversa et depravata, quæ nunc sensum perverteret, nunc hiulcum ita relinqueret, ut aliquid deesse videretur : nec aliquando nisi repetita lectione, et diutino examine interpunctionis vitium detegere licuit. Plura hæc ratione sanata, quæ desperationem afferebant. Difficillima porro et valde implexa auctoris syntaxis inveniri solet, cum præsertim oratoria quædam facundia uti voluit. Longiores enim periodi, transpositio vocum inusitata, et alia hujusce generis valde incommoda sæpius occurrunt, quæ ut intelligerentur, bis terve aut eo pluries unam eandemque periodum legere et attentius meditari opus fuit. Quæ autem tanto studio et labore assecuti sumus, officii nostri esse duximus ea in notis construere et explicare, ut lectores eadem molestia levarentur.

XXXIII. Chronologia [xxiii] operum Ratherii ob varias hujus vicissitudines adeo difficilis visa est Muratorio, ut dissert. 43 in Antiquit. Italic. medii ævi, tom. III, pag. 831, scripserit : « Tot ærumnis, exsiliis conversionibusque obnoxius fuit Ratherius ut ejus (libri) chronologiam recte consignare non tam facile possis. » De libro loquitur in scripto De contemptu canonum : quod tamen de cæteris æque valet. Enimvero nisi prius auctoris vitam exacte contextam habeas, quæ multis difficultatibus implicita est, nihil confici poterit. Multum itaque studii in digerenda chronologia actorum ac vicissitudinum Ratherii collocandum fuit, ex quo ipsius opera et epistolas in chronologicam seriem disponere liceret. Tempus autem cujusque operis et epistolæ in admonitionibus, vel in prima ipsorum notatione statuetur : quod et in sermonibus, uno excepto, præstare nisi sumus.

XXXIV. Quoad partitionem et distributionem operum in partes tres, id unum monendum, inter epistolas descriptas in secunda parte, tres idcirco non fuisse recensitas, quia operibus primæ partis ab ipso auctore insitæ vel præfixæ, in secunda parte non erant inaniter repetendæ. Prima est Ratherii epistola ad quemdam Ursonem vel Ursum in Papiensi carcere exarata, quæ tota inserta est libro Præloquiorum tertio, num. 25 et sequentibus. Altera est epistola seu potius monitum quoddam brevissimum in epistolæ formam Widoni et Sobboni archiepiscopis cæterisque in concilio residentibus coepiscopis

inscriptum a Ratherio, dum Comi exsularet, quod A invenies libro Præloquiorum quarto, num. 12. Tertiam tandem epistolam ad monachos Lobienses Comi pariter lucubratam reperies ante Vitam sancti Ursuari, cui illam Ratherius prologi loco præfixit.

XXXV. Auctoris tandem Vila, in qua digerenda potissimum laboravimus, ex operibus ipsius auctoris, et ex coævis aut fere coævis scriptoribus ac do-

documentis [xxiv] hinc inde excerpta et compingenda fuit. Id ut ex æquo præstaretur, non pauca valde obscura et implicata non tam sacræ quam profanæ historiæ capita, quæ partim Veronenses, partim Italicas regum, imperatorum, ducum et comitum res attingunt, enucleatius inquirenda, explicanda et statuenda fuere. Hæc sunt potiora quæ præfari et præmonere visum est.

RATHERII

EPISCOPI VERONENSIS

VITA

[xxv] Ratherii episcopi gesta primus exposuit B V. C. Joannes Mabillonius in Actis Sanctorum ordinis Benedictini sæculi decimi. Verum Albertus Fabricius tomo VI Bibliothecæ Scriptorum mediæ et infimæ ætatis scite monuit, « Vitam ejus mereri, ut a viro docto cum cura describatur, perfectis operibus illius, et historicis illorum temporum simul consultis; quia sane multa notatu dignissima in eadem occurrent. Illa enim, quam dedit Mabillonius Sæculo V Benedictino, pro instituto ipsius bona est, sed nondum sufficit ad plenam rerum ad illum spectantium scientiam. » Alii subinde eamdem in rem studium contulerunt; sed cum ipsa auctoris gesta quæ in ejus operibus indicantur, multis sint implexa difficultatibus, obscuraque sit temporum ratio, quæ non sine multa omnium non tam editorum quam ineditorum operum animadversione et collatione constitui poterat, non exigua in plerisque cæterogin insignibus viris confusioprehenditur. Diligentior em hac in re operam novissime posuit comes Franciscus Florius primicerius archiepiscopalis Ecclesiæ Utinensis. Duæ nimirum dissertationes ejus Italica lingua exaratae typis impressæ fuerunt Romæ anno 1754, in quarum altera Ratherii Vitam fusius et in chronologicam seriem digessit, cui idcirco præfixit titulum: *Saggio della Vita de Ratherio vescovo di Verona*. Ubique elucet ampla Scriptoris eruditio, ingenii acumen [xxvi], sanioris critices usus, atque in intelligendis et evolvendis rebus obscurissimis perspicacia. Licet hoc vitæ specimen ex Ratherii operibus aliisque coævis scriptoribus accuratius et uberius quam antea excerptum, pleraque illius gesta referat, nobis tamen singula opera enucleatius expendentibus, et alia atque alia documenta conferentibus perspectum fuit, ei, qui non merum specimen, sed vitam ex proposito scribendam suscipiat, multa adhuc superesse quæ animadversionem merentur, et nonnulla etiam quæ ex complexu omnium lucem

accipiant, et aliter quam laudato Scriptori visa sunt, explicanda atque constituenda sint. Igitur ab initio exordiamur.

§ 1. — *Ratherii patria et nobilitas. Annus natalis ejusdem conjicitur.*

2. Ratherius, non tam litterarum scientia ac zoecclesiasticæ disciplinæ quam ærumnarum vicissitudinibus celebris, natione Belga in diœcesi Leodicenci [al. Leodiensi] natus est. Everaclus Leodicensis episcopus in epistola ad ipsum Ratherium Leodium *nativam ejus patriam* vocat (MARTEN. *Collect. Vet. Script.* t. IV, p. 859). Hinc auctor qui scripsit *Gesta episcoporum Tungrensium, seu Leodiensium, Ratherium genere nostratem* testatur (t. I *Gest. Pont. Tungr.*, p. 173 et 176). Anselmus canonicus Leodiensis, ac Egidius item Leodiensis apud Chapeauvillium eum *ex nostris partibus oriundum* [xxvii] tradunt. Hac tandem de causa ipse Ratherius in *Conclusionè deliberativa*, num. 8, Leodicenses « *nativæ patriæ populum, et vicinitatis affinitate conjunctum* » appellat; ac se ejusdem Leodicensis *ecclesiæ baptinate filium* profitetur. Notatu digna sunt verba *vicinitatis affinitate conjunctum*, quibus se non in urbe Leodiensi, sed in loco urbi vicino, seu diœcesis ortum indicare videtur. Patrem ejus uuum fuisse e comitibus ducatus Lucemburgensis, qui ad Leodiensem diœcesim pertinebat, nonnulli recentiores tradunt, quod tamen cui fundamento innitatur, ignoramus.

3. Nobilitatem generis astruere videntur illa in præmio *Phrenesis*, num. 4, quibus non solum *ingenuitas* Ratherio tribuitur, quæ liberum hominem designat, verum etiam talis ingenuitas, *quam antiquitas commendabat*. Antiquitas utique generis, quæ ingenuitatem ornaret, longam majorum non tam ingenuorum quam illustrum seriem innuit, qui ingenuitati nobilitatem adjicerent. Consanguineos quidem illustres sibi fuisse aperte declarat in epistola ad Ursonem, quæ tota inserta est in librum Prælo-

quorum tertium. Ibi enim num. 27 sermonem faciens de gente Italis barbara, quæ e Burgundia venerat, et in Hugonis Italiæ regis exercitu militabat, se in communi clade ab ea gente Veronensibus illata reservatum et asportatum tradit « propter consanguinitatem, quam cum illorum habebam primoribus. » Qui cum primoribus exercitus Hugonis regis consanguinitate erat conjunctus, generosos profecto et illustres consanguineos habuisse dignoscitur quod ad nobilitatem demonstrandam maxime confert. Hanc nobilitatem confirmat eorumdem Præloquiorum liber primus, ubi Ratherius decus suæ nobilitatis a quod iam silentio prætermisum commemorans, de semetipso (suppresso licet nomine) loquitur, ut ex adnotationibus ibidem subjectis exploratum fiet. Omnem vero dubitationem admittit epitaphium sepulcri ipsius (*dabitur in calce Vitæ*), in quo expresse nobilis dicitur. Neque opponas illa quibus Ratherius a nonnullis dicebatur « forsitan in patria sua fuisse bacularis, aut filius carpentarii. (*Qualit. conjec. n. 2.*) » Id enim irrisionis gratia dicebant, propterea quod more bacularium nullam honoris curam haberet, et veluti carpentarii filius basilicis struendis vel restruendis operam daret. Cæterum longe aliter nobis (id est Veronensibus) frequentius dictum ipse cavillator eodem loco [xxviii] testatur; nobili enim ex genere natum Veronenses frequentius audierant. Difficiliora fortassis credentur illa præmiia in *Prænesim*, num. 4. « Horret deceptissimus, si quis peritiam esse aut nobilitatem, aut quod multo iniquius est, justum non existens, . . . astruat; per quibus nec peritum, nec nobilem, nec justum, existere possunt videtur. At hæc, dicta ab homine qui sibi plus nimis detrahere proposuit, nihil movere debent. Quis enim hinc ei peritiam deneget, cum aliis ex documentis constet eum fuisse sui temporis peritissimum? Idem de nobilitate sentiendum, quæ aliunde manifesta est.

4. Quoniam vero de Ratherii genere hic sermo est, haud ommittendus locus *Qualitatis conjecturæ*, num. 12, qui consanguineorum ejus mentionem facit. « Consanguineorum nullum eum afficit cura, sive quia nil eos intantum cogitat indigere, ut se solum, et et fratrem eis noverit pauperes fore (*fore pro esse* frequenter accipit); sive quia interdictum sibi eis aliquid dare noverit canonica lege; sive quia decrepito sibi nullos cogitat esse, eum et qui sunt, jam in sexta sint illi ætate, et loco fratrum series successerit abnepotum. » Ne priora, quibus fratrem pauperem superstitem innuit, pugnare videantur cum extremis, ubi loco fratrum seriem abnepotum superesse affirmat; illud conjicere licet, fratrem superstitem fuisse monachum, quem æque ac se voto paupertatis obstrictum, *pauperem* pronuntiat; abnepotes vero loco fratrum eos fuisse, qui ex aliis fratribus jam defunctis progeniti, in sexta ætate, seu gradu, a se jam decrepito abfuisse traduntur. Tot autem gradus per hyperbolem notasse indicant fortassis, quæ mox bitem cavillator seu censor ejus subjicit: « Hoc

licet, ut est utique garrulus, garruliter ac mendacissime dicat. »

5. Annus quo in lucem prodiit cum nullo certo caractere constitui possit, ex aliquot testimoniis est probabiliter eliciendus. Dum librum Præloquiorum secundum scriberet anno 936, se mediam fere ætatem attingisse prodicit. « Cum scilicet, inquit num. 1, ab infantia crepusculo in hunc ætatis fere deductus MERIDIEM. » Postremam senum ætatem eodem libro num. 36 ad octoginta circiter annos producit. Senem enim decrepitem erudiens, quem horam mortis jam impendentem exspectare jubet, « Annos octoginta, ait, aut [xxix] proximos aut transactos, aut insistentes accipias. » Ætatem igitur mediam annis quadraginta circiter attribuit. Si vero anno 936, quo laudatum librum lucubravit, agebat annum circiter quadragesimum, natus utique est circa annum 896. Natalitium quidem annum ejus anteriorem aliquanto inferre videntur illa libri Confessionis, scripti anno 960 vel 961, quibus se num. 21 *septuagenarium* et num. 31 pene *septuagenarium* vocat. Verum particula *pene* annos aliquot a septuagesimo deficientes indicans, cum natali anno 896 circiter conciliari facile potest: e contra vero ætas *fere media*, annorum scilicet fere quadraginta, quæ incidit in annum 936, haud peræque componi potest cum anno natali 890 aut 891.

§. II. ~ *Monasticam vitam proficitur. De studio ejusdem. Scripta existant ad Patricum. Opinio quorundam de oblatu Ratherio ante episcopatum abbatia S. Amandi expungitur.*

6. Cum ex consuetudine ex præscripto regulæ S. Benedicti obtineret, ut pateri monasteriis offerrentur, Ratherius primis ætatis suæ annis oblatum fuit Deo in monasterio Lobiensi, quod ad Sabim fluvium situm est in confinio Annoniæ, Teorasciæ et ditionis Leodicensis. Ritus hujus oblationis ipse describit in libro Confessionis, num. 12: « Deum enim puerulus essem, venit quidam ingenuus, et in altari quodam S. Petri et Pauli (horum nomine dicata erat laudati monasterii ecclesia) tenens me cum pane et vino... obtulit Deo et S. Petro in holocaustum... jure quasi Nazarei... immutabiliter serviturum... ad fœdus perpetuo confirmandum. » Cum Ratherius non a patre, sed ab *ingenuo* dicatur oblatum; nisi *ingenui cujusdam* appellatione pater designetur, aliquis ejus propinquus intelligendus est: non solis enim parentibus, sed aliis etiam propinquis ex S. Benedicti regula concessam fuisse facultatem offerendi pueros in monasteriis animadvertit Mabillonius in Annalibus Benedictinis, lib. xxxvi, n. 88. Hæc oblatio non nuda et solitaria, sed una *cum pane et vino*, atque aliis ad vitam subsidiis, quorum forsitam indicium in lacuna desideratur, facta fuit. Sic etiam cum Megenfridus puer a Ruodwaldo patre [xxx] monasterio Silthiensi fuit oblatum, « concessum ad victum ejus ac vestitum quoddam prædium bunuariorum duodecim in pago Bononiensi, » ex litteris donationis ab Iperio laudatis Mabillonius te-

statur (*Annal. Bened.*, l. xxxvi, n. 38). Additur *immutabiliter serviturum*, propterea quod ejusmodi puerum oblatio ex ipsa S. Benedicti regula, cap. 69, irrevocabilis haberetur, ut videre est apud eundem Mabillonium præfatione secunda in Sæculum IV ordinis Bened., num. 199, et præfatione prima in Sæculum IV, num. 36. Harum oblationum vetustæ formulæ eadem perpetuitatem experientes plures suppetunt, quæ a laudato Mabillio indicantur præfatione prima in Sæculum IV, num. 53. Duas autem sæculi decimi ediderunt PP. Martene et Durandus quarum una ex perantiquo codice monasterii Elnonensis S. Amandi sumpta fuit (*t. IX Collect.*, p. 159). Verba *ad fœdus perpetuo confirmandum* innuunt usu receptum fuisse ut pueri perinde oblato, irrevocabili quanquam jure voto parentum astringerentur, oblationem tamen ejusmodi confirmarent professione propria, cum ad legitimam ætatem pervenissent. Nisi quis forte credere malit hoc sæculo relaxatam fuisse antiquam oblationum hujus generis disciplinam, ita ut hisce pueris nulla esset necessitas permanendi in monasterio, nisi postquam ætate legitima oblationem suam ratam habuissent. Ratherius quidem suam oblationem confirmavit hac professione, quam eodem in libro protulit. « Sed accepto ipse calamo matura jam ætate et legitima scripti in hunc modum, scriptumque super altare posui, non super aliud nisi ipsum (sanctorum scilicet Petri et Pauli): Ego Ratherius promitto stabilitatem meam, et conversionem meorum morum; et obedientiam secundum regulam sancti Benedicti coram Deo et sanctis ejus. »

7. « Benedictinorum Ordinem fere se solo studia scientiasque plurium sæculorum decursu in tota Europa sustentasse » recte Mabillonius animadvertit (*De Stud. monastic.*, part. 1, c. 16). Hinc celebres monachorum scholæ in cœnobiis. Hoc autem nomine inter cætera laudatissimum sæculo x monasterium Lobiense, in quo omnium cœqualium perspicacissimus Ratherius institutus fuit, uti Fulcuinus ejusdem monasterii abbas prodidit (*De Gest. abb. Lob.*, c. 19). « Floruerunt, inquit, his temporibus apud nos studia litterarum, quibus addiscendis operam dantes opinatissimi fuerunt Scaminus, Theoduinus, et perspicacissimus horum Ratherius. » Is [xxx] propterea totum litterarum ac disciplinarum fructum monachis Lobiensibus tribuit in epistola quam Vitæ S. Ursuari præfixit. Hunc Hilduino magistro usum Trithemius narrat. Qui autem monachorum magisterio se omnia debere fatetur, monachos magistros habuit, non clericos, in quibus fuisse Hilduinum, cum a Leodicensem cathedram promotus fuit, Fulcuinus testatur. Illud vero haud omittendum quod in Phrenesi traditur num. 3: « Pauca a magistris, plura per se magis didicit, quæ a doctoribus præcipuis alii maximo vix percepissent labore. » Acri porro vir ingenio ac felicissima memoria præditus, quantum hac institutione in profanis et sacris studiis profecerit, non cœvi tantum auctores, sed opera quoque

A ipsa declarant. Confer quæ in præfatione generali latius observavimus num. 3 et 4. Unum hic addemus Non defuisse magistros, qui Græcam linguam hoc quoque tempore traderent, testis est Rotgerus auctor Vitæ S. Brunonis archiepiscopi Colonionensis (*Patrol. tom. CXXXIV*), qui Græcos præceptores adhibuit. Ratherium vero ad Græcam quoque linguam animam applicuisse nonnulla indicia demonstrant. Non solum enim quædam Græca vocabula in Latinam rationem constructa identidem usurpat, quæ apud nullum scriptorem Latinum reperire licuit, uti *bro-mius*, *eumorpha* et similia, sed quarundam etiam Græcorum vocum vim e Græco interpretatur. Libro quarto Præloquiorum, num. 23, dum regem alloquens ait: « Etiam nomen in Græco officium tuum inter Græcam Latinamque illud interpretando formam agnosce, te populum portare debere, non premere; » Græcum uomen βασιλεύς aptissime exposuit. Videsis ibidem notam 56. In confessione, num. 45, expressius scripsit ex Græco: « Panem nostrum *consubstantiatum* da nobis hodie, dicitur Deo. » Adde quod in sermone De Maria et Martha, num. 2, duas Græcas voces litteris Græcis expressit, et num. 3 vocis *Angelus* peculiarem interpretationem *juxta stans* sui contextus sententiæ congruentem allaturus, eam radicem e Græco ἀγγ: *prope* videtur indicare, quam non nisi Græci sermonis valde peritus investigare et reperire potuisset. Non minimum tandem indicium ejusdem peritiæ videntur illa quibus malignus censor in *Qualitatis conjectura*, num. 2, memoraturis deperditum. Ratherii opusculum e Græco inscriptum *Chronographia*, vanitati ei tribuit in Latinorum librorum [xxxii] titulis græcizare, *Chronographium*, inquit, *græcizando vanus... vocat*: cujus quoque generis est alius titulus *Climax Sym-matis* inditus temporis epigraphi *Conclusionis deliberativæ*.

8. Nulla hujus temporis, quo Ratherius inter Lobienses monachos versatus est, ejusdem opera ad nos pervenerunt, una ad Patricum epistola excepta, quam ab eo ante episcopatum scriptam in notis conjiciemus. Hæc epistola, de corpore et sanguine Domini agens, celebris est ob insigne quod in ea de reali Christi præsentia in Eucharistia testimonium ponitur occasione ejus quæstionis quam Patricus in Horna (qui locus adhuc est in diocæsi Leodicensi) cuidam proposuerat, num Ratherius missam cantasset. Non unam hoc sæculo celebrandæ missæ disciplinam fuisse exinde liquet. Alii enim ut Ratherus, raro aut rarissime; alii vero, ut Patricus, quotidie celebrabant. Balnearum quoque usum solemnioribus festis impendentibus ob sacræ communionis reverentiam a nonnullis probatum, ab aliis rejectum astruunt illa, quibus Patricus scandalizatus traditur ob balneum quo se Ratherius in vigilia Circumcisionis mundaverat. Notatu etiam digna est Eucharistia porrigendæ formula: *Corpus Domini nostri Jesu Christi propitiatur tibi in vitam æternam*. Quæ verba cum Ratherius timeret ne proprie sed figurate Patricus intelligeret, realem Christi præsentiam in

Eucharistia ac transsubstantiationem panis et vini in corpus et sanguinem Christi luculenter constituit. De cæteris autem subtilioribus et curiosis quæstionibus quæ hac in re moveri queunt, « ne solliciteris, inquit, quandoquidem mysterium esse audis, et hoc fidei. Nam si mysterium est, non valet comprehendere; si fidei, debet credi, non discuti. » Quod egregium documentum in aliis quoque aliorum fidei mysteriorum quæstionibus, quæ curiosius ingeruntur, maxime observandum est.

9. Cum Ratherius sub finem libri quinti Præloquiorum, quem in Papiensi turricula scripsit, abbatiam S. Amandi sibi oblatam et abs se rejectam narret, id factum ipsi adhuc monacho et juveni tribuendum nonnulli existimant, antequam ad episcopatum Veronensem promoveretur. Verum duæ animadversiones hocce tempus excludunt. Primo abbatia S. Amandi per hæc tempora, quæ episcopatum Ratherii antecedunt, non vacabat. Laici [xxxiii] enim homines eam oblinebant, uti Rotbertus regis ministerialis, cujus exstat documentum anni 921; et dein Rotgerus comes, qui Rotberto successit, ac ex documentis eidem abbatiæ præerat an. 925 et sequentibus ad annum usque 937. Vide Mabillonii Annales. Ratherio igitur adhuc monacho hæc abbatia offerri non potuit. Quid si factum ipsum non ante lucubratum a Ratherio laudatum Præloquiorum librum contigit, sed multo post, ita ut multo post ab ipso descriptum eidemque libro posterius insertum fuerit? Id secunda animadversio perspicuum faciat. Enimvero factum ipsum non multo ante, sed eodem anno quo auctor illud descripsit, contigisse palam sit ex his ejus verbis: « Opportunum sane censeo narravisse quid horno (id est hoc anno) anxietati contigerit meæ. Lauduni namque cum essem, » etc. Si hæc scripserat, dum laudatum Præloquiorum librum in Papiensi turri exaravit, scripsisset inter Februarium anni 935 et Augustum anni 937, quandiu, ut videbimus, ibidem in carcere detentus fuit. Ratherius vero neque his annis, quibus erat in carcere, neque præcedentibus, quibus Veronæ jam episcopus præfuit, Lauduni exstitit, ubi illud factum contigisse traditur: ac propterea huic tempori convenire nequeunt illa, quid horno, seu hoc anno, anxietati contigerit meæ. Lauduni cum essem, etc., quæ si annum indicarent anteriorem episcopatu Veronensi, non horno, sed ante aliquot annos scripsisset. Cum porro neque congruant cuiquam anno, quo vel Veronæ, vel in Papiensi carcere, non autem Lauduni fuit; palam sequitur ad posterius tempus id pertinere, postquam ille Veronensem episcopatum dimiserat; cui quidem tempori illud factum assignat Fulcuinus, uti pluribus suo loco explicabimus. In libris autem Præloquiorum Papiæ exaratis hoc additamentum est, quod cum eodem anno quo id contigerat, ipse Ratherius inseruisset in librum quintum, horno verissime dixit.

§ III. — *Ratherius [xxxiv] Hilduini Leodicensis episcopi partes secutus, eidem e Leodicensi sede pulso, et subinde Veronæ episcopo adhaesit. Respondet quæ-*

stionibus quas quidam Mediolanenses proposuerant. Hilduino ad Mediolanensem sedem electo Romam proficiscitur; indeque reversus ipsi in Veronensi cathedra succedit. Annus statuitur electionis Hilduini et consecrationis Ratherii.

10. In monastico, quod professus fuerat, instituto quiete vitam suam transegisset Ratherius, nisi Hilduini Leodicensis episcopi et abbatis Lobiensis, cujus partibus faverat, consilia cum inde adduxissent. Res aliquando altius paucis repetenda est. Monasterium Lobense hoc tempore, et toto fere sæculo præcedenti, ita ad Leodicensis episcopi jus pertinebat, ut qui erat Leodicensis episcopus, idem esset abbas Lobiensis. Stephano episcopo atque abbate vita functo, anno 920 et sequenti magna de Leodicensi episcopatu inter Hilduinum et Richarium contentio exorta est (FRODOAR. *Chron.*, et UGO FLAVINIAC. in *Chron. Viridun.*) Alii enim Hilduinum ejusdem ecclesiæ clericum poposcerunt episcopum, ac favente Gisleberto Lotharingiæ duce, qui contra Carolum Galliarum regem Lotharingici regni sibi usurpaverat summam, in ipsa Ecclesia Leodicensi ab Herimanno Coloniensi metropolitano consecratus fuit nova et inusitata ratione, absque regis scilicet procerumque consensu. Alii e contra Carolo rege assentiente Richarium abbatem Prumiensem expetierunt. Causa ad apostolicam sedem delata, eo Hilduinus et Herimannus ejus ordinator, nec non Richarius a rege designatus evocantur. Hilduino autem iudicium declinante, Joannes XI summus pontifex anno 922 ordinavit Richarium, qui pacifice Leodicensem ecclesiam obtinuit.

11. Non multo post, anno videlicet 926, circa mensem Junium, Hugo comes Arelatensis et marchio Provinciae, qui cum Hilduino affinitate iungebatur, Italiae regnum consequitur. In Italiam mox sese recepit Hilduinus, sperans fore ut ab eo alicui ecclesiae Italicae præficeretur (LIUTPRAND. lib. III *Hist.*, c. 11). Ratherium quoque, qui suæ parti contra Richarium faverat, secum adducere studuit. Iluc referimus illa libri primi Præloquiorum, num. 25: « Invenies quemlibet nobilium [xxxv] omnibus pene rebus destitutum potentia et dignitate, si quam forte adeptus est, viduatam, penitusque quantum ad id, quod cupiditiam dictat, et nobilitas expostulat, dejectum (Hilduinum e sede Leodicensi dejectum intelligit), qui contra tam duram infortunii calamitatem brachium erigere nitens, nec per se.... aliquid valens, quempiam (ipsum scilicet Ratherium) qui quietus copia arridente aut in se subsistere (nimirum in monasterio), aut in grandi quæstus emolumento alteri valeret servire (videlicet Richario episcopo), dulcisonis blandiloquiorum illecebris ad se sequendum non dubitet irretire. » Hisce autem illecebris sese cessisse ipsius Hilduini amore indicat, cum post pauca subjicit: « Sola ea, quæ fortis est ut mors, dilectione se penitus neglecto illi maluerit etiam cum vitæ innumeris periculis succurrere, ut gloriam aut amissam, aut potiorem valeret recuperare, quam suimet curam gerere, et sibi necessaria, cum adesse potuis-

sent, ad vota captare. » Ita Ratherius *partibus Hilduini favens, illi inseparabiliter adhæsit*, ut Fulcinius prodidit (*Gest. ab Lob. c. 19*).

12. Interim Notherius Veronensi episcopo e vivis sublato iv Idus Augusti an. 928, Hugo rex Veronensi sedi præposuit Hilduinum, seu potius ex abusu ejus ætatis ipsi concessit eandem ecclesiam, *jure stipendiario*, ut exinde haberet unde viveret, quoad insignior sedes vacaret (RATH. *ep. 5, ad Joan. papam, n. 3, et LIUTPR. l. III, c. 11*). Mortem Notherii anno 928 affiximus, non vero unno 929, ut non nemini visum est. Ille enim annus perspicue elicitur ex sepulchrali ejus epitaphio, quod adhuc exstat in cathedrali, et ab Ughellio editum est tomo V Italiæ sacræ in episcopis Veronensibus, col. 733, ubi expresse legitur: « Obit iv Idus Augusti, anno Dominicæ Incarnationis 928, indict. 1. » Quod si codicilli Notheriani a marchione Dionysio ejusdem cathedralis canonico nuperrime editi habent (*De duobus episc. pag. 103*): « Regnante domno Ugone rege hic in Italia anno secundo sub die quinto decimo de mense Novembri, indictione prima; » ne hi codicilli, in quibus Notherius vivus præfertur *mense Novembri, indictione prima*, cum epitaphio credantur pugnare, animadvertendum est, primam indictionem sumendam esse a mense Septembri anni 927 usque ad Septembrem anni 928; unde laudati codicilli assignandi sunt non anno 928, sed 927, quo sane mense Novembri prima indictio decurreret, et Ugonis regis annus [xxxvi] secundus: alias annus Ugonis tertius notendus fuisset. Concinit etiam documentum ex archivo monialium S. Zachariæ urbis Venetiarum a Joanne Baptista Biancolino vulgatum (*De vescovi di Verona p. 120*), quo Hilduinus Notherii successor Veronensis episcopus traditur « regnante domno Ugone rege hic in Italia anno quarto sub die xi de mense Julius, indictione secunda. » Sunt certi characteres anni 929, quo Ugonis regis annus quartus mense Julio vix inchoaverat, et concurrebat cum indictione secunda. Si autem mense Julio anni 929 episcopatum Veronensem obtinebat Hilduinus, mors procul dubio Notherii, qui obiit iv Idus Augusti, in Augustum anni 929 referri nequit, sed Augusto anni 928 in epitaphio optime ascribitur.

13. Hac occasione, qua Hilduinus ad Veronensem sedem promotus fuit, Ratherium non levis spes incessit succedendi Hilduino, « promisso regis manente, quod ubi illud altius promovendi emergeret tempus, Ratherius Veronensibus daretur episcopus (FULC. c. 19). » Hinc in *Qualitatis conjectura* num. 13: « Quadraginta jam fere sunt anni, inquit idem Ratherius, ex quo ambire potentiam cœpi; » ubi *potentiæ* nomine hoc loco episcopatum intelligit; unde post pauca *de administrato nequiter diutino potentatu* vocem *potentatu* eodem sensu accipit. Cum *Qualitatis conjectura* scripta fuerit anne 966, *quadraginta fere anni*, latius sumpti, non male congruunt anno 928. Quod si strictius accipiendi credantur, ita ut eorum initium sumendum sit ab anno 928,

A quo Ratherius cum Hilduino in Italiam venit, tunc dicendus erit Hilduinus ei fuisse pollicitus se cum Hugone rege acturum ut ipse quoque ad aliquem episcopatum promoveretur. Certe in Confessione, ubi monasterium et monasticum propositum a se desertum deslet, se *in rete* (id est in episcopatum) *immisisse pedem suum*, eundemque *ambisse* satis aperte significare videtur scribens n. 19: *Immisit maxime, immisit, si et ambivit*.

14. Antequam ulterius progrediamur, hoc loco mentio facienda est cujusdam operis, cæteroquin deperditi, quo Ratherius ante episcopatum nonnullis quæstionibus Mediolanensium respondit. Hujus operis indicium suppetit ex epist. 3, ad Rotbertum, num. 1: « In ipsis initiis, inquit, quorundam quæstiunculis Mediolanensium haud leviter pulsatus, quædam ex his quæ vos requirere non ambigo, visus sum prælibasse [xxxvii]. » Dum *in ipsis initiis* ait, istud tempus indicat, cum primo Hilduinum secutus in Italiam venit, et nondum episcopus fuerat consecratus, ut ex sequentibus colligere licebit. Quenam fuerint ejusmodi quæstiones, latet. Solum scimus eas ad profana studia pertinuisse, in quibus quantum valeret, pervulgatum erat. Cum enim post ea similes plane quæstiones eidem jam episcopo proposuisset Rotbertus, ea ratione sese excusavit, quia licet ante episcopatum non recusasset pares Mediolanensium quæstiones dissolvere, non tamen decebat in iis versari episcopum, qui non in profanis, sed in divinis et sacris studiis debet occupari. Huic forsitan operi inserta fuit illa cujusdam philosophi sententia, cujus meminit libro sexto Præloquiorum, num. 7, inquit: « Exemplo videlicet cujusdam philosophi, qui cum ad iracundiam, ut jam in alio volumine retulimus, concitaretur, eidem, a quo incitabatur, dixisse fertur: *Jam te percuterem, nisi iratus essem*. » Quod si in librum quo Mediolanensium quæstionibus respondit, ejusmodi sententia non fuit inserta, aliud ignotum volumen ante Præloquia scriptum a Ratherio dicendum esset. Nec dubitamus quidem quin homo hujus ævi doctissimus alia multa ante eosdem Præloquiorum libros lucubraverit, quorum memoria interit.

15. Post ferme biennium quo Hilduinus Veronensi Ecclesiæ præerat, Lamberto metropolitano extincto, vacavit archiepiscopalis sedes Mediolanensis, quæ cum illi congruentior visa esset, eodem a sede Veronensi ad Mediolanensem traducto, ille casus evenerat, quo Ratherius ex Ugonis regis promissis ad Veronensem cathedram promovendus erat. Verum « ut sese instabilitas mundanæ sæpe continet volubilitatis (scribit hic epist. 5, num. 3), longe aliter ac promiserat, regi placuit, cupienti potius, ut fama erat, unum e tribus, aut quemdam Aquitanum, aut Garafridum, aut Manassem Arelatensem archiepiscopum, contra jus licet canonum, » Veronensibus episcopum dare. Jam Ratherius Hilduini domini sui causa Romam profectus, ut pontificium pro eo diplomam una cum archiepiscopali pallio referret, ibi-

dem non tam Hilduini, quam suam rem agens (Ugonis A volubilitate fortassis præsenserat), litteras simul retulit domini papæ Joannis XI, « quibus continebantur, » inquit ibidem num. 4, « preces ejusdem totiusque Romanæ [xxxviii] Ecclesiæ, uti ego Veronensibus daretur episcopus. Displicuit hoc non parum regi contraria molienti; sed obtinuit deprecatio apostolica, instante rogando meo jam dicto cum primoribus regni domino Hilduino. » Alia vero potior ratio Ugonem ad assensum forsitan movit. Subdit enim Ratherius: « Ego semivivus pene jacebam infirmus (post Romanum scilicet iter). Persuasum est regi, puto, a me diligentibus, quod non evaderem. Hac spe pallectus consentit, satisfacere gestiens tam domino papæ, quam cæteris, quos inconveniens videbatur offendere rogantes. » Sperabat nimirum fore ut vi morbi oppressus interiret, et electio hujusmodi effectu careret. Sed curatione adhibita cum Ratherius evasisset, episcopus consecratus fuit.

16. Annus hujus consecrationis, qui rebus pluribus deinceps constituendis usui futurus est, non aliunde melius quam ex Hilduini translatione ad sedem Mediolanensem elici potest. Papeprochius Hilduini archiepiscopi Mediolanensis initia tribuit anno 932. Melius vero Joseph Antonius Saxius in archiepiscoporum Mediolanensium Serie historico-chronologica, tom. II, pag. 340 et 341, illum ad eundem sedem promotum statuit anno 931, Junio exeunte. Id manifestum facit partim ex prædecessorum ejus serie, partim ex catalogis antiquis, qui singulorum archiepiscoporum annos et dies quibus sederunt atque obierunt, notant. Papeprochii autem sententiam ingerentem annum 932 ex eo rejicit quia is in antecessoribus Hilduini post Anselmum II, quem obiisse putavit anno 897, uno anno erravit. Hunc vero errorem certo demonstrat ex placito pergameno, quod in archivo monachorum S. Ambrosii custoditur. Hoc enim placitum anni 896 archiepiscopum memorat Landulfum, qui Anselmo II subrogatus fuit. Si autem mortalis annus hujus Anselmi evehatur ad annum 896, ac similiter uno anno anticipentur subsequentium archiepiscoporum initia, quorum anni et dies legitimis documentis designantur, exploratum fiet Hilduini exordia incidisse in annum 931, non vero in annum 932. Is porro ex antiquis Mediolanensium antistitum catalogis a Muratorio editis (*Rer. Ital. t. I, part. II*) Mediolanensem sedem tenuit annis quinque et dies quindecim, vel, ut unus catalogus præfert, viginti quinque; obiit autem *iv Kal. al. ix Kal. Augusti*. Initium ergo episcopatus ipsius in sede Mediolanensi optime [xxxix] statuitur exeunte Junio anni 931: mors vero *iv vel ix Kal. Augusti* anni 936. Unum opponetur privilegium Ugonis regis et Lotharii, datum anno 937, *xvi Kal. Julii* apud laudatum Muratorium (*t. II Antiq. Italic. pag. 57*), in quo memoratur *Hilduinus archiepiscopus Mediolanensis*. Sed vitium aliquod in chronicis hujus privilegii notis inesse idem Muratorius scite monuit, sicut in duabus

aliis chartis sub iisdem principibus exaratis adnotaverat, cum anni Christi qui in ipsis præferuntur cum cæteris notis non congruant. Enimvero aliud documentum Comense anni 937 ab Ughellio et a Patre Tato impressum, omnes chronicas notas eidem anno congruentes exhibet sic: *xvii Kal. Jul. Ugone XI et Lothario VII, indict. x*. Nostrum autem privilegium, quod una tantum die posterius est, perperam habet: *Ugone X et Lothario V, indict. x*. Quis errorem non videt manifestum? Documentum autem quod in chronicis notis tam aperte erat, ei chronologiæ quam Saxius tam exacte constituit, præjudicium afferre non potest.

16 bis. Neque idcirco Veronensem Ratherii episcopatum eidem anno 931 affigendum credimus. Post Hilduini enim electionem ille Romam profectus est; inde autem reversus gravi morbo laboravit, quo moriturus credebatur. Ugo præterea a priori sententia deciscens, alii episcopatum volebat committere, nec nisi apostolicis litteris et Hilduini ac primorum regni postulacionibus cedens, ipsum adhuc infirmum et vita periclitantem episcopum destinavit. Id cum deliberasset, ut cleri et populi Veronensis electio ex more haberetur, ipsum curasse satis probabile est. Hanc enim hujus temporis episcoporum eligendorum methodum fuisse, ut quem princeps vellet, clerus et populus eligeret, principisque assensus postularet, pluribus decimi sæculi exemplis demonstrari posset. Ad hæc Ratherius post electionem a morbo et periculo convalescere debuit, ut consecraretur. Neque vero ab Hilduino Mediolanensi ordinatus dici potest, cum Verona ad metropolitam Mediolanensem non pertineret. Hac enim de causa Ratherius in epistola 5, ad Joannem pontificem, num. 6, reprehendit Manassem archiepiscopum Arelatensem, quippe qui extra propriæ provinciæ limites « consecravit episcopum quemdam suæ diocesis in titulo ecclesiæ Veronensis. » Quapropter [xl] ille qui ecclesiasticos canones ac disciplinam maxime custodivit, ordinatus dicendus est a patriarcha Aquileiensi, cui Verona suberat. His autem omnibus peragendis post Hilduini electionem ut congruum tempus tribuatur, unius aut duorum mensium spatium non sufficit. Porro Ratherium Veronensem sedem adiisse mense Augusto ex duobus colligimus. In Præloquiorum libro secundo, num. 4, suam primam captivitatem in Februarium mensem refert. Se autem captum *duobus annis et dimidio* post initium episcopatum Veronensem, perspicue affirmat in memorata epistola 5, num. 5. Initium ergo episcopatus ejus in Augustum circiter cadit. Cum vero ex iis quæ præmisimus hoc initium nequeat assignari mense Augusto anni 931, palam sequitur esse affigendum Augusto anni 932. Id ipsum confirmat annus laudatæ captivitatis, quem fuisse videbimus annum 935. A Febuario autem anni 935, quo Ratherius captus fuit, si per biennium et dimidium anni ascendas, pervenies ad Augustum anni 932. Ex his errare liquet tum Sigbertum, qui Ra-

therii episcopatum assignat anno 928, tum alios non paucos recentiores, qui illum ascribunt anno 931.

§ IV. — *Initia episcopatus Ratherii quam culamitosa. Adhærens Miloni comiti Arnoldum Bajoariæ ducem Veronæ recepit contra Ugonem regem. Ab Ugonis militibus captus, in Papiensem carcerem detruitur.*

17. Cum rex Ugo non sponte, sed aliorum postulationibus victus catenus Ratherium elegisset episcopum, quia eum gravi morbo laborantem moriturum sperabat; ut ipsum e morte ereptum et episcopum consecratum vidit, « iratissimus redditur, » inquit in epist. 5, num. 4, idem Ratherius, et « juravit per Deum (nec est mentitus) quod diebus vitæ suæ de ipsa ordinatione non essem gavisurus. » Quid autem primum Ugo egerit, his verbis describit: « Misit in pitaciolo certam quantitatem stipendii, quod tenerem de rebus ecclesiæ, de cæteris exigens iurandum, ut diebus illius filiique sui amplius non requirerem. Ego intelligens [xli] quanta absurditas hoc consequeretur, non consensi. » Hanc primam aversi a se regis animi causam notavit in Præloquiorum libro IV, num. 20: « Hæc, ut opinor, causa fuit dissidii, hæc nota quod ingeris criminis: quod videlicet tu (Ugonem alloquitur) res omnes volebas tenere ecclesiæ, eum vero (id est Ratherium) mercenarium tui, non pastorem gregis esse Christi. » Hoc primo molimine frustrato, rex aliam vexandi episcopi iniit viam. « Adhibuit undique persecutores et adversarios, qui aut deterrerent me, ut effugerem » (verba sunt auctoris in laudata epist. 5) « aut irritarent, et ut expellendi me invenirent occasionem. » Duobus annis et dimidio hujusmodi persecutionem episcopus pertulit.

18. Inter hæc Ugo opportunam, quam quærebat, expellendi episcopi et in carcerem delrudendi occasionem nactus est. Plures in Italia contra Ugonem male erant animati. Hinc revocandum putarunt Rodulfum II regem Burgundiæ, qui aliquanto ante Italico regno privatus fuerat (LIUTPRAN. l. III, c. 48). Id cum præsensisset Ugo, directis ad Rodulfum legatis, et nonnullis ditionibus, quas tenebat in Provincia, eidem dimissis, sibi ab eo satis de regno Italico cavet. Paulo post Veronenses Ugoni infensi Arnoldum, seu, ut alii appellant, Arnolfum Bajoariæ et Corinthiæ ducem evocarunt. Hanc rebellionem factione quidem archidiaconi et cleri Veronensis, atque quorundam primariorum civitatis conflata liquet ex Ratherii epistola ad Ursonem diaconum, insertam libro Præloquiorum tertio, num. 27. Milonem autem comitem et Ratherium episcopum rebellionis capita a Liutprando traduntur; scribit enim Arnoldum Bajoariæ ducem, qui cum exercitu Tridentinam marchiam pertransierat, Veronam usque pervenisse (LIUTPR. *ib.*, c. 14). « in qua a Milone comite atque a Ratherio episcopo libenter, ut qui eum invitarant, suscipitur. » Milo e Francorum genere celebris sub imperatore Berengario (Ib., l. II, c. 20), a quo juvenis familiariter lauteque

(4) *Sculdascius* vocatur in testamento Notherii an.

fuerat enutritus, eodem imperatore Veronæ occiso anno 924 aliqua summa potestate fungebatur; Flambertum enim (1) sculdascium ejus interfectorem (Ibid.), « eique tam in nefario scelere conniventes, vi captos suspendio vitam finire præcepit. » Hoc tempore idem Milo [xli] comes Veronensis fuisse videri potest (DIONYS. *de duobus ep.* p. 107). Codicillis vero Notherii episcopi an. 927 sine ullo comitis titulo, sed ante scavinum et judicem subscripsit; ac præterea inter testes refertur Sigibaldus *vassus Milonis*, sicut in ejusdem Notherii testamento anni 922 post Ingelfredum tunc Veronæ comitem inter testes *Ingelfredi vassus* nominatur. In documento anni 929 ipse Milo etsi titulo comitis pariter caret, tamen *vassus regius* dicitur (BIANCOL. *De usc. e gov. di Verona*, p. 120): quod præcipuam in eo nobilitatem declarat. Cum porro Arnoldum contra Ugonem vocavit, jam dignitatem comitis Veronensis certo certius obtinebat, quo nomine inter primos erat Italici regni, et civitatem summa potestate administrabat. Huic porro quid in ea contra Ugonem rebellionem acciderit, Liutprandus memoriæ prodidit. Cum idem rex, qui Papiæ sedem habebat, audisset Veronæ Arnoldum fuisse receptum; « collecto exercitu, inquit ille, ei obviam tendit. Cumque eodem pervenisset, et caballicatas, ut vulgo aiunt, circum circa dirigeret, Bajoariorum quædam pars non minima de castro vocabulo Gausenigo egrediens, cum Italianis pugnare cœpit. » *Gausenigo* forsitan legendum pro eo loco, qui in charta anni 825 *Gusilingus* dicitur, et nunc *Gussolengo* appellatur (DIONYS. *Apolog. riflens.* p. 33); hinc enim facile contra Ugonem exercitum e Papiæ aliisque Italici urbibus advententem contenditur, non vero ex eo castro, quod vocatur *Ossenigo*, et in memoratis Notherii codicillis anni 927 non *Gausenigo* scribitur, sed *Ursanico*; quod castrum cum trans Athesim situm sit, et ad Tridentum vergat, isthinc adversus exercitum ex Italici urbibus Veronam cis Athesim accedentem ab eo, qui Veronæ imperabat, milites immissos nemo crediderit. Pugna vero Bajoariorum cum male cessisset, « Arnoldus dux non parva est confusione repletus: unde factum est, ut consilio accepto Milonis comitem vellet capere, atque Italia derelicta illum in Bajoariam ducere, quatenus reparato exercitu cum eo iterum redire posset; quod Milonem non latuit: qui diversis cogitationibus æstuans, quid ageret penitus ignorabat. Ugonem regem plane, ut meruerat, adire timebat: cum Arnolde vero in Bajoariam duoi non solum mortem, sed infernum putabat. Hæc itaque in ambiguitate, [xliii] quoniam regem Ugonem cito misericordia noverat inclinari, Arnoldum fugere, et ad eum deliberat tendere (Liutprand. *ibid.*). » Hunc forte ut demulceret sibi que propitium redderet, egit ut frater suus munitionem quæ Veronæ erat contra Arnoldum defenderet. Is vero hæc expugnata, « fratrem Milonis, militesque ejus, qui eam defendere conabantur, secum in Bajoariam

922 apud Ughellium tom. V, col. 729.

duxit. » Ipse autem comes Milo cum Ugone conciliatus pristinam dignitatem retinuit.

19. Alia prorsus fuit Ratherii episcopi fortuna. • Quo (Arnoldo) discedente, addit Liutprandus, Ugoni regi mox civitas redditur, et Ratherius ejusdem civitatis episcopus ab eo captus, Papiæ in exsilio relegatur. » Hinc in epistola 5, ad Joannem pontificem, num. 4, aliquam quidem suam culpam huic calamitati causam dedisse ait, rebellem vero animum et Ugoni infensum, quo nomine in tantam miseriam deduceretur, sibi fuisse inficiari videtur. « Cœpit me Ugo, retrusit in custodiam in quadam Papiæ turricula, non dico sine mei culpa, qui enim intertalia saltem in verbo non offendit, hic perfectus est vir; sed contra legem ita hæc egit, et sine audientia. Dicat hic quisque quod volet: temerariis enim judiciis juxta Augustinum plena sunt omnia. Confiteor vero, ex quo eum primitus vidi, usque dum hominem exiit, semper me Theodosii felicitatem imperatoris illi optasse, et adhuc ejus recordatione me graviter affici dolore. » Hæc scripta non vivente Ugone, sed post ejus mortem magni faciendasunt. Temeritati judiciorum refert attributum sibi verè rebellionis crimen in Ugonem, quem semper dilexit, cuique semper omnia prospera appetivit. Quæritur nullam sibi datam audientiam, qua rerum abs se gestarum rationem redderet. Culpam, qua se non omni ex parte carere agnoscit, inter leves recenset, de quibus Jacobus ait: *Qui non offendit in verbo, hic perfectus est vir* (Jac. III, 2). Hac eadem de re latius disserens libro IV Præloquiorum (num. 5 et 7), quem in Papiensi carcere scripsit, rebellionem, cujus ipse auctor tradebatur, meris invidorum calvillationibus disseminatam innuit, eique fundamento innixam, « quia cum malefactoribus, » inquebant num. 7 (id est, cum Veronensibus rebellionis auctoribus) « conversatus, et dum caperetur inventus est: » perinde ac si episcopus, ut omnem suspicionem eximeret, debuerit exire ex urbe, et ad regem proficiscens, filios proditores deferre. Hanc suam cum rebellibus [XLV] moram bona intentione purgat Jeremiæ exemplo, « qui per charitatem, ut dicit B. Gregorius, dum cives ab ingressu Ægypti non potuit cohibere, studuit illuc cum eis et ipse descendere. » Et post nonnulla: « Cunctos ne ergo judicas deponendos, qui rebelles regibus cives et filios esse scientes, non eos ut punirentur prodiderunt; sed contra missas eis fecerunt, filios eorum baptizaverunt, prædicaverunt, chrisma verunt, pœnitentiam indulserunt, reconciliaverunt? » Tandem cessans obijcientibus Arnoldum a se palam fuisse susceptum, exemplis sanctorum suadere nititur, quandoque licere in urbem hostes et invasores recipere. Dum vero in Confessionis libro, num. 2, se multa pati scribit *pro abjurata Ugoni fide*, aliquam suam in rebellionem culpam iterum faterur. Quæ ut conciliantur cum præcedentibus, illud dicendum videtur Ratherium non fuisse quidem rebellionis auctorem, sed rebellionem jam conflata in rebellium par-

tem ob conniventiam et obsequentiam ac necessitatem quamdam descendisse. Neque moveat Liutprandus, qui dum Ratherium æque ac Milonem comitem rebellionis principem prodidit, vulgatam famam secutus est, quam invidi sparserunt. Hæc quidem culpa si certa fuisset, statim post Ugonis victoriam captus et in carcerem fuisset deductus. Tunc vero, *omnis ut erat culpa* (Præloq. I, III, n. 27), non in episcopum, sed in clerum et præcipuos civitatis rejecta est; nec tota ruina in Ratherii caput decidit, nisi post scriptam quamdam epistolam, cujus ipse auctor et totius moliminis incentor traductus fuit.

20. Hoc insigne factum, ex quo calamitas Ratherii consecuta est, ex ipsius operibus, in quibus plura, tamet si aliquanto obscurius, hic illic sparsim attingit, eruere ac in historicam seriem digerere conabimur. Statuendum in primis est tempus, quod in rebus historicis maxime requiritur. Ugonis victoriam contra Arnoldum affigendam anno 935 dubitare non sinit chronographus Salisburgensis, quem P. Anszius laudat. Udalberti enim Salisburgensis archiepiscopi, qui Arnoldum Bajoariæ ducem in Italica contra Ugonem expeditione secutus fuerat, mortem eidem anno tribuit scribens: *Qui de invasione Italiæ rediens obiit*. Si anno 935 obiit Udalbertus, qui Arnoldi militiam, uti solebat, secutus, eum eodem utique *de invasione Italiæ rediit*, in eundem profecto (XLV) annum Ugonis victoria incidisse dicenda est. Ratherium vero ab Ugone victore captum mense Februario liquet ex libro secundo Præloquiorum num. 24, ubi septimum mensem, id est Septembrem, *octavum vocat ab hujus, quæ me deprimit, imo erudii calamitatis accessione*. Captivitatem, qua premebatur intelligit, post quam si September mensis erat *octavus*, ea præcedenti Februario inchoaverat. Confer ibidem notas. Diem quoque ejusdem mensis tertium ex libro Præloquiorum quinto colligimus num. 12. Se enim eo tractatu, cujus causa captivus ductus fuit, deceptum testatur postridie ejus festi B. Mariæ, quo sibi inter missarum solemnia pacis osculum datum fuerat. Purificationis B. Mariæ festivitas, quæ sola in Februarium mensem cadit, innuitur. Postridie igitur ejus festi, id est, die tertia mensis Februarii, anni, ut probavimus, 935, ille tractatus est habitus, quo ipse deceptus in captivitatem incurrit.

21. Id autem quatenus acciderit, nunc explicandum est. Duo potissimum textus huic rei lucem afferent: alter ex epistola ad Ursonem, inserta in librum Præloquiorum tertium num. 27; alter ex libro quinto num. 11. Recuperata Verona ab Ugone, die festo Purificationis solempne sacrum celebratum fuit. Inter hoc quidam, ut videtur, episcopi pacis osculum Ratherio dederunt, « putantes eum non quia peccatorem, sed quia deceptum damnatum. » Alii vero *placere regi forsitan præsentibus ambientes*, illos qui pacis osculum dederant severissime reprehenderunt. ac si reus esset manifestus et pacis osculo indignus. Hæc ex libro quinto, num. 12, ubi consultatio atque tractatus *erastina die* habitus additur, qui Ratherio exitium attu-

lit. Hic tractatus, *lucescente die* peractus, in epistola ad Ursonem Veronensis ecclesiae clericum fusius exponitur. Tractatui causam dedit id quod pridie, seu ipso Purificationis die, aliquanto post missarum solemniam acciderat. Quaedam enim *gens effera, et nobis [melius vobis] barbara*, id est non Italici generis, quae in Ugonis exercitu militabat, post devictas et in Bajoariam pulsas Arnoldi copias Veronam reversa, cum *omnem* rebellionis *ut erat culpam* in Veronensis ecclesiae archidiaconum, et in quosdam honoratiores Veronenses, maxime vero in clerum universum [XLVI] retulisset; « omnem domum Dei praedari, omnes majores civitatis aut exmembrare, aut captivos ducere; ipsum vero jam factum » (archidiaconum) et illos qui postea principes fuerunt proditionis RATHERII, furca moliebatur appendere. Hinc in libro Confessionis num. 2, « homicidia, exoculationes, exmembrationes, praedas, incendia, vastitatem ac depopulationem, quae pro abjurata Ugoni fide » contigerunt, deflet. Eadem porro gens unum episcopum, licet cum rebellibus inventum, « reservavit propter consanguinitatem, quam cum illorum, inquit (*Præloq.* l. III), habebam primoribus, ipsoque, ut dicebat, principe Ugone. » Consanguinitas cum primoribus ejus gentis absolute affirmatur, quia re ipsa cum ipsis sanguine erat conjunctus. Consanguinitatem vero cum rege in sola opinione ejus gentis sitam praefert illa, *ut dicebat*. Hæc vero opinio ea forte de causa illi genti irrepererat, quia cum sciret eum Hilduino intimum, etiam consanguineum credidit; Hilduinus autem cum Ugone affinitate junctus erat. RATHERIUS interim licet hac de causa *reservatus*, seu a cæterorum calamitate subductus, *asportatus* tamen fuit in aliquem tutum locum: ubi cum de archidiaconi, clericorum ac cæterorum captivorum periculo maxime laboraret; totam subsequentem noctem insomnem ducens, « precibus, humiliationibus, lacrymis, promissis, amicumque interventu » eos eripere studuit. Ursa ni inter cæteros vitam et libertatem obtinuit. Ut autem et cæteris prospiceretur, « crastina die », id est, die tertia Februarii, primarius et summus quidam vir, « in quo tota fiducia boni erat proventus, » missis sæpissime internuntiis RATHERIO mandavit, « ne a suo consilio deviare in aliquo, promittens omnia sese facturum optimo, tantum in pacto perstaret promisso (*Præloq.* lib. v, n. 12). » Hunc virum primarium et summum, in quo, et si tota fiducia boni erat proventus, ejus tamen consilium in RATHERII ruinam recidit, episcopum fuisse ex contextu manifestum est. Ibidem enim auctor de episcopis queritur, qui sese non solum in reipublicæ negotiis immiscebant, sed in aliis etiam pejoribus, suumque casum exempli causa subjecit. Hinc quoque eos qui suæ calamitatis fuere auctores, non solum suæ Ecclesiae filios fuisse, sed etiam unum *ejusdem officii*, id est episcopum, non obscure tradit, dum alium secum loquentem inducit his verbis: » Non minus vero, si ita est, temetipsum [XLVII], tuosque quam ipsos lugere convenit tradito-

res, maxime si aut tuæ ecclesiae fuerint filii, aut forte, quod absit, ejusdem cujus es officii. » Porro hunc summum et ejusdem officii virum fuisse Hilduinum Mediolanensem archiepiscopum, in quo totam sane fiduciam habere debebat RATHERIUS, ex libro Præloquiorum primo colligere licet. De Hilduino enim, ut credimus, suppresso licet nomine scribens, quem e Belgio in Italiam secutus fuerat, eundem auctorem praefert sicut olim suæ promotionis ad episcopatum, ita nunc eorum malorum, « ad quæ jam deceptus sui causa decidit. Reminiscens namque quod contulit, obliviscitur quæ abstulit: recitans ad quæ illum extulit, tacet a quibus dejecit; tacens decus ipsius nobilitatis, notam quam ipse intulit, refert paupertatis. » Vide ibidem notas. Hujus ergo episcopi, cui maxime fidebat RATHERIUS, consilio obsecutus, ab eodem petiit ut ad se mitterentur primarii civitatis. Itaque cum his et cum nonnullis exiis « *lucescente die* » consilium habitum; ac in eo decretum fuit, ut scriberetur quaedam epistola, quam si archidiaconus « auderet mittere, quasi inscius dimitteretur criminis; sin alias, sententiam illico subiret capitis (*Præloq.* l. III, n. 27); » et similiter alii ea epistola scripta omne periculum declinarent. Quinam directa fuerit hæc epistola, quidve contineret unde archidiaconus et cæteri rebellionis conscii e vitæ discrimine subducerentur, ignoratur. Id unum scimus eam fuisse *conviciis plenam*; RATHERIUM vero eidem scribendæ consensisse eo consilio, ut suum gregem ab impendentibus malis erueret. Hoc autem assensu præstito « *quemban quasi laqueum sibi, quo teneretur, injecit* (*Ibid.*, l. v, n. 12). » Hac enim epistola promulgata, ut videtur, sine auctoris nomine, cum *quidam*, cui ab archidiacono missa fuerat, de auctore inquireret; Urso, cujus manu fuerat exarata, professus quidem est se illam scripsisse, sed cæteris, qui in eam operam dederant, silentio prætermissis, unum RATHERIUM auctorem, ac totius moliminis inventorem prætulit (*Ib.*, l. III, n. 27). Ita hæc epistola cæteris ab omni periculo ereptis, in unius RATHERII perniciem conversa est; ac propterea in laudatis ad Ursonem litteris scripsit (*Ibid.*): « Dum vobis consului » ei epistolæ assentiens [XLVIII], « me, ut videtur, neglexi: dum vobis, licet vestrae molitionis ex parte conscius, pepercit, me prodidi. » *Molitionis* nomine rebellionem, ut putamus, intelligit, quam dum *vestram*, non vero *nostram* appellat, cum ejus auctores indicat Veronenses, quibus sane *omnem ut erat culpam* ab Ugonis militibus tributam vidimus, tum vero se ab ea exemptum significat. Dum porro se ejusdem rebellionis *conscium* ipsis rebellibus pepercisse testatur, id forsitan respicit, quod ex libro quarto Præloquiorum, num. 7. paulo ante explicavimus; se nimirum, et si rebelles regi cives et filios esse sciret, non tamen eos, ut punirentur, prodidisset. De hac molitione in Ugone fortassis agebat laudata epistola, sed ita ut auctorum nominibus parceret. Huic quoque epistolæ cum assensisset RATHERIUS, ipsis reis exprimendis pepercit: sed cum Urso inqui

situs ipsum episcopum epistolæ auctorem ac *totius moliminis imcentorem* affirmasset, nec ante ferendam de ipso sententiam ulla ei (2) *audientia* concessa fuisset; ipse solus in discrimen venit. Hinc enim Ugone rege imperante captivus Papiam ductus fuit: quam calamitatem fraudi, dolo et factioni adscribens libro v Præloquiorum, num. 27: se « fraude proditum, negligentia destitutum, dolo captum, factione ad hæc incommoda devolutum » queritur.

§ V. — *Quanta in Papiensi carcere perpessus sit. Scribit ad Ursonem Veronensis Ecclesiæ clericum. Episcopo abducto plures infantes Veronæ sine baptismate mortui. In carceris otio scribit sex libros Præloquiorum.*

22. Suum carcerem Ratherius *turriculam Walberti* nominat (*epist.* 5 ad Jo., n. 6), ducto fortassis nomine a Walberto iudice præpotenti, qui cum contra Ugonem conspirasset, Papiæ in carcere fuit capite diminutus (*LIUTPR. l. III, e. 40, 41*). Hunc carcerem triplici sera vel ostio clausum indicant illa auctoris lib. II (*XLIX*) Præloquiorum: num. 1, « Trimodoque inclusus constringar ergastulo. » Quantas hic, ubi duos annos cum dimidio detentus fuit, miserias pertulerit, innuit libro Præloquiorum tertio num. 13, in quo episcopi nomine « in carcere sub vinculis gementis, despecti, injuriam, vilipensi, carcerati, ligati, nudi, famelici, sitibundi, miseriarumque omnium copia refertissimi » seipsum repræsentat. Similia repetit libro quarto num. 7. Accedebant ad cumulum Veronensium obloquia contra ipsum sparsa, de quibus conqueritur lib. III, num. 24: « Nec desunt interea etiam in episcopio corrosores, qui..... concinnent nunc et adversus istum quædam obloquia, et hoc non exteri, sed agunt privati (id est intimi ac familiaris), qui debuerant testes boni ejus esse propositi. Faciunt hoc, inquam, non inimici, sed amici dolosi, unanimes quondam homines, et aliquando dulces et noti, qui simul cum eo dulces capiebant cibos in domo Dei (nimirum ecclesiastici Veronenses), quasi cum consensu coambulantes, et eum ad cælum usque tollentes, et beatum, justum sanctumque deceptoris non minus quam adulatoris favoribus pronuntiantes. » Inter hos oblocutores unus fuit, cujus nomen Urso, vel Ursus his verbis indicatur in epistola, quam episcopus e suo carcere ad eundem direxit: « Nec a tuo derivato nomine vocitentur Ursini vel Ursani (*Prælog. l. III, n. 28*). » Hujus socer erat cathedralis ecclesiæ archidiaconus, et ipse quoque inter ejusdem ecclesiæ canonicos censebatur. Uterque cum cætero clero adversus regem conspiraverat: uterque in vitæ discrimen fuerat adductus: et utriusque Ratherius suo quoque periculo prospexit, uti præcedenti paragrapho exposuimus. Ursus vero post tantum beneficium ingratus, Ratherio tametsi captivo obtreclare non desinebat. Ipsi igitur e carcere memoratas litteras dedit, ut eum a maledictis compesceret. Dolet præterea se derelictum ab omnibus, ac præsertim ab episcopis, qui tanquam muta animalia in hac tanta ipsius calamitate nihil pro eo lo-

quebantur. Aliquem vero præpotentem episcopum in causa fuisse hujus silentii innunt illa libri quarti Præloquiorum, num. 22: « Ore pessimi et inaudit generis silentio, infelicissime, per quemdam *EJUSDEM ORDINIS* (episcopalis) obturato. »

23. Hæc tot ac tantæ calamitates atque obtreclationes Ratherii animum nequaquam fregerunt; proditoresque sibi obloquentes [L] æquo animo tulit. Mentis aciem ad Deum elevans, omniumque ærumnarum suarum causam in sua peccata referens, « Peccatis meis, inquit, heu dolor! facientibus, et multa majora merentibus, ad hæc, quæ patior, sum devolutus (*Prælog. l. VI, n. 25*); » divinæque pietati gratias retulit, quæ ita secum egit, « ut in isto necessitatis camino absumens delectat, *segue* in hoc sæculo ita emaculet, ut nihii inveniat, quod edax ille inextinguibilis ignis futurus exurat; potius ejus gratia inveniat quod remuneret, justitia quod coronet (*Ibid.*, lib. V, n. 26). » Hinc proditores et obtreclatores suos, qui tanto suo, uti appellat, *bono* causam dedere, veluti de se optime meritis omnibus officiis prosecutus est. Audiantur quæ scripsit ad Ursonem diaconum, qui omnium maxime nocuerat. « Legitur autem ibi in historia Tripartita, quod quidam in pastu occupatus pecorum cum occidisset quemdam, et fugisset pavore actus in eremum, et sanctorum Patrum exemplis bono assuefactus, fuisset eremita perfectus, semper benedicebat scelus, quod sibi tanti fuit causa perfectus. Hæc ideo retuli, ut hinc colligas, quantum meo profectui militasti, dum me, ut penitus deficerem, tam graviter accusasti. Nam si præsens esses, et permitteres, manus osculis demulcerem prædulcibus epistolæ illius scriptrices; quia hæc causa materies et totius meæ summa fuit, ut opinor, salutis: per hanc morti, ut credo, æternæ subtractus, et vitæ sum redditus..... Tantum vero hac me occasione considero profecisse, ut nullum mihi amplius, quam te videam amplectendum, qui mihi materies tantorum fuisti bonorum. O autem me, et ut hoc dicam, ipso mei infortunio fortunatissimum, etiamsi nihil aliud quam te tibi que consimiles cognovisse ejus beneficio contigisset mihi: unde omnia non solum tibi parcens, sed et uberrimas pro his tibi gratias referens, admoneo, fili, ut quia jam nunc indicibiliter profuisti mihi, caveas ne omnino mei odio obfueris tibi (*Ibid.*, l. III, n. 28). »

24. Interim Ratherius sui gregis et animarum suarum curæ commissarum, quæ episcopo abducto maximum dispendium patiebantur, detrimentis angebatur. Huc spectant illa, quibus alium secum alloquentem et consolantem inducit. « Destitutionem vero tuorum cum magnopere debeas plangere; non tamen inconsolabiliter te id convenit agere.... Quod si prolixitas te excruciat temporis, et perditio contristat obeuntium sine subventu baptismatis; idque tuos non curare tortores, tantum de tui cruciatu [LI] suas

(2) In *epist.* 5 ad Joan, num. 4, et l. v Prælog., num. 13, se a laicis, nulla præseunte audientia, exilio deportatum affirmat.

ut compleant voluntates, perpendis; Dei te totum A
subdens voluntati et disposito, vitam ipsam dare, ne
dicam dispendium omnimodum honoris pro grege
paratus subire, illius dicentis utere voce: Si propter
me hæc tempestas est; tollite me et mittite in mare
(Joan. 1, 12): tantum ne diutius mei causa navis
periclitetur Ecclesiæ, tam innumeros, heu dolor!
filios morti transmittens æternæ. « Infortunium, quod
hic paucis indicat, fusius explicatur libro IV Prælo-
quiorum, num 21: « Cui vero, dicamus, imputabitur,
quod tanta multitudo, quæ pie per gratiam Christi
liberata, regna debuerat intrare cælorum, impie de-
relicta cumulavit infernum? Nam... quorundam,
proh dolor! relatu cognovimus, quod eodem, quo
absens fuit (episcopus), paschali tempore cum ba-
ptisterium non fuisset (chrisma deficiente qui daret) B
in eadem ecclesia celebratum; tanta clades in civi-
tate contigit infantium, et hoc solummodo non ba-
ptizatorum, quantam nullus meminit inquam prio-
rum, ita ut passim per domos, a matribus non qui-
dem sponte suffocati, unum totius civitatis facere
possent, si tamen timor Dei eodem illus esset in
loco lamentum, pro vindicta divinæ animadver-
sionis lugentibus aliis, aliis tam temporalem, quam
æternam et natorum et genitricum mortem plan-
gentibus. » Hoc factum contigisse arbitramur anno
935. Hoc enim anno cum sub initium Februarii e
Veronensi urbe Papiam captivus ductus fuisset epi-
scopus; in ea rerum perturbatione provisum non
fuit, ut proximo paschali tempore sacrum chrisma,
quod ab episcopo consecrandum est, pro conficiendo
sacro fonte in promptu esset. Hinc eodem anno
fontis benedictio defuit, multique propterea infantes
sine baptismo obierunt. Hanc *cladem infantium*
appellat, qua cum « innumeros filios morti æternæ
transmissos » affirmat, sancti Augustini et aliorum
Patrum sententiam secutus agnoscitur.

24. In Papiensi carcere externis curis vacuus, in-
signe opus Præloquiorum in sex libros distributum
composuit, quo omnium cujusque ætatis, sexus, con-
ditionis et ordinis hominum officia explicat; et vitia
atque abusus eo tempore invalescentes perstringit.
Meditationes cordis et Agonisticon etiam inscripsit,
quia hi libri multæ meditationis materiam præbent,
et Christianum hominem veluti athletam ad cer-
tamen informant. Hic Papiensis carceris fructus fuit.
Duo priores libri cujusque [LII] hominis privati in-
stitutiones continent. Tertius et quartus principem
instruunt; explicatisque iis, quæ ad vitam ejus
pertinent, quæque subditis ac sibi et ipsi ab eo præ-
standa sunt, illa fusius prosequuntur, quæ idem Ec-
clesiæ ejusque ministris debet. Hic præcipuus eo-
rumdem librorum scopus videtur. Multis auctor de
duabus potestatibus disserit. Ubi autem episco-
palem dignitatem et auctoritatem commendat, non
pauca de suis ærumnis inspergit, ac de his, quæ
suarum ærumnarum occasione acciderant. Episto-
lam inserit in carcere scriptam, cujus ante memi-
nimus: et ne quis se aliquo errore circa fidem in

tantas miseras adductum suspicaretur, suam do-
ctrinam doctrinæ S. Augustini consonam præfert,
professionemque fidei S. Athanasii symbolo confor-
mem in fine tertii libri appendit. Quintus liber de
episcopis agit pluribus, de cæteris autem Ecclesiæ
gradibus ac de monachis brevius. Dum episcoporum
abusus insequitur, quædam de suis calamitatibus
iterum profert. Sextus tandem liber de communibus
Christianorum officiis agit, de vitiiis capitalibus, de
pœnitentia, charitate, relatione operum in Deum,
aliique ejusdem generis pluribus. In his omnibus
multa ejus ætatis disciplinam, nonnulla historiam
illustrant, non pauca catholicam doctrinam.

26. Hac postrema in re animadvertendum est libro
quarto, num. 15, luculenter refutari eam malesanam
cujusdam sententiam, « qui præsentibus quibusdam
nec modice eruditus episcopis, ausus est illud, quod
canitur in Ecclesia, improbare, videlicet sanctos
omnes cum Christo in æternum regnatos fore, as-
serens nec dicendum, nec credendum, aliquem præ-
ter Deum in æternum regnare, sed fatendum sanctos
tantummodo cum illo gaudere. In quo tantum infe-
liciter convaluit, ut ipsum, pro quo totum [*forte*
tantum] in præsentibus laborat, tantæ felicitatis dulci-
sonum a cantu Ecclesiæ secreverit melos. » Indi-
cantur illa hymni, qui canitur in laudibus festi
omnium Sanctorum:

Quicumque in alta siderum
Regnatis aula principes, etc.

Is, qui hosce versus, vel ipsorum versum causa to-
tum hymnum a cantu Ecclesiæ secrevit, aliquis ma-
gnæ auctoritatis episcopus fuit; cujus errori palam
proposito alios [LIII] conniventes nihil apposuisse
significatur his verbis: « O cæca cæcorum, et di-
centis scilicet et conniventium hac duntaxat in par-
te, et stultissima, si tamen defendatur, stultitia! »
Et num. 16: « Dic mihi, rogo, hoc aut dicens, aut
tacendo consentiens, aut (quod multo pejus est) as-
tipulando confirmans, » etc.

§ VI. — *Post Papiensem carcerem Comum relegatur. Emendat et clariori stylo describit vitam S. Ursuari, quam ibidem invenit. Comensi exsilio solutus in Gallias proficiscitur. Scribit ad Rotbertum archiepiscopum Trevirensis. In Provincia Roestangnum litteris instituit, et librum scribit de arte grammaticæ. Episcopatum inibi recusat, et Laubias in suum monasterium revertitur.*

27. Duobus annis et dimidio, id est a Februario
anni 935, ad Augustum usque anni 937, in Ticinensi
carcere exactis, Ratherius in exsiliu mittitur
(*episi. 5 ad Jo., n. 5*). Hoc exsiliu Coni fuisse
discimus tum ex Fulcuino, tum ex epistola Ratherii
ad monachos Lobienses, quam vitæ S. Ursuari
præfixit (FULC., c. 20). Ea in urbe se apud episcopum
exsulasse testatur, dum in laudatis litteris, num. 1,
scribit: « Apud venerabilem nuper sanctæ Cumanæ
Ecclesiæ justo Dei judicio exsultantes episcopum, »
etc. Cumanus seu Comensis ille episcopus. apud
quem exsul erat, vocabatur Azo, ut liquet ex do-
cumento anni 937, quod Ughellius edidit. Dum in
episcopio versaretur, vitam S. Ursuari primi abba-

tis Lobiensis ab Ansona abbate scriptam ibidem invenit, sed stylo adeo barbaro ac mendis vitiat, ut obscuritate ejus offensus, eandem non tam emendandam, quam clariori stylo describendam putaverit. Hinc non incongrue inter ejus opera edetur. Illam sic expurgatam et lucubratam auctor misit ad Lobienses monachos, qui S. Ursmarum sui cœnobii patronum venerabantur.

28. Interim in ea Galliarum parte, quæ Burgundiæ regnum tunc dicebatur, episcoporum synodus cogenda erat. Ad hanc Wido archiepiscopus Lugdunensis, et Sobbo Viennensis, Godescalcus [LIV] et Aurelius episcopi invitarunt etiam Ratherium, quem cum ob celebritatem nominis maximi facerent, eundem coram agnoscere, et cum eo in concilio agere peroptabant. Ipsum forte e carcere dimissum sciabant: at exsilio Comi adhuc detentum ignorabant. Ad hos itaque dedit epistolam, et cum in ipsa inscriptione se *exsulem* præfert, tum vero exsilio se impediri affirmat, ne ad synodum invitatus accederet. « Ea, inquit, Domini, quam maxime causa est, quod juxta vestrum non occurri vestræ dominationi præceptum quod juris ipse non sum proprii. » Famam, quæ de se erat vulgata, modeste extenuat. Misericordiam, qua etiam extra carcerem in exsilio premebatur, leviter tangit, ejusque istud indicium affert, deesse sibi chartam, qua longiorem dignioremque epistolam scriberet. Subsidium aliquod postulat: et cum ipse ad eos non posset proficisci, sex libros Præloquiorum, quos in Ticinensi turricula lucubraverat (Vid. *Præloquior.* l. v, not. 38; Fulc. c. 20), sui loco ad ipsos dirigit, ut Fulcuinus etiam notavit. Aliam quoque perbreve epistolam, seu potius adnotationem in epistolæ formam eisdem dedit, ac in quintum Præloquiorum librum inseruit, num 13, quæ in epigraphæ eos in concilio convocatos præfert. « Ratherius exsul Widoni atque Sobboni archiepiscopis cæterisque coepiscopis in concilie residentibus. » Eum autem in locum laudati libri inserta fuit, ubi conqueritur, neminem inveniri, « qui pro indigentibus interveniat, pro damnatis exoret: » eisdemque ad ea relegenda et expendenda excitat, quibus ad sui commiserationem opemque ferendam, et ad patrocinium pro se interponendum permoverentur: cum præsertim apud Ugonem regem conregionalem suum eos plurimum valere consideret.

29. Totidem annos exegit in Comensi exsilio, quot in Papiensi carcere, id est annos duos cum dimidio (*epist.* 5 ad Jo., n. 5). Fuit igitur exsul Comi ab Augusto anni 937 usque ad initium circiter anni 940. Cum autem Ugone invito se ab hoc exsilio liberatum affirmet; vel clam Como effugit, vel regem invito eo seaus dixit, quia non sponte, sed laudatis forte episcopis agentibus abeundi facultas eidem regi extorta fuit. Como in Gallias sese recepit, et fortassis apud Widonem aut Sobbonem, qui eum videre expetebant. Hoc tempore peragrasse videtur tres Galliarum provincias, Burgundiam, Provinciam [LV] et Septimaniam, quarum meminit in *Qualitatis*

conjectura, num. 3: Dum in aliqua ex his provinciis degeret, litteras a Rotberto Trevirensi archiepiscopo accepit, qui aliquot quæstiunculas ei solvendas proposuit. In responsione, quam ei dedit Ratherius *epist.* 3, ipsum « archipræsulum nobilissimum » vocat, quippe qui a Theodorico Saxonie duce progenitus, sororem habebat sanctam Mathildem, Ottonis Germanie regis, ac postea imperatoris matrem. Cum quæstiones propositæ ad profana studia pertinerent, ejusdemque essent generis ac illæ quas ante episcopatum solvendas a Mediolanensibus acceperat, eo se nomine ab iis dissolvendis excusat, quia studiis ejusmodi post episcopalem ordinem valedixit: « Infultus, » ait, « hac qua Dei misericordia fungor sarcina, illud statim desii agere, injunctum mihi in hoc officio cogitans, in Dei potius lege die ac nocte meditari debere. » Non negat ea studia aliquid adjuvanti episcopo posse afferre, si ipsa in sacrum usum traducat: « Servus vero ille nequam, » addit, « de Evangelio ideo damnationis æternæ addictus est eloquio, quia talentum intellectus maluit terræ mandare, quam cælo penitus destinare. Quæ similitudo, ut reor, monet inter cætera me peccatorem, tantillum ingenioli, quod Deo sum assecutus largiente, illo potius acui oportere, ubi Christus est in dextera Dei sedens, quam terrenæ vanitati committere, et nihil aliud exinde nisi ventum inanem, nec sine detrimento animæ maximo captare. » Cum porro aliquid subsidii sibi Rotbertus promisisset, gratias agit, idque in præsentem necessitate quam citius præstandum deprecatur. Librum aliquem Ratherii eidem archiepiscopus videtur quæsisse. Volumen Præloquiorum, quod unum habebat in promptu, eidem direxit ea conditione, ut illud sibi ocius remitteret. Hanc autem epistolam post initium anni 940 ab exsilio Comensi dissolutus scripsit, antequam in Provincia Roestangni institutioni sese addiceret. Hinc cum nulli esset obligatus, Rotberti servitio sese paratum exhibet, ut in prima adnotatione ad eandem epistolam pluribus constituimus.

30. Interim omnibus egens, in Provincia, ut sibi victum compararet, docendi officium suscepit. « Cum in ea parte Burgundiæ, » inquit Fulcuinus c. 20, « quæ Provincia dicitur, mansitaret, filium cujusdam viri ditissimi nomine Roestangum ad imbuendum litteris postulatus recepit. » Hoc in [LVI] munere librum condidit « de arte grammaticæ, quem gentilio loquendi more Sparadorsum vocavit, pro eo quod qui scholis assuesceret puerulus, dorsum a flagris servare posset. » Confer præfationem generalem, num. 19. Aliquod non breve tempus in Roestangni institutione transegit: cujus causa « ibi (id est in Provincia) ei episcopatus datus est, quem relinquens Loubias revertitur, » quemadmodum laudatus Fulcuinus prodidit. In Confessionis libro posterius scripto duos tantum episcopatus sibi collatos innuit, nimirum Veronensem et Leodicensem, e quibus cum æque fuisset pulsus, in eodem libro exarato post ejectionem etiam de sede Leodicensi, num. 2, hæc sibi a

Confessario dicta refert : « Te duo episcopata perdidisti. » Si duos tantum episcopatus amisit, duos tantum suscepit. Hic igitur tertius episcopatus in Provincia, ipsi datus, id est, oblatum quidem dici potest, collatum vero non item.

31. Itaque post institutum Roestangnum, recusato episcopatu ipsi oblato in Provincia, Laubias ad suos monachos rediit. Tempus a Fulcuino indicatur. « Richarius, » inquit, « tunc adhuc supererat, a quo favorabiliter receptus, Laubiis est habitare permixsus; nec multo post Richarius decessit, postquam in episcopatu viginti duos annos peregit. » Richarius Leodicensis episcopus, qui simul erat abbas Laubiensis, promotus fuerat anno 922, ut vidimus num. 10. Si autem « in episcopatu viginti duos annos peregit, » e vivis sublatus fuit exeunte anno 944, vel potius in eunte anno 945, quo ejus mortem et Ogonis, seu Hugonis ejus successoris electionem duo Chronica Leodiense et Lobienae cum Frodoardo notarunt. Ratherius igitur a Tichario episcopo simul et abbate paulo ante ipsius mortem in Lobienae monasterium receptus anno 944 e Provincia Laubias concessit. Ibi tamen modicum immoratus est; nam anno 946 Veronensem episcopatum recuperaturus Italiam reperiit; ut ex sequentibus patebit.

[LVII] § VII. — *Ratherius rediit in Italiam Ugonem regem conventurus. Capitur a Berengario. A Milone comite in episcopatum Veronensem revocatur. Ugo rex deseruit Italiam anno 947, non vero anno 946; diem autem supremum obiit in Provincia non anno 947, sed 948.*

32. Berengarius Eporediæ marchio, Berengarii imperatoris ex Gisla nepos, qui anno 930 Ugonis insidias declinaturus, apud Etimannum Sueviæ ducem confugerat, anno 945 cum levi militum agmine per Venustam vallem in Italiam contendens, castra applicuit ad munitionem Tridentini agri, quæ vocabatur Formicaria. Manasses archiepiscopus Arelatensis, et Ugonis regis consanguineus, eui idem rex tres sui regni Ecclesias tradiderat, « seu, quod verius est, » inquit Liutprandus, « in escam dederat (LIUTPR., l. iv, c. 3), » nimirum Veronensem, Tridentinam et Mantuanam; cum Tridentinam quoque marchiam administraret, laudatam munitionem Adelardo clerico suo commendaverat (Ib., l. v, c. 12). Cum hoc Berengarius collocutus, jurejurando spondit, se Manassi daturum Mediolanensem Ecclesiam, si suæ parti opem ferret. Hic spe hujusmodi illectus, non solum eam munitionem Berengario tradidit; verum etiam totam Italiam ipsi conciliare studuit. Fama hujus rei citius vulgata, cœperunt mox nonnulli, Ugone deserto, Berengario adhærere. Inter hos Milo, comes Veronæ præpotens, primus fuit: qui dum Ugoni suspectus Papiam fuisset evocatus, ibique appositis clam custodibus observaretur; producta cœna usque ad mediam noctem, custodibusque vino et somno consopitis fuga se subduxit, et uno tantum comitante Veronam pervenit, ubi Berengarium statim accivit atque recepit. Aliis autem atque aliis ad Berengarii partes su-

binde accedentibus, ac præsertim Mediolanensibus, rex Ugo, erga quem Itali male erant affecti, Mediolanum misit Filium Lotharium, petens a Berengario et cæteris Italiæ primatibus, ut si se in Italia regnare amplius nollent, filium saltem suum adolescentulum, qui nil in eos deliquerat, et ex voto ipsorum educari poterat, regem agnoscerent (LVIII). Illi misericordia inclinati, ipsum Lotharium in ecclesia ante crucem prostratum erexerunt, et regem proclamarunt. Id affigendum anno 945 Frodoardus cœvæ auctor nos dubitare non sinit; hoc enim anno scribit in Chronico: « Ugo rex Italiæ regno depulsus a suis, et filius ipsius in regnum susceptus est. » Interim Ugo suæ vitæ periculum metuens, Pavia cum magna auri et argenti copia excedens, iter suscepit Alpes versus deserturus Italiam. In itinere nuntius retulit, Italos non recusare, quominus ipse quoque Italiæ rex esset; unde laudatus Frodoardus refert ad annum 946. « Ugo rex Italiæ a suis in regnum recipitur. » Id Berengarii arte factum est, ne ultra montes tot thesauros transferret, quibus Burgundionum aliorumque Gallorum exercitu comparato Italicum regnum recupare posset. Cum memoratus Frodoardus id assignet anno 946, Liutprandus autem utramque filii primum, et dein patris receptionem ita describat, ut altera ab altera non multum abfuerit; priorem illam accidisse credimus sub finem anni 945, istam vero alteram sub initium anni 946. Cæterum Itali reipsa nudum regis titulum Ugoni et filium ejus Lothario reliquerunt, Berengario totius regni summa ac potestate delata.

33. In hisce rerum angustiis Ugo pœnitens eorum, quæ contra Ratherium gesserat, et fortassis etiam pœnitens, se in Ratherii cathedram suffecisse Manassem, qui tam aperte defecerat, ejus videndi et restituendi, si posset, desiderium pluries declaravit (*epist. 5 ad Jo.*, n. 5). Id ut acciperet Ratherius, anno scilicet 946, « sedit animo, » inquit *epist. 5*, « illum adire, ejusque calamitatem omnibus diebus obsequio solari: nam nec defuerat, qui intimaret, sero licet, ut timeo, quodque Deus ab illo avertat postulo, quod pœnitens sæpe optasset, ut daret Deus, quo ad eum venirem, et si valeret, restitutionem mihi impetraret; sin alias, daret pecuniæ tantum, ut amplius non egerem. » Ratherius itaque Ugonem conventurus Laubiis discessit. At in itinere Berengarius ipsum comprehendit. Id Manassis studio factum est, quippe qui Veronensem Ecclesiam sibi ab eo adimendam metueret. Tribus et semis mensibus Ratherius fuit sub custodia retentus; inde autem emissus, Veronensi Ecclesiæ reditus est Milonis comitis opera, ut scilicet Manassem expelleret: [LIX] timebat enim, ne is, qui potentia valebat plurimum, pœnitentia ductus, a Berengario deficiens, reconciliaretur cum Ugone avunculo suo, sibi quoque iterum rebelli exitium pareret. Hæc gesta esse anno 946 respicuum fit ex documento, quo Ratherius in Veronensis episcopatus possessione

præfertur Januario mense anni 947. Hoc documentum nuper vulgatum a marchione de Dionysiis canonico nostræ cathedralis ecclesiæ, est instrumentum originale commutationis actum « in civitate Verona inter domnum Ratherium venerabilem episcopum sanctæ Veronensis Ecclesiæ, nec non et inter Leone filius quondam Theudelavo de Aregasta, » cui et ipse Ratherius propria manu subscripsit cum cæteris cathedralis ecclesiæ clericis, « regnante domno nostro Hugo rege hic in Italia anno vicesimo primo, et domno Lothario filio ejus rege anno sextodecimo sub die de mense Januarii indictione v, » sunt characteres anni 947. Si autem Januario mense anni 947 Ratherius pacifice episcopatu fruebatur, tribus autem et semis mensibus antea captivus fuerat; captivitas profecto ejus incidit in annum 946; et probabilius etiam restitutio ejusdem in episcopatum ante Januarium anni 947 astruenda videtur.

34. De anno 946, cui captivitatem et restitutionem Ratherii in suum episcopatum assignavimus, nemo ambiget. Quæstio solum moveri potest de loco, in quo ille a Berengario captus fuit: recentior enim cæteroquin doctissimus auctor ratus Ugonem anno 946 deseruisse tandem Italiam, et in provinciam sese recepisse, ubi supremum diem clausit (FLORIUS, *de privileg. dissert.* 2, p. 77): Ratherium Laubiis in provinciam iter suscepisse, ut Ugonem conveniret, et hoc in itinere comprehensum existimat. At eum, dum ad Ugonem adhuc in Italia degentem proficisceretur, in Italia quoque fuisse captum a Berengario, vel ex eo certum fit, quia Berengarius in sola Italia potestate regia utebatur. Accedit vero et illud, quod Ugo ex Italia non abiit nisi anno 947, postquam Ratherius suæ sedi restitutus fuerat. In brevi Chronico regum Italiæ, quod edidit Muratorius, duæ notationes leguntur, quæ id exploratum facient (T. IV *Rer. Ital.*, p. 149). Una de Ugone rege: « Regnavit annos 21 expletos, et menses 9, et dies 3. » Altera de Lothario: « Post decessum ipsius Ughoni regnavit ipse Lautharius annos 3 expletos, et menses 7, et dies 2. Obiitavit [LX] die Veneris, qui est decimo Kal. Decembris anni 950. » Verba hujus secundæ adnotationis « post decessum » Muratorius de Ugonis morte accipiens, computatis annis, quibus post eum regnavit Lotharius, illius mortem affixit diei 24 Aprilis anni 949 (*Annal.* ad an. 947). Verum prior adnotatio animadversionem ejus effugit. Cum enim eodem Muratorio probante Ugo regnare cœperit circa Junium anni 926; computatis annis, mensibus, ac diebus in ea adnotatione indicatis, mors ejusdem incidit in Februarium vel Martium anni 948, quem emortualem quidem Ugonis annum Sigebertus, tum annalista Saxo ab Eccardo editus confirmant. Cum porro idem Ugo in provinciam profectus. « Brevi sit viam universæ carnis ingressus, » Liutprando teste (*lib.* 1, c. 14); anno præcedenti 94

A Italiam deseruisse dicendus est. Id tantum innuunt alterius adnotationis verba « post decessum ipsius Ugonis, » id est, postquam Ugo ex Italia decessit: et decessisse quidem mense Aprili anni 947, ex chronicis notis ibidem designatis, agnoscitur; ac propterea jure Sigebertus et annalista Saxo « Ugonem Arelatum, unde venerat, rediisse » eodem anno referunt. Enimvero instrumentum commutationis paulo ante laudatum cum « Ugonem regem hic in Italia » exhibebat mense Januario anni 947; ipsum hoc tempore adhuc in Italia fuisse demonstrat: neque enim post dimissam Italiam « rex hic in Italia » appellari potuisset. Opponit Muratorius Lotharii diploma pro Ecclesia Regiensi datum xiv Kal. Junii anno *Dominicæ Incarnat.* 946, anno *Domni Lotharii 17 per indict.* 4 (*Annal.*, an. 946), in quo cum non memoretur rex Ugo, eum ante diem 19 Maii anni 946 ex Italia jam exiisse colligit. Hoc vero argumentum minimi habendum est, cum chronica notæ ejus diplomatis apertum errorem contineant. Annus enim docimus septimus Lotharii nec cum indictione 4 concordat, nec cum anno 946. Cum Lotharius regnum inchoaverit exeunte Maio anni 931; annus decimus septimus regni ejusdem incœpit exeunte Maio anni 947, desiit autem exeunte Maio anni 948. Hinc si diploma legitimum est, dies 19 Maii anni decimi septimi regis Lotharii pertinet ad annum 948, eaque notatio chronica sic emendanda est xiv Kal. Junii anno *Dominicæ Incarnationis* 948, anno *Domni Lotharii 17 per indict.* 6; [LXI] quoquidem tempore solus Lotharius rex nominatur, quia tunc Ugone jamdiu ante ex Italia profecto, ima etiam mortuo, solus in Italia regio nomine fruebatur. Quæ emendatio confirmatur etiam alio documento originali, quod in archivo Veronensis monasterii sanctæ Mariæ in Organis custoditur, ubi hæ chronica notæ leguntur: « Regnante domno nostro Lothario rege hic in Italia anno regni ejus septimo decimo sub die de mense Februarii Indictione sexta. » Neque vero sententiæ nostræ adversatur diploma ejusdem Lotharii a Muratorio vulgatum tomo V *Antiquitatum Italiæ* pag. 357, in quo solius Lotharii regis fit mentio his chronicis notis subsignatis: « Quatuordebimo Kalendarum Februariarum anno *Dominicæ incarnationis* 947, anno vero Lotharii regis 17, indictione 6. » Januarius enim mensis junctus cum anno Lotharii 17, et cum indictione 6, convenit anno æræ vulgaris 948; nec componi potest cum anno 947, nisi hoc diplomate annus *Dominicæ Incarnationis* computatus credatur more Florentino ac Veneto, ita ut incipiat a Kalendis Martii: qua ratione Januarius anni 947 coincidit cum Januario communis æræ 948. Hoc autem tempore solus Lotharius rex erat, Italia ab Ugone relicta mense Aprili anni 947. Omnibus itaque documentis, vel emendatis, vel conciliatis stare debet. Ugonem toto anno 946, et usque ad Aprilem anni 947 substituisse in Italia, ibique Ratherium anno 946,

dum ad Ugonem in Italia degentem proficisceretur, a Berongario captum fuisse, Milone autem agente in suam sedem restitutum.

[LXII] § VIII. — *Quot ærumnas Ratherius post restitutionem suam sedem pertularit a clericis, Milone comite ipsis patrocinante. Synodum agere, capitulo clericorum interesse, et ordines ecclesiasticos agere quid significet. Manasses archiepiscopus Arelatensis quemdam suæ diœcesis episcopum ordinat in titulum Veronensis Ecclesiæ. Post biennium Ratherius e Veronensi sede iterum pulsus, ut Manassi locum cederet.*

35. Ratherius Veronam restitutus, biennio episcopatum tenuit (*epist. 5, ad Jo., n. 6*), id est ab anno 946, cui restitutionem ejus adjudicavimus, ad annum usque 948. Tria quoque vetusta documenta hujus temporis fidem faciunt. Primum est illud instrumentum Januarii mensis anni 947. quod memoravimus num. 33. Alterum anni ejusdem et mensis Junii vidit Alexander Canobius in archivo S. Stephani, ejusque mentionem facit in opere Italico ms. apud Joannem Baptismam Biancolinum inscripto: *Annali di Verona* lib. vi, his verbis: *In questo medesimo anno (947) Ratherio vescovo nel mese di Giugno fece una permutazione con Garimberto diacono della Chiesa cathedrale, il quale di questo tempo era anco custode et rettor della chiesa di S. Stefano, al qual il vescovo diede due sepolture antiche, le quali erano in un cimiterio antico appresso il corpo di S. Mauro vescovo di Verona; et Garimberto diede al vescovo una pezza di terra fuori della porta di S. Stefano in Fontanelle. Lo instrumento e sottoscritto dal vescovo, et da Garimberto veduto nelle scritture di S. Stefano (De duobus episcopis, p. 115).* Tertium documentum editum a marchione et canonico de Dionysiis est Ratherii commutatio cum Ursenario acta « regnante domno Lothario rege hic in Italia anno septimo decimo. . . . indictione sexta. Anus Lotharii regis decimus septimus incipit exeunte Maio anni 947, et desiit ante finem Maii anni 948. Cum porro indictio sexta cœperit a Septembri anni 947, hoc documentum, in quo mensis desideratur, scriptum fuit inter Septembrem anni 947, et Maium anni 948 ante finem (*epist. 5, ad Jo., n. 6*). Hoc autem episcopatus biennio ita multis iisque gravissimis incommodis Ratherius [LXIII] afflicto fuit, ut eum tæderet vitæ suæ, levioeremque duceret calamitatem, quam in Papiensi carcere pertulerat. Milo comes horum malorum incentor et auctor fuit. Cum enim eum revocandum curasset ea tantum mente, ut Manassem Veronensis sedis invasorem, quem metuebat, excluderet; etsi omnibus externis officiis Ratherium prosequens, ejus videretur amicissimus; re tamen ipsa hostilem in eumdem animum gerens, clericorum ipsius rebellionem fovebat atque patrocinabatur.

36. Episcopus scrorum canonum et ecclesiasticæ disciplinæ studiosissimus multiplices hujus ætatis corruptelas eradicare peroptabat. A clericis initium duxit, in quibus magni abusus grassabantur, quorum alibi redibit mentio. Hac occasione sacros canones

colligere cœpit eosdem abusus coercentes, quos postea in librum inseruit inscriptum « De contemptu canonum (part. 1, n. 4, not. 6). » Magni hac de re contra episcopum a clericis excitati tumultus; iisque patrocinante Milone comite, episcopus omnem suam operam inutilem, omnemque agendi additum sibi interclusum expertus est. Eas nimirum in angustias adductus fuit, ut nihil ipsi relinqueretur ejus potestatis, quæ jurisdictionis vocatur, ea sola potestate permissa, quæ ordinis dicitur. Id innuunt illa primæ partis De contemptu canonum, num 1. « Insurgente contra me olim rebellium clericorum vesania, nec aliquid illius mihi, super quo cuidam dictum est: « Pasce oves meas, » officii... relinquente, præter chrismatism confectionem, et chrismandi quidlibet potestatem, » etc., quæ ordinis potestas est. Audiantur quæ hac de re latius postea scripsit ad summum pontificem *epist. 5, n. 6.* » Quod martyrium versutiis ejusdem Milonis per biennium pertulerim, satagam si referre, historiam (id est fabulam) putetis. Summam tantummodo ut brevissime comprehendam, omnes clericos, milites, colonos et famulos ipso contra me patrocinante, non synodum agere, non capitulo clericorum interesse, non aliquid, quod emendandum esset, audebam solummodo commemorare, statuere quidlibet, vel destituere. Nusquam aliquid, quod scire vellet, loqui poteram, quod non continuo sciret. Sacramento enim ab omnibus id, credo, extorserat; et cum omnes sui coram illo mihi detraherent, ille solus contra omnes quasi pro me faciebat, ut scilicet provocati, ampliora derogando [LXIV] referrent. Id ipsum etiam, quod ipso imperante agebam (neque enim contraire ejus præceptis audebam) vertebat in culpam, clericorum occulte struens contra me calumniam, mihi vero de eis promittens dolose satis vindictam. Hoc adeo processit, ut quadam die, dum ordines ecclesiasticos agerem, archidiaconus cum omni clero exiens, me solum in ecclesia relinqueret, et alteram sibi contra me vindicaret. » Et post nonnulla: « Horum vero omnium cum incentor Milo esset et auctor, mei tamen et videri, et dici ambiebat advocatus et tutor. Itaque calidissime affligebat, ut rarissimus esset in regno, qui non æstimaret, amicum eum esse mihi omnino. Ego vero miser eram diebus noctibusque ita confectus, et anxius, ut tæderet me vitæ meæ, et mallet in Walberti, ut quondam turracula, quam sedere in Veronensi cathedra, esurire sub Ugone, quam epulari cum Milone. » Nonnulla in hoc prolixo testimonio animadversionem merentur.

37. Quod ait « non synodum agere, non capitulo clericorum interesse audebam, » de iis synodis et capitulis accipiendum est, quæ in visitationibus plebium diœceseos habebantur. In his enim « synodum agi » dicebant, cum episcopus convocatam plebem in visitatione alloquebatur, et quosdam ex eadem plebe præcipuos sacramento obstrictos de iis rebus interrogabat, quæ in visitatione circa statum parochianorum inquirenda erant. Hæc significatio manifeste

colligitur ex canone concilii Rothomagensis apud Reginonem lib. II, c. 1, et apud Burchardum lib. I, c. 90, ubi legitur: « Cum episcopus suam diocesim circuit, archidiaconus vel archi presbyter eum praeire debet uno aut duobus diebus per parochias, quas visitaturus est, et plebe convocata annuntiare debet proprii pastoris adventum, et ut omnes, exceptis infirmis, ad ejus synodum die denominata imprætermissee occurrant. » Dein sacramentum subjicitur, quod « episcopus in synodo residens post congruam allocutionem » a maturioribus et honestioribus viris exigebat, ac tandem interrogationes subduntur, quæ ipsis erant proponendæ. Id confirmat etiam Gerardus in vita S. Udalrici episcopi Augustani, qui ambo Ratherio cœvi exstiterunt. De visitationibus enim diœcesos agens cap. 6, « concilium » vocans quod in præcedenti testimonio « synodus » appellatur, his verbis utitur (Mabillon. Act. SS. Ord. Bened. t. VII. p. 428): « Ad loca autem illa cum [LXV] pervenisset, ubi concilia sua denunciata fuerant . . . in concilio considerens populum ante se vocari fecit, prædicationesque et veraciores sacramento interrogare præcepit, » etc. Et postea: « Completo concilio ad mansiunculas rediit. » Ad hanc synodum visitationum occasione celebratam referenda sunt Ratherii verba in Itinerario num. 5: « Quem enim laicorum de adulterio convenire ausus fuisset in synodo, » etc., ut ibidem explicabimus in not.

38. Capitula vero clericorum ea fuisse appellata, quibus post synodum totius plebis celebratam omnes ejusdem plebis clerici, quando opus erit, simul coacti, coram episcopo interrogabantur, palam fit ex eodem Gerardo, qui post descripta laudata concilia a S. Udalrico in plebibus habita subdit: « In quibusdam autem diebus capitula cum clericis habere disposuit in his locis, ubi hæc aptissime fieri archipresbyteri putaverunt, et ubi eum ab aliis mundanis conciliis » (quæ scilicet antea memorata laicos respiciebant) « absolutiorem esse arbitrabantur. Congregatis ante se clericis archipresbyteros et decanos et optimos, quos inter eos invenire potuit, caute interrogavit; » etc., nimirum de pertinentibus ad clericos. Ee antiqua hujusmodi interrogationum formula, quarum aliæ ad clericos, aliæ ad laicos pertinebant; vide quæ diximus in admonitione ad synodicam Ratherii. Cum itaque Milo comes « omnes clericos, milites, colonos et famulos » contra Ratherium foveret atque patrocigaretur; is « nec synodum agere, » ad quam in visitationibus milites, coloni et famuli, id est, omnes laici plebium incolæ erant convocandi, nec capitula, quibus adesse debebant clerici, habere audebat; siquidem nec quidquam quod emendandum esset commemorare, nec statuere poterat quidlibet, vel destituere. Neque vero negamus de clericorum causis actum fuisse etiam in synodis diœcesanis, ut patet ex laudato Itinerario n. 6. Cum vero in laudata epistola ad summum pontificem Ratherius synodum a capitulis clericorum distinguens, non tam clericos memoret,

A quam « milites, colonos et famulos, » id est laicos, horum autem causæ cognoscere non in synodis diœcesanis. sed in illis visitationum occasione coactis; hinc synodi nomen hoc loco de ejusmodi synodis accipiendum credidimus.

39. Verba porro « dum ecclesiasticos ordines agerem. » de sacrorum ordinum collatione [LXVI] intelligenda olim cum aliis existimavimus. Nunc vero maturiori consideratione habita, his verbis solemnem aliquam ecclesiasticam functionem significari arbitramur. Simili enim formula Ratherius epist. I: « Conradus ordines exercuit ecclesiasticos » scribens, sacram aliquam functionem, non vero sacram ordinationem a Conrado peractam expressit, ut in eadem epistolam notatione tertia observavimus. Enim vero si sacris ordinibus conferendis vacasset Ratherius; qui fieri potuisset, ut omnes clerici etiam ordinandi, qui de promotione sua solliciti esse solent, ipsum deserentes, solum in Ecclesia relinquerent? Si de solis ordinibus conferendis agebatur, nihil erat, cui solo episcopo relicto in ecclesia, « archidiaconus cum omni clero exiens, alteram sibi ecclesiam contra episcopum vindicaret. » Hæc aperte indicant solemnem aliquam functionem ab episcopo celebratam in cathedrali, cui totus clerus aderat; derelicto autem episcopo ipsum clerum archidiacono duce eadem functionem in aliam ecclesiam cathedrali proximam transtulisse, ex. gr. in ecclesiam S. Georgii, vel S. Joannis in fonte. Archidiaconus Adelardus subscriptus legitur in instrumento commutationis a Ratherio post restitutionem firmatæ mense Januario anni 947, cujus mentionem fecimus paragrapho præcedenti num. 33. Is autem archidiaconus si mox non obiit, ille est qui hujus rebellionis dux fuit,

40. Illiam non leviozem injuriam Ratherio intulit Manasses archiepiscopus Arelatensis, qui interdicta et pœnas a sacris canonibus inflictas, metropolitansuarum provinciarum limites transgredientibus nihilum metuens, « tendens insidias Veronensi episcopo, consecravit episcopum quemdam suæ diœcesis in titulo Ecclesiæ Veronensis (epist. 5 ad Jo., n. 6). » Hujus quoque molestiæ incentorem Ratherius Milonem accusat, qui depositis subinde (fortassis post discessum Ugonis ex Italia) suspicionibus contra Manassem antea conceptis, amicus ejus effectus est. Cum porro Manasses sese præferret episcopum Veronensem, eademque Ecclesiam Ratherio pulso non illi clerico suo abs se ordinato episcopo, sed sibi regis jussu tradendam curarit, ut mox videbimus; quo sensu illum consecravit « in titulo Veronensis Ecclesiæ, » aliorum iudicium esto.

41. « Biennio et hoc tolerato, » addit Ratherius, « gravissimo omnium, quos antea, et post [LXVII] pertuli, miseriarum carcere, dum ad vespertinalem persolvendam pergerem synaxim, adfuit missus domini regis Lotharii præcipientis, ut urbe decedens darem locum Manassi sedem meam invadendi; adjiciens amicale satis consilium, melius scilicet esse

ut secederem, quam Milonis dolo aut ex membrarer, aut interficerer, aut, quod levius his multo, sed gravissimum mihi esset futurum, comprehensus, quo minime vellem abducerer.» Id actum partim Milonis partim Manassis opera; nihilque ambigimus, quin hoc præceptum regis Lotharii nomine a Berengario prodierit, apud quem Milo et Manasses plurimum valebant. Berengarius enim, ut antea monuimus num. 32, in Lotharii aula omnia gerebat, solo regio titulo et honore eidem relictis. Huic præcepto libenter cessit RATHERIUS, qui antea a tot insidiis et calamitatibus sese subduxisset, nisi veritus esset, ne mercenarii notam incurreret, qui timore fugiens, gregem sibi commissum lupis dimittit. « Feci jussus, inquit, quod antea libentissime fecissem injussus, nisi interdixisset, quod ait in Evangelio de mercenario Dominus; sed non potui agere impune. Lupi illi gregem non quærebant invadere, sed pastorem; persecutusque in una civitate fugere venialiter potui in aliam. » Cum biennium, quo RATHERIUS Veronæ hanc persecutionem perpessus est, desierit anno 948; secundam ejus expulsionem ab episcopatu Veronensi in hunc annum incidisse liquet.

[LXVIII] § IX. — *In Germaniam RATHERIUS proficiscitur. Scribit ad Bruonem Ottonis I fratrem. De initio regni ejusdem Ottonis in Italia. Aliquot documentorum notationes chronice emendatæ. RATHERIUS cum Ottone et filio ejus Liutulfo anno 951 in Italiam redit recuperandi episcopatus spe concepta. Milonis comitis nepotem episcopum constitutum reperit, cui Manasses episcopatum vendiderat. Appellat ad summum pontificem et ad episcoporum synodum. Hac de re tres epistolas scribit.*

42. RATHERIUS secundo e Veronensi sede pulsus in Germaniam secessit, ubi nullo certo loco consistens, vitæ subsidia quæsiturus huc illuc discurrit; adeo ut *gyrovagus* vccaretur (*epist.* 5, n. 3). Noricam, id est Bajoariam, Sueviam atque Saxoniam, quas suæ vitæ testes memorat in *Qualitatis conjectura* num. 3, hac occasione peragrasse videtur. Hinc subsidium sibi præbuisse Germanos, harum videlicet provinciarum episcopos, testatur in litteris, quas ad Romanum pontificem scripsit, ut suo loco videbimus, anno 951.

43. Erat hoc tempore non tam disciplina morum, quam litterarum studio celebris Bruno Ottonis I frater, qui postea fuit archiepiscopus Coloniensis. Alebat domi doctiores hujus ætatis viros, iisque magistris tum Latinas, tum Græcas, tum profanas, D tum sacras litteras excolebat; ex quo ejus ædes litterarum et litteratorum domicilium videbantur. RATHERIUS in ea rerum inopia, quam indicavimus, ad ipsum Præloquiorum libros direxit cum epistola, ut ex illis cognito auctore, si quidem ipsum suo servitio non inutilem agnosceret, ad se evocaret, et inter cæteros aleret. « Si itaque placet opus, inquit, placeat et operis exsecutor servulus, nec dedigne mini suggerere quid valeat. Forsitan inter millia præstantiorum et iste suum obtinebit locum. Potestis autem, si libet, eundem et ad servitium adipisci: abesse enim tenaciam remotissime vobis audivi. »

A . . . Remota igitur difficultate, utimini potestate, scientes me hoc inhianter ambire. Præsaga enim mens quasi divinare videtur, meam per vestram [LXIX] claritudinem relevandam destitutionem, tantum condignam congruamque vestro dominatui impendere valeam servitutum. » Hæc, cum egeret, scripta fuerunt. Egit autem ad annum usque 951 vel 952, cum duabus aliis epistolis sexta et septima eleemosynam petiit, ut Romanum iter susciperet. Hinc ad Brunonem scripsit inter annum 948, postquam Verona abiit, et annum 951 vel 953. In Brunonis quidem aula receptus fuit, sed non statim post exclusionem e sua sede; quippe sub tanto principe, cui fuit acceptissimus, piorum eleemosynis non indignisset. Sane in epistola sexta scripta anno 951 vel 952, num. 1, inquit: « Nusquam aliqua mihi vel hospitii quies, nusquam aliquod suffugium, nisi locus misericordium, » se ad hoc usque tempus nullo certo hospitio receptum innuit. A Brunone quidem accitum anno 952 videbimus paragrapho sequenti.

41. Mortuo Lothario rege x Kalendas Decembris anni 950, post dies 24, quibus Italiæ regnum vacavit, « die Dominico, xv die Decembris in basilica S. Michaelis, quæ dicitur major, fuerunt electi et coronati Berengarius et Adalbertus filius ejus in regibus (T. IV *Rer. Ital.* p. 149). » Ita breve Chronicon, quod Muratorius edidit (S. OBILO in *Vita S. Adelai* apud Canisium). Non multo post Berengarius Adelaidem Lotharii conjugem, viduam innocentem duris modis vexatam, tetrum conjecit in carcerem, Carceris locum fuisse Gardæ castrum agri Veronensis munitissimum ad Benaci ripas Donizo tradit (*Vit. Matil.* l. 1, t. I *Rer. Ital.*). Hac de re Itali a Berengario alienati Ottonem Germaniæ regem vocarunt, ut Adelaidem, quæ e Garda fugiens ab Azone in Canossæ castrum recepta fuerat, e tot periculis erueret, ac Berengarium regno abutentem compeceret. Misit ille statim in Italiam Liutulfum filium, qui cum Italos paratos et obsequentes nactus esset, *mox rediit*, inquit Rosvida hujus ævi historica, « clarum referens sine Marte triumphum. » Tunc Otto una cum eodem filio in Italiam descendit ante Octobrem anni 951, ibidemque eodem mense Italiæ regem fuisse appellatum constat ex duobus diplomatibus a Muratorio laudatis, et Papiæ actis « vi Idus Octobris anno Incarnationis Domini nostri Jesu Christi nongentesimo quinquagesimo primo indictione decima anno regni Ottonis regis in Francia, » scilicet orientali, quo nomine Germania vocabatur « decimo sexto, in Italia primo (*Annal. Ital.*, an. 951). » Anterior ejusdem Ottonis [LXX] diploma Papiæ signatum vii Idus Octobris edidit canonicus de Dionysiis, in quo solum annus 952 mendose scriptus fuit pro anno 951 (*De duobus episc.* pag. 121). « Dato septimo Idus Octobris anno Incarnationis Domini Nostri Jesu Christi 952, indictione 10, anno regni Ottonis regis in Francia 16, in Italia 1. » Omnes characteres cum duobus præcedentibus privilegiis plane concinentes anni errorem demonstrant. Anno

enim 952 mense Octobri indictio undecima decurrebat, non autem decima; et annus regni Franciæ orientalis, seu Germaniæ non decimus sextus, sed decimus septimus, cum Otto ejusdem Germaniæ rex creatus fuerit post Henrici patris mortem, quæ incidit in mensem Julium anni 936. Adde quod idem Otto mense Octobri anni 952 nec Papiæ erat, nec in Italia, ex qua jam inde a paschate anni ejusdem in Germaniam redierat. Idem vero canonicus aliud documentum impressit, quod actum « in vico Runco » Veronensis agri signatur « regnante donno nostro Hocto ic in Italia anno primo sub die de mense Madius indictione nona. » (*Ibid.*, p. 71.) Nona indictio cum mense Maio convenit anno 951. Si de errore in nota indictionis non esset suspicandum, dicendum esset Ottonem, antequam Papiæ rex salutaretur mense Octobri anni 951, jam inde amenæ Maio anni ejusdem in Italiam ingressum, Veronæ Italiæ regem fuisse nuncupatum. Sed Berengarium et Adalbertum Italiæ reges exstitisse usque ad Septembrem anni 951, constat ex duobus diplomatibus a Muratorio allegatis (*Annal. Ital.*, an. 951), quorum alterum Papiæ datum fuit x Kal. Octobris, alterum in plebe S. Marini vi Kal. ejusdem mensis. In unica autem charta, quæ annum primum regni Ottonis in Italia quinque mensibus antevertit, dum aliæ omnes chartæ idem Italiæ regnum Berengario et Adalberto vindicant ad Septembrem usque; in hac, inquam, unica charta, quæ non ex originali, sed ex antiquo apographo sumpta est, errorem irrepsisse in notam indictionis probabilius credimus, ita ut pro nona indictione legendum sit *decima*, quæ congruit anno 952. Id autem eo verisimilius apparet, quia aliud documentum scriptum Veronæ, et a memorato canonico vulgatum signatur « regnante domno nostro Otto rege hic in Italia anno primo sub die de mense Junii indictione decima (*De duobus episc.* pag. 118): » Ubi si Veronenses annum primum Ottonis cum indictione nona signassent mense Maio anni præcedentis 951; mense [LXXI] Junio anni 952 non annum primum, sed secundum notare debuissent; neque enim credibile est eos unam initii regni Ottonis computationem invenisse anno 951 ante Octobrem aliam post Octobrem cum cæteris Italiæ civitatibus suscepisse.

45. In his Italici regni vicissitudinibus quid Ratherius egerit ex ipso audiamus. « Cum gloriosissimus atque piissimus cunctoque celebratissimus orbe rex noster (Otto) Italiam introisset, adfui cum ipso clarissimo filio, tentans, si daretur optio, ut meo restituerer loco (*epist.* 5, n. 8), » id est sedi Veronensis Ecclesiæ. Ottonis introitus in Italiam cum filio competet anno 951, quo cum filio Liutulfo Italiam ingressus est. Cum enim Otto anno 961 iterum venit in Italiam, nullum secum filium adduxit. Liutulfus siquidem anno 958 e vivis excesserat; Ottonem autem secundum filium suum puerulum anno 964 in Italiam profecturus, in Germania relinquens, Gullielmi item filii sui archiepiscopi Moguntini curæ commi-

serat (Continuator Regin. et annalista Saxo). Confer admonitionem in epistolam quintam. Venit igitur in Italiam Ratherius cum Ottone et filio ejus Liutulfo anno 951. Restitutionem in suam sedem sperabat Berengario compresso, qui sibi fuerat infensus. Forte etiam potestatem adimendam credidit Miloni comiti Veronensi, qui Berengario favebat. Aliquid sane calamitosum isti contigisse, indicare videntur illa epistolæ quintæ num. 7, ubi Rathorius enarrata sua secunda expulsionem, Milonem sibi adversum, ut videtur, respiciens, « calamitosum, inquit, hic accusare cum possim, devito aliquem, ne adjiciam super vulnere ejus aliquod, quod propheta conquerendo prohibet, dolorem. » Certe Otto cum secundo in Italiam descendit, comites Veronæ præfecit Germanos, quibus fidebat. Idem in primo adventu fecisse satis credibile est, ita ut Milo comitatum Veronensem non recuperaverit, nisi postquam Berengarius totum Italiæ regnum recepit.

46. Quid porro in causa fuerit, ne Ratherius hac occasione suæ sedi restitueretur, ipse narrat his verbis. « Sed impedivit, quod alterum illic (in sede Veronensi) institutum rex invenit, Milonis scilicet nepotulum; nec difficile sit conjectare, cujus rei causa (Milo) tanta mihi intulerit mala. Cui quidem Manasses sedem vendiderat (*epist.* 5, n. 8). » Manassem episcopatum Veronensem, in quem fuerat intrusus, cuiquam vendidisse tradit etiam Liutprandus libro quarto [LXXII] cap. 3. Milonis autem comitis *nepotulum*, num ex fratre, an ex sorore, ignoratur, eum fuisse, cui illum vendidit, ex hoc Ratherii loco discimus: hacque de causa eumdem comitem sibi tanta mala intulisse conjicit, ut scilicet Rathorio excluso, ac Manasse recepto, nepotem suum in Veronensem sedem aliquando sufficeret. *Nepotulo* erat pariter nomen Milo, quem quidem anno 951 Veronensem episcopum testatur ejusdem anni documentum, quod Joannes Baptista Perettus laudat (*Catal. episc. Veron.* p. 61). Manasses ad archiepiscopatum Mediolanensem, quem eisdem Berengarius promiserat, promotus anno 949, cum quinque episcopatibus simul præfuerit (*epist.* 5, num. 6), id est Arelatensi, Veronensi, Tridentino, Mantuano, ac demum Mediolanensi, non ante hunc archiepiscopatum, sed non multo post, Veronensem sedem Milonis nepoti vendidisse dicendus est, nimirum anno circiter 950. Hic cum ordinatus fuit episcopus, annum agebat circiter decimum octavum; natus quippe fuerat, postquam Ratherius Veronensem cathedram suscepit (*epist.* 8, ad *Milon.*, not. 5). Hinc *nepotulus*, seu adolescentulus appellatur (*epist.* 5, n. 8); et hac fortassis de causa « hujusmodi ordinationis licentia » quæ sita atque recepta tradebatur a sede apostolica, ut scilicet adolescentulum ordinari permetteret.

47. Hanc summi pontificis licentiam fautores Milonis veluti approbationem ac legitimam confirmationem episcopatus ejusdem efferebant. Otto, qui imperatoris dignitatem a summo pontifice obtinere peroptabat, nihil contra Milonem episcopum ausus,

spem omnem Ratherii irritam reddidit. Is itaque A tum apostolicæ auctoritati, tum regiæ majestati cedens, Italiam deserere compulsus fuit. Hoc autem loco duo Ratherii testimonia notanda sunt, alterum in *Itinerario* num. 4, ubi se *ter exsulatum* affirmat, alterum in opusculo « de clericis sibi rebellibus, » num. 2, ubi ait : « Me jam quater extrusistis. » Utrobique velui tertium exsilium et expulsionem tertiam a sede Veronensi illam computat, cum anno 951 eadem sedem recuperaturus in Italiam venit, sed agente Milone, quem episcopum ibidem reperit, agentibusque ejus fautoribus, in quibus clericos fuisse ex postremo testimonio liquet, re infecta discessit : Confer in *Itinerarium* in not.

48. Initio quidem, cum restitutionem [LXXIII] quam superabat, inaniter cessisse vidit, Statueram, inquit (Epist. 5, n. 8), carceribus et exiliis per Dei misericordiam exemptus, et in latitudinem liberi arbitrii eductus, solitudinem monasterii petere, et ibi exspectare Deum, qui salvum me faceret a pusillanimitate spiritus, et tempestate persequentium, causasque expulsionis meæ a memetipso pœnitendo exigere, meque, ipse ut non judicaret, judicare (*Ibid.*, n. 9). » Verum dum hæc animo volveret, audivit sibi ab æmulis quædam objici, quibus non vi, sed jure ministerio sacerdotali se privatum affirmabant. Verebatur præterea, ne cedens omnino sine defensione ulla, declinasse videretur iudicium, perinde ac si suæ causæ juste patrocinari non posset. Quare ad sedem apostolicam negotium deferendum credidit. Hac de causa litteras dedit ad eum ipsum pontificem, qui Milonis ordinationem probasse ferebatur, ubi luculenter expositis suis præcedentibus ærumnis ac vicissitudinibus ad annum usque 951, petitionem suam his verbis proponit (*Ibid.*, n. 10) : « Ne igitur criminosis videar criminatus, aut fugax provocatus, audientiam rogo, audientiam flagito, in vasoremque Ecclesiæ meæ cum ipso pastorem omnium pastorem audaciter furem vocitans et latronem, quia aliunde ascendit, non per ostium introivit, etenim vivo viro nubere alteri non dimittitur mulier legitime, coram apostolatu vestræ sedis ad certamen canonicum provoco, eo etiam, si vestræ dominationi placet, tenore, ut sive pro me, sive pro illo lex obtinerit, episcopium cui nobis visum fuerit tribuatis, tantum in Domino : præesse enim ulterius non concupisco, si prodesse, ut antea, nulli valeo. » Et post nonnulla : « Unum e nobis duobus episcopum non esse, cum etiam infantum, si qua eis inest, satis evidenter valeat comprehendere ratio, quis autem nostrum sit, vestræ pastoralitatis discernere debeat provisio, absque maximo vestri, si dicere audeam, periculo, quandoquidem controversia inde orta est, indiscussum relinquere non valetis omnino (*Ibid.*, n. 11.)

49. Hanc epistolam Agapito II, qui Milonis ordinationi *licentiam* dedisse præferebatur, fuisse inscriptam, et a Ratherio exaratam anno 951, vel in eunte 952, cum ex contextu satis colligitur, tum vero

confirmatur ex iis quæ in admonitione eidem epistolæ quintæ præfixa fusius disseruimus. Joannis autem pontificis, qui Agapito successit, nomen epigraphes nunc idcirco exhibet, quia eadem mox ignotis de causis suppressa, sub Joanne XII [LXXIV] mutata ab auctore solummodo inscriptione repetita fuit, in eadem admonitione observavimus.

50. Cum porro Ratherius apostolicæ sedis iudicium adire cuperet, aliam ad omnes fideles epistolam scripsit (*epist.* 6.), qua piorum elemosynas in Romanum iter petiit. In hac notanda sunt verba, quibus num. 3, se a Romana Ecclesia « longius disparatam, » id est, valde distantem tradit. Hinc jure dubitari potest, num hæc epistola una cum præcedenti et subsequenti, quæ eadem super re eodemque tempore exarata fuerunt, scripta fuerit in Italia anno 951; antequam auctor exinde decederet, an potius in Germania sub finem anni ejusdem, vel anno 952, quo fortassis statim, cum omnem episcopatus recuperandi spem interceptam vidit, sese recepit, antequam illuc Otto regrederetur.

52. Cum his duobus epistolis jungenda est septima ad omnes episcopos « per universam Italiam, Galliam atque Germaniam, » in quam cum eadem in causa similes inferuntur sententiæ, tum vero episcoporum concilium appellatur. Miser Ratherius ne quidquam intentatum relinqueret, summum pontificem, et episcopos omnes ad canonicum iudicium excitandos putavit. Has vero epistolas tres ipsum, Ratherium suppressisse hoc tempore certum videtur, earumque edendarum cogitationem idcirco forte deposuit, quia dum id agigaret animo, a Brunone Ottonis fratre in suam aulam, uti olim petierat, receptus fuit.

§ X. — *Ratherius in Germaniam reversus a Brunone Ottonis regis fratre inter domesticos recipitur. Brunonis opera fit episcopus Leodicensis. Solemnis hujus promotionis ritus. Ejicitur subinde etiam e sede Leodicensi. Hac de causa duo opuscula scribit. Aliqui episcopatus ejusdem reditus ipsi ad victum assignati quinam fuerint.*

52. Bruno cum fratre Ottone rege in Italiam venerat, ac propterea in aliquot diplomatibus Papiæ datis anno 951, « Bruno cancellarius » subscriptus legitur; et in textu quorundam expresse [LXXV] nominatur « dilectus frater noster Bruno, vel per interventum fratris nostri Brunonis (PURICEL. *Mon. Eccl. Ambr.* n. 172). » Ratherius qui ad ipsum absentem scripserat, eundem in Italia præsentem etiam agnovit (DIONYS. *de duobus ep.* p. 120). Cum porro Otto rex Italiæ regno potitus, Adelaide Lotharli vidua Papiæ sibi in matrimonium copulata, ob insurgentes subinde in Germania tumultus anno 952 in Saxoniæ rediisset, ubi sacrum Pascha celebravit; eodem petiit etiam Bruno, qui clericali militiæ nomen dederat. Hic litterarum et litteratorum amantissimus, quorum usu atque consuetudine quotidie fiebat instructor, inter alios, quos domi alebat magistros, Ratherium ad se accivit, qui adeo præstitit cæteris, ut omnium primus et institutioni ipsius Brunonis

maxime utilis haberetur. « Otto tunc potentissimus A
rev, inquit Fulcuinus (*Gest. Ab. Lob.* c. 22), Aus-
trasiis et subactæ Italiæ tunc imperitabat, cujus
frater Bruno, unicum et singulare in Christi Ecclesia
decus futurus, velut pretiosissimus lapis multiplici-
bus philosophorum poliebatur argumentis. Advocat-
ur Ratherius, et habetur inter palatinos philosophos
primus. Quid multa? Non destitit, donec regiam
illam et mirificam indolem in omnibus disciplinis
perspicacissimam redderet et perfectam. » Verba,
quibus Otto rex « subactæ Italiæ tunc imperitasse, »
seu in Italia regnasse traditur, tempus indicant, quo
 nondum ille Italicum regnum Berengario et Adal-
berto certis conditionibus restituerat. Hæc restitutio
facta fuit an. 952 (*Vid. infra*, n. 68); et ante hanc
(eodem tamen anno) Ratherius a Brunone evocatus
ac inter palatinos magistros receptus dicendus est:
quod maxime animadvertendum est, ne quis minus
recte intelligens verbum *imperitasse*, erroris notam
Fulcuino appingat, ac si hæc ad illud posterius tem-
pus retulerit, quo Otto anno 961 Berengarium et
Adalbertum ex Italiæ regno omnino exclusit, impe-
ratorisque titulum a Romana sede obtinuit anno
952.

53. Annum circiter Ratherius in Brunonis aula
immoratus est; annos quidem 953 cum duæ Ecclesiæ
vacassent, Coloniensis et Leodicensis, Bruno ad
Coloniensem, Ratherius vero ad Leodicensem pro-
motus fuit. Ratherium quidem eodem nedum anno,
sed etiam die ad Leodicensem cathedram pro-
motum, quo Bruno consecratus fuit archiepiscopus
Coloniensis, testatur idem Ratherius in « conclu-
sione deliberativa » num. 26. Hæc de causa Brun-
onem « in ipsis sacerdotii sui primordiis » promo-
visse Ratherium, Rotgerus tradit (*Vit. S. Brun.*, n.
34). Porro [LXXVI] Brunonem anno 953 Coloniensem
archiepiscopum fuisse ordinatum certum est ex Fro-
doardo cœvo scriptore in Chronico, quem alii
omnes secuti sunt. Hinc recte in Chronico Leodicensi
apud Labbeum (t. I *Bibl. mss.* p. 338), et in alio
Lobiensi apud Martenem atque Durandum (t. III
Thes. Anec. p. 145), et in *Gestis episcoporum Leo-
dicensium Ægidii Leodiensis* c. 45 (t. I CHAPEAUVIL.
p. 176). Ratherii promotio affligitur anno 953;
econtra vero perperam Sigebertus et alii eum secuti
ipsam assignant anno 954.

54. Ratherium Brunonis opera, seu, ut in Phre-
nesi traditur num. 1, « interventu » ad Leodicensem
sedem pervenisse tum Rotgerus (*Rorc. Vit. S. Brun.*,
n. 34), tum Fulcuinus tradiderunt (Fulc. c.
23). Lotharii regnum, seu Lotharingia, quæ Hil-
duini et Richarii tempore Galliarum regno accense-
batur, non multo post ad Germanicum regnum ac-
cesserat. Hinc Conrado, quem ejusdem Lotharingiæ
ducem Otto Germaniæ rex constituerat, anno 953,
ob rebellionem deposito, idem rex Brunonem fra-
trem tametsi clericum ducem subrogavit, et Colo-
niensi Ecclesiæ eodem anno vacanti præfecit. Is autem
Leodicensi cathedræ pariter vacanti post Faraberti

mortem Ratherium præficiendum curavit. Is Bruno
sunctissimus vir non humanis rationibus ductus
curavit, sed quia Ratherium illi Ecclesiæ præficere,
« propter abundantem doctrinam et eloquentiam
copiosam, qua inter sapientissimos florere visus est,
non eidem Ecclesiæ solum, cui præfuit, sed et multis
aliis circumquaque valde proficuum fore putatum
est » Ita Rotgerus laudatus in S. Brunonis Vita num.
34, ubi aliam quoque illustriorem hujus electionis
rationem addit, quæ Ratherii probitatem Brunoni
intima familiaritate perspectam maxime demonstrat.
« Simul quia, inquit, in illis partibus per zelum et
contentionem. . . . quidam etiam sacer-
dotes Domini plerumque, quod dictu nefas est, ter-
renæ plus justos confisi potentiae, populum imperi-
tum scandalizabant, sæpe dictus dominus Bruno Co-
loniensi archiepiscopus, cui jam totius regni (Lotha-
riensis) dispensandi cura imminebat, ratus, id, quod
verum fuit, hunc ejectum antehac et neglectum hoc
tanto beneficio ad illud fidei et veritatis fœdus ad-
duci, ut a nemine posset reduci; ita demum os lo-
quentium iniqua obstruere posse credidit, si nulla
ocasio scandali posset in eorum episcopo reperiri. »
Ita nimirum ecclesiasticæ disciplinæ studio mo-
rumque integritate Ratherium præstare Bruno ex-
pertus fuerat, ut nullam in eo scandali occasionem
inveniri [LXXVII] posse certissime crederet. Has eas-
dem eligendi Ratherii causas ex Rotgero Fulcuinus
repetit. Ea vero ratio, quam is ex suo addidit scri-
bens, Ratherium Brunonis industria Leodicensi Ec-
clesiæ incardinatum « in emolumentum magiste-
rii, « nisi benignius explicetur, Brunonis sanctitate
indigna videtur.

55. Quomodo autem hæc Ratherii promotio Bru-
none agente peracta fuerit, partim ex *Phrenesi*,
partim ex « conclusione deliberativa » cognoscimus.
Mos hujus ævi erat episcopus cum regis consensu
eligere. Nisi autem vis, vel fraus aliqua intercessis-
set, cleri et populi electio secundum canones requi-
rebatur. S. Bruno nihil nisi jure agendum duxit.
Hinc Rotgerus de Ratherio ait: « Leodicensi cath-
edræ vacanti, magna ejus (Brunonis) insudria secun-
dum statuta canonum incardinatus est. » Fulcuinus,
qui hunc locum ex Rotgero transcripsit, omissis
verbis « secundum statuta canonum, illa in emolu-
mentum magisterii » substituit. In *Phrenesi* præmio
num. 1, duæ Ratherii electiones distinguuntur, una
in Aquisgrani palatio « feria 4 solemnibus jejuniis men-
sis septimi, » quæ anno 953 incidit in diem 21 Septem-
bris S. Matthæi festum, altera Coloniæ « Dominica
sequenti, » nimirum die 25 ejusdem mensis. Priorem
electionem « ab iis, quorum specialius intererat, »
peractam ibidem auctor tradit. Cum porro alteram
electionem « ab eodem, hoc est Leodicensi Ecclesiæ
populo » factam affirmet; eos « quorum intererat
fuisse eundem populum Leodicensem » manifestum
est. Non defuisse vero cleri Leodicensis consensum
indicant illa « conclusionis deliberativæ » num. 21,
ubi promotionem suam a legitimo archiepiscopo

Brunone factam pronuntiat « sub præsentis totius Ecclesiæ, et consensu, qui utique et requiritur legibus, clericorum. » Addit in *Phrenesi* se Aquisgrani non solum electum a Leodicensibus, quorum intererat, sed et « expetitur ab episcopis, abbatibus, comitibus, totiusque regni primoribus, » qui nimirum erant in comitatu, et ad ordinationem S. Brunonis Coloniensis archiepiscopi frequentissimi convenierant. Ratherii electio a Brunone constituta, seu approbata « eodem die » post suam ordinationem, et « post professionem a se, ut moris est, factam, canonicis quod semper obediens foret præceptis, » traditur in laudata « conclusionem » num. 26. Hinc primum Bruno die 21 Septembris consecratus, dein Ratherius electus. Non solum ille jam consecratus [LXXVIII] archiepiscopus, sed alii quoque episcopi hanc electionem legitimam comprobarunt, nihilque in ea contra canones gestum judicaverunt. Hinc auctor in *Conclusionem* num. 21, « iudicium præsulum, testimonium decretorum, sanctionem canonum » memorat... Addit num. 22, « regis concessum, » id est consensum; et num. 25, diploma aliquod regia manu signatum innuit. Ita etiam in electione S. Udalrici episcopi Augustani « edictum regis » laudat in ejus Vita Gerardus presbyter c. 2, n. 7 (tom. VII *Act. SS. Bened.*, pag. 420). Brunonis ordinatione a Rotberto Trevirensi archiepiscopo Aquisgrani laudato die 21 Septembris parata, publica ejus institutio in Coloniensi Ecclesia in sequentem Dominicum diem 25 Septembris rejecta videtur. Hac quidem occasione eodem die 25, nova et solemnior Ratherii electio et incardinatio ibidem celebrata est, ut ex memorato *Phrenesi* præmio discimus, ubi hæc leguntur num. 1 : « Rursum sequenti Dominica ab eodem, hoc est, Leodicensis Ecclesiæ populo electus, septem a coepiscopis duo quorum fuerunt archipræsules, cæteri præsules, prælibato scilicet Brunone, Rodberto, Baldrico, Hildebaldo, Druogone, Berengario atque Folberto, conniventia decretorum, consensu atque exemplis nonnullorum, quibus et id contigerat, antiquorum, summo totius, quæ aderat, favore, destinatus eidem atque solemniter intronizatus Ecclesiæ. Duo archipræsules erant Bruno archiepiscopus Coloniensis et Rodbertus Trevirensis: Baldricus erat episcopus Ultrajectinus ad Rhenum, Hildebaldus episcopus Transrhenensis, seu Mimigardensis, Druogo Osuabrugensis, Berengarius Virdunensis, et Folbertus Cameracensis. De hac secunda, sive etiam de prima electione accipi queunt illa primæ partis « de contemptu canonum » num. 9. ubi de sua promotione ad Leodicensem Ecclesiam consultum fuisse testatur « gloriosissimum præsulum concilium, illos vero misericorditer me elegisse, et populi assensu conjuncto fraternaliter intronizasse. » Utrobique nimirum plures episcopi conveniant, et utrobique discussa causa, quæ in quæstionem cadebat, unum ille, qui episcopus erat Veronensis, ex ista sede pulsus, ad aliam posset promoveri, expensis in hanc rem canonibus,

A decretis pontificum, et antiquorum exemplis, concilii iudicio statutum fuit, nihil repugnare, imo et decretis, et exemplis antiquorum, « quibus et id contigerat, » ejusmodi translationem licitam [LXXX] approbari. Vide « conclusionem deliberativam » num. 40.

53. Solemnis hæc intronizatio Ratherii in cathedrali Coloniensi acta est, tradita eidem a S. Brunone metropolitano Leodicensis Ecclesiæ pastorali virga ante altare S. Petri (*Conclus.* n. 30) : qui ritus animadversione dignus est. Mox concionem e suggestu præsentis frequentissimo populo Rodbertus archiepiscopus habuit, qua Ratherium « supra ambonem Ecclesiæ Coloniensis spectante cuncto specialius collaudavit populo (*Phrenes.* n. 1). » Subsecutæ sunt acclamationes populi atque nobilium, clerici cantus, et sonitus signorum, quæ campanas vocavimus. Scripta præterea fuit synodica ad Leodicenses clerum et populum de Ratherii promotione, cui subscripserunt septem præsules, quos paulo ante memoravimus. Ex his quidam cum ipso Brunone a concilio legati, qui Ratherium Leodicum ducerent, et post gestorum relationem, quæ assensum regis præfererat, ipsum clero et populo Leodicensi actu præficientes, in episcopali sede locarent. Quanta autem cum universorum Leodicensium lætitia exceptus fuerit, auctor significat num. 39, laudatæ « conclusionis » ubi se eam Ecclesiam nolle dimittere affirmat, « ne susceptionem tam spontaneam, tam hilarem, tam devotam, tam populosam, laudibus tot (quia datus ei fueram) Christi referam, plebis erga me devotissimæ, accepisse columnier ingrate. »

57. Hæc autem tam læta inilia brevi in apertam tristemque rebellionem transierunt. Pro salute populi sibi crediti novus episcopus pluribus laboravit, idque aliquandiu ipsi benecessisse, indicare videtur quædam allegoria in libro *Confessionis inserta* num. 38, in quam vide not. 79. At non multo post pars quædam præpotentior in eum male affecta « ad sui perniciem prævaluit, inquit » Fulcuinus. « Quidquid pro salute eorum gestum est, hoc sibi pestiferum existimabant. Quid multa? Erratum est, sævitum est, nec cessatum est, donec expulsionem ejus crudelitati suæ et nequitie satisfacerent. » Recens auctor pro « erratum est » legendum credit « certatum est; » Ratheriumque, ut sese contra rebelles tueretur, armis certasse suspicatur. Hanc vero suspicionem penitus extrudit idem Ratherius in libello *Phrenesis*, quem ante hanc editionem ineditum, auctor ille videre non potuit. In præmio enim ejus opusculi num. 2, se juxta adversariorum sententiam « phreneticum » non diffitetur, quippe [LXXX] qui « inusitato tum temporis more, non ad nummos tali in discrimine, non ad arma, ut quidam, non ad copiam amicorum, sed ad libros, ad armaria (bibliothecarum), ad priscorum confugerit exempla; » quæ deinde iterum repetens, se non armis, sed libris ac scriptis opusculis certasse significat. Cæterum non

solum Fulcuini editio habet « erratum est, » verum etiam Rotgerus in S. Brunonis Vita, ex qua hunc locum Fulcuinus transcripsit : et duplex quidem Rotgeri editio Surii atque Leibnitii ex duobus codicibus sumpta eandem lectionem præfert, sicut et ille Rotgeri codex Ratherio cœvus, quem Fulcuinus præ oculis habuit. In tanta ergo codicum consensione nihil emendandum. Verbum autem « erratum est » ad præcedentia refertur, quibus Rotgerus narraverat S. Brunonem, cum Ratherium ad Leodicensem sedem promovit, speravisse fore ut « nulla occasio scandali posset in eorum episcopo reperiri. » Parte autem adversa prævalente cum magnum scandalum fuerit subinde excitatum, se errasseprehendit. Quanquam etsi apud Fulcuinum legeretur certatum est, cum tamen id de Ratherio, quem ab armis abstinuisse vidimus, accipi nequeat, ad rebelles procul dubio referendum esset, sicut ad ipsos spectant sequentia sæviturum est, nec cessatum est, donec expulsionem ejus crudelitati suæ et nequitia satisfecerent. Se enim vi publica expulsus, et Baldricum intrusum in eodem præmio testatur.

58. Antiquus auctor de Gestis episcoporum Tungrensium a Martene et Durando editus hujus rebellionis causam refert in acriorem censuram, qua Ratherius depravatos etiam potentium mores acerbis perstrinxit. « Nam dum in mores hominum, inquit, tam scriptis, quam dictis inveberetur æquo mordacius, hoc non ferente potentium insolentia, a nostra sede nihilominus dejicitur (t. IV Collect. Veter Script. pag. 859, n. 20). » Similia tradunt Anselmus canonicus Leodiensis cap. 33, et Ægidius item Leodiensis cap. 45, qui Chapeauvillii opera prodierunt. Ipsam expulsionem « ingenio Baldrici, » Ultrajectini episcopi, « patratu Rotberti » archiepiscopi Trevirensis, « et vi publica comitum Regeneri atque Ruodvolti » peractam noster auctor in laudato Phrenensis præmio num. 1, prodidit. Baldricus nimirum episcopus Ultrajectinus quem Rotberto Trevirensi « in sui debellatione consigniferum » idem auctor vocat (Phrenes. præm. n. 2), alium juniorem Baldricum fratris filium, licet valde juvenem [LXXXI], puer siquidem dicitur, ad Leodicensem sedem evehere contendit. Accesserunt duo memorati comites Regenerus et Ruodvoltus in illis regionibus præpotentes, quorum nepos erat idem junior Baldricus, « talia ut quid contigerint, ne difficile sit conjectari (Phrenes. præm. n. 1). » Bruno, qui Ratherium maximi faciebat, ipsum in sua cathedra sustentare concupisset; sed nullum sive ex episcopi amicis, sive ex militibus, seu magnatibus adiutorem nactus, ac præterea metuens ne laudati comites, qui contra Conradum tunc agebant, si Baldrici junioris promotioni obsisteret, ad Conradi partes transirent, et contra regem aliquam molirentur, omnique pro Ratherio nisus irritus caderet; idem consilium deserere coactus fuit. Hac porro in re inimici Ratherii ut justam aliquam ejus excludendi causam præferrent, incardinationem ipsius, quare

A Veronensi sede ad Leodicensem fuerat translatus, accusantes, opposuerunt sacros canones qui episcoporum translationes vetarunt (*De contemptu canon.*, p. 1, n. 9). Ille vero sese defendit tum decreto Antheri papæ, quod tunc ab omnibus sincerum habebatur, tum præsertim sanctorum antiquorum exemplis, qui ex una sede ad aliam transiere (*Conclus.* n. 40). Addidit se, cum pulsus e Veronensi sede episcopatu careret, vere non posse dici de una sede ad aliam tractatum; cumque ipsas translationes reprehendere possit nemo, si non humana aliqua ratione, sed necessitate vel utilitate Ecclesiæ fiant; monuit « nec avaritiæ causa, vel superbiæ se inronizatum, sed pulsum a propria sede, necessitate coactum adisse tunc temporis piissimum regem, nunc Cæsarem gloriosissimum illum, consuluisse præsulum concilium : illos vero misericorditer me elegisse, et populi assensu conjuncto fraternaliter intronizasse, » Ita Ratherius parte prima « de contemptu canonum » num. 9, ubi disputationem hac super re cum quopiam ecclesiastico Leodici habitam refert. Nihil autem proficere poterant rationes, ubi non ratio, sed vis prævalebat. Cessit autem tantæ violentiæ Bruno, cui totius regni Lothariensis dispositio, ut diximus, tradita fuerat. « Cessit igitur, » inquit Rotgerus, et ex eo etiam Fulcuinus, « ne vinceretur a malo, sed vinceret in bono malum : cessit adversantium voluntati, ut suo eos gladio jugularet (*Rota. Vit. Brun.* n. 34; *Fulc.* c. 23). » Baldricus itaque junior consecratur episcopus, et vi publica in Leodicensi sede constituitur. Hinc eum « furem et latronem » appellans Ratherius in « conclusionem [LXXXII] deliberativa » num. 2 : « Furem, inquit, quia furto abstulit mihi sedem, latronem, quia vi et potestate publica » abstulit, ea nimirum « vi publica, » qua a comitibus Regenero et Ruodvolto ipse exclusus fuit, « ut institueretur nepos eorum Baldricus (*Phren.* n. 1). »

59. Rebellio hæc contra Ratherium die Natalis Domini cœpisse a Fulcuino traditur, dum idem episcopus Laubiis moraretur. « Cum apud nos, inquit ille c. 23, Nativitatem Domini festive et opipare celebraret, facta est Leodici contra eum gravissima conspiratio. » Hoc rebellionis initium assignandum est Natali Dominico anni 954, ita ut expulsio Ratherii, quam aliquando post subsecutam videbimus, cadat in annum 955, cui quidem illam affigit cum Ægidio Leodiensi duo antiqua Chronica Lobiense et Leodicense, quibus in re ad Leodicensem Ecclesiam pertinente magis deferendum est, quam Sigeberto aliisque chronologis Sigebertum secutis, qui sicuti errarunt Ratherii promotionem ad eandem sedem ascribentes anno 954 pro 953, ita etiam errarunt, cum illius expulsionem retulerunt in annum 956. Hunc profecto annum 956 nequaquam ferunt, quæ de sua expulsionem tradit ipse Ratherius in Phrenesi num. 1. Se enim expulsus indicat Conrado duce vivente, « qui tunc contra regem Ottonem agebat : » obierat autem hic dux ante annum 956, dum cum

ipso rege subinde conciliatus, contra Hungaros pugnat mense Augusto anni 955 (*Necrolog. Fuld.* apud Leibnit. t. V. *Rerum Brunsvic.*) Hinc ubi Ægidius memoratus Leodicensem Ratherii episcopatum « fere tribus annis » actum scribit, melius legendum « fere duobus annis, sicuti ferme biennium » legitur apud Fulcuinum, ut ex textu, quem initio decimi tertii paragraphi explicabimus, palam fiet. Hoc « ferme biennium » episcopatus Ratherii, quod ab ejus promotione die 21 Septembris anni 953 initium sumit, exigit ut ipsum expulsum dicamus non statim post exortam rebellionem die 25 Decembris anni 954, sed aliquot menses post. Non pauca enim post rebellionis initium gesta intercessere, antequam ejus expulsio et Baldrici ordinatio fieret. Nihil perfici poterat sine Brunonis assensu, qui non solum erat archiepiscopus Coloniensis, ad quem novi Leodicensis episcopi ordinatio spectabat, verum etiam Lotharingæ dux totam eam regionem administrabat. Hic autem magnus Ratherii patronus haud facile seditiosis cessit. Illa Fulcuini, « Quid multa? Erratum [LXXXIII] est, sævitum est, nec cessatum est, donec expulsionem ejus crudelitati suæ et nequitie satisfacerent, » aliquod non breve tempus in hac seditione exactum indicant, priusquam Bruno ad cecidendum induceretur. Duo illi comites Regenerus et Ruodvultus in ea regione præpotentes, quorum nepos erat Baldricus, pro Ottone rege Brunonis fratre adversus ducem Conradum steterant. In ea contra Ratherium conspiratione ab his præsertim sævitum fuit, « nec cessatum, » donec Brunonis assensum extorquerent. « Tempestates undique innumeræ confluerunt, » ait loco eodem Fulcuinus, « navis Ecclesiæ laborante remige fluctuavit, gubernator ipse procellosæ tempestatis impetum ferre non potuit. Cessit igitur, cessit adversantium voluntati, ut suo eos gladio jugularet. Sibi obstricti sunt sacramentorum fide spontanei, ut si accipere mererentur episcopum quem petebant, invicta exinde firmitate auctoritatem Ecclesiæ et jus imperatorium tuerentur. » Metuens nimirum Bruno, ne si diutius ac fortius resisteret, duo illi comites a rege deficerent et transirent ad Conradum, « qui tunc contra regem agebat (*Phrenes.* n. 1), » illis jurejurando obligatis, Ratherium tandem dimittendum, Baldricum junio-rem consecrandum censuit. Ad hæc producti canones de vetitis episcoporum translationibus, et concertatio hac de re habita a Rathario fortassis in aliquo episcoporum congressu: novi episcopi electio, petentibus clero et populo, regis assensus, episcoporum convocatio, et alia id genus requisita; quæ omnia expulsionem Ratherii ad aliquot menses anni 955 ita protrahunt, ut ab electione ipsius ad expulsionem « ferme biennium » excurrisse intelligatur, quod secus intelligi nulla ratione potest. Quod si illa qualiscunque excommunicatio late sumpta, quam noster episcopus in archiepiscopum Trevirensis suæ expulsionis fautorem inferendam curavit in die Cœnæ Domini anni 955, valde obscure in-

dicata in *Phrenesi* num. 16 (eam ibidem explicare studuimus notis 50 et 51), ante ipsam ejus expulsionem illata fuit, ut probabilius videtur; hæc profecto Ratherii expulsio, sicuti et electio atque ordinatio Baldrici, rejicienda erit post Pascha, quod eo anno in diem decimam quintam Aprilis incurrit. Erunt fortassis qui opponent Conradum ducem, quo agente contra Ottonem Ratherius expulsus fuit, jamdiu ante hoc tempus conciliatum fuisse cum [LXXXIV] rege. Hanc enim ipsius reconciliationem plerique conjungunt cum illa, qua Liutulfus regis filius, a Conrado contra patrem incitatus et infensus, in ipsius gratiam rediit die 17 Decembris an. 954. Innuntur testimonio Witichindi, qui libro tertio uno contextu *filium* Liutulfum et Conradum *generum* ab Ottone in gratiam susceptos testatur. At Conradi reconciliationem post illam Liutulfi initam fuisse nobis certissimum est. Pacem cum filio factum memorato die 17 Decembris anni 954, liquet ex notatione Guillelmi archiepiscopi Moguntini Chronico Mariani Scoti inserta. Qui autem fieri potuit, ut eodem quoque die Conradus cum rege pacem inierit, si Fulcuino teste rebellio in Ratherium posterius exorta fuit die Natali anni ejusdem; et aliquanto etiam post ille e Leodicensi sede fuit expulsus, dum Conradus dux, ipso testante Ratherio, adhuc contra regem agebat? Palam igitur fit Conradum post initam Liutulfi pacem cum patre die 17 Decembris anno 954, adversus regem aliquandiu stetisse, et solum postea anno 955 paulo ante pugnam pro eodem rege ab eo susceptam contra Hungaros, cum ipso fuisse conciliatum. Hinc sane Fulcuinus cap. 25, narratis Hungarorum gestis anni 954, expositurus prælium anni 955, quod illa gens « seducta, credo, superioris anni successu » suscepit et Conrado, seu Conone strenue dimicante devicta fuit; « Aderat ibi Conon, inquit, non jam dux, sed miles, toto ut putabatur animo conversus ad pacem, quam paulo ante (notentur voces paulo ante) atrociter impugnabat. » Solius quidem Liutulfi pacem initam die 17 Decembris an. 954 memorant tum Guillelmus Moguntinus in notatione laudata, tum Gerardus in Vita S. Udalrici episcopi Augustani, qui ejus pacis conciliator fuit. Si autem reconciliatio Conradi in annum 955 rejicienda est, nihil impedit quin idem Conradus anno eodem aliquanto ante reconciliationem contra Ottonem ageret, adeo ut eo contra regem agente Ratherius pulsus fuerit anno 955, ut ex documentis antea consideratis collegimus.

60. Pulsus e Leodicensi sede noster episcopus post intrusionem junioris Baldrici, dum Leodici moraretur, multis importune curantibus, ut vel ipse invasori episcopatum dimitteret, restitit fortiter, et *conclusionem deliberativam* scripsit, qua cur dimittere et cedere non deberet, quadraginta [LXXXV] argumentis exposuit. In hoc opere cum se a petenda aliqua reductum ecclesiasticorum portione in vitæ subsidium, ut cessionem ejusmodi assentiretur, maxime abhorrentem præfert; dum huic cessionem ea quoque

de causa se assentiri non posse ait num. 14: « Ne, A
dimitte me ad unam partem sacerdotalem, ut comedam
bucellam panis... dixisse prior ipse diffamer : »
tum vero aliquam hac in re conventionem seu oblationem
sibi propositam, sed abs se rejectam indicat, dum in fine
scribit: « Ego a quolibet mihi indigentissimo vim fieri
malo, quam pepigisse fœdus cum morte, et cum inferno
pacem iudicem fecisse. Eleemosynæ aliquod suffragium
porrigenti alicui, latrone isto exceptissimo » (sedis scilicet
invasore excepto, a quo nec eleemosynam accipere vult)
« manum ingratus non retraho. » Hoc opusculum, quod
de rita electionis episcoporum multa continet, Leodici
scriptum ex ipsa inscriptione *conclusio deliberativa*
Leodici actu manifestum est. Scriptum quoque fuisse
post intrusionem Baldrici patet ex num. 2, col. 203.

61. Leodico cum abijt Ratherius, sese Moguntiam
recepit, a Guillelmo archiepiscopo Ottonis regis filio
perhumanissime et munificentissime exceptus. Hac in urbe
data otii occasione curavit, quæ circa eum acta fuerant,
in libros digerere, qualitas elaborans ne vulgariis lateret
sui temporis. Utiq; hoc audientes duo illi ejus specialius
inimici, Rodbertus videlicet, et Baldricus, dixerunt eum
phreneticum esse (*Phrenes. n. 1.*) » Hinc librum, quem
contra ipsos scripsit, *Phrenesim* appellavit. Alia hujus
tituli ratio affertur in proœmii epigraphe his verbis
expressa : « Incipit proœmium Ratherii episcopi in
librum quem *Phrenesim* nominavit, pro eo quod nimis in
eo austere in quosdam inveheretur. » Multis quidem
agit contra Rodbertum archiepiscopum Trevirensis, quem
sua expulsionis auctorem præcipuum in ipso opusculo
alloquitur; nonnullis etiam contra Baldricum juniorem
Leodicensis sedis invasorem: de aliis autem sibi
infensis quædam paucis interserit. In laudato proœmio,
num. 6, duodecim voluminum, quæ hac in re lucubravit,
argumenta proponuntur. Non omnia tamen digessit
Moguntia. Certe *Conclusionem deliberativam*, cui
undecimi voluminis locum attribuit, adhuc Leodici
digens scripserat; et fortassis etiam aliquot alios
libellos, seu epistolas in iisdem argumentis indicatas
(quædam enim ejusmodi volumina [LXXXVI] ex
epistolis constant) ante expulsionem, ut sese in sua
sede tæretur, exaravit, quas postea Moguntia una
cum cæteris ibi lucubratis opusculis in duodecim
libros distribuit. Si hi omnes libri superessent, non
dubitamus quin alia multa ad hoc factum illustrandum
suppeterent: sed præter *Conclusionem deliberativam*,
quam postremo Veronensis episcopatus tempore ab
auctore ob non dissimiles circumstantias cum paucis
additamentis iterum editam exhibuit codex
Laudunensis, ex aliis undecim laudatis libris
solus primus liber *Phrenesim* inscriptus in
Lobiensi eodice inventus est, cui ibidem in fine
additur professio fidei, quæ ad librum secundum
ex argumentorum indicio pertinet. Huic professioni
fidei eodem libro secundo auctor adjoceat
epistolas duas, « quarum una (ait in pro-

œmio sæpius laudato, num. 6), Romanam fatigare
querelis non desinit sedem, coepiscoporum altera
gregem: una scilicet directa erat ad Romanum
pontificem, ad omnes episcopos altera. In Lobiensi
quidem manuscripto post fidei professionem sub-
duntur epistolæ tres, una ad Joannem pontificem,
ad omnes fideles secunda, et tertia ad omnes Italiae,
Gallia, et Germaniae episcopos. At hæc cum ad
expulsionem e Veronensi, non autem e Leodicensi
sede referantur, ad Phrenesis volumina nequeunt
pertinere, quæ de negotio Leodicensi egisse ex
argumentis tertii ac sequentium voluminum liquet.
Etenim liber.

Tertius (ita in memorato proœmio) *querimoniam*
quibusdam cum epistolis habet regi delatam.

Quartus duas continet tantum, *Brunoni brevissimam*,
Rodberto satis prolixam, epistolas præsulibus.

Quintus querimoniam Brunoni specialius, generalitatem
licet contineat, dedicatam archiepiscopo.

Sextus, septimus atque octavus ipsi sint licet invasioni
legati (inscripti videlicet Baldrico juniore), *carpunt*
tamen multimode Rodberti, mordaciter et breviter
factum majoris Baldrici.

Nonus satisfacit humilitatis sub pallio invectione, satis
Brunoni propensus scriptor qui fuerat, sermone
conqueritans lugubri.

Decimus deceptissimum alloquitur gregem, penitentia
indicens levamen.

Undecimus conclusio est deliberativa sententia magna,
sermonibus parva.

[LXXXVII] *Duodecimus est dialogus cujusdam pro*
negotio factus, ab ipso tamen non penitus alienus.

Hæc indicasse sufficiat, ut quæ desiderantur, ex
hiscè argumentis innotescant. Unum porro hac in
re non omittendum, auctorem in *Phrenesi* num. 46
allegare de hoc Leodicensi negotio decimum quin-
tum volumen; at num. 13 testari se primo quidem
hac in re digessisse viginti volumina, sed postea ea
ad duodecim restrinxisse. Confer Admonitionem in
Phrenesim, num. 2, col. 213.

62. Antiquus auctor de *Gestis episcoporum Tun-*
grensium, num. 2, tradit, Ratherii victui, cum e
Leodicensi sede ejectus fuit, satis fuisse provisum
« iudultis aliquantis episcopi ad usum vitæ agellis
(MARTEN. et DURAND. t. IV *Coll. V et Script.*, p. 859,
c. 33); » seu, ut ait Anselmus Leodiensis, « indultis
ei quantuliscunque episcopatus redditibus (*apud*
CHAPEAUVIL. t. I, p. 478). » Ex confessionis libro,
quem Ratherius post expulsionem scripsit, exploratum
fit, ipsum, cuidam abbatiæ Leodicensis diocesis
fuisse præpositum, ut sequenti paragrapho plenius
demonstrabimus. Hinc Leodicensis episcopatus red-
ditus, qui ipsi ad victum dicuntur assignati, fuisse
videntur redditus ejus abbatiæ, cui præpositus fuit.
Hæc nimirum abbatia cum in jure est episcoporum
Leodicensium, ut ex sequenti paragrapho item pa-
tebit, ejus redditus inter redditus episcopatus Leodicensis
computabantur.

§ XI. — *Post expulsionem e sede Leodicensi Ratherius cuiuspiam monasterio præficitur. Quodnam fuerit hoc monasterium, Confessionis librum scribit. Quatenus in eo vivens cum monachis, ad monasticum propositum non redierit, et cur. Epistolam sub Agapito II scriptam et suppressam inscribit Joanni XII.*

63. Ratherium e Leodicensi sede ejectum, postquam aliquandiu apud Moguntinum archiepiscopum diversatus est, cuiuspiam monasterii præfecturam suscepisse certum fit ex *Confessionis* libro, quem in alicujus monasterii recessu scripsit. Ibi siquidem se monachis præfectum exhibit cum num. 22 monachos alloquens ait [LXXXVIII]: « Mei ipsius curam gerens, aliosque negligens, præcipue vos, mihi qui estis commisi, etc. Id ipsum confirmat num. 24, ubi de Oderado monacho, qui, empta alius monasterii prælatura, suum monasterium deseruerat, « Noveris, inquit, quod absque mei est licentia factum; » et num. 34, dum queritur alium monachum « lanam jussu absque meo dispensasse; » et dum num. 24 se ipsum accusat, quod in ea Oderaldi emptione, « licet ut fieret, nec præceperim nec voluerim; dedi tamen mea culpa locum ut fieret, non prohibendo (ut saltem quivi) ne fieret. » Hinc se inter abbates refert num. 21, cum episcopi simul et abbatis nomina sibi attributa indicat; et num. 34, ubi quoddam regulæ decretum memorans, « Quod utique, inquit, tantopere nos, peculiari vero illo nostri, non Dei amore, amplectimur abbatuli: Sine jussione abbatis nihil faciat. » Et, ut alia plura omittamus, se abbatem apertius significat, cum num. 35, sermone ad se converso, ait: « Gaudes, quia sine jussione tua nihil fit: vide quid jubeas. Exigis obedientiam: astrue quod ex legis; illi enim tibi, tu regulæ debitor es obedire. Illi peccant, si extra voluntatem et ordinationem tuam faciant: tu, si contra constitutum regulæ quidlibet disponis, aut præcipis. »

64. Monasterium, cui præerat, ad Leodicensem Ecclesiam aliqua ratione pertinuisse ex eo colligere licet, quia num. 34, e Leodico ad idem monasterium, insignem aliquem ecclesiasticum, ut videtur, virum, cum magno comitatu advenisse commemorat, cui honoris gratia monachi et clerici suaviter canentes obviam iverunt. Vide in librum *Confessionis*, not. 62. Cum vero non absimiliter ad cœnobium Lobiense accessisset Baldricus episcopus Leodicensis una cum Raginero comite avunculo suo, cui idem Baldricus Lobiensem abbatiam commendatario nomine tradiderat (Fulc., c. 26); huic cœnobio Ratherium fuisse præpositum in illo suspicabamur, cum præsertim ejus cœnobii Ecclesia S. Petri nomine dedicata esset, æque ac illa ejus monasterii, quod Ratherius administrabat (vid. not. 34 in *Confessionem* RATHERII). Verum cœnobium a Lobiense distinctum hujus administrationi fuisse commissum illud plane demonstrat, quia ipse Ratherius num. 23 comparationem instituens inter se et Oderadam sui cœnobii monachum, se ab eodem

cœnobio « extraneum et advenam » præfert; contra vero illum « servum ejusdem Ecclesiæ » (seu [LXXXIX] monasterii) « legitimum » vocat, « quia legaliter traditus, et sui ipsius manu et professione in servitium perpetuo mancipatus. » Si sermo fuisset de monasterio Lobiensi, nec « extraneum, nec advenam » potuisset appellare, quippe qui eidem « legaliter traditus, et sua ipsius manu et professione in servitium perpetuo fuerat mancipatus (vid. *supr.*, n. 6), » adeo ut ad redeundum in idem servitium, quod Deo ibidem promiserat, continuis stimulis sese incitatum et anxium pluribus in locis ejusdem operis fateatur. Accedit quod per id tempus Lobiensis monasterii abbatiam tenebat Reginerus, ejusque loco præpositi titulo Erluinus præsidebat (Fulc., c. 26): unde Ratherius, qui erat veluti abbas, alii cœnobio præfuisse dicendus est. Alia porro cœnobia diœcesis Leodicensis in honorem S. Petri erant consecrata. Unum inter hæc est Alnense, ut ex Mabillonio didicimus (t. I *Ann.* an. 653, n. 28) Hoc quidem in institutione a S. Ursmaro addictum fuit abbatie Lobiensi (Fulc., c. 4). Sed cum postea Leodicensis episcopus simul esset abbas Lobiensis, cœnobium Alnense cum cæteris laudatæ abbatie subjectis ad Leodicensem episcopum pertinebat. Id autem peculiare hujus monasterii fuit, quod cæteris monasteriis deinceps sub Evera clo episcopo in pristinam rationem restituti abbati Lobiensi, Alnense monasterium perstitit in jure episcopatus Leodicensis; ac propterea cum Ratherius anno 968, dimissa penitus sede Veronensi, ad suos reversus est, abbas Lobiensis ex suis duo ipsi monasteria dedit, Waslarehse et S. Ursmari, Everaclus autem ex episcopali juribus Alnense tradidit. Hujus ergo cœnobii abbas videtur fuisse Ratherius tunc pariter, cum e Leodicensi sede extrusus fuit, ut exinde haberet unde viveret: cumque ejusdem cœnobii redditus, excepta portione alendis monachis constituta, cederent episcopo Leodicensi, et ideo inter ejusdem episcopatus redditus censerentur; hoc cœnobio post expulsionem tradito ipsi Ratherio, indultos ei ad victum quantuloscunque Leodicensis episcopatus redditus Anselmus prodidit: quod assignandum anno 995 ex constitutis liquet (vid. *supra*, n. 62). Sammarthani ex recentioribus Annalibus provinciæ Annoniæ Ratherium hoc anno 955, monasterii Altimontis S. Petro dicati abbatem referunt. Cum vero in novissima Gallia Christianæ editione ex iisdem Annalibus non solum abbatiam Altimontanam, verum etiam alias duas S. Amandi, et S. [xc] Dionysii eidem Ratherio ad vitæ necessaria datas scribant anno 955; harum abbatiarum nomina ex Fulcuino in ipsos Annales traducta noscuntur; qui tamen eas Ratherio traditas refert, non post expulsionem e sede Leodicensi, sed postquam Veronensem postremo deseruit, anno scilicet 968 Alnensem vero abbatiam potius quam Altimontanam anno 955, eidem fuisse concessam vel ex eo credimus, quia Altimontana in diœces; Cameracensi sita, ad Leodicensis episcopi jus non

ibi pertinebat, uti Alnensem spectasse certum est. Hæc autem forsitan in Leodicensis episcopi jure idcirco perstitit, etiam postquam Lobiensis abbas cætera monasteria recuperaverat, sive quia eadem abbatia separata fuerat a monasterio Lobiensi, et episcopatu Leodicensi unita, antequam Lobiensis abbatia in ejusdem episcopatus jus transiret; sive quia dum ea restitutio Lobiensi abbati facta fuit anno 960, Ratherius adhuc ejusdem abbatiae professione fruens spoliari non poterat; hoc autem subinde profecto in Italiam, eadem abbatia ad jus Leodicensis episcopi rediit, qui idcirco Ratherio redeunti anno 968 illam iterum tradidit.

65. In monasterii, quodcumque illud fuerit, solitudine auctor ætate fere septuagenarius circa annum 960 vel 961 Confessionis librum scripsit, cujus singularem et perobscuram indolem satis in admonitione ipsi præfixa explicavimus, tempusque constituimus. Nonnulla notatu digna hic indicabimus. Non solum diurnis, sed nocturnis etiam officiis aderat, et aliquando in ambone conciones habebat. Gravibus doloribus, qui vehementiores gemitus exprimebant, se identidem excruciatum significat illis verbis num. 34, dum se alia de causa ita ingemuisse ait, « ut si forte pro foribus aliquis stetisset, me illo mihi consuettissimo incommodo cruciari putari quivisset. » Aliquot abusus, qui quorundam monachorum licentia monasticam disciplinam corruperant, sibi que magnum animi mœrorem et sollicitudinem pepererant, detegit. Peculiariorum quædam tum sua, tum aliorum acta quæ mœrorem augebant, itidem tangit, sed ita plerumque implexa et obscura, ut licet ea in subjectis adnotationibus evolvere, et conjectando explicare nisi sumus, cum tamen nihil certi fere elicere potuerimus quod huic vitæ inserendum videatur, ad ipsum librum et notas lectores remittere satius [xcii] ducimus. Unum porro, quod Ratherio maximam sollicitudinem metumque afferebat, præcipuam animadversionem meretur, cum nimirum se in salutis periculo versari significat, propterea quod licet inter monachos et in monasterio viveret, non tamen ad monasticum propositum, cui sese in professione obligaverat, rediit. Nam præterquam quod monasterium, cui nunc præerat, non erat illud Lobiense, in quo se in perpetuum Deo servitutum promiserat; in Alnense, cui erat præfectus, non eo sese recepit consilio, ut (quod in professione sponderat) ad mortem usque Deo ibidem serviret. Recuperandi nimirum ac repetendi Veronensis episcopatus spem animumque nondum abjecerat, ut patebit ex not. 32, in librum Confessionis, et confirmabitur etiam ex dicendis paulo est.

66. Anxium quidem hac super re, nec levi se perculsum metu pluribus in locis declarat; eamque solam excusationem, seu causam, cur ad propositum omnino non revertatur, indicat num. 19, « quia sicut nemo se valet per se ad aliquem gradum Ecclesie promovere; ita nemo se potest, etiamsi velit, deponere, quovis institutus sit, vel etiam victitari

A modo, vel ordine. » Ex his Ratherius videtur sensisse, eum, qui e quolibet instituto, vel professione ad episcopatum fuerit assumptus, non posse eundem gradum suo arbitrio deserere, nisi scilicet vel canonico deponatur judicio, vel a vinculo Ecclesie, cui canonice datus fuit episcopus, legitima auctoritate solvatur. Hanc rationem alio probabiliori sensu exposuit in Qualitatis conjectura num. 6, cum jam Veronensi Ecclesie restitutus fuisset. Eamdem enim perplexitatem ac perturbationem animi, qua adhuc afflictabatur, censores suos desperationis nomine sibi opponentes, his verbis inducit: » Et heu miser atque infelix! Quare saltem in isto, quo nunc stat, non convertitur termino vitæ, » redeundo scilicet ad suum monasterium? « Sed videtur nobis, quod ideo sit desperatus, quod immiserit in tali recte (id est in episcopatu) pedem suum, in cujus maculis ambulans, expediti nullo modo possit. Dum enim monachus fuerit, et nunc episcopus sit; si relictis ovibus monasterium repetit, timet audire, o pastor et idolum derelinquens gregem! Sin, Apostolum de se timet dixisse: habentes damnationem, quia primam fidem irritam fecerunt, » etc. Ex libro autem Confessionis exploratum est Ratherium summopere [xciii] expetisse ad propositum suum reverti, et preces ad Deum, ut sibi hoc concederetur, effudisse. » Sed impedior valde, » inquit num. 28. Interrogatus autem a quo impediretur, « a me seipso respondet: Nolo enim alium accusare, ne Evam videar imitari. Detinent me laquei, quibus me ipse ligavi, et maculæ retis, in qua pedem immisi improvidus, » cum scilicet Hilduinum secuturus, monasterium deseruit et ex monacho ad episcopatum ascendit. Neque hoc loco omittendum videtur, quod in Qualitatis conjectura num. 6 scribitur, Ratherium cum in iis tumultibus, qui post tertiam ejus restitutionem Veronæ fuerunt excitati, « putaret quod esset tunc penitus expellendus, gavisum fuisse, quod ipse non dimiserit episcopatum, sed episcopatus eum, et hac arte voluisse, ut dicebat, repetere monasterium. Quod cum minime processisset (tunc enim expulsus non fuit) putabat de se desperatissimus illud prolatum: Si concluderit Deus hominem, quis ei dicere potest, Cur hoc facis? » Nunc vero etsi ipsum e Leodicensi sede expulsum episcopatus deseruit, adhuc tamen episcopali gradu quasi quodam rete se impeditum credidit, ne ad monasterium propositum, uti optabat, reverteretur (vid. not. 31 in *Qualit. conject.*, col. 380).

67. Cum Ratherius post expulsionem e cathedra Leodicensi, Veronensis episcopatus recuperandi spem non omnino deposuisset, aliqua hujus restitutionis procurandæ occasione oblata, epistolam quintam, quam anno 951 ad Agapitum II scriptam suppresserat, inscripsit subinde Joanni XII, qui Agapito successit anno 956 (vid. Admon. in ep. 5, n. 6 et 8). Duæ autem occasiones videri poterant opportunæ, altera cum Liutulfus anno 956 in Italiam cum exercitu descendit Berengarium devicturus, altera cum

rex Otto anno 961 eodem consilio Italiam repetiit, et Berengario victo Romam profectus est, anno 962. Utra vero occasione Ratherius pro Agapito II Joannis XII nomen laudatæ epistolæ præfixerit incertum est. Cum autem in epistolæ textu nihil addiderit eorum quæ evenerunt post annum 951, nihil Joannis proprium inseruerit, nihilque nisi solam inscriptionem mutaverit; illam re ipsa ad Joannem XII non misisse satis credibile est, ea, ut videtur, de causa, quia, mutatis rerum circumstantiis, alia atque alia via suæ causæ providendum intellexit. Liutolfi quidem inopinata mors in Italia, quæ ipsius victorias interceptit, et Berengarium, [xciii] Ratherio infensum, regem reliquit, episcopatus Veronensis hoc tempore recuperandi fiduciam, si quam induxisset, omnino abrupit. Ab Ottone autem Italiam repetente anno 961, ita statim, ut videbimus (§ 13), fuit restitutus, ut licet postea Romanum iudicium accesserit, eæ tamen litteræ, quæ episcopum sua sede pulsum et profugum præferabant, non amplius congruerent,

§ XII.— *Otto rex Berengario Italicum regnum dimittens, Veronensem marchiam sibi retinuit. De hac marchia ejusque ducibus, nec non de Foro Juliensis fusius agitur, et multa hæc hactenus involuta explicantur, in quibus sunt aliquot testimonia Ratherii, quæ ducum et ducissæ mentionem faciunt. De marchia Tarvisina quedam adduntur.*

68. Antequam Ratherii restitutionem in suam sedem affigendam anno 961, cum Otto rex, in Italiam iterum profectus est, et cætera, quæ eandem restitutionem sunt consecuta, exponamus; de gestis quæ hoc secundum Ottonis iter præcesserunt, nonnulla prælibanda sunt, ac potissimum disserendum de marchiæ Veronensis initiis, et de ejusdem marchiæ ducibus: quæ omnia non solum rebus postea dicendis utilia, verum etiam aliquot Ratherii locis probe intelligendis necessaria sunt. Cum idem rex anno 952 ob excitatos in Germania tumultus eo ex Italia properasset, mox Berengarius et filius ejus Adelbertus, quos ille Italico regno privaverat, una cum multis Italiæ episcopis eundem adierunt, et in comitiis Augustanis anni ejusdem cum ipso conciliati, fideque eidem promissa, ejus regni restitutionem certis conditionibus obtinere, quas apud Witicindum et Hrosvitham monacham legere est. Reginonis continuator, quem annalista Saxo et Otto Frisingensis secuti sunt, mutationem in regno Italico hac occasione inductam notat, Berengarius cum filio Adelberto, inquit, « Regiæ se per omnia in vassalium dedit dominationi, et Italiam iterum cum gratia et dono regis accepit regendam. Marca tantum Veronensis et Aquileiensis excipitur, quæ Henrico fratri regis [xciv] committitur. » Otto scilicet rex cum Italicum regnum Berengario et Adalberto concessit, Veronam cum Tridento, Vincentia, Patavio, et Aquileia, seu Foro Julio ex Italico regno decerptam sibi reservavit, ut facilis sibi metipsum pate-ret aditus in Italiam, si forte Berengarius concessio regno abuteretur, et a. præstitutis ac receptis condi-

tionibus resiliret. Hæc autem prima est marchiæ Veronensis mentio.

69. Marchia, seu marca, vox Theutonica, qua significantur confinia, dicebatur regio, vel urbs regni alicujus limes, quæ contra hostes, si qui e vicinis locis irrumperent, maxime defendenda erat, ut iisdem in ipsum regnum aditus intercluderetur. Antea cum integrum esset Italiæ regnum, cis Athesim marchiæ erant duæ urbes Germanico regno finitimæ, Tridentum scilicet ex una parte, ex altera Forum Julium. Hinc *Tridentina marchia*, et Manasses *marchio Tridentinus* a Liutprando memorantur (LUTPR. lib. III, c. 14; lib. IV, c. 3). Marchiæ autem Foro Juliensis appellatio apud Eginardum ad annum 788, et apud alios frequentius occurrit. Verum sub Ottone I, cum Verona cæteræque urbes ad Forum Julium usque additæ fuissent regno Germanico, hujusque limes Italico regno conternimus non esset Tridentum, nec Forum Julium, sed Verona *marchiæ Veronensis* nomen induci cœpit; totaque ista regio a Verona ad Forum Julium usque late patens, marchiæ Veronensis nomine comprehensa, Henrico Ottonis fratri, quæ Bajoariæ dux erat, regenda tradita fuit. Licet autem Reginonis continuator hanc marchiam non tam *Veronensem* quam *Aquileiensem* vocet, quatenus ad Forum Julium, seu Aquileiam pro-teudebatur; *Aquileiensis* tamen *marchiæ* nomen per hæc tempora nullibi alias receptum invenies, soliusque *marchiæ Veronensis* appellatio diutius postea obtinuit.

70. Huic sententiæ, qua marchiæ Veronensis originem Ottonis I ævo affiximus, plures adversabuntur, qui eam ad anteriorem ætatem evehunt. Putant siquidem eam marchiam, quæ a Foro Julio ad Veronam usque patebat, cujusque dux, seu marchio, toti huic regioni, ac singularum civitatum comitibus præerat, jam inde a sæculo octavo sub Francis fuisse institutam, et initio quidem appellatam marchiam Foro Julensem, postea vero sub Berengario I marchiæ Veronensis nomen fuisse substitutum, propterea quod eo regnante [xcv] ille, qui toti marchiæ erat præfectus, Veronam sedem transtulerit, eademque de causa marchiæ Foro Juliensis appellationem obsolevisse; et comitatum Foro Julensem cœpisse nominari, quippe in Foro Julio non amplius marchio seu dux, sed comes duci seu marchioni subjectus resideret. Hanc vero licet pervulgatam inter eruditos sententiam nullo satis firmo fundamento suffultam arbitramur. Posteriori quidem ævo sub Germanis regibus Veronensem marchiam ad Forum Julium usque fuisse extensam, adeo ut dux seu marchio eidem præfectus, omnibus civitatum comitibus speciali jure præset, ex iis documentis manifestum est, quæ eorumdem ducum seu marchionum placita, aliosque jurisdictionis actus modo hic modo illic intra eam marchiæ regionem ab ipsis habitos testantur. Nihil autem hujusmodi sub regibus Francis pro simili jure ducum seu marchionum Foro Julensium hactenus afferri potuit. Duces Foro Juliensis

sub Longobardis jus suum extra Forojulium nequaquam exercuisse, nunc jam inter omnes convenit : cum suum cuique civitati ducem in hisce locis tum præfuisse, qui ab alio duce non dependebat, ex pluribus jam editis documentis sit exploratum. Cum autem Longobardi Forojulium Carolo Magno dederunt, is Rotgaudum Longobardorum ducem Forojuliensem confirmans, juris ejus limites non extendit. Cum porro idem Rotgaudus et cæteri ejus complices, qui aliis Italiæ civitatibus præsidebant, anno 776 a Carolo defecissent ; hic « captis civitate Forojulii, Tarvisio cum reliquis civitatibus, disposuit eas omnes per Francos (*Annal. Eranc. apud Canis., ad an. 776. t. II, part. II*) ; » quæ verba unam rectorum mutationem, non autem jurisdictionis varietatem ab eo inductam innuunt.

71. Afferri solet a contrariæ sententiæ patronis testimonium Hermanni Contracti, qui in Chronico ad annum 895 de Arnulfo Germaniæ rege ex Francica Caroli Magni stirpe progenito scribit : « Waltfredo, Maginfredoque comitibus Italiam ois Padum distribuit. » Waltfredus in Annalibus Fuldensibus ad annum 896 *Forojulii marchensis* appellatur ; Maginfredus autem, qui Mediolani postea occisus fuit, marchio Mediolanensis creditur. Cum vero ea Italiæ Cispadanæ partitio inter Waltfredum et Maginfredum accidentaliter fuerit, ad constituendam præprium, utriusque marchiæ ditionem ac limites referri nequit. [xcvi] Hinc etsi Waltfredus Veronam contra Berengarium seniore propugnaverit, ut laudati Annales prodiderunt ; non tamen idcirco marchiam Forojuliensem huc usque fuisse productam inferre licet. Ideo enim Veronam potissimum defendit, quia in ea parte suæ diligentiæ ab Arnulfo commissa urbs Verona omnium munitissima erat, et Arnulfo Germanicum iter per Tridentinum agrum liberum relinquebat. Quod si ea Italici regni pars ipsi credita extendebatur « usque ad fluvium Aduam, » ut nonnullis videtur ; (hinc enim, inquit, eo extincto Berengarius « Italicum regnum usque ad Aduam recepit, » ut memorati Annales testantur) ; multo luculentius pateret, Forojuliensem marchiam ad totam regionem, cui ille ab Arnulfo præfectus fuit, extendi non posse : nemo enim proprios ejusdem marchiæ fines ad Aduam usque protendit. Hunc Waltfredum marchionem Forojuliensem nonnulli eandem esse existimat, ac Waltfredum, qui comes Veronensis indicatur in documento anni 880 (*MURAT. t. I Antiquit. Ital. p. 435*). At hunc comitem diversum fuisse probabilius est : carnem enim ad Adelardum episcopum, quod e ms. Vaticano editum est (*BIANCOL. De vesc. e gov. di Verona, p. 35*), eundem comitem post Ludovici II et Caroli imperatorum, nec non Joannis VIII Romani pontificis obitum vita functum deflet : quæ eum excessisse innuunt paulo post annum 882, quo Joannes VIII e vivis sublatus fuit, vel serius paulo post annum 888, siquidem Carolus Crassus huc anno extinctus potius quam Carolus Calvus eo carmine indicari credatur. A

A quod laudatus Berengarius jam imperator in diplomate anni 920 Waltfredum olim Veronæ « gloriosum comitem » bis laudat (*DIONYS. diplom. Coll. p. 401, 402*), quod de marchione Waltfredo sibi infenso nequaquam dixisset. Sed hæc obiter.

72. Opponunt Berengarii I diploma apud Muratorium datum anno 905, in quo « Grimoaldus illustris vir » nuncupatus, eundem adiit, beneficium Teudiberto « in comitatu Veronensi » imploraturus (*t. I Antiquit. Itali., p. 1017*). Cum vero Grimoaldus « gloriosus marchio » in duobus privilegiis anni 921 ab eodem Berengario alia beneficia obtinuerit Fridrico patriarchæ, et Petro presbytero Aquileiensi ; in ipsius marchia hoc tempore et Forojulium et Veronam comprehensa colligunt (*DE RUBEIS, Monum. eccl. Aquileien.*). Verum primum diploma anni 905 Grimoaldum non marchionem, sed « illustrem virum » tantummodo appellat ; in aliis porro [xcvii] documentis anni 913 « gloriosus, » vel « eximius comes » vocatur (*BIANCOL. Cronica di Veron. par. I pag. 317 ; DIONYS. Collect. diplom. p. 98*). non minus ac in alio anni 920 apud Campium (*CAMPUS, Hist. Placent. t. I, append.*). Solum in privilegiis anni 921 « marchio » dicitur. Si autem anno 905, licet « illustris vir » esset, nondum tamen erat aut comes, aut marchio ; quid laudatum diploma anni 905, ad marchiæ ditionem indicandam conferre potest ? Quanquam, etsi fuisset marchio, nihil cogeret, cum sæpe episcopi, aliique dignitate, aut favore principis præditi, Ecclesiis ac hominibus extra suam ditionem constitutis privilegia obtinuerint.

73. Berengarius tandem Veronæ residere maluit, quia hæc et magis placebat, et munitior erat ; quod ad marchiæ appellationem atque extensionem astruendam nihilum pertinet. Marchiam quidem sub eodem appellatam fuisse Veronensem, quæ antea Forojulienensis dicebatur, propterea quod Veronæ resideret libentius, falsum evincitur ex ipsius diplomate Veronæ dato anno 923, in quo *marchiæ Forojulienis* nomen adhuc usitatum præfertur (*UGHEL., t. V*). Hanc autem marchiam extra Forojulium non fuisse extensam ex eodem documento pariter evincitur. Idem nimirum imperator Annam secundam ipsius conjugem pro Bellunensi Ecclesia petiisse tradit « quamdam curtem juris regni nostri, quæ vocatur Docale . . . quæ pertinet de comitatu Genetensi, etc., nec non etiam Clusas de Abintione, quæ pertinet de marchia Forojulii. » Vides « marchiam Forojulii » distinctam a comitatu Genetensi, qui si in ea marchia comprehensus fuisset, non minus *Clusæ de Abintione* quam *Curtis Docalis* comitatus Genetensis ad eandem marchiam pertinisset. Neque illud moveat, quod in altero ex laudatis Berengarii privilegiis anni 921, nominetur *comitatu Forojulianus*, qui in antecedenti privilegio anni 923, *marchia Forojulii* dicitur (*DE RUBEIS, Monum. eccl. Aquileien. p. 455.*) Hinc enim cognoscimus marchiæ et comitatus voces promiscue aliquando fuisse usurpatas : unde in placito anni 845 *comitatus Tridentinus* vocatur (*MURATOR*

t. II *Antiq. Ital.* p. 972), licet eo tempore sub Ludovico II Italiae rege Tridentum esset Italici regni marchia, quae a Linfredo [xcviii] duce regebatur, Marchiae igitur Veronensis appellatio inducta est sub Ottone I anno 952, et ea de causa inducta, quod Verona cum caeteris ejus marchiae urbibus ad Forumjulium usque Germanico regno ascripta, et Germano duci commissa, hujus regni portio ac limen esse cepit.

74. Haec quidem marchia vix instituta. Ottone I et Henrico duce gravissimo bello distractis anno 953, in Berengarii ditionem facile venit; et tunc, cum Verona desiisset esse Germanici regni marchia, Tridentum et Forumjulium Italici regni limites, ad antiquam marchiae formam redierunt, quoad Berengarius eadem loca et regnum retinuit. Hinc cum in Milonis testamento acto in « Runco » Veronensis agri « regnantes DD. nostros Berengarius et Adalbertus filio ejus reges hic in Italia anno 5 sub die decimo ingrediente mense Julii indict. 13, » id est anno 955 (UGHEL., t. V), idem Milo « marchio » appellatur; id videtur referendum sive ad Forumjulium, sive potius ad Tridentum, quae quoque urbs Italici regni limitanea a Liutprando « marchia » vocatur. Berengarius fortassis hanc marchiam, per quam Germanicae copiae in Italiam intrare solebant, Miloni antea comiti Veronensi fautori suo regendam et custodiendam tradidit. Hinc etiam liquet haec loca a Berengario subacta ante annum 995, id est paulo post quam Germanicum bellum in Ottone et Henricum exarsit, anno 953.

75. Bello in Germania composito, Otto rex, ut Berengarium reprimeret, Liutulfum filium suum cum copiis misit in Italiam anno 956. In brevi eo devicto, toto pene regno Italico potitus est. Sed mors, quae anno sequenti die sexta Septembris victorem de medio sustulit, Berengario recuperandi totius regni aditum aperuit. Quare (3) duo documenta, alterum « actum in civitate Verona » mense Octobri an. 957, alterum « in castro Roveclaria » Veronensis agri an. 959 Berengarii et Adalberti ejus filii regnum « hic in Italia, » notant. Adeo autem Verona ipsa potiebantur, ut ibidem praesentes diploma dederint [xcix] (4) anno 958 Idibus Januarii pro monasterio Leponensi Brixienensis diocesis, cujus apographum vidimus apud P. abbatem Joannem Ludovicum Luchium; et aliud itidem Veronae dederint anno 964 tertio Kal. Junias, quod editum fuit primum a Muratorio, tom. V *Antiq. Italic.*, col 403, et iterum ab editoribus *Annalium Camaldulensium* in

(3) Haec duo documenta edita fuerant a march. canonico de Dionysiis in *Collect. diplom.* p. 421 et 124. Prioris vero documentum annus 957 perspicue colligitur ex anno regum septimo et indictione prima. Dum enim annus septimus regum Berengarii et Adalberti inchoaverit die 15 Dec. an. 956, ac desiderit die 15 ejusdem mensis unni 957, indictio quoque prima inchoavit mense Septembri anni 967, mensis October anni septimi regni, et primae indictionis in eo documento notatus non convenit Octobri anni 958, sed illi anni 957.

A Appendice tomi primi pag. 66. Cum porro idem Berengarius omnem praeteritae calamitatis causam retulisset « in episcopos et comites caeterosque Italiae principes; omnes eos odiis et inimicitiis insequens inimicissimos sibi effecit, » ut continuator Reginonis memoriae prodidit. Itaque rex Otto ab his invitatus, iterum in Italiam ingressus est eodem anno 961, Berengarioque Italicum regnum penitus abstulit. Etsi vero totum hoc regnum ipse Otto obtineret, hanc tamen Italiae partem, quae a Verona ad Forumjulium extenditur, veluti regni Germanici limitem esse, et « marchiam Veronensem, ut antea, appellari voluit. Quare ipsi ducem praefecit Germanum genere, qui eandem contra caeteros Italos, si qui forte defectionem molirentur, defenderet. Id ipsum alii Ottonis successores fecerunt; ac propterea vel Bajoariae, vel Carinthiae duces eidem marchiae praefecti leguntur. Hinc « Veronensis marchiae » nomen sub Germaniae regibus diutius obtinuit, nimirum usque ad saeculum XII, ac proinde Forumjulium proprium comitem habere cepit, sicut et caeterae ejusdem marchiae urbes.

76. Duces hujus marchiae nulli certae sedi affixi, modo hic, modo illic, ut libebat, vel res flagitabat, morabantur. Jus ipsorum in ipsos comites, et in totam marchiam ex eorum placitis, ut indicavimus, liquet. Idem confirmat privilegium anni 998, in quo dum Otto III Berinfredo diacono Veronensi ejusque fratribus atque sororibus concessit. « ut nullius placitum custodiant, nec ad legem faciendam se ante praesentiam alicujus praesentent, nisi ante nos, aut ante nostrum ducem (DIONYS. *Collect. diplom.*, pag. 185); » mundeburdii speciem ipsis indulgit, quo a comitibus [c] caeterisque iudicibus exempti, apud solum imperatorem, vel apud ducem marchiae conveniri poterant: quod insignem ducum atque marchionum auctoritatem declarat. Id ipsum ex Ratherii quoque operibus manifestum est. In epist. 8 ad Milonem Veronensis sedis invasorem se ab eo comprehensum, et in exilium abductum affirmat « ad dedecus imperatoris, et, licet dissimulent, inquit, ducum nostrorum: » et post nonnulla sub finem: « Si resipiscere nunquam deliberas, alia moliri, quod coepisti, tenta, suggero, via; Imperatoris et ducum nostrorum, si vales, acquirendo utique quo recedam imperium: » quae non tam imperatorem, quam ipsos duces uti Veronensis marchiae praefectos Veronae jus habuisse significant. Eodem referri possunt duo alia loca, quae in Qualitatis conjectura occurrunt, ubi ducem seu ducissam Veronae peculiari auctoritate pra-

(4) Annum 958 vulgarem designant annus octavus regnum et indictio prima, quae Januario mense non congruunt nisi anno 958 vulgari ex eadem ratione, quam praecedenti adnotatione indicavimus. Quod si in apographo, quem vidimus, exhibetur annus Dominicae Incarnat. 957, nisi amanuensis error obreperit omissione unitatis, procul dubio dicendum est, hoc in diplomate annos Christi computatos fuisse more Romano et Veneto, qui annos inchoat mente Martio, ut in aliis quoque non paucis documentis observare licuit.

ditam memorat. Primum num. 3: « Imperatori (Ratherius) non servit, duci nequaquam. » Rursum num. 14: « Dux inclyta verita, inquit, ne pejus mihi, quam contigit, eveniret, commendavit me tuitioni comitis. » Tandem in *Itinerario*, num. 4, se « clementia imperatoris, subventu excellentissimæ ducis ereptum, reductum, » tradit. Hos « duces nostros, hanc inclytam ducem » eos fuisse, qui Veronensi marchie præerant, ex præstitutis liquet.

77. Ut autem intelligatur, quinam isti sub Rathario fuerint; ducum, qui sæculo x eandem marchiam administrabant, seriem hactenus non satis perspectam, et rebus pluribus utilem hoc loco contexere et explicare juverit. Primus hujus marchie dux ab Ottone I præfectus anno 952, quo ipsam marchiam institutam vidimus, fuit Henricus ejusdem Ottonis frater, qui jam inde ab anno 945 Bajoarie ducatum obtinuerat. Hinc dum « Bavariorum dux, et marchio inclytus » a Rotgero appellatur, non marchia orientalis, nunc Austria, cum nonnullis intelligenda est, sed marchia Veronensis. Hic Henricus duxerat Juditham Arnulfi, seu Arnoldi Bajoariorum ducis filiam, ejus, inquam, [c] Arnulfi, qui cum a Veronensibus invitatus contra Ugonem regem descendisset in Italiam, pluribus Ratherii calamitatibus, quas exposuimus, occasionem dedit. Hæc Henrici uxor laudatur (5) a multis, genuitque ex eo Henricum II (6) an. 951. Henrico patre vita functo anno 955, Otto rex Henrico II « ejus filio ducatum et marchiam dedit, » ut continuator Reginonis et annalista Saxo scribunt, eundem scilicet Bajoarie ducatum et marchiam Veronensem, quibus pater ejus ab eodem Ottone donatus fuerat. Cum porro hoc anno 955, et aliquandiu etiam post hasce nostras regiones Berengarius et Adelbertus tenerent; Henricus II marchiam Veronensem reipsa obtinere non potuit, nisi fortasse iis mensibus, quibus Liutulfus Berengario victo in vivis fuit: at certe obtinuit anno 961, quo rex Otto eundem expulsurus Italiam repetiit. Hoc autem tempore cum idem Henricus vix decennis esset, Juditha ejus mater filii nomine omnia administrabat. Hinc « duces nostri, » quorum Ratherius meminit in epist. 8, ad Milonem scripta anno 955, sunt Henricus II et Juditha: « Ducem vero inclytam et excellentissimam, » id est Juditham matrem in duobus aliis operibus lucubratis anno 966 expressius appellat potius quam filium, quia filio adhuc minore, mater potiori auctoritate fruebatur. Is Henricus hanc marchiam tenuisse ad annum usque 995, quo e vivis excessit, videri potest ex documento anni 993, cujus deinceps fiet mentio. At non ita est. Alii enim intermedio tempore eandem marchiam consecuti sunt.

78. Ut marchionum, qui hoc intervallo nostram marchiam rexerunt, notitiam proferamus, rerum

(5) Continuator Regin. an. 953. Ditmarus lib. II, pag. 332 et 339, t. I, Rer. Brunsvic, Vit. S. Mathildis reginæ c. 4, n 19, t I, Rer, Brunsvic. p. 201, et Annalista Saxo apud Eccard. an 945, 953, et

A gestarum historiam, quæ monumentorum penuria in obscuro est, expiscari, et quam brevissime licet, producere oportet. Henrico I et filio ejus Bajoarie ducibus idcirco Veronensis marchia tradita fuisse videtur, quia tunc Bajoarie ducatus Carinthiam totamque regionem ei marchie conterminam complectebatur, uti complectebatur sub Arnulfo et Bertolfo Henrici I prædecessoribus, quorum primus a Liutprando « Bajoariorum [cni] et Carantanorum dux » appellatur, et in documento Frisingensi vocatur « dux Bavariorum et etiam adjacentium regionum (MICHELBECH, *Hist Frising.*, tom. I, part. II, p. 429). » Hinc quidem in diplomate Ottonis II anni 974 Frisingensi Ecclesie concessæ traduntur « interventu Henrici » secundi ducis Bavarie « quedam partes sitæ in ducatu præfati ducis, et in comitatu Paponis, quod Carniola vocatur. » Si Carniola Carantanie pars erat in comitatu subjecto ducatu Henrici ducis Bavarie, Carantania utique ad eundem ducatum pertinebat. Anno sequenti 975, bello exorto inter Henricum II et Ottonem Alemannorum, seu Suevie ducem, Otto II imperator, qui Ottoni duci favebat, Henricum cepit, et anno 976 ducatu privavit (Annal. Saxo, in *Chron.*). Tunc Carinthie et Bajoarie ducatus divisit. Bajoarie dux creatus supradictus Otto Alemannorum dux Liutulfi filius; ac propterea in Vita S. Udalrici episcopi Augustani num. 80, idem Otto vocatur « dux Alamannorum et Bavariorum, Henrico deposito. » Carinthie vero ducatus Henrico Bertolfi, seu Bertoldi olim Bajoarie ducis filio traditus fuit; ac propterea hic Henricus in diplomate Ottonis II anni 977, quod in Additamentis Ughellianis legitur tom. V, pag. 46, « Carantanorum dux » appellatur. Quandiu vero hæc divisio substitit, Veronensis marchia, Carinthie circumquaque, non autem Bajoarie finitima, illi subjecta fuit, qui vicinæ Carinthie, non autem illi qui remotioris Bajoarie ducatum obtinebat: neque enim Bajoariorum duci inveniatur attributa unquam, nisi cum idem Bajoariorum simul et Carantanorum dux esset. Itaque laudatum Henricum Bertoldi filium una cum Carinthie ducatu Veronensem quoque marchiam regendam accepisse dubitare non licet. Anno 977 sub finem vergente, Henricus II, qui ex loco in quo custodiebatur effugerat (*Annal. Saxo.*), cum Henrico Carantanorum duce adversus Ottonem Bajoarie ducem conspirans, Pataviam civitatem invasit, ibique mox ab Ottone II imperatore obsidione subactus, una cum eodem Henrico duce Carantanie in exsilium missus fuit. Hinc Ottoni Bajoarie duci Carantanicum Veronensi marchia attributa videtur. [ciii] Post Ottonis Ducis mortem, quæ incidit in annum 982, Otto imperator cum Henrico minore Bertoldi filio conciliatus, in comitiis Veronæ habitis anno 983 eidem Bajoarie et Carinthie ducatum impertitus est.

995.

(6) Chron. Quedlimburg. t. II, Rer. Brunsvic. p. 279.

De hoc Henrico Ditmarus scribens libro tertio, se-
 lins quidem Bajoariæ ducatus meminit: « Henricus
 minor exilio solutus, Bavariorum dux effectus est
 (t. I *Rer. Brunsvic.*, p. 343). » At Carinthiam simul ipsi
 collatam, et Bajoariorum ducatu annexam, uti sub
 Ottone antecessore acciderat, idem auctor ostendit
 libro quarto ad annum 984, dum eum non tam Ba-
 joariæ quam Carinthiæ ducem demonstrat inquis: « Propter
 Henricum ducem, qui tunc Bavaris atque
 Carentis præfuit (*ibid.*, p. 348). » Ad hunc itaque
 uti Carinthiæ ducem marchia Veronensis rediit:
 « Tunc, » inquit Ditmarus, id est anno 984, « Bava-
 riis atque Carentis præfuit. Cum enim anno se-
 quenti 985 Henricus II post Ottonis II obitum « ad se
 reversus, et vana exaltatione se dejectum conspi-
 cians, veniente rege (Ottone III) in Franconevord,
 illic ipse adveniens, in conspectu totius populi comp-
 licatis manibus, humilis habita et actu, vera com-
 punctus penitentia se regiæ reddidisset potestati
 (*Annal. Saxo.*); » ab eodem rege ducatum prome-
 ruit. Ita vero res conciliatæ cum Henrico minore,
 ut is solo Carinthiæ ducatu contentus, illi Bajoariæ
 ducatum cesserit. Hac de causa Ottonis III regis
 documentum anni 986 apud Hansizium ambos Hen-
 ricos « duces » præfert, alterum Baviariæ, Carinthiæ
 alterum, « interventu. . . amborum nepotum no-
 strorum Henricorum, ducum scilicet Baviariæ, ac
 Carinthiæ regionum. (t. I *Germ. Sac.*, p. 228). » In
 alio anni 988 apud Ughellium « Henricus (minor)
 Carentanorum dux » vocatur (t. V *Ital. Sac.*); sicut
 et in alio anni 989 dato Kalendis Octobris, ut videre
 est apud Meichelbech, t. I *Hist. Frising.*, pag. 185.
 Mortuo autem Henrico minore sub finem anni 989,
 Henricus II Bajoariæ dux Carinthiæ ducatum, et an-
 nexam Veronensem marchiam recepit. Id mani-
 festum sit ex placito ejusdem Henrici Veronæ habito
 anno 993, in quo nominatur « Henricus dux Bava-
 rorum, seu Karentanorum, atque istius marchiæ Ver-
 onensium (Dionys. *Collect. diplom.*, p. 476). » Hic tan-
 dem Henricus II obiit anno 995, vi Kal. Septembris.
 Rursum autem Baviariæ ducatus et Carinthiæ dis-
 juncti. Ducatus Baviariæ in S: Henricum filium ejus,
 qui postea fuit imperator, transivit (*Chron. Quid-
 limburg.*, t. II *Rer. Brunsvic.*; *Necrolog. Fuld.*, t. III
Rer. Brunsvic.): Carinthiam cum marchia Veronensi
 obtinuit Otto, quem Conradus Lotharingiæ dux ex
 [civ] Luitgarde Ottonis I filia susceperat. Hac de
 causa idem Otto « Carentinorum dux et Veronen-
 sium comes » a Ditmaro et Aldeboldo in Vita S. Hen-
 ricus imperatoris vocatur. « Comes pro marchione »
 usurpatur; neque enim Veronæ tantum, sed uni-
 versæ marchiæ Veronensi præsidebat. « Dux istius
 marchiæ » Veronensis in aliis documentis dicitur
 (Rubeis, *Monum. eccl. Aquil.*, p. 497): et annalista
 Saxo loquens de Brunone ejus filio, qui ad summum
 pontificatum promotus fuit, Gregorii V nomine as-
 sumpto, anno 996; « Brunonem, inquit, Ottonis
 filium, qui marcam Veronensem servabat, » etc. Si
 hic Otto Veronensem « marcam » regebat anno 996,

apud palam fit eum Henrico II duci successisse anno 995.
 Quidam suspicantur hunc Ottonem ejusdem marchiæ
 ducem fuisse anno 983, quo imperator Otto II in
 comitiis Veronensibus « interventu et petitione ducis
 Ottonis (Id. *ib.*, pag. 479). » Rodoaldo patriarchæ
 Aquileiensi privilegium concessit. Sed in iisdem com-
 itis Baviariæ et Carinthiæ ducatus cum adnexa
 marchia Veronensi ab eodem imperatore traditus
 fuit Henrico minori, ut superius vidimus. Porro ad
 ea generalia comitia omnes Germaniæ proceres æ-
 citi; ac propterea dux ille Otto, qui pro Rodoaldo
 patriarcha privilegium petiit, non continuo dux Car-
 inthiæ et Veronensis marchiæ tum fuisse dicendus
 est. Is antequam Carinthiam et nostram marchiam
 ab Ottone III obtineret, Wormatiensis, seu Franciæ
 orientalis, nunc Franconiæ dux fuit: quo ducatu
 subinde in filios ejus traducto, ipse ducatum Carin-
 thiæ cum Veronensi marchia obtinuit.

79. Cum sequentium hujus marchiæ ducum series
 explorata sit, hic pedem sistimus. Unum monendam
 superest, perperam a nonnullis Veronensem mar-
 chiam cum Tarvisina confundi, ac si eadem fuerit,
 quæ nunc Veronensis, nunc Tarvisina appellata sit.
 Verum marca Tarvisina sæculo tantum decimo tertio
 audiri cœpit, cum, Italiæ civitatibus in libertatem
 conspirantibus, marca Veronensis jam defecerat.
 Solum autem Tarvisium marchiæ nomine donatum
 videtur ea forte de causa, quia inter Italicas civitates
 libertatem assecutas ea urbs limitanea erat. Sed age
 jam, ad Ratherium revertamur.

[civ] § XIII. — *Ratherius cum Ottone I redit in Ita-
 liam anno 961. Difficilis Fulcini locus expenditur.
 Eodem Ottone agente, ille in Veronensem sedem re-
 stituitur. Accedit summi pontificis et concilii Pa-
 piensis decretum. Acta in synodo Papiensi ejusque
 tempus. Petrus episcopus Ravennas e sede defectus,
 in eadem synodo, æque ac Ratherius, favens decre-
 tum oblinei. Edictum Ottonis pro Ratherio. Furtum
 corporis sancti Metronis, et Ratherii; opusculum de
 eadem re scriptum anno 962. Imperator episcopum ur-
 get ad milites dirigendos pro obsidione Gardæ.*

80. Otto I comitiis Wormatiensibus anno 961 ce-
 lebratis, in quibus die Pentecostes filius ejus Otto
 Germaniæ rex creatus fuit, Saxoniam repetiit, re-
 busque ibidem compositis, per Bajoariam ac Tri-
 dentinam vallem cum exercitu in Italiam ingressus
 est, ubi « omnes pene comites, et episcopos obvios
 habuit, et, ut decuit, ab eis honorifice susceptus,
 potestative, et absque ulla resistantia Papiam in-
 travit (*Continuat. Regin. et Annal. Saxo.*). » Hac in
 urbe natale festum ejusdem anni celebravit, ac dein
 Romanum iter suscepit, ut a Joanne XII summo
 pontifice imperator coronaretur. Romæ imperialem
 coronam obtinuit die 2 Februarii an. 962. Has cir-
 cumstantias Ratherius suæ restitutioni peropportu-
 nas ratus, in Italiam venit, Brunoneque Coloniensi
 magno ejus patrono apud Ottonem germanum suum
 agente, Veronensem sedem recepit. Ut hujus restituti-
 onis tempus statuatur, quod assignandum credi-
 mus anno 961, primo Fulcini difficilis quidam lo-
 cus, qui nonnullis facum fecit, expendendus est. Is

post enarratam Rotgeri verbis Baldrici intrusionem in sedem Leodicensem, et expulsionem Ratherii, hæc suis verbis subdit: « Exacto igitur in hac destitutione sua Ratherius ferme biennio, deficiente ab eo militari copia, Italiam revertitur (*De Gest. Abb. Lob.*, c. 24). » Et mox Rotgeri verbis prosequitur: « Ac ne quid in ejusmodi negotio imperfectum restaret, quod curiosis alienarum rerum investigatoribus scrupulum commoveret, cum imperatore germano suo (Ottone I) Bruno id effecit, ut eidem jam bis destituto antiqua [cvi] sedes Veronensis Ecclesie redderetur. » Plerique hoc testimonium perinde intellexerunt, ac si Ratherius « ferme biennio » post suam e Leodicensi sede expulsionem in Italiam reversus, Brunonis opera in sedem Veronensem ab Ottone fuerit restitutus. Ita hanc restitutionem post « ferme biennium » contigisse putant, anno scilicet 957. Verum Ratherium restitutum ante tantum 961, quo Otto rediit in Italiam, ex certis documentis post pauca demonstraturi sumus: unde exstat instrumentum mensis Martii anni 959, ex quo non Ratherius, sed Milo Veronensi Ecclesie hoc quoque anno præfuisse dignoscitur (*Dionys. diplom. Coll.* p. 124). Testimonium Rotgeri cum illis verbis careat, quæ « ferme biennii » mentionem facient, id solum significat, S. Brunonem, etsi violentie rebellium cesserit instituendo Baldricum Ratherio depulso, egisse tamen postea cum Ottone, ut in antiquam sedi Veronensi restitueretur: quæ nullum annum designantes, optime congruunt cum gestis et restitutione mox demonstranda anni 961. Tota igitur difficultas sita est in verbis, quæ ex suo Fulcuinus inseruit: « Exacto in hac destitutione sua Ratherius ferme biennio, deficiente ab eo militari copia, Italiam revertitur. » Aliquid vero mendosum, vel hiucum in hoc textu latere nihil dubitandum videtur. Verba « deficiente ab eo militari copia » nihil aliud innere credimus nisi milites, seu magnates, qui ita a Ratherio defecerant, ut Bruno multum ex iisdem adiutorem in ejus defensionem invenire potuerit. Vide *Phrenesim* in proœmio num. 1: Il vero defecerunt a Ratherio non « exacto ferme biennio » post ejus destitutionem seu expulsionem e cathedra Leodicensi, sed sub finem ferme biennii, quo eandem cathedram tenuit. Antequam porro post destitutionem rediret in Italiam, et episcopatum Veronensem Brunone agente recuperaret, non ferme biennium in sua destitutione exegit, sed sexennium et amplius. Hinc pro « destitutione » forte legendum est « institutione » vel aliquid simile, quo significetur exactum a Ratherio in episcopatu Leodicensi, in quo legitime fuerat institutus ferme biennium ab anno 953 ad annum 955. Quo quidem biennio ferme exacto, cum defecissent ab eo milites, seu magnates, « pulsus ab ea sede » (hæc subaudienda, vel potius supplenda) in Italiam petiit, non tamen statim, sed cum Ottone eodem descendit: ut sequentibus verbis ex Rotgero sumptis Fulcuinus [cvi] exprimit. Hæc quidem verba statim ab eo

A subjecta demonstrant ipsum Fulcuinum, cum scripsit « Italiam revertitur, » scripsisse de eo Ratherii reditu in Italiam, de quo Rotgerus loquitur; aliud enim, iter isto anterius, et posterius anno 955, in medium producere somnari est. Fulcuinus sicut in aliis episcopis annos, quibus Leodicensi sedi præfuerunt, indicare solet; ita cum Ratheriani episcopatus tempus omisisset Rotgerus, ea verba inseruit, quibus eum « ferme biennio » Leodicensem (sicuti vere fuit) episcopum fuisse significaret.

B 81. Quidquid autem de hoc Fulcuini textu probabilis credatur, certe Ratherius Veronensem episcopatum nou recepit ante annum 961. Duo ipsius Ratherii testimonia rem exploratam facient: utrumque enim ejus restitutionem Ottoni, cum in Italiam rediit, ascribunt, qui tamen non rediit ante annum 961. Solum unum testimonium exigit annum 961, aliud congruit anno 962, quæ quatenus concilianda sint, explicaturi sumus. Id *Invectiva* furtum corporis S. Metronis, quod Veronensibus subreptum credebatur » sextis exeunte Jano Kalendis. » id est die 27 Januarii, ei tempori auctor assignat num. 3, quo « Otto imperator Augustus Italiam feliciter intraverat triumphaturus. » Id convenit Januario mensi anni 962, qui primus est Januarius post Ottonis ingressum in Italiam. Licet autem hic eodem mense nondum esset imperator Augustus; hoc tamen titulo utitur Ratherius in ipsa *Invectiva*, quippe eam postea scripsit, cum ille jam imperialem coronam fuerat assecutus. Porro illud furtum accidisse tradebatur, dum Ratherius Veronensem episcopatum obtineret, ut ex admonitione in ipsam *Invectivam* num. 3, palam fiet. Igitur aliquanto ante diem 27 Januarii anni 962 Veronensi sedi fuerat restitutus: idque probabilis contigit ante finem anni 961, cum Otto Italiam ingressus, Veronæ primum ab Italis receptus fuit. Ratherius enim, ut restitueretur, una cum ipso Ottone in Italiam rediisse verisimillimum est.

C 82. Huic autem sententiæ obesse videntur illa *Itinerarii* num. 4, quibus se « misericordia piissimi Cæsaris, præcepto apostolici, qui tunc Romanæ præerat sedi, judicio episcoporum synodaliter restitutum testatur. » Synodus enim, cujus iudicio restitutus fuit, ut mox videbimus, est synodus Papiensis [cvi] celebrata post medium annum 962. Hæc vero, quæ cum præmissis pugnare videntur, conciliari facile queunt, si dicamus Ratherium suæ quidem sedi ab Ottone statim, cum Veronam accessit, fuisse re ipsa restitutum anno 961, Milone invasore in ordinem redacto; hoc tamen adhuc obnitente, et jus suum propugnante, eundem principem, ut ecclesiastico quoque iudicio Ratherii episcopatum confirmaret, rem detulisse ad Joannem XII pontificem, cum Romam profectus est; ibidemque re discussa et cognita, nec non subinde in Papiensi concilio, utraque auctoritate causam Ratherio adjudicatam fuisse.

D 83. Synodum, quæ Ratherium restituit, fuisse

Papiensem indicatur in Apologetico num. 7 his verbis: « Episcopus sane, ut in synodo est Papiensi quondam clamatum, Veronensium ego si sum, » etc. Obscura et plerumque incognita hujus synodi notitia ex quibusdam indicibus expiscanda est. Tres majores episcoporum causas ad ejus synodi Patres delatas ac definitas invenimus. Concilium Remense anni 992, c. 43 (edit. Wecheli Francofurt, an. 1600 p. 99), duas causas in anteriori concilio simul dijudicatas præfert, alteram Ratherii Veronensis episcopi contra Milonem invasorem, alteram Petri archiepiscopi Ravennatis contra Honestum. « Item quæ circa Ratherium Veronensem episcopum, vel circa Petrum Ravennæ archiepiscopum usu vel consuetudine provenerunt, ab omnibus abrogata sunt. Uterque enim nec abdicationis porrecto libello, nec sacerdotalibus depositis insignibus successorem acceperat, Ratherius quidem Milonem, Petrus vero Honestum beati Apollinaris abbatem. » Etsi in his verbis nulla synodi Papiensis fiat mentio, utramque tamen Ratherii Veronensis et Petri Ravennatis causam eodem « omnium » judicio dijudicatam fuisse liquet. Cum vero ex descriptis Ratherii verbis pateat hujus causam fuisse decisam in synodo Papiensi, idem de Petri Ravennatis causa dicendum est.

84. Patres Joannes Benedictus Mitarellius et Anselmus Costadonius, qui multo studio et eruditione Annales Camaldulenses digessere, loquentes de Honesto, qui Petro successit, nihil de Papiensi, vel alia synodo, quæ Petri causam dijudicaverit, suspicati, hæc actorum Remensis synodi verba præcedentibus statim subjecta referunt: « Petrus Honestum monasterii beati Apollinaris abbatem (*supple* receperat), quem Honestum [cx] dominus Joannes papa cognomento Bonus ad consecrandum prius sibi oblatum vidit, quam de Petri dejectione, vel fama nuntiante cognoverat. » Duos porro Honestos distinguunt; hæc autem verba de Honesto II intelligunt, quem Joannes papa consecravit. Hunc vero Joannem cognomento « Bonum » non Joannem XII cujus mores reprehensionem incurrerunt, sed Joannem XIII fuisse existimant, qui ad apostolicam sedem ascendit anno 965. Hic autem si consecravit Honestum, Papiensis utique synodus anni 962 de causa Petri contra Honestum judicare non potuit. Censent itaque laudatis verbis synodi Remensis indicari, quod accidit anno 971, quo Petrus Honesto Ravennatem archiepiscopatum dimisisse traditur; ubi tamen moment « non esse veritati plane innoxiam opinionem illam, quæ communis est, Petrum scilicet sponte dimisisse administrationem Ecclesiæ Ravennatis (Honesto II), cum dejectum sede fuisse assentiant Patres Gallicanæ synodi » Remensis. Non assentimur. Qui enim Petrum sedem Ravennatem Honesto dimisisse tradunt, non recentiores auctores sunt, sed antiqui, quos, nisi quid evidenter cogat, deceptos fuisse affirmare non possumus. In his est

A S. Petrus Damianus, qui libro primo epist. 9, scribit: « Petrus etiam archiepiscopus Ravennatem dimisit Ecclesiam, cui mox adhuc superstiti, Honestus primo videlicet Ottone habenas imperii gubernante, successit. » Eadem rem, annumque ex alio utique fonte designat etiam Albericus in Chronicon editionis Leibnitii ad annum 971: « Petrus Ravennatum episcopatum dimisit, post quem loco ipsius Honestus præficitur (t. II *Access. Histor.*, p. 19). » Idem alii omnes tradunt, adeo ut hanc sententiam « communem » ipsi Annalium Camaldulensium auctores fateantur. His autem omnibus erroris notam impingere, perinde ac si Petrus anno 971 non dimiserit episcopatum, sed ab episcopatu dejectus fuerit, acta concilii Remensis non solum non cogunt, quin potius videntur exigere, ut dejectionem ejus ac subinde restitutionem evehamus ante annum 971, et idcirco dejectionem ipsius distinguamus a dimissione, quæ anno 971 assignanda est. In iisdem nimirum Remensibus gestis non tantum Petri dejectio, quam unam laudati auctores considerarunt, sed et restitutio perspicue inauditur, cum acta contra ipsum, quibus scilicet ab episcopatu fuerat ejectus, « ab omnibus (synodi utique Patribus) [cx] abrogata » tradunt. In ea sententia, qua dejectus creditur anno 971, Honesto ei verbum quidem; nec documenta ejus temporis, quæ Honestum in sua sede perseverasse ostendant anno 972 et sequentibus etiam post Petri mortem, hujus restitutionem ac remotionem Honesti eo tempore nequaquam patiuntur. Porro in laudatis gestis Remensibus causa et restitutio Petri cum causa et restitutione Ratherii ita conjungitur, ut utraque eodem judicio decisa fuerit, et abrogatis actis contra utrumque, quibus Petro dejecto Honestus, Ratherius autem Milo suffectus fuerat, uterque in suam sedem fuerit restitutus. Sicut ergo acta in Ratherium abrogata fuerunt in concilio Papiensi anni 962, ita etiam ibidem eodemque anno recisa, quæ in Petrum Ravennatem gesta fuerunt. Restitutio igitur hujus decreta in synodo Papiensi referri nequit ad annum 971, sed huic anno affigi debet ea episcopatus dimissio, quam S. Petrus Damianus et alii omnes communi sententia prodiderunt. Itaque duo facta distinguenda, quibus omnia conciliantur, ut ne opus sit duos Honestos astruere, ac Remensis synodi verba aliorum interpretari. Petrus nimirum primo ab episcopatu Ravennate exclusus sub Joanne XII, qui ignarus dejectionis ejus Honestum consecravit. Neque moveat cognomen « Bonus. » Nisi enim in hanc vocem error irrepsit, Joannes XII ironice, vel ex alio titulo quam ex moribus « Bonus » dici potuit. Certe Joanni XIII etsi optimis moribus prædito, non tamen « boni, » sed « gallinæ albæ » cognomen inditum accepimus. Dein anno 962 synodi Papiensis sententia abrogatis gestis in Petrum æque ac in Ratherium, ambo suæ sedi restituti. Hinc quidem Petri jam archiepiscopi monumenta supersunt annorum 963, 965, 967, et 970. De hoc primo facto loquuntur Re-

mensis concilii Patres. Factum alterum S. Petrus Damianus et antiqui chronistæ memoriæ tradiderunt Anno scilicet 971 Petrus, rebus cum Honesto compositis, episcopatum eidem sponte dimisit ; ac propterea subsequencia documenta Honesti episcopi mentionem faciunt, qui erga prædecessorem suum gratus, post ipsius mortem anno 975 anniversaria sacra pro ejus anima instituit, ut videre est in documento a memoratis annalistis Camaldulensibus relato tom. I, [cx1] appendicis pag. 93.

85. Nunc tertiam Papiensis synodi causam proferamus. Frodoardus ad annum 762 causam suggerit Hugonis Remensis, quam in Romana primum, postea vero in Papiensi synodo dijudicatam testatur Mortuo scilicet Attaldo Remorum antistite pridie Kal. Octobris anni 961, de successore eligendo magna contentio fuit, quæ ad annum sequentem protracta est. Hugonem enim episcopum antea excommunicatum ante depulsum consanguinei ejus redintegrare moliebantur, favente Hugone duce Francorum. Lotharius Galharum rex « locutus cum Hugone consobrino suo, » ait Frodoardus in Chronico an. 962, « petitus est ab eo, ut præfato Hugoni Remensem restituat episcopatum ; indeque inducias pascuntur usque ad medium mensis Aprilis. Synodus tredecim episcoporum in pago Meldensi super Maternam fluvium, ex Remensi videlicet ac Senonensi diœcesi celebratur, præsidente Senonensi præsule, satagentibus quibusdam episcopis, ut Hugoni sæpe dicto redderetur Remense episcopium ; renitentibus autem præcipue Roricone Laudunensi, et Gibuino Catalaunensi præsulibus, et asserentibus, quod a tot episcopis excommunicatus, a minori numero absolvi non poterat. Ita relinquitur usque ad interrogationem papæ Romani. » Et post nonnulla eodem anno : « Legatio veniens ab Joanne papa intimatæ præfatum Hugonem quondam episcopum tam ab ipso papa, quam ab omni Romana synodo excommunicatum, sed ab alia synodo apud Papiam celebrata. Cujus legationis redditi certiores per Brunonem archiepiscopum (Coloniensem) elegimus ad episcopatum Remensem Odalricum illustram clericum.... qui que Remis ordinatur ab episcopis Widone Suessionico, Roricone Laudunensi, » etc. Induciæ a rege Lothario et Hugone duce idcirco pactæ videntur « usque ad medium mensis Aprilis » anni 962, quod sub id tempus controversia in synodo Meldensi dirimenda speraretur. Cum vero episcopi in partes discussi eandem causam ad Romani pontificis judicium remisissent, Romana synodus post Aprilem habita, et aliquando etiam posterior synodus Papiensis agnoscitur. Ne porro duas synodos Papiæ hoc anno 962 celebratas absque necessitate astruamus, quarum altera de Ratherio Veronensi ac Petro Ravennate, altera de Hugone Remensi sententiam tulerit ; tres ejusmodi causa in eadem synodo Papiensi sub medium anni 962 (cxii) cognitæ fuisse ac definitas probabilibus arbitramur, Ratio, quam Ratherius in epist. 5 ad Joannem pontificem protulit, ut se legi-

atum episcopum contra Milonem probaret, eo revocatur, quia nullo canonico judicio depositus, nec sponte cedens, sed sola vi exclusus Miloni locum dederat. Hæc autem ratio cum illa concinit, quæ a Papiensi concilio approbata, in aetis Remensis synodi anni 991 indicatur iis verbis : « Nec abdicatio nis porrecto libello, nec sacerdotilibus depositis insignibus successorem receperat. »

86. Ratherius in epist. 8 ad Milonem, num. 3, imperiale edictum memorat, et jusjurandum, quod non tam Ratherius, quam Milo Ottoni præstiterunt. « Suadeo cogites, inquit, quam contra te ipsum, cum persancte imperatori, ut et ego, fidem jura-veris, agas ; cum editum illius destruere moliris, et illos, qui ei idem jusjurandum fecerunt, quod tu, ad tui in hoc trahendo auxilium pejurare compellis. » Edictum Ottonis, quod Milo postea molitus est destruere, cum Ratherium oppugnare non destitit, et Veronenses clericos fautores suos in eundem commovit, illud esse videtur, quo laudatus rex Veronam ingressus, Ratherium in suam sedem restituens, ut legitimum episcopum ab omnibus recipi voluit, et ne quid in eum tentaretur, præcepit : unde sunt illa in eadem ad Milonem epistola : « Contra imperatoris mala omnia interdicens præceptum. » Jusjurandum vero, quo tum Milo, tum Ratherius, tum cæteri omnes eidem principi fidem polliciti sunt, ejus quoque edicti obedientiam requirebat ; ac propterea dum Milo contra Ratherium turbas excitavit, illud edictum nisus fuisse destruere, et una cum fautoribus suis perjurii crimen dicitur incurrisse. Ut Milo ad cendum Ratherio episcopatum facilius induceretur, sponsio forsitan, aut saltem magna spes succedenti illi proposita fuit, cum alter esset fere septuagenarius, alter vero ad modum juvenis. Hinc Ratherius in memorata epistola inquirens cur a Milone oppugnetur : Hæc causa, inquit, » recentior, imo præsentissima est, quod nec morior, nec in eo, ut incitas, fugam : » alterutro enim modo illæ in Veronensi episcopatu successisset, uti quidem successit, cum Ratherius anno 968 episcopatum prorsus dimisit.

87. S. Metronis corpus, quod in basilica S. Vitalis martyris continebatur, ac innumerabilibus clarebat miraculis, clam subreptum [cxiii] et alio asportatum fuit die 27 Januarii anni 962, ut indicavimus paulo ante, num. 81, Hujus quidem furti dubium inspergit Ratherius in titulo *Invectivæ*, his verbis : « Exportatio deploratur sextis exeunte Jano Kalendis, inaniter quamvis. Factum namque sit nec ne, temporalium nulli cognitum bene fuerit. » Addens porro « licet verisimile, tunc temporis cum actum est, creditur certe : » vulgarem de furto ejusmodi opinionem significat : ac in ipsa *Invectiva* furtum ipsum peractum præsumit. Certe vero vel idem sanctum corpus subreptum non fuit, vel non multo post recuperatum ; cum ex immemorabili traditione in S. Vitalis ecclesia custodiatur, nullaque alia civitas unquam fuerit, aut nunc sit, quæ illud sibi vindicaret, aut vindicet. Confer quæ hac de re animadvertit P. Joannes

Franciscus Manzonius Oratorii presbyter in opusculo edito Veronæ an. 1756, cui titulus : *Notizie intorno a santo Metrono*. Frequens erat per hæc tempora sacras reliquias aut corpora furari. Hoc autem furtum eo facilius accidit, quia cum ex ejus ætatis abusu jam a sexaginta annis laudatæ basilicæ redditus laicis in beneficium militare traditi essent, nullus presbyter illic degebat, qui sacrum corpus et ecclesiam custodiret. Ut primum furti notitia in vulgum prodit (forte procedit die octava Maii, qua depositio S. Metronis celebratur) plures in episcopum culpam rejicere, et acrius obloqui, ac si ipsius negligentia, vel etiam consensu furtum hujusmodi patratum fuisset. Cum episcopus, qui pungebatur, esset ipse Ratherius, Invectivam lucubravit, quæ dum in alios culpam refert, se ipsum defendit. Hoc opusculum post tertiam Ratherii restitutionem lucubratum satis indicat Frisingensis codex, in quo integrum describitur : in eo enim ipsius opera post tertiam restitutionem scripta solummodo continentur. Idem multo evidentius confirmat « imperatoris Augusti » titulus Ottoni tributus num. 3, qui mense Februario anni 962 ab eodem assumptus fuit. Licet prope ipsum furtum contigerit die 27 Januarii anni ejusdem, ut fusius in admonitione conjecimus; hoc tamen opusculum deinceps exaratum, eidem anno, vel ad summum ineunti anno sequenti affigendum suadet laudatus Frisingensis codex, in quo cum omnia Ratherii opera in chronologicam seriem videntur disposita, tum vero hoc opusculum primo loco describitur ante Ratherii [cxiv] sententiam in clericos ab invasore ordinatos, quam datam videbimus Idibus Februarii anni sequentis. Id ipsum comprobatur particula « nuper » in numerum tertium inserta, qua auctor hanc Invectivam non multo post imperatoris ingressum in Italiam scriptam significat. Idem autem opusculum maximi haberi debet : etenim vetustius est documentum, ex quo S. Metronis gesta, licet pressius indicata, ad nos pervenerunt. Dum Ratherius num. 2, veteribus laudatis, qui sanctorum antiquorum acta scripsere ; « nunc vero, pro pudor ! » subdit, « nostris utique avorumque temporibus... tanta orbem inopia invasit scriptorum, ut si qua vel nostris, vel illorum, quos protulit, temporibus aliqua meritorum effulsit prerogativa, magis hoc vulgus, quam quilibet extulerit litteratus ; » nullam S. Metronis vitam, nulla miracula scripta fuisse significat ; solamque superesse traditionem vulgarem, ex qua una ipse proficere potuit. Verba porro « avorumque temporibus » eundem sanctum « avorum » ætati supparem, vel saltem non multo antiquiorem innuunt, qui propterea ad nonum vel octavum sæculum pertinere videtur. Pœnitentis genus, cui ille sese addixit, ut ferrea catena saxo alligatus ante S. Vitalis martyris ecclesiam tandiu staret, quoad Deus signo aliquo peccata sibi dimissa ostenderet, usu frequentè receptum aliorum exempta a Babilonio allata declarant (Præfat. ad *Sæc. II. Ord. Bened.* n. 4). Alii solum ob crimina publica episcopi

præcepto perinde constricti, veniam eorumdem criminum deprecantes, per loca sacra peregrinabantur; sanctus autem Metro catena pedi imposita, plumbo eam in magno lapide ante januam laudatæ ecclesiæ obfirmans, septennio ibidem pœnitens immoratus est, donec clavis, qua catenæ seram clauserat, in proximum Athesim ab ipso projecta, Deo disponente inventa fuit.

88. Ad hoc circiter tempus referenda sunt quæ narrat Ratherius part. I *De contemptu canonum*, num. 8. « Nam et ego ipse quondam, cum imperiali præcepto urgeremur Gardam obsidere castrum, et episcopi et clerici istius provinciæ, non religionis quidem amore, sed laboris obtenderent odio, sui hoc ordinis minime forte petulanti, ut sæpe, respondi sermone : Ut non permittunt canones clerico pugnare, ita nec stuprare. » Factum indicatur, quod contigerat circa annum 962. Cum enim Otto in Italiam venisset sub finem anni 961, ut Berengarium II [cxv] subigeret, is in S. Leonis oppidum sese recepit, Willa autem ejus uxor in quamdam insulam; quæ dicitur ad S. Julium, ac præterea tresaliæmunitiones, Garda, Travallium, et lacus Cumani insula; ab ejusdem fautoribus tenebantur. Anno 962 postquam idem Otto Romæ imperator renuntiatus fuit, insulam ad S. Julium cœpit. Cum vero alias quoque munitiones oppugnare cogitaret, sub idem tempus episcopos et clericos istius provinciæ compulsi ad obsidionem Gardæ, quæ tamen exeunte tantum anno 963 in ejus potestatem venit, ut continuator Reginonis et annalista Saxo tradiderunt. Hæc castrum erat munitissimum in diœcesi Veronensi ad oram lacus Benasi, in quo paulo ante Adelaides Lotharii regis vidua (*Donizo Vita Matil.*, lib. 1) a Berengario II captiva detenta fuerat. Episcopi vero et clerici istius provinciæ, quos Otto ad Gardam obsidendam incitavit, illi fuerunt, qui hanc Italiæ partem Gardæ viciniorum incolabant, non vero omnes regni Italici, aut Longobardiæ, ut non nemini visum est. Nam Valdo episcopus Comensis in alia militari expeditione occupatus, insulam in lacu Cumano expugnavit an. 964, ut Reginonis continuator narrat. Episcopi nimirum et clerici jam inde a Caroli Magni temporibus arma induere, et in exercitum proficisci ab ipsius regibus cogebantur eo nomine, quod multis regalibus fruerentur, et ferendis vassalorum oneribus crederentur obstricti. Hæc quidem de causa : « dicitur hodie levissimum, inquit Ratherius, ut quasi propter fidelitatem sui senioris (id est principis) malit presbyter loricatorum præliari, quam perjuris vocari ; cum tamen perjurium gravissima pœnitentia, istud vero nulla expiari dicatur (Par. I *De contemptu con.* n. 12 (col. 351, h). »

89. Plura hujus corruptelæ exempla affert Muratorius (I. II *Antiq. Italic.* diss. 26). Licet autem immunitatis privilegium ab hoc servitio eximeret, non tamen eximebat omnino ; unde in privilegio immunitatis, quod ab Ottone I concessum episcopo Wormatiensi anno 966 apud eundem Muratorium :

describitur, hæc leguntur: «Nec ab hominibus ipsius A ecclesiæ hostilis expeditio requiratur, nisi quando necessitas utilitati regnum fuerit, simul cum suo episcopo pergant.» Etsi vero quidam etiam sancti episcopi id servitii præstiterint, ut de S. Udalrico Augustano antistite tradit in ejus Vita Gerardus num. 13 et 36; alii tamen ab hac corruptela abhorruerunt, uti de S. Radbodo Trajectensi [cxvi] episcopo in ejus Vita traditur num. 11 (t. VII, Act. SS. Ordin. Bened. pag. 31): «Cumque a rege invitaretur, ut aliquid ei præstaret officii, comiter respondere solebat: Justum est sublimioribus obedire potestatibus, sed episcoporum non esse secularibus implicari negotiis, in quorum castris milites Christi militant, quisnam ambigit? Debent illi spiritualiter induti armis ecclesiasticis, pro regis et populi salute, pace, et stabilitate cum suis Dominum deprecari, continuis precibus animarum lucra quærere, non sectari terrena. Milites, militiæ regiæ cingulo præcinctos, beneficiisque cumulatid id præstare par est.» RATHERIUS similiter ab hoc militari servitio, quod lege canonica clericis interdictum loco laudato fatetur, alienissimus fuit: unde in Qualitatis conjectura num. 5, de ipso scribitur: «Imperatori non servit... in exercitum nunquam.» Solum ubi opus esset, non ut ipse, sed ut ejus milites mitterentur, sibi præceptum fuisse prodit in Itinerario num. 1, nec non in sermone de Maria et Martha, num. 4. Ex his palam fit, quam perperam quidam crediderit RATHERIUM in obsidione Gardæ imperatori militare servitium præstitisse, eaque de causa militari beneficio ab eo fuisse donatum, cujus in eodem Itinerario num. 4, meminit, ubi suos clericos alloquens ait: «Cum de mea paupertatula non sim vobis adeo inhumanus, ut militari beneficio habeam, et hoc gratis, decem ex vobis ditatos.» Militaria beneficia dicebantur fundi, qui usufructuario jure laicis collati, militandi, aut milites, cum opus esset, mittendi onus afferebat. Quædam vero ex his etsi traderentur ecclesiasticis, cum tamen idem militandi aut militum dirigendorum onus imponerent, militarium beneficiorum rationem retinebant. Non solum imperatores ejusmodi beneficia conferebant, verum etiam episcopi, cum ecclesiæ fundos eadem cum obligatione cuiquam committerent. Hinc qui beneficia hujus generis ab eisdem obtinuerant, ecclesiarum vassi, seu vassalli evadebant, atque «milites» nuncupabantur. RATHERIUS itaque cum «de sua paupertatula» militare beneficium decem suæ Ecclesiæ clericis se dedisse scripsit, non beneficium indicat ab imperatore olim sibi collatum eo nomine, quod ipsi servisset «in exercitu,» ad quem «nunquam» accessit; sed fundum aliquem ex Ecclesiæ bonis ad episcopatum et episcopum pertinentibus significat, quo non in ecclesiasticorum, sed in militarium beneficiorum formam eosdem clericos donaverat.

[cxvii] § XIV. — Duo decreta RATHERII ANNI 963 DE CLERICIS A MILONE INVASORE ORDINATIS. DE EADEM RE LIBELLUM CLERI SUI NOMINE SCRIBIT AD ROMANAM EC-

clesiam. Sermones anni ejusdem, et opusculum de proprio lapsu. Tempore Quadragesimæ anni 964 hæresim Anthropomorphitarum in hisce partibus renatam consutat prolixiori sermone, quo etiam perstringit quorundam errorem circa sanctum Michaellem. Apologia ejusdem sermonis, qua nonnulla loca male intellecta explicantur.

90. RATHERIUS Veronensi sedi restitutus ante finem anni 961, cum subinde tum præcepto Joannis XII, tum judicio episcoporum concilii Papiensis celebrati post medium annum 962 in eadem sede confirmatus fuisset, de ordinatis a Milone suæ sedis invasore sollicitus esse cœpit. Cum enim jam inde a gestis contra eos, qui ordinati fuerant a Constantino Romanæ Ecclesiæ invasore (vid. P. CHARDON *Histoire des Sacrements*, t. V, part. II, c. 6), nonnullorum irrepisset opinio, ordinationes ejusmodi ab intrusis celebratas, irritas esse; RATHERIUS quoque dubius fuit, num iis, qui a Milone ad diaconatum vel sacerdotium promoti fuerant, vere essent diaconi vel sacerdotes, an nova ordinatione indigerent. Hinc Dominica secunda Februarii anni 963, quæ hoc anno incidit in diem octavam ejusdem mensis, decretam edidit, quo jussit ordinatos a Milone «usque ad venturam legitimæ ordinationis diem ab officio, in quo illegaliter ipse eos instituit, abstinere.» Cum vero iidem ordinati magnas hac de re turbas excitassent, episcopus quidem postridie curavit ut idem decretum recipere-
 retur, sed frustra. Hinc alio decreto ad eosdem clericos directo a priori rigore desciscens, eos propriæ conscientiæ ita dimittere coactus fuit, ut nihilominus ipsorum ordinationes in dubium iterum revocaret. Ex hoc altero decreto perspicuum fit, ordinatos ab invasore in sui defensionem opposuisse inter cætera, nonnullos presbyteros ex iis, qui ab eo fuerant ordinati, ad episcopatum fuisse promotos nec tamen de eorum episcopali consecratione dubitari. RATHERIUS etsi hac in re noluit definire, satis tamen dubii inspergit; aliumque [cxviii] abusum obtrudit, quo quidam diaconi sine presbyteratus ordine episcopi consecrati fuerant. Hanc vero consecrationem uti vocant, per saltum quanquam non approbet, nihilominus invalidam non affirmat, eo quod iis, qui hos consecrarent, dicerent in episcopatu presbyteratum contineri. Hic nimirum sensus est ut videtur, illorum verborum ejus decreti: «Astruentibus facti auctoribus, qui esset episcopus, consequenter quod presbyter, aut sacerdos utique foret.» Solum optat, ut «qui ordinatione hujusmodi sortiti sunt præsulatum, a legitimo pontifice, (id est non ab invasore) indepti fuerint diaconatum.»

91. ANNUM 963 maxime comprobatur tertium documentum, quod hac super re scriptum, certo certius ad eundem annum pertinet. Est libellus exaratus quidem stylo manuque RATHERII, at Veronensis cleri nomine inscriptus ad pontificem clerumque Romanum cæterosque Christiani orbis episcopos, quo iidem clerici a Milone ordinati, canones et apostolica decreta sibi ab episcopo objecta ita proponentes inducuntur, perinde ac si causam Romano et

episcoporum iudicio definiendam subijciant. Inter canones præcipuam animadversionem meretur fragmentum concilii Lateranensis sub Stephano III de ordinatis a Constantino Romanæ sedis invasore, quod ex hoc libello tantum prodiit. Ratherius autem hoc libello usus videtur, ut hac via auctoritates exponeret, ob quas de memoratis ordinationibus ambigendum putabat. Plerique enim textus eo tendunt ut illæ declarentur irritæ, et sola miserationis gratia clericis perinde ordinatis ille gradus permittatur, quem ante ordinationem hujus generis in sua Ecclesia obtinebant. Parum illis prodesse poterat ejusmodi libellus qui episcopi potius quam clericorum causam propugnat. Minus autem juvabant illa, quibus post recitatos sibi objectos ab episcopo canones, dum præsentientes de se actum fore, si res canonibus decideretur, ad misericordiam iudicum confugientes præferuntur, hancque ut efficacius permoveant, remunerationem et mercedem eisdem non obscure pollicentur si faventem sibi sententiam ferant. » Quod si nobis, « inquit, « in tanto animarum succurrere dignamini periculo, quem inde remuneratore sperare debeatis, doceri nullatenus indigetis. Cum vero plurimi simus, non defuturum promittimus, qui ad vestram redeat sanctitatem, dans in vobis [cxix] gloriam Deo vestræque paternitati condignam, quiritas, quos hinc specialius precamur, venerandi, mercedem. » Hæc fortassis indicio sunt, Ratherium timuisse, ne sui clerici ad extorquendam victoriam ea arte uterentur, quam quidem eos alia occasione postea adhibuisse exploratum fiet § 19. Hunc libellum « Kalendis Augusti » signatum anno 953 affigendum nihil dubitamus. Id conficitur tum ex inscriptione, tum ex « Kalendis Augusti. » Inscriptio his verbis exprimitur : « Domino sanctæ Romanæ sedis, quicumque est, apostolico, et universo senatui, sanctæque et canonicæ legis latoribus universis, hinc demum sancto cœtui omnium sub catholica fide degentium, clerus omnis sanctæ Veronensis Ecclesiæ debitæ devotionis obsequium. » Verba « Domino sanctæ Romanæ sedis, quicumque est, apostolico, » illud tempus indicant, quo, cum de deponendo Joanne XII ageretur, Ratherius ignorabat, num idem Joannes, dum hæc scriberet, an vero alius Romanam cathedram obtineret. Rumor autem de Joanne XII deponendo serpere cœpit « ante Cancrum, » id est ante diem 24 Junii qua sol in Cancrum » ingreditur, anni 963, texte continuatore Liutprandi : depositus vero fuit in pseudosynodo Romana mense Novembri anni ejusdem. Hunc eundem annum confirmant Kalendæ Augusti : hæc siquidem nec Joannis XII pontificatui congruunt, postquam sedem, a qua fuerat depositus, recuperavit, hac quippe recuperata mense Februario anni 964, eandem non multos post dies morte interceptus amisit : neque cadunt in pontificatum Benedicti V ejus successoris, qui ante Augustum anni ejusdem expulsus fuit. Uni ergo anno 963 conveniunt, cum laudatis Kalendis anni 963 Ratherio Veronæ degenti

A maxime esset incertum, quis Romanæ sedi præsideret. Kalendis itaque Augusti hujus anni ipse episcopus prædictum libellum clerici sui nomine lucubavit, ac propterea eidem anno assignanda sunt etiam duo præcedentia ejusdem decreta scripta mense Februario, quæ huic libello occasionem dederunt.

B 92. Ratherium non defuisse officio episcoporum præcipuo, nimirum ministerio verbi, ex sermonibus, qui supersunt, colligere licet. Quatuor sermones habitos anno 963 obtigit invenire. Primus de Quadragesima, etsi brevis, perutilem tamen ac præxi congruam jejunii rationem explicat. Primus item de Pascha, ex quo corporis [cxx] et sanguinis Christi sumendi disciplina hoc quoque tempore vigens dignoscitur, qualis sit verum paschale gaudium aperit. instructionemque derivat ex S. Paulo ac ex cæremoniis, quæ in paschali agno edendo Israelitis præscriptæ fuerant. Sermo primus de Ascensione die Dominica ante hoc festum, ut videtur, habitus, de triduo Rogationum potissimum agit. Cum his autem Rogationibus, quas vocamus litanias minores, noster auctor complectens majores litanias, quæ pariter intra quinquagesimam paschalem celebrantur, lapsu chronologico litanias generatim primum a S. Gregorio, dein a S. Mamerto Viennensi inductas, tradit, cum S. Mamertus S. Gregorio antiquior minores litanias primum instituerit, tum vero pro pestilentiæ necessitate eas præscripserit S. Gregorius, quæ subinde diei 25 Maii affixæ, majores litanie appellatæ fuerunt. Jejunium porro hisce Rogationum diebus observandum, uti a S. Mamerto fuerat institutum, Ratherius insinuat (quod item ingerit in Synodica num. 10) non minus in minoribus, quam in majoribus litanis. Hujus autem jejunii, quod a ritu Romanæ præsertim Ecclesiæ quinquagesimæ paschalis tempore erat alienum, apologiam quamdam hoc in sermone videtur attexere. Errorem quorundam præcavere nititur, qui baptizatos cum sola fide salutem consecuturos ex quodam evangelico testimonio perperam intellecto considerent. Alium errorem nonnullorum evellere studet, qui grandinem et fulmina diabolo aut malis hominibus diabolo ministrante immissa arbitrabantur. Tandem primus sermo de Pentecoste hujusce festi celebritatem ejusque celebrandii modum exponit. Alii sermones, quos edax tempus non ademit, aliis annis assignandi erunt.

D 93. Opusculum. De proprio lapsu cur huic anno 963, vel ineunti anno 964 ascribendum putemus, videsis not. 1 in primum sermonem de Quadragesima. Hic « proprius lapsus » linguæ lapsus fuit, de quo aliud quoque opusculum exstat inscriptum. De otioso sermone. Ejusdem lapsus fit etiam mentio in Qualitatis conjectura, num. 7, ubi Ratherium præ dolore eum lapsum sæpius detestatum, ac forte etiam exaggerasse nimium ipsi ejus censors videntur iuvare. « Unum etiam verbum otiosum, » inquit, « ut, nos credere cogit, turpissimum tali loco se fatetur dixisse. »

94. Sub [cxxi] hocce tempus innotuit Anthropo-

morphitarum hæresis renata in diœcesi Vicentina Veronensi finitima, quam confutavit Ratherius sermone II valde prolixo de Quadragesima. « Nudius enim tertius, » inquit num. 29, « quidam nostratium retulit nobis, presbyteros Vicentinæ diœcesis, nostros utique vicinos, putare corporeum Deum esse, hac siquidem occasione inductos, quod in Scripturis legatur: *Oculi Domini super justos, et aures ejus in preces eorum* (Psal. xxxiii, 16); et: *Manus tuæ fecerunt me* (Psal. cxviii, 73); et *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram* (Gen. 1, 26). » Id cum permovisset episcopum, habito in populo sermone, quo tanti erroris periculum a commisso sibi grege arceret, deprehendit eundem ita quibusdam inhæsisse, ut nonnullos etiam Veronenses sacerdotes occuparet, qui episcopi concione audita obmurmurantes dixerunt: « Quid faciemus? Usque nunc aliquid visum est nobis de Deo scire. Modo videtur nobis, quod nihilominus sit Deus, si caput non habet, oculos non habet, manus non habet, pedes non habet. » Tantum itaque errorem officii sui esse duxit latius refellere in laudato sermone secundo de Quadragesima, qui sic inscribitur: « Sermo valde prolixus de Quadragesima Ratherii Veronensis, vel inefficax se vivente, ut est sibi visum, garritus. » Hunc sermonem pertinere ad Quadragesimam anni 964 ex not. 1 exploratum fiet. Hic sermo, seu potius tractatus divisus in paragraphos 41, unum est ex insignioribus et perutilibus operibus quæ Ratherius scripsit. Etenim cum stylum satis nitidum præfert, tum vero præter confutationem hæresis Anthropomorphitarum multas alias egregias instructiones continet. Initio perstringit quosdam abusos, quibus quadragesimæ observantia inficiebatur. Illos vituperat, qui alterno die jejunantes, et alterno crapulæ et ebrietati indulgentes, quadragesimam se observare existimabant, cum viginti tantum jejunii dies vicesimam, non vero quadragesimam facerent. Antiqua jejunandi disciplina jam mitigata, licebat nona hora jejunium solvere. Quidam vero hac concessa hora nihil sumentes, eo fine ad noctem usque quotidie jejunabant, ut « nocte quasi cum licentia ventrem valerent ingurgitare. » Alios arguit, qui jejunii solvendi horam adeo præveniebant ipso Sabbato sancto, ut hora tertia ob crapulam et ebrietatem pedibus nutarent; nec non illos, qui die Cœnæ Domini ante nonam missas celebrabant, [cxxxii] et subinde jejunium solvebant: nonnullosque exstitisse subindicat, qui violationem jejunii his duobus diebus Cœnæ Domini et Sabbati sancti ea ratione excusandam putabant, quod hi duo dies compensari dicerent duobus aliis jejunii diebus quadragesimæ adjectis, nimirum quarta et quinta feria ante primam Dominicam quadragesimæ, cum olim « caput jejunii » a prima Dominica inciperet. Alia atque alia vitia in jejunantes irrepentia notat, quæ nostris quoque temporibus communia sunt; veramque explicat jejunandi rationem, qua non tam a cibis, quam a peccatis abstinetur et oratio, ele-

mosyna, ac pœnitentia cum jejunio copulantur.

95. Præter Anthropomorphitarum hæresim quam latius et naviter refellit, alium crassiorem errorem in eodem sermone perstringit, quo S. Michaelis feria secunda missam cantare quidam existimantes, ecclesiam ejus eodem die potius quam aliis visitare religioni ducebant. Recta licet et sana esset in his Ratherii doctrina; vitare tamen non potuit reprehensionem nonnullorum, qui aliquot sententias contra Anthropomorphitas, et contra superstitosum S. Michaelis cultum minus recte fuerant assecuti. Itaque sese clarius explicare debuit, idque appendici apologetica ejusdem sermonis causam dedit.

§ XV. — *Liber Ratherii; De contemptu canonum, Quæ causæ fuerint scribendi. Vitia et abusus qui in clero grassabantur. De illegitimis clericorum conjugiiis. De minus æqua reddituum ecclesiasticorum distributione, et malis exinde profectis. Nisus Ratherii ut æquiorum distributionem induceret, et potestatem episcoporum canonibus assertam vindicaret. Quantum obstiterint clerici, et cur.*

96. Sub tempus (vid. not. in lib. *De contemptu can.*) quadragesimæ anni 964 aliud insigne opus Ratherius edidit duplici titulo inscriptum, Perpendiculum, seu De contemptu canonum. Ut pateant causæ hujus operis, quo vitii in clero grassantibus obviam ire, et sacrorum canonum observantiam revocare studuit [cxxxiii], res altius repetenda est. Semper jam inde a sui episcopatus initio inter Ratherium et clericos Veronenses dissidium viguit (*Discordia*, n. 1, 5), quod ex sententiarum dissidio originem duxerat. Episcopus enim in sacris canonibus eruditus, cum eos desertos et neglectos videret, eorum observantiam disciplinæ zelo volebant inducere. Clerici e contra abusus a disciplina canonum maxime abhorrentes, qui latius inoleverunt, consuetudinis nomine licitos rati, episcopo obsistere, ne a suis, uti vocabant, consuetudinibus abducerentur, non desinebant. Hinc in libro *Discordiæ*, num. 1, se nunquam potuisse ait cum iisdem clericis mire concordiam, « cum illi semper consuetudinem antecessorum pontificibus suis incessanter rebellium, sanctis et a Deo decretis prætulissent canonibus: ego sanctos et a Deo decretos canones a diabolo inventis præferendos putaverim usibus. » Maximus quidem, et a sacris canonibus maxime reprobatus abusus erat clericorum « mulierositas, » quam late et publice grassantem in *Discordia* his verbis explicat num. 1: « Prohibitæ enim in Nicæna synodo mulieres tam consuetudinaliter, tamque publice habere, tam parvipensa Dei et hominum reverentia, ipso quo timore gehennæ intantum posthabito, ut putent adeo fieri non modo licere, sed etiam oportere, ut nemo hoc facere devitans videatur eis pessimo illo, quod Apostolus in Epistola ad Romanos memorat, scelere posse carere, non tibi videtur diabolium invenisse? » Clerici scilicet ita passim mulieres habebant, ut crederent licitum quod communi usu erat receptum; et non solum licitum, sed necessarium etiam haberent, ne quis mulieribus

expers, nefando ac pessimo sceleri, quod detestatur A Apostolus, deserviret.

97. Hoc vitium tam late obtinebat, ut eo non solum majores et ditiores clerici, sed minores etiam et pauperiores laborarent. Majores quidem ac ditiores notantur part. 1 De contemptu canonum, num. 4, cum eos potioribus et amplioribus Ecclesiae redditibus ditatos hac de causa inter ceteras tradat, « ut habeant quoque, unde filiis uxores, filiabus acquirant maritos. » Minores vero et pauperiores clerici indicantur in Discordia, num. 6, ubi postquam eos ad mulieres dimittendas imperiali praecepto adactos prodidit, hanc eorum excusationem subdit: « Omnium pene excusatio exstitit, non posse propter inopiam hoc ullo modo fieri; potuisse vero uterunque, si stipendium [cxxxiv] debitum ex rebus habuissent Ecclesiae. » Notandæ voces « omnium » et « propter inopiam, » quæ rem pauperioribus valde communem designant. Quatenus autem « inopiæ » per mulieres prospicerent, explicari potest ex epistola cœvi episcopi Attonis Vercellensis ad suum clerum adversus clericos incontinentes (t. I *Spicil. Acsna.*, p. 440). « Sunt qui de feminarum contubernio se excusare querunt, dum suam quasi necessitatem exponunt. Aiunt enim, quia nisi ipsarum manibus sustentaremur, jam fame, vel nuditate deficeremus. B

98. Dubitari potest, num hæc clericorum mulierositas adeo communis et publica, quæ licita habebatur, de concubinis, quæ uas ipso divino jure prohibitas ignorare poterat nemo, intelligenda sit. C Ratherius quidem « conjugium » intercessisse significat, cum in Qualitatis conjectura, num. 2 clericos ejusmodi mulieribus junctos adulterii accusans, « illegale conjugium nominat adulterium; » et in Apologetico, num. 7 de clericis monogamis ait: « Adulterium publicum dum illegale utique conjugium sit; » et in Discordia, num. 1: « Adulter enim nobis est, qui contra canones uxorius est. » Vox « uxorius » conjugium cum muliere initum præsumit. Hinc decretum synodi Ravennatis contra clericorum mulierositatem tum Romani pontificis auctoritate tum imperatoris praecepto munitum, Ratherius in Discordia, num. 6. his verbis expressit: « Cum de dimittenda mulierositate Augustalis intonuisset adversus illos voluntas, » etc. D in epistola vero ad Nannonem num. 2 vocavit « legationem ipsius papæ de uxoribus dimittendis: » ita ut idem sit « de dimittenda mulierositate, » ac « de uxoribus dimittendis. » Uxores igitur habebantur, quæ cum clericis cohabitabant mulieres: idque etsi canonibus esset interdictum, et « lex nulla altaris ministris indulgeat conjugia (*Itiner.* n. 15); » omne tamen hujusmodi interdictum consuetudine abrogatum, et eatenus hæc conjugia licere credebantur; et ita credebantur licere, ut absque ulla formidine publice etiam a clericis inirentur. Quare in sermone de Maria et Martha, num. 4, auctor noster clericos notat « canonicæ legi adversos usque ad nuptum publicum. » (Neque his contradicunt illa auctoris verba libri v Præloquiorum, num. 18, col. 155, c. quibus inter alia discrimina ecclesiasticorum a laicis recenset istud, « quod non a nobis, ut ab eis, ducuntur uxores. » Hæc enim ab ipso scripta jamdiu ante, ex toto contextu non referuntur ad clericos, sed ad episcopos, de quorum moribus ibidem ex proposito disserit. Alias vero parte secunda De contemptu canonum, num. 2, col. 367, c. ubi agit de moribus clericorum, cum inter discrimina istorum a laicis, iisdem fere Præloquiorum vocibus referens, quæ clericis sunt cum episcopis communia istud, « quod non ab ipsis, ut a laicis, ducuntur uxores, » idcirco videtur omisisse, quia nuptiæ non ita erant a clericis, ut ab episcopis alienæ.) Hoc itaque sæculo in nostris regionibus non obscura emicant initia ejus corruptelæ quæ sequenti sæculo magis multo deserbuit, multæque nisu defensa fuit a multis propagnantibus licere conjugia clericorum. Ita etiam sub hoc tempore « ipsi clerici palam uxores ducebant, » uti habetur (MABILLON. c. 7 *Act. SS. O. B.* p. 841) in Vita S. Adalberti episcopi Pragensis sæculi [cxxxv] decimi num. 11, necnon in Anglia, ut videre est apud Ordericum Vitalem, lib. v *Histor. Eccl.* pag. 574., ejusque rei indicium exstat etiam in Vita S. Etholvoldi episcopi Wintoniensis n. 16 (MABILL., *ib.*, p. 602). Observandum vero est hæc conjugia a clericis saltem plerisque inita ante ordines sacros, ita tamen ut qui sic duxissent uxores non dimitterent clerum, sed in eo permanentes, et ab uxoribus nequaquam separati, ad sacros etiam ordines promoverentur. Hujus rei præcipua videntur indicta in opusculo Ratherii de Nuptu illicito. Nuptum illicitum, cujus causa hoc opusculum scripsit, fuit nuptiæ cujusdam clerici, quem pater ejus ita clericus cum clerici filia matrimonio junxerat. Aliud quoque alterius clerici conjugium patre procurante initum ibidem memorat. Hos autem et alios similes clericos conjugii causa non evasisse laicos, sed in clero perstitisse innunt illa num. 4, quibus noster episcopus clericos incontinentes alloquens, « Quocirca, » inquit, « monendi et obsecrandi, fratres, ut quia prohiberi, proh dolor! a mulieribus valetis nullo modo; filios de vobis generatos dimitteretis saltem esse laicos, filias laicis jungeretis, ut vel in fine saltem vestro terminaretur, et nusquam in finem sæculi duraret adulterium vestrum. » Adulterium hic quoque vocat clericorum conjugium. « Nusquam » vero « in finem sæculi » durare potuisset adulterium ex memoratis conjugiiis, si filii clerici post conjugium excidissent e clero, et in laicorum gradum transissent. Ideo autem in perpetuum duraturum traditur, quia cum illi post conjugium essent in clero, et ad altiore matiam ordinem promoverentur, filios ex hujusmodi conjugio susce-

ptos clero addicerent, et matrimonio jungerent, similiterque in finem sæculi contracta clericorum conjugia, adulterium perpetuum redderent. Iluc pertinent illa ejusdem numeri: « Cum presbyter, aut diaconus, uxorem legitimam non possit habere si filium de ipsa fornicatione, vel, quod pejus est, adulterio genitum, » subaudi « et matrimonio a patre junctum facit presbyterum; ille alterum de se similiter genitum facit presbyterum; ille iterum suum; suum alter iterum; pullulans illud usque in finem taliter adulterium, cujus est, nisi illius qui illud primitus seminavit? » Notanda distinctio « filium de fornicatione, vel, quod pejus est, de adulterio genitum. Filium de fornicatione » eum auctor appellat, quem clericus ex libera muliere, [cxxxvi] sen concubina suscepisset; « de adulterio » autem eum, quem suscepisset ex legali conjugio, quod Ratherii lingua « adulterium » dicitur. Erant igitur clerici, qui concubinas alebant, erant alii qui uxores. Horum autem filii fere omnes erant in clerum ascripti, adeo ut in « Itinerario » num. 5. vix aliquem puerulum in clero inventum iri affirmet, qui « manzeres, » id est ex fornicatione, aut adulterio natus non esset. » Si manzeres abjicerem, quem ex iisdem puerulis stare in choro permetterem? » Omnes item exceptis puerulis hoc legali conjugio irretitos innuit scribens. » Si multinubos a clericali repellerem, quem nisi puerulos in ecclesia relinquerem? » Esto per hyperbolam et exaggerationem scripserit, ex his tamen omnibus negari non potest vitium ejusmodi multos imo plerosque clericos occupasse.

99. Inferiorum clericorum excusationem « propter inopiam » paulo ante indicavimus. Alius nimirum abusus increverat, quo cum majores clerici omnes fere ecclesie redditus sibi vindicassent, inferiores maxima egestate premebantur. « Causa » id est, res et bona « illorum » clericorum ecclesie cathedralis « cum Deo gratia non mediocri sit, ita per massaritas et alia hujusmodi exstat divisa, ut quidam illorum inde ditescant, multitudo vero paupertate languescat; et (proh nefas!) qui majus Deo in ecclesia exhibent servitium, aut nihil, aut modicum accipiant; qui pene nihil de famulatio unquam actitant Domini, locupletes de rebus ecclesiasticis fiant. » Ita in *Discordia* num. 6. « Per massaritas » dividere idem est, ac per campos et vineas dividere, quod inæqualitatem facile induxit (V. not. 7, in *Discord.*) Potentiores enim et majores clerici plures ac meliores campos sibi vindicaverant, ex quibus præbendarum pinguiorum origo dignoscitur. Similiter in eodem opere num. 2. congeritur: « Quod generaliter omnibus est clericis delegatum, ita inæqualiter et per massaritas dividitur, ut quidam illorum inde fiant ex pauperrimis locupletissimi, quidam mediocriter, quidam nihil ex eo accipiant omnino per usum et consuetudinem, » qua ea divisio propugnabatur. Et part. 1 *De contemptu canonum*, num. 4: » Ipsi clerici dividunt inter se, prout quilibet eorum potentior est et non juxta consuetudinem aliarum

ecclesiarum omnibus ecclesie clericis, sed juxta propriam voluntatem solis diaconibus et presbyteris debent, quæ Veronensi ecclesie collata sunt, cedere, » etc. Confer etiam *Apologium* [cxxxvii] num. 7. Quod « solis diaconibus et presbyteris » ait, non de omnibus diaconibus et presbyteris intelligendum est, sed de majoribus, quos *canonicos* appellamus; erant enim alii inferiores presbyteri, qui in *Judicato* indicantur pauperes, et « presbyteri capellani » nominantur: hos autem ante presbyteratus ordinem in diaconatu aliquandiu constituisse nihil est dubitandum.

100. Hæc minus æqua reddituum ecclesiasticorum distributio aliorum quoque vitiorum, quæ et majores et inferiores clericos inficiebant, causam præbuisse traditur (*De contemptu can.*, part. 1, n. 4). Majores enim ditati, facilius contra episcopum peterant rebellare, et ita dominari inferioribus, ut eos in suas partes, cum vellent, etiam per potestatem laicam compellere, et ad jusjurandum fidelitatis alii episcopo, quem attraxissent, præstandum cogere, et si non obedirent, de ecclesia etiam ejicere possent. Inferiores autem cum non haberent, unde congrue viverent, et studiis officisque ecclesiasticis vacarent, hæc deserere vel negligere non verebantur; ex quo initia deteguntur et causæ cur minorum ordinum officia declinare, ac sensim deficere cœperint. Tantis malis ut remedium præberet episcopus, æquiorum reddituum distributionem inducendam credidit. Id suæ potestatis esse contendebat ex sacris canonibus, quos in hanc rem ante suam secundam expulsionem memoris juvenat causa collegerat. Neque vero mens ejus erat cathedralis ecclesie bonis quidquam decerpere, aliisque vindicare; sed id unum prospiciebat, ut quæ ejusdem ecclesie clero generatim fuerant collata, æquiori partitione congruenti omnium cujusque ordinum clericorum sustentationi sufficerent, ne divinus cultus et sacra officia detrimentum caperent, et alii ob nimiam rerum abundantiam atque potentiam insolerescent, alii ob inopiæ causationem mulierositate student, omnesque in diversi generis vitia dilaberentur. Nihil justius, et sacris canonibus magis consonum. Huic tamen auctoritati et æquitati Veronenses clerici haudquaquam acquiscentes, solam cui innitebantur, prædecessorum suorum consuetudinem opponchant, eamque cuique æquitati, quibusque canonibus aut ferendam putabant. Et non solum majores clerici divites, verum etiam (quod mirum accidit) inferiores pauperes congruentiori illi divisioni reddituum, quæ [cxxxviii] sibi profuisset, maxime obsistebant duabus de causis (Ibi. n. 4, et *Discordia* n. 6.: prima, ut paupertatis occasione se facilius possent a divino servitio subducere; altera, quod se quisque speraret tandiu victurum, quoad in majorum obeuntium gradum aliquando ascenderet. Ita porro omnibus obnitentibus episcopo nihil episcopalis potestatis sibi relictum queritur « præter chrismatis confectionem, et chrismandi quilibet potestatem

(*De contemptu can. part. XIX*) : « sola scilicet potestate ordinis ipsi permessa, potestas jurisdictionis, distributiva, et vindicativa omnino impediabatur.

. 101. Canones, quos contra hosce abusus ante secundam expulsionem collegerat, in memorato libro *De contemptu canonum* sub quadragesimam anni 964 digessit, et edidit. Hic liber in duas partes distinguitur. In prima post breve proœmium, quo scribendi occasionem indicat, canones et decreta producit, quibus episcopo non solum rerum spiritualium sed temporalium etiam ecclesiæ bonorum cura et dispensatio committitur: qua si careat, in ipsis rebus spiritualibus modicum, aut nihilum poterit. Etenim, inquit, num. 4, « cum rarissime videas gratis aliquos, sed aut timore, aut confœderari amore; unde te verebitur, cui nihil vales auferre? unde amabit, cui nihil potes conferre? » Alia multa addit, quibus et si ob invalescentem, quem exstirpare studet, Veronensium clericorum abusum eos acriter et acerbiori stylo exagitet (*V. Discordiam* n. 5.): non tamen vi et præcepto, sed ratione et suasionem utitur. Transit ad canonum contemptum, quem tam late patere ait num. 6, ut neminem invenire eorum valeam curatorem, a vilissimo utique ecclesiæ usque ad præstantissimum, etc. Tanti contemptus causas fusius prosequitur, quarum præcipua erat, eos, qui canonum observantiam promovere, et violatores debebant compescere, in canones ipsos peccare. Aliquot exempla inserit, quæ cleri corruptionem canonumque contemptum maximum astruunt. In parte altera, quæ multo brevior est, clericorum incontinentiam, aliam peculiarem contemptus canonum causam præfert, ex qua iidem clerici a laicis maximo contemptui habebantur. Sacrorum librorum auctoritatibus et minis potissimum utitur. Uberius, ad quem hoc opus direxit epistolæ nomine, erat episcopus Parmensis Ottonis imperatoris intimus, qui ab eodem comitatum ejusdem civitatis obtinuerat: dein vero ad archicancellarii dignitatem ascendit. [CXXIX] Is quondam a Ratherio petierat, ut aliquam præcem, quæ ipsi familiaris esset, ad se dirigeret. Nunc eidem satisfactorius, in fine partis secundæ « collectam » appendit excerptam e libro liturgico alius Uberti, qui Parmensis erat amicus, « atque ad me, inquit, persequendum socius. » Hinc Uberium Parmensem Ratherii hostibus favisse suspicio est. Ipsa vero « collecta » in Missæ sacrificio recitanda, contra canonum violatores et contra persecutores compacta videtur.

§ XVI. — Ineunte anno 965, Ratherius Milone invasore agente capitur. Restitutus paulo post inventu ducis Judithæ. Judicium et compositio contru rebelles. Quanto in periculo adhuc versaretur, et qua sollicitudine sibi caverit. Impulsus ut episcopatum Miloni concederet, renuit. Duæ ad Milonem epistolæ sub natalitia festa scriptæ. Reproducitur cum additamento Conclusionem deliberativam. Locus perobscurus de Sikero explicatur.

. 102. Cum Milo Ratherii æmulus Veronensem clærum memoratis de causis adversus eundem epi-

scopum concitatum vidisset, tempus opportunum credidit, quo ejusdem cleri capitibus secum ascitis, in cum aliquid violentius tentaret. Hujus conspirationis indicia suboleverunt « inclytæ illi duci, » quæ Ratherium idecirco tuitioni comitis commendavit, uti traditur in « Qualitatis conjectura » num. 14. « Hujusmodi in me dux inclyta comperiens mores, indeque mihi inimicos per plures, destitutumque amicorum præsidio, utpote advenam, omnium, verita ne pejus etiam mihi quam contigit eveniret, commendavit me tuitioni comitis non ignoti. » Hæc « dux inclyta » erat Juditha Henrici II Bajoariæ ducis mater, quæ cum Bajoariæ ducatum simul et Marchiam Veronensem filii ætate minoris nomine administraret, hoc tempore una cum filio Veronæ degebat. Confer. § 12, num. 76 et 77. « Comes » autem « non ignotus » vocabatur Bucco, sub quo hæc conspiratio contigit. Vide epistolam 12 ad Ambrosium, num. 3. Hic primum Ratherio fuerat infensus, adeo ut is se ab eo liberari percuperet; sed interventu laudatæ [CXXX] ducis eidem favere cœpit ac propterea ipsi comiti noster episcopus apertavit illa Ovidii (*Ep. II ad Nannon.*):

Probra Theraphnæ qui dixerat ante maritæ,
Mox cecinit laudes prosperiore lyra.

Et rationem addit; « Postquam enim de illo, » mihi utique infenso, « dixeram: Qui liberavit Israel de manu Pharaonis, liberet Ratherium de manu Bucconis; dum ille abiturus meliorari cœpisset, cœpi et ego taliter aggarire. » Quatenus autem is in memoratis augustiis Ratherio favorit, videamus.

. 103. Erat Veronæ in inferiori parte ejus montis, in quo nunc S. Petri castrum situm est, præsidium pro eo tempore satis tutum, quod « Palatium » dicebatur (*V. Qualit. conject. n. 14, et not.*). Huc ut sese Ratherius reciperet, Bucco mandaverat. Verum episcopales ædes ille deserre noluit. In has itaque armatorum irruptione facta est, quæ episcopus captus et abductus fuit. Milonem præcipuum auctorem fuisse liquet ex epist. 8 ad eundem impetorem suum scripta. « Me comprehendisti, adduxisti, spoliasti, exsulasti: ad dedecus hæc omnia tamen imperatoris, et, licet dissimulent, ducum nostrorum, » nimirum Judithæ et Henrici II. In eandem conspirationem omnes pene clericos consensisse, imo et conjunctis studiis eandem machinatos in *Itinerario* scribit num. 4. « Ab eodem invasore » (Milone) « vobis non penitus in tantum ignaris, neque eidem contrariis, ut mille non defuerint, qui vos pene omnes nedum consensisse, hoc crediderint machinasse, postea comprehensum, pulsum, injuriatum, exspoliatum, custodiæ mancipatum, » etc. Unum autem præ cæteris « conductorem præcipuum omnium, » qui se comprehenderunt, in « Qualitatis conjectura » testatur num. 16, ubi cæteris calamitatibus, quæ hac occasione ipsi fuerunt illatæ, ecclesiæ direptionem et domus episcopalis destructionem adjicit. Hæc Ratherii captura contigit circa diem 24

aut 28 Januarii an. 965. Diem astruunt illa in *Qualitatis conjectura*, num. 6: « Cum fuisset captus, cœpit cantare stultissimus. Ecce quod concupivi jam video. Putabat enim, fatetur, quod esset, tunc penitus expellendus; et gaudebat, quod ipse non dimiserit episcopatum, sed episcopatus eum: et hac arte volebat, ut dicit, repetere monasterium. » Verba « Ecce quod concupivi jam video » sunt in antiphona ad *Benedictus* duorum [cxxx] festorum S. Agnetis, primum die 21, dein 28 Januarii, quam idcirco cantasse videtur, quia alterutro die captus fuit. Similiter alios versus, et antiphonas dierum, qui dum scriberet decurrebant, usurpare consuevit, ut aliis locis videbimus. Annum vero 965 historiæ contextus, quem subjicimus, comprobabit.

104. Non multo post Ratherius « imperatoris clementia, et subventu excellentissimæ ducis » Judithæ ereptus et reductus fuit (*Itiner.* II. 4). Non tamen conquievit rebellio, imo ea erupit apertius, cum non Ratherium tantum impeteret, verum et ipsum comitem Bucconom, qui Ratherio patrocinabatur: unde auctor in epist. 12 ad Ambrosium num. 3, ait: « Bucconis in præsentia conspirationem super eum, meque fecerunt, » Hic comes Ratherium monuerat, ne domui episcopali, in qua tanta pertulerat, sese amplius crederet, sed ut « curtem altam (*Qualitat. conject. n.* 14) ab episcopo non longe dissitam, quæ munitior erat, incoleret. Paruit ille, eamque ex munita munitiorem reddidit. Crescente tumultu idem comes tutius fore duxit, si episcopus memoratum « Palatium » in monte constructum ascenderet. « Obtemperavi, » inquit, « vastissimum erat: recuperari » (id est reparari) « ocius feci. » (*Ibid.*) Cum vero etiam in Bucconem rebelles conspirarent; is præcepit ut sua uxor ac filii una cum Ratherio habitarent in « Palatio; » ipse vero comes in circum, seu amphitheatrum, quod vel tunc vulgo appellabatur « Arena, » et ex opposito latere civitati præsidio erat sese recepit. Episcopum una cum comitis uxore et filiis in eodem « palatio » degere visum est per absurdum. Hinc ille « palatio » relicto, episcopales ædes licet formidolosas repetiit. Non ausus ibidem diutius morari. Gardam munitissimum oppidum proficisci cogitabat, sed cum paschale festum immineret, quod anno 965 incidit in diem 26 Martii; ne episcopalibus officiis in tanta solemnitate deesset, elegit in civitatis angulo locum juris, ut videtur, publici, in quo ut ædificium sibi construeret, comitis licentiam quæsivit. Quidquid autem hoc non solum consentiente, sed etiam opitulante fuerat exstructum, illico concrematum fuit. Dum istud ædificium vellet restructuere, comes initio prohibuit, deinde iterum permisit. Restruxit autem melius. Sed cum hæc comitis anceps voluntas suspicionem Ratherio inieccisset, exactis jam festis paschalibus, Gardam confugere iterum meditabatur [cxxxii]. Interim Joannes diaconus venit, cœpitque deplangere porticum sancti Petri ruinam minari, nisi episcopus, ad

A quem ecclesiarum reparatio per hæc tempora pertinebat, ocius subveniret. Porticus intelligitur ecclesiæ S. Petri in monte (*Ibid.*) Huc itaque Ratherius statim ascendit, ac restaurationi manum admovit, porticusque, cujus reliquæ nunc ibidem supersunt, ille esse creditur quem Ratherius refecit. Hunc autem sancti Petri situm, ad quem per gradus ascendebatur, suæ tuitioni opportunum, ne a civitate et cathedrali longius abesset, haud deserendum putavit. Inimici quidem ejus in reprehensionem vocarunt, quod episcopales ædes non repeteret. Pravam autem illorum consilium detogens in *Qualitatis conjectura* num. 15: « Tuæ malignitatis, inquit, ne sileatur intentio, maluisse te optime scio, tali quod versarer in loco, ex quo inimicis essem adibilibis meis, neque te dolere, quod domum suspectam reliquerim, sed quod me in tutiore locaverim. » Hinc ipsum ibidem immoratum videbimus ad annum usque 968, quo ad Ambrosium epistolam scripsit, et subinde Veronam plane deseruit.

105. Post multas ejusmodi vicissitudines iudicium tandem de rebellibus institutum. Sed etsi multa crimina et damna versabantur in causa, omnium tamen cognitione prætermissa de uno perjurio actum fuit, quo in conjuratione contra se excitata jusjurandum imperatori præstitum læsum fuerat. « Cum comprehensio mei, » inquit in eodem opere num. 16, « expulsio, spoliatio, abductio, retrusio, ecclesiæ direptio, domus episcopalis destructio, eleemosynæ imperatoris deletio, facti illius » (quo scilicet Ratherius ab ipso imperatore fuerat restitutus) « diffactio, urbis irruptio, reverentiæ imperialis vilipensio, et alia multa his cohærentia adhuc essent, ut et existunt in causa; melioratione relicta, de sola pejeratione homicidalis perageretur » [*forte peracta est*] solummodo causa. Melioratio pro discussione et emendatione accipitur: unde in *Itinerario* num. 4 similiter quæritur, ea omnia, quæ in se commissa fuerant, *indiscussa fuisse relicta, quasi in eis nil inveniri valeret quod reprehendi legibus vel leviter posset.* Pejeratio, de qua tantummodo actum fuit, ad eam fidem refertur, quam et Ratherius, et Milo et Veronenses omnes Ottoni Veronam ingresso juraverant. Hanc utique Ratherii hostes violarunt, dum persecutionem in eum commoverent, [cxxxiii] irruptionem fecerunt in urbem, et tot alia ipsi et ecclesiæ inferentes mala, imperiale illud edictum moliti sunt destruere, quo Otto Ratherium restituens præceperat ne quid mali in eundem committerent. Vide quæ scripsimus § 13, num. 86. Nihil tamen de tot ac tam gravibus criminibus contra Ratherium perpetratis in iudicium deductum fuit. Solum perjurium multatum.

106. Quæ autem *compositio* in hoc iudicio pro hujusmodi perjurio constituta fuerit, seu quæ multa ob ipsum perjurium rebelles fuerint affecti, explicatur in epist. 12 ad Ambrosium: *Ad compositionem deducti, centum libras argenti dare fuerunt compulsi.* Cum vero illi tantæ pecuniæ solvendæ impares es-

sent, « me adito, » subdit, « de thesauro ecclesiæ triginta fere libras acceperunt mutuo sub hac attamen cautione, ut si ad tempus hoc persolutum non habuissent statutum, dupla componerent emendatione. Sunt jam anni tres, nihil reddunt omnino. » Ex his postremis verbis tempus laudati iudicii, et capturæ Ratherii palam elicitur. Etenim epistola 42 ad Ambrosium scripta fuit Kalendis Julii anni 968. Triennium ergo, quod a multa illa in laudato iudicio decreta, et a mutuo datis libris triginta effluxit, incipit medio circiter anno 965, ac proinde in hoc tempus illud iudicium et compositio incidunt. Ut autem congruum tempus detur iis Ratherii vicissitudinibus quæ a die capturæ ejus ad hoc iudicium usque contigerunt, idem captus perspicitur circa diem 8. Agnetis anni ejusdem. Hunc eundem annum confirmat sermo in octavis Paschæ habito anno 968. In hoc enim libras ferme quadraginta in restauratione domus episcopalis, quæ in memorata rebellione destructa fuerat, se « hoc triennio » expendisse tradit. Ab octavis autem Paschæ anni 968, si per « triennium » ascendas, ex quo restaurandæ domni episcopali operam dare cœpit Ratherius, venies ad annum 965.

107. Post illud iudicium, quo nihil de malis episcopo illatis actum et multatum fuit, rebellium animi pacis consilia non inierunt. Imo cum nulla conciliationis spes effulgeret, illud unum Ratherio superesse visum est, si « accepto animarum pretio » Miloni episcopatum cederet (*Qualitat. conject. n. 16*). Hujus consilii incentor ipse Milo, qui episcopos ejusdem consilii fautores invenit. Unus ex his, atque præcipuus fuit Ubertus [cxxxiv] episcopus Parmensis, cujus alibi mentionem fecimus (*Qualitat. conject. n. 16*). Neque inter Ratherii amicissimos defuerunt qui idem concilium probarent. Unus inter hos pretio, aut muneribus victus, adiit ipsam ducem Juditham Veronæ degentem, quæ Ratherio favebat, eique affirmavit imperatorem itidem velle, et forte etiam addidit præcepisse, ut ille episcopatum Miloni dimitteret. Hoc molimen sub finem anni 965 maxime effebuit. Hinc Ratherius instante natalitio festo ad Milonem litteras dedit, in quibus eum « Vicentinum » vocat origine, non episcopatu (*Epist. 8*); Veronensis enim episcopus contra Ratherium fuerat ordinatus, unde « impetitorem vehementissimum » ipsum appellat. Causas, cur sibi tot mala intulerit, duas proponit, unam vetustiore, quia ipse ad Veronensem cathedram promotus fuerat, antequam Milo nasceretur; recentiore alteram, quia nec morte, nec fuga eidem episcopatum dimitteret. Indicat ejus nisus, ut se ad fugiendum compelleret. Constantiam vero suam præferens in ferendis quibuslibet, ne cessanti episcopatus consentiret, uni tantum imperatoris et ducum imperio, si modo certum sit, et expressum, se cessurum significat. « Si respicere nunquam deliberas, inquit, alia moliri, quod cœpisti, tenta, suggero, via, imperatoris et ducum nostrorum, si vales, acquirendo utique, quo rece-

dam, imperium, et non per significantiam aliquam » (uti actum fuerat apud inclytam ducem), « sed simpliciter et aperte ad intelligendum, nam cætera omnia moliris incassum. » Memorat « pontifices » id est episcopos, Milonis « fautores. » In fragmento alterius epistolæ ad eundem (*Epist. 9*), quæ sub idem tempus, eademque de causa scripta fuit, duo hominum genera distinguuntur, quorum alii Miloni consentiebant, alii Ratherio nequaquam opitulabantur. Reproduxit hac occasione *Conclusionem deliberativam* Leodii scriptam anno 955, cum ad cedendum Baldrico episcopatum Leodicensem pluribus impelleretur. Pauca tantum adjecit in fine, quibus declarat sex et decem priores ejusdem opusculi rationes, quas in Leodicensi casu attulit, æque valere in Veronensi, easque nunc reproducere, ut « pravigeris compulsoribus » respondeat. Se vero non cessurum unquam profitetur, nisi vel canonico iudicio, vel imperiali potestate pellatur.

108. Magnas fuisse ejusmodi angustias, quibus Ratherius partim oblato pretio, partim [cxxxv] importunis etiam episcoporum suasionibus, partim minis ad cathedram Miloni cedendam impellebatur, ex eo cognoscitur, quod idem Milo hoc tempore episcopatum sese evicturum confideret. Id manifestum fit ex facto Sikeri, quod annis quatuor post tertiam Ratherii restitutionem contigit. Hi enim quatuor anni computandi ab anno 961 exeunte, cum Ratherius ab Ottone fuit tertio restitutus, desinunt exeunte pariter anno 965, quo ipse ad episcopatus cessionem maxime urgebatur. Id factum obscure propositum in *Qualitatis conjectura* num. 9 in eam sententiam, quæ multa consideratione explicanda fuit, sic exponendum videtur. Ratherius, antequam secundo pelleretur, Sikero dederat castellum ad jus Veronensis ecclesiæ pertinens, ex quo præter vassallorum servitium libras sex denariorum Veneticorum annis singulis posset percipere. Dum anno 961, Otto Veronam ingressus eundem episcopum restituit. Sikerus ab eodem Ottone privilegium obtinuit, quo idem castellum sibi confirmatum fuit. Ter ille episcopum offenderat; ac forsitan metuens ne ipse episcopus restitutus hoc castellum sibi adimeret, diploma ejusmodi procuravit, cui episcopus non auderet reniti, aut etiam nollet. Cum vero ille subinde Ratherium sibi fecisset amicissimum, is non solum post suam restitutionem eum in castelli pacifica possessione annis quatuor reliquit, verum etiam ecclesiæ Veronensis terram trans lacum Gardæ sitam, et forsitan memorato castello proximam eidem concessit. Quatuor porro annis exactis sub finem anni 965, « eo die quo Milo putaverat episcopium super eum » (Ratherium) « evincere, » Sikerus ad hunc descripta misit in breviculo quæcunque ipsi muneris nomine contulerat, simulque affirmabat, se ista « non pro ulla compositione, sed pro terra acquirenda » dedisse: ex quo sequebatur illam terram veluti emptam suam esse, nec ad jus ecclesiæ pertinere. Hac forsitan ratione cavere sibi voluit de ipse

terra, sicuti imperiali diplomate de castello caverat, ne forte si Miloepiscopatum, uti putabat, evinceret, eam terram repeteret, et in jus ecclesiæ revocaret. Cum RATHERIUS, quæcunque SIKERUS dederat, amicitiae causa collata accepisset, hoc audaci Sikeri nisu detecto, pœnituit se illi terram dedisse. Imperatoris vero diploma reveritus, nullam de castro questionem movens diploma reveritus, nulla de castro quætionem movens respondit [cxxxvi]: « Sufficeret ei quod ipse dederat castrum. » Illo autem affirmante se et terram velle tenere jure suo, et castrum, quod per « donum » Imperatoris ad se pervenisse mentiebatur. indignatus episcopus eam ipsi terram abstulit.

§ XVII. — *Ratherii acta anni 966. Scribit Qualitatis conjecturam. In abbatiâ Muguzani, submoto abbate male morato, instituit clericos. In Quadragesima synodum celebrat. et Synodicam edit. Opusculum ejusdem de Nuptu illicito. Romanum iter meditatur, et cur. Itinerarium evulgat.*

109. Cum RATHERII HOSTES intellexissent eum nolle episcopatum Miloni cedere, nisi imperatoris præcepto cogeretur, mores et vitam ejus multis censuris, seu potius cavillationibus cæperunt perstringere, quibus ad imperatorem delatis, imperiale præceptum quod expetebant eliceretur. Hoc autem molimen ut episcopus elideret, easdem cavillationes ipsorum adversariorum nomine ac verbis publice exponendas duxit in opusculo, quod inscripsit: « Qualitatis conjectura cujusdam. » Censorum suorum malignitatem explicans in *Apologetico* num. 4. « Quidam, inquit, sive putatis, sive a se magis confictis me jaculant criminibus. Quidam bona, si qua videor agere, sinistris interpretationibus non desinunt infuscare. » Cum porro idem se ipsum non vereretur reprehendere, et sua quoque leviora delicta augere et exaggerare soleret, ut in libellum *Confessionis* observavimus; nil mirum si in *Qualitatis conjectura* accusatorum ejusmodi indolem secutus. ut iisdem materiam præberet censuram, in censuris ipsorum nomine expressis « vera falsis, opinabilia certis » immiscuerit, uti numero primo significat. Rarus, seu potius singularis hic scribendi ac semetipsum criminandi modus. « similem, cui, » ut ipse ait, « ante me, credo, de se nullus fecit: » cum præsertim sui vindicias adeo neglexerit, ut pejora adhuc de se existimari cuique permiserit, addens: « Legat ergo qui volet, et de me proferat pejus quiddam, si valet. » Hinc difficile erit discernere, quænam censuræ in hoc opere RATHERIO impactæ sint « veræ, » falsæ, » quænam « certæ, » vel opinabiles [cxxxvii]. » Ex zelo tamen, quo fervebat, ac ex severiore vivendi ratione ipsius valde credibile est, graviora saltem, quæ in eum ingeruntur crimina, vel falsa omnino esse, vel nimium exaggerata. Confer *Admonitionem* in *Excerptum ex dialogo confessionali* num. 3. Cæterum recte judican-

(7) (Quam forti pacatoque animo noster episcopus ferret non solum oblocutores, sed etiam persecutores, altiori mente veluti magnum suum bonum habens, quæcunque acerbiora mala ex ipsis prodierant, perspicies ex dictis supra num. 23. Hinc quoque tibus, nec ipsa bona et laude digna per se, perversa interpretatione distortis in mslm, tota hæc cavillationum censura inaigne auctoris encomium videbitur, quo accusatorum malignitas satis detegitur. Episcopum enim exhibet a superbia, a deliciis, a muneribus alienum, contemptorem divitiarum, humilem, pauperem, pœnitentem, qui vestibus incomptis et minime pretiosis, aliaque mediocri suppellectili utebatur: qui occupabatur servilibus, dormiebat in scamno, aut libentius humi; qui frugem mensam parabat et ad eam pauperes adhibebat; sæpe abstinerebat a carnibus et fere a vino, unde abstemius vocabatur; qui jejunabat et pœnitentiam agebat pro aliis; non quærebat, imo detestabatur gloriam, nec curabat si quisque de se obloqueretur; quin (7) oblocutores et conviciantes quandoque præmiis donabat: qui zelo disciplinæ abripietur in acriorem reprehensionem omnium, nec sibi ipsi parcebat, sed sua quoque crimina palam confitebatur, et nunquam etiam, ut innuimus, augebat, exaggerabatque; qui volebat ministrum vel capellanum habere, non adibat regem aut magnates, nec ab ipsis quidquam postulabat; qui pronus erat ad sacras basilicas struendas, aut restruendas; nihil e rebus ecclesiæ in consanguineos volebat conferre; totus erat in libris, frequentiam oderat, amabat solitudinem; a ludis, venationibus et similibus oblectamentis abhorrebat. Hæc et alia hujus generis non pauca, etsi maxime commendabilia sint, a censore tamen in reprehensionis argumentum ac speciem proposita in laudato opere præferuntur. Inseritur episodum contra Judæos, qui Veronæ præpotentes fuisse noscuntur, nec non contra illos, qui Judæis amicitiam et favorem præstabant [cxxxviii]. Notantur abusus quibus multa ecclesiæ bona aliis atque aliis nominibus fuerant injuste distracta. Quidam enim ecclesiæ agri a potentibus occupati, vel etiam ab episcopis primum usufructuario nomine concessi ad tempus, ita postea principis diplomate conferebantur, et confirmabantur, ut velut in jus regium redacti ab ecclesiæ jure exciderent. Confer quæ de SIKERO retulimus sub finem paragraphi præcedentis. Perstringuntur tres contractuum species, quibus ecclesiæ bona distrahebantur, id est « commutationes, libelli, et precaria: » hæcque omnia partim necessitate episcoporum, partim per fraudis subreptionem contigisse traduntur. Concludit RATHERIUS cum elogio Ottonis imperatoris, quem ut sibi propitium reddat, suas augustias et periculum paucis explicat. Ne autem suis hostibus falsas criminationes obtrudentibus faciles aures et fidem præbeat, eam ipsorum consuetudinem notat, qua in episcopum culpam rejiciant quorundam malorum, quorum ipsi sunt rei. Exemplum recentissimum profert cujusdam ole-

intelligere licebit quo sensu Everaclus Leodicensis episcopus ad RATHERIUM scribens epist. 14, col. 570, b., patientiam ejus in adversis extulerit his verbis. « Patientia si memoretur (si fas est dicere fide salva, ne Deum offendam) tu es ipsa. »)

rici ad diaconatum ab invasore promoti, qui cum terram juris episcopalis per potestatem sæcularem teneret, atque diriperet; « ad pedes nemine persequente confugiens Domini imperatoris, mentitus est quod » (Ratherius) « suum ei beneficium abstulisset. » Cur hoc opusculum affligamus ineunti anno 966, ex notatione prima, quam ipsi subjecimus, exploratum fiet.

110. Hoc eodem tempore, quo Ratherius « malevolorum cavillationibus » acerrime impetebatur opusculum edidit de *Abbatia Magonziani* nunc *Maguzani*, ubi mutationis in eam inductæ rationem exponit. Hæc abbatia, in confinio diœcesis Veronensis, Brixianæ proximo sita, cum suo prædio ita dispositioni episcoporum subjecta erat, ut aut obeunte ibidem abbate, aut male morato et incorrigibili, alijs Veronensis diœcessis ab episcopo substitueretur, qui efficeret ut militantes in ea monasticam vitam custodirent. Id autem ex fundateris mente non bene cesserat [cxxxix]. Hungari, qui hoc sæculo Italiam invadentes, incendiis ac deprædationibus vastaverant, ejusdem abbatie cœnobium incenderant, eoque augustiæ res ipsius abbatie, et temporum corruptela processerant, ut solus ibidem abbas existeret, idemque moribus nequam, qui publico cum scandalo uxorem et filios alebat. Hunc Ratherius ad emendationem revocare studuit; sed frustra. Ter enim fuga se subduxit, ac per internuntios oblata episcopo pecunia, rem cum ipso componere nisus est. Exhorruit Ratherius tantum scelus; hæsit aliquandiu quid ageret. « Si enim ego, inquit, possessiunculam Dei Genitrici collatam melius quasi dispensaturus mihi retinerem, aut meorum alicui darem, ne successorum aliquis meorum meo similiter faciens exemplo, elemosynam illorum bonorum destrueret, non nihil verebar. » Cum autem perrarum et difficile esset eo tempore monachos propositum exacte observantes subrogare, tres presbyteros cum diacono, subdiacono, et aliquot clericis in eadem abbatia collocavit, qui sacris officiis vacarent. Suam cuique taxavit portionem, et declaravit officia. Alium presbyterum graviolem omnibus præfecit, qui disciplinæ et reddituum distributioni præsideret. Alia nonnulla desiderantur; nam opusculum sine caret.

111. Cum (*Itiner.* num. 5) bis in anno episcopos synodum habere sacri canones jubeant, id exsequi non prætermisisset Ratherius, si quid in synodis utiliter agere se posse credidisset. Verum « scitis, » inquit in *Itinerario* ad suos clericos, « scitis me semper hoc agere ideo distulisse, quod dicerem me, unde synodare deberem, omnino nescire. Solet enim in synodis, si quid » ontra canones actum est, emendari. Sed si hoc agere tentavissem, omnibus, quæ in canonibus sunt scripta, regyratis, de nullo eorum vos curare viderem omnimodo. » Aliquot subdit exempla, quæ temporis pravitate ac perversitate declarant. Ut autem experimentum aliquod faceret, hoc anno 966, Quadragesimæ tempore

diœcesanam synodum convocavit. Qui autem hujus synodi exitus fuerit, refert in laudato opusculo num. 6. Ante synodum præceperat, ut biduo ante archipresbyter et archidiaconus cum ordinariis, seu canonicis cathedralis, eos qui tum ex titulis urbis, tum ex plebibus ruralibus interesse debebant synodo, discuterent, et si quæ essent corrigenda, diligenter inquirent, ut die tertia, qua [clx] episcopus synodo præesse debebat, ipsi emendanda referrent. Non solus archipresbyter, nec solus archidiaconus, sed omnes canonici præ multitudine convenientium ad synodum, ut examen biduo conficeretur, inquirendi officium susceperant. Coacta synodo die tertia cum episcopus residens interrogasset quid actum fuisset, respondit unus, cujus potissimum intererat, eos inquisisse de psalmis et de alijs hujusmodi, » et Deo gratias non malum adeo invenisse. » Ad hæc episcopus, qui mala multa non ignorabat, ironice subdidit: « Quid haberem ergo de tot sanctis, nisi Deo gratias dicere? » Et post pauca: « Si de psalmis, et non de alio in isto concilio debet esse conquestio, me primum ad examen producite; convinci nam possum, me illos non, ut competeret, scire. Unde igitur synodus ageretur, nil amplius quod emendaretur invento? Sciscitatus itaque de fide illorum, inveni plurimos nec ipsum sapere symbolum, quod fuisse creditur apostolorum. Hac occasione Synodicam scribere omnibus presbyteris sum compulsus. » Hanc synodum « mediante Quadragesima » habitam, et in ea Synodicam editam indicat: quod intelligendum de media Quadragesima anni 966 in Admonitione ad ipsam Synodicam probavimus.

112. Hæc *Synodica* maxime insigne est decimi sæculi documentum, ex quo disciplinam ejusdem temporis potissimum agnoscimus. Inscripta est omnibus presbyteris et cæteris ordinibus per universam diœcesim constitutis. Ter eos ad examen in synodo vocaverat: et cum ob multarum rerum copiam ac potiorum capitum ignorationem nihil fere potuisset verbis conficere, hac synodali epistola scriptis vulgata providendum credidit. Ut mederetur ignorantia circa symbolum, tria symbola scribenda et memoriæ mandanda præcepit, id est *symbolum* seu *collationem apostolorum*, « sicut in spalteris correctis invenitur, » illud quod in mtssa canitur, et illud quod S. Athanasii nomine circumfertur, monuitque neminem ad sacerdotium promovendum, aut in sacerdotio psmansurum, nisi eadem symbola memoriæ teneret, cum « proxime » ad examen vocabitur (*Itiner.* num. 7): Vocavit autem post aliquot menses, cum hoc eodem anno Romanum iter meditaretur; ac propterea inobedientes inventi tanto metu pœnarum fuerunt percussi, ut non solum promiserint se deinceps omnia quæ imperaverat præstituros, verum [cxli] etiam multæ, ut videtur, nomine ad illuc iter carpendum opem polliciti sint. Utilissimis porra institutionibus tota Synodica referta est. De sanctificatione dei Dominicæ et festo-

rum pluribus agit, necnon de iis, quæ clerici calere et in quibus exerceri debent. Dum studii necessitatem inculcat, declarat ordinandos nulla ratione ad ordines promotum iri, « nisi aut in civitate nostra, » inquit « id est in schola ipsius cathedralis) » aut in aliquo monasterio, vel apud quemlibet sapientem ad tempus conversati fuerint, et litteris aliquantulum eruditi, ut idonei videantur ecclesiasticæ dignitati. » Peculiaris est abstinencia a carnibus quatuor hebdomadibus ante Natale Domini (festis diebus exceptis) præscripta, sicuti et continentia præscripta conjugatis tum in Adventu, tum etiam diebus viginti post Natale, in octavis Paschæ et Pentecostes, in litanis, et omnium festivitatum vigiliis, sextis etiam feriis, præcipue autem omnibus diebus Dominicis. Quoad horam jejunii solvendi Quadragesimæ tempore, mitior inducta cognoscitur ecclesiastica disciplina. Cum enim ex veteri institutione idem jejunium protrahendum esset ad vesperam usque, in *Synodica* solutio ejus conceditur post horam nonam. Hac de re videsis plura in eadem *Synodicam*, not. 48. Expetit, ne ullæ festivitates sanctorum (exceptis festis B. Mariæ, apostolorum, ac ecclesiæ patroni) in Quadragesima, et in diebus jejunii quatuor temporum celebrentur, hac ratione allata. quia his diebus « magis jejunium tenendum quam festivitas celebranda. » Cum scilicet ex Ecclesiæ disciplina diebus festivis non servaretur jejunium, ut ex ipsis Quadragesimæ Dominicis liquet, festa, quæ in dies juniorum inciderent, transferenda existimabat. Illud tandem non prætermittendam, huic *Synodicæ*, a num. 6 ad duodecimum usque insertam, legi solemnem quamdam ecclesiasticam formulam, quæ legenda, aut recitanda in synodo, *Admonitio*, seu *Sermo synodalis* in melioris notæ codicibus inscribitur; quæque *Sermonis* titulo Leoni IV a nonnullis perperam attribuitur. Vide hæc de re plura in Admonitione ad ipsam *Synodicam* num. 2.

113. Cum hac in *Synodica* episcopus, ut innuimus, sanctificationem diei Dominicæ potissimum inculcet, hac occasione commemorandum arbitramur factum quoddam ad eandem sanctificationem pertinens, [cxlii] ex quo exploratius patebit, quantæ curæ ipsi fuerit hæc observantia. « Cum excommunicatione interdixi, » inquit in epist. 12 ad Ambrosium, « ut ab opere servili Dominica die cessarent. Id cum evincere nullo modo valuissem, portas (subaudi civitatis) obserari contra venientia plaustra præcepi. Num id sub hoc *Synodicæ* tempus, eodemque anno 966 contigerit, an aliquando ante vel post, incertum est. Certe vero hoc factum a malevolis arripitum postea fuit, cum aperta rebellione episcopum multis accusationibus impetiverunt; unde subdit: « Hoc facinus aut morte, aut expulsione mea debere judicabant expiari. »

114. Post Quadragesimam anni 966 RATHERIUS opusculum scripsit *de Nuptu illicito* (Vid. not. 4). Huic occasionem præbuit Joannes Veronensis Eccle-

siæ clericus, qui in præcedenti Quadragesima filio suo item clerico uxorem tradiderat. Cum clericorum nuptias episcopus semper est detestatus, tum vero in has præsertim invehitur, eo quod illegalitate duplici et Quadragesimæ tempore initæ fuerint, et nocte Dominica consummatæ. Simile quidpiam antea fecerat Pedrevertus; sed in ea cautione usus fuerat, ut matrimonium a filio contraheretur occulte, Joannes vero « tam manifeste hoc fecit, ut neminem istius civitatis latere valuerit. » Tantum scandalum non ferendum episcopus duxit; « quia si irreprehensum relinquitur, jure factum omnino videbitur: nullus enim non dubitabit exemplum inde capere, quod compererit neminem vituperasse. » Mentem quidem parentum in hisce filiorum nuptiis procurandis eam fuisse existimat, quod in comparatione mali melius esset eos uni uxori conjugi, quam per plures feminas magis mortifere divagari. Sed præter vetitum nuptiarum tempus illud præcipue malum ob oculos ponit, quod in ejusmodi clericorum nuptiis, quas sacris canonibus interdictas adulterii loco habet, cum patres clerici filios item clericos matrimonio jungant, et similiter filii cum suis filiis se gerant, parentum adulterium transit in filios, et ita perpetuum efficitur. « Quocirca, » inquit, « monendi et obsecrandi, fratres, ut quia prohibere, proh dolor? a mulieribus valetis nullo modo, filios de vobis generatos dimitteritis saltem esse laicos, filias laicos jungeritis, ut vel in fine saltem vestro terminaretur, et nusquam in finem sæculi duraret adulterium vestrum. » Similiter deterret etiam laicos, ne filias cum clericis jungant; ac propterea nobilem [cxliii] quamdam feminam « dominæ » appellatione donatam, quæ fratris sui clerici filiam clerico Joannis filio nuptui dederat, his verbis affatur num. 3: « O utinam tu, domina, cui tam bonus frater tanta bona dimisit. hoc antea cogitasses; et filiam ipsius illius bonis benedictam uni bono dedisses laico, et finem ipsius imposuisses peccato, » nimirum illi, quod adulterium vocavit. Iis vero, qui memoratis nuptiis vetitum tempus violarunt, quadraginta dierum pœnitentiam imposuit, et, quod in ædificationem maxime cedit, eandem quoque pœnitentiam sibi metipsi præscripsit, quippe qui, ait, « utique hactenus, dum non restiti, consentiens fui. » Hæc pœnitentia in jejunio potissimum sita erat, « ita videlicet, ut si cæteri fideles reficiuntur tertia hora, nos sexta; si illi sexta, nos nona; si illi nona, nos usque ad vesperam jejunemus. »

115. Otto I imperator, anno 966, Italiam repetiit, ut rebellionem contra Joannem XIII summum pontificem excitatam reprimeret. Hac forte de causa episcopis præcepit ut milites suos tanquam imperii vassallos ad bellum dirigerent. Itaque milites etiam RATHERIUM mittere jussit. In hanc rem animadvertenda duo testimonia, quæ leguntur in duobus nostris auctoris opusculis scriptis eodem anno 966. Imperiale præceptum de militibus dirigendis indicat in sermone *de Maria et Martha* lucubrato post medium

Augustam anni ejusdem num. 4: « Milites, ait, A quando etiam meos ob Cæsaris cogo præceptum. » Ipsum vero præceptum in expeditionem Romanam sibi jam denuntiatum significat in *Itinerario*, quod circa festam S. Andreae exaravit, dum num. 1 scribit se Romam profecturum « non imperiali, quia imperatum est minime, jussu, milites solum ut mitterem meos ab eo (Ottone I) cum mihi sit imperatum. » Cum de Romano itinere agat, quod non imperiali jussu, nec belli causa se suscepturum affirmat, procul dubio militaris expeditio, quæ a Cæsare præcepta fuit, in Romanas partes contra Romani pontificis hostes directa non obscure innuitur. Solos autem Ecclesiæ Veronensis milites seu vassallos mitti jussit, imperator, non vero ad bellum profectus voluit etiam Ratherium, qui militiam clericis et multo magis episcopis canonica lege interdictam refugiebat.

116. Memoratum opus, quod *Itinerarium* vocatur, cur Ratherius (V. not. 1) sub hujus anni finem scripserit, explicandum est. Imperatorem [cxlv] cum multis tum Italiæ tum Germaniæ episcopis Romæ futurum non ambigebat. « Sapientissimos enim, » ait num. 3, « tam de isto regno (id est Italico) quam et de his, qui cum domino nostro venerunt semper Augusto (utique ex Germania) illic (Romæ scilicet) adfuturos cognosco. » Cum ex his plenarium concilium cogi poterat, tum vero convocatum iri sperabat pontificis et imperatoris opera: « quos convocatos, » inquit, « synodum autumo universalem, concedat Deus sanctæ Ecclesiæ, ut expedit, utilem. » Hujus itaque concilii spe se Romani profecturum testatur, ut dissidii causis inter se et clericos suos ibidem propositis, quid sibi, quid suis clericis agendum esset, summi pontificis ac tot episcoporum sententia decerneretur. Egregium de auctoritate et doctrina Romanæ sedis testimonium inserit num. 2: « Quid enim de ecclesiasticis dogmatibus alicubi scitur, quod Romæ ignoretur? Illic summi illi totius orbis doctores, illic præstantiores enituerunt universalis Ecclesiæ principes. Illic decretalia pontificum, universorum congregatio, examinatio canonum, approbatio recipiendorum, reprobatio spernendorum. Postremo nusquam ratum, quod illic irritum; nusquam irritum, quod illic ratum fuerit visum. Ubinam ergo mellus insipientiæ consulitur meæ, quam ubi fons sapientiæ cernitur esse. » Laudat etiam Joannem summum pontificem, quem nonnulli perperam crediderunt Joannem XII, cum reipsa sit Joannes XIII. Ottonem ipsum imperatorem cum pluribus nominibus laudat, tum ex eo potissimum, quod eundem Joannem XIII ad summum pontificatum promovendum curaverit. Explicat porro et coarguit more suo clericorum vitia, quibus canones impetebantur; Milonis invasoris et rebellium gesta contra se refricat; diocesanam synodum in Quadragesima inutiliter convocatam commemorat. Tot ac tantis malis remedium sperabat ex concilii Romani auctoritate, cui imperialis quoque potestatis favor accederet. Hoc

opusculum ejusdem est indolis ac illud de *Contemptu canonum*. Num vero Ratherius Romanum iter suscepit, et in Romana synodo ineunte anno sequenti habita suam causam proposuerit, documentorum inopia ignoratur. Nonnulli quidem existimant ipsum hoc opusculum lucubrasset, ut clericis hac arte ad resipiscendum adduceret. Certum vero est eum interfuisse synodo [cxlv] Ravennati, quæ fuit velut appendix concilii Romani, ut ex dicendis paragrapho sequenti manifestum fiet.

§ XVIII. — *Acta anni 907. De concilio Romano et Ravennate. Decretum contra mulierositatem clericorum. Ratherius e Ravennate concilio Veronam regressus, diocesanam synodam convocat. Acta hujus synodi. Pauperioribus clericis prospicit. Judicatio, cui subscribunt patriarcha Aquileiensis et comprovinciales episcopi in synodo coacti. Imperatoris privilegium Ratherio concessum. Tumultus clericorum Veronensium, et opusculum Ratherii de Clericis rebellibus. Ejusdem epistola ad Martinum episcopum Ferrariensem.*

117. Imperator Otto, qui anno præcedenti in Germania post medium Augustum comitia celebraverat, mox in Italiam descendit. Dum enim Ratherius *Itinerarium* eodem anno circa sancti Andreae festum scripsit, ille jam huc cum multis Germaniæ episcopis « venerat » Romam profecturus, uti habetur in eodem opusculo num. 3. Romæ quidem erat sub finem decembris, ubi natalitia festa celebravit. Illic cum eodem Augusto plures etiam Italiæ episcopi accesserunt. Concilium, quod ibidem ex Germanis Italisque episcopis congregandum sperabat Ratherius, habitum quidem fuisse ineunte anno 907 certum sit ex privilegio ejusdem imperatoris, quod *actum Romæ* in favorem monasterii Sublacensis, Romanæ synodi mentionem facit. Hoc privilegium primo a Muratorio editum est tom. V Antiquitatum Italicarum, dissertat. 65; dein a canonico Garampio recusum in opere de *Nummo argenteo Benedicti III*, pag. 169, ex quo hæc verba appendimus: « Otto divina favente clementia imperator Augustus. Petitione Gregorii viri venerabilis ex apostolicæ sedis secundicerio religiosi abbatis prioris monasterii beatissimi Benedicti, et sanctæ Scholasticæ sororis ejus, quod dicitur in Sublacu, qui veniens in gremium basilicæ beati Petri apostolorum principis, ubi cum domno Joanne XIII papa sanctæ synodo pro utilitate ejusdem Ecclesiæ et venerabilium locorum intereramus, circumsedentibus [cxlvi] cum Ravennate archiepiscopo quamplurimis episcopis ex Romane territorio, atque Italia et Ultramontano regno, » etc. Notæ chronicae sunt: « Data III Idus Januarii, anno Dominicæ incarnat. 907, imperii vero domni Ottonis, piissimi Cæsaris 5, indict. 10. » Vides synodum Romanam, cui cum Italicis ac Germanis quampluribus episcopis Romanus pontifex Joannes XIII et ipse Otto imperator interfuisse, habitam ante diem 11 Januarii anni 907. Quid in Romana synodo constitutum fuerit, latet. Id solum scimus, post Romanam synodum imperatorem, Ravennam profectum, ibidem celebrasse sanctum Pa-

sola una cum Joanne XIII, ut Reginonis continuator tradit.

118. Ravennæ quoque frequens synodus coacta, quæ Romanæ appendix videri potest. Inter hujus synodi Patres fuit etiam Ratherius, uti constat ex ejusdem concilii, quæ sola superest, sententia contra Heroldum archiepiscopum Salisburgensem, cui noster episcopus subscriptus legitur (tom. XI *Conc. Ven. edit.*). Hanc synodum Ratherius celebratam affirmat « mediante Aprili (epist. 12, num. 1). » Concilium laudat sententia in Heroldum, quæ signatur die « vii Kal. Maii. » Locum indicat chronographus Saxo ad an. 969, nimirum « Ravennæ in suburbio in ecclesia beati confessoris et episcopi Severi (Leibnit., *Actus. Hist. t. I, p. 177.*) » Multa in eadem synodo constituta « ad utilitatem sanctæ Ecclesiæ » continuator Reginonis testatur. Præcipuum consilium fuit restauratio ecclesiasticæ disciplinæ. Id colligitur ex decreto contra mulierositatem et conjugia clericorum, cujus Ratherius mentionem facit. Veronam enim reversus post Ravennæ concilium, mox diocesanam synodum convocavit, ut ejusdem concilii decreta præponeret, et exsequenda curaret. « Celebrata mediantem Aprili, » inquit in epistola 12. Ad Ambrosium num. 1, « universali synodo Ravennæ, reversus convocavit ex omnibus nostræ diœcesis plebibus presbyteros et diaconos, relaturus ex præcepto serenissimi imperatoris quæ inibi constituta sunt. » Cum hæc diœcesana synodus congregata fuerit statim post Ravennatensem celebratam « mediante Aprili anni 967; ut reditu episcopi, et convocatis ad synodum congruum tempus tribuatur, affligenda videtur mensi Junio, vel Julio. Porro inter ea, quæ in synodo edixit Ratherius, unum ibidem memorat præceptum de mulierositate dimittenda. Hoc igitur inter præcipua Ravennatis concilii constituta [cxlvii] fuit. In hoc vitium, quod inter clericos tam late et publice grassabatur, exstirpandum, et ecclesiastica et imperialis potestas conspiravit; ac propterea laudatam constitutum concilii Ravennatis *de mulierositate, seu de uxoribus dimittendis* nunc imperatoris, nunc summi pontificis præceptum a Ratherio appellatur. « Præceptum serenissimi imperatoris » vocat in laudata ad Ambrosium epistola 12, « Augustalem voluntatem » in *Discordia* num. 6. « legationem (seu præceptum) papæ » in epistola 14 ad Nannonem, num. 2.

119. Licet omnes ad synodum evocasset episcopus, non tamen omnes convenerunt. Nam « versutia mihi semper rebellium, » inquit in epist. 12, num. 1, « vitæque meæ insidiantium nostræ matris Ecclesiæ majorum (id est canonicorum) venire quidam sunt designati. » Hos « non venientes cum iterum atque iterum vocari curassem, adfuit missus, nomine Giselpertus, et ex parte sui magistri interdixit per bannum, ne venirent ullo modo ad nostrum concilium. » Hoc interdictum, in epistola 11 ad Nannonem num. 2, ipsi Nannoni Veronæ comiti, qui Bucconi subrogatus fuerat, tribuitur. « Presbyteros ad

A synodum venire, et legationem ipsius papæ de uxoribus dimittendis audire, et omnimodo episcopis obedire adeo prohibetis, ut eos more militum in vestris manibus recipiatis, et eis in omnibus abominationibus, quas contra Deum faciunt, patrocinium ferre non omittatis; et quasi vobis dictum sit, » *Quodcumque solveris super terram, solutum erit et in cælis,* « ita nostram interdictionem eos parvipendere faciatis. » Nanno igitur « magistri » nomine intelligendus est; et Giselpertus ejus « missus. » Quid autem ille, qui ad synodum convenere? « Ex his aliqui, » ait loco citato ad Ambrosium, « cum maxima deliberaverunt superbia, quod neque mulierositatem relinquerent, neque ab officio cessarent. » Hinc colligere licet, Ravennatis concilii decretum contra clericos incontinentes bipartitum fuisse, nimirum ut vel mulieres dimitterent, vel si qui nolent dimittere, tanquam depositi ab officio cessarent. Non destere, qui huic decreto parere noluerunt. Hos Ratherius, « comprehendi et custodiæ mancipari usque ad satisfactionem præcepit. » Satisfactionis nomine pecuniariam pœnam, seu multam intelligit, ut indicant quæ statim subjicit. « Satisfactionis summam in restauranda, seu, quod verius est, decoranda beatæ Dei Genitricis ecclesiæ [cxlviii] (scilicet cathedrali) spe hujusmodi contuli, ut quia illi in agenda pœnitentia inefficacissimi, utpote ebriosissimi erant, Matris intercessio Domini illis saltem obtinere dignaretur veniam, qui ex se emendationem aliam facerent nullam. » Num hæc inobedientium comprehensio et multa in synodo diœcesana acciderint, an postquam illi ipso facto demonstrassent, se nec mulierositatem velle deserre, nec ab officio cessare, incertum est. Ita pariter incertum, num ad synodi tempus referenda sint tria alia, quæ statim subdit gesta. « Quosdam vero de civitate pro diversis sceleribus accusatos, cum ad satisfactionem ventre dignati fuissent, missis e latere meo (*supple* bacularibus) cum ostiariis ecclesiæ comprehendi, ut moris est, feci, et satisfactionem factam in idem opus expendi. Quidam presbyter me os vulvæ appellavit, quem similiter comprehendi; et fuga cum fuisset elapsus, abstuli ab eo quod potui, non tamen ecclesiæ contuli; quia injuriæ meæ vindictam offerre Deo ausus minime, cujus potius laxator quam ultor esse debueram, D fui. Quidam diaconus, quem anno præterito contra spem quoque ordinarium (id est canonicum) feci, unam cum ex parte mea ex melioribus plebem cum curte haberet, ego cum nullam, me fellonem, bausiatorem atque perjurum appellavit; eam abstuli, et mihi, quia fuit necesse, retinui. »

120. Dum in synodo diœcesana Ratherius urgebat præceptum de mulierositate dimittenda, « omnium pene (inferiorum cathedralis præsertim ecclesiæ clericorum) excusatio exstitit, non posse propter inopiam hoc ullo modo fieri; potuisse vero utcumque, si stipendium debitum ex rebus habuissent ecclesiæ (*Discordiarum* num. 6); » quem textum

latius explicavimus § 15, num. 97. Huic itaque inferiorum clericorum inopiæ ut provideret, cum æquiorum reddituum ecclesiasticorum distributionem inducendam intelligeret. Hac de re, quam antea frustra tentaverat, iterum post diœcesanam synodum cum canonicis egit; potiores enim querelæ erant clericorum ecclesiæ cathedralis. « Hujus rei gratia volui, inquit, agnoscere omnia, quæ sive ab antecessoribus meis concessa, sive a Deum timentibus viris sunt eis collata. » Ex ipsis enim donationum instrumentis convinci posse credebat, cathedralis ecclesiæ bona ac redditus generatim fuisse collatos, non ut majores clerici, seu canonici fere omnia perciperent atque ditescerent, cæteri nihil aut modicum accipientes [cxlx] inopia laborarent, sed ut oblata ad normam Actorum apostolorum iv, 35, dividerentur singulis, prout cuique opus esset. Huic autem æquiori reddituum distributioni, quam ex ipsis instrumentis inducendam cogitabat episcopus, illi adeo restituerunt, « ut moris antea nulla proferrent quam hoc factum viderent. » Tunc episcopus sacros canones ipsis ostendit: illi e contra solum prædecessorum suorum consuetudinem ingerebant (*ib. d. n. 7*). Hac de re agebat episcopus, dum sperabat provincialium episcoporum synodum Veronæ congregandam, de qua post pauca erit sermo. Ad hanc synodum quæstionem ejusmodi deducere cogitabat. Interim quosdam civitatis primarios viros ad canonicos misit, qui eos adjurarent per fidelitatem, quam sibi non semel juraverant, ut si quam authenticam haberent rationem, seu instrumenta authentica, quibus eorum consuetudo muniretur, non celarent, ne cum utriusque venirent in synodum verecundia episcopum afficerent, si exigentem aliam reddituum divisionem, injustum aliquid exigere probavissent. Id quoque nihil profuit. « Ut enim, inquit, in illarum sacramentis nullam mihi monstrarent habere potuisse nunquam fiduciam, dixerunt, proh nefas! se satis scire multis multa jurasse, quæ nullatenus valerent implere [inter alios non minus juraverant Ratherio, quam Miloni invasori], adjicientes stultum esse, ut me conarentur docere. Mandavit rursus illorum quibusdam, quod in utroque delinquerent, si aut me contra se, aut se contra me permitterent scienter contendere. Respondit, cujus maxime intererat quod stultissime faceret, si vel me toto sæculo prædicatum, vel magistros suos docere præsumeret. » Cætera hujus concertationis verbis ipsius prosequamur (*ib. b*). « Hoc nihil juvante, conatus alio eos modo ad pacem non quidem mundi, sed Christi compellere: cum quidam illorum (canonicorum) de meo haberent beneficia, interminatus sum, quod si mihi interdicerent quod mihi competeret (æquiorum scilicet distributionem inducere); ego quod illis concesseram tollerem. Responderunt in tantum se non curare, ut si quod alicui illorum dedi, auferrem, non mihi inde minus fideles essent; tantum de istis (quæ canonicis ex consuetudine fuerant assignata) illos nullatenus inquietarem. » Et post

A nonnulla nam. 8: « Quod causa protuleram comminationis, in effectum vertere non distuli [cl.] actionis, et præcepto usus dicentis: *Da bono, et ne susceperis peccatorem* (*Eccli. xii, 5*), illis ablata, bonis duobus, id est beatæ Genitrici sanctoque Stephano protomartyri contuli, vel potius reddidi; faciens de quibusdam insuper inscriptum quoddam, quod nominant *Judicatum*, id est, decretum, pauperioribus clericis (quorum causa scilicet tantum pertuleram laborem) ejusdem ecclesiæ, hoc est, presbyteris capellanis, subdiaconibus de secretario septem, cantoribus septem, acolhytis de secretario septem, cantoribus quinque, ostiariis sex, non ut mihi fideiiores tamen, sed in servitio Domini fierent promptiores et cessante paupertatis occasione, studiosiores in Domini diebus ac noctibus fierent servituti. »

B 121. Hic cum canonicis congressus Ratherii, ut pauperiorum clericorum inopiam sublevaret, cum habitus fuerit post synodum diœcesanam celebratam mense Junio, vel Julio anni 967, et ante concilium provinciale, quod Veronæ coactum videbimus eodem anno, ineunte Novembri, incidit in Augustum circiter vel Septembrem. In hoc congressu ut ad æquiorum reddituum partitionem eosdem canonicos induceret, non vi, sed ratione usus est, nec in redditibus, qui ex consuetudine ipsis obvenerant, iisdem invitit quidquam tetigit, vel decerpit. Solum ut inferioribus clericis aliqua ratione consulere minatus est se quædam beneficia adepturum, quæ ipse nonnullis canonicis contulerat. Neque tamen id absolute præstitit, sed postquam illi in id assensum præbuere, dummodo bonis ex consuetudine ad canonicos pertinentibus parceret. Id autem non præstitit in ipso congressu post eorum assensum, sed tunc præstitit, cum post congressum bona eis abs se collata auferens, in alios pios usus convertit, pauperioribusque clericis per *Judicatum* providit. Decem canonicos beneficiis militaribus ex bonis, quæ juri cedebant episcopi, in beneficiorum militarium rationem collatis ditaverat; ut in *Itinerario* tradit num. 4: « Cum de mea paupertatula non sim vobis adeo inhumanus, ut militari beneficio, habeam (et hoc gratis) decem ex vobis ditatos. » Confer in *Discordiam* not. 25. Hos ergo decem canonicos beneficiis a se concessis spoliatis, in triplicem usum ejusmodi beneficia convertit, alia enim cathedrali ecclesiæ, quæ sanctæ Dei Genitricis titulo gaudet, alia ecclesiæ sancti Stephani protomartyris tradidit, seu « potius [cl.] reddidit. » Verbum « reddidit, » quo Ratherius utitur, indicare videtur ea beneficia, antequam in militarium beneficiorum rationem traderentur canonicis, fuisse bona, quæ ad easdem ecclesias spectarent. Omnia autem ecclesiarum bona, excepta portione clericis ipsarum assignata, cum eotempore juri et dispositioni episcopi cederent, poterant ab ipso, cui expedire videretur, concedi. Quæ igitur ex iisdem bonis Ratherius quibusdam canonicis contulerat, nunc adempta ipsis ecclesiis reddidit, in earum, ut videtur, restaurationem sive ornatum,

qui ad curam episcopi pertinebant. Tertiam tandem et fortassis potiore partem in pauperiorum clericorum provisionem contulit eo foundationis, uti vocant, instrumento, quod *Judicatum* nominavit.

122. In hoc opusculo intolerandum absum atque scandalum deslet, quo inferiores clerici, qui majorem in ecclesia laborem ferebant, fortiori paupertate oppressi, non solum « sine intermissione murmurarent, » verum « ob inopiam ad sacros ordines illegaliter etiam accedere festinarent, » ut hac via aliquid subsidii ipsis proveniret; et accederent quidem, « cum nec ætas utique eos admitteret, nec scientia commendaret, nec morum probitas illustraret. » Hujus foundationis redditus æqualiter dividendos decernit, « non per campos tamen et vineas, sed per modios atque sextaria, ut nec rixæ locus aliquis detur, neque invidiæ. » Nolebat nimirum certos campos et vineas inter clericos dividi; hac enim ratione fere omnia clericis majoribus et potentioribus obvenerant, cæteris inferioribus et imbecillioribus in inopia relictis. Distributio autem per modios atque mensuras æqualitatem facilius servat, et a præpotentium fraudibus cavet. Simili de causa redditus abbatiae de Maguzano inter clericos ibidem institutos non per campos et vineas, sed per mensuras dividi jussit. Omnibus inferioribus cathedralis ecclesiae clericis, qui tum vivebant, presbyteris capellanis comprehensis, hoc beneficium commune esse voluit. His obeuntibus omnia aequè dividenda præcepit inter solos inferiores ordines tres, subdiaconorum, acolythorum et ostiariorum, videlicet inter septem subdiaconos de secretario et septem alios subdiaconos cantores, inter acolythos de secretario septem et alios acolythos quinque cantores, necnon et ostiarios sex. Notanda « prosbyterorum [clii] capellanorum » mentio, qui scilicet a presbyteris majoribus seu canonicis distinguebantur, uti nunc quoque in nostra cathedrali ecclesia distinguuntur illi presbyteri, qui, cum non sint canonici, « capellani » vocantur. Notanda pariter distinctio inter subdiaconos et acolythos « de secretario, » qui scilicet episcopo celebranti in sacris inserviebant, et alios subdiaconos atque acolythos « cantores, » qui canebant in choro. Presbyteris autem capellanis, subdiaconis, atque acolythis de secretario, præter certorum reddituum portionem aequaliter cum subdiaconis et acolythis cantoribus atque ostiariis dividendam, alia quædam bona assignavit, quæ ipsorum tantum utilitati cederent, nec cum cantoribus atque ostiariis dividerentur. Peculiarem porro addit rationem, cur tribus istis subdiaconorum, acolythorum et ostiariorum ordinibus providendum putaverit. « Consideravi namque, inquit num. 4, quia cum, præter id quod in ecclesiastico agunt ministerio, hi tres ordines peculiariter cæteris omnibus pontificali insudent servitio, specialius aliquid accipere ab episcopo pro specialiter illi impenso debuissent obsequio. Parum vero eis ideo contuli, quia et dandis non adeo abundabam, utpote qui ubi alii dominabantur,

A ego solum mœrens cantarem, et invidiæ contra illos causas vitare debere me crederem. » Si quæ vero alia a piis hominibus eidem inferiorum clericorum collegio legarentur, omnia quoque æqualiter inter ipsos dividi jubet. Cavet ne episcopi, aut cæteri præsertim majores clerici cathedralis post hanc inferiorum clericorum provisionem iisdem quidpiam subtrahant ex eo, quod antea ipsis tribui solebat, « quasi valeant dicere: Habetis vestrum stipendium (ex iis quæ Ratherius contulit), sufficiat istud; aut si vultis vobiscum nostra partiri, mittite quod vobis datum est, in nostrum commune. » Alia atque alia apte disponit, atque præstitit; ac tandem imperatoris elogio concludit, « cujus, inquit, auxilio fretus, sum ista molitus, ac per hoc magis ipsius, quam meum est opus. »

B 123. Ut intelligantur verba, « cujus auxilio fretus, sum ista molitus, » explicanda sunt illa quibus « fiduciam imperialis præsentis » memorat in *Discordia* num. 5, eamque « fiduciam imperialis nil aliud quam quod justum est decernentis præsentis » appellat in sermone *de Octavis Paschæ* num. 4. Cum nimirum episcopus multis experimentis [clii] edoctus canonicis nihil fideret, quando beneficia abs se ipsis collata renuntiare visi sunt, vehementerque metueret ne potestates contra se laicas commoverent, ut memoratam foundationem, seu *Judicatum* irritum redderent; noluit eandem foundationem prodire in publicum, nisi imperatoris favore ac patrocinio muniretur. Brevi eum Veronam accessurum sciebat, ut Ottonij II filio suo ex Germania in Italiam venienti occurreret. Occurrit autem Veronæ sub finem Octobris anni 967, hicque cum eo Omnium Sanctorum festum celebravit Kalendis Novembris (*Annal. Saxo*, anno 967). Hac ergo occasione *Judicatum* antea a se paratum imperatori significasse videtur, et sperasse fore ut illud Cæsar sua auctoritate protegeret, hacque « fiducia » ipsum subinde edidisse. Certe ut potestatibus cæteris, quas contra se et contra suam hanc foundationem canonici poterant excitare, frenum imponeretur, ab eodem imperatore insigne diploma obtinuit datum « Balsemate (est locus diocesis Veronensis prope Mincium) Nonis Novembris anno Domini cæ incarnationis 967, imperii vero domni Othonis, piissimi Cæsaris 6, Indictione 11. » In *Qualitatis conjectura* num. 13, se nonnulla ab imperatore petiturum scripserat, quæ in hoc diploma conceduntur. Non solum enim confirmantur privilegia Veronensi ecclesiae ab antecessoribus concessa, verum etiam castella et persona episcopatus a jure comitum et cæterarum inferiorum potestatum eximuntur. Ratherio autem speciale privilegium conceditur, quod « mundeburdium » vocatur, cujus vi adeo erat protectus, ut si quis eum amplius, ut usque nunc, præsumperit inquietare, ut rebellis existere, vel Deo contradixerit, quod suum ministerium est, exhibere, si clericus est, omnibus quæ habet in potestatem ipsius redactis, de ecclesia usque ad satis-

factionem legitimam atque condignam pellatur; si servus, quod servorum est, subeat, et in potestatem ipsius ut ex debito maneat, » etc. Coercetur etiam omnis comitum et aliarum potestatum auctoritas, ne se in ea, quæ episcopi sunt, contra voluntatem ipsius ullatenus ingerant, aut clericum vel famulum ejus, ipso non concedente, in patrocinium recipiant, aut contra ea quæ episcopo statuenda videbuntur (uti fuit, quod in *Judicato* constituit), obtinentibus auxilium aut favorem præstent. Tandem libellarii [CLIV] contractus, commutationes et precariæ, quibus ecclesiæ bona dolo se fuerant alienata, rescinduntur; quod in votis episcopi fuisse ex *Qualitatis conjectura* loco laudato didicimus (V. sup. n. 109). Hæc, quæ ab imperatore Ratherius obtinuit, fiduciam ejus in imperiali præsentia non inanem fuisse demonstrant. Porro una cum imperiali præsentia duobus in locis antea indicatis jungit etiam synodum congregandam, in qua se quoque confidisse significat. « Licet nunc, inquit in *Discordiam* num. 5, fiducia imperialis præsentis et synodi adunandæ in propatulo sit designata; » et similiter in sermone *De Octavis Paschæ* num. 4: Fiducia imperialis nil aliud quam quod justum est decernentis præsentis, et synodi congregandæ » etc. Quid fuerit justum illud, quod imperialis præsentia decrevit, ex memorato diplomate perspicuum fit. Satis ex hoc tutum videbatur quod episcopus in *Judicato* instituit.

124. Quænam vero fuerit « synodus congreganda, » et num aliquid circa Ratherii *Judicatum* egerit, nunc videndum. *Judicatum* quidem *chartæ* nomine auctor indicans in epist. 12 ad Ambrosium num. 4, « manu patriarchæ, et mea, omniumque nostræ provinciæ coepiscoporum firmatum tradit. » Ut nimirum ea fundatio non tam imperiali quam ecclesiastica potestate rata esset et firma, patriarchæ Aquileiensi metropolitani sui cæterorumque episcoporum hujus provinciæ subscriptionibus confirmandam curavit. Hos Veronæ convenisse, cum Otto imperator huc advenit, nihil est ambigendum. Id enim in more positum erat, ut episcopi imperatori in provinciam adveniendi occurrerent, eidemque obsequium præstarent. Id autem multo magis præstandum erat Veronæ hæc occasione, qua imperator filium suum e Germaniâ in Italiam primo ingredientem ibidem recepit. Patriarchæ ergo et comprovincialium episcoporum Veronam confluentium cœtus, quem Ratherius cogendum præsenarat, fuit illa « synodus congreganda, » quam cum imperatoris præsentia duobus in locis conjunxit; eaque re ipsa videtur coacta, cum patriarcha ac cæteri hujus provinciæ episcopi *Judicato* subscripserunt. Cum in utroque textus Ratherius synodum congregandam imperiali præsentis subjiciat; hæc synodus statim post imperatoris discessum habita videri potest, antequam illi in suas sedes remigrarent. Hinc *Judicatum* antea [CLV] quidem a Ratherio paratum, non vero editum, nisi postquam imperatoris assensus, seu per memoratum diploma imperialis tuitio, ne non patriarchæ et episcoporum

subscriptions accesserunt. Nisi librarius ex Ratherii schedis hoc opusculum transcribens, chronicas notas et subscriptions omisisset, sicut aliis quoque documentis nonnunquam accidit, certius tempus elucesceret (*Epist.* 12 num 4). Missum fuit ad Ambrosium imperatoris cancellarium, ut suo quoque apud Cæsarem patrocinio negotium tueretur.

125. *Judicatum*, hac duplici tantaque auctoritate munitum, quis non satis tutum credidisset? Hæc quidem erat etiam Ratherii « fiducia. » At spes omnino incassum cecidit. Imo discordia, quæ inter clericos et episcopum semper antea viguit quidem, sed clanculo serpebat, ex *Judicati* editione palam erupit, et episcopum aperte impetere cœpit. Qui dicebant, inquit in *Discordia* num. 8, se non curare si quod de meo habebant, ab eis auferrem, neque ob hoc mihi minus fideles existerent, tantum eos de his, quibus eos interpellaveram (scilicet de redditibus inter ipsos olim divisis) inquietare cessare; securi nunc de mea cessatione (quantum ad laudatos redditus) de meo ab eis ob ingratiudinem illorum recepto mesatagunt per potestatem quorundam patrociniis inquietare. Illi nimirum, ut obtinerent, ne Ratherius in sua bona ac redditus novam distributionem induceret, protestati fuerant, se non curare, si privarentur iis beneficiis, quæ ab ipso acceperant. Cum vero ex ipso *Judicato* explorete perspexissent, se satis securos in bonis et redditibus propriis, beneficia sibi olim collata et novissime ablata, tanquam sua ropetere per potestatem studuerunt. In hanc rem patrocinia potentium captata, et aliquis ad imperatorem clam directus, qui Ratherium accuraret, et ipsum Cæsarem ad *Judicatum* episcopi rescindendum, quibuscunque rebus posset, permoveret. Hanc manifestam rebellionem statim post editum *Judicatum* erupisse liquet ex opusculo *de Clericis rebellibus*, quod (V. not. 1) scriptum fuit in Adventu anni 967. Eximia moderatio episcopi ibidem prodit, quippe qui cum rebelles tam manifestos tum canonice, tum imperiali auctoritate excommunicare et de ecclesia posset extrudere, divinam tamen misericordiam imitatus noluit. « Hac itaque de causa, ait num. 2, Apostolo conveniens [CLVI] dicenti. » Estote imitatores Dei, sicut filii charissimi (*Ephes.* v, 17), « quos ille misericorditer ut puto, expectat, non ausus crudeliter insequi, spe forsitan, licet inani, conversionem mihi pollicens vestram, cum proposuissem vos uti rebelles... ut et legaliter et imperialiter sancitum est, ab Ecclesia extrudere; pepercit animus diploide confusionis induere (*Ibid.*). » Quid quod sciebat canonicos ad imperatorem nuntium misisse, qui contra se ageret; ipse autem ex parte sua neminem mittendum credidit, totumque negotium divinæ providentiæ commisit. Canonicorum nuntius potentium patrociniis fultus ab imperatore obtinuisse credebatur, ut peculiaris ejus « missus » Veronam veniret, qui in utriusque partis momenta inquireret, et ad imperatorem referret. Quod si in hanc rem peculiaris « mis-

sus » Veronam directus non fuit, certe tamen due personæ Veronæ dominantes idipsum præstitisse videbimus circa Pascha anni sequentis 978. Interim Ratherius etsi noluit rebelles ex ecclesia pelleri, id tamen ab eis petiit, ne in cathedrali sacra officia peragerent, sed aliam quamcunque ecclesiam eligerent. Id autem se expetere ait, non quod fraternitatem contemneret, sed quod « rustico illo monente exemplo, quo dicitur : » *Quod oculos non videt, cor non dolet*, « videtur, inquit, quædam et pernecessaria doloris fore levigatio, si eis non visis, qui mihi tanta mala fecerunt, et facere non desinunt, abest aliquantisper malorum ipsorum recordatio, dum auctores eorumdem quantulacunque obnubili obliuio. »

126. De epistola ad Martinum episcopum Ferrariensem, quæ pariter in Adventu anni 957 exarata fuit, pauca indicare sufficiet (V. not. 1, in ep. 10). Hunc Ratherius in Ravennate saltem concilio agnovit. Reprehensionem suorum ille incurerat duplici ex causa, quod pueros ætate canonica expertes ordinaret, idque pretio intercedente perageret. Hæc epistola Ratherii zelum demonstrat, qui episcopi licet senioris vitia corrigere studuit.

[CLVII] § XLX. — *Acta anni 968. Ratherius Quadragesimæ tempore sermones habet de pace. Scribit libellum, cui titulus : Discordia. Canonici Romanam mittunt nuntium, qui rescriptum pro ipsis retulit. Episcopus Apologeticum edit. Inquisitio contra eundem. Alii sermones Ratherii, ejus Testamentum. Nanno, ut imperatoris missus, placitum habet contra eundem, qui tribus epistolis de hoc placito queritur. Everacius episcopus Leodicensis ipsum invitat. Is tandem episcopatum dimittit, et in Belgicum revertitur.*

127. Cum rebellio publice in dies contra episcopum efferveret, is in omnibus sermonibus, quos in Quadragesima anni 968 ad populum habuit (*Discordia*, num. 7), rebelles ad pacem revocare contendit, quam sese cum ipsis libentissime initurum spondit, « tantum in vera pace hoc vellent efficere. » Sed frustra. Id enim potius eorum augebat superbiam, et accendebat malitiam, adeo ut peiores in episcopum criminationes spargerent, quam quæ in *Qualitatis conjectura* nuperrime Ambrosio tradita referuntur. Has criminationes indicans in *Apologetico* num. 4 : « Quidam, ait, sive putatis, sive a se magis conflictis me jaculant criminibus » : quæ num. 8 « tanta, talia, tam fœda, tam turpia, tam incredibilia, et ipsi etiam ætati meæ contraria » vocat. Cum itaque rebelles ad pacem non posset deducere, eadem Quadragesima lucubravit opusculum inscriptum, *Discordia inter ipsum et clericos*, quod dissidii initia et causas detegit. Quatuor hujus discordiæ causas memorat ; 1° morum episcopi et clericorum dissimilitudinem ; 2° episcopi sollicitudinem in promovenda legum ecclesiasticarum observantia ; 3° ejusdem nisum, ut ex concilii Ravennatis ac Romani pontificis decreto, ænon imperatoris mandato clericorum mulierositatem tolletet, 4° quod minus æquam redditum

ecclesiasticorum divisionem, ex qua plura mala et scandala consequerentur, episcopus ferre non posset. Gesta refert synodi diœcesanæ post Ravennatense concilium coactæ ; describit congressum post eandem synodum cum canonicis habitum, [CLVIII] ut pauperioribus clericis provideret ; et eorumdem molimina apud imperatorem indicat. Tandem suæ causæ fiduciam præferens, repetitis illis Job : *Causam quam nesciebam, diligentissime investigabam* Job. xxix, 16), id unum se metuere ait, ne per potentium patrocinia atque malevolorum calumnias imperatore circumvento, sibi *miserimo contingat, quod miseris contigit, de quibus legitur, illis, qui etiamsi apud Scythas causam dixissent, inculpatis absque dubio dimissi fuissent.*

128. Hæc dum scribebat, imperatorem clericos adisse persenserat ; ad Romanum vero pontificem eos pariter confugisse ignorabat. Verum illi, ut iudicium institueretur contra Ratherium, quo rescinderetur ipsius *Judicatum*, et bona sibi ablata redderentur, imperatorem exorandum putarunt. Ut autem in posterum bona ad se pertinentia in tuto essent, et a jure episcoporum eximerentur apostolicæ sedis auctoritatem implorandam censuere. Clam igitur Romam legatum direxerunt ; et fortassis idem ille, qui ad comitatum missus fuerat, in mandatis habuit, ut negotio apud imperatorem exacto, Romanum pontificem adiret (*Apologet.* num. 7). Is autem « quasi apostolicas litteras » retulit, quibus sub pœna anathematis interdiceretur, ne Ratherius aut successores ejus sese in res canonicorum intromitterent. Durioribus verbis hoc factum describit episcopus. Dum autem pretium in hanc rem intercessisse affirmat ; pecunia quidem corruptum non credimus ipsum Joannem XIII summum pontificem, cujus probitas pluribus testimoniis, et ab ipso etiam Ratherio commendatur (*Itiner.* n. 2), Canonici, qui divitiis pollebant, sicut pecunia potentium patrocinia aucupati, imperatoris animum Ratherio propensum subverterunt, ut deinceps patebit ; ita eadem arte Romanos quosdam patronos nacti, obtinuisse videntur, ut negotium Ratherio absente et inconsulto transigeretur, et apostolicæ litteræ contra ipsum scriberentur. Cum episcopus sese in bona et redditus clericorum cathedralis ecclesiæ intromittere studuit, mens ejus fuit, non ut quidquam ex iis, quæ ipsorum erant, decerperet, ac in alios usus traderet, sed ut ex ipsis rebus, quæ generatim cathedralis ecclesiæ clericis legata fuerant, ita inter eos partirentur, ne inferiores premerentur inopia, et divinus cultus detrimentum caperet. Hac autem mente episcopi, hisque rerum circumstantiis [CLIX] non cognitum injustum videri poterat, eundem episcopum, qui pluribus accusationibus ad imperatorem delatis male audiebat, in laudata bona ac redditus contra veterem consuetudinem velle novam distributionem inducere, cui ii ipsi inferiores clerici, quorum causa agebatur, obstabant. Hinc re-

ois contuleram... totum eis reddidit dicens, jurasse imperatorem, quod nunquam hoc stabile fore permitteret. » Quam tumultuarium et illegitimum [CLXIV] fuerit hoc placitum, in quo iudex rebellium sententiam secutus est inaudito Ratherio, qui rebus pluribus poterat objectas criminationes refellere, facile quisque perspiciet.

134. Ex his episcopus magnum sibi periculum imminere intelligens, mox tres epistolas scripsit. Una data est ad Nannonem comitem, quam in annotationibus exaratam probavimus die prima Julii octava festi S. Joannis Baptistæ; altera ad Ambrosium imperatoris cancellarium; ad Adelaidem imperatricem tertia (Vid. not. I in epist. II). Nanno comes Bucconi successerat. Sed cum isto initio episcopo fuisset infensus (licet ipsi postea faverit); Ratherius ut Nannonis novi comitis gratiam sibi conciliaret, aliqua eidem munera impertitus videtur. Sed hæc fœre inutilia, propterea quod eandem erga ipsum liberalitatem deinceps non exhibuit. « Ita enim est comparatum, inquit in epistola II, num. I, ut vetera subruas beneficia, nisi ea posterioribus fulcias. » Ratherii hostes locupletioribus muneribus eum sibi contra episcopum captivarunt. In epistola autem queritur prævaluisse adversariorum mendacia, ipsumque comitem eorum vitiis ac rebellionem cum animarum periculo patrocinium præstare: « Vos ipsas animas eis aufertis, dum presbyteros ad synodum venire, et legationem ipsius papæ de uxoribus dimittendis audire, et omnimodo episcopis obedire adeo prohibetis, ut eos more militum in vestris manibus recipiatis, et eis in omnibus abominationibus, quas contra Deum faciunt, patrocinium ferre nullatenus omittatis, et ita nostram interdictionem eos parvipendere faciatis. » Cum ille in placito non tam imperatoris quam imperatricis mandatum laudasset; illam quidem deceptam, et contra se fortius præoccupatam Ratherius innuit; at simul aliquam adhuc præfert in imperatore fiduciam, quem haud credit eorum beati (Job. xxix, 16), verborum immemorem: *Causam, quam nesciebam, diligentissime investigabam.* Hinc etiam addit: « Te precor sane, ut de parte piissimi semper mihi Cæsaris me terrificare, cum nequeatis, cessetis; millies enim vos magis formido quam ipsum. » Nihil scilicet dubitabat, quin imperator, si ipsam causam diligenter investigaret, calumnias et malignitatem detegeret.

135. In altera ad Ambrosium epistola (Epist. 12) primum refert quid post Ravennas concilium egerit, ut corruptos clericorum mores [CLXV] emendaret, quantumque isti Nannone patrocinerentur. Nannonis placitum describit, et singularum accusationum, quibus iudicium innixum fuit, iniquitatem patefacit. Res tandem eo adductas ostendit, ut ni promptum afferatur remedium, de sua vita actum sit. Itaque rogat, ut de re tota impera-

to rem instruat, obtineatque imperiale rescriptum, quo tota conspiratio reprimatur.

136. Epistola tandem ad Adelaidem imperatricem hanc præsertim in Ratherium male præoccupatam præsumit (Epist. 15). Causa potior, quæ illam permoverat, ea fuisse videtur, quod ipsi persuasum fuerit, Ratherio episcopo res episcopatus Veronensis ita in dies detrimentum capere, ut si non amoveatur brevi omnia extremum exitium sint subitura. Huc spectant illa: « Si pro episcopatu hoc agitis. » Rogat vero, ut sinat saltem se tutum Veronæ consistere, quoad cathedralem ecclesiam perficiat. Cæterum se paratnm exhibet ad dimitteudum episcopatum, et ad monasterium suum repetendum. Ipsa autem imperatrici per falsas delationes subreptum, et suam causam exactius cognoscendam insinuat his prostratis verbis: « Overo quam omnibus, qui in potestate sunt constituti, ut non semel vestræ dominationi suggessi, prodesset, si non tam præcipites ferrent sententias, sed illud beati Job attendissent: « Causam, quam nesciebam, diligentissime investigabam. » Timens porro ne his litteris imperatricem exacerbaret, additamento quodam brevissimo veluti post scripto sese excusare eo nomine studet, quia stomachu aloe amaro tumens, dulcedinem mellis eructare non potest.

137. Ex hac quidem epistola Ratherius magnas in angustias conjectus agnoscitur; cumque sedandum rebellium, rerumque aliquando componendum nulla spes affulgeret, despondens plane animo, dimittendis sponte episcopatus consilium, antequam vi pelleretur, mente volvere cepit. Contrariis vero animi motibus conflictatus, ad Everaculum episcopum Leodicensem, et ad Fulcuinum abbatem Lobiosensem litteras dedit. Baldrico Leodicensi antistite vita functo anno 959. Everaculus Bonensis Ecclesiæ decanus, quem alii Evracum, seu Eraclium vocant, suffectus fuerat. Is autem restituendæ monasticæ regulæ studiosissimus, Lobiosensi monasterio, cujus abbas [CLXVI] per hæc tempora erant ipsi Leodicenses episcopi, anno 960 proprium abbatem restituit, Aletranumque eidem cœnobio præfecit. Hic autem cum e vivis sublatus fuisset anno 965, Fulcuinus monachus subrogatus est. Igitur Ratherius ad Everaculum episcopum, quem antea noverat, quoddam munusculum cum litteris misit, quibus repetendæ patriæ et monasterii consilium, sed aiquot difficultatibus suspensum significavit. Ille autem epistolam reddidit, qua cum insigne de Ratherii virtutibus testimonium ponit, tum eum ad reditum in patriam exire hortatur, et allicit (Epist. 14): « Nativa vobis supplex tendit manus patria, ut redeatis invitat. Omnes quotquot sunt utriusque ordinis clericalis seu militaris, mente, voluntate, studio, voce, ut veniatis clamant; vos videre desiderant. Servitio vobis impendendo nec numerum, nec modum præfigimus ullum. Omnia nostra erunt in manu vestra, secundum quod animo vestro insederit, o dilecte Ratheri. »

138. Ad Fulcuinum vero noster episcopus non

tam litteras, quam librum direxit, qui in desiderio A
 est. Audiatur idem Fulcuinus (*de Gest. abb. Lob.*,
 c. 28) : « Ratherius adhuc Veronæ erat, qui pertæ-
 sus civium insolentiam, simulque suspectam habens
 innatam illis et peculiarem perfidiam, de reditu cogi-
 tabat, proponens illud, quod in aliena patria sæpe
 quidem bene vivitur, sed male moritur. Mittit igitur
 ad Abbatem (erat ipse Fulcuinus) librum, quem
 prætitulavit *Conflictus duorum*, pro eo quod in eo-
 dem disputans, utrum reverteretur necne, anxius
 fluctuaret. » Inclinasse vero tandem in reditum
 ostendunt sequentia : « Simul et rogans (fortassis
 in epistola, qua laudatum librum miserat) ut mit-
 terentur ei equi et comites, quo expeditius ad nos
 iter accelerare posset. » Annuit ocius Fulcuinus :
 « Factum est, inquit, missum est, venit ille. » Quod B
 porro subjicit, « auferens secum auri et argenti
 non dicam pondera, sed, ut ipsius verbis utar, mas-
 sas et acervos, » incredibile prorsus videtur. Quam
 Ratherius alionus in tota vita fuerit a divitiis con-
 gregandis, cum multa probant quæ de divitiarum
 contemptu ac liberalitate ejus aliquot in locis refer-
 untur, tum vero illa Everacii episcopi Leodicensis
 in litteris ad ipsum Ratherium scripta, cum is in eo
 esset ut Veronam postremum desereret, luculenter
 testantur : « Non modo non rapuisti, sed nec
 quidem appetisti aliena : largitus [clxvii] es pro-
 pria, aliorum condolens miseriis, non felicitatibus
 invidens alienis. » In paupertatem sane ita erat
 propensus, ut « tam se velle diceret mori men-
 dicum, ut alterius elemosyna ejus contegatur
 cadaver. » Quanta autem sub Veronensis episco-
 patus finem esset ipsius pauperies atque egestas,
 ex Apologetico, quod paulo ante Pascha hujus
 anni 968 exaravit, audivimus. Quam porro angu-
 sta ipsi esse res familiaris, Testamentum hoc
 eodem anno scriptum demonstrat, in quo hæc de
 pecunia leguntur : « Denarii si mihi fuerint aliqui,
 ita volo fiant divisi. Una si fuerit libra, detur cura-
 toribus funeris mei; altera nisi defuerit, clericis ec-
 clesiam possidentibus sanctæ Mariæ Consolatricis
 cum cæteris in eodem Judicato descriptis. Quidquid
 supererit, sive sit multum, quod non credo, sive
 parum, aut certe nihil, quod non discredo, habeat
 Martinus, loculorum nunc servator meorum, aut
 qui, quando obibo, tunc idem habuerit officium. »
 Qui tanta denariorum angustia laborabat anno 968, D
 paulo antequam Verona discederet, quomodo hinc
 abiens afferre secum potuit « auri et argenti non
 dicam pondera, sed massas et acervos? » Id si dixit
 Ratherius, haud dubie per ironiam more suo dixit.
 Si quid vero auri et argenti secum attulit, quod non
 videretur exiguum, id clericorum præsertim rebel-
 lium, quod valde divites et profusos vidimus, et Ve-
 ronensium liberalitati tribuendum, qui scilicet ut se-
 se ab episcopo sibi tam molesto et invisio aliquando
 expedirent, multis magnisque muneribus copiosoque
 viatico abeuntem prosecuti sint. Forte etiam Milo,
 qui ipsi in episcopatu successit, ut pacifice sedem

obtinerent, in eandem rem aliquid contulit. Abiit
 autem Ratherius non multo post Nannonis placitum
 mense Julio vel ad summum Augusto anni 938. Ex
 tabulario (*De vesc. e gov. di Verona*, p. 123) enim
 ecclesiæ sancti Proculi editum est a Biancolino Mil-
 onis jam episcopi documentum cum his chronicis
 notis : « Anno imperii domini nostri Magni Ottonis
 septimo, filii ejus primo, indictione 11. » Sunt cha-
 racteres anni 968, cumque hoc anno indictio 11 de-
 sierit mense Augusto, istud documentum scriptum
 liquet ante Septembrem, quo inchoavit indictio 12.
 Cum porro exstet aliud documentum mensis Maii
 anni ejusdem (Dionys. *Collect. diplom.* pag. 128),
 qui Ratherium Veronæ episcopum præfert, idemque
 Veronæ adhuc esset die 30 Junii, quo Nanno placi-
 tum habuit, necnon [clxviii] die prima Julii, quo ille
 ad Nannonem, Ambrosium et Adelaidem litteras de-
 dit, ibidemque postea aliquandiu sit immoratus,
 quoad ad Everacium et Fulcuinum datis epistolis,
 responsa et equos ad iter faciendum accepit; palam
 fit eum abiisse sub finem Julii, vel initio Augusti, ac
 sub idem tempus Milonem, quocum multiplex fue-
 rat de episcopatu contentio, in ejus locum succes-
 sisse ante Septembrem.

§ XX. — *Ab Everaclo Leodicensi episcopo, et Fulcuino
 abbate Lobienensi receptus, aliquot abbatibus præfici-
 tur A. Simoniaca emptione abbatix S. Amandi pur-
 gatur. Locus Præloquiorum, quo verum factum de
 hac abbatia exponitur, huc referendus. Abbatix
 Lobienensi ab Everaclo præponitur Fulcuino remoto,
 qui a Nothero Everacii successore restituitur. Ra-
 therii mors, et annus mortis.*

139. Ratherium Everacius episcopus Leodicensis,
 uti sponderat, recepit quam humanissima, eique,
 Fulcuino teste, *Alnam villam* cum suis redditibus tra-
 didit (*cap. 28*). Hanc eandem villam ejusque abba-
 tiam illam esse, quam post expulsionem ab episco-
 patu Leodicensi ad congruum vitæ subsidium a
 Baldrico Everacii prædecessore acceperat anno 955,
 satis probabiliter conjecimus § 14. Fulcuinus quoque
 abbas Lobienensis fratrum consensu eidem dedit *villas
 Stratam et Cosniacus et abbatiam sancti Ursuari,*
et aliam quam Waslare monasterium vocabant. Duo
 alia monasteria, id est, sancti Amandi et Altimontis,
 pecunia subinde mercatus ab eodem Fulcuino tra-
 ditur, sed ita ut utrumque ex levitate mox deser-
 rit, Alnamque reversus sit. « A Lothario rege, in-
 quit, est mercatus sancti Amandi abbatiam, quam
 vix una nocte potitus, eam (ut erat miræ levitatis
 vir) derelinquens, Alnam revertitur villam, quam
 munificentia domni episcopi promeruerat. Inde quo-
 que simili modo monasterium, quod Altimontem
 nominant, dato magno pretio comparavit, ubi
 quidquid præcipuum sibi in ornamentis et vestimen-
 tis ecclesiasticis fuerat, quæque antea ipse ecclesiæ
 nostræ (Lobienensi) largitus fuerat, sed postea resum-
 pserat, [clxix] facta donatione congestit. Hoc quo-
 que derelicto, Alnam denuo revertitur. »

140. Cum nonnullæ simultates inter Ratherium
 et Fulcuinum subinde intercesserint, quas post
 nonnulla explicabimus; in hisce duobus factis, quæ

ois contuleram... totum eis reddidit dicens, jurasse imperatorem, quod nunquam hoc stabile fore permitteret. » Quam tumultuarium et illegitimum [CLXIV] fuerit hoc placitum, in quo iudex rebellium sententiam secutus est inaudito Ratherio, qui rebus pluribus poterat objectas criminationes refellere, facile quisque perspiciet.

134. Ex his episcopus magnum sibi periculum imminere intelligens, mox tres epistolas scripsit. Una data est ad Nannonem comitem, quam in annotationibus exaratam probavimus die prima Julii octava festi S. Joannis Baptistæ; altera ad Ambrosium imperatoris cancellarium; ad Adelaidem imperatricem tertia (Vid. not. I in epist. II). Nanno comes Bucconi successerat. Sed cum iste initio episcopo fuisset infensus (licet ipsi postea **B** favorit); Ratherius ut Nannonis novi comitis gratiam sibi conciliaret, aliqua eidem munera impertitus videtur. Sed hæc fuere inutilia, propterea quod eandem erga ipsum liberalitatem deinceps non exhibuit. « Ita enim est comparatum, inquit in epistola II, num. I, ut vetera subruas beneficia, nisi ea posterioribus fulcias. » Ratherii hostes locupletioribus muneribus eum sibi contra episcopum captivarunt. In epistola autem queritur prævaluisse adversariorum mendacia, ipsumque comitem eorum vitis ac rebellionis cum animarum periculo patrocinium præstare: « Vos ipsas animas eis aufertis, dum presbyteros ad synodum venire, et legationem ipsius papæ de uxoris dimittendis audire, et omnimodo episcopis obedire adeo prohibetis, ut eos more militum **C** in vestris manibus recipiatis, et eis in omnibus abominationibus, quas contra Deum faciunt, patrocinium ferre nullatenus omittatis, et ita nostram interdictionem eos parvipendere faciatis. » Cum ille in placito non tam imperatoris quam imperatricis mandatum laudasset; illam quidem deceptam, et contra se fortius præoccupatam Ratherius innuit; at simul aliquam adhuc præfert in imperatore fiduciam, quem haud credit eorum beati (Job. xxix, 16), verborum immemorem: *Causam, quam nesciebam, diligentissime investigabam.* Hinc etiam addit: « Te precor sane, ut de parte piissimi semper mihi Cæsaris me terrificare, cum nequeatis, cessetis; millies enim vos magis formido quam ipsum. » Nihil scilicet **D** dubitabat, quin imperator, si ipsam causam diligenter investigaret, calumnias et malignitatem detegeret.

135. In altera ad Ambrosium epistola (Epist. 12) primum refert quid post Ravennas concilium egerit, ut corruptos clericorum mores [CLXV] emendaret, quantumque isti Nannone patrocinerentur. Nannonis placitum describit, et singularum accusationum, quibus iudicium innixum fuit, iniquitatem patefacit. Res tandem eo adductas ostendit, ut ni promptum afferatur remedium, de sua vita actam sit. Itaque rogat, ut de re tota impera-

to rem instruat, obtineatque imperiale rescriptum, quo tota conspiratio reprimatur.

136. Epistola tandem ad Adelaidem imperatricem hanc præsertim in Ratherium male præoccupatam præsumit (Epist. 15). Causa potior, quæ illam permoverat, ea fuisse videtur, quod ipsi persuasum fuerit, Ratherio episcopo res episcopatus Veronensis ita in dies detrimentum capere, ut si non amoveatur brevi omnia extremum exitium sint subitura. Huc spectant illa: « Si pro episcopatu hoc agitis. » Rogat vero, ut sinat saltem se tutum Veronæ consistere, quoad cathedralem ecclesiam perficiat. Cæterum se paratnm exhibet ad dimittendum episcopatum, et ad monasterium suum repetendum. Ipsi autem imperatrici per falsas delationes subreptum, et suam causam exactius cognoscendam insinuat his **B** prostratis verbis: « O vero quam omnibus, qui in potestate sunt constituti, ut non semel vestræ dominationi suggesti, prodesset, si non tam præcipites ferrent sententias, sed illud beati Job attendissent: « Causam, quam nesciebam, diligentissime investigabam. » Timens porro ne his litteris imperatricem exacerbaret, additamento quodam brevissimo veluti post scripto sese excusare eo nomine studet, quia stomachu aloe amaro tumens, dulcedinem mellis eructare non potest.

137. Ex hac quidem epistola Ratherius magnas in angustias conjectus agnoscitur; cumque sedandum rebellium, rerumque aliquando componendum nulla spes affulgeret, despondens plane animo, dimittendis sponte episcopatus consilium, antequam **C** vi pelleretur, mente volvere cepit. Contrariis vero animi motibus conflictatus, ad Everaculum episcopum Leodicensem, et ad Fulcuinum abbatem Lobiosensem litteras dedit. Baldrico Leodicensi antistite vita functo anno 959. Everaculus Bonensis Ecclesiæ decanus, quem alii Evracum, seu Eraclium vocant, suffectus fuerat. Is autem restituendæ monasticæ regulæ studiosissimus, Lobiosensi monasterio, cujus abbas [CLXVI] per hæc tempora erant ipsi Leodicenses episcopi, anno 960 proprium abbatem restituit, Aletranumque eidem cœnobio præfecit. Hic autem cum e vivis sublatus fuisset anno 965, Fulcuinus monachus subrogatus est. Igitur Ratherius ad Everaculum episcopum, quem antea noverat, quoddam munusculum cum litteris misit, quibus repetendæ patriæ et monasterii consilium, sed aiquot difficultatibus suspensum significavit. Ille autem epistolam reddidit, qua cum insigne de Ratherii virtutibus testimonium ponit, tum eum ad reditum in patriam enixe hortatur, et allicit (Epist. 44): « Nativa vobis supplex tendit manus patria, ut redeatis invitat. Omnes quotquot sunt utriusque ordinis clericalis seu militaris, mente, voluntate, studio, voce, ut veniatis clamant; vos videre desiderant. Servitio vobis impendendo nec numerum, nec modum præfigimus ullum. Omnia nostra erunt in manu vestra, secundum quod animo vestro insederit, o dilecte Ratheri. »

138. Ad Fulcuinum vero noster episcopus non

tam litteras, quam librum direxit, qui in desiderio est. Audiatur idem Fulcuinus (*de Gest. abb. Lob.*, c. 28) : « Ratherius adhuc Veronæ erat, qui pertæsus civium insolentiam, simulquesuspectam habens innatam illis et peculiarem perfidiam, de reditu cogitabat, proponens illud, quod in aliena patria sæpe quidem bene vivitur, sed male moritur. Mittit igitur ad Abbatem (erat ipse Fulcuinus) librum, quem prætitulavit *Conflictus duorum*, pro eo quod in eodem disputans, utrum reverteretur necne, anxius fluctuaret. » Inclinasse vero tandem in reditum ostendunt sequentia : « Simul et rogans (fortassis in epistola, qua laudatum librum miserat) ut mitterentur ei equi et comites, quo expeditius ad nos iter accelerare posset. » Annuit ocius Fulcuinus : « Factum est, inquit, missum est, venit ille. » Quod porro subjicit, « auferens secum auri et argenti non dicam pondera, sed, ut ipsius verbis utar, massas et acervos, » incredibile prorsus videtur. Quam Ratherius alienus in tota vita fuerit a divitiis congregandis, cum multa probant quæ de divitiarum contemptu ac liberalitate ejus aliquot in locis referuntur, tum vero illa Everacii episcopi Leodicensis in litteris ad ipsum Ratherium scripta, cum is in eo esset ut Veronam postremum desereret, luculenter testantur : « Non modo non rapuisti, sed nec quidem appetisti aliena : largitus [clxvii] es propria, aliorum condolens miseris, non felicitatibus invidens alienis. » In paupertatem sane ita erat propensus, ut « tam se velle diceret mori mendicum, ut alterius eleemosyna ejus contegatur cadaver. » Quanta autem sub Veronensis episcopatus finem esset ipsius pauperies atque egestas, ex Apogetico, quod paulo ante Pascha hujus anni 968 exaravit, audivimus. Quam porro angusta ipsi esse res familiaris, Testamentum hoc eodem anno scriptum demonstrat, in quo hæc de pecunia leguntur : « Denarii si mihi fuerint aliqui, ita volo fiant divisi. Una si fuerit libra, detur curatoribus funeris mei; altera nisi defuerit, clericis ecclesiam possidentibus sanctæ Mariæ Consolatricis cum cæteris in eodem Judicato descriptis. Quidquid supererit, sive sit multum, quod non credo, sive parum, aut certe nihil, quod non discredo, habeat Martinus, loculorum nunc servator meorum, aut qui, quando obibo, tunc idem habuerit officium. » Qui tanta denariorum angustia laborabat anno 968, paulo antequam Verona discederet, quomodo hinc abiens afferre secum potuit « auri et argenti non dicam pondera, sed massas et acervos? » Id si dixit Ratherius, haud dubie per ironiam more suo dixit. Si quid vero auri et argenti secum attulit, quod non videretur exiguum, id clericorum præsertim rebellium, quod valde divites et profusos vidimus, et Veronensium liberalitati tribuendum, qui scilicet ut sese ab episcopo sibi tam molesto et invisio aliquando expedirent, multis magnisque muneribus copiosoque viatico abeuntem prosecuti sint. Forte etiam Milo, qui ipsi in episcopatu successit, ut pacifice sedem

obtinerent, in eandem rem aliquid contulit. Abiit autem Ratherius non multo post Nannonis placitum mense Julio vel ad summum Augusto anni 938. Ex tabulario (*De vesc. e gov. di Verona*, p. 123) enim ecclesiæ sancti Proculi editum est a Biancolino Milonis jam episcopi documentum cum his chronicis notis : « Anno imperii domini nostri Magni Ottonis septimo, filii ejus primo, indictione 11. » Sunt characteres anni 968, cumque hoc anno indictio 11 desierit mense Augusto, istud documentum scriptum liquet ante Septembrem, quo inchoavit indictio 12. Cum porro exstet aliud documentum mensis Maii anni ejusdem (*Dionys. Collect. diplom. pag. 128*), qui Ratherium Veronæ episcopum præfert, idemque Veronæ adhuc esset die 30 Junii, quo Nanno placitum habuit, necnon [clxviii] die prima Julii, quo ille ad Nannonem, Ambrosium et Adelaidem litteras dedit, ibidemque postea aliquandiu sit immoratus, quoad ad Everacium et Fulcuinum datis epistolis, responsa et equos ad iter faciendum accepit; palam sit eum abiisse sub finem Julii, vel initio Augusti, ac sub idem tempus Milonem, quocum multiplex fuerat de episcopatu contentio, in ejus locum successisse ante Septembrem.

§ XX. — *Ab Everaclo Leodicensi episcopo, et Fulcuino abbate Lobienſi receptus, aliquot abbatiorum præfici-tur A. Simoniaca emptione abbatia S. Amandi pur-gatur. Locus Præloquiorum, quo verum factum de hac abbatia exponitur, huc referendus. Abbatia Lobienſi ab Everaclo præponitur Fulcuino remoto, qui a Noltero Everacii successore restituitur. Ratherii mors, et annus mortis.*

139. Ratherium Everacius episcopus Leodicensis, uti sponderat, recepit quam humanissime, eique, Fulcuino teste, *Alnam villam* cum suis redditibus tradidit (*cap. 28*). Hanc eandem villam ejusque abbatiam illam esse, quam post expulsionem ab episcopatu Leodicensi ad congruum vitæ subsidium a Baldrico Everacii prædecessore acceperat anno 955, satis probabiliter conjecimus § 14. Fulcuinus quoque abbas Lobienſis fratrum consensu eidem dedit *villas Stratam et Cosniacus et abbatiam sancti Ursuari, et aliam quam Waslare monasterium* vocabant. Duo alia monasteria, id est, sancti Amandi et Altimontis, pecunia subinde mercatus ab eodem Fulcuino traditur, sed ita ut utrumque ex levitate mox desererit, Alnamque reversus sit. « A Lothario rege, inquit, est mercatus sancti Amandi abbatiam, quam vix una nocte potitus, eam (ut erat miræ levitatis vir) derelinquens, Alnam revertitur villam, quam munificentia domini episcopi promeruerat. Inde quoque simili modo monasterium, quod Altummontem nominant, dato magno pretio comparavit, ubi quidquid præcipuum sibi in ornamentis et vestimentis ecclesiasticis fuerat, quæque antea ipse ecclesiæ nostræ (Lobienſi) largitus fuerat, sed postea resum-pserat, [clxix] facta donatione congessit. Hoc quoque derelicto, Alnam denuo revertitur. »

140. Cum nonnullæ simultates inter Ratherium et Fulcuinum subinde intercesserint, quas post nonnulla explicabimus; in hisce duobus factis, quæ

Simoniacas emptiones præferunt, Fulcuino non leviter fidem adhibendam suspicatus est Mabillonius (t. VII *Act. TS. Ordin. Bened.*, pag. 479). « Ex aliis enim ejus » (Ratherii) factis, inquit, « quantum Simoniæ aversatus sit noster episcopus, intelligimus. Illud inter cætera exemplo sit, quod cum ex abbatiola quadam Veronensi ecclesiæ subjecta, quæ Magonzianus vocabatur, abbatem ob pravos mores, qui incenso ab Hungaris cœnobio solo illic residebat, expulisset, is Ratherium Geziaca lepra per internuntios conatus est inficere, hoc est, ut accepta ab eo pecunia sineret eum ibidem consistere repulit pseudoabbatis Simoniacam oblationem Ratherius, ne Geziaca labe inficeretur. An idem ipse tentaturus fuisset, ut abbatias dato pretio sibi compararet? Certe id nequaquam verisimile videtur. Sed forsitan id hausit Fulcuinus ex adulantium relatu, quod ipse in Ratherium offensus non ægre credidit, et litteris mandavit. Sane idem Fulcuinus ob similem causam in Erluinaum abbatem Gemblacensem non satis æquus fuit in cap. 26, ut suo loco ostendemus. » Hactenus Mabillonius. Aliud factum addi potest ex Confessionis libro, ubi Ratherius Oderadi Simoniacam emptionem gravissime detestatur. Adde quod incredibile est Ratherium utramque abbatiam tam cito deseruisse, si eas magno pretio comparasset; easque tanto crimine comparasse, cum nulla egestate premeretur, satisque sibi tum ab Everaço, tum ab ipso Fulcuino provisum fuisset.

441. Certe quod de Simoniaca emptione abbatiae sancti Amandi tradit Fulcuinus, ex iis quæ in Præloquiorum libro quinto num. 33 narrat Ratherius, falsum convincitur: « Lauduni namque cum essem, inquit, Nativitatis Domini die, rogavit me abbas, ut in festivitate sancti Stephani in capitulo sororum venirem, et (ut verbis ipsius loquar) eis aliquid boni dicerem. Anni, et post consuetam lectionem petita et accepta benedictione dixi: Rogatus aliquid boni vestræ dicere charitati, non invenio aliud, nisi qualecunque sit, quod ista nocte mihi contigerit, vestræ referam dominationi. Sollicitatus nimium heri pro recipienda provisione abbatiae sancti Amandi, cum ad nocturnale officium vigilando, ut, proh [clxx] nefas! sæpe somnians starem, dum lector ad eum pervenisset tractatus beati Hieronymi locum, ubi Dominus in Evangelio quibusdam præfatis prosequitur dicens. *Venient D hæc omnia super generationem istam (Matth. xxiii, 26)*; et ego explanatione ejusdem jam fati doctoris hoc ita intellexissem, quod qui hodie fratrem suum, hoc est Christianum aliquem, injuste interficit, tanto majorem noxam sibi contrahit ab his qui ab Abel justo ad sanguinem Zachariæ filii Barachæ aliquos occiderunt (*Luc. xi, 51*), quanto et illam (noxam) omnem pro consortio generationis utique habet, et suam insuper, quam imitatione commisit ipsorum. Cumque me hoc nimium terrisset ut sæpe contingit; ex aliis alia colligens, et quod de homicidio sensum fuerat sentiri, et de cæteris criminibus ra-

tio evidens postularet valere, cœpi intra me dicere: Tunc ergo debes abbas cum hujusmodi conscientia fieri? Monachus primum efficere, nam de præsulatu tum temporis exciderat, nisi quod et hunc indigne subierant multi. » Cum liber quintus *Præloquiorum*, in cujus sine hoc factem describitur, lucubratus fuerit ineunte anno 936, idem factum ad priores Ratherii annos pertinere nonnulli putarunt, antequam scilicet ille ad Veronensem episcopatum promoveretur. Verum eo tempore abbatiam Elnonensem sancti Amandi commendatam fuisse nobilibus viris laicis, qui abbas locum tenebant, luculenter ostendamus § 2, num. 9, ac propterea ibidem probavimus factum ejusmodi non contigisse antequam Ratherius eum Præloquiorum librum scriberet. In posterius itaque tempus istud factum rejiciendum, uti sane post Veronensis episcopatus dimissionem illud retulit Fulcuinus, cui quidem tempori congruunt etiam illa Ratherii: « Nam de præsulatu tum temporis exciderat; » quia scilicet id factum accidit non juvenili illa ætate, in qua episcopatum nondum fuerat assecutus, sed eo tempore, cum dimisso jam episcopatu Veronensi de præsulatu non amplius cogitabat. Cum hoc quoque tempore concinit et anonymus poeta, qui seriem abbatum Elnonensium persecutus est. Is enim idem factum narrat post Genulfi abbas obitum, quem e vivis excessisse anno 969 constat ex chronico Elnonensi (MARTEN. et DURAND., *Anecd.* t. III). Hinc id factum, quod ipsi anno 969 assignandum agnoscitur, a Ratherio libris Præloquiorum posterior additum liquet. De eodem sane facto et Ratherium et Fulcuinum agere [clxxi] manifestum fit ex mentione unius noctis, qua de eadem sancti Amandi abbatia actum fuisse uterque prodit. Totum discrimen in quibusdam circumstantiis situm est, quas Fulcuinus aliter, aliter Ratherius profert. Major autem Ratherio, qui sua vitia palam accusare, imo et aggravare, non vero minuere consuevit, est adhibenda fides. Ipsa porro facti descriptio apud Ratherium Simoniacam labem prorsus abstergit. « Sollicitatus, » enim traditur « pro recipienda provisione abbatiae sancti Amandi, » in recitando autem nocturno officio a recipienda, quæ offerebatur, abbatia, meditatione quadam fuisse absterritum atque abductum. Nondum ergo eam abbatiam receperat, nec pretio fuerat mercatus, quam non ipse quæsivit, sed ut reciperet, ab aliis Lauduni irrite sollicitatus fuit. Deceptus itaque est Fulcuinus, cum Simoniacam emptionem referentibus credidit; ac deceptus item laudatus anonymus, sed multo recentior poeta, qui non solum eodem Simoniæ vitio notavit Ratherium, verum etiam eandem abbatiam non a Ratherio sponte rejectam, sed fratribus expellentibus ipsi ad emptam his versibus tradidit (Apud MABILL. *Annal. Ben.* t. III, p. 557):

At vix ingressum fratrum commota caterva
Edibus extrudit, submovet atque domo.

Hujus autem abbatiae sancti Amandi emptione exclusæ; alterius quoque abbatiae Altimontis emptio

aliquo pari fuco Ratherio afficta, et a Fulcuino incaute exhibita satis videtur abstergi. Aliam etiam emptionem Fulcuinus c. 28 refert ecclesie sancti Dionysii, quam Ratherius « comite Rotherto emerat, viginti librarum taxato pretio. » Ex abusu ejus aetatis ecclesie, quæ redditus habebant, in militaris beneficii formam laicis tradi solebant. Illam sancti Dionysii, quæ in Rotherto comitis beneficium transierat, Ratherium viginti libris redemisse, et in jus ecclesiasticum voluisse restituere conjici potest.

142. Nunc simultatis, quæ Fulcuino cum Ratherio intercessit, ratio explicanda est. Rem sic exponit idem Fulcuinus. « Ipse » (Ratherius) « locum nostrum semper execrans, abbati » (Fulcuino) « insidias machinabatur, instigantibus eum ad hoc nonnullis. Quid multi morer? Ad hoc res venit, ut abbas cederet loco, sciens sic quoque [CLXXII] episcopum » (Everaclum) « velle, nam de eo nihil nostrum aliud est dicere. Ratherius ut ostenderet prioris inimicitie causas, locum invadit, et metuens abbatis animositatem, simulque cognationem ejus, quæ non erat infima, claustrum in modum castelli cingit, de mammona sibi, ut dicebat, residuo, quorundam principum ad hoc empto adjutorio. Ecclesia quoque sancti Dionysii, quam emerat a comite. Rotherto viginti librarum taxato pretio, hujus rei causa sponte caruit; nec quid, quantum, cuive ob id daret, quidquam pensi habuit. Quid plura? Annus ille sic ductus est, usque dum defunctus est Evraerus episcopus, et in loco ejus Notkerus successit.... qui nolens primordia sua levia, aut præcipitata haberi, evocatis abbatibus. Werinfredo videlicet a Stablans, C et Heriberto ab Andagino cum aliquibus fratribus, primum conspirationis exordia quærit, inventa trutinat et discutit, discussa demum judicio utitur. Ubi perspexit omnia esse frivola, fratres abbati reconciliavit, ipsum restituit. » Ex his duo manifeste eliciuntur. Primo dissidium aliquod non exiguum fuit inter monachos Lobienses et Fulcuinum eorum abbatem, cujus causa illi a Fulcuino aversati, Ratherium sibi abbatem poposcerunt. Dissidium satis declarant illa, quibus Fulcuinus non ante restitutus traditur quam ipsi fratres abbati reconciliarentur. « Fratres abbati reconciliavit, ipsum restituit. » Hos autem Ratherium expetisse abbatem, imo etiam sollicitasse, ut eorum partibus favens, Fulcuini exclusionem procuraret, innuunt illa, D « instigantibus eum ad hoc nonnullis. » Secundo nihil hac in re egit Ratherius sine auctoritate ejus episcopi, cui Lobiense monasterium suberat. Certo

A in institutione Ratherii nulla vis intercessit: ac propterea Fulcuinus non vi expulsus, sed « cessisse loco » traditur, « sciens sic quoque episcopum velle. » Ille igitur sese legitime institutum credidit: condonandaque est Fulcuino æmulo formula « invadit; » quia « omnia, » quæ huic instituendo causam dederant, « frivola » ratus, ut posteriori judicio agnatum fuit, eum tanquam invasorem habuit. Solum postquam Ratherius legitima episcopi auctoritate abbas fuit institutus, metuens ne Fulcuinus ob animositatem et consanguineorum potentiam locum, cui cesserat, vi repeteret, claustrum in modum castelli cinxit, atque muneribus potentium patrocina quæsivit: eademque de causa ecclesiam sancti Dionysii, [CLXXIII] quam viginti libris redemerat, dimisit. Vix anno in Lobiensis monasterii possessione fuit, quando vixit Everaclus episcopus, qui eum instituerat. Obiit autem Everaclus mense Novembri anni 971. Notkerus vero ipsi successit ineunte anno 972. Itaque Ratherius abbatie Lobiensi præfectus ineunte anno 971, Fulcuinus vero Notkeri judicio restitutus anno 972. Tum ille Alnam rediit: et subinde cum Fulcuino conciliatus, ibidem reliquum vite tempus transegit sine querela.

143. Non multo autem post supervixit. Namurcum enim subinde digressus, « cum ibi forte apud comitem moraretur, decessit, ut Fulcuinus (cap. 58) memorie prodidit. Mortem ejus quidam affligunt anno 973. At præferendi sunt Sigebertus, ac præsertim Chronicom Lobiense, qui eum obisse tradunt anno 974 (MARTEN. et DURAND. *Anecd.* t. III.) Diem vigesimam quintam Aprilis emortuaalem ejus designat Chapeauvillius (CLXXIV) (t. I *Gest. Pon. Turgren.*, c. 45.) Corpus ipsius ad Lobienses monachos delatum laudato Fulcuino teste, « Pontificalibus exsequiis solemniter celebratis, honorifice est tumulatum in ecclesia S. Ursuari ad partem aquilonarem. » Ecclesia hæc, ut notavit Mabillonius (*Act. SS. O. B.* t. VII, pag. 479,) est locus cæmeterii Lobiensis, modo parochialis, ubi omnes istius cœnobii viri illustres sepulti sunt, in colle sita, ad cujus pedes stat monasterium ad Sabim. Tumulo ejus hæc epigraphes insculpta, quam in calce Præloquiorum Ratherii exhibet codex Lobiensis:

VERSUS SUPER TUMULUM EJUS.

Veronæ Præsul, sed ter Ratherius exul,
Ante cucullatus, Lobia postque tuus.
Nobilis, urbanus, pro tempore morigeratus,
Qui inscribi proprio hoc petiit tumulo.
Conculcate, pedes hominum, sal infatuatum;
Lector propitius subveniat precibus.

RATHERII

EPISCOPI VERONENSIS

OPERUM PARS PRIMA

CONTINENS

PRÆLOQUIORUM LIBROS ET OPUSCULA

ADMONITIO IN SEQUENTES PRÆLOQUIORUM LIBROS.

Libros Præloquiorum, seu Agonistici, cum aliis nonnullis Ratherii opusculis ex Lobienſi codice transcriptos P. Lucas Acherius memorat in notatione subjecta elencho tomi ſecundi primæ editionis Spicilegii, eosdemque typis sese daturum tomo tertio in monito ad Ratherii Opera pollicitus fuerat. Cum vero idem non liberasset, iidem libri ex apographo, quod laudatus Acherius apud patres Benedictinos Parisiensis S. Germani a Pratis reliquerat, curantibus PP. Edmundo Martene et Ursino Durando (tom. IX *Collect. Vet. Script. et Mon.*, col. 787 et seq.) prodierunt Parisiis anno 1733. Hi libri primi sunt qui ex Ratherii Operibus ad nos pervenerunt.

II. Fulcuinus de Gestis abbatum Lobienſium cap. 20, hos libros a Ratherio in exſilio ſcriptos testatur. « In illo sane, inquit, quo se Ratherius positum dixit exſilio, vacans episcopo edidit librum, quem appellavit *Agonisticon*. » Exſilium vero Papiense memorans Liutprandus, Ticinensis eo tempore Ecclesiæ diaconus, ejusdem operis (lib. III *Hist.*, c. 14) mentionem facit Ratherius..... episcopus ab eo (Hugone Italiæ rege) captus, Papiæ exſilio relegatur, in quo faceta satis urbanitate de exſibi ſui ærumna librum componere cœpit, quem si quis legerit, nonnullas ibi hac sub occasione res expositas inveniet quæ legentium intellectui non minus placere possunt, quam prodesse. » Hæc, quæ ex Liutprando a Sigeberto aliisque pluribus exſcripta fuerunt, ſequentibus libris plane conveniunt. In his enim plura de ſuis ærumnis, quæ Liutprando erant exploratæ, Ratherius inſperſit, multaque alia ex proposito diſſeruit, de quorum utilitate mox dicturi ſumus porro, quo Papiam fuit relegatus, primum ipſius exſilium fuit. Cum autem Papiæ in carcere seu, ut ait in epist. 5, ad Joannem XII, n. 4, « in quadam Papiæ turricula diu steterit, » hoc opus ab eodem in ejusmodi carcere lucubratum dubitare non licet. Hinc non ſolum in prioribus libris ærumnas, quæ in eodem carcere patiebatur, identidem ingerit; verum etiam in ſexto et ultimo num. 9, ubi de quadam re agens, « quæ nudius tertius » acciderat, se adhuc « in carcere positum tradit. » Quod si duæ particulæ in ipſis libris inveniuntur quæ carceri non congruunt; hæc a Ratherio poſterius additæ et inſertæ fuiſſe dicendæ ſunt. Una eſt quædam ipſius admonitio, quæ formam epistolæ ad Widonem et Sobbonem episcopos præferens, legitur libro quinto num. 42. Hanc vero Comi additam ostendemus notatione 38. in eodem libro quintum. Altera eſt factum, quod Ratherio Lauduni contigit, deſcriptumque invenietur in eodem libro num. 32. Hoc vero ad poſteriora ipſius tempora pertinere, cum Veronenſem episcopatum jam penitus abdicasset, demonſtravimus in auctoris Vita § 20.

III. Cum porro in Papiensem carcerem Ratherius fuerit adductus post Hugonis regis victoriam (vid. *Vit. Auct.* § 4 et 6.) Februario mense anni 935, ibidemque inclusus steterit duobus annis cum dimidio, id eſt uſque ad Augustum circiter anni 937; jam hoc opus ſcriptum agnoſcitur inter Februarium anni 935, et Augustum anni 937. Librum vero quartum, in quo ſolemnitatem ſanctorum Innocentium commemorat, lucubrabat ſub ſinem anni ejusdem, ut patebit ex nota 70. Quinto tandem libro Ratherium dedisse operam ineunte anno 936 colliges ex not. 30.

IV. Hoc opus maxime utile *Agonisticum* vocavit, quia athletam Christianum inſtruit ad pugnam. Patet autem quam latissime: omnes enim cujuſcumque gradus, conditionis, ſexus et ætatis homines inſtruit. Hinc quidem id opus omnium locupletissimum, optimisque documentis refertum ab auctore maximi habitum eſt, adeo ut ejus exemplum gravissimis et « eruditissimis, quos noverat, miſerit, Sobboni videlicet et Widoni archiepiscopis, Godescalco et Aurelio præſulibus, nec non et Brunoni et Rotberto Galliarum archiepiscopis nobilissimis, et in philoſophicis ſtudiis eruditissimis, ad extremum Frodoardo Rhemenſi, » ut Fulcuinus testatur (*Gest. abb. Lob.*, c. 20.) Supersunt adhuc epistolæ, quibus idem opus ad memoratos viros directum fuit, excepta illa ad Frodoardum Rhemenſem, quæ deſideratur.

V. Hosce libros ſui potissimum causa se lucubrante in præfatione affirmat, ut nimirum contra eas ærumnas, quibus cum in Papiensi carcere conflictabatur, se ipſum armaret. Alias duas ſcribendi causas notat libro ſexto, num. 26. Prima eſt, ut ea, quæ multa lectione didicerat, retractando recoleret, ne forte et memoria mærore debilitata exciderent. Secundam vero causam ejus verbis referre libet. « Secunda, inquit, ut quia, ut dixi, deſunt libri, deſunt confabulantes ſocii, adest tristitia ex crucians, mæror ipſe animum indesinenter corrodens, haberem in hoc (opere) aliquod ſolacium, uterer eo quasi quodam colloquente amico, refoverer eo quodam veluti ſocio. »

VI. Animadvertendum tandem eſt auctorem noſtrum ibidem affirmare se ſuasque vicissitudines in eodem quidem opere deſcripiſſe, ea tamen cautione adhibita, ut non ſuos, ſed aliorum casus recensere credi poſſit. « In præfationibus (hos Præloquiorum libros intelligit) quidem, ait me pene totum depinxi,

conditionem, genus, nomen, officium commissum, fortunam, si dici audeat, ipsam, tortorem ipsum quibusdam iudiciis scriptitans meum Quæ cum omnia quasi sub personis aliorum, ne facile valeant æpiscari, videantur prolata, mihi tamen ita sunt aptata, ut mox fiant aperta, cum obtutibus fuerint præsentata. » Cum vero non solum adversariorum, sed aliorum, etiam, et multorum, et maximæ quoque tum sæcularis, tum ecclesiasticæ dignitatis hominum vitia carpat, ne quem tamen offenderet, propriis ipsorum nominibus pepercit. « Canto, » inquit in præmio libri tertii, « gradientes vestigio, sic tangamus dignitatis chordam, ut citharædi taceamus personam; sic alloquamur ordinem, ut ordinati omittamus nomen. » Hinc etiam quædam gesta leviter tantum innuit, aliaque vix indicata abruptit. Quo respiciens libro quinto num. 42. ait: « Sermonem quidem hinc texere satis possumus longum, sed multo magis hic eum censemus devorandum propter illud quod in præfatione nos superioris libelli meminisse recordamur periculum, ne quod videlicet pariat nobis ipsa veritas odium. Supprimantur hic ergo tam infanda talium acta, ne si fortuito insolenti rolatu producta proferri cogantur agentium vocabula, maximam discordiæ turbam (sint) factura. » Multa idcirco perobscura et explicatu difficilia occurrunt: cumque documenta hujus ætatis, quæ lucem afferant, perpauca supersint; magno licet studio adhibito, nihil quandoque certi producere licuit, solisque conjecturis indulgendum fuit. Non modicum etiam laborem attulit textus, qui cum luxatus alicubi, ac non paucis, nec levibus vocum mendis, et depravata quoque interpunctione vitiosissimus esset, nullum identidem et obscurissimum frequenter sensum reddebat. Meliorem interpunctionem, et quæ tute emendari poterunt, in textum inserere non dubitavimus. Cæteras emendationes non ita certas, et voces quasdam, quæ supplendæ visæ sunt, vel in marginem, vel in notationes rejecimus.

RATHERII

EPISCOPI VERONENSIS

PRÆLOQUIORUM

LIBRI SEX.

(7*) *Meditationes cordis in exsilio cujusdam Ratherii Veronensis quidem Ecclesiæ episcopi, sed Lobiensis monachi, quas in sex digestas libellos volumen censuit appellari Præloquiorum, eo quod ejusdem quoddam præloquantur opusculum, quod vocatur Agonisticum*

INCIPIIT PRÆFATIO.

Vacanti (8) mihi, et congruentia temporis, (9) A situs et causa pariter arridente, visum est pauca in nomine Domini, ex innumerabilibus divinæ auctoritatis medicaminibus, in isto libello coagere, quibus athleta Dei in hoc sæculi (10) schemate cum adversario luctaturus, viribus jam exertis, lacertis excussis, quotidie perungatur, quo certans legitime, coronam mereatur victoriæ. Quod ut perspicacius cuilibet 10 forsitan minus libenter hæc ita

cupienti expropriem, conabor inquam, quantum Deus dederit, piæ verba supplicationis unde unde colligere, quibus agonitheta noster, (11) imperatorem palæstritam, editores spectatores, suæque partis fautores alloquens, sibi ut faveant, inimicum ut formidine, ictibus, pariterque clamore perterrefaciant exoret. Noverit autem lector, sive quilibet decurser ejus [*subaudi* libelli], illi potissimum eumdem congruere, qui omnibus sollicitudinibus sæculi præ-

(7*) Hunc titulum ipse Ratherius præfixit, quem Fulcuinus de Gestis abbatum Lobiensium c. 20, tom. II Spicil. Acheriani, col. 736, novissimæ editionis Parisiensis paulo aliter recitat sic: *Meditationes cordis cujusdam Ratherii Veronensis quidem episcopi, sed Laubiensis monachi: quamvis ex digestis schedulis volumen censuit appellari Præloquiorum, B quod vocatur Agonisticum.*

(8) Mihi scilicet vacanti ab episcopatus curis; unde Fulcuinus loco laudato ait: *In illo sane quo se Ratherius positum dixit exsilio, vacans episcopio, edidit librum, quem appellavit Agonisticum.*

(9) Id est et causa situs pariter arridente, nimirum quia Papiensis carcer, in quo omni terrenarum rerum cura ac sollicitudine vacabat, pariter favebat.

(10) Vox schemate sumpta videtur a Ratherio ex

illo Pauli I Cor VII 31, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα κόσμου τούτου, præterit schema hujus mundi; ubi schema figuram seu speciem apparentem significat. Quare in hoc sæculi schemate idem est ac in hoc sæculo, cujus figura seu species brevi apparet, et præterit.

(11) Insistit allegoriæ luctarum, in quibus alius alium prosternere et vincere nitēbatur. Imperator palæstrita hic intelligitur Deus, qui Christianis cum diabolo luctantibus opem præstans, una cum iisdem luctatur. Editores spectatores angeli et sancti indicantur. Concinunt illa libri sexti num. 23, ubi ait: *His piæ voluntatis conatibus si te in campo prius exercueris operationis, invictum, fateor, athletam imperatori palæstritiæ, editioribus spectatoribusque exhibes cunctis.*

sentis exutus, cunctisque rerum transeuntium, quæ a speculam mentis obtenebrant, curis penitus exoccupatus, sive ob veram philosophiam sectandam, seu pro justitiæ veritatisque defensione, quod proprie beatorum est (*Matth.* v, 40) ipso Domino teste, vel, ut sæpe assolet, (12) pro suæ alicujus culpæ emendatione aliquo recluditur sua sponte, aut alterius jussione. Quem [*scilicet* libellum] mei quidem causa descriptum, plurimis vero si dignentur necessarium, si quis in aliquo sibi expertus fuerit utilem, mecum precor, ut vocitet Agonicum sive medicinale. Nempe et ad pugnam suasorium, et ad medicinam utilissimum invenire poterit, si ea quæ continet, ut sunt, judicare velit. Nam ex uno latere te ad pugnam provocat; ex altero inflictas ab adversario plagas, fotu mirificæ artis medetur et curat. Hinc fortem et robustum incitat ad prælium, illinc fractum et enervem reformat, et reparat elisum. Nunc humilem et timidum ut audeat erigit, nunc elatum et de suis viribus præsumentem arguendo humiliat, et de cujus viribus debeat præsumere monstrat. Modo tollit securitatem segniter vacantium, modo pandit remunerationem fortiter dimicantium. Nunc prædicit tentationum pugnam, nunc promittit victoriæ palmam. Age itaque nunc, aggredere cursum regendo, et cuncta hæc an ita se habeant, per temetipsum explorato; nil pene meum, quod fastidium gignere debeat, invenies; cuncta ex sanctorum Patrum dictis deflorata reperies. Primitus istam, si libet, admonitionem præfationis, senis distinctam præloquiorum libellis, brevem satis quidem, quantum ad rem, æstimatione vero paulo verbosiorum releges.

(12) Duo hominum genera distinguit, qui pro emendatione alicujus culpæ alicubi recludebantur. Alii enim recludebantur *sua sponte*, alii vero *alterius jussione*. Primi erant ii, qui pœnitentiæ causa, aut timore solitudinis in monasteria secedebant, et dicebantur *inclusi*, seu *reclusi*, de quibus vide in his vocibus Cangium; alii, qui aliqua le causa detrucebantur in carcerem. Inter hos fuit ipse Ratherius; re enim ab Hugone rege in Papiensi turricula non sine aliqua sua culpa inclusum fuisse testatur in epist. 5, ad Joannem pontificem num. 4, quia nimi-

A Foritsan enim istio aliquid capies emolumentum, quod tuum ad sequentia accedat desiderium, imo demonstret ad liquidum, cujus rei gratia nobis edere libuerit istum. Obsæcro præterea, et obtestor te, lector, sive transcriptor operis istius, per viventem in sæcula, et ejus tremendum examen, perque illam charitatem, qua « Deus dilexit nos, et tradidit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam Domino in odorem suavitatis (*Ephes.* v, 2), ut hoc quod hic cautelæ gratia præmitto, nequaquam omiseris, si quando aut ad legendum, aut ad describendum idem operam dederis. Quædam in istis opusculis inveniuntur, quæ nec auctor ipse penitus approbat, ut sunt (verbi gratia) ea, quæ de cujusdam (13) Origenis gestis, vel passionibus in libris tertio et quarto commemorat; sed quia occasione horum, magis divinæ auctoritatis testimoniis idem est opus suffultum, da veniam, quæso, lector, partim visa, partim audita, partim ambigua, partim comperta narranti, non curans de gestorum (14) continentia, vera, falsa sit, aut dubia, dummodo veritatem, sanamque doctrinam sermonum tanto libentius percipias, quanto minus a tramite rectitudinis deviare consideras.

B Continet istud vero Præloquium I [*id est sequens Præloquium*] Privatum quemlibet, II. Militem, III. Artificem, IV. Medicum, V. Negotiatorem, VI. Causidicum, VII. Judicem, VIII. Testem, IX. Procuratorem, X. Patronum, XI. Mercenarium. XII. Consiliarium, XIII. Dominum, XIV. Servum, XV. Magistrum, XVI. Discipulum, XVII. Divitem, XVIII. Medicum, XIX. Mendicum.

C rum Arnaldo Bajoariorum duci contra Hugonem favisse videri potuit, de quo plura disseruimus in auctoris Vita § 4.

(13) *Origenis cujusdam* nomine Ratherius se ipsum significare videtur; is enim ille est, cujus gesta vel passionibus in libris tertio et quarto commemorat. Vide librum tertium num. 43 et seqq., ac in eundem not. 10, et librum quartum fere totum.

(14) *De continentia gestorum*, id est de iis gestis quæ in his Præloquiorum libris continentur.

INCIPIT LIBER PRIMUS.

1. Dominica præcepta cum omni generaliter Ecclesiæ congruant omnia, quædam tamen specialiter singulis pro temporum, ordinum, conditionum, ætatum, morum, affectuum, sexuum, sive causarum diversitate conveniunt singula. In pace etenim dari præcipitur tunica (*Matth.* v, 40,) cum in persecutio-

D ne poni jubeatur ipsa etiam pro fratre anima (*I Joan.* iii, 16). Dicente autem Domino: « Vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et veni sequere me (*Matth.* xix, 21), si omnes istud statim implerent, quis ter-

ram excoleret? Rursum si omnes uxores relinque-

rent, unde propago subsisteret? Dicente autem: « Date eleemosynam (*Luc.* xii, 33), » quid dabit, qui nihil sibi retinuit? Dicens vero: « Omni petenti te tribue, » ut (15) *Matthæo* videtur, omnibus convenit, cunctis suasit, nullum dimisit. Si enim habes quod des, da, ne moreris; si non habes, da te ipsum, præbe benignum munificæ mentis affectum. « Gloria enim in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis (*Luc.* ii, 14); » et Psalmista: « In me sunt, » inquit, « Deus, vota tua (*Psal.* lv, 42). » Rursus dicendo: « Diliges Dominum Deum quem c. vii, vers. 30, recitatum testimonium legitur.

tuum ex toto corde tuo, et ex tota mente tua, et ex omnibus viribus tuis, et proximum tuum sicut te ipsum, et non furaberis, et non occides, non mæcharberis, non falsum testimonium dices, non concupisces rem aut uxorem proximi tui (*Luc. x, 17*); » omnes alloquitur, juvenes et senes, mares et feminas, servos et liberos, divites et pauperes, clericos et laicos, nulli parcat, neminem excludit, omnes comprehendit. Nullus his prævaricatis innocens, nemo ista committere valet sine crimine. Videtur itaque hujusmodi (16) esse distantia.

Tit. I. — *Christiani officia.*

2. Vis esse Christianus, bonus Christianus de multis Christianis, de populo, de cœtu, de concione, de plebe, de circumforaneis, de agrestibus? Esto laborator non solum justus, sed et assiduus, tuis contentus, nullum fraudans, neminem lædens, neminem vituperans, non aliquem calumnians. Time Deum, sanctos precare, ecclesiam frequenta, sacerdotes honora, decimas et primitias laborum tuorum Deo offer, eleemosynas pro viribus facito, uxorem dilige, præter ipsam nullam cognosce, ab ipsa etiam certis, id est festis et jejuniis diebus, cum ipsius consensu pro Deo timore te contine, filios in Dei timore educa, infirmos visita, mortuos sepeli; quod tibi vis, alii impende; quod vero tibi fieri non vis, ne alieno feceris.

Tit. II. — *De militibus.*

3. Miles es; præter ista, audi quid dicit Joannes Baptista: « Neminem, » inquit, « concutiatis, neque calumniam faciatis alicui, et contenti estote stipendiis vestris (*Luc. III, 14*). » Quod si non vales militando acquirere stipendium, laborando manibus sectare victum, et fuge prædam, cave homicidium, evita sacrilegium. Quod, inquit, sacrilegium? Illud nimirum, illud quod quam terribiliter Psalmista commemorat, audi: « Qui dixerant: Hæreditate possideamus sanctuarium Dei t Deus meus, pone illos ut rotam, et sicut stipulam ante faciem venti; sicut ignis qui comburit silvam, et sicut flamma comburens montes, ita persequeris illos in virtute tua, et in ira tua turbabis eos, etc. » (*Psal. LXXXII, 13*) Sanctuarium autem Domini est (17), quidquid Domino oblatum, ad ejus pertinet domum. Sic enim habes, Moyse dicente: « Omne quod offertur Domino sanctum, sanctorum est Domini, et ad jus pertinet sacerdotum (*Lev. XVIII, 23*). » Præda vero quantum Deo displiccat, audi: « Propter miseriam inopum et gemitum pauperum nunc exurgam, dicit Dominus (*Psal. II, 6*). » Exurgens vero, id est, ad vindictam se præparans, quid ipse agat, manifestat dicens: Dominus autem non faciet vindictam electorum suorum clamantium ad se, et patientiam habebit in illis dico vobis, quia cito faciet

(16) Locus corruptus, vel hiulus: sensus autem hic esse videtur: Itaque in rebus hujusmodi nulla videtur inter homines esse distantia, seu nullum discrimen. Non absimili sensu inferius num. 17, ex Deuteronomii cap. I, vers. 16: *Nulla sit distantia personarum.*

vindictam illorum (*Luc. XVIII, 8*). » Vindicta autem hujusmodi quæ sit, audi: « Vindicta, » inquit, « carnis impii ignis et vermes (*Eccli. VII, 19*). » Ac tunc erit, inquit, ignis, sed exstinguibilis, vermes, sed mortales. Propheta e contra: « Vermis, ait, eorum non morietur, et ignis non exstinguetur (*Isai. LXVI, 24*). » Carne autem totum hominem expressum accipe a parte minori, sicut sæpe in Scripturis per animam solam intelligitur a parte majori. Itemque: « Non accipiet Dominus personam in paupere, et deprecationem læsi exaudiet. Non despiciet preces pupilli, nec viduam, si effundat loquelam gemitus. Nonne lacrymæ viduæ ad maxillam ejus ascendunt [*1, descendunt*], et exclamatio ejus super deducentem eas? A maxilla enim ascendunt usque ad cælum, et Dominus exauditor non delectabitur in illis (*Eccli. XXXV, 16*). » Denique panis egentium vita pauperis est; qui defraudat illum, homo sanguinis est; qui aufert in sudore panem, quasi qui occidit proximum suum (*Eccli. XXXIV, 25, 26*). » Sanctus autem ait apostolus Joannes: « Quia omnis homicida non habet hæreditatem in regno Christi et Dei (*I Joan. III, 15*). »

4. Sed forte Domino dicente: *Facite vobis amicos de mammona iniquitatis* (*Luc. XVI, 9*), putas te ex eadem rapina redimi posse. Audi eundem qui supra: *Immolantis*, inquit, *ex iniquo, oblatio est maculata, et non sunt beneplacitæ subsannationes iniquorum*; itemque: *Dona iniquorum non probat Altissimus, nec respicit in oblationibus iniquorum, nec in multitudine sacrificiorum eorum propitiabitur peccatis. Qui enim offert sacrificium ex substantia pauperis, quasi qui victimat filium in conspectu patris sui* (*Eccli. XXXIV, 21-24*). Unde et Maximus de jejuniis agens: « Quid prodest, inquit, proprium non edere panem, et victum diripere miserorum? » Itemque: « Recte, inquit, denarium dabis pauperi, si illum alteri non abstulisti. » Rursus vero qui supra: *Noli offerre munera prava; non enim suscipiet illa Deus, quoniam Dominus iudex est, et non est apud illum gloriatio personæ* (*Eccli. XXXV, 14*). Propheta quoque: *Vah, inquit, qui prædaris, nonne et ipse prædaberis?* (*Isai. XXXIII, 1*) Job etiam: *Anima, ait, vulneratorum clamabit, et Dominus inultum abire non patitur* (*Job. XIV, 12*). Et vere: *Tibi enim, dicit Psalmista, derelictus est pauper, pupillo tu eris adjutor* (*Psal. IX, 54*). Hæc pauca itaque cum infinitis divinæ legis testimoniis conferens, sic exerce temporaliter militiam, ut æternaliter viventem nequaquam perdas animam.

Tit. III. — *De artificibus.*

5. Artifex es? Audi: *Deprecatio artificum in operatione artis, accommodantes animam, et conquirentes in lege Altissimi* (*Eccli. XXXVIII, 39*) ut intelligas ipsis tuis operibus te posse Deo offerre acceptabilem laudem, orationum videlicet, si Deo accommo-

(17) Hoc loco abusus videtur perstringere, quo oblationes Dei ecclesiis factæ, militibus, seu nobilibus laicis in beneficium tradebantur. Ita in opusculo de sancto Metrone num. 3, loquens de Veronensi ecclesia S. Vitalis ejus redditibus milites donatos queritur. Confer ibidem not. 16.

dare animam, legem requirere studeas Altissimi in A custodiendo sermones ejus præcepti : quod fit, si ipsum artificium dum adest tibi ad corporis subsidium, satagas ut sit aliquod et animæ suffragium. Ex ipso denique fac eleemosynas, da Domino decimas. Memento quia ex omnibus quæ contulit, semper quod suum est exigit. Time, ne si illi tuleris partem suam, tibi potius adimas tuam, præsentem scilicet et futuram.

TIT. IV. — De medicis.

6. Et ut a genere, aliquem artificum commo-
nendo transeamus ad speciem, medicus es? Audi
etiam juxta litteram tibi præcipientem Domi-
num: *Medice, cura te ipsum* (Luc. iv, 23), id est,
dum in aliis curas ægritudinem corporum, satage
in te valetudinom mederi morum. Quod fit, si ipso
medendi ingenio servire studeas Creatori tuo;
erga pauperes eo utens præcepto, quod Dominus
dicit in Evangelio: *Gratis accepistis, gratis date*
(Matth. x, 8); erga divites illo Apostoli (18): *Nemo
circumveniat in negotio fratrem suum, quoniam vin-
dex est Dominus de omnibus* (1 Thess. iv, 6) etc.;
ut videlicet pauperibus gratis pro Dei amore miseri-
corditer subvenias, divitibus vero pro mercede ac-
cepta medelam fideliter impendas, ne Deum vindicem
eos circumveniens sentias. At tu, non gratis,
inquis, accepi, ut dicis; quia et magistros mercede,
et species medicaminum pretio emi, vigiliis quoque
multisque laboribus, medicinæ infirmorumque cau-
sa, sæpissime afficior. Dominus contra: *Sine me, in-
quit, nihil potestis* 15 *facere* (Joan. 15, 5). Aposto-
lus quoque: *Quid habes, quod non accepisti?* (1 Cor.
iv, 7.) iterumque: *Quis prior dedit ei et retribetur ei?*
(Rom. ii, 35.) Jacobus etiam: *Omne, ait, datum
optimum, et omne donum perfectum desursum est*
(Zach. i, 17). Nam quasi te modo Deus conveniat,
quis tibi, inquis, dedit. quam largitus es mercedem?
nonne ego? Magistro tuoscientiam instruendi,
tibi intellectum capiendi? nonne ego? An mente
excedit: *Omnis sapientia a Domino Deo est?* (Eccli.
i, 1.) Voluntatem quoque, qua te saltem pro mer-
cede doceret, si ego penitus avertissem, quis dare
poterat? Pretium pro medicaminibus collatum quis

(18) Legebatur illius apostoli, mendose. Correctionem exigit contextus. Sicut in præcedentibus dixit, *eo utens præcepto* Evangelii, ita hic subauditur *utens* D *præcepto* ante vocas illo apostoli.

(19) *Pigmentum* pro potione medica ex diversis speciebus confecta accipitur.

(20) Erat in vulgatis *Marsorum*, corrupte; nam Marsi non in Africa, sed, ut vel ipse auctor paulo post subdit, in Italia extiterunt. Cum vero ante *Marsos* mox nominaverit mathematicos, *mathematicorum* correximus, quorum genus, seu species peculiaris in Africa hic describitur. Hos quidem proprio nomine non *Marsos*, sed *Psyllos* in Africa post pauca nominat; quibus sane Plinius lib. vii, c. 2, similia tribuit. Tradit enim Psyllos populos Africæ a Psyllo rege nuncupatos, in more habuisse natos obicere serpentibus, ut uxorum pudicitiam experirentur.

(21) Psyllorum Africæ, et Marsorum Italiæ, qui

tibi ut dares concessit? Facultate, affectu, atque solamine in laboribus cujus ope frueris? Ad postremum teoperante quis effectum tribuit operi? Nonne in multis expertus es tuum laborem nil valere, nisi ego salutem decreverim præstare? Cum e duobus alterum, id est in morbo consimili, medicamen recuperavit ad vitam, alterum destinavit ad sepulturam, omnia vero hæc tibi unde? quibus tuis meritis? qua prærogativa? quo præmio? quibus obsequiis? Me ergo, me munerum largitorem, me operum intelligens dispunctorem, ita hanc humiliter, charitable, prudentem atque cautissime exsequere artem, ut me utrique cogites præsentem, quatenus et hic effectum potiri operis proficuo, et illic remunerari pro labore merearis proprio.

7. Discretionem quoque inter lucem et tenebras, inter veritatem et falsitatem, inter opera diaboli et benignitatem Dei non modicam esse sentiens, quid ad medicinam, quid pertineat cogita ad maleficorum fallaciam. Pigmentis (19) enim herbis, diversisque creaturæ speciebus ea in nomine ejus exsequi, quæ peritissimorum ab eo inspirata invenit solertia, ad medicos; auguriis, præcantationibus, vel aliis sacrilegarum observationum superstitionibus uti pertinet ad mathematicos, vel Marsos (20). Mathematicorum henus est in Africa, cui non nocent serpentes; et quando volunt filios suos probare, utrum sui sint, an non, mittunt illos inter serpentes, et si sunt extranei generis, illos devorant serpentes. Aliter Psylli (21) in Africa, Marsi fuerunt in Italia incantatores serpentium, qui eos aut interficiebant, aut nocere non sinebant. Carbunculi enim, vel malæ pustulæ, quem malum vulgo dicunt *malampnum* (22) remedium est, ut dicunt, si herba, quæ specialiter franciloquo dicitur radix (23) sermone, optime trita, atque extorta, eidem superponatur, usque ad eandem qua 16 posita fuerat horam super vulnus mansura, observato scilicet ut simul succus radicis eidem inbaustum agro tribuatur, ne scilicet virus ad cor redeat introrsus, incessanterque usque ad horam qua positum est, paulatim, ne forsitan fastidium generet, in esum quantum potest, sumatur. Quiddam vero infandum, hic nec commemorandum, in schedula instar coronæ conscriptum, et vulneri

incantandis serpentibus erant celebres, nemini Plinius loco laudato. Illorum corporibus ingenitum tradebatur venenum, cujus odore sopiebantur serpentes. Marsi autem saliva serpentum morsibus medebantur. Hinc aliter Psylli, aliter Marsi fuisse dicuntur incantatores serpentum: quia Psylli serpentes odore interficiebant, Marsi autem saliva eos non sinebant nocere.

(22) In historia translationis S. Augustini et sociorum sæculo VI Benedictino a Mabillonio inserta part. ii, pag. 738, hæc leguntur: *Carbunculus, quod malum Franci per antiphrasin bonum malampnum vocant*. Hinc apud Ratherium corrigendum videtur quod malum pro quem malum, nisi relativum quem ad carbunculum referendum, et malum non substantivi, sed adjectivi loco accipiendum, et cum substantivo malampnum copulandum existimes.

(25) Radix Italice *radicchio*, Latine *cichorium*.

superpositum, licet idem videatur præstare, nullum confert remedium, quia est maleficium, sed animæ lethale nimium affert periculum. Sed quid, quod talia verum sæpe videntur corporis sanitatem afferre? Ego, imo ipsa ratio econtra. Quid quod diabolus, cum numquam in veritate Domino steterit teste, sæpe videtur vera dicere? Nunquid nam ob hoc verbum cassabitur Veritatis dicentis: *Ille homicida erat ab initio, et in veritate non stetit unquam, quia non est veritas in eo?* (Joan. VIII, 44.)

8. Verum ne ex hoc te penitus ignarum errori relinquam, et aut mentiaris execranda ea cuilibet Christiano ut decipias, aut opineris ut decipiaris, profero non ex meis, sed ex illorum verbis, unde non possis omnino dubitare, quædam, quibus ex hoc capere possis satisfactionem omnimodam. Dicit enim augustæ recordationis Aurelius Augustinus in libro de Trinitate quarto (c. 17): «Potestates aeræ. superbæ atque fallaces, etiam si quædam de societate et civitate sanctorum, et de vero mediatore, a sanctis prophetis vel angelis audita, per suos vates dixisse reperiuntur; id egerunt, ut per hæc aliena vera fideles etiam Dei ad sua traducerent falsa. Deus autem id egit per nescientes, ut veritas undique personaret fidelibus in adiutorium, impiis in testimonium.» Et istud quidem ad illud edocendum, cur plerumque [suppl. diabolus] videatur vera dicere. Cur autem salutem corporis videatur diabolus aliquando præstare, audi ex verbis Marci martyris, ut in passione sancti legitur Sebastiani: «Hæc, inquit, tota belli calliditas, hoc fraudis consilium diabolicæ. a supplicii corpus eripere, et vitii animam subjugare. Nos econtra contendamus hosti non cedere, corpus contemnere, animæ subvenire.» Quod ita esse etiam ex ipsius mendacissimi, per Bartholomæum apostolum vi divina torti, patet confessione, sicut in ejusdem sancti legitur passione. Et hæc quidem (24) de voluntate fallendi verbis, et decipiendi commodis 17 diaboli semper iniqua, qua sæpe per falsa bona ad vera, Deo juste permittente, pertrahit mala. Nunc de potestate justa, qua sæpe, Deo miserante, nolens licet, fideles erudit ad bona, impios perducit ad debita: istos, dum per hanc flagellati corriguntur; illos, dum huic subacti puniuntur, cum scilicet et per hanc decepti, ipsi eam ascribunt deceptoris, aliqua, ut in supradicto ejusdem operis libro tertio ab eodem sunt posita Augustino, dicenda; quibus suadibilis aliquid si requiris, hominem excedere cupis, cum scriptum noveris: *Altiora te ne quaesieris* (Eccli. III, 22) [Aug., I. III de Trin. c. 7.] «Video, inquit quibusdam ex hac re antepositis, quid infirmæ cogitationi possit occurrere, cur scilicet ista miracula

(24) Construe sic: *Et hæc quidem de voluntate semper iniqua diaboli, voluntate, inquam, fallendi verbis, et decipiendi commodis, qua sæpe, Deo juste permittente, pertrahit ad vera mala per falsa bona. Nunc aliqua, ut posita sunt ab eodem Augustino in supradicto libro tertio operis ejusdem, aliqua, inquam, dicenda sunt de potestate diaboli justa, qua sæpe, Deo miserante, nolens licet, erudit fideles*

etiam magicis artibus fiant: nam et magi Pharaonis similiter serpentes fecerunt, et alia similia (Exod. VII, 42). Sed illud est amplius admirandum, quomodo magorum illa potentia, quæ serpentes facere potuit ubi ad muscas minutissimas deventum est, omnino defecit; cinifes enim musculæ sunt brevissimæ, qua tertia plaga superbus Ægyptiorum populus cædebatur. Ibi certe deficientes magi dixerunt: *Digitus Dei est hic* (Ibid., 49). Unde intelligi datur, ne ipsos quidem transgressores angelos et acreas potestates, in imam istam caliginem, tanquam in sui generis carcerem, ab illius sublimis ætheræ puritatis habitatione detrusas, per quas magicæ artes possunt, quidquid possunt, valere aliquid, nisi data desuper potestate. Datur autem vel ad fallendos fallaces, sicut in Ægyptios, et in ipsos etiam magos data est, ut in eorum spirituum seductionem viderentur admirandi, a quibus fiebant Dei veritate damnandi; vel ad admonendos fideles, ne tale quid facere pro magno desiderant, propter quod etiam nobis Scripturæ auctoritate sunt prodita; vel ad edocendam, probandam, manifestandamque fustorum patientiam. Neque enim, parva visibilium miraculorum potentia, Job cuncta quæ habebat amisit, et filios et ipsam corporis sanitatem. Nec ideo putandum est istis transgressoribus angelis ad nutum servire hanc visibilium rerum materiam, sed Deo potius, a quo hæc potestas datur, quantum in sublimi et spirituali sede incommutabilis judicat: nam et damnatis iniquis etiam in metallo servit aqua et ignis et terra, ut faciant inde quod volunt, sed quantum sinitur. Ne sane creatores illi mali angeli dicendi sunt, quia per illos magi resistentes famulo Dei, ranas et serpentes fecerunt. Non enim eas ipsi creaverunt. Omnium quippe rerum, quæ corporaliter visibiliterque nascuntur, occulta quædam semina in istis corporeis mundi hujus elementis latent. Alia sunt enim hæc jam conspicua oculis nostris ex fructibus et animalibus; alia vero illa occulta istorum seminum semina, unde 18 jubente Creatore produxit aqua prima natalia et volatilia, terra autem prima germina et prima sui generis animalia. Neque enim tunc in hujusmodi fetus ita producta sunt, ut in eis, quæ producta sunt, vis illa consummata sit: sed plerumque desunt congruæ temperamentorum occasiones, quibus erumpant, et species suas peragant. Ecce enim brevissimus surculus semen ost: nam convenienter mandatus terræ, arborem facit. Hujus autem surculi subtilius semen, aliquod ejusdem generis granum est, et hoc hujusque nobis visibile (25), Jam vero hujus etiam grani semen, quamvis oculis videre nequeamus, ratione tamen conjicere possumus; quia nisi talis vis

ad bona, perducit impios ad debita, istos, dum per hanc potestatem flagellati corriguntur; illos, dum huic subacti puniuntur, cum scilicet et decepti per hanc potestatem, eam ascribunt ipsi acceptori: quibus ex Augustinos dicendis si requiris aliquid suadibilis, cupis excedere hominem, etc.

(25) Melius plures Augustini codices. *Et hoc usque nobis.*

esset aliqua in istis elementis, nou plerumque nascerentur ex terra, quæ ibi seminata non essent; nec animalia tam multa, nulla marium feminarumque commistione præcedente, sive in terra, sive in aqua, quæ tamen crescunt, et coeundo alia pariunt, cum illa nullis coeuntibus parentibus orta sint. Et certe apes semina filiorum non coeundo concipiunt, sed tanquam sparsa per terras ore colligunt. Invisibulum enim seminum creator, ipse creator est rerum omnium; quoniam quæcunque nascendo exeunt ad oculos nostros, ex occultis seminibus accipiunt progrediendi primordia, et incrementa debitæ magnitudinis, distinctionesque formarum ab originalibus tanquam regulis sumunt. Sicut ergo nec parentes dicimus creatores hominum, nec agricolas creatores frugum quamvis illorum extrinsecus adhibitis motibus, ista creanda Dei virtus interius operetur: ita non solum malos, sed nec bonos angelos fas est putari creatores, sed pro subtilitate (26) sui sensus et corporis, semina nobis istarum rerum occultiora noverunt, et ea per congruas temperationes elementorum latenter spargunt, atque ita gignendarum rerum et accelerandorum incrementorum præbent occasiones. Sed nec boni hæc, nisi quantum Deus jubet, nec mali hæc injuste faciunt, nisi quantum juste ipse permittit. Nam iniqui malitia voluntatem habet injustam, suam; potestatem autem non nisi juste accipit, sive ad suam pœnam, sive ad aliorum vel pœnam malorum, vel laudem honorum. »

9. Itemque post pauca: (c. 9) « Aliud est, inquit, ex intimo ac summo causarum cardine condere atque administrare creaturam: puod quid facit, solus creator est Deus; aliud autem pro distributis ab illo viribus et facultatibus aliquam operationem forinsecus admovere, ut tunc vel tunc, sic vel sic exeat, quod creatur. Ista quippe originaliter ac primordialiter in quædam textura elementorum cuncta jam creata sunt, sed acceptis opportunitatibus prodeunt. 10 Nam sicut matres sunt gravidæ fetibus, sic ipse mundus gravidus est causis nascentium, quæ in illo non creantur, nisi ab illa summa essentia, ubi nec moritur, nec nascitur aliquid, nec incipit esse, nec desinit. Adhibere autem forinsecus causas accidentes, quæ tametsi non sunt naturales, tamen secundum naturam adhibentur, ut ea quæ secreto naturæ sinu abdita continentur, erumpunt quodammodo, et foris creentur, explicando mensuras, et numeros, et pondera sua quæ in occulto acceperunt ab illo, qui omnia in mensura et numero et pondere disposuit (cap. 11, 21), non solum mali augeli, sed etiam mali homines possunt, sicut exemplo agriculturæ supra docui. Sed nec de animalibus quasi diversa ratio moveat, quod habeant spiritum vitæ cum sensu appetendi, quæ secundum naturam sunt, vitandique contraria; etiam hoc est videre quam multi homines noverint, ex quibus herbis aut carni-

A pus, aut quarumcunque rerum quibuslibet succis et humoribus, vel ita positis, vel ita obrutis, vel ita contritis vel ita commistis, quod [L. quæ cum Aug.] animalia nasci soleant, quorum se quis tam demens audeat dicere creatorem? Quid ergo mirum, si quemadmodum potest nosse quilibet nequissimus homo, unde illi vel illi vermes muscæque nascantur; ita mali angeli pro sublimitate sui sensus in occultioribus clementorum seminibus norint, unde ranæ serpentesque nascantur, et hæc per certas et notas temperationum opportunitates occultis motibus adhibendo faciunt creati, non creant? Sed illa homines quæ solent ab hominibus fieri non mirantur. Quod si quisquam celeritates elementorum (27) forte miratur quod illa animantia tam cito facta sunt; attendat, quemadmodum et ista, pro modulo facultatis humanæ, ab hominibus procurentur. Unde enim fit ut ea corpora (28) citius vermescant: æstate quam hieme; citius in calidioribus quam in frigidioribus locis? Sed hæc ab hominibus tanto difficilius adhibentur, quanto desunt sensuum subtilitates, et corporum mobilitates in membris terrenis et pigris. Unde qualibuscunque angelis vicinas causas ab elementis contrahere quanto facilius est, tanto mirabiliores in hujusmodi operibus eorum existunt celeritates. Sed non est creator, nisi qui principaliter ista format; nec quisquam hoc potest nisi ille penes quem primitus sunt, omnium quæ sunt mensuræ, numeri et pondera; et ipse est unus creator Deus, ex cuius ineffabili potentatu fit etiam, ut quod possent hi angeli, si permitterentur, ideo non possint, quia non permittuntur. Neque enim occurrit alia ratio, cur non potuerint facere munitissimas muscas, qui ranas serpentesque fecerunt, nisi quia major aderat dominatio prohibentis Dei per spiritum suum (29); quod etiam ipsi magi confessi sunt, dicentes: *Digitus 20 Dei hic est* (Exod. viii, 19). Quid autem possint per naturam, nec possint per prohibitionem, et quid per ipsius naturæ suæ conditionem facere non sinantur, homini explorare difficile est, imo vero impossibile, nisi per illud donum Dei, quod Apostolus commemorat dicens: *Alii dijudicatio spirituum* (I Cor. xii, 10). Novimus enim hominem posse ambulare, et neque hoc posse nisi permittatur; volare autem non posse etiam si permittatur. Sic et illi angeli quædam possunt facere, si permittantur ab angelis potentioribus ex imperio Dei; quædam vero non possunt, nec si ab eis permittantur, quia ille non permittit a quo illis est talis naturæ modus, qui etiam per angelos suos et illa plerumque non permittit, quæ concessit ut possint. Exceptis igitur illis quæ usitatissimo transcurso temporum in rerum naturæ ordine corporaliter fiunt, sicuti sunt ortus occasusque siderum, generationes et mortes animalium, seminum et germinum innumerabiles diversitates, nebulae et nubes, nives et pluviae, fulgura et

(26) Hæc lectio videtur melior quam in vulgatis Augustini: *si pro subtilitate*.

(27) Melius apud Augustinum, *incrementorum*.

(28) Apud eundem Augustinum *eodem corpora*.

(29) Apud eundem *per Spiritum sanctum*.

rua, fulmina et grandines, venti et ignis, frigus et omnia talia; exceptis etiam illis, quæ in ordine naturæ raræ sunt, sicut defectus luminis et species inusitatæ siderum, et monstra, et motus, et similia: exceptis ergo istis omnium quorum quidem prima et summa causa non est voluntas Dei: unde et in psalmo cum quædam generis commemorata essent: *Ignis grando, glacies, spiritus tempestatis* (Psal. cxlviii, 8); ut ea vel fortuito, vel causis tantummodo corlibus, vel etiam spiritualibus, tamen præter statum Dei existentibus agi crederet, continuo ait, *Quæ faciunt verbum ejus*. Sed his, ut dicere solemus; exceptis, alia sunt illa quæ, quamvis ex materia corporali, ad aliquid tamen divinitus attingendum nostris sensibus admoventur, quæ hæc miracula et signa dicuntur. »

Habes hic tanti auctoritate doctoris, et multa demones per angelicam illam suam naturam, etiam non possunt per prohibitionem divinam; nec posse, nisi data desuper potestate, vel ad illos fallaces, sicut *Egyptios*, quorum similes qui fallacias diaboli aut venerantur tanquam ab, aut desiderant tanquam proficuas, cum etiam illis sunt detestabiliores, qui eas exercent. Imo per quos exercentur, tanquam virtutes; sed admonendos vel ad probandos fideles: admonere, ne similia facere cupientes, eorum efficiantur imiles; probandos vero, ut his eruditi, exercere, atque manifestati monstrent, quantum illo erecti [f. erepti], Deo vero sint subjecti. Quia enim eorum, qui hodie in talibus usque conditionem animæ intantum decipiuntur, ut in eis (30), quas ait Gen. Herodiam illam Baptistæ Christi interfectoricem quasi reginam, imo etiam proponant, asserentes tertiam totius munitatem partem traditam, quasi hæc merces fuerit illi occisi; cum potius sint demones talium astutiis infelices mulierculas (31), hisque mul-

laxatum hunc locum credit Hieronymus in *Tar-* tam in opere *Dei congresso nocturno delle Lamie* cap. 5, et post relativum *quas* deesse putat voces, quibus nocturnus Lamitarum congressus indicaretur. Herodiam enim nocturni huius congressus præsidem plures tradidit, quos diligenter collegit. Qui si pro *quas* quispiam legerit *quibus*? Quis porro sit Gen. hoc loco laudatus, ire non licuit. Illa, cui Herodes tertiam regni partem se daturum spondit, non Herodias, sed Iadias filia fuit. Cum vero in Evangelio filie nomen non legatur, auctor ille ignotus Gen. o RATHERIUS hæc sumpsit, idem matris ac filie nomen credidit.

Construe: *sint demones decipientes talibus mulierculas*, etc.

Hic eorum error perstringitur, quibus cum verum esset quosdam homines emittendarum, muliercularum tempestatum virtute pollere, ipse nomen largiebantur, ut easdem arcerent. Error modi sæculo præcedenti ita invaluerat, ut etiam Agobardus episcopus Lugdunensis librum scripserit, cui titulus: *Contra insulsum vulgationem de grandine et tonitru*. Illi homines librum Agobardo et ab aliis ejusdem ævi au-

tum vituperabiliores viros, quia perditissimos, decipientes: quis, inquam, talium videns tanta miraculorum potentia (et hoc per demones) flagellari aliquem, sicut Job illum admirabilem, hortaretur dicere, imo crederet juste dici: « Dominus dedit, Dominus abstulit; sicut Domino placuit, ita factum est (Job 1, 21) »; quin potius non solum malignis angelis, sed etiam quibusdam miserrimis hominibus illud ascribens, quemlibet immissorem (32), aut propulsorem, ut dicitur, tempestatum evocari (33), donisque, ut hoc mederi dignaretur, placari; ut videlicet Mercurius socios Ulyssis tactu quondam caducei. Ne dicam enim de tanto tantæ gloriæ, ut beati Job fuit, damno, hoc non facerent de vilissima reclusa, hoc est, vel cultello vel corrigia; id sæpe vidimus fieri ab his, quibus in corde illud nostri istius jam sæpe fati non sonuit Augustini: « Gaudes quia res tuas invenisti, non es tristis quia tu peristi; multo magis periret tunica tua, quam anima tua. » Et illud Psalmistæ: « Confundantur omnes facientes vana (Psal. xxiv, 3) »: « Apostoli etiam de culpa scilicet valde minori: « Dies, » inquit, « observatis et menses et annos, timeo ne sine causa laboraverim in vobis (Gal. iv, 10). » Et illud de Regum lib. iv: « Nunquid non est Deus in Israel, ut eat ad consulendum Belsebut Deum Acharon? » Quamobrem hæc dicit Dominus Ochoziæ regi: « De lectulo super quem ascendisti non descendes sed morte morieris (IV Reg. 1, 16). »

11. Et ecce hoc exemplo, cum per talia sanari plerumque quidam videantur, Dei scilicet aut misericordia ad poenitentiam expectati, aut justitia sibi ipsis derelicti, quid mereantur Dei iudicio comprehensi. Si enim justus iudex cuncta in hoc sæculo vindicaret, illo ultimo iudicio opus non esset; si autem nullas res humanas curaret (34), nullus pene crederet. Non convenire igitur scias juxta cujusdam sapientissimi sententiam, vilissimorum spirituum te præsidia captare, quem sapientia in hanc vult excellentioribus, quos Baluzius in notis ad Agobardum laudat, *Tempestatarii* vocabantur. Eundem errorem iterum refellit RATHERIUS serm. 1, de Ascensione num. 4.

(33) Subaudi *credit*, vel aliquid simile. Construe autem, et explica: *Quin potius ascribens illud* (id est flagellari aliquem, sicut Job flagellatus fuit) *ascribens, inquam, non solum malignis angelis, sed etiam miserrimis quibusdam hominibus, credit quemlibet immissorem, aut propulsorem, ut dicitur, tempestatum, evocari donis, ut hoc dignaretur* (f. dignetur) *mederi, ut videlicet Mercurius quondam sanavit socios Ulyssis tactu caducei. Etenim ne dicam de damno tanto gloriæ tantæ, ut fuit damnum B. Job, non facerent hoc de vilissima reclusa, hoc est vel cultello, vel corrigia, cum perduntur* (non facerent hoc, inquit, id est ex præcedentibus non hortarentur dicere, nec crederent juste dici, Dominus dedit, Dominus abstulit, etc.) *vidimus id sæpe fieri* (nimium recurri ad superstitiones, ut inveniantur, quæ amissa fuerunt) *ab his quibus illud nostri istius jam sæpe fati Augustini non sonuit in corde: Gaudes quia res tuas invenisti, etc.*

(34) Vulg. mendose *eum curare*. Exigente contextu et sensu emendavimus.

lentiam componere, ut Deo similem, quantum scilicet ad ejus spectat concessionem, possit efficere; eamque mentium naturam esse, eodem ipso docente, perpende, ut quoties abjecerint veras, falsis opinionibus **22** induantur; et illud magis exerce, quod, ut in primordio locutionis suggesti, a Deo inspiratorum medicorum vera, quia probata invenit solertia, quam quod infelicium meretricularum diabolo acta conjectavit dementia. Ita fit ut nulla infidelitatis caligo verum illum, quo videri quidpiam solet agendum, confundant intuitum; et propter sapientiae bonum, et medelæ a Deo concessæ subsidium a regibus, imo, ut legitur, a Rege utique regum omnium, tam temporale quam æternum accipies donum (*Eccli. xxxviii. 2-8*); disciplina quoque exaltabit caput tuum, et collaudaberis in conspectu magnatorum; ad agnitionem hominum virtus tua erit, scientiam quoque tibi Altissimus honorari in mirabilibus suis dabit; in his curans mitigabis dolores et facies pigmenta suavitatis, et unctiones conficies sanitatis, et non consummentur opera tua, sed pax Dei semper erit super faciem terræ tuæ.

Tit. V. — *De negotiatoribus.*

12. Negotiator es? Audi: *Propter inopiam multi deliquerunt, et qui quærit locupletari, avertet oculum suum. Sicut in medio compaginis lapidum palus figitur, sic et inter medium venditionis et emptio- nis angustiabitur peccatum. Conteretur cum delinquente delictum. Si non in timore Domini tenueris te instanter, cito subvertetur domus tua* (*Eccli. xxvii, 1*); idemque: *Avaro nihil est scelestius. Nil iniquius quam amare pecuniam; hic enim animam suam venalem habet* (*Eccli. x, 9*). Dominus autem in Evangelio; *Intuemini, ait, et cavete ab omni avaritia; quia non in abundantia cujusquam vitæ hominis est super terram ex his quæ possidet* (*Luc. xii, 15*). Itemque qui supra; *Multos, inquit, perdidit aurum atque argentum* (*Eccli. viii, 3*); et: *Viro cupido et tenaci sine ratione est substantia, et qui acervat injuste, aliis congregat, et in bonis illius alius luxuriabitur* (*Eccli. xiv, 3*); rursumque: *Difficile, ait, exiit negotiator a negligentia, et non justificabitur caupo a peccatis labiorum* (*Eccli. xxvi, 28*). His itaque sic se habentibus, perpende, quæso, quam periculosum animæ tuæ sortitus sis officium; et scito te, paulo licet excusabilius, cum prædonibus appellari publicanum. Vitio enim te deservire, nec modico, id monstrat vocabulum, quo te a multis vocari audis cupidinarium (35) *Radix enim omnium malorum, Apostolo teste, cupiditas* (*I Tim. vi, 10*).

13. Attamen ne desperes, quia scriptum est: *Benedictio Domini supra caput vendentium* (*Prov. ii, 26*); sed considera quorum. Fac itaque, dum adhuc dies est, quod **23** tibi suggero: *Fenerare*

(35). *Legebatur cupidinarium.* Verum hæc vox a contextus sententia abhorret. Nam *cupidinarii* Donato interpretante in Terentium *venditores esculentorum et poculentorum* appellantur, qui scilicet *cupedia*, id est, cibos lautiores et vina rariora ven-

A proximo in tempore necessitatis illius; quia facit misericordiam. qui feneratur proximo, et qui prævalet manu, mandata servat (*Eccli. xv, 2*). Voca igitur Christum ad domum tuam, præpara ei convivium et cœnam, pedes lava, lacrymis riga, capillis terge, pasce eum, vesti, calefac, pota, hospitio suscipe, non dedignabitur ad donum tuam divertere; imo frontuose ingerit se; ipse quotidie ut suscipiatur rogat, cum tu deberes cogere; consulit non suæ indigentiae, sed tuæ avaritiæ: tum demum ad domum ejus propera, discipulos ejus alloquere, munera, deprecare, ut tibi veniam; tibi consilium, tibi indulgentiam et ipsi præbeant, ei a Deo exposcant. Perpende dum domi congeris lucrum, quantum animæ comparas detrimentum. *Quid enim, ait Dominus, prodest homini, si universum mundum lucratur, animæ vero suæ detrimentum patiatur?* (*Matth. xvi, 25*.) Et Apostolus: *Mundus, inquit, transit, et concupiiscentia ejus* (*I Joun. ii, 17*). Verere ergo, ne dum insatiabiliter inhias transitoriis, priveris mansuris. Esto potius tibi bonus medicus; de instrumento avaritiæ subsidium confer animæ; *Facile, inquit Dominus, amicos vobis de mammona iniquitatis* (*Luc. xvi, 9*). Nec hoc dicens hortatur ad fraudem, sed postquam fraudem fecisti, invitat ad emendationem. Verbi gratia, debuisti quidem nil rapere, nil malo ingenio congregare, neminem in aliquo negotio circumvenire, certus, prædicente et testificante Apostolo, vindicem super hoc omnipotentem Dominum esse (*I Thess. iv, 6*), diei victu contentus manere, a Deo omnia sperare, qui ipsa quoque volatilia pascit quotidie (*Matth. vi, 26*); quod ipse dedisset, cum gratiarum actione et ipse sumere, et aliis participare: quod dare nolisset, nec cupere, sed ipsius justitiam glorificare.

14. Sed quare hæc transgressus rapuisti violenter congregasti fraudulenter, usuram et superabundantiam amasti, ingenio tuo te concessisti, Deo cuncta licet indigno danti ingratus exististi, alii secundum Domini præceptum non communicasti; quod dare illi non placuit, sæpe quæsisisti, nec adeptus multoties murmurasti? Post hæc omnia, quæ minime debuerant contingere, non adhuc te vult perdere, Monstrat tibi divitias bonitatis suæ, et de ipso veneno avaritiæ antidotum tibi conficit indulgentiæ, *ut dum defeceris, inquit, recipias vos in æterna tabernacula* (*Luc. xvi, 7*). His ergo male quæsitum, pejus inventum, pessime congregatum eroga, qui cum defecerit vita, tibi in cœlis reddere tributa, cempensare collata, coadunare, imo centuplicare valeant dispersa. Observa tamen, ut, si fieri potest, id est, si præsentibus sunt quibus aliquid tulisti, et copia favet, primitus secundum Zachæum (*Ibid., 19*), etsi non vales, aut voles quadruplum,

dunt. Correctionem *cupidinarium* Ratherii sensui congruentem induimus. Ugutionis enim codices laudati a Cangio habent: *Cupidinarius mercator cupidus denariorum.*

saltem restituas simplum. Memento etiam quot per. **A** rius judicare peccato, qui non habet unde judicetur ex suo. Audi denique ipsum: *Nolite, inquit, judicare, et non judicabimini; nolite condemnare, et non condemnabimini* (Matth. vii, 1). Audi et alium, sed tamen ab ipsius spiritu doctum: *Noli, ait, querere fieri iudex, nisi forte valeas virtutem irrumpere iniquitatis. ne forte extimescas faciem potentis, et ponas scandalum in æquitate tua* (Eccli. vii, 6). At tu, ita, inquis, hæc tua videntur verba sonare, quasi Deus iudices omnino nolit esse. Ubi ergo lex? Ubi fas? Ubi ipsa inter hominum malumque discretio? Omnibus licebit quælibet impune agere: furtum æque laudabitur, ut datum: vitia cum virtutibus pari corona gaudebunt. Quis inter fratres hæreditatem dividet? Quis viduam a calumniatore, virginem a raptore defendet? Quis inopem tuebitur? Non, inquit Deus, **B** **25** prohibeo in præsentem sæculo aliquid inter homines esse iudicium; sed prædico periculum, ut caveas peccatum. Quod enim periculosum est uni, non debet passim a multis ambiri.

17. Denique considerans, vix unquam potui iudicem cernere sine cupiditia. Et certe ipsa non discernit justa, imo obæcat iudicium corda. Volo ergo esse iudices, non prædones; volo iudices, non raptores; volo iudices, non calumniatores; volo iudices, sed veraces: volo iudices, sed non divitiis inhiantes. Et enim quidam amicum suum de partiendo onere potestatis consiliaturus: *Constituë, ait, iudices qui oderint avaritiam* (Exod. xviii, 21). Sapientiæ quoque liber ita incipit. *Diligite iustitiam, qui iudicatis terram* (Sap. i, 1). Jesus quoque **C** filius Sirach ait. *In iudicando esto pupillis misericors ut pater, et pro viro matri eorum, et eris tu veluti filius Altissimi obediens, et miserebitur tui magis quam mater* (Eccli. iv, 10). Dominus quoque in Deuteronomio: *Maledictus qui pervertit iudicium advenæ, pupilli, et viduæ* (Deut. xxvii, 19). Itemque qui supra: « Ne relinquant retro tibi maledicere; maledicentis enim tibi in amaritudine animæ exauditur precatio illius; exaudiet autem illum Deus, qui fecit illum (Eccli. iv, 5); » et rursus: « Noli amare mendacium adversus fratrem tuum; neque alliges tibi duplicia peccata; neque enim in uno eris immunis (Eccli. vii, 13). » Psalmista quoque: *Usquequo, inquit, iudicatis iniquitatem, et facies peccatorum sumitis? Iudicate egeno et pupillo, humilem et pauperem iustificate; eripite pauperem, et egenum de manu peccatoris liberate* (Psal. lxxxii, 2). Alius vero: *Non assumes inquit, personam pauperis in iudicio* (Eccli. xxxv, 16). Quod tunc observandum scias, quando dives justam, pauper injustam, ut assolet, habet causam. Item idemque: « Audite, et quod justum est iudicate, sive civis sit ille, sive peregrinus: nulla distantia sibi personarum. Ita parvum audietis ut magnum, nec accipietis cujusdam personam in iudicio, quia Dei est iudicium (Deut. I, 16). » Iudex vero dicitur quasi jus dicens; jus

saltem restituas simplum. Memento etiam quot per. **A** rius judicare peccato, qui non habet unde judicetur ex suo. Audi denique ipsum: *Nolite, inquit, judicare, et non judicabimini; nolite condemnare, et non condemnabimini* (Matth. vii, 1). Audi et alium, sed tamen ab ipsius spiritu doctum: *Noli, ait, querere fieri iudex, nisi forte valeas virtutem irrumpere iniquitatis. ne forte extimescas faciem potentis, et ponas scandalum in æquitate tua* (Eccli. vii, 6). At tu, ita, inquis, hæc tua videntur verba sonare, quasi Deus iudices omnino nolit esse. Ubi ergo lex? Ubi fas? Ubi ipsa inter hominum malumque discretio? Omnibus licebit quælibet impune agere: furtum æque laudabitur, ut datum: vitia cum virtutibus pari corona gaudebunt. Quis inter fratres hæreditatem dividet? Quis viduam a calumniatore, virginem a raptore defendet? Quis inopem tuebitur? Non, inquit Deus, **B** **25** prohibeo in præsentem sæculo aliquid inter homines esse iudicium; sed prædico periculum, ut caveas peccatum. Quod enim periculosum est uni, non debet passim a multis ambiri.

17. Denique considerans, vix unquam potui iudicem cernere sine cupiditia. Et certe ipsa non discernit justa, imo obæcat iudicium corda. Volo ergo esse iudices, non prædones; volo iudices, non raptores; volo iudices, non calumniatores; volo iudices, sed veraces: volo iudices, sed non divitiis inhiantes. Et enim quidam amicum suum de partiendo onere potestatis consiliaturus: *Constituë, ait, iudices qui oderint avaritiam* (Exod. xviii, 21). Sapientiæ quoque liber ita incipit. *Diligite iustitiam, qui iudicatis terram* (Sap. i, 1). Jesus quoque **C** filius Sirach ait. *In iudicando esto pupillis misericors ut pater, et pro viro matri eorum, et eris tu veluti filius Altissimi obediens, et miserebitur tui magis quam mater* (Eccli. iv, 10). Dominus quoque in Deuteronomio: *Maledictus qui pervertit iudicium advenæ, pupilli, et viduæ* (Deut. xxvii, 19). Itemque qui supra: « Ne relinquant retro tibi maledicere; maledicentis enim tibi in amaritudine animæ exauditur precatio illius; exaudiet autem illum Deus, qui fecit illum (Eccli. iv, 5); » et rursus: « Noli amare mendacium adversus fratrem tuum; neque alliges tibi duplicia peccata; neque enim in uno eris immunis (Eccli. vii, 13). » Psalmista quoque: *Usquequo, inquit, iudicatis iniquitatem, et facies peccatorum sumitis? Iudicate egeno et pupillo, humilem et pauperem iustificate; eripite pauperem, et egenum de manu peccatoris liberate* (Psal. lxxxii, 2). Alius vero: *Non assumes inquit, personam pauperis in iudicio* (Eccli. xxxv, 16). Quod tunc observandum scias, quando dives justam, pauper injustam, ut assolet, habet causam. Item idemque: « Audite, et quod justum est iudicate, sive civis sit ille, sive peregrinus: nulla distantia sibi personarum. Ita parvum audietis ut magnum, nec accipietis cujusdam personam in iudicio, quia Dei est iudicium (Deut. I, 16). » Iudex vero dicitur quasi jus dicens; jus

TRIT. VI. — De causicidicis.

15. Causidicus vel advocatus es? Cogita cujus sortitus sit agnomen, et tam bonæ rei ministrum **D** te exhibe fidelem. De Domine enim dictum est, quia advocatum eum habemus apud Patrem. Dissimula quoque aliquando causationem ob conservandam dilectionem.

TRIT. VII. — De iudicibus.

16. Locotheta (46), quem nos comitem dicimus palatii, præfectus aut iudex es? Considera quem tu habiturus sis dispunctorem vel iudicem: perpende quam grave tuleris jugum, et puta quod non sit gravius ullum. Illius enim solius est, libere de alte-

(96) Vocem *Locotheta* Ratherius ex Græcis sumpsit, apud quos is λογθέτης, is est, qui rationem iudicando decernit. In Langobardorum legibus *loco positus*, vel *loci servator* appellatur,

vero dicere, juste est judicare. Denique audi quemdam, de cujus auctoritate non dubites : « Bonus, inquit, iudex nil debet arbitrio suo decernere, nec domesticæ voluntatis proposito aliquid judicare, nil paratum et mediatum domi proferre (37), sed juxta leges et jura cuncta pronuntiare, decretis obedire, nil propriæ voluntati indulgere. » Et, o quam bene ipsi hæc dicens voci concordat summi et solius sine mendacio judicis ita dicentis : *Sicut audio, judico* (Jovn. v, 30). Et tu itaque sicut audis, judica ; et sicut sese habet rerum natura, decerne. Cave tamen nec aliquem capias in verbo, Phariseorum exemplum aspernare, qui insidiantes observabant, quomodo Dominum caperent in sermone (Matth. xxii, 13). Memento te non solum in sermone, sed etiam in multis offendere quotidie, ipso omnium justissimo iudice spectante. Juste etiam cum judicas, cave **26** præmium ne exigas, aut aliquod servitium, ne de te conquire Dominus videatur dicens : *Populum meum exactores sui spoliaverunt* (Isai. iii, 12). Audi potius præcipientem ipsum : *Juste, ait, quod justum est exsequeris* (Deut. xvi, 20). Injuste enim quod justum est exsequitur, qui præmium pro justo opere expetens, ipsam justitiam vendere non veretur. Sed suffleiat istud modicum, nam si plenius vis instrui, lege libellum tibi congruentem Isidori.

TIT. VIII — *De testibus.*

18. Testis es? Cave illud dicentis : *Testis falsus non erit impunitus* (Prov. xix, 5). Nam cum juxta cujusdam carmen.

Vera tacens et falsa loquens utrique (f. quoque) nequitur
Hic quia non prodest, hic quod obesse cupit. (errent; C

Flagitium majus æstimo nullum quam falsum testimonium, quia et Domino, in quem perjurat, et iudici, quem fallit, et omnem ejus culpam sibi congerit, et proximo quem lædit, et omnem ejus calamitatem animæ suæ infligit, reus tenetur. *Facilius est quoque, ut quidam ait, vitare discordem, quam declinare fallacem.*

TIT. IX. — *De ministris publicis.*

19. Procurator, exactor, quod gastaldus (38) usitato multis, Franciloquo vero major dicitur eloquio, sive thelonearius, vel cujuslibet alterius publicæ functionis minister es? Considera cujus rei ministerio fungeris, sciens veracissime dictum, *quia cui plus committitur, plus ab eo exigitur* (Luc. xii, 48), etiam cum usura pœnarum. Ideo autem in principio monui considerari ministerium, quia diversa novi genera ministeriorum, et leviora quidem alia, alia verograviora ; inter quæ nullum scio ipso, quod curaturam (39) Italici dicunt, gravius. Ipsum enim, dum juxta

(37) Male in vulgati *dona proferre.*

(38) Vulg. *gestaldus*, mendose. Gastaldi apud Langobardos dicebantur locorum, villarum ac prædiorum præfecti, rerum dominicarum procuratores ; Francis autem *majores*, id est majorem domus. Qui exigebant tributa, *thelonearii* vocabantur. His aliqua jurisdictio competeat, ut exsequentibus liquet. Hinc etiam Hinemarus opusc. 85, *judices sæcularæ* nominat *Helmigarium mercati palatii thelonearium, et Flotharium ac Ursionem villarum regiarum majores.*

(39) *Curatura* erat vectigal, quod e mercatis exi-

A suimet vocabulum incessanter rem urget curari terrenam, miseram miserrime negligi cogit animam. Ad illud enim, veiuti ad quoddam asylum, omnia confluunt genera vitiorum, et dum illius officii sit omnia vitia ulcisci, nullum invenitur, quo non constet reum illum teneri. Nam fures procuratoris esse tradere carceri, cum peno nil aliud videatur ipse quotidie, nisi rapinam et fraudem sectari, et in comparatione mali levius est, ut autumo, absque violentia quælibet furari, quam cum tormentis ab aliquo, quod detur, exigi ; levius penuriæ necessitate quævis atrocitas exercere, quam cupiditatis ardore fraudem aut seniori (40), aut alicui alteri, aut certe sibi ipsi inferre, in quo et perjurium incurrere, nec furtum videatur cavere; quod approbat Sapiens, qui dicit : « Potior fur quam assiduitas viri mendacis; perditionem tamen utrique hæreditabunt (Eccli. xx, 27) ; » itemque de mala perjurii : « Vir, ait, multum jurans replebitur iniquitate, et non discedet a domo illius plaga, et si frastuaverit, delictum ejus super eum erit ; et si in vacuum juraverit, non justificabitur : replebitur enim tribulatione domus ejus ; **27** et si dissimulaverit, delinquet dupliciter (Eccli. xxiii, 12, 13). » Dissimulare vero perjurium, est arte jurare. Dupliciter vero delinquit, qui hoc agit, quia et Deo, cujus conspectum non abhorret, et proximo, quem fallere non timet, reus tenetur. Dupliciter delinquit, quia et fallaciæ et perjurii notam incurrit.

20. Procurator adulteros et meretricis pœnis deputat, cum tota ejus vita ebrietati cœterisque luxibus, quæ adulterii et fornicationum solent esse fomenta, spurcissime deserviens, eadem illum agere, quæ in aliis damnat, perspicacissime demonstrat. Ad cumulum vero perditionis, si forte aliquis talium, quod offerat, invenit, statim et ipsum criminis ultorem acquirit tutorem ; sicque in illo completur, quod in Psalmo legitur ita : *Si videbas furem, carreas cum eo, et cum adulteris portionem tuam ponebas* (Psal. xlix, 18). Quid magis? Breviter præstringentes dicamus tale esse hujusmodi negotium, ut quasi e multis militibus hominum unus videatur assumi, qui ob aliorum emendationem vel commodum æternæ tradi debeat perditioni. Sed quid facio, qui id ipsum genus officii video a quibusdam pretio captari? quid, inquam, inde? Nunquam ne vidisti ab aliquo resticulos erui, quibus funis, quo appenderetur, deberet fieri? Hujusmodi ergo vecordix technam et istius miserrimi ascribe (41).

21. Sed ne more Pharisæico, dum vehementer carpinus facinus, desperationem emendationis in-

gebatur. Hac de causa in privilegio Federici imperatoris, quod Thebaldo episcopo Veronensi concessum fuit anno 1154 ex originali legendum : *Medietatem tholonei mercati publici Brixiani, quod Curaturam dicunt* : ubi apud Ughellium tom. V Ital. sacr., col. 795, mendose legitur : *quod curaturæ dicitur.*

(40) *Senior* pro domino accipitur. Vide inferius not. 28. Mox vulgati perperam *Potius furem*. Emendationem vulgata versio suppeditavit.

(41) Construe et explica. *Ascribe ergo et technam* (seu dolum) *istius miserrimi* (qui ob pretium officio

cutere videamur, divitias bonitatis Dei monstrantes, etiam tu quomodo salvari possis pandemus. Ante omnia hoc tibi damus consilium, ut si aliquo modo vales, ab isto te mortifero excutias laqueo, et sic demum ad poenitentiae medicamina confugiens, pro modo criminis medelam quaeras satisfactionis. Quod si non vales omnino, cum magno tremore quod praecceptum est exsequens, cave ante omnia crudelitatem, inde fraudem, hinc cupiditatem et rapacitatem, non minusque ebrietatem, postremo illum Psalmi versiculum, quem protulimus, videlicet ne aliquo pretio illectus, aut veluti quadam misericordia deceptus, furtum aliquod tegas, aut quodlibet, quod insequi debeat, crimen defendas. In ulciscendis vero criminibus, ita quod ministerio congruit, exsequere, ut nunquam excidat memoria quod Dominus in parabola omnibus protulit, tibi maxime, cujus finis est iste: *Serve nequam, nonne oportuit et te misereri conservi tui, sicut et ego tui misertus sum? Tunc iratus tradidit eum tortoribus* (Matth. XVIII, 32). Sed et illud quæso memineris sæpe: *Qui sine peccato est restremus, primus in illo lapidem mittat* (Job VIII, 7): et inter agendum, suffragium tibi semper adhibere ne cesses eleemosynarum. His forsitan cum humilitate cordis pias omnipotentis aures pulsantibus, mereberis aliquando, ut ad te ipse venire, et per se sicut Zachæum et Matthæum visitare te atque curare; et his qui te olim salvum posse fieri desperaverant, dignetur respondere: *Quia non veni vocare justos, sed peccatores in poenitentiam* (Matth. IX, 13).

TR. X. — De nobilibus.

22. Patronus (42), sive, ut usitatius a multis dici ambitur, senior es? Audi: *Quæ vultis ut faciant vobis homines, et vos facite illis* (Matth. VII, 12). Similiter et Moyses: *Non morabitur opus mercenarii tui apud te usque mane* (Levit. XIX, 13). Opus vero pro mercede operis positum intellige, uti per efficientem id, quod efficitur, et per continentem id quod continetur, quidlibet significari legis sæpissime. Alius vero: « Qui effundit, inquit, sanguinem innocentem, et qui fraudem facit mercenario, fratres sunt, unus destruens, et alter ædificans. Quid prodest illis nisi labor? Unus orans, et unus male dicens, cujus vocem exaudiet Deus? (Eccli. XXXIV, 17). » Et per Malachiam: *Ero, ait Dominus, testis velocis maleficis, et adulteris et perjuris, et qui calumniantur mercedem mercenarii* (Malach. V, 5). Quem locum Hieronymus exponens adverte quid dixerit: « Nequaquam, ait, leviam putemus esse peccata, perjurium et mercedem non reddere laboranti, et cætera his subnexa, quæ maleficio, veneficiis atque adulterio comparantur. » Apostolus quoque: *Qui suorum, inquit, et maxime domesticorum curam non gerit, fidem negavit, et est infideli deterior* (Gal. VI, 10). Attende Deum in principio creationis humanæ dixisse: *Crescite et multi-*

(42) Patronus, unde Italice *Padrone*, hoc loco significat virum nobilem, cui servi erant et merce-

applicamini, et replete terram, et subjicite eam, et dominamini piscibus maris, et volatilibus cali, et bestiis terre (Gen. I, 28). ut intelligas homines non hominibus, sed volatilibus, bestiis et piscibus esse prælatos, omnesque a Deo natura æquales conditos, sed inæqualitate morum faciente, aliis alios intantum suppositos, ut plerumque aliqui dominantur etiam melioribus. Unde et majores, eos, qui cæteris principabantur, patres patriæ, dictatores, et consules quam reges appellare maluerunt, invidiosum fore consentes, si dicerentur homines, veluti pecora, a quolibet regi. Meminisse autem, ut et Gregorius dicit tibi, oportet, sanctos Patres nostros non reges hominum, sed pastores fuisse pecorum. Augustinus quoque de æqualitate naturæ, et sociali vinculo amicitiae (n. 1): « Quoniam, inquit, unusquisque homo humani generis pars est, et sociale quiddam est humana natura, magnumque habet et naturale bonum, vim quoque amicitiae: ob hoc ex uno Deus voluit omnes homines condere, ut in sua societate, non sola similitudine generis, sed etiam cognationis vinculo tenerentur. » Beatus quoque Leo papa, id ipsum luculentissime exsequens: « Simul, inquit, cum servis habemus, quod ad imaginem Dei conditi sumus, nec carnali a nobis, nec spirituali nativitate divisi sunt. Eodem spiritu sanctificamur, eadem fide vivimus, ad eadem sacramenta concurrimus. » Severinus quoque Boetius disserens de eodem negotio plurima, quæ cæcis etiam valeant esse perspicua, concludit ita: « Si primordia vestra, inquiens, auctoremque Deus spectes, nullus de gener exstat, invitus pejora fovens, proprium ne deserat ortum. » Cui sententiæ concinit et alterius cujusdam, sermone, actu, et nomine Benedicti, quodam loco dicentis: « Sive servus, sive liber, omnes in Christo unum sumus, ut sub uno Domino æqualem servitutis militiam bajulamur, quia non est personarum apud Deum acceptio: solummodo in hac parte, apud ipsum discernimur, si meliores aliis operibus bonis, et humiles inveniamur. »

23. Nota vero te, quisquis es, qui de fastu alti gloriaris abusive sanguinis; cum omne hominum genus in terris simili surgat ab ortu, et non ex alia, sed ex eadem massa compositus, ex uno patre, ex eademque, qua servorum quilibet, sis matre creatus. Quia si omnes in Christo quoque unum sumus (Rom. XII, 5), uno scilicet pretio redempti, eodemque baptismo renati: quisquis eandem fraternitatis unitatem cæteris se proponendo scindere nititur, paternitatem sine dubio illis, redemptionem et regenerationem quoque, qua ejus filii efficimur (43), quantum in se est, annullare, et, ut ita dicam, abnegare probatur. Verum si solummodo in hac a Deo parte discernimur, si meliores aliis in operibus bonis, et humiles inveniamur; convincitur melior esse qui tibi servit narii. Senioris titulus, Italice *signore*, regibus et principibus proprius tribuebatur. Sensim vero a patris usurpatus, qui idcirco *usitatus senioris* nomen ambiisse traduntur.

(43) Vulg. *efficiuntur*, minus bene,

humiliter, quam tu, qui eum despicias arroganter; nobilior, qui tibi, quod promisit, exhibet fideliter, quam tu, qui eum decipis mendaciter; generosior, qui jura naturæ custodiens, proprium non deserit ortum, quam tu, qui vitis vitia nutriens, vim amicitiae magnumque et naturale violas bonum. His igitur utpote verissima veracissimorum auctoritate suffultis, et nulla sui contrarietate nutantibus rectissime concessis, firmissima colligitur definitione, non natura, sed voluntate, homines a se invicem distare. Ad erudiendum vero stultorum inscitiam, ad confutandam arrogantium proterviam, ille qui in Evangelio dicit: *Pater meus usque modo operatur, et ego cooperor* (Job v, 17), quotidie nobis cernentibus hunc humiliat, et hunc exaltat *quia suscitavit de pulvere egenum, et de stercore erigit pauperem, ut collocet eum cum principibus* (Psal. cxvii, 6): videlicet ut cum quilibet de nobilitate gloriatur generis, perpendens quoscunque ex paupere et infimo genere, ad summos honores conscendere, advertat antecessoribus suis et id contingere potuisse, et studeat elationem reprimere. **Omne enim datum optimum, et omne donum perfectum desursum est** (Jac. i, 17), et: *Non est potestas nisi a Deo* (Rom. xv, 1): quod perspicacissime monstrant nobilium filii ad penuriam infamiam deducti; et servorum soboles summatum (44) obtinentes hæreditates, quovis ordine easdem indeptæ, insignes. Ponamus namque ante oculos quemlibet præfecti filium, cujus avus iudex, ab avus tribunus, vel scoldascio (45), atavus cognoscatur miles fuisse: quis illius militis pater? ariolator, an pictor; aliptes, an auceps; cetarius, an singulus; sartor, an fartor; mulio, an sagmio (46) fuerit; postremo eques, in agricola; servus, an liber? Quis recordatur post omnia; nam

Servis regna dabunt, captivis fata triumphum. ut quondam per quemdam cantatum est satirographum; quod tamen non fatis, sed disposito iure ascribitur cunctipotentis. Quid vero, si cui illorum contigerit quod cuidam tibicini contigisse Varro testis est, quod videlicet aliquando etiam ignobili

(44) *Summates classis Alexandrinæ* nominantur L 32 codicis Theod. *De Naviculariis*. Hic autem *summatum* idem est ac *nobiliorum* et *potentiorum*. Construe autem: *Et soboles servorum obtinentes insignes hæreditates summatum, indeptæ easdem quovis aridine.*

(45) Frequentius legitur *sculdascio*, vel *sculdais*: quod nomen in Italia usurpatum, a Langobardis originem ducit. Comitatus, uti erat Veronensis, dividebatur in *souldascias*, quarum iudex dicebatur *sculdascio*. Vide Muratorinum tom. I *Antiq. Italic.*, pag. 513. *Scoldascium* autem Ratherius distinguit a iudice; quia nomen scolasticum iudicibus pagorum vel castellorum attribuit; nomen vero iudicis iis largitur qui in civitate justitiam administrabant, et *scoldascionibus* antecellebant. Gradus nimirum nobilitatis auctor notat a majori exordium ducens, et inferiores subiiciens. Præfectus enim, a quo incipit, nobilioris gradus est quam iudex; præfecti siquidem voce comitem palatii, ducem et marchionem comprehendit. Iudices autem civitatis erant comes et vicecomes, qui *scoldascionibus* pagorum et castellorum præerant. Infimus autem gradus, qui a Ratherio affertur,

A ministerio ad summum aliquem honorem provectus fuerit, sicut ille eadem arte tantum populum delectavit, ut rex fieri meruerit? (47) Nunquid enim tibicinem illum nobilitate potuit, dum extulit tibia, quod non valuit, dum protulit natura? Sed relinquamus istud ambiguum, et forte nec credendum ducamus ad medium.

24. Quid quod non vaftris gentilium, sed certis sacrarum Scripturarum assertionibus monstrare qui-mus ad liquidum? David, fratribus reprobat, in regem a Deo electus, quia Dei munere eodem regno præcessit, nunquidnam et genere superavit, aut illius progenies propter regnatum (35) alia, quam eadem, quam sine regnato protulit natura? Nobilis ille, quia rex; ignobiles fratres ejus, quia milites: an, quod verum est, hanc sibi virtute nobilitatem cum Dei gratia paravit, ut qui familia erat ignotus, claresceret moribus? Unde Cicero pulcherrime adversus Sallustium agens, « Velim, inquit, mihi respondeat: Nunquid hi, quos protulit Scipiones et Metellos, ante fuerint opinioni et gloriæ, quam eos res suæ gestæ, et vita innocentissime acta commendavit? Quod si hoc fuit illis initium nominis et dignitatis, cur non æque de nobis æstimabitur? » Itemque: « Quare noli mihi antiquos viros objectare. Satius est enim me meis rebus gestis florere, quam majorum meorum opinione niti, et **ita vivo**, ut ego sim posteris meis nobilitate initium, et virtutis exemplum. » His contra hodie agitur. *Mavult enim quis avum laudari, quam se.* « Splendidum te, ait Boetius, si tuam non habes, aliena claritudo non efficit. » Cæterum ut ad id, quod usualiter quotidie cernimus contingere, redeam, nonne vides multos hodie obsequio, aut quolibet ingenio non modo mereri libertatem; verum et ipsam dominorum nancisci hæreditatem, nobilique quanquam impari interveniente connubio, servorum (49) dominicæ persæpe etiam præferri propaginem? Factum sit, infectum sit, narratum est quod refero. Cujusdam divitis filius gutta, quam cadivam (50) dicunt, laborabat. Medicorum omne probatissimorum erga eum ineff-

est simplicis militis, quo nomine quemcunque complectitur, qui ex proprio patrimonio vivens a plebeo distinguebatur: unde libro quarto num. 13, *militem a plebeo secernens* ait: *Vidistine unquam militem aut plebeum?* Miles autem vocabatur, qui ex patrimonio proprio alebatur, quia plerumque aliquo beneficio, vel feudo sive principis, sive Ecclesiæ gaudens, militare, cum opus esset, debebat.

(46) Vulg. *sagnio*, corrupte. Legendum *sagmio*, qui scilicet *sagmarium*, seu *sarcinarium equum* agit.

(47) Hæc apud Augustinum etiam leguntur: *De quantitate animæ*, c. 19: *Quidam tibicen, inquit, ut Varro auctor est, ita populum delectavit, ut rex fieret.*

(48) *Regnatus*, id est regnum, seu regni administratio. Construe: *aut illius progenies propter regnatum alia fuit, quam eadem, quam natura protulit sine regnato.*

(49) Id est, *servorum propaginem persæpe etiam præferri propagini dominicæ.*

(50) *Gutta cadiva* est epilepsis, ut ex Glossis hi-

cax ingenium, ad desperationem salutis paternum atque maternum deduxerat animum: cum ecce unus servorum suggerit, ut flores arboris persici optime mundatos, primo Lunis die (51) Aprilis mensis in vase vitreo colligerent: quod sub radice ejusdem arboris, insciis omnibus, ab uno quo vellent suffoderetur, eodem die reversuro ipso, a quo positum est, anno vergente, si fieri posset, hora quoque eadem, et effosso vase, flores in oleum conversos, arborem siccata inventuro: quod sub altare positum, presbytero quoque ignorante, novem missis super eo celebratis, sanctificaretur, et statim post accessum ejusdem morbi novem vicibus in haustum diatim scilicet ægro daretur, cum oratione Dominica, ita duntaxat, ut post *sed libera nos a malo*; a dante diceretur, libera Deus istum hominem nomine ill. a gutta cadiva 32 et quibus novem diebus missam quotidie audiret, azymum panem cibumque quadragesimalem post jejunium caperet, atque ita Deo miserante convalesceret. Factum est, si tamen factum est, ille convaluit, servus emancipatus est, etiam hæres ascriptus, medicina ab innumeris approbata, multis quoque salutis contulit remedia. Hoc ideo libuit referre, ut et legentes eandem exper-

blicis probat Cangius, in quibus legitur: *Epileptici dicuntur, qui guttam habent cadivam.*

(51) In membranis sæpe occurrit *die Lunis pro die Lunæ*, id est feria secunda.

(52) Superstitiosa remedia Ratherii hoc ipso in libro antea damnavit de medicis disserens num. 7. Quid ergo cujusdam remedi experimentum hoc loco suadet, quod sane superstitiosissimum est?

(53) *Commendati* dicebantur, quicumque liberi homines sese patronis et senioribus commendantes, suam illis operam, aut servitium aliquod obligabant. Titulo enim sequenti *De mercenario, cliente, seu commendato* veluti patronum correlativis agit. Confer ibidem notas. Duo Ludovicii Pii diplomata a Petro Pithæo edita sunt in Annalibus Francorum tom. II, pag. 291 et 294, in quibus de Hispanis loquitur, qui ex Hispania a Saracenis occupata in finitimas Gallie regiones aufugientes, sese comitibus, aut vassis regis commendantes, ab eis loca deserta habitanda et excolenda acceperant. Hi erant minores vassorum, qui id beneficium ipsis contulerant; ipsorumque obligatio his verbis designatur in primo diplomate: *Si beneficium aliquod quispiam eorum ab eo, cui se commendavit, fuerit consecutus; sciat & de illo tale obsequium seniori suo exhibere debere, quale nostrates homines de simili beneficio senioribus suis exhibere solent.* In secundo autem diplomate eos eorumque posteros terris, quas acceperunt privari non posse decernit.

(54) Explicia: *Et sobolem ejus (tibi scilicet, ut antea dixit, maxime commendati) futuram gloriosiorum, si fortuna transiens, ut ita dicam, a te ad illum, reddiderit eam sobolem illius divitem, tuam vero reddiderit pauperem.*

(55) Concinnat cum his illa Ecclesiastes c. x, vers. 7: *Vidi servos in equis, et principes ambulantes super terram quasi servos.*

(56) Casus adversus hoc loco descriptus, quem Ratherius in *semetipso* expertum affirmat, aliquis profecto casus est, in quo ipse implicitus fuit. Virum nobilem commemorat, qui omnibus pene rebus deestitutus, et potentia ac dignitate privatus, dum contra hujusmodi calamitatem brachium erigere studuit, alium, qui quietus, copia arridente, aut in se subsistere, aut cum gravidi questus emolumento alteri

A rireretur (52), quo mea opera etiam in hoc aliquibus suffragium contra hujusmodi incommodum pareretur, et te, cum quo nihil sermo est, hujusmodi exemplis commonefaciam « nete quæsieris extra » neve stulte alicui tibi maxime commendato (53) veluti nobiliorem te velis præferre, certus te ejusdem conditionis, ejusdem mortalitatis, ejusdem pulveris esse, dignitatemque sæculi si enucleatim discutiat, non in genere, sed in ipsa consistere possessione, in quantum videlicet non ipsos homines, sed ea, quæ circumstant hominibus, videmur pensare, gloriosiorumque (54) futuram ejus sobolem, si fortuna a te, ut ita dicam, ad illum transiens, eam divitem, tuam reddiderit pauperem; imo, ut absque ulla cunctatione quod verum est proferam, Omnipotentis dispositum illam sublimare, tuam voluerit humiliare; quæ omnia si ipse tibi non suades, visus suadeat, vel sapiens ille dicens de talibus: *Vidi servum sedentem in loco dominorum* (55); longèque licet impar alius, *Divitiis*, inquit, *servi claudit latus ingenuorum filius.*

25. Vidi autem quibusdam pessimum quoddam inesse vitium, quod tanto minus valeo intactum relinquere, quanto magis illud in memetipso (56)

valeret servire, ad se sequendum non dubitavit irretire, et a magno profectu ad immanem defectum deducere. Hæc, nisi fallimur, indicare videntur Hilduinum, qui dejectus a sede Leodicensi, in Italiam profecturus ad Hugonem regem consanguineum suum, sperans fore, ut ab eodem in aliqua Italici regni Ecclesia collocaretur, Ratherium, qui quietus copia arridente poterat aut in monasterio Lobensi sibi metipso vivere, aut magno cum emolumento servire alii, ex. gr. ei episcopo, qui in Leodicensi cathedra Hilduino fuerat subrogatus, Ratherium, inquam, induxit ad se sequendum in Italiam, ubi a magno profectu, quem visus est fecisse, cum eodem Hilduino agente fuit ad episcopatum Veronensem promotus, ad immanem defectum deductus est, cum ab Hugone captus, Papiensi carceri, in quo hæc scribebat, traditus fuit. Non alia quidem ratione (quod sciamus) ea, quæ in *semetipso* se expertum scripsit, ad Ratherium referri queunt. Hæc autem interpretatio, si vera sit, cætera quæ subjunguntur de Hilduino et Ratherio intelligenda et explicanda erunt. Quatenus Hilduini gloria resurrexit cum pœna seu carcere Ratherii, ejusque creverint commoda cum istius detrimentis, ignoratur. Forte Hilduinus in Veronensium rebellione Hugoni favens, contra ipsum Ratherium, cum ejusdem regis favorem sibi magis magisque conciliasset, præter archiepiscopatum Mediolanensem, quem jam antea fuerat consecutus, aliquid amplius ab eodem rege obtinuit, quod majorem ei gloriam et utilitatem peperit. Interim vero Ratherio, qui ipsum fuerat secutus, nunc in carcere posito nullam retributionis gratiam rependebat. Quod si quam compensationem ipsi tribuerat, dum eum ad Veronensem sedem promovendum curavit, post discordiam, quæ inter Hilduinum et Ratherium ob receptum Veronæ Arnoldum subinde exorta est, idem Hilduinus oblitus amicitie præteritæ et bonæ ejus voluntatis, qua Ratherius ipsi maluit etiam cum vitæ periculo succurrere, ut recuperaret gloriam aut amissam, aut potioram in Italia, illa improperabat Ratherio, ad quæ jam deceptus sui causa decidit, nimirum ærumas carceris Ticinensis. Cum autem se Hilduini causa deceptum indicet, ad eundem Hilduinum spectare videntur quæ tradit libro quinto num. 27, ubi inter traditores, a quibus

33 expertus, velut in quodam possum libro relegere. Invenies enim quemlibet nobilium omnibus pene rebus destitutum, potentia et dignitate (si quam forte adeptus est) (57) viduatum, penitusque quantum ad id quod cupiditia dictat, et nobilitas ex postulat dejectum, qui contra tam duram infortunii calamitatem brachium erigere nitens, nec per se (quia ita sese natura hujusmodi conatum habet) aliquid valens, quempiam, qui quietus, copia arridente, aut in se subsistere, aut cum grandi quæstus emolumento alteri valeret servire, dulcisonis blandiloquiorum illecebris ad se sequendum non dubitet irretire, et a magno profectu ad immanem defectum deducere. Sed dum istius pœna illius resurrexerit gloria, istius detrimentis illius creverint comoda; aut penitus nullam videtis referre condignæ retributionis gratiam, aut si qua fuerit compensatio attributa, parva sit aut magna, et aliqua discordiæ saltem vel levissima subreperint divortia, oblitum [subaudi invenies eum] amicitia præteritæ, oblitum tam bonæ voluntatis, ut nullo munere quod solet oculos decipiendo allicere, sed sola ea, quæ fortis est ut mors (*Cant.* viii, 6), dilectione suadente, se penitus neglecto, illi maluerit etiam cum vitæ innumeris periculis succurrere, ut gloriam aut amissam aut potiore valeret recuperare, quam suimet curam gerere, et sibi necessaria, cum adesse potuissent, ad vota captare, oblitum eorum, quæ tunc (58) utrisque inerant, et crescendo de die in diem adesse poterant, quibusque quando deceptus est pollebat, illa improperare, ad quæ jam deceptus sui causa decidit, qui commemorat (59); oblitum eorum quæ illum vidit habuisse, illa commemorare, quæ per se contigit non habere. **34** Reminiscentes namque quod contulit, obliviscitur quæ abstulit; recitans ad quæ illum extulit, tacet a quibus deiecit; tacens decus ipsius nobilitatis (60), notam, quam ipse intulit, refert paupertatis. Hoc tantum nefas, cum ad describendum, ut est, locum alium, propriumque flagitet tomum (61) sufficiat hic vero ex aliquantulo commemo-

deceptus fuit, refert unum ejusdem cujus es officii, id est unum episcopum et n. 18, ubi hunc præcipuum suum deceptorem *summum* appellat, in quo *tota fiducia boni erat proventus* deceptionisque modum significat. Confer ibidem notas.

(57) *Forte*, inquit, quia Hilduinus episcopatum Leodicensem, quo fuerat viduatus, magna eligentium discordia obtinuerat, et brevi ab eodem dejectus fuit. Confer auctoris Vitam, num. 10.

(50) *Mendose in vulgatis qui tunc*. Deinde *quibusque, quando deceptus est, pollebat*, id est quibus Ratherius in episcopatu Veronensi pollebat, quando deceptus fuit. Deceptionis genus quod fuerit explicavimus in Vita, § 4.

(59) *Qui commemorat*, id est qui hæc scribit. Hinc se ipsum, qui hæc scripsit, eum esse significat, qui deceptus fuit, et eas in ærumnas decidit. Hilduinum vero, quem secutus fuerat, illum fuisse, qui prius Ratherio bona contulit, cum ipsum ad episcopatum extulit, postea vero eadem bona abstulit, cum deceptum eoadiuvit ut in carcerem conjiceretur.

(60) Hinc Ratherii nobilitas maxime comprobatur. *De Ratherio enim hic sermo est, cui laudatus Hil-*

duinus notam intulit paupertatis, qua in Papiensi carcere afflictabatur. Hanc autem paupertatem is referebat, tacens decus nobilitatis, qua Ratherius ornabatur.

(61) Sicut quæ hic *proprium tomum* agitare ait, ita et quæ indicat libro v, num. 12, « sermonem satis longum » petere affirmat; adeo verum est utrumque locum eodem, seu ad ipsum Ratherium referri.

(62) *Cliens*, et *commendatus* sicut et *mercenarius* hoc loco ii sunt, qui qualibet ratione patronis operam aut servitium mercede, aut accepto beneficio obligabant, ut ex officiis eorum hoc titulo descriptis facile intelliges. Erant autem origine liberi, nec ex obligatione operis præstandi servitutem nisi late sumptam subibant. Cum vero patroni clientelæ, seu patrocinio essent commendati, hoc clientis et commendati nomen sortiti sunt.

(53) Nota modum quo clientes et commendati patronis seu senioribus se obligabant. Hinc etiam *massali* cum hominum seu fidelitatem præstabant, *vanus* suas in manus domini immittebant, seu jungabant. Vide Cangii additiones V. *Homagium*, moratum, ut exigas [f. erigas] animum ad cavendum, si Dominum vis habere propitium.

Trt. XI. — *De mercenario et cliente.*

26. Mercenarius, cliens, sive commendatus (62) cui libet es? Audi præcipientem Dominum: *Quod tibi non vis fieri, alii ne feceris* (*Tob.* iv, 16); quod, ut quomodo ad te pertineat, demonstrarem, hortor ut sicuti a patrono non vis debito servitii fraudari donativo, ita caveas ne quando ille a te debito fraudetur obsequio, ne de te conqueri videatur. Sapiens, qui dicit: *Multi quasi inventionem æstimaverunt fœnus, et præstiterunt molestiam his qui se adjuverant. Donec accipiant, osculantur manus dantis, et in pro-missionibus humiliant vocem suam, et in tempore redditionis postulat tempus, et loquatur verba lædii et murmurationum, et tempus causabitur* (*Eccli.* xxix, 4, 6). Tempus autem redditionis, quam promisisti, tempus intellige servitutis, quando manus manibus junxisti senioris (63). Cave ergo, ne segniter, superbe, aut infideliter quod pollicitus es exsequens, illud beati Job tibi videaris applicare: *Vir*, inquit, *vanus in superbiam erigitur, et quasi pullum onagri se liberum natum esse putat* (*Job.* xi, 12). Liberum enim te nequaquam natum esse, sententia ejusdem vales advertere, cum hominem ad laborem ille nasci dicat apertissime: labor vero magis servituti quam libertati videtur congruere; unde et quidam sapiens *Cibaria*, inquit, *et onus asino, et panis et disciplina atque opus servo* (*Eccli.* xxxiii, 25). Hinc itaque Seneca: « Beneficium, ait, accipere, **35** libertatem est vendere. » Ne ergo hanc tibi arroges, quam lucri causa vendidisti libertatem, fac potius quod Salomon hortatur, nullum scilicet tibi te esse debere perpensens amioerem: *Fili mi, si sponderis pro amico tuo, defixisti ad extraneum manum tuam. Fac ergo quod dico, fili mi, et temetipsum libera quia incidisti in manus proximi tui: discurre, festina, suscita amicum tuum, ne dederis somnum oculis tuis, et non dormitent palpebræ tuæ* (*Prov.* vi, 1-4.). Hæc omnia, cum, ut dixi, etiam juxta litteram, salvo

videlicet intellectu, qui rectoribus Ecclesiæ congruit mystico, etiam pro quovis agere debeas amico, multo magis agere congruit pro temetipso, duplici scilicet pro causa, ne et patronus juste causari possit, debitum te beneficiis non rependisse obsequium, et cuncta de cælo prospiciens Dominus vindex adsit secundum Apostolum (*I Thess. iv, 6*), dum in negotio dati et accepti te decipere viderit fratrem tuum. Memento itaque sæpissime illius dicentis : *Intellige proximum tuum ex temetipso (Eccli. xxxi, 18)*. Itemque : *Multi non nequitix causa non scenerati sunt, sed quia fraudari gratis timuerunt (Eccli. xxix, 10)*, ut ex temetipso colligas, quia non semper culpa est patronorum, quod aliquandiu detinent mercedem mercenariorum, vel quorumlibet sibi commendatorum, sed agit hoc multoties nequitia, desidia, vel superbia eorum. Unde qui supra (Seneca) *Malignos ait, fieri maxime ingrati docent*. Hoc itaque prudenter et sollicitè cogitans, quo fidelius atque studiosius vales, ad serviendum præpara viriliter animam, certus quia pater ille familias, cujus uterque est famulus, afflictionem et laborem tuum de cælis contemplantur. Si viderit te a patrono decipi, et arguet eum, statuens fraudem contra faciem ejus in tremendo die illius justis examinis. Tu vero si digne eandem mercedem non elaboraveris, in supplicio componere (64) exigeris, ubi scilicet deerit auxilium fidei jussoris, et pretium redemptionis,

TR. XII. — *De consiliariis.*

27. Consiliarius es? Cave illud propheticum dicentis : *Vx qui dicitis malum bonum, et bonum malum (Isa. v, 20)*. Nam ut vetus sese habet proverbium : *Si in clientelam felicitatis hominis potentisque perveneris, aut veritas, aut amicitia perdenda est*. Cogita, quia dicimus Judæos Christum crucifixisse, cum non ipsi sed milites Romani eum crucifixerint, ut intelligas ei totum criminis pondus incumbere qui consilium super hoc non dubitavit dare. Unde amplius Caiphæ exsecramur, qui dixit : *Quia expedit unum hominem mori pro populo (Joan. xviii, 14)* quam Pilatum, qui dixit : *Accipite eum vos, et secundum legem vestram judicate eum (Ibid. 31)*. Unde et Apostolus : *Non solum qui faciunt, inquit, sed etiam qui consentiunt facientibus, digni sunt morte (Rom. i, 32)*. Et nota, quia non ait, qui jubent, aut consiliantur, sed, quod valde minus est, *qui consentiunt*, ut intelligas, quam mortiferum sit perditionis consilium, cum tam noxius sit etiam ipse consensus. Qui enim, ut ait Seneca, succurrere perituro potest, cum non succurrat, occidit. Contra hodie agitur; mavult enim quis aliquem invenire morigerum, quam amicum. Amicus 36 autem, ut ait Gregorius, dicitur animæ custos. Invenitur vero hodie major numerus eorum, qui dicunt videntibus, nolite videre et aspicientibus, nolite aspiceret nobis ea, quæ recta sunt : loquimini

(64) Componere idem erat ac delictum aliquod transactione et pretio interveniente luere et expiare, seu pro pœna delicto debita pretium solvere; pro quo, si non statim solveretur, fidei jussores daban-

A nobis placentia, videte nobis errores (Isa. xxx, 10). Non est autem huiusmodi amicitia, non est, inquam, imo maxima inimicitia. Qui enim ea parte, qua in perpetuum victurus est, quemlibet interficit, homicida pessimus est. Lex vero amicitix, Lelio teste, est ut ab amicis honesta petamus, amicorum causa honesta faciamus. Omnis vero suasio tria debet continere, honestum, utile, possibile; his si unum defuerit, receptibilis suasio non erit. *Sodalis vero amico*, ut legitur in Sapientix libro, *conjungatur in oblectatione, et in tempore tribulationis adversarius erit (Eccli. xxxvii, 4)*. Quod agnoscens beatæ recordationis jam dictus papa Gregorius, cuidam scribit : *Consiliarios, inquit, tales tibi elige, qui te, non tua diligant*. Tu ergo quicumque unus de mille ad consilium cujuslibet elegeris, cogita cujus vice fueris; et amicum non propter sua, sed propter se diligens, honesta ei consiliare, illius causa honesta operare; ipsum enim Dominum, *magni consilii angelum (Isa. 10, 6, sec. LXX)* vocatum legimus, cujus si imitatores esse volumus, consilium nemini, nisi sanum, nisi justum, nisi honestum demus, ne contra agentes, non consiliatores, sed amici judicemur proditores, nec bonitatis cooperatores, sed malitiæ vocemur inventores, et per hoc diaboli fautores.

TR. XII. — *De dominis.*

28. Dominus es? Noli extolli : memento te servum, unum habere Dominum, et ideo te esse conservum. Quanquam enim sapientissime Sapiens quidam, servorum nequam considerans superbiam, dicit : *Panis et disciplina, et opus servo (Eccli. xxxiii, 25)*, etc., vide tamen ne superponas ei aliquod, quod ferre non possit, aut certe difficile poscat servitium. Noveris discretionem matrem omnium esse virtutum, cum et juxta beati Leonis papæ admonitionem, hoc ipsum te per omnia debeat facere mihiorem, quod ejus uteris subjectione, cum quo uni Deo eadem subjiceris servitute. Hinc quidam pulcherrime : *Qui servis, inquit, crudelis est, ostendit in aliis non voluntatem sibi deesse, sed potestatem*. Terreat te itaque pœna Pharaonis; considera Deum afflictionem miserorum contemplari de cælis; da ei quotidie aliquid spatii, non quo vacare quieti, sed servire valeat Creatori. Si est, imo quia est disciplina necessaria, sit moderata. Quod si te forsitan læsit, si furatus est aliquid, si fraudem intulit, si aufugit, quidquid perperam egerit; omnia ita stude corrigere, ut non iræ satisfacere, sed negligentia prospicere; non exsequi vindictam sed videaris insequi culpam, salvare delinquentis animam : et in his omnibus ne excidat animo sententia illa terribilis, qua dicitur : *Serve nequam, omne debitum dimisi tibi, quoniam rogasti me : nonne ergo oportuit et te misereri conservi tui, sicut et tui miserus sum?*

Hic autem delictum non pretio, sed in supplicio inferni luendum traditur, ubi nec fidei jussores aderunt, nec pretio redemptio locum habebit.

Tunc tratus Dominus ejus tradidit cum tortoribus A (*Matth. xviii, 32-34*), etc. Quod si morigerus et fidelis est. audi : *Si est tibi servus fidelis, 37 sit tibi sicut anima tua (Eccli. xxxiii, 31)*; non fraudes illum libertate, neque inopem derelinquas illum.

TR. XIV. — *De servis.*

29. Servus es? Noli tristari; si fideliter domino tuo servieris, libertus eris omnium Domini: omnes enim in Christo fratres sumus. Audi itaque apostolum dicentem: *Servi, subditi estote in omni timore dominis (Petr. ii, 18.)* Quo timore, et quid sibi vult quod dicit *omni*? Id est primum Dei, inde terreni domini, sive primum timore servili, quem charitas foras mittit (*I Joan. iv, 18*), videlicet ne flagelleris, ne vapules, ne constringaris, ad ultimum ne in ignem æternum pro contemptu ducaris: quia *quisquis potestati resistit, Dei ordinationi resistit; non est enim potestas nisi a Deo (Rom. xiii, 2). Imposuisti quoque*, ait Psalmista, *homines super capita nostra (Psal. lxxxii, 33)*: et juxta cujusdam sententiam: » Qui Deo conatur resistere, necesse est ut magno bono careat, et magnum malum incurrat. quia scilicet summo honore contrahit, et deteriori malo adhæsit. » Hinc demum timore casto [*subaudi subditus esto*], qui permanet in sæculum sæculi, videlicet ne, si piger vel deses fueris, perdas gloriam fortiter laborantibus in futuro promissam. Horas igitur si quas furaris domino tuo, redde Creatori tuo. Et ne fortuito, aut absque Dei providentia putes te servituti, quovis ordine acciderit, subjectum, audi Isidorum: « Propter peccatum, inquit, primi hominis, humano generi pœna divinitus illa est servitutis, ita ut quibus aspicit non congruere libertatem, his misericorditer irroget servitutum; et licet hoc per peccatum contigerit originis, tamen æquus Deus ita discrevit hominibus vitam, alios, servos constituens, alios dominos, ut licentia male agendi servorum, potestate dominorum restringatur. Nam si omnes sine metu essent, quis esset qui a malis quempiam cohereret? Unde et in gentibus reges principesque electi sunt, ut terrore suo populos a malo coercerent, atque ad recte vivendum legibus subderent. Quantum attinet ad rationem, *non est personarum acceptio apud Deum (Rom. ii, 14); qui mundi eligit ignobilia et contemptibilia, et quæ non sunt, ut ea quæ sunt destrueret, ne gloriatur omnis caro*, hoc est carnalis potentia coram illo (*I Cor. i, 28*): Unus enim Dominus æqualiter et dominis fert consilium et servis. Melior est subjectus servitus, quam elata libertas; multi enim inveniuntur Deo libere servientes, sub dominis constitui flagitiosis, qui etsi subjecti sunt illis corpore, prælati sunt tamen eis mente. » Hoc ergo tanti viri testimonio non tam deserto, quam vero consoletur, esto fidelis et bonus servus, semper habens consilium in

corde, quod Agar ancillæ Sarai dedit angelus: *Revertere, inquit, ad dominam tuam, et humiliare sub monu ejus (Gen. xvi, 9.)*

TR. XV. — *De magistris.*

30. Magister es? Memento te disciplinam cum dilectione discipulis debere, exemplo illius qui desuper magister est omnium, qui quos diligit flagellat et corripit (*Prov. iii, 12*), quique non servos, sed amicos suos vocare consuevit discipulos (*Joan. xv, 15*), et sic insequendo tam verbis quam verberibus eorum errata corrigere, ut personas delinquentium debeas et tu diligendo nutrire,

38 TR. XVI. — *De discipulis.*

31. Discipulus es? Scito te obedientiam debere magistris, eamque rem moralem existere, ut hoc quis exigit a subditis, quod se meminit exhibuisse prælati. Et ut mistum, et veluti concionale texam eloquium, discipulus es? Audi et tu, quæso, præcipientem Dominum: *Quæ vultis ut faciant vobis homines, et vos facite illis (Matth. vii, 12)*. Similiter magister es? audi. *Nolite vocari Rabbi (Matth. xxiii, 8)*. Discipulus es? audi. *Quæ dicunt facite, quæ autem faciunt, facere nolite (Ibid. 3)*. Magister es? audi: *Qui scandalizaverit unum de pusillis istis, qui in me credunt, expedit ei ut suspendatur mola asinaria ad collum ejus, et demergatur in profundum maris (Matth. xviii, 6)*. Discipulus es? cave. *Erit, inquit Apostolus, tempus cum sanam doctrinam non sustinebunt, sed ad sua desideria coacervabunt, sibi magistros etc. (II Tim. iv, 3)*. Magister es? advertite: *Volentes esse legis doctores, non intelligentes neque quæ loquuntur, neque de quibus affirmant (I Tim. i, 7)*. Discipulus es? *Honore, inquit, invicem prævenientes (Rom. xii, 10.)* Magister? *Non dominantes (65) in clero, sed forma facti gregis (I Petr. v, 3)*. Postremo magister es, aut diceris, aut diei vis? Cura magisterii jura servare, ne dicaria abusive. Desidera magis prodesse quam præesse. Discipulus es? Stude humiliter subesse, ut tibi et multis aliis quandoque valeas prodesse. Magister es? Doce humiliter quod nosti. Discipulus? Disce inbianter quæ adhuc minime nosti. Magister? Opta magis amari, quam timeri: avertit enim, ut dicit Augustinus, a se plurimos tristes et nimium severa crudelitas. Unde et Gregorius: Si quis, ait, ferinos mores habet, necesse est ut bestialiter solus vivat. Discipulus? Contende obsequendo amorem adipisci magistri; canit enim tibi ita poeta: « Victrix sapientiæ fortuna: dicimus autem hos quoque felices, qui ferre incommoda vitæ, nec jactare jugum vita didicere magistra. » Magister es? Cura hac arte magisterium moderari tuum, ut instituendis magis quam hebetandis videaris præesse discipulis. Nam sunt nonnulli tam tardi atque obliviosi intellectus, ut ipsa prima difficile elementa litterarum, ne dum aliquid ex pro-

(65) Magistris aptat textum, *non dominantes in clero*, quia discipuli fere erant clerici, adeo ut qui ex nobilibus scholæ traderentur, clericali essent militiæ addicti, quod utique hodie, ait Ratherius part .i

de Contemptu canonum num. 22, *magis fieri ambitu videtur episcopandi, quam cupiditate Domino militandi.*

fundioribus capere valeant generibus institutionum. Quidam vero, verbis ut id referam Aurelii Augustini, tantæ sunt fatuitatis, ut paulo minus differant a pecoribus. Sunt vero aiii tam agilis intellectus et studii, ut sæpe proprio sensu et studio, etiam majora percipiant, quam a magistris didicerunt. Sunt etiam qui difficile capiunt, et facile perdunt. Sunt qui difficulter quidem capientes, capta fortiter retinent. Sunt qui facile capiunt, facilius amittunt. Sunt qui facillime capiunt, difficillime amittunt. His nihil aliud opus est insinuare, quam ut præpetem agilitatem sensus studii exercitio nutriant, ne non discendo quod valent, et auctorem ingratitude offendant, et sapientia vacui, pœnas pro contemptu quandoque exsolvant. Cæteris vero pro captu singulorum et varietate intellectuum moderari debere noveris et præcepta disciplinarum, ne, si incapibilia eis velis ingerere doctrinarum, profundius cæcitatibus incidant gurgustium. Lege librum Augustini Soliloquiorum, et ibi evidens, 39 huic tamen nostro non dissonans, invenies super isto consilium. Verum forsitan deest [scilicet liber Augustini] nec valet inveniri quæsitus? Dicimus tibi, sicuti in eo legimus, quia ordine quodam ad sapientiam pervenire, bonæ diciplinæ officium est; sine ordine autem vix credibilis felicitatis [f. felicitas]: quocirca suadeo illos superius expressos [id est discipulos] tanto doctrinæ ingenio tractari, ut more medicorum, qui lippientibus sopitus doctrina eis offeratur; deinde quid, non multum quidem, fortius tamen; tum demum aliquid, quod lem cupiunt visibilem reddere, primo levissimi caliquantula sui parte ab hoc remotum, quibusdam veluti conjecturis ipsam aliquantulo aperire valeat visum; inde quodlibet ejus lucis vicinium, hinc ipsius sapientiæ levius, hinc mediocrius, hinc ipse, si tamen capi utcunque posset, ipsius fulgor monstrandus; sin alias, optatius est lippiente visu ipso mane tabernas circuire, et aliquid commodi referri domum, quam ipso splendore meridiani solis penitus obcæcato, ipsas cum quodam appetitu tenebras sine aliquo fructu captare.

52. Sicut autem in auditoribus diversæ inveniuntur distantia sensuum, ita et in doctoribus diversæ reperiuntur conspersiones affectuum. Nonnulli enim tam obstinatæ sunt voluntatis, ut cum magistri ambient vocari, nulla doctrinæ arte aliquos a se cupiant imbui; doctores dici desiderant qui invidia obstrusi, doceri omnimodis detrectant. Hi sunt nimirum, qui thesaurum sapientiæ cordis suffodientes antro, maledictionis spiculo terebrantur in iudicio, juxta illud: *Qui abscondit frumenta, maledicitur in populis* (Prov. xi, 26). Sunt contra alii, qui tantæ videntur largitatis, ut doctrinam magis videantur ludere, quam erogare, de quibus Gregorio teste dicitur in lege: *Vir qui fluxum patitur seminis, a sacerdotio repellatur*. Fluxum enim patitur seminis, qui ea, de quibus in auditorum cordibus bonarum

A virtutum generari debuerant soboles, inaniter effundens, ipsa sui superfluitate steriles reddere eosdem cernitur auditores. Horum quinifaria cum sit divisio, una virtuti (66) militare videtur solummodo; id est cum quilibet tam ardentis est charitatis, ut si fieri possit, totum se transfunderet in cor audientis, juxta illud Apostoli: *Volo omnes fieri sicut me ipsum* (I Cor. vii, 7); et: *Os nostrum pateat ad vos, o Corinthii, cor nostrum dilatatum est, non angustiamini in nobis, cum angustiamini in visceribus vestris* (II Cor. vi, 11, 12); quasi dixisset, licet angusta sit arca cordis vestri quæ capiat, non est angusta manus charitatis quæ fundat. Altera divisio servire videtur adulationi, dum quilibet sub specie docendi volens placere potentum alicui, introducit satyram, et violat doctrinam. Tertia avaritiæ deprehenditur militare; multi enim lucri ambitu, tegenda silentio vendunt loquendo. Quarta jactantiæ specialius obsequitur, nam ut multum quis scire videatur, aperit sæpissime quod debuerat celare, contra illud Psalmistæ: *In corde meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi* (Psal. cxviii, 11); unde et Augustinus eandem versiculum exponendo: *Qui arcana inquit, divulgat, imminuit Christi decorem*; quibus satis lepide illud concinit poetæ Persii: *Usque adeo ne, inquiens, scire tuum nihil est, nisi te scire hoc sciat alter*. 40 Quintam vero horum partem incauta solummodo loquacitas efficit; plerique enim, dum sine moderatione linguam incautius loquendo relaxant, inconsideranter emittunt, quod, licet desideranter vellnt, revocare non possunt. Ex his quinque divisionibus prima prædicanda est et tenenda; secunda cum quinta miseranda et corrigenda; tertia cum quarta penitus vitanda. Sunt post istos, qui quod ipsi minime didicerunt, præsumptius nimis alios audent docere. De quibus ait Apostolus: *Volentes ferilegis doctores, non intelligentes neque quæ loquuntur, neque de quibus affirmant* (I Tim. i, 7). Hi persæpe, dum dedignantur discipuli fieri veritatis, magistri efficiantur erroris. Sunt etiam quidam, secundum Apostolum, *semper discentes, et nunquam ad cognitionem veritatis venientes* (II Tim. iii, 7). Sunt quoque qui copiose dicunt quod non intelligunt. Sunt econtra, quibus intellectus abundat, sed eloquentia deficit. Prædicandus autem, quem et eloquentia et intellectus reddit illustrem, cum primus ille, quem dixi, de præsumptione culpandus, alter non vituperandus, sed sit amplectendus, nisi forte invidia vel avaritia plenus, benignitate vel charitate sit, ut assolet, vacuus, quem ut caveas precor obnixius.

Tr. XVII. — De divitiibus.

33. Dives es? Cave divitem illum superbum, qui contempsit Lazarum; time ne, si denegas pauperi micam, desideres nec accipias aquæ guttam (Luc. xvi). Videris aliqua possidere? Disperge, ut possideas vere. Quomodo, inquis, veraciter possidebo? nunquid non et modo, cum fruar, veraciter possi-

(66) Maie in vulg. qui nefaria cum sit divisio una, virtuti, etc. Contextus sequens, qui quinque divisiones præfert, emendationem approbat.

deo? Hoc a me non indiges inquirere; te ipsum in-
 terroga, te conveni, tecum causamini. Dic, rogo, in
 quibus rebus constant divitiæ tuæ? In possessioni-
 bus, inquis, prædiorum, servorum, ancillarum,
 equorum, boum, cæterarumque pecudum; in obse-
 cundatione obsequentium, delectatione canum et
 accipitrum, abundantia vestium, ustensilium, fru-
 menti, vini et olei, armorum, argenti, auri atque
 gemmarum. Optime. Modo te volo convenire.
 Dic, rogo, tempestas nunquam hæc tua contigit
 prædia? Quomodo, inquis, aliter fieri potuit? Quo-
 modo, inquam, dicis te unquam veraciter posse-
 disse, quod valuit tempestas auferre? Nulla enim
 ratione veraciter est tuum, quod alicujus invasione
 potest fieri non tuum: unde et illud sapientis: *Non
 proprium dicas, quod mutari potest.* Sed videamus
 cætera. Forsitan firmiter possides ea. Servi, an-
 cillæ, equi, boves possuntne a prædonibus diripi,
 clade opprimi? Ad postremum nonne his æque ac
 tibi (67) sors est moriendi? Vestes nequeunt a tinæis
 demoliri? Scio, inquis, remedium inde. Bene. Ali-
 quid nosti remedii, ut igne non possint absumi?
 Non, inquis, sed mitto eas illuc, ubi continetur et
 aurum. Est locus arcuatus, non valet igni esse ac-
 cessus. Concedo. Semper ergo illic erunt? nun-
 quamne foris prodibunt? Facient plane, Quid tunc?
 Si salvæ, salvæ; si perditæ, perditæ. Ubi ergo tanta
 diligentia, tanta custodia? Quid profuit tanto tem-
 pore custodisse, aliquando perdidisse? Esto nil ho-
 rum contingat; quis tuas. cum hinc vadis, divitias
 tecum portat? Nonne te video ligatis 41 pollicibus
 pene nudum agi in tumulum? Et si hoc tibi contin-
 gat, beatum te forsitan dixerim, nam audivi sæpe
 divitem a lupis comestum.

31. Quid ergo, inquis, agendum? An segnitia vac-
 andum, nil laborandum, omnibus mendicandum?
 Quis dat, si omnis mendicat? Non; non illud præ-
 cipio, dicit Dominus, imo omnimodis prohibeo; nam
 prædixi tibi, quod *in sudore vultus tui vesceris pane
 tuo* (Gen. iii, 19). Cum illud prædixi, laborem
 indixi: tu econtra nil vis laborare, sed laborantibus
 auferre, et, cum tu vaces peccatis et deliciis, aliis
 laborem indicis; cum econtra me in Psalmo dixisse
 legeris: *Labores manuum tuarum quia manduca-
 bis; beatus es, bene tibi erit* (Psal. cxxvii, 2). Et
 per Apostolum: *Qui non vult operari, nec manducet*
 (II Thess. iii, 10). Labora itaque, dico, frueri, eroga,
 disperge. Sicut ego non cesso dare, imo committere:
 ita tu ne cesses erogare; et semper, quia jussi,
 latori insiste, ut habeas, quod possis erogare, et non
 sit opus servare. Otiositas eum, si non certis diebus
 mei causa, inimica est animæ. Enim vero nec ullo
 tempore te volo otiosum esse: nam etsi dixi per
 Prophetam: *Vacate sed addidi: Et videte, quia
 ego sum Dominus* (Psal. xlv, 11), ut intelligas tibi
 cavendum [f. vacandum], mihi serviendum. Quid
 opus est ut serves, qui me dante quotidie satis acci-
 pi's? Quid convenit ut serves, qui ignoras cui ser-

(67) Vulg. *æqua tibi*, minus bene.

ves? Servo, inquis, filiiis. Ante te forsitan obibunt.
 Dabo, ais, pro anima illorum. Quando? postquam
 eos absorbuerit gehenna? Non audisti psalmum dicen-
 tem: *Id inferno quis confitebitur tibi?* (Psal. vi, 6).
 Non legisti: *Frater non redimit, redimet homo?*
 (Psal. xlviii, 8). Postremo me non audisti dicen-
 tem: *Ibunt hi in supplicium æternum, justi autem in
 vitam æternam?* (Matth. xxv, 46). Quomodo autem est
 æternum, quod alicujus munere, postquam semel fue-
 rit adeptum, potest fieri nullum? Non audisti: *Lignum
 in quocunque loco ceciderit, ibi erit?* (Eccli. ii, 3).

35. Unde si vis pro anima tua, vel cujuslibet da-
 re, dum tu illud possides, da; dum tui est juris, tui
 arbitrii, tuæ potestatis, dum vales redimi, dum vales
 liberari. Divitiæ enim tuæ te antecedere possunt,
 sequi omnino non possunt. Hic sanus incipe dare,
 et si infirmitas evenit, studiosius eroga; et si
 mors intervenit, ne timeas; quod hic erogatur,
 illic proficiet; tantum ne Deus serum judicet in-
 cœptum, necessitatem non attendat, approbet
 voluntatem, non reprehendat intentionem: con-
 sideret hic te sanum voluisse dare, videat te hic
 cœpisse, hic voluisse complere: de voluntate enim
 et intentione judicat. At forte dicis: reliquerunt
 mihi parentes, possum non relinquere filiiis, aut
 nepotibus, aut aliquibus hæredibus? Væ illis, qui
 totum tibi reliquerunt, sibi nil tulerunt, imo multum
 tulerunt. Nunquam enim deficiet quod tulerunt;
 damnationem enim perpetuam sibi tulerunt, ignem
 perpetuum sibi tulerunt; quasi te Deus non possit,
 nosque illorum munificentia pascere, qui totum mun-
 dum pacit quotidie. Pater, inquis, meus reliquit
 mihi. Patri quis? avus, inquis. Avo, quis? proavus,
 ais. Proavo quis? ille talis et talis. Illis quis? quid
 me fatigas rogando, inquis, Adam, etsi non alius.
 Adam quis? Deus. Ergo Dei erat, imo velis, nolis,
 Dei est totum; etiamsi non accipiat a te, habet a te.
Domini est terra et plenitudo ejus (Psal. xxv, 1). Væ
 autem eis, quibus 42 tanti successerunt hæredes.
 ut Dominus nunquam illis meruerit esse hæres.
 Rumpe, fili, rumpe, quæso, hunc funem, ne hoc
 cum ipsis constringaris in perditionem. Accipe
 Dominum hæredem, ut te ille accipiat regni sui
 consortem; partire cum illo filiorum hæreditatem, et
 effice eum illis fratrem. Quod si non vis, neque tu
 ejus hæreditatem usurpabis. Attamen velis, nolis,
 approbabo tuis ipsius testimoniis, non te tuas pos-
 sidere divitias. Fac, inquis. Eroga, dico. Non fa-
 ciam, dicis. Cur? Timeo, ais. Quid? inquam, pau-
 pertatem. Ergo paupertatis sunt tuæ divitiæ, non tuæ.
 Dominus est enim qui interdicat subjectus, cui quid-
 libet interdicitur. Ecce te confitente, deprehendi,
 non tantum te tuas non possidere divitias, sed etiam a
 paupertate possideri, cui ipsæ serviunt divitiæ. Sed
 video quid declinaveris. Cum enim servus sis ava-
 ritia, non ausus eam saltem nominare, sub tegmine
 paupertatis elegisti confugere, cum non timere eam
 te constet, sed abhorrere: illam vero, cujus amore

istam abhorres, magis te conveniret execrari. Nam cur paupertatem timeas? nonne majoris numeri (al. meriti), quos Deus pascit quotidie, cernis pauperes, quam divites? nonne eosdem tanto elatos nosti fastigio, ut fratres ab ipso Domino in illo vocentur iudicio, ubi sola tibi ac singularis erit consolatio, si in dexteram poni pro obsequio illis merearis impenso? Dedignaris ergo, aut forsitan vilis tibi est ipsius fraternitas Dei?

36. Verecundor, ais. Quare? Qui me, inquis, nunc honorant, post despectui habebunt; at pulchrum est digito monstrari et dici, *hic est*. Ratio contra. O curas hominum! o quantum est in rebus inane! Istud enim cur tam avide, ut video inhias? Quam sit futile psalmus te valet docere: *Vidi*, inquit, *impium superexaltatum et elevatum sicut cedros Libani, et transivi, et ecce non erat: quæsiivi eum, et non est inventus locus ejus* (Psal. xxxvi, 35, 36). Ecce vero alia, inquam, domina. Quæ? Superbia, inquam. Quid enim tibi cujuslibet faciet despectus, si tui compos fueris in humilitate fixus? Mitte jaculum in columnam marmoream, et videbis quid fiet. Modo, ais, gaudeo, oblector, quiesco. Ecce luxuria, tertia domina; sed illud tertium rade; non enim quiescis, nec vero sine causa Deus sollicitudinem divitiis in Evangelio jungit (Luc. viii, 44), nisi quia omnium penetrans corda, novit optime quæ miseros divites cruciet cura. Sapiens quoque, qui dicit: *Omne quod supereminet, plus mæroribus afficitur, quam honoribus gaudeat*; nequaquam hoc diceret, nisi quæ mala divites in intimis perferant optime nosceret. Denique temetipsum considerans, teque ante te proprii statuens censura iudicii, interroga animum tuum, quid est quod eum tantopere angustat, quid vigiliis auget, somnum aufert; quid te discurre facit, recumbere interdicit; quæ illa inter amorem timoremque confusio, quæ sollicitudo, quæque illa crebra suspiria: et luce clarius videbis, quam sæva inquietudinis peste labores, quibus cogitationum tumultibus agiteris, quibus mæroris procellis impellaris, qui te quiescere, oblectari et gaudere dicis. Licet enim ad tempus delectent, quantum aliquando cor stimulent opes terrenæ, optime nosti. Gaudes namque dum acquiris, mæres dum perdis; anhelas dum exigis, formidas dum exigeris; **43** myrmicoleo (68) utique nec dissimilis, formica aliis, aliis leo videris. Ad cumulum quoque miseriæ illos **D** formidas sæpissime, quibus potentia inæstimabiliter videris præstare: unde quidam facundissime: Quomodo, inquit, et dives quietus, quem suis stimulis res ipsæ, ne careantur, semper faciunt inquietum? Et ideo magis elegit cupiditas inquietum et timidum esse divitem, quam securum. Unde et Seneca, regibus, ait, multo pejor est quam servis; quia isti singulos, illi multos timent. In tanta ergo animi perturba-

(68) *Myrmicoleo*, vox composita ex Græca, *μύρμηξ*, *formica*, et Latina *leo*, animal indicat parvum, formicis satis infestum, quod se in pulvere abscondit, et formicas frumenta portantes interficit. Idcirco

atione positus, et temetipso penitus, ut ita dicam, frustratus, quid tuum esse dicere vales, ipse aliene juri subactus? Unde pulchre Dominus, *Non potestis* inquit, *Deo servire et mammonæ* (Matth. vi, 24); cum præmisisset, quod nemo duobus dominis servire valeret.

37. Sed, ne quis me putet istud de omnibus divitibus dicere, noverit duo genera divitum esse, unum bonorum, aliud malorum; unum superbiorum aliud humilium. Quis enim nesciat David regem fuisse ditissimum? Abraham et Job quis pauperes dixerit? Et tamen David ait: *Ego autem egenus sum et pauper* (Psal. lxxix, 6). Abraham etiam: *Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis et cinis* (Gen. xviii, 27). Job autem: *Si contempsi iudicium subire cum servo meo et ancilla mea, vum disceptaverant adversum me* (Job. xxxi, 13). Vide quanta in isto genere divitum humilitas. De isto genere divitum est ille, de quo dicitur: *Beatus qui intelligit super egenum et pauperem* (Psal. xl, 2); et alibi: *Cedri Libani, quas plantabit Dominus, illic passeret nidificabunt* (Psal. ciii, 17); id est potentes quilibet in sæculo, in quorum prædiis nidificant, ut Augustino quoque placet, id est cellas, et oratoria construunt monachi, virgines et viduæ, in eis hospites et peregrini, advenæ et captivi, atque pauperes colliguntur. De isto genere divitum est et ille, cujus præconium istiusmodi a Psalmista laude effertur; *Gloria et divitiæ in domo ejus, et justitia ejus manet in sæculum sæculi* (Psal. cxii, 3). Istud genus eorum est divitum, qui nil in suis divitiis aliud requirunt nisi redemptionem animarum, victumque sibi atque suis necessarium, liberalemque usum. Isti licet sint ditissimi, non tamen sunt pecuniosi, qui juxta cujusdam sapientis sententiam, divitias non appetunt, sed, si affuerint, sapientissime atque cautissime eas disponunt (Sap. viii, 5). De quibus et Isidorus: Sunt, ait, quidam divites humiles, quos non inflat superbia rerum, veluti plerumque fuerunt sancti Veteris Testamenti, qui et affluēbant divitiis, et tamen humilitate pollebant. Itemque de utrisque: Alii, inquit, de rebus humanis pereunt, quas cupidus amaverunt; alii salvantur, dum in earum pulchritudine Conditoris pulcherrimam providentiam laudantes, mirantur; vel dum per misericordiæ opus cœlestia ex eis bona mercantur.

38. Nunc igitur illud alterum videamus, et caveamus genus divitum: *Væ vobis*, inquit Dominus, *divitibus, quia habetis consolationem vestram* (Luc. vi, 24). Et **44** in psalmo: *Relinquent*, ait, *divitias suas, et sepulcra eorum domus illorum in æternum* (Psal. xlviii, 11, 12). Itemque: *Ne timueris, cum dives factus fuerit homo, et cum multiplicata fuerit gloria domus ejus* (Ibid: 17). Et post pauca: *Introibit in progenies patrum suorum, usque in æternum non videbit lu-*

autem *formica* et *leo* simul vocatur, quia aliis animalibus uti formica, formicis vero uti leo est. Vide Cangium V. *Formicaleo*.

men (Psal. XLVIII, 20). Job vero quiddam expressius, *Ducunt, inquit, in bonis dies suos, et in puncto ad inferna descendunt* (Job. XXI, 13). Alius autem: *Agite nunc divites, ait, plorate in miseris, quæ advenient vobis; divitiæ vestræ putrefactæ sunt, et vestimenta vestra a tineis comesta sunt; aurum et argentum vestrum æruginavit, et rubigo eorum vobis in testimonium erit, et manducabit carnes vestras sicut ignis. Thesaurizastis super terram, et in deliciis enutristis corda vestra in die occisionis: adduxistis iram vobis in novissimis diebus: ecce merces operariorum vestrorum, qui messuerunt regiones vestras, quæ fraudata est a vobis, clamat, et clamor eorum in aures Domini Sabaoth introivit: occidistis justum et non restitit vobis* (Jac. V, 1-6). Sicut vero bonis divitibus nulla major salutis est causa, quam humilitas vera; ita istis nulla certior ruinæ causa, quam illorum superbia. Ipsa enim non solum se perdunt, sed et alios opprimant, urunt, et cruciant, seque meliores depretiant (69); unde et Psalmista, *Dum superbil, inquit, impius, incenditur pauper* (Psal. IX, 23). Itemque orando: *Miserere nostri, Domine, miserere nostri, quia multum repleti sumus despectione, quia multum repleta est anima nostra. opprobrium abundantibus et despectio superbis* (Psal. CXXII, 4). Unde et Apostolus, medicinam quamdam eis adhibens: *Divitibus, inquit, hujus sæculi præcipe, non superbe agere, neque gloriari in incerto divitiarum* (I Tim. VI, 17). Omnibusque generaliter: *Bene faciant divites, sint in operibus bonis, facite tribuant, communicent, thesaurizent sibi fundamentum bonum, ut apprehendant veram vitam* (Ibid. 18, 19). Ecce quomodo camelus deposita gibbi sarcina, per foramen valel acous transire (Matth. XIX, 24); quomodo animal tortuosum, onere deposito, pennas assumere columbæ (Psal. LIV, 7) et in ramis requiescere arboris de semente sinapis editæ (Luc. XIII, 19), et nec hoc solum, sed et tanta prerogativa ditari ut in taspharo (70) illius Madian, Epha, et Saba aurum et thus ad templum Domini deferant (Isa. LX, 6); Ismaelitæ quoque negotiatores stactem et thimiama, resinamque in Galaad nascentem (Gen. XXXVII, 25), subaudi deferant, id est prædicatores sancti verba Scripturarum, quasi quorundam congeriem aromatum, et thesaurum sapientiæ desiderabilem, quibus et alios ditare, et bonæ opinionis nidore ad Dei amorem accendere, et infirmis mentibus medelam boni exempli valeant præbere, quatenus intubabiliter cuncti valeant animadvertere, quæ impossibilia sunt apud homines, possibilia apud Deum omnimodis esse (Marc. X, 27): quod quomodo veri possit Veritas ipsa non tacuit, dum in Evangelio dixit: *Qui recipit prophetam in nomine pro-*

A *phetæ, mercedem prophetæ accipiet* (Matth. X, 41), etc. Et Apostolus: *Alter alterius onera portate, et sic adimplebitis legem Christi* (Gal. VI, 2). Recipere itaque, **45** o dives, pro nomine Christi prophetantem aliquem in nomine ejus, et prophetæ ipsius cum ipso recipies mercedem; sustenta opibus tuis justum, et justitiæ recipies meritum; hoc est enim divitias negotiatorum, id est bene operantium, in dorso portare, eis in bono opere subsidium ferre. Collatum autem eis subsidium ipsorum impetrat consortium; ipsorum vero consortium regnum acquirit sempiternum, ipso præstante qui vivit et regnat in æternum.

Trt. XVIII. — *De hominibus fortunæ mediocris.*

29. *Mediocris es? Audi Apostolum: Non ut alius remissio, vobis autem tribulatio, sed ex æqualitate vestra abundantia illorum inopiam suppleat, ut et illorum abundantia vestræ inopiæ sit supplementum* (II Cor. VIII, 13, 14); et illud Tobie: *Si multum tibi est, abundanter tribue; si parum, etiam ipsum libenter impertire stude* (Tob. IV, 9). Quod si omnimodis pauper, considera duo viduæ minuta (Luc. XXI, 2). Forte desunt et ipsa? Habes calicem aquæ frigidæ (Matth. X, 42). Non est, inquis, puteus, deest fons vel fluvius, ipse non adest torrens, hauritorium (71) omnino nullum. Et hic Domini non deest consilium; audi enim angelorum in Evangelio canticum: *Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis* (Luc. II, 14). Avaro autem secundum Hieronymum tam deest quod habet, quam quod non habet. Sed, heul ve cordem me, quid namque habeo confectum? Dum enim properantius quam expedit festino, maximum quorundam tam divitum quam et mediocrium vitium dimisi omnino. Sed retrogradum rursus sermonis iter arripiam, iterum dicam, iterum repetam, clamabo, dicam, non dimittam; dicam tamen non ex meo, alterius sed voce boabo; tantum siquidem est ac tale, quod non audeam retinere, etiamsi id meis nequeam verbis explicare; poteram autem utcumque, sed contradicit ratio [f. oratio], jam ab alio edita disertissime. Potest autem fieri, ut labor hic noster in cujuslibet exeat manus qui ejus dicatorum experts sit penitus (72); cum nec defuturos noverim innumeris certissime, qui et istis, et multis aliis a nostra quoque scientia remotissimis ita sint refertissimi, ut dedignentur nostrorum vel visu ad momentum saltem impediri, ne dum lectione desiderent frui. Quocirca libentius tam istius (73), quam aliorum similium hic, quam meo, utor sermone, ut et qui alio [id est alibi] nequeant, hic valeant eorum dicta invenire et eorum eqnsortio robur aliquod nostra queant obtinere.

30. Dic ergo, quæso tu, loquere tu, clama, tu,

(69) *Depretio* a Tertulliano, Cypriano, aliisque usurpatur pro deprimere, vilius æstimare.

(70) *Tasphorus* dorsum significat, cui transferranda imponuntur onera, a vocibus barbara *tassus*, dumulus, struea, et Græca φορός ferens; unde post pauca *divitias negotiatorum*, id est bene operantium, in dorso portare scribitur.

(71) *Hauritorium* hauriendi instrumentum.

(72) *Vulgati expressit penitus*. Emendationem levi mutatione sensus edocuit: hacque de causa paulo ante edidimus *cujuslibet*, ubi erat *quorumlibet*. Quod si retinendum esset *quorumlibet*, tunc emendandum *expertes sint*.

(73) *Istius*, de quo scilicet antea dixerat, *alterius*

sermone, eruditione ingenioque mirande; et ideo *os aureum* merito appellate, gratiæque Dei, quam proprio ferre videris nomine, exsecutor fortissime. « Non potest, inquit, ille misericordiam facere, qui possessionibus longe lateque **46** diffusis, in confinio alium possidere non patitur. Dum terminos jungit, fines producit, calumniatur pauperi, mediocrem premit, vicinum excludit, omnesque circumcirca positos infestando ac persequendo depellit; cui soli bonum est cum publicum malum est, dum aut fructus servat, aut annonam captat, aut inflat pretia, aut fenus exaggerat; dum acquirendi lucra, pernoctandi exquirunt ingenia. Potestne talis misericordiæ implere officia, cui pupillorum dulcis est gemitus, et viduarum suavis est fletus, dum præda hujusmodi delectatur, spolis pascitur; qui dives est arca non merito; possessione, non genere; nomine, non dignitate? Potestne misericordia tangi aut humanitate moveri, cujus avaritiæ nec proprium sufficit, nec modum imponit alienum? qui etsi pauperi aliquid tribuit, hoc magis deterior, si alii tollit, quod alii tribuat, et esurientis pane esurientem pascat, et nudum spoliis vestiatur alienis, cum scriptum sit: *Qui offert sacrificium ex substantia pauperis, sic est, quasi qui victimat filium in conspectu patris sui* (Eccli. xxxiv, 24). » Ecce prudens lector, tres in uno generum distinctiones advertere vales, si voles, divitum: unam scilicet eorum, qui rapiunt, nec tribuunt; tertiam qui rapiunt multa, et tribuunt pauca; medium eorum qui nec rapere nec tribuere referuntur, sed exaggerandis quæstibus insistentes, thesaurizant dupliciter, id est hic alteri, liscet nesciant cui, in futuro autem ira Dei sibi. Nunc vero ejusdem mellisuo discamus ore, quomodo his aliud, id est bonorum e regione obviet genus. « Ille, inquit, vere est dives, qui misericordia opulens quam divitiis, facultates suas cum pauperibus dividit; qui locupletem se magis dando quam habendo ostendit; qui ad hoc se meminit habere divitias, ut feneretur Deo, pascat Christum, vestiatur Dominum; qui patrimonium suum non ingrato quærat hæredi relinquere, sed pauperes illud Christo desideret commendare; qui divitias celo magis quam mundo commendat; qui desiderat potior opere esse, quam suæ substantiæ facultate; qui thesauros suos ad superna transmittit; qui ad hoc vivit, ut operetur; qui ad hoc operatur, ut in æternum vivere mereatur; qui viduarum casibus flectitur, pupillorum miseria commovetur, dolentium causam suscipit, et arrogantiam superbiorum addicit »

31. Postquam igitur facere, et quo nemo latius,

sed voce boabo, nimirum S. Joannis Chrysostomi, quem *os aureum* paulo post appellat, et ex quo longum testimonium profert.

(74) Hæc implexa periodus ne moram lectoribus ingerat, construenda et explicanda est. S. Joannem Chrysostomum alloquitur: *Postquam igitur facete, et quo nemo latius, deno veluti digitorum numero, et duali operationis manu* (id est evidentissime et summa perspicuitate) *edidisti* (id est explicasti) *qualiter hu-*

A deno veluti digitorum numero, duali operationis manu, bonorum divitum humilitas trisulcum superbiorum qualiter eviscerans pectus, sibi contrarias scire et cavere volentibus, ejus prodat **47** latebras, edidisti; nunc quas et in hoc sæculo perferunt, rogo, proferas cruces (74), et sic nos laxando frena dimittas ad alia festinantes. « Habere, inquit, nec facere; misereri posse, nec velle... Commendatum sibi deputat, quod per cruciatum suum ad hæredem transmittat, nec de suo miser permittitur tangere, quod post se futuro cogitur reservare; qui sollicitius servat quam acquirit, molestius custodit, quam rapuit; suspirat enim vigilans acquirendo, suspirat dormiens reservando. Huic nec vigiliæ lætæ, nec sommus securus, nec dies læta, nec nox secunda est; discurrit, torquetur, gemit, et quasi illi proficiat quod acquirit, sic augere desiderat, quod alii etiam ingrato cum suo cruciatu relinquat, ut quale fuerit patrimonii pondus, talis sollicitudinis habeatur et cumulus. »

B 32. Et hoc itaque succinte atque disertissime monstrato, audiat, rogo, et mediocris, quaslibet nebulas sibi obtendens excusationis, tuis (75) luculentissime quid sibi congruat dictis. « Nullus miser, inquis, nisi qui misereri noluerit, quia neque quisquam misereri desiderans, poterit non habere quod tribuat. Nullus petentem poterit inanem relinquere, nisi qui ei doluerit commodare: non enim misericordiæ definita sunt pretia; aut nisi quis multum dederit, acceptabile esse, quod datur, non poterit: aut inopes tantum a quoquam exposcunt, quantum qui poscuntur, dare non possunt; aut ex modico multum, aut de exiguo plurimum dare quispiam cogitur, cum libenter ex modico modicum a tributum divina pietas gratuletur. » En dives præter superbiam et crudelitatem etiam avarissime; en mediocris tenacissime; et si ergo visus sum vobis festinando parcere, certe non pepercit doctiloquus iste, non parcat omnigena vox sanctæ Scripturæ; ideoque rogo et admoneo ut et vos in nullo vosmet velitis palpate, ne quando rapiamini subito, et eripiamini a nullo.

TIT. XIX. — *De mendico.*

C 33. Mendicus es? Audi Apostolum: *Qui non vult operari, nec manducet* (II Thess. III, 10). Audi et Sapientiæ proverbium: *Omnis piger, ait, semper in egestate es* (Prov. XXI, 5); itemque: *Propter frigus piger arare noluit; mendicabit ergo æstate, et non dabitur ei* (Prov. XX, 4); itemque: *Egestas et ignominia ei, qui deserit disciplinam* (Prov. XIII, 18); rursumque: *Egestatem operata est manus remissa* (Prov.

D *militas divitum bonorum eviscerans pectus trisulcum superbiorum* (trisulcum vocat, quia tria superbiorum divitum genera antea distinxit) *prodat latebras ejus* (id est pectoris superbiorum) *contrarias sibi, prodat, inquam, volentibus scire et cavere; nunc rogo proferas, quas cruces iidem divites et in hoc sæculo perferant, etc.*

(75) *Tuis*, ait quia S. Joannem Chrysostomum hic alloquitur; unde mox *inquis* scripsit.

x, 4); *est quasi dives, cum nihil habeat, et est quasi pauper, cum in multis divitiis sit* (Prov. XIII, 7) Ipse quoque iterum. *Qui operatur terram suam, saturabitur panibus; qui autem sectatur otium, stultissimus est* (Prov. XII, 11; Eccli. XX, 30); et: *Vade ad fornicam, o piger, et considera vias ejus et disce sapientiam; quæ, cum non habeat ducem, neque principem, parat æstare cibum sibi et congregat in messe quod comedat. Usquequo, piger, dormis? quando consurges de somno tuo? paululum dormies, paululum dormitabis, paululum conseres manus, ut dormias, et veniet tibi quasi major egestas, et pauperies quasi vir armatus* (Prov. VI, 6-11). Hoc per ordinem ita protuli, ut considerare te admoneam, quæ te causa facit mendicare, ne forsitan, ut multi, sub hoc obtentu **48** divitiis velis congregare, aut segnitix deservire. Sunt vero et multi, ut superius audisti, pauperes, quorum superbia elationem divitum excedit; cum econtra sint divites, quorum humilitas multorum pauperum mansuetudinem vincit: unde pulchre Veritas dicit: *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum* (Matth. V, 3), ut intelligas quosdam miserrima conditione paupertatis, et hic sæculi gaudiis ob inopiam rerum, et in futuro regno Dei ob meritum nequitiam fraudatos, ab hac beatitudine extorres esse et penitus alienos. Hinc est illud Sapientis: *Bona est substantia, cui non est peccatum in conscientia, et nequissima paupertas in ore impii* (Eccli. XIII, 30). Unde et Hieronymus luculentissime: « Nec diviti, inquit, obsunt opes, si eis bene utatur; nec pauperem egestas commendabiliorem reddit, si inter sordes et inopiam peccata non caveat. » Ad utriusque rei testimonium et Abraham et (76)... quotidiana exempla suppeditant, quorum alter in summis divitiis arcticus Dei fuit, alii quotidie in sceleribus deprehensi, pœnas legibus solvunt. Hinc et Isidorus: « Est elotio pauperum, quos nec divitiæ elevat, et voluntas in eis sola superbia est. His etsi opes desunt, propter mentis tamen tumorem, plusquam superbi divites condemnantur. » Augustinus quoque etiam de debilibus agens: « O, inquit, quanta mala faciunt cæci! a quibus malis abstinet mens mala. »

34. His ita se habentibus, satage, rogo, et tu pro posse Deo in humilitate servire, ut cum ovibus in dextera in illo supremo examine poni, et frater atque benedictus a summo justoque Judice vocari, non cum hædis propter superbiam in sinistra locari,

(76) Locus hiulcus. Supplendum *iniquorum pauperum*, vel *furum*, aut aliquid simile.

(77) Hic *expungere* accipitur pro discutere, examinare, uti apud Suetonium in Claudio c. 15. *Cum decurias rerum actu expungeret, ut alios judices dimitteret, alios retineret* udi *expungeret* idem est ac *discuteret*.

(78.) Vulg. in textu *intrinsecus*, et in margine *al-*

truncus. Hanc marginalem lectionem, quam codicis esse arbitramur, idcirco prætulimus, quia *sensui* magis cohæret: trunci enim dicuntur homines, qui aliquo membro debiles aut mutili sunt.

(79) *Continere* pro alere, sustentare apud S. Gregorium frequenter legitur. Vide lib. I; epist. 44 et 45, lib. V, epist. 30, hom. 20 in Evangelia, etc.

Avaritia quoque notari, et maledictus a facie Dei et sanctorum merearis sequestrari. Nam nec te a misericordiæ operibus debere vacare scias, certissime Domino testante, quia calicem aquæ frigidæ proximo porrigere non caret mercede (Matth. X, 41). Angelorum quoque canticum in Evangelio inveni: *Gloria in excelsis Deo*, dicentium, *et in terra pax hominibus bonæ voluntatis* (Luc. II, 14). Unde et Joannes Chrysostomus more suo facundissime ait. « Ne posset quisquam, inquit, non habendi excusatione purgari, gratuita misericordiæ indicuntur officia, ut ostendatur Dominum ipsis etiam pauperibus operandi imposuisse obsequia. Calicem aquæ frigidæ prophetæ porrigere, præmium prophetæ promittitur; ægrotum, vel in carcere constitutum visitare, Deum visitare est, ut possit pro bona voluntate remunerari, qui de substantia non potest misereri, ut jam constat pro qualitatibus hominum, misericordiæ non debere officia cessare, ut laborantibus præmia possint compensari cælestia; ut cum cæperint misericordes expungi (77), et steriles condemnari, et misericors quia misertus est, gaudeat, et sterilis pœnas, quas non speravit, inveniat. » Hoc itaque *tecum tractans*] atque omni excusatione posthabita, etiamsi *truncus* (78), omnique membrorum officio **49** sis penitus destitutus, tantum integer interior sit sensus deliberans, quidquid potes, offer Deo, sedulus sciens omnibus te quoque debitorem fore, quorum aleris sumptibus. Væ autem tibi, si tuo potes vivere labore, et alterius frueris desidia torpens opere. Sed infirmitas me cogit, dicis. Age ergo Deo gratias et vide ne murmures, et ora pro his, quorum opibus contineris (79). Sanus quidem sum, ais, sed multitudo me opprimit filiorum. Si potes, inquam, cum consensu uxoris te contine, et labora manibus, unde et te et alios valeas sustentare. Nequeo, inquit. Plange ergo vitium, grave enim et hoc est incommodum: mendica quod sufficit, et cave superfluentiam; vide ne mures exinde pascas et vормes. Tu qui sanus es, subleva cæteros, visita infirmos, sepeli mortuos, partire cum omnibus benedictionem tibi collatam Domini; esto cæcis oculus, surdis auris, mutis lingua, claudis pes; neque sis unquam tui causa de crastino sollicitus. Si est via tibi juxta ecclesiam, cave pertranseas, donec et illic scilicet mendices tibi pro excessibus veniam, et benefactoribus vitam æternam.

INCIPIIT LIBER SECUNDUS.

Continet quoque istud hæc Præloquium: I Virum; II, Mulierem; III, Maritum; IV, Uzorem, V, Cælibem; VI, Patrem et Matrem; VII, Filium et Filiam; VIII, Viduam; IX, Virginem, X, Parvulum; XI, Puerum; XII, Adolescentem; XIII, Senem.

Decurso, duce te, Deus, breviter primo, secundum de te quoque adhuc præsumens, incunctanter libellum hunc aggredior modicum, per nullius multiloquium (80) mœstiloquus, majore sui parte lecta, aliquantula vero comperta dicturus, cum scilicet ab infantiae crepusculo in hunc ætatis fere deductus meridiem, cæcam adhuc casuum diversorum patiar noctem, trimodoque (81) retrusus constringar ergastulo, qui e tenobris liberando, ad lumenque tuæ visionis 50 admirabile vocando quondam institutus videbar populo, frustratus gregis consortio, quia eum insidiant (ut fertur, et utinam veraciter diceretur) nolui committere lupo (82); expositus supplicio, quia solum eum exponere timui periculo; sæculi subactus dominio, quia me tibi soli subijci oportere credidi Domino. Verum te penitus contrario, creato a te nil agi sciens in mundo, tempestatem hanc tuo solamine fultus tranquille sustineo (83); credens sedari, si volueris et quando volueris, istud per te posse facillime pelagus, qui terminum mari aronam posuisti primitus: *Usque huc, inquit, venies, et non supergredieris, sed in temetipso confringentur fluctus tui* (Job. xxxviii, 14). Intona ergo et adhuc, si placet, tuo e cœlis, Christe, præcepto, quodque per multos, perque te ipsum interdixisti creberrime minando, interdic (84) et nunc miserrimo misericordissime miserando, dic de profundis clamanti misericorditer: *Exi, tenebris horrendis circumsepto, relevare carceris de ergastulo, dic: noli prohibere. Sed quia quod desideranti longum videtur esse, et quasi difficile, disponenti breve est et omnino facillimum; si quid hic interim animo suggesteris, ponere satagam, quod conficiat et istud cum tui adjutorio opusculum, cætera tua commit-*

tens clementiæ, cujus ad nutum cuncta novi favere [l. fieri].

TIT. I. — De viris

2. Vir es (85), a virtute, necne a vireo, vel a viribus, sive vi, et rego verbo, ut quemdam audivi non incongrue, et mihi visum est, disputantem, denominatum gestans vocabulum? Femiineam devitans mollitiem, in virtute solida [*id est roborata, confirmata*] animum; *Neque enim, ait Apostolus, molles regnum Dei possidebunt* (1 Cor. vi, 9): quod tunc facere prævalet, si viribus nitens, vim animi ad sidera eleves, carnem animæ, animam subigas Deo, rigidus semper et inflexibilis, cum Dei adjutorio contra sæculi voluptates, contraque carnis incedens illecebras, illud Psalmistæ semper ante oculos habens: *Viriliter agite, et confortetur cor vestrum, omnes qui speratis in Domino* (Psal. xxvi, 14). Et illud Domini ad Job: *Accinge sicut vir lumbos tuos* (Job. xxxviii, 3). Contra aërias quoque potestates, quæ significantur per Cananæorum reges, ab bellanda Domini bella te cogitans directum, ut terram reprobationis merearis intrare (quandoquidem ex Ægypto jam per mare Rubrum, hoc est sanguine Christi consecratum baptisma eductus, hujus 51 sæculi gradiaris per eremum), computa tibi dictum: *Confortare et esto robustus* (Deut. vii, 23). Quantum enim mollis et dissoluta mentis custodia etiam perfectorum noceat studiis, Loth illius justissimi, Samson illius fortissimi, Salomonis quoque sapientissimi demonstrant casus. Isboseth etiam intimat interitus, femineæ utrum, an virili custodiæ committi cordis debeat aditus (II Reg. iv, 5).

(80) *Per nullius multiloquium, inquit; quia in carcere, ubi hæc scripsit, neminem habebat, quocum colloqueretur.*

(81) Papiensem turrim indicat, in qua triplici sera vel ostio erat inclusus.

(82) Qui sedem Veronensem pulso Ratherio invasit, Manasses fuit. Istum proinde lupi nomine hoc loco indicare videtur, sicut in aliis posterioribus operibus eadem ratione lupum appellat Milonem, qui postea eandem sedem, pulso iterum Ratherio, occupavit. Manassem quidem unum fuisse ex illis tribus, quos Hugo Veronensi Ecclesiæ volebat præficere, fama ferebat. Solum idem rex in Ratherii electionem consensit, quia hunc infirmum brevi moriturum sperabat. Cum vero eum post electionem e morbo convaluisse deprehendit, hujus electionis penitens, adhibuit nonnullos, qui vel ipsum ad fugam, seu ad dimittendam Ecclesiam impellerent,

vel ita in illum excederent, ut ejus ejiciendi occasionem caperet. Episcopatum enim aliis ac præsertim Manassi tradere volebat, utisane ipsi eundem postea tradidit. Huic autem veluti lupo se noluisse episcopatum committere Ratherius hoc loco videtur innuere.

(83) Construe: *Verum sciens nil agi in mundo creato a te, te penitus contrario, fultus solamine tuo sustineo hanc tempestatem, etc.*

(84) Male in vulgatis *interdiret nunc*. Mox construe: *Clamanti de profundis dic misericorditer: Exi, circumsepto tenebris horrendis dic: Relevare de ergastulo carceris, noli prohibere.*

(85) Id est, *Vir es gestans vocabulum denominatum a virtute, necne a vireo, etc. Necne apud auctores mediæ et infirmæ latinitatis acceptum legitur pro necnon ut videre est in Glossariis Cangii. Hic autem accipi videtur pro aut.*

TIT. II. — *De mulieribus.*

3. Mulier es? Mollitiem, quam præfers nomine, ad obedientiæ virtutem, non ad dissolutionis vitium transferre stude. *Virago* enim, id est fortis, mulier vocata est in principio (*Gen. II, 23*), ut et fortem te contra vitia, et flexibilem in subjectione Domini præceptorum esse debere memineris omnino. Vir itaque mente, mulier carne, insurgentes et tu adversus spiritum insanos vitiorum voluptatumque tumultus forti mentis vigore stude devincere, perpendens plurima tibi in Scripturis divinis hujus operis exempla suppeditare; dum et in Veteri Testamento quanquam de hoste universo orbi pavendo, viris omnibus timore, quasi mortis somno, consumptis, mirabilem Dei gratia legeris reportasse victoriam; et in novo innumerabiles femineam oblitas infirmitatem, virili peracto hostibus devictis certamine, cum triumpho gloriæ palmam victoriæ et coronam meruisse insignem.

TIT. III. — *De Conjugibus.*

4. Conjux, vel maritus es? Considera quam fidem debeas uxori, cujusque fidei quis habetur exactor et testis. Bonum namque esse conjugium, secundum istam scilicet conditionem nascendi et moriendi, in qua creati sumus, et ipsum bonum violari magni criminis esse, Scripturæ sanctæ testimoniis potes advertere, præsertim, cum tam insolubilem copulam pacti hujus Dominus in principio voluerit facere, ut non singulos singulariter, sed unum ex altero voluerit fabricare, præcepto consequenter, et cur hoc fecerit monstrante atque dicente: *Propter hoc relinquet homo patrem et matrem, et adhærebit uxori suæ, et erunt duo in carne una* (*Gen. II.*) Erunt, inquit, duo in carne una. Si ergo tanta vis, imo puia tanta vis hujus est conjunctionis; cogitent qui abusu perversissimo hanc, aut adulterando, aut penitus deserendo uxores aut viros, tantæ fidei tamque insolubilis copulam dilectionis scindunt, quam grave noxiumque crimen sibi acquirunt; maxime cum evidens et in Evangelio, et in Apostolo ipsius Domini contra hoc habeant præceptum; et si violata charitas, odio subvertente, in duobus spirituali regeneratione fratribus homicidii crimine notatur; quid cum non solum spiritus, sed etiam una caro abominabili divortio in diversa distrahitur?

5. Sciendum vero duo genera esse conjugii, unum inculpabile, aliud cum culpa veniale. His aliquid superadditum jam esse adulterium, etiamsi perpetrator nullius violet thorum, quia videlicet in semetipso, in quo cubare debuerat, Dei violat templum. Horum primum tantum Conditor ipse dignatus est nobilitare, ut non solum præcipere, sed et ei in nuptiis dignatus sit assidere, factoque primo miraculo, suo eum munere insignire (*Joan. II, 1-11*). Constat vero idem tantum filiorum, quo scilicet propagetur multitudo hominum 52 quæ compleat orbem terrarum, et creaturis sibi concessis

(86) Melius apud Augustinum *regeneratione.*(87) Augustinus: *in his, quæ non prætereunt, vos habere.*

A legitimum dominium, et Creatori debitum exhibeat obsequium, qua etiam civitas Dei ex numero compleatur prædestinatorum. Aliud vero veniale atque concessivum, propter fornicationem tantummodo conceditur ab Apostolo, videlicet ne per adulteria, aut quoslibet illicitos quislibet defluat appetitus, impatiens libidinis, aut (quod longe incomparabiliter pejus est) contra naturam quovis modo cogatur excedere: ob talia enim quædam: *Melius est nubere, quam uri* (*I Cor. VII, 9*), id est usque ad eliquationem vel [*al. ut*], illicitum, sive immundissimum fluxum accendi, nec ullo Dei amore, aut gehennæ timore restringi. Ecce quantum valet etiam cum culpa conjugium, necessitate scilicet propter pejus concessum. Unde pulchre Augustinus in libro contra Jovinianum de Bono conjugali hæreticam (*n. 11 et 12*): « Concubitus, ait, necessarius causa generandi inculpabilis est, et solus ipse nuptialis: ille autem, qui ultra istam necessitatem progreditur, jam non rationi, sed libidini obsequitur; et hunc tamen non exigere, sed reddere conjugii, ne fornicando damnabiliter peccet, ad personam pertinet conjugalem. Si autem ambo tali concupiscentiæ subiguntur, rem faciunt non plane nuptiarum; vorumtamen si magis in sua conjunctione diligunt quod honestum est quam quod inhonestum, id est quod nuptiarum, quam id quod non est nuptiarum; hoc eis, auctore Apostolo, secundum veniam conceditur, cujus delicti non habent hortatrices nuptias, sed deprecatrices, si Dei misericordiam non a se avertant, vel non abstinendo quibusdam diebus, ut orationis vacent, et per hanc abstinentiam commendent preces suas, sicut et per jejunium, vel immutando naturalem usum in eum, qui est contra naturam, quod damnabilius fit in conjugio. Nam cum ille naturalis usus, quando prolabitur ultra pacta nuptialia, id est ultra propagandi necessitatem, venialis sit in uxore, in meretrice damnabilis: iste qui est contra naturam, execrabiliter fit in meretrice, sed execrabilius in uxore. »

6. Item in libello ad Valerium (*lib. I de Nupt. et Concup. n. 15*) contra novellos hæreticos de sermone Apostoli: *Volo vos sine sollicitudine esse* (*I Cor. VII, 31*): « Hoc, inquit, dico, fratres, tempus breve est, id est non adhuc populus Dei propagandus est generatione temporali carlianter, sed jam generatione (86) spiritualiter colligendus. *Relinquam ergo est, ut qui habent uxores, non carnali concupiscentiæ subjugentur; et qui flet tristitia præsentis mali, gaudeant spe futuri boni, et qui gaudent propter temporale commodum, timeant æternum judicium; et qui emunt, sic habendo possideant, ut amando possessis non hæreant; et qui utuntur hoc mundo, transire se cogitent, non manere. Præterit enim figura hujus mundi. Volo autem vos sine sollicitudine esse, id est volo vos sursum cor in quæ non prætereunt (87) præterita tempora habere. Deinde subjungit: Qui sine uxore*

est, cogitat ea quæ sunt Domini, quomodo placeat Deo; qui autem matrimonio junctus est **53** cogitat quæ sunt mundi (I Cor. vii, 32); » atque ita quodammodo exponit, quod supra dixerat: *Qui habent uxores, sint tanquam non habentes.* Qui enim sic habent uxores, ut cogitent ea, quæ sunt Domini, quomodo placeant Domino, nec in his, quæ sunt mundi, cogitent placere uxoribus, tanquam non habentes sunt; quod ea felicitate fit, quando uxores tales sunt, ut eis mariti non ideo placeant, quia divites, quia sublimes, quia genere nobiles, quia carne amabiles; sed quia fideles, quia religiosi, quia pudici, quia viri boni sunt. Verum in conjugatis ut hæc amplectenda (88) atque laudanda, sic alia toleranda sunt, ne in damnabilia flagitia, id est fornicationes vel adulteria corruiatur: propter quod vitandum malum, etiam illi concubitus conjugum, qui non sunt causa generandi, sed victrici concupiscentiæ serviunt, in quibus jubentur non fraudare invicem, ne tentet eos Satanas propter intemperantiam suam; non quidem secundum imperium præcipiuntur, sed secundum veniam conceduntur. Sic enim scriptum est: *Uxori vir debitum reddat, similiter et uxor viro. Mulier sui corporis potestatem non habet, sed vir; similiter et vir potestatem sui corporis non habet, sed mulier.* Nolite invicem fraudare, nisi forte ex consensu ad tempus, ut vacetis orationi; et iterum revertimini in idipsum, ne tentet vos Satanas propter incontinentiam vestram. Hoc autem dico secundum indulgentiam, non secundum imperium (I Cor. vii, 3). Ubi ergo venia datur, aliquid culpæ esse nequam negabitur. Cum igitur culpabilis non sit generandi intentione concubitus, qui proprie nuptiis imputandus est; quid secundum veniam concedit Apostolus, nisi quod conjuges, dum se non continent, debitam ab alterutro carnis exposcunt, non voluntate propaginis, sed libidinis voluptate? Quæ tamen voluptas non propter nuptias cadit in culpam, sed propter nuptias accipit veniam. Quocirca etiam hinc laudabiles nuptiæ sunt; quia et illud quod non pertinet ad se, ignosci faciunt propter se: neque enim iste concubitus, quo servitur concupiscentiæ, sic agitur, ut impediatur fetus, quem postulant nuptiæ. Sed tamen aliud est non concumbere (89), nisi sola voluntate generandi. quod non habet culpam; aliud autem carnis quidem appetere concumbendo voluptatem, sed non præter conjugem, quod veniam habet culpam; quia etsi non causa propagandæ prolis concumbitur, non tamen hujus libidinis causa propagationi prolis obsistitur sive voto malo, sive opere malo. Nam qui hoc faciunt (id est qui aut voto, aut opere aliquo agunt, ne eis filii nascantur) quamvis voveant conjuges, non sunt, nec ullam nuptiarum retinent veritatem, sed honestum nomen

(88) Apud Augustinum *optanda atque laudanda.*

(89) Ex Augustino supplevimus *non*; et post pauca ex eodem pro *propter*, quod est in RATHERII vulgatis, correximus *præter*. Et paulo post *concumbitur* scripsimus, eodem Augustino et sensu suadentibus, cum *perperam* in iisdem vulgatis legeretur *obsistitur*,

velandæ turpitudini obtendunt. Produntur autem, quando eo usque progrediuntur, ut exponant filios, qui nascuntur invitis; oderunt enim nutrire vel habere quos gignere metuebant. **54** Itaque cum in suos sævit, quos (90) genuit tenebrosa iniquitas, clara iniquitate in lucem promitur, et occulta turpitudine manifesta crudelitate convincitur. Aliquando eo pervenit hæc libidinosa crudelitas, vel libido crudelis, ut etiam sterilitatis venena procuret; et si nihil valuerint, conceptos fetus inter viscera extinguat ac fundat, volens suam prolem prius interire, quam vivere; aut si in utero jam vivebat, occidi antequam nasci. Prorsus si anibo tales sunt, conjuges non sunt; et si ab initio tales fuerunt, non sibi per concubium, sed per stuprum potius convenerunt. Si autem anibo non sunt tales, audeo dicere, aut illa est quodammodo mariti meretrix, aut ille adulter uxoris. Item post pauca; « In nuptiis, inquit, hæc bona nuptialia diligantur, proles, fides, sacramentum. Sed proles, non ut nascatur tantum, verum etiam ut renascatur: nascitur namque ad pœnam, nisi renascatur ad vitam. Fides autem, non qualem habent inter se infideles zelantes carnem. Quis enim vir, quamlibet impius, vult adulteram uxorem? aut quæ mulier, quamlibet impia, vult adulterum virum? Hoc in connubio bonum naturale est quidem, carnale tamen. Sed membrum Christi conjugis adulterium conjugii debet timere, non sibi; et a Christo sperare fidei præmium, quam exhibet conjugii. Sacramentum vero, quod neque separati nec adulterati (91) amittunt conjuges, concorditer casteque custodiant. Solum enim est, quod etiam sterile conjugium tenet jure pietatis, jam spe fecunditatis amissa, propter quam fuerat copulatum. Hæc bona nuptialia laudat in nuptiis, qui laudare vult nuptias; carnis autem concupiscentia non est nuptiis imputanda, sed toleranda; non est enim ex naturali connubio veniens bonum, sed ex antiquo peccato veniens malum. » Ecce testimonio tam sancti et tam eruditi viri demonstravi, quare in principio bonum esse conjugium dixerim, et quare adulterator aut penitus desertor illius crimen incurrat tam noxium; quia videlicet et utile et inculpabile est, si causa solummodo generandi fiat secundum Domini præceptum; et utile et veniale est, si propter vitandum fornicationis malum incatur, secundum quod est ab Apostolo concessum.

7. Quod autem paupertatis causa a quibusdam divites ducuntur uxores, quæ scilicet egestatis ductæ varias expellant necessitates, utrum ad illud concessivum referatur connubium, an non, aliis adjudicare dimitto. Hoc unum secutus Augustinus profiteor, laudabiles etiam in hoc esse nuptias, quia et illud quod non pertinet ad se, ignosci faciunt propter se;

(90) Augustinus addit *volens*.

(91) Ita ex Augustino. Male in RATHERII vulg. *et adulterari*. Mox ex eodem Augustino emendavimus *jure pietatis*, cum mendose in editis RATHERIANIS *esset jure pietas*.

quanquam ad tertiam connubii genus hoc a quibusdam referri noverim, proponentibus, in principio ipsum cunctorum Auctorem dixisse: *Non est bonum esse hominem solum, faciamus ei adiutorium simile sibi* (*Gen. 11, 12*). Quovis autem ordine causa prolis, an aspersione 55 fornicationis, vel repudio paupertatis agantur, tantum valet fides, et sacramentum connubio proprium, ut nec deserta alterius possit esse, nisi desertoris uxor; superinducta autem quamlibet sancta, casta, nobilis sit, et pudica, meretrix habeatur ratione veridica: ductus autem a contraria, adulter et ipse sit, testante atque dicente voce Dominica: *Quicumque dimiserit uxorem suam, nisi causa fornicationis, mæchatur, et qui dimissam duxerit mæchatur* (*Matth. xix, 9*). Nota autem, quia cum aliter penitus interdicatur, causa fornicationis dimitti conceditur; quia videlicet, quando fornicata est, jam rupit vinculum, jam desiit esse una caro. Hinc adulteri vel adulteræ colligant, advertant, quam detestabile facinus incurrant, si contra interdictum Conditoris, quod Deus conjunxit, aut adulterando, aut penitus abdicando separant; cum una caro esse, nisi fidem sibi servando, et sacramentum custodiendo non (92) possint. Quæcunque autem feminis non licent, hæc et viris non licere manifestissima ratio docet, quantum scilicet ad pacti convenientiam attinget; et turpissimum valde est, si quod jure sexus robustior ab imbecilliori exigit, victus et subactus libidine, imbecilliori non impendit. Pactum autem et sacramentum, sponsalia, vel (93) tabalas, sive chartas dico, quibus invicem insolubiliter confæderantur præsentem, spectantem atque teste justo iudice Deo. Hoc totum igitur a nobis prolatum ad hoc quæso valeat, ut quia jam ardentem Sodomam, id est illicita carnis incendia, saniori aufugisti consilio, nec montana, id est colitudinem cælibatus conscendere, deliberasti, saltem in Segor (*Gen. xix, 23*), hoc est in medio horum, quod intelligitur carnale esse connubium, te continenter et pudice pro posse contineas, uxorem secundum Apostoli præceptum, ut Christus Ecclesiam diligens (*Ephes. v, 25*), et præter ipsam nullam cognoscens; ab ipsa etiam legaliter interdictis ecclesiasticæ diebus, cum ipsius consensu te continens, fidemque perpetuam ei conservans: certissime cognoscens, quia si in aliquo negotio eam deceperis, vel circumveneris, aderit vindex velocissimus, et iudex justissimus, atque testis veracissimus de cælo cuncta prospiciens Dominus, cujus præcepti es transgressor effectus.

8. Pueriliter vero sentiunt, quod minime audeo præterire, qui illud quod dicitur: *Eruat duo in carne una* (*Gen. 11, 24*), super filio intelligunt, ut videlicet propter semen maris et florem femine, ex quibus confici prolem in utero physici tractant, duo,

(92) Particulam non sensu exigente supplevimus.

(93) Indicantur tabulæ, quibus matrimonium contrahatur. *Tabulas matrimoniales* vocat Augustinus serm. 52, num. 22, *Recitantur tabulæ, et recitantur in conspectu omnium attestantium*

id est pater et mater, in carne una, id est in filio unum sint. Si enim ita esset, tantumdem valeret scortum, quantum connubium, tantum ut proles ex eo nasceretur; cum evidenter Apostolus, non propter filiorum generationem, sed propter ipsum concubitum, unum corpus tales quoque esse dixerit, sic enim ait: *Nescitis quoniam qui adhæret meretrici, unum corpus efficitur; qui autem adhæret Domino, unus spiritus est* (*I Cor. vi, 16*). Si ita quoque, ut aiunt, esset, dicere satis filius posset, quod 56 solus Unigenitus Dei Filius coessentialiter et coæternaliter Deus, apud Deum manens, dicere veraciter potuit: *Pater in me est, et ego in eo* (*Joan. x, 38*); et: *Pater in me manens facit opera* (*Joan. xiv, 10*); et: *Ego et pater unum sumus* (*Joan. x, 30*); unum videlicet singulariter, sumus dicens pluraliter, ut intelligas duos in una substantia, deitate, æternitate, majestate, operatione, voluntate et potestate insolubiliter esse; et ut replicem, ita iste dicere posset: *Ego et pater et mater unum sumus; et pater et mater in me sunt, et ego in eis; et vesanius: Ego sum mei ipsius pater et mater, quia in me sunt ambo unum qui fuerant ante duo, quod fieri non potuit, nisi illi esse desiissent in se, versi in me. Quid autem cum non solum unus, sed et dno, imo viginti aut plures nascuntur filii? Ergo de talibus debuit dici, non debuerant prætermitti, debuerant, inquam, dici, erunt duo in carnibus viginti. Intelligendum potius, quia erunt duo in carne una, in lege, dilectione, atque fide carnis una, in vinculo carnis uno, in pacto carnis uno, ut scilicet tanta unione duæ carnes, invicem confæderentur, ut non liceat uni quod non licet alteri; nec isti, verbi gratia, ad alterius mulieris, nec illi ad alterius viri carnem, propria in viro relicta, accedere, et sicuti caro a carne dividi nequit sine magno dolore, ita uxor a viro dividi nequit sine magno crimine: alioquin qui in virginitate perpetua permanserunt, sicut multos sanctorum legimus etiam conjugio junctos fecisse, aut qui steriles fuerunt, senes quoque in cadaverinis jam corporibus constituti, ab hac viderentur charitatis lege, imo ab hoc nuptiarum bono alieni; quod aliunde non est bonum, nisi propter tam insolubile vinculum: quod Deus ex uno duos voluit facere, ut unum essent a se, ut ex istis duobus tertius fieret, qui jam non unum cum eis esset, sed relictis illis alii adhæreret, cum quo exemplo illorum duo in carne una essent, et ita propagaretur hominum generatio, hoc a bestiis cæterisque animantibus divisa bono, quod illæ irratiōnabiles, affectu dilectionis unum esse nescientes, in promiscuos diffluerent concubitus; isti vero rationales pacto tenacissimo firmarentur, uno affectu charitatis etiam carne connexi.*

et vocantur tabulæ matrimoniales. In his tabulis conditiones et pacta matrimonii describebantur; nam, ut ait idem doctor serm. 9, n. 18: *Id etiam tabulæ indicant, ubi scribitur liberorum procreandorum causa.*

9. Quod si opponat mihi Jacob duas uxores, David quoque et Salomonis etiam plures; invito te ad mysterium indagandum, quia *omnia hæc in figura continebant* (I Cor. x. 11;) et audacter profiteor, etiam hic civitatem Dei nostri, et montem sanctum ejus prophetatum, in quo non licet viro habere nisi unam uxorem, et uxori nisi unum virum, cum quo pudice vivens causa sit prolis, aut metu fornicationis, fidem ei illibatam perpetuo custodiat, et sacramentum, maxime cum et id ad majus pertineat, hoc est Ecclesiam et Christum; dicit enim Apostolus de eadem sententia: *Sacramentum id est mysterium, hoc magnum est, ego autem dico in Christo et in Ecclesia* (Ephes. v. 32:) videlicet ut **57** aliquantulum ex hoc proferre audeam, quia sicut illi duo in carne sunt una, ita Christus cum sit **verus Deus**, et verus homo in corpore suo, quod est **Ecclesia** (Coloss. i, 24;) unum ex duabus manet naturis, nec dividi ob ea potest in æternum, pro qua fudit in sponsalibus sanguinem proprium, sicuti nec viro uxorem, nec uxori linquere proprium licet maritum. Sicut autem causa fornicationis ab alteruto legitimum contingere potest divortium, ita et a Christo unaquæque anima post amatores alienos, id est crimina diversa, vel spiritum immundorum suggestiones fornicans, ab eo repudiatur, nisi forte iterum ei per pœnitentiam reconcilietur (I Cor. vii, 11,) sicut et uxorem viro fieri posse per Apostolum docemur.

10. Quod autem etiam per Apostolum carne duo, in carne sunt una (Ephes. v, 31,) nec hoc transeunter accipiendum; sed dicendum quia et in principio duo fuerunt, quia unum quasi corpus invicem fuerunt, ipse in ea costa, quæ detracta est sibi, illa in ipso totum corpus habens, ex quo costa detracta, creata est illi. Similiter et Christus unum est cum Ecclesia, in quantum caput ejusdem est Ecclesiæ, sicut ipse quoque in Evangelio testatur, dicens: *Nemo ascendit in cælum, nisi qui descendit de cælo, Filius hominis, qui est in cælo* (Joan. iii, 13.) Quasi dixisset, aptius nemo intrabit in regnum cælorum, nisi unicus, et quasi incorporatus ei, qui sic descendit homo factus de cælo, ut per divinitatis potentiam sit in cælo, terram scilicet complens et cælum. Duo vero sunt Christus et Ecclesia, in quantum ipsa ex hominibus, et puris constat hominibus, ipse vero verus homo, verus exstat et Deus. **D** Ista hactenus, nunc ad reliqua properemus.

TIT. IV. De uxoriibus.

11. Uxor es? Omnia tibi convenire cogita, quæ prælibavimus, superadditis his, quæ et per semetipsum et per servos suos tam exemplis, quam verbis, maxime vero per Apostolum tibi specialiter ipse mandavit conditor Deus; *Sub viri*, inquit, *potestate eris, et ipse dominabitur tui* (Gen. iii, 61.) Unde Petrus apostolus Saram in exemplum trahit, cum te, quid facere deberes, monere voluisset, dicens: *Sicut Sara obediebat Abraham, dominum*

A *illum vocans, cujus estis filix bene facientes* (I Petr. iii, 6. Ut ergo filia merearis fieri patriarcharum bene faciens, obedire stude viro etiam in ipso sermone humilitatis, subjectionem et gravitatem præferens morum, quatenus præconium illius conveniat Sapientis dicentis: *Mulieris bonæ beatus vir, numerus annorum illius duplex* (Eccli. xxvi, 1,) id est et præsentis sæculi et futuri jucunditate felix. Itemque *Mulier fortis oblectat virum suum, et annos vitæ illius in pace implebit. Pars bona, mulier bona in parte bona dabitur viro pro bonis factis* (Ibid., 2.) Et vere: *Salvabitur enim*, teste Apostolo, *etiam vir infidelis per mulierem fidelem* (I Cor. vii, 14. Contra vero secundum eundem qui supra: *Dolor cordis et luctus mulier zelotypa* (Eccli. xxvi, 8;) et: *In muliere zelotypa flagellum linguæ* (Ibid., 9.) **B** Zelotypa vero mulier est rixosa, vel ea quæ zelotem virum efficit. Zelotes autem vir est, qui cum cura et cordis cruciatu castitatem custodit uxoris. Unde et Dominus zelotes (Exod. xxxiv. 14) per Moysen dicitur, quia sicuti maritus cum cura castitatem uxoris, ita et ipse modo terrore supplicii, modo promissione regni nos, ne ab ipso fornicemur, custodiendo restringit. Itemque: *Mulier rixosa ira magna: et contumeliosa, et turpitudine illius non tegetur; gratia vero super gratiam mulier* **58** *sancta et pudorata* (Eccli. xxvi, 11.) Apostolus quoque Titum de rebus ecclesiasticis instruens, te quoque quomodo commonefaciat, docet, dicendo inter cætera: *Loquere quæ decent sanam doctrinam, senes ut sobrii sint, pudici, prudentes, sani in fide, in dilectione, in patientia.* **C** *Anus similiter in habitu sancto, non criminatrices, non vino multo servientes, bene docentes, ut prudentiam doceant adolescentes, ut viros suos diligant, prudentes, castas, sobrias, domus curam habentes, benignas, subditas viris suis, ut non blasphemetur verbum Dei* (Tit. ii, 1;) ad Ephesio quoque: *Mulieres, ait, subditæ sint viris suis, sicut Domino; quoniam vir caput est mulieris, sicut Christus Ecclesiæ, ipse salvator corporis ejus: sed ut Ecclesia subjecta est Christo, ita et mulieres viris suis in omnibus* (Ephes. v. 22.) Viris quoque præcipiens: *Diligite, inquit, uxores vestras, sicut et Christus dilexit Ecclesiam, et seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret. Ita et viri debent diligere uxores suas ut corpora sua; nemo enim unquam carnem suam odio habuit, sed nutrit et fovet eam, sicut et Christus Ecclesiam, quia membra sumus ejus corporis de carne ejus, et de ossibus ejus. Propter hoc, inquit, relinquet homo patrem et matrem suam, et adhærebit uxori suæ, et erunt duo in carne una. Sacramentum hoc magnum est, ergo autem dico in Christo et in Ecclesia* (Ibid., 25.) Id est licet et in humana carnalique conjunctione illud contingat, ut duo videlicet sibi invicem adherentes, una fiant caro; sacramentum tamen ad Christum pertinet atque Ecclesiam; quia sicut de costa viri fabricata est Eva, ita de Christi latere redempta crevit Ecclesia; et sicut caput uxoris vir, ita caput Ecclesiæ Christus; unde et subdit: *Verum-*

tamen et vos singuli unusquisque uxorem suam diligit sicut seipsum (Ephes. v, 33;) quia videlicet et Christus similiter fecit pro Ecclesia tradendo seipsum : subjungensque : *Uxor, inquit, timeat virum suum.*

12. Ecce qualis erga virum esse debeas, præceptis apostolicis : nunc qualem erga te ipsam esse conveniat, ex dictis collige beati Cypriani episcopi et martyris : « Pudicitia, inquit, corporis est alienas res non appetere, omnem immunditiam evitare, aut horam congruam non gustare velle, risum non excitare, verba vana et falsa non loqui, habitum per omnia ordinatum, propositoque convenientem, tam capillorum quam vestium, sicut decet, habere, cum indignis contubernia non inire, supercilioso intuitu neminem aspicere, vagari oculos non permittere, pompatico et illecebroso gressu non incedere, nulli inferior in incæpto bono opere apparere, nulli contumeliam aut ruborem incutere, neminem blasphemare, senes non irridere, meliori non controversari, de his quæ ignoras non tractare, etiam quæ scis non omnia proferre. Hæc cum proximis amabilem hominem reddunt, et Deo acceptabilem faciunt. » Bonum itaque, ut ad nostra redeam, si habeas virum, Saram, Rebeccam, Rachelem et Elisabeth imitare : quod si iniquum et crudelem, habes quoque quas imiteris, in Novo quidem Anastasiam et Theodoram ; in Veteri autem Testamento Abigail uxorem Nabal Carmeli, et Esther Assueri. Audi denique Apostolum dicentem : *Salvabitur vir infidelis per mulierum fidem* (I Cor. vii, 14,) itaque : *Salvabitur per filiorum generationem* (I Cor. ii, 15;) ubi non filios carnis, sed filios mentis accipe expressos, quos utique tenere et allidere juberis ad petram (Psal. cxxxvi, 9,) id est omnia opera et cogitationes **59** attollere ad Christum, ut quidquid boni agis, non tibi, sed ipsi imputare studeas, sine quo nil boni agere pervales.

TIT. V. — *De cælibibus.*

13. Cælebs es ? Considera quam summum sanctitatis conscenderis culmen, et eo sollicitius præcipit cave ruinam, quo altius stas. Animadvertite itaque, quæ causa de angelo fecit diabolum ; et reminiscens Dominici illius : *Quia sine me nihil potestis facere* (Joan. xv, 5,) scias in hoc negotio te misericordia et gratia illius maxime indigere, quia, ut veridice ait Hieronymus, *in carne præter carnem vivere non humani meriti, sed muneris est divini.* Unde et teste Gregorio, ipse cælibatus non præcipitur, sed laudatur ; quia videlicet stultum, imo valde superbum est, ut hoc pulvis et cinis se præsumat exsequi posse virtute propria, quod non sibi, sed angelis cum Dei munere contulit natura. Sic enim ait Veritas ipsa : *Hujus sæculi filii nubunt, et traduntur ad nuptias ; in resurrectione autem neque nubent, neque ducent uxores, sed erunt sicut angeli in cælo* (Luc. xx, 34;) et alibi super re eadem : *Qui potest capere, capiat* (Matth. xvii, 12;) ostendens,

(94) *Vulgati mendose enim.*

A non omnem qui vult, sed cui Deus possibilitatem tribuit, tam summi fastigii arcem conscendere. Quocirca nil de te, sed de ipso, sine quo nihil potes, præsumens, secundum Prophetam, *quo pulchrior es ; descende, et habita cum incircumcisis* (Ezech. xxxii, 19), id est humiliter condescendo quibuslibet non solum matrimonio junctis, sed et carnis curam in concupiscentia facientibus, æstimatione propria te nemini præferens, quasi cæteri peccatores, tu propter castitatis donum sis singulariter sanctus : sciens quibusdam vitia quædam plerumque, Deo permitte, ad tempus dominari, ut conversi post discant, cujus pietate de captivitate redempti, et cujus virtute de potestate sint crudelis tyranni erepti ; et tanto majores gratias referant liberatori, quanto de majori periculo sunt liberati : at contra quibusdam reprobis quædam sublimium virtutum dona non nunquam provenire, quibus elati gravius corrumpantur, quantum eorum casu territi electi, de se non præsumant, sed in Dei misericordia firmiter gressum mentis figant. Unde Apostolus pulchre : *Qui stat, inquit, videat ne cadat* (I Cor. x, 12).

B 14. Unde autem casus iste specialiter contingat, Psalmista precando demonstrat : *Non veniat mihi pes superbiæ, et manus peccatoris non moveat me. Ibi ceciderunt, qui operantur iniquitatem* (Psal. xxxv, 12). Nec injuria ; quia enim Scriptura testante : *Ante ruinam exallatur cor* (Prov. xvi, 18) ; sciendum neminem de virtute ad vitium quodlibet prolabi, nisi prius ab humilitatis petra in arenam superbiæ ei contingat saltu vanitatis et inconstantia demutari ; nam nisi præcessisset latens superbia, non sequeretur libidinis manifesta ruina. Unde et Prosper :

« Concupiscentiæ, ait, carnis addictus, videtur quidem nil habere superbiæ, cum præsertim passio ipsa eum videatur humiliare luxuriæ ; et tamen nisi prius rebellis Deo existeret, cujus salubre præceptum de conservanda pudicitia superbi spiritus præsumptione contemneret, nulla eum (94) lasciviæ cupiditas provocaret. In animo ejus diu disceptant Dei contemptus et metus ; sed aut contemptus Dei præponderat, et superbus animus recepta cupiditate pudicitiam **60** perdit ; aut obtinet metus, et animus Deo subjectus cupiditati simul et superbiæ contradicit. » Hæc quidem de speciali causa ruinae. Nunc qua materia eadem persæpe contingat ruina, ejusdem audi doctrinam : « Plerosque, ait, gula et concupiscentia vini turpiter in luxuriam solvit ; alios in injuriam pudicitia sordida cogitationes incendunt ; nonnullos de proposito castitatis occasiones oblatae dejiciunt ; quosdam sub impudicitia jugo exempla perditæ viventium mittunt. Sunt alii quorum vitam lingua turpis inflamat, et turpem conscientiam manifestat : qui prius inverecundos sermones aut proferunt, aut libenter audiunt, ac deinde paulatim morbo crescente ab honestate deficiunt. Cogitatio quippe est, quæ mentem sicut turpis inquinat, ita si fuerit honesta, purificat. Hinc est quod ille corporis

fluxus, qui fit in dormientibus sine culpa, interdum vigilantibus contingit ex culpa; sed aliud est quod in dormiente fit, aliud quod vigilans facit; ibi naturaliter plenitudo humoris expellitur, hic turpis concupiscentia publicatur. » Ne igitur cælebs amittere castitatis vilipendas donum, recole illud prophetæ imperium: *Quomodo, inquit, cecidisti de cælo Lucifer, qui mane oriebaris? (Isai xiv, 12)* id est virginitatis splendore cunctis parebas decorus et admirabilis. Admiratio enim ista non est causa ignorantiae, sed nota calumniæ: ex culpa enim, ut jam diximus, superbiam, miseria hujusmodi contingit ruinæ; quia videlicet cum his duobus vitiis diabolus universum genus pereuntium, maxime, imo omnimodis supplantet, libidinis scilicet atque superbiam; unum tamen pendet ex altero. Sicut enim per superbiam itur in prostitutionem libidinis, ita a libidine pervenitur ad duritiam mentis, et, heu dolor! usque ad contemptum ruitur Creatoris; et ita demum cor, quod Dei debuerat per humilitatem atque munditiam esse templum, fit dæmoniorum per superbiam atque immunditiam delubrum, et, ut aptius dicam, diaboli monumentum. Sic enim, quod negare non possumus, ipse ad beatum Job Dominus ait: *Sub umbra dormit in secreto calami et locis humentibus (Job xl, 16)*. Cave igitur quicumque adhuc tanta castitatis fueris prærogativa, ne tuis meritis eam tribuendo, dum declinas libidinem, incidas in elationem; et dum caves elationem, cadas segniter in libidinem: quod ut agere valeas, timorem gehennæ oculis propone mentis, et ut clavus clavum expellit, ita hujus timor incendii ardorem illius expellat vitii. Consideratio quoque terrenæ fragilitatis timorem refrenet elationis. Ita fit ut et ab elationis veneno, et a libidinis incendio, Christo adjuvante, defensus, angelis perpetim conjucunderis consortibus, angelicam in terris quandoquidem vitam es imitatus.

TR. VI. — *De patre et matre.*

15. Pater aut mater es? Memento disciplinam te debere filiis, et sic monitis obtempera apostolicis, ut simul et interitum caveas Heli sacerdotis (1 Reg. ii, 4). *Patres, inquit Apostolus, nolite ad iracundiam provocare filios vestros, ut non pusillo animo fiant (Ephes. vi, 4)*.

TR. VII. — *De filiis.*

16. Filius vel filia es? Memento te reverentiam debere parentibus; ipse enim Unigenitus qui non ex peccato ut tu, sed ex Spiritu sancto conceptus, de Virgine natus est; postquam in templo inventus, parentes, id est matrem Virginem, et nutritium castissimum, et ideo patrem nominatum, de divinitatis suæ potentia, qua cum Patre omnia possidens inhabitat, edocuisset: et illi non intellexissent, *Descendit, inquit evangelista, cum eis, et venit Nazareth, et erat subditus illis (Luc. ii, 51)*. Cur ergo tu dedigneris subdi parentibus, cum et nutritio suo

(95) Vulg. *fatium*, male. *Factitius* ille intelligitur, qui noviter factus est dives. Eodem sensu novi-

subdi non dedignatus sit cuncta creans, et nutriens Dominus? Et sæpe contingit, ut paupere patre existente, dives sit filius. Quid rogo in rerum natura scædus? Et cum alii de fastu paternæ nobilitatis soleant superbire, tu ad ignominiam tui ipsius, patrem nota paupertatis adustum, per plateas dimittis mendicando incedere. Quid enim mendicans clamitat, nisi te novitium, te assumptum, te illud, quod nuper ab his inventum est. qui se homines facere jactant, id est factitium (95), te allevatitium, te notum, spuriumque demonstrat? Cui si aliquis id vel mentiens improperaret, nonne causa commotionis hæc magna esse potuisset? Et hæc quidem quantum ad sæculum. Secundum vero Deum, cum ipse in Psalmo dicat: *Beatus qui intelligit super egenum et pauperem (Psal. xl 2)*; super quem tu, rogo, intelleges, qui nec ipsum mendicum miserando patrem recognoscis? Cui, rogo, porrigis eleemosynam, qui nec ipsam in patre agnoscis naturam? Etsi omnibus misericordia impedenda, etiam a fide extraneis, maxime autem, ut ait Apostolus, ad domesticos fidei (Gal. vi, 10), quid his, qui non solum domestici fidei, sed etiam domestici sanguinis, vel origo sunt generis, vel, sicut quidam pulchre in decachordo ait: Qui suis parentibus non defert honorem, quibus parere poterit? Omnibus igitur aliquid dandum est, patri totum committendum, ejus dominio totum mancipandum. Pater itaque sis, filius sis, qui libet consanguineus sis, audi Apostolum: *Qui suorum, et maxime domesticorum curam non habet, fidem negavit, et est infideli deterior (1 Tim. v, 8)*.

TR. VIII. — *De viduis.*

17. Vidua es? Habes Annam, tuam, ut ita dixerim, regulam (Luc. ii, 87). Quod si aliter vivere vis, audi Apostolum: *Vidua, inquit, quæ in deliciis est, vivens mortua est (1 Tim. v, 6)*.

TR. IX. — *De virginibus.*

18. Virgo es? Gaude in Domino humiliter, et cave ne perdas esse, quod es. Aabes Mariam, pudicitiae speculum, virginitatis titulum, humilitatis insigne, decus innocentiae. Scrutare ejus canticum, potest tibi sufficere ad compositionem morum. Intuere qua maxima virtute nisa est illa, ut hujus tam excelsi et sublimis, nulli post, nec antea concessi muneris meruerit prærogativa ditari, et stude quantum potes et tu eam imitari: quod ut quærenti tibi facile occurrat, interrogata humiliter ipsa respondeat sapienter, *Quia respexit, inquit, humilitatem ancillæ suæ (Luc. i, 48)*. Ecce causa, nam et hoc idem jam olim promiserat per prophetam: *Ad quem respiciam, inquit, nisi ad humilem et quietum et trementem sermones meos? (Isai. lxvi, 2)*. Tota itaque causa perditionis nostræ superbia, tota recuperationis humilitas. Humilitas mater virtutum, morum est omnium ornamentum; sine hac virtus nulla; absque ea omnes virtutes non virtutes sunt, sed vitia. Denique profero tibi tres uno ordine, de quibus non tius valde novus, assumptus, allevatitius, id est de paupertate sumptus et levatus.

valcus dubitare, utrique doctores mirifici, utrique pontifices summi, utrique toti mirabiles orbi, Romæ unus, Mediolani alter, Hipponæ præfuit tertius. Nulla, inquit prior (Greg.), *virginitas carnis, quam non commendat suavitas mentis. Decet. ait alter (Ambr.), ut quo castior virgo, tanto humilior sit. Melius, inquit tertius (Aug.), est humile conjugium, quam superba virginitas.*

TIT. X. — *De parvulis.*

19. Parvulus es? Nutriat te ille in hoc sæculo, qui Samuelem in templo. Audi itaque, ut potes; et tu salute, ut potes; et tu conare, ut potes; et tu nitere, ut potes; et tu sequere, ut potes, tu, dicentem Sapientiam: *Usquequo parvuli diligitis infantiam? (Prov. 1, 22.)* Scito patremfamilias adesse, et teipsum ævi tui mane quotidie vocare. Dum enim profeceris, dum legere, dum intelligere, dum certe interrogare volueris, invenies quosdam in quinquennio, et, quod majoris adhuc miraculi est etiam in triennio, ad martyrium sponte prorupisse, sapientissime et potentissime sæculi potestatibus restitisse, miracula in nomine Domini ostendisse, tormenta fortiter tolerasse, tortores constantissime derisisse, mortem pro Domino non tam immaturam, quam pretiosam libentissime suscepisse, et coronam immortalitatis cum palma victoriæ, signis et miraculis ad extincta eorum corpora clarescentibus, se accepisse, perspicacissime demonstrasse (96); et quod adhuc incredibilioris erit prodigii, plures fortissimas virgines ejusdem invenies ævi, in conflictu victrices diaboli, pro amore profecisse nominis Christi. Invenies quoque ejusdem ætatis miseros, post remissum originale peccatum, propriis meritis mercatos infernum, et hoc quibusdam apertis indicii ad notitiam monstrasse hominum, ipso misericorditer permittente, qui hoc ad tuæ cautelæ scribi voluit exemplum.

TIT. XI. — *De pueris.*

20. Puer es? Audi Apostolum: *Nolite pueri effici sensibus, sed malitia parvuli estose, sensibus autem perfecti sitis (I Cor. xiv, 20).* Imitare illum de quo legitur, quia *proficiebat ætate et sapientia et gratia coram Deo et hominibus (Luc. 11, 52).* Secundum enim divinitatem totus manens perfectus, neque in quo proficeret habens, qui sic sine initio existit, ut neque desiciendo, finem aliquem haberi possit; juxta humanitatem, quam tui gratia accepit, proficere voluit, ut tibi, unde proficere deberes, monstraret, imo ut proficeres ipse præstaret. Scito ita-

(96) Construe: *et perspicacissime demonstrasse, signis et miraculis clarescentibus ad extincta eorum corpora, se accepisse coronam.*

(97) Male in vulg. *iniquus.* Mox construe: *Srias me agere hoc tam propter ætatem hujusmodi declivem ad lapsus multigenos, quam et propter callem becipientem in ipso introitu vivendi.* Littera Pythagoræ est Y, non quod eam Pythagoras invenerit, sed quia, cum ipsa truncum in duos ramos divisum præferat, ea utebatur Pythagoras, ut bicipitem humanæ vitæ callem hinc in virtutes, hinc in vitia tendentem præsentaret; unde in Virgilio poematibus;

A que et tu, patremfamilias adesse, et te ad vineæ culturam tanto studiosius vocare, quanto jam et membra corporis ad laborandum et sensus ad intelligendum videntur crescere mentis. Cum additamento enim conjunctionis, te et sequentes invitat dicens: *Ite et vos in vineam meam (Matth. xx, 7);* quod alibi clarebit cur faciat. Memento etiam mortem infantibus, pueris et juvenibus, licet immaturam, tamen improvise accidere, uti et senibus accidi debite.

TIT. XII. — *De adolescentibus.*

51. Adolescens es? Audi Dominum: *Tibi, inquit, dico, surge (Luc. vii, 14).* Audi et Apostolum: *Surge qui dormis, et exsurge a mortuis, et illuminabit te Christus (Ephes. v, 14).* Nec succenseas, quod tam terribiliter te in ipsis video initiis excitare; scias me hoc tam propter declivem ad lapsus multigenos agere hujusmodi ætatem, quam et [subaudi propter] bicipitem in ipso introitu vivendi callem (97): quod littera tibi Pythagoræ Samii valet recordari, si quando dare [f. nolueris] volueris oblitui Sed et ille, qui nostrum, quod laboramus, jam in multis juvit (98), auxit, ornavit, et roboravit opus, ne quid minus et ad id explicandum posse videatur, adsit, rogo, quantocitius Augustinus utique beatus: *Juventus, inquit, ad amorem liberior, ad lapsum incaxior, ad infirmitatem fragilior, ad correptionem durior.* Ecclesiastes etiam, Proverbiorum, et Sapientiæ libri, auctorum [f. auctores] etiam tam Novi quam Veteris Testamenti, tam umbræ veri quam ipsius veritatis acti præsgis [al. præsgans], quid de tuæ expriment proprietate ætatis, quibus te contra instruant et muniant documentis, longum edicere nimis, ne impedimentum sit propositi ad alia tendentis. Sed ne te, dum multis indigeas, etiam aliquibus videamur fraudare; hortamur, si velis, ut aurem cordis Psalmistæ adhibeas dictis, quibus interrogans tibimet congruum statim accepit consilium: *In quo, inquit, corrigi adolescentior viam suam? in custodiendo sermones tuos (Psal. cxviii, 9).* Nota igitur ut verbis Augustini nunc quoque utamur, quod non præsumptione humana inventum, sed inspiratione divina acceptum, tibi subito propositi remedii poculum. Mens enim tua, quæ degenerat in stirpibus, meliores edere fructus incipit, si verborum cælestium conspersa seminibus fuerit, quæ tamen ille cælestis agricola, nisi in quodam versu (99) serere consuevit. Audi denique hujus sætionis fecundissimæ ministrum: *Omnia, inquit, ve-*

Littera Pythagoræ discrimine secta bicorni
Humanae vitæ speciem præferre videtur. etc.

(98) Male in vulgatis *vivit.* Construe autem: *Sed et ille, Augustinus utique beatus, qui jam in multis juvit, auxit, ornavit et roboravit opus nostrum, quod laboramus, quantocitius adsit, rogo, ne videatur posse aliquid minus, et ad explicandum id: Juventus inquit. etc.*

(99) Versus pro sulco a probæ notæ auctoribus accipitur. Sic Plinius lib. xviii, c. 49, *in arando versum peragis scripsit.*

stra honeste cum ordine fiant (I Cor. xiv, 40). Dirige itaque cordis obtutus ad illius nutus, nec tortuosi serpentis sequaris anfractus. Dirige viam ad te venientis Domini, rectas fac semitas Dei tui (Luc. iii, 4). Ipse enim non nisi via incedere dignatur recta, sicut de ipso dicit Scriptura, *Vix*, inquit, *Domini rectæ* (Dan. iii, 27); perversæ autem sunt semitæ reproborum (Prov. ii, 15). Si ergo vis Christum sequi, qua ille incedit, ambula via, ne de te dicatur, o qui dereliquerunt semitas rectas (II Petr. ii, 15).

22. Animadvertite quid tibi consilii melioris propheta agendum decernit in Threnis: *Bonum*, inquit, *est viro, cum portaverit jugum ab adolescentia sua* (Thren. iii, 27). Et quasi interrogos, cur sua? *adjecit sedebit singulariter, et tacebit* (Ibid., 28). Nil aliud, inquis, utilitatis? Istud enim (100) homines maxime deputant utilitati. Denique constipatum multis lateri adhærentium incedere turbis, multis obsequentium comprimi cuneis, magnæ isthic dicitur felicitatis. ¶ Tu jugum [id est assumere] tollere suades, ut solus sedeam, cum multis idcirco tollere, ut multis comitentur, aspiciam. Sequitur et jungit, quid solitarius iste meretur: *Quis levabit, inquit, super se* (Thren. iii, 28). Quo, inquis, levabor? quare levabor? nunquid ut de me dicatur: *Qui se exaltat, humiliabitur* (Luc. xiv, 11): an ut dicere possim: *Elevans allisisti me* (Psal. ci, 11)? Non; sed ut de te dicatur: *Qui se humiliat, exaltabitur* (Luc. xiv, 11). Et: *Qui habitat in adjutorio Altissimi, in protectione Dei cæli commorabitur* (Psal. xc, 1): ut que gaudens possis cantare: *Tenuisti manum dexteram meam, et in voluntate tua deduxisti me, et cum gloria assumpsisti me* (Psal. lxxii, 24): multique in tui, imo Dei laude valeant dicere: *Beatus quem elegisti et assumpsisti, inhabitabit in atriis tuis* (Psal. lxiv, 5). Quo autem te elevet, interroga Paulum: *Qui nos, inquit, conresuscitavit, et consedere fecit in cælestibus* (Ephes. ii, 6). Ipseque Dominus: *Ubi sum ego, illic et minister meus erit* (Joan. xii, 6). Ministra ergo Christo, et eris cum Christo. Ubi? *Videntibus, inquit, illis, elevatus est, et nubes suscepit eum ab oculis eorum* (Act. i, 9), dicentibus angelis: *Hic Jesus qui assumptus est a vobis in cælum* (Ibid., 11), etc. Si ergo vis ad illum pertinere, stude terram de corde purgare, ut expeditus et liber, virtutum pennis, nullo scilicet horum, quibus superius te inhiare monstrasti, visco impeditus, in cælum, ubi illè est, possis conscendere.

23. Quod autem dixisti, nolle te conqueri, dicendo *elevans allisisti me*, ne forte me putes acce-

(100) Hic enim pro enim e-o ironice accipiendum est.

(101) Vulg. mendose percipiens.

(102) De lectione loquitur, qua eo die, quo hæc scribebat, evangelium legebatur de peccatrice conversa: *Rogavit Jesum quidam pharisæus*, etc. Hinc hodiernam lectionem et lectionem præsentem vocat, quæ modo sonuit. Legebatur autem hoc Evangelium, uti nunc quoque legitur, sexta feria quatuor temporum mensis Septembris, qui mensis septimus ap-

uisse perfunctorie, dico prout valeo, etsi non prout debeo, in bonam magis, quam in malam posse referri intelligentiam, scilicet ut elevatus in virtutum culmine, allidaris gratuito in humilitate; imo allidat te ille, non tamen *in turbine et lapide grandinis* (Isai. xxx, 30), sed *in spiritu mansuetudinis* (I Cor. iv, 21), qui elisum erigere valet omnimodis (Psal. cxlv, 8), qui tangit montes et fumigant (Psal. ciii, 32), mortificansque vivificat (I Reg. ii, 6), auferens spiritum alta sapientium, ut deficient, et in pulverem suum redeant (Psal. ciii, 29), hoc est, pulverem se esse recognoscant; præcipiens (101) dicendo: *Quanto major es, humilia te in omnibus* (Eccli. iii, 20); ita enim valebis recognoscere, qui ipse solus ponit humiles in sublimi, et moerentes erigit sospitate, et nil meritis tuis te debere tribuere, sed ei soli, qui auctor, dator et remunerator bonorum noscitur esse. Uno quippe, ut ante nos dictum est, inanis gloriæ mala a summis ad infima, imo humilitatis bono ab infimis revehi vales ad summa. Sed si adhuc requiris, nec tibi satisfactum credis, quomodo super te levari possis, scias, docente Apostolo (Sapientia): *Quia corpus quod corrumpitur; aggravat animam* (Sap. iv, 15). Nec erigere sese quia suis viribus valet ad summa, nisi illius elevetur gratia, qui nostri causa descendit ad ima. Verum quia in hoc, quod tui causa posui testimonio, non tantum *levabit super se* dicitur, sed etiam, quod paululum refutare ¶ visus est, *sedebit solitarius, et tacebit* (Thren. iii, 28), non transeunter censeo accipiendum, sed magno opere inquirendum, ipsa sessio et taciturnitas quæ vel sit, quidve sibi velit. Fortassis consequenter lucebit, quia gravitate et munditia cordis, atque silentio oris, virtus paritur divinæ contemplationis; contemplatione autem concessus acquiritur ipse, qui et imitatur (subaudi concessum) regni cælestis ab omni scilicet cupiditia ac sæce rerum mortalium cohibita et eliquata cogitatione mentis.

24. Ne itaque vagari incipiam per multa, adest adhuc recens in auribus ea, quæ modo in Evangelio sonuit, *Maria*; sexta enim septimi mensis ab anni revolutione (102), octavi autem ab hujus, quæ me deprimit, imo erudit calamitatis accessione, hæc rite occurrit lectio seria [feria], non parum, ut credo, auctore Deo, ad id quod imaginandum suscepi, collatura. Videamus itaque, ut credamus; credamus, ut videamus. Quid est quod dico? Videamus Deum solum esse, qui revelat absconsa de tenebris, credamus ipsum semper, maxime autem de se loquentibus, præsentem esse nobis. Credamus ea quæ nondum pellatur. Quare *sexta*, id est feria, *septimi mensis ab anni revolutione* hoc loco notatur, et post nonnulla quidem num. 30, quem postridie scripsit, aliam lectionem evangelicam laudat *hodie*, inquit, *recitatam*, nimirum evangelicum de ficis arbore, quod Sabbato quatuor temporum ejusdem mensis legitur. *Septimus* autem mensis, sive September Ratherio erat *octavus* ab ejus calamitate, quia scilicet mense Februario captus fuerat, et in Papiensem turrim deductus, ubi hunc librum lucubravit.

TIT. II. — *De mulieribus.*

3. Mulier es? Mollitiem, quam præfers nomine, ad obedientiæ virtutem, non ad dissolutionis vitium transferre stude. *Virago* enim, id est fortis, mulier vocata est in principio (*Gen.* II, 23), ut et fortem te contra vitia, et flexibilem in subjectione Domini præceptorum esse debere memineris omnino. Vir itaque mente, mulier carne, insurgentes et tu adversus spiritum insanos vitiorum voluptatumque tumultus forti mentis vigore stude devincere, perpendens plurima tibi in Scripturis divinis hujus operis exempla suppeditare; dum et in Veteri Testamento quanquam de hoste universo orbi pavendo, viris omnibus timore, quasi mortis somno, consumptis, mirabilem Dei gratia legeris reportasse victoriam; et in novo innumerabiles femineam oblitat infirmitatem, virili peracto hostibus devictis certamine, cum triumpho gloriæ palmam victoriæ et coronam meruisse insignem.

TIT. III. — *De Conjugibus.*

4. Conjux, vel maritus es? Considera quam fidem debeas uxori, cujusque fidei quis habetur exactor et testis. Bonum namque esse conjugium, secundum istam scilicet conditionem nascendi et moriendi, in qua creati sumus, et ipsum bonum violari magni criminis esse, Scripturæ sanctæ testimoniis potes advertere, præsertim, cum tam insolubilem copulam pacti hujus Dominus in principio voluerit facere, ut non singulos singulariter, sed unum ex altero voluerit fabricare, præcepto consequenter, et cur hoc fecerit monstrante atque dicente: *Propter hoc relinquet homo patrem et matrem, et adhærebii uxori suæ, et erunt duo in carne una* (*Gen.* II,) Erunt, inquit, duo in carne una. Si ergo tanta vis, imo puia tanta vis hujus est conjunctionis; cogitent qui abusu perversissimo hanc, aut adulterando, aut penitus deserendo uxores aut viros, tantæ fidei tamque insolubilis copulam dilectionis scindunt, quam grave noxiumque crimen sibi acquirunt; maxime cum evidens et in Evangelio, et in Apostolo ipsius Domini contra hoc habeant præceptum; et si violata charitas, odio subvertente, in duobus spirituali regeneratione fratribus homicidii crimine notatur; quid cum non solum spiritus, sed etiam una caro abominabili divortio in diversa distrabitur?

5. Sciendum vero duo genera esse conjugii, unum inculpabile, aliud cum culpa veniale. His aliquid superadditum jam esse adulterium, etiamsi perpetrator nullius violet thorum, quia videlicet in semetipso, in quo cubare debuerat, Dei violat templum. Horum primum tantum Conditor ipse dignatus est nobilitare, ut non solum præcipere, sed et ei in nuptiis dignatus sit assidere, factoque primo miraculo, suo eum munere insignire (*Joan.* II, 1-11). Constat vero idem amore tantum filiorum, quo scilicet propagetur multitudo hominum 52 quæ compleat orbem terrarum, et creaturis sibi concessis

(86) Melius apud Augustinum *regeneratione.*(87) Augustinus: *in his, quæ non prætereunt, vos habere.*

A legitimum dominium, et Creatori debitum exhibeat obsequium, qua etiam civitas Dei ex numero compleatur prædestinatorum. Aliud vero veniale atque concessivum, propter fornicationem tantummodo conceditur ab Apostolo, videlicet ne per adulteria, aut quoslibet illicitos quislibet defluat appetitus, impatiens libidinis, aut (quod longe incomparabiliter pejus est) contra naturam quovis modo cogatur excedere: ob talia enim quædam: *Melius est nubere, quam uri* (*I Cor.* VII, 9), id est usque ad eliquationem vel [*al. ut*], illicitum, sive immundissimum fluxum accendi, nec ullo Dei amore, aut gehennæ timore restringi. Ecce quantum valet etiam cum culpa conjugium, necessitate scilicet propter pejus concessum. Unde pulchre Augustinus in libro contra Jovinianum de Bono conjugali hæreticam (*n.* 11 et 12): « Concubitus, ait, necessarius causa generandi inculpabilis est, et solus ipse nuptialis: ille autem, qui ultra istam necessitatem progreditur, jam non rationi, sed libidini obsequitur; et hunc tamen non exigere, sed reddere conjugii, ne fornicando damnabiliter peccet, ad personam pertinet conjugalem. Si autem ambo tali concupiscentiæ subiguntur, rem faciunt non plane nuptiarum; verum tamen si magis in sua conjunctione diligunt quod honestum est quam quod inhonestum, id est quod nuptiarum, quam id quod non est nuptiarum; hoc eis, auctore Apostolo, secundum veniam conceditur, cujus delicti non habent hortatrices nuptias, sed deprecatrices, si Dei misericordiam non a se avertant, vel non abstinendo quibusdam diebus, ut orationis vacent, et per hanc abstinentiam commendent preces suas, sicut et per jejunium, vel immutando naturalem usum in eum, qui est contra naturam, quod damnabilius fit in conjugio. Nam cum ille naturalis usus, quando prolabitur ultra pacta nuptialia, id est ultra propagandi necessitatem, venialis sit in uxore, in meretrice damnabilis: iste qui est contra naturam, execrabiliter fit in meretrice, sed execrabilius in uxore. »

6. Item in libello ad Valerium (*lib. I de Nupt. et Concup.* n. 15) contra novos hæreticos de sermone Apostoli: *Volo vos sine sollicitudine esse* (*I Cor.* VII, 31): « Hoc, inquit, dico, fratres, tempus breve est, id est non adhuc populus Dei propagandus est generatione temporali carlianter, sed jam generatione (86) spiritualiter colligendus. Reliquum ergo est, ut qui habent uxores, non carnali concupiscentiæ subjugentur; et qui flent tristitia præsentis mali, gaudeant spe futuri boni, et qui gaudent propter temporale commodum, timeant æternum judicium; et qui emunt, sic habende possideant, ut amando possessis non hæreant; et qui utuntur hoc mundo, transire se cogitent, non manere. Præterit enim figura hujus mundi. Volo autem vos sine sollicitudine esse, id est volo vos sursum cor in quæ non prætereunt (87) præterita tempora habere. Deinde subjungit: *Qui sine uxore*

est, cogitat ea quæ sunt Domini, quomodo placeat Deo ; qui autem matrimonio junctus est **53** cogitat quæ sunt mundi (I Cor. vii, 32) ; » atque ita quodammodo exponit, quod supra dixerat: *Qui habent uxores, sint tanquam non habentes.* Qui enim sic habent uxores, ut cogitent ea, quæ sunt Domini, quomodo placeant Domino, nec in his, quæ sunt mundi, cogitent placere uxoribus, tanquam non habentes sunt ; quod ea felicitate sit, quando uxores tales sunt, ut eis mariti non ideo placeant, quia divites, quia sublimes, quia genere nobiles, quia carne amabiles ; sed quia fideles, quia religiosi, quia pudici, quia viri boni sunt. Verum in conjugatis ut hæc amplectenda (88) atque laudanda, sic alia toleranda sunt, ne in damnabilia flagitia, id est fornicationes vel adulteria corrumpatur : propter quod vitandum malum, etiam illi concubitus conjugum, qui non sunt causa generandi, sed vitrici concupiscentiæ serviunt, in quibus jubentur non fraudare invicem, ne tentet eos Satanas propter intemperantiam suam ; non quidem secundum imperium præcipiuntur, sed secundum veniam conceduntur. Sic enim scriptum est : *Uxori vir debitum reddat, similiter et uxor viro. Mulier sui corporis potestatem non habet, sed vir ; similiter et vir potestatem sui corporis non habet, sed mulier.* Nolite invicem fraudare, nisi forte ex consensu ad tempus, ut vacetis orationi ; et iterum revertimini in id ipsum, ne tentet vos Satanas propter incontinentiam vestram. Hoc autem dico secundum indulgentiam, non secundum imperium (I Cor. vii, 3). Ubi ergo venia datur, aliquid culpæ esse nequaquam negabitur. Cum igitur culpabilis non sit generandi intentione concubitus, qui proprie nuptiis imputandus est ; quid secundum veniam concedit Apostolus, nisi quod conjuges, dum se non continent, debitum ab alterutro carnis exposcunt, non voluntate propaginis, sed libidinis voluptate ? Quæ tamen voluptas non propter nuptias cadit in culpam, sed propter nuptias accipit veniam. Quocirca etiam hinc laudabiles nuptiæ sunt ; quia et illud quod non pertinet ad se, ignosci faciunt propter se : neque enim iste concubitus, quo servitur concupiscentiæ, sic agitur, ut impediatur fetus, quem postulant nuptiæ. Sed tamen aliud est non concumbere (89), nisi sola voluntate generandi, quod non habet culpam ; aliud autem carnis quidem appetere concumbendo voluptatem, sed non præter conjugem, quod veniam habet culpam ; quia etsi non causa propagandæ prolis concumbitur, non tamen hujus libidinis causa propagationi prolis obsistitur sive voto malo, sive opere malo. Nam qui hoc faciunt (id est qui aut voto, aut opere aliquo agunt, ne eis filii nascantur) quamvis vocentur conjuges, non sunt, nec ullam nuptiarum retinent veritatem, sed honestum nomen

(88) Apud Augustinum optanda atque laudanda.

(89) Ex Augustino supplevimus non ; et post pauca ex eodem pro propter, quod est in RATHERII vulgatis, correximus præter. Et paulo post concumbitur scripsimus, eodem Augustino et sensu suadentibus, cum perperam in iisdem vulgatis legeretur obsistitur,

A velandæ turpitudini obtendunt. Produntur autem, quando eo usque progrediuntur, ut exponant filios, qui nascuntur invitis ; oderunt enim nutrire vel habere quos gignere metuebant. **54** Itaque cum in suos sævit, quos(90) genuit tenebrosa iniquitas, clara iniquitate in lucem promitur, et occulta turpitudine manifesta crudelitate convincitur. Aliquando eo pervenit hæc libidinosa crudelitas, vel libido crudelis, ut etiam sterilitatis venena procuret ; et si nihil valuerint, conceptos fetus inter viscera exstinguat ac fundat, volens suam prolem prius interire, quam vivere ; aut si in utero jam vivebat, occidit antequam nasci. Prorsus si ambo tales sunt, conjuges non sunt ; et si ab initio tales fuerunt, non sibi per connubium, sed per stuprum potius convenerunt. Si autem ambo non sunt tales, audeo dicere, aut illa est quodammodo mariti meretrix, aut ille adulter uxoris. Item post pauca ; « In nuptiis, inquit, hæc bona nuptialia diligantur, proles, fides, sacramentum. Sed proles, non ut nascatur tantum, verum etiam ut renascatur : nascitur namque ad pœnam, nisi renascatur ad vitam. Fides autem, non qualem habent inter se infideles zelantes carnem. Quis enim vir, quamlibet impius, vult adulteram uxorem ? aut quæ mulier, quamlibet impia, vult adulterum virum ? Hoc in connubio bonum naturale est quidem, carnale tamen. Sed membrum Christi conjugis adulterium conjugum debet timere, non sibi ; et a Christo sperare fidei præmium, quam exhibet conjugum. Sacramentum vero, quæ neque separati nec adulterati (91) amittunt conjuges, concorditer casteque custodiant. Solum enim est, quod etiam sterile conjugium tenet jure pietatis, jam spe fecunditatis amissa, propter quam fuerat copulatum. Hæc bona nuptialia laudet in nuptiis, qui laudare vult nuptias ; carnis autem concupiscentia non est nuptiis imputanda, sed toleranda ; non est enim ex naturali connubio veniens bonum, sed ex antiquo peccato veniens malum. » Ecce testimonio tam sancti et tam eruditi viri demonstravi, quare in principio bonum esse conjugium dixerim, et quare adulterator aut penitus desertor illius crimen incurrat tam noxium ; quia videlicet et utile et inculpabile est, si causa solummodo generandi fiat secundum Domini præceptum ; et utile et veniale est, si propter vitandum fornicationis malum incatur, secundum quod est ab Apostolo concessum.

7. Quod autem paupertatis causa a quibusdam divites ducuntur uxores, quæ scilicet egestatis ductæ varias expellant necessitates, utrum ad illud concessivum referatur connubium, an non, aliis adjudicare dimitto. Hoc unum secutus Augustinum profiteor, laudabiles etiam in hoc esse nuptias, quia et illud quod non pertinet ad se, ignosci faciunt propter se ;

(90) Augustinus addit nolens.

(91) Ita ex Augustino. Male in RATHERII vulg. et adulterari. Mox ex eodem Augustino emendavimus jure pietatis, cum mendose in editis RATHERIANIS esset jure pietas.

TRT. II. — *De mulieribus.*

3. Mulier es? Mollitiem, quam præfers nomine, ad obedientiæ virtutem, non ad dissolutionis vitium transferre stude. *Virago* enim, id est fortis, mulier vocata est in principio (*Gen.* II, 23), ut et fortem te contra vitia, et flexibilem in subjectione Domini præceptorum esse debere memineris omnino. Vir itaque mente, mulier carne, insurgentes et tu adversus spiritum insanos vitiorum voluptatumque tumultus forti mentis vigore stude devincere, perpendens plurima tibi in Scripturis divinis hujus operis exempla suppeditare; dum et in Veteri Testamento quanquam de hoste universo orbi pavendo, viris omnibus timore, quasi mortis somno, consumptis, mirabilem Dei gratia legeris reportasse victoriam; et in novo innumerabiles femineam oblitas infirmitatem, virili peracto hostibus devictis certamine, cum triumpho gloriæ palmam victoriæ et coronam meruisse insignem.

TRT. III. — *De Conjugibus.*

4. Conjux, vel maritus es? Considera quam fidem debeas uxori, cujusque fidei quis habetur exactor et testis. Bonum namque esse conjugium, secundum istam scilicet conditionem nascendi et moriendi, in qua creati sumus, et ipsum bonum violari magni criminis esse, Scripturæ sanctæ testimoniis potes advertere, præsertim, cum tam insolubilem copulam pacti hujus Dominus in principio voluerit facere, ut non singulos singulariter, sed unum ex altero voluerit fabricare, præcepto consequenter, et cur hoc fecerit monstrante atque dicente: *Propter hoc relinquet homo patrem et matrem, et adhærebit uxori* C *sux, et erunt duo in carne una* (*Gen.* II,) Erunt, inquit, duo in carne una. Si ergo tanta vis, imo puia tanta vis hujus est conjunctionis; cogitent qui abusu perversissimo hanc, aut adulterando, aut penitus deserendo uxores aut viros, tantæ fidei tamque insolubilis copulam dilectionis scindunt, quam grave noxiumque crimen sibi acquirunt; maxime cum evidens et in Evangelio, et in Apostolo ipsius Domini contra hoc habeant præceptum; et si violata charitas, odio subvertente, in duobus spirituali regeneratione fratribus homicidii crimine notatur; quid cum non solum spiritus, sed etiam una caro abominabili divortio in diversa distrahitur?

5. Sciendum vero duo genera esse conjugii, unum inculpabile, aliud cum culpa veniale. His aliquid superadditum jam esse adulterium, etiamsi perpetrator nullius violet thorum, quia videlicet in semetipso, in quo cubare debuerat, Dei violat templum. Horum primum tantum Conditor ipse dignatus est nobilitare, ut non solum præcipere, sed et ei in nuptiis dignatus sit assidere, factoque primo miraculo, suo eum munere insignire (*Joan.* II, 1-11). Constat vero idem amore tantum filiorum, quo scilicet propagetur multitudo hominum 52 quæ compleat orbem terrarum, et creaturis sibi concessis

A legitimum dominium, et Creatori debitum exhibeat obsequium, qua etiam civitas Dei ex numero compleatur prædestinatorum. Aliud vero veniale atque concessivum, proper fornicationem tantummodo conceditur ab Apostolo, videlicet ne per adulteria, aut quoslibet illicitos quislibet defluat appetitus, impatiens libidinis, aut (quod longe incomparabiliter pejus est) contra naturam quovis modo cogatur excedere: ob talia enim quædam: *Melius est nubere, quam uri* (*I Cor.* VII, 9), id est usque ad eliquationem vel [*al. ut*], illicitum, sive immundissimum fluxum accendi, nec ullo Dei amore, aut gehennæ timore restringi. Ecce quantum valet etiam cum culpa conjugium, necessitate scilicet propter pejus concessum. Unde pulchre Augustinus in libro contra Jovinianum de Bono conjugali hæreticam (n. 11 et 12): « Concubitus, ait, necessarius causa generandi inculpabilis est, et solus ipse nuptialis: ille autem, qui ultra istam necessitatem progreditur, jam non rationi, sed libidini obsequitur; et hunc tamen non exigere, sed reddere conjugii, ne fornicando damnabiliter peccet, ad personam pertinet conjugalem. Si autem ambo tali concupiscentiæ subiguntur, rem faciunt non plane nuptiarum; verum tamen si magis in sua conjunctione diligunt quod honestum est quam quod inhonestum, id est quod nuptiarum, quam id quod non est nuptiarum; hoc eis, auctore Apostolo, secundum veniam conceditur, cujus delicti non habent hortatrices nuptias, sed deprecatrices, si Dei misericordiam non a se avertant, vel non abstinendo quibusdam diebus, ut orationis vacent, et per hanc abstinentiam commendent preces suas, sicut et per jejunium, vel immutando naturalem usum in eum, qui est contra naturam, quod damnabilius fit in conjugio. Nam cum ille naturalis usus, quando prolabitur ultra pacta nuptialia, id est ultra propagandi necessitatem, venialis sit in uxore, in meretrice damnabilis: iste qui est contra naturam, execrabiliter fit in meretrice, sed execrabilius in uxore. »

6. Item in libello ad Valerium (*lib. 1 de Nupt. et Concup.* n. 15) contra novellos hæreticos de sermone Apostoli: *Volo vos sine sollicitudine esse* (*I Cor.* VII, 31): « Hoc, inquit, dico, fratres, tempus breve est, id est non adhuc populus Dei propagandus est generatione temporali carliantem, sed jam generatione (86) spiritualiter colligendus. *Reliquum ergo est, ut qui habent uxores, non carnali concupiscentiæ subjugentur; et qui sunt tristitia præsentis mali, gaudeant spe futuri boni, et qui gaudent propter temporale commodum, timeant æternum judicium; et qui emunt, sic habendo possideant, ut amando possessis non hæreant; et qui utuntur hoc mundo, transire se cogitent, non manere. Præterit enim figura hujus mundi. Volo autem vos sine sollicitudine esse, id est volo vos spursum cor in quæ non prætereunt (87) præterita tempora habere. Deinde subjungit: Qui sine uxore*

(86) Melius apud Augustinum regeneratione.

(87) Augustinus: in his, quæ non prætereunt, vos habere.

est, cogitat ea quæ sunt Domini, quomodo placeat Deo; qui autem matrimonio junctus est **53** cogitat quæ sunt mundi (I Cor. vii, 32); » atque ita quodammodo exponit, quod supra dixerat: *Qui habent uxores, sint tanquam non habentes.* Qui enim sic habent uxores, ut cogitent ea, quæ sunt Domini, quomodo placeant Domino, nec in his, quæ sunt mundi, cogitent placere uxoribus, tanquam non habentes sunt; quod ea felicitate sit, quando uxores tales sunt, ut eis mariti non ideo placeant, quia divites, quia sublimes, quia genere nobiles, quia carne amabiles; sed quia fideles, quia religiosi, quia pudici, quia viri boni sunt. Verum in conjugatis ut hæc amplectenda (88) atque laudanda, sic alia toleranda sunt, ne in damnabilia flagitia, id est fornicationes vel adulteria corruatur: propter quod vitandum malum, etiam illi concubitus conjugum, qui non sunt causa generandi, sed victrici concupiscentiæ serviunt, in quibus jubentur non fraudare invicem, ne tentet eos Satanas propter intemperantiam suam; non quidem secundum imperium præcipiuntur, sed secundum veniam conceduntur. Sic enim scriptum est: *Uxori vir debitum reddat, similiter et uxor viro. Mulier sui corporis potestatem non habet, sed vir; similiter et vir potestatem sui corporis non habet, sed mulier.* Nolite invicem fraudare, nisi forte ex consensu ad tempus, ut vacetis orationi; et iterum revertimini in idipsum, ne tentet vos Satanas propter incontinentiam vestram. Hoc autem dico secundum indulgentiam, non secundum imperium (I Cor. vii, 5). Ubi ergo venia datur, aliquid culpæ esse nequam negabitur. Cum igitur culpabilis non sit generandi intentione concubitus, qui proprie nuptiis imputandus est; quid secundum veniam concedit Apostolus, nisi quod conjuges, dum se non continent, debitam ab alterutro carnis exposcunt, non voluntate propaginis, sed libidinis voluptate? Quæ tamen voluptas non propter nuptias cadit in culpam, sed propter nuptias accipit veniam. Quocirca etiam hinc laudabiles nuptiæ sunt; quia et illud quod non pertinet ad se, ignosci faciunt propter se: neque enim iste concubitus, quo servitur concupiscentiæ, sic agitur, ut impediatur fetus, quem postulant nuptiæ. Sed tamen aliud est non concumbere (89), nisi sola voluntate generandi, quod non habet culpam; aliud autem carnis quidem appetere concumbendo voluptatem, sed non præter conjugem, quod veniam habet culpam; quia etsi non causa propagandæ prolis concumbitur, non tamen hujus libidinis causa propagationi prolis obsistitur sive voto malo, sive opere malo. Nam qui hoc faciunt (id est qui aut voto, aut opere aliquo agunt, ne eis filii nascantur) quamvis vocentur conjuges, non sunt, nec ullam nuptiarum retinent veritatem, sed honestum nomen

(88) Apud Augustinum optanda atque laudanda.

(89) Ex Augustino supplevimus non; et post pauca ex eodem pro propter, quod est in RATHERII vulgatis, correximus præter. Et paulo post concumbitur scripsimus, eodem Augustino et sensu suadentibus, cum perperam in iisdem vulgatis legeretur obsistitur,

A velandæ turpitudini obtendunt. Produntur autem, quando eo usque progrediuntur, ut exponant filios, qui nascuntur invitis; oderunt enim nutrire vel habere quos gignere metuebant. **54** Itaque cum in suos sævit, quos (90) genuit tenebrosa iniquitas, clara iniquitate in lucem promittit, et occulta turpitudine manifesta crudelitate vincitur. Aliquando eo pervenit hæc libidinosa crudelitas, vel libido crudelis, ut etiam sterilitatis venena procuret; et si nihil valuerint, conceptos fetus inter viscera exstinguat ac fundat, volens suam prolem prius interire, quam vivere; aut si in utero jam vivebat, occidi antequam nasci. Prorsus si ambo tales sunt, conjuges non sunt; et si ab initio tales fuerunt, non sibi per concubium, sed per stuprum potius convenerunt. Si autem ambo non sunt tales, audeo dicere, aut illa est quodammodo mariti meretrix, aut ille adulter uxoris. Item post pauca; « In nuptiis, inquit, hæc bona nuptialia diligentur, proles, fides, sacramentum. Sed proles, non ut nascatur tantum, verum etiam ut renascatur: nascitur namque ad pœnam, nisi renascatur ad vitam. Fides autem, non qualem habent inter se infideles zelantes carnem. Quis enim vir, quamlibet impius, vult adulteram uxorem? aut quæ mulier, quamlibet impia, vult adulterum virum? Hoc in connubio bonum naturale est quidem, carnale tamen. Sed membrum Christi conjugis adulterium conjugum debet timere, non sibi; et a Christo sperare fidei præmium, quam exhibet conjugum. Sacramentum vero, quod neque separati nec adulterati (91) amittunt conjuges, concorditer casteque custodiant. Solum enim est, quod etiam sterile conjugium tenet jure pietatis, jam spe fecunditatis amissa, propter quam fuerat copulatum. Hæc bona nuptialia laudet in nuptiis, qui laudare vult nuptias; carnis autem concupiscentia non est nuptiis imputanda, sed toleranda; non est enim ex naturali connubio veniens bonum, sed ex antiquo peccato veniens malum. » Ecce testimonio tam sancti et tam eruditi viri demonstravi, quare in principio bonum esse conjugium dixerim, et quare adulterator aut penitus desertor illius crimen incurrat tam noxium; quia videlicet et utile et inculpabile est, nisi causa solummodo generandi fiat secundum Domini præceptum; et utile et veniale est, si propter vitandum fornicationis malum incatur, secundum quod est ab Apostolo concessum.

D 7. Quod autem paupertatis causa a quibusdam divites ducuntur uxores, quæ scilicet egestatis ductæ varias expellant necessitates, utrum ad illud concessivum referatur connubium, an non, aliis adjudicare dimitto. Hoc unum secutus Augustinus profiteor, laudabiles etiam in hoc esse nuptias, quia et illud quod non pertinet ad se, ignosci faciunt propter se;

(90) Augustinus addit nolens.

(91) Ita ex Augustino. Male in RATHERII vulg. et adulterari. Mox ex eodem Augustino emendavimus jure pietatis, cum mendose in editis RATHERIANIS esset jure pietas.

quamquam ad tertiam connubii genus hoc a quibusdam referri noverim, proponentibus, in principio ipsum cunctorum Auctorem dixisse: *Non est bonum esse hominem solum, faciamus ei adiutorium simile sibi* (*Gen. ii, 12*). Quovis autem ordinis causa prolis, an aspersione 55 fornicationis, vel repudio paupertatis agantur, tantum valet fides, et sacramentum connubio proprium, ut nec deserta alterius possit esse, nisi desertoris uxor; superinducta autem quamlibet sancta, casta, nobilis sit, et pudica, meretrix habeatur ratione veridica: ductus autem a contraria, adulter et ipse sit, testante atque dicente voce Dominica: *Quicumque dimiserit uxorem suam, nisi causa fornicationis, mæchatur, et qui dimissam duxerit mæchatur* (*Matth. xix, 9*). Nota autem, quia cum aliter pœnitentia interdicitur, causa fornicationis dimitti conceditur; quia videlicet, quando fornicata est, jam rupit vinculum, jam desiit esse una caro. Hinc adulteri vel adulteræ colligant, advertant, quam detestabile facinus incurrant, si contra interdictum Conditoris, quod Deus conjunxit, aut adulterando, aut pœnitentia abdicando separant; cum una caro esse, nisi fidem sibi servando, et sacramentum custodiendo non (92) possint. Quæcunque autem feminis non licent, hæc et viris non licere manifestissima ratio docet, quantum scilicet ad pacti convenientiam attinet; et turpissimum valde est, si quod jure sexus robustior ab imbecilliori exigit, victus et subactus libidine, imbecilliori non impendit. Pactum autem et sacramentum, sponsalia, vel (93) tabulas, sive chartas dico, quibus invicem insolubiliter confederantur præsentem, spectantem atque teste justo iudice Deo. Hoc totum igitur a nobis prolatum ad hoc quæso valeat, ut quia jam ardentem Sodomam, id est illicita carnis incendia, saniori aufugisti consilio, nec montana, id est celsitudinem cælibatus conscendere, deliberasti, saltem in Segor (*Gen. xix, 23*), hoc est in medio horum, quod intelligitur carnale esse connubium, te continenter et pudice pro posse contineas, uxorem secundum Apostoli præceptum, ut Christus Ecclesiam diligens (*Ephes. v, 25*), et præter ipsam nullam cognoscens; ab ipsa etiam legaliter interdictis ecclesiasticis diebus, cum ipsius consensu te continens, fidemque perpetuam ei conservans: certissime cognoscens, quia si in aliquo negotio eam deceperis, vel circumveneris, aderit vindex velocissimus, et iudex justissimus, atque testis veracissimus de cælo cuncta prospiciens Dominus, cujus præcepti es transgressor effectus.

8. Pueriliter vero sentiunt, quod minime audeo præterire, qui illud quod dicitur: *Eruunt duo in carne una* (*Gen. ii, 24*), super filio intelligunt, ut videlicet propter semen maris et florem feminae, ex quibus confici prolem in utero physici tractant, duo,

(92) Particulam *non* sensu exigente supplevimus.

(93) Inducantur tabulae, quibus matrimonium contrahatur. *Tabulas matrimoniales* vocat Augustinus serm. 52, num. 22, *Recitantur tabulae, et recitantur in conspectu omnium attestantium* . . .

A id est pater et mater, in carne una, id est in filio unum sint. Si enim ita esset, tantumdem valeret scortum, quantum connubium, tantum ut proles ex eo nasceretur; cum evidenter Apostolus, non propter filiorum generationem, sed propter ipsum concubitum, unum corpus tales quoque esse dixerit, sic enim ait: *Nescitis quoniam qui adhæret meretrici, unum corpus efficitur; qui autem adhæret Domino, unus spiritus est* (*I Cor. vi, 16*). Si ita quoque, ut aiunt, esset, dicere satis filius posset, quod 56 solus Unigenitus Dei Filius coessentialiter et coæternaliter Deus, apud Deum manens, dicere veraciter potuit: *Pater in me est, et ego in eo* (*Joan. x, 38*); et: *Pater in me manens facit opera* (*Joan. xiv, 10*); et: *Ego et pater unum sumus* (*Joan. x, 30*); unum videlicet singulariter, sumus dicens pluraliter, ut intelligas duos in una substantia, deitate, æternitate, majestate, operatione, voluntate et potestate insolubiliter esse; et ut replicem, ita iste dicere posset: *Ego et pater et mater unum sumus; et pater et mater in me sunt, et ego in eis; et vesanus: Ego sum mei ipsius pater et mater, quia in me sunt ambo unum qui fuerant ante duo, quod fieri non potuit, nisi illi esse desiissent in se, versi in me. Quid autem cum non solum unus, sed et dno, imo viginti aut plures nascuntur filii? Ergo de talibus debuit dici, non debuerant prætermitti, debuerant, inquam, dici, erunt duo in carnibus viginti. Intelligendum potius, quia erunt duo in carne una, in lege, dilectione, atque fide carnis una, in vinculo carnis uno, in pacto carnis uno, ut scilicet tanta unione duæ carnes, invicem confederentur, ut non liceat uni quod non licet alteri; nec isti, verbi gratia, ad alterius mulieris, nec illi ad alterius viri carnem, propria in viro relicta, accedere, et sicuti caro a carne dividi nequit sine magno dolore, ita uxor a viro dividi nequit sine magno crimine: alioquin qui in virginitate perpetua permanserunt, sicut multos sanctorum legimus etiam conjugio junctos fecisse, aut qui steriles fuerunt, senes quoque in cadaverinis jam corporibus constituti, ab hac viderentur charitatis lege, imo ab hoc nuptiarum bono alieni; quod aliunde non est bonum, nisi propter tam insolubile vinculum: quod Deus ex uno duos voluit facere, ut unum essent a se, ut ex istis duobus tertius fieret, qui jam non unum cum eis esset, sed relictis illis alii adhæreret, cum quo exemplo illorum duo in carne una essent, et ita propagaretur hominum generatio, hoc a bestiis cæterisque animantibus divisa bono, quod illæ irrationabiles, affectu dilectionis unum esse nescientes, in promiscuos difluerent concubitus; isti vero rationales pacto tenacissimo firmarentur, uno affectu charitatis etiam carne connexi.*

et vocantur tabulae matrimoniales. In his tabulis conditiones et pacta matrimonii describebantur; nam, ut ait idem doctor serm. 9, n. 18: *Id etiam tabulae indicant, ubi scribitur liberorum procreandorum causa.*

9. Quod si opponat mihi Jacob duas uxores, David quoque et Salomonis etiam plures; invito te ad mysterium indagandum, quia *omnia hæc in figura continebant* (I Cor. x. 11); et audacter profiteor, etiam hic civitatem Dei nostri, et montem sanctum ejus prophetatum, in quo non licet viro habere nisi unam uxorem, et uxori nisi unum virum, cum quo pudice vivens causa sit prolis, aut metu fornicationis, fidem ei illibatam perpetuo custodiat, et sacramentum, maxime cum et id ad majus pertineat, hoc est Ecclesiam et Christum; dicit enim Apostolus de eadem sententia: *Sacramentum* id est mysterium, *hoc magnum est, ego autem dico in Christo et in Ecclesia* (Ephes. v. 32:) videlicet ut **57** aliquantulum ex hoc proferre audeam, quia sicut illi duo in carne sunt una, ita Christus cum sit verus Deus, et verus homo in corpore suo, quod est Ecclesia (Coloss. i, 24;) unum ex duabus manet naturis, nec dividi ob ea potest in æternum, pro qua fudit in sponsalibus sanguinem proprium, sicuti nec viro uxorem, nec uxori linquere proprium licet maritum. Sicut autem causa fornicationis ab alteruto legitimum contingere potest divortium, ita et a Christo unaquæque anima post amatores alienos, id est crimina diversa, vel spiritum immundorum suggestiones fornicans, ab eo repudiatur, nisi forte iterum ei per pœnitentiam reconcilietur (I Cor. vii, 11.) sicut et uxorem viro fieri posse per Apostolum docemur.

10. Quod autem etiam per Apostolum carne duo, in carne sunt una (Ephes. v, 31.) nec hoc transeunter accipiendum; sed dicendum quia et in principio duo fuerunt, quia unum quasi corpus invicem fuerunt, ipse in ea costa, quæ detracta est sibi, illa in ipso totum corpus habens, ex quo costa detracta, creata est illi. Similiter et Christus unum est cum Ecclesia, in quantum caput ejusdem est Ecclesiæ, sicut ipse quoque in Evangelio testatur, dicens: *Nemo ascendit in cælum, nisi qui descendit de cælo, Filius hominis, qui est in cælo* (Joan. iii, 13.) Quasi dixisset, aptius nemo intrabit in regnum cælorum, nisi unicus, et quasi incorporatus ei, qui sic descendit homo factus de cælo, ut per divinitatis potentiam sit in cælo, terram scilicet complens et cælum. Duo vero sunt Christus et Ecclesia, in quantum ipsa ex hominibus, et puris constat hominibus, ipse vero verus homo, verus exstat et Deus. **D** Ista hactenus, nunc ad reliqua properemus.

TIT. IV. De uxoriibus.

11. Uxor es? Omnia tibi convenire cogita, quæ prælibavimus, superadditis his, quæ et per semetipsum et per servos suos tam exemplis, quam verbis, maxime vero per Apostolum tibi specialiter ipse mandavit conditor Deus; *Sub viri, inquit, potestate eris, et ipse dominabitur tui* (Gen. iii, 61.) Unde Petrus apostolus Saram in exemplum trahit, cum te, quid facere deberes, monere voluisset, dicens: *Sicut Sara obediebat Abraham, dominum*

A illum vocans, *cujus estis filix bene facientes* (I Petr. iii, 6. Ut ergo filia merearis fieri patriarcharum bene faciens, obedire stude etiam in ipso sermone humilitatis, subjectionem et gravitatem præferens morum, quatenus præconium illius conveniat Sapientis dicentis: *Mulieris bonæ beatus vir, numerus annorum illius duplex* (Eccli. xxvi, 1,) id est et præsentis sæculi et futuri jucunditate felix. Itemque *Mulier fortis oblectat virum suum, et annos vitæ illius in pace implebit. Pars bona, mulier bona in parte bona dabitur viro pro bonis factis* (Ibid., 2.) Et vere: *Salvabitur enim, te te Apostolo, etiam vir infidelis per mulierem fidelem* (I Cor. vii, 14. Contra vero secundum eumdem qui supra: *Dolor cordis et luctus mulier zelotypa* (Eccli. xxvi, 8;) et: *In muliere zelotypa flagellum linguæ* (Ibid., 9.) Zelotypa vero mulier est rixosa, vel ea quæ zelotem virum efficit. Zelotes autem vir est, qui cum cura et cordis cruciatu castitatem custodit uxoris. Unde et Dominus zelotes (Exod. xxxiv. 14) per Moysen dicitur, quia sicuti maritus cum cura castitatem uxoris, ita et ipse modo terrore supplicii, modo promissione regni nos, ne ab ipso fornicemur, custodiendo restringit. Itemque: *Mulier rixosa ira magna: et contumeliosa, et turpitudine illius non tegetur; gratia vero super gratiam mulier* **58** *sancta et pudorata* (Eccli. xxvi, 11.) Apostolus quoque Titum de rebus ecclesiasticis instruens, te quoque quomodo commonefaciat, docet, dicens inter cætera: *Loquere quæ decent sanam doctrinam, senes ut sobrii sint, pudici, prudentes, sani in fide, in dilectione, in patientia.* **C** *Anus similiter in habitu sancto, non criminatrices, non vino multo servientes, bene docentes, ut prudentium doceant adolescentes, ut viros suos diligant, prudentes, castas, sobrias, domus curam habentes, benignas, subditas viris suis, ut non blasphemetur verbum Dei* (Tit. ii, 1;) ad Ephesio quoque: *Mulieres, ait, subditæ sint viris suis, sicut Domino; quoniam vir caput est mulieris, sicut Christus Ecclesiæ, ipse salvator corporis ejus: sed ut Ecclesia subjecta est Christo, ita et mulieres viris suis in omnibus* (Ephes. v. 22.) Viris quoque præcipiens: *Diligite, inquit, uxores vestras, sicut et Christus dilexit Ecclesiam, et seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret. Ita et viri debent diligere uxores suas ut corpora sua; nemo enim unquam carnem suam odio habuit, sed nutrit et fovet eam, sicut et Christus Ecclesiam, quia membra sumus ejus corporis de carne ejus, et de ossibus ejus, Propter hoc, inquit, relinquet homo patrem et matrem suam, et adhærebit uxori suæ, et erunt duo in carne una. Sacramentum hoc magnum est, ergo autem dico in Christo et in Ecclesia* (Ibid., 25.) Id est licet et in humana carnalique conjunctione illud contingat, ut duo videlicet sibi invicem adhærentes, una fiant caro; sacramentum tamen ad Christum pertinet atque Ecclesiam; quia sicut de costa viri fabricata est Eva, ita de Christi latere redempta crevit Ecclesia; et sicut caput uxoris vir, ita caput Ecclesiæ Christus; unde et subdit; *Verun-*

tamen et vos singuli unusquisque uxorem suam diligit sicut seipsum (Ephes. v, 33.) quia videlicet et Christus similiter fecit pro Ecclesia tradendo se ipsum : subjungensque : *Uxor, inquit, timeat virum suum.*

12. Ecce qualis erga virum esse debeas, præceptis audistis apostolicis : nunc qualem erga te ipsam esse conveniat, ex dictis collige beati Cypriani episcopi et martyris : « Pudicitia, inquit, corporis est alienas res non appetere, omnem immunditiam evitare, aut horam congruam non gustare velle, risum non excitare, verba vana et falsa non loqui, habitum per omnia ordinatum, propositoque convenientem, tam capillorum quam vestium, sicut decet, habere, cum indignis contubernia non inire, supercilioso intuitu neminem aspicere, vagari oculos non permittere, pompatico et illecebroso gressu non incedere, nulli inferior in incæpto bono opere apparere, nulli contumeliam aut ruborem incutere, neminem blasphemare, senes non irridere, meliori non controversari, de his quæ ignoras non tractare, etiam quæ seis non omnia proferre. Hæc cum proximis amabilem hominem reddunt, et Deo acceptabilem faciunt. » Bonum itaque, ut ad nostra redeam, si habeas virum, Saram, Rebeccam, Rachelem et Elisabeth imitare : quod si iniquum et crudelem, habes quoque quas imiteris, in Novo quidem Anastasiam et Theodoram ; in Veteri autem Testamento Abigail uxorem Nabal Carmeli, et Esther Assueri. Audi denique Apostolum dicentem : *Salvabitur vir infidelis per mulierem fidelem (I Cor. vii, 14.)* itemque : *Salvabitur per filiorum generationem (I Tim. ii, 15 :)* ubi non filios carnis, sed filios mentis accipe expressos, quos utique tenere et allidere juberis ad petram (*Psal. cxxxvi, 9.*) id est omnia opera et cogitationes **59** attollere ad Christum, ut quidquid boni agis, non tibi, sed ipsi imputare studeas, sine quo nil boni agere pervales.

Tit. V. — *De cælibibus.*

13. Cælebs es ? Considera quam summum sanctitatis conscenderis culmen, et eo sollicitius præcipitem cave ruinam, quo altius stas. Animadvertite itaque, quæ causa de angelo fecit diabolum ; et reminiscens Dominici illius : *Quia sine me nihil potestis facere (Joan. xv, 5.)* scias in hoc negotio te misericordia et gratia illius maxime indigere, quia, ut veridice ait Hieronymus, *in carne præter carnem vivere non humani meriti, sed muneri est divini.* Unde et teste Gregorio, ipse cælibatus non præcipitur, sed laudatur ; quia videlicet stultum, imo valde superbum est, ut hoc pulvis et cinis se præsumat exsequi posse virtute propria, quod non sibi, sed angelis cum Dei munere contulit natura. Sic enim ait Veritas ipsa : *Hujus sæculi filii nubunt, et traduntur ad nuptias ; in resurrectione autem neque nubent, neque ducent uxores, sed erunt sicut angeli in cælo (Luc. xx, 34 ;)* et alibi super re eadem : *Qui potest capere, capiat (Matth. xvii, 12 ;)* ostendens,

(94) *Vulgati mendose enim.*

A non omnem qui vult, sed cui Deus possibilitatem tribuit, tam summi fastigii arcem conscendere. Quocirca nil de te, sed de ipso, sine quo nihil potes, præsumens, secundum Prophetam, *quo pulchrior es ; descende, et habita cum incircumcisis (Ezech. xxxii, 19),* id est humiliter condescende quibuslibet non solum matrimonio junctis, sed et carnis curam in concupiscentia facientibus, æstimatione propria te nemini præferens, quasi cæteri peccatores, tu propter castitatis donum sis singulariter sanctus : sciens quibusdam vitia quædam plerumque, Deo permitte, ad tempus dominari, ut conversi post discant, cujus pietate de captivitate redempti, et cujus virtute de potestate sint crudelis tyranni erepti ; et tanto majores gratias referant liberatori, quanto de majori periculo sunt liberati : at contra quibusdam

B reprobis quædam sublimium virtutum dona non nunquam provenire, quibus elati gravius corrumpant, quatenus eorum casu territi electi, de se non præsumant, sed in Dei misericordia firmiter gressum mentis figant. Unde Apostolus pulchre : *Qui stat, inquit, videat ne cadat (I Cor. x, 12).*

14. Unde autem casus iste specialiter contingat, Psalmista precando demonstrat : *Non veniat mihi pes superbiæ, et manus peccatoris non moveat me. Ibi ceciderunt, qui operantur iniquitatem (Psal. xxxv, f2).* Nec injuria ; quia enim Scriptura testante : *Ante ruinam exallatur cor (Prov. xvi, 18) ;* sciendum neminem de virtute ad vitium quodlibet prolabi, nisi prius ab humilitatis petra in arenam superbiæ ei contingat saltu vanitatis et inconstantia demutari ; nam nisi præcessisset latens superbia, non sequeretur libidinis manifesta ruina. Unde et Prosper :

« Concupiscentiæ, ait, carnis addictus, videtur quidem nil habere superbiæ, cum præsertim passio ipsa eum videatur humiliare luxuriæ ; et tamen nisi prius rebellis Deo existeret, cujus salubre præceptum de conservanda pudicitia superbi spiritus præsumptione contemneret, nulla eum (94) lasciviæ cupiditas provocaret. In animo ejus diu disceptant Dei contemptus et metus ; sed aut contemptus Dei præponderat, et superbus animus recepta cupiditate pudicitiam **60** perdit ; aut obtinet metus, et animus Deo subjectus cupiditati simul et superbiæ contradicit. » Hæc quidem de speciali causa ruinae. Nunc qua materia eadem persæpe contingat ruina, ejusdem audi doctrinam : « Plerosque, ait, gula et concupiscentia vini turpiter in luxuriam solvit ; alios in injuriam pudicitia sordida cogitationes incendunt ; nonnullos de proposito castitatis occasiones oblatae dejiciunt ; quosdam sub impudicitia jugo exempla perditie viventium mittunt. Sunt alii quorum vitam lingua turpis inflamat, et turpem conscientiam manifestat : qui prius inverecundos sermones aut proferunt, aut libenter audiunt, ac deinde paulatim morbo crescente ab honestate deficiunt. Cogitatio quippe est, quæ mentem sicut turpis inquinat, ita si fuerit honesta, purificat. Hinc est quod ille corporis

fluxus, qui fit in dormientibus sine culpa, interdum vigilantibus contingit ex culpa; sed aliud est quod in dormiente fit, aliud quod vigilans facit; ibi naturaliter plenitudo humoris expellitur, hic turpis concupiscentia publicatur. » Ne igitur cælebs amittere castitatis vilipendas donum, recole illud prophetae imperium: *Quomodo, inquit, cecidisti de cælo Lucifer, qui mane oriebaris? (Isai xiv, 12)* id est virginitatis splendore cunctis parebas decorus et admirabilis. Admiratio enim ista non est causa ignorantiae, sed nota calumniæ: ex culpa enim, ut jam diximus, superbiam, miseria hujusmodi contingit ruinæ; quia videlicet cum his duobus vitiis diabolus universum genus pereuntium, maxime, imo omnimodis supplantet, libidinis scilicet atque superbiam; unum tamen pendet ex altero. Sicut enim per superbiam itur in prostitutionem libidinis, ita a libidine pervenitur ad duritiam mentis, et, heu dolor! usque ad contemptum ruitur Creatoris; et ita demum cor, quod Dei debuerat per humilitatem atque munditiam esse templum, fit dæmoniorum per superbiam atque immunditiam delubrum, et, ut aptius dicam, diaboli monumentum. Sic enim, quod negare non possumus, ipse ad beatum Job Dominus ait: *Sub umbra dormit in secreto calami et locis humentibus (Job xl, 16)*. Cave igitur quicumque adhuc tanta castitatis fueris prærogativa, ne tuis meritis eam tribuendo, dum declinas libidinem, incidas in elationem; et dum caves elationem, cadas segniter in libidinem: quod ut agere valeas, timorem gehennæ oculis propone mentis, et ut clavus clavum expellit, ita hujus timor incendii ardorem illius expellat vitii. Consideratio quoque terrenæ fragilitatis timorem refrenet elationis. Ita fit ut et ab elationis veneno, et a libidinis incendio, Christo adjuvante, defensus, angelis perpetim conjucunderis consortibus, angelicam in terris quandoquidem vitam es imitatus.

TRT. VI. — *De patre et matre.*

15. Pater aut mater es? Memento disciplinam te debere filiis, et sic monitis obtempera apostolicis, ut simul et interitum caveas Heli sacerdotis (1 Reg. 11, 4). *Patres, inquit Apostolus, nolite ad iracundiam provocare filios vestros, ut non pusillo animo fiant (Ephes. vi, 4)*.

TRT. VII. — *De filiis.*

16. Filius vel filia es? Memento te reverentiam debere parentibus; ipse enim Unigenitus qui non ex **61** peccato ut tu, sed ex Spiritu sancto conceptus, de Virgine natus est; postquam in templo inventus, parentes, id est matrem Virginem, et nutritium castissimum, et ideo patrem nominatum, de divinitatis suæ potentia, qua cum Patre omnia possidens inhabitat, edocuisset: et illi non intellexissent, *Descendit, inquit evangelista, cum eis, et venit Nazareth, et erat subditus illis (Luc. 11, 51)*. Cur ergo tu dedigneris subdi parentibus, cum et nutritio suo

(95) Vulg. *factium*, male. *Factitius* ille intelligitur, qui noviter factus est dives. Eodem sensu novi-

A subdi non dedignatus sit cuncta creans, et nutriens Dominus? Et sæpe contingit, ut paupere patre existente, dives sit filius. Quid rogo in rerum natura fœdus? Et cum alii de fastu paternæ nobilitatis soleant superbire, tu ad ignominiam tui ipsius, patrem nota paupertatis adustum, per plateas dimittis mendicando incedere. Quid enim mendicans clamitat, nisi te novitium, te assumptum, te illud, quod nuper ab his inventum est. qui se homines facere jactant, id est factitium (95), te allevatitium, te nothum, spuriumque demonstrat? Cui si aliquis id vel mentiens improperearet, nonne causa commotionis hæc magna esse potuisset? Et hæc quidem quantum ad sæculum. Secundum vero Deum, cum ipse in Psalmo dicat: *Beatus qui intelligit super egenum et pauperem (Psal. xl 2)*; super quem tu, rogo, intelliges, qui nec ipsum mendicum miserando patrem recognoscis? Cui, rogo, porrigis eleemosynam, qui nec ipsam in patre agnoscis naturam? Etsi omnibus misericordia impedenda, etiam a fide extraneis, maxime autem, ut ait Apostolus, ad domesticos fidei (Gal. vi, 10), quid his, qui non solum domestici fidei, sed etiam domestici sanguinis, vel origo sunt generis, vel, sicut quidam pulchre in decachordo ait: Qui suis parentibus non defert honorem, quibus parere poterit? Omnibus igitur aliquid dandum est, patri totum committendum, ejus dominio totum mancipandum. Pater itaque sis, filius sis, quilibet consanguineus sis, audi Apostolum: *Qui suorum, et maxime domesticorum curam non habet, fidem negavit, et est infideli deterior (1 Tim. v, 8)*.

TRT. VIII. — *De viduis.*

17- Vidua es? Habes Annam, tuam, ut ita dixerim, regulam (Luc. 11, 87). Quod si aliter vivere vis, audi Apostolum: *Vidua, inquit, quæ in dilictis est, vivens mortua est (1 Tim. v, 6)*.

TRT. IX. — *De virginibus.*

18. Virgo es? Gaude in Domino humiliter, et cave ne perdas esse, quod es. Aabes Mariam, pudicitiae speculum, virginitatis titulum, humilitatis insigne, decus innocentiae. Scrutare ejus canticum, potest tibi sufficere ad compositionem morum. Intuere qua maxima virtute nisa est illa, ut hujus tam excelsi et sublimis, nulli post, nec antea concessi muneris meruerit prærogativa ditari, et stude quantum potes et tu eam imitari: quod ut quærenti tibi facile occurrat, interrogata humiliter ipsa respondeat sapienter, *Quia respicit, inquit, humilitatem ancillæ suæ (Luc. 1, 48)*, Ecce causa, nam et hoc idem jam olim promiserat per prophetam: *Ad quem respiciam, inquit, nisi ad humilem et quietum et trementem sermones meos? (Isai. lxvi, 2)*. Tota itaque causa perditionis nostræ superbia, tota recuperationis **62** humilitas. Humilitas mater virtutum, morum est omnium ornamentum; sine hac virtus nulla; absque ea omnes virtutes non virtutes sunt, sed vitia. Denique profero tibi tres uno ordine, de quibus non *tius* valde novus, *assumptus, allevatitius*, id est de paupertate sumptus et levatus.

valeas dubitare, utrique doctores mirifici, utrique pontifices summi, utrique toti mirabiles orbi, Romæ unus, Mediolani alter, Hipponæ præfuit tertius. *Nulla*, inquit prior (Greg.), *virginitas carnis, quam non commendat suavitas mentis. Decet.* ait alter (Ambr.), *ut quo castior virgo, tanto humilior sit. Melius*, inquit tertius (Aug.), *est humile conjugium, quam superba virginitas.*

TIT. X. — *De parvulis.*

19. Parvulus es? Nutriat te ille in hoc sæculo, qui Samuelem in templo. Audi itaque, ut potes; et tu satage, ut potes; et tu conare, ut potes; et tu nitere, ut potes; et tu sequere, ut potes, tu, dicentem Sapientiam: *Usquequo parvuli diligitis infantiam?* (Prov. 1, 22.) Scito patremfamilias adesse, et teipsum ævi tui mane quotidie vocare. Dum enim profeceris, dum legere, dum intelligere, dum certe interrogare volueris, invenies quosdam in quinquennio, et, quod majoris adhuc miraculi est etiam in triennio, ad martyrium sponte prorupisse, sapientissime et potentissime sæculi potestatibus restitisse, miracula in nomine Domini ostendisse, tormenta fortiter tolerasse, tortores constantissime derisisse, mortem pro Domino non tam immaturam, quam pretiosam libentissime suscepisse, et coronam immortalitatis cum palma victoriæ, signis et miraculis ad extincta eorum corpora clarescentibus, se accepisse, perspicacissime demonstrasse (96); et quod adhuc incredibilioris erit prodigii, plures fortissimas virgines ejusdem invenies ævi, in conflictu victrices diaboli, pro amore profecisse nominis Christi. Invenies quoque ejusdem ætatis miserios, post remissum originale peccatum, propriis meritis mercatos infernum, et hoc quibusdam apertis indiciiis ad notitiam monstrasse hominum, ipso misericorditer permittente, qui hoc ad tuæ cautelæ scribi voluit exemplum.

TIT. XI. — *De pueris.*

20. Puer es? Audi Apostolum: *Nolite pueri effici sensibus, sed malitia parvuli estose, sensibus autem perfecti sitis* (I Cor. xiv, 20). Imitare illum de quo legitur, quia *proficiebat ætate et sapientia et gratia coram Deo et hominibus* (Luc. 11, 52). Secundum enim divinitatem totus manens perfectus, neque in quo proficeret habens, qui sic sine initio existit, ut neque deficiendo, finem aliquem haberi possit; juxta humanitatem, quam tui gratia accepit, proficere voluit, ut tibi, unde proficere deberes, monstraret, imo ut proficeres ipse præstaret. Scito ita-

(96) Construe: *et perspicacissime demonstrasse, signis et miraculis clarescentibus ad extincta eorum corpora, se accepisse coronam.*

(97) Male in vulg. iniquus. Mox construe: *Srias me agere hoc tam propter ætatem hujusmodi declivem ad lapsus multigenos, quam et propter callem becipientem in ipso introitu vivenli.* Littera Pythagoræ est Y, non quod eam Pythagoras invenerit, sed quia, cum ipsa truncum in duos ramos divisum præferat, ea utebatur Pythagoras, ut bicipitem humanæ vitæ callem hinc in virtutes, hinc in vitia tendentem præsentaret; unde in Virgilio poematibus;

que et tu, patremfamilias adesse, et te ad vineæ culturam tanto studiosius vocare, quanto jam et membra corporis ad laborandum et sensus ad intelligendum videntur crescere mentis. Cum addita dicens: *Ille et vos in vineam meam* (Matth. xx, 7); quod alibi clarebit cur faciat. Memento etiam mortem infantibus, pueris et juvenibus, licet immaturam, tamen improvise accidere, uti et senibus accidit debite.

TIT. XII. — *De adolescentibus.*

51. Adolescens es? Audi Dominum: *Tibi, inquit, dico, surge* (Luc. vii, 14). Audi et Apostolum: *Surge qui dormis, et exsurge a mortuis, et illumina bit te Christus* (Ephes. v, 14). Nec succenseas, quod tam terribiliter te in ipsis video initiis excitare; scias me hoc tam propter declivem ad lapsus multigenos agere hujusmodi ætatem, quam et [subaudi propter] bicipitem in ipso introitu vivendi callem (97): quod littera tibi Pythagoræ Samii valet recordari, si quando dare [f. nolueris] volueris oblitui Sed et ille, qui nostrum, quod laboramus, jam in multis juvit (98), auxit, ornavit, et roboravit opus, ne quid minus et ad id explicandum posse videatur, adsit, rogo, quantocitius Augustinus utique beatus: *Juventus, inquit, ad amorem liberior, ad lapsum incautior, ad infirmitatem fragilior, ad correptionem durior.* Ecclesiastes etiam, Proverbiorum, et Sapientiæ libri, auctorum [f. auctores] etiam tam Novi quam Veteris Testamenti, tam umbræ veri quam ipsius veritatis acti præsagii [al. præsignis], quid de tuæ exprimant proprietate ætatis, quibus te contra instruant et muniant documentis, longum edicere nimis, ne impedimentum sit propositi ad alia tendentis. Sed ne te, dum multis indigeas, etiam aliquibus videamur fraudare; hortamur, si velis, ut aurem cordis Psalmistæ adhibeas dictis, quibus interrogans tibimet congruum statim accepit consilium: *In quo, inquit, corrigi adolescentior viam suam? in custodiendo sermones tuos* (Psal. cxviii, 9). Nota igitur ut verbis Augustini nunc quoque utamur, quod non præsumptione humana inventum, sed inspiratione divina acceptum, tibi subito proprii remedii poculum. Mens enim tua, quæ degenerat in stirpibus, meliores odere fructus incipit, si verborum cælestium conspersa seminibus fuerit, quæ tamen ille cælestis agricola, nisi in quodam versu (99) serere consuevit. Audi denique hujus sationis fecundissimæ ministrum: *Omnia, inquit, ve-*

Littera Pythagoræ discrimine secta bicorni
Humanæ vitæ speciem præferre videtur. etc.

(98) Male in vulgatis vivit. Construe autem: *Sed et ille, Augustinus utique beatus, qui jam in multis juvit, auxit, ornavit et roboravit opus nostrum, quod laboramus, quantocitius adsit, rogo, ne videatur posse aliquid minus, et ad explicandum id: Juventus inquit, etc.*

(99) Versus pro sulco a probæ notæ auctoribus accipitur. Sic Plinius lib. xviii, c. 49, *in arando versum peragis scripsit.*

stra honeste cum ordine fiant (I Cor. xiv, 40). Dirige itaque cordis obtutus ad illius nutus, nec tortuosi serpentis sequaris anfractus. Dirige viam ad te venientis Domini, rectas fac semitas Dei tui (Luc. iii, 4). Ipse enim non nisi via incedere dignatur recta, sicut de ipso dicit Scriptura, *Vix*, inquit, *Domini rectæ* (Dan. iii, 27); perversæ autem sunt semitæ reproborum (Prov. ii, 15). Si ergo vis Christum sequi, qua ille incedit, ambula via, ne de te dicatur, o qui dereliquerunt semitas rectas (II Petr. ii, 15).

22. Animadvertite quid tibi consilii melioris propheta agendum decernit in Threnis: *Bonnm*, inquit, *est viro, cum portaverit jugum ab adolescentia sua* (Thren. iii, 27). Et quasi interroget, cur sua? *adjecit sedebit singulariter, et tacebit* (Ibid. 28). Nil aliud, inquit, utilitatis? Istud enim (100) homines maxime deputant utilitati. Denique constipatum multis lateri adhærentium incedere turbis, multis obsequentium comprimi cuneis, magnæ isthic dicitur felicitatis. ¶ Tu jugum [id est assumere] tollere suades, ut solus sedeam, cum multis idcirco tollere, ut multis comitentur, aspiciam. Sequitur et jungit, quid solitarius iste meretur: *Quis levabit*, inquit, *super se* (Thren. iii, 28). Quo, inquit, levabor? quare levabor? nunquid ut de me dicatur: *Qui se exaltat, humiliabitur* (Luc. xiv, 11): an ut dicere possim: *Elevans allisisti me* (Psal. ci, 11)? Non; sed ut de te dicatur: *Qui se humiliat, exaltabitur* (Luc. xiv, 11). Et: *Qui habitat in adjutorio Altissime, in protectione Dei cæli commorabitur* (Psal. xc, 1): tuque gaudens possis cantare: *Tenuisti manum dexteram meam, et in voluntate tua deduxisti me, et cum gloria assumpsisti me* (Psal. lxxii, 24): multique in tui, imo Dei laude valeant dicere: *Beatus quem elegisti et assumpsisti, inhabitabit in atris tuis* (Psal. lxxiv, 5). Quo autem te elevet, interroga Paulum: *Qui nos*, inquit, *conresuscitavit, et consedere fecit in cælestibus* (Ephes. ii, 6). Ipseque Dominus: *Ubi supra ego, illic et minister meus erit* (Joan. xii, 6). *Nimistra* ergo Christo, et eris cum Christo. Ubi? *Videntibus*, inquit, *illis, elevatus est, et nubes suscepit eum ab oculis eorum* (Act. i, 9), dicentibus angelis: *Hic Jesus qui assumptus est a vobis in cælum* (Ibid., 11), etc. Si ergo vis ad illum pertinere, stude terram de corde purgare, ut expeditus et liber, virtutum pennis, nullo scilicet horum, quibus superius te inhiare monstrasti, visco impeditus, in cælum, ubi ille est, possis conscendere.

23. Quod autem dixisti, nolle te conqueri, dicendo *elevans allisisti me*, ne forte me putes acce-

(100) Hic enim pro enim e-o ironice accipiendum est.

(101) Vulg. mendose percipiens.

(102) De lectione loquitur, qua eo die, quo hæc scribebat, evangelium legebatur de peccatrice conversæ: *Rogavit Jesum quidam pharisæus*, etc. Hinc hodiernam lectionem et lectionem præsentem vocat, quæ modo sonuit. Legebatur autem hoc Evangelium, uti nunc quoque legitur, sexta feria quatuor temporum mensis Septembris, qui mensis septimus ap-

pisso perfunctorie, dico prout valeo, etsi non prout debeo, in bonam magis, quam in malam posse referri intelligentiam, scilicet ut elevatus in virtutum culmine, allidaris gratuito in humilitate; imo allidat te ille, non tamen in turbine et lapide grandinis (Isai. xxx, 30), sed in spiritu mansuetudinis (I Cor. iv, 21), qui elisum erigere valet omnimodis (Psal. cxlv, 8), qui tangit montes et fumigant (Psal. ciii, 32), mortificansque vivificat (I Reg. ii, 6), auferens spiritum alta sapientium, ut deficiant, et in pulverem suum redeant (Psal. ciii, 29), hoc est, pulverem se esse recognoscant; præcipiens (101) dicendo: *Quanto major es, humilia te in omnibus* (Eccli. iii, 20); ita enim valebis recognoscere, qui ipse solus ponit humiles in sublimi, et mœrentes erigit sospitate, et nil meritis tuis te debere tribuere, sed ei soli, qui auctor, dator et remunerator bonorum noscitur esse. Uno quippe, ut ante nos dictum est, inanis gloriæ mala a summis ad infima, imo humilitatis bono ab infimis revehi vales ad summa. Sed si adhuc requiris, nec tibi satisfactum credis, quomodo super te levari possis, scias, docente Apostolo (Sapientia): *Quia corpus quod corrumpitur; aggravat animam* (Sap. iv, 15). Nec erigere sese quia suis viribus valet ad summa, nisi illius elevetur gratia, qui nostri causa descendit ad ima. Verum quia in hoc, quod tui causa posui testimonio, non tantum *levabit super se* dicitur, sed etiam, quod paululum refutare ¶ visus est, *sedebit solitarius, et tacebit* (Thren. iii, 28), non transeunter censeo accipiendum, sed magnopere inquirendum, ipsa sessio et taciturnitas quæ vel sit, quidve sibi velit. Fortassis consequenter lucebit, quia gravitate et munditia cordis, atque silentio oris, virtus paritur divinæ contemplationis; contemplatione autem concessus acquiritur ipse, qui et imitatur (subaudi concessum) regni cælestis ab omni scilicet cupiditia ac fæce rerum mortalium cohibita et eliquata cogitatione mentis.

24. Ne itaque vagari incipiam per multa, adest adhuc recens in auribus ea, quæ modo in Evangelio sonuit, *Maria*; sexta enim septimi mensis ab anni revolutione (102), octavi autem ab hujus, quæ me deprimit, imo erudit calamitatis accessione, hæc rite occurrit lectio seria [f feria], non parum, ut credo, auctore Deo, ad id quod imaginandum suscepi, collatura. Videamus itaque, ut credamus; credamus, ut videamus. Quid est quod dico? Videamus Deum solum esse, qui revelat absconsa de tenebris, credamus ipsum semper, maxime autem de se loquentibus, præsentem esse nobis. Credamus ea quæ nondum pellatur. Quare *sexta*, id est feria, *septimi mensis ab anni revolutione* hoc loco notatur, et post nonnulla quidem num. 30, quem postridie scripsit, aliam lectionem evangelicam laudat *hodie*, inquit, *recitalam*, nimirum evangelicum de ficii arbore, quod Sabbato quatuor temporum ejusdem mensis legitur. *Septimus* autem mensis, sive September Ratherio erat *octavus* ab ejus calamitate, quia scilicet mense Februario captus fuerat, et in Papiensem turrim deductus, ubi hunc librum lucubravit.

de illo intelligimus, ut credendo videre et intelligere valeamus. Sic enim dixit: *Si credideris, videbis* (Joan. xi, 40). Quæramus, sanctissima ista peccatrix, castissima meretrix, quomodo jugum tulerit, quomodo solitaria sederit, quomodo tacens se super se levaverit; et si hodierna non suffragatur lectio, ad hæc omnia habemus alterius de ea lectionis, si (103) tamen hæc eadem esse sit credenda, perspicacissima atque aptissima documenta. Age nunc: *Rogavit Jesus quidam pharisæus, ut pranderet apud se* (Luc. vii, 36), quod et fecit, et inter agendum, *Mulier quædam quæ fuerat in civitate peccatrix* (Ibid., 37). Illic subsiste paululum, et nota, fuerat dicit, quare erat non dicit? Nunquid adhuc audierat: *Dico tibi remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum?* (Ibid. 48). Sed novit evangelista causam adventus mulieris de pietate esse Domini trahentis; ipse enim per misericordiam trahebat intus, qui per mansuetudinem foris erat suscepturus. Et ideo quando aspexit et elegit ut traheret, conversa esse desiit quod fuerat, et accepit esse, quod per pietatem suscipientis futura erat. Sic enim pollicetur per prophetam: *Quacunque hora peccator conversus inveniatur, salvus erit* (Ezech. xxxiii, 12). Nunc sequentia tentemus: *Attulit alabastrum unguenti, et stans retro secus pedes Domini, lacrymis cæpit rigare pedes ejus, et capillis capitis sui tergebat, et osculabatur pedes ejus, et unguento ungebatur* (Luc. vii, 37, 38). Ecce jugum quod tulit. Quot enim in se prius habuit oblectamenta, tot de se protulit holocausta; subjugavit cuncta genera delectationum, dum de se nil sibi relinquens, tot fluxit in lacrymas desideriorum cælestium; arsit igne divini amoris, quæ prius igne arserat voluptatis; lavit lacrymis maculas criminis, quas gaudio contraxerat noxiæ delectationis; capillos, oculos, insuper totum corpus huic jugo subegit, quæ cuncta quondam in contemptu Creatoris armavit; convertit ad numerum virtutum multitudinem vitiorum, ut totum serviret in pœnitentia, quidquid mundo, imo diabolo servierat in culpa. Ecce ex lectione præsentis jugum, quod ista tulit Maria, ut reor, cognoscis.

25. Nunc modo, ut promisi, ac cadens, quomodo sola tacens sederit, sedendo se super se levaverit, demonstrat, et id totum, quod proposuimus, Deo operante conficiat: *Intravit, inquit, Jesus in quoddam castellum, et mulier quædam, Martha nomine, excepit illum in domum suam, et huic erat soror, nomine Maria, quæ etiam selens secus pedes Domini audiebat verba illius* (Luc. x, 38, 39). Accipe sedentem, et tacendo audientem; sed nunquid sola? Intende. Stetit Martha, et ait: *Domine, non est tibi curæ, quod soror mea reliquit me solam ministrare?* (Ibid., 40). Habes et hic *solum*, si placet; duæ enim ante fuerant expressæ, Martha et soror Maria; Martha ministrabat sola; Maria sedet, tacet et audit

(103) Ratherius quidem credebatur peccatricem eandem fuisse ac Mariam sororem Marthæ. At cum alios sciret eas iudicare diversas, hinc conditionem ejusmodi inseruit.

A sola; et merito tacet, quæ talem pro se loquentem advocatum habet. En, ut credo, nec de sedente, nec de tacente aliquid restat ambigui. Nunc sublevationem pariter videamus, videntes amplectamur, amplectentes nobis optemus. *Martha, Martha, sollicita es, et turbaris erga plurima* (Ibid., 41); ideo, ut credo, dupliciter appellata, sive propter amorem, sive quia non adhuc uni assidebat ut Maria, sed duobus serviebat, quærendo cælestia, ministrando terrena. Quod et fecerat quondam etiam illa, sicut monstrat lectio superius decursa; sed ab his expedita, abjecto jugo jam libera, sponte pedibus divinis cuncta submittebat membra. Martha itaque sola non sola; Maria sola. Sola illa quia multis; ista, quia uni. *Unum est enim necessarium* (Ibid., 42); multa enim illa nullum percipiunt fructum, si ad istud non perveniunt unum, et ideo illa multa indigent uno, unum non indiget multis. *Mariæ optimam partem sibi elegit, quæ non auferretur ab ea* (Ibid.). Ecce quo subiit elevata, quæ post jugum portatum ambivit tacens sedere sola; soli enim sola inhærens, ipsum unum, ipsum solum partem meruit Deum.

26. Sed quid, inquis, tam festinanter partem hanc esse dicis Deum, qui ad hoc tenendum nullum adhuc protulisti testimonium? Ideo protuli nullum, quia superius adest evidentissimum: *Qui mihi, inquit, ministrat, me sequatur; et ubi sum ego, illic et minister meus erit* (Joan. xii, 26). Ego Martha quæ ministravit, inquis, non Maria illic erit, quæ sedit. Verum diceres, si pigritia sedisset; verum diceres, si et ipsa jam non ministrasset. Ministrantur enim multa, cum sufficiat unum; sed pervenitur ad unum ministerio multorum. ¶ Unum ergo, quod est? Deus utique. Et multa, quæ? opera misericordiæ. Operibus misericordiæ pervenitur ad Deum; ubi cum pervenitur, cessat omne quod agitur, quia non est necessitas, qua agatur. Remanet fructus cujus causa agebatur, remanet sola charitas qua agebatur, ipsa una uni, ipsa sola soli ipsa singularis adhæret in sæculo singulari. Ipsa autem, quia tu Mariam accusare niteris, sessione intantum nil est operosius, etiam nil videatur cessationi similis, ut definitione congrua etiam in hoc sæculo quies valeat operosa vocari. Sed ne forte inopia dicendi me putes suffragium non protulisse exempli, habes ipsum beatum juvenem, sanctum adolescentem, imo ipsam, quæ tulit jugum, Mariam in iisdem Threnis iii, 24, loquentem: *Pars mea Deus, dixit anima mea, propter ea expectabo eum*. Et Psalmista: *Portio, inquit, mea in terra viventium* (Psal. cxli, 6, 25). Quod autem ab eo nunquam auferatur, audi. *Tu, inquit, idem ipse es* (104), *et anni tui non deficiunt; filii servorum tuorum habitabunt tibi, et semen eorum in sæculum dirigetur* (Psal. ci, 28); et: *Pars mea Dominus in æternum* (Psal. lxxii, 26). Deo autem gratias, quia

(104) Vulgati mendose *nunquam auferatur auditu*, inquit: *Idem ipse*, etc. Correctionem suasit sensus, et confirmavit psalmi lectio: *Tu idem ipse es*.

huc sumus ratiocinando adducti, ut ipsa tui cunctatione, suadeam tibi jugum tollere cum Maria, ministrare cum Martha, ut postea bene sedere cum eadem valeas Maria, cum qua etiam optime sedendo, id est, contemplative a sæcularibus vacando, et verbum Dei sine strepitu audiendo, partem optimam eligere, obtinere valeas feliciter et possidere.

27. Hoc itaque jugum suave, hoc opus tam leve, quod te tantum elevare, tantum valet attollere, ut partem ipsum merearis Deum habere, quod non conterit cervicem, sed ornat, honestat collum, non cruciat; ne cuncteris, ne moreris, quaeso, in juventute tollere, ne si sero velis tollere, desit forte locus, dicaturque tibi: *Quæ in juventute non collegisti, quomodo invenies in senectute?* (Eccli. xxv, 5.) Præveni ergo senectutis annos operatione et correctione congrua, sciens optatius tibi esse, ut possis veraciter dicere: *Deus, qui pascis me a juventute mea* (Gen. xviii, 15); et: *Deus docuisti me a juventute mea* (Psal. lxx, 17), quam recordatione lapsuum suspecte orare, et desicere dicendo: *Delicta juventutis meæ et ignorantias meas ne memineris, Domine* (Psal. xxiv, 7). Illud est enim robur salutis, istud medicina ægritudinis; remedium vulneri quæritur, gratia sananti refertur. Cum enim militia sit vita hominis super terram (Job. vii, 4); nonne melius est in juventute ejusdem militiæ excubias fortiter subire, ut in senectute inter emeritos locum majoris gradus valeas obtinere, quam segnitiae in adolescentia vacans, tunc militiæ manus nitari dare, cum et senectus laborem impedit, et enervat artus viribus deficientibus, spe capessendi victoriam certaminis (105) dissolutioribus interdicitis lacertis; præsertim cum nec ætas ipsa lot vite promittat spatia, quibus labore peracto, militiam mutare, ut altioris gradus infulari honoribus possis; sed potius fessis artubus, nullo præeunte laudis præconio, gaudeas, si saltem inter illos annumereris, qui donativum 68 pro ipso expetunt tyrocinio; aut cum provincialibus, qui annonam tributaliter ipsis præbent militibus (106); ideoque bonum esse dicit ille superius jugum in adolescentia tollere. Etenim ei, qui post decursum juvenilis ætatis tempus illud tollit, multa deveniunt genera contrarietatum; stimulant enim assueta vitia, consuetudo deprimit prava, exagitat conscientia ipsa: usus erroris instabilem facit, conatur contra se, et labitur sub se; abolere facit vetera, sed voluntatem non sequitur efficacia, captisque in rete avibus non dissimilis, ubi expedire vult pedem operis, maculis retinetur usitata consuetudinis. Tota itaque huic res est in periculo, illi in bono. Sedebit denique iste singularis, rarum aut forte nullum suis dignum inveniens consortiis, quietus et feriatas divinis vacabit officiis, angelicis ditatus revelationibus et præmiis, nullis nec anteactis nec præsentibus illecebrarum voluptatibus

(105) fidem Vulgati *enerves*, sine sensu. Construe autem: *Et deficientibus viribus, enervat artus lacertis dissolutioribus interdicitis spe capessendi victoriam certaminis.*

A interpellatus, nec stimulantis carnis tactus titillationibus, solus quietus liber gaudebit et securus.

28. Quisquis ergo es, qui ad hoc tam singulum niteris fastigium, exercere prius communiter in campo viventium, asside gravioribus acclinis et sedulus, discere honorem deferre senioribus, amorem æqualibus, exemplum junioribus, sequere auctoritatem et præcepta sapientium, et per hæc tibi Deum loqui credito ipsum. In consilio seniorum cum sederis, manum ori adhibe, intentus ausculta, sedulus discere, ut percipiens senum sententias, colligas sollicitate, quod in majori serves ætate aliquando. Etiam volo te a cœquævorum continere loquelis, ut parviloquia assueferi ipso usu instruaris, neve rudis adhuc ætatis, facile ad illicita loquendo labaris; sed remotus seniorum intendere præceptis antiquorum dictis, prophetarum oraculis, et apostolorum valeas magisteriis. Laudandus enim est, qui vult [*f. mavult*] tacendo loquenda discere, quam proferre quæ sentit, antequam loqui discat. Illis si tuam Dei gratia indolem concesserit munerari, adjiciendum quod et facere ab eo qui supra, insolentissimo quidem, sed deserto cuidam consiliatum est juveni, ut nec plusquam oportet tibi tribuendo vanescas, nec rursus te abjiciendo ac desperando frigescas. Inter hæc animadvertente patremfamilias otiosum te, non simpliciter ut illos mane primo, sed cum additamento conjunctionis, qua notam intelligas reprehensionis, ad vineam cultum vocare: *Ite, inquit, et vss in vineam* (Math. xx, 7); id est, et ipsi qui mane horaque tertia debuistis adesse, saltem per sexta properate, et medium quod restat diei lucrificate.

Tit. XIII. — *De senibus.*

29. Senex es? Gaude in Domino qui ad hoc usque ductus, non solum quia quam multos Syrtium scopulos evasisti, naufragosque casus; sed et quia jam prope est, quo tendere videris, portus, si tamen es serius, si probus, si gravis, si bonis moribus ornatus, si virtutibus comptus, si canitie venerabilis mentis, si venustate mellifluus oris, si dicere valeas cum Psalmista: *Senectus mea in misericordia uberi* (Psal. xci, 11). Sin secus, quod absit, ne succenseas, rogo, si et te monere audeam junior ego (scias me ipso hoc præsumere officio) quantum etiam te video attingere. Nulla ætas ad id, quod opus est, discendum sera debet parere: et licet, ut quidam satis probe ante nos visus est dicere, senes magis deceat docere, quam discere; magis tamen condecet discere, quam quid doceant, imo quid agant, quod non ex superfluo addere satis possimus, ignorare. Audi itaque et tu quid Ecclesiastes dicat: *Si multis annis vixerit homo, meminisse debet tenebrosi temporis, et dierum multorum; qui cum venerint, vanitati arguuntur præterita* (Eccl. xi, 8). Et: *Puer centum annorum maledictus erit* (Isai lxxv, 20). Itemque: *Senectus venera-*

(106) Sic etiam Augustinus Serm. i in Psal. xc, num. 10, *devotus provincialis annonam tribuit militibus.*

bilis non diuturna, neque numero annorum computata A (Sap. iv, 8). Audi etiam custodem omnibus generaliter, tibi vero dicentem specialiter: *Venit mane et nox; si quæritis, quærite; convertimini, et venite* (Isa. xxi, 12) Audi et Apostolum: *Omne, ait, quod veteratur et senescit prope, interitum est* (Hebr. viii, 13). Perspicienti autem mihi ipsos quos capite geris nivei canos candoris, fateor non minimum adest dubietatis, unde initium debeam ordiri sermonis. Siquidem et reverentiam ætati, et doctrinam vellem, si possem, conferre fatuitati. Verum adsit, rogo, ille propitius, qui insensatos ad humanam loquelam asinæ quondam convertit rugitus (Num. xxii, 28). Retexam seriorem lectionis evangelicæ hodie recitatam (Num. xxii, 28); et si ibi tuum forte aliquid inveneris, ne mihi, quæso, qui recito, imputes; sed tua, ut tua, recipias; et tibi ad utilitatem, etiamsi ad contumeliam B putes prolata, convertas.

30. *Arborem fici* (107) *habebat quidam plantatam in vinea sua* (Luc. xiii, 6), etc. Arboribus significari homines, si tibi adhuc ista non suadet lectio, lege aliquid apertius in Daniele, ubi refertur somnium de arbore magna et excelsa (Dan. iv, 7), cujus cum multa descripta essent dignitatum præconia, ad ultimum succidi jussa, et super regis celsitudinem interpretata, ipsum quem excellentia signavit, jactura monstravit. Nam ille innumeris pro vectuum dignitatibus, veluti quibusdam elementorum contempationibus, quasi usque ad cælum ut arbor est inaltatus (108); excisus a culmine, cecidit ab honore, desertus est a sibi obsecundantibus, veluti arbor ab avibus fugientibus; septem temporibus super eo mutatis, ad pristinum statum rursus rediit celsitudinis. Sunt multa et in Scripturis, quæ aliud per naturam, alterum signant per intelligentiam; sed lectoris requirunt diligentiam. Arbor ergo ista, sive tu, sive ego, sive utriusque, sive quilibet, cui ipsa, quæ de ea referuntur, congruunt, sit, videamus quid illi contigerit. *Venit, inquit, quærens fructum in ea, et non invenit* (Luc. xiii, 6). Quis venit? Ille, cujus erat vinea, cujus et ficus. Si tu ficus, ergo ille, qui te plantavit, est 70 Dominus: etenim ipse, *Vinea, inquit, mea electa, ego te plantavi* (Jer. ii, 21). Quod si non credis, adest parabola, quæ approbet, alterius lectionis. Vineam, in qua te plantavit, est Ecclesia; venit quærens fructum in te, et non invenit: quot vicibus [supple venerit], ipse dicat. Non enim hic aliquid violenter ex me proferre aut fingere volo, ne non certus disputator, sed ineptus a te iudicet fabulator. Dixit autem ad cultorem vineæ: *Ecce anni*

tres sunt, ex quo venio quærens fructum in ficulnea hac, et non invenio (Luc. xiii, 7). Tene igitur, tres sunt anni. Aliud videamus. Te dixi arborem, vineam Ecclesiam, quemdam illum, imo dominum vineæ illum, Deum, cultorem vineæ quem dicam? Si enim ficus cultorem dixisset, forte animus tuus, forte angelus, cui, ut quibusdam videris, imo ut recte potes videri, ex commissus, fuerat intelligendus. Nunc autem non cultorem arboris, sed cultorem vineæ dicens, alium requirit, qui non te solum excolendum, sed alios ficus, imo totam summam vineæ custodiendam suscepit. Quid ergo angustamur? non quod si aliquid bene; quod eum difficilius invenitur (109), dulcius, teste Ambrosio, tenetur, et quo tardior adeptio, eo gratior perfunctio. Poteram enim, quantum ille, qui desuper magister est omnium, convallem exignitatis meæ per ipsos, qui jam satis super hoc tractaverunt, montes dignatur irrorare, tibi jam cultorem vineæ monstrare; sed volo (110) te eminentioris exemplo auctoritatis attrahere, quo et ad quærendam paratior efficiaris, et me non a me hæc invenisse, sed de Scripturis comprobasse perspicens, tanto capacior reddaris, quanto avidior.

31. *Homo quidam, ait alia lectio, sed tamen et ut hæc* (111) *Evangelii, erat dives, qui plantavit vineam, et septem circumdedit ei, et locavit eam agricolis, et* (Matth. xxi, 33) *usque dum reversus malos male perdet, et vineam suam locabit aliis agricolis* (Ibid., 41); quod quia impletum est, ideo ipso relatu multorum jam patet factum, perspicacius istud, quod modo quæritur, suffragando valet aperire. Jam enim illi vineæ mali cultores, qui non solum reddere fructum noluerunt, sed etiam servos diversis injuriis affectos occiderunt, insuper et ab ipso filio manus continere noluerunt, male sunt perdit. Jam vinea locata est apostolis, eorumque successoribus episcopis, presbyteris, cæterisque ordinibus sacris, qui singuli, pro suo quisque captu vel ministerio, eidem insistentes, dominum vineæ, ut veniat, præstolantur, non ut malos male perdat, sed ut fructum beneplacitum recipiens, bonos operarios benigna largitate remuneret. Horum autem aliquis quis sit, sive episcopus scilicet, sive presbyter, qui te excolendum suscepit, non ad me pertinet. Ipse 71 autem de te alloquitur, et te fructum non dedisse conqueritur, cum mores tuos ei demonstrans, te inconvertibilem, diuque infructuosum esse fatetur non solum suo ore, id est Scripturarum voce, sed et tua operatione. *Ecce, inquit, tres sunt anni, ex quo venio quærens fructum*

(107) Indicatur Sabbatum quatuor temporum Septembris, quo evangelium de fici arbore legitur. Hoc ergo die hæc scripta noscuntur, sicut die præcedentis feriæ sextæ antecedentia lucubrata fuerunt. Confer supra not. 210.

(108) Hoc idem verbum in alto pro ex alto, extollo apud Apuleium legitur in Trismegisto: *Inaltata est mundi rotunditas in modum sphæræ*. Hinc vox Italica in alzata.

(109) Supplendum videtur: *Non quod angustemur,*

si aliquid bene invenimus. Quod enim, etc.

(110) Construe. *Etenim poteram jam monstrare tibi cultorem vineæ, quantum ille, qui desuper est magister omnium, dignatur irrorare convallem exignitatis meæ per montes ipsos, qui jam satis tractaverunt super hoc, sed volo, etc.* Montium nomine sanctos Patres intelligit, qui eodem nomine in sacris Scripturis alicubi designantur.

(111) *Ut hæc, scilicet, quam de arbore fici parabolam antea proposuit.*

in ficulnea hac, et non invenio (Luc. vii, 7). Hæc dicuntur, dum cultor tui cordis in te conspicit ea, quæ Domino docente cognoscit reprehensibilia. Tunc conquerentem super te audit ipsum, cui detrectas fructum deferre operum. *Annis* autem tempora ætatis significari, sicut et alio Evangelii loco *horis* (Math. xx, 3-12), si denegus, sunt multa quæ tibi obviant testimonia. Ne itaque, dum illud, unde nullum opus est gerere scrupulum, testimoniis cingere operam damus, tardius illuc contingat evenire, quo festinamus, scias tribus temporibus ætatum Dominicum jam tibi adfuisse adventum. Venit enim ad te in infantia et pueritia, ut unum pro sui vicinitate accipias, dando baptismum et ministrando intellectum, præbendo magistros, et fructus exquirendo collatos. Quid retuleris, ipse melius nosti. Venit secundo in adolescentia et juventute cum ulando intelligentiam, augendo dona, requirendo merita; et tunc quid rependeris, credo, quia recolis. Adest nunc (112); vide quid facias. Vult enim te succidere. Et ne lenocineris tibi, quod si excisus fueris, rursus erigaris, ut illa (113) superius, post septennium; alia fuit illa arbor, alia tu: Non fuit illa ficus, sed cædrus, nec de cædris Libani, quas plantavit Dominas (Psal. ciii, 16), sed de illis, de quibus dictum est: *Confringet Dominus cedros Libani* (Psal. xxviii, 5); quia etsi Libanus *candidatio* interpretatur, sunt tamen quidam velut sepulcra dealbata, quibus *Væ* dicit Veritas ipsa (Math. xxiii, 27): non stetit hæc cædrus in vineo, sed in campo. Crede mihi: si incorrectus excideris, statim in ignem mitteris. Jam enim minatus est Paterfamilias dicens: *Omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur et in ignem mittetur* (Math. iii, 10). Tunc exspectabatur gratia, modo præstolatur iudicium. Ille quia paganus, tamen aliquid boni habens remunerabatur in præsentia, ut cruciaretur in sempiternum; tu quia Christianus, licet negligens, exigeris, ut hic te sponte corrigens vivas in æternum. Et hæc quidem omnia ex superfluo, cum illa excisio nihil fuerit aliud nisi regni et sensus amissio; tua autem hæc, de qua hic dicitur, sit animæ amissio, et mortis subitio [*id est incurisio*], quæ si bona fuerit, non est mors, sed natalis (114); si mala, erit mors immortalis, defectus indeficiens, perditio semper manens, corruptio immutabilis, luctus sine consolatione, gemitus sine cessatione, calamitas sine fine.

32. Memento itaque, ut adhuc de ipso Evangelio, quod tibi restat, eloquar, quid ille tuus cultor, sive sit episcopus, sive aliquis pro te Deum **72** rogans, dicat patronus: *Domine; dimitte illam et hoc anno,*

(112) *Nunc*, id est in senectute; hic enim senes alloquitur.

(113) *Ut illa*, scilicet arbor, quam superius ex Daniele dixerat excisam, et *septem temporibus mutatis ad pristinum statum rediisse celsitudinis*.

(114) Mortem iustorum, ac præsertim martyrum, *natalem* appellari ex antiquis liturgicis libris atque scriptoribus ecclesiasticis liquet.

(115) *Silicernium* dicebatur epulum funebre, quod

usque dum fodiam circa illam, et millam stercora; et si quidem fecerit fructum; sin autem, in futuro succides eam (Luc. xiii, 8, 9). O quam breve spatium! o quam sufficiens, si convertaris! o quam subitum, si avertaris, imo si persistas in hac, qua te invenit, duritia cordis! Sed ne dicas, me hic violenter annum pro anno accipere, cum superius annum dixerim pro ætate; considera et hic, rogo, ætatem tuam, cogita quantum vixeris et vide, si adhuc ætas tot promittat spatia temporis; cum præsertim et in ipsis infantibus incertus sit, quia sæpe immaturus, exitus mortis. Cogita, quia non sine causa certæ rationis silicernius (115) in ista ætate vocaris, sed ut admonearis debitum finem attendere, tanto scilicet attentius, quanto magis est contiguus. Ponas ante oculos, quo hinc excedens suscipi debeas taphum (116); ab obtutibus non recedat sepulcrum; a meditatione ne aufugiat memoria peccatorum, immanitas pœnarum, formido suppliciorum, contemplatio iudicis, sententia illa ultima æternæ perditionis. Hoc est enim stercus, quo ad statum potes revehi pinguedinis; hæc fossa humilitatis, qua fructum referre valeas piæ operationis, videlicet ut conscientia pravitate tangat memoriam cogitationis, et plangens, quod te fecisse recolis, ad fecunditatem operis per defossionem confessionis, et contemplationem fetidæ operationis radix tui redeat cordis.

33. Et ne tempus exactum nimium longissimum, residuum autem ad pœnitentiam æstimans, desperes brevissimum; precor te, considera David, intueri Zachæum, et si est unde [*subuudi redimas*], imitare ipsum; quod si tam pauper es, ut nihil, unde te redimas, habeas, et tam subito te intercipit mortis casus, imitare illum beatum latronem, diutino [*subauli tempore*] latronem, subito confessorem, subito martyrem; diu homicidam, illico paradisi incolam. Imitare Ninivitas veteranos reatus triduana pœnitentia delentes (Jon. iii, 4-10). Ineffabilis enim, inexcogitabilis et incomprehensibilis est bonitas medici cœlestis, nunc alios longa, nunc alios mediocri, nunc alios brevissima satisfactione, omnes vero sola suæ gratiæ benignitate, nullum sua aliqua salvans operatione, sicut audisti in psalmo: *Quia melior est misericordia tua super vitas* (Psal. lxxii, 4). Si enim tempus suppetit, vult ut longos erratus longa maceratione castiget, sicut dicit ad animam: *Ego enim ostendam et, quanta oporteat eum pati pro nomine meo* (Act. ix, 16): quod est tale, quasi diceret, qui diu contra me pugnavit, diutius volo, ut et pro me decertet. Denique jam David peccatum dimiserat, et tamen ejus filium contra ipsius votum occidens,

in exsequiis celebrabatur Feste teste. *Silicernii* autem appellati senes, propterea quod pro decrepitate eorum ætate brevi *silicernium* agendum erat.

(116) *Taphus* a Græco τάφος tumulus, seu sepulcrum. Hoc quidem sensu accipitur a Gerardo in Vita sancti Udalrici episcopi Augustani c. 13. Hic autem indicari videtur feretrum, seu emortualis loculus: sepulcri enim mentio distincte subjicitur. Post pauca scripsimus *potes*, ubi mendose erat *potest*.

aliud autem adversus eum erigi sinens, populum sternens, pœnam adhuc pro peccato intentat. Quod si mediocritas vitæ occurrit, mediocritatem pœnitentiæ non renuit [*subaudi* Deus], tantum ut voluntas non 73 mediocris, sed sit immanis; unde satis provide a sanctis Patribus (117) institutum est in causis pœnitentium non tam considerari debere mensuram temporis, quam doloris. Quod si ipsa hora ultima te subito invadit, dum adhuc spiras, dum palpitas, quantulum vales, emitte vocem confessionis, pœniteat te illuc venisse imparatum. Ne tamen desperes, ne dubites: confidenter clama, ex toto corde supplica. Videt ille in corde, considerat quo affectu clames. Crede mihi veraciter, tibi promitto, quia si viderit, quod non duplici, sed simplici corde pœniteas, et confitearis in ipso articulo mortis, medicinam conferet salutis. Animet ergo dubitatem noxii timoris tanta clementia Conditoris; terreat duritiam obstinati cordis sententia illa Jacobi apostoli, licet universalis, tibi maxime specialis: *Ecce iudex ante januam assistit* (*Jac. v, 9*). Janua enim cuique ille est exitus improvisus, cui sors irrevocabilis illa velut fur assidet captans horam, quam animam in sperate rapiat, et illuc ducat, ubi pro meritis propria recipiat. De hoc fure ab initio natiuitatis debuisti suspectus esse, ne irrueret, ut assollet, immature; quanto magis nunc cum auctoritate quadam iudiciaria adest debite?

34. Noli itaque segniter agere, noli obdormire, ne dormientem te capiat, id est, ab operibus piis vacantem. Audi Apostolum salubri te ab hoc torporis lethargo excitantem voce: *Hora est, inquit, jam nos de somno surgere* (*Rom. xiii, 11*). Ne deinceps ullas dederis ferias; sufficiat. Jam nunc satis cum Judæis sabbatizasti. Pone modum nunc vacationi, et insiste piæ laborationi. Vide ne contingat fuga tua hieme vel Sabbato (*Matth. xxiv, 20*), id est, ne te frigidum a charitate, nec vacantem inveniat a bono opere. Scito quia ultima tibi jam adest hora, jam adest præmanibus te accersens missus: rape quidquid potes quod tecum feras. Hoc autem tecum scias te laturum esse, quod hic studueris præmittere. Scuris ad radicem jam est arboris (*Luc. iii, 9*); arida per maturitatem est arbor, infecunda et infructuosa per torporem; nil superest quin debeat excidi. Excideris statim, dico tibi, excideris; sed vide ne in ignem mittaris. Non potest fieri ut non excidaris, quia conqueritur dominus vineæ, quod terram inaniter occupas. Multæ autem arbores exciduntur; sed in

(117) Apud Burchardum lib. xix, c. 31, hic canon Hieronymo attributus sic effertur: *Mensuram autem temporis in agenda pœnitentiæ idcirco non satis aperte præfigiunt canones pro unoquoque crimine, ut de singulis dicant, qualiter unumquoque emendandum sit, sed magis in arbitrio antistitis intelligentis relinquendum statuunt, quia apud Deum non tam valet mensura temporis quam doloris*. Horum verborum, quæ in antiquis pœnitentialibus inveniuntur, sententia ex sanctis Patribus sumpta est. Augustinus ex, gr. in Enchiridio c. 65: *In actione pœnitentiæ, inquit, ubi tale commissum est, ut is qui commisit a Christi etiam*

ignem non continuo mittuntur: infructuosæ autem in ignem mittuntur. De cæteris autem opera diversa, utensilia diversa, vasula fiunt diversa, quædam etiam optima, et quibusdam licet perraris, auro chariora. Hoc tibi ideo suggero, quia scio veracissime, quod in ista hora, in isto ævo, in ista quam nunc geris ætate debeas excidi; nec volo ut fomentum ignis, sed poculum pretiosissimum sis in manu Regis cælestis. 74 Unde ille Salomon vere pacificus, qui facit pacem inter nos et Deum, et confœderavit terram cælestibus, dignetur libere ea participibus suis potum lætitiæ, id est, tuæ conversionis et salutis gaudia propinare; siquidem calix ejus inebrians valde præclarus est (*Ps. xxii, 5*). Hæc tibi modica quidem quantum ad tuam utilitatem, sufficientia vero quantum ad nostram vacationem, sufficientia dicta.

35. Nunc, quia locus sese tui obtulit causa, dignum et satis ducimus commodum, quædam nobis et tibi generalia ex eodem Evangelio subnectere (118), quæ utrisque Deus concedat prodesse. Verum quia incomparabili oris facundia a quodam, cujus auctoritati non modice succumbit nostra, luculentissime sunt prolata, veremur ea fœdare nostri sermonis admistione ulla. Ita, ut sunt disserta in fine sermonis ab eo, ponemus illibata. Ait (119) ergo quibusdam satis dilucide aliis præmissis, sed a nobis quædam ex his non quidem ut decuit, sed ut ariditas nostri ingenii valuit, in tui specialiter, generaliter autem in nostri multorumque utilitate, sermone, non sensu adeo dissonante sunt recitata, Gregorius (lib. ii in *Evangel.* hom. 31, n. 5): « Sunt, ait, plerique, qui increpationes audiunt, et tamen ad pœnitentiam redire contemnunt, et infructuosi Deo, virides stant in hoc sæculo. Quid itaque cultor vineæ dicat audiamus. *Siquidem fecerit fructum; sin autem, in futuro succides eam* (*Luc. xiii, 9*): quia profecto, qui hic non vult ad fecunditatem pinguescere per increpationem, illic cadit unde jam per pœnitentiam surgere non valebit, et in futuro succidetur, quamvis hic sine fructu viridis stare videatur. *Erat autem docens in synagoga eorum Sabbatis* (*Luc. xiii, 11*). Et mulier quædam, *habebat spiritum infirmitatis annis decem et octo* (*Ibid., 11*). Paulo ante jam diximus, quia hoc erat (120) trinus adventus Domini ad infructuosam arborem quod decem et octo annorum numerus ad mulierem curvam signat. Sexto enim die homo est factus, atque eodem sexto die cuncta opera Domini perfecta sunt; senarius autem numero corpore separetur, non tam consideranda est mensura temporis, quam doloris.

(118) Male in Vulg. *subvertere*.

(119) Verbum ait regitur a nominativo *Gregorius*, quem in hujus periodi finem auctor rejecit. Quod porro subdit, se quædam ex præmissis e Gregorio recitasse sermone, non sensu adeo dissonante, indicat se in antecedentibus, aliis licet verbis, eodem tamen sensu sumpsisse nonnulla ex eadem Gregorii homilia 31 in *Evangelia* lib. ii, ex qua nunc eadem verba recitaturus est.

(120) Cum Gregorio supplevimus erat.

rus in trigonum ductus, decem et octo facit. Quia ergo homo, qui sexto die factus est, perfecta opera habere noluit, sed ante legem, sub lege, atque in initio inchoantis gratiæ infirmus existit, decem et octo annis mulier curva fuit. » Atque post pauca (*ubi sup. n. 7*): « Plerumque videmus quæ agenda sunt, sed hæc opere non implemus; nitimur et infirmamur; mens iudicium rectitudinis conspicit, sed ad hanc operis fortitudo succumbit; quia nimirum jam de pœna peccati est, ut bene quidem (121) possit bonum conspici, sed ab eo quod conspicitur, contingat 75 per meritum repelli. Usitata enim culpa obligat mentem, ut nequaquam possit surgere ad rectitudinem. Conatur et labitur; quia ubi sponte diu perstitit, ibi et, cum noluerit, coacta cadit. » Item: « Si ipsa se anima ad ima appetenda non dedit, contra hanc dæmonum perversitas nullatenus convalescit, et transire per eam non valent, quam contra se rigidam pertimescunt. Nos ergo, fratres, nos viam malignis spiritibus damus, cum terrena concupiscimus, cum ad temporalia appetenda curvamur. Pudeat ergo terrena concupiscere, et dorsa mentium adversariis ascendentibus præbere. Terram semper intuetur, qui curvatus est; et quo pretio redemptus sit, non meminit qui ima quærit. » Item: « Qui gibbum tolerat, ima semper intuetur. A sacerdotio ergo repellitur, quia quisquis solis terrenis intentus est, ipse sibi testis est, quod membrum summi Sacerdotis non est. » Item: « Si virtutum summa operari non possumus, ipse Deus nostro gaudet lamento. Ex ipsa ei justitiæ inchoatione placebimus, qui injusta, quæ fecimus, punimus. » Istud tantum extraviam propositi, amœnitate tam florigeræ viriditatis prati delectatum, me sufficiat processisse.

36. Nunc ad te, ne opus in aliquo videar interrupisse, reversus. suggerendo admoneo, si quidem reverentiam tibi debere pro canitie scio, ut hæc cum superioribus conferas, et negotium tibi ex his

(121) Apud Gregorium ut ex dono quidem. Dein melius quo pretio redemptus, quam in vulgatis Gregorii quo premio sit redemptus.

(122) Flos capiti amygdalus pro canitie capitis,

capessendæ salutis acquiras; et ne inveteratus dierum malorum rite vociteris, dies tuos, jam rogo, ut dimidiare, dum vales, studeas, et spiritu mentis renovari contendas. Et quia hucusque te plus justo carnalibus refudisti in sensibus, te ad te colligas, et novus homo jam saltem nunc, vetere exuto, repue-rascas Deo; annos octoginta aut proximos aut transactos aut insistentes aspicias, supervenientem mansuetudinem Dei ne contempnas, ne correctionem durius sustinens, florem tui capitis amygdalum (122) advertas. Quod si et adhuc locusta, id est agilitas quondam gressuum, tumor pedum aut certe tibi arum jam est impinguata; aut certe secundum poetam.

Lapidosa chiragra

Jam facit articulos veteris ramalia fagi.

B suspectus pavidusque horam illam exspecta, qua ire ad domum æternitatis boni aut mali debeas (*Eccle. xii, 5*); quæ postea, quidquid planctus tui causa acciderit in plateis, nil te juvabit positum in tormentis, qui dum hic superstes esses, tibi consulere, et tibi met contra tantam superventuræ calamitatis angustiam consilium capere, dum irremutabile id esse optime scires, detrectasti. Interim ergo dum opportunitas flendi fructuose, dum tempus acceptabile, dies adhuc salutis, 76 dum vivis, dum adhuc a Iudice (123) sustineris, hortor ut in melius conitaris. Dum ille securis differt ictum, tu de te cape consilium; dum ille suspendit vindictam, tu corrige vitam. Non est apud Deum difficilis aut tarda conversio, cui ipsa justitiæ placet inchoatio. Væ autem illi, cui non conceditur ante corrigi, quam defungi: magnam enim, ut dicit qui superius, contumaciam contemptæ mansuetudinis et gratiæ, major sequi solet ira vindictæ, et diutius exspectatus, durius feritur non conversus; et quam largiter prorogatur misericordia in præsentem, tam severe ingratis intentatur iudicium in futuro.

senectutis indicio accipitur; flores enim amygdalæ albi sunt.

(123) Legebatur in Vulg. a vidice, male. Levis-sima litterarum mutatione emendavimus a iudice.

INCIPI' LIBER TERTIUS.

Continet istud hæc præloquium: I. Rex es? delectatio regia te instruat. II. Discerne qua intentione quis quid faciat. III. Non virtutis prætextu aliarum rerum, quæ sunt dissonæ, palliare. IV. Tinendo Deum rege tibi commissa. V. Catholicam esse Ecclesiam, et catholicam ejus esse gratiam. VI. Ut non rex dedignetur subdi Dei iudicibus. VII. Quod opprobrium et subsannatio facti sumus. VIII. Quod sicut sunt episcopi sortes sanctorum ministerio ordinis, ita sint et privilegio honoris. IX. Spiritum sanctum negligentem etiam episcopo adesse sæpe. X. Quod a nemine nisi a solo Deo valeat iudicari episcopus. XI. Oratio sub altari constitutorum. XII. Trifaria divisio florum Ecclesiæ.

1. Superioribus duobus libellis temporum, personarum, officiorum, sexuum, vel ætatum præloquii, quanta valuimus brevitate, etsi non quanto decuit lepore, Deo donante, transcursum, nunc dignitatum, ordinum vel affectuum vastos, et sæpe ideo per

(124) Construe: nunc tentantes (transcurrere) per æstus vastos, et ideo sæpe naufragos, quia refertissi-

naufragos, quia abundantissimis promontiorum cautibus refertissimos æstus tentantes, flatibus nos committentes adversis, ipsum obicem opponimus Christum, tricipiti voluminum lintre eosdem gestientes sulcare, si tamen illius non desit remigium (124), mos cautibus abundantissimis promontiorum; per æstus, inquam, dignitatum, ordinum, vel affectuum,

cujus in isto eomagis flagitamus nobis necessarium adfore auxilium, quo scit nos id opus assumere tanto dubitantiis, quanto periculosius. Nam ex uno latere superni spectatoris, ex alio sali hujus immodice ferventis veremur procellam; navisque nostræ, cujus jam fracto remo, amisso 77 clavo, fessus multigenis collisusque scopulis, sopitis viribus, non quidem scapha portatus, sed unda jactatus, tremulis linguam ipsam mordens dentibus, in uno (125) brevium jacet nauclerus, omnimodis jacturam tenemus [l. timemus], cum hunc ei miserabilem incursum, propter præcipitem cursum, dum cavere ancipitem nescivit excursum, contigisse noverimus (126). Quamquam enim Scriptura dicente: *Lingna sapientium sicut stimuli, et sicut clavi in altum defixi (Eccles. xii, 11)*; noverimus divinæ auctoritatis ita constantissimam constantiam, ut nulli parcere, neminem noverit palpare; tamen novimus ab ipsis quoque urbanæ scientiæ viris hodie summa diligentia observari, quid cautius, quam quid proferant verius; utilius æstimari quod docet comicus, quam quid interminatur Dominus; pluris pendì dictum:

Obsequium amicos, veritas odium parit.

(TERENT. *Andr.* I, 1), quam qui me erubuerit et meos sermones, et hunc filius hominis crubescet, cum venerit (Luc. ix, 26); et forte illud, quia quasi disertius, ideo putatur utilius; quia pompaticum, ideo judicatur saluberrimum; istud, quia foliorum venustate, quin potius vanitatis opacissima densitate nudatum, ideo sæculi prudentibus seu simplex, atque, ut ita dicatur, rusticum, vili penso ducitur dignum, cum nec minus cautelæ eis videatur afferre negotium suspectius (127) dicentium: *Videntibus, nolite videre; et aspicientibus, nolite aspiciere nobis ea, quæ recta videntur; loquimini nobis placentia, videte nobis errores (Isai. xxx, 10)*. Verum magistra eadem, quæ et via est, Veritate, atque per quendam de se ipsa dicente: *Hæc via, ambulate per eam [supple et non declinetis], neque ad dexteram, neque ad sinistram (Isai. xxx, 21)*, satagamus hac arte sermonem moderari nostrum, ut nec ad dexteram altiora nobis præsumptive tentantes usque ad sinistram declinemus, falsitati timide cedentes: quo fit, ut ita loqui quanquam absurde liceat, ut nec Terentius alicujus minus provide odium in nosmet excuissis, nec Christus alicujus amicitiam minus libere notet veritati prætulisse. Quod ne contingat, inter utraque hæc cauto gaudientes vestigio, sic tan-

committentes nos flatibus adversis, opponimus ipsum obicem Christum, gestientes sulcare eosdem lintre tripiti voluminum) id est, tribus aliis libris tertio, quarto et quinto), si tamen non desit auxilium illius, etc.

(125) Brevia dicuntur loca maris vadosa et navigantibus periculosa; unde Virgilius *Æneid.* I.

..... Eurus ab alto
In brevibus et syrtes urget.

(126) Construe: *et timemus omnimodis jacturam navis nostræ. cujus nauclerus jam fracto remo, amisso clavo, fessus et collisus scopulis multigenis, sopitis viribus, non quidem portatus scapha, sed jactatus unda, mordens ipsam lingnam dentibus tremulis, jacet in*

A gamus dignitatis chordam, ut citharædi (128) taceamus personam; sic alloquamur ordinem, ut ordinati omittamus nomen, sic affectum, ut charitatis non patiamur defectum, cujus hic magnopere quærere debemus profectum; præsertim cum nec defuturam osorum credamus invidiam, qui nostram hac etiam in parte reprehendere non dubitent audaciam, cum præter auctoritatem, salva officii reverentia, haud aliquam, nullam quoque nobis noverint suppeditare scientiam, cujus hic quoque rei enormem satis capere valeant conjecturam.

Tit. I. — *De regibus*

2. Rex es? Dignitas, rogo, ipsa te dum delectat, instruat. Sunt quædam regalis ordinis insignia, quibus sine, etsi nomen utcunque, re tamen vera certe non potest consistere dignitas tanta. His ergo utere, his exercere, his exornare. Esto prudens, iustus, fortis et temperatus. Hac quasi quadriga vectus regni fines, perlustra; hoc 78 denique curru ista utere in via, ut cum sanctissimo Elia vel vocari merearis auriga (*IV Reg. II, 12*). Hoc quadruplici munitus thorace, hostibus ne cuncteris imperterritus occurrere; nec enim poteris aliquibus adversis devinci, si tanta tuitione vallari merueris. Tit. II. — *Discernendum qua intentione quis quid faciat.*

3. In primis itaque, antequam scilicet tentemus alia tuæ serenitati congruentia, de his singulis tam te, quam omnes, qui sunt in sublimitate constituti, volo instruere: hoc adjiciens. ut sollicitè studeat quis discernere, quid qua intentione faciat. Ut enim et experimento ex nobis ipsis, et lectione ex antiquorum cognovimus dictis, plerumque vitia virtutes se esse mentiuntur. Unde satis pulchre Seneca in proverbiiis, *Timidus*, ait, *se cautum vocat, sordidus parcum. Calliditas* enim, ut et quidam ait nostrorum, *prudencia vult sæpe videri*, videlicet ut, dum aliquem dolo capimus, prudenter nos fecisse gratulemur; quod contra Psalmista (id quod et Petrus de Christo [*I Petr. II, 22*]): *Qui loquitur veritatem in corde suo, qui non egit dolum in lingua sua (Psal. xiv, 3)* nostrorumque quidam, *Dolus*, ait, *in corde, quanto apud homines prulentius callet, tanto apud Deum stultius decipit*. Itemque Psalmista: *Inimici ejus terram lingent (Psal. lxx, 9)*. Terram quippe lingere, est sermonis suavitate ab aliquo terrenum aliquid auferre. Quod vitium cum urbanitas a quibusdam deputetur sæcularium, tanto a piis mentibus est sollicitius cavendum, quanto hoc testimonio uno brevium; *timemus, inquam, navis jacturam, cum noverimus hunc miserabilem incursum contigisse et propter cursum præcipitem, dum nescivit cavere ex cursum ancipitem.*

(127) Negotium suspectius, quod scilicet majorem suspicionem affert.

(128) *Citharædi* voce regem designat, quem in sequentibus suppresso nomine perstricturus est. Hunc autem fuisse Hugonem Italiæ Regem, a quo captus et in Papiensem turrim conjectus fuit, deinceps patebit. Porro *ordinis* nomine episcopatum intelligit; nonnullos enim episcopos ejusdem, quo ipse eminebat, ordinis, dissimulatis pariter nominibus identidem vellicabit.

discimus Dei specialiter vocari inimicum, qui suadente suaviloquio per falsiloquium decipit proximum, aut possessis hac eum simulatione spoliatis, aut, quod pejus est, eundem ipsum perfidi proditoris exemplo sugillans, juxta illud: *In ore suo pacem cum amico loquitur, et in occulto ponit ei insidias* (Jerem. ix, 8). Et dicentes, *Pax, pax, cum non esset pax* (Jerem. vi, 14); et: *Sub lingua ejus labor et dolor, sedet in insidiis cum divitibus in occultis, ut interficiat innocentem* (Psal. x, 7, 8). Et quibusdam intermistis aliquanto post: *Insidiatur, ait, ut rapiat pauperem, rapere pauperem, dum attrahit eum* (Ibid., 9); item alio: *Molliti sunt sermones ejus super oleum, et ipsi sunt jacula* (Psal. lrv, 22); speciemque ad genus more usitato transferens, præmiumque debitum promens: *Tu vero inquit, Deus, deduces eos in puteum interritus* (Ibid., 24). Job autem tanto terribilius, quanto expressius: *Simulatores et callidi, inquit, provocant iram Dei* (Job xxxvi, 13). Ubi notandum quod non merentur, sed provocant, ut aliquid (129) formidosius inesse intelligas, dixit. Verendum autem, ne provocetur adeo, ut resistere ei valeat nemo, ne dicatur, *Vivo ergo, dicit Dominus, quia non expiabitur iniquitas hæc victimis et muneribus usque in sempiternum* (I Reg. iii, 14).

4. Quam scdum autem cuilibet hoc sit vitium sectari Christiano, etiam antiquorum monstratur exemplo, qui non divino timore, sed naturali honestatis amore, definierunt turpem omnem dolo quæsitam vitiorum fore. Insantia 79 quoque impatientiæ foriitudo vult sæpe parere [id est apparere]; fortem enim se quisque ambit videri, cum percutit pugno, victus convicio. Sed stultum est, ut ait peritissimorum quidam, hominem victum fortem dicere. Sciendum etiam phreneticos plus sanis sæpe viribus posse. Virtus, juxta Augustinum, eo pluris æstimanda, quo plura contemnit. Crudelitas quoque impietatis, et ipsa ambitio ardentissimæ cupiditas, trophæum invadere aliquoties nituntur æquitatis; videlicet cum quis satisfacit iræ, et putat se servire justitiæ, aut etiamsi justum sit quod agit, quæstus illud gratia facit, contra interdictum illius, qui præcipit dicens: *Juste quod justum est exsequeris* (Deut. xvi, 20). Desidia etiam temperantia vult nonnumquam videri; videlicet cum quid præcipitanter agere vitamus, sed id moderari per discretionem nescimus; ea etiam quæ agenda erant, minus providi, desidiose inacta [id est infecta] dimittimus, dumque vitium metuimus, vitium incurrimus. Sæpe enim, cum quis moderari nititur iram, incurrit negligentiam; cum plerumque vitia non coercere, majoris sit criminis quam ulcisci, et delinquentem negligere non minus sit, quam odisse. Aliquoties doli Scyllam caventes, stultitiæ incurrimus Syrtis; fortiter persæpe exsequenda vitantes, segnitias vitio servimus torpentes.

5. Verum quid affert earum cognoscere æmulas, si contingat, et ipsæ quæ sint, certis indicibus per-

A nescire virtutes? Definiamus igitur quæ sint ipsæ, et luce fulgurantius parebit, quid non sint ipsæ. Injustitia est, ut jam a majoribus est diffinitum, habitus animi pro communi utilitate servatus, suam cuique tribuens dignitatem; unde proprie justitia dicitur, quasi *juris satus*. Jus autem est propria lex; et justus qui jus, id est, propriam legem, custodit, vel qui quod proprium est unicuique impendit, ut illud Domini: *Reddite quæ sunt Cæsaris Cæsari, et quæ sunt Dei Deo* (Matth. xxii, 21). Prudentia est rerum bonarum malarumve verax scientia. Temperantia est adversum libidines, aliosque non rectos impetus animi, firma et moderata dominatio. Hæc et modestia vocatur, quia cum modo vel mensura omnia agit, Fortitudo est considerata periculorum susceptio, et laborum firma perpessio. Hæc quatuor ita regales proprie noscuntur esse virtutes, ut cum his quilibet etiam rusticus, rex non incongrue dici; sine his, nec ipse universam pene monarchiam obtinens mundi, quanquam abusive, rex valet juste vocari: male enim imperando, ut ait qui supra, summum imperium amittitur. Quantum autem his amiciri, non solum regibus, sed etiam omnibus prosit hominibus, testatur dicens in sapientiæ laudibus: *Sobrietatem enim, et sapientiam docet, et justitiam, et virtutem quibus nil utilius in terra est hominibus* (Sap. viii, 7): ubi *sobrietatem* temperantiam, *sapientiam* esse quam et nos posuimus prudentiam, *virtutem* fortitudinem, diligens lector attendat. Beatus autem cui dicitur: *Omnibus his velut vestimentis indueris*.

TIT. III. — Vitia non pallianda.

6. His ita non inconsideranter, ut credo, præfactis, nunc si qua sunt dicenda, ita recipere ne aspernetur amplitudo tua, ut dum aperta fuerint diu forsitan ignorata, corrigantur neglecta. Primum itaque rogo te, ne ipsas quomodo velis degenerare virtutes, prætextuque aliarum quarumlibet rerum, quæ forte sunt dissonæ, palliare. Esto dico prudens, non callidus; quamvis et calliditatis nomine prudentia sæpe solet intelligi ut est illud: *Callidi est intelligere viam suam* (Prov. xiv, 8), fortis, non superbus; temperatus, non deses aut remissus; justus, non crudelis, Honora itaque Deum, rege primum teipsum, imo ipsi rectori commenda teipsum. Vide quæ arbores majori impulsu agitant ventorum; considera, quæ gravius ruunt ædificia, et ne illud incurras, quia *judicium durissimum in his qui præsumunt* (Sap. vi, 6); et, *potentes potenter tormenta patientur* (Ibid., 7); et, *fortioribus major instat cruciatus* (Ibid., 9). Amplexere sollicitus, quia *beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur* (Matth. v, 7); ut simul possis evadere illud quia *judicium sine misericordia his qui non habent misericordiam* (Jac. ii, 13); et intelligere, quia nullus miser, nisi qui misereri noluerit. Et ne fortem te putes, cum percutis gladio, victus vitio, nec multum læteris, cum plurima tibi subijcis; audi

(129) Legendum forsitan et *formidosius a formidosus*.

multum ante nos dictum : *Ante ipse subjicitur, qui vult alios habere subjectos.* Cui vero subjiciatur, tibi relinquo disquirere, cum Dominus te possit satis hinc congrue dicendo docere : *Nemo, inquit, potest duobus dominis servire (Matth. vi, 24) ; et : Non potestis Deo servire et mammonæ (Ibid.).* Et Apostolus : *Non regnet, inquit, peccatum in vestro mortali, corpore (Rom. vi, 12) ; et : Qui facit peccatum, servus est peccati (Joan. viii, 34) ; et : A quo quis superatur, ejus est et servus (II Petr. ii, 19).* Et in Daniele : *Princeps inquit, regni Persarum restitit mihi (Dan. x, 13).* Non enim sine causa dicuntur dæmones fornicationis et superbix, vel cæterorum vitiorum spiritus, nisi quia habent subjectos quibus dominantur, eisdem scilicet vitiis servientes.

7. Quod cum evidentissime didiceris, considera quid per prophetam Dominus dicat : *Væ qui jungitis domum ad domum, et agrum agro copulatis usque ad terminum loci. Nunquid vos soli habitatis in terra ? In auribus meis sunt omnia hæc, dicit Dominus exercituum (Isai. v, 8, 9).* Atque post pauca : *Propterea dilatavit, inquit, infernus os suum, et aperuit absque ullo termino, et descendit fortes ejus, et populus ejus, et sublimes gloriosique ejus ad eum (Ibid., 14).* Itemque : *Næ qui justificatis impium pro muneribus, et justitiam justi aufertis ab eo, Propter ea sicut devorat stipulam et ligna ignis, et calor flammæ exurit, sic radix eorum quasi favilla, et germen eorum ut pulvis ascendet (Ibid., 23).* Considera itaque, rogo, quam grave sit cupiditatis crimen, quod et te et populum tuum, totumque potest consumere germen. Quod si cuncta cedunt ex sententia, si omnium adversantium tibi subito supplicant colla ; nulla inutilis gaudii te exinde pulset jactantia. Memento hujusmodi a Psalmista illi promissa, quem divina justitia despexit : *Auferuntur, inquit, judicia tua a facie ejus, omnium inimicorum suorum dominabitur (Ps. x, 5).* Scito etiam a medicis, desperatis nil prohiberi, quod desiderant esui.

Trt. IV. — *Episcopi quam honorandi.*

8. Tu potius time Deum, regem, imo nutri populum tibi commissum, deprecare sanctos, venerare episcopos ; noveris illos tibi, non te illis esse prælatos ; et, ut amplius dicam, deos tibi a summo et uno et singulari Deo, et angelos ab ipso magni consilii Angelo esse datos. Quod si me putas mentiri, antecessorem tuum interroga Constantium, interroga psalmum ipsum, interroga Dominum. *Vos, ait ille (Constantinus) jam factus, nobis a Deo dati estis dii, et conveniens non est, ut homo judicet deos (RUFIN, l. i, c. 2).* Psalmista vero *Deus, inquit, stetit in medio deorum (Psal. lxxxii, 1), atque aliquanto post : Ego dixi, dii estis (Ibid., 6) ; et : Deus deorum Dominus locutus est (Psal. xlix, 1) ; ipseque Dominus ad Moysen ait : Ecce constitui te deum Pharaonis (Exod. vii, 1) ; et : Diis ne detrahas (Exod. xxii, 28) ; itemque : Applimate illum ad deos (Ibid., 8).* Et rursus in Psalmo : *Qui facit angetos suos spiritus, et ministros suos flammam ignis (Psal. ciii, 4), id est, præ-*

A dicatores suos et spirituales, et charitate facit ferventes. Et per prophetam : *Labia sacerdotis custodient justitiam, et legem requirent ex ore ejus, quia angelus Domini exercituum est (Malach. ii, 7).* In Apocalypsi Joannis cum audis angelos septem ecclesiarum, nullos alios intelligas quam episcopos earum. In Evangelio quoque quid dicat, quam potestatem eis tribuat, adverte : *Quæcunque, inquit, ligaveritis super terram, ligata erunt et in cælo ; et quæcunque solveritis super terram, soluta erunt et in cælo (Matth. xvi, 19).* Hoc idem, licet sparsim, et in psalmo jam et Propheta peroraverat : *Nimis honorati sunt amici tui Deus, nimis confortatus est principatus eorum (Psal. cxxxviii, 17).* Quorum ? Apostolorum, evangelistarum, episcoporum, clericorum, monachorum sæculo renuntiantium, qui, quia nolunt aliquid habere in mundo, jure cum Deo principantur et judicant de mundo, malentes aurum habentibus imperare quam aurum habere. *Principes, inquit, populorum congregati sunt cum Deo Abraham, quoniam fortes terræ vehementer elevati sunt (Psal. xlvii, 6).* Ecce habes manifestissime quia principes populorum ipsi sunt dii terræ. Sed quis est iste principatus ? Ad quid est iste principatus ? *Ad alligandos, inquit, reges eorum in compedibus, et nobiles eorum in manicis ferreis, ut faciant in eis iudicium conscriptum (Psal. cxlii, 8).* Ecce quem acceperint principatum, ad quid acceperint, quomodo confortatus est ipse principatus. Quo ? hic et in futuro ; qua ? per omnem mundum. Ubique Christus adoratur, sacerdos post ipsum excolitur, imo in sacerdote Christus honoratur.

Trt. V. — *Una est catholica ecclesia.*

9. Ne quis ergo Jerusalem, Romam, Alexandriam, vel aliam quamlibet in hac prærogativa accipiat, cæteras excipiat : Catholica est Ecclesia, catholica et ejus est gratia. Non sunt plures, una est, quæ eam continet, petra, unica est Ecclesia. Sic enim de ea dicitur, *Una est matri suæ (Cant. vi, 8), id est, regeneratrici gratiæ unica est lex universæ. Licet consuetudines pro ritu et proprietate gentium sunt discretæ, uno spiritu omnes consecrantur, sicut et uno baptismate omnes lavantur. Et licet divisiones sint gratiarum, siquidem excellunt alii alios in Ecclesia, sicut et in cælo ordines, non tamen divisi datores ; unus est enim dator, operator unus, idemque qui solus Deus essentialiter. Imo id, quod comprehendere non potest, quodque melius mirando et credendo, quam cogitando, ratiocinando, vel loquendo proferimus, id est, substantialem esse, vivere, posse, sapere et intelligere, semper idem manens dividit singulis prout vult, quomodo vult, per quos vult, et ideo dicitur : *Non est potestas, nisi a Deo ; quæ autem sunt, a Deo ordinatæ sunt.* Ideo ejus ordinatione est institutum, quæ cui potestati congruum præbeat privilegium, quæ cui præferatur vel supponatur, ut videlicet ea summa sit potestas, quæ cuncta, utpote quia a se creata, ditribuit, ordinat, gubernat et continet universa ; eam illa sequatur,*

quæ ab ipso cæteris prælata dicendo, quantum scilicet tacitis supercælestibus, venit ad cælestia, quæ a nobis vocantur ecclesiastica: *Quæcunque ligaveritis super terram, erunt ligata et in cælis* (Matth. xvi, 19). Non enim dixit, *aliquacunque* ligantibus vobis erunt ligata, ut subintelligere tibi optio daretur, aliquacunque ab hac lege manere inconcessa; sed *quæcunque*, id est, *omnia quæ ligaveritis super terram, erunt ligata et in cælo*. (130) Huic autem quæ superferri, cum nil videatur in ejus suppositione residui, nec aliquid nisi per eam rite vel Christiane videatur quod cætera supposita ordinet, institui, invenire adhuc nec cogitando, nec ratiocinando, nec legendo valuimus.

10. Huic tamen si contradictorem forte aliquem invenimus, proferat de divinis Scripturis, et credimus; tantum ne Spiritum sanctum a Patre et Filio procedentem, atque ubi vult spirantem, ab homine dari posse audiamus; quod nec angelo dicenti assentimur, quin potius dicentem cum apostolo anathematizamus (Gal. i, 8). Nam et quod quasi robor invincibile in hoc opponitur, id est illud ejusdem: *Charissimi, subditi estote omni humanæ creaturæ, sive regi quasi præcellenti* (I Petr. ii, 13), aliquid valeret ad id instruendum, si diceretur Deo præcellenti, aut episcopis præcellenti; nunc vero hoc tacito intelligendum solummodo terrenis illum præcellere; et ideo ut justitia teneatur, debitum ei, id est, majorem cæteris creaturis terrenis, nec tamen cælestibus honorem deferendum; sed et hoc non propter se, sed propter Deum servata reverentia sublimium potestatum, quibus et ipsa humana potestas, et omnis præcipitur anima fieri subdita; quæ non sunt aliæ, nisi quæ per Spiritum sanctum in apostolis eorumque successoribus potestatem judicandi, ligandi ac absolvendi ab ipsa summa potestate acceperunt de omnibus.

TIT. VI.

11. Talibus igitur, o rex, subdi ne dedigneris, quia velis nolis, ipsos deos, ipsos angelos, ipsos principes, ipsos judices habebis. Ipsi te solvere, ipsi valent ligare; nam tu super aliquos, illi super te et super omnes. Excole itaque eos quanta potes veneratione, ut et illi te excolant condigna remuneratione. Vide ne aliquam tibi eis contingat injuriam inferre, quin potius ab altero illatam, quantum pervales, et ratio dicat, vindicare stude. Noli quolibet negotio Spiritum sanctum, qui in eis est, contristare (Ephes. iv, 30), ne non tibi expediat. Vide, recole, si legisti; vel si non, lege in libro Genesis, quid Dominus pro eis sub persona Abraham et Saræ (Gen. xx, 3), et rursus Isaac et Rebecæ (Gen. xxvi, 11), itemque Jacob Laban fugientis (Gen. xxxi, 29), dederit comminationis; et assume in cautelam tuæ actionis arcam etiam Testamenti, quæ illos significat mystice, ab Allophylis captam, et in templo Dagon po-

(130) Hic locus sic construendus: *Adhuc autem nec cogitando, nec ratiocinando, nec legendo valuimus invenire ulla, quæ possint superferri huic (scilicet*

Asitæ (I Reg. v, 2). Aspice, et tibi provide, prospice, non dissimulans quid illis contigerit cogitare. Ipsam quoque arcam, quia bobus calcitrantibus inclinatam, Oza, qui interpretatur *robustus Domini*, erigere voluit, quid mererit perpende (II Reg. vi); **83** et si quod forte negligentis declinatum [id est declinationem] vitæ eis videris inesse, vide, ne per te eos emendando velis relevare; ne, dum robustus videri ambis Domini, fias jugulum sericulis angeli (I Paral. xxi). Prophetam etiam in Bethel transmissum, et propter inobedientiam a leone devoratum conspice (III Reg. xiii, 24); et præter manum regis aridam (Ibid., 4), considera etiam in fera illa irrationabili quanta veneratione debeas tu rationalis vivos excolere, quandoquidem illa nec asinum pro sua culpa mortui ausa est usurpare (Ibid., 24). Quinquagenarios etiam duos Eliam maledicentes aspice, et ignem iræ cælestis verere (IV Reg. i, 10, 12). Quadraginta quoque pueros in Bethel Eliseo illudentes perpende (IV Reg. ii, 24), et a detractone et læsione prophetarum, quod utique ipsi sunt, linguam, vim et manus contine. Quod si forsitan ambisti, si præsumpsisti, si usurpasti, ut jam exempla proposita sufficiant, aut forte ab his ascitus [id est provocatus], aut tua vi elatus, ut eis te prælatum, cum non esses, crederes; siquidem nec homo Deo præferri, nec terrestri cælesti præponi, nec vermibus angelo principari, nec rex regi, sed præstantiori, debet aut valet omnino dominari; sufficiat tibi ad hoc illorum peccato tuo malo te esse perductum. Attende, ne a pessimo auriga in pejus actus tentes aliquos illorum, etiamsi sint toto orbi infantes, tantum sint in fide catholica stabiles, aliquibus tradere suppliciiis more servorum, cum potius ipsi jure debeant fungi dominorum. Scias usum hunc fuisse, non quidem Catholicorum, sed illorum quorum pars longe sit a tua, tyrannorum. Quod si negligentia pravæ alicujus eorum consuetudinis exposcit ut debeant tundendo produci, ut tuba ductilis in Ecclesia sint Domini, cave tu malleus fieri, quia dum tuba producitur, malleus hebetatur. Nam etsi Dominus propitius vindicat in omnes affectiones eorum, et visitat in virga iniquitates eorum, et in verberibus peccata eorum (Ps. lxxxviii, 33) noli tu virga fieri. Audi dictum esse: *Qui parit virgæ, odit filium* (Prov. xiii, 24). Time igitur, ne dum cuilibet eorum paritur per te castigato, quia dilecto, tibi non parcat disrupto quia despecto; et dum ille per emendationem, quia dilectus, proficit ad hæreditatem, quia despectus, tu delicias per impietatem ad perditionem. Scopis enim verruntur palatia, sed ipsæ focis attritæ adhibent fomenta. Aurum etiam igne purgatur, non consumitur; ligna vero, quibus ignis nutritur, in favillas rediguntur.

12. Sed flagellantur, ais, filii optime placentes (Hebr. xii, 6); quid mirum si flagellantur servi ne-
potestati; cum nil residui videatur in suppositione ejus, nec videatur rite, vel Christiane instituti per eam aliquid, quod ordinet cætera supposita,

gligentes? At, inquam, licet sint negligentos, non sunt tamen de conditione illa servili, qui passim debeant a quovis flagellari. Audenter quidem tibi **84** quid sint et quasi insolenter enumerando, ne non scias et (131) offendas, pronuntio, sed tamen tanto liberius, quanto non ex me, sed ex divinis proferens auctoritatibus. Miraculum autem, si tanta et tam ineffabilia, et etiam ipsi, qui his fruitur, incomprehensibilia, ab homine possunt conferri! Quid Deus distat, vel quid opus [f. ipsum] ipse sit rogari, si tanta pulvis valet largiri? Quod cogitare, quod est aliud quam in cælum vole conscendere? (*Isai. xiv, 13*). Quod dicere, quid nisi super astra cæli (*Ibid.*), quod utique episcopi, si tamen sunt quod dicuntur, exaltare est solium? Quid conari, nisi ascendere super altitudinem nubium (*Ibid.*, 14), quod propheta referente testis est Deus eos esse, dicens: *Mandabo nubibus meis, ne ptuant super eos imbrem* (*Isai. v, 6*), et ideo se similem æstimare? Dii sunt, Domini sunt, Christi sunt, cæli sunt, angeli sunt, patriarchæ sunt, prophetæ sunt, apostoli sunt, evangelistæ sunt, martyres sunt (132), uncti sunt, reges sunt, principes sunt, iudices sunt, non tantum hominum, sed et angelorum; arietes gregis Domini sunt, pastores ovium, non quarumcunque, sed Christi sanguine lotarum, sunt; doctores sunt, præcones venturi iudicis sunt, speculatores sunt, pupilla oculi Domini sunt, amici Dei viventis sunt, filii Dei sunt, patres sunt, luminaria mundi sunt, stellæ cæli sunt, columnæ Ecclesiæ sunt, medici animarum sunt, janitores paradisi sunt, claves cæli portant, reserare et claudere cælum valent, nubes [supple sunt] quas Dominus ascensum suum posuit, bases, super quas tota jacet structura templi Dei, Qui ergo aliquem horum, ut omissis brevitatis studio cæteris, saltem de isto ratiocinemur, uno impulsu movet aliquo, quid, rogo, de superposito agit ædificio? (*Psal. ciii, 3*).

13. Clamat pro eis Dominus, minatur pro eis Dominus, pugnat pro eis, etiamsi necias, Dominus. Clamat, inquam, clamat, non dissimulat, non tacet, ne tu forsitam dicere possis: Non novi; clamat et dicit: *Nolite tangere christos meos* (*Psal. civ, 15*). Et hoc tibi, ut scias, ut caveas, ut respicias, imo ne agere tentes, ne præsumas, ne audeas, ne tangas, verum nec detrahas. Vociferatur enim, et hoc intonat, et hoc clamat: *Dii, inquam, ne detrazeris* **D**

(131) In Vulgatis corrupte ostendas. Construe vero et explica: *Audenter quidem, et quasi insolenter enumerando pronuntio tibi, quid (illi episcopi) sint, ne non scias, et offendas; sed tamen pronuntio tanto libentius, quanto proferens non ex me, sed ex auctoritatibus divinis. Miraculum autem, si tanta (quæ scilicet de episcopis mox proferet) et tam ineffabilia, et ineffabilia etiam illi ipsi qui fruitur his, possunt referri ab homine, ex gr., a rege, a quo fieri dicebantur episcopi. Quid Deus distat ab homine, vel quid opus sit ipsum Deum rogari ut in electione, vel consecratione episcopi rogatur, si pulvis valet largiri tanta? Quod cogitare (male in vulg. quid cogitare,*

A (*Exod. xxii, 28*). Ne ergo excuses te nescisse. Eos autem ipsos confortans et animans, et ne timeant roborans, *Nolite, inquit, timere, sed confidite, quia ego vici mundum* (*Joan. xvi, 33*). Ego, inquit, ego. Ego Deus vester, ego pater vester, ego frater vester, ego caput vestrum, ego ipse per naturam, quod vos per officium, ego particeps vestri, ego Christus, ego unctus, ego pastor, ego sacerdos, ego episcopus, ego pontifex summus, ego Rex regum, ego vici mundum. Quem **85** timetis, victus est; quem formidatis, sub pedibus vestris jacet. Et ut approbes, leva quilibet metuens [*id est* quicunque es metuens], et forte in carcere (183) sub vinculis gemens, leva manum, erige signum, tropæum exere, vexillum demonstra, labarum porrige. Videbis, ille fastus, illa altitudo, illa superbia, illa torosa cervix, illud filiarum Babylonis collum erectum, illa turris Sennaar, mœnia Jericho, muri Cariathsepher firmissimi quid agent, quid conabuntur, quomodo cedent, supplicabunt, nutabunt, corruent, confundentur, acclinique et humiles mente respectum, injuriatum, vilipensum, carceratum, ligatum, nudum, famelicum, sitibundum, miseriarumque omnium copia refertissimum adorabunt. Vos enim testes mei estis (*Luc. xxiv, 48*), et qui vos spernit, me spernit, et qui vos constrictavit, me contristavit (*Luc. x, 16*), et qui facit injuriam, recipit quod inique egit (*Coloss. iii, 25*), et qui tangit vos, quasi qui tangit pupillam oculi mei (*Zach. ii, 8*).

TIT. VII.

14. Sed tacti sumus, elisi sumus, spreti sumus, **C** im̄pulsus sumus, versati sumus, cecidit, quæ super nos videbatur stare, structura; *possederunt nos, Domine, absque te* (*Isai xxvi, 13*). *facti sumus opprobrium vicinis nostris, subsannatio et illusio his qui sunt in circuitu nostro* (*Psal. lxxviii, 4*), exemplum, spectaculum, fabula, et canticum eorum tota die (*Thren. iii, 14*). *Intelligite, inquit, insipientes in populo, et stulti aliquando sapite; qui plantavit aurem non audiet, et qui finxit oculum non considerat?* (*Psal. xciii, 8*). *Quid autem miramini si mundus vos odit, qui et me priorem vobis odio habuit?* (*Joan. xv, 18*). Nam (*Ibid.*, 19) *de mundo fuissetis, utique quod suum erat diligeretis*. Quid amicitiam inimici captatis, cum avellere vos nec ego velim a consortio capitis, nec ipse mundus dignos vel suis iudicet amicitias? Videte ne recusare videamini esse in corpore, si non vultis

et mox quid dicere), quid est aliud quam velle conscendere in cælum? Quod dicere quid est, nisi exaltare solium super astra cæli; quod utique sunt episcopi, si tamen sunt quod dicuntur? quid est, nisi conari ascendere super altitudinem nubium; quod eos esse, referente propheta, testis est Deus dicens: *Mandavi, etc., et ideo æstimare se similem? Dii sunt, Domini sunt, etc.*, Hæc autem omnia sunt illa tanta, quæ de episcoporum prærogativis ex divinis auctoritatibus se prolaturum affirmavit.

(132) Mendose in editis vinciti.

(133) Hæc Ratherium ab Hugone rege in carcere Papiensi detentum respiciunt.

odium mundi sustinere cum capite. Quid enim vobis faciunt, quod non mihi majoribus meis jam non fecerunt membris? *Si me persecuti sunt, et vos persequentur* (Joan. 134) ego vobiscum usque ad consummationem sæculi sum (Matth. xxviii, 20), ita nec deerunt, qui me in vobis odio habeant, persequantur, sermonemque vestrum, non quia vester, sed quia meus est, contemnant: nam si vester, id est, sæcularis, carnalis, viliisque favens esset, utique amaretur. Quid ante messem colligere zizania trulitis (Matth. xiii, 20), non caventes ne simul et triticum cum ipsis eradicetis, cum etiam in tali facto periisse sæpe pium pro impio videritis? *Mihi potius, mihi vindicta, ego retribuam*, dicit Dominus (Hebr. x, 30).

TIT. VIII.

15. Verum si calumniaris ea, quæ de sanctis scripta sunt, ad nos, qui longe infra pecces eorum jacemus, me non debere convertere; ad hoc respondeo, quoniam in hoc sæculo sicut sumus eis consortes ministerio ordinis, ita et consortes et dignitate nominis et privilegio honoris. Quod si nostram ad illorum studuerimus vitam componere, erimus participes et gloriæ sempiternæ. Quod si aliter, quod absit; illic separabimur, qui hic communis honoris et ministerii officio fungi videmur. Nam si aliter esset; quid illa, quam regendam suscepimus, Christianitas valeret? Et si eodem, quo illorum, noster non sanctificaretur spiritu pontificatus (135); quid prodesset, quod nostro ministerio sacramento chrismate **86** baptizatur populus? Quid denique missæ celebratio, benedictio, et diversarum rerum consecratio, vel ullius divini cultus exhibitio? Aut itaque Christianitatem defecisse pronuntia, et illud verum esse denega, quod ait falsi nescia Veritas ipsa: *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi* (Matth. xxviii, 20); et illud, quod Patrem orans, ait: *Non pro his rogo tantum, sed et pro eis, qui credituri sunt per verbum eorum in me* (Job. xi, 45), non impetrasse confirma. Illus etiam consequenter erit absurdum, quod nasciturum eum pronuntians angelus, ait: *Qui regnabit in domo Jacob in æternum* (Luc. i, 33). Quod si hoc astruere nequis; velis nolis, ejusdem honoris, ejusdem dignitatis nostrum sacerdotium esse sines, quo et illorum; quia non est aliud sive ante legem, sive sub lege, sive sub gratia, sed idem ipsum, prius quidem figuris et æigmatibus præ sagatum [*id est præ sagatum*], post ipsa veritate exhibitum, eadem quoque vocabulorum genera, et idem significantia. Nam quandiu populus grex, tandiu episcopus pastor; quandiu verbum Dei annuntiabitur, tandiu annuntiator angelus dicetur et erit; quandiu chrisma conficietur, tandiu confector Christus vocabitur; quandiu prophetia recitabitur, tandiu recitator propheta dicetur, nisi forte falsum velis putare illud Proverbii: *Quia cum prophetia defecerit, dissipabitur*

(134) Perperam invulgatis si cum.

(135) Construe: *Et si pontificatus noster non san-*

A *populus* (Prov. xxix, 18); etc: *Qui recipit prophetam in nomine prophetæ, mercedem prophetæ accipiet* (Matth. x, 41, de præterito, non de futuro vel præsentem velis accipere. Quandiu quoque ista durabunt insignia, tandiu contemptoribus, injuriatoribus, et persecutoribus eorum eadem, quæ antiquis, erunt crimina, nec in ullo dissimilis pœna; nisi quod durius feritur protervia quam ignorantia, contemptus quam excessus, dicente Domino: *Si non venissem, et locutus fuisset eis, peccatum non haberent* (Joan. xv, 22); et: *Fiunt novissima hominis illius pejora prioribus* (Matth. xii, 45). Itemque: *Ecce sanus factus es; vade et amplius noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat* (Joan. v, 14); et *Tolerabilius erit terræ Sodomorum et Gomorrhæorum in die judicii, quam illi civitati* (Matth. x, 15); quæ audivit quidem verbum Dei, sed credere contempsit; et: *Væ tibi Corozain, væ tibi Bethsaida, concludensque, Tyro et Sidoni remissius erit in die judicii quam tibi* (Matth. xi, 21), et Apostolus: *Melius, inquit, erat eis non cognoscere viam veritatis, quam post cognitionem retrorsum converti* (II Petr. ii, 21). Per Moysen quoque ipse Dominus: *Anima, ait, quæ per ignorantiam peccaverit coram Domino, deprecabitur pro ea sacerdos, quod inscia peccaverit, impetrabitque ei veniam, et dimittetur ei. Anima vero, quæ per superbiam aliquid commiserit, peribit de populo suo, quia rebellis fuit adversus Dominum; idcirco delectur et portabit iniquitatem suam* (Num. xv, 28). Infinita quoque astruunt testimonia severius judicari in eos, qui scienter, quam qui nescienter delinquant; unde et illud in psalmo: *Descendant in infernum viventes* (Psal. lvi, 6): viventes enim scientes quæ agenda sunt deputantur, mortui qui nullo scientiæ usu fruuntur.

16. Quanta autem reverentia etiam negligentibus debeat sacerdotibus, etiam Moyses demonstrat, qui dum Aaron vitulum filii Israel, quem adorarent, fabricasset, viginti tribus milibus interfectis **87** populi, ipsum, qui auctor fuerat sceleris, levissima solummodo increpatione redarguit dicens: *Quid tibi fecit hic populus, ut induceres super eum peccatum maximum?* (Exod. xxxii, 21). Adverte igitur quantæ temeritatis sit, pro quavis culpa quemlibet laicum saltem reprehendere quempiam sacerdotem, si propheta talis ac tantus in tali etiam infando facinore, cæteris trucidatis, principem sceleris nequamquam præsumpsit saltem vel durius increpare, Deo soli id cogitans congruere pro officii dignitate; nec enim quilibet in episcopo episcopum, sed ipsum summum et sine macula pontificem in eo persequitur Christum; nec injuriatur culpabilis episcopus, sed ipse in eo per benedictionis gratiam inhabitans Spiritus sanctus. Cum tangitur sacerdotis persona tangitur ipsa Domini pupilla; quia per eum providetur divino prospectu Ecclesia. Verere ergo quicumque eorum insectator, quandoquidem et hoc in *ctificaretur eodem spiritu, quo (sanctificatus fuit pontificatus) illorum; quid prodesset, etc.*

Spiritum sanctum est peccare, ne forte non inveniatur qui tibi illud valeat dimittere; præter enim principalem, in qua hoc continetur, sententiam, dicitur alibi: *Si peccavit vir in virum, placari ei potest Deus; si autem in Deum peccaverit, quis orabit pro eo?* (I Reg. II, 25.) in quo non omne peccatum, sed speciale quoddam moneris intelligere, et congrue. Nam et David in eadem historia legitur graviter in sibi fidissimum militem excessisse, et veniam meruisse (I Reg. XI, 12); filii vero Heli detrahentes sacrificium Domini, gladio vindice referuntur extincti (I Reg. II, 4). Considera vel hic, rogo, quam grave Dei ferat iustitia, si (136) pontifice subtracto [f. subtracto], istud verum ei detrahatur sacrificium, et hoc per tempus diutinum; si tam graviter feriendo monstravit, quid sibi illud videbatur umbraticum (137) nisi forte tumultum differre adhuc necis inter umbram et veritatem, carnem pecoris et carnem Redemptoris, cinerem vitulæ et consecrationem eucharistiæ?

TIT. IX.

17. Spiritum autem sanctum etiam peccatori sæpe adesse episcopo, etiam Caiaphæ monstratur exemplo (Joan. XI, 49), qui teste Evangelio ideo tam veraciter potuit de Domino prophetare, quia pontifex videbatur anni illius esse; quod et quibusdam similibus rebus longe licet imparibus non esse incredibile valemus probare. Verbi gratia sol cum in cloacam intrat, ipse quidem cloacam æque ut pulcherrimum triclinium illuminat; cœnum autem quodlibet sit intra cloacam, nil obscuritatis, nil præterea iniquationis radio affert solis, sed tantumdem vel diminutionis vel augmenti affert luminis, quantum afferret, si illic paries jaceret auri purissimi. Tum vero si quid jaccris intra cloacam, nequaquam vales contingere cœnum, antequam solem ferias ipsum. Sic nimirum in honore, sic in injuria quorumlibet agitur episcoporum, etiam in aliquibus obnoxiorum; ipsa enim gratiæ lux, ipsa benedictio, ipse Spiritus sanctus, ipse sol in eis habitans justitiæ Christus aut honoratur aut injuriatur; et antequam perveniat ad crimen **SS** quod ferire quis nititur, ipse qui etiam criminosum illustrat feritur. Neque enim ille, cui nihil est impossibile, frustra dixit sal infatuatum nec in sterquilinio ponendum (Luc. XIV, 35); sed ut præter aliud etiam hoc agnoscas, episcopum, qui salis ideo accipitur vocatus nomine, quod mentes fidelium verbi sapore cœlestis debet condire, ut cibis Dei valeant esse, a nullo penitus nisi ab ipso Omnipotente, si deliquerint, aliqua pœnitentia corrigi posse vel debere. Quis enim judicem judicare, angelum corrigere, nisi ille qui super angelos est, audeat, nedum ligare? In uno quoque eo-

(136) Se a sua Veronensi subtractum, et in carcere inclusum hoc loco significat, et per tempus diutinum a sancto missæ sacrificio celebrando impeditum.

(137) *Umbraticum* sacrificium vocat illud veteris Testamenti, a quo cum filii Heli retraxissent populum, tam graviter puniti fuerunt. Eucharisticum

A demque homine et bonus sanguis, et mala est persæpe valetudo; et dum ignarus medicandi honam conatur valetudinem reddere, sanguinem bonum solet turbare. Accipe quasi sanguinem bonum benedictionis spiritum, malam valetudinem negligentem, aut forte, ut tu dicere amas, criminosam episcopi actionem. Vide, ne dum tibi non competit, siquidem non fungeris medici ministerio, dum insequi niteris ægritudinem criminis, Spiritum sanctum potius lædere videaris. Puteus etiam limpidissimam tam potui quam lavacro exhibet aquam, et plerumque aliquid inepti prope jacet ipsum meatum, quod tamen nec interdicat potum, nec inquinat lavacrum; immisso autem uncino, dum illud conamur abstrahere, statum aquæ cogitur turbare. Nec minus autem hæc tertia similitudo te valet commonefacere, siquidem et per puteum sacerdotem in cujusdam sermone, et Spiritum sanctum aquæ nomine in Evangelio habes apertissime (Joan. VII, 38).

TIT. X.

18. Quod vero a nemine nisi ab ipso Deo possint judicari aut reprehendi, testatur Apostolus quibusdam detractoribus obvians: *Hic jam, inquit, queritur inter dispensatores, ut fidelis quis invenitur* (I Cor. VI, 2); nostrique assumens personam, dum defendit suam: *Qui autem, ait, judicat me, Dominus* (Ibid. 4.) Ipse quoque Dominus de Phariseis: *Quæ dicunt, inquit, facite, quæ autem faciunt, facere nolite* (Matth. XXIII, 3). Non dixit, vos eos castigate, ut nuper (138) a quodam actum scitem satis absurde, et ideo indignum referre. Ut autem exinde quoque aliquid, licet per modicum, dicens, me nec dissimulare pavore, nec assentiri favore, excusem: utinam illi [*id est Regi Deus de quo loquitur*] e cœlis ut Saulo clamasset, aut certe ipse Deum, ut in veridica habetur Scriptura, jam clamasse didicisset: *Tulerunt sibi homines iudicium meum* (Act. IX, 4); utique tam temerarie suum contra eum non erexisset tribunal vel solium. Sed ut modicum alludam ad factum, cui potius generale omnium competit lamentum, dico illum maximum sacerdotibus vel medicis animarum in hoc contulisse, si sequi velint, exemplum, ut videlicet noverint, quanta censura debeant ipsi ligandos ligando refrenare, si ligandi ligantes tanta cura student ligando coercere. Quae diligentia pastores erroneos ab erroribus oves debeant revocare, si tanta vigilantia ipsæ oves erraticæ pastores student ab excessibus etiam flagellis, **SS** vel, ut proprius dicam, morsibus, ordine non tantum sævo, quantum præposterio deducere.

19. At tu forte contra. Ab antecessoribus, inquis, meis audivi, multos eorum exsiliis destinatos. Ego illico; nunquid non et carceri mancipatos? Nempe autem sacrificium umbratico illi opponit, et *verum* appellat, in quo immolatur ipsa *caro redemptoris*; a quo celebrando Ratherius carceri inclusus impeditur.

(138) *Nuper* scilicet jussu Hugonis regis Ratherius captus, et in carcerem Papiensem deductus fuerat.

si illos velis habere antecessores, qui hoc aut referuntur aut leguntur fecisse, inuenies etiam ab eis multos exmembratos, exoculatos, excoriatos, flammis traditos, cruci appensos, decollatos. Sed interroga qui fuerint illi antecessores, et vide si tibi pro sit eorum fieri successorem. Certe audiui ipsum Dominum, ipsum pontificem summum, ipsum consortem, ipsum caput omnium, nullo excepto, quantum quidem ad officium spectat episcoporum, ipsum audiui dicentem in Evangelio Deum : *Ecce ego mitto ad vos prophetas et sapientes et scribas, et ex eis occidetis, et crucifigetis, et ex illis flagellabitis in synagogis vestris, et persequemini de civitate in civitatem, ut veniat super vos omnis sanguis justus qui effusus est super terram, a sanguine Abel justi usque ad sanguinem Zachariæ, filii Baruchæ, quem occidistis inter templum et altare ; amen dico vobis, venient hæc omnia super generationem istam (Matth. xxiii, 34) ; itemque : Implete mensuram patrum vestrorum (Ibid., 32) ; et iterum : Secundum hæc faciebant prophetis patres eorum (Luc. vi, 26) ; et ; Colligite primum zizania, et fusciculos alligate (Matth. xiii, 30), hoc est, pares paribus sociate. Habes his exempils generationem unam, da et alteram : Generatio rectorum benedicetur (Psal. cxi, 2). Da, si vales, et tertiam. Nequeo, inquis. Si ergo nequis, in qua ex his duabus eos inuenias, qui hoc, quod supra dixisti, leguntur fecisse ; et metire ex illorum actu tuum, et ex remuneratione tuam, et elige quod volueris, aut cum illa generatione pessima non solum pro his quæ tu agis, sed et pro his quæ illi ab Abel usque ad novissimum memorem Domini et benedictionis, filium, hoc enim illa duo (139) significant vocabula, fecerunt, pœnas exsolve ; aut a persecutione quorumlibet ecclesiasticorum, licet minimi ordinis, linguam, vim et manus contine, quia ipsi prophetæ, ipsi sapientes dicuntur et scribæ, ut cum generatione rectorum benedicere, et cum ea valeas sine fine regnare. Nam si vilipendis criminosum episcopum, aut etiam presbyterum suppliciiis afficere ; ne rogo parvipendas tantos, quos evangelica tibi modo monstravit lectio, usque in finem sæculi interfectos ab initio. Si unum non vereris injuriare, considera si vales pro omnibus tormenta perferre. Et revera si ex meo hoc tibi conarer astruere, dicere poteras me mei causa finxisse. Nunc vero cum verbo Veritatis nil temere minantis, nil refragabiliter promittentis illud dictum audis, quod rogo effugium inuenis?*

TIT. XI

20. Considera et orationem sub altare Dei propter testamentum Domini occisorum continuam, et nec minus altare ipsum, dum et idem esse qui et pontifex et hostia est, intellexeris. Formidans animadvertere, rogo, quorum postulat vindictam : *Usquequo, inquit, Domine, sanctus et justus* ☉ non iudicas et

(139) Illa duo scilicet vocabula Zachariæ et Baruchæ, quæ in præmisso Matthæi testimonio continentur, usque ad sanguinem Zachariæ filii Baruchæ, Zacharias enim Latine memoriam Domini ; redditur, Baruchias benedicens Dominum ; et idcirco hujus-

A vindicas sanguinem nostrum de his qui habitant in terra? (Apoc. vi, 10.) O quam terribile tonitruum, monstrans eum qui ad hoc non expergiscitur, non dormientem fore, sed penitus mortuum. Non dicunt de his qui nos occiderunt; jam enim eos in inferno indefective cruciari sciunt: quod utique etsi dicerent, nequaquam divinam illa superius prolatam in aliquo levigarent sententiam; sed de his, inquit, qui sunt in terra, qui adhuc alios, et si non tales, ut nos, tamen de corpore nostro, de membris nostris, licet adhuc, ut fuimus et nos, infirmis, de consortio nostro, de ministerio nostro, de gradu et officio nostro persequuntur, in carceres trudent, fame cruciant, gelu tormentant, exsiliis deputant, propriis sedibus pulsant, diversisque afflictionum generibus injuriantur. Hoc etiam et universalis per orbem quotidie clamat Ecclesia; hoc [subaudi] clamat] istic, ubi per speculum et in ænigmatum (1 Cor. xiii, 12) capitis sui contemplans speciem, malis mista zizaniis, graviora persæpe a propriis, quam patitur ab extraneis; hoc et illic, ubi facie ad faciem in quibusdam membris suis magna jam ex parte exaltata, ipsum caput, ipsum cernit auctorem, tanto clamat attentius, quanto liberius: *Intret, inquit, in conspectu tuo genitus compeditorum, redde vicinis nostris septuplum in sinu eorum*

B *Psal. lxxviii, 11). Tunc ergo quilibet hæc audiens vicine, id est ejusdem domus, ejusdem familiæ, fidei et redemptionis, catholice, christianissimæ, time, rex bone; et dum gaudes, cum audis quotidie Ecclesiam dicere: Domine, salvum fac regem, metue quod sequitur: Et exaudi nos in die qua invocaverimus te (Psal. xix, 10). Re enim satis perspicua quid tibi putas prodesse, dum oratur pro te? dum ipsi etiam orantes non sinuntur quiete vivere pro te? Nam dicente Apostolo et præcipiente: Orate pro regibus, ducibus et omnibus qui in sublimitate sunt constituti (1 Tim. ii, 2); vide quid sequitur, Ut quietam, inquit, et tranquillam vitam agamus. Vide igitur ne dum hoc quod modo audisti canitur, Deus contra te invocetur; dum scilicet compediti clamant, pro se clamant, et eorum censortes unanimi sicut charitate, ita et voce.*

C 21. Sed non exaudiuntur, inquis, male precantes, cum Deo præcipiente pro persequentibus debeant orare (Matth. v, 44). Optime. Quid quod oratio in sinum orantis persæpe revertitur? Unde ne tibi pueriliter lenocineris, audi dicentem Dominum: *Deus autem non faciet vindictam electorum suorum clamantium ad se die ac nocte, et patientiam habebit in illis. Amen dico vobis, cito faciet vindictam illorum (Luc. xviii, 7). Et Job: Anima, ait, vulneratorum clamabit, et Deus inultum abire non patitur (Jub xxiv, 12). Alius autem: Ne relinquant, inquit post te maledicere; maledicentis enim tibi in afflictione animæ suæ exaudietur oratio ejus; exaudiet autem illum modi interpretatione utens hic ait: Usque ad novissimum memorem Domini, et filium benedictionis. Novissimum inquit, ut omnes significet, qui usque ad finem mundi futuri sunt.*

Deus qui fecit eum (Eccli. iv, 5; et: *Qui avertit aurem suam a clamore pauperis, et ipse clamabit et non exaudietur* (Prov. xxi. 13); et: *Videns vidi afflictionem populi mei, et gemitum eorum audivi* (Ecod. iii, 7); et: *Sanguis Abel clamat ad me de terra* (Gen. iv, 10); et: *Desiderium pauperum exaudivit Dominus, et clamaverunt justi, et Dominus exaudivit eos* (Psal. x, 16); et: *Juxta est Dominus his qui tribulato sunt corde, et humiles spiritu salvabit* (Psal. xxxiii, 19). Qui autem scis, utrum te converso, ipsis videlicet pro te intercedentibus, an perditio salventur, dum oratio pia non ad te, sed in sinum revertitur eorum a quibus est fusa? In quo non plus afflicti, quam totius Ecclesiae, inter quos etiam tu contra te clamas pro afflicto, clamantium voces te convenit formidare dicentium (140): *Adjuva nos, Deus salutaris noster* (Psal. lxxviii, 9); et: *Deus, in adiutorium meum intende* (Psal. lxxix, 2); et: *Domine, libera animam meam a labiis iniquitatis et a lingua dolosa* (Psal. cxix, 2); et: *Confundantur omnes qui ostendunt servis tuis mala* (Dan. iii, 44); et: *Libera nos, Deus, in mirabilibus tuis, et da gloriam nomini tuo* (Ibid., xliii, 4). Hæc enim et his similia infinitissima liberati dum clamant, sine dubio pro liberandis clamant; et re non minus experta quam vera. Nonne audis quotidie istud, et hoc usitari in sæculo, regem pro rege, licet sint inimicissimi, dum unusquisque videlicet prospicit sibi, sæpissime loqui, episcopum pro episcopo, clericum pro clerico, monachum pro monacho, laicum pro laico, iudicem pro iudice, pincernam pro pincerna, et, ut ad vilissima quantum necessaria veniam, pistorem pro pistore, coquum pro coquo? Si ergo nos invicem pro participio juvamus ordinis, in quibus est maxima imperfectio charitatis; quid illos putas pro suis consortibus agere qui illam, qua major nulla est (I Cor. xiii, 13), charitatis arcem non solum conscendere, sed etiam, si fieri posset, transcendere nitentes (141), dum ponerent animas pro amicis, etiam pro ipsis orabant inimicis? An non putandum nos, licet negligentius multo quam expedit, debitum eis honorem deferentes, et quotidie in auxilium defensionemque invocantes deserere, qui ipsos inimicos timebant negligere (142)? At forte ais, volunt quidem, sed peccatis nostris merentibus, nequeunt. Quæ, rogo illa beatitudo, quam aliqua inefficax exerceat cupido? quæ felicitas, quam quævis impossibilitatis addicit egestas! quod cogitare quid puerilius? quod dicere quid potest inveniri perversius? At nobis hæc haud interruptim loquentibus,

(140) Construe: *In quo convenit te non plus formidare voces afflicti, quam totius Ecclesiae, scilicet omnium fidelium, clamantium, inter quos etiam tu clamas, contra te pro afflicto, et dicentium: Adjuva nos, Deus, etc.*

(141) Construe: *Qui nitentes non solum conscendere, sed etiam... transcendere illam arcem charitatis, qua nulla major est, dum ponerent, etc.*

(142) Construe: *An non putandum (illos), qui timebant negligere ipsos inimicos, deserere nos deserentes eis honorem debitum, licet multo negligentius quam expedit, et quotidie invocantes in auxilium et defen-*

tu forte volvis interius (143), quid inter hæc agendum, si contra meum aliquis illorum consurgat imperium? Quo pacto id possit contingere, nequeo cogitare. Tuum enim quomodo ambiat honorem qui obtinet superiorem? Nam qui major etiam tuo censetur iudicio, qui instituitur, an per quem quis instituitur? Cum vero præcepisse Dominum legeris Samueli dicendo: *Sume cornu olei, et vade, unge illum* (I Reg. xvi. 1), vel illum in regem; Nathan quoque et Sadoch unxisse legeris Salomonem (III Reg. i, 45); quare utrum alicubi invenieris quemlibet regem unxisse, licet legatur instituisse sacerdotum vel prophetarum aliquem; et videbis quis eorum post Deum locum obtineat superiorem.

TIT. XII.

22. Omnes autem Ecclesiae filii, inter quos tu etiam numeraris, si tamen non dedignaris, si patrem ut Absalon, arbore vindice multandus, mucrone non persequeris (II Reg. xviii, 9); si vipereo matris viscera ore non rodis, attamen facias, facias tamen, inter eos numeraris, sed vide ne hæreditate et cohereditate illorum a temet frauderis, omnes, inquam, Ecclesiae filii aut de sorte sunt Domini et appellantur clerici et monachi; aut sunt Ecclesiae famuli, episcopi vero confamuli; aut laboratores (144), servi et liberi, aut milites regni. Domini vero est terra (Psal. iii, 1), et tuæ defensionis commissa; redditus vero ejus aut sancta sanctorum sunt Domini, et ad jus pertinent sacerdotum, nec a quolibet auferri possunt, nisi qui publicum committere non formidat sacrilegium; aut tui imperialis (leg. sunt) si juris, et, puto, nec vero iudico quod nullus auferre absque præjudicio valeat capitis; aut [subaudi sit] incolarum pagi; quod [subaudi jus] qui conatur invadere, legali coeretur sanctione. Sacerdotium vero a Deo solo conferri sicut et regnum, imo præstantius multo quam regnum, cum millia approbent testimoniorum: tamun ista, quæ nunc pulsant animum, suum hic expetunt locum. Dictum est Moysi: *Eccis constitui te Deum Pharaonis* (Exod. vii, 1.) Ut utique id non rex terrenus, non quælibet potestas terrena, sed de rubo protestans vox ipsa dixit Dominus, quæ dat imperium regi suo, atque sublimat coram Christi (I Reg. ii, 10), et utique sui; quæ in Psalmo: *Ego, inquit, dixi, dii estis* (Psal. lxxv, 6). *Ego, inquit; ego, non quilibet homo, ego dixi, ego statui, qui et vos homines creavi; ego dixi, non quilibet ut diceret, ut valeret aut auderet, concessi; a me homines creati, a me dii estis vocati, quod utique fa-*

sionem?

(143) Hugonis regis quæstio hic proponitur: quid nimirum agendum, si quis contra ipsius regnum consurgat. Ratherium vero contra insurrexisse querebatur, cum Arnoldum Bajoariæ ducem Veronæ recepit.

(144) Laboratores: quorum alii erant servi, alii liberi, intelliguntur plebei; milites autem regni sunt viri nobiles. Hinc plebei a militibus distinguuntur libro sequenti, num. 13. milites vero regni dicti viri nobiles. quia fere omnes feudatarii pro regno militare debebant.

cere nisi Deus, quod concedere nisi omnium poterat Dominus, ipsaque, non altera, ipsa vis, ipsa potestas, ipse nutus, ipsa majestas: *Speculatorem*, inquit, *dedit te domui Israel*: aliique [f. alibique]; *Ad omnia quæ mittam te ibis* (*Ezech. iii, 17*); et: *Ecce constitui te hodie super gentes et super regna, ut evellas, et destruas, et disperdas, et dissipes, et ædifices, et plantes* (*Jerem. vii, 10*). Pulchre vero nec dissonum a novo: *Quæcunque*, enim dicit, *ligaveritis super terram, erant ligata et in cælo; et quæcunque solveritis super terram, erunt soluta et in cælo* (*Matth. lviii, 18*): quod et ex his unus: *Altis*, inquit, *summus odor mortis in mortem, aliis odor vitæ in vitam* (*II Cor. ii, 16*). Ipsa etiam Sapientia: *Per me ait, reges regnant, et conditores legum justa decernunt* (*Prov. viii, 15*); quos conditores **93** intelligit legum nisi reseratores Scripturarum? qui tunc videntur Dei leges condere, cum student enodare; quasi nullæ enim sunt nescienti, sicut et *coinquanatis nil mundum* (*Tit. i, 15*). Quod si tibi ista forsitan displicet, alia editio enucleatius profert: *Per me, inquit, reges regnant, et potentes scribunt justitiam, qui concinit jam carne velata, sed ipsa eademque Sapientia: Ideo, inquit, omnis scriba doctus in regno cælorum similis est homini patrifamilias, qui profert de thesauro suo nova et vetera* (*Matth. xiii, 52*). Quæ et aliò, sed tamen et Evangelii loco, uni, et in eo ejusdem ordinis omnibus, ipsi tamen specialius: *Tibi, inquit, dabo claves regni cælorum* (*Matth. xvi, 19*; itemque si dici fas sit tanto majori auctoritate, quanto jam devicta mortalitate, triumphata morte, induta immortalitate, imminente ascensione, peracta resurrectione: *Pasce, inquit, oves meas* (*Joan. xxi, 17*); *meas, inquit, meas; meas creatione, meas redemptione, meas jure, meas non tuas, meas non Tiberii, meas non Claudii, meas non Constantini, meas non Theodosii, meas non Maurittii, meas non Caroli. Omnibusque generaliter: Accipite, inquit, Spiritum sanctum; quorum remiseritis vel retinueritis peccata, remissa vel retenta sunt* (*Joan. xx, 13*); et: *Euntes in mundum universum, prædicate Evangelium omni creaturæ* (*Marc., xvi, 15*) quod reminiscens ille [scilicet S. Petrus,] cui primo et in quo cuncto est præceptum prædicatorum catalogo: *Præcipit nobis Dominus prædicare populo* (*Act. x, 42*); statutusque [id est constitutus] coram principibus et magistratibus: *Obedire, inquit, oportet Deo magis quam hominibus* (*Act. v, 29*). Ejusque in passione collega Paulus in Epistola: *Pro Christo legatione fungimur* (*II Cor. v, 20*); et alibi: *Quo*

(145) Si nimirum duo diversa sunt *pulvis et cinis*. Construendus autem hic textus sic: *Vide quæntum ille* (id est rex) *qui ex pulvere, scilicet homine, potuit facere angelum, id est episcopum, et ex cinere potuit facere Deum, quod iste dicit se fecisse, quantum, inquam, is præfertur illi, id est Deo ipsi, qui tantum pulverem et cinerem potuit creare, quod tantummodo videtur concedere Deo. Sibi nimirum rex tribuit posse facere episcopos, et Deo tantummodo videtur concedere, quod pulverem et cinerem, seu hominem,*

A modo, inquit, *prædicabunt, nisi mittantur?* (*Rom. x, 15*). A quo mittuntur, quæso, nisi ab eo qui dixerat: *Ego misi vos metere quod vos non seminastis?* (*Joan. iv, 38*.)

B 35. Habes breviter, sed sufficienter sacerdotii jura ab ipso Deo per Spiritum sanctum collata. Cesset ergo quis dicere humanum, quod specialissime est Dei donum; desinat hac auctoritate victus quilibet, etsi nesciens, Deum tamen blasphemans, dicit Deo; *Ego illum et illum feci* (*Isai, xiv, 13*), ne, dum Deo se cœquare vult in aliquo, dejiciatur cum eo, qui solum contra eum voluit erigere in cælo. Creatricem enim creatam nullam esse substantiam ita cunctis tenemus certissime, ut si quis aliquid retur procul dubius, nil invenire **94** eo queat insanius. Quod si episcopus specialiter ab homine est factus, cum generaliter a Deo totus creatus sit mundus, ridiculum. Quod si non adorari, venerari tamen adhuc videantur simulacra, dictum est enim in Psalmo: *Simulacra gentium opera manuum hominum*, (*Psal. cxiii, 4*); multo autem perversius adhuc, *Deus, inquit, ossa et carnem illi dedit; nam cætera ego contuli*. Habes hic inæstimabiliter homini suppositum Deum. Quantum enim ea charismatum insignia differant, quibus homo vocatur angelus, imo Deus, ah ea conditione, qua vocatur pulvis et cinis, credo quod nullus ignoret rationalis. Vide ergo, quantum ille [*id est rex,*] si tamen eo sensu, imo vesania duo sunt, præfertur, qui ex pulvere angelum, ex cinere potuit Deum facere (quod se dicit iste fecisse, illi, qui tantum pulverem et cinerem potuit creare, quod tantummodo videtur Deo concedere (145); quod ipso auditu intolerabiliter obscenum et penitus detestabile, licet nunquam nisi hac nostra, proh nefas! dictum vel auditum fuerit ætate; tamen æstimo cuidam a propheta dictum esse: *O pastor et idolum derelinquens gregem!* (*Zach. xi, 17*.) *Pastorem* eum scilicet usuali pro officia vocans dicendi genere, *idolum* vero quod hoc sibi donum [*id est episcopatum*] ab homine æstimet collatum; et ideo *derelinquit gregem*, in necessitate, quia nescit quod, vel a quo percepturus si præmium pro defensione, judicio vietus conscientie; præsertim cum et hac conjectura credere possit putari aliquid posse sine Deo fieri. Eheu autem intolerabilis animæ miseria, sui penitus Creatoris carere notitia!

D 24. Nec desunt interea, ut ad incœptum redeam, etiam in episcopio corrosores, qui exemplo eorum, qui anno (146) a præterito altero Thy-

creare potuerit; *quod ipso auditu intolerabiliter obscenum est, etc.*

(146) Hæc Ratherius altero circiter anno post suam captivitatem scripsisse videtur, id est an. 936. Hinc annus a præterito alter indicat annum 935, cui quidem sequentia congruunt. Designant enim eam multorum Veronensium conspiracyonem adversus Hugonem Italiæ regem, in qua multi etiam ecclesiastici erant impliciti: quæ cum ineunte anno 735 male cessisset, aliis atque aliis occisis, alii, qui se

steas (147) cœnas adversus quemdam commentati sunt episcopum, concinnent nunc et adversus istum quoque quædam obloquia. Et hoc non exteri, sed agunt privati (148) qui debuerant testes boni ejus esse propositi. Faciunt hoc, inquam, non imici, sed amici dolosi; unanimes quondam homines, et aliquando dulces et noti, qui simul cum eo dulces capiebant cibos in domo Dei (*Psal* LIV, 45,) quasi cum consensu coambulantes, et eum ad cœlos usque tollentes (149), et beatum, justum sanctumque deceptoris non minus quam adulatoris **95** favoribus pronuntiantes: parcat quibus Deus, avortens ab eis, ne veniat mors super eos, et descendant in infernum viventes (*Psal*. LIV, 16,) id est, scienter infernalibus acta patrantes, nec repentinum mortis occasum caventes. Faciunt hoc traditorum (150) reliquiæ, nulla cœlesti jam facta pro hujusmodi, quantum scilicet quibusdam videtur, perterriti redditione vindictæ. Quorum uni ab exilio scripsit hujusmodi.

25. « Heu me, filii mi (151,) quid agam? quem primum plangam? me mortuum, an te mortuo insultantem? quasi et tibi eadem non sit conditio moriendi, imo quod est multo miserius, fetores mortui naribus trahentem, ore aspirantem, pulmo-

subdulerant, Rathorio in Papiensem carcerem re-
truso totius mali causam appingentes, nunc quoque, dum hæc scribebat, id est anno 936, contra ipsum obloquebantur.

(147) Nota est Thyestæ cœnæ fabula, qua Thyesti Atreus frater suos ipsius filios interfectos epulandos apposuit. Aliquot autem Ratherii spirituales filios, seu ecclesiasticos in memorata conspiratione necatos hæc allegoria videtur innuere. In libro quidem *Confessionis*, n. 2, *homicidia, exculpationes et exmembrationes* ea occasione perpetrata deflet.

(148) Hoc loco *privati* nomen intimum et familiarem significat, quo sensu alla exempla apud Cæcium invenies. Testes autem boni propositi ipsius Ratherii esse debebant intimi et familiares ejus. Hi enim ipsius consilium in assentiendo cuidam epistolæ ab Ursono scriptæ, quæ totius calamitatis origo fuit, bonum fuisse noverant. Postquam vero captus et abductus fuit in carcerem, eidem adversarii fuere, et multa in eum spargebant.

(149) Hi procul dubio sunt ecclesiastici, qui initio episcopatus Ratherii, eum ad cœlos usque tollent, etc.

(150) Traditores vocat, qui quondam amici, sibi postea infensi fuerunt. Unus ex his est ille, ad quem initio exsilii et captivitatis sequentem epistolam scripsit.

(151) Perperam in vulgatis *filium, quid*. Hic autem Ratherii filius unus ex eis esse videtur, qui simul cum *co dulces capiebant cibos in domo Dei*, ut paulo ante narraverat. Hinc sane unus fuit e clero Veronensi, cui archidiaconus cathedralis ecclesiæ, ut mox videbimus, socer erat. Ipsi nomen Ursus, vel Urso: quippe Ratherii sub epistolæ finem expetit, nec eius complices ab ipsius nomine *vocantur Ursoni vel Ursari*. Ursus, vel Urso Veronensis Ecclesiæ diaconus nœmorum in tribus documentis, quorum unum anni 917, alterum anni 959 edidit canonicus de Dionysiis in collectione diplomatum et documentorum pag. 113, 115 et 126. Tertium vero anni 968, Joannes Baptista Biancolinus impressit in dissert. 2, Italice inscripta: *Dei rescovi e*

nibusque longe pejus moriturum mittentem, et quod est gravius, aliis hoc, ut simul possint commori, propinantem (152)? An nescis, filii, quondam supra tibi contiguum mare Commacla [*Commacla Ital. Commachio*] dici castrum, in quo fertur mortuus occidere vivum? Quantum vero præter innumerabilia, et non solum tibi, sed etiam mihi et omnibus præter soli Deo cognita non..... minusque lugenda, in ipsis etiam, quæ a te (ut utinam falso) proferuntur, me jure lugendum censeam; tibi filii, charitable, ut sæpe, confabulando referrem, si locum colloquendi haberem (153.) At cum omnimodis desit, breviter hinc aliquid pro tempore labor. Primum me lugeo, quod talis inveniri quiverim, qui a te talis dici possim. Secundo, quod te ad hoc meo, ut tu alios modo, instruxerim exemplo; siquidem te præserte multis (heu doloris mei oblitus!) et etiam melioribus sæpe derogavi et ego. Tertio auditorum **96** terror vere, qui tam tuo quam meo periclitantur fetore (154). Sed desine me, filii, hac in parte non minus quam acusare, imitari, qua noxius eum mihi, si ita est ut asseris, magnopere fuerim, maxime fui tibi. Habes sanum super hoc quod sequaris consilium, quandoquidem non defutura hujusmodi cadaverum (155) male olida præsciens

governatori di Verona pag. 121. Num hic Ursus viveret an. 935, et num idem sit ac ille, ad quem Rathorius hanc epistolam dedit, affirmare non licet. Tota hæc epistola eo pertinet ut Ursonem adversus episcopum carcere inclusum obloquentem com-
pescat.

(152) Id est: *et mittentem (fetores) pulmonibus longe pejus moriturum, et. quod est gravius, propinantem hoc*, nimirum eundem fetorem, aliis ut possint simul commori. Ursum longe pejus moriturum affirmat, quia mortuo insultans, et contra ipsum alloquens, gravius peccabat.

(153) Construe et explica: *Quantum vero, præter innumerabilia, et non solum cognita tibi, sed etiam mihi, et omnibus, præter cognita soli Deo, et non minus lugenda; quantum, inquam, censeam me jure lugendum etiam in ipsis quæ proferuntur a te, et utinam falso! charitable, ut sæpe, referrem tibi, filii, confabulando, si haberem locum colloquendi.*

(154) Locus hiuleus, vel corruptus. Sensus nihilominus satis aperte proditur. Tertiam enim lugendi causam refert in terrorem auditorum, eorum scilicet, qui cum sua et Ursonis obloquia audissent, in animæ periculo versabantur. Quod autem addit *fetore*, respicit parabolam de quatruiduano Lazaro, qui fetebat, ut ex sequentibus manifestum fiet. **97** Se enim, et Ursonem ob inolitum obloquenti vitium hoc loco fetoris nomine designatum veluti fetentem Lazarum præfert, eaque de causa timebat, ne illi quoque animæ periculum subirent; qui ejusmodi obloquutiones audierant. *Fetorem* alibi latius quod libet vitium appellat, quo alii incidere possent, ut patet ex serm. 2, de Quadragesima num. 24, ubi tertium genus peccantium illud esse ait, *quod et fetere dicitur, id est, desperatione recuperandi vicinos inficere.*

(155) Construe: *quandoquidem divina pietas præsciens non defutura mi: olida busta cadaverum hujusmodi, id est eorum hominum, qui obloquiis indulgent, consulens rivis ne necarentur fetore eorum, sequentes ipsorum exemplum, dixit tale quid: Quæ dicunt facite, etc.*

busta, tale quid, ne horum fetore necarentur, vivis **A** ut dixi, obliviscaris postulo, quam gravibus matrem consulens divina pietas dixit: *Quæ dicunt facite, quæ autem faciunt facere nolite* (Matth. xxiii, 21). Nam etsi ego tibi causa, quia materies tui mortis; tamen scito, quia quovis ordine cujusvis scelere moriaris, inter mortuos mortuus deputaberis. Sic enim dicit Deus: *Ipsæ quidem in iniquitate sua morietur; sanguinem autem ejus de manu tua requiram* (Ezech. iii, 20). Et revera quid profuit Evæ dixisse: *Serpens decepit me?* (Gen. iii, 13.) Et utique dum hæc tibi, ut compescaris, tui sollicitus scribo, id studiosissime ago, ut et tu a morte libereris, et ego reus tui non tenear sanguinis. Potest autem fieri: nec enim id fieri posse despero ab eo, cui idem est posse quod velle; nec tu quoque hiuc debes desperare, cum eum quatradaum legeris suscitasse; nec ego meminerim me id te dedocuisse in eo, quem manibus scripsisti de parricidio sermone (156), ut ego jam ad vitam clamer cum fremitu pietatis divinæ, licet tu me adhuc, quod ille melius novit, quam tu, utpote quatradaum dicas fetere; nam nec desunt super me pie flentes sorores, inter quas rogo et tu annumereris, id est, ut sit in te sororius et non parricidialis affectus, quo si me fetere quia potes confitearis, vere non succenseo, imo omnimodis **B** postulo; dummodo mellifluam illam Domini merear audire vocem, resurrectionem mihi, tibi miraculum promittentem. Tantum rogo, ut periculum audientium attendas, tuum etiam ne nullipendas. Diotum enim, ut credo, divinitus, etiamsi non memineris, non ignoras: *Qui maledixerit patri vel matri, morte moriatur* (Levit. xx, 9).

26. « Quod cum ad mentem vel hic relegens reduxeris, postquam duplicem mortem attenderis, ac duas hinc separatim subjacentes, id est, cuique divisioni propriam, agnoveris substantias, unamque mortaliter solummodo mortalem, alteram immortaliter mortalem, mortaliter immortalem perpendere; ne rogo, obliviscaris, quam gravibus matrem ipsam (quam no forsam perfunctorie accipias, Ecclesiam esse tibi replico, si tamen es filius; si non, de te aut pater aut quilibet parens loquitur germanus, *Ex nobis exierunt, sed non erant e. v. nobis?* Sis autem, [subaudi filius] sis precor, sis rogo), ne tamen

(159) Sermo de parricidio, quem Urso suis manibus scripserat, est ea epistola RATHERIO exitialis, de qua sermo erit postea. Parricidium autem hic ingeritur, quia cum parricidii nomine nontam mors, quam omne gravius malum patri vel patriæ illatum significetur, ea epistola caussa fuit eorum malorum, quæ RATHERIO spiritali URSONIS patri obvenerunt. De parricidio quidem in RATHERIUM hoc loco agi vel ex eo confirmatur, quia idem RATHERIUS post pauca ab URSONE expetit, ut deinceps *sororium, non parricidiale affectum* erga se nutriat.

(157) Patris nomine seipsum RATHERIUS vocat, quem Urso cujusdam epistolæ et moliminis auctorem traduxerat.

(158) Hæc regenerationis voce se spirituales Ursi patrem indicat, quippe qui cum uti Veronensem, et multo magis uti unum et clero inter suos spirituales filios consebat. Confer. not. 151.

(159) Hic Veronensis Ecclesiæ archidiaconus in

ut dixi, obliviscaris postulo, quam gravibus matrem maculis aspergis, dum patrem (157) tam fœda criminis nota aduris. Quam enim insolubilis, tam compassibilis est dilectio maritalis, cum et eadem consortia sunt honoris. Quod lotum, mi nate, facere auderes minime, si dictum voluisses recollere: *Honora patrem et matrem* (Exod. xx, 12); aut pluris regenerationem (158), quam generationem penderes, si prohiberi um reminiscereris: *Noli tangere christos meos* (Psal. civ, 15); et: *Qui tangit vos, quasi qui tangit pupillam oculi mei* (Zach. ii, 8); et: *Qui vos spernit, me spernit* (Luc. x, 6); et: *Diis ne detraxeris* (Exod. xxii, 28); et: *Qui detrahit regi, detrahit legi* (Jac. iv, 11). Regale autem Ecclesiæ esse ut crederes sacerdotium, præter alia innumera unum tibi suadere satis posset Petri testimonium dicentis:

B Vos autem genus electum, regale sacerdotium (Petr. ii, 9). Sententiam quoque cujusdam in decretis sanctissimi papæ præ oculis habuisses dicentis: *Pejus nullum judica fore scelus, quam Christianos propriis detrahare sacerdotibus*. Piaculum etiam maledictionis Cham advertisses (Gen. ix, 25), atque ejus exemplo verediora patris denudare timuisses. Canones etiam et sanctorum Patrum concilia non pesthabuisses, in quibus damnatos hac de causa multos advertere poteras, si legisses. Curia quoque tradi, et infamis [f. infamem, vel cum infamia] absque ulla spe restitutionis cunctis vitæ diebus eidem deservire timuisses, Vindictam quoque pro Narcisso beatissimo factam meminisses (EUSEB. Hist., lib. vi, c. 9); nec archidiaconum (159) nostrum ideo fortuito percussum, quia tu adhuc nil pateris, cogitasses, cum diutius exspectatus, durius feriat non conversus, quod et a te et a tuis eomplicibus avertat omnipotens Deus.

27. « Et forte te, fili, observatores mei, dum mihi inimici: tibi volunt parere morigeri, fefellerunt. Sicuti quondam illi sanctorum nisi sunt fallere (160) cœtum, qui contra Athanasium brachium cujusdam quarsi Arsenii concilio obtulerunt excisum; sic et tu quoque quemdam (Deus parcat tibi) mei odio fefelleristi, qui epistolam (161) conciviciis plenam a tuo ei illo jam dicto magistro (162) olim destinatum profrens, et auctorem facti investigare nitens cum te conspiratione adversus Hugonem regem præcipuus, etsi primum a nece, ad quam illum gens barbara post recuperatam Veronam destinaverat, ereptus, postea tamen, dum hæc RATHERIUS scribet, vel morte, vel aliquo gravi iufortunio percussus ex hoc loco cognoscitur. Id autem, quodcunque fuerit, casui fortuito Ursus vertebar, propterea quod ipse licet ejusdem rebellionis conscius, et RATHERIO pariter oblocutus nihil adhuc mali patiebatur.

(160) Male in vulg. *facere*, et postea *fecisti*, ubi ex contextus sententia corrigendum fuit *fallere*, et *fellisti*.

(161) Hæc illa est epistola, quæ Ursonis manu scripta, alios a periculo liberavit, RATHERIO autem ruinam peperit. Totum hanc implexam historiam, quam RATHERIUS distinctius explicare noluit, eo meliori modo quo licuit exposuimus in auctoris Vita § 4.

(162) Jam dictus magister esse videtur archidiacon-

scriptorem ultro deprehendissent contentem, tu cæteris, qui adeo tibi non competebant ut ego, relictis, me auctorem, me totius moliminis præsentasti incertorem : et utique dum hoc pro libitu duxisti [f. dixisti], verum (me satis non accusato, et te excusato) dicere si voluisses potuisti : quod nimirum fecisses, si tanta mihi charitate consuluisses, quanta ego consului tibi et universo meo gregi, maxime tamen vero jam prætaxato illi tuo sacero (163), cum ad illam epistolam (Deus scit quo animo) consensi. Nam veniente, ut **99** optime nosti, a contraria parte altera, cum ea perspecta genesefferat nobis [f. vobis] barbara, de seipsa vero jure suspecta, utpote pro ea quæ inter vos jam in multis in negotio consimili sæpe naufragaverat vita (154), omnem ut erat culpam in eundem retorsisset archidiaconum, et nostræ partis honoratiores quosdam, maxime vero in clerum universum, et me reservato, quanquam asportato, propter consanguinitatem, quam cum illorum habebam primoribus, ipsoque (165), ut dicebat, principe, omnem domum Dei prædari, omnes majores civitatis aut exmembrare, aut captivos ducere, ipsum vero jam fatum [id est jam memoratum archidiaconum] et eos, qui post (166) meæ cum illo fuerunt traditionis principes, furca molirentur appendere : qualem illam noctem duxerim Deus scit. Tu quoque, qui te nil boni de me fateris scire, quibus precibus, humiliationibus, lacrymis, muneribus promissis et ipsis, tibi interventu amicorum vitam et libertatem obtinuerim, ipse, ut dixi, optime nosti, qui hæc omnia tacens, id solum quod (167) me interficeret, proferre maluisti. Lucescente enim die decretum est, non a me solo, ut dixisti, sed ab omni-

nus paulo ante memoratus, cujus saluti, ut mox dicetur, hac epistola potissimum consultum fuit. Construe autem : *qui proferens epistolam plenam convitiis olim destinatam ei a tuo illo jam dicto magistro. et nilens investigare auctorem facti, cum deprehendisset te scriptorem ultro contentem, tu relictis cæteris, qui non adeo competebant tibi ut ego, præsentasti me auctorem, me incertorem totius moliminis, id est, scribendæ ejusdem epistolæ, quæ aliqua de rebellionem attigisse videtur : Et ubique dum dixisti hoc pro libitu, potuisti dicere verum, si voluisses, me satis non accusato, et te excusato, etc.*

(163) Archidiaconus omnium maxime in vitæ discrimen erat adductus, quippe *sententiam illico subiret capitis*, nisi, laudata epistola, scripta velut inscius criminis dimitteretur. Huic ergo maxime prospexit Ratherius, cum ei epistolæ consensit. Hinc igitur idem archidiaconus *prætaxatus* socer Ursonis intelligendus videtur. *Prætaxatus* pro *prædictus* accipi plura apud Cangium exempla confirmant.

(164) Ea gens intelligenda est, quæ Arnoldo Bajoriorum duci Verona polito contraria, ipso devicto eandem urbem Hugoni regi recuperavit. Dicitur autem ea gens *perspecta, efferat et nobis barbara*, quia non ex Italico, sed ex regno, ut videtur, Burgundico, ex quo erat Hugo, deducta fuerat. Additur *de se ipsa vero jure suspecta, utpote pro ea, quæ inter vos jam in multis in negotio consimili sæpe naufragaverat vita*, quia scilicet eadem gens jure suspicionem inducere poterat de sua vita, quæ aliquot annos ante Veronæ in negotio consimili, id est, in conspiratione contra Hugonis, conregionalem et consanguineum Ludovicum Bosonis filium eadem in urbe excæcatum,

bus tam nostratum quam exterorum (principum vero hujus consilii qui fuerit, non pleniter agnosco alium quam diabolum) ut fieret talis qualis facta est epistola, et si illam mittere auderet archidiaconus, quasi inscius dimitteretur criminis : sin alias, sententiam illico subiret capitis. Hoc quod dixi acto tam de me, quam et de cæteris (168). Deo autem gratias, quia dum vobis consului, me ut videtur neglexi ; dum vobis, licet vestræ molitionis ex parte conscius (169), peperci, me prodidi.

28. « Legitur autem, filii, in historia Tripartita (*lib. viii, cap. 1*), quod quidam in pastu occupatus pecorum cum occidisset quemdam, et fugisset pavore actus in eremum, et sanctorum Patrum exemplis bono assuefactus, fuisset eremita perfectus ; semper benedicebat scelus, quod sibi tanti fuit causa profectus. Hæc ideo retuli, ut hinc colligas, quantum meo profectui militasti, dum me, ut penitus deficerem, tam graviter accusasti. Nam si præsens esses et permitteres, manus oculis demulcerem prædulcibus epistolæ illius scriptrices, quia hæc causa, materies, et totius meæ summa fuit, ut opinor, salutis ; per hanc morti, ut credo, æternæ subtractus, **100** et vitæ sum redditus. Peripsam actum esse credo, ut et his, quorum fetore (179) tu adhuc periclitaris, et universam pene mihi commissam Ecclesiam mortifero pestilentia tabo corrumpis, quantum et possit fieri, ut per [per *abundare videtur*] cuncta ita se non habeant, ut dicis, cæterisque innumerabilibus, a tua vero scientia longe remotissimis, magna ex parte jam cavere credi possit ; licet securitatem exinde nullam, quia non expedit, siquidem certitudine careo, cœperim. Tantum vero hac me sæpe naufragaverat, cum diversis occasionibus necata vel fugata fuerat.

(165) Hæc forte opinio idcirco ei barbaræ genti fuit, quia sciebant Ratherium Hilduini fuisse familiarem, et cum eo Veronam venisse, eidemque subinde in Veronensi cathedra successisse : ex familiari autem Hilduini etiam consanguineum crediderunt, et eatenus conjunctum fuisse cum ipso principe Hugone, quocum Hilduinus consanguinitate jungebatur.

(166) Qui scilicet postea epistolam fabricatam in meam ruinam verterunt.

(167) Quod nimirum mei exsilii et carceris causam præberet, id est epistolam, quam Urso scripsit et protulit.

(168) Hac epistola, quam Urso scripsit, tam de Ratherio, quam de cæteris actum est, sed exitu diverso : nam cæteri a periculo erepti, Ratherius vero, Hugone rege jubente, in Papiensem carcerem conjectus fuit ; et ita, uti mox subjicitur, is epistolæ assentiens, *dum aliis consuluit, seipsum neglexit ; dum aliis, licet eorum molitionis ex parte conscius, peperci, se ipsum prodidit.*

(169) *Consciis*, inquit ; quippe consilium scribendæ ejus epistolæ, cui ob aliorum bonum consensit, sibi nocitorum *ex parte* præsenserat. *Ex parte* autem ait : quia et si aliquod sibi periculum ex ea impensurum prænovit, non tamen tantum putavit, quantum reipsa incurrit.

(170) Hic quoque *setor* pro obtrectationis vitio in episcopum, cui Urso indulgebat, accipitur Confer. not. 154.

occasione considero profecisse, ut nullum mihi amplius quam te videam amplectendum, qui mihi materies tantorum fuisti honorum. O autem me, et ut hoc dicam, ipso mei infortunio fortunatissimum, etiamsi nihil aliud quam te tibi que consimiles cognovisse ejus beneficio contigisset mihi; unde omnia non solum tibi parcens, sed et uberrimas pro his tibi gratias referens, admoneo, fili, ut quia jam nunc indicibiliter profuisti mihi, caveas ne omnino mei odio obfueris tibi. Verum ut quodam utar compendio, festinante nuntio, et chartula deficiente omnino, parcat tibi Omnipotentis justa pietas resipiscenti rogo; imo ut resipiscas ipsa benigne concedat postulo: sine causa enim, quantum scilicet ad tui spectat læsionem, me ipsa scit a te hoc pati; si tamen profectum pati quis rite possit dici isto genere dicendi, quatenus per te quoque tui corrigantur complices, nec a tuo derivato nomine vocitentur Ursini vel Ursani, sed ab eo qui dixit: *Discite a me quia mitis sum et humilis corde* (Matth. xi, 29); et per suum quemdam: *Obedite præpositis vestris et subjacete eis* (Hebr. xiii, 7), appellari jure mereantur Christiani vel agnei, id est mites non feri, amatores non irrisores pastorum. Quod si mihi provenit oranti, lætitiā ipsam dissimulare, nedum reprimere valeo minime; quod si non, peccatis meis imputo. Saltem vero hoc diva pietas concedat postulo, ut dum peccata mea adversum m, imo adversum te pronuntias, illa remittat; dum tu ea describis, ipsa deleat, teque in hoc præsentī sæculo recognoscere faciat, quia inæstimabiliter tibi ipsi obfueris [l. contēdis], [supple et] dum irrecuperabiliter me nocere contenderis, iudicibiliter mihi profueris. Valeas in Domino, precor, fili, correotus, amen. »

29. Inter hæc, si dicere audeam, stant simulacra (171) 101 undique fixa, nullum vel sui causa sonitum dantia, quasi qui ipsa taciturnitate videantur clamare, se rationis expertia omnimodis esse. Sed ne mihi, sed potius sibi succenseant rogo; non enim hoc eos esse scio vel dico, sed ne jure dicantur haud modice timeo, dum et (172) ab homine factos dici patienter ferre, imo uberes gratias dicenti referre audio; nam nec erunt, si dixero, nec non erunt, si tacuero; sed [subaudi erunt] si dixerint vel consenserint omnino. Et o quam pulchrius vocari perfectum, quam ficticiū! *Perfectus autem omnis erit, si sit sicut ma-*

(171) Simulacrorum nomine eos episcopos designare videtur, qui in hac sua calamitate tanquam muta simulacra nihil pro se loquebantur.

(172) Eos episcopos perstringit, qui se ab homine episcopos factos dicebant, et dicentibus gratias referebant. Episcopos nimirum licet ab hominibus electos, vel decretos, non tamen ab hominibus, sed a Deo ipsa sacra ordinatione institutos alibi sæpius ingerit. Vide initium libri sequentis num. 2. Mox pro audio male in vulgatis audeo.

(173) Construe: *commonens per unum discipulorum, quantum ad ipsum pertinet, per unum magistrorum, quantum pertinet ad te*: per unum scilicet, qui quantum ad ipsum est discipulus, quantum vero ad te magister est: *commonens, inquam, quem potius*

magister ejus (Luc. vi, 40). Væ autem ei, qui ipsum non habet magistrum, qui hoc dicit, Dominum, cui consimiles effeci non comparatione possumus, sed imitatione debemus, nec omnimoda, sed ab ipso nobis præcepta; qui etsi tributum mundo reddidit, Cæsari quæ Cæsaris, Deo exsolvens quæ erant Dei (Matth. xxii, 21); quantum [supple tamen] mundum ipsum ipsa sua humilitate calcaverit, sibi que subactum tibi etiam ipsi supponendum monstraverit, postquam dixerat: *Data est mihi omnis potestas in celo et in terra* (Matth. xxviii, 18); quem potius timeres dominum an servum, subjicientem an subactum, dantem [l. dantem] an possidentem, per unum commonens discipulorum quantum ad ipsum, quantum ad te pertinet magistrorum, ait: *Obedire oportet Deo magis quam hominibus* (Act. v, 29) (173). Et utique hoc non in exedra, non in analogio (174), non in ambone, sed ante principes sæculi, inter minas, inter flagra, inter ipsos tibi clamabat cædeutes; quod tu nec dicere, ne dum agere audes, cum tibi jam ipsi subigantur imperatores.

30. Verum ut jam ad inceptum redeam, præterit sane sacerdos et levita, non se intelligentes eadem descendere via, nec ulla fratri vulnerato conferunt remedia: et ut isti, quod Deus avertat, tempori proprie videatur concinere, quia ubi abundavit iniquitas (Matth. xxiv, 12), refrigescet charitas multorum; nullus invenitur qui Dei saltem respectu, timore, vel amore audeat. quin potius velit esurientem reficere, sitientem potare, nudum vestire, infirmum vel incarceratum visitare, dolentem consolari, angustiantem [l. angustiatum] refovere, præsertim cum interdicitur nulli; siquidem nec factum (175) legitur ab eadem generatione antiquorum alicui, quod perspicue monstrant Pauli Epistolæ in carcere editæ, in quibus et ministrantium videtur meminisse, nec timet ne fiant deprehensæ (176), cum se et illos plus Deum quam terrorem noverit timere.

31. Præmisso (177) eandem mihi quam beato Augustino fidei catholicæ crudelitatem esse, licet illi 102 longe dissimilis fuerit et ad indagandum acuminis vivacitas, et ad tenendum intelligentiæ capacitas, et ad proferendum eloquentiæ facultas, et ad hoc cum Dei gratia promerendum vitæ qualitas; et abdicans ab ore, vel corde respuens omnem

timeres, Dominum, an servum; subjicientem, an subactum; dantem, an possidentem, ait: Obedire oportet, etc.

(174) Analogium idem est ac pulpitem. Vide Cangiū.

(175) Id est, *nec id factum, seu nec interdictum.*

(176) Si tenenda sit lectio *deprehensæ*, hæc vox refertur ad epistolas, ita ut sensus sit, *nec timet, ne epistolæ deprehendantur*, et ii detegantur qui sibi ministrabant: vel corrigendum est *deprehensi*, ita ut hoc nomen ad ministrantes referatur. Mox pro terrorem forte legendum *terræ regem*.

(177) Vel subaudiendum hoc, nempe hoc præmissio: vel legendum *Præmitto*, aut *Præmittens*.

contra Deum, etiamsi deprehendere forte nesciam, hæresim, confiteor me credere æqualem, coessentialem, vel ut ita proferam, consubstantialiam æternaliter Trinitatis unitatem, unitatis Trinitatem, hoc est Patrem et Filium et Spiritum sanctum, creatricem et gubernatricem universorum quæ sunt sive in cælo, sive in terra, et, si adjicere opus sit, in mari, et in omnibus abyssis, ita una eademque manente substantia deitatis, personarum proprietate distincta, ut Pater sit qui creavit omnia, Filius per quem creata sunt omnia, Spiritus sanctus quo creata sunt omnia; Patrem Filii auctoritatem, Filium Patris sapientiam (178), Spiritum sanctum Patris et Filii pronuntians communitatem. His tribus unam eandemque inesse credens deitatis æqualitatem, nihil in his prius aut posterius, nihil majus aut minus esse intelligens, et Patrem a se ipso, non ab alio, Filium a Patre solo, Spiritum sanctum a Patre esse et Filio, Patrem credo Filium æternaliter et ineffabiliter genuisse; Filium æternaliter et ineffabiliter a Patre solo genitum, non factum esse, uti lumen de lumine, verbum in corde, vel, ut expressius loquar, aliquid dicibile; Spiritum sanctum, id est, consubstantialiam amborum charitatem, nunquam eis defuisse, eumque ab isto ad illum, ab illo ad isum illocaliter, immobiliter, æternaliter, ac per hoc et ineffabiliter procedere, ad inspirandos electorum animos a Patre et Filio mitti, a se ipso venire temporaliter; Filium solum de Patre sine matre æternaliter, de matre sine patre natum temporaliter. De Spiritu sancto autem conceptum cum audio, non Spiritum sanctum patrem alium intelligo, sed credo, quia in corde Patris manens æternaliter Verbum, quando voluit sua Patrisque voluntate ita exivit a Patre, et venit in mundum, ut neque Patrem neque ipsum relinqueret cælum; per corpus quod tota simul Trinitas in utero matris Virginis ex substantia ejusdem matris semper Virginis operata est, visibile hominibus factum. Et cum audio: *Verbum caro factum est* (Joan. 1, 14), non Deum in hominem conversum, sed manente incommutabilis deitatis substantia, ita Verbum sibi hominem unisse confiteor, ut sicut ex corpore et anima rationali unus est homo, ita ex homine et Deo unus sit Jesus Christus, non compositus, sed ineffabiliter **103** perexistens natus. Passum vero, mortuum, et sepultum, dieque tertia resurrexisse, celosque ascendisse cum audio, neque Christo divisionem, neque Deo passibilitatem ascribo; sed sicut homo, qui utique caro et anima est; interfectus dicitur ab aliquo, cum utique anima rationalis mortem non recipiat; ita Deum in homine quem assumpsit, ea omnia im-

(178) Vocem *sapientiam*, quæ in vulg. de crat. supplevimus ex simili fidei professione, quam auctor libello *Phrenesis* subiecit.

(179) Male in vulg. *propriisque*. Hoc loco nomen *propriis* ea indicat, quæ Dei sunt propria, vel Deo conveniunt.

(180) Subauditer *animus*, quem se interrogare dixerat, quid de Deo ejusque creatura sentiret. Hic ergo animus *permotus ineffabilitate rei, et novitate*

passibiliter pertulisse confiteor. Et cum id dico: *Credo in Spiritum sanctum*, statimque subjungo, *sanctam Ecclesiam*; non quaternitatem illic cogito, sed sanctam Ecclesiam catholicam tantummodo esse me credere confiteor, per unum scilicet, id est catholicum baptisma, et per Dei gratiam et fidem quæ per dilectionem operatur (*Gal. v, 6*); per quæ etiam sanctorum communionem et remissionem peccatorum nos percepturos, si voluerimus, confido. Carnis vero resurrectionem, sicut in Domino Jesu Christo veram et non phantasticam scio et confiteor fuisse, ita et omnium tam electorum quam reproborum futuram confiteor esse; sed electorum, ut cum corpore et anima eant in vitam æternam: reproborum, ut eant similiter cum anima et corpore in supplicium æternum; sed ut alii absque timore per justitiam repulsionis, ita isti absque spe ullius per misericordiam recuperationis.

32. Hæc de ineffabilitate tantæ incomprehensibilitatis tanto, ut vereor, petulantius, quanto simplicius non discutienti, sed tamen cogitanti, ignosce, lector, quæso, ignosce mihi; cæcus enim illis, quibus talia debuerant considerari, id est, beatis mundi cordis oculis, non videndo miser, sed palpando ista perstrinxi; et sicuti cæco non visa cupientes ferre, nequimus nisi adhibita similitudine quadam eorum quæ vidit; ita et ego indigenis propriis (179), quæ utique in Deo nulla in hac nobis occurrunt mortalitatis colluvione, per quædam captui meo facilia, non tamen a Scripturæ sanctæ auctoritate penitus extranea conduens, ratiocinando animum interrogavi, quid de Deo ejusque creatura sentiret, experiri videlicet gestiens, utrum (alias sane plurimorum æstimatione vituperabilis, mei ipsius damnabilis) ne et in asseritione fidei inveniri valerem catholicæ culpabilis, et ideo jure expellendus a commisso mihi præsulatu, hoc est Ecclesiæ Veronensis, si tamen decrevisset auctoritas concilii universalis, respondere, ineffabilitate rei novitateque probationis permotus (108) tamen non distulit, valente Deo per sapientiam ipsius omnia creata. Quod responsum cum ea, quam Athanasii dicimus, Nicæni quoque concilii fide, **104** cum ariditas ingenioli vitiorum pulvere squalidi contulisset, nihilque dissentire (181) ab eis percipere valuisset; ausus sum non defendentis obstinatione, sed invenisse me quæsita credentis securitate, creatricem et gubernatricem omnium Trinitatis unitatem, unitatis Trinitatem corde credere ad justitiam, et ore confiteri ad salutem (*Rom x, 10*). Gaudeo igitur, si non erro; sin vero autem, charitative reprehendi omnimodis desidero.

probationis, non distulit tamen respondere, valente, id est juvante, Deo, etc. Valere enim pro juvare acceptum aliis quoque exemplis Cangius probavit. Forte vero melius pro valente legendum volente, ut in simili professione, libello Phrenesis subjecta habetur.

(181) Vulgati perperam *dissentrem*. Ab eis, id est, a fide Nicæna et a fide, quæ dicitur S. Athanasii.

INCIPIT LIBER QUARTUS

1. Solet fessus plerumque viator, unius diei etiam si valeat confici iter, in alterum transferre [supple diem], ne sera scilicet adeptio copiam denegat quiescendi lassato. Consuevit et nauta industrius, si quando ventus flando contrarius proprium interdicit, contignum cujuslibet insulæ petere littus, quo scaphis adeptis, ne in syrtim navis incidat, earum, ut quondam Paulus, utatur adjuvantiis (*Act. xxvi, 17*). Quod et nos exemplum non indecens, propositum (182) unius diei sermonem transferre coegit in alterum, ne lectori videlicet inferret prolixitas fastidium, neve contraria quibusdam dicturis, ali-quod, ut assolet, afferret ipsa loquacitatis importunitas periculum (183) : tertia enim hora diei Spiritu sancto afflati. musto etiam summe madidi (*Act. ii, 13*), etiam ipsi dicebantur theologi [*id est apostoli*], nedum nos sole occidente quidlibet sobrie judicaremur loqui.

2. Postquam igitur negotio, quod se simulacrorum (184) sive pastoris et idoli causa ultro obtulit, satisfaciendo, paululum quid, ut videtur, otiose exorbitavimus, siquidem nec congruentia omnimodis quædam retulimus, et aliquem nos forte læsisse timemus : nunc ad indagandum quid moliri, quid (185) contra te sentire debeat aut valeat episcopus, ut cœpimus, properemus. Sed quia paulo verbosius effusi sumus, ipsa in ordinem ut confecta sunt reducimus. Dixi, nisi fallor, episcopos a Deo solo, ut reges, et præstantius multo quam reges, quia et reges ab episcopis instituti, episcopi vero a regibus, **105** etsi eligi vel decerni, non valent tamen ordinari, institutos (186). Nec dixisse me pœnitet, quandoquidem et ipse testimonium perhibet, qui solus ipse sibi testimonium ferre valet : ipse enim dicit : *Ego nisi vos metere (Joan. iv, 38)*; et multa hinc testimonia, multa, inquam, sunt et infinita. Væ autem usurpantibus [scilicet episcopatum] non jussis permissis non missis : væ his de quibus dicitur : *Regnaverunt reges et non ex me, principes exstiterunt et ignoravi (Osæ. viii, 4)*. Væ aliunde ascendentibus, et non per ostium intrantibus (*Joun. x, 1*) (187). Unde eos liberet Pastor bonus, qui cunctivalens so-

(182) *Vulg. si propositum*. Delevimus particulam *si*, cum abundet, sensumque suspendat.

(183) *Construe : Neve importunitas ipsa loquacitatis afferret aliquod periculum dicturis contraria quibusdam*, insignibus scilicet viris, quos perstrinxit, ac in sequenti quoque libro perstringet.

(184) In præcedenti libro num. 29, *simulacra fixa perstrinxerat*, id est episcopos, qui in sui subsidium nihilum movebantur : et num. 23 eosdem pastoris et idoli nominibus coarguerat. In id se præter orbitam, sem præter hujus libri propositum, quo de rege sibi agendum est, excurrisse significat.

(185) Regem iterum alloquitur, ut in præcedenti libro.

(186) *Construe : Episcopos institutos a Deo solo, ut reges, etc.*

A lus potest væ in euge convertere, non illic scilicet puniens districte, quos hic concedit mutari benigne. Dixi Ecclesiæ filios aut esse clericos et monachos, aut famulos, aut laboratores servos et liberos (188); aut milites regni; terram Domini commissam tuæ rex defensionis : redditus vero aut [*subaudi esse*] Sanctum sanctorum Domini et ad jus pertinere sacerdotum, aut esse juris tui, aut incolarum pagi.

B 3. Hæc vero et ante prælibavi et modo retuli, ut deprehendere si possum, satagam quæ dissensio, quod dissidium inter te possit esse et episcopum, cum tu illius defensor, ille tuus esse debeat pastor, ille tibi seminare spiritualia, tu ei ministrare, et utique ex tuo non ex suo, debeat carnalia; sic enim unus eorum et expressus dicit : *Si nos vobis spiritualia seminavimus, magnum est si vestra carnalia metamus (I Cor. ix, 41)*; ille te benedicere, tu eum debes honorare; postremo vestra etiam temporalia ita a Deo summa æquibratione divisa, ut nec tu ejus, quia non ejus, sed Domini sunt, debeas invadere (189); ille tua nec cupere, nisi tantum pro tuæ animæ salute, illi enim dicitur : *Non quærentes datum sed fructum (Philip. iv, 17)*; tibi autem, cum Deus rogatur, dicitur, et utinam non infructuose, clamatur : *Qui dixerunt, hæreditate possideamus sanctuarium Dei, Deus meus, pone illos ut rotam, etc. (Psal. lxxxii, et : Non alligabis os bovi trituranti) (I Cor. iv, 9)*.

C 4. Vox autem boni episcopi illa debet sæpius esse : *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit (Rom. xiii, 1)*; et : *Reddite quæ sunt Cæsaris Cæsari et quæ sunt Dei Deo (Matth. xxii, 21)*; et : *Reddite omnibus debita, cui tributum tributum, cui vectigal vectigal (Rom. xiii, 7)*; et *Non est potestas nisi a Deo (Ib., 1)*; et : *Obedite præpositis vestris et subjacete eis (Hebr. xiii, 17)*. Et quod quidam pulcherrime, *Obedientia*, inquit, *quæ majoribus præbetur, Deo exhibetur*; atque cæterorum hujusmodi. Quod si nil aliud contra te sentit, prædicat, et præcipit episcopus, non modo te isto [*f. iste*] offendere, sed multo magis, utpote per [*l. pro*] te sentiens, debet placare. Sin secus, quod absit, nec præbere patientiam, sed

(187) Sequens sententia deprecativa est; rogat enim, ut eos qui aliunde ascendentes, et non per ostium intrantes episcopatum usurparunt *non jussi, nec missi*, id est, sine vocatione et missione divina, eos, inquam, *unde*, id est, ab illo væ liberet Deus pastor bonus, qui solus cunctivalens potest væ convertere in euge; *non illic scilicet*, id est in alia vita, *puniens districte, quos hic*, seu in hac vita, *concedit benigne mutari*, seu converti. *Vulgati corrupte habebant vel in euge*,

(188) Inepta repetitione in vulg. legebatur *aut liberos*. Correximus ex superiori libro num. 22, *cujus compendium hic afferitur, aut milites regni*, id est nobiles. Confer ibidem not. 144.

(189) Id est : *nec tu debes invadere ejus, scilicet, episcopi, temporalia, quia non ejus, sed Domini sunt*.

delectat exsequi vindictam; est unde illi facias injuriam, et tibi tam gravem non contrahas 106 noxam. Habent [subaudit episcopi] conventus inter se generales, synodos universales, canones antiquos, concilia descripta, sanctorum decreta Patrum, sanctiones diversorum pontificum. Nihil est quod possit inter eos contingere, unde proprium inter se non possint iudicium invenire. Postremo est sedes universalis, principalis, capitalis, quia ipsis capitibus Ecclesie insignis, nutrix, mater, iudex et magistra omnium. Si quid contra rem actum ab aliquo vel in aliquo est horum; in ea iudicari, examinari, vel legali potest sanctione puniri (190). Hos ergo consule, ad illos rem defer, illis causam committe. Si quid perperam contra te invenitur actum, crede mihi, districte vindicabitur iudicio canonum; nam alium esse nullum, qui manus impune, et ipso Deo intacto, possit immittere in aliquo [i. aliquem] horum; non vales invenire, etiamsi pennis possis volare.

5. Tu forte contra, siquidem et hoc die audi vicium a quodam hesternum, non minori insania quam stultitia, quid, inquis, opus iudice, quando jam co utimur censore? nam intantum est diffamatus, ut omnes noverint, quod jure sit damnandus. Totum hoc dicere recte potuisses, si ipsius confessione in concilio canonicè discussa percipisses. Sed, o catho- dra pestilentie (Psal. 1, 1), qua beatus ille vir rex- que Sion mansuetus, qui pro nobis homo est factus, dedignatur sedere! o nefandum et in ipsa radice premendum iudicium! o iniqua sententia, et illa [f. illi] soli sæculo propria, quo pro nobis, solis seditiosi vulgi acclamationibus comprehendebantur sanctorum millia, et farciebantur innocentibus ergastula! o digna, cui ipsa Domini obviet sententia dicentis: *Nolite iudicare secundum faciem, sed iustum iudicium* (Joan. vii, 24). Et de seipso, *sicut audio*, inquit, *iudico* (Ib., 30); sicut audio, inquit, non sicut audiivi. Præteritis enim calumniatorum accusationibus, subsequente vere accusati responsione, iustum valet iudex iustus et non violentus discernere, ut possit veraciter dicere: *Sicut audio iudico*, id est, sicut lex ipsa decernit, non sicut rumor furentium gerit; sicut præsens ipse fatetur, non prout absentes insidiantur: unde quidam facete satis. *Ad puniendum*, inquit, *properat, cito qui iudicat*; ad puniendum, inquit, non ad discernendum: *Ex verbis enim tuis*, inquit, *justificaberis, et ex verbis tuis iudicaberis* (Matth. xii, 37), id est, et sæculariter et divine, misericorditer et juste; misericorditer, ut est

(190) Id ipsum pluries in aliis posterioribus operibus inculcat. Vide epist. 5 ad Joannem XII. Idem legitur apud Attonem episcopum Vercellensem, et Ratherio coævum, lib. II *De pressuris Ecclesie*.

(191) Id est pueri in scholis nutriendi, seu erudiendi.

(192) Vulg. perperam considerantur.

(193) Idem vulg. conjunctus, male.

(194) In iisdem vulg. corrupto dolet.

(195) Construe: *Qui enim scis, qua intentione eadem infamia orta fuerit: et si scias ex qua occasione, vel causa, quo affectu propalata, zelo charitatis, an zelo*

A dictum: *Tu prior (dicas) iniquitates tuas, ut justificeris* (Job. xl, 3); juste, ut est illud: *Ex ore tuo te iulico, serve nequam* (Luc. xix, 22). Et hic enim quasi cautionem quamdam inter te et Deum consideres propositam: juste enim ex ore suo quisque iudicatur: misericorditer 107 vero prior iniquitates dicens justificatur. Hinc est quod in scholis hujusmodi nutriendi (191) sponte commissa confitentes, veniam citius merentur, pertinaces diu virgis cæduntur. Dicit autem hujus cautionis Veritas ministra: *In qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis* (Matth. vii, 2): id est, si justa, justa; si misericordii, misericordii, ubi et sententia sollicitè debet illa pensari: *Qui sine peccato est vestrum, primus in illam lapidem mittat* (Joan. viii, 7). Cavenda etiam est Pharisæorum imitatio, qui observabant, ut caperent Dominum in verbo (Marc. xii, 13): unde et humanæ satis consideranter (192) leges advocatis insciis studuerunt providere. Si ergo sæcularium quis, non nisi proprio convictus (193) ore, potest damnari, quanto minus ille, cujus iudicium in manu solummodo est Dei, debet (194) ad libitum invidorum aliquorum cavillationibus subrigi [f. subigit]! Qui enim scis, eadem infamia qua intentione, et si scias, qua ex occasione vel causa fuerit orta, quo affectu propalata, zelo charitatis an zelo livoris (195)?

6. Et ut ad rem ratiocinando veniamus, subsiste, rogo, paululum, et videamus. Lex et hoc etiam votus prohibet, viduam et repudiatam sacerdotem accipere (Levit. xxi, 14). Consecratas vero Deo virgines tanto magis a cujuslibet usu, colloquio vel visu decet fore remotissimas (Num. xxx, 5), quanto magis sponso castissimo illi et præ filiis hominum pulcherrimo (Psal. xlii, 3) se student servare castissimas, et ipso nec dum actu, sermone, auditu, etiam cogitatu, in quantum homini studiosissime cum Dei adjutorio nitenti possibile est, illibatas. Canones etiam sancti cohabitationem episcopis omnimodam interdiciunt mulierum præter (196) illic exceptarum, Vides quamlibet harum episcopo sæpe, colloqui, id etiam solitarie aliquoties fieri, et per vulgus diffamari. Volesne eum, ut censes, utpote diffamatum, quasi hoc solo, ut dixisti, sui censorem effectum statim debere deponi? Qui vel quomodo enim scis, utrum secreta quidem tibi, sibi autem et Deo manifesta aliqua, sed tamen pia, id est, lucranda animæ ratione hoc cogatur (197) facere, sicut quidam nec minoris famæ anachoretarum quamdam famosissimam legitur convertisse in æreticem? Quidam etiam ejusdem

livoris. Hoc loco propius accedit ad objectionem paulo ante propositam: *In tantum est diffamatus, ut omnes noverint, quod jure sit damnandus*. Hæc respiciunt ipsum Ratherium, qui erat diffamatus auctor conspirationis in Hugonem, cum Arnoldum Bajoariorum ducem recepit. Respondet autem, videndum qua intentione hæc infamia orta fuerit, qua ex occasione vel causa, et quo affectu propalata.

(196) Id est præter cohabitationem illarum, quæ in canonibus excipiuntur, seu permittuntur.

(197) Male in vulgatis agatur.

nec minus valens propositi, pretio, ut moris erat, illectas quadam in civitate hospitio introducebat pellices; et cum inde diffamaretur in tantum, ut ignibus dari debere acclamaretur; tanta copia conversarum excedens sæculo claruit, ut illa populis refertissima Alexandria, quæ ternis 108 earum milibus eo intrante abundaverat, mertrix nec una eo discedente inveniri valeret.

7. Quid inquis, et si filii approbent scelus (198)? Ego e diverso, quis hoc, dico, novit, nisi ipse, et Deus? Non legisti: *Cum autem dormirent homines, venit inimicus, et superseninavit xizania in medio tritici et abiit* (Matth. XIII, 25): ut intelligas uno seminante verba doctrinæ, alium posse subreperere qui inserat semen luxuriæ? Dicamus et aliud: Ebriosus inquit canones, episcopus aut desinat aut deponatur (*can. apost.* 42). Et sæpe videmus multos ejusdem ordinis hujusmodi vitio quasi servientes, cum penitus qua id intentione agant simus ignorantes. Potest enim fieri, ut ebriosus quasi ebriosus quis secundum Apostolum hoc faciat convescendo, ut eos lucri faciat, aut alio aliquo licet occulto, tamen bono affectu id agat. Rectumne ergo censes ob istiusmodi infamiam, absque confessione propria eum deponi debere ad vulgi clamorem? Seditiones autem prædæ et bella quam sint gravia, præter alia ipsa approbant homicidia. Dicente autem Domino: *Necesse est, ut veniant scandala* (Matth. XVIII, 37); et: *Surget gens contra gentem, et regnum adversus regnum* (Luc. XXI, 10); et Job: *Nihil in terra sine causa fit* [Job V, 6]: emergente cujuslibet occasione rei, contingat, ut sæpe, aliquod in civitate dissidium, aut a regno divortium, fiant nulla homicidiorum [i. nonnulla homicidia], omnes dicant machinatum id totum fuisse episcopum. Censesne eum, nulla præeunte canonica examinatione, vel propria confessione, deponendum; aut quod inconvenientius multo, injuriandum ob clamorem, illo solo negante, cunctorum? Quid enim, si erit ab hujusmodi immunis flagitio? Nam tu unde non esse [supple immunem] conjicis? Quia cum malefactoribus, inquis inter agendum conversatus, cum ipsis est comprehensus; videlicet non quid senserit, sed ubi fuerit, cogitandum esse judicans; cum econtra Dominum, non de opere, sed de intentione noverimus judicare. Quid enim si hoc bona, quia justa, egit intentione? Verbi gratia, veluti Jeremias propheta qui per charitatem, ut dicit beatus Gregorius, dum cives ab ingressu Ægypti non potuit cohibere, studuit illuc cum eis et ipse descendere. Et revera quem episcoporum

(198) Id est: *Si et filii approbent scelus*, nimirum si in eodem scelere involvuntur, quo pater diffamatur. Respondet autem filiorum culpam aliunde, quam ex patre posse originem ducere, cum hoc seminante verba doctrinæ, alius possit subreperere, qui inserat semen luxuriæ. Mox legebatur *nisi ipsa*, nullo sensu. Correximus *nisi ipse*, id est pater. Item emendavimus *subreperere*, ubi male editum erat *subripere*.

(199) Errore chronologico auctor lapsus est. Cum enim Italia a Langobardis invasa fuit, non Mauritius,

A legimus, cum Italia a Langobardis invaderetur, relicto grege ad Mauritium (199) transisse? Nunquid jam iste paululum jam dictus [scilicet S. Gregorius], cum ei idem esset suspectus Mauritius, cum et filium ejus e sacro fonte idem suscepisset sanctus, et quotidie illi idem improperearet 109, quod suo adjutorio, facto et decreto apostolatum primæ sedis indeptus fuisset, cum invitus fugisset, et renitens illum [id est illum apostolatum, seu pontificatum], licet consentiente, sed post pœnitente eodem Mauritio, sortitus fuisset, ita agendum decrevit, ut scilicet ob improbitatem civium et incursionem hostium (200) transiens Constantinopolim, relinqueret gregem commissum? Nunquidnam et excellentissimæ recordationis pater Augustinus (*epist.* 228), dum similis urgeret ratio, ita agendum decrevit, aut exemplo monstravit in talibus? Ille autem, qui interrogatus ab hostibus de nomine, respondisse refertur, servum se fore Christi, hosteque consonanter respondente, se flagellum esse Christi, fuit ne jure damnandus. quod civitatem illico hostibus aperuit intrantibus? Cunctosne ergo judicas deponendos, qui rebelles regibus cives; et filios esse scientes, non eos ut punirentur prodiderunt, sed e contra missas eis fecerunt, filios eorum baptizaverunt, prædicaverunt, chrismaverunt, pœnitentiam indulserunt, reconciliaverunt?

8. Sed forte ideo tu hoc recte te putas dicere, qui sententiam recolis Domini dicentis: *Si offers muvus tuum ad altare*, etc. (Matth. V, 23); et quia sicut non proficit in vulnere medicamentum, si adhuc ferrum in eo sit; ita non proficit pœnitentia, discordante proximo, quanto magis Domino, animum (201) habentis [subaudi discordem]. cum principalis Domini habeatur sententia dicentis: *Nisi renuseritis hominibus peccata eorum, nec Pater vester remittet vobis peccata vestra* (Matth. XVIII, 35). Sed quis ad hæc [subauditur cognoscenda] idoneus, nisi solus ille qui omnia novit Deus? Quomodo enim scis, utrum etsi discordem actum, concordes alicui quis habeat animum? Non legisti: *Si fieri potest, cum omnibus hominibus pacem habentes?* (Rom. XII, 18.) Non audisti: *Quicumque voluerit, amicus esse sæculi hujus, inimicus Dei constituitur?* (Jac. IV, 4.) Nescis dictum esse: *Qui dixerunt patri, vel matri, non novimus vos, isti custodierunt testamentum tuum?* (Deut. XXXIII, 9.) Non recolis dictum Josaphat, dum adjutorium præberet Achab: *Impio præbes auxilium, et his qui oderunt Deum amicitia jungeris?* (II Paral. XIX, 2.) Et psalmus tibi non occurrit

sed Justinus II imperabat. Exinde vero lapsus videtur, quia S. Gregorii exemplum allaturus, hujus ætate Mauritium imperasse noverat.

(200) Langobardi nunquam occupaverunt Romam, nec S. Gregorii tempore ulla in eam hostium incursio contigit.

(201) Construe: *non proficit pœnitentia habentis animum discordem*; quam ultimam vocem supplementam contextus et sequentia suaserunt.

steas (147) cœnas adversus quemdam commentati sunt episcopum, concinnent nunc et adversus istum quoque quædam obloquia. Et hoc non exteri, sed agunt privati (148) qui debuerant testes boni ejus esse propositi. Faciunt hoc, inquam, non imici, sed amici dolosi; unanimes quondam homines, et aliquando dulces et noti, qui simul cum eo dulces capiebant cibos in domo Dei (*Psal* LIV, 45,) quasi cum consensu coambulantes, et eum ad cœlos usque tollentes (149), et beatum, justum sanctumque deceptoris non minus quam adulatoriis **95** favoribus pronuntiantes: parcat quibus Deus, avertens ab eis, ne veniat mors super eos, et descendant in infernum viventes (*Psal*. LIV, 16,) id est, scienter infernalibus acta patrantes, nec repentinum mortis occasum caventes. Faciunt hoc traditorum (150) reliquiæ, nulla cœlesti jam facta pro hujusmodi, quantum scilicet quibusdam videtur, perterriti redditione vindictæ. Quorum uni ab exilio scripsit hujusmodi.

25. « Heu me, fili mi (151,) quid agam? quem primum plangam? me mortuum, an te mortuo insultantem? quasi et tibi eadem non sit conditio moriendi, imo quod est multo miserius, fetores mortui naribus trahentem, ore aspirantem, pulmo-

subduxerant, Ratherio in Papiensem carcerem re-truso totius mali causam appingentes, nunc quoque, dum hæc scribebat, id est anno 936, contra ipsum obloquebantur.

(147) Nota est Thyestæ cœnæ fabula, qua Thyesti Attræus frater suos ipsius filios interfectos epulandos apposuit. Aliquot autem Ratherii spirituales filios, seu ecclesiasticos in memorata conspiratione necatos hæc allegoria videtur innuere. In libro quidem *Confessionis*, n. 2, *homicidia, exculpationes et eximbrationes* ea occasione perpetrata deslet.

(148) Hoc loco *privati* nomen intimum et familiarem significat, quo sensu alla exempla apud Cangiium invenies. Testes autem boni propositi ipsius Ratherii esse debebant intimi et familiares ejus. Hi enim ipsius consilium in assentiendo cuidam epistolæ ab Ursonem scriptæ, quæ totius calamitatis origo fuit, bonum fuisse noverant. Postquam vero captus et abductus fuit in carcerem, eidem adversarii fuere, et multa in eum spargebant.

(149) Hi procul dubio sunt ecclesiastici, qui initio episcopatus Ratherii, eum ad cœlos usque tollent, etc.

(150) Traditores vocat, qui quondam amici, sibi postea infensi fuerunt. Unus ex his est ille, ad quem initio exsilii et captivitatis sequentem epistolam scripsit.

(151) Perperam in vulgatis *filium, quid*. Hic autem Ratherii filius unus ex eis esse videtur, qui simul cum eo dulces capiebant cibos in domo Dei, ut paulo ante narraverat. Hinc sane unus fuit a clero Veronensi, cui archidiaconus cathedralis ecclesiæ, ut mox videbimus, socer erat. Ipsius nomen Ursus, vel Urso: quippe Ratherius sub epistolæ finem expetit, ne ejus complices ab ipsius nomine vocentur *Ursini vel Ursani*. Ursus, vel Urso Veronensis Ecclesiæ diaconus nœmoratur in tribus documentis, quorum unum anni 947, alterum anni 959 edidit canonicus de Dionysiis in collectione diplomatum et documentorum pag. 113, 415 et 126. Tertium vero anni 968, Joannes Baptista Biancolinus impressit in dissert. 2, Italice inscripta: *Dei vescori e*

nibusque longe pejus moriturum mittentem, et quod est gravius, aliis hoc, ut simul possint commori, propinantem (152)? An nescis, fili, quondam supra tibi contiguum mare Commacla [*Commacla Ital. Commacchio*] dici castrum, in quo fertur mortuus occidere vivum? Quantum vero præter innumerabilia, et non solum tibi, sed etiam mihi et omnibus præter soli Deo cognita non..... minusque lugenda, in ipsis etiam, quæ a te (ut utinam falso) proferuntur, me jure lugendum censeam; tibi filii, charitative, ut sæpe, confabulando referrem, si locum colloquendi haberem (153.) At cum omnimodis desit, breviter hinc aliquid pro tempore labor. Primum me lugeo, quod talis inveniri quiverim, qui a te talis dici possim. Secundo, quod te ad hoc meo, ut tu alios modo, instruxerim exemplo; siquidem te præsentem multis (heu doloris mei oblitus!) et etiam melioribus sæpe derogavi et ego. Tertio auditorum **96** terror vere, qui tam tuo quam meo periclitantur fetore (154). Sed desine me, fili, hac in parte non minus quam accesare, imitari, qua noxius eum mihi, si ita est ut asseris, magnopere fuerim, maxime fui tibi. Habes sanum super hoc quod sequaris consilium, quandoquidem non defutura hujusmodi cadaverum (155) male olida præsciens

governatori di Verona pag. 121. Num hic Ursus viveret an. 935, et num idem sit ac ille, ad quem Ratherius hanc epistolam dedit, affirmare non licet. Tota hæc epistola eo pertinet ut Ursonem adversus episcopum carcere inclusum obloquentem com-
pescat.

(152) Id est: *et mittentem (fetores) pulmonibus longe pejus moriturum, et, quod est gravius, propinantem hoc, nimirum eumdem fetorem, aliis ut possint simul commori*. Ursum longe pejus moriturum affirmat, quia mortuo insultans, et contra ipsum alloquens, gravius peccabat.

(153) Construe et explica: *Quantum vero, præter innumerabilia, et non solum cognita tibi, sed etiam mihi, et omnibus, præter cognita soli Deo, et non minus lugenda; quantum, inquam, censeam me jure lugendum etiam in ipsis quæ proferuntur a te, et utinam falso! charitative, ut sæpe, referrem tibi, fili, confabulando, si haberem locum colloquendi*.

(154) Locus hiulecus, vel corruptus. Sensus nihilominus satis aperte proditur. Tertiam enim lugendi causam refert in terrorem auditorum, eorum scilicet, qui cum sua et Ursonis obloquia audissent, in animæ periculo versabantur. Quod autem addit *fetore*, respicit parabolam de quatruidano Lazaro, qui fetebat, ut ex sequentibus manifestum fiet. **96**

96 enim, et Ursonem ob inolitum obloquendi vitium hoc loco fetoris nomine designatum velati fetentem Lazarum præfert, eaque de causa timebat, ne illi quoque animæ periculum subirent; qui ejusmodi oblocutiones audierant. *Fetorem* alibi latius quod libet vitium appellat, quo alii infici possent, ut patet ex serm. 2, de Quadragesima num. 24, ubi tertium genus peccantium illud esse ait, *quod et fetere dicitur, id est, desperatione recuperandi vicinos inficere*.

(155) Construe: *quandoquidem divina pietas præsciens non defutura male olida busta cadaverum hujusmodi, id est eorum hominum, qui obloquiis indulgent, consulens vivis ne necarentur fetore eorum, sequentes ipsorum exemplum, dixit tale quid: Quæ dicunt facite, etc.*

busta, tale quid, ne horum fetore necarentur, vivis consulens divina pietas dixit: *Quæ dicunt facite, quæ autem faciunt facere nolite* (Matth. xiii, 21). Nam etsi ego tibi causa, quia materies tui mortis; tamen scito, quia quovis ordine cujusvis scelere moriaris, inter mortuos mortuus deputaberis. Sic enim dicit Deus: *Ipse quidem in iniquitate sua morietur; sanguinem autem ejus de manu tua requiram* (Ezech. iii, 20). Et revera quid profuit Evæ dixisse: *Serpens decepit me?* (Gen. iii, 13.) Et utique dum hæc tibi, ut compescaris, tui sollicitus scribo, id studiosissime ago, ut et tu a morte libereris, et ego reus tui non tenear sanguinis. Potest autem fieri: nec enim id fieri posse despero ab eo, cui idem est posse quod velle; nec tu quoque huic debes desperare, cum eum quatruiduum legeris suscitasse; nec ego meminerim me id te dedocuisse in eo, quem manibus scripsisti de parricidio sermone (156), ut ego jam ad vitam elamer cum fremitu pietatis divinæ, licet tu me adhuc, quod ille melius novit, quam tu, utpote quatruiduum dicas fetere; nam nec desunt super me pie flentes sorores, inter quas rogo et tu annumereris, id est, ut sit in te sororius et non parricidialis affectus, quo si me fetere quia potes confitearis, vere non succenseo, imo omnimodis 97 postulo; dummodo mellifluam illam Domini merear audire vocem, resurrectionem mihi, tibi miraculum promittentem. Tantum rogo, ut periculum audientium attendas, tuum etiam ne nullipendas. Dictum enim, ut credo, divinitus, etiamsi non memineris, non ignoras: *Qui maledixerit patri vel matri, morte moriatur* (Levit. xx, 9).

26. « Quod cum ad mentem vel hic relegens re-duxeris, postquam duplicem mortem attenderis, ac duas hinc separatim subjacentes, id est, cuique divisioni propriam, agnoveris substantias, unamque mortaliter solummodo mortalem, alteram immortaliter mortalem, mortaliter immortalem perpende-ris; ne rogo, obliviscaris, quam gravibus matrem ipsam (quam no forsan perfunctorie accipias, Eccle-siam esse tibi replico, si tamen es filius; si non, de te aut pater aut quilibet parens loquitur germanus, *Ex nobis exierunt, sed non erant ex nobis?* Sis au-tem, [subaudi filius] sis precor, sis rogo, ne tamen

(156) Sermo de parricidio, quem Urso suis ma-nibus scripserat, est ea epistola Ratherio exitialis, de qua sermo erit postea. Parricidium autem hic ingeritur, quia cum parricidii nomine non tam mors, quam omne gravius malum patri vel patriæ illatum significetur, ea epistola cauoa fuit eorum malorum, quæ Ratherio spirituali Ursonis patri obvenerunt. De parricidio quidem in Ratherium hoc loco agi vel ex eo confirmatur, quia idem Ratherius post pauca ab Ursono expetit, ut deinceps *sororium, non parricidiale affectum* erga se nutriat.

(157) Patris nomine seipsum Ratherius vocat, quem Urso cujusdam epistolæ et moliminis aucto-rem traduxerat.

(158) Hac *regenerationis* voce se spiritualem Ursi patrem indicat, quippe qui cum uti Veronensem, et multo magis uti unum et clero inter suos spiritua-les filios censebat. Confer. not. 151.

(159) Hic Veronensis Ecclesiæ archidiaconus in

A ut dixi, obliviscaris postulo, quam gravibus matrem maculis aspergis, dum patrem (157) tam foeda cri-minis nota aduris. Quam enim insolubilis, tam com-passibilis est dilectio maritalis, cum et eadem con-sortia sunt honoris. Quod totum, mi nate, facere auderes minime, si dictum voluisses recolare: *Honora patrem et matrem* (Exod. xx, 12); aut pluris re-generationem (158), quam generationem penderes, si prohibi um reminisceris: *Noli tangere christos meos* (Psal. civ, 15); et: *Qui tangit vos, quasi qui tangit pupillam oculi mei* (Zach. ii, 8); et: *Qui vos spernit, me spernit* (Luc. x, 6); et: *Diis ne detraxe-ris* (Exod. xxii, 28); et: *Qui detrahit regi, detrahit legi* (Jac. iv, 11). Regale autem Ecclesiæ esse ut crederes sacerdotium, præter alia innumera unum tibi suadere satis posset Petri testimonium dicentis:

B *Vos autem genus electum, regale sacerdotium* (Petr. ii, 9). Sententiam quoque cujusdam in decretis 98 sanctissimi papæ præ oculis habuisses dicentis: *Pe-jus nullum judica fore scelus, quam Christianos pro-priis detrahare sacerdotibus*. Piaculum etiam maledi-ctionis Cham advertisses (Gen. ix, 25), atque ejus exemplo verecundiora patris denudare timuisses. Canones etiam et sanctorum Patrum concilia non pesthabuisses, in quibus damnatos hac de causa multos advertere poteras, si legisses. Curia quoque tradi, et infamis [f. infamem, vel cum infamia] absque ulla spe restitutionis cunctis vitæ diebus eidem de-servire timuisses, Vindictam quoque pro Narcisso beatissimo factam meminisses (Euseb. Hist., lib. vi, c. 9); nec archidiaconum (159) nostrum ideo fortuito percussum, quia tu adhuc nil pateris, cogitasses, cum diutius exspectatus, durius feriatur non conversus, quod et a te et a tuis complicitibus avertat omnipotens Deus.

27. « Et forte te, fili, observatores mei, dum mi-hi inimici: tibi volunt parere morigeri, fefellerunt. Sicuti quondam illi sanctorum nisi sunt fallere (160) cætum, qui contra Athanasium brachium cujusdam qursi Arsenii concilio obtulerunt excisum; sic et tu quoque quemdam (Deus parcat tibi) mei odio fefel-listi, qui epistolam (161) conviciis plenam a tuo ei illo jam dicto magistro (162) olim destinatum profe-rens, et auctorem facti investigare nitens cum te conspiratione adversus Hugonem regem præcipuus, etsi primum a nece, ad quam illum gens barbara post recuperatam Veronam destinaverat, ereptus, postea tamen, dum hæc Ratherius scribet, vel morte, vel aliquo gravi iufortunio percussus ex hoc loco cognoscitur. Id autem, quodcumque fuerit, casui fortuito Ursus vertebat, propterea quod ipse licet ejusdem rebellionis conscius, et Ratherio pariter oblocutus nihil adhuc mali patiebatur.

(160) Male in vulg. *facere*, et postea *fecisti*, ubi ex contextus sententia corrigendum fuit *fallere*, et *fefellisti*.

(161) Hæc illa est epistola, quæ Ursonis manu scripta, alios a periculo liberavit, Ratherio autem ruinam peperit. Totum hanc implexam historiam, quam Ratherius distinctius explicare noluit, eo meliori modo quo licuit exposuimus in auctoris Vita § 4.

(162) Jam dictus magister esse videtur archidiacono-

scriptorem ultro deprehendisset confitentem, tu cæteris, qui adeo tibi non competebant ut ego, relictis, me auctorem, me totius moliminis præsentasti incentorem : et utique dum hoc pro libitu duxisti [f. dixisti], verum (me satis non accusato, et te excusato) dicere si voluisses potuisti : quod nimirum fecisses, si tanta mihi charitate consuluisses, quanta ego consului tibi et universo meo gregi, maxime tamen vero jam prætaxato illi tuo sacero (163), cum ad illam epistolam (Deus scit quo animo) consensi. Nam veniente, ut 99 optime nosti, a contraria parte altera, cum ea perspecta gens efferat et nobis [f. vobis] barbara, de se ipsa vero jure suspecta, utpote pro ea quæ inter vos jam in multis in negotio consimili sæpe naufragaverat vita (154), omnem ut erat culpam in eundem retorsisset archidiaconum, et nostræ partis honoratiores quosdam, maxime vero in clerum universum, et me reservato, quanquam asportato, propter consanguinitatem, quam cum illorum habebam primoribus, ipsoque (165), ut dicebat, principe, omnem domum Dei prædari, omnes majores civitatis aut exmembreare, aut captivos ducere, ipsum vero jam fatum [id est] jam memoratum archidiaconum] et eos, qui post (166) meæ cum illo fuerunt traditionis principes, furca molirentur appendere : qualem illam noctem duxerim Deus scit. Tu quoque, qui te nil boni de me fateris scire, quibus precibus, humiliationibus, lacrymis, muneribus promissis et ipsis, tibi interventu amicorum vitam et libertatem obtinuerim, ipse, ut dixi, optime nosti, qui hæc omnia tacens, id solum quod (167) me interficeret, proferre maluisti. Lucescente enim die decretum est, non a me solo, ut dixisti, sed ab omni-

nus paulo ante memoratus, cujus saluti, ut mox dicetur, hæc epistola potissimum consultum fuit. Construe autem : qui proferens epistolam plenam conviciis olim destinatum ei a tuo illo jam dicto magistro. et nilens investigare auctorem facti, cum deprehendisset te scriptorem ultro confitentem, tu relictis cæteris, qui non adeo competebant tibi ut ego, præsentasti me auctorem, me incentorem totius moliminis, id est, scribendæ ejusdem epistolæ, quæ aliqua de rebellionis attigisse videtur : Et ubique dum dixisti huc pro libitu, potuisti dicere verum, si voluisses, me satis non accusato, et te excusato, etc.

(163) Archidiaconas omnium maxime in vitæ discrimen erat adductus, quippe sententiam illico subiret capitis, nisi, laudata epistola, scripta velut inscius criminis dimitteretur. Huic ergo maxime prospexit Ratherius, cum ei epistolæ consensit. Hinc igitur idem archidiaconus prætaxatus socer Ursonis intelligendus videtur. Prætaxatus pro prædictus accipi plura apud Cangium exempla confirmant.

(164) Ea gens intelligenda est, quæ Arnaldo Bajoriorum duci Verona potito contraria, ipsodevicto eandem urbem Hugoni regi recuperavit. Dicitur autem ea gens perspecta, efferat et nobis barbara, quia non ex Italicis, sed ex regno, ut videtur, Burgundico, ex quo erat Hugo, deducta fuerat. Additur de se ipsa vero jure suspecta, utpote pro ea, quæ inter vos jam in multis in negotio consimili sæpe naufragaverat vita, quia scilicet eadem gens jure suspensionem inducere poterat de sua vita, quæ aliquot annos ante Veronæ in negotio consimili, id est, in conspiratione contra Hugonis, congregationem et consanguineum Ludovicum Bosonis filium eadem in urbe excæcatum,

A bus tam nostratium quam exterorum (principum vero hujus consilii qui fuerit, non pleniter agnosco alium quam diabolum) ut fieret talis qualis facta est epistola, et si illam mittere auderet archidiaconus, quasi inscius dimitteretur criminis : sin alias, sententiam illico subiret capitis. Hoc quod dixi acto tam de me, quam et de cæteris (168). Deo autem gratias, quia dum vobis consului, me ut videtur neglexi ; dum vobis, licet vestræ molitionis ex parte conscius (169), peperci, me prodidi.

28. « Legitur autem, filii, in historia Tripartita (lib. VIII, cap. 1), quod quidam in pastu occupatus pecorum cum occidisset quemdam, et fugisset pavore actus in eremum, et sanctorum Patrum exemplis bono assuefactus, fuisset eremita perfectus ; semper benedicebat scelus, quod sibi tanti fuit causa profectus. Hæc ideo retuli, ut hinc colligas, quantum meo profectui militasti, dum me, ut penitus deficerem, tam graviter accusasti. Nam si præsens esses et permitteres, manus osculis demulcerem prædulcibus epistolæ illius scriptrices, quia hæc causa, materies, et totius meæ summa fuit, ut opinor, salutis ; per hanc morti, ut credo, æternæ subtractus, 100 et vitæ sum redditus. Peripsam actum esse credo, ut et his, quorum fetore (179) tu adhuc periclitaris, et universam pene mihi commissam Ecclesiam mortifero pestilentia tabo corrumpis, quantum et possit fieri, ut per [per abundare videtur] cuncta ita se non habeant, ut dicis, cæterisque innumerabilibus, a tua vero scientia longe remotissimis, magna ex parte jam cavere credi possit ; licet securitatem exinde nullam, quia non expedit, siquidem certitudine careo, cæperim. Tantum vero hæc me sæpe naufragaverat, cum diversis occasionibus necata vel fugata fuerat.

(165) Hæc forte opinio idcirco ei barbaræ genti fuit, quia sciebant Ratherium Hilduini fuisse familiarem, et cum eo Veronam venisse, eidemque subinde in Veronensi cathedra successisse : ex familiarium autem Hilduini etiam consanguineum crediderunt, et eatenus conjunctum fuisse cum ipso principe Hugone, quocum Hilduinus consanguinitate jungebatur.

(166) Qui scilicet postea epistolam fabricatam in meam ruinam verterunt.

(167) Quod nimirum mei exsilii et carceris causam præberet, id est epistolam, quam Urso scripsit et protulit.

(168) Hæc epistola, quam Urso scripsit, tam de Ratherio, quam de cæteris actum est, sed exitu diverso : nam cæteri a periculo erepti, Ratherius vero, Hugone rege jubente, in Papiensem carcerem conjectus fuit ; et ita, uti mox subjicitur, is epistolæ assentiens, dum aliis consuluit, se ipsum neglexit ; dum aliis, licet eorum molitionis ex parte conscius, pepercit, se ipsum prodidit.

(169) Consciis, inquit ; quippe consilium scribendæ ejus epistolæ, cui ob aliorum bonum consensit, sibi nociturum ex parte præsenserat. Ex parte autem ait : quia etsi aliquod sibi periculum ex ea impensurum prænovit, non tamen tantum putavit, quantum re ipsa incurrit.

(170) Hic quoque fetor pro obtrectationis vitio in episcopum, cui Urso indulgebatur, accipitur Confer. not. 154.

occasione considero profecisse, ut nullum mihi amplius quam te videam amplectendum, qui mihi materies tantorum fuisti honorum. O autem me, et ut hoc dicam, ipso mei infortunio fortunatissimum, etiamsi nihil aliud quam te tibi que consimiles cognovisse ejus beneficio contigisset mihi; unde omnia non solum tibi parcens, sed et uberrimas pro his tibi gratias referens, admoneo, fili, ut quia jam nunc indicibiliter profuisti mihi, caveas ne omnino mei odio obfueris tibi. Verum ut quodam utar compendio, festinante nuntio, et chartula deficiente omnino, parcat tibi Omnipotentis justa pietas resipiscenti rogo; imo ut resipiscas ipsa benigne concedat postulo: sine causa enim, quantum scilicet ad tui spectat læsionem, me ipsa scit a te hoc pati; si tamen profectum pati quis rite possit dici isto genere dicendi, quatenus per te quoque tui corrigantur complices, nec a tuo derivato nomine vocitentur Ursini vel Ursani, sed ab eo qui dixit: *Discite a me quia mitis sum et humilis corde* (Matth. xi, 29); et per suum quemdam: *Obedite præpositis vestris et subjacete eis* (Hebr. xiii, 7), appellari jure mereantur Christiani vel agnei, id est mites non feri, amatores non irrisores pastorum. Quod si mihi provenit oranti, lætitiâ ipsam dissimulare, nedum reprimere valeo minime; quod si non, peccatis meis imputo. Saltem vero hoc diva pietas concedat postulo, ut dum peccata mea adversum me, imo adversum te pronuntias, illa remittat; dum tu ea describis, ipsa debeat, teque in hoc præsentis sæculo recognoscere faciat, quia inæstimabiliter tibi ipsi obfueris [l. contēdis], [supple et] dum irrecuperabiliter me nocere contenderis, iudicabiliter mihi profueris. Valeas in Domino, precor, fili, correctus, amen. »

29. Inter hæc, si dicere audeam, stant simulacra (171) 101 undique fixa, nullum vel sui causa sonitum dantia, quasi qui ipsa taciturnitate videantur clamare, se rationis expertia omnimodis esse. Sed ne mihi, sed potius sibi succenseant rogo; non enim hoc eos esse scio vel dico, sed ne jure dicantur haud modice timeo, dum et (172) ab homine factos dici patienter ferre, imo uberes gratias dicenti referre audio; nam nec erunt, si dixerò, nec non erunt, si tacuero; sed [subaudi erunt] si dixerint vel consenserint omnino. Et o quam pulchrius vocari perfectum, quam ficticiam! *Perfectus autem omnis erit, si sit sicut ma-*

(171) Simulacrorum nomine eos episcopos designare videtur, qui in hac sua calamitate lanquam muta simulacra nihil pro se loquebantur.

(172) Eos episcopos perstringit, qui se ab homine episcopos factos dicebant, et dicentibus gratias referebant. Episcopos nimirum licet ab hominibus electos, vel decretos, non tamen ab hominibus, sed a Deo ipsa sacra ordinatione institutos alibi sæpius ingerit. Vide initium libri sequentis num. 2. Mox pro audio male in vulgatis audeo.

(173) Construe: *commonens per unum discipulum, quantum ad ipsum pertinet, per unum magistrorum, quantum pertinet ad te*: per unum scilicet, qui quantum ad ipsum est discipulus, quantum vero ad te magister est: *commonens, inquam, quem potius*

gister ejus (Luc. vi, 40). Væ autem ei, qui ipsum non habet magistrum, qui hoc dicit, Dominum, cui consimiles effici non comparatione possumus, sed imitatione debemus, nec omnimoda, sed ab ipso nobis præcepta; qui etsi tributum mundo reddidit, Cæsari quæ Cæsaris, Deo exsolvens quæ erant Dei (Matth. xxii, 21); quantum [supple tamen] mundum ipsum ipsa sua humilitate calcaverit, sibi que subactum tibi etiam ipsi supponendum monstraverit, postquam dixerat: *Data est mihi omnis potestas in cælo et in terra* (Matth. xxviii, 18); quem potius timeres dominum an servum, subjicientem an subactum, dantem [l. dantem] an possidentem, per unum commonens discipulorum quantum ad ipsum, quantum ad te perlinet magistrorum, ait: *Obedire oportet Deo magis quam hominibus* (Act. v, 29) (173). Et utique hoc non in exedra, non in analogio (174), non in ambone, sed ante principes sæculi, inter minas, inter flagra, inter ipsos tibi clamabat cædeutes; quod tu nec dicere, ne dum agere audes, cum tibi jam ipsi subigantur imperatores.

30. Verum ut jam ad inceptum redeam, præterit sane sacerdos et levita, non se intelligentes eadem descendere via, nec ulla fratri vulnerato conferunt remedia: et ut isti, quod Deus avertat, tempori proprie videatur concinere, quia ubi abundavit iniquitas (Matth. xxiv, 12), refrigescet charitas multorum; nullus invenitur qui Dei saltem respectu, timore, vel amore audeat. quin potius velit esurientem reficere, sitientem potare, nudum vestire, infirmum vel incarceratum visitare, dolentem consolari, angustiantem [l. angustiatum] refovere, præsertim cum interdicatur nulli; siquidem nec factum (175) legitur ab eadem generatione antiquorum aliqui, quod perspicue monstrant Pauli Epistolæ in carcere editæ, in quibus et ministrantium videtur meminisse, nec timet ne fiant deprehensæ (176), tum se et illos plus Deum quam terrorem noverit timere.

31. Præmisso (177) eamdem mihi quam beato Augustino fidei catholicæ crudelitatem esse, licet illi 102 longe dissimilis fuerit et ad indagandum acuminis vivacitas, et ad tenendum intelligentiæ capacitas, et ad proferendum eloquentiæ facultas, et ad hoc cum Dei gratia promerendum vitæ qualitas; et abdicans ab ore, vel corde respuens omnem

timeres, Dominum, an servum; subjicientem, an subactum; dantem, an possidentem, ait: Obedire oportet, etc.

(174) Analogium idem est ac pulpitem. Vide Canigium.

(175) Id est, *nec id factum, seu nec interdictum.*

(176) Si tenenda sit lectio *deprehensæ*, hæc vox refertur ad epistolas, ita ut sensus sit, *nec timet, ne epistolæ deprehendantur*, et ii detegantur qui sibi ministrabant: vel corrigendum est *deprehensti*, ita ut hoc nomen ad ministrantes referatur. Mox pro terrorem forte legendum *terræ regem.*

(177) Vel subaudiendum *hoc*, nempe *hoc præmisso*: vel legendum *Præmitto*, aut *Præmittens.*

contra Deum, etiamsi deprehendere forte nesciam, hæresim, confiteor me credere æqualem, coessentialem, vel ut ita proferam, consubstantialem æternaliter Trinitatis unitatem, unitatis Trinitatem, hoc est Patrem et Filium et Spiritum sanctum, creatricem et gubernatricem universorum quæ sunt sive in cælo, sive in terra, et, si adjicere opus sit, in mari, et in omnibus abyssis, ita una eademque manente substantia deitatis, personarum proprietate distincta, ut Pater sit qui creavit omnia, Filius per quem creata sunt omnia, Spiritus sanctus quo creata sunt omnia; Patrem Filii auctoritatem, Filium Patris sapientiam (178), Spiritum sanctum Patris et Filii pronuntians communitatem. His tribus unam eandemque inesse credens deitatis æqualitatem, nihil in his prius aut posterius, nihil majus aut minus esse intelligens, et Patrem a se ipso, non ab alio, Filium a Patre solo, Spiritum sanctum a Patre esse et Filio, Patrem credo Filium æternaliter et ineffabiliter genuisse; Filium æternaliter et ineffabiliter a Patre solo genitum, non factum esse, uti lumen de lumine, verbum in corde, vel, ut expressius loquar, aliquid dicibile; Spiritum sanctum, id est, consubstantialem amborum charitatem, nunquam eis defuisse, eumque ab isto ad illum, ab illo ad isum illocaliter, immobiliter, æternaliter, ac per hoc et ineffabiliter procedere, ad inspirandos electorum animos a Patre et Filio mitti, a se ipso venire temporaliter; Filium solum de Patre sine matre æternaliter, de matre sine patre natum temporaliter. De Spiritu sancto autem conceptum cum audio, non Spiritum sanctum patrem alium intelligo, sed credo, quia in corde Patris manens æternaliter Verbum, quando voluit sua Patrisque voluntate ita exivit a Patre, et venit in mundum, ut neque Patrem neque ipsum relinqueret cælum; per corpus quod tota simul Trinitas in utero matris Virginis ex substantia ejusdem matris semper Virginis operata est, visibile hominibus factum. Et cum audio: *Verbum caro factum est* (Joan. i, 14), non Deum in hominem conversum, sed manente incommutabilis deitatis substantia, ita Verbum sibi hominem unisse confiteor, ut sicut ex corpore et anima rationali unus est homo, ita ex homine et Deo unus sit Jesus Christus, non compositus, sed ineffabiliter **103** perexistens natus. Passum vero, mortuum, et sepultum, dieque tertia resurrexisse, celosque ascendisse cum audio, neque Christo divisionem, neque Deo passibilitatem ascribo; sed sicut homo, qui utique caro et anima est; interfectus dicitur ab aliquo, cum utique anima rationalis mortem non recipiat; ita Deum in homine quem assumpsit, ea omnia im-

passibiliter pertulisse confiteor. Et cum id dico: *Credo in Spiritum sanctum*, statimque subjungo, *sanctam Ecclesiam*; non quaternitatem illic cogito, sed sanctam Ecclesiam catholicam tantummodo esse me credere confiteor, per unum scilicet, id est catholicum baptisma, et per Dei gratiam et fidem quæ per dilectionem operatur (Gal. v, 6); per quæ etiam sanctorum communionem et remissionem peccatorum nos percepturos, si voluerimus, confido. Carnis vero resurrectionem, sicut in Domino Jesu Christo veram et non phantasticam scio et confiteor fuisse, ita et omnium tam electorum quam reproborum futuram confiteor esse; sed electorum, ut cum corpore et anima eant in vitam æternam: reproborum, ut eant similiter cum anima et corpore in supplicium æternum; sed ut alii absque timore per justitiam repulsionis, ita isti absque spe ullius per misericordiam recuperationis.

32. Hæc de ineffabilitate tantæ incomprehensibilitatis tanto, ut vereor, petulantius, quanto simplicius non discutienti, sed tamen cogitanti, ignosce, lector, quæso, ignosce mihi; cæcus enim illis, quibus talia debuerant considerari, id est, beatis mundi cordis oculis, non videndo miser, sed palpando ista perstrinxi; et sicuti cæco non visa cupientes referre, nequimus nisi adhibita similitudine quadam eorum quæ vidit; ita et ego indigens propriis (179), quæ utique in Deo nulla in hac nobis occurrunt mortalitatis colluvione, per quædam captui meo facilia, non tamen a Scripturæ sanctæ auctoritate penitus extranea conducens, ratiocinando animum interrogavi, quid de Deo ejusque creatura sentiret, experiri videlicet gestiens, utrum (alias sane plurimorum æstimatione vituperabilis, mei ipsius damnabilis) ne et in assrtione fidei inveniri valcrem catholicæ culpabilis, et ideo jure expellendus a commisso mihi præsulatu, hoc est Ecclesiæ Veronensis, si tamen decrevisset auctoritas concilii universalis, respondere, ineffabilitate rei novitateque probationis permotus (108) tamen non distulit, valente Deo persapientiam ipsius omnia creata. Quod responsum cum ea, quam Athanasii dicimus, Nicæni quoque concilii fide, **104** cum ariditas ingenio li vitiorum pulvere squalidi contulisset, nihilque dissentire (181) ab eis percipere valuisset; ausus sum non defendentis obstinatione, sed invenisse me quæsita credentis securitate, creatricem et gubernatricem omnium Trinitatis unitatem, unitatis Trinitatem corde credere ad justitiam, et ore confiteri ad salutem (Rom x, 10). Gaudeo igitur, si non erro; sin vero autem, charitative reprehendi omnimodis desidero.

(178) Vocem sapientiam, quæ in vulg. de crat. supplevimus ex simili fidei professione, quam auctor libello *Phrenesis* subjecit.

(179) Male in vulg. *propriisque*. Hoc loco nomen *propriis* ea indicat, quæ Dei sunt propria, vel Deo conveniunt.

(180) Subauditur *animus*, quem se interrogare dixerat, quid de Deo ejusque creatura sentiret. Hic ergo animus permotus ineffabilitate rei, et novitate

probationis, non distulit tamen respondere, valente, id est juvante. Deo, etc. Valere enim pro juvare acceptum aliis quoque exemplis Cangius probavit. Forte vero melius pro valente legendum volente, ut in simili professione, libello Phrenesis subjecta habetur.

(181) Vulgati perperam *dissentire. Ab eis, id est, a fide Nicæna et a fide, quæ dicitur S. Athanasii.*

INCIPIT LIBER QUARTUS

1. Solet fessus plerumque viator, unius diei **A** etiamsi valeat confici itor, in alterum transferre [*supple* diem], ne sera scilicet adeptio copiam denegat quiescendi lassato. Consuevit et nauta industrius, si quando ventus flando contrarius proprium interdicat, contignum cujuslibet insulæ petere littus, quo scaphis adeptis, ne in syrtim navis incidat, earum, ut quondam Paulus, utatur adjuvioris (*Act. xxvi, 17*). Quod et nos exemplum non indecens, propositum (182) unius diei sermonem transferre coegit in alterum, ne lectori videlicet inferret prolixitas fastidium, neve contraria quibusdam dicturis, ali- quod, ut assolet, afferret ipsa loquacitatis importunitas periculum (183) : tertia enim hora diei Spiritu sancto afflatis. musto etiam summe madidi (*Act. ii, 13*), etiam ipsi dicebantur theologi [*id est apostoli*], nedum nos sole occidente quidlibet sobrie judicaremur loqui.

2. Postquam igitur negotio, quod se simulacrorum (184) sive pastoris et idoli causa ultro obtulit, satisfaciendo, paululum quid, ut videtur, otiose exorbitavimus, siquidem nec congruentia omnimodis quædam retulimus, et aliquem nos forte læsisse timeamus : nunc ad indagandum quid moliri, quid (185) contra te sentire debeat aut valeat episcopus, ut cœpimus, properemus. Sed quia paulo verlosius effusi sumus, ipsa in ordinem ut confecta sunt reducamus. Dixi, nisi fallor, episcopos a Deo solo, ut reges, et præstantius multo quam reges, quia et reges ab episcopis instituti, episcopi vero a regibus, **105** etsi eligi vel decerni, non valent tamen ordinari, institutos (186). Nec dixisse me pœnitet, quandoquidem et ipse testimonium perhibet, qui scilus ipse sibi testimonium ferre valet : ipse enim dicit : *Ego misi vos metere (Joan. iv, 38)*; et multa hinc testimonia, multa, inquam, sunt et infinita. Væ autem usurpantibus [*scilicet* episcopatum] non jussis permissis non missis : væ his de quibus dicitur : *Regnaverunt reges et non ex me, principes exstiterunt et ignoravi (Osee. viii, 4)*. Væ aliunde ascendentibus, et non per ostium intrantibus (*Joan. x, 1*) (187). Unde eos liberet Pastor bonus, qui cunctivalens so-

(182) *Vulg. si propositum*. Delevimus particulam *si*, cum abundet, sensumque suspendat.

(183) *Construe : Neve importunitas ipsa loquacitatis afferret aliquod periculum dicturis contraria quibusdam*, insignibus scilicet viris, quos perstrinxit, ac in sequenti quoque libro perstringet.

(184) *In præcedenti libro num. 29, simulacra fixa perstrinxerat, id est episcopos, qui in sui subsidium nihilum movebantur : et num. 23 eosdem pastoris et idoli nominibus coarguerat. In id se præter orbitam, seu præter hujus libri propositum, quo de rege sibi agendum est, excurrisse significat.*

(185) Regem iterum alloquitur, ut in præcedenti libro.

(186) *Construe : Episcopos institutos a Deo solo, ut reges, etc.*

lus potest *væ* in *euge* convertere, non illic scilicet puniens districte, quos hic concedit mutari benigne. Dixi Ecclesiæ filios aut esse clericos et monachos, aut famulos, aut laboratores servos et liberos (188); aut milites regni; terram Domini commissam tuæ rex defensionis : redditus vero aut [*subaudi esse*] Sanctum sanctorum Domini et ad jus pertinere sacerdotum, aut esse juris tui, aut incolarum pagi.

3. Hæc vero et ante prælibavi et modo retuli, ut deprehendere si possum, satagam quæ dissensio, quod dissidium inter te possit esse et episcopum, cum tu illius defensor, ille tuus esse debeat pastor, ille tibi seminare spiritualia, tu ei ministrare, et utique ex tuo non ex suo, debeat carnalia; sic enim unus eorum et expressius dicit : *Si nos vobis spiritualia seminavimus, magnum est si vestra carnalia metamus (I Cor. ix, 41)*; ille te benedicere, tu eum debes honorare; postremo vestra etiam temporalia ita a Deo summa æquilibratione divisa, ut nec tu ejus, quia non ejus, sed Domini sunt, debeas invadere (189); ille tua nec cupere, nisi tantum pro tuæ animæ salute, illi enim dicitur : *Non quærentes datum sed fructum (Philip. iv, 17)*; tibi autem, cum Deus rogatur, dicitur, et utinam non infructuose, clamatur : *Qui dixerunt, hæreditate possideamus sanctuarium Dei, Deus meus, pone illos ut rotam, etc. (Psal. lxxxii, et : Non alligabis os bovi trituranti) (I Cor. iv, 9)*.

4. Vox autem boni episcopi illa debet sæpius esse : *Omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit (Rom. xiii, 1)*; et : *Reddite quæ sunt Cæsaris Cæsari et quæ sunt Dei Deo (Matth. xxii, 21)*; et : *Reddite omnibus debita, cui tributum tributum, cui vectigal vectigal (Rom. xiii, 7)*; et : *Non est potestas nisi a Deo (Ib., 1)*; et : *Obedite præpositis vestris et subjacete eis (Hebr. xiii, 17)*. Et quod quidam pulcherrime, *Obedientia*, inquit, *quæ majoribus præbetur, Deo exhibetur*; atque cæterorum hujusmodi. Quod si nil aliud contra te sentit, prædicat, et præcipit episcopus, non modo te isto [*f. iste*] offendere, sed multo magis, utpote per [*l. pro*] te sentiens, debet placare. Sin secus, quod absit, nec præbere patientiam, sed

(187) Sequens sententia deprecativa est; rogat enim, ut eos qui aliunde ascendentes, et non per ostium intrantes episcopatum usurparunt *non jussi, nec missi*, id est, sine vocatione et missione divina, eos, inquam, *unde*, id est, ab illo *væ* liberet Deus pastor bonus, qui solus *cunctivalens* potest *væ* convertere *in euge*; *non illic scilicet*, id est in alia vita, *puniens districte, quos hic*, seu in hac vita, *concedit benigne mutari*. seu converti. *Vulgati corrupte habebant vel in euge*,

(188) Inepta repetitione in vulg. legebatur *aut liberos*. Correximus ex superiori libro num. 22, cuius compendium hic affertur, *aut milites regni*, id est nobiles. Confer ibidem not. 144.

(189) Id est : *ne tu debes invadere ejus, scilicet, episcopum, temporalia, quia non ejus, sed Domini sunt.*

delectat exsequi vindictam; est unde illi facias injuriam, et tibi tam gravem non contrahas **106** noxam. Habent [subaudit] episcopi] conventus inter se generales, synodos universales, canones antiquos, concilia descripta, sanctorum decreta Patrum, sanctiones diversorum pontificum. Nihil est quod possit inter eos contingere, unde proprium inter se non possint iudicium invenire. Postremo est sedes universalis, principalis, capitalis, quia ipsis capitibus Ecclesie insignis, nutrix, mater, iudex et magistra omnium. Si quid contra rem actum ab aliquo vel in aliquo est horum; in ea iudicari, examinari, vel legali potest sanctione puniri (190). Hos ergo consule, ad illos rem defer, illis causam committe. Si quid perperam contra te invenitur actum, crede mihi, districte vindicabitur iudicio canonum; nam alium esse nullum, qui manus impune, et ipso Deo intacto, possit immittere in aliquo [i. aliquem] horum; non vales invenire, etiamsi pennis possis volare.

5. Tu forte contra, siquidem et hoc die audivi dictum a quodam hesternum, non minori insania quam stultitia, quid, inquis, opus iudice, quando jam co utimur censore? nam intantum est diffamatus, ut omnes noverint, quod jure sit damnandus. Totum hoc dicere recte potuisses, si ipsius confessione in concilio canonicè discussa percepisses. Sed, o catho- dra pestilentie (Psal. i, 1), qua beatus ille vir rex- que Sion mansuetus, qui pro nobis homo est factus, dedignatur sedere! o nefandum et in ipsa radice premendum iudicium! o iniqua sententia, et illa [f. illi] soli sæculo propria, quo pro nobis, solis sedi- tiosi vulgi acclamationibus comprehendebantur **C** sanctorum millia, et farciebantur innocentibus ergas- tula! o digna, cui ipsa Domini obviet sententia dicentis: *Nolite iudicare secundum faciem, sed justum iudicium* (Joan. vii, 24). Et de seipso, *sicut audio*, inquit, *judico* (Ib., 30); sicut audio, inquit, non sicut audivi. Præteritis enim calumniatorum accusa- tionibus, subsequente vere accusati responsione, ju- stum valet iudex justus et non violentus discernere, ut possit veraciter dicere: *Sicut audio iudico*, id est, sicut lex ipsa decernit, non sicut rumor furentium gerit; sicut præsens ipse fatetur, non prout absentes insidiantur: unde quidam facete satis. *Ad puniendum*, inquit, *properat, cito qui iudicat*; ad puniendum, inquit, non ad discernendum: *Ex verbis enim tuis*, inquit, *justificaberis, et ex verbis tuis iudi- caberis* (Matth. xii, 37), id est, et sæculariter et **D** divine, misericorditer et juste; misericorditer, ut est

(190) Id ipsum pluries in aliis posterioribus ope- ribus inculcat. Vide epist. 5 ad Joannem XII. Idem legitur apud Attonem episcopum Vercellensem, et Ratherio cœvum, lib. II *De pressuris Ecclesie*.

(191) Id est pueri in scholis nutriendi, seu eru- diendi.

(192) Vulg. perperam considerantur.

(193) Idem vulg. conjunctus, male.

(194) In iisdem vulg. corrupto dolet.

(195) Construe: *Qui enim scis, qua intentione ea- dem infamia orta fuerit: et si scias ex qua occasione, vel causa, quo affectu propalata, zelo charitatis, an zelo*

dictum: Tu prior (dicas) iniquitates tuas, ut justifi- ceris (Job. xl, 3); *juste, ut est illud: Ex ore tuo te iudico, serve nequam* (Luc. xix, 22). Et hic enim quasi cautionem quamdam inter te et Deum conside- res propositam: *juste enim ex ore suo quisque iudica- tur: misericorditer* **107** *vero prior iniquitates dicens justificatur. Hinc est quod in scholis hujusmodi nutriendi (191) sponte commissa confitentes, veniam citius merentur, pertinaces diu virgibus cæduntur. Di- cit autem hujus cautionis Veritas ministra: In qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis* (Matth. vii, 2): id est, si justa, justa; si misericorditer, miseri- cordi, ubi et sententia sollicitè debet illa pensari: *Qui sine peccato est vestrum, primus in illam lapidem mittat* (Joan. viii, 7). Cavenda etiam est Pharisæorum **B** imitatio, qui observabant, ut caperent Dominum in verbo (Marc. xii, 13): unde et humanæ satis conside- ranter (192) leges advocatis insciis studuerunt pro- videre. Si ergo sæcularium quis, non nisi proprio convictus (193) ore, potest damnari, quanto minus ille, cujus iudicium in manu solummodo est Dei, de- bet (194) ad libitum invidorum aliquorum cavillatio- nibus subrigi [f. subigit]! Qui enim scis, eadem in- famia qua intentione, et si scias, qua ex occasione vel causa fuerit orta, quo affectu propalata, zelo charitatis an zelo livoris (195)?

6. Et ut ad rem ratiocinando veniamus, subsiste, rogo, paululum, et videamus. Lex et hoc etiam ve- tus prohibet, viduum et repudiatam sacerdotem ac- cipere (Levit. xxi, 14). Consecratas vero Deo vir- gines tanto magis a cujuslibet usu, colloquio vel visu decet fore remotissimas (Num. xxx, 5), quanto magis sponso castissimo illi et præ filiis hominum pulcherrimo (Psal. xlv, 3) se student servare castis- simas, et ipso nec dum actu, sermone, auditu, etiam cogitatu, in quantum homini studiosissime cum Dei adjutorio nitenti possibile est, illibatas. Canones etiam sancti cohabitationem episcopis omnimodam interdicit mulierum præter (196) illic exceptarum, Vides quamlibet harum episcopo sæpe, colloqui, id etiam solitarie aliquoties fieri, et per vulgus diffama- ri. Volesne eum, ut censes, utpote diffamatum, quasi hoc solo, ut dixisti, sui censorem effectam statim debere deponi? Qui vel quomodo enim scis, utrum secreta quidem tibi, sibi autem et Deo manifesta ali- qua, sed tamen pia, id est, lucranda animæ ratione hoc cogatur (197) facere, sicut quidam nec minoris famæ anachoretarum quamdam famosissimam legi- tur convertisse meretricem? Quidam etiam ejusdem

livoris. Hoc loco propius accedit ad objectionem paulo ante propositam: In tantum est diffamatus, ut omnes noverint, quod jure sit damnandus. Hæc respiciunt ipsum Ratherium, qui erat diffamatus auctor conspirationis in Hugonem, cum Arnoldum Bajoariorum ducem recepit. Respondet autem, videndum qua intentione hæc infamia orta fuerit, qua ex occasione vel causa, et quo affectu propa- lata.

(196) Id est præter cohabitationem illarum, quæ in canonibus excipiuntur, seu permittuntur.

(197) Male in vulgatis agatur.

nec minus valens propositi, pretio, ut moris erat, illectas quadam in civitate hospitio introducebat pellices; et cum inde diffamaretur in tantum, ut ignibus dari debere acclamaretur; tanta copia conversarum excedens sæculo claruit, ut illa populis refertissima Alexandria, quæ ternis 108 earum milibus eo intrante abundaverat, mertrix nec una eo discedente inveniri valeret.

7. Quid inquis, et si filii approbent scelus (198)? Ego e diverso, quis hoc, dico, novit, nisi ipse, et Deus? Non legisti: *Cum autem dormirent homines, venit inimicus, et superseminavit zizania in medio tritici et abiit* (Matth. XIII, 25): ut intelligas uno seminante verba doctrinæ, alium posse subrepere qui inserat semen luxuriæ? Dicamus et aliud: Ebriosus iniquiunt canones, episcopus aut desinat aut deponatur (*can. apost.* 42). Et sæpe videmus multos ejusdem ordinis hujusmodi vitio quasi servientes, cum penitus qua id intentione agant simus ignorantes. Potest enim fieri, ut ebriosus quasi ebriosus quis secundum Apostolum hoc faciat convescendo, ut eos lucri faciat, aut alio aliquo licet occulto, tamen bono affectu id agat. Rectumne ergo censes ob istiusmodi infamiam, absque confessione propria eum deponi debere ad vulgi clamorem? Seditiones autem prædæ et bella quam sint gravia, præter alia ipsa approbant homicidia. Dicente autem Domino: *Necesse est, ut veniant scandala* (Matth. XVIII, 37); et: *Surget gens contra gentem, et regnum adversus regnum* (Luc. XXI, 10); et Job: *Nihil in terra sine causa fit* (Job V, 6): emergente cujuslibet occasione rei, contingat, ut sæpe, aliquod in civitate dissidium, aut a regno divortium, fiant nulla homicidiorum [*l. nonnulla homicidia*], omnes dicant machinatum id totum fuisse episcopum. Censeane eum, nulla præeunte canonica examinatione, vel propria confessione, deponendum; aut quod inconvenientius multo, injuriandum ob clamorem, illo solo negante, cunctorum? Quid enim, si erit ab hujusmodi immunis flagitio? Nam tu unde non esse [*supple* immunem] conjicis? Quia cum malefactoribus, inquis inter agendum conversatus, cum ipsis est comprehensus; videlicet non quid senserit, sed ubi fuerit, cogitandum esse judicans; cum econtra Dominum. non de opere, sed de intentione noverimus judicare. Quid enim si hoc bona, quia justa, egit intentione? Verbi gratia, veluti Jeremias propheta qui per charitatem, ut dicit beatus Gregorius, dum cives ab ingressu Ægypti non potuit cohibere, studuit illuc cum eis et ipse descendere. Et revera quem episcoporum

(198) Id est: *Si et filii approbent scelus*, nimirum si in eodem scelere involvuntur, quo pater diffamatur. Respondet autem filiorum culpam aliunde, quam ex patre posse originem ducere, cum hoc seminante verba doctrinæ, alius possit subrepere, qui inserat semen luxuriæ. Mox legebatur *nisi ipsa*, nullo sensu. Correximus *nisi ipse*, id est pater. Item emendavimus *subrepere*, ubi male editum erat *subripere*.

(199) Errore chronologico auctor lapsus est. Cum enim Italia a Langobardis invasa fuit, non Mauritius,

A legimus, cum Italia a Langobardis invaderetur, relicto grege ad Mauritium (199) transisse? Nunquid jam iste paululum jam dictus [*scilicet* S. Gregorius], cum ei idem esset suspectus Mauritius, cum et filium ejus e sacro fonte idem suscepisset sanctus, et quotidie illi idem improperearet 109, quod suo adjutorio, facto et decreto apostolatam primæ sedis indeptus fuisset, cum invitus fugisset, et renitens illum [*id est* illum apostolatam, seu pontificatum], licet consentiente, sed post pœnitente eodem Mauritio, sortitus fuisset, ita agendum decrevit, ut scilicet ob improbitatem civium et incursionem hostium (200) transiens Constantinopolim, relinqueret gregem commissum? Nunquidnam et excellentissimæ recordationis pater Augustinus (*epist.* 228), dum similibus urgeret ratio, ita agendum decrevit, aut exemplo monstravit in talibus? Ille autem, qui interrogatus ab hostibus de nomine, respondisse refertur, servum se fore Christi, hosteque consonanter respondente, se flagellum esse Christi, fuit ne jure dammandus. quod civitatem illico hostibus aperuit intrantibus? Cunctosne ergo judicas deponendos, qui rebelles regibus cives; et filios esse scientes, non eos ut punirentur prodiderunt, sed e contra missas eis fecerunt, filios eorum baptizaverunt, prædicaverunt, chrisma verunt, pœnitentiam indulserunt, reconciliaverunt?

8. Sed forte ideo tu hoc recte te putas dicere, qui sententiam recolis Domini dicentis: *Si offers munus tuum ad altare*, etc. (Matth. V, 23); et quia sicut non proficit in vulnere medicamentum, si adhuc ferrum in eo sit; ita non proficit pœnitentia, discordante proximo, quanto magis Domino, animum (201) habentis [*subaudi* discordem]. cum principalis Domini habeatur sententia dicentis: *Nisi remiseritis hominibus peccata eorum, nec Pater vester remittet vobis peccata vestra* (Matth. XVIII, 35). Sed quis ad hæc [*subauditur* cognoscenda] idoneus, nisi solus ille qui omnia novit Deus? Quomodo enim scis, utrum etsi discordem actum, concordem alicui quis habeat animum? Non legisti: *Si fieri potest, cum omnibus hominibus pacem habentes?* (Rom. XII, 18.) Non audisti: *Quicumque voluerit, amicus esse sæculi hujus, inimicus Dei constituitur?* (Jac. IV, 4.) Nescis dictum esse: *Qui dixerunt patri, vel matri, non novimus vos, isti custodierunt testamentum tuum?* (Deut. XXXIII, 9.) Non recolis dictum Josaphat, dum adjutorium præberet Achab: *Impio præbes auxilium, et his qui oderunt Deum amicitia jungeris?* (II Paral. XIX, 2.) Et psalmus tibi non occurrit

sed Justinus II imperabat. Exinde vero lapsus videtur, quia S. Gregorii exemplum allaturus, hujus ætate Mauritium imperasse noverat.

(200) Langobardi nunquam occuparunt Romam, nec S. Gregorii tempore ulla in eam hostium incursio contigit.

(201) Construe: *non proficit pœnitentia habentis animum discordem*; quam ultimam vocem suppledam contextus et sequentia suaserunt.

dicens : *Nonne qui oderunt te, Domine, oderam, et super inimicos tuos tabescebam (Psal. cxxxviii, 21); et : Pacientes praevaricationes odivi (Psal. c, 3), et totus ille psalmus ; et : Lætabitur justus, cum viderit vindictam (Psal. lvi, 11) ; et : Iniquos odio habui? (Psal. cxviii, 113.)* Postremo Dominum dicentem si non recolis : *Non veni pacem mittere, sed gladium (Matth. x, 34) ; et in Job de concordia impiorum : Membra carniū ejus coherentia sibi (Job xli, 14) ; una uni adhærebit, et nec spiraculum ince lit per eas? (Ibid., 7.)* In tanta ergo diversitate quis nisi solus Deus potest cognoscere, nisi aut verbis, aut quibusdam actuū conjecturis, quis, quid, qua agat intentione ; cum etiamsi malam eam omnimodis sciamus esse nostrum ministerium sit, ut melioretur, vigilanter insistere? Dammandus enim vero Job, cum dicat : *Frater, sui draconum, et socius struthionum? (Job xxx, 29.)* Dammandus Loth in scelere Sodomitarum? Damnandi quibus dicit Apostolus : *In melio nationis pravæ et perversæ, in quibus lucetis si ut luminaria in caelo, verbum vitæ continentis? (Ph lip. ii, 15, 16.)* Dammandus angelus imo episcopus illo, cui dicitur in Apocalypsi : *Scio ubi habitas, ubi sedes est Satanæ, et tenes nomen meum, et non negasti fidem meam? (Apoc. ii, 13.)* Dammandus Noc et filii ejus, quod cum serpentibus fuerint in arca? Damnanda tota generaliter, cui dicitur, Ecclesia : *Sicut lilium inter spinas, sic amica meū inter filias? (Cant. ii, 2.)*

9. Si vero negligenda minime navis Ecclesiæ in tranquillitate, quanto minus in tempestate? Et si deserendus nequaquam grex lupo dissimulante, quanto minus imminente? Si sani custodiendi, ægri omnino negligendi? Et ubi erit : *Non est opus sanis medicus, sed male habentibus? (Matth. ix, 12.)* Quis autem filium unquam charum etiam in phrenesim dimisit actum ; cum etsi non ligari, utcunque saltem potuerit custodiri? Nam cum et de vilissimis servorum videamus id persæpe fieri personis, dum consulitur, ne periclitentur, sanis ; quanto magis si necesse fuerit, de dilectissimis agi congruit illis? Nempe cum divina suis pastoribus, quos lupina specialiter præsciebat incursione infestandos, pietas consulens concessisset dicens : *Si vos persecuti fuerint in unam civitatem, fugite in aliam (Matth. x, 13) ; quid in generali esset necessitate agendum, et suo et mercenarii monstravit exemplo, dicens : Bonus pastor animum suam dat pro ovibus, mercenarius autem fugit? (Joan. x, 11, 12.)* Et alibi : *His autem fieri incipientibus, respicite et levate capita vestra,*

(202) Nunc alium inducit reprehendentem eum episcopum, qui etsi cum rebellibus steterat, se tamen a tanto rebellionis crimine hactenus defenderat. Nisi pro hæc credatur legendum hoc construendum erit sic. *Desine ego quivis defendendo hæc augmentare scelus tantum, etsi excedendo jam dixeris, ne, etc.*

(203) Construe et explica : *dum tam meticolose, ne persecutus a gigantibus . . . consequaris, comprehendaris, dejiciaris, quasi inveniaris absconsus post arborem a calore ejus, cum non possis abscondi,*

A quoniam appropinquat redemptio vestra (Luc. xxi, 28) ; Itemque : Vigilate itaque omni tempore orantes, ut digni habeamini fugere ista omnia quæ ventura sunt, et stare ante Filium hominis (Luc. xxi, 36). Animam ergo dare pro ovibus, cor exhilarare [*f. exhalare*], vigilare, et orare, non fugere in communi necessitate præcipimur, cum in speciali id minime præcipimur.

10. Desine ergo hæc tantum quivis, et si excedendo jam dixeris, defendendo augmentare scelus, ne (202) tu potius et a temporali et a sempiterno honore videaris jure deponendus, quia cum in eodem sis honore, non intelligis ; et ideo comparandus jumentis potius quam episcopis, pecoribus videris quam pastoribus, dum et teipsum tam vilipendis, et tam impie contraire legibus niteris, pro te quoque, si tamen illud esses quod vocaris, piissime promulgatis. Nam et quod gigantomachiam, et theomachiam, vel potius idolomachiam illam tuam ista adhuc in re mihi opposuisti, nequaquam et hoc vitium promisisti [*l. permisisti*] celari, nempe, dum magis philopompi, quam veri philosophi, licet habitum prætendas, morem secteris, gigantomachiam sæpius quam psychomachiam non modo relegens, sed et recolens, magis te idolorum cultorem quam Christi demonstras pontificem ; imo idolum te esse insinuas, dum tam meticolose, ne a gigantibus, imo **111** ab eo, qui *exsultavit ut gigas ad currendam viam (Psal. xviii, 6)*, persecutus consequaris, comprehendaris, dejiciaris, frivolis vaniloquiorum ambagibus, quasi post arborem a calore ejus (*Ibid., 7*), cum non possis absconsus, ab eo scilicet corrigendus inveniaris foliorum [*l. foliis*] ficus campestris tectus (*Gen. iii, 7*), non agni veri innocentia vestitus, tinctis fucatus Indiæ coloribus (*Job. xxviii, 16*), non nive in Selmon dealbatus (*Psal. lxxvii, 16*), te munire conaris ; nec pennas columbæ (*Ib., 15*), id est, virtutem simplicitatis velis assumere (203) quibus evoles ut requiescas, sed milvi (*Zuch. v, 9*), quibus extollaris ut vaneas ; nec deargentatas, ut sint posteriora tui in specie auri (*Ps. lxxvii, 14*), sed verso in scorium argento (*Isai. i, 22*), aurum potius Æthiopiæ (*Gen. ii, 12*), quod non æquatur sapientiæ, quam illud Ophir optimum ambis (*III Reg. x, 41*), quod verus noster pacificus qui fecit utraque unum (*Ephes. ii, 14*), navibus comparatis præcepit sibi afferri, quibus laquearia vel vasa exornet sui templi, corda videlicet illorum, in quibus ipse habitare, et thesaurum desiderabilem dignatur recondere. Stultam

inveniaris scilicet corrigendus ab eo, conaris te munire frivolis vaniloquiorum ambagibus, tectus foliis ficus campestris non vestitus innocentia agni veri, fucatus coloribus tinctis Indiæ, non dealbatus nive in Selmon ; nec velis assumere pennas, etc. Reprehendit episcopum qui sese hactenus defendere et munire visus est per vaniloquentiam secularem potius quam per veram sapientiam. Id explicaturus allegorice, pluribus et longioribus periodis ita nimium indulget, ut sensus difficilior evadat.

quoque mundi sapientiam, quam confudit infirmus A et despectus (*I Cor.* 1, 27), speciosus præ filiis hominum noster (*Psal.* xlv, 3), magis amplectens, quam æternam illam veramque sapientiam, fatuitatem a tuis illis doctoribus quos laudas, quos effers, quos magnificas, æstimatam; mutuata ab Ægyptiis vasa (*Exod.* xii, 35) non in tabernaculi utensilibus Domini, sed in ornamentis ejusdem congeris Ægypti, lanam et linum Domini cum ipsis [*subaudi vasis*] servire cogens reginæ cæli (*Jerem.* cii, 17), hoc est terrenæ altitudini; dum dolo devictum a Mario Jugurtham, quam ligno subactam a Christo sæculi pompam; captum Siphacem, quam dejectum a Michaelæ draconem (*Apoc.* xii, 7), triumphantemque nostro in prælio, cui non ex equo, sed ascendere debueras ex adverso, introducis: Scipionem, Pompeium, et Dejotarum, Cantonemque facundissimum potius quam Petrum et Paulum, Joannemque recolens Domini dilectissimum; *Bella per Emathios* (*Lucan.* 1. 1, v. 1), quam concilia a doctoribus celebrata Christianis, imo bellatoribus invictissimis per amœnissimos depicta sanctæ Scripturæ sæpius relegens campos; jusque datum sceleri, quam regulam statutam pie vivendi:

Major in exiguo certabat corpore victus.

quod Status; quam virtus in infirmitate perficitur (*II Cor.* xii, 9), quod dicit Apostolus. Et ideo percutiendum te a monte sine manibus verere (204), dum in illum non times offendere, suspicans, imo docens montes coagulatos montem esse Dei ubi (*Psal.* lxxvii, 17), id est, divisionibus gratiarum quos vult et prout vult fecundantem, quod tu audes dicere fieri ab homine, licet aliquoties et partim per hominem [*subaudi fiat*] t et ideo quia de terra es, dum cœlestibus penitus abdicatis de terra solummodo loqueris, time ne a dracone illo antiquo devoreris, dum cibus ejus esse ambis. Sic enim illi promisit, 112 qui mentiri nescit: *Terram*, inquit, id est terrenos, *comedes cunctis diebus vitæ tuæ* (*Gen.* iii, 14). Meminisse autem debueras, quando hæc astute, ut tibi videbatur, proferebas, Cariath Sepher (*Josue* xv, 16; *Judic.* i, 12), id est, *civitatem litterarum*, a Josue (205), qui vivificat in spiritu quos littera occidit (*II Cor.* iii, 6), jam esse destructam, jamque regnum Dei non in sermone consistere, sed in virtute (*I Cor.* iv, 20); jam manu fortem nostrum, David scilicet alterum, cui *juravit Dominus*, D *et non pœnitebit eum; Tu es sacerdos*, inquit in æternum (*Psal.* cix, 4), percussisse vallem Salinarum (*II Reg.* viii, 13), id est, loquacitatem superbe sapientium, ideo expressam vallis vocabulo, quia *omnis, qui se exaltat humiliabitur* (*Luc.* x v, 11), non quia *convalles abundabunt frumento* (*Psal.* liv, 14), id est, quia *qui se humiliat exaltabitur* (*Luc.* xiv, 11), ad eo scilicet *qui emittit fontes in convallibus, ut in ter medium montium pertranseant aquæ* (*Psal.* ciii,

40), non utique illæ, quæ quondam super montes steterunt (*Ps.* ciii, 6) Ecclesiarum, id est, timore eos ad tempus cooperuerunt persecutionum. Jam Deo gratias, ab increpatione Dei, licet tu eas revocare in tui ipsius præjudicio contendas, frigerunt, ascenderunt et descenderunt in locum, quem eis fundavit (*Ps.* ciii, 8, id est, perpetualiter locavit Dominus, ut non committantur rursus, licet velint operire terram; quia etsi adhuc in aliquibus laborat regnum Dei, et adversarii sint multi; tamen in maxima jam parte sacculi ostium magnum et evidens aperitur apostolico sermone; *I Cor.* xvi, 9; *II Cor.* ii, 12), non utique, ut et hoc dicam, inter istos catclysmi montes, illos quibus Ecclesia potetur, lavetur, mundetur, ut te docere altum sapiens cupis, suos Dominus emittit fontes (*Psal.* ciii, 10); sed inter eos quos rigat de superioribus (*Ib.*, 13), his vide licet, in quorum vertice ipse est præparatus (*Is.* ii, 2), qui et de monte lapis est abscissus sine manibus (*Dan.* ii, 34), id est, sine operatione virili ex semine David secundum carnem natus Christus (*Rom.* i, 3). Non, inquam, mundatur Ecclesia aquis Ægypti, quæ ruunt cum præcipitio: [*supple sed*] aquis Siloe, quæ vadunt cum silentio (*Isai.* viii, C). Nam etsi Abana, et Pharyphar fluvii Damasci meliores omnibus aquis Israel judicio æstimabantur Naaman Syri (*IV Reg.* v, 12); tamen non nisi in Jordane nostro septies, non sine mysterio, lavatus a lepra potuit mundari (*Ibid.* 14). Illa [*id est Ecclesia*] etiam, quæ, [*hic deest ali, uod verbum, ex gr. invenitur.*] . . . in medicos, id est, fulsos theologos, quos et tu adhuc sectaris, dum propositiones et assumptiones in causa Ecclesiæ introducis Tullii Ciceronis, a nulla horum potuit curari, quamvis multa potuerit perpeti. Nam et catapharsim et apophasim tuam hac in parte tantum decidemus, ut in uno salubrius ac prudentius fore doceamus responderi secundum Apostolum, quia *si dixerimus quoniam peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, et veritas in nobis non est* (*I Joan.* i, 8); in altero autem non solum in eorum numero 113 currere magnopere vitemus, qui firmaverunt sibi sermones, sermones malignos (*Ps.* lxxiii, 6); sed etiam salva catholica fide et reclinata fovea, hoc est officii nostri jactura, malimus alienis sermonibus humiliter cedere, quam pertinaciter contentionibus deservire.

11. Et hæc quidem omnia ad id conjectandum, ut si talis etiam, quod absit, aliquis, ut te dicis, inveniat episcoporum, non posse convincatur judicari nisi a semet, ab ullo hominum, excepta duntaxat auctoritate canonum. A semet autem pura inter se et Deum aut quemlibet sibi elegerit fidelem patronum confessione judicatur, ut non a Deo districte judicetur; sed prior iniquitates suas adversum se confitens, vocemque accusatori præripiens justificetur.

factum Josue tribuit, quod in Josue libro sane legitur, at tum hic, tum in libro Judicum non Josue, sed Ottoniæ ascribitur.

(204) In vulgatis vere, perperam. Correctionem sensus exigit.

(205) Cum Ratherius præsertim in Papiensi carcere, ubi libris carebat, memoriter omnia referret;

Canonica vero judicatur auctoritate, si examinatus legitime, crimen suum in concilio proprio publicaverit ore. A Domino vero multis modis judicatur, dum secundum Psalmistam, aut infirmitate, aut damnis, aut inimicorum infestationibus, aut aliis quibuscunque afflictionum generibus, non quidem jubente, sed permittente Deo, in ejus afflictione vindicatur, ut aut corripatur in præsentis sæculo, ne cum mundo damnetur in futuro; aut in ferrum ejus mentis ad subtilitatem perveniat acuminis, alienæ erasum lima praviatis, quo et ipse resecare in aliis male pullulantia valeat cordis.

12. At totum ita se habere non Catonicis, sed Dominicis approbemus eloquiis. A nullo hominum episcopos judicandos, et Apostolus perhibet dicens de eis, dum de se: *Qui autem judicat me, Dominus est* (I Cor. iv, 4); et: *Spiritualis dijudicat omnia, ipse autem a nemine judicatur* (I Cor. ii, 15); et Dominus sal infatuatum nec in sterquilinio asserens ponendum (Luc. xiv, 35). A semet, ut idem Apostolus dicit; *Si nosmetipsos judicaremus, non utique judicaremur* (I Cor. xi, 31); et illud de Moyse: *Posuit et labrum æneum, in quo lavarentur Aaron et filii ejus, cum ingrederentur in sancta, quæ fecerat de speculis mulierum, quæ excubabant in ostio tabernaculi* (Exod. xxxvii, 8). A Domino, ut et illud: *Visitabo in virga iniquitates eorum, ei in verberibus peccata eorum* (Psal. lxxxviii, 33). Non autem hoc dicit ab eo, qui pedes discipulorum lavasse legitur in Evangelio (Joan. xiii, 5). Canonica vero auctoritate quomodo judicetur, monstrat satis evidenter qui dicit: *Sicut audio, judico* (Joan. v, 30), et: *Ex ore tuo te judico* (Luc. xix, 21). Et Apostolus, ut etiam hoc in præsentis observandum intelligas, in quantum Dominum adesse consideras, dum aliquo manifesto suæ præsentis judicio, aut invitum et coactum, perspicuam tamen veritatem promentem ac sponte consistentem, aut aliquo justo et legali judicio deprehensum revelat in publico, *Nolite, inquit, ante tempus judicare, donec veniat Dominus, qui et illuminabit abscondita tenebrarum* (I Cor. iv, 5). Mundeburden autem vulgo quoddam genus regalis vocant tuitionis, quod qui habuerit, speciali quodam privilegio ita regia tuetur auctoritate plerumque, ut nec vi, nec judicio aliquid, etiam in culpa deprehensus, ab aliquo patiatur, antequam in **114** præsentia ejusdem majestatis audiat. Si autem mortalis ita timetur potestas, si litteris sententia prolata hodie quidem subsistentibus (206), cras vero aut igne, aut aqua, aut vetustate deletis, nullum robur obtinentibus, ita custoditur; qua reverentia, quo timore illius debent servari edicta, cujus cælo et terra transeuntibus non transeunt verba? (Murc. xiii, 31). Quem vero aperiorem requiris Mundeburden ad defendendum

(206) Mundeburdii privilegium respicit, quod litteris scriptum erat.

(207) *Pedalum*, id est pedum, seu baculus pontificalis. *Pontificale petalum* appellatur a Sigeberto in vita Deodorigi episcopi Metensis c. 3, et ab auctore

Aspecialiter principes vel ministros, quo ille Rex regum potentissimus [supple posuit] in Ecclesia, quam nolite tangere christos meos? (Psal. civ, 15). *Wiffam* etiam quoddam vocant signum, quod qui regali habuerit dono, et alicujus in vasu alicui subjacuerit damno, vindice defenditur gladio. Quod autem terribilius inveniri potest signum quam pontificale pedalum (207)? Perspicaciorem quam desideras *wiffam*, quam eam quam capite gestant coronam? *Stola* vero, planeta, dalmatica, cingulum, caligæ et sandalia quid tibi, etiamsi nil intus aliud intelligere valeres, nisi manifestissima divinæ tuitionis pariter et venerationis, dum contra cæterorum consuetudinem eos his uti cernis, tibi produnt insignia? quæ etiam tibi ne tuo judicio obvenerint, non nihil timeo, dum tam vilipendi a te considero, ut magis prædari et occidi, quam his optes defendi.

13. His contra tam perversissimum et inconvenientissimum etiam laicis judicium breviter prælectis, non te quem supra rogo consideres, cum [subauditur episcopi] inter se quoque propria, si aliquid excesserint, habeant judicia. Vidistine unquam militem aut plebeium, qui ausus fuerit reprehendere, nedum judicare judicem palatinum (208)? Denique satisfactum tibi jam esse poterat, judices eos [id est episcopos] esse omnium, non solum hominum, sed et angelorum, apostatarum utique (I Cor. vi, 3). Sed ad inculcandum, ne volubilitate excedat animum diversarum curarum, iterum arbitrator replicandum, aliquid etiam, quod forsitan adhuc aut ignoras aut dissimulas, adjiciendum. Noveris itaque quatuor futuros ordines in judicio; unum qui judicet cum Deo, alium qui per judicium liberetur a Deo, tertium qui per judicium damnetur, quartum qui jam judicatus ad nil aliud, ut credimus, aderit, nisi ut ipsa amplius piorum felicitate crucietur, ut in psalmo legitur: *Peccator videbit, et irascetur* (Psal. iii, 10), et quod præ angustia spiritus sunt dicturi. Et ut hoc evidentissimis pandam exemplis, audi Dominum promittentem: *Sedebitis, inquit, super sedes duodecim* (Matth. xii, 28), id est in solii apostolorum, non quidem solummodo duodecim illorum, sed et omnium ejusdem officii justorum. Et ne novum hoc et forsitan a nobis æstimes conjectatum, audi ex his unum, sed jam tertium decimum, quia post Matthiam, e cælo vocatum: *Nescitis, ait, quoniam angelos judicabimus?* (I Cor. vi, 3). Frustra autem de sede hujus ordinis dubitas, cum apostolos eos, quantum et id agunt, esse scias, sitamen et idem te non fallit vocabulum, quia Græcum; et Psalmista concinat: *Principes, inquit, populorum congregati sunt 115 cum Deo Abraham* (Psal. xlvi, 10). Congregati vero quid agant, exsultantes scilicet in gloria, lætantes in cubilibus suis, dicit in

vite Supicii Pii episcopi Bituricensis, num. 37.

(208) Superius lib. i, n. 16, hæc leguntur. *Loco theta, quem nos comitem dicimus palatii, præfectus, aut judex es?*

alio idem psalmo: *Gladii ancipites in manibus eorum ad faciendum vindictam in nationibus, increpationes in populis; ad alligandos reges eorum in compedibus et nobiles eorum in manicis ferreis, ut faciant in eis iudicium conscriptum* (Psal. CXLIX, 6-9). Gladius si quis sit non intelligis, cum manus opera (209), quibus e iudicio vindicta et increpatione victuri liberarentur, morituri damnarentur, dederunt; advertere possis, ut ait unus eorum jam gladium tenens, etsi non aperte vibrans. *Aliis*, inquit, *sumus odor mortis in mortem, aliis odor vitæ in vitam* (II Cor. II, 16); et Simeon præter alterum scilicet sensum de Domino: *Et ecce positas est hic in ruinam et in resurrectionem multorum* (Luc. II, 34); et Dominus ipse: *Est qui accusat vos Moyses* (Joan. V, 45); et de apostolis: *Ideo, inquit iudices vestri erunt* (Matth. XII, 27); et *Viri Ninivitæ surgent in iudicio cum generatione hac, et condemnabunt eam, quia pœnitentiam egerunt in prædicatione Jonæ* (Ibid., 41); et *Si non venissem et locutus fuisset eis, peccatum non haberent* (Joan. XV, 22.) Si vero, ut dixi, quis iste sit non intelligis gladium, interrogatus idem proferat Paulus: *Gladium spiritus quod est verbum Dei* (Ephes. VI, 17); et de ultima et præcipua superbia: *Quem Dominus Jesus interficiet spiritu oris sui* (II Thess. II, 8); et: *Esi sermo Dei vivus et efficax et pertingens usque ad divisionem animæ ac spiritus* (Hebr. IV, 12). Anticipites vero, id est, bis acuti quare sint; præter istud quod modo est dictum, considera, quod et gehenna, id est duplex pœna, illud vocatur iudicium conscriptum: Compedes vero et manicæ ferreæ (Psal. CXLIX, 9) duritia crudelitatis comparatæ, satis in Evangelio habentur dicente: *Digate illis manus et pedes* (Matth. XXII, 13). Judicantur ergo, vndicantibus et increpantibus justis iniusti manibus et ancipitibus, gladiis, quia hic nec opera eorum imitando attendere, sermonem vero non solum spernere, sed etiam multis persecutionibus et mortibus studuerunt insectari. Et quia hic manus et pedes sponte ligatos habuerunt a bono opere, merito invitæ illic ligatæ in æterna erunt damnatione. Si pauci sunt, dicis, qui ad hoc erunt quandoque perventuri, *dinumerabo, inquit, eos* (Psal. CXXXVIII, 18); et forte propter Matthiam duodecim, aut propter Judam undecim, aut propter Paulum erunt tredecim, *Super arenam, inquit, multiplicabuntur* (Ibid.). Considera quantos iudices, et vide si sit leve inter tot unum vel increpare.

14. Habes ordinem iudicium, (218) proferamus et per iudicium [subaudi ordinem] salvandorum: *Beatus inquit, qui intelligit super egenum et pauperem, in*

(289) Id est: *Si non intelligis, quis sit gladius, cum manus dederunt opera, quibus, etc.*

(210) Dixerat num. 13: *Quatuor futuros ordines in iudicio, unum qui iudicet cum Deo, alium qui per iudicium liberetur a Deo, tertium qui per iudicium damnatur, quartum qui jam iudicatus ad nil aliud, ut credimus, aderit, nisi ut ipsa amplius piorum felicitate crucietur*. Primum ordinem eorum, qui iudicabant cum Deo, hactenus exposuit. Nunc tres alios ordines explicandos aggreditur, nimirum ordinem

die mala liberabit eum Dominus (Psal. XL, 2). Da et per iudicium damnandorum. *Gum incaluerit, inquit beatus Job, solventur de loco suo* (Job. VI, 17), utique illo sinistro, perpetuo destinati supplicio. Hos duos ita sermo evangelicus 116 meritis uniuscujusque præmissis dividit, dicens: *Ibunt hi in supplicium æternum, justi autem in vitam æternam* (Matth. XXV, 45). Quartum vero Psalmista prædicente dicendo (211): *Ideo non resurgunt impii in iudicio* (Psal. I, 6): ita et idem excipit sermo: *Qui autem non credit jam iudicatus est, qui non credit in nomine unigeniti Filii Dei* (Joan. III, 18).

15. Operæ pretium autem videtur malesanæ hic cuiusdam obviare sententiæ, qui præsentibus quibusdam nec modice, proh dolor! eruditus episcopis ausus est illud quod canitur (212) in Ecclesia improbare, videlicet sanctos omnes cum Christo in æternum regnatos fore, asserens nec dicendum nec credendum aliquem præter Deum in æternum regnare, sed fatendum sanctos tantummodo cum illo gaudere; quasi et idem non sit cum Deo gaudere quod regnare, regnare quod vivere, vivere quod semper esse. In quo tantum infeliciter convaluit, ut ipsum, pro quo totum [f. tantum] in præsentibus laborat, tantæ felicitatis dulcisonum a cantu Ecclesiæ se præsentibus secreverit melos; quod quidem recte faceret, si singularem deitatem, ejus regnatum id est principatum, et potentiam, qua cuncta proprio quoque et singulari nutu creata, proprio quoque et singulari regit et gubernat imperio atque moderamine, ita pie venerando intelligeret, ut gratuita miseracioni, quæ ex vasis iræ vasa facta misericordiæ (Rom. IX, 22, 23, tanto ditat munere, quo non reges tantummodo esse et vocari, sed insuper Deos esse et dici ineffabili concedat benignitate, impie invidendo contraire timeret. Sed, o cæca cæcorum, et dicentis scilicet et conniventium hac duntaxat in parte, et stultissima, si tamen defendatur, stultitia! Dum enim ex se homines Deum conantur metiri, putant et illum, ut se, invidere alieno profectui; quasi et illum, tanta coarctet angustia possessionis et potestatis, tanta autem dilatet magnitudo cupiditatis et ambitionis, ut quod alter assequitur, hoc sibi æstimet minui, cum omnia solus possidens, thesaurarium [id est thesaurum] ita æquo moderatu contineat suum, ut nec exhauriri valeat nec cumulari; potestas vero ejus nec deficere in aliquo, nec proficere queat omnino, licet omnia ipse pro sui placito naturarumque et causarum consentu et cumulet et exhauriat, quibus vult profectum, quibus vult adhibens defectum, immutabilis in se mutabilia continens, sub salvandorum per iudicium, ordinem damnandorum, et quartum eorum, qui jam iudicati sunt.

(211) Supple hoc loco *ordinem eorum, qui jam iudicati sunt, da, seu proferamus Psalmista prædicente, etc.*

(212) Canitur in hymno, qui vel hodie in laudibus festi omnium Sanctorum recitatur:

Quicumque in alta siderum.
Regnatis aula principes,

se ita illuminanda ex se illuminans, cum sibi nil luminis detrahat, ut et ipsa luce [f. lux] vocari rite et benignissime concedat: quod et de regibus jam dictis satis ipse intelligere poterat, videlicet ut illum et sciret et confiteretur essentialiter fore Regem regum, sed institutorum, sicut est Lux luminum, sed illuminatorum.

16. Verum ut ad ipsum erroris auctorem nostrum **117** jam vertamus sermonem, dic mihi, rogo, hoc aut dicens, aut tacendo consentiens, aut quod multo pejus est, astipulando confirmans, apostolicis refragaris testimoniis? Nullo modo, inquis, Quid itaque in tam aperta ejussententia inesse reris arcanum, ubi dicit: *Si compatimur et conregnabimus?* (II Tim. II, 12.) Quid cum in Apocalypsim Joannis finitum pro infinito accipiens, legis: *Regnabunt cum ipso mille annis?* (Apoc. xxii, 6.) Quid daturum eis, quibus in judicio dicturus est: *Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum* (Matth. xxv, 34,) nisi idem, ut conregnent, regnum? Quem enim regum terrenorum illud, cum praefecturas et praedia vel alia hujusmodi ad partem regni suis distribuunt pertinentia, dicere nisi cum conregnato aut certe successuro audis filio? Aut vero propter judicatum in sessu duodeno etiam regnantum praedictum nequis intelligere numerum (213)? Cum vero in psalmo audis: *Unxit te Deus, Deus tuus oleo laetitiae prae consortibus tuis* (Psal. XLIV, 8), quos consortes intelligis, nisi conregnantes? In eo vero quod angelum Mariae dixisse legis: *Regnabit in domo Jacob in aeternum* (Luc. I, 33), quid, quaeso, intelligis? An aestimas divinitati illius, qua coaeternus et consubstantialis Patri ubique sine initio et sine fine regnat, aliquid non ante habitum, et quod praeter ubique esse possit alicubi regnum promissum; et non potius humanitati illius, qua in tempore pro nobis est indutus, a divinitate, quae una illi cum Patre est, attributum, ut scilicet regnet in domo Jacob (Luc. I, 32), id est, in regno Ecclesiae, quod ex eo cepit ex quo natus est ipse, vel ex eo quod tribunal crucis dignatus est nostri causa ascendere, Psalmista (dum clamat) testante fidelibus Christicolis: *Dicite in gentibus* (Psal. xcvi, 10), *Quia Dominus regnavit a ligno* (214), id est a crucis ascensu, futurum [subaudi quod regnum], sine fine, cum eodem utique Jacob in aeternum, hoc est, capite cum corpore? An tu aliter sentis; et putas etiam temporarie, cum nec possit vivere sine membris aliquid [f. aliquod] caput posse regnare? Aut forte de ipso dictum esse non recolis: *Cum corpore suo quod*

(213) Construe: *Quem enim regum terrenorum, cum distribuunt suis praefecturas et praedia vel alia hujusmodi pertinentia ad partem regni, audis dicere illud (id est percipite regnum), nisi cum distribuunt filio conregnato, aut certe successuro? Aut vero propter judicatum in sessu duodeno (respicit illa: Sedebitis super sedes duodecim judicantes duodecim tribus Israel) nequis intelligere praedictum duodenum numerum etiam regnantum?*

(214) Voces a ligno, quas inter Graecos S. Justinus in dialogo cum Tryphone, et inter Latinos Tertullianus, antiquus auctor Commentarii in epist. I ad Corinthios Ambrosio tributi, Prudentius, S. Au-

est Ecclesia? (Rom. viii, 27.) Itemque: *Si autem et haeredes; haeredes quidem Dei, cohaeredes autem Christi?* Et cujus, quaeso, haeredes rei nisi regni? Postremo cum in oratione ab ipso tibi tradita dicis: *Adveniat regnum tuum* (Matth. vi, 10), quid rogo petis? An ut jam maturet regnare, qui nunquam creditur non regnasse? An, quod est verius, ut cum ipso merearis regnare adoptione non genere, munere non proprietate, dono non debito, concessionem non paritate, gratia non essentia, pietate dantis non comparatione aequalitatis? Nempe ex ejusdem **118** de mansionibus (Joan. xiv, 2), et Apostoli de stellis differentias (I Cor. xv, 41) quasdam facientes possumus veraciter dictis colligere, non solum ipsum, cui essentialiter idem est (215) semper regnare quod vivere, longe incomparabiliter adoptatis praestare regibus, sed etiam inter ipsos regnantes non parvam regnandi distantiam fore. Desine ergo filii, hanc tuam non quidem sententiam, sed maximam tueri inscitiam, ne illorum in numero inveniaris aliquando, qui Deum defendere nituntur, offendunt. Vindica quin potius et tu moribus dignitatem tuam, ne tantam perdas praerogativam. Inaniter enim hoc in oratione rogas, si illud adipisci, dum etiam desperas, non desideras; cum nec patrem illum aliter tuum esse, nisi et inaniter, dicas.

17. Ad te vero isto relicto reversus, cum quo mihi jam sermo de non parvo est negotio diutius; considera, rogo, dum summus pontifex a nemine nec reprehendendus, quanto minus quilibet eorum flagellandus, carceri mancipandus, fame et siti, frigore et nuditate caeterisque afflictionum generibus tormentandus? Unum etiam precor ut attendas, et ex te ipso perpendas. Si haberes aliquem servum negligentem quidem, quem tamen tanto amore excoleres, ut in aliquo locorum tuorum secunda post te sede, secunda auctoritate, secunda poneres potestate, videlicet ut quidquid tibi agendum, tibi decernendumque committeres, quidquid statuisset firmares, quidquid destituisset destitueres; benedictus ab eo, a te quoque benediceretur, maledictus malediceretur, cui tua jura, tua insignia, thronum, sceptrum, purpuram, ipsam etiam concederes coronam; nomine etiam tuo appellandum decernes; postremo quoque nil tibi residui nisi ipsam essentiam, regimen, atque gubernationem qua ipsum cum commissis regeres et gubernares, et quod quidquid ageret, decerneret, stateret, definiret, tua, non sua potestate faceret: inter haec aliquid eum ab aliquo (215) conservorum

gustinus, S. Leo, et alii praefereunt, leguntur etiam tum Graece, tum Latine in antiquissimo manuscripto psalterio Veronensis ecclesiae, quod P. Joseph Blanchinius edidit.

(215) Nos nempe facientes differentias quasdam veraciter colligere possumus ex dictis ejusdem (Christi) de mansionibus, et ex dictis Apostoli de stellis, non solum ipsum Jesum Christum, cui essentialiter idem est, etc.

(216) Erat in vulgatis prorsus sine idoneo sensu: *aliquid cum in aliquo*. Correctionem sententia efflagitat. Construe et explica: si nimirum iste, quem rex tanto honore decoraveris, inter haec honoris in-

excedente comprehensus, te inconsulto, licet præsente, ab eo injuriaretur, carceri daretur, fame, siti, geluque necaretur, opprobriis et derisionibus et contempui, quod gestaret, nominis afficeretur: quid ergo, bone rex, pie princeps, in hujusmodi tibi agendum decerneres negotio? Scio, ais, quid agerem; sed non est iste Deo tam charus quam dicis. Quid, inquam, nosti? Nonne vides eum solio, sceptro, corona, purpura, ipsoque nomine satis præclue (217) insignitum? Ego, inquis, eum insignivi. Tu? qualiter? Potuistine dare quod nec audes **119** contingere? Valuisti concedere quod etiam cogeres adorare? Fuitne unquam in tua potestate, quod tam altius nunc est supra te? Mirabile ergo quod tibi tulisti, alteri tribuisti. Sed desine hoc vel cogitare. Nam si potuisses dare, poteras utique et auferre. Nunc vero cum rebus spoliare, patria pellere, exsulare, carceri tradere, luminibus orbare, excoriare, exmembrare, ad ultimum in tui ipsius præjudicio eum valeas occidere; nomen autem illud, sceptrum illud, coronam cum purpura, illam benedictionem, illam potestatem ligandi te ipsum, etiam a quo ligatus tenetur, solvendique (218) illam, judicium illud, principatum illum, angelicatum illum, apostolicatum illum, pontificatum illum, regnatum illum, pastoralitatem illam, postremo (quod his omnibus est præstantius) unctionem et dealitatem illam non possis tua vi, tuo judicio, tua auctoritate, tua tollere potestate: agnosce multum supra te esse, quod tantum ipso Deo vides propinquare, ut nisi ab ipso auferri, ab ipso valeat tribui, ab ipso in sui consortio mereatur ita insolubilissime asciri, ut a nullo se intacto valeat tangi. Nam illa omnia, quæ ipso licet nolente, dum tam terribiliter interdicit, sed tamen (219) permittente, ab homine eis [id est episcopis] possunt infligi, licet maxima injuria sit Dei, maxima miseria inferentis, inestimabilis tamen gloria ejusdem est ordinis; quod testantur illi qui *ibant gaudentes a conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati* (Act. v, 41).

18. . . . graviter (220) contra dantem erexit, dum tam immaniter illum offendit; quid ad te? Quia meum, inquis, turbavit regnum, concitavit prælia, prædas innumeras exercuit. Non puto, inquam; ut vero dicamus, fecerit, dicamus tibi morem gerendo pro, libitu tuo. Sed, o utinam! postquam eum captum in tua habuisti potestate, Deo permittente, quanquam nolente (neque enim fas est fautorem eum esse eorum, quæ ne fierent interdixit, dici vel credi) reco-
 lisses illum dixisse omnibus, cum præcipue tibi; *signia comprehensus ab aliquo conservorum excedente eum aliquid, injuriaretur ab eo, te inconsulto, licet præsente, etc. Excedente eum aliquid, id est qui eum aliqua ex parte antecellit.*

(217) *Præclueo* a Prudentio usurpatum in hymno post cibum, vers. 37, pro *valde clueo*. *Clueo* autem apud Plautum *Trinum.* 2, 4, 95: *ut nomen cluet pro celebror, claresco*. Igitur adverbium *præclue* idem est ac *præclare*. Dum porro ait: *Ego, inquis, eum insignivi, de rege loquitur, qui se facere episcopos dicitabat. Vide librum tertium num. 23.*

A *Quæcumque honorificavit me, honorificabo eum; qui autem contemnunt me, erunt ignobiles* (I Reg. 11, 30); et illud: *Dedit ei Deus locum: at ille abulitur eo in superbiam* (Job. xxiv, 23); et de quibusdam: *Avertenturque oculos suos, ut non viderent cælum, neque recordarentur judiciorum justorum* (Dan. xiii, 9.) *Su-*
B *surrasset quoque tibi Sapientis illud dicentis hu-*
jusce proverbium: Bis vincit, qui se in victoria vincit, et iracundum qui vincit, hostem superat maximum. Itemque: *In vindicando criminosa est hæreditas.* Alterius quoque hujusmodi: (Cic. pro *Marecl.*) «Animum vincere, iracundiam cohibere, victoriam temperare, adversarium non modo extollere jacentem, sed etiam amplificare ejus pristinam dignitatem, hæc qui facit, non ego eum summis viris comparo, sed simillimum Deo judico.» *Ridiculum econtra, juxta 120 eum* qui supra, odio nocentis innocentiam perdere. Occurrisset etiam animo factum David, quomodo persequentem se Saul, sibi a Deo traditum inveniens, et a suis ut eum feriret suasus, noluerit; potiusque dixerit: *Propitius mihi sit Deus, ne extendam manum in christum Domini* (I Reg. xxvi, 11). In quo primum notavisses, quod propitium sibi fieri Deum postulaverit, ne faceret quod ipso locum ei dante juste facere poterat. Væ enim ei, qui secundum Psalmistam dimittitur voluntati suæ (Psal. lxxx, 13); cum corruptor et abominabilis (Psal. xiii, 1) utique Deo quosdam in studiis suis factos alibi notans Scriptura dicat: *Post concupiscentias tuas non eas, et a voluntate tua avertere* (Eccli. xviii, 30); et: *Sunt viæ quæ videntur hominibus rectæ, quarum finis usque in profundum inferni demergit* (Prov. xvi, 25); et desiderent quidem plerumque nonnulli, quod malo suo exauditi solent accipere. Unde quidam satis lepide: *Nil tam insanum, inquit, quam id desiderare, per quod possis perire.* Alius item scilicet facete, quantum ipsa Sapientia docente: *Si miserum est, ait, voluisse prava, potuisse miserius est.* Job autem: *Abundant, inquit, tabernacula prædonum, et aulacter provocant Deum, cum ille omnia dederit in manibus eorum* (Job. xii, 6). Unde autem prædones, cum Deus dederit, nisi quod, Deo permittente juste, isti ad prædam exarserunt injuste? Unde *audacter provocant*, nisi ex eo, unde eis Deus locum, aut propter castigationem, aut propter pœnam delinquentium dedit, aut certe malo illorum, ut scilicet sibi relictis, nec a medico prohibiti, edant, unde necentur: bibant calicem furoris Domini, unde inebriati gravius corruant in æternum perituri; exaggerent crimina, unde major eis accendatur gehenna, *apposita semper iniquitate super iniquitatem*

(218) *Illam scilicet potestatem solvendi.*

(219) Male in vulgatis *te lumen*. Emendationem confirmant sequentia: *Deo permittente quanquam, nolente.*

(220) Nonnulla hic desunt, quibus opponebatur, ideo ea mala fuisse a rege inflicta episcopo, quia se contra regem, a quo episcopatum acceperat, erexit. Reponit autem Ratherius: *Si ille se* (hæc vel his similia supplenda sunt) *graviter contra dantem erexit, etc. Mox correximus inquis, ubi legabatur, inquit.*

eorum (Psal. LXVIII, 28), dum scilicet maligna voluntas eorum nequissimum pervenit ad effectum, ut non intrent in justitiam Dei, sed deleantur de libro viventium, et cum justis non scribantur (Ibid. 29). Paupere et dolente a salute Dei suscepto, ut magnificent eum in laude, et laudet nomen ejus in cantico (Ibid. 34). Unde ergo, ut dixi, Dei iram provocant, nisi unde Deo quamvis secretissimo consilii sui disposito permittente, locum accipientes, omnia quæ ira, cupiditas, vel superbia eorum dictat, agunt, nec permittentis justitiam verentes, nec pietatem pensantes, nec ancipitem Dei gladium metuentes, nec respectum super afflictionem miserorum considerantes, postremo ne vel suimet consideratione aliorum miseriis condolentes, neque prophetici illius improperii reminiscentes, quo sub persona impiæ Babylonis talibus Dominus exprobrat, dicens : *Iratus sum super populum meum; contuminaui hæreditatem meam, et dedi eos in manu tua; non posuisti eis misericordias, et recordata es novissimi tui (Isai. XLVII, 6);* terribiliterque post aliquanta concludentis : *Veniet, inquit, super te malum, et nescies ortum ejus; et irruet super te calamitas, quam non poteris expiure. Veniet super te miseria, quam nescis (Isai. XLVII, 6),* cæteraque, quibus nescio, utrum, quid terribilius queat inveniri ?

19. Quod si, ut ad David redeamus, more . . . usitatissimo respondens [respondeas], magnæ quidem patientiæ illud exemplum [subaudi Davidis] fuisse, sed hodie ista non competere; respondeo quia magis hodie competit talia quam tunc : tunc enim juste licebat ulcisci, modo nec irasci (Math. v, 22). Hoc, inquit (221), ideo quia dominus suus fuerat, egit. Tu, inquam, ideo quia pastor tuus, propheta tuus, angelus tuus, iudex tuus, Deus tuus fuerat, convenientius fecisses. Verum si altius quid in hujusmodi facto velis rimari, scias David te in isto turbato, ut dicis, regno injuriam tuam significasse; Saul vero unctum quidem, sed justum persecutorem, præpositorem in Ecclesia, sed negligentium ordinem. Saul itaque purgat ventrem (I Reg. xxix, 4), cum quilibet eorum de se male opinionis elicit fetorem. Dolet David se oram chlamydis ejus abscidisse (Ibid., 6), quia valde metuendum est cuilibet etiamsi sit et ipse unctus ut David, vel in extrema actione reprehendere quemlibet Hebræorum. Regale autem nostrum esse sacerdotium

(221) Construe et explica : *Hoc, inquit, ideo David egit, quia Saul Dominus suus fuerat.*

(222) Id est exactius, seu diligentiori examine.

(223) In vulgatis perturbato sensu, et mendose cum vero tu. Eum, scilicet episcopum, rex volebat esse non pastorem gregis Christi, sed mercenarium. Respicit Hugonis factum, quod in epist. 5, ad Joannem XII, num. 4, exprimitur sic : *Misit (Hugo rex) in pitaciolo certam quantitatem stipendii, quod tenerem de rebus Ecclesiæ, de cæteris exigens jusjurandum, ut diebus illius filiique sui amplius non exigerem. Ego intelligens quanta absurditas hoc consequeretur, non consensi.*

(224) Hæc ad episcopum referuntur, qui ea in re

A (I Petr. II, 9), et Petri testimonium, et millia approbant testimoniorum. Quod denique testimonium alio festinans ponere non proposueram, sed quia se ultro obtulit, abjici nullomodo potuit : forsitan nec minus alias sui opportunitate valebit.

20. Verum potest fieri, ut per totum ita se rem non habere, ut dicis inveniamus, si ventilemus discussius (222). Videor enim mihi optime intelligere quid desiderares. Lupus enim cum sis ipse, pastorem timidum canemque mutum velles invenire. Et cum Ecclesiæ sis publicus prædo, contradictorem inveniri velles nullum. Sed, o importabilis sarcina ! et ubi erit : *Non solum qui faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus, digni sunt morte ? (Rom. I, 32.)* Ubi quod dicit alibi idem : *Quicumque voluerit amicus sæculi hujus esse, inimicus Dei constituitur ? (Jac. IV, 4.)* Ubi illud Psalmistæ : *Si videbas furem, currebas cum eo (Psal. XLIX, 19),* id est, consentiebas ei ? Hæc, 122 ut opinor, causa fuit dissidii ; hæc nota, quod ingeris, criminis ; quod videlicet tu res omnes volebas tenere Ecclesiæ, eum vero (223) mercenarium tui, non pastorem gregis esse Christi ; hocque sibi displicere aliquo resistendi monstravit genere, regem te ipsa etymologia pensus ubi recte ageres, furem ubi sacrilegium perpetrasses (224). Cæterum quidquid factum sit, quidquid perperam contigerit (ita enim sermo est agendus, ceu factum fuerit et contigerit) quod ne fiat et contingat, interdicere labor hic noster contendit : nunquidnam non debuit auctor facti iudicio canonum prius legitime examinari, et si legaliter fuisset convictus, ipse suæ damnationis testis, iudex et censor effectus, non jam damnaretur ut episcopus, sed eo, si ita se lex haberet, deposito, et alio Ecclesiæ substituto, et iste pœnas, si velles, juste lueret pro commisso, et tam sacratissimum ministerium non violaretur in aliquo, et Ecclesia mater per tam diuturni temporis spatia, tam nimia deperditione suorum filiorum non sustineret præjudicia ? Ubi enim (225), quos uno saltem paschali tempore eadem debuit parere, filii, ipsa vidua, ut ita dicam, sine consortio tanquam viri existente matre ? In animo excedit dictum : *Quos Deus conjunxit, homo non separet (Math. XIX, 6);* cum et in primordialis (226) virginitatis commendatione primi hominis prophetiam exponens Apostolus dicat : *Sacramentum, inquit, hoc magnum est : ego autem dico in Christo et in Ecclesia (Ephes. V, 32).*

non consensus, sed restitit regi : pensus, id est cum judicasset, te ipsa etymologia regem esse, ubi recte ageres, furem ubi sacrilegium perpetrasses. Post pauca, Cæterum scripsimus, ubi perperam legebatur certum.

(225) Hæc ut sensum aliquem congruam reddant, sic construenda videntur : *Ubi enim filii (supple erunt) quos uno saltem paschali tempore eadem Ecclesia debuit parere, ipsa matre existente, ut ita dicam, tanquam vidua sine consortio viri, id est episcopi, cujus erat paschali tempore baptizare. Scripsimus tanquam, ubi erat tanquam.*

(226) Primordiale virginitatem vocat eum statum, de quo in statu innocentie ante matrimonii

21. Cui vero (dicamus) imputabitur, quod tanta multitudo, quæ pie per gratiam Christi liberata, regna debuerat intrare colorum, impie derelicta cumulavit infernum? (227) Nam, ut ad ipsum, de quo superius satis prolixus est sermo habitus, modicum quid a proposito digressi redeamus, quorundam (proh dolor!) relatu cognovimus, quod eodem quo [subauditur episcopus] absens fuit paschali tempore, cum baptisterium non fuisset (chrisma deficiente qui daret) in eadem ecclesia celebratum; tanta clades in civitate contigit infantium, et hoc solummodo non baptizatorum, quantam nullus meminit unquam priorum: **123** ita ut passim per domos a matribus non quidem sponte suffocati, unum totius civitatis facere possent (si tamen timor [Fulg. timore, male] Dei eodem ullus esset in loco) lamentum, pro vindicta divinæ animadversionis lugentibus aliis, aliis tam temporalem, quam æternam et natorum et genitricum mortem plangentibus. Quid igitur super hoc (dicamus), iudex ille dicturus est, cum venerit terribilis, qui primum venit quærere et salvum facere quod perierat (Luc. xix, 10), mitis (228) nisi se frustra, quantum ad ipsos spectat, venisse frustra illos quæsiisse, nescio quo, ipse viderit (si tamen ita catholice, metaphoricis [id est metaphoricæ] scilicet, dici possit) [subaudi se] abscondente, inveniri et salvari possent. Frustra actionarios (229), qui eos unde colligerent, constituisse; frustra sanguinem suum pro eis dedisse conquerendo clamabit. Esto episcopus deliquerit, quilibet [id est infantium] eorum quid deliquit? Christus in quo aliquem, ut hoc pateretur, læsit? Ecclesia quid commisit? Quod si peccato delinquentis exsulati imputandum conses, bene consentiamus: tamen nec tu (auctorem autem facti alloquor) Dei iudicium evades, imo tanto majus druit quod senties, quanto de ejus injuria tuam visus es vindicare: cum ille te suo exemplo (utpote (230) qui propter multa similia, si tamen posset aliquid huic inveniri simile, quod diatim committis, te adhuc patienter etiam in isto ut respiscas spectat [f. exspectat] monet, non solum ut in illum causam non referres, sed ut nec fratri malum pro malo (Matth. v, 44), quin magis bonum pro malo rependeres, ut filius tanti Patris esse merereris; quod quia refutasti, vide ejus filius

usum prædictum fuit: *Retinet homo patrem suum et matrem, et adhærebit uxori suæ, et erunt duo in carne una* (Gen. ii, v, 24), quem quidem textum S. Paulus repetens subjicit: *Sacramentum hoc magnum est, etc.*

(227) Hanc eandem Augustinianam sententiam, qua puerorum animæ sine baptismo decedentes ad infernum descendere traduntur, hoc eodem sæculo tenebat S. Odo abbas Cluniacensis, qui pro ejusdem pueri a Normannis capti anima gravissime laborabat, timens ne aliquo casu sine lavacro fontis puer et anima ejus gehennæ traderetur; uti narrat Joannes ejus discipulus in ipsius Vita, lib. ii, num. 6. Vide Acta sanctorum ordinis Bened. tom. VII, pag. 470. In eandem sententiam iterum Ratherius libro sequenti num. 28 de hisdem infantibus sine baptismo

(cum nonnisi duo patres, sicut nonnisi duæ sint generationes) mercaris vocari. Forsan autem, ut et hoc aditum [l. addatur], super eo consultus respondere tibi propheta potuerat Eliseus: *Non, inquit, percutes, neque enim cum cœpisti, gladio, aut arcu tuo, ut percutias* (IV Reg. vi, 22). Quid autem in illo supplicio quod tu illi juste quidem secundum te, injuste autem et Deo penitus execrabili, sæculoque Christiano penitus injusto ordine, quantum ad officium [subauditur episcopale], intulisti, Deus indulserit; sicut latroni in cruce (Luc. xxiii, 43), et quibusdam aliis legimus contigisse, qui pro criminibus dati supplicii, Christi gratiam in ipsis meruerunt tormentis: nunquidnam putas et Deum tantum, sui regni dispendium relinquere impunitum? Nam si quid iste deliquit, tu injuriis **124** emendasti? Quod tu agis cuj s iudicis committis? Nempe Deus, ut in Job habetur, *nil inultum abire patitur* (Job. xxiv, 12). Ipse quoque, etiamsi tu errare velis, et quasi dissimulando abscondi, ut dicit Apostolus, *non irridetur* (Gal. vi, 7). Nunquam vero scelus scelere vindicandum testatur Sapientis proverbium. Perturpe est enim quod objicitur in objiciente cognosci, et sceleratum a scelerato damnari. Tantis igitur tamque terribilibus sententiarum tonitruis ipsam iudicii tempestatem, quæ in turbine veniet, præeuntibus, non solum experrectus, sed et perterritus, ab afflictione cujuslibet ecclesiastici, licet minimi, licet negligentis, contine quæso vim, linguam et manus; ne forte Deo per te illos, ut jam alios [subauditur corrigit] per alios, corrigente eruditi, stent et illi cum aliis in magna constantia adversum te, qui eos angustiasti (Sap. v, 1), tuque cum tuis gemens præ angustia spiritus, seroque pœnitens, incipias dicere illis te iudicantibus districte: *Hi sunt quos aliquando habuimus in derisum et in similitudinem improperii* (Sap. v, 3). Hæc tibi quantum ad rem breviter, cum possem infinite, volui demonstrare. Et si ignarus horum in hoc nefandissimum et singularis contra Deum rebellionis facinus incurreres incautius; pœnas ergo pro tui perditione luerem, quando quidem alia [supple crimina] minoris valde periculi pandens, dum istud tacendo recusarem interdicere, viderer sparsisse.

22. Sed ut ad aliquem horum, quos nunc Boreæ divisimus (231), tetrarchiam satis strenus novi gu-

defunctis loquens, scripsit: *Tam innumeros, heu dolor! filios morti transmittens æternæ.*

(228) Junge adjectivum *mitis* cum præcedenti verbo *venit*, sic: *Quid igitur super hoc (dicamus) iudex ille dicturus est, cum venerit terribilis, qui primum mitis venit quærere, et salvum facere quod perierat, quid, inquam, dicturus est, nisi se, quantum ad ipsos spectat, frustra venisse, frustra illos quæsiisse.*

(229) Actionarii dicuntur, qui res alienas agunt.

(230) Construe: *Ut pote qui propter multa mala similia (si tamen aliquid huic simile inveniri posset) te adhuc patienter, ut respiscas, exspectat etiam in isto, quod diatim committis. Mox in illam habebant vulgati, ubi correximus in illum, id est episcopum.*

(231) Locus corruptus, et obscurus. Si in voce *Boreæ* error non lateat, pro *divisimus* legendum vi-

bernare, hæc cuncta referam ; otioso me ista prælibasse puto, in quantum te Christianissimum fore conspicio, nec tyrannide imperium, nec potestatem insania commutavisse. Tantos etiam tales et tam maximi numeri sciam [*l. scio*] adhuc in Ecclesia doctores haberi, ut, si, quod absit, impellereris (232) hujusmodi, ab his satis valeres coerceri. Væ enim ipsis, si aut te, Deo posthabito, tantum timeant, cum ejusdem qua illi conditionis, ejusdem pulveris, nihilque nisi permissus possis ; potestatis autem auctoritate ab eis diu multum supereris : aut in tantum odio habent, cum sis eorum tu ovis, filius. defensor, advocatus, atque patronus, et forsitan (quod adhuc licet ex malo est [233] amplius atque onerosius aliquo eis sacramenti (224) genere confœderatus : cum veracissima illa sit Clementis papæ sententia, quia *Unicum negligere non minus 125 est quam odisse*. Et verissime : *Qui enim, ut ait sapientium quidam, succurrere perituro potest, dum non succurrit, occidit*. Væ etiam adhuc eis imminet deterius, si cum sint canes ad hoc Domini præpositi ovibus (*Isai. lvi, 10*), ut eas lastrato aluporum defendant semper incursibus adeo obmutuerint, ut non solum easdem defendere [*supple negligant, vel aliquid simile*], sed etiam unum (235) quemlibet suorum, licet debilem et inutilem, omnigenoque ægritudinum genere confectum, nulli etiam usui penitus aptum, tamen eorum consortem, canem quoque et pastorem vocatum, permittant ore pessimi et inauditi generis silentio infelicissime per quemdam ejusdem ordinis obturato, coram suis a quolibet strangulari ; cum veracissime sit dictum in causam ejusdem negotii (236 : *Mortem languenti, qui cum potuit non abstulit, inflixit*. Nam si tanta hodieque, ut jam [*f., fuit*]. fervesceret rabies, nonne debuerant hac occasione pro fratre, imo pro Christo, suas sponte gladio submittere cervices ? Nunc vero cum tam clementissimæ quivis nostrum sit lenitatis, tam obedientissimæ Deo voluntatis, tamque affabilissimæ hominibus benignitatis, ut quibuslibet precantum precibus liberalis, firmum præbere non moretur assensum, magisque ignorantia quam malitia in quempiam prouat lapsus : quod, rogo,

detur *dimisimus*, et supplenda particula *et*, vel *ubi sic* ; quos nunc *Boreæ dimisimus*, et vel *ubi tetrarchiam satis strenue novi gubernare*. Hic quidem Ratherius, ut Hugonem regem demulceat, ea quæ hactenus ob illatas sibi calamitates in ipsum regem disseruerat, oratorio quodam artificio non in eundem regem referenda innuit, sed in aliquem eorum, quos nunc, innuit, *Boreæ*, id est Septentrioni, *dimisimus*, et *tetrarchiam satis strenue novi gubernare*.

(232) Male in vulg. *impelleris*. Porro supplendum *tyrannide et insania*, ita ut sensus sit : tot ac tanti adhuc sunt in Ecclesia doctores, ut si tyrannide ac insania hujusmodi impellereris, quod absit, ab his satis valeres coerceri.

(233) Cum de juramento loquatur, respicit illa apud Matth. c. v, ubi postquam Christus dixit non jurandum omnino, addidit vers 37 : *Sit autem sermo vester, est est, non non, Quod autem his abundantius est, a malo est*.

excusationis sibi obtendere valeant velum, nisi quod videntur omnino se ipsos negligere, dum sibi non prospiciunt : dumque te forsitan proditum iri, quandoquidem sinunt, cupiunt, semetipsos interficiunt ? Nempe audeo incunctanter dicere, nec in eo mihi videor errare, quia nullus consilium, consensus, vel adjutorium in hujusmodi labendi crimine tibi valet, vult, aut audet tribuere, nisi qui Deum aut non novit, aut negavit, aut vitæ, regni, atque honoris tui, præsentis scilicet et futuri, proditor esse velit, vel etiamsi nescius sit, aut [*aut hic abundant*] sacramentum, quod tibi fecit, aut non intelligit aut non recolit, dum illud tam perverse negligit : *Intelligite hæc, qui obliviscimini Deum, nequando rapiat, et non sit qui eripiat* (*Psal. xlix, 22*).

23. Tu vero, bone rex, Christianissime princeps, dum te ab istis similibus prudentissime caveris respectu illius, a quo quotidie prosperis ad vota successibus attolleris, debella post hæc hostes, conserva cives. Accipe, si accipis, ab extraneis ; da tuis ; et ut minaris [*id est emines*], et quorum uteris sæpius obsequiis, perpende. Etiam nomen (237) in Græco officiale [*f. officium*] tuum, et inter Græcam Latinamque illud interpretando 126 formam agnosce, te populum portare debere ; non premere. Esto superbis erectus, humilibus vero submissus, mitis cunctis, affabilis universis, discretus, munificus, moderatus, potentiam propter utilitatem cogitans, propter timorem dissimulans. Audi sapientiam dicentem : *Misericordia et veritas custodiunt regem*. Itemque : *Tolle impietatem de corde regis, et roborabitur clementia thronus ejus* (*Prov. xx, 23*). Cui illud quoque vulgare videtur concinere, quia non debet habere potestatem, qui non habet patientiam. Dilige itaque, juxta cujusdam sapientia dictum jure, bonos, et miserescere malis. Res enim, secundum alterius verbum, optima est, non sceleratos extirpare, sed scelera. Eleemosynas non solum assidue, ut alii, sed continuatim facito. Dicerem etiam tibi, sed timeo ne succenseas ; sed tamen facias necne, non audeo reticere. Vereor enim, quod in Evangelio audivi pridie : *Qui me eruberit et meos sermones, et hunc filius hominis erubescet, cum venerit in gloria sua et Patris et*

(223) Reges cum eligebantur. sacramentum præstabant, quo inter alia pollicebantur se servaturos Ecclesiæ bona, etc. Vide actum Guidonis regis apud Muratorium tom, II, Rerum Italic. part. 1.

(235) Se ipsum carcere afflictum indicat, pro quo nemo episcoporum intercedebat.

(236) Aliquem præpotentem episcopum innuit, qui silentium aliis episcopis, ne pro Ratherio intercederent, imponebat. Construe vero : *Ut non solum negligent defendere easdem, sed etiam ore infelicissimo obturato per quemdam ejusdem ordinis* (id est episcopum) *silentio generis pessimi et inauditi permittant unum quemlibet suorum . . . , strangulari a quolibet coram suis : cum veracissime, etc.*

(237) Rex, Græce βασιλεύς quasi βάσις λαοῦ, *basis*, seu *planta populi*, qui soilicet tanquam basis seu planta populum portat et sustinet. Hanc eandem interpretationem ex Græco videris apud S. Gregorium lib. ix in Job cap. xvi, n. 25.

sanctorum angelorum (Luc. ix, 26). Quid est, inquis, A quod dicere cupis? Vide, aio, unde facias eleemosynas, quibus, cur qualiter. Unde hoc est, ne alii tuleris: *Qui enim offert sacrificium ex substantia pauperis, sic est quasi qui victimat filium in conspectu patris sui* (Eccli. xxxiv, 24). Nam etsi de mammona iniquitatis juberis amicos facere (Luc. xvi, 9); non hoc ideo, ut alii auferas inique, quod alii tribuas benigne; sed ut noveris divitias, undecunque fiant [f. sint] collectæ, de iniquitate procedere. Omnis enim, ut ait Hieronymus, dives, aut iniquus, aut iniqui est hæres. Iniquum est enim, ut quod Deus omnibus contulit generaliter, quidam congregent singulariter. Aut iniquus ergo si congregat, aut iniqui hæres, si congregatori succedit. Lucrum autem sine damno alterius fieri non posse et vetus proverbium et quotidianum approbat experimentum. Et ideo mammona iniquitatis divitiæ appellantur, quia qui eas colligunt suadente spiritu philargyriæ, quæ Punice (238) illo vocatur nomine, injuste omnium generalia sibi faciunt specialia; sicut econtra de dispergente et dante pauperibus dicitur, quia *justitia ejus manet in sæculum sæculi* (Psal. cx, 3). Quibus facias? id est, primum tuis, inde universis. Quid enim affert [f., refert], quod tuum bubulcum nudum dimittis, alterum vestis? Cur facias? id est, primum pro debito; dispensator enim eseorum quæ tibi contulit, imo commisit Deus; et ideo multa commisit, ut plurimum eroges; deinde pro statu et pace regni tui: hinc demum 127 pro præteritis et quotidianis et tuis et tuorum facinoribus; quia multa tui audacia, tui auctoritate, tui obtentu contra rem aguntur a tuis, quæ tu etiam nescis. Periculosa enim est, ut ait quidam, domus sarcina, et ipsi Domino vehementer onerosa, si moribus vitiosa sit familia. Unde ille rex potentissimus, fortissimus, justissimus, temperantissimus, prudentissimus, sanctissimus, quem tu quoque debes imitari, clamabat: *Delicta quis intelligit? Ab occultis meis munda me, Domine, et ab alienis parce servo tuo. Si mei non fuerint dominati, tunc immaculatus ero, et emundabor a delicto maximo* (Psal. xviii, 13, 14). Ecce quantum istud metuebat delictum, quod vocabat *maximum*. Ut enim ante nos est dictum, quidquid a te procedit, in te recurrit; quidquid etiam a discipulis delinquitur, ad magistrum respicit. Postremo, ne securitate eleemosynarum futura et quotidiana criminosa etiam velis admittere, D

(238) Id ex Augustino sumpsit, qui serm. 143, c. 2, ait: *Quid est mammona? Verbum est enim, quod Latinum non est. Hebræum verbum est cognatum linguæ Punicæ... Quod Punici dicunt mammon, Latine lucrum vocatur. Quod Hebræi dicunt mammona, Latine divitiæ vocantur.* Et similiter lib. II De serm. Domini in monte c. 14: *Mammon apud Hebræos divitiæ appellari dicuntur. Congruit et Punicum nomen; nam lucrum Punice mammon dicitur.* Hinc autem hic Ratherii locus, qui in vulgatis efferebatur, *qui Punice illo vocatur nomine*, ac si spiritus philargyriæ Punice diceretur *mammon*, corrigendus fuit quæ... vocatur; ad eas enim divitias, seu ad lucrum Punicum nomen refertur.

sed præterita deleas, præterita vel futura caveas. Futura autem dico, non quæ velim ut veniant, sed quæ evenire nisi caveantur poterunt. Quod alterius quam mea, quæ nulla est præter officium, auctoritate tibi suggerere malo; siquidem etiamsi illud digne depromere valerem; non a te libenti animo percipscirem. Difficile enim, docente Gregorio, esse scio, ut quamvis recta prædicans, qui non amatur, libenter audiatur. Adsit ergo hic augustæ recordationis ille Aurelius, aures tui cordis decachordis suis mulcens modulatibus (Aug. serm. ix, c. 11): « Exercede, inquit, vos in misericordia, in eleemosynis, in jejuniis, in orationibus: bis enim purgantur quotidiana peccata, quæ non possunt nisi subrepere in animam propter fragilitatem humanam. Nolite illa contemnere, quia minora sunt; sed timete quia plura sunt. Attendite, fratres mei, minuta sunt, non sunt magna. Non est bestia quasi leo, ut uno morsu guttur frangat, sed et plerumque et bestię minutæ multæ necant. Si projiciatur quisque in loco pulicibus pleno, nunquid non moritur ibi? Non sunt quidem majores, sed infirma est natura humana, quæ etiam a minutissimis bestiis interimi potest. Sic et modica peccata: attenditis quia modica sunt, sed cavete quia plura sunt. Quam minutissima sunt grana arenæ: si arena amplius in navi mittatur, mergit illam ut pereant, Quam minutæ sunt guttæ pluvię; nonne flumina implent, et domos dejiciunt? Ergo ista nolite contemnere. Sed dicturi estis: Equis potest esse sine istis? Ne hoc dixeritis (239), quia vere nemo potest. Deus misericors videns nostram fragilitatem, posuit 128 econtra remedia. Quæ sunt remedia? eleemosynarum, jejuniorum, orationum. Ipsa sunt tria; ut autem verum dicas in oratione, perfectæ implendæ sunt eleemosynæ. Quæ sunt perfectæ eleemosynæ? ut ex quo tibi abundat, des ei qui non habet, et quod, vel cum te lædit aliquis, ignoscas illi. Sed ne putetis, fratres, quia facienda sint quotidie adulteria, et eleemosynis quotidianis mundanda. Ad ea scelera majora non sufficiunt quotidianæ eleemosynæ, ut ea mudent. Aliud est ubi mutes vitam, aliud ubi toleres vitam. Illa mutanda sunt, ut si mæchus eras, jam non sis: ita apud Augustinum: *Illam mutanda est: si mæchus eras, noli esse mæchus*; et alia similiter, quæ brevitati consulentes omittimus. Ideo autem hæc adnotamus, ut peculiaris Ratherii memoria, cum longiora testimonia protulit, et in tam levioribus, ac rarioribus locis a germano textu descivit, vel hinc maxime demonstraretur.

quotidiana peccata, quæ aut per linguam facile committuntur, ut est verbum durum, aut cum labitur quis in risum immoderatum, aut in hujusmodi nugæ quotidianas. In ipsis etiam concessis peccata sunt. Cum ipsa uxore si excedit concumbendi modus procreandis liberis debitus, peccatum est. Ad hoc enim ducitur uxor, quod et tabulæ indicant, ubi scribitur, liberorum procreandorum causa. Quando tu uti uxore amplius quam necessitas procreandorum liberorum cogit, volueris, jam peccatum est; et ipsa talia peccata quotidianæ eleemosynæ mundant. In ipsis etiam alimentis, quæ utique concessa sunt, si forte excedis modum, et amplius accipis quam necesse est, peccas. Quotidiana sunt ista quæ dico: tamen peccata sunt, et non sunt levia; quia (240) vero quotidiana sunt et plurima, timenda est ruina multitudinis. Talia peccata dicimus, fratres, quotidianis mundari eleemosynis. » Item post aliquanta. Quanta donatis histrionibus, quanta donatis venatoribus, quanta donatis turpibus personis, qui vos occidunt? Per ipsas enim exhibitiones voluptatum interficiunt animas vestras; et insanilis quis plus donet. Si insaniretis quis plus servet, non essetis ferendi. Quis plus servet insanire, avaritiæ est; quis plus donet insanire, profusionis est. Nec avarum te Deus. nec profusum te vult. Collocare te vult quæ habes, non projicere. Certatis quis vincat in pejus, non datis operam quis sit melior: atque utinam (241) non daretis res vestras, et diceretis: Christiani sumus. Ad favorem populi projecit res vestras, contra jussa tenetis res vestras. Ecce non jubet Christus: rogat Christus, **129** C eget Christus. *Esurivi*, dicit Christus, *et non dedistis mihi manducare* (Matth. xxv, 42). Egere voluit propter te, ut haberes ubi seminare terrena quæ dedit, et meteres vitam æternam. » Videtis, fratres mei, Christi misericordiam. Deo gratias, quia pericula mortifera viventes audistis. Nemo vos fallat, odit ista Deus, vindicat ista Deus.

24. Eia, optime princeps, quis tibi hodie ista dicere auderet? Nempè, si ego dixissem, aut degenerem vel bacularem (242) appellares, aut insanire me diceres: ipsos etiam bromios (243) nequirem ferre tuos; eorum in me convicia nulla caperet mensura. Verum hujusmodi fuit antiquorum constantissima severitas, quos mira comitabatur sanctitas; dum purissima afflaret veritas, ferventissima accen-

(240) Apud eundem Augustinum additur: *quia plura*. Forte non Ratherius, sed amanuensis Ratherii ob repetitionem particulæ *quia* hæc verba transcurrit. Similiter post vocem *multitudinis* in Augustino additur, *et si non magnitudinis*.

(241) Apud Augustinum: *Atque utinam non daretis, quis sit pejor. Et dicitis: Christiani sumus*.

(242) *Baculares* dicti apparitores, uti patebit ex notis in *Qualitatis conjecturam*.

(243) *Bromios*. βρομῖος Bacchi cognomen a Græco βρόμιον *fremo*. hoc loco homines indicat, quorum convicia Ratherius metuebat. Idem inferius, lib. v, n. 6, bromios philosophis opponit: *Qui bromios, quam philosophos charius amplectuntur*.

A deret charitas. Cum talibus quoque res agebatur, qui ne irascerentur nil omnino metuebatur; dum illi sibi in talibus consuli omnimodis gratularentur, sicut clementissimæ recordationis imperator sub hisdem temporibus egit Theodosius.... (*Hist. tripart. l. ix, c. 30*) ut impleatur quod per prophetam dictum est: *Disperdet Dominus caput et caudam incurvantem et refrenantem in die una* (Isai. ix, 14). Nemo invenitur, sicut nec in docentibus mendacium, ita nec in conventu longævorum, qui tuum tibi audeat monstrare, saltem aliquo ut Natham David ingenio, periculum (*II Reg. xii, 15*); cum non sis, quod Deus omino avertat, filius Belial, ut nemo tibi possit loqui, neque in eorum, Deo gratias, le sciam currere velle numero, de quibus dicitur quasi de uno: *Considera opera Dei, quia nemo possit corrigere quem ille despexerit* (Eccle. vii, 14). Ideoque timendum est, ne ad euge perpetuum comparandum in illo examine, nullius pene istius ævi alloquatur actio Domino (243) dicens: *Loquebar de testimoniis tuis in conspectu regum, et non confundebam* (Ps. cxviii, 46); manifestato illorum peccato; a quorum te Deus separet consortio, qui dixerunt Domino Deo: *Recede a nobis* (Gen. xxvi, 16), dum prædicatoribus scilicet non obaudierunt ejus appropriare cupientis, et inambulare, et habitare, et cohabitari, ut esset illorum ipse Deus, et ipsi ejus populus desiderantis (245). E quibus duobus, ut evadas alterum, ut nanciscaris (aliud), perexpediamus quod de eleemosyna cœquimus, ut ita demum de cæteris ad id pertinentibus te copiosissime instruamus.

25. Vide qualiter facias, hoc est humiliter, non superbe, ne tibi contingat cum Phariseis audire: *Amen dico vobis, receptistis mercedem vestram* (Matth. vi, 2). Quid enim debet quis superbire de eleemosyna, cum etiamsi fieri posset, (Jacobus Joanneque non posse fieri testantibus, quorum unus: *In multis enim, ait, offendimus omnes*; alter. . . . (246) [*Jac. iii, 2*] tamen non sua est, quam largitur **130** pecunia. Ideo enim justitia vocatur et non misericordia, quia ejus est quæ datur pecunia, qui præcipit ut agatur eleemosyna: quam si fideliter erogas, pro justitia coronaris; si avare retines, pro justitia damnaris: si arroganter tribuis, de fraude judicaris. Fraus enim est rem commissam non ad committentis, sed ad proprium libitum, ad proprium redigere, vel dispergere favorem. Quod si [*subaudi eleemosyna*] pro

(244) Male in vulg. *Domini*. Construe: *Nullius actio id est nullus pene istius ævi alloquatur Domino, dicens*, etc.

(245) Construe: *Dum scilicet non obaudierunt prædicatoribus ejus (Dei) cupientis appropriare eos sibi, et inambulare, et habitare, et cohabitari, ut ipse esset Deus illorum, et ipsi (essent) populus ejus desiderantis, qui nimirum id desiderat*.

(246) Hic Joannis textus desideratur; et forte est is ex Epist. I, 11, 7: *Qui justitiam, justus est: vocem enim justitia mox de eleemosyna interpretatur*. Post pauca autem construe sic: *Quia pecunia, quæ datur, ejus est qui præcipit ut agatur eleemosyna*.

peccatis agitur, [supple et] exinde superbitur; tale est, ac si quis ægrotus substantiam suam in medicos effundat, atque in phrenesim actus. quod ægrotando ad hanc devenerit necessitatem, gaudeat, quod necessitas, imo insania est, deputet; cum melius illi esset, ut sanus suas divitias possideret, quam infirmus perderet.

27. Nec hoc me ideo autumes dicere, quod velim in aliquo nomine opera levigare, quasi astruens meriti nullius esse pro peccatis eleemosynam facere. Non hoc astruo; quin potius pro posse contra venio. Quod enim majus peccatori meritum, quam beatitudo, quæ paratur indulgentia peccatorum? *Beati enim, quorum remissæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata (Ps. xxxi, 1).* Non perdit itaque substantiam, qui pro peccatis agit eleemosynam; cum, ut juste videri potest, ideo eam [refert ad substantiam] suscepit, si tamen non malo aliquo, sed eam acquisivit labore vel ingenio; at vero fecerit [subaudi eleemosynam]; nec tamen et in hoc ill. us deest misericordia, qui quærit, et salvum facere quod perierat venit (*Luc. xix, 10*). Adest enim regula talium magnus ille gratia, licet pusillus statura, Zachæus; adest, inquam, clamans, sed inspiratus: *Ecce, inquit, Domine, dimidium honorum meorum do pauperibus; et si quid aliquem defraudavi, reddo quadruplum (Luc. xix, 8).* Sed quis novit (247), inquis, utrum hoc factu placuerit? Subjecti evangelista dicens: *Ait autem Jesus ad eum: Quia hodie salus domui huic facta est, eo quod et ipse filius sit Abrahæ (Ibid., 9),* imitatione utique, non genere. Sicut enim Abraham Dei præcepto reliquit Chaldæam (*Gen., xii*), ita iste Dei dilectus abdicavit avaritiam. Non perdit, inquam, substantiam, qui pro peccatis facit eleemosynam; imo ex ipsa acquirit veniam, per Dei gratiam exstinguit sibi gehennam. et præparat vitam æternam. Perdit autem substantiam, qui dat propter vanam gloriam: imo acquirit sibi pœnam, et Dei iram; pœnam propter fraudem; iram, propter superbiam. Fraudem quam? Illam, quam jam diximus, rem commendatam usurpando ut propriam, et ad suæ elationis dispergendo libidinem, cum utique hoc factu nil aliud, ut omnem computem summam, sit exinde capturus, quam ventum inanem, hoc est, adulantium favorem; **131** et forte nec ipsum invenit, quem toto annisu quæsit. Iram autem Dei quam provocat invenit, eumque sibi inimicum acquirit, quem illo opere sibi reconciliari debuit. *Deus*

A enim superbis resistit: cum econtra humilibus det gratiam (Jac. iv, 6).

27. Est autem præter hos quintus eleemosynæ modus, cui sextus præstantior multum cæteris, fraterni sit remissio excessus, quem sequitur septimus, cum exhortatione pia alimoniam ignoranti verbi porrigimus; quem videlicet quantum tactis breviter sequentibus, non ex meis proferre, sed ex illius, quem superius introduxi, malo dictis, ne scilicet me mei causa (248) sinxisse dicere velis. Ait autem idem hoc sensu, iisdemque verbis: « Omnibus quidem misericordia inopibus jure debetur; sed major quædam, cum ex divitibus atque nobilibus in ultimam statum atque egestatis necessitatem aliquos ærumna dejicit, miserationis pulsat affectus. » Habes parva, sed prudenti sufficienter dicta, eleemosynæ faciendæ documenta. Transeamus ad cætera.

28. Sed urget animum sententia ab infante quidem mihi percepta. sed (ut puto) non primitus pueriliter inventa, cum præter id quod est sapientissima, sit etiam veracissima. Nam interrogatus, me audiente, quidam puerulus a quodam joculariter, *Cujus homo esset rex,* continuo nil etiam hæsitans respondit: *Cujus opera facit.* Quod cum pro tempore non parvum stuporem ingessisset mihi, cognovi quodam referente, id proverbium in concionibus celebrari, conversusque ad Deum optavi, ut et id ita, ut mihi, audire contingeret tibi; quatenus illud cum Dominica voce conferens dicente: *Nemo potest duobus dominis servire (Matth. vi, 24);* reminiscens etiam dictum esse: *Qui facit peccatum, servus est peccati (Joan. viii, 34),* et quia *a quo quis superatur, ejus et servus est (II Petr. ii, 19);* pessimum non modo Dominum fugeres; sed nobilitatem tuam moribus vindicans, erecta cervice illi resisteres, eique subdi dedignatus, optimi Domini totus esse contenderes, nec alterius homo, quam [subaudi illius] qui te ut homo esses, imo ut cæteris hominibus præcelleres fecit, esse, ejus opera faciendo certas. Scimus enim præcæteris tibi sollicitius fore cavendum, ne (249) quando rex Babylonis interfectis filiis, quod timemus, tuis, id est dissipatis, si quos Deo generasti, bonarum cogitationum operumque fetibus, vel certe commissis **132** tua culpa aut exemplo perditis in Reblatha, quæ interpretatur *multa hæc*, quæ et a Domino lata et spatiosa sæculi hujus vocatur ad *perditionem ducens, via (Matth. vii, 13);* dum contra illum [subaudi regem Babylonis] brachium

(247) In vulg. perperam novum.

(248) *Mei causa,* inquit; quia sequentia misero illi, in quo RATHERIUSangebatur, statui congruunt.

(249) Nisi mutilus credatur hic textus, pro ne quando rex corrigendum erit, ne quando a rege. Hic autem involutus et ob syntaxim perdifficilis locus. in quo allegoriæ insistitur regis Sedeciæ, cujus filii a rege Babylonis necati. ipse autem oculis cæcissimus captivus ductus fuit; hic, inquam, locus sic construendum est: *Cavendum tibi, ne quando interfectis a rege Babylonis filiis tuis, quod timemus, id est dissipatis bonorum cogitationum operumque fetibus, si*

quos generasti, vel certe commissis (id est iis, qui tibi commissi sunt, unde post pauca tibi que commissos eodem sensu accipit) tua culpa, aut exemplo perditis in Reblatha, quæ interpretatur via hæc multa ducens in perditionem, quæ et a Domino vocatur via sæculi hujus lata et spatiosa; cavendum, inquam, ne quando dum non erigis brachium contra illum (regem Babylonis) pro natis interfectis, pœnitens scilicet pro excessis, moribus commutatis in melius, armis justitiæ correptis; cavendum, ne orbatu processu impiæ dominationis, et ipsis etiam luminibus, trudarit ab eo in carcerem, ut sicuti Samson, etc.

pro natis interfectis; pœnitens scilicet pro excessis, moribus in melius commutatis, armis justitiæ correptis, non erigis, processu impiæ dominationis, ipsis etiam luminibus orbatus, in carcerem ab eotrudaris, ut sicuti Samson (249) ille quidem fortissimus, femineis illecebris encervatus, ad inolam deputeris (*Judic. xvi, 19-21*), cujus in gyro impii ambulant (*Ps. xi, 9*), terrenæ et inexplebilis sollicitudinis, hoc est, visu rationis, quo te tibi que commissos debueras prævidere, adempto, carcerem improvidus subeas æternæ perditionis. Solet enim miserrimæ animæ id sæpe contingere, ut dum virtutibus paulatim quotidie deficientibus, humeros mentis ad reparandum in pristinum aut certe meliorem non exierit statum; crescente miseria ad hoc deveniat, ut regnante peccato in mortali ejus corpore (*Rom. vi, 12*), ita ad obediendum ejus subdatur concupiscentiis, ut lumine ipso carens rationis, nec acta recolat, nec agenda videat. Quod ne tibi contingat, illis [*id est concupiscentiis*] fortissime repugnando a corde tuo expelle dæmonem (250) : jugum Christi suave et onus ejus leve assumens, subjectos provide regimine sub te illi militare non tantum præceptis quam exemplis facito, ut sine fine regnare merearis cum ipsis. Et ne, rogo, floccipendas, tametsi a puero prolatum tam salubre, licet permodicum, superius documentum, quandoquidem, ut hodierna monet solemnitas (251), ipsi Deo testimonium placuisse noveris etiam non loquentium.

29. Neque etiam, ut jam iter carpamus arreptum, tibi omnia licere putes exsequi, quæ voluntas suggerit cordi. Cum audi, quia cor regis in manu Dei (*Prov. xxi, 1*), scias tribus ut investigare quivimus modis hoc posse intelligi, quorum prior tibi, alter subjecit, sequens generaliter congruit omnibus, qui et firmiter tenendus sollicitus est servandus. Nam ut de primo dicamus tecum, scias cortuum in manu esse Dei; et tunc noveris eum illud dirigere, cum quod præcipit, corde percipere, opere studueris implere. Cor autem, non illam, quæ sub costis latens ita appellatur, carnis particulam, ex qua rivi prodere noscuntur venarum, dicimus; sed illam vim, qua cogitationes fiunt; quæ, ut et majores senserunt, et magnus quoque dixit Pater Augustinus, **133** ideo hoc appellatur nomine, quia sicut motus non cessat, unde sese pulsus diffundit usque quaque venarum in corde, ita non quiescimus aliquid cogitando versare. Ex toto itaque isto corde, hoc est ista vi animæ præcipimur Deum diligere: ex ista, denique vocantur excordes, concordes, discordes, vecordes, et socordes. Inde quibusdam dicitur: *Reddite, prævaricatores, ad cor (Isa. xlvi, 8)*,

(250) Male in vulg. *Dominum*.

(251) *Solemnitas non loquentium* indicat festum sanctorum Innocentium, quo hæc scripta fuerunt. Festum autem indicati celebratum anno 935 ex eo liquet, quia hunc librum auctor exaravit profecto post librum secundum lucubratum mense Septembri anni ejusdem, et ante sequentem scriptum ineunte

A ut intelligant se amentia agi, non corde regi, dum suam voleutes statuere, voluntati Dei nil nisi justum et bonum amanti dedignantur se subdere [*Rom. x, 3*], nec cor ad id Deum vertere, sed adversarium amentiam implere (252). Secundo hoc ideo dici agnoscas, ne quis tuam plus justo timeat iram, aut ambiat gratiam: *Bonum est enim sperare in Domino, quam sperare in principibus (Psal. cxvii, 9)*; cum etiam *maledictus* ab alio dicatur propheta, *qui spem suam ponit in homine (Jer. xvii, 5)*. Itemque per alium: *Ego Dominus formans lucem et creans tenebras, faciens pacem et creans malum (Isa. xlv, 7)*. Dicendo enim: *Cor regis in manu Dei, quocunque voluerit vertet illud (Prov. xxi, 1)*, vult omnes monere, te nil posse perficere iratum, nisi quod ipse permiserit; nec concedere placatum, nisi quod ipse voluerit. Quocirca se solum timeri, se solum amari, sibi omnino nil cupit conferri, nedum præferri: quod una sententiola breviter pulcherrime est ab apostolo comprehensum: *Deum time, regem honorificate (II Petr. ii, 17)*. Ac si dicatur: *Dominum time, ministrum honorate*. Sed cur mutando verbum levigo dictum? *Deum time, regem honorificate* dixit: nec perfunctorie quidem, ut autumo; honoratus (253) enim aliorum redderis obsequiis, qui ex te ejusdem es conditionis. Utenim potens esse possis, non in te, sed in servientium manibus situm veracissime noveris: unde et quos terres, ipse plus metuis. Metiri autem sese quemquam dicit, ut [*l. quisquam debet, ut*] Avienus dicit, propriisque juvari laudibus, nec alterius bona ferre, id est computare sibi. Vide ergo ut et tuis honoretur ille servitiis, cujus honoraris præceptis; alienisque utens bonis, ingratus largitori ne exstiteris. Nam cum alibi dixisset: *Subditi estote omni humanæ creaturæ (Ibid., 13)*; statim intulit: *propter Deum*; hoc est, honorate creatum propter Creatorem; subdimini facti, non facti, sed factoris amore; *sive regi, inquit, quasi præcellenti (Ibid.)*, subaudi *propter Deum*: videlicet ut agnoscat, quanta reverentia ipse debet Creatori subjici, cum tanta illi impenditur a creatura conditione consimili. Quid sibi exigit [*l. exigit*] jure omnium Dominus, dum tanta exigere videtur communis naturæ a confamilis servus? *Deum time, regem honorificate*. Time, regem flagellantem Dominum, honorificate ipsum, per quod [*l. quem*] ab eo corrigemini. Metuite patronum, honorate quod sustentamini baculum. Veneramini patrem, nec vilipendatis qui vos erudit auctorem. Pavete ad vocem genitoris, nec spernatis personam tutoris.

30. Ita enim dicitur: *Cor regis in manu Dei, quocunque voluerit vertet illud (Prov. xxi, 1)*, sicut:

anno 936. Confer. not. 102 et 189 hujusce tomi.

(252) Construe: *ut intelligant se amentia agi non corde regi,..... nec Deum vertere cor ad id (re-picit illa quæ postea subdit: Cor regis in manu Dei quocunque voluerit vertet illud), sed amentiam implere cor adversarium Deo*.

(253) Vulg., *honorariis*, mendose.

*Omnia quæcumque voluit Dominus fecit in cælo et in terra, in 134 mari et in omnibus abyssis (Psal. cxxxiv, 6) et : In manu ejus omnis finis terræ (Psal. xciv, 4). Cujus ista allegatione tota est summa, nisi fallor, iste est finis: Quidquid sit, quidquid factum est, quidquid fiet, res sit, corpus sit, actio sit, passio sit, aut disponente et volente, jubente, adjuvante, perficiente eo aut annuente, concedente vel permittente eo agitur, disponitur et perficitur; nitque neque ab homine, neque ab angelo, neque a bestia ulla, aura ulla, elemento ullo, serpenti, verme, ipsa denique musca alicui potest contingere, quod sine ipsius nutu, voluntate et potestate valeat evenire. Quo etiam illud conficitur quod a sapientibus jam definitum firmissime tenetur: quod tamen (ut ait qui superius satis lepide) non nisi perpurgate animæ possunt conspicerere; tanta scilicet Dei providentiâ justitiæque gubernari omnia, ut nulli, nec ipsa mors inique possit accidere, etiamsi eam inique forte videatur inferre, In naturis quoque nullam esse, quæ non ab illo sit; in voluntatibus vero nullam bonam esse, cui non prosit; nullam malam, qua bene uti non possit. Bipartito enim (ut et idem beatus et eloquentissimus doctor Augustinus luculentissime dicit) providentiæ nutu præesse universis certissime creditur creaturis, naturis quidem præstans ut sint, voluntatibus vero ut nil absque illius jussu vel permissu possint. Quod utrumque in Job passionibus patet manifestissime, qui frustra et non frustra, et Dominica assertionem, etsi apta pronuntiatione, flagella dicitur suscepisse. Nam illi et diabolus omnia abstulerat, et tamen dicebat: *Dominus dedit, Dominus abstulit; sicut Domino placuit, ita factum est (Job. i, 21)*. Domino autem certum est nil nisi justum placere. Ipse autem adversarius, qui contra Deum singulariter superbit, vires non tribuit suæ malignitati, sed Dominicæ potestati, cum dicit: *Extende manum tuam, et tange cuncta quæ possidet (Ibid., 11)*. Ipse autem Dominus quid de minutis animantibus dicat audivimus: ait enim: *Nonne duo passeret asse veneunt, et unus ex illis non cadet super terram sine Patre vestro (Matth. x, 29)*? Quid ergo mirum, si in manu Dei est cor regis, aut alicujus alterius hominis, in cujus manu est et penna minutissimi volatilis? Aut quid in manu ejus non tenetur, qui cælum metitur palmo, et terram continet pugillo (*Isa. xl, 12*)? Ne tibi itaque arroganter soli velis tribuere, quod constat omnes creaturas generaliter accepisse, ut cor tuum sit solummodo in manu Dei, extra cujus manum, si aliquid est, perditum sine dubio est: imo audent dico, quia non est: *Nihil enim, dictum est ei, odisti eorum quæ fecisti (Sap. xi, 25)*; et Apostolus: *Ex quo omnia, per quem omnia (I Cor. viii, 6)*. Manum autem, id est potentiam ejus, aliud quid esse præter ipsum, credere, non solum desipere, sed incompa-*

abiliter est insanire. Sapere enim, posse, velle, vivere, et intelligere idem est ei quod esse.

31. Ne autem, dum aliquid moliris, injuste Deum dicas ad id cor tuum vertere; scito certissime **135** illum nil mali velle, eumque nullius cor ad aliquod crimen impellere, sed diabolum, sed voluntatem propriam; quod facete, et quo non facetius quis, idem qui paulo superius, est persecutus in epistola 166, n. 5, ad Hieronymum dicens: *Certus sum animam nulla Dei culpa, nulla Dei necessitate vel sua, sed propria voluntate, in peccatum esse collapsam*. Ipsum vero, sicut jam multipliciter diximus, occulto suo judicio, nunquam vero injusto, etiam quod non vult, aliquando permittere non denego, quin potius astruo. Quare vero præter id quod superius exinde dixi, hoc aliquoties contingat, reddit Apostolus causam in Epistola ad Romanos dicens: *Quoniam, cum Deum cognovissent, non sicut Deum glorificaverunt (Rom. i. 21)*: et *Propterea tradidit illos Deus in reprobum sensum, ut faciant quæ non conveniunt [al., conveniant] (Ibid., 28)*. In quo studiose te admoneo, ne intelligas quod Deus aliquem malo tradat. Sed tradidit dicit [supple id est], tradi permisit, sicut dicit: *Ego induravi cor Pharaonis (Exod. iv, 21)*; id est indurari permisi et David *si Deus, inquit, concitat te, id est concitari laxat [id est sinit]*; et de Semei: *Dimitte eum ut maledicat; Dominus enim præcepit, ut malediceret David (II Reg. xvi, 10)*: *præcepit* dicens pro *sivit*; et nos in oratione dicimus quotidie *ne nos inducas in tentationem (Matth. vi, 13)*, id est ne induci sinas, cæteraque his similia. Cum igitur aliquid boni facis, Deo ascribe; cum aliquid mali, tibi imputa. Ipse enim consuevit (ut superior quoque se habet sensus) licet nullo nostro merito, sed suo beneficio multa bona facere, non solum per nos, sed etiam de nostris malitiis, sicut nos econtra multa mala de ipsius agimus beneficiis. Hoc itaque se habente, nullius aut gratia, Deo relicto, ambiri aut potestas, etiamsi aliqua sit quæ se super regem efferat, debet formidari. Illa vis singulariter amplectenda, illa solummodo est metuenda, quæ ad quoslibet usus voluerit, etiam ea quæ non diligit sibi servire compellit: in cujus gubernatione omnia non in suo sunt possidere (254) relicta, cujus in laude quidam sapiens orator perorat sapientissime: *Nosti enim, Domine, inquit, bona facere per iniquos, cum converteris ad adjutorium, quod paratum est ad nocendum, potius esse dijudicans læsiones (255) ad utilitatem convertere, quam causas malorum radicibus amputare. Verum si omnia quæ hinc occurrunt, vel occurrere, si enucleatim exquirantur, possunt, velim congerere, fateor deficit septimana, nedum dies sufficiat ipsa.*

32. Ad tertium vero intellectus hujusce sententiæ accedentes modum, ipsum quem superius ut hoc

(254) Id est non relicta sunt in suo possidere, nimirum in sua possessione; quia Deus ipsa mala in

bonum convertere novit.

(255) Vulg., male, læsiones.

expediat proferamus in medium. Itaque exponens dupliciter illum psalmiversiculum, ubi a quibusdam dicitur : *Anima mea in manibus meis semper* (Psal. cxviii, 109), ab aliquibus vero *in manibus tuis* ; et priorem quidem sensum non respuens, secundum vero sibi eligens (ille quasi cum securitate loquentim, iste vero de sola Dei pietate præsumentium **136** videtur esse) his ait verbis : Scit propheta, ubi animæ suæ præsidium locet, unde opem speret. In manus Dei constituere vult animam suam, quia cor regis in manu Dei. Quicumque proprium corpus subegerit, nec ejus passionibus turbari animam suam rector sui congrua vivacitate permiserit ; is bene regia potestate se cohibens, rex dicitur quod regere se noverit, ne captivus trahatur in culpam, ne præceps feratur in vitium. Alius autem tanto lautius, quanto succinctius, inquit : Tu si animo regeris, rex es ; si corpore servus : Item vero alter vir ait : Habere [*f. Habe rex*] honorem, dabo tibi magnum imperium, et impera tibi. Hinc etiam est, quod usu locutionis communi ea, quæ antiqua et recta est, regia dicitur via ; et regia vocatur porta, qua intratur in aulam: regale insinuans fore quidquid recte incedens, viamque (256) et inter ortum aliis recti itineris et beatæ mansionis propriis monstrat exemplis. Ut enim et etymologia ipsius innuit nominis, rex a secto derivatum obtinens vocabulum ostendit illi nil nisi rectum, ne scilicet a nomine discordet, agendum. Quid ergo mirum, si regia jure quælibet recte suum gerens corpus bona dicatur anima (257), cum regia recte deducens dicatur et via ; regia qua non aliunde ascenditur, sed legitime intratur, et janua [*subaudi dicatur*] ? Nam et illud quod non parvam male inteiligentibus afferre solet jactantiam, de Proverbiorum libro hoc est, *Divinatio in corde regis, in judicio non errabit os ejus* (Prov xvi, 40), de rege [*id est Deo regum rege*] potius intelligendum alia translatio monstrat ita dicendo : *Nil falsum dicitur regi, et nil falsum exiit de ore ejus* ; quia nimirum, ut et Beda exponit, nec ullo mentiente potest falli, nec aliquando mentiri. In ejus quoque regis hilaritate est vita ; quia quicumque in illo supremo examine hilarem ejus vultum videre merebuntur, his in æternum eum illo vivere dabitur, de quibus in expositione superioris quoque sententiæ idem taliter ait : « Quare cor regis in manu Dei esse, et non potius omnium hominum perhibet, cum scriptum sit, quia *in manu ejus omnes fines terræ* (Psal. xciv, 4), nisi quia regem quemcunque esse dicit, qui vitiorum bella in se vincere et virtutum militia noverit stipari ? Sicut enim Dominus multi fidis aquarum divisionibus terrarum fines et aeris late simul implet, tegit quoque aquis superiora cælorum (Psal. cxi, 3) ; ita cor re-

gis quocunque vult inclinatur ; quia sicut divisiones gratiarum, juxta voluntatem suam, et angelis et hominibus tribuit, ita corda sanctorum quibuscunque voluerit digna donationibus reddit, neque illum habet Pelagianista lecum, quod absque Dei gratia quis salvus possit fieri (I Cor. xii, 4). »

33. Cæterum ut jam sufficientia ista, quanquam modica, magna vero dicentium auctoritate suffulta, pauca tibi adhuc vivendi suggere dogmata, et sic te relicto, pergo ad alia, hoc ante omnia **137** proferens, quia justum est te legibus obtemperare debere. Tecum enim jura tua ab hominibus custodienda scias, si et tu illis reverentiam præbeas. Teneris enim tu, ut dicit Isidorus, tuis legibus, nec ipse damnare, contra hæc faciendo, tua debes jura, quæ in subjectis constituis. Justa est enim vocis tæ auctoritas, si quod prohibes populis, tibi licere non patiaris. Multos autem, ut ait veridicum proverbium, timere debet, quem multi timent ; et, ut verbis jam dictis te alloquar, scias moneo, quia principes sæculi nonnunquam intra Ecclesiam potestatis adeptæ culmina tenent, ut per eandem potestatem disciplinam ecclesiasticam muniant. Cæterum intra Ecclesiam potestates necessariæ non essent, nisi ut, quod non prævalet sacerdos efficere per doctrinæ sermonem, potestas hoc imperet per disciplinæ terrorem. Ecce quæ et quare tibi potestas in Ecclesiæ sit rebus concessa.

34. Ne ergo decidas [*f. decidas*] a ministerio, priorum tuorum exemplo ecclesias Dei restaura, monasteria releva, opibus dita : erit enim forte tempus, quo et ipsæ expendentur pro salute tua. Interroga quis regum anteriorum juste sapienter ve incessit ? quis voluntatem Dei, amplius ut faceret, quæsiit ? quis jure populum rexit ? quis ecclesias construxit monasteria fundavit, xenodochia statuit ? et illum amplectere, illum sequere, illum imitare. Cave ne unquam aliquis existat, qui possit suadere, ut aliquid ex his aut ad tuos, aut ad tuorum auferas usus. Scito certissime, quia si illi mercedem pro dato, tu ponam habiturus es pro ablato ; si illi dando mercati sunt, vitam æternam, tu auferendo acquiris gehennam. Res enim ecclesiæ igneæ. Nam nec eleemosynam exinde potes facere, nec manducare, nec bibere, nisi aut Ecclesiæ dono, aut tuo sacrilegio. Ipsum autem quid legibus mereatur, non indiges doceri qui et vindex a Deo et a populo constitutus es super hujusmodi. Noveris autem Ecclesiæ Dei te advocatum esse institutum, non dominum (non enim matri dominari quis nisi absurde valet) ; tutorem, non dispensatorem, quem scias esse, Domino docente (Luc. xii, 42), pontificem ; patronum, non ministrum, quod [*l. quem*] eundem esse ipsum quoque, si legis, (Joan. xii, 26) potes invenire dixisse in Evan-

(256) In iisdem vulgatis sine sensu, *viam quam Construe : viamque recti itineris et beatæ mansionis et (id est etiam) inter ortum monstrat aliis,*

exemplis propriis.

(257) Construe : *Si quælibet anima bona gerens recte corpus suum jure dicatur regia.*

gelio (258) Dominum (259.) Verere autem, ne si A plusquam perceptum est usurpare velis, pœnas pro invasione in iudicio luere cogaris. Audi Dominum, ut etiam juxta litteram illud accipias, in Evangelio dixisse : *Nolite sanctum dare canibus* (Matth. vii, 6.) Audi eundem per legem clamasse : *Quidquid Domini offertur, sanctum sanctorum est, et ad juspertinet sacerdotum* (Num. xviii, 9.) Vide ergo sive tu, sive quilibet etiam eorum [*id est sacerdotum*] ne quod alendis collatum est pauperibus, sive sacerdotibus pascendis, tribuas canibus.

35. Inter 132 hæc uxorem dilige, concubinarum consortia fuge. Usus quidem prioris avi iste fuit pro paucitate hominum ; sed deficiente necessitate, debet quoque et quod propter necessitatem agitur, cessare ; præsertim cum sciamus novum hominem nova præcepta dedisse (Joan. xiii, 34.) Ministros et consiliarios tibi tales elige, qui non tua, sed te probentur diligere ; nec tantum morigeros, quantum amicos, id est animæ custodes, qui te scilicet corripiant in misericordia et increpent, neque oleo noxiæ vel mortiferæ adulationis caput, id est mentem tuam, demulceant. Cave etiam delatorum fallaciam : memento illorum fraude multorum jam innocentiam fuisse præscriptam, e quibus ut vel unum periculi causa memorem, scias Joseph carcerem subiisse

(258) *Quem* (scilicet dispensatorem) *scias esse pontificem Domino docente patronum, non ministrum ; quem eundem pontificem esse, potes invenire,*

insontem (Gen. xxxix, 20.) Agnoveris, Egessippo teste, nunquam illos defore, si illis credulis volueris esse. Vide ne cum in edictis, epistolis, sive decretis vocari ambias pius, in factis appareas impius ; et ut aliquid de sæcularibus adhuc audeamus tangere : *Erubescere, Sidon : ait enim mare* (Isai. xxiii, 4.) Animadvertite etiam, rogo quid potea tibi dicat, inquiring in satyra :

Expectata diu tandem provincia cum te
Rectorem acciperet, pone iræ frena, modumque
Pone et avaritiæ, miserere inopum et sociorum.

sociorum, inquit, non servorum, non sujectorum : *Omnes enim in Christo, secundum Apostolum unum sumus* (Rom. xii, 5.) Sed studebo jam te relinquere, ne alicujus videar, velle mores carpere. Simul etiam vel sero debeo meminisse, me contra flumen non debere natare.

35. Regina es ? præter alias innumeras, multa etiam quæ et tibi jam superius posita competunt documenta, habes quas imiteris, Helenam scilicet Constantini post Mariam Christi, Radegundem reginam pariter et virginem, Clodildem Clodovei, et Placillam Theodosii. Ilas si volueris imitari, et hic sceptrâ feliciter regni præsentis, et illic, ubi jam illæ præcesserunt, si tamen sequi non dedigneris, felicissime obtinere præmia valebis regni cælestis.

si legis, ipsum quoque Domium dixisse in Evangelio.

(259) *Vulg., perperam Domini.*

INCIPIIT LIBER QUINTUS.

Mirari forte aliquem contingat, cum tricipiti voluminum lintre contiguos proposuerimus æstus tentare (260) qua de re fam enormis in isto, quem Deo donante transnavimus, 139 granditatis, subierimus carabum, impares vel de cæteris finibus concedentes carinas. Sed noverit præter temporis incongruentiam, etiam aurarum maxime id expositulasse inconsonantiam ; dum non unum aut duos tantummodo, sed perplures, qui infractis cautissime scopulis rectam per æquora deducerent puppim, res depoposcit naucleros. Nam dum gauderet pelago se jam exemptam nostri carina sermonis, brachia rursum fluctifragis concodere remis proxima monebat Charybdis. Adeo his totum calamitatibus opus exstitit tempestivum, ut mirum non pertulisse naufragium, sed potius evasisse vivum (si tamen pervaserit) nostrum nobis videatur nauclerum. Sed aggrediamur jam, Christo auspice, et hinc æquoris lametsi inæqualem, enimvero nec permodicum sinum. Forsitan enim et hic aliquod pertulit

(260) *Qua de re* inquit *pro quare, vel cur.* Construe : *tricipiti voluminum lintre, id est tribus prioribus libris, proposuerim tentare æstus contiguos ; forte contingat aliquem mirari, qua de re, seu cur, in isto tam enormis granditatis æstu, quem Deo donante*

C [*f., perferet*] periculum, ex quo Gubernator cunctipolens omnium carabum liberet nostrum : unde plurimos, dum placidum adhuc modicum quid stat mare, advocantes socios, precemur, ut accipiant in modicos [*f., immodicos*] ducantque per æquora remos, citius optata ut tangat littora ratis, mortibus exemptum nostris spectantibus nauticum reddens amicis. Eia igitur ! et novum da Deus, auxilium, atque animis illabere nostris [*id est præstans, ne etc.*] ne a te in aliquo deviet nostri callis præstans sermonis.

2. Episcopus es ? Nomen ipsum, rogo, te admo- neat, officium doceat ; dignitas tanta conveniat, antiqua perpende, præsentia compone. Considera quam altum quod gestas vocabulum, quam sanctum, quam sit velustum. Attende tuum in Abel sacrificium acceptum (Gen. iv, 4,) munditiam in Enoch tuam translata (Gen. v, 24,) te in Noe propter justitiam reservatum (Gen. vi, 8.) Arcam intellige Ecclesiam (Ibid., 14,) animantia (261) diverse

transnavimus, scilicet libro quarto, subierimus carabum, id est parvam cimbam, vel carinas impares, concedentes de cæteris finibus.

(261) Construe : *animantia intellige genera hominum diverse distincta affectibus.*

distincta affectibus hominum genera (*Gen.* xix, 22,) dilivium mundum (*Gen.* vii, 7,) et evigila contra naufragium. Si quando datur tranquillitas, cave ne subrepat ebrietas. Perpende Melchisedech obtulisse panem et vinum (*Gen.* xiv, 18,) et regale tuum figurasse sacerdotium. Abraham fide (*Gen.* xv, 6,) qua vivis, si tamen juste vivis, placuit; et sacerdos, ut tu quoque, si tamen es quod diceris, fuit. Isaac cum Rebecca quid nisi Dominus et Ecclesia? (*Gen.* xxiv, 67.) Denique et ipse postquam est quia voluit oblatum, victimas sæpe obtulit, gregem pavit, puteos fodit, quos allophylis implentibus alios rursus fodere non distulit, sibi laborans, te instruens, ut victimis assiduis, id est, mortificatione carnis et contritione cordis, Domino Deo te ipsum quotidie in ara mentis offeras. Sacerdotium tuum ipsi a quo illud accepisti commendes **140**, puteos effodias, hoc est Scripturæ abdita ab imis mysteriorum educens, rationibus ovibus offeras tuis, ne ignorantia eas enecet sitis. Jacob caput in lapide ponens, eumdemque fuso de super oleo in titulum erigens (*Gen.* xxviii, 18,) nonne tibi evidentissime (262,) pandit, super Christum caput mentis, cum a sæcularibus vacando dormitas curis vel actibus per contemplationem debere ponere, ut angelorum ascensum descensumque merearis conspicerere, id est, ubi sese divina cælos super attollant eloquia: ubi vero vobis [*l. nobis*] quo utcunque capi possint condescendendo, quasi ad nostrum concordent, humilia debere intelligere, ipsam denique petram oleo misericordiae et compassionis fraternæ superfundere, quod est ut semper superexaltes misericordiam iudicio (*Jac.* ii, 10), ut eandem et ipse consequi merearis a Domino, ipsumque Christum actuum tuorum caput, id est, initium et finem, et totius gloriæ tuæ spem, coronam, titulum, et veluti cujusdam super aggeres, sibilis [*f., nobilis*] arcis esse debere insigne, hoc ess, ut sobrius manens fratribus, mente antem excedens Deo, si quid gloriaris, in Domino glorieris (*I Cor.* i, 31.) Denique Jacob fratrem supplantavit, greges pavit, uxores duas (quarum major lippa, sed fecunda; minor venusti aspectus, sed infecundi fuit conceptus) duxit: quem in his maxime omnibus nisi te docuit? (263) qui diaboli astutias prudenti provisione illudere. activæ vitæ per exercitia pastoralis sollicitudinis uberes operum fetus gignere, per intentionem vero ætheræ contemplationis speculativa semper Deo debes quæ sunt quærendo, sapiendo, vel amando inhærere. Nulli enim pariter

(262) Quam proluxa et obscura hæc periodus. Construe: *non ne pandit tibi evidentissime, (te) cum vocando dormitas a curis vel actibus sæcularibus debere per contemplationem ponere caput mentis super Christum, ut mercuris conspicerere ascensum et descensum angelorum, id est, ubi divina eloquia sese attollant super cælos: ubi vero hæc condescendendo nobis, quo utcunque capi possint, quasi ad nostrum concordent, te debere intelligere humilia, et denique debere superinfundere ipsam petram oleo misericordiae et compassionis fraternæ: quod est ut semper superexaltes misericordiam iudicio, ut et ipsa merearis conse-*

A ista duo congruunt ordini maxime. quam pontificali excellentiæ. Joseph vero tunica talaris et polimita quid nisi tui sacerdotii designat insignia? Job pro filiis octavo die sacrificium offerens, eisque benedicendo sanctificans dictis et factis, quem potissimum quam te instruit? Moyses vero ipse pene totus tuus noscitur esse. Nihil enim in verbis gestisque ejus invenire poteris, quod, si bene intelligas, aut ad litteram aut ad sensum non imitari cogaris. Quid de Aaron ejusque filiis, Josue, Samson, atque omnibus Israel iudicibus, Samuele quoque illo orationibus impetrato, in templo etiam nutrito, omnibusque ecclesiasticæ functionis insulis insignito, cum actus personæ, ipsa etiam officiorum vocabula, tuas mores, tua jura, tui sacerdotii prædicent, instruant, et pandant insignia? Veniamus ad David illum sanctissimum vatem, potentissimum regem, fortissimum bellatorem; pugnatissimum [*f., pugnacissimum*] militem, **141** acceptissimum Deo sacerdotem. Quid in omnibus quæ de ipso leguntur erit, nisi te aut spiritualiter aut moraliter etiam in his, quæ secundum litteram reprehensibilia videntur, quid ageres docuit? Denique pavit gregem, ursum occidit et leonem, ictu lapilli prostravit gigantem (*I Reg.* xxxiv, 49,) cantu psalterii mitigavit dæmonem (*I Reg.* xvi, 23,) inimico pepercit (*I Reg.* xxiv, 7; xxvi, 9,) filium fugit (*II Reg.* xv, 14,) coram arca Domini saltavit (*II Reg.* vi, 14;) quid in universis his moraliter spiritualiterque acceptis intelligis, nisi pastoris ecclesiastici fortitudinem audaciam, orationum emolumenta, patientiam, exercitiaque divini cultus, postremo rectæ prædicationis et vitæ schemata sacerdotalis? Salomon omnesque reges Judæ et Israelis, omnibus suis bonis actibus, ipsa quoque unctione, quem, nisi te, docuerint maxime? Prophetas quid opus est decurrere, cum prophetas imitari, prophetas exponere, propheta ipse quoque debeas esse? Siquidem, læstante Domino, nova et vetera de thesauro cordis debes proferre (*Math.* xiii, 55.) Machabæorum ala illa fortissima in omnibus præliis victoriarumque provenitibus, quid nisi tuam contra visibiles et invisibiles hostes quotidianam orationis, prædicationis, piæque operationis prædicat pugnam, triumphisque premitit plamam, braviumque post victoriam? Hæc quidem de veteri, ut antiquitatem tui agnoscas atque amplectaris ministerii.

3. In novo autem Testamento quæ lingua dicere, quis intellectus sufficit capere, quanta documenta tibi

qui eandem a Domino: ipsamque Christum debere esse caput actuum tuorum, id est initium et finem, et spem, coronam, titulum, et insigne totius gloriæ tuæ veluti super aggeres cujusdam nobilis arcis, hoc est ut sobrius manens. etc.

(363) Construe: *qui prudenti provisione debes illudere astutias diaboli, per exercitia pastoralis sollicitudinis vitæ activæ debes gignere fetus uberes operum, per intentionem vero ætheræ contemplationis semper debes inhærere Deo quærendo; sapiendo, vel amando quæ sunt speculativa.*

suppetunt vivendi? Hic melius, ut reor, te alloquor, tuæque industriæ totum committo. Scrutare Scripturas, divini eloquii libros revolve, apostolos aspice, martyres vide, confessores attende, ipsas etiam, quæ cum sæculo et sexum vicerunt, virgines contemplare. Instauratos secundum Job contra te tot testes (Job. x, 17) Dei perpende; pacem cum his, dum coambulant in ista præsentis itineris via, et tibi et eis consulens conciliare, et aliis [l. alios] ut similiter agant stude docere; neque enim aliter quod diceris mereberis esse.

4. Danique pondus quod te premit aspiscito, onus quod ferre videris pensa; et si jam bonus es, si sanctus, si justus, si per cuncta irreprehensibilis attamen considera tuos, tibi commissos attende; utrum et hi tales sint sollicite provide. Neque enim solus ut alii, sed cum toto grege Domino habes præsentari, nec ut referas, prout gessisti, tantum tui propria corporis gesta (II Cor. v, 10), sed totius tibi commissæ plebis. Si autem, ut levius graviora silens dicam, te præsentari contingat solum, ubi euge tuum (264)? Quo ne careas, sollicite clamantem audi et consiliantem Sapientiæ librum? *Fili mi si, sponderis pro amico tuo, defixisti apud extraneum manum tuam. Fac ergo quod tibi utile est, et temetipsum libera, quia incidisti in manus proximi tui. Discurre, festina, suscita amicum tuum, ne dederis somnum tuum, et non dormitent palpebræ tuæ* (Prov. vi, 4-4). Audi, et per Ezechielem tibi clamantem Dominum: *Speculatorem* 142 *te dedi domui Israel (Ezech. iii, 17, etc. : de te in eodem libro (quibus nil comminatus) Jeremiam quoque conquerentem in Threnis : Parvuli petierunt panem, nec erat qui frangeret eis (Thren. iv, 4). Expergefaciat te illud saltem vel iudicii tonitruum: Serve male, iniquus, et piger, quare non dedisti pecuniam meam ad mensam, et ego veniens utique cum usura exegissem illam (Luc. xix, 23). Et hæc quidem torpentibus et desidiis.*

5. Quid vero putamus illis manere improperii, qui cum nullam doctrinæ acceperint pecuniam, impudentia et fronte canino de non concesso quasi concesso gloriântur talento; qui passim prorumpunt pastores vocari, cum nullas vitæ pascuas noverint, et dispensatores Dominicæ videri volunt substantiæ, quos constat inediæ peste laborare? Quid autem, quæso, erogat, qui nihil accipit? qui dat, qui nihil habet? quid ministrat, qui omnibus indiget? Dicente autem patrefamilias: *Pasce oves meas (Joan. xxi, 17)*, unde, rogo, eas pascit, qui ipsa adhuc pascua nec ipse invenit? Cum autem fidelis debeat fore dispensator et prudens, quem Dominus super familiam suam constituit, ut det illi in tempore tritici mensuram (Luc. xii, 42); quid dispensat qui ab eo, quod dispensari debet, ipse jejunus et stultus laborat?

(264) *Euge tuum*, idem est ac benedictio et præmium tuum. Respicit illa Christi ad servum fidelem: *Euge serve bone et fidelis, intra in gaudium Domini tui (Luc. xix, 23)*.

(265) *Vulg., Ae forte*, minus bene.

A quod triticum erogat, qui penitus et quid sit triticum ignorat? Hinc mecum valde metuo, ne contingat audire: *Amice, ad quid venisti, aut quomodo huc introisti (Matth. xxii, 12)?* quo ostio? qua janua? quibus meritis? qua prærogativa? virtute? an sapientia? an doctrina? An forte (265), etsi defuit prædicationis gratia, commendavit te vitæ innocentia? Nonne prædixi tibi, quod et ipsi carnalibus oculis cerneret potuisti, dicens: *Nunquid potest cæcus cæcum ducere? nonne ambo in foveam cadunt (Luc. vi, 39)?* Quid tibi convenit, quod non potuisti tentare? quid tam onerosum tollere jugum, qui portare nec poterat temetipsum? Et qui tuæ tenere moderanima non noveras vitæ, iudex fieri ut quid ambisti alienæ? Quomodo suadere tibi Sapiens non potuit ille, qui dixit: *De re, quæ ad te non pertinet, ne sollicitus fueris?* Ubi, rogo, aures habebas, quando dicebatur: *Altiora te ne quæsieris (Eccli. iii, 22)?* ubi non solum tibi, sed et omnibus, qui sub cælo sunt sapientia, sermone, et virtute, utpote Dei colloquitis assueto (266), indicibiliter præstantiori, dictum legebas, ultra vires tuas esse negotium? Quomodo tibi sonuit, quomodo non commovit, non terruit, non ab incepto revocavit evangelicum illud: *Succede illam, ut quid etiam terram occupat (Luc. xiii, 7)?* Quid de te cogitabas, cum me conquerentem audiebas: *Tenentes legem nescierunt me (Jr. ii, 8)?* Psalmus quid tibi suadebat dicens: *Nescierunt neque intellexerunt, in tenebris ambulantes, movebuntur omnia fundamenta terræ (Psal. lxxxi, 5)?* Et qui te [f., quid tibi, et subaudi irretito] diversis vitiis et passionibus terreni corporis ob ignorantiam, qua non solum alios ferre, sed te quoque in soliditate morum non noveras continere, desuperposito tibi totius domus Dei onere, censebas 143 contingere, nisi composito fundamento casurum sine dubio et id, quod erat superædificatum?

6. Hæc vero cum in semetipsis nimium gravia, in comparatione graviorum videantur levia, ipsa graviora partim tangentes, non prout sunt omnino preferentes (siquidem et facundiam superant non modo nostram, sed et loquacissimorum quorumlibet æstimationem) quid his putamus manere tormenti, qui non solum pascere, etiamsi ad hoc videantur idonei, gregem sibi negligunt commissum; sed ad insaniam quoque tanti quod gestant nominis, semetipsos agere non desinunt per abrupta vitiorum; qui ludis sæcularibus, venatibus, et illecebrosis jugiter occupantur aucupiis; qui

Teutonico ritu soliti torquere catcias.

(Virg. Æneid. vii. 141.)

sanctas penitus desuescunt scripturas; qui Deo exuti, mundo induti, ipsis laicis non timent vestibus indusari! Quid vero de laicis conqueror, cum viderim persæ-

(266) Legendum videtur, ut sensus satis aptus sit: *ut pote Dei colloquitis assueti, indicibiliter præstantiores; qui scilicet sub cælo sunt indicibiliter præstantiores sapientia, sermone, et virtute, utpote assueti colloquitis Dei.*

pe quosdam peregrini ritus, et barbaricis, ut ita dicam, redimiculis (267), ad dedecus sacerdotii ita inconvenientibus, longe quam sese dignitas habeat tanta, amiciri, vol quod est verius, deturpari, ut

..... Quirinali trabea cinctuque Gabino.
(Virg. *Aeneid.* VII, 141).

quam habitu insigniri pluris penderent ecclesiastico? qui venatores quam doctores, audaces quam mites, callidi quam simplices, Machabæi [*id est viri fortes*] magis optant dici quam episcopi. Atque utinam hoc vitæ nomine in illo uterentur certamine, in quo Christus eos de mundo posuit triumphare et ejus principe. Qui trocho ludunt, aleam vero nequaquam fugiunt; qui tabula quam Scriptura, disco exercentur quam libro; qui melius damnosa canicula quantum rodat (368), quam norunt quanta salutaris Veritas jubeat, vetet, vel promittat, quidque dixerit; [*subaudi magis*] ferant senio, quam quod ipsi referre debeant Deo: qui histriones quam sacerdotes, temelicos [*thymelicos*] quam clericos, bromios (269) quam philosophos, nebulones quam veraces, impudicos quam verecundos, mimos charius amplectuntur quam monachos; qui Græcas glorias, Babylonicas pompas, exoticos ambiunt ornatus; qui scyphis aureis, scutellis argenteis, cuppis auctioris pretii, crateribus imo conchis ponderis **144** gravioris et invisæ ulli sæculo magnitudinis instant operandis auro; sessilis (270) quibus depingitur obba, cum iuligine oppleta eis adjacens videatur basilica.

7. Inter hæc obsonia refertissima, epulæ ipsa cui diversitate præter multiplicatam mirabiles; et in his omnibus, qui avidior ille dapsilior, qui sagacior ille melior, qui locupletior ille prudentior, qui massutior (271) [*f.*, massucior] ille celebrator, ille vir, ille vulgatus, ille famosus, ille cunctorum ore laudatus. Frugis autem dici in tantum hodie exsecratur, ut jam et in ipsis monachis vituperetur: quanquam et largitio charitativa vivorum liberalissimorum in usu munificentissimo a nobis non solum minime reprehendatur, sed (272) et maximis jure præconiis

(267) *Remidiculum* est ornamentum muliebri capitis.

(268) Hæc ex Persio sat. III, vers. 49. *Damnosa canicula quantum rodcret*; ex quibus correximus *rodat*, ubi erat *radat*. Est autem *canicula*, jactus quidam talorum, qui unitatem ostendebat, quem qui fecisset, vincebatur. Mox *senio* quoque est aleæ et ludi species, de quo agunt Joannes Sarisberiensis lib. I, Policrat., c. 5, et Fabri Thesaurus in voce *Sex*.

(269) Confer. not. 243 hujusce tomi.

(270) Vulg., *sessiliis*, perperam. Emendationem. comprobatur Persius, qui sat. 5, vers. 118, *sessilem obbam* memorat.

Veintanumque rubellum

Exhalet vapida læsum pice sessilis obba.

Obba est vas vinarium; *sessibilis* autem dicta, id est humilis, quæ quodammodo sedet et jacet. Reprehenduntur vero hi episcopi, quibus cum depicta sint ipsæ ollæ viles, basilica fuligine oppleta est.

(271) *Massus*, et *massa* ejusdem significationis ac *mansus*, id est certa agrorum aut prædiorum quan-

tafferatur. Sine causa enim vivere videtur episcopus, si non fuerit pecuniosus. Præter (273) ea joca tecum [*subaudi est*] risus intemperans, de simplicitate quoque Dei hæc timore abdicantium plerum congestus; cithara in conviviis et lyra, ut dicit et propheta (*Isa.* v, 12); opus vero Domini in nullius memoria, nec væ promissum agentibus talia. Tecum symphonia et omnia musicorum genera, eantorum lenocinia, saltatricum pestis, sermo totus, qui forte ad rem pertinet de homine non de Deo, de creatura non de Creatore, de præsentibus non de futuris, de seniore (274) terreno non de cœlesti Domino. Tunc ille celebratur, istius nec quisquam reminiscitur; illius nomen juratur, istius nec recordatur; pro salute illius (275) bibitur, iste sitiens nec potatur; crapula illius amere distenditur venter, iste forsitan etiam in carcere micis indigens non reficitur pauper; ille præponitur, iste supponitur; illius memoria in primis, istius nec habetur in secundis. Canes præterea ipsa currunt in mensa, equi pernicibus volant magis quam cursitant curribus, cippo (276) præpetem librat volatum, accipiter raucisonam præripit gruem. Propheta inter hæc nullus, nullus apostolus, nemo doctor, nec aliqui prope canones, nusquam scita patrum, procul decreta pontificum, longe passionem, frugalitas, humilitas, egestas, vel gesta sanctorum a memoria remota cunctorum. Dives ille superbus **145** nec præsentatur obtutibus; canum saltem linguis non lingitur, quin potius corroditur Lazarus (*Luc.* xvi, 21). Baltassar pro hujusmodi nec recordatur interitus (*Dan.* v, 1-4). Amphora illa cum talento plumbi de propheta, de talibus in terra Sennaar alis milvi delata (*Zach.* v, 8-9), nec venit in memoriam: [*supple nec*] gibbum cameli, acusque foramen animadvertit (*Matth.* xix, 24), nec ullus superventum diei Domini reminiscitur. Nullus ore pleno epulis, lacrymantibus oculis, lingua jocis resoluta inconditis, nuper quemdam obisse nemo [*nemo abundat*], curat advertere; nec Deum ob id præcepisse nos omni tempore orantes vigilare (*Luc.* xxi, 36). In die conviviæ primi fra-

titas. Hinc *massutior* ille intelligitur, qui plus agrorum seu prædiorum possidet. Forte vero legendum *massucior* a *massucus*, id est edax, de quo veteres glossæ apud Cangium.

(272) Addidimus *sed* exigente contextu: et paulo post ecripsimus *pecuniosus*, ubi repugnante sensu legebatur *pecuniosus*.

(273) In Vulg. *tu præter*. Delevimus prononem *tu*, quippe quod manifeste intrusum fuit. Construe: *Præter ea joca tecum est risus intemperans, plerumque quoque congestus de simplicitate abdicantium hæc (joca) timore Dei: tecum est cytharu et lyra in conviviis: opus vero Domini, et væ promissum agentibus talia non est in memoria ullius, ut et propheta dicit.*

(274) *Senior* hoc loco regem seu principem significat.

(275) *Legebatur istius*. Correximur ex contextu *illius*, id est senioris, seu regis.

(276) *Cippo*, aliis *capus* a capiendo, sic ab Italis dictus falco, ut Papias notavit. Post pauca *nec aliqui scripsimus*, ubi mendose erat *nec aliquis*.

tris Job filios extinctos omnium subterfugit oculos. Loth a Sodomis nemo meminit exeuntis, nec Noe arcam intrantis. Postremo canones oblitui dantur, præcipientes de cunctis redditibus ecclesiæ, quia sancta sanctorum sunt Domini, quatuor partes fieri; quæ si fideliter fuerint actæ, non dico crater, concha, vel vasculatorium, aut (ut mirabilius quid proferam, et utinam mentiens) lebes, sciphus certe unde fiat, deerit. Ipse (taceo de convivii regifico luxu paratis) ipse quotidianus persæpe victus cogetur more illius in lacum clausi (*Dan.* xiv, 30) a Deo reparari (277), vel serotinus. Mentior, si non testimonium ferunt tantæ per orbem destructæ basilicæ, viduæ, orphani, peregrini, pauperes innumeri, captivi, vincti, carcerati, cæci, claudi, debiles, infirmi, monachi, virgines, pro debitis quoque constricti, et alieno ære oppressi, ad ultimum omnes ad quodcumque destinati. Aliquod suffragium (278) pro necessitate singulorum, si valet et non vult prærogare, damnationem fraudulentæ dispensatoris videbitur incurrere. Dictum est enim a quodam non contemptibilis auctoritatis veracissime, quia quilibet Christianus, si non aliquibus pro posse subvenierit, iudicabitur; episcopus, si aliquem neglexerit, condemnabitur.

8. Pone tamen hæc omnia juste pleniterque impensa nil obstant ad luxum. Debetne doctor ea ambire, quæ docet aliis fugienda omnimodis esse? Quid enim si apostolica illa percellatur sententia, qua dicitur: *Qui prædicus non furandum, furaris* (*Rom.* ii, 21); et Dominica voce feriatur dicente: *Ejice primum trabem de oculo tuo* (*Matth.* vii, 5); et: *Medice cura te ipsum prius* (*Luc.* iv, 23)? Ubi autem erit illud 146 ejusdem apostoli, *castigo*, dicentis, *corpus meum, et servituti subicio, ne forte cum aliis prædicaverim, ipse reprobus efficiar* (*I Cor.* ix, 27)? Ut enim a peritissimo sanctissimoque ante nos jam dictum est doctore: *Cujus vita despicitur restat et prædicatio contemnatur* (*GREG.* lib. i, in *Evang.* hom. 12). Quid vero (279) sibi ipsi intimistalium quis, cum

(277) In vulgatis nullo sensu *separati*. Correctionem approbat etiam historia Daniel, cui a Deo cibus paratus fuit. Sensus autem est: Si redditus ecclesiæ fideliter dividantur in partes quatuor, ut jubent canones, non solum deerit, unde fiant crateres, etc., sed ipse etiam cibus quotidianus, vel serotinus *cogetur*, seu debet reparari a Deo, ut fecit cum Daniele in lacu leonum clauso.

(278) In vulg. mendose *alicujus suffragii*. Nisi splendendum malis *opem*, correctionem necessariam iudicabis. Post pauca erat in iisdem vulgatis, *si valet, et non valet prorogare*. Emendavimus exigente sententia.

(279) Construe, et supple: *Quid vero aliquis talium dicit sibi ipsi in intimis, cum dicit aliis foris*.

(280) Vulg., *vini potest hæc*, corrupte. Ita autem scribendum fuit *vini post hæc*, uti post pauca habetur: *Lectus post hæc*, Hic autem obscurissimus locus construendus et explicandus erit sic: *Verum ut relicta specie, iterum paululum varicato*, seu declinato gressu (*varico* enim pro *diverto* in antiquis Glossis legitur) *transeamus ad genus, post hæc* episcopi (de quibus loquitur) *madidi potionibus vini confecti, ne*

A aliis dicit foris: *Non in commensationibus et ebrietatibus* (*Rom.* xiii, 13,) et: *Nolite diligere mundum neque ea quæ sunt in mundo* (*I Joan.* ii, 15), et, *Quicumque voluerit amicus esse sæculi hujus inimicus Dei constituitur* (*Jac.* iv, 4)? Esto illa quanto minus facere, nec velit docere; quid cum compellitur *sursum corda clamare*?

9. Verum ut relicta specie, iterum paululum quid varicato gressu transeamus ad genus; vini post hæc (280) madidi potionibus confecti, ne in ullo penitus præter idololatriam, cum nec desit in altero, hoc est avaritia ipsa, videantur dissimiles illis de quibus dictum est: *Sedit populus manducare et bibere, et surrexerunt ludere* (*Exod.* xxxii, 6); editum arduumque linquentes suggestum, currus, ut ita loquar, rhedasque conscendunt, spumeosque subeunt equos habentis aureis, murenis argenteis, frenis Germanicis, sellis Saxonice faleratos, ad quoslibetque properant, quos crapula dictaverit, lusus. Tunc ille sedens asello (*Joan.* xii, 15), fortis et potens in prælio (*Ps.* xxiii, 8), non alicui occurrit in animo. Tecum (581) reges ipsi sæculi gloria præiri, quam apostolorum paupertas imitari; divitum voluptas superari, quam piscatorum sanctitas sequi ambitur.

10. Lectus post hæc ornatur aureis distinctus mirifice crustis, fulcra sericis depicta proforuntur facturis, culcitra ipsa pallio optimo cooperta, scabellum tapete Gothico tectum. Inter hæc (282) præsepe nostri infantis, ipsi nec panni, nec ipsum menti adest diversorium (*Luc.* ii, 7); procul a memoria ille caput non habens ubi reclinet (*Luc.* ix, 58). Mordacibus tandem somno curis excusso, in ipso oblectamine tori sese volutantes, nec quiescere valentes, pro matutinis hymnis murmuram quædam (283) proferunt, injuriæ potius apta quam gratiæ, contemptui quam receptui, execrationi quam exauditioni.

11. Ubi vero ventum fuerit ad vestitutum, peregrinis ut dixi, quam patriocitis amiciuntur 147 ornatis, curibus (284) teretibus instar, torno, ut ita dicam,

videantur dissimiles illis, de quibus dictum est. Sedit populus, etc., ne, inquam, videantur his penitus dissimiles in ullo præter idololatriam, eum nec desit (ipsa idololatria) *in altero, hoc est avaritia ipsa* (quippe quæ) *idolorum servitus* vocatur a Paulo [*Eph.* v, 5] *linquentes editum arduumque suggestum, conscendunt currus, etc.*

D 281) Hujus periodi sensus explicandus est. *Tecum pro a te* ambitur præire reges ipsos gloria sæculi potius, quam imitari paupertatem apostolorum; superare voluptates divitum, quam sequi sanctitatem piscatorum.

(282) Construe: *Inter hæc non adest menti præsepe nostri infantis, nec ipsi panni, nec ipsum diversorium: procul est a memoria ille non habens, ubi reclinet caput.*

283) *Murmura quædam* preces quodam murmure celerius editas innuunt.

(244) Vulg., *curribus*, male. De curribus sermonem esse ostendit tum adjectivum *teretibus*, quod rem oblongam et rotundam significat, tum præsertim sequentia. *quævis earum* (melius *quolibet eorum*) *volumen rectius dici possit, quam tibia.*

potius aptatis quam manu, ita ut quævis earum columna rectius dici possit quam tibia. Corpus vero totum tanto studio comitur, ut hæresium (285) ipsum quod solo frigoris debuerat obtentu parari, tanto melius quanto spissius, cum sit ex pallio factum optimo, limbum habeat ex alio, quod, si inveniri posset, melius sit optimo; cujus latitudo cæterorum, nisi quidem modicatur, sed ad cubiti, superat mensuram; cui si quid genus vestimenti superponitur, tanta huic elationis industria coaptatur, ut aut subtilitate, aut qualibet etiam cum damno scissura, ipsum quod subtus tegere debuerat, prodat miraculum. Lumbare (286) autem ipsum, pedibus usque sedentis porrectum, aurea fibula compactum, aureum in summitate videntibus offert et balteum, non sine gravi ambitionis tormento visibus ingestum multorum, ita ut in hoc solo posset videri completum, quia *dum superbit impius, incenditur pauper* (Psal. ix, 2). Tum vero videas quosdam mastruga pro cappa (287), galero Ungarico pro sacerdotali pileo, sceptro uti pro baculo, nec cogitare illud Apostoli: *Non in veste pretiosa* (I Tim. ii, 9); nec illius dicentis reminisci: *Quod superest date eleemosynam* (Luc. xi, 41); et, *Quod altum est hominibus, abominatio est ante Deum* (Luc. xvi, 15); et, dicturi: *Nudus fui et non operuistis me* (Matth. xxv, 36), cum ipse percussorem suum non solum de millo, sed de duabus tunicis quoque unam indigenti præceperit dari (Luc. iii, 41).

12. Missa dehinc excursa potius quam excantata, vel (quod est gravius) aliquoties penitus neglecta, pane accepto et bibere (288), quod utique ad regale prandium posset sufficere, nullo existente, qui nec ad litteram, nec ad sensum, velit dictum reminisci, quia *Væ terræ, cujus principes mane comedunt, et cujus rex servus* (Eccl. x, 16); iterum Faliscos, non quidem quos pridie, ne forsan assiduitate vilescant

(285) *Hæresium* (nisi error lateat in scriptura) ex pallio optimo lacernæ genus erat, quæ totum corpus defendebat a frigore: *pallium* autem hoc loco ipsum pannum significat sericum, aut pretiosioris materiei. Hinc *correr al pallio* Italice dicitur de equorum cursu, eo quod præmil loco *pallium*, seu pannus pretiosior vincentibus proponatur. Hoc item sensu *pallii* vocem aliis in documentis acceptam Cangius ostendit v. *Pallium*. Pallia, quæ in provincia Venetia fiebant, memorat Ratherius in epist. 2, ad Nannonem num. 4.

(286) *Lumbare* hoc loco idem est ac femoralia, seu braccæ longiores, quibus erat fibula aurea, et balteum seu cingulus aureus.

(287) Cappa, sacerdotalis pileus, et baculus erant episcoporum insignia; iisque dimissis episcopi, quos auctor perstringit, laicis et pretiosis vestibus utebantur.

(288) *Bibere* pro potu nomen antiquum est a *biber* apud nonnullos veteres usurpatum, ut videre est apud Charisium lib. i, ubi exempla ex Caio Faanio et Titinio recitat.

(289) Cum hæc Ratherius in Papiensi carcere scripserit; factum autem hoc loco narret, quod suam captivitate antecessit; palam fit animum præteritum referendum esse ad annum 935, antequam caperetur. Hoc autem factum clarius explicandum est De quibusdam episcopis queritur, qui, dum ann

A videntum, subeunt 148 equos, aureis ornatos torquibus, frenis argenteis, tanti vero ponderis, ut ipsi solummodo ferendi fortissimis quoque sufficere possent equis, quibus, ut verbis ornatus id exsequar poeta:

Aurea pectoribus demissa monilia pendent,
Tecti auro fulvum macdunt qui dentibus aurum;

Et vel:

In gramineis exercent membra palæstris;
Contendant ludo, et fulva luctantur arena;

Aut:

Exercerentur equis, domitantque in pulvere currus,
Aut acres tendunt arcus, aut lenta lacertis
Spicula contorquent;

(Ving. Æneid. vii, vi, vi.)

aut his similia, ut ad nostra redeamus, exercent; aut certe relictis cælestibus, tractant et curant solummodo terrena; qui discernere [supple deberent] ecclesiastica, sanciant quomodo sese agere debeat respublica. Atque utinam nil aliud inibi tractaretur, hoc sola illic Deus offenderetur, esset fortassis veniabile, etsi non approbabile. Non utique contingeret quod nuper, id est isto eodemque tempore [subaudi contigit.] Prope anno (289) siquidem præterito [subaudi quidam episcopi], ambiebat placere, ne id illud eos pariter contingeret incidere, quod consequenter in eodem venticulo soliti erant taliter canere: *Inclinabit se, et cadet, cum dominatus fuerit pauperum; dixit enim in corde suo. Oblitus est Deus, avertit faciem suam, ne videat in finem* (Psal. ix, 10, 11). In tantum enim succedente infortuno, crescente incommodo, illum derelictum non tantum cogitabant, etiam dicebant, a Domino, ut ipso festo sanctæ Dei Genitricis quidam severissima fuerint increpatione redarguti, quod osculum illi in ecclesia 140 concesserint (ut moris est inter solemnia missarum fieri) pacis, putantes felices et prudentissimi eum ideo, non quia peccatorem (290), [subaudi sed] quia

præterito post Hugonis regis victoriam contra Arnoldum Bajoariæ ducem eidem regi ambiebat placere, in Ratherii exitum conspirarunt. *Etenim succedente infortuno, crescente incommodo* (cum scilicet Arnaldo Verona pulso, ejusdem fautor traduceretur Ratherius) *non tantum cogitabant, etiam dicebant illum* (Ratherium) *derelictum a Domino in tantum, ut ipso festo sanctæ Dei genitricis quidam redarguti fuerint severissima increpatione, quod concesserint illi osculum pacis in ecclesia inter missarum solemnia, ut moris est fieri putantes, etc.* Cum factum indicet, quod paulo ante suam captivitate contigit; in sequentibus autem *crastina itaque peracta die*, scilicet post festum beatæ Mariæ, aliud factum innuat, quod mox subsecuta est ipsa captivitas, quam incidisse in Februarium anni 935 alibi vidimus (Vit. auctoris, § 4); festum sanctæ Dei Genitricis hoc loco indicatum, est festum Purificationis anni ejusdem, quo post Hugonis victoriam aliis episcopis presentibus cum Ratherio solemne sacrum celebratum fuit. Hic autem quintus liber, qui ejusmodi factum anno prope præterito tribuit, lucubratus agnoscitur ineunte anno 936.

(290) *Vulg. a Deo non qui a peccatore, ut videtur, mendose. Sensus æquior emendationem suasit. Construe autem et explica: Qui osculum pacis Ratherio concesserunt inter memorata missarum solemnia, concesserunt putantes felices et prudentissimi eum*

deceptum, damnatum; cum cu¹pam non faciat pœna **A** sed causa, et, teste augustæ recordationis Aurelio, pœna reorum quædam absolutio sit eorum. Cræstina itaque peracta die (291), nil promissorum exhibetur opere: mandat tamen per internuntios ille summus, in quo tota fiducia boni erat proventus, sæpissime, ne a suo consilio deviare(292) in aliquo, promittens omnia sese sine pacturum optimo, tantum in pacto perstaret promisso. Quod et fecit (293), suo, ut cernitur et putari potest, malo, re autem, ut credi dehet, vera et perspicua bono. Mitti quoque sibi actutum quosdam civitatis ab eodem primarios rogat. Quod cum fecisset, quemdam, ut ita loquar, quasi laqueum sibi quo teneretur iniecit. Cum ipsis [subaudi primariis] siquidem est actum, quod præsentem(294)ubique illum nequaquam latuit oculum, quodque Cunctipotens pie aut vindicet aut relaxet in præsentem sæculo, ne districte puniat in futuro. Quid magis? Sermonem quidem hinc texere satis possumus longum, sed multo magis hic eum censemus devorandum, propter illud quod in præfatione nos superioris libelli meminisse recordamur periculum, ne quod videlicet pariat nobis ipsa veritas odium. Supprimantur hic ergo tam infanda talium acta, ne si fortuitu insolenti relatu producta proferri cogantur et agentium vocabula (295), maximam discordiæ turbam [supple sint] **150** futura. Taliter vero hæc præsentia cum sese habent tempora, nullus tamen

ideo damnatum (rebellionis nomine) *quia deceptum, non quia peccatorem, cum pœna non faciat culpam, sed causa*, etc. Ideo nimirum Ratherius in iis angustiis, quæ ob favorem Arnolde præstitum, post Hugonis victoriam ipsum angebant, damnatus putabatur, quia non ex pravitate animi in Ilugonem, quem semper se dilexisse, et prospera eidem semper oplasset in epistola ad Joannem XII testatur, sed ex deceptione in Arnolde partes adductus, ipsum Veronæ receperat.

(291) Hæc respiciunt, ut credimus, eum tractatum habitum *illucescente die*, et descriptum lib. III, num. 27, quo Ratherius adductus fuit, ut consentiret scriptioni illius epistolæ, cujus ipse auctor, ac totius moliminis inventor traductus, captus, et in Papiensem turrim conjectus fuit. Hic itaque tractatus *diei crastinæ* habitus est die tertia Februarii post Purificationis festum, de quo paulo ante mentio fuit. Ipsa autem die Purificationis accidit ea invasio gentis barbaræ, quæ diem crastinam et laudatum tractatum præcessit. Confer vitam Auctoris § 4, ubi hunc locum latius explicavimus.

(292) Cum suum infortunium hoc loco obscureius attingat, uti monuimus not. 289, idque ita ut nomina actorum, ut mox indicabit, nolit exprimere; nominativi loco Ratherius subauditur sic: *ne a suo consilio Ratherius deviare*.

(293) Ratherius scilicet *fecit*, id est *non deviarit a consilio* ejus summi viri, qui ex alibi dictis quidam summæ auctoritatis episcopus fuisse videtur. Addit autem *fecit suo malo, ut cernitur, et putari potest, re autem vera et perspicua suo bono, uti credi debet* quia Ratherius obsecutus consilio viri laudati carceri mœncipatus fuit, idque suo malo accidisse putabatur; at re ipsa bono suo evenisse testatur in epistola ad Ursonem inserta libro tertio num. 27.

(294) Construe: *quod nequaquam latuit illum oculum ubique præsentem*, id est Deum. Traditionis suæ modum innuit, de quo lib. III, n. 27, et in Vita § 4 pluribus disseruimus.

invenitur saltem Dei respectu, qui pro indigentibus interveniat, pro damnatis exoret, qui causam pupil-
lorum et viduarum vel quorumlibet afflictorum suam faciat, quod approbat et istius(296) afflictio levigata a nullo.

EPISTOLA EJUSDEM (297).

RATHERIUS EXSUL WIDONI atque SOBboni archiepiscopis cæterisque coepiscopis in concilio residentibus.

Istud, domini, pro præsentia suscipite nostri, et legere precor dignemini. Fortassis enim non erit inconveniens negotio præsentem.

13. Consilia dehinc Ecclesiæ nusquam, conventus synodici non alicubi, nil ecclesiastica lege aut approbatur aut improbatur, accusatur aut excusatur, defenditur aut opponitur: sed omnia vi, potestate et iudicio sæculari imperantur, perficiuntur et tolerantur, juste aut injuste, cujus rei quoque astipulator exstat et iste (298), a coepiscopis quidem [supple non indicatus, vel aliquid simile], a **151** laicis vero nulla præeunte audientia exsilio deportatus, deficiente omnino qui interponeret defensionis sepem (Ezech. xxii, 30), et ascenderet ex adverso, opponens se murum pro domo Israel, et stans in prælio in die Domini (Ezech. xiii, 6); id est gaudente sæculo (299). exhonoreto, quantum ad ipsos, Domino, cum siquidem illa res sicut (300) non una solum-

(295) Nomina scilicet eorum, quorum acta reprehendit, absque barbarum periculo proferri non posse significat.

(296) *Et istius*, nempe Ratherii: hujus nimirum afflictio a nullo levigata probat nullum esse, qui pro indigentibus interveniat, pro damnatis exoret.

(297) Integras ad Widonem et Sobbonem litteras, quibus hos sex Præloquiorum libros ad ipsos direxit, inter cæteras auctoris epistolas invenies n. 2. Hæc autem, quæ hic inseritur, iisdem archiepiscopis et cæteris episcopis in concilio residentibus inscripta, num integra sit, an potius fragmentum epistolæ dubitari potest. Forte vero hoc loco a Ratherio descripta fuerunt hæc tantummodo verba epistolæ nomine. ut ipsos moneret legenda præsertim esse sequentia, quibus sibi nulla præeunte audientia damnato neminem opitulari conqueritur. Se vero *exsulem* in epigraphe vocat, quia cum hæc inseruit, non amplius in Papiensi carcere detinebatur, sed Comi exsul degebat. Porro verba, *istud* [scilicet Præloquiorum volumen] *domini pro præsentia suscipite rogo*, intelliguntur ex epistola secunda. Invitatus nimirum fuerat ad concilium. Exsilio autem detentus Comi, eo proficisci non poterat. Misso vero Præloquiorum volumine, ut hoc sui loco suscipiatur et legatur postulat.

(298) *Et iste* est ipse Ratherius, uti numero præcedenti et istius. Vide not. 37, Is quidem ille est, qui sine ullo episcoporum iudicio, nulla præeunte audientia, a laicis in exsiliu deportatus fuit.

(299) Referuntur ad præcedentia: *exsilio deportatus, deficiente omnino qui interponeret. . . id est* (nimirum, id accidit) *gaudente sæculo*, etc.

(300) Legebatur corrupta lectione et sine sensu *in aures, sicut*. Pro *in aures* correximus ex sensu *illa res*, et refertur ad antecedentia, *cujus rei quoque astipulator exstat et iste*: nunc autem additur eandem rem *evenire non una solummodo occasione, nec probatione tantummodo unius, sed multorum*. Idem scilicet infortunium non uni Ratherio, sed et

modo occasione, ita non unius tantummodo, sed ple-
rumque multorum eveniat probatione. Nec enim
frustra ante januam divitis jacuit Lazarus, sed ut,
unde ille excerebatur, iste damnaretur; ille, quia
indigebat; iste, quia non tribuebat. Nam cum in
psalmo Dominus dicat: *Probavi te ad aquas contra-*
ditionis (Psal. LXXX, 8); ubi, rogo, vigoris zeli et
fortitudinis pastoralis monstrari potest vel debet
intentio, nisi ubi non quæcunque, sed maxima est
contradictio? Et cum non coronetur, nisi qui legi-
time certaverit (II Tim. II, 5), unde, quæso, co-
ronam aut sperat aut requirit, qui imminente fu-
giens bello, nusquam pugnavit? Quid enim? Et si
obtineri non potest victoria, debentne ob id semper
hostibus tribui terga? Nonne confosso persæpe mi-
lite; prolem ejus remuneratam vidimus pro patris
audacia, constantia, vel devotione? Nostra vero
cum longe alia sit pugna, graviora sunt et pericula;
siquidem fugiens in æternum moritur; cadens vero,
tantum ne deficiat devotio (301), non solum rursus
erigitur, sed etiam pro injuria in æternum corona-
tur; obtinenti [*subaudi* victoriam] vero eadem sit
corona quod scutum, quod arma, quod victoria,
hoc est Deus ipso omnia, qui protegit quos incitat,
coronat quos protegit, erigit quos cadere sinit, re-
munerat quos victores esse concedit. Siquidem in
ista non alius pugna nisi ipse cum adversario præ-
liatur. Ipse dimicat, ipse obsidetur, ipse includitur,
ipse assistit, ipse murorum septa defendit; et vic-
toria nobis cedit, nobis ascribitur, nobis imputat-
ur. Quid tam desides quemlibet convenit gerere
animos, cum a Deo certamen ejus, non ejus, sed Dei
sit, ut etiam nec cogitare quomodo aut quid loqui
debeat (Matth. x, 19), nequaquam indigeat; tantum
ne devotio, ut dixi, qua loqui velit, deficiat? Quid
trepidare aliquem convenit, cum idem ipse qui re-
munerator, ipse sit et protector, ipse denique et pu-
gnator? Nam, in tantum cum pugnas, adest; cum
dimicas, præsons est; ut etiam, dum putaris feriri,
ille, non tu, feriat: si quidem ita hodie audisti,
cum et heri legisses: *qui tangit vos, quasi qui tangit*
pillam oculi mei (Zach. II, 8); et: *Qui vos spernit*
me spernit (Luc. x, 16).

152 14. Me ergo lenocineris hosti, si vis placere
imperatori; nec enim eum poteris promereri, si a te
istum nolueris separari [l. superari]. Nullo enim ex-
cepto, dicitur ab Apostolo: *Omnes, qui pie volunt vi-*
vere in Christo Jesu, persecutionem patientur (II Tim.
II, 12). Videtur ergo nolle pie vivere in Christo

aliis multis episcopis accidit, ut notavit etiam coævus
auctor Atto episcopus Vercellensis lib. I *De pres-*
uris Ecclesie tom. I Spicilegii Acheriani pag. 418
col. 2. *Quæ enim mors in hoc præsentis sæculo cru-*
delior esse poterit, quam cum pastores Ecclesie ab
ovibus separantur, aut carceri includuntur, vel exilio
pelluntur, eorumque corpora penuriis atteruntur, men-
tes autem marore afficiuntur. De se suspirant, de sibi
commisissis ejulant, præsentia patientur supplicia, fu-
turaque a carnificibus promittuntur, expavent ma-
jores, consolatores ab ipsis tolluntur, exprobrantes
vel terrentes jugiter assistunt. Conferenda sunt etiam,

A Jesu, qui persecutionem non patitur pro Christo
Jesu; recusat etiam, ut ante nos dictum est, esse in
corpore, qui non vult odium mundi sustinere cum
capite. Non audeo, inquis: periculosum est hodie....
Et Dominus: *De ore tuo te judico, serve nequam* (Luc.
xix, 22). Abjurasti enim militiam, si perdidisti au-
daciam. Ut quid ergo arma sumpsisti? ut quid mil-
itiæ nomen dedisti? pastor vocari ut quid ambisti,
qui lupo veniente fugere deliberasti? Baculum quare
cepisti, si occurrere periculo timuisti? Si defendere
non audebas gregem, ut quid sumpsisti mercedem?
Lac qua fronte comedis gregis, qui contra furem aut
vocem dare, aut patrem familias excitare, aut canes
instigare pavescis? Lanis quare indueris ovium, qui
in tantum formidas etiam hædum agnis admistum,
nedum frementem contempnas leonem vel ursum?
B Pecuniam meam quare sumpsisti, si hanc erogare,
cum scires, timuisti? Et qui te contra me tam au-
daciter erigis, quomodo tam meticulose ipsi te, quem
sub pedibus teneo, subjecis? Periculosum, inquis,
esse. . . . Tempesta ergo est in mari, si pericul-
aritet navis? Quid ergo agere vis? Monstra cur remum
sumpseris, an ut caput, moriture, ingeras sentinis?
Exere potius vires, fortiter dimica, instanter naviga:
præsto est portus, jacet in navi, licet dormiens tibi,
cui obediunt mare et venti (Matth. VIII, 27).

15. Metuo, ais, offensam senioris [*id est regis*]:
Econtra Apostolus: *Ego, inquit, si adhuc hominibus*
placere, Chri isti servus non essem (Gal. I, 10). Quid
enim tibi faciet offensa senioris? Commutabitur,
forte auferet concessa. Forte totum hoc rite timeas,
si non promissum mercitis haberes: *Gaudete et ex-*
sultate; ecce enim dicentes vestra multa est in celo
(Matth. v, 12; et si non dictum ab Apostolo scires:
Qui est qui vobis noceat, si boni æmulatores fueritis?
sed et si quid patimini propter justitiam, beati; timo-
rem autem eorum ne timueritis (I Pet. III, 13). Ti-
meo plus aliquid, inquis. Quid? Mori, ais: quod est
dicere: *Leo in via, in medio platearum occidendus*
sum (Prov. xxII, 13). Sed audi Dominum: *Capillus*
de capite vestro non peribit (Luc. XXI, 10). Audi et
illius ejusdem quo fungeris ordinis servum, id est
sæpissime hic inditum Augustinum: *Time, inquit,*
mori, si poles non mori. Audi et alium: *Qui natus*
ex homine est et 153 moriturus erit. Audi et Apo-
stolum: *Ego non solum alligari, etiam mori paratus*
sum pro Christo Jesu (Act. XXI, 13). Audi et quem-
dam ad tui verecundiam ethnicum: *Tolerabilior,*
inquit, *est qui mori jubet, quam qui male vivere.*

quæ idem tradit pag. 405, ubi episcopus sine de-
fensione damnatos queritur, Ratherii causam agere
videtur.

(301) Cum de episcoporum pugna loquatur, tres
ipsorum species distinguit, fugientium, cadentium, et
obtinentium victoriam. Primi damnantur; eadentes
autem, qui nimirum casum aliquem adversum in
ea pugna, seu in persecutione patientur, tantum ne
(id est dummodo in eis) non deficiat devotio (seu
fervor episcopalis) pro injuria coronantur. Victores
Deum ipsum pro præmio et corona consequuntur.

Occidere te valet regis ira, potest ne tibi ne moriaris præstare ejus gratia? Sed, rogo, ne erres. Non rex quemlibet occidit, sed ille qui dixit: *Ego occidam et vivere faciam* (Deut. xxxii, 39). Si enim præter istum aliquis quempiam occidere valeret, caminus ignis tres pueros non reservasset, nec leones famelici pepercissent Danieli. Susanna colloque, ut putabatur, legibus damnata, tam velociter non fuisset liberata. Ceto etiam Jonas sorbente voratus, non fuisset, Deo jubente, evomit. Quid enim ad necandum paratius leonina rabie? qui ad absolvendum difficilius, quam damnata lege, quæ nulli noverat parcere? quid ad absorbendum voracius marina profunditate, vel potius belluina edacitate? Et tamen neutrum horum, cum vim obtineant, Deo volente concessum, aliquid valuit contra protectionem divinam: unde pulchre de uno illorum [id est, de tribus pueris primo exemplo nominatis], Deo in Ecclesia consuevimus canere: *Vim virtutis suæ oblitus est ignis, ut pueri tui liberarentur illæsi* (In D. min. iii, Quadrag., antiph. 4).

16. Utrum vero hæc se ita ut diximus habeant necne, potes etiam ex dictis Cassiodori, si velis, ita dicentis pendere: « Mirum præterea videtur rem incorpoream membris solidissimis colligatam, et sic distantes naturas in unam convenientiam fuisse perductas, ut nec anima se possit segregare, cum velit, nec retinere, cum jussionem Creatoris agnoverit. Causa illi sunt universa, cum præcipitur insidere; aperta redduntur omnia, cum jubetur exire. Nam etsi acerbus dolor vulneris infligatur, sine Auctoris imperio non amittitur, sicut nec sine ipsius munere custoditur. » Quæ cum ita se haberi intubabiliter ipsa duce ratione etiam ex nobis ipsis possumus colligere; virili omnimodis deposita constantia, muliebri assumpta ignavia, Deo erecti (302), mundo subjecti, desides et effeminati, inanis quoque gloriæ inexplebiliter cupidi, invicem provocantes, invicem invidentes, negligentes et infelicissimi, superbiatumi, bonitate vacui, carnis voluptatibus subditi, fratribus elati, in acquirendis rebus avaritiæ facibus accensi, congregandis autem virtutum opibus inefficaces et pigri, dum affectamus honorem sæculi, gloriam quæ a Deo est, perdimus, heu dolor! miseri; dumque superferri fratribus ambimus, superbiendo, lugendo genere (303), cui præferri debuimus supponimur mundo; contemnentesque Dominum dominantem, patimur servum; et qui potestate concessa, calcare debuimus serpentes et scorpiones, et omnem virtutem inimici (Luc. x, 19), retrogrado ordine calcamus quotidie ipsi, ita ut et in nobis compleri quandoque possumus timere (304), quod et in Job legitur ita dicente: *Fugiet arma ferrea, et incidet in arcum æneum* (Job xx, 24), et; *Qui timent pruina,*

irruet super eos nix (Job vi, 16); quod sit cum timetur temporalis ira, incurritur sempiterna; metuitur terrenum periculum, et irruit supernum et inevitabile iræ cælestis iudicium.

17. Quod si honorem magis nostrum, quo non solum ad imaginem Dei conditi, sed etiam omnibus sub cælo per officium creaturis prælati [subaudi sumus], voluissemus moribus vindicare, Christo scilicet, ut antecessores nostri, subjecti, mundo erecti, alter alterius onera, secundum Apostolum portantes (Gal. vi, 2), invicem nos juvantes, honore invicem prævenientes, id ipsum in Domino omnes sentientes, spiritu ferventes, zelo charitatis pro domo Israel exemplo Heliæ zelantes, in doctrina docentes, exhortando mutuo nos exhortantes, commoda pro necessitate alterutrum [id est, alterutrorum] in simplicitate tribuentes, prælaturam in sollicitudine administrantes, in hilaritate nobis invicem miserantes, dilectionem Dei et fraternam sine simulatione habentes, odientes malum, adhærentes bono, charitatem fraternitatis invicem custodientes, non alta sapientes, sed humilibus consentientes (Rom. xii, 8-17): fateor. noa solum aliquem non timeremus, sed etiam in omnibus timeremur. Nec vero ut, pro nefas! in nobis illud impleatur propheticum dicentis: *Unusquisque carnem bruchii sui vorabit, Manasses Ephraim, et Ephraim Manassen, simul ipsi contra Judam* (Isai. ix, 20), hoc est confessione Dei insignem Ecclesiam (305), invicem mordentes, ab invicem consumimur, divisique ab alterutro desolamur. Nec enim mentitur veridica semper Veritas dicens: *Omne regnum in seipso divisum desolabitur* (Math. xii, 25); nec refutanda cujusdam, quanquam Deum nescientis, sententia dicentis: *quia concordia parvæ res crescunt, discordia maximæ dilabuntur*. Apostoli (subaudi sententia) quoque in mente super habenda monentis: *Quæ pacis sunt sectemur; et quæ ædificationis sunt invicem custodiamus* (Rom. xiv, 9). *Qui enim in hoc servit Christo, placet Deo, et probatus est hominibus* (Ibid., 18). Itemque: *Vis non timeat potestatem, bonum fac, et habebis laudem ex ipsa* (Rom. xiii, 3). Et: *Hæc est voluntas Dei, ut benefacientes obmutescere faciat imprudentium hominum et ignorantiam* (I Petr. ii, 15). Alterius autem: *Cum plaueverit, inquit, Domino, viæ hominis, inimicos quoque illius convertet ad pacem* (Prov. xvi, 7). Et per Psalmistam Domini: *Si populus meus audisset me, Israel si in viis meis ambulasset, pro nihilo forsitan inimicos eorum humiliassem* (Psal. lxxx, 14, 15). Per Jeremiam [Baruch] item: *Si in via Dei ambulasses, habitasses utique in pace super terram* (Bar. iii, 13). Per Moysen quoque: *Ecce mitto angelum meum, qui præcedat te, et custodiat semper; ob-serva tantum, et audi vocem meam, et inimicus ero*

(302) Deo erecti, id est erecti contra Deum, sicut postea fratribus elati, id est erga fratres: et n. 17 mundo erecti, id est contra mundum.

(303) Lugendo genere, id est modo quodam lacrymis digno.

(304) Id est, ita ut et possumus timere compleri quandoque in nobis, quod legitur et in Job, etc.

(305) Voces contra Judam: interpretatur, hoc est contra Ecclesiam insignem confessione Dei.

inimicis tuis, et affligentes te affligam (Exod. xxiii, A 20-22).

18. Nos vero e diverso (cum et hæc omnino a perfectis nec appetenda, pro gloria Dei quæque sunt bona agenda; adversa vero ejus amore toleranda magis, quam vindicta optanda) potius vindicare nos solemus quam vindicari: defendere nos ipsos ipsi, quam a Deo defendi; et cum ad id non sufficimus, fœdus quoddam cum **155** ipsis inimicis, eis in malo consentientes (306) inire magis, quam Deum protectorem corde cum manibus ad eum levato invocare, et contra internum raptorem, qui nunquam melius vincitur, quam cum exterior amatur, arma corripere properamus: illisque non dissimiles, qui salutis, quæ a solo Deo datur, causa, ritu sacrilego ad fontes vel arbores reddunt vota pro commodis terrenis, ipsam potius terram quam cum precari studemus, qui fecit cælum et terram. Et ne in aliquo precum effectu fraudentur (307) optato, relicto penitus eo qui vos præposuit mundo, relicto omni præter nomen officio, ipsi ita specialius (308) deservimus cæteris mundo, ut dum cæteri Deo quæ Dei, mundo quæ mundi sunt contendunt reddere, nos econtra mundo quæ Dei, id est omnigenum amorem et cultum; Deoque, quæ debuerant mundo reddi, reddamus, id est omnigenum despectum et contemptum; et ut ipsi [scilicet mundo] alligemur arctius, ne quando scilicet, dum ab eo non recognoscimur; despiciamur: relicto ritu, cultu, habitu quoque nostro, ipsius mundi consuetudine atque studiis, amicitibus etiam in tantum utimur, ut solo (309), ut ita eloquar, barbirasio et corona, et quod non a nobis, ut ab eis, ducuntur uxores, qualescunque etiam, quas Domino (ore tantummodo. et hoc rarissime) reddere videmur laudes, in nullo alio sæcularibus videamur dissimiles: ita ut de nobis, pro nefas dictum prophetiæ possit credi, quod continent tempora præsentis ævi: *Et erit sicut populus, sic iacerdos (Isai. xxiv, 2)*; et quod alius in Threnis deplorat: *Quomodo, iniquiens, obscuratum est aurum, mulatus est color optimus, dispersi sunt lapides sanctuarii in capite omnium platearum (Thren. iv, 1)*; detractam quoque jam de cælo in terris lugere possumus magnam partem stellarum (*Apoc. vi, 13*) id est dejectos a sublimibus in ima tantum sectari multitudinem sacerdotum (310), quorum opera lucere

(306) Male in vulg., *consentiens*.

(307) Idem vulgati libri *fraudentur*, male: et post pauca *proposuit* pro *præposuit*, item male. De episcopis loquitur.

(308) Id est, *ita specialius cæteris* (seu quam cæteri) *deservimus ipsi mundo, ut, etc.*

(309) Id est, *ut videamur dissimiles sæcularibus solo, ut ita eloquar, barbirasio* (id est sola tonsione barbæ) *et corona, et quod a nobis non ducuntur uxores, ut ab eis ducuntur; et quod qualescunque etiam laudes, quas videmur reddere Domino ore tantummodo et hoc rarissime; præter hæc, inquam, in nullo alio a sæcularibus videamur dissimiles. Confer part. II, de Contemptu canonum num. 2.*

(310) *Id est lugere possimus multitudinem sacer-*

debuerant, coram hominibus, ut glorificaretur Deus (Matth. v, 16).

19. Nec otiosum videtur talium causa isto in loco brevem quidem, tamen utilissimam presbyteri cujusdam, nostri pene temporis, ponere sententiam: qui cum vidisset episcopum suum, horrendum dictum: *tabulas ludentem, subsannatus movit frigutiens* (311) caput: quo intuito, iratus episcopus, et quidem satis juste, sed si ei cui deberet (311), interminatus est continuo carcerem, nisi confestim diceret, ubi hoc fieri sibi canonica lex vetuisset. Ille simulans metum, cum in promptu haberet, quo fugitivum stringeret, **156** nervum; pedibus ejus prostratus, Ignosce, ait, domine; tanto enim sum concussus pavore, ut ne primum quidem primi psalmi meminerim versiculum, nedum aliquid ex decretis proferre valeam canonum. Sed obsecro a te, piissime, hunc mihi reoordari sensum (313), siquidem ipsum pavore amisi. Tunc cum joco risuque totis cum astantibus resolutus episcopus, instante tandem presbytero, primum cum altero protulit versiculum dicens: *Beatus vir, etc. (Psal. 1, 2). Sed in lege Domini voluntas ejus, et in lege ejus meditabitur die et nocte.* Presbyter ore proprio captum hujusmodi respondens instruxit episcopum. Optime, inquit, Pater sanctissime, quod superest, ad tabulas ludæ (314). Hæc vero istic nobis ideo placuit ponere, ut in hac brevissima sententia, et quid cavere et quid debeas agere evidentissime valeas conjicere. Sed studebo te jam relinquere, ne hortis sitientibus, aquas in flumine vecors videar mittere; cum et timendum, ne ab aliquo horum, qui juxta poetam nigrum in candida vertunt, dum malum bonum, bonum dicunt malum. tenebras lucem, lucem tenebras putantes, veritatem falsitatem, falsitatem veritatem æstimantes, dicatur mihi: *Morte moriaris, quia mendacium locutus es in nomine Domini (Zach. xiii, 3).* Pergam potius ad alia meæ professioni (315) quantum propinquiora, tantum formidolosiora.

20. Ex monacho fortuito assumptus es? Vide unde, quo deveneris, videlicet de maximo ad magnum, de maxima quiete monasterii ad magnum laborem sæculi, de sinu tutissimi littoris ad procellas frequentissimæ tempestatis. Naviga itaque suspectus, qui in portu gaudere noluit securus; conare, sat-

D *dotum, sectari tantum dejectos a sublimibus in ima, nimirum sectari dæmones, qui a cælo in inferos dejecti fuerunt.*

(311) Fulgentius de sermone prisco: *Frigutire dicitur subtiliter adgarrire.*

(312) Id est *iratus juste, sed si iratus fuisset ei, cui deberet.*

(313) *Sensum scilicet primi versiculi psalmi primi.*

(314) Si quid scilicet superest temporis ei, qui in lege Domini meditari debet die ac nocte, ad tabulas ludat.

(315) *Meæ professioni, inquit, id est professioni monasticæ, propinquiora; quia Ratherius ex monacho ad episcopatum assumptus fuerat,*

age, stude aliquid agere cæteris sublimius, imo humilium et perfectius, sciens ponderibus te subiacere duobus. Compelleris enim monacho quæ sunt monachi, episcopo reddere quæ sunt episcopi. Vide ne tibi suadere aliquis valeat illum unquam mutare habitum, etiamsi hoc approbare ex antiquorum exemplis velit Patrum, excepto cum ad illud divinum accedis ministerium, quod sibi proprium exigit ornamentum. Tunc quoque cum non gestatur corpore, non recedat a corde. Audi Apostolum dicentem: *Habentes damnationem, quia primam fidem irritam fecerunt* (I Tim. v, 12). Jejuniis itaque refectio-nem, orationibus corporis delectationem, iacrymis tempera sæculi jucunditatem. Quod si forsitan assumptus ex abbate, aut, ut assolet, duobus aut certe pluribus jam præfueris **157** monasteriis; pensa quæ causa hujusmodi fuerit demutationis. Nec tibi, quæso, parcas, non te decipias, non te palpes, non tibi quod optime nosti velis celare. Nulla enim apud Deum, ut ait Augustinus, latebra, etiamsi plena sit abscondentis perfidia. Neque ideo ille non novit, si tu te fingas ignorare: quin potius tu humiliter agnosce, si vis ut ille ignoscat. Prima est vero, ut ait gentilium quidam, ultio, quod se iudice nocens absolvitur aemo. Cogita igitur, utrum his [scilicet monasteriis] rite præfueris. Quod si inveneris, dole quod non perseveraveris; sin minus, etiam ob id in omni vita quotidiani non desinat gemitus. Memento tot te subiacere ponderibus, quot præfectoris infulatus largitori indigne his utens exististi ingratus; dumque prodesse debuisti pluribus, paucis aut forsitan nullis causa alicujus fuisti profectus: imo his destitutis, ad alios subinde migrans, nullamque nec de his nec de illis, quin etiam nec de teipso ad horreum Dominicæ aræ fructum apportans, quod debuisti manipulos ferre, tot exigeris in iudicio componere.

21. Fac itaque, dum adhuc dies est, quod suggero. Dum adhuc vacat tempus sationis, dum adhuc œconomus spectat [id est exspectat], dum custos aræ triturat, paleam non exerit, ventilabrum non arripit, dum adhuc non ventilat; labora, sere, congrega, nullas dederis ferias, nullum tibi collodium, nullam pausam, nullum tempus indulgeas vacationi. Insiste omnimodis sationi, ne desit quod afferas triturationi: ipsam etiam incessanter mentis oculis adhibe, ipsam attende; cogita quotidie ne superent paleæ, ne superabundent zizania; momento triticum in horreum debere recondi (Matth. xiii, 30), paleas autem comburi igni inextinguibili. Prope itaque positos creberrimis exhortationibus, longe remotos epistolis sæpissimis ad Dei cultum reaccende. Præteritam et tuam et illorum segnitiam accusa, redargue; et tecum ut excitentur, ut reviviscant, animos

A attollant, industriam reparent, vires exerant, constantiam resumant, fide, spe et charitate in Deum recalescant, invita et obsecra; nec hoc verbo tantummodo, multo magis operibus tibi noveris exsequendum. Vera est enim Leonis papæ sententia, quia validiora sunt exempla quam verba, et plus est opere docere quam voce. Necessitatibus quoque eorum in temporalibus sedulus adesto. Si quid fraudasti prælatus, restaura episcopus. Si quid de te minus, abbas dum esses, recordaris fuisse, pontifex ne verearis componere.

22. Nec hoc agens verearis, ne quis te peccatorem, te olim dixerit existisse fraudatorem. Vide tantum ne Christo opprobriosus, ne Deo horridus, ne Spiritui sancto pareas execrandus. Hoc fit, si nec præterita diluis, nec præsentia emendatione componis: quin potius cum de te hoc dicitur, gaude humiliter in Deo, si tibi **158** cum cæteris vere dicatur: *Fuistis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino; et hæc quidem fuistis, sed abluti estis, sanctificati estis* (I Cor. vi, 11). Si quis itaque detrahat, obloquatur, maledicat factumque vituperet; tibi firma spes, solidum refugium in illius sit auxilio, cui a Propheta est dictum: *Maledicent illi, et tu benedices* (Psal. cxvii, 28); et erigens mentie aciem indesinenter clama: *Aufer a me opprobrium et contemptum* (Psal. cxviii, 22), non utique opprobrium hominum quod pertransit, potius tuum, quod si hic non desinit, illic finem non invenit. Vereor enim, ne dum transacta ut sunt digna opprobrio iudicas, etiam præsentia digna contemptui deputes. Quod fit, si et transacta corriguntur segniter, et præsentia exercentur negligenter. Illam etiam Saræ orationem ad tuam profer utilitatem: *Peto, inquit, Domine, ut de vinculo impropii hujus absolvas me, aut certe desuper terram eripias me* (Tob. iii, 45), non quidem substantialiter ante tempus prædestinatum aufere[n]do [supple sed] mentem meam ad te penitus erigendo. Hic est, dicent, novellus propheta, recens epistolus, subito angelus effectus. Iste sanctus Martinus, Zeno est iste sanctus, modo de cælis demissus. Vanitatis, inquinant, signa sunt ista, hypocrisis, simulatio, vel levitas; mutatio affectuum ista, non aliqua religio vera. O quam asperum verbum! sed vide ne sit verum.

23. Cave etiam prope latentem venantium laqueum. Multi enim hoc aspero verbo (316) perterriti, exasperati et verecundati, bonum relinquentes inceptum, capti sunt in muscipulam venantium. Tu econtra his corde, non ore responde; ipsum etiam te hæc cogitans cave. Non desunt enim et tibi quædam introrsus cavernæ, ubi aliquæ latrocinantis inimici adsint insidiæ. Dic ergo in corde, pavidus cogita, sed suspectus dic, quod quidem longe te incomparabilis dixit, dissimilis certe; nec

(316) Hoc scilicet, quod paulo ante memoravit, *Ob quam asperum verbum!* quo hypocrisis, vanitatis, simulationis vitio zelus notatus fuit.

mentieris. In melius mutare propositum non est levitas, sed (317) virtus, neque culpa, sed gratia. Erunt etiam qui dum nulla considerant, imo nolunt habere sua, tua si qua viderint, statim bona incipiant laudare (318), et mirari velut maxima. Quibus si tuæ conscientiae relicto testimonio credideris; fateor, nec mentior, illico perditus eris. Tu econtra dum exhibes præsentia, semper stude meminisse præterita, simulque Dei districta et incomprehensibilia cogitare judicia. Sæpe enim unde mereri putatur gratia, contrahitur offensa; unde contrahi timetur offensa, acquiritur gratia. Linguam non solum a criminosis, etiam ab otiosis contine, sciens dictum per Jacobum esse: *Si quis se putat religiosum esse, non refrenans linguam suam, sed seducens cor suum, hujus vana est religio* (Jac. I, 26).

24. Sed ut semel incipiens paucis adhuc te alloquar, suggero ut et si quid in juventute, si quid etiam adhuc in monasterio positus, antequam scilicet ad aliquod regimen esses assumptus, egisti, **159** sollicite retractes: forsitan et tibi aliquid, quod non parum debeas metuere, invenies. Reperietur etiam tibi, quo ordine assumptus, qua necessitate fueris electus. Proclivis enim semper in deteriora humanæ ambitionis superbia, universa jam occupans sæcula, nec ipsa hodie deserit cænobia, videlicet ut eligendi non virtutum meritis, sed putridæ istius, quam ita vocat, terrenæ nobilitatis, re autem vera corruptibilitatis taxentur præconiis. Nec exquiritur quis obedientia cæteros præeat, humilitate vincat, prudentia antecellat: [supple sed] cujus arca cumulator, camorave fortior, donis sit repletior; stabula quis amplius plena, prædia ei beneficia latius habeat distenta; cujus pater ditior, frater locupletior, prosapia generosior, propago potentior. Inter hæc, nec ipsa honoratur canities. Juventus senectutis locum invadit; et illud, quod totum est divinum, datur ad præmium; et lucra captantur terrena, unde animarum solummodo congeri debuerant mercimonia. His denique et aliis, qui hujusmodi solent comitari, pessimæ ambitionis casibus si forsitan te interceptum repereris: lætitiæ, quæso, locum in corde ne dederis. Forsitan enim his auspiciis evector, ad hoc es perductus, ut (319) ad illud, quo modo fungeris, honoris fastigium, aliquo sæcularis suffragii juvamine te contigerit ascendisse. Quod si ita se habet, quantum lugendus sis, enarrare non sufficio satis, etiamsi omnia membra corporis cunctimodis concrepent linguis. Verum ne putes me hoc ideo dicere, quod te aut dejicere aut velim desperare. Consilium

A si quod valeo tibi dare non negligo, cætera tuæ industriæ committo.

25. Sunt multa sanctorum Patrum jam ex his dicta diversis opusculis indita: hæc relege, et negotium ex his tibi salutis acquire. Mibi tamen videtur, dum interim hæc captas, et consilium inveniendi et exsequendi quod dixerint, forsitan impedit tarditas, ut nullo modo desperans, in eo, qui omnia fecit de nihilo, firmiter spem ponens, lacrymis te totum dedas, pia opera (320) non quasi qui ab ipsa incæperis exercens infantia, sed quasi qui totum vitæ tempus pravus datum atque consumptum habens delectationibus, residuo si quid datur spatii, Deo tantum te debere memineris mancipari. Et licet sciam te hoc ordine per ostium non introisse, aliunde potius ascendisse; non tamen te penitus audes desperare, qui tantam novi patrisfamilias istius potentiam esse, ut ex ipso fure pastorem, si velit, possit efficere, qui de lupo ovem sæpe legitur fecisse. Quid enim non pot. st Omnipotens? quid non potest nisi quod posse nolit? Non potest de impio invasore pium pontificem facere, qui potuit de lapidibus suscitare filios Abrahæ? (Math. III, 9.) **160** Non potuit interfectum reficere, qui potuit non existentem creare? Difficilia, ais, sunt nimium hæc; sed cui? nunquid Deo? Quid illi difficile, qui cuncta de nihilo potuit facere? Ipsius non audisti hodie sermonem dicentis: *Si potes credere, omnia possibilis credentis?* (Marc. IX, 32.) Nescis in rebus quoque humanis hujusmodi haberi consuetudinem, ut tante plus laudetur medicus, quanto amplius desperabatur ægrotus: cum et quo desperatior animæ sit mortis occasio, tanto plures plerumque eodem corrigantur exemplo? Hinc enim quidam nostrorum dicit eodem sensu præmisso: *Vide David, considera Petrum, quorum quo gradus altior, eo casus gravior: quo autem casus gravior, eo pietas erigentis gratior.* Unde et idem nimis pulchre consuevit orare: *Deus, qui omnipotentiam tuam parcendo maxime et miserando manifestas, multiplica super nos misericordiam tuam.* Quid enim si hæc cuncta ideo ita permisit incidere, ut haberes unde eum amplius posses laudare, sinens videlicet te periclitari in pluribus, ut sine defectu clamares? Quid si te exemplum voluit esse talium, qui (prob dolor!) innumerabiliter ita hodie per universum instituuntur sæculum, ut capiant aliquodcunque de se quoque ipsi consilium, dum te viderint resuscitatum quem noverant extinctum, quo anathematis lethum, si fieri possit, evadant canonibus promulgatum, maledictionemque a se expellant —

(317) Locus in vulgatis luxatus; quem sanasse videtur addita hic et postea particula *sed*.

(318) Construe: *dum nulla sua bona considerant, imo nolunt* (eum) *habere ulla sua; si qua viderint bona tua, statim incipient laudare, etc.*

(319) Vulg., *et illud, perperam,*

(320) Id est *exercens pia opera, non quasi qui incæperis ab infantia ipsa, sed* (hanc particulam sensum necessarium supplevimus) *quasi qui habens totum tempus vitæ datum atque consumptum delectationibus pravus, meminisset debere te mancipari tantum Deo residuo spatii, si quid datur.*

principis apostolorum per clementiam Dei et Domini apostolorum? Nam et pro nobis ille fieri dignatus est maledictum (*Gal. III, 13*), ut nos a maledicto redimeret non tantum legis, sed et originalium atque actualium criminum; tantum est ne desperes, ne segniter agas, ne ad dexteram per elationem, ne ad sinistram deflectas per desperationem; ne qualitate boni, aut quantitate, ut assolet fieri, mali fallaris; ne aliorum mores intuens, te aut arroganter erigas, aut desperanter humilias; neve locum adversario in temetipso ulterius tribuas, ne quod tibi contigisse doles, alicui [*subaudi* contingere] (quantum scilicet reniti prævaleas) nunquam concedas, nec labi te amplius sinas in talibus aut etiam similibus, cogitans quam difficile elisus erigi valeas rursus.

26. Pulchre autem te quidam tuique similes satisque utiliter, licet paulo mitius quam sese auctoritas canonum habeat, commonet dicens: *Quicumque tales sunt, si nolunt, veniente Domino, de Ecclesia auferri; auferant et ipsi ista* (321) (id est ea quæ Dominus in templo agi videns, facto de resticulis vindicavit flagello) *de cordibus suis, nec faciant domum Dei domum negotiationis.* Horum autem omnium (322)... sacratico illo exemplo, quo dicit: *Sum quidem libidinosus; meum est ipsam* 101 *libidinem superare;* tuæ virtuti, tuæ cautelæ, tuis nil committas viribus; illius totus contendere esse, atque ejus te totum committe, nitens corde et manibus, custodiæ, cui te creare, redimere placuit, et vocare (323). Ipse te custodire valet paulo erectum, qui voluit erigere penitus dejectum; ipse continere sanum, qui sanare voluit contritum; ipse perpetim efficere spudium (324), qui contra naturam citraque omnem spem colligere voluit etiam infatuatum. Quamvis autem sine illo nil boni possis, saltem nec velle, nedum facere, tamen nec sine tuo aliquanto conamine credas te salvandum omnimodis fore, cum ob id rationabilem te a Deo creatum scire possis certissime, indulta arbitrii libertate. Ipsi ergo non raptim et quasi in transitu, indesinenter inhærere stude, cum quo esse nisi feliciter potes, sine quo esse nisi infeliciter vales. Quod si inter hæc, justo imo piissimo iudice misericorditer disponente, tibi aliqua adversitas venerit, aut infirmitatis scilicet, aut damni rerum familiarium, vel quodlibet aliud genus vindictæ; ne contristeris quasi despectus humiliter, gaude quasi pie respectus, sciens et confitens pro pecca-

tis tuis hoc tibi accidisse, et minora multum esse, quam iniquitas tua merebatur, profiteri (325). Rubigo enim tantorum scelerum consumi non potuit, nisi igne diversarum pœnarum. Exsulta itaque gaudens in Domino humiliter, quod in hoc sæculo partim tibi contigit vicissitudinem malorum recipere, quæ in illo [*id est in futuro sæculo*] valde metuentium erat simul omnia ferre, cum nil impunitum constet Deum relinquere: suo autem peccato prædicti (326) hoc modo solent ejus misericordia liberari. Temet itaque incessanter in conspectu illius accusa, sicutque cum Propheta declama: *Justus es, Domine; et rectum iudicium tuum* (*Psal. cxviii, 137*); et cum alio: *Justus es, Domine, in omnibus quæ reddidisti nobis* (*Dan. III, 27*); et: *Omnia quæ fecisti nobis, Domine, in vero iudicio fecisti; quia peccavimus tibi* (*Ibid., 31*); et: *Iram Domini sustinebo, quoniam peccavi ei, donec ipse justificet causam meam* (*Mich. vii, 9*).

27. In ipsa autem tribulatione nec te dederis segnitia, quasi certus (cum et ex hoc desperare non debeas penitus) pro hac pœna omnia tibi remissa, aut certe partem graviorum tibi peccatorum 102 donatam. Vigiliis, orationibus, et jejuniis, præter hæc quæ necessitas agere cogit, crebrius et sollicitius insiste, ignarus videlicet quo sis percussus flagelli genere, utrum eo quo corriguntur filii, an illo quo flagellantur servi, aut puniuntur malefici. Cum enim, Scriptura teste, omnis filius qui recipitur castigetur (*Ilebr. xii, 6*); multa flagella peccatoris (*Psal. xxvi, 10*), laqueus, ignis, sulphur, et spiritus procellarum (*Psal. x, 7*), et cum videantur omnimodis hæc intolerabilia, tamen non totius pars est calicis eorum (*Ibid., 8*); et: *Plaga insanabili percussa te castigatione crudeli* (*Jer. xxx, 10*); itemque: *Quid clamas ad me super contritione tua? Insanabilis est dolor tuus* (*Ibid., 15*); pœnamque describens in æternum damnatorum, *Induantur, inquit, sicut diploide confusione sua* (*Psal. cviii, 82*); unde et bis idem in psalmo precatur: *Domine, ne in furore tuo arguas me* (*Psal. vi, 37*.) Alius autem: *Corripe me, ait, Domine, verumtamen in misericordia et non in furore tuo, ne forte ad nihilum redigas me* (*Jer. x, 44*). Quæ omnia cum ad illud flagelli genus, quo exemplo Pharaonis et Herodis et in præsentem et in futuro impii flagellantur; perpenderis pertinere; noveris, teste Gregorio, solos flagellis temporalibus ab æternis liberari, quos hic ab iniquitatibus contigerit mutari. Scias etiam te cum adversario in agone consistere tanto sævius bacchante, quanto

(321) Construe: *auferant et ipsi de cordibus suis ista, id est, ea quæ Dominus videns agi in templo, vindicavit facto flagello de resticulis, seu funiculis.*

(322) Locus luxatus, in quo aliquid desideratur, et forte etiam corruptus. In vulgatis pro *sacratico* margini ascriptum forte *Socratico*. Sic malleus supplere et corrigere. *Horum autem omnium memor (vel executor) execrato illius exemplo, qui dicit, sum buidem libidinosus; meum est ipsam libidinem superare; tuæ virtuti, tuæ cautelæ, tuis viribus nil com-*

mittas, etc.

(323) Construe: *atque nitens corde et manibus committe te totum custodiæ ejus, cui placuit creare, redimere et vocare te.*

(324) *Spudius*, id est industrius, studiosus, a Græco σπουδαίος.

(325) Vulg. *profiteri*, male.

(326) Explica: *prædicti autem, qui scilicet in hoc sæculo humiliter tribulationes suscipiunt, hoc modo solent misericordia ejus liberari peccato suo.*

ei de amissa tui dolet potestate; et insuper hoc eum gravius afficiat (327), quod a te, qui ei solitus eras servire, provocetur in certamine. Ispis quoque, quorum fraude proditus (328), negligentia destitutus, dolo captus, factione ad hæc es incommoda devolutus, ne cuncteris parcere, certus quia si eorum admissa in corde retinueris, tuorum quoque venia Veritatis voce docente carebis (Matth. v, 45); cum dimittens et de tuorum relaxatione quandoque gavisurus, et de filiatione Dei perenniter sis lætaturus. Tibi vero totum quod pateris ascribe: tuæ culpæ omnia, tuis peccatis imputa universa. Fortassis enim et hæc tua ad aliquid fuit commotio (329), cujus rei gratia hujusmodi datus es supplicio. Quod si non; amplius habes unde gaudeas; si vero, amplius quod defleas, sed tamen non desperative, quia divitias bonitatis Dei nullus valet pensare, nedum æstimare. Non minus **163** vero (330), si ita est, temetipsum tuosque quam ipsos lugere convenit traditores, maxime si aut tuæ Ecclesiæ fuerint filii, aut forte, quod absit, ejusdem cujus es officii; cum et te occasionem quia materiem, mortis recognoscas filiorum fuisse, et dolere possis tot cæli luminaria tuis tenebris involuta tuo fore casu extincta. Sed quia hic pie justus [nempe Deus] districte quædam solet ferire, ne inveniat quod illic æternaliter debeat punire; inter ipsa lamenta te ejus misericordiæ reficiat memoria, qua scilicet actum est, ut canere possis cum Psalmista: *Ego autem in Domino gaudebo, exsultabo et lætabor in misericordia tua, quia respexisti humilitatem meam, salvasti de necessitatibus animam meam, nec conclusisti me in*

A *manibus inimici, statuisti in loco spatioso pedes meos* (Psal. xxx, 8). Quod totum recte dicere valebis, si indulta pœnitentiæ tempora non neglexeris, si pœnam illatam patienter tuleris, sciens de causa peccati præteriti hanc processisse pœnam peccati præsentis qua te [l. tu] nec peccare peccans videre [l. videri], ut non peccares, ab iniquitatibus comprehensus potuisti (331). Precare itaque sedulus, ut et istud tibi clementissime divina pietas parcat, et illa (332), ob quæ in istud vel potius in ista es devolutus (ista vero dico, ut et peccatum memorem, et flagellum peccati, ad te omnem referens summam in isto necessitatis camino absumens deleat, teque in hoc sæculo ita emaculet, ut nil inveniat quod edax ille inexstinguibilis ignis futurus exurat; potius ejus gratia [subaudi inveniat] quod ronumeret, justitia quod coronet.

B 28. Destitutionem vero tuorum (333) cum magnopere debeas plangere, non tamen inconsolabiliter te id convenit agere; cum pastorem summum per prophetam noveris dixisse: *Ecce ego ipse requiram oves meas, et visitabo illas, sicut visitat pastor gregem suum in die, quando fuerit in medio ovium suarum dissipatarum* (Ezech. xxxiv, 41). Et per quemdam sapientem dictum agnoveris, quia necesse est adesse divinum, ubi humanum deest auxilium. Quod si prolixitas (334) te excruciat temporis, et perditio contristat (335) obeuntium sine subventu baptismatis, idque tuos non curare tortores (336), tantum de tui cruciatu suas ut compleant **164** voluntates, perpendis; Dei te totum subdens voluntati et disposito *C* [id est, dispositioni], vitam ipsam dare, ne dicam dis-

(327) Melius legeretur *afficere*. Mox pro *a te* mendose in vulgatis erant *ante*.

(328) Hæc innuere videntur, quæ ipsi Ratherio contigerunt; quippe qui *fraude proditus, negligentia* (scilicet episcoporum, qui ipsi opem ferre debebant, et neglexerunt) *destitutus, dolo captus, et factione ad hæc*, quæ dum scribebat in carcere patiebatur, *incommoda devolutus*.

(329) De se hic quoque prosequitur: hic enim textus explicandus sic: *Fortassis enim et hæc commotio ad aliquid* (id est commotio in Hugonem excitata) *fuit tua* (uti sane ipsi inter cæteros imputabatur, quod quatenus accipiendum sit, explicavimus in Vita (§ 4) *cujus rei gratia datus es hujusmodi supplicio* carceris. *Quod si non est ita: amplius habes unde gaudeas, si vero ita est, habes amplius quod defleas, sed tamen non desperative*, etc.

(330) Construe: *Non minus vero, si ita est, convenit lugere temetipsum, quam et tuos ipsos traditores, maxime si*, etc. Indicat autem inter cætera traditores suos fuisse filios suæ Veronensis Ecclesiæ, et forte etiam aliquos ejusdem officii cujus ipse erat, id est aliquos episcopos. Addit porro, *recognoscas te fuisse occasionem mortis filiorum, quia recognoscis te fuisse materiem mortis* (Mortem spiritualem, quam ob sui proditionem eosdem filios incurrisse non dubitabat, intelligere videtur. Hujus enim mortis tantummodo non solum occasionem, sed et materiem fuisse ipsum Ratherium perspicere licet; occasionem quidem, cum consensit illi tractui, seu epistolæ, quæ in ejusdem Ratherii ruinam conversa est; materiem vero, quia ea traditione, quæ spiritualem mortem illis attulit, de ipsius ruina actum fuit) *et possis dolere tot luminaria cæli tuis tenebris involuta, tuo fore casu*

extincta: episcopus indicat, qui in suo casu obmutescentes, nihil opis dederunt; vel illos, quos suæ traditionis fuisse participes suspicatus est.

(331) Obscurissima hæc sententia sic corrigenda et explicanda videtur: *qua tu comprehensus ab iniquitatibus* (scilicet præteritis, de quibus dixit *peccati præteriti*) *potuisti videri nec peccans peccare, ut non peccares*. Potuit nimirum Ratherius videri peccasse, cum ad partes rebellium in Hugonem necessitate quadam et sine bono accedens non peccavit (de quo plura in Vita § 4), at exinde captus et carcere inclusus fuit, ut pœnitens non peccaret, seu caveret de cætero ab aliis peccatis. Alium, qui melius explicare possit, libenter audiemus.

(332) Construe: *et absumens divina pietas in isto camino necessitatis, deleat illa, ob quæ devolutus es in istud, vel potius in ista* (ista vero dico referens ad *te omnem summam peccati, ut memorem et peccatum et flagellum peccati*), *et ita emaculet te in hoc sæculo*, etc.

(333) *Destitutionem tuorum*, inquit, quia scilicet ob pastoris abductionem oves erant derelictæ.

(334) *Prolixitas* indicat hæc fuisse scripta a Ratherio non initio suæ calamitatis, sed dum multum jam tempus in calamitate versabatur. Hunc quidem librum quintum lucubrabat in carcere, incunte anno 936, cum jam anno fere integro ibi detineretur. Vide not. 30.

(335) Respicit factum illud, quod descripsit lib. iv, num. 289.

(336) Id est, *et perpendis tortores tuos* (scilicet auctores tuæ calamitatis) *non curare illos, nimirum perditionem obeuntium sine baptismo; tantum ut compleant voluntates suas de cruciatu tui*.

pendium omnimodum honoris pro grege paratus **A** subire, illius dicentis utere voce : *Si propter me hæc tempestas est, tollite me et mittite in mare* (Joan. 1; 12), tantumne diutius mei causa navis periclitetur Ecclesiæ, tam innumeros, heu dolor! [*id est obeuntes sine baptismo*] filios morti transmittens æternæ. Verum ista modo volumus sufficere. Deus illa tibi concedat prodesse (337). Amen.

29. Clericus es? Ipsum, quæso, te conveniat vocabulum, videlicet ut de sorte perpendens te esse debere Domini, aliud præter ipsum ambiens, tanti boni consortium perdere nonnihil timeas; magis tali socio te dignum exhibeas. Canonicus si diceris (338), vide ne a canonibus devies sanctis. Quod si forte eos respicis, cogita in quali ordine judicari deas præsentari, qui scilicet laicum [*subaudi ordinem*] abjurasti, et ecclesiasticum non servasti. Presbyter es? Gravitationem quam terre videris nomine, conserva operatione. Diaconus es? Ministrum te agnoscens esse sacramentorum cælestium, pudicum (*I Tim.* iii, 8), te secundum Apostolum omnimodis agens, tantis dignum officiis, Deo cordis et corporis conserva cælibatum, sciens manibus immundis tam sacratissimum tractari non debere sacrificium, quod institutum ad delicta emundanda est omnium. Subdiaconus es? Subditum te esse debere non solum Deo, sed omnibus scias Ecclesiæ prælatis, ut a Domino et hic exaltari, et in futuro remunerari merearis. Exorcista es? Ipsum, quem adjurando a corporibus aliorum expellis, dominari non permittas sensibus tuis. Ceroferarius es? Lumen aliis ministrans, te peccatorum et ignorantie tenebris obscurari ne sinas: magis et ipse intus illuminari, et aliis lumen boni exempli præbere, quæso, contendas. Lector es? Id instantè, unde agnomen trahis, agendo, stude, ne discrepes ab officio. Ostiarius es? Cor tuum Deo pande, venienti diabolo claude insidianti.

30. Monachus es? Nulla admonitione indiges [*f. nisi*] non tantum ut in eo quod bene cœpisti optime perseveres, si tamen es quod diceris, quod putaris, quod in habitu prætendis. Quod si aliter, quod **165** absit, væ tibi qui lupum sub pelle ovina tegis. Vide tamen ne desperes (339). Expelle magis lupum a corde, et redde ovem pelli suæ. Memento Dominum, ut jam alibi diximus, (340) ex lupo ovem, imo reddidisse pastorem. Sed ut illum excusando te magis accusem, aliud est (341) ignarum boni aperte ævire, aliud sub prætexta religionis et alios decipiendo fallere, et iram sibi Dei simulando quod

(337) Editi perturbata lectione sic. *Verum ista modo volumus. Clericus es? Ipsum, quæso, sufficere. Deus illa tibi concedat prodesse, a mente conveniat vocabulum.* Veram lectionem sensui congruentem restitimus. Post pauca *propter ipsum* in iisdem editis male.

(338) Non ait more solito: *Canonicus es?* sed *canonicus si diceris*; quia id nomen Ratherii ævo non multo ante inductum affectabatur: unde idem episcopus in libello *de clericis sibi rebellibus* scripsit: *Qui cum canonici affectent vocari.*

(339) Vulg., corrupte, *ne desperes expellere.* Emen-

non est provocare. At ut forte non simulatione illud agis: quadam negligentia consopitus segniter torpescis. Repara itaque vires, resume constantiam, induere fortitudinem, ut gigas pugna fortiter contra aereas nequitias; neque enim aliter eas devincere, neve alio modo tam arduum culmen valebis ascendere. Meditare regulam, vitas sanctorum Patrum crebrius relege, in his te quasi in quodam speculo conspice, et vitam tuam ad illorum compone. Obedientiam tibi primum indicito, conventus publicos caveto, contubernia sæcularium fugito; scito a quodam verrissime dictum, quod et (342) a nobis, heu dolor! experimento quoque constat probatum, quia ovis quæ de ovili egreditur luporum morsibus patet. Si quando vero obedientia aut aliqua justa necessitas tibi processum indicit in publico, habitus ipse, sermo, vel potius solitudo ipsa, incessus, vultus, et color sit admirationi cunctis, timori, et exemplo. *Meum et tuum* quasi quoddam vita sacrilegium, sine quibus quietissima omnium generalitas valuit esse. Et, postquam cuncta compleveris, quæ vero conveniunt monacho, memento te in hoc periculoso adhuc navigare salo, in quo omnia pene incerta, omnia dubia, tam secunda quam adversa, tam naufraga quam tranquilla. Donec igitur pervenias ad portum, ne te reddas securum. Audi Ambrosium: *Laudari ante gubernator non potest, quam in portum navim deduxerit.*

31. Abbas es? Memor esto quod diceris, quamque difficilem rem et arduam susceperis; utque in te finem istius claudamus sermonis, attende, quæso, tanti dignitatem nominis, cujusque vice fungeris oculis perspice mentis. Monachus est, qui se ita interceptum angustiis videns, usque ad desperationem pene adductus, sed omnipotentissimæ miserationis Dei anchora, ne in carybdim ipsius penitus proruat, retentus, timorem illum de miseratione Dei existere ratus, ad se revertitur, laqueumque, quo cum Juda strangularetur, imponere sibi devitat, relinquensque omnia quæ in sæculo possederat, ambitum scilicet ipsum cum sensu, monasterium petit, totumque se Domino tradit, nihil sibi utique reservans ex omnibus, quippe qui nec ipsum corpus in propria retinendum noverit atque decreverit potestate; **166** quid manducabimus, aut quid bibemus, aut quo operiemur, nedum dicere, cogitare saltem sibi computans interdictum, omnia necessaria a patre monasterii sibi proventura securus. De monacho, inquam, satisfactum decerno.

dationem contextus exegit.

(340) S. Paulum intelligit, quia ex lupo non solum ovis, sed etiam pastor Dei gratia evasit.

(341) Hæc excusationem præferunt S. Pauli, qui in epist. I ad Timotheum, c. 1, 13, ait: *Qui prius blasphemus fui, et persecutor, et contumeliosus: sed misericordiam Dei consecutus sum, quia ignorans feci in incredulitate.*

(342) *A nobis*, inquit, *experimento quoque constat probatum*, quia ex ovili monasterii egressus, et factus episcopus, *luporum morsibus*, id est persecutionibus adversariorum, *valuit.*

32. Nunc vero quid de abbate dicemus? Diximus A quidem paululum, sed et de eodem paulo plus prosequamur. Abbas est omnium monachorum, si loqui auctoritas ita concederet, monachissimus, qui utique plus jejunare, plus valet orare; plus legere, plus psallere; inedia, nuditatem, inopiam, contumelias, despectum, famem, sitim, algorem, ventum, imbrem, nibrem, grandinem, probra, derisiones, subsannationes, ad postremum omnia incommoda patientius tolerare; benevolentiam, ubi beneficentia non suffragatur, omnibus etiam odio eum insectantibus amplius cæteris exhibere, qui docibilior atque docilior cæteris; qui, si fieri potest, hoc est concordantibus cæteris virtutibus, sapientior qui charitate refertior; qui disciplinæ rigore volentior, qui benignitatis copia mansuetior, qui liberalitate præstantior, qui ad compatiendum calamitosis paratior, qui humilior sit omnibus, atque submissior. Et hic quidem ut de monacho, sicut de abbate satisfactum decerno.

33. Isti etenim, quos passim compertum, proh nefas! habeo, monachis tantum præesse, non autem monachi affectant, certifico, esse; et ideo eos fugiendos potius quam sequendos autumo fore, nedum eorum exemplo consultum sit vivere, quos constat tam noxia, tam innumera, tam gravia, tam immania deseprotulisse. Opportunum sane censeo narravisse quid (343) homo anxietati contigerit mæ. Lauduni namque cum essem nativitatis Domini die, rogavit me abbas, ut in festivitate sancti Stephani in capitulo sororum venirem, et (ut verbis ipsius loquar) eis aliquid boni dicerem. Annui, et post consuetam lectionem, petita et accepta benedictione dixi: « Rogatus aliquid boni vestræ dicere charitati, non inve-

(343) *Homo* adverbium, id est hoc anno. Cum autem hoc, quod subdit factum, Lauduni contigerit post annum 968, ut in vita probavimus § 20, hæc narratio libro quinto posterius addita cognoscitur.

(344) *Tum temporis* (quo scilicet præmissum factum contigit) cum Ratherius jam episcopatum Ve-

nio aliud, nisi qualecunque sit quod ista nocte mihi contigerit, vestræ referam dominationi. Sollicitatus nimium heri pro recipienda provisione abbatie sancti Amandi, cum ad nocturnale officium vigilando, ut, proh nefas! sæpe somnians, starem, dum lector, ad eum pervenisset tractatus beati Hieronymi locum, ubi Dominus in Evangelio quibusdam præfatis prosequitur dicens: *Venient hæc omnia super generationem istam* (Mat. h. xxiii, 26), et ego explanatione ejusdem jam fati doctoris hoc ita intellexissem, quod qui hodie fratrem suum, hoc est Christianum aliquem, injuste interficit, tanto majorem noxam sibi contrahit **167** ab his, qui ab Abel justo usque ad sanguinem Zachariæ filii Barachiæ aliquos occiderunt, quanto et illam [scilicet noxam] omnem pro consortio generationis utique habet, et suam insuper, quam imitatione commisit ipsorum, Cumque me hoc nimium terruisset, ut sæpe contingit, ex aliis alia colligens, et quod de homicidio eundem fuerat sentire, et de cæteris criminibus ratio evidens postularet valere, cæpi intra me dicere: Tunc ergo debes abbas cum hujusmodi conscientia fieri? Monachus primum efficere. » Nam de præsulatu (344) tum temporis exciderat, nisi quod et hunc indigne subierant multi. Igitur quia ab illo quo libri hujus clausula fieri debuit longe digressi sumus loco, anchoram nostram in isto figamus modo, ut paulisper recreatus prorata, vires citius expeditiusque resumam. Hujus itaque nostri scilicet textus sermonis in laudem desinat sanctæ Trinitatis. Tibi laus, tibi gloria, tibi gratiarum actio, o beata Trinitas. Miserere miserere, miserere, licet indignissimo, de te tamen indecenter loquendi trepido, cujus nomen non ignoras, mihi.

ronensem abdicasset, de præsulatu nihil cogitabat: multos vero eamdem dignitatem indigne subiisse tradit, ut notavit etiam Atto Vercellensis episcopus in opere *De pressuris Ecclesiæ*. part. II Spicilegii, novissimæ editionis pag. 421.

INCIPIT LIBER SEXTUS.

1. Usuale est nautis non minus piratas quam procellas, plus vero nonnunquam ipsius vicinia portus, quam ipsum formidare pelagus, dum (345) dromo sæpe præter granditatem onustus, improvise illiditur syrtibus, spesque tota laboris cum ipsis deperit laborantibus, amicis e vicino spectantibus; quod ne et nobis contingat, (346) exsurgens precamur: Salva nos ne pereamus (Matth. vii, 25), te enim sine, nil altum mens inchoat, nedum perficiat [f., perficit] sextus hic, gubernatrix Dealitas summa, dum de te nobis præsumptibus sulcari nititur sinus, portum jam respiciens quo tendimus. **168** Ut jam itaque ordinibus sacris breviter tactis, veniamus ad homi-

(345) *Dromo*: Navis longior et velox a Græco δρόμος, *cursor*, quippe quæ summa celeritate super aquas decurrit. Vide Cangium, v. *Dromones*. Dein magis placeret scribere *propter gravitatem*, ita ut constructio sit: *Dum dromo onustus sæpe illiditur improvise syrtibus propter gravitatem*, qua scilicet depressior

num discretos effectus, eosdem quoque alloquentes, quo possumus succinctius. Justus es? Suggesto, dissimula, imo cogita te non esse [subaudi justum], ut possis veraciter esse. Peccator es? Contende quantum vales non esse [subaudi peccatorem], recognoscens te veraciter esse. Hoc enim pacto, Deo adjuvante, poteris aliquando non esse. Justus es? Vide ne corruas. Peccator es? Conare ut surgas. Justus es? Teneat te casus angeli ad cautelam. Peccator es? Animet te ascensus hominis ad pœnitentiam. Nec tu itaque prior de propria actione confidas, nec iste de Dei misericordia desperet, quia si scitur hodie quales sitis, cras uterque quid futuri sitis, omnino nescitur. Mutabiles enim tam tenebras quam in syrtibus offendit. Forte vero *propter granditatem* innuit onustum supra id, quod ipsius dromonis granditas ferret.

(346) Construe: *Exsurgens; et jam respiciens pro exsurgentes, et jam respicientes portum quo tendimus, precamur, salva nos ne pereamus; sine te enim nil*

lucem cordis esse, et lapsus tantum (247,) et erectio quotidie monstrat lapsorum. Unde, et quibusdam, cum et alibi dixerit : *Qui stat videat ne cadat* (I Cor. x, 12, dicit Apostolus : *Fuistis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino* (Ephes. v, 8.) Peccator es? Audi unde gaudeas : *Gaudium est in cælo super uno peccatore pœnitentiam agente, quam supra monaginta novem justis, qui non indigent pœnitentia* (Luc. xv, 10.) Justus es? Audi quid caveas : *Videbam Satatam sicut fulgur de cælo cadentem* (Luc. x, 13.)

2. Cæterum nec justus adeo, nec peccator adeo : medius quidam inter hæc duo te delectat locus? Time, rogo, ipsum valde teporem, ne ab ipso rursus labaris ad frigus. Nam sicut a tepore ad calorem, ita sæpenumero ab eodem declinatur, teste Gregorio, ad frigus. Audi denique quid angelo dicatur Laodicæ : *Utinam calidus esses aut frigidus ; nunc autem quia tepidus es incipiam te evomere ex ore meo* (Apoc. iii, 16.) Væ autem qui ex ore irrecuperabiliter evomitur Dei. Quo contra Psalmista de sanctis : *Ibunt, inquit, de virtute in virtutem* (Psal. lxxxiii, 88) ; quia videlicet, ut Leo beatus ait, scientes arbores se esse in Ecclesiæ viridiario plantatas Dominico, non solum cavent ne deficiant in pejus, etiam dant magnopere studium ut proficiant in melius. Cum autem pulcherrima cujusdam nostrorum, quia mitissima, habeatur sententia dicentis, non futurum extra misericordiam, qui vel partem bonorum operum fuerit assecutus, non minus tamen receptissima alterius, quia verissima, est retinenda definitio dicentis : *Qui non proficit, deficit, et qui nihil acquirit, non nihil perdit*, Cui assentiens nec inferior alter, *Omnis*, ait *defectus ad nihilum tendit*. His itaque ita connexis, timendum ne dum non inhiis profectui, succumbas defectui, devenias 169 nihili, Sunt autem quidam, teste Gregorio, a quorum liberari satage consortio, qui ut fruuntur sæculo, dispensatorie serviunt Deo. Sunt contra alii, quorum in numero stude inveniri, qui ut fruuntur Deo transitorie serviunt mundo. Hunc autem medium esse justitiæ locum æstimo. Quod si omnino te erigere non vales (ut non vales) ad supremum illum Deo placendū ordinem ullomodo, saltem vel ad istum te humiliter firmissimeque teneas medium postulo, ne quando scilicet ruas ad illum infimum (348) ordine devio ; neque enim ideo debes fieri perditus, quia non vales esse perfectus, nec ideo pessimus, quia non potes existere optimus. Ipsa denique humilitas, qua de te vilia æstimas, si sit vera, et non potius segnitia, de quandoque erigere valebit ad sublimia, teste voce Dominica (Math. xxiii, 12).

3. Ne vero, dum hæc mitius tecum ago, me tibi suadere putes, vel etiam forsitan concedere, ut ab aliquibus dum abstines, alicui deservias quasi cum venia vitio, cum, docente Apostolo,

altum mens inchoat, nedum perficit, dum sextus hic sinus (id est hic sextus liber) *nititur sulcari a nobis præsumptibus de te, Dealitas summa gubernatrix.*

(347) Mendum aliquod latet in voce tantum. Ex

A noverim quia modicum fermentum totam massam corrumpit (I Cor. v, 6-) Audi dictum a Jacobo, *Quicumque totam legem observaverit, offendet autem in uno, erit reus* (Jac. ii, 10.) Legem autem hanc utrum Evangelii aut Veteris Testamenti, an simul utramque dicat, studiosis relinquimus disquirere, cum et interrogata in duobus præceptis totam Veritas ipsa legem et prophetas dixerit pendere (Math. xxii, 40.) et Apostolus plenitudinem legis dilectionem dixerit : Si quis unum mandatum custodiat, aliud prævericetur, non ei prodest. Custodit se aliquis ab avaritia, non custodit ad adulterio? Utique in uno convictus, damnatur etiam sæculi legibus ; nec prodest ei alterius criminis abstinentia, qui in altero fuerit deprehensus. Hoc sensu cum terribile sit valde quod protulit, sed tamen super hanc eandem Apostoli sententiam Hieronymum jam consuluerit ; nec incognitum nobis, legem totam intelligere decem illa generalia præcepta, unde omnium specialitas velut e quodam rivo fidibus decachordi distincta derivatur : quæ [scilicet decem præcepta] cum insolubiliter a duobus illis maximis et primis deducta, decem faciant rivos, septem videlicet ad dilectionem proximi, tres pertinentes ad dilectionem Dei, ita suam servant unde emerterant naturam, ut unum sine altero, sicut nec caput, ita nec amplecti veraciter respuique valeant membra. Nam sicut Deum non diligere probatur, qui proximum non diligit, Joanne dicente : *Si quis dixerit quoniam diligo Deum, et fratrem suum odit, mendax est* (I Joan. iii, 9) ; et non tam proximum, quam etiam inimicum, Domino dicente : *Diligite inimicos vestros, bene fucite his qui oderunt vos, ut sitis filii Patris vestri qui in cælis est* (Math. v, 44) ; nulla autem evidentior redamatio quam patris ad filium, filii ad patrem, quem non amare convincitur, 170 qui ejus spernit jussionem : ita illa tria, quæ a primo deducuntur, nullus qui illud veraciter observat potest prævaricari. Nemo enim diligens Deum alium colit præter eum, neque accipit nomen ejus in vanum, nec aliquid facit boni nisi propter verum Sabbatum, hoc est requiem sempiternam. Et sicut proximum non diligere comprobatur qui Deum non diligit, nam nec seipsum diligit, Psalmista dicente : *Qui autem diligit iniquitatem, odit animam suam* (Psal. x, 5) ; ita qui illum diligit veraciter, cætera ex hoc deducta non negligit. Nam et honorat parentes, nec mæchatur, nec occidit, nec furatur nec falsum testimonium dicit, nec concupiscit uxorem proximi sui, nec rem aliquam ejus. Qui vero aliquid horum prævaricatus fuerit, omnium reus ideo tenetur, quia in ipsum excessisse fonsensu legendum est sanctorum, seu justorum, vel aliquid simile.

(348) Vulg., infirmum, male.

tam, unde cuncta procedunt, videtur, cum neutrum horum quæ sunt prohibita agere proximum veraciter diligens (349) possit; *Dilectio enim proximi malum non operatur* (Rom. xii, 10.) Hæc cuncta diximus ideo, ut si saltem illum medium bonitatis locum vis obtinere, omni capitali vitio studeas care: e.

4. Capitalia vero ea noveris esse, quæ (350) decachordum tabulis lapideis prohibet scriptum. Et ut eodem sensu ea dinumeremus, quæ jam sunt a beato Augustino digesta, sciendum est primo quia idolorum est perfidia, a qua te prohibet, cum dicit: *Deus tuus, Deus unus est* (Marc. xii, 29.) Hanc sequitur error hæreseos, et diversarum superstitionum, præcantationes videlicet, et quæ vulgo dicuntur facturæ (351,) ut illa quæ vanitates et insanix falsæ dicuntur a Psalmista (*Psal. xxxix, 5*); ipsa quoque quæ Apostolus terribiliter enumerat dicens: *Dies observatis et menses et annos, timeo ne sine causa laboraverim in vobis* (Gal. iv, 10), et his similia, a quibus omnibus compe-
 sceris, cum audis: *Non assumes nomen Dei tui in vanum* (Exod. xx, 7.) Perjuria quoque et in hoc mihi videntur prohibita. Hinc superbia, elatio, et inanis gloria, vel amor sæculi, pro quo maxime in omnibus negotiis laboratur ab his qui Deum non diligunt, a quibus retraheris, cum Sabbatum servare juberis, id est ut declinans a malo et faciens bonum (*Psal. xxxvi, 27*.) vaces a peccato, et servias Deo; omnia autem humiliter, non superbe, propter remunerationem æternam, non propter inanem sæculi gloriam. Hæ tres præceptorum distinctiones, malorumque prohibitiones. Ad amorem vero proximi pertinent hæc: *Honora patrem et matrem* (Exod. xx 12,) ubi præter carnalem genitorem etiam Dei Patris et Ecclesix matris præpositorumque Ecclesix honor specialius tibi indicitur. *Non machaberis* (*Ibid.*, 14,) in quo compe-
 sceris ab omni libidine. *Non occides* (*Ibid.*, 13,) in quo prohiberis ab omnimoda crudelitate. *Non furtum facies* (*Ibid.*, 15,) in quo restringeris ab avaritia et rapacitate. *Non falsum testimonium dices* (*Ibid.*, 16,) in quo prohiberis a falsitate, perjurio, detractatione [*f. detractatione.*] *Non concupisces uxorem proximi tui* (*Ibid.* 17,) in quo revocaris etiam ab **171** adulterina cogitatione. Hæc si jllibate custodieris tecum, te exemplo Domini (352) juveni se hæc observasse dicenti, ut ad majora subveharis, possum commonere (Marc. x, 20.) Si

(349) In iisdem vulgatis *dum et proximum*. Voces *dum et* sensum turbantes delevimus, nisi forte legeret malis *dum est*. Construe vero: *cum diligens veraciter proximum, non possit agere aliquid horum, quæ sunt prohibita: dilectio enim, etc.*

(350) *Decachordum scriptum tabulis lapideis* est Decalogus, seu decem præcepta Decalogi.

(351) *Factura* idem est ac veneficium, ex quo Italicæ vocis *fattura* originem et antiquitatem agnoscimus.

(352) Hic desideratur *respondentis*, aut *præcipientis*, vel aliquid simile. Construe: *exemplo Domini respondentis juveni dicenti, se observasse hæc; pos-*

A autem in aliquo horum te prævaricatore deprehendero, non te accendo ad meliora, (corrigeremoneo iniqua, nec ut scandas dico de virtute in virtutem) sed ut convertaris a malitia ad bonitatem. Nam non est iste locus ut putabas bonitatis medius, imo est nullus. Qui enim nec Deum nec proximum diligere (352), contra hæc decem præcepta excadendo in aliquo, etiamsi quædam illorum videaris implese, probaris; quam bonitatem habere te putas, antequam ea scilicet, quæ minus fecisse te agnoveris, corrigas? Cum autem vel usus bonitatis, vel satisfactione emendationis his te vitiis, quæ hæc decem prohibent, purgatum; his te virtutibus, quas (354) monent, id est dilectione Dei et proximi, fide et spe agnovero ornatum; te locum credo subiisse medium, et ut ad superiora eveharis, omnia scilicet vendendo et dando pauperibus, Christumque sequendo, moneo: aut certe, ut firmiter te saltem in his teneas, suggero; quia solis his te non solum salvandum, etiam remunerandum scio, Psalmista dicente: *Imperfectum meum viderunt oculi tui, et in libro tuo omnia scribentur* (*Psal. cxxxviii, 16*), hoc est perfecta et imperfecta. Perfecta autem sunt, quæ, ut præmisimus, Dominus juveni offerebat, dicens: *Si vis perfectus esse, vade, vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in cælo, et veni, sequere me* (*Matth. xix, 21*). Imperfecta vero, quæ jam medium justitiæ locum describentes præmisimus, quibus etiam sæculares pervalde Deo placere credimus, perque (355) poenitentix dignos fructus misericordissimi judicis gratiam nos mereri, etiam post multimodum ipsius contemptum speramus, nuptialemque quam terrena læsione perdidimus vestem, etsi non cum corona, saltem cum venia, reconciliatos nos recepturos credimus; omnia vero hæc (356) ad reprimendam præsumptionem, et excitandam devotionem, non injiciendam cum sint prolata deperationem.

5. Sciendum etiam minima quæque persæpe multum valere, cum et largitate solummodo elemosynarum maxima conversis donentur peccata. Hoc agi tantummodo gratuita Dei constat gratia, quæ id quod miserando inspirat, miserando ut perficiatur adjuvat, miserando perfectum recipiens (357) coronat. Facit et hoc omnia delicta extinguens charitas, (nemo enim veraciter alicui miseretur, nisi Dei et ipsius amore [*subaudi miseretur,*] cui miseretur) cujus virtutis tanta est prærogativa,

sum commonere te, ut subveharis ad majora.

(353) Id est, *Qui enim probaris nec diligere Deum, nec proximum, excadendo in aliquo contra hæc decem præcepta, etiamsi videaris implese quædam illorum; quam bonitatem putas te habere, etc.*

(354) *Eulg.*, mendose quæ: et dein aut ad superiora, ubi pro aut legendum est ut vel aut ut.

(355) In iisdem vulgatis *per quem, male.*

(356) *Subaudi dicta sunt, nimirum ad reprimendam præsumptionem et excitandam devotionem, cum non sint prolata ad injiciendam deperationem.*

(357) *Perfectum recipiens, videlicet recipiens id quod perfectum est.*

ut etiam ejus imperfecta multum sint accepta, cum A et hac [hac scilicet charitate] carens virtus, etiamsi videatur esse aliqua, sit nulla (I Cor. XIII), teste voce apostolica. Nam 172 ut dicamus de ipsa qua in Deum credimus fide, si propter aliud credendo eum (358), quam propter illius nostræque animæ amorem colimus, nil utilitatis acquirimus. Sperare autem de eo quid aliud maxime præcipimur, nisi quod ejus amatu vel redamatu, visione et cognitione in æternum fruemur? Non mœchari autem, non occidere, non furtum facere, non falsum testimonium dicere, non concupiscere rem proximi, nec ejus uxorem desiderare, vel aliud, nisi [subaudi ab his absteineatnr] pro Dei fraternoque amore, quid putamus juvare? Quodlibet itaque bonum quam nimium, si propter charitatem facis, securus esto, cum fructu facis; si propter aliud facis, B ne erres, inaniter facis. A quo libet malo si charitatis amore compesceris, mercede non carebis. Si ob aliud agis, nec venia, nedum gratia, dignus haberi. Quisquis ergo medium locum justitiæ vis obtinere, hæc observa decem præcepta, et hoc propter duo illa, id est, dilectionem Dei et proximi. Quod si contingat ab his te forsitan elabi; quo citius potes, recurrens ad pietatem, quem amas, medici, et contemptum paulo minus amorem ipsum confitens, multumque deflexus, tuo stude loco restitui. Amat enim eos, a quibus quoque non amatur; nedum te despiciet, a quo quamlibet parum negligentius [id est aliquo modo] ex aliquo diligitur. Cum ergo tanto amico festina reconciliari, undeque cecideras restitui; quando quidem restitutos nonnullos C videse etiam ad potiora provectoros. Vera autem restitutio, ubi vera confessio; vera autem confessio, ubi vera conversio, ubi autem vera conversio, ibi vera curatio. Nam quid pertinet vulnus medico monstrare, si eo non vis eurari (359)? sæpius vero monstrata, nec curata plus tument vulnera, ita ut ipsos sui fetore a quibus videntur inficiant, frequenti tactu deteriorata.

6. Pœnitens itaque es, aut esse vis? Considera regulam pœnitendi in dictis expressam Baptistæ Domini! Facite, inquit, fructus dignos pœnitentiæ (Matth. III, 8); et paulo post: Qui habet duas tunicas, det non habenti (Luc. III, 11); cæteraque exsequens [id est prosequens] misericordiæ opera, docet perspicacissime curam aliorum necessitatibus [supple eum] misericorditer debere impendere, qui ut misericordiam consequatur a Domino, culpas insequendo pœnitentiæ dignum cupit fructum exhibere. Vestiat itaque necesse est nudum, qui amissum innocentiae vult recipere ornamentum. Pascat esurientem, qui mortiferam animæ desiderat evadere famem. Potet sitientem, qui vult evadere ægritudinem morum. Consoletur in carcere constitutum, qui inferni non vult subire

(358) Construe: Si credendo colimus eum propter aliud quam propter amorem illius et animæ nostræ, nil utilitatis acquirimus.

ergastulum. Confortet dolentem, qui æternum non videre desiderat dolorem. Recipiat hospitio peregrinum, qui vult a Domino recipi in æternum illud paradisi tabernaculum. 173 Redimat captivum, qui a diaboli laqueis cupit liberari. Per Christum solatietur in aliquibus necessitatibus constitutum, qui de necessitatibus diversarum vult liberari angustiarum. Sepeliat mortuum, qui perditionis æternæ cupit evadere lethum. Liberet constrictum pro debitis, qui liberari a suis cupit peccatis. Eripiat eos qui ducuntur ad mortem, qui vult inferni effugere carcerem. Vineat animum impatientem, qui vult diabolum superare bacchantem. Corripiat in misericordia negligentem, qui castigantem placere vult Deum Patrem.

7. Est autem præter hos alius misericordiæ promerendæ specialior tantopere modus, quanto ab ipso, Domino ore proprio institutus, hisque adjunctus, imo ordine, natura, atque utilitate ita prælatus: Dimittite, inquit, et dimittetur vobis, date et dabitur vobis (Luc. VI, 37); et: Nisi dimiseritis hominibus peccata eorum, nec Pater vester, qui in cælis est, dimittet vobis peccata vestra (Matth. VI, 15). Tertioque idem eodem replicans sensu: Cum statis, ait, ad orandum, dimittite si quid habetis adversus aliquem, ut et Pater vester, qui in cælis est, dimittat vobis peccata vestra (Marc. XI, 25). Quarto autem parabola, quæ et idem monstraret, præmissa (360): Sic et Pater meus cælestis faciet vobis, si non remiseritis unusquisque fratri suo de cordibus vestris (Matth. XVIII, 35), videlicet ne ore se quis æstimet Deum posse fallere, qui ipso videt in corde. Quinto vero: Si offers, inquit, munus tuum ad allare, et recordatus fueris quia frater tuus habet aliquid adversum te; relinque ibi murus tuum ante altare, et vade prius reconciliari fratri tuo, et tunc veniens offeres munus tuum (Matth. V, 23). Sed tu forsitan dicis: Abest longe quem læsi, nec possum eum audire. Dicit tibi angelus: Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonæ voluntatis (Luc. II, 14). Dicit et psalmus: In me sunt, Deus, vota tua, quæ reddam laudationes tibi (Psal. LV, 15). Dicit et Apostolus: Si fieri potest, et utcumque pacem in voluntate retine; ita enim et Dominus: Si tibi fuerit filius pacis, requiescet super illum pax vestra; sin autem, ad vos revertetur (Luc. X, 6), id est, non deerit a voluntate et renumeratione vestra, etiamsi ab illo non fuerit recepta. Dicit et Gregorius: Debemus itaque ad proximum quamvis longe positum longaque disjunctum mente ire, eique animum subdere, humilitate illum ac benevolentia placare. Sexto demum Dominus: in qua, inquit, mensura mensi fueritis, remetietur vobis (Matth. VII, 2). Septimo 174 dicens de adultera: Qui sine peccato est vestrum, ait, primus in illam lapidem mittat (Joan. VIII, 7), hoc est, feriat alterius sine misericordia admissum, qui in se nullum habet

(359) Vulg., carere. Ex præmissis et subsequenti contextu, quo de curatione agitur, emendavimus.

(360) Vulg., promissa, male.

quo ferri possit peccatum. Hinc Seneca : *Vide, ait, si adhuc malus es, et similitibus parce : verum si esse desisti, cur aliis bonum emendationis abscondas, si tamen hujusce istic non dissonet persona ?* Octavo ; *Ejice primum trabem de oculo tuo, et tunc perspicies ut educas festucam de oculo fratris tui* (Matth. vii, 3) : festucam iram dicens subitam et levem ; trabem superbiam, odium et inimicitiae retentionem. Nono : *Medice, cura te ipsum* (Luc. iv, 23), id est, emenda prius in te iram vel odium et ita demum alterius insequendo cura peccatum ; exemplo videlicet cujusdam philosophi, qui cum ad iracundiam, ut jam in alio volumine (361) retulimus, concitaretur, eidem a quo incitabatur dixisse fertur : *Jam te percuterem, nisi iratus essem*. Quod si alicui fidelium contigisset dixisse, quid aliud ageret ? non [legendum videtur nonne] custodita propriae mentis sospitate, illius phrenesim haustu patientiae curaret ? Quid vero nobis trabem proprio in oculo ferentibus et de alterius [subaudi oculo] festucam avellere nitentibus, facto in hujusmodi gentilis idem, pro nefas ! clamaret (363) nisi quod jam dudum propheta : *Erubescere, inquit, Sidon, ait mare* (Isai. xxiii, 54) ; ac si ipso exemplo diceret : *Qua fronte Christianus quilibet cum trabe superbiae alterius de oculo festucam alicujus vitii conaretur demere. cum me academicus nec ipsam festucam irae oculo cordis velle videat gestare, dum de alterius tignum elationis studeo revellere ?* Decimo vero item Dominus : *Diligite, inquit, inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos, ut sitis filii Patris vestri, qui in caelis est, qui solem suum oriri facit super bonos et malos, et pluit super justos et injustos* (Luc. vi, 27). Facessat ergo omnis indigne poenitentium, imo Deum hac simulatione ad iracundiam provocantium, his divini oris praeter innumerabilia tonitruis percussa saltem dolositas ; aeternitiam (363) veniam se mereri nullo modo peccaminum, quandiu in corde aliquod phreneticum retinent odium.

8. Ad fructum autem dignum poenitentiae etiam hoc pertinet maxime, ut qui se illicita perpetrasset considerat, sese a licitis caute restringat ; ipsarum etiam rerum illecebris, quas sibi causam alicujus recognoscit fuisse criminis, corpus suum assuefacere ulterius caveat ; sciens a quodam veracissime dictum, quod et a nobis utinam non fuisset perspi-

(351) Hinc constat Ratherium aliud opus ante scripsisse, cui haec philosophi cujusdam sententia inserta fuit. Hoc tamen opus in desiderio est. Num vero idem illud sit, quo quibusdam Mediolanensium quaestionibus ante episcopatum Veronensem responderat, an vero diversum, ignoratur. Eadem porro ejusdem philosophi sententiam recitat etiam Atto Vercellensis episcopus in opere *De pressuris Ecclesiae* part. 1, his verbis : *Ait enim Terentianus philosophus ad villicum suum : Ob te infelicem, quem afflicterem, nisi iratus essem.*

(362) Legebatur clamavit, non quod, mendose. Correctionem in textum inductam sensus effrazitat. Construe : *Quid vero idem gentilis ! pro nefas, clamaret nobis ferentibus trabem in oculo proprio, et nitentibus avellere festucam de oculo alterius, quia,*

acacissime, heu dolor ! experimento nuper probatum ; quia aliud est exhausta pestis, aliud consopita. Furens enim adversarius, a corde se docens expulsum alicujus, propulsionis suae vindicare nitens injuriam, praeter alia mille nocendi ingenia, illum maxime, quo admitti solebat, observat introitum, cui nisi virilis cum Dei auxilio adhibita fuerit custodia, (exemplo necis Isboseth, cujus dormiente ostiaria improvise contigit interitus (II Reg. iv, 5), cum ininguine, ablatis etiam spicis (364) quod purgabatur frumenti, a latrunculis fuerit percussus) pleurumque irruere tanto solet saevius, quanto inopinatus, juxta hoc quod ait Dominus : *Cum immundus spiritus exierit ab homine, ambulat per loca inaquosa quaerens requiem, et non inveniens, dicit : Revertar in domum meam unde exivi, et veniens domum, etc., Tunc vadit et assumit septem alios spiritus secum nequiores se, et ingressi habitant ibi, et fiunt novissima hominis illius pejora prioribus* (Luc. xi, 24). Ecce quod malum de negligentia, desidia, vel torpore generatur. Unde et Psalmista, dum neecessitates carnaliter populi describeret, casus moraliter nostros ostendebat, dicens : *Omnem escam abominati est anima eorum, et appropinquaverunt usque ad portas mortis* (Psal. cvi, 18). Escae autem animarum, oratio, psalmodia, jejunia, elemosynae, et continuae sunt lectiones : quae qui abominatur, nisi ei contingat quod sequitur, id est, ut clamet ad Dominum dum tribulatur (Ibid., 19), ut et necessitatibus [f., e necessitatibus] suis liberetur, aeternae sine dubio mortis, teste Gregorio, periculum incurrere creditur : desperatur enim ejus etiam temporaliter vita, qui carnalia respuit alimenta.

9. Sed ut meipsum in hoc quod coepi traham in exemplum, cum paulo resolutius quam competeret nudius tertius me agerem, sensi, pro nefas ! in parvissima (ut mihi videbatur, non ut erat) occasione, quam me titillans amara illa voluptatum suavitas, etiam in carcere positum, dolore confectum, pupugerit, longe quidem quam solebat mitius, sed rursus longe aliter atque putaveram : ita ut in hoc saltem cognoscere potuerim, non mollem, sed omnimodis fortem, non muliebrem, sed virilem cordis januis me debuisset custodiam adhibere. Quod, o bone Jesu, pie, caelestis ac sapientissime, istic poni decuit medice, non ut tibi revelem, qui omnia nosti antequam

inquam, clamaret nobis in facto hujusmodi, nisi quod jam dudum clamavit propheta inquitens : Erubescere Sidon, ait mare : ac si ipso exemplo diceret : Qua fronte Christianus quilibet cum trabe superbiae conaretur demere de oculo alterius festucam vitii alicujus, cum academicus videat me nec velle gestare ipsam festucam irae oculo cordis, dum studeo revellere tignum elationis de oculo alterius ?

(364) Vulg., aeternitiam, mendose. Sensus correctionem suppeditavit. Construe vero : *Facessat ergo omnis dolositas percussa bis saltem divini oris tonitruis praeter alia innumerabilia ; omnis, inquam, dolositas indigne poenitentium, imo hac simulatione provocantium Deum ad iracundiam ; aeternitiam jam se nullo modo mereri veniam peccaminum, quandiu, etc.*

(364) Id est spicis frumenti, quod purgabatur.

fant, sed ut (365) (præter id quod potissimum est flagitandum, id est, dum ego illud describo ut deleas, dum ego adversum me confiteor, tu cum innumerabilibus et gravioribus deleas) etiam lectoris in isto provideam, videlicet ut causam juste quam patior animadversionis tuæ perpendant, 176 quo tuam in hoc justitiam glorificent : considerantes quam reus in tuo conspectu parebam, cum me (366) illud nec esse omnimodis cæcus perpenderem : cum et nunc percussus, prostratus, oculisque parumper apertis, teque ex aliquantulo (367), ut mihi videtur (a te autem, utrum sciam, veraciter scitur) sciens, et me non tam emendare quam corrigere cum tui adjutorio, ut te videre merear, volens, dominis quoque crudelissimis, qui me dum a te fugerem receperunt, terga ad te refugiendo dare deliberans, nexu adhuc insolitæ consuetudinis et maculis reateus pernoxie frequentationis, tam miserrime ictu diabolico terebratus, jaculisque peccati percussus confodior. Rursum quam miser eram, perpendant, a te penitus aversus, qui tam inutilis adhuc pareo ad te quasi conversus : quam impius cum me ipse crudeliter interficerem, qui tam iniquus, cum me a te refici misericoorder postulem; quid superba caro in prosperitate egerit, quæ adhuc in tam maxima adversitate superbit : quid petulcus moliebatur animus, cum quædam illi pro voto arridebant, cum adhuc evanescat, cum universa ei repugnant; simul ut mei jactura sibi cautelæ capiant commoda: (felix (368) enim alterius cujus sunt documenta flagella) proque memet miserrimo tuam eo obnixius postulent clementiam, quo numerosiorem agnoverint culpam, abundantiores intellexerint et intercessionis indigentiam.

40. Verum ut ad te cum quo mihi erat sermo redeam, suggero ut dum agis pœnitentiam, ipsam quoque non solum a malis, etiam a bonis temperes linguam, Psalmista docente te, dum dicit de se : *Cum consisteret peccator adversum me, obmutui, et humiliatus sum, et silui a bonis (Psal. xxxviii, 2)*; qui tamen præmiserat : *Posui ori meo custodiam*. Aliud enim est custodiri, ut rationabiliter dum utilitas exposcit, proferatur; aliud penitus obturari, ne ullatenus proferatur. Unde et in alio psalmo precatur dicens : *Pone, Domine, custodiam ori meo, et ostium circumstandiæ labiis meis. (Psal. cxi, 3)*. Ostium vero et aperitur et clauditur. Peccatoris vero nomine diabolus hic expressum intellige, qui

(365) Voces *sed ut* jungendæ sunt cum illis etiam lectoris in isto opere provideam.

(366) *Me illud nec esse idem est ac me nec reum esse.*

(367) Construe : *Teque ex aliquantulo, id est aliquo modo, ut mihi videtur, sciens (utrum autem veraciter sciam, scitur a te) et cum tui adjutorio volens me non tam emendare, quam corrigere, ut merear videre te, deliberans quoque refugiendo ad te dare terga dominis crudelissimis, qui receperant me, dum fugerem a te, adhuc retentus nexu insolitæ consuetudinis et maculis pernoxie frequentationis, terebratus tum miserrime ictu diabolico, et percussus jaculis pec-*

tationis vel pœnitentiæ tempore, ut jam dictum est, contra nos maxime probatur consistere. Nam et illum, qui uxorem patris violaverat, tradi Apostolus Satanae præcipit in interitum carnis, ut Spiritus salvus sit in die Domini (I Cor. v, 5). Tradi autem Satanae dicitur, ad conflictum, non ad dominatum; ad certamen, non ad servitum; ad carnis interitum, non ad animæ detrimentum; videlicet ut dum illo cum adversario jejuniis, vigiliis, cæterisque corporis cruciatibus pugnante caro 177 interiret, spiritus, hoste devicto, salvus in die Domini fieret. Unde et alibi quædam sæcularia in exemplum proferens idem ait : *Omnis autem, qui in agone contendit, ab omnibus se abstinere (I Cor. ix, 25)*. Et verissime. Nam in scammate (369) luctaturis quorundam abstinentia indicebatur, ita ut etiam cibis eis agonisticus daretur, id est, levior, qui corpus reficiendo roboraret. non gravando elideret; et quia luxuria quoque nimium debilitat corpus, laminas plumbi renibus circumponebant propter pollutionem nocturnam : quæ omnia cum propter corruptibile brævium illi facerent carnaliter adipiscendum, nos spiritualiter agere in hoc longe dissimili potius debemus conflictu, ut et carnem spiritui subjiciamus, et diabolus prosternamus, et brævium sempiternum pro victoria capiamus. Quamvis et alio congruentius modo possit intelligi quod dictum est : *Tradere hujusmodi Satanae (I Cor. v, 5)*. Satanas quippe adversarius vel contrarius interpretatur per, quod contrarietatis nomen significatur traditum peccatorem contrariis anterioris vitæ consuetudinibus : verbi gratia, ut qui ante deliciis, nunc utatur amaritudinibus, et quidquid aversum vel contrarium est voluptatibus, exerceat pœnitentiæ diebus, tu intereunte hujusmodi contrarietate per afflictionem carnis (370) spiritus in die Domini salvus mereatur existere.

41. Sciendum autem alium modum esse pœnitentiæ, quo judicio totius Ecclesiæ quis certo tempore [subaudi pœnitentiam agit], alium quo nostra sponte pœnitemus omni tempore : Istud nulla stringitur lege, nisi prout quisque sibi velit indicere tantum, ut pro modo ægritudinis medicinam sibi noverit adhibere salutis. Illud vero ea stringitur conditione, ut nil laxius sibi possit ab eo quod præceptum est agere, nisi ipsius, a quo ligatus est, leviget auctoritate, aut forte ipsius industria hoc eum ligaverit moderamine, ut si ipse defuerit, ab alio sibi absolutionem liceat postulare (371). Pœnitentiam

cati confodior.

(368) Id est : *felix ergo ille, cujus documenta sunt flagella alterius,*

(369) *Scamma* est arenæ spatium luctaturis designatum, ultra quod progredi non licet. Cælius Aurelianus lib. ii, cap. 1 : *In arena spatium, quod appellat scamma. Mox quorundam, id est quarundam rerum, abstinentia.*

(370) In vulg., *carnei*, male.

(371) Non de absolutiōe sacramentali loquitur, sed de ea, qua impositam pœnitentiam pro fervore ipsius pœnitentiæ, aliisque justis de causis laxari posse sacri canones tradunt. Id ab eo tantum erat

vero nec iste nec ille digne agere convincitur, si dum unum quodlibet vitium sese macerando insequitur, aliud simile, aut forsitan gravius, aut certe plura alia committere non veretur. Nam sunt nonnulli, qui pro commisso pœnitentes homicidio, aliud meditantur homicidium. Sunt etiam, qui cum homicidium pœnitent, adulterium perpetrare non abhorrent. Quid istis evenit, nisi quod dicitur: *Væ peccatori terram ingredienti duabus viis? (Eccli. II, 19.)* Duabus viis quippe terram ingredi nititur, qui unum insequendo vitium, viam salutis quærere videtur; cætera vero exsequendo, viam mortis incedere comprobatur; cum apertissime Jacobus dicat apostolus: *Qui in uno offenderit, erit omnium reus (Jac. II, 10)*. Hoc enim quod de homicidio et adulterio exprimi gratia dixi; de cæteris unusquisque noverit debere intelligi.

178 12. Notandum interea quales impios Dominus suscipiat conversos; ait enim: *Si averterit se impius ab impietate sua, et egerit pœnitentiam ab omnibus peccatis suis quæ operatus est, et custodierit omnia præcepta mea, et fecerit iudicium et justitiam, vita vivet, et non morietur (Ezech. XVIII, 27)*. Si, inquit, egerit pœnitentiam ab omnibus peccatis, et custodierit omnia præcepta mea, necti te putes aliquod pœnitendo delere posse peccatum, si contemptor Domini fueris præceptorum. Omnia ergo crimina necesse est derelinquat, et universa præcepta Dei custodiat, qui indulgentiam consequi desiderat, Cave igitur, omnis quicumque es, qui pœnitentiam desideras agere, ne duplici corde illud certamen velis adire; ne forte dum Deum te posse cogitas fallere, non quidem fallere, sed eum potius videaris irritare, quem oportuerat humillimo et purissima satisfactione placere.

13. Sed ad hoc quis idoneus. cum nemo aliquid possit suis viribus? Unde quotidie clama, imo incessanter, etiam tacendo et aliud quodlibet agendo desiderans postula: *Cor mundum crea in me, Deus (Ps. I, 12)*. Quod si nitenti tibi ipsa prava consuetudine exui difficilis occurrit effectus, ne rogo ideo deficias. Naturalis enim iste est omnium conatum usus. Magnus enim lapis difficile evehitur ad summa, cito ruit ad infima; nec a primordio quis potest esse perfectus teste enim Augustino, difficile est ut sic homo mutetur, ut non habeat unde reprehendatur. Tunc tene te ad Christum, clama: *Trahe me post te (Cant. I, 4)*; et: *Educ de carcere animam meam. (Ps. cxli. 8)*. Et ne tuis innitaris viribus, audi eundem Augustinum: *Pugna contra concupiscentias, Deo desistente, si potes; laborare potes, vincere non potes*. Unde Psalmista: *Si sumpsero pennas meas diluculo, et habitavero in extremis maris, et enim illuc manus tua deducet me, et tenebit me dextera tua. (Ps. cxxxviii, faciendum, qui pœnitentiam imposuerat, nisi forte ea moderatione illum imposuisset, ut ipso deficiente, ab alio absolutionem, seu mitigationem ejusmodi liceret postulare.*

(372) Voces *peccata maxima* cum in codice traditæ fuissent post sequentia, *Lauda custodientem te,*

9), ac si dicat: *Quantumvis nitar, quantumvis laborem, quovis mentis acicevolem, quovis proficiendo conscendam, cum ipsis pennis me scio casurum, nisi dextera tua solitum præstet auxilium. De ipso vero auxilio quantum præsumat, alibi ita demonstrat: Promitto vobis, filioli, et certus sum, quia si quis ex corde pœnituerit, et ad vomitum peccati reversus non fuerit, salvus erit: tantum est fide [f., ut fide] non dubitet, ne delectationes repetat.*

14. Inter hæc igitur, subruente tentatione subita, si aut in cogitatione, aut in verbo, aut denique in facto te improvise contingat labi; ne desperes, ne deseras incœptum, ne bene agendi in aliquo interrumpas cursum; repara redivivum certamen, resume conflictum, reaccende audaciam, vindica injuriam. Solet dux cum militem plus diligere, qui frequentibus ictibus confossus, rursus adversarium revocato certamine impetit, quam eum qui aut nunquam [subaudi impetit], aut **179** terga dedit, nil virtutis inimicum expugnando monstravit. Audi etiam super hoc Scripturæ sanctæ consilium: *Si spiritus, inquit, potestatem habentis super te ascenderit, locum tuum ne dimiseris, quia curatio cessare faciet (372) peccata maxima (Eccli. x, 4)*.

15. Sanus es? Lauda custodientem te Dei misericordiam. Infirmus es? Lauda flagellantem pii Patris justitiam. *Bonum est, inquit Psalmus, confiteri Domino, et psallere nomini tuo, Altissime. Quomodo? Ad annuntiandum mane misericordiam tuam, et veritatem tuam per noctem (Ps. ix, 5), mane prosperitatem, noctem significans adversitatem, ac si dixisset: In prosperitate misericordiam, in adversitate bonum est annuntiare tuam laudando justitiam. Sanus es? Audi a quo contineris: Custodit Dominus omnia ossa eorum (Psal. xxxiii, 21). Infirmus? Audi unde consolers: *Multæ, inquit, tribulationes justorum (Ibid. 20), etc.; et: Non sunt condignæ passionem hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis (Rom. viii, 18)*. Infirmus es? Audi, ne impatienter doleas: *Quem enim diligit Dominus, corripit (Prov. iii, 12)*. Sanus es? Audi, ne insolenter exsultes: *Quod si extra disciplinam estis, cujus participes facti sunt omnes; ergo adulleri et non filii estis (Hebr. xii, 8)*. Sanus es? Time ne tibi dicatur: *Fili, recordare quia recepisti bona in vita tua (Luc. xvi, 25)*. Infirmus es? Opta ut de te dicatur: *Et Lazarus similiter mala. Amplectere tu, nunc vero hic consolatur. Time tu, tu vero cruciaris. Verumtamen ne te solum ipsa infirmitas, aut istum sanitas reddat ingratum, noveritis quia quibusdam infirmitas, aut quolibet flagella aut ad profectum, aut ad probationem, aut ad solam gloriam Dei sunt: quibusdam autem aut ad correctionem, aut ad initium malorum, videlicet ut dum hic flagellantur, nec corriguntur, hic ut sensum aliquem ibidem redderent, editores intra uncas adjecerunt duo alia verba sic: *Lauda custodientem te, peccata maxima (vita per) Dei misericordiam. Illis autem vocibus huc revocatis, ubi sane leguntur apud Ecclesiasten, nulla additione opus est, ac textus optime restitutus intelligetur.***

incipiant torqueri, ut in æternum crucientur. *Nulla enim flagella peccatoris* (Psal. xxxi, 10). Vide Pharaonem, considera Herodem. Et quibusdam sanitas, aut alia bona temporalia aut ad probationem, aut ad aliorum utilitatem, aut ad iudicium dantur: non nunquam vero ideo dantur: ut abundante viatico in præsentī liberius ad mēsurā bona tendatur; sive ut, dum purē quis ministrat aliena, quandoque perveniat ad sua; et dum cum Dei gloria ministrantur momentanea, gloriosus cum boni operis fructu perveniat ad æterna. Scriptum est enim: *Dedit eis regiones gentium* (Psal. civ, 44) etc. Tanto ergo minus vel affici ad hæc utraque debet quis vel extolli, quanto minus ad quid sint prærogata, in hoc valet difficile mundū perpendi.

16. Sapiens aut es, aut esse vis, aut forte diceris? Stultus secundum Apostolum in hoc sæculo efficere, ut sis sapiens (I Cor. iii, 18). Stultus es? *Inclina, secundum Salomonem, aurem prudentibus* (Prov. v 1), ne sis stultus. Sapiens es? Audi: *Non plus sapere quam oportet sapere* (Rom. xii, 13). Stultus es? Audi: *Qui autem ignorat ignorabitur* (I Cor. xiv, 38). Sapiens es? Audi: *Prudentiæ tuæ pone modum* (Prov. xxxiii, 4). Stultus es? Audi: *Usquequo, inquit, parvuli diligitis infantiam, et stulti ea quæ ubi sunt noxia cupient, et imprudentes odibunt scientiam?* (Prov. i, 22). Sapiens es? Audi: *Intellectus bonus omnibus facientibus eum* (Psal. cx, 10). Stultus es? Intellige: *Qui avertit aurem suam ne audiat legem, oratio ejus erit execrabilis* (Prov. xxviii, 9). Sapiens es? Cave quod dicit Apostolus: *Melius eis fuerat non cognoscere viam veritatis, quam post agnitionem retrorsum converti* (Hebr. x, 26). Stultus es? Vide quid dicat Dominus: *Qui est ex Deo, verba Dei audit; propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis* (Joan. vii, 47). Sapiens es? Evita prudentiam carnalem. Stultus? Sectare prudentiam spiritualem. Sapiens? Audi: *Ne sis sapiens opud teipsum*. Stultus? *Time Deum et recede a malo* (Prov. iii, 7). Sapiens? Agnosce ipsum tuum nescire. Stultus? Aude sapere, ne tentatio te subjuset, antequam metus. Sapiens? Audi: Sapiens eris, si te non esse credideris (Aug. de Ani. et ejus orig. l. iii, c. 1). Stultus? Non naturæ, negligentiam sapientia denegatur. Sapiens es? Audi: *Alliora te ne quæsieris*. Stultus? *Quæ præcepit Deus illa cogita semper* (Eccli. iii, 22). Audite eundem simul utrinque: Neuter excusatur, nec ille qui legit, nec ille qui legere noluit; plus deliquit qui negavit quod legit. Ille autem, qui cum potuit, noluit scire quod faceret, nequaquam evadet; quia dictum est in Job in cujusdam descriptione maledictionis, sive scilicet Judæorum crucifigentium, sive Judæ tradentis Dominum [repete dictum est] sive principali illi superbiæ, sive genera-

tionī communiter malorum (utrisque enim militat sensus): *Revelabunt cæli iniquitatem ejus, et terra adversum eum consurget, et manifestum erit peccatum illius in die furoris Domini* (Job. xx, 27), cum eis [id est cum peccato eorum], qui dixerint Domino Deo: *Recede a nobis, scientiam viarum tuarum nolumus* (Job. xxi, 14). Itemque: *Ducunt in bonis dies suos, et in puncto ad inferna descendunt*, et Sapientia satis idem terribiliter: *Vocavi, ait, et non venistis*, etc.; *ego quoque in interitu vestro ridebo* (Prov. i, 23), etc. Propheta etiam in Threnis deplorans: *Propterea, inquit, ductus est captivus populus meus, quia non habuit scientiam* (Isa. v, 13). Alius vero: *Omnis, ait, iniquitas ab ignorantia descendit*. Et illud: *Noluit, intelligere ut bene ageret* (Psal. xxxv, 4). Iterumque: *Nescierunt neque intellexerunt, in tenebris ambulant, movebuntur omnia fundamenta terræ* (Psal. lxxxix, 5). Dominus vero in Evangelio: *Qui est, ait, ex Deo, verba Dei audit* (Joan. viii, 47). Ne vero tu, neve ille alter ad qualemcunque sapientiam me putet vos invitare, præter ad illam quæ ex Deo est; et ab aliquaunque [subaudi sapientia], cum cautelam suadeo, compescere alteram, cum nulla sit alia; conabor quo citius expedire potero (373), tria sicut in corpore, ita et in animo esse genera incrementorum, verbum e verbo, sicut hic, id est, qui plura superius in 181 adminiculo, istius operis protulit, prosequens ipsum. « Est enim unum, inquit Augustinus, in corpore necessarium, quo naturalis conventientia impletur in membris; alterum superfluum, sicut interdum senis digitis nascuntur homines; tertium noxium, quod cum acciderit, tumor vocatur; etenim sic membra crescere dicuntur, revera enim locum occupant ampliorem, expugnata bona valetudine. Ita in animo quedam quasi naturalia incrementa sunt, cum [subaudi animus] honestis, et ad bene beateque vivendum accommodatis augeri dicuntur disciplinis. Cum vero ea discimus, quæ mirabilia quam utiliora sunt, quancumque nonnullis rebus plerumque opportuna, supervacanea tamen et de illo secundo genere numeranda sunt. Noxium vero illud genus est artium, quo anima sauciatur. » Istud ergo (ut hæc tria qualiter accipi debeant suppetam) pessimum genus sciendi omnimodis respuendum, secundum cavendum, primum est amplectendum: ipsa est enim vera sapientia, imo nulla alia, quæ nulla suadet nisi honesta; nulla docet nisi utilia; nulla præcipit nisi Deo acceptabilia.

17. Prudens es? Esto et simplex. Simplex es? Esto et prudens. Nec enim unum sine altero aliquid valet, ut esse virtus valeat. Nam prudentia sine simplicitate calliditas; simplicitas sine prudentia fatuitas est. Audi Dominum dicentem: *Estote prudentes sicut serpentes, et simplices sicut columbæ* (Matth. x,

(373) Construe: conabor, quo citius potero, expedire, id est explicare, tria sicut in corpore, ita et in animo esse genera incrementorum, conabor, inquam, expedire prosequens ipsum verbum e verbo, sicut hic protulit, id est hic qui plura superius in adminiculo

istius operis protulit, videlicet Augustinus. Quod paucis idem est ac dicere, conabor explicare et ostendere Augustini verbis, tria esse genera incrementorum sicut in corpore, ita et in animo.

15). Volo ergo te, ut de quodam (374) satis Gregorius ait lepide, scienter nescium et sapienter indotum. Lætus es? Utinam in Deo. Tristis es? Utinam esses pro incolatu tuo. Lætus es? Audi in quo gaudere debeas: *Gaudete in Domino semper (Ephes. iv, 4)*. Tristis es? Audi qualiter affici debeas: *Quæ enim, ait Apostolus, secundum Deum tristitia est, pœnitentiam in salutem stabilem operatur (II Cor. vii, 10)*. Dicit tibi psalmus: *Lætamini in Domino (Psal. xxxi, 11)*. Dicit et tibi Apostolus: *Omne gaudium existimat: fratres mei, cum in tentationes varias incideritis (Jac. i, 2)*. Audiatur (375) igitur lætus ne insolescat: *Væ vobis, qui ridetis, quia plorabitis et flebitis (Luc. vi, 21)*. Audiatur tristis ne amarescat: *Beati qui nunc fletis, quia ridebitis*. Lætus: *Gaudete quod nomina vestra scripta sunt in cælo (Luc. x, 20)*. Tristis: *Iterum autem videbo vos, et gaudebit cor vestrum, et gaudium vestrum nemo tollet a vobis (Joan. xvi, 22)*. Lætus: *Spe gaudentes (Rom. xii, 12)*. Tristis: *Quasi tristes, semper autem gaudentes (II Cor. vi, 10)*. Audiatur utique tristis: *Gaudete justi in Domino (Psal. lxxi, 4)*. Lætus: *Plange quasi virgo (Joel. i, 8)*. Tristis: *Gaude et lætare, filia Sion (Tren. iv, 21)*. Lætus: *Quantum exaltavit se, et in deliciis et lætitia fuit, tantum date ei luctum et planctum (Apoc. xviii, 7)*. Audiatur tristis: *Tristatur aliquis vestrum? Oret æquo animo et psallat (Jac. v, 13)*. Audiatur lætus: *Hilarem datorem diligit Deus (II Cor. ix, 7)*. Hæc itaque duo ita compegi, ut et tristis mororem æquanimitate, oratione, et crebris, si ad hoc idoneus est, psalmodiis mitigare contendat, ne in rancorem incidat; et lætus hilaritatem sui non alio [id est aliter] quam cum Dei gratia in operibus bonis Deo ostendere **182** humiliter satagat, ne offensam pro lætitia incurrat, et [supple ut] meritum pro beneficio præparet. Dictum est enim a quodam, ut credo, veracissime (hanc enim prærogativam sibi dicendi comparavit puritate, ut de ipsius testimonio nullus debeat dubitare): *Qui panem agenti tribuit tristis, et panem et meritum perdit*. Hinc et ille qui superius, id est Augustinus, sæpissime: *Si cum hilaritate, inquit, bonam facis, tecum facis; si autem cum tristitia, fit de te, non tu facis*. Cum itaque importunius temporale gaudium cordi subrepat, respondeat intus moderatus vigor animi dolens de cæcitate præsentis sæculi: *Quale miki gaudium erit qui in tenebris sedeo, et lumen cæli non video? (Tob. v, 12)*. Rursus dum sese tristitia intolerabiliter ingerit, erecta in arcem mentis constantia dicat: *Quis nos separabit a charitate Christi? tribulatio? an angustia? (Rom. viii, 35)*.

18. Cum igitur naturale quodammodo sit omnibus magis flere quam ridere, siquidem a fletu omnes videmus nascendo incipere; convincitur legem naturæ excedere, qui dissolutior in ridendo existens,

(374) Id est de S. Benedicto, de quo sane S. Gregorius lib. ii Dialog. initio scripsit: *Recessit igitur scienter nescius, et sapienter indoctus*.

(375) Vulg., *audi ait, et ne insolescas*. Correctio-

A raro, aut forsitan nunquam, nec pro desiderio cœlestium, nec pro jactura terrestrium, nec pro ipsa mortalitatis contemplatione, quæ propter ipsum inevitabilem occasum tot quotidie subjacet casibus, quot servit necessitatibus fletum aliquem corde proferre, aut oculis valet elicere. Quod enim aliquoties utilior quam lætitia sit tristitia, testatur qui dicit: *Cor stultorum ubi lætitia, et sapientium ubi tristitia (Eccl. vii, 5)*. Cui ille, qui superius, satis concinit laute: *Utilior, inquit, sæpe tristitia est, quæ comitem solet habere gravitatem*. Alius item: *Ipsa, inquit, nostro Deus gaudet lamento; unde dicitur: Ante ruinam exaltatum cor (Prov. xvi, 18)*; et illud quod tametsi (376) de futura perditione maxime, tamen et de præsentis potest intelligi eventurum varietate: *Risus dolore miscebitur, et extrema gaudii luctus occupat (Prov. xiv, 13)*. Quomodo ergo inter hæc utraque statum mentis debeat moderari, sapienter te docet qui dicit: *In die malorum ne immemor sis bonorum, et in die bonorum ne immemor sis malorum (Eccl. xi, 27)*. Hoc enim facto nec lætitia dissolutum, nec tristitia faciet desperatum: quod facundissime ille incomparabilis eloquii, supra qui paulo, ore depromit (377) aureo: *Si qua, inquit, est præsentis temporis lætitia, ita est agenda, ut nunquam amaritudo sequentis supplicii recedat a memoria*. His ita confectis, pensandum est cuique, unde in præsentis gaudere debeat, ne in futuro doleat; vel unde tristari, ne notam rancoris incurrat: nam et rident homines in præsentis et plorant; et quod rident sæpe plorandum est, et quod dolent gaudendum. C Ridet enim quis quod plorandum est, sicut de quibusdam dicitur: *Lætantur cum male fecerint, et exsultant in rebus pessimis (Prov. ii, 14)*. Item plorat aliquis, cum ei aliquid adversi contigerit; cum potius gaudendum esset illi, quia: *Quem diligit Dominus: corripit, flagellat autem omnem filium quem recipit (Hebr. xii, 16)*. Unde igitur oportet **183** gaudere nisi de profectu piorum? Unde tristari nisi de defectu eorum? Unde gaudere nisi de felicitate promissa? Unde tristari nisi de peregrinatione hac diuturna? Leve enim est desiderium patriæ, si desunt penitus lacrymæ in peregrinatione; et frigida nimis torpet charitas in corde, si de profectu fraterno gaudere, et pro defectu nescit omnimodis dolore; unde et Augustinus: *Odit, ait, patriam, et valde vituperat, qui putat sibi bene esse, cum peregrinatur*.

19. Est etiam alia non usitata quidem multis, sed tamen Dominicis mandata præceptis causa exultationis. Enumeratis quibusdam quippe adventum ejus præcedentibus signis, ait discipulis: *His autem fieri incipientibus, respicite, et levate capita vestra quoniam appropinquat redemptio vestra (Luc. xxi, 18)*; quasi dixisset: Dum transire ea quæ non amatis cernitis, prope illud scitote esse quod inhianter quæ-

nem ex contextu ac sensu nemo improbat.

(376) Vulg., *tamen si, minus bene*.

(377) Id est qui paulo supra deprompsit; cujus scilicet testimonium attulit paulo ante.

sis. Valde autem metuendum hoc exemplo cuiquam Christiano de percussione mundi dolere, ne dum mundum compatiendo ei deprehenditur diligere, inimicitias Dei videatur incurrere. A postolo terribiliter intonante: *Quicumque voluerit amicus esse sæculi hujus, inimicus Dei constituitur* (Jac. iv, 4). Neque enim lugendum est in precibus pro re terrena, quia videlicet juxta dictum Gregorii fructum nullum habent lamenta, quæ cum lacrymis student quærere peritura, quod et Esau approbat consternatio cassa. Quamquam, licet moderate, etiam de rebus minimis Deus oporteat precari, vel, sicut in Timeo dicit Plato, Dei præsidium implorari. Quid autem in talibus sit agendum, monstrat Habacuc prophetæ oraculum, qui dum quasdam sæculi dinumerasset clades, concludens adjunxit: *Ego autem in Domino gaudebo* (Habacuc. iii, 18). Et Psalmista: *Lætabitur, inquit, justus, cum viderit vindictam* (Psal. lvi, 11); videlicet sciens adesse in proximo remunerationem bonorum, cum crebrescentem vindictam viderit malorum. Itemque: *Renuit consolari anima mea* (Psal. lvi, 3). Hoc itaque est gaudium bonis specialissimum. Quæ huic nullus communicat impiorum. In hoc enim sæculo impii æque ut justi et gaudere videntur et affici. Gaudent enim cum acquirunt, gemunt cum perdunt. Similiter sancti, et non similiter, quia ex rebus etiam differentibus: nam illi pro damnis terrenis, isti pro cælestibus desideriis; et tamen gaudent sancti cum acquirunt utique fructum laborum; mœrent autem cum perdunt, id est cum aliquos de consortio sui excidere conspiciunt. Irrident illi pie plorantes, deflent isti inaniter ridentes, inaniter etiam lugentes; a visu enim ad luctum, a fletu etiam pergunt ad fletum, a fletu cum risu, ad fletum sine risu: luget quippe quilibet eorum proximum euntem ad regnum, cum potius deberet lugere seipsum festinantem ad interitum. Tu ergo ne insolenter gaudeas, ne inaniter luceas; gaude in Domino, lætare in Deo salutari tuo; luge in sæculo, gema pro cælesti desiderio; plange pro tuo et proximi peccato, suspira et tristare pro incolatu hoc diuturno. Dabit tibi ille pro luctu gaudium, pro gemitu exultationem, pro planctu jubilum, qui est consolatio mœstorum, spes laborantium, 184 auxilium pereuntium; qui loquitur per Evangelium: *Iterum autem videbo vos, et gaudebit cor vestrum, et gaudium vestrum nemo tollet a vobis* (Joan. xvi, 33). Jam enim

(378) Augustini textum, quem hic promittit, in finem libri rejectum invenies.

(379) Legebatur mpendose ego pro ergo, et deerat

A spe futuri boni; et si gaudes ad temporale commodum, time æternum judicium. Consiliatorem enim, ut ait Gregorius, animum inhabitat, qui dolens de præsentibus ad æterna festinat.

20. Verum quia ad calcem nos, Deo annuente, videmur propinquare præloquii, cavendum est ne properantius quam expedit festinantes, quia semel cœpimus omnes admonere, aliquem relinquamus, aliquem negligamus: quod ne fiat, hortor et admo- neo ut omnes Christiani, omnes baptizati, omnis ordo, conditio, sexus, ætas, et professio, divites, mediocres, et pauperes, sani et infirmi, juvenes et senes, ipsique infantes, peccatores et justi, clerici et laici, omnes, inquam, nullo relicto, nullo excepto, qui partem volunt habere in Christi regno, omnes seipsos excitent, seipsos admoneant, omnes aures cordis adhibeant illi parabolæ, quam de rege et servis, bono et malo (Matth. xxv, 15), quorum unus quinquaginta, alius duo, tertius unum erogandum suscepit talentum, proposuit Dominus ipse. Hoc enim, quod illum dicit egisse, ipse quotidie non desinit agere; illa, quæ ipsis contigisse narrat, universis in die judicii pro diversitate operum contingere (qui habet aures audiendi audiat (Matth. xi, 15) intelligat et incunctanter agnoscat. Nemo se potest excusare, nullum talentum accepisse, etiamsi omnino debilis videatur esse, cum et ipsa infirmitas sæpe detur pro munere. Habet aliquis sapientiam? Maximum hoc est talentum, nullum enim majus. Habet divitias? est quidem minus, ad erogandum aptissimum. Utiliter qualibet arte? Valet ex ea multiplicare talentum perutiliter. Habet locum apud principem vel amicum? Et quod non valet ex suo, ex illius potest operari talento. Desunt omnia. Sed tamen adest vita; adsit et voluntas bona, nec minora congerit lucra.

21. His igitur districte et capitulatim, licet veluti ex superfluo, quia nec proposita fuerant animo, verum non inutiliter transcursis, ut puto, postquam paucis, quomodo divina medicamina et omnibus omnia, et singulis congruunt singula, præmonstravimus; superest ut modo illum, cui ipsum porrigimus agonisticum alloquentes, ita demum (378) quædam beati Augustini interponamus de utilitate vigiliarum, et sic adoriamur in nomine Domini ipsum. Adesto itaque totus, et hæc quæ dicuntur fenestris [id est apertis] animi percipere sensibus. Primum omnimodis a te volo perquirere, utrum propria sponte hoc tam singulare velis certamen adire. Ita est, inquis. Si igitur 185 ita est, vide ergo (379) in ipsis initiis, antequam scilicet hoc tam arduum iter, et a paucis agressum, a quibusdam vero segniter inchoatum, segnius derelictum; a quibusdam fortiter arreptum, longe aliter consummatum; ab aliquibus autem bene inceptum, optime peractum, adire incipias; ut primum pede solertis discretionis sollicitè pertentes, utrum hoc, dum bene inchoaveris, ad vide. Ut autem sequentium sensus constaret, supplendum fuit vide, vel aliquid simile supplendum.

calcem perducere valeas [*subaudi iter*] optimæ perfectionis. Incassum quippe tam summum bonum incipitur, si ante finem deseratur; nec in sacrificio Domini accepta est hostia, si defuerit cauda (*Levit. III, 9*). Tacitis etiam fratrum indumentis, Joseph tunica polymita refertur et talaris (*Gen. xxxvii, 23*): polymita propter diversitatem, talaris propter consummationem. Quibus contra Propheta impiis imprecando: *Fiant, inquit, sicut fenum tectorum* (*Psal. cxxviii, 6*): illeque, qui laborantibus ad vesperum denarium reddere consuevit: *Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit* (*Matth. x, 21*). Milleque hinc occurrunt testimonia, quibus monstratur nil boni valere initia, si desit perfectio sancta. Commonefaciat itaque ad summa nitentem animum similitudo illa Domini, quam protulit, ut in verbis legitur Evangelii: *Quis enim, inquiens, volens turrim ædificare, non sedens prius computat sumptus qui necessarii sunt, si habet ad perficiendum? ne forte cum posuerit fundamentum, et non potuerit perficere, omnes qui viderint, incipient illudere ei dicentes: quia hic homo cepit ædificare, et non potuit consummare* (*Luc. xiv, 28*). Quod totum ideo constat prolatum, ut scias commodius esse, quemlibet in imis sese humiliter comprimere, quam inconsulte summa tentare, nec adipiscendo, verecunde deficere, spectatoribus occasionem irrisionis præbere. Et quidem providendum summopere, ne, dum a bonis communibus ad ea, quæ multorum vires superant, improvide quivis nititur, nec perseverando ad id pervenit quod inchoando conatur, contingat illi quod in Job legitur: *Quia omnes qui cum viderint, dicent, ubi est?* (*Job. xxxvi, 25*). Videlicet quia nec hic, ubi communiter cum cæteris bene valere, nec illic invenitur, ubi transcensis aliis singulariter visus est festinasse. Multiplices inter hæc subtilesque nimium diaboli insidias convenit considerari, invidiam ejus maximam, hancque veluti proprie illis intendere, quos ad sublimiora viderit festinare. Se enim videns delapsus ad ima, dolet indelicibiliter, quando aliquem evehit considerat ad supera. Tribus quippe obsidionum generibus horum unumquemque quotidie non cessat vallare, in initio scilicet intentionis, in itinere actionis, in fine consummationis.

22. De his tribus si per singula plenius cupis edoceri, habes ea sufficientissime in Moralibus Gregorii. Quod si obstinato, ut optamus, animo, dictum reminiscens: *Qui observat ventos, non 186 seminat; et qui considerat nubes non metit* (*Eccl. xi, 4*); hujusmodi adire luctamen interritus desideras; cave ante omnia, ne quid terrenum, ne quid sæculare, ne quid bestiale in tuo resideat corde: *Bestia enim si tetigerit montem, lapidabitur* (*Exod. xix, 12*). Inde hoc in mari magno et spatioso, in quo sunt reptilia, quorum

(380) Vulgati mala interpunctione et mendosa lectione habebant *cave scriptum ante solem*. Interpunctionem, et veram, ni credimus, lectionem restituvimus, quam comprobatur locus Job, cui hic alluditur. *Nunquid virere potest scirpus absque humore. . . . Humectus videtur, antequam veniat sol,*

non est numerus (*Psal. ciii, 25*), navim adhuc tuam esse considerans, sollicite draconem, moneo, caveo. Illude ei, antequam ipse tibi. Regulum [*id est basiliscum*] in ipso visu intentionis observa. Scito ejus naturam esse, ut cum prior hominem videns interficiat, ipse quoque visu hominis præventus interficiatur. Linguam quoque vipereæ suggestionis sollicite prævide, et surgens pravum opus aspidalis inchoationis valebis necare. Cumque hominis primam frontem monstraveris in principio operis, satage ne in bestiam desinens irrationabilis executionis, monstro monocentauri noteris. Congregationem hypocritæ sterilem cave (*Job xv, 24*). Scriptum ante solem (380) humectum in ortu ejus (*Job viii, 16*), arentem devita. Fecundas quidem, sed neglectas vites conspice a bestiis et volatilibus voluntarius conculcari quam steriles. Terram duabus ne velis ingredi viis (*Eccl. iii, 28*), dum et bona Dei amore facis, et placere hominibus exinde cupis. Thesaurum publice in via ne feras, ne a latrunculis, qui viam obsident, deprædantibus perdas. Ventum ne captus inanem, unde æternam debes percipere mercedem. Inter omnia enim milleformis et tortuosus flexibus innumerabiliter sinuati serpentis genera astutiarum, cautius observandum noveris nullumquam vitium cenodoxiæ pessimum. Hoc enim ita subtilissime in sanctorum utitur expugnatione, ut nisi se caverint vigilantissime, et latrocinantis dolos, non dico in intentione, et in omnimodo actionis corpore provide curaverint deprehendere, improvide eos percutiens, [*subaudi solet*] gravius ipsa virtute dejicere, quam soleat vitiis supplantare. Tunc demum linguam ipsam tuam prudentissime restringe. Hæc enim, teste Augustino, in tantum facilis, et labilis, et ad dejiciendum ex arce animum est proclivis et efficabilis, ut sæpe contingat, ut quod mens non cogitat, ipsa loquendi facilitate incurrat. Et ne leve autumes in verbo labi sæpe, audi, Jacobus quid tibi dicat apostolus præcipue: *Si quis se putat religiosum esse non refrenans linguam suam, sed seducens cor suum, hujus vana est religio* (*Jac. i, 26*). Et alibi: *Lingua inquietum malum, plena veneno mortifero* (*Jac. iii, 8*). Itemque: *Mors et vita in manibus linguæ* (*Prov. xviii, 24*). Rursumque: *In multiloquio peccatum non deerit* (*Prov. x, 19*). Pulchreque quidam nostrorum duobus adjunctis (381): Nullatenus, ait, quis salvari putandus est, quandiu inordinatis moribus adhærere, supervacuis verbis delectari, turbulentis cogitationibus non timet devastari. Deo autem gratias. Ecce enim subito et veluti ex improvise dum cavendæ istum loquacitatis gratia in testimonium ascire 187 studui, totum pene negotium, quod multis verborum circuituionibus vix posse putaveram expediri. confeci. Vis enim salvari, et in ortu suo germen egrediatur. Scirpus humectus est juncus humidus.

(381) *Duobus adjunctis* inquit, quia sequens sententia non solum de peccatis linguæ, sed etiam de aliis duobus vitiis agit, nimirum de moribus inordinatis, et de turbulentis cogitationibus.

remunerari, et coronari? Dum caves ab operibus inordinatis, parce et a verbis supervacuis, contine te et a cogitationibus immundis, sequere inoffenso pede operis vocem Domini vocantis: *Qui enim, ait ipse, vult post me venire, abneget semetipsum, tollat crucem suam, et sequatur me* (Luc. ix, 23). Sequi autem, id est imitari Christum [subaudi est], eadem qua ipse pergit via ire post ipsum: quod est non ambire terrena, non caduca sectari lucra, honores declinare infimos; adversitatem mundi que contemptum pro amore ejus libenter amplecti; cunctis prodesse, etiam ultra vires, velle; injurias nulli inferre, a quovis autem illatas patienter sufferre, ipsis quoque inferentibus, beneficia, si est unde; sin alias, oratione sedula illis veniam postulare; quoscunque valet secum ad amorem patriæ cœlestis erigere.

23. His piæ voluntatis conatibus si te in campo prius exercueris operationis, invictum, fateor athletam imperatori (383) palæstritæ, editoribus spectatōribusque exhibes cunctis, dummodo et in his, ut quibusdam miserrime contigit, non defatiscaris, et semper ad potiora nitaris, donec bono certamine optime certato, cursu feliciter consummato, fide indeficue servata, perenni remunerationis bravio gloriose diteris. Ideo autem, ut reor, ipso disponente, in cujus manu sumus et nos et sermones nostri, ita in longum producta est oratio, ut monstratis minorum actionum qualitatūve proprietatibus, tandem perveniretur ad summum, quem tu aggredi conaris, apicem actuum; quatenus ab imis præceptorum Domini veluti per scalam caute cœsimque scandendo ad elatiora provectus, nil amplius restet quod requiras in imis; qui per inaccessibilem multis vivendi ordinem ipsis jam hærere mereberis summis, sive etiam ut (de qualicunque ordine, conditione, dignitate, affectu, sexu, ætate ad id certaminis opus millies prædicabile manus volueris dare) istic invenias quomodo te prius in tuis exercitare debeas, ut ita demum ad ea, quæ ultra te sunt, felici progressu conscendas, ne quando missa semel manu in aratrum, alicujus domesticæ provisionis obtentu oculos intentionis ab incæpto cogaris retorquere retrorsum, et aut tortuosum et inutilem facere sulcum, aut arantum vulnerare vestigia boum. Quod si aliquis, ut jam in alio docuimus epilogo, invenitur, qui non sui sponte, 188 sed

(382) Vide not. 41, in præmium libri primi.

(383) *Moderna doctorum exempla* sanctorum Patrum testimonia appellat; *antiqua* vero sanctorum Librorum auctoritates. Simili sensu postea *modernos* et *antiquos* nominat.

(384) Construe et explica sic: *quantum potui intelligere ipso Domino irrigante per ipsos* (id est *modernos*, ut vocat, *doctores*, seu sanctos Patres) *arduitatem ingenioli mei, qui et per se irrigavit superiores ipsorum* (id est sacrorum Librorum scriptores) *et per istos* (id est scriptores sacros) *irrigavit illos* (id est sanctos Patres), *et per illos irrigavit nos nimium adhuc arentes; non quia defuerit imber, sed quia nos malentes complui pulvereo squalore vitio-*

A alterius factione hunc vivendi ordinem imitari cogatur sive certo, sive omni tempore vitæ; jam in posterioribus illi me credo satisfecisse. Hic jam nil amplius credo residui nisi hoc adjicere, ut si forte ab hac necessitate cum Dei gratia contingat liberari, nullo unquam tempore ex toto assuetum in pœnitentia prætermittat morem vivendi, sed diebus residuis omnibus in ejus pareat actibus, quod eum suis habenis a petulantis vanitatis anfractibus jam olim coercuerit misericors Dominus. Hoc facto et meritum acquirere sibi, et gratiarum actionem magistro, et satisfactionem Domino, et laudem referre videbitur Deo, qui eum in præsentem flagellavit, ne in æternum perderet; temporaliter erudiens, ut sempiterni regni dignum hæredem constitueret. Quod si secus hanc nostri consilii declinare ei placuerit viam, ille quid agat viderit: nos tamen valde metuimus, ne sibi hoc divinum conveniat opprobrium, quia non est inventus qui rediret et daret gloriam Deo (Luc. xvii, 18); et quod adhuc gravius, sententiæ illi subiaceat, quam idem Dominus de immundo spiritu exeunte (Luc. xi, 24), et octeno capite redeunte monstravit. Unde et cuidam sanato, ait: *Vade, et amplius noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat* (Joah. viii, 11). Et illud quod propheta deplorat: *Percussisti eos, inquit, nec doluerunt; attrivisti eos, et non sunt reversi* (Jer. v, 3). Considerandum etiam huic video, quia quosdam longa ægritudo ad vitam sæpe reformat, quos postea levissima cujuslibet rei occasio, dum se quasi quadam securitate resoluti incautius custodiunt, a vita funditus exstinguit. Hoc ergo ne et sibi contingat metuat, et salutem suam talium quis consilium, dum locus est, capiat ne, dum rursus voluerit, non valeat.

C 24. Cæterum si aliquem forsitan movet, quod modernis in hac præfatione doctorum exemplis (383) æque usus sim ut antiquis, et contentonem me, sive usitatus compilatorem hac de causa velit dicere, quasi qui alienis sumptibus propria velim construere; causam non immoror reddere. Dicente enim Psalmista: *Domine, rigans montes de superioribus suis* (Psal. ciii, 43); quantum ipso irrigante per ipsos ariditatem ingenioli mei (384), qui et ipsorum superiores per se irrigavit, et per istos illos (385), perque illos nos nimium adhuc arentes, non quia defuerit imber, [supple sed] quia non magis

rum, quam pluvia voluntaria, quam ipse Deus segregavit hæreditati suæ, obteximus nos quodam tegmine iniquitatum: quantum, inquam, potui intelligere, visum est congruum, nos indifferenter debere uti exemplis eorum (modernorum) sicuti et antiquorum: siquidem, etc.

(385) Vulgati per illos istos. Sententia contextus erigit per istos illos; isti enim sunt superiores, quos Deus per se irrigavit, id est scriptores sacri; illi autem intelliguntur doctores sancti, qui per scriptores sacros irrigati fuerunt. Post pauca legebatur nisi quia, ubi non quia exigente sensu emendavimus.

pulvereo vitiorum squalore, quam pluvia voluntaria, quam segregavit ipse hæreditati suæ (*Psal. LXXVII, 10*), compluit malentes, tegmine nos quodam obteximus iniquitatum, intelligere potui: visum est congruum **189** eorum, sicuti et antiquorum indifferenter nos uti exemplis debere, siquidem ea quæ ipsi acceperunt a superioribus, ita nobis pluerunt inferioribus, ut in quolibet sensu proprie quidnam (386) eorum debeat accipi, ipsis discernentibus pateat apertius, nec sit alicui opus errare per devia, et propria non propriis attribuere locis, dum quid eorum quem specialiter obtineat sensum, quemve rite occupet locum, in tractatibus copiosissimis invenis ipsorum; et ideo dum utilitas postulat te aliquid de Scripturarum testimoniis allegare, non esse opus inutilem aut fortassis periculosum laborem assumere, sed ita ut sint [*f.*, sunt] ab eis prolata proferre. Siquidem illorum (387) magis quam priscorum inniti exemplis, et labyrinthus Scripturarum adhuc perinaccessibilis mihi, et exemplum suasit duorum (388), quos in Ecclesiastica historia filios pinguedinis vocitatos, et luminaria dextra levaque assistentia candclabro legis (*Exod. xxxv, 14*), quos Cappadocia tanto tunc temporis vicinis regionibus fecundior, quanto ipsis nubibus completior protulit, nutrit, et docuit, imo quibus ipsa imbuta, nutrita et edocta luminosius cunctis enituit: qui cum per tredecim annos omnibus sæcularium Græcorum libris, remotis solis divinæ Scripturæ voluminibus, operam darent, earum [*scil.* Scripturarum] intelligentiam non ex propria præsumptione, sed ex majorum scriptis et auctoritate sequebantur, quos et ipsos ex apostolica successione intelligendi regulam suscepisse constabat. Et quia nemo scit nisi quod discit, dicant vero quidam etiam quæ ignorant, non potui ratione cogente aliqua dicere, nisi scit narrare, licet et ambigua quedam (389), licet perpauca, et ipsa mærori necessaria videar inseuisse.

25. Est et alia, sed jam superius reddita, nec minor istius cunctationis ratio, videlicet ne, si minus aliquis nostra auctoritate, quæ nulla est, ductus, etiamsi aliquid haberet quod de suo proferret, his quæ dicta vel dicenda erant, fidem dare recusavisset, saltem his qui de Scripturis ea decerpere, et sano sensu ad nos voluerunt deferre, nobis consonantibus credere minime detrectaret. Qui enim in

(386) In vulg., *quiddam*, minus bene.

(387) *Illorum* nomine doctores sanctos intelligi notatione 385 observavimus; *priscorum* vero Scriptores sacros. Mox in vulgatis *est labyrinthus*. Et pro *est* reposuimus, cum sensus sit, duo persuasisse Ratherio, ut sanctorum Patrum magis quam sacrorum scriptorum uteretur exemplis, nimirum tum ipse labyrinthus sacrarum Scripturarum, tum duorum celeberrimorum Patrum praxis, qui intelligentiam sacrarum Litterarum non ex propria præsumptione, sed ex majorum scripti et auctoritate derivarunt.

(388) Hi duo Patres in Cappadocia celebres sunt sancti Basilius et Gregorius Nazianzenus. Post pauca

A me nil unde placere alicui queam invenire valeo, quantum cunctis displiceam scio, verissimamque illam esse sententiam approbo, quia cujus vita despicitur, restat ut et prædicatio contemnatur (S. GRÆG. I. I, hom. 12, in *Evang.*); et ideo aliquid meæ auctoritate, etiamsi adesset ulla, absque illorum comitatu proferre timeo, ne notam **190** increpationis ipse [*subaudi* accipiam] a Domino, et legentes occasionem reprehensionis eorum quæ dico a me ipso accipiant qui dico. Cujusmodi autem gratia rei libellum cudere ausim, in fine operis licet ponere decreverim, tamen quia locus nec [*f.*, nunc] sese ingerit opportunus, dicendum puto convenientius. Peccatis itaque meis (heu dolor!) facientibus et multo majora merentibus, ad hæc quæ patior devolutus, dum quid dudum fuerim, quid modo sim, quid non fuerim, quid non sim, quid esse debeam, quidve debuerim, conspiciere volo, nec valeo, cæcitatem hanc unde, ubi, vel qualiter contraxerim cogito; sed nec largitori luminis, nec ductoribus ipsis unde conquerar vel succenseam invenio, sed propriæ negligentiae torpori et segnitiae illud imputandum conspicio. Et hoc quidem quantum ad nec percepta (390). Ubi vero ad ea quæ percepimus quidem, sed percepta rursus contuli oblitui, venio; maximæ meæ crudelitati, maximæ in propriam necem tyrannidi, maximo deputo crimini, quod me proprio actu ita sauciavi, obrui, et obsæcavi, ut si quando oculos attollere in illud cupiam lumen quod amisi, tanta noxiæ consuetudinis a me ipso obnubiliter albugine, ut non modo videre quod cupio, et veluti somnium advolans ad mentem reduco, nequeam ipso lumine repercussus, ipsas tenebras cum quodam oblectamine repetam quantocius (391). Hoc diuturno jam multum fatigatus cæcumine, ipsum lucis datæ perditæ hæsit paululum animo auctorem; jam nec licet, ut mihi videtur, vel sero requirere, quatenus ille oculos mentis meæ suæ misericordiae ungat collyrio, qui mihi eos sanos lucis que capaces contulit in principio, sensumque cordis ipse splendidet (392), qui omnia quæ voluerit valet. Et quia, ut dixi, paululum quid amoris jam animo hæsit; ipso jam amore, eo largiente qui dedit, et ipsum meruisse me intelligo, ut sciam me non subito et impudenter ipso quo adhuc caligo visa debere in ipsum splendorem ingerere, ne, reverberatis ipso fulgore obtutibus, ad pejores quam nunc

tunc temporis emendavimus, ubi erat *tuum temporis*.

(389) Ea *ambigua* vocat, quæ ad suam calamitatem pertinentia inseruit; de quibus et in proemio libri primi aliquid similiter scripsit.

(390) *Ad nec percepta*, id est ad ea quæ non percepimus.

(391) Construe: *Ut ipso lumine repercussus non modo nequeam videre quod cupio, et quod veluti somnium advolans reduco ad mentem; (verum etiam subaudiendum est) quantocius repetam ipsas tenebras cum quodam oblectamine.*

(392) Id est et quatenus sensum cordis ipse splendidet, qui, etc.

tenebras redeam cum dedeore. Captanda ergo mihi censeo quædam ejusdem lucis antevicinia (393), quibus paulatim assuefactus, et quantulumcunque oculis eorum usu expulveratis, quandoque in repercussa acie ipsum valeam luminis radium intendere, ipsumque inhianter concupiscere; et quoties sese dignabitur ingerere, libero aspectu cernere, cretumque sine fine valeam amare. Quod totum ut 191 merear adipisci, visum est mihi eorum medicorum assueferi excubiis, qui modernius quidem, sed tamen apertius, super hoc disputantes, ita suæ artis condiderint libellos, ut in omnibus et imitentur magistros, et instruerent discipulos; qualiter scilicet lux ipsa quærenda, invenienda, tenenda, cernenda, amanda, quo collyrio oculi inunguendi, quo bono an noxio pulvere expulverandi, qua observantia nutriendi, qua cautela sint conservandi. Quorum omnium me perspiciebat indoctissimum, attamen jam olim ejusdem lucis amatorem effectum, libellum ex illorum dictis mei causa condere volui istum, in quo nihil a memæ industria prolatum, in eorum medicinalibus inventum congererem medicaminis plurimum, nec taxarem priorum ullos per me librorum (394) angiportus lustrare, in quibus etsi ad aliquid facilis introitus, per plura difficilis exitus; sed illos per omnia sequerer, eorumque gressibus tritum callem aggrededer, qui multigenis scrutiniis eisdem diutina frequentatione peragratis, jam absque alicujus adminiculo ductoris, solo scilicet qui eos circumfluxit, introfluxit, et præterfluxit, fontis lumine præeunte, comitante et sequente, libero cursu valuerunt incedere.

26. Egi autem hoc, non ut hac arte doctrinam conferre præsumerem alicui, sed ne rursus hæc eadem meditata, ut jam fecerant, subterfugerent mihi (395). Nec mirum si pauca congeri, pauca etiam valuerint recordari, recordata etiam non adeo diserte satis decussatimque proferri, cum et abundanter tam parvo sufficienti operi, desint etiam qui solatium ferant libri, absint et colloquentes amici, obnubilans etiam ipsam mentis aciem adsit labor infortunii, memoriam vero mœror hebetaverit; cum equidem et ipsa obmutescere soleat facundia, si

(393) *Antevicinia lucis* sunt quædam lucis initia, quæ ab Italis appellantur *barlume*.

(394) *Legendum videtur, nec cessarem lustrare per me ullos angiportus librorum priorum*, id est priscorum librorum, quo nomine libros et scriptores sacros superius designavit; his enim maxime libris conveniunt sequentia: *In quibus etsi ad aliquid facilis introitus, per plura difficilis exitus*: ac proinde addit: *Sed illos (sanctos Patres) per omnia sequerer, eorumque gressibus tritum callem aggrededer; qui eisdem (priscis, seu Scripturarum angiportis) diutina frequentatione peragratis, multigenis scrutiniis jam absque ullo adminiculo ductoris, solo fontis lumine præeunte, comitante, et sequente valuerunt incedere cursu libero*. Insistit allegoriæ labyrinthi, quo nomine sacras Scripturas ad te appellaverat: *Labyrinthus Scripturarum adhuc perinaccessibilis mihi*. Hujus autem labyrinthi angiportus, seu flexuosas vias, quarum facilis introitus, et difficilis est exitus, sanctis Patribus ductoribus sibi lustrandas proposuit.

A ægro (396) sit conscientia, nec male quassata chorda bene sonet in cithara. Adverte igitur, lector, quis me ad hoc impulerit angor, quæ calamitas, quæ necessitas has mihi scribendi monstraverit vias. Prima quidem (ut recapitulando dicam planius) causa (397) oblivionis fuit metus, quo ut totum evomam virus grassantis veneni, timui, ne sicut jam omnigenis 192 vitiorum rudibus oppressus, malorumque tenebris vallatus, ac multis sæcularium curarum noxiis interpellatus clamoribus, obliviscerer ea penitus, dum me aliquid ex his retractando recolere potius se multimode sim gavisus. Secunda, ut, quia (ut dixi) desunt libri, desunt et confabulantes socii, adest tristitia excrucians, mœror ipso animum indesinenter corrodens, haberem in hoc ali-

B quod solatium, uterer eo quasi quodam colloquente amico, refoverer eo quodam veluti socio. Nec questus sum, juxta comicum, egomet mihi dicendo: *Quis leget hæc?* me lectorem, me operis solummodo (etsi non alterum) istius perspiciebat amatorem, quandoquidem aliis [*subaudi* libris] indigens, hoc saltem solari posse eum qui mihi inerat viderem legendi amorem (398). Qui vult itaque legat, qui vult negligat: me nam impulsorem nemo dicat. Et qui [*f.*, quia] ad hoc tempus paulo vacantius quam volui reperi, in præfationibus (399) quidem me pene totum depinxi, conditionem, genus, nomen, officium commissum, fortunam, si dici audeat, ipsam, supplicia, tortorem ipsum quibusdam indiciis scriptitans meum, et quod illi maneat, nisi respuerit, supplicium, ex quo, rogo, Deus liberet ipsum.

C Hinc iterum quid gerendum nec gestum, gestum fuerit nec gerendum: quæ cum omnia quasi sub personis aliorum, ne facile valeant expiscari, videantur prolata, mihi tamen ita sunt aptata, ut mox fiant aperta, cum obtutibus fuerint præsentata: quæque universa tam caute invenire poterit exsecuta, si cui studiosè eadem liberit rimare, ut his propalandis putari possit sagacitas laborasse nostræ intentionis in tam proluxa serie præfationis. Corpus vero totum operis ita comegi, ut a latione ad lectionem, a lectione ad orationem conversus (400), nullum nec athletæ nec adversario colludium, nullam indul-

(395) Id est, ne subterfugerent mihi, ut jam subterfugerant.

(396) Male in vulgatis *ergo*. Sensus est: facundia solet obmutescere, si quis æger sui compos sit RATHERIUS autem ob calamitates, quas patiebatur, se veluti ægro præfert.

(397) *Prima scilicet causa*, cur hoc opus scripserit, fuit metus oblivionis, ut ex sequentibus palam fit.

(398) Id est: *Nec questus sum. . . . perspiciebat me lectorem. me solummodo (etsi non alterum) amatorem operis istius: quandoquidem indigens aliis (scilicet libris) viderem saltem hoc opere solari posse cum amore legendi. qui inerat mihi*. Post nonnulla pro vacantius mendose in vulgatis erat *vocantius*.

(399) *Præfationes* vocat tum hic, tum alibi hosce præloquiorum libros.

(400) Male in vulgatis *conversum*. Voces porro *orationis* et *lectionis* peculiari et inusitato sensu accipit. Utraque enim voce hos præloquiorum li-

serim pausam, eum orando iste pugnet, ille expugnetur; legendo iste animetur, ille increpetur; in uno isti virtutes accrescant, illi vires deficiant; in altero isti consilium detur, illi pavor inferatur. His ergo ita se habentibus, videtur quidem prologus pene totus esse meus, in quo et ex meo plura, licet ab aliis 193 explorata (401) ponere sum ausus. Agonisticus vero ipse communis omnium luctamini mandantium, unde nil ibi præter connexionem ipsam, et, ut ita loquar, nodos membrorum invenies meorum; sed orationes quidem a multis compositas, quamvis et a me in ipsis initiis aliquas interpositas, quas negotio præsentis judicavi congruas, lectiones vero ex sanctorum libris excerptas. Quomodo autem ipsa præfati, dum expediri eam succinctissime voluerim, tam longum verborum obtinuerit tractum, partim adhuc et mihi manet incognitum; quantum autem est perceptum, altum [f. alium] dicendi spectat locum: siquidem adhuc est ambiguum (402), quem Deus velit ut causa vergat in exitum. Sed rogo inter hæc, benigne Jesu, veniam, dum incessanter te non ignorante contraho noxam. Cur enim ista præmiserim, videor mihi ex parte scire; utrum autem rite præmiserim, cum et in pluribus vix valeam comprehendere, in nonnullis confiteor me penitus nescire. Rite est autem omne quod humiliter prolatum non dissonat ab omnimoda, quæ tu es, veritate. Si quid ergo rite est dictum, mihi, Domine, rogo ut proficiat: si quid sane absonum, tua quæso clementia ignoscat, tuaque majestas concedat, ut hæc aliquis melius quam ego adhuc intelligens corrigat, nemo vero corrumpat, nemo de-

bro ista videtur innuere, ut *orationis* nomine ea loca significet, quæ ipse ex alienis sententiis hinc inde excerptis contexit; *lectionis* vero nomine et proluxiora Patrum testimonia, quæ totidem verbis inseruit. *Lectionem* quidem usurpatam pro περι-κωπή textu, allegatione, auctoritate, testimonio, sectione undecunque decerpta, quæ adducebantur, et recitabantur in judiciis, scriptis, et in Ecclesia quoque, Jacobus Gothofredus pluribus exemplis probat in commentario ad legem unicam codicis Theodosiani *De responsis prudentum*, confirmatque ad legem nonam *De infirmis his quæ sub tyrannis*. Eandem significationem ut huic quoque Ratherii textui applicemus suadent sequentia: *Nil ibi* (in hoc scilicet opere Præloquiorum) *Præter connexionem ipsam, et, ut ita loquar, nodos membrorum invenies meorum; sed orationes quidem a multis compositas, quamvis et a me in ipsis initiis aliquas interpositas, quas negotio præsentis judicavi congruas; lectiones vero ex sanctorum libris excerptas*. Certe vero cum se in carcere libris carere paulo ante testatus sit, *lectiones* hic proprio et vulgato legendi sensu accipere nequaquam potuit.

(401) *Explorata*, id est explicata. *Exploro* enim

leat. Potest tua, cui omnia ad nutum suppetunt, majestas officere (quandoquidem 194 idem est tibi velle quod agere, posse quod esse) ut hæc eadem alicui contingat prodesse, qui pro me miserrime te velit exorare, quem tu piissime digneris exaudire, eique vicem pro beneficio referre. Amen.

Hic ponendum quod promisimus (403). *beati Augustini de utilitate vigiliarum.*

Igitur quia quanta sit utilitas vigiliarum, et istis et multis aliorum doctorum, insuper et multitudinis sanctæ Scriptæ docemur testimoniis, admonemus olympionicen (404) nostrum, ut quia singulares excubias, quibus castra suarum virtutum contra multiplices ejus insidias pervigilantissime custodiat, se noverit aggredi debere. Præveniat itaque aliorum vigiliis studio adeundi certaminis, ne eo dormiente improvvisus irruat hostis, eo scilicet sævior, quo pridem victus verecundior. Ubi itaque oculos aperuerit, nemor præcipientis: *Incipite Domino in confessione* (Psal. cxlvi, 7); reminiscens etiam beneficiorum ejus innumerabilium, hoc illico contra inimicum intorqueat telum, quod et sibi sit omni clypeo tutius defensaculum.

Explicit liber sextus Præloquiorum Ratherii Veronensis quidem Ecclesiarum episcopi, sed Laubiensis monachi.

Qui cœpisse librum dederas, finire dedisti,

Cunctipotens, famulo dando rogata tuo.

Hunc ego Ratherius pro te quia ferre laborem.

Suscepi, probra dilue, Christe mea.

pro *explico* a Ratherio usurpatur epistola secunda, ut patebit ex not.

(402) Cum *ambiguum* dicit, *quem in exitum Deus velit, ut causa vergat*; *causæ* nomine suam ærumnam et careerem indicare videtur; quippe quod cum hæc scriberet, suæ causæ exitum ignoraret. Hunc porro sensum esse putamus. Quantum autem perceptum est, cur hi libri tam proluxi fuerint, alium locum spectat, id est exspectat, cum scilicet Ratherius carcere solutus, liberius suum consilium explicare poterit.

(403) Hunc textum in Augustini editis reperire non licuit. Esse tamen ex aliquo sermone ejusdem S. doctoris, qui desideratur, suadet lectio psal cxlvi, vers. 7: *Incipite Domino in confessione*, quæ ter apud eundem legitur, nimirum tract. 4, in epist. Joannis, n. 3, serm. 1, in ps. ciii, n. 4, et in ps cxlvi, n. 14. Nox quoque *defensaculum* ab eodem usurpatur enarrat. in ps. lxxvii, n. 21.

(404) Male in vulgatis *olympionicam*. *Olympionices* autem ille dictus, qui in olympiaco certamine victor evasit. Hic autem de eo dicitur, qui cum spe victoriæ pugnaturus est.

RATHERII

VERONENSIS EPISCOPI

DE ⁽⁴⁰⁵⁾ VITA SANCTI URSMARI

EPISCOPI ET ABBATIS LAUBIENSIS IN BELGIO.

195 PROLOGUS.

Dominiis reverendissimis, Patribus dilectissimis, et doctoribus eruditissimis, cuncto etiam Christico-
larum gregi in Laubiensi cœnobio degenti, RATHERIUS ejusdem quondam monachus, modo vero Veronensium episcopus, utroque hoc licet divinitatis Domino penitus indignus, ea in domno, quæ suis ipse fidelibus paravit ab initio.

1. Apud venerabilem nuper sanctæ Cumanæ (406) Ecclesiæ justo Dei judicio exsultantes episcopum, reperimus libellum. pauca de virtutibus continentem domini ac specialis patroni nostri, sancti videlicet Ursmari episcopi. Continentia rerum quidem, auro obrizo topazioque præferenda; locutionis vero solæcismis ita pro sui modulo refertissima, ut difficile fueritprehendere utrum scriptoris negligentia, an dictatoris hoc contigerit insipientia. Quod cum non parum pro tempore nos offendisset, curavimus a ejusdem operis solummodo corrigere vitia, quibus aut in sensu lectoris naufragare poterat intellectus, aut quæ nimia sui deformitate fastidium ingerent audientibus. Simplex autem, et (ut ita dicamus) pene rusticus cum totus sermonis textus alius possit videri sapientibus, a nobis ideo minime penitus visus est commutandus, quia et sanctarum auctores. Scripturarum ferulas contemnerenovimus grammaticorum; et doctrinam simplicem piscatorum, quam sophismata philosophorum; Deo magis placuisse in salvatione conversarum ubique cernimus nationum. Epistolaris vero cujusdam Ansonis, sancti, ut credi potest, quamquam non adeo disertiviri, quem eidem suo operi præposuit, præfatio

(405) Sancti Ursmari episcopi et abbatis Laubiensis Vitam a discipulisejus in schedulis relictam, Anso, tunc ejusdem cœnobii monachus, sæculo octavo in ordinem digesserat, jussu Theodulfi episcopi et abbatis item Laubiensis, cui in ejusdem monasterii regimine successit anno 776, uti a Fulcuino traditur in Gestis abbatum Laubiensium cap. 8 et 9. Hæc autem Vita a Mabillonio inventa, et edita tom. III, Actor. SS. ordinis Bened. pag. 242, ita obscura et difficilis Ratherio visa est, ut lector identidem sensum assequi nequiret. Is itaque dum exsul Comi esset ab an. 937 usque ad annum 939, ejusdem Vitæ exemplum apud Azonem ipsius urbis episcopum nactus, illam non tam emendandam, quam clariori stylo exponendam suscepit. Nos, qui hanc cum Ansonis lucubratione contulimus, ingens non rerum, sed verborum et locutionis discrimen, et non exigua

omittenda visa est omnino: quia tanta ei inerat confusio, ut ipsa quoque auctoris in ea lateat omnimodis intentio. Recipiat igitur vestræ paternitatis sanctissima charitas hunc a vestro, non audemus dicere, filio, sed servulo, et equidem (proh nefas!) fugitivo, quantulumcunque benigne instructionis vestræ fructum, et cum his quæ apud vos leguntur, charitative conferat: et si consonant, optime; sin alias, discernat prudentissimum urbanitatis vestræ palatum, quid ex his melius aliquid sapidiusque contineat, et hoc pro meliori sapidiorique utendum retineat: illud solerter minus eruditus nobiscum consulendo cogitans, quia juxta cujusdã sapientis sententiam: Bona est locutio, plane et suaviter congruenterque movens audientem, nedum historia aliquid continere debeat creperum [*id est dubium*], dum non ob aliud sit edita, quam ut causas præsentium vel præteritorum ad notitiam transferat futurorum. Precor interea, ut inter hujus mundi miserrime fluctuantem naufragia orationum vestrarum me contineat anchora, id ipsum a modicitate præstolantes mea: tantum peccatoris non dedignetur Dei pietas intendere suspiria. Deus autem Pater pacis, qui eduxit de mortuis Pastorem magnum ovium in sanguine testamenti æterni, Dominum nostrum Jesum Christum, aptet vos in omni bono, ut faciatis ejus voluntatem, faciens in vobis quod placeat coram se per eundem Jesum Christum Dominum nostrum: apud cujus clementiam piissimum intercessorem jugiter invenire mereamur Ursmarum sanctissimum, cujus Vitam in præsentii elucidare disposuimus ad laudem et gloriam omnipotentissimæ Trinitatis, et ædificationem populi convenientis.

quandoque sententiarum additamenta animadvertentes, dignam duximus, quæ inter Ratherii opera ederetur. Illam iste direxit ad Laubienses monachos; ac propterea Fulcuinus ejusdem cœnobii abbas in opere memorato cap. 20, ait: *Libellum etiam vitæ S. Ursmari, cum Cumis exsularet, ibi reperit, quem solæcismis refertum emendavit, nobisque transmisit.* Primus hanc Vitam vulgavit Laurentius Surius mense Aprili: dein Mabillonius ex Suriana editione ad Laubiensem codicem exactam recusit tomo laudato pag. 245. Ex hoc autem ipsam modo producimus.

(406) Vide, ne Cumas Campaniæ urbem intelligas, quæ ad Hugonem regem non pertinebat. Modo enim ævo Cumanæ, unde Cumanus, vocabatur Cumum, seu Novocomum in Insubria, in qua rege Hugoni regi subjecta Ratherio exsulabat.

INCIPIT VITA.

2. Beatus igitur Ursmarus episcopus, bonorum omnium præconidignus, pago Teoracensi, et villa quæ vocatur Fleon oriundus, a Domino est electus per prædestinationem, priusquam sæculo daretur per originem. Gravida namque matre ejus de eo, apparuit ei quidam venerandus senex pervisum, in manu sua quemdam tenens puerulum, pronuntiansque; Accipe, inquit, hunc puerulum nutriesque eum. Magna enim fames eamdem tunc temporis oppreserat regionem. Respondens vero mulier ait seni: Unde hoc faciam, domine, cum desit mihi panis ob magnitudinem quam patimur famis. At ille dedit ei panem valde candidum, dixitque ei: De hoc pane nutries illum. Quod cum accepisset, crevit inter manus ejus magnus valde (407). Tunc eadem mulier inquit: Istud quod video, quid signat, domine? Cui ille: Filium, inquit, es paritura, qui de regno aliquam Christo lucrifaciet partem. Quod postea verum fuisse ipse ore monstravit. Tantam siquidem a Domino gratiam est consecutus, ut omnes pabulo verbi divini reficeret, qui ad eum gratia colloquendi venirent. Iterum autem mater ejus depressa somno aliam visionem vidit continuo. Scalam quippe contra se stare videbat, cujus cacumen cælos tangebatur, per quam idem puer scandens cælum ingrediebatur. **198** Ipsa vero eumdem usque ad scalam est prosecuta cacumen, sed sequi, ut asserebat, potuit, consequi omnino non potuit. In se itaque reversa cognovit illico hæc veraciter omnia suum, quem clausum utero detinebat, præfigurare filium. Hæc et his similia quamplurima de proprio mater cognovit filio, et ante nativitatem, et postea, quæ prolixum est enarrare per singula. Exsultans itaque in Domino mater aiebat: Scio certissime, quod Dei operante clementia magnus erit, filius meus quem gesto, et felicem me talis nati susceptione profiteor.

3. Editus itaque puer, Ursmarus est vocatus, adultusque doctoribus sacrarum traditur Scripturarum. Qui imbuerunt eum sacris litteris divinaque lege, non mediocriter, sed perfecte; nec sæculariter, sed monastice atque regulariter. Ab ipsa vero pueritia

(407) Apud Ansonem legitur: *crevit in terra manus illius magna valde.*

(408) Hac in re, quæ Ursmari episcopatum designat, animadvertenda quæ traduntur a Fulcuino loco laudato cap. 3: « Quare autem, inquit, eum episcopum fuisse dicimus, sæpe a nobis quæsitum est. Nam textus descriptionis ipsius vitæ episcopum eum fuisse docet; locum autem, vel tempora ordinationis ejus, vel a quibus ordinatus sit, omni modo silet. Sed et in charitatis sub ejus tempore factis, ac per antiquis membranarum pelatiolis, quæ continentur in Ecclesiæ nostræ archivis, inscriptum eum invenimus sub nomine episcopi et pontificis. Varia de hoc est seniorum nostrorum relatio, dicentibus quibusdam quod prædicandi gratia, ut competebat tunc rudimentis novellæ fidei, ad compescendos superfluos ritus gentis barbaricæ episcopus fuerit ordinatus, quod factum quoque de sancto Amando legitur: quibusdam dignitatem hanc loco tribuentibus, opinionemque suam ratione quadam tuenti-

A senilia exsequens opera, nequaquam in voluntate propria, sed in voluntate ambulat divina. Crescente sane ætate, etiam morum probitate pollebat. Erat enim corpore castus, mente incorruptus; amabilis cunctis, affabilis universis; animo benignus, corpore pulcherrimus; prudentia callens, fortitudine vigenis; temperantia serenus, justitia severus; longanimitate perfectus, elemosynis largus; abstinentia parcus, patientia et humilitate præditus; mansuetudine ac pietate relectus, charitate non ficta repletus; fide robusta stabilis, spe inconcussa longanimis. Harum vero omnium virtutum commercia exaggerabat ejus in animo cuncto disponens sapientia. Sermo quoque ejus juxta Apostolum sale erat conditus (Col. iv, 6). Si quando opportunum tempus videret, sine ædificatione proximorum horam transire minime sinebat. Terrena quoque cuncta despiciens, ac cælestia concupiscens, illi soli vacare desiderabat, cui se totum a puero devotus tradiderat.

4. Orationi frequenter incumbens, cum lacrymis et compunctione cordis Dominum deprecabatur, ut quæcunque meditaretur vel egeret in conspectu ejus accepta forent. Ipse vero, qui eas potenter inspiraverat, misericorditer pias illius dignatus est exaudire preces. Pastorem (408) deinde cathedram adeptus, tanta Domini sublimatus est gratia, ut pene omnes mortales anteiret, sæculoque inhabitans, nihil in se sæculi haberet. Scripturarum denique doctor, monasteriorum **199** constructor, provisor ecclesiarum, custos animarum, nutritor orphanorum, defensor viduarum, redemptor captivorum erat. Gregem sibi commissum ita diligebatur, sicut Veritas ipsa diligendum docuerat (Joan. x, 11). Nam si grassata fuisset, ut antiquitus, vesania tyrannorum, mori pro ovibus dominicis minime trepidasset. Quid plura.

5. Vir iste dissimilis longe fuit illis hominibus, quos nunc passim cernimus nostris temporibus: neque audivimus aliquem qui absque carnificis gladio tam dio cruciatus sit martyrio. Nos vero idonei non sumus enarrare vel scribere omnes quas in sæculo pertulit passiones, præsertim cum novem annis

bus, quod videlicet locus regia munificentia constructus, regio palatio contiguus, scilicet Liptinis, nulli committeretur, nisi prius ordinatus esset episcopus. quam dignitatem et in plerisque successorum ejus durasse in subsequendis dicimus. Quid horum verius sit, lectoris arbitrio committimus, nos in utramvis partem sancto viro derogamus, dum quidquid horum sit, cum fuisse episcopum non negamus. » Addit Mabillonius in prævis observationibus ad eamdem vitam: « S. Ansharius in Vita sancti Willebadi Bremensis episcopi tradit Willebadum ante annos septem quam episcopus consecraretur vocatum fuisse episcopum, ob prædicationem scilicet Evangelii. An forte Ursmarus ejusque successores ob id dicti episcopi? Quanquam Baldericus in Chronico Cameracensi, lib. II, c. 37, Ursmarum infunctoria tantum prædicatione sacratum episcopum fuisse putat. Et erant tum in nonnullis monasteriis episcopi et abbates, ut in præfatione observatum. »

et decem hebdomadibus absque alimonia vixerit panis, ob aegritudinem corporis. Cibus vero, quem sumebat ipse, tam tenuis et modicus erat, ut eo sustentari saltem quiret hominum nemo, nisi miraculo, ut et ipse, divino. Omnes autem, qui eum cernebant aut audiebant loquentem, mirabantur quod tam robustus esset et eloquens, absque alimonia panis vivens. Aqua vero ejuserat potus, et aliquoties sicera, qua tamen paululum raroque utebatur; victus illius is erat, quem absque officio dentium sumere valebat. Tanta quoque ejus erat patientia in hujusmodi atque aliis tribulationibus, ut posset comparari patientiæ Job beatissimi, qui non peccavit labiis suis, nec stultum quid contra Deum locutus est (Job 1, 22). Laudem e contra Domini jugiter concinebat, atque secundum Prophetam benedicebat Dominum in omni tempore, laus ejus semper in ore ipsius resonabat (Psal. xxviii, 2). Conjicere vero possumus veracissime quod vir iste do illo vivebat pane qui de cælo pro nostra descendit salute. Nam, sicut fuimus præfati, ita facundus erat dono spirituali, ut quasi fons fluens, aut fluvius inundans videretur. Quæcumque vero prædicabat ore, astruebat actione, validiora esse sciens exempla quam verba, et plus opere docere quam voce.

6. Operæ pretium vero fore judico jam nunc prosequi stylo quam efficax viro sancto inerat virtus ad effugandos hostis antiqui incursus. Erat quoddam monasterium, quod dicitur Melbodium (40h), duodecim ferme millibus a Laubaco sua provisionis distans cœnobio, in quo erat sanctimonialium turba non modica: quarum unam spiritus invasit malignus, cepitque eam vehementer laniando vexare (410), atque per os ejus immunda et turpia loqui. Porro illic inhabitantes grandis horror invasit, nimiusque pavor etiam corda vicinorum perterruit. Tenentes utem eam sorores dicebant ad dæmonem increpando: Quomodo introire ausus es famulam Dei? Et subjungebant dicentes: Impurissime dæmon, exi ab ea. Quibus ille respondens, dicebat: Non exeam priusquam Ursmarus episcopus veniat, et ipse me tunc compellat. Hanc autem confessionem nequaquam ei ascribimus qui ab initio mendax fuit, et in veritate non stetit (Joan. viii, 44); sed Dei imperio cogente, vera eum fatemur dixisse, non sponte, sicut in Evangelio: Scimus, aiunt dæmones, quod sis Filius Dei (Marc. iii, 12). Quod utique cum esset veracissimum, præter alia innumerabilia beati Petri prodit testimonium, iisdem verbis Domino interroganti gloriose præbentis confessionis responsam (Matth. x, 10); tamen quadam sui parte mendacissimam mentitam esse malitiam, testis est dominica passio, ab impiis instinctu patrata diabolico.

(409) Melbodium, seu Malbodium celebre monialium cœnobium, vulgo *Maubeuge* in Hannonia, de quo vide Mabillonium in *Vitam sanctæ Aldegundis sæculo secundo Ord. Bened.*, ad an. 684.

(410) Hæc et sequentia usque ad illa, *Altera igitur die*, quæ asterisco signavimus, cum in vulgata

Nam licet noverit pro salute humani generis Christum venisse, nesciens tamen ordinem liberationis nostræ, illusus est morte dominica, quasi avis decipula. Ostensa namque mortalitate quam ille interimere appetabat carnis, abscondito captus est hamo divinitatis. Cæterum si indubitanter sciret hunc esse Christum Filium Dei vivi, agnovisset mortis legibus nequaquam posse teneri. Si agnosceret posse non mori, non hunc suaderet crucifigi. Non enim intellexit humanæ perditionis audacissimus laniatio quod suo frustraretur imperio in Salvatorem mundi æviendo. Ignoravit antiqua malitia quia jus perditionis humanæ non admitteret, si se a Redemptoris hominum sanguine continuisset. Unde et Apostolus: *Si hunc*, inquit, *principes sæculi cognovissent, nunquam Dominum Gloriæ crucifixissent* (1 Cor. ii, 8). Principes vero quos dixerit sæculi, ex alia ejus sententia conjicere possumus, qua ait: *Non est nobis collectatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principes et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritalia nequitiae in caelestibus* (Ephes. vi, 12). Ipse quoque Dominus: *Principes*, ait, *hujus mundi venit, ec in me non habet quidquam* (Joan. xiv, 30). Quamvis et de Herode et Pilato non incongruente possit accipi secundum illud quod Psalmistæ voce dicitur: *Astiterunt reges terræ et principes convenerunt in unum, adversus Dominum et adversus Christum ejus* (Psal. ii, 2). Sed illi principes specialiter unius populi, non principes sæculi generaliter appellati sunt. Cum ergo veracissimum sit *Tu es Christus Filius Dei vivi* (Matth. xvi, 16), testimonio beati Petri, mendacissimum est: *Scimus quia sis Filius Dei*, testimonio diaboli. Et sicut Petrus (411) ait: *Quia caro et sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus, qui in cælis est* (Ibid., 17); ita et diabolum calliditas astutiæ et subtilitas naturæ hoc confiteri non fecit, sed vis atque potestas ejus, quid ad eum destruendum de cælis advenit. Ut vero divina illic in homine latente præsentia tortus mentiendo vera dixit dubius, ita hic dominica in beato Ursmaro operante potentia, verum dixit invitus: in utroque vero non suo voto usus, sed jubentis imperio coactus. Altera igitur die ordinante Dei providentiâ, adfuit beatus Ursmarus episcopus. Cumque relatum ei fuisset de ea quæ a diabolo vexabatur puella, jussit illico sibi exhiberi eam. Quod cum factum fuisset, ille non de sua, sed de Domini præsumens virtute, accepto libro, cepit legere exorcismum super caput ejus; dehinc benedicto oleo nares oculoque et os ejus linivit, et protinus immundum ab ea spiritum fugavit. Liberata tamen puella, pavor quidam, qui præsentia diaboli seminatus fuerat, adhuc pectoribus vicinorum inerat. At vir Domini præcepit sibi aquam cum sale deferri; quibus benedictis, jussit Ansonis Vita desint, Ratherius vel ex pleniori Ansonis exemplo derivavit, vel potius e suo penu addidit.

(411) Ait scilicet, *Tu es Christus Filius Dei vivi*; quia uti Christus eidem Petro respondit, *Caro et sanguis non revelavit tibi*, etc.

spargi per cuncta monasteriiloca etsieomniapavor A
cum auctore suo abcessit Satana.

7. Alio quoque tempore ducta est ad eum puella
quædam sæcularis, plena dæmonio, quam jussit sibi
in oratorium deferri. Quo facto, præcepit eam vin-
culis quibus stringebatur absolvi: et post hæc
cœpit Dei potentiam super caput ipsius invocare,
ipsumque dæmonem ut a plasmate Dei vivi recede-
ret increpare. Mirum in modum hostis ille antiquus
cœpit continuo anxari et fremere, diversasque ac
diras voces emittere. Sanctus vero Ursmarus jussit
eam extra oratorium trahi, ipseque subsequens
percutit eam tribus vicibus baculo quem gestabat
manibus. Tum spiritus nequam exiit ab ea tam co-
eleriter, ac si ipse faisset percussus. Quam mox
beatus pontifex sanissimam oratorio reddidit, per-
ungensque oleo benedicto, liberam abire permisit.

8. Habebat sanctus pontifex neptem in jam dicto
monasterio Melbodiensi, quam ipse parvulam com-
mendaverat sanctæ Aldegundi. Quæ postquam fuisset
adulta, orta est quædam in ejus collo sæva nimis
infirmiſ; quæ gutteria (412) dicitur sermone Gal-
lico. Astruenbat vero medici, quod aliter curari
nequiret, nisi carne incisa cum uncino ferreo foras
morbus traheretur. Hoc autem illis facere cogitan-
tibus, contigit, supervenire sanctum Domini pontifi-
cem: qui accersito ad se medico interrogavit eum
dicens: Dic mihi utrumne valeas sanare eam. At
ille ait: Nequeo, nisi cum uncino ferreo carne incisa
morbum foras traham. Audiens autem vir Dei hoc,
omnino facere prohibebat, quia oppidò eam dilige-
bat, et periculosum hoc valde esse cernebat. Verum C
imponens manum sæpius die illa super ipsum vul-
neris locum, dicebat: Vide, filia, ne patiaris tibi
ferrom imponi; ordo enim in Domini pietate,
quia ipse te liberabit ab hac infirmitate. Nocte ve-
ro eadem vir sanotus uberrimas preces fudit ad
Dominum ob ejus salutem. Lucescente vero die
altera, a strato sospes surrexit puella, intan-
tum ut nec vestigium infirmitatis remaneret in ea.

9. Eodem quoque tempore alia ægrota intra ejus-
dem ~~monasterii~~ septa jacebat tam valido lan-
guore obsessa, ut omnes qui eam videbant, de salute
ejus prorsus desperarent. Quæ cum audisset tanti
viri adventum, cœpit virtute, qua poterat dicere:

Obsecro ut rogetis illum ad me venire: confido
enim in Deo, me revalituram quantocius, si eum
videre meruero. Quod cum beato viro fuisset inti-
matum, absque mora ad illam accessit: cumque
intuitus eam fuisset, elevata manu signum crucis
super ægotam fecit, et illico fugata febre mulier
convaleuit, vitamque sibi a Deo per interven-
tum sancti viri redditam sæpissime multis ipsa nar-
ravit.

10. Post hæc itaque venerabilis pontifex cernens
paulatim sibi vires corporis minui, suæque diem
vocationis imminere, curam cœpit non parvam ge-
rere, ne grex sibi commissus relinqueretur sine
pastore. Tunc, annuente Deo, optantibus cunctis
S. Erminus eligitur vir omni bonitate repletus, at-
que magistro moribus adæquandus; cunctis vero
istius temporis hominibus tacito præferendus. Quem
benignus Pater ut filium charissimum monuit ama-
biliter, quatenus gregem sibi commissum sollicitè
pasceret, moribus et verbis secum ad æthera trans-
ferre satageret. Quod ipse agendum suscepit quidem
moleste, sed Deo cooperante, strenue peregit: in-
choavit humiliter, sed perseveravit fideliter. Bonus
igitur gregis Christi pastor Ursmarus, moribus et
annis maturus, digna suscepturus meritorum præ-
mia, cœlestia invitatur ad regna. Qui precibus cha-
rissimorum quos in Christo nutrierat filiorum, suum
fidei Creatori commendans spiritum, ipsis præsen-
tibus exsultans in Domino, carnis quartodecimo
Kalendas Maii an. 713 solvitur ergastulo, victurus
in sæcula cum Christo. Angelorum evectus ministè-
rio, cœlesti infertur paradiso, ubi sine fine patriar-
charum fruitur fide, prophetarum spe, apostolorum
consessu, martyrum collegio, confessorum ac vir-
ginum contubernio, cunctorumque cœlicolarum
oblectatur perenni tripudio. Corpus vero illius a
discipulis religioso compositum officio, cultu est ho-
norifico tumulatum. In cacumine quippe montis,
cujus radicibus jam exstructum adjacet monaste-
rium, oratorium est in honore sanctæ Dei Genitricis
constructum, in quo deposuerunt beati corporis
thesaurum: ubi divina pietas demonstrat quotidie,
cujus meriti illic habeantur reliquiæ ad laudem et
gloriam majestatis suæ, cujus honor, decus et pote-
stas permanet sine fine. Amen.

¹ (412) *Gutteria*, seu, ut alii cum Anſone scribunt, *Grutteria*, morbus gutturis, de quo vide Cangium in
Glossario, v, *Gutteria* 2.

RATHERII

EPISCOPI VERONENSIS

(413) CONCLUSIO DELIBERATIVA

LEODICI ACTA

SIVE

(414) *Climax Syrmatis ejusdem, qui cætera non adeo parvi.*

I. **203** Quia responsi commoditate omnibus satisfecisse inexplicabilis labor cernitur esse, circuitione omni posthalita, mere, et quo apertius potero, deliberatum irrefragabiliter quod habeo, nosse dignantibus manifesto. Rogasse, rogare, rogaturum me semper Deum universi noverint, ne unquam peccatis meis merentibus mihi contingat, aliquo ut mei commodo illectus, aut incommodo territus, presente et collaudante universa, cujus intererat, Ecclesia, publice mihi commissum ovile ore proprio, lupo exponam.

II. Ne (415) Dei ipsius ore damnatum furem et latronem; furem quia furto abstulit mihi sedem; latronem, vi et potestate quia publica; maledictionem **204** et lepram, quia eos mortifere decipit, qui putant eum esse episcopum, sibi que communicantes commaculat; ab ordinandis [f.

A ordinatoribus] manu extorsit, mei cessione atque silentio, in ovium mihi creditarum perniciem intra idem ovile cedendo iniquitati utique contegam.

III. Ne mercenarii ipse mihi nomen eundem fu-
gens importem.

IV. Ne furi cavendo, furis nomen jure mihi vindicem ipse.

V. Ne compastores atque confamilios ciere (416).

VI. Ne canes domesticos, latratu ut eum cano-
nico perturbent, desinam instigare.

VII. Ne cum tam perspicuæ atque sacrilegæ invasionis adultero portioneque posuisse meam (*Psal.* XLIX, 18), prostituta eidem mihi commissa convincar Ecclesia.

B VIII. Ne sedens adversus fratrem (*Ibid.*, 20) (417), id est, vicinitatis **205** affinitate conjunctum,

(413) Hoc opusculum *Syrmatis* nomine memorat Fulcinius in Gestis abbatum Laubiensium, cap. 24. Scriptum fuit Leodici (ut ex ipsa inscriptione liquet) anno 955, cum Ratherius e Leodicensi quidem sede dejectus, at Leodici adhuc subsistens, urgeretur ut Baldrico in ejus locum subrogato episcopatum cederet. Causas autem exponit, cur cedere nequeat. Hinc opusculum inscriptum *Conclusio deliberativa*, quam rationibus quadraginta constituit. Hoc idem opusculum Leodici lucubratum contra Baldricum, Ratherius paucis in fine additis Veronæ reproduxit anno 965 adversus Milonem, cum nonnulli ipsi suadere nitterentur, ut isti Veronensem sedem dimitteret. Hinc idem opusculum ab Acherio e ms. Laudunensi editum est, in quo Ratherii opera post tertiam ejus restitutionem in episcopatum Veronensem vulgata continentur. Monendum tandem est, hoc idem opusculum a Ratherio fuisse insertum inter duodecim volumina, quæ Phrenesi subjecerat, ut ex istorum voluminum argumentis in proemio ejusdem Phrenesis relatis constat. Vide ibidem argumentum opusculi undecimi, quod tamen in Laubiensi codice, unde Phrenesim transcriptam accepimus, cæteris voluminibus invenire non licuit.

(414) *Climax* e Græco, Latinis *scala*. Hoc autem nomine istud opusculum auctor inscripsit, quia quadraginta rationibus tanquam scalæ cujusdam gradibus ad *deliberativam conclusionem* statuendam ascendit. De voce autem *syrmatis* quid sentiendum sit, non omnino constat. *Syrma* genus vestis oblongæ, quæ terram verrebat. *Syrmata dicta sunt ab eo quod trahuntur*, inquit Donatus, sive quicumque alius auctor Prolog. in Terentium. Num *syрма*

Ratherio vocatur eadem conclusio, quam tot argumentis et rationibus trahit? In chronico Moscomensi apud Acherium, tom. II Spicil. pag. 566 novæ edit., privilegium Joannis XIII *syрма* appellatur *Textus*, qui sequitur, describit, qualiter ipse *præsul Adalbero per Romani syrmata papæ concilii que sus decretum constituit*. Similiter in Vita sancti Gerardi abbatis Broniensis n. 29, aliud privilegium pontificium concessum cænobio Broniensis *prolixius syрма* vocatur apud Mabilionium tom. VII, Act. SS. ord. Bened. pag. 274. In reliquis hujus tituli, quæ nullum idoneum sensum reddunt, aliquis error, vel quarundam vocum defectus inest.

(415) Construe: *Ne mei cessione atque silentio cedendo iniquitati intra ipsum ovile, in perniciem ovium mihi creditarum contegam utique furem et latronem damnatum ore ipsius Dei; furem, quia abstulit mihi sedem furto; latronem quia vi et potestate publica extorsit... manu ab ordinandis (forte ab ordinatoribus) maledictionem et lepram, quia mortifere eos decipit, qui putant eum esse episcopum, et commaculat communicantes sibi.*

(416) Subaudi *desinam contra ipsum furem ciere*.

(417) Construe: *Ne sedens loquar adversus fratrem, id est adversus populum patriæ nativæ (qualis erat Leodicum) conjunctum affinitate vicinitatis (quia scilicet Ratherius natus est in loco Leodicensi urbi vicino, seu in diœcesi Leodiensi) derelictum (sic melius quam delegatum, et subaudi ob meam cessionem) officio pastoralitatis, loquar, inquam, adversus hunc populum, suadendo ut fiat perversus cum perverso, seu cum invasore. Nota vicinitatis vocem pro civitate; populus enim cum Ratherio conjun-*

pastoralitatis officio delegatum [l. derelictum], nativæ patriæ populum, cum perverso perversus suadendo ut fiat (*Psal* II, 27), loquar.

IX. Ne (418) adversus filium matris meæ (*Ibid.*, 20), illius utique, cujus et ego baptisate sum filius, Ecclesiæ plebem, tam immane, infantes ipsos latet quod minime, scandalum ponam. Mei enim ipsius oblitus si fecero, taceat licet surdo; sed mihi in præsentiarum, ut multis, proh dolor! hodie Deus, non tacebit, vereor, cum venerit manifestus, cum utique ignis in conspectu ejus ardebit, et in conspectu ejus tempestas valida erit (*Ibid.* 3).

X. Ne Nicolaitarum sectam, odisse quam se ipse profitetur Deus (*Apoc.* II, 6), incurram.

XI. Ne strudocamelontis (419) exemplo, quos debueram ipse fovere, conculcantibus judicer exposuisse.

XII. Ne quibus abesse (420) trimestri saltem non est concessum canonice termino, eos absentatu decipisse arguar continuo.

XIII. Ne (421) sputum merito in faciem ab eadem Ecclesia accipiam, libellum prior si ei dedero repudii, repulsionis legitimæ.

XIV. Ne (422) *dimitte me ad unam partem sacerdotalem, ut comedam bucellam panis* (*I Reg.* II, 36)

ctus affinitate vicinilitatis erat Leodicensis, cum eadem patriam Leodicum uterque agnosceret.

(418) Construe: *Ne ponam scandalum tam immane, quod minime latet ipsos infantes, ponam, inquam, adversus filium matris meæ, id est adversus plebem illius utique Ecclesiæ, cujus et ego sum filius baptisate. Si enim oblitus mei ipsius fuero* (id est si cedam invasori) *licet Deus taceat, sed mihi surdo in præsentiarum, ut tacet hodie multis, proh dolor! non tacebit, vereor, cum venerit manifestus, etc., ubi respicit illa psalmi XLIX, 20: Hæc fecisti, et tæcui: et 3: Deus martijeste veniet, Deus nosster, et non silebit. Ignis in conspectu ejus exardescet, et in circuitu ejus tempestas valida. Cum in præcedenti numero in rem suam explicaturus illa psalmi XLIX, 30: Sedens adversus fratrem tuum loquebaris, nomine fratrem interpretetur populum Leodicensem sibi ejusdem civitatis affinitate junctum; tum vero hic explicans sequentia: Et adversus Filium matris tuæ ponebas scandalum, vocem filium exponit de eodem populo, seu plebe, quæ ejusdem Ecclesiæ baptisate percepit. Adverte diversum respectum, in præcedenti scilicet numero civilem, hic autem spiritualem originem respicit.*

(419) *Strudocamelontis*, id est struthiocameli a Plinio et aliis memorati. Respicit illa *Job cap.* XXXIX, ubi de struthione legitur: *Derelinquit ora sua in terra... obliviscitur quod pes conculcet ea... Duratur ad filios suos, quasi non sint sui.*

(420) Synodus Tridentina sess. 23 *de Reform.*, c. 1, statuit, episcoporum abstinentiam a suis Ecclesiis, æquis tamen de causis, nullo pacto debere duos, aut ad summum tres menses excedere. Absentiam duorum mensium cujusdam presbyteri a sua Ecclesia, ægritudinis tamen causa, indicat S. Gregorius *epist.* 15, *lib.* IX ad Clementinum. Trium autem mensium absentiam episcopis canonice concessam ex hoc Ratherii loco discimus.

(421) Construe: *Ne merito accipiam ob eadem Ecclesia sputum repulsionis legitimæ in faciem, si prior dederit ei libellum repudii.*

(422) Construe: *Ne prior ipse diffamer dicitis*

(est prophetatum quod olim) dixisse prior ipse diffamer.

XV. Ne mille perjurum vesanus nulli æstimen casum (423).

XVI. Ne excommunicationis lethifera pestis universam quoque si occupet patriam, nullius, aut forte minimi defendens forte periculi, nomen Dei in vanum convincar assumere (*Exod.* XX, 7), vel, quod pejus est, ut a multis assumatur, efficere.

XVII. Ne quod misericorditer, fraternaliter, et charitative, communi utilitate, aut necessitate, (quæ utique in dies majus tanto capiet augmentum, mundus in maligno positus (*Joan.* V, 13) propinquante (424) quo amplius deteriorabitur sine) fieri non modo licere, sed etiam oportere, ab his est canonice concessum, in quorum cordibus Deus, in quorum labiis semper... veritas fuerat Christi, mei, infelix si cessero, destruaum exemplo.

XVIII. Ne (425) hoc unum miseris, qui similiter erunt, invalescentibus utique Antichristi ipsius præconibus, destituendi, suisque sedibus extrudendi, patens taliter divinitus asylum, in mei ipsius intercludam miser ipse primitus periculum. Si vos persecuti fuerint in una civitate, fugite in aliam (*Matth.* X, 23). Quamvis eis, Babylon (426) quos insequitur

(quod olim prophetatum est): *Dimitte me ad unam partem sacerdotalem, etc.* In Gestis vero episcoporum Tungrensium apud Martene et Durand *tom.* IV Collect. Vet. Script. pag. 859, n. 20. Ratherius a Leodicensi sede pulsus traditur, indultis sibi aliquantis episcopii ad usum vitæ agellis, qua de re videas, quæ disseruimus in auctoris Vita, § 10 num. 62.

(423) Explica: *Ne vesanus nulli* (id est nullius pretii, seu nihili) *æstimen casum mille perjurum, videlicet eorum perjurorum, qui fidem Ratherio datam deserentes, invasori sese subdiderunt.*

(424) *Legebatur propinquitate.* Correctionem sensus exegit. Mox ubi puncta apposuimus, editum erat quia quam particulam Spicilegii novissimus editor expungendam videns, recte monuit pro quia legendum pura, vel aliquid simile. Sic autem tota hæc implexa periodus construenda est. *Ne si infelix cessero, destruaum exemplo mei quod canonice concessum est, non modo licere, sed etiam oportere fieri misericorditer, fraternaliter, et charitative, communi utilitate, aut necessitate (qua utique tanto majus augmentum capiet in dies, quo amplius mundus in maligno positus deteriorabitur propinquante sine) concessum, inquam, est ab eis, in quorum cordibus Deus, in quorum labiis pura veritas Christi semper fuerat.* Resistere autem invasori, et fortem stare illud est, quod in his circumstantiis non modo licere, sed etiam oportere affirmavit.

(425) Construe: *Ne ipse miser in periculum mei ipsius primitus intercludam hoc unum asylum taliter divinitus patens:* Si vos persecuti fuerint, etc. *intercludam, inquam, miseris, qui similiter (atque ego sum) erunt destituendi et extrudendi suis sedibus, invalescentibus utique præconibus ipsius Antichristi. Quamvis haud ignorem hoc præcepto (Si vos persecuti, etc.) suffugium celestis Hierusalem præcipue petendum eis, quos Babylon confusionis mundanæ insequitur.* In hac periodo Acherius habebat extruendi, ubi novus editor recte emendavit extrudendi.

(426) *Vulg., et Babylon.* Verum eis pro et corrigendum fuit exigente contextu; uti in sequenti

confusionis mundanæ. Hierusalem cœlestis hoc præcepto suffugium haud ignorem petendum præcipue.

XLX. Ne (427) concessum quoque eis eodem præcepto canonice recuperandi in aliis, sed vacantibus, qui minime valent in suis Ecclesiis, aditum crudeliter obstruam.

XX. Ne contradictor (428) miser ipse malle Deum misericordiam quam sacrificium (*Matth. xii, 7*), veniam.

XXI. Ne iudicio præsulum, testimonio decretorum (429), sanctione canonum, sub præsentia totius Ecclesiæ, a legitimo archipræsule, consensu, qui utique et requiritur legibus, clericorum, publice (430) facta infirmari ullatenus posse decernam.

XXII. Ne clementissimum atque veracissimum piissimi regis (431) concessum asseram, aut saltem credere videar, aut inconstantem, aut (quod est incedentius) fraudulentum fuisse.

XXIII. Ne benignitatis, quæ obtinuit [*subaudi ut ad Leodicensem sedem promoverer*], ingratitudeis offensam caligine dignitatem.

etiam numero habetur, concessum quoque eis eodem præcepto.

(427) Id est, ne crudeliter obstruam aditum eis eodem quoque præcepto concessum recuperandi canonico (episcopatum) in aliis sede vacantibus Ecclesiis, qui minime valent recuperare in suis, e quibus scilicet extrusi fuerunt. Hoc numero innuit ex canonibus licere episcopo, qui per vim a suo episcopatu pulsus, eum recuperare non possit, alium episcopatum adire, si vacet, seu legitimo episcopo careat. Ita Ratherius se Verona pulsum, ad Leodicensem sedem, quæ Faraberti episcopi morte vacabat, canonice promotum fuisse non obscure subindicat.

(428) Construe : Ne ipse miser veniam contradictor, Deum malle misericordiam, quam sacrificium. Hoc textu ex Osea sumpto *cap. vi, p. 6*, usus est Christus *Matth. xii, v. 7*, ut Phariseos refelleret reprehendentes ejusdem discipulos, qui esurientes, spicas evelebant, quod non licet facere die Sabbati. Reposuit autem Christus, licere hoc necessitate, quod alias non licuisset : quia Deus jam protestatus fuerat, se misericordiam velle et non sacrificium. Hæc autem Ratherius in re sua valere putavit, ut innueret licere ei, qui proprio episcopatu expulsus sit, ad alium episcopatum vacantem transire, quod alias canonibus interdictum est.

(429) *Decretorum* nomine pontificum constitutiones intelligit, quæ in collectione Dionysiohadriana, quæ Ratherius utebatur, *Decreta* appellantur. Hinc etiam *part 1, de Contemptu canonum* eas constitutiones allegat sic : *In decretis papæ Siricii, in decretis Innocentii papæ, etc.* Quæ autem decreta hoc loco respiciat, videsis *num. 40*.

(430) Quæ scilicet gesta fuerunt publice, cum ad sedem Leodicensem Aquigrani prima electione promotus fuit, hic indicantur. *Legimus archipræsul* fuit Bruno archiepiscopus Coloniensis. Vide *infra not. 434*, et auctoris vitam § 10.

(431) *Regis*, Ottonis scilicet, qui cum promotioni Ratherii ad sedem Leodicensem concessum præstitit, rex tantummodo erat. *Concessus* hic, et *n. 38* pro voluntate, seu consensu sumitur, Mos enim hujus ætatis erat, regem, seu imperatorem de episcopi morte commonere, qui promovendum clero et cæteris, quorum intererat, eligendum proponebat. Vide *inter alia multa S. Wolfgangi episcopi Ratisponensis vitam c. xiv, et Vitam S. Udalrici episcopi Augustani c. 1, et xviii.* Ratherium quidem rex Otto post Faraberti martem Leodicensem episcopum eli-

XXIV. Ne instabilitatis ipse eam cauterio notem.

XXV. Ne manum tantæ, quæ patravit (432), auctoritatis condemnem.

XXVI. Ne (433) mei ordinatorem tam infausto asseram ordinatum, improprie ut ita loquar, auspicio, ut ipso eodemque die, quo ordinatus post professionem a se, moris ut est, factam, fuerat, canonicis quod semper obediens foret præceptis, statuisset eum aliquid canonicis contrarium legibus, accusarem; favens utique eorum vesania, qui meam stultissime reprehendentes eodem die, ejusdem et manu actam incardinationem, quibus potius obloquantur, ignorant.

XXVII. Ne (434) concessum nostris diebus illi, suo atque nepoti, primatum scilicet dignissimo, divinitus solum, neque fortuito, tam prædicabile sæculis omnibus privilegium, quo scilicet uter eorum die ordinationis propriæ alterum meruit ordinare, quod utique in nostro tanto est prædicabilius, quanto misericordius, non laudando ipse videar extenuare.

gendum proposuit, et, ut sequenti numero traditur, obtinuit. Vide *part. 1, de Contemptu canonum, num. 9*.

(432) Construe : Ne condemnem manum tantæ auctoritatis, quæ patravit; ut scilicet ad Leodicensem sedem promoverer. In hanc itaque rem Ottonem scripsisse aliquid, aut aliquam epistolam dedisse colligimus.

(433) Construe : Ne asseram ordinatorem mei ordinatum (fuisse) auspicio, ut ita improprie loquar, tam infausto, ut accusarem eum statuisset aliquid contrarium canonicis legibus ipso eodemque die, quo ordinatus fuerat, post professionem a se factam, ut moris est, quod semper obediens foret canonicis præceptis; accusarem, inquam, favens utique eorum vesaniæ, qui stultissime reprehendentes incardinationem meam actam eodem die, et manu ejusdem, ignorant quibus potius obloquantur; id est mihi potius, qui ab eo incardinatus fui, an vero illi qui me incardinavit. *Ordinatorem* suum appellat S. Brunonem, qui eodem die quo ordinatus fuit archiepiscopus Coloniensis, die scilicet 21 Septembris anni 953. Ratherium in Leodicensem sedem electum confirmavit, et e Veronensi sede quodammodo transtulit, ut in *Vita* explicavimus § 40. Confer notationem sequentem in fine. *Ordinator* enim non ille tantum dicitur, qui episcopum consecrat, sed etiam qui jam ordinatum ad alium episcopatum promovet, atque instituit. Sic etiam presbyteri, qui alicui Ecclesiæ præficiantur, *ordinari*, id est institui, in pluribus documentis dicuntur.

(434) Construe : Ne ipse non laudando videar extenuare privilegium tam prædicabile sæculis omnibus, divinitus solum, nec fortuito concessum diebus nostris illi atque suo nepoti, primatum scilicet dignissimo, quo scilicet privilegio uter (id est quisque) eorum meruit ordinare alterum die ordinationis propriæ; quod utique in nostro qui scilicet me ordinavit, seu instituit) tanto est prædicabilius, quanto misericordius : ex misericordia nimirum se promotum agnoscit; unde *part. 1, de Contemptu canonum, num. 9*, affirmat se pulsum a propria sede, necessitate coactum adisse piissimum nunc Cesarem, gloriosissimum illum super hoc consuluisse præsulum concilium, illos vero misericorditer te elegisse. Nepotem illum primatum dignissimum esse S. Brunonem, qui eodem die, quo ordinatus fuit archiepiscopus Coloniensis, uti metropolita Ecclesiæ Leodicensis Ratherium quoque ordinavit seu transtulit in eandem

XXVIII. No (435) Deum ipsum hominum supposuisse personis eundem, sibi et longe inferiorum, cecisse illorum inconvertibiliter nequitiae eum confitendo; quodque consultu canonicae legis ipse fecerat, penitus dissipasse, roborari si vero perperam est quod patratum, accusem.

XXIX. Ne tantae (436) sedis, acta ubi haec sunt, nulli faciam dignitatem.

XXX. Ne (437) sancti Petri, apostolorum utique principis, ante cuius sacratissimum altare pastoralem accipere merui virgam, vilipendam orbi colendam universo infelicissimus reverentiam.

210 XXXI. Ne (438) pulpitem venerabile (cujus eodem die edito) spectanti assignatissimum populo,

Ecclesiam, praecedenti annotatione observavimus. Ille autem, qui Brunonem nepotem suum ordinavit, alius esse nequit quam Rotbertus archiepiscopus Trevirensis frater S. Mathildis reginae, quae Ottonis et Brunonis mater fuit. Si porro *uter* alterum, id est tum Rotbertus Brunonem, tum Bruno Ratherium ordinavit episcopum *die ordinationis propriae*; profecto dicendus est Rotbertus quoque ordinasse Brunonem eodem die, quo ipse olim Trevirensis episcopus consecratus fuerat. Rotbertum consecratum episcopum tradunt anno 928, quo tamen anno dies Dominica episcoporum ordinationibus fere assignata, non concurrat cum diebus dominicis anni 953, quo Bruno et Ratherius ordinali fuerunt. Cum porro episcoporum ordinationes non semper die Dominico, sed quandoque aliis diebus festis peractae fuerint, uti ex. gr. S. Udalricus episcopus Augustanus anno 924 consecratus fuit *in die sollemnitate Innocentium*, quae eo anno in feriam ut incidit, uti traditur in ejus Vita apud Mabillonum, tom. VII, Act. SS. ord. Benedict. pag. 420, dies aliquis festus astruendus est, in quo tum Rotbertus ordinatus fuerit episcopus Trevirensis anno 928, tum Bruno Coloniensis episcopus fuerit consecratus anno 953, tum Ratherius, qui jam erat episcopus, anno eodem 953, Leodicensi sedi praepositus fuerit. Hic in proemio ad Phrenesim n. 1, suam electionem ad episcopatum Leodicensem assignat feriae quartae solemniter jejuniis mensis septimi, quae anno 953, cyclo Solis X lit. Dominic. B, fuit die 21 Septembris S. Matthaei festo. Hoc igitur die consecratus quoque fuit non solum Bruno eodem anno 953, sed etiam Rotbertus anno 928, quo tamen anno dies S. Matthaei festus cum Dominica concurrat. Neque obest, quod Ratherius in laudato proemio se *rursum electum*, et solemniter inthronizatum affirmat *Dominica sequenti*, id est die 25 Septembris. Cum enim hac die 25, anno 928, nullum festum fuerit, quo Rotbertus potuerit episcopus consecrari; palam sit, illum diem, cui hoc loco Ratherius attribuit tum Rotberti, tum Brunonis ordinationem, tum suam promotionem, non convenire nisi diei festo S. Matthaei. Quod si suam promotionem ad sedem Leodicensem. num. 26 *incarnationem manu ipsius*. Brunonis *adam* appellat; *incardinationis* nomine Brunonis factum intelligit, quo primam electionem diei 23 S. Bruno veluti metropolita eodem die confirmans, ipsum antea Veronensem episcopum ad Leodicensem sedem quodammodo transtulit, et eidem incardinavit; licet altera electio, et solemnior incardinatio in sequentem Dominicam 25 Septembris rejecta fuerit.

(435) Construe et explica: *Ne accusem eundem* (Brunonem intelligit ut et in sequentibus) *supposuisse ipsum Deum personis hominum et longe inferiorum sibi, confitendo eum cecisse inconvertibiliter nequitiae illorum, et penitus dissipasse quod ipse fecerat consultu legis canonicae, roborari vero si quod perperam*

ignarus veluti esse cuius debeat honoris, contemnam.

XXXII. Ne conoionantis, archiepiscopus quoque cum fuerit, dignitatem [*subaudi* contemnam].

XXXIII. Ne populi tam nobilis (439) clamorem.

XXXIV. Ne praestantissimi cleri hymnidicam (440), signorum cum strepitu, laudem.

XXXV. Ne ipsius hymni inconsideratum linquam sacratissimum, quod sonuit, atque dulcissimum melos.

XXXVI. Ne (441) subscriptionem septem tam venerabilium antistitum, duo quorum et archipraesules fuerant, damnare cedens ipse convincar.

XXXVII. Ne (442) personas, cum episcopi fuerint

patratum est. Haec ut intelligantur, Rotgerus in Vita S. Brunonis, qui Ottonis tunc regis frater, non tam Coloniensis archiepiscopus, quam Lotharingiae dux totam eam provinciam administrabat, narrat, hunc cecisse vesaniae eorum, qui conspiratione gravissima Ratherium e Leodicensi sede expelli, ac in ejus locum Baldrice subrogari voluerunt. Hoc autem numero Ratherius se nolle episcopatum ~~cedere~~ affirmat, ne confitendo eum Brunonem cecisse eorum hominum ipso longe inferiorum nequitiae, accuset eundem supposuisse Deum ipsum ejusmodi hominibus, et dissipasse quod ipse consultu legis canonicae fecerat, cum Ratherium Leodicensi sedi praeposuit, ac roborari, seu confirmari si quod perperam patratum est.

(436) *Sedis* scilicet Coloniensis, uni Bruno post secundam Ratherii electionem die 25 Septembris Dominico peractam, ipsum solemniter Leodicensi praefecit Ecclesiae, ut in proemio Phrenesis traditur. Confer auctoris Vitam § 10. Mox *nulli* pro *nihili* usurpatur, ut etiam supra num. 45.

(437) Ecclesia cathedralis Coloniensis innuitur S. Petri nomine dicata Sigeberto teste in Chronico ad an. 871, in qua die Dominico 25 Septembris solemnior Ratherii promotio et inthronizatio celebrata fuit. Nota porro ritum instituendi episcopum traditione pastoralis virgae, quam Ratherius ante altare S. Petri a Brunone accepit.

(438) Construe: *Ne contemnam pulpitem venerabile* (Ecclesiae Coloniensis) *assignatissimum populo spectanti, veluti ignarus cuius honoris esse debeat*. Caetera manea et corrupta, quorum sensus intelligi nequit, unciis inclusimus. Ex sequentibus autem patet, eodem die concionem ab archiepiscopo habitam. Hunc archiepiscopum, qui Ratherium *super ambonem Ecclesiae Coloniensis* laudavit, fuisse Rotbertum archiepiscopum Trevirensis ex proemio Phrenesis discimus.

(439) *Clamorem*, id est acclamationes, *populi tam nobilis*, qualis erat Coloniensis, cum Coloniae solemnior Ratherii promotio celebrata fuerit.

(440) *Signa* campanas significant. Vide Canigium, V. *Signum* 8. Electionem episcoporum sonitu campanarum celebratum liquet ex Vita S. Udalrici n. 79, tom. VII, Act. SS. ord. Bened., pag. 453, ubi de electione Henrici ejus successoris habetur: *Haec vero electio cum ex Ecclesia militibus et familiae nota facta fuisset, sonantibus campanis ab omnibus confirmabatur*.

(441) Haec subscriptiones subjectae erant iitteris episcoporum septem de promotione Ratherii ad clerum et populum Leodicensem directis. Duo autem ex iisdem episcopis, qui erant archipraesules, fuerunt Rotbertus Trevirensis, et Bruno Coloniensis. Caeterorum nomina vides in proemio Phrenesis.

(442) Construe: *Ne videar vilipendere personas legatorum* (qui scilicet delegati fuerant a concilio Coloniae habito in promotione Ratherii) *cum fuerint*

quoque, commisso qui me præfecerunt populo, unus e quibus et metropolita, vilipendere videtur legatorum.

211 XXXVIII. Ne cum vulgata omnibus sententia, verba episcopi aut vera sint, aut sacrilega; relationem ipsorum, concessum quæ (443) piissimi præferebat in mei negotio regis, appellare, aut credere audeam falsidicam.

XXXIX. Ne susceptionem tam spontaneam, tam hilarem, tam devotam, tam populosam, tam clamorosa, laudibus (444) tot (quia datus ei fueram) Christi refertam, plebis erga me devotissimæ, accepisse calumnier ingratis.

XL. Ne (445) quod his quæ præmittuntur omnibus præstare tantum sapiens quisque censebit, cælum a terra, ortus ab occasu quantum distare videtur, tam profanæ impietatis admittere audeam piaculum, ut illegaliter cedens, resistere si datur, quos salva impari meritis qualitate, ab eadem, qua me, constat antiquitus auctoritate a suis in alias sedes certis pro causis translatos, cum his qui mei incarnationem accusant, damnasse convincar; qui tot probabiles, nostratibus quoque exceptis (nulla quoniam quidem ubi factum est eorum exstitit mentio [446]). Dionysio licet rutilent antesignano clarissimo in martyribus, Cassiano Æduorum sanctissimo, cum innumeris, quos aut ignorantia nobis occuluit, aut oblitio abstulit, librorum noscuntur testimonio fore. Petrus (447) non qualiscunque, sed cui ore proprio noscitur, *Passce oves meas* (Joan. xxi,

15), ipse Deus dixisse, invictissimum ejusmodi præcesserat agmen. Sequuntur e vestigio Felix, Eusebius, Perigenes, Gregorius Nazianzenus, Meletius, Dositheus, Alexander, Reverentius, Joannes, **212** Palladius, item Alexander, Theosebius, Polycarpus, Hierophilus, Optimus, Silvanus, Martinus Corsicæ, Joannes Squillacenus, quidam Terracinensis. Fautores quorum existunt Calixtus papa, Antherus papa, theologus atque noster opinatissimus (si tamen de testimonio tantæ non dubitatur auctoritatis) Gregorius (448); damnari, si damnantur, cum quibus felicissimum judico. At si, parvipensa tantorum taliumque auctoritate, vi publica expellor, intersit illatoris; Ego a quolibet mihi indigentissimo vim fieri malo, quam pepigisse fœdus cum morte (*Isa. xxviii, 15*), et cum inferno pacem judicis fecisse, Eleemosynæ aliquod suffragium porrigenti alicui, latrone illo exceptissimo, manum ingratus non retrahor. Et, o percæca filiorum veteris Adæ præcordia? O tam densæ adhuc Ægypti palpari ut valeant tenebræ! Inter mille enim facinus qui quasi videntur agnoscere, conquerentium atque dicentium: *Quam grave peccatum est, quod episcopus ille destitutus ita videtur injuste; vix unus invenitur qui rectius diceret: Quam grave scelus, quod tam copiosus Christiani nominis ita deceptus est populus!* Cum utique mea destitutio levare pane sufficere quotidiano; illius vero nemo advertere valeat quam irrecuperabilis perditio. Poterat vero adverti utcunque, si cogitare (449) aliquis, refert cujus scilicet, dignaretur, utrumne ali-

quoque episcopi, qui me præfecerunt populo commisso, unus e quibus et metropolita, id est Bruno Colonien- **C** sium, cujus suffraganeus erat episcopus Leodicensis. Hinc Bruno cum quibusdam aliis episcopis Ratherium Leodicum ducens, in episcopatus possessionem eundem immissit.

(443) Acherius ediderat concessumque, Novissimus editor corrigendum conjecit *consensum quæ*. Recte emendavit quæ: at retinendum concessum, cum num. 22, piissimi regis concessum pariter habeatur. Sic autem construe: *Ne, cum vulgata omnibus sententia verba episcopi aut vera sint, aut sacrilega; ne, inquam, audeam appellare, aut credere falsidicam relationem ipsorum* (id est legatorum, de quibus numero præcedenti) *quæ præferebat concessum piissimi regis in negotio mei.*

(444) *Laudes* dictæ acclamationes publicæ, quarum formula in sacris erat: *Christo Laudes, Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat, Exaudi, Christe*, et similia.

(445) Construe: *Ne audeam admittere piaculum impietatis tam profanæ, quod quisque sapiens censebit tantum præstare his omnibus, quæ præmittuntur* (id est, præmissa fuerunt in promotione Ratherii), *quantum videtur cælum distare a terra, ortus ab occasu: piaculum, inquam, impietatis tum profanæ, ut illegaliter cedens, si datur resistere, convincar cum his, qui accusant incarnationem mei, damnare eos, quos salva qualitate impari meritis, constat pro certis causis antiquitus translatos a suis in alias sedes ab eadem auctoritate, qua constat me fuisse translatum: qui tot translati noscuntur fore probabiles testimonio librorum, nostratibus quoque exceptis (quoniam quidem nulla eorum mentio exstitit, ubi factum est; id est ubi translationes ejusmodi acciderint) licet rutilent Dionysio antesignano clarissimo in martyribus,*

Cassiano Æduorum sanctissimo cum innumeris, quos aut ignorantia nobis occuluit, aut oblitio abstulit

(446) Hic et in sequentibus memorat Ratherius episcopos qui ex una ad aliam sedem translati fuerunt: æ primo quidem inter *nostrales*, ut vocat, hoc est inter Gallos, Dionysium refert Parisiensem episcopum, quippe quem antea Atheniensi Ecclesiæ præfuisse opinabatur.

(447) Ita novissimus Spicilegii Acheriani editor, cum antea legeretur *non quascunque*. Inter episcopos vero de una ad aliam sedem translatos recenset S. Petrum apostolum, Felicem et Eusebium, quos Ratherium e pseudoepistola Antheri papæ sumpsisse deteximus. Postea Perigenes aliique usque ad Silvanum cum propriis eorum sedium, a quibus et ad quas translati fuerunt, nominibus referuntur a Sostrate, et ex Tripartitæ historiæ libro duodecimo c. 8, eorum nomina eodem quidem ordine a Ratherio excerpta noscuntur. Tres postremi sumpti sunt ex S. Gregorio, qui de Martino Corsicæ agit, lib. 1, ep. 79, et de Joanne Squillaceno, lib. 2, ep. 37. Quidam vero *Terracinensis* ab eodem Agnellus vocatur, de quo vide lib. 3, epist. 43.

(448) Id est S. Gregorius Magnus in epistolis antecedenfi notatione indicatis, quibus translationes memoratas probavit. Mox construe: *cum quibus damnari, si damnantur, felicissimum judico*. Deina a quolibet scripsimus, ubi erat *cuilibet*; et cum editore Spicilegii retinimus *vim*, ubi apud Acherium ut legebatur.

449. Construe: *Si aliquis, cujus scilicet refert, dignaretur cogitare, utrumne incantationi, vel ut ita dicam benedictione, id est consecratione, alicujus mortalis, aliquis, inquam, valeat fieri pastor Ecclesiæ, quem, etc.*

cujus mortalis incantatione, vel, ut ita dicam, benedictione, aliquis Ecclesiae fieri valeat pastor, quem ille pastorum princeps et auctor, pastor ipse Deus et Creator, damnando et reprobando furem **213** vocitat et latronem. Aut quem valet benedicere, unathematis maledictio jure damnatus qui fuerit ipse? Levigare hæc qui volet, si valet, satagat mihi gravissima fore.

Quadraginta igitur adverbialibus (450) his quondam, ni me supputatio fallit, cum pro *subaudi* ce-

(350) *Adverbialia* vocat rationes quadraginta antea propositas, quibus obstitit iis, qui importunissime sibi suadere nitebantur, ut Leodicensem episcopatum dimitteret. Easdem reproduxit, cum Veronensi episcopatu tertio restituit, ut Miloni invasori cederet, nonnullos suosores invenit, inter quos unus fuit Ubertus episcopus Parmensis. Vide opusculum

A dando] episcopo Leodicensi importunissimis suavioribus obstiterim Ratherius ego, remissius sex et decem illis **214** prioribus pro Veronensi, pravigeris respondere lector me noverit compulsoribus. Sit præterea cum Juda Scariote illo (nisi poenitentia subvenerit illi) damnatus, qui me hinc fatigaverit amplius canonicæ (451-452) sanctionis censura, nec non et imperiali Cæsaris piissimi potestate prorsus excepta.

inscriptum *Qualitatis conjectura* num. 16. Mox sit edidimus, ubi erat sic.

(451-452) Duo excipit, quibus tantum se cessurum pollicetur, nimirum canonicum iudicium, et imperialem jussionem. De hac vide epist. 8, ad Milonem B in fine.

ADMONITIO IN PHRENESIM.

I. In negotio, quo Ratherius e Leodicensi sede expulsus fuit, præter *Conclusionem deliberativam*, quam præmisimus, alium libellum inscriptum *Phrenesis* ab eo lucubratum memorat Fulcuinus de Gestis abbatum Lobiensium, cap. 24. Hunc librum, qui in desiderio erat, inter manuscriptos codices monasterii Lobiensis inventum, Reverendissimus Paulus du Bois ejusdem conobii abbas, votis nostris humanissime annuens transcribendum, et ad nos transmittendum curavit. Ipsum *Conclusioni deliberativæ* subjicimus, quia posterius scriptus fuit, dum Ratherius e Leodicensi sede pulsus, Moguntia degeret, ut ex proemio liquet (n. 1). Cum porro is sub Pascha anni 955 fuerit expulsus; Phrenesim ipso anno aliquando post Moguntia scripsisse dicendus est, eum dux Conradus (Vil. n. 59), qui tunc, cum pulsus fuit Ratherius, contra ipsum regem Ottone *agebat*, in gratiam ejusdem regis subinde reversus, nondum obiisset (mortis enim ejus nullum hoc in libro indicium est quale auctor exhibuit in libro *Confessionis*, post illius martem lucubrato, ubi num. 2 Conradum Cononis nomine quondam ducem appellat; obiit autem is pro Ottone dimicans mense Augusto ejusdem anni 955 (Necrolog. Fulden. t. III Rerum Brunsv. Leibnizii).

II. In hac Leodicensi causa Ratherius viginti libellos scripserat (*Phrenes.*, n. 7 et 18), quos subinde restrinxit in duodecim. Duodecim quidem voluminum, uti vocat, argumenta in proemio Phrenesis proferat, inter quæ undecimum est *Conclusio deliberativa*, cujus antea meminimus. Phrenesis opusculum licet omnibus hisce libellis præmissum, ultimo tamen loco exaratum in laudato proemio affirmat (n. 7) et celerius item ad finem deductum (n. 10), propterea quod Rotbertus Trevirensis archiepiscopus, in quem potissimum scriptum fuerat, e vivis excessisse ferebatur. Sperabamus fore, ut cætera quoque opuscula, ex quibus multa ad historiam utilia innotescerent, in eodem Lobienso codice post ipsam Phrenesim invenirentur. Scripsimus, ut inspiceretur, diligentius codex; sed post Phrenesim fides Ratherii tantum reperta est, quæ ad initium secundi opusculi pertinet. Vide quæ hac de re pluribus notavimus in Vita auctoris § 10, num. 61. Cum Fulcuinus duo tantum opuscula *Phrenesim* et *Syrma*, id est *Conclusionem deliberativam*, in Leodicensi causa commemoret; hæc duo tantummodo in Lobiensibus manuscriptis suo quoque tempore reperisse videtur, cæterorum quidem ejusmodi opusculorum cum nulla sit mentio in indice locupletissimo manuscriptorum operum bibliothecæ Lobiensis, qui ineunte sæculo undecimo accurate digestus fuit; ea vel tunc ibidem abfuisse manifestum est.

215 216 III. Mirum vero accidit, eundem Fulcuinum scribere, priorem librum a Ratherio fuisse appellatum *Phrenesim*, eo quod quasi *phreneticus nimis austere et ultra modum in Baldricum inveheretur*; ubi Baldricum Leodicensis sedis invasorem ab ipso intelligi exploratum fit ex iis quæ mox tradit de *Syrmate*, in quo, ait, in eundem Baldricum *invehitur pervasorem, ut ipse nominat, suum*. Titulus quidem proemii *Phrenesis* nomen idcirco præfixum indicat, quia Ratherius in ea nimis austere in quosdam *inveheretur*. In ipso autem opusculo multa contra Rotbertum Trevirensis archiepiscopum, et nonnulla in alium Baldricum episcopum Ultrajectinum Baldrici, Leodicensis avunculum; ad de Baldrico Leodicensi admodum pauca. Aliam porro veriore causam, cur *Phrenesis* titulum indiderit, ipse auctor in proemio declarat. Dum Leodico ejectus Moguntia otio frueretur, ea, quæ de se acta fuerant, in libros digerere studuit. Id ut audierunt Rotbertus Trevirensis atque Baldricus Ultrajectinus, qui ejus pellendi præcipui fuerunt auctores, *dixerunt eum phreneticum esse*. Hoc conviciam amplexus, eum, quem *condere contra eos statim maturavit libellum*, appellavit eorum juxta sententiam Phrenesim, *sequè ipsum phreneticum, qui inusitato utique tunc temporis more non ad nummos tili in discrimine; non ad arma, ut quidam, non ad copiam amicorum, sed ad libros, ad armaria* (id est ad bibliothecam), *ad priseorum confugerit judicium. Confugerit, inquit, maturavit*, etc., quia in laudato proemio ad numerum septimum usque alienam personam induens, de se velut de alio scribit; et ita præterea scribit (quod notatu dignum est) ut suam indolem sequens, qua non tam alios, quam se ipsum perstringere consuevit, quædam sua gesta vellicet ac in reprehensionem adducat eo fere censuræ genere, quo postea latus usus est (Vid. auctoris Vitam, § 17, n. 109) in *Qualitatis conjectura*.

IV. Unum tandem in hac admonitione peculiarem animadversionem requirit. Cum Ratherii stylus atque syntaxis aliquam identidem difficultatem et obscuritatem præferant; hoc tamen opere nihil difficilius, obscurius nihil invenitur. Obscuritatem nimirum auctore in ipso studiose affectasse proficitur: unde in proemio num. 3,

ait: *Generat præterea et hoc difficultatem eis, quos fecit, libellis, quod creberrime posita illic cernitur parenthesis, et, ut liquidam faciat orationem, mirabilem dictionum sicut sæpius ordinationem, difficilimam quæ pariat, optimum licet intelligentibus, constructionis materiem.* Et sub ejusdem proæmii finem num. 9: *Nosque cognoscat obscure quædam meis serio possuisse (libellis), quæ tamen dilucidare actulum valebit, si constructorem industrium ac studiosum habebit.* Hinc non pauca, quæ non ita facile prima lectione intelligi queunt, nec sine studiosa animadversione assequi potuimus, constructione in notationibus explicanda fuerunt. At alia multa præter constructionis difficultatem negotium facessere. Nam *materiæ igvorantia*, ut ibidem auctor monuit, *plerumque, ut in cæteris libris, hic reddit intelligentiæ difficultatem.* Quædam enim facta, quæ aliunde perspecta non sunt, identidem ita leviter indicat, ut quid paucorum verborum indicio significetur, plane non liqueat. Accedit ad difficultatem mendosa scriptura: quod vitium adeo frequens hoc in opere occurrit, ut in nonnullis periodis nunc duo, nunc tria, aut plura etiam menda detecta fuerint. Multa quidem ex contextu, vel sententis aliunde cognita sustulimus. At alicubi cum res ipsa, seu auctoris mens prorsus lateret, nihil in textu corrupto audere satius duximus, quam in incertum divinare. Hisce de causis cum non pauca adhuc implexa et obscura supersint, quorum sensum, constructione etiam subjecta, elicere nequimus; num ipsum opusculum edendum esset, aliquandiu dubitavimus. Cum vero in ea nonnulla suppetant ad Ratherii Vitam digerendam utilia, ibidemque alleganda, quæ aliunde frustra quærentur; ipsum haud prætermittendum credidimus.

V. Hæc cum scripsissemus, doctus et antiquitatis studiosissimus comes Josephus Garampius, ab honore cubiculi summi pontificis, in Germaniam profectus, huic editioni aliquid opis præstaturus, monuit se, dum Coloniae esset, in bibliotheca monasterii S. Pantaleonis codicem reperisse membranaceum sæculi XIII, in quo Vita inedita S. Brunonis archiepiscopi Coloniensis, scripta ab anonymo, integrum caput præfert de nostro Ratherio, Ipsum autem caput, cui titulus: *De episcopo expulso et in sedem ab ipso domino (Brunone) reducto*, accurate transcriptum a Josepho Antonio Pinzio, cui de litteris bene merenti ille alio migraturus id commendaverat, subinde accepimus. Incipit autem his verbis, quæ Ratherii elogium non reticendum præferunt: « Veronensi Ecclesie intra Italiam præerat vir strenuus nomine Ratherius, habitu monachus, totius religionis cultor præcipuus et divinarum Scripturarum tractator luculentissimus. » Quæ porro idem anonymus mox de ipso narrat, ex numero primo Phrenesis in partem maximam sumpta noscuntur, adeo ut non modo eadem sententiæ, sed identidem etiam verba ingerantur. At mira plane hallucinatione Veronensi episcopatu Ratherii tribuit quæ in Phrenesi episcopatu Leodicensi conveniunt; quod hoc loco monendum credidimus, ne, si quando isthæc Vita S. Brunonis proferatur in lucem, quæ in ea dicuntur de Ratherio uti Veronæ episcopo, minus cautis difficultatem et fucum faciant.

RATHERII

EPISCOPI VERONENSIS

PHRENESIS.

Incipit proæmium Ratherii episcopi in librum quem Phrenesim nominavit, pro eo quod nimis in eo austere in quosdam inveheretur.

217 1. Scripturæ alicujus hoc maxime impedit indagatores, materiem si ignorent, hoc est dictatorem primum, intentionem dictantis, et rem unde agitur. Phrenesis igitur cujusdam Ratherii omnes (453), quibus iste loco præfationis præponitur, vocantur libelli. Cur hujusmodi [ms. Cujusmodi] vero notam tales meruerint, cum *Invectiva* illorum

(453) Construe: *Igitur libelli omnes cujusdam Ratherii; quibus iste præponitur loco præfationis, vocantur Phrenesis. Cur vero tales (libelli) meruerint notam hujusmodi (id est titulum Phrenesis), cum alii illorum appellandi fuerint Invectiva, alii item Apologetici, ea causa prodit vocabulum (Phrenesis) quod pulsus etc.*

(454) Otto nimirum in Italiam veniens anno 951. Ratherium in Veronensem sedem restituere volebat. Sed cum Milonis comitis nepotem eandem sedem occupare invenisset. nihil confecit. Mox construe et explica: *Data optione* (seu occasione eligendi novi præsulis Leodicensis, eo quod Farabertus episcopus vita excessisset) *intervenit atque patrato fratris ejus Brunonis archipræsulis Coloniensis, postquam non solum electus fuerat coram eodem Brunone ad palatium,*

A alii, alii item *Apologetici* fuerint appellandi, ea prodiit causa vocabulum, quod pulsus episcopo Veronensi Italiæ, ordinatus ubi fuerat, cum ad gloriosissimi regis se contulisset Ottonis auxilium, copiaque restitutionis præcessisset nulla, ipso quoque piissimo rege conante (454): data optione, interventu **218** fratris ejus Brunonis archipræsulis atque patrata, postquam electus coram eodem ad Aquis, quod dicitur, Grani palatium, non solum ab his, quorum intererat specialius, sed et ab episcopis, abbatibus, comitibus, totiusque regni primoribus quarta solemnis jejunii

quod dicitur Aquisgrani, ab his quorum specialius intererat (id est, a Leodicensibus), sed et expetitus ab episcopis, abbatibus, comitibus, et primoribus totius regni, fuerat, inquam, electus feria quarta solemnibus jejunii mensis septimi; rursum sequenti Dominica electus ab eodem populo, hoc est Leodicensis Ecclesie, summo favore totius Ecclesie quæ aderat, destinatus atque solemniter inthronizatus fuerat eidem Ecclesie a septem coepiscopis, prælibato scilicet Brunone, Rodberto, Baldrico, Hildibaldo, Druogone, Berengario, atque Folberto (quorum duo Bruno et Rodbertus fuerant archiepiscopes, cæteris præsules), idque factum conniventia decretorum, consensu atque exemplis nonnullorum antiquorum, quibus et id contigerat: cumque postea, etc., uti not. 458.

septimi mensis (455) feria fuerat expetitus; rursum sequenti Dominica ab eodem, hoc est, Leodicensis Ecclesiæ populo electus, septem a coepiscopis (duo quorum fuerant archipræsules, cæteri præsules) prælibato scilicet Brunone (456), Rodberto, Baldrico, Hildibaldo, Druogone, Berengario, atque Folberto, conniventia decretorum (457), consensu atque exemplis nonnullorum, quibus et id contigerat, antiquorum, summo totius, quæ aderat, favore, destinatus eidem, atque solemniter inthronizatus Ecclesiæ: cumque postea ingenio jam fati Baldrici (458), patratuque, qui eum super ambonem ecclesiæ Coloniensis spectanti cuncto specialius collaudaverat populo, Rodberti Trevirorum archiepiscopi, **219** vi publica comitum Regeneri atque Ruodvolti (459), nepos ipsorum, qui et filius fratris exstiterat Baldrici (talìa ut quid contigerint ne difficile sit conjectari) ejusdem nominis puer quidam ut institueretur; et ut per omnia materies personarum acceptionis [ms. acceptione] pateat, neglecta timiditate jam dicti regis germani, ne scilicet jam fati comites a rege ad Conradum, qui tunc (460) contra ipsum agebat, deficerent, sibi que cum eo inimicarentur; vel (quo verius ipsius asserunt defensores) resistendo quia nullum habere potuit idem archiepiscopus, ut inhiaverat, ex episcopi amicis, vel militibus adiutorem,

(455) Cum Ratherius ad Leodicensem sedem promotus fuerit anno 953, hoc anno *feria quarta solemnis jejunii mensis septimi*, qua primum electus fuit, incidit in diem Septembris S. Matthæi festum, ac *Dominica sequens*, qua iterata ejus electio (*rursum electus*, inquit) et solemniter inthronizatio celebrata est, fuit dies 25 ejusdem mensis. Duplex electio distinguitur, altera Aquisgrani. Coloniæ altera, ut in Vita fusius explicavimus § 10.

(456) Bruno fuit archiepiscopus Coloniensis, Rodbertus archiepiscopus Trevirensis, Baldricus episcopus Ultrajectinus, Hildebaldus episcopus Transrhœnensis, Druogo Osnaburgensis, Berengarius Viridunensis, Folbertus Cameracensis.

(457) Num Ratherii jam Veronensis episcopi promotio ad sedem Leodicensem adversaretur sacris canonibus atque decretis pontificum, quibus episcoporum translationes interdicitur, expensum fuit in episcoporum concilio, qui ad ejus electionem convenierant. Omnes autem hanc electionem approbarunt legitimam tum *conniventia decretorum*, quæ episcopos ex una sede pulsos ad aliam promoveri posse traderunt, tum præsertim *exemplis nonnullorum*, quibus et id contigerat, antiquorum: de quibus vide *Conclusionem deliberativam* numero ultimo.

(458) Explicata sic. *Cumque postea ingenio jam fati Baldrici Ultrajectini, et patratu Rodberti archiepiscopi Trevirorum, qui specialius eum collaudaverat super ambonem Ecclesiæ Coloniensis populo cuncto spectante, expulsus fuisset vi publica comitum Regeneri atque Ruodvolti, ut institueretur nepos ipsorum, qui et exstiterat filius fratris Baldrici (ut ne difficile sit conjectari, quia talia contigerint) puer quidam ejusdem nominis (qui similiter appellabatur Baldricus) et, ut per omnia pateat materies acceptionis personarum* (id est, ut pateat omnia acta fuisse acceptione personarum) expulsus fuisset *neglecta timiditate jam dicti germani regis* (id est neglecto Brunone fratre germano regis Ottonis, qui ab eodem rege Lotharingici regni dux fuerat constitutus, et hoc neglecto ob timiditatem, quia scilicet timebat) *ne jam fati comites deficerent a rege ad Conradum, qui tunc agebat*

fuisse expulsus; Moguntiaque benignitate archiepiscopi Willihelmi filii regis munificentissima copiosissime frueretur; data otii occasione curavit, quæ circa eum acta fuerant, in libros digerere, qualitas elaborans ne vel curiosis lateret sui temporis. Utique hoc audientes duo illi ejus specialius inimici, Rodbertus videlicet et Baldricus, dixerunt eum phreneticum esse.

2. Amplexus ille cum convicio reaccensum, sopitus qui jam fuerat, scribendi aliqua rursus ardorem, præsentem, quem cunctis proponeret, condere contra eos maturavit statim libellum, cujus summam appellat, eorum juxta sententiam, Phrenesim, seque ipsum phreneticum, qui inusitato utique tunc temporis more, non ad nummos tali in discrimine, non ad arma, ut quidam, non ad copiam amicorum, sed ad libros, ad armaria, ad priscorum confugerit judicia. Invehitur autem præmio in isto in Rodbertum amplius, in Baldricum mordacius; unde in initio statim præ se quasi contemnens, immunem dicit eum a phrenesis vitio, per quod intelligi vult **220** insaniam, quam purgari cicuta vetusta fecerat poetica (HORAT., l. II, ep. 2, v. 35) Consigniferum (461). quoque appellat in sui debellatione Rodberto, acie quamvis diversa, id est non ea quidem dicendi, quam ille affectabat, peritia, majore vero decipiendi

Contra ipsum regem, et sibi inimicarentur cum eo Conrado, vel, quod verius defensores ipsius asserunt, quia ñlem archiepiscopus Bruno non potuit habere, ut inhiaverat, aliquem adiutorem ex amicis vel militibus episcopi Ratherii resistendo, seu ad resistendum cum, inquam, his de causis expulsus fuisset, et Moguntia copiosissime frueretur benignitate munificentissima archiepiscopi Willihelmi filii regis; data occasione otii curavit digerere in libros quæ acta fuerant circa eum, elaborans ne qualitas sui temporis lateret vel curiosos. Utique audientes hoc (quod scilicet talia Moguntia scriberet) *duo illi ejus specialius inimici, etc.*

(459) Hic Regenerus Hainoensis comes præpotens erat, et ob tyrannidem anno 957 (quem notavit Frodoardus) ab ipso Brunone archiepiscopo Coloniensi, et Lothariensi regni duce proscriptus, ac perpetuo exsilio damnatus a Fulcuino traditur cap. 26. Is autem Regenerus Baldrici avunculus ipsum *in episcopatu adipiscendo plurimum juvit* eodem Fulcuino teste. Ruodvoltum item comitem, cujus nepos pariter erat idem Baldricus, potentia valuisse ex hoc loco intelligimus.

(460) Particula *tunc* manifeste designat, Conradum tunc, cum Ratherius e Leodicensi sede pulsus fuit, die, ut infra scribitur n. 16, *Cænæ Domini*, id est 12 Aprilis anni 955, regis Ottonis fuisse inimicum; cum vero hæc scripta fuerunt Moguntia, in Ottonis gratiam jam rediisse. Redit igitur in gratiam aliquanto post diem 12 Aprilis, sed ante mensem Augustum; siquidem cum Ottone reconciliatus, dum adversus Hungaros pro eodem pugnaret, obiit die decima Augusti anni ejusdem. Vide Frodoardum in Chronico, et Necrologium Fuldense apud Leibnium Script. Brunsv. tom. III, pag. 762.

(461) Baldricum episcopum Ultrajecti ad Rhenum intelligit: unde inferius num. 9, similiter ait: *Sed et consignifero acie quam vis diversa Baldrico. Mox ea quidem dicendi, quam ille affectabat, peritia refertur ad Rodbertum Trevirensis, quem de eloquentia decretasse cum Ratherio discas ex n. 14, in quem vide not. 397.*

astutia. Nulli vero (462), nisi quem probitas defenderit, videatur parcere; quamvis nemini sæpe minus [*subaudi* parcat] (alter ut Lucilius) sibi quam ipsi. Archiepiscopum [*id est* Robertum Trevirens.] vero quam non reddat opusculis suis intactum, videre est indagantibus.

3. Generat præterea hoc et difficultatem intellectus eis, quos fecit, libellis, quod creberrime posita illic cernitur parenthesis; et, ut liquidam faciat orationem, mirabilem dictionum facit sæpius ordinationem, difficillimam quæ pariat, optimam licet intelligentibus, constructionis materiem. Fefellerit sane plurimos, ne ejus improvide considerata loquacitas, (463) morum ipsius uti et qualitas. Fateor magis eum intellectu viguisse, quam arte, exercitio quodam scribendi quæque, non vero copiose dicendi, quam privilegio plura sciendi: quem priscorum magis exploratio curiosa, quam ipsa artis dictare docuerint præcepta. Pauca a magistris, plura per se magis didicit præsumptione temeraria temperando [*f.*, comparando], quæ a doctoribus præcipuis alii maxime vix percepissent labore. Unde et quidam sapiens pariterque religiosus, inflatilis ne illum subverteret charitate minime subnixa (*I Cor. viii, 1*), Apostolus ut præmonuerat, scientia, relectis quibusdam opusculis ait, in eo gratiam vigere, quam sapientiam, magis; mirandusque magis, quam laudandus videtur. Miranda potius, et prædicanda misericors, quæ talia tali deserendo, utique sese deserentem non deserens. . . ., contulit gratia.

221 4. Nam (et ut (464) de moribus ejus aliquid tetigisse non sit aut lacerasse, aut potius prædicasse) dicere quam facere boni quid magis fuerit idoneus,

(462) Construe: Nulli vero videatur parcere, nisi quem probitas defenderit; quamvis sæpe nemini minus parcat, quam sibi ipsi, ut alter Lucilius. Hæc de ipso Ratherio accipienda, cujus erat etiam seipsum perstringere, uti traditur in *Qualitatis conjectura* n. 2, *Quem vero laudat, qui seipsum semper vituperat?*

(463) Construe: Loquacitas ejus ne improvide considerata, uti et qualitas morum ipsius, fefellerit sane plurimos. Fateor eum magis viguisse intellectu, quam arte, et magis exercitio quodam scribendi, non vero copiose dicendi quæque, quam privilegio sciendi plura; quem exploratio curiosa priscorum magis, quam præcepta ipsa artis docuerint dictare. Pauca didicit a magistris: plura magis per se comparando præsumptione temeraria didicit, quæ alii vix percepissent a præcipuis doctoribus maximo labore. Unde quidam sapiens et pariter religiosus, ne scientia inflatilis (ut Apostolus præmonuerat) minime subnixa charitate subverteret illum, relectis quibusdam opusculis ejus ait, in eo magis vigere gratiam, quam sapientiam; et videtur magis mirandus quam laudandus. Miranda potius et prædicanda misericors gratia, quæ utique non deserens deserentem sese, contulit talia tali deserendo, qui nimirum erat deserendus. Ubi puncta notavimus, in ms. additur, non deserendo deserens, quæ cum videantur præcedentibus repugnare, perperam inserta putavimus.

(464) Locus implexus valde, et forte etiam corruptus, nisi sic explicandus credatur: Nam (ut sit id est etiam, tetigisse aliquid de moribus ejus non sit aut lacerasse, aut potius prædicasse) quid boni magis idoneus fuerit dicere, quam facere is, cui utrobique (nimirum tum in dicendo, cum in faciendo) subser-

subservierit cui ea utrobique simulatio voluntatem [*f.*, voluntatis], certius quæ ademerit spectantibus de se omnino iudicium? Nam cum ad vitanda magis eum impulerit impatiens fragilitas, quam alliciens ipsorum [*subaudi* vitandorum] sæpe voluptas; ab agendis vero inefficax potius avocarit ignavia quam probitatis, ut ita eam vocare liceat, obedientia; irasci visus fuit sæpe lætissimus, lætus item maximum intus celavit sæpe dolorem. Dabat non rogatus impatiens rogari, ignotum sæpius odium quasi retinens læsus; multaque in hunc activerat (465) deprehendi perdifficilis modum. Forte beatus, si monachum, ut monstrat, efficeret habitus, nec abfuisset Laubiensi unquam cœnobio, si constans fuisset in voto. Ingenuitas (466) illi fuerat ea, quam magis, ut fertur, commendaverat antiquitas, quam præsentaret affinitas. Cujus (467) non approprians intempestivitas, sed proximans ævi afferre cœperat, ista dum conderet, maturitas canos. Do ad summam (468): præ reus cavillatoribus pene exstiterat, exemplo si non aliquis nocuisset innocuus, aut non profuisse foret par nocuisse; ultram vero in partem ita, ut dixi, erat ambiguus, vix cogitari juste æstimationis ejus ut valeat status. Levissimis nam (469), animosus multorum opinione cum esset, ita moveri fuerat [mirum dictu!] suetus, ad maxima ut esset ferenda mire quietus. Nullus ergo eum his, quos visus est imitari, componat, ne *Væ 222 qui dicitis malum bonum, et bonum malum* (*Isa. v, 20*), sibi a propheta clamari non immeritus audiat. Rursus quod probe egit, laudo, ne quis momorderit dente, ne *Parvulum occidit invidiu* (*Job v, 2*), Job beatus illi videatur opponere.

vierit ea simulatio voluntatis, quæ omnino ademerit spectantibus certius iudicium de se?

(465) Id est, et activerat multa in modum hunc, perdifficilis deprehendi, videlicet, unde erat perdifficilis, qui intelligeretur.

(466) Construe: Ea ingenuitas illi fuerat, quam magis, ut fertur, commendaverat antiquitas, quam præsentaret, affinitas; id est erat illi ingenuitas, quæ cum antiquitate utique generis et majorum illustrium jungebatur, quæque commendabatur ob ejusmodi antiquitatem generis magis, quam ob videntes affides, quia forte, dum hæc scripsit, carebat magni nominis et potentie affinitibus. Ut fertur, inquit; quemadmodum in *qualitatis conjectura* num. 2, eum a Veronensibus frequentius dictum fuisse nobilem ipse cavillator non obscure significat. Vide quæ in *Vita* adnotavimus, § 1, n. 3.

(467) Corrigendum videtur cui. Construe vero: Cui non intempestivitas approprians, sed maturitas ævi proximans cœperat afferre canos, dum conderet ista; qui nimirum dum hæc scripsit, non intempestive, sed ob ætatem maturiorem cœperat canitiem induere.

(468) Construe: Do ad summam: pene exstiterat reus præ cavillatoribus, si non aliquis innocuus nocuisset exemplo, aut non profuisse foret par (id est foret idem ac) nocuisse. Ultram vero in partem ita, ut dixi, erat ambiguus, ut vix valeat juste cogitari status æstimationis ejus.

(469) Construe: Nam cum esset animosus opinione multorum, ita (mirum dictu!) fuerat suetus moveri levissimis, ut esset mire quietus ad ferenda maxima. Nullus ergo componat eum cum his quos visus est

5. Major cæterum (470) fuerat istius forte qualitas libelli, præcisus, jam peracta uti succiditur (*Job* vii, 6) tela, ni fuisset, jam fati statim ut comperuit obitum Rodberti, quem tamen falsus rumor ante prætulera. Quod et iste initio proœmii satis mordaciter tangit, et in fine apertius prodit. Exempla vero de Tullio, Marone, Horatio, diversis atque poetis ea magis suo operi necessitas eum compulit indere, quod hodierni (proh nefas!) temporis omnes, ut et ipse, magis siliquis, lutosarum sunt quæ pascuæ suum, quam conviis delectantur, vita quæ sunt felicium animarum. Ut frequentiam igitur eis [*subaudi* libellis] acquireret (471). talia inseruisse probatur, lectorum, quia nec summis noverat attigisse labris quemquam sui simillium huiusmodi poculum; facile investigata sive quia cito vilescunt cælestis doni nectareum saporem, venenum hoc ni venenasset liquorem. Quam igitur simplicitas vera, prudentiaque displiceat mera, probant huiusmodi affectata; dum quis sapientior ut appareat, non ut sit, cæteris elaborat, interserens suis, ut iste, aliena, legisse tantum sese pluribus quo persuadeat multa; pannulos cum potius hoc sit artibus detraxisse, non ipsas artes habere, appetere gloriam, non sequi majorum. *O imitatores servum*, ait quidem nec mentiens, *pecus* (HORAT. l. I, ep. 19, vers. 19), carpsisse quos noster nec omisit Beotius. 223 Sibi igitur (472) inutiles, pernocii mea in hoc sententia omnibus, qui deceptos si quos reddiderint, aliorum efficiunt deceptores; qui scilicet particulas scientiæ aliquas meæ... minus proinde considerantes, totam aut maximam illius summam ipsis putant cessisse, et alios prædicando faciunt putare: quod interdictor nimirum mihi videtur quoque innuere, dum coram

imitari, ne non immeritus audiat clamari sibi a propheta: « Væ qui dicitis malum bonum, et bonum malum. » Rursus laudo quod probe egit, ne quis momorderit dente, ne beatus Job videatur opponere illi: « Parvulum occidit invidia. »

(470) Construe: *Cæterum qualitas libelli istius forte fuerat major, nisi præcisus fuisset, uti tela jam peracta succiditur; præcisus fuisset, inquam, statim ut comperuit obitum Rodberti jam fati (seu jam memorati) quem tamen obitum rumor (falsus ante prætulera. Eum quidem mortuum præfert paulo ante libelli finem num. 19 et 21.*

(471) Explica: *igitur probatur inseruisse talia, ut acquireret eis libellis frequentiam lectorum; quia noverat quemquam simillium sui nec attigisse summis labris poculum huiusmodi, sive quia facile investigata cito vilescunt (id est vilem reddunt) saporem nectareum doni cælestis, ni venenum hoc (exemplorum sæcularium) venenasset liquorem; quia nimirum scripta quantumvis cælestia nou sapiunt, nisi inspergantur profanis exemplis. Erat in ms., terrenum hoc invenenasset liquorem, procul dubio mendose, ubi emendavimus venenum hoc ni venenasset liquorem. Sequentia porro, sic construe: Igitur huiusmodi affectata (seu nimio studio quæsitæ exempla profanorum scriptorum) probant, quam displiceat vera simplicitas, et mera prudentia, dum quis elaborat, ut appareat, non ut sit sapientior cæteris, interserens aliena suis, ut i:te interserit, quo tantum persuadent pluribus sese legisse multa: cum hoc sit detraxisse potius pannulos artibus, non habere*

cæco prohibet offendiculum quemlibet ponere (*Levit.* xix, 14). Obtutibus namque quidlibet subjectum inefficax cernere, nescio an putari cæcum non esse. Quod Apostolum cum constet sedulo cavisse, (dum) neminem de se plus aliquid desiderat æstimasse, quam quod in eo videret, et ab ipso audiret (*II Cor.* xii, 6); horret, deceptissimus si quivis peritum sese, aut nobilem, aut (quod multo iniquius est) justum, non existens, scriptis præcipue, quæ utique post mortem eo silente loquantur, mentiri et alios faciens, astruat, seque offendiculum ignorantia cæcis faciat ipsum obscurum, cum multo felicius foret, ut natum, ita latuisse defunctum, quam falsi rumoris laude perfunctum. Quo fit, ut simulatores peccare non desinant etiam mortui, dum sese post mortem quoque faciunt falso laudari. Sufficiat igitur istud de istius scriptoris scientia nec invidiose detractum, nec mendose superadjectum, ejus quod sit totius qualitatis atque conanimis argumentum.

Breviarium librorum suorum.

6. Sit igitur (473), ut capitulatim opusculorum retinemus ordinem, iste primus licet præfatio cæterorum, quantitas compellit tamen eum esse libellum. Volumen unum.

Sequitur qui dictantis continet duabus cum epistolis 224 fidem, quarum una Romanam fatigare querelis non desinit sedem, coepiscoporum altora gregem. Volumen unum.

Tertius querimoniam quibusdam cum epistolis habet regi delatam. Volumen unum.

Quartus duas continet tantum, Brunoni brevissimam, Rodberto satis prolixam, epistolas præsulibus. Volumen unum.

Quintus querimoniam Brunoni specialius, gene-

ipsas artes, appetere gloriam majorum, non sequi.

(472) Construe: *Igitur inutiles sibi, et pernocii in hoc (mea sententia) omnibus, qui si quos reddiderint deceptos, efficiunt deceptores aliorum, qui scilicet minus proinde considerantes aliquas particulas scientiæ meæ, et putant totam, aut maximam summam illius scientiæ cessisse sibi ipsis, et prædicando faciunt alios putare: quod nimirum interdictor mihi videtur quoque innuere, dum prohibet quemlibet ponere offendiculum coram cæco. Namque cernere quidlibet inefficax subjectum obtutibus, nescio an putari possit non esse cæcum. Quod cum constet Apostolum sedulo cavisse, dum desiderat neminem æstimasse de se aliquid plus, quam quod videret in eo, et audiret ab ipso; horret (scriptor noster) si quivis deceptissimus astruat sese peritum, aut nobilem, aut (quod multo est iniquius) justum, non existens talis, astruat, inquam, præcipue scriptis, quæ utique eo silente post mortem loquantur, faciens et alios mentiri; et si faciat seipsum obscurum offendiculum cæcis ignorantia, cum foret multo felicius latuisse ut natum, ita defunctum, quam perfunctum laude falsi rumoris. Quo fit, ut simulatores etiam mortui non desinant peccare, dum post mortem quoque faciunt sese falso laudari. Sufficiat igitur istud nec invidiose detractum de scientia scriptoris istius, nec mendose superadjectum, quod sit argumentum totius qualitatis, atque conanimis ejus.*

(473) Igitur, ut capitulatim retinemus ordinem opusculorum, licet iste primus sit præfatio cæterorum, tamen quantitas compellit eum esse libellum.

ralitatem licet contineat, dedicatam archiepiscopo. **A** si cui videtur epistolarum congeriem ipsarum appellare libellum, vel unam quamvis earum sui prolixitate idem obtinuisse vocabulum; advertat in isto quidem Machabæorum librum (478), quem dicunt secundum, in cæteris apostolorum apud nos, Augustini, Hieronymi, Gregorii, multorum et aliorum epistolares consideret libros; apud sæculi vero scriptores Tullium, Senecam, Plinium ipsum quoque epistolares condidisse et appellasse libros, et osorum ut latratibus. contra ponamus satyrographis omnibus præferendum Flaccum Horatium; in libris quoque, qui prætitulantur ex Ponto, Nasonem Ovidium Potuerant cæterum dici fore (fuerat uti statutum) viginti; sed aliquantum cujusdam respectu curtati in duodecim et coarctati, rei sunt æstimatione unius, locutionis varietate duodecim appellandi atque tenendi. Prologus (479) vero iste primus dici et efficienda meruit, cum sit compositione ultimus, aliorumque instigati convicio est ipse responsio, demonstrans in cæteris, 476 quantum eluceat auctoris eorumdem Phrenesis.

Volumen unum.
Sexfus septimus, atque octavus ipsi sint licet in vasori (474) legati; carpunt tamen multitudine Rodberti mordaciter et breviter factum majoris Baldrici. Volumen unum.

Nonus (475) satisfacit humilitatis sub pallio in vectivæ, satis Brunoni propensus scriptor qui fuerat, sermone conqueritans lugubri. Volumen unum.

Decimus deceptissimum alloquitur gregem, penitentiam indicens levamen. Volumen unum.

Undecimus conclusio est deliberativa (476), sententiis magna, sermonibus parva. Volumen unum.

Duodecimus est dialogus cujusdam pro negotio factus, ab ipso tamen non penitus alienus. Volumen unum.

B 7. Non hæc vero ideo est ordinatio compacta librorum, quod sicut in historiographis tractatoribus, poetis, cæterorumque compositoribus operum, continuati [f. continuatim] sint isti effectus, et ad sensum 475 præcedentis sermo respondeat sequentis; sed unusquisque per se libellus (477), non servato componendi existens ordine; una tantum quia de re sunt omnes, diversa sed continentes, compositi, suum quisque illorum est locum sortitus; quos non continuitas orationis, sed copulavit continuitas rationis, tantumdem quoque laturi, si qui primus, esset ultimus; qui quartus, esset octavus. Quod et dissimilitudo approbat eorum maxima, quod quidam scilicet illorum nil aliud nisi congregatio sunt epistolarum; quidam continuum, ut opuscula quorundam, obtinent statum; quidam illorum sensu atque materia continuante dividuam videatur sectionem habere; quidam vero sex linearum per sententias ideo est divisione discretus, quod auctor ejusdem versibus eum disposuerat, ut in Martiano, Fulgentio atque Boetio cernitur. . . . eadem ex materia sumptis pangere sententiis. Injurium sane

(474) *Invasorem* vocat Baldricum juniorem, qui sibi pulso in Leodicensem sedem fuerat subrogatus; majorem autem Baldricum nominat ejus patrum episcopum Ultrajectinum, qui eodem nomine appellabatur.

(475) Legendum videtur *Nono*, sicque construendum *Nono* libello scriptor, qui fuerat satis propensus Brunoni, conqueritans sermone lugubri, satisfacit in vectivæ sub pallio humilitatis.

(476) Etsi codex Laubiensis ex his duodecim voluminibus hoc in præmio indicatis primum tantum exhibeat, ac ex secundo solam præferat dictantis fidem; hoc tamen undecimum volumen, cui titulus *Conclusio deliberativa*, ex alio ms. Laudunensi vulgatum antea præmisimus. Idcirco autem in Laudunensi codice descriptum et inventum fuit separatim a cæteris, quia in eo Ratherii opera postremo Veronensis episcopatus tempore ab eodem vulgata continentur; tunc vero ille hoc opusculum Veronensi seditioni pariter opportunum ratus, paucis sub finem additis separatim repetivit.

(477) Construe: *Sed unusquisque libellus* existens per se non servato ordine componendi, quia omnes sunt compositi de re una, sed continentes diversa, quisque illorum est sortitus locum suum.

(478) In isto nimirum libello, qui unam tantum

epistolam continet, advertere licet secundum Machabæorum librum, qui similiter ex una tantum epistola compactus est. Quoad cæteros vero, qui plures epistola complectuntur, exemplo esse poterunt apud catholicos apostolorum, Augustini, et aliorum Patrum epistolæ in libros distributæ, et apud scriptores sæculares epistolæ Tullii, Senecæ, Plinii, et, ut osorum latratibus os obstruat, satyræ Horatii, et libri Nasonis de Ponto, qui epistolas præferunt.

(479) Construe: *Prologus vero iste et meruit dici primus efficiendo, cum sit ultimus compositione, et ipse est responsio instigati convicio aliorum, demonstrans, etc.*

(480) Sequentem textum in sacra Scriptura nullibi invenimus. Quandoque vero Scripturæ nomine dicta alicujus sapientis scriptoris allegari solent, ut patet inter cætera ex regula S. Benedicti, cap. 7, grad. 2, humilitatis: *Idem dicit Scriptura: Voluntas habet panam, et necessitas parit coronam*; et ex S. Valerii dictis de Generibus monachorum, cap. 3 Concordiæ regularum a Benedicto Anianæ abbate allatis, ubi hæc leguntur: *Scripturæ testatur, quod omne peccatum, quod remissus indisciplinatusque admiserit frater, ad negligentem protinus revertatur seuiorem.*

(481) Nisi in vocem *contrariis* mendum irrepsit,

niis condolet quorundam, eorum minus tolerare A
persæpe fortunas. Vos, o neniæ, omnium licet affectis favorem, nec ipse dignabitur, credo, nostri perintimus licet A. L. D. saltem attingere, quid vel intus pretiosi contineatis, tituli offensus indignitate, videre, obscura sunt nimum, iniquens; aliter superbum nostra judicans vituperare, quasi aliquis, teste Augustino, inveniri valuerit unquam scriptorum, qui ita potuerit, loqui, ut ab omnibus æque valeret intelligi; inferente, quod magnifice atque salubriter Spiritus sanctus ita Scripturas modificaverit suas, ut locis apertioribus fami occurreret, obscurioribus autem fastidia detergeret. Quæ utique obscuritates eo minus sunt oculatis adversæ, sunt quo magis arcani fida (teste Boetio) dignisque solummodo colloquens custodia: fieri etiam posse, B
imo id semper accidere (idem non silet Augustinus in libro qui de Ecclesiæ titulatur moribus (l. 1, c. 1) ut multa in doctis videantur absurda, quæ cum a doctioribus exponuntur, eo laudanda videantur elatus, quo abjectius aspernanda videbantur, et 227 eo accipiantur aperta dulcius, quo clausa difficiliter aperiebantur. Unum igitur (482), ut infinita dimittam, qui ob quædam minus aperta cætera judicat refutanda, me vellem saltem doceret, quare a Domino quidam in Evangelio legatur dilectus, qui non fuit ad sequendum electus (Marc. x, 21, 22); aut quid evangelistam hoc pertinuerit tam studiose notare. Quid autem ex nostris præter cætera ad obscuritatem quoque huic, quod præ manibus habetur, conferendum potest videri, hoc est præfationi super arithmetica nostrum jam fati Boetii?

9. O detrahendi æmulatio semper avida (483), et, si deest facultas, non vacandi saltem, aut minus valendi, quæ monstrantur, intendere, causas inde sinenter afferre parata!

subaudiendum est *miseriæ*, ut sensus cum sequentibus probe cohæreat. Ratherio enim e Leodiceni sede expulso sublata indicantur bona *contraria miseræ*, id est dignitatem, redditus, favorem principum, etc., pro quibus vindicandis libellos ejusmodi scripserat. Hæc bona invidiam et inimicos ipsi pepererant. Nunc autem his bonis spoliatus sola miseria illi supererat, ex qua sicut nihil metuebat invidiæ, ita nec inimicos verebatur. Hinc explicari aliquatenus potest, qua ratione Neronis dictum, quod præmisit, sibi vel suis libellis congruat. Hi nimirum inimicos, a quibus legantur, non invenient, cum auctor miseria oppressus nullos invidos et inimicos haberet. De amicis autem in sequentibus loquitur, quæ sic construenda sunt: *Vos, o neniæ* (suos libellos intelligit) *licet affectis favore omnium, nec ipse A. L. D. nostri licet perintimus, offensus indignitate tituli (Phrenesis) dignabitur saltem attingere, vel videre, quid pretiosi intus contineatis, iniquens: Sunt nimum obscura; aliter judicans superbum vituperare nostra; quasi aliquis scriptorum, teste Augustino, valuerit unquam inveniri, qui ita potuerit loqui, ut æque valeret intelligi ab omnibus, inferente (eodem Augustino) quod Spiritus sanctus magnifice atque salubriter ita modificaverit suas Scripturas, ut occurreret fami locis apertioribus, detergeret autem fastidia obscurioribus.*

(482) Construe: Igitur qui ob quædam minus aperta judicat cætera refutanda, vellem doceret me saltem unum (ut dimittam infinita), quare in Evan-

Urit, ait, fulgore suo, qui prægravat artes
Infra se positas, extinctus aambitur idem.
(HOBART., l. II, ep. 1, v. 13).

Novorit sane eorum tam improbator, quam factor, neglector, quam lector, nullos in re, quam sumpsimus, agenda invenire moderni temporis se posse calamitosis utiliores episcopis libellos; nec adeo tamen cæteris quoque artibus atque utilitatibus expertes, ut non valeat de quibusdam difficillime alio inveniendis promptissima in eis, nisi desit studium, quoque inveniri doctrina. Cui enim episcoporum capessendæ victoriæ canonico in certamine quovis contra adversarios copiose non ferunt ista suffragium? Non tulisse, fateor, valebit usquam gentium quod est, si aderit certe, hoc uti et obscure dicam, librorum. Facessat ergo nodum in scirpo quæritans putam ignorantiam persæpe fingens invidia, nosque cognoscat obscure quædam meis serio posuisse, quæ tamen dilucidare actutum valebit, si constructorem industrium ac studiosum habebit. Excepto quippe quod materiæ ignorantia plerumque, ut in cæteris libris, hic reddit intelligentiæ difficultatem; constat eum 228 construendi fore prorsus ignarum, nostrum diffitetur qui se intelligere. . . . dictatum; ignorare se quoque fatetur, quid sunt penitus climax (484), syrma, et parenthesis, qui hæc observare nostris nescit in libris; frustra etiam sibi arrogat latinitatem, ad talia qui capienda deesse sibi conqueritur facultatem.

EXPLICIT PROCEMIUM.

INCIPIT LIBER QUI PHRENESIS DICITUR.

C 40. Phrenesis, quam sic et appellare, et appellandam cæteris insinuare, vobis cum reverendo eoque perimuni a vitio placuit vestræ adversum me partis non modo fautore, sed et consignifero (485), acie quamvis diversa, Baldrico, Domine, pauillum digelo legatur quidam dilectus a Domino, qui non fuit electus ad sequendum, aut quid pertinuerit Evangelistam notare hoc tam studiose. Quid autem ex nostris auctoribus ad obscuritatem quoque præter cætera videri potest conferendum huic operi, quod habetur præ manibus, hoc est præfationi nostri jam fati Boetii super arithmetica?

(483) O æmulatio semper avida detrahendi, et si facultas desit, parata semper afferre causas saltem non vacandi, aut minus valendi intendere quæ monstrantur!

D (484) Climax hoc loco tropice gradationem innuit: syrma vero, quod de sermone tragico quandoque acceptum legitur, orationem magniloquam apud tragicos usitatam significare videtur.

(485) Rodbertum archiepiscopum Trevirensis alloquitur, cui *consigniferum* in sui debellatione appellat Baldricum seniore: Ultrajectinum episcopum, ut ex num. 2, proœmii manifestum sit. Hi nimirum Ratherium, ut ibidem tradit, dixerunt phreneticum; et idcirco huic libro *Phrenesis* titulum præfixit. Construe vero: *Dirigo, Domine, pauillum phrenesis cujusdam, id est rivulum derivatum ex quodam magno quasi pelago querimoniarum ipsius: ut videretur vobis, si daretur crevisse (crevisse a cerno accipitur id est vos vidisse): Phrenesis, inquam, quam sic et appellare, et insinuare cæteris appellandam placuit vobis cum reverendo Baldrico et perimuni ab eo vitio (phrenesis), non modo fautore partis vestræ adversum me, sed et consignif-*

rigo cujusdam, id est ex quodam querimoniarum A ipsius magno derivatum quasi pelago rivulum, vobis ut videretur, si crevisse daretur. Ineditum (486) sane nonnulla et minus, quædam etiam rusticius, correctus quam suo idem contineat loco, quem hac præfatione taliter commendo, libellus, habentem ea dirigi festinantia fecit, quod creber, falsus licet (præter id quoque quod disparari inimicorum ab insectatu citato ipse putaveram absentatu, excessu revelatos, vestro, opprimuntur qui fasce) nuntiari non destiterat nuperrime rumor, omne forsitan neque penitus vano; verum si est omen, divinanti quod tribuunt populo. Quorum tangat cæterum specialius actum. Vestro credens examini taxare facilitum, justane onm causa, an aliqua invidiæ, coærvata est ut quorundam malignitas, calumnia, B nulla personarum indere curavi vocabula. Nam neque latere 229 conscium facinoris valuit animum, si tale ut quid indidissetis vocabulum, qui videlicet tali tantoque in discrimine, dum mos sit quorundam ad aggerem festinare nummorum, phreneticus (487) vester ad auxilium elegit confugisse librorum; dum illi ad arma, iste ad armaria; illi ad copiam amicorum, iste ad iudicium præceps ruit prisorum. Nec injuria (488) phrenesis sit, ut asseritis, ea, non omnia possumus omnes respondere a quodam, quem haud penitus ignoratis, utique dicta. Nam nec defuisse sibi copiam attenderat præviorum, quorum æmulari (Comici hoc ut pene asseram verbis [TERENT. prolog. Andri.] negligentiam, quam istorum astutam maluit diligentiam. Filii sane sæculi hujus, Dominus ut asserit ipse cum prudentiores filiis lucis in generatione sua sint; non

fero, quamvis acie diversa. Concinnunt hæc cum iis, quæ in eodem proœmii loco traduntur.

(486) *Ineditum* libellum vocare videtur pro non-dum perfectum ita, ut edi in publicum mereatur. Construe et explica: *Ea sane festinantia fecit hunc libellum dirigi ineditum, et minus habentem nonnulla, quædam etiam habentem rusticius, quam idem libellus correctus, quem taliter commendo præfatione hac, contineat loco suo: fecit, inquam, dirigi libellum sic imperfectum, quod (præter id quoque quod ipse putaveram disparari, id est separari, ab insectatu inimicorum absentatu citato; Moguntiam enim accessit, ut a seditiosis sese subduceret) creber rumor, licet falsus, non destiterat nuperrime nuntiari omne forsitan neque penitus vano, revelatos fuisse excessu (id est obitu) vestro, qui opprimuntur fasce, seu potestate. Nuntiatum siquidem fuerat Rodbertum e vivis exoessisse, ut in proœmio traditur num. 5. Omne, ait, neque penitus vano, si verum est omen, quod tribuunt populo divinanti. Sequentia: Quorum tangat cæterum specialius actum, alii felicitus vel corrigant, vel interpretentur.*

(487) Appellationem scilicet *phrenetici*, quæ ideo a Rodberto indita fuit Ratherio, quippe qui phrenesi laborare visus est, dum in seditione, qua episcopatu periclitabatur, non confugit (ut aliis mos erat) ad nummos, ad amicos, ad arma, sed ad libros et studium prisorum. Hanc eandem ejus vocabuli causam iisdem prope verbis profert in proœmio n. 2.

(488) Id est, *Nec injuria sit phrenesis, ut asseritis respondere ea utique dicta a quodam, quem haud penitus ignoratis; Non omnia possumus omnes.*

(489) Construe: *Præconio concionantis tantæ dica-*

mirum, quotus si quisque vesaniam vobiscum deputet (Luc. xvi, 8).

11. Clementia regis, interventu cujus præcipue intererat archipræsulis, electione cleri et plebis, convenientia decretorum, exemplis nec modicis meliorum consensu canonum, iudicio atque consilio comprovincialium, præconio (489) tam splendide arduum Ecclesiæ super suggestum, clari quo nulli valeret utique factum, tantæ dicacitatis, vos uti fuistis, concionatoris, tamque suadibiliter concionantis, favore tam egregii cleri, tam copiosæ multitudinis, clangore signorum cum melodiæ hymnorum laudatus, constitutus, incardinatus, vacans vacanti Ecclesiæ episcopus, cur post omnia ita expulsus sit, invenire vecors (ejus) ut fuit assertio minime valuit. Ab amicis (490), imo ab eodem suo (quod fuit tunc silentium) ordinatore persuasus, fidens justitiæ, atque instituentium videlicet auctoritati, flagitando auxilium quid diceret, ille præcipue (ut asseruit vobis), cujus prædicata cuncto sæculo sapientia gnatonico cernitur quodam assentatu, 230 quam veritatis relatu vero; dixisse suppeditaret et firmissimæ stabilitas charitatis, et charitas robustissimæ stabilitatis, nisi si forsitan actum aliquid esset contra libitum vestrum verbo aut facto ab ipso, qui sum hæc omnia recitans ego? Negligenti, crebro ut agitur, simplici tamen mente peccatum nam voluntatis in aliquo sinistra, excusare quod valeret omnimodis, est fassus reatu; id ut vindictæ severioris iudicio vestro cauterio perustum deleteret ad purum; jureque post ut singulare vos patrocinium coleret, colendoque frui perpetim neque desineret, ita tamen ut gratuita, quæ plurispentia vobis alternantibus sciret in

citatis, uti vos fuistis, et concionantis tam suadibiliter super suggestum arduum Ecclesiæ tam splendide, quo factum non valeret clari ulli. Rodberti archiepiscopi concionem in sua ad Leodicensem episcopatum promotione in cathedrali Coloniensi habitam indicat, de qua in proœmio similia prodit n. 1. Circumstantias communis consensus enumerans, quas in *Conclusionem deliberativam* fusius explicat, affirmat se non posse invenire, cur post hæc omnia fuerit expulsus.

(490) Difficiliora sunt hæc atque sequentia, quæ num sic construenda sint, aliorum iudicio subjicimus: *Persuasus ab amicis, imo ab eodem ordinatore suo (Brunone) quod tunc silentium fuit, fidens videlicet justitiæ et auctoritati instituentium, quid diceret flagitando auxilium, ille præcipue, ut asseruit vobis, cujus sapientia cernitur toto sæculo prædicata assentatu quodam gnatonico, quam vero relatu veritatis: quid, inquam, diceret, et quid stabilitas charitatis firmissimæ, et charitas stabilitatis robustissimæ suppeditaret dixisse, nisi si forsitan [ms. formam] aliquid verbo aut facto actum esset contra libitum vestrum ab ipso, qui sum ego recitans hæc omnia? Nam mente negligenti, ut crebro agitur, simplici tamen, fassus est peccatum in aliquo reatu voluntatis sinistra, quod peccatum omnimodis valeret excusare, ut id perustum ad pura cauterio vestro deleteret iudicio vindictæ severioris, et post coleret vos ut patrocinium singulare, et colendo non desineret perpetim frui eodem patrocinio, ita tamen ut minime misceret gratuita, quæ sciret plurispentia vobis alternantibus in hoc præsertim negotio, quod totum fas et necesse esset actitari respectu Dei solius.*

hoc præsertim negotio, quod totum Dei solius respectu et fas et necesse esset actitari, nomine misceret [f., nosceret]. Subjecta enim (491), ait, vestræ que dissertissimæ paternitati non cognitionis, sed recognitionis causa delata sanctorum Patrum exempla, fore supervacancum sua perspicacitate [f., perspicuitate] fatentur, cuilibet [l. cujuslibet] vestri similium, et qui recognitor atque servator sit æqui, aures inaniter fatigare : quibus dilucidatur legaliter undecunque assumatum, legaliter locutus, neque semetipso veniens, sed ab eo, cui est mittendi auctoritas, missus, collatum præsidendi quoque modo aliubi pontificaliter suscepit quis si semel officium, indignum licet, salvo mittentis pariterque convenientium, ut ita fari audeam, statu (malivoli quam usque ad necem desæviant) loco aosse legaliter rursus, ordinis manente custodia, nullatenus moveri, ni forsā magis jura prævalent fori, quam sanctorum exempla; aut majoris auctoritatis est molendinum, quam pontificale officium. Illius namque provisor pelli nequit de semel accepta provisione, ni audientia præcedente, vicinorum sine murmure. Ad episcopum detrudendum hoc exemplo nullum [nullum abundare videtur], vis nulla requiritur; ratio, laus et vituperatio, 231 plebis consensus, et prohibitio legis partibus conveniunt æquis, paribusque proficiunt modis.

12. Super quo (492) Deum timentes, hominumque infamiam reverentes omnes, omnes, inquam, (ait prosequens), omnes, idem simultate omnimoda confidens posthabita, pro se quis dum facit, sibi que prospiciendo consulit, sensuros, tum præcipue vos, cui et major verum sapiendi, et, ne quid contra idem moliamini, potior est copia concessa cavendi more usitatissimo, ore, manu, corde : *Zelus domus tuæ comedit me* (Psal. lxxviii, 10), non rememoratum dicere, ascensurumque ex adverso, oppositumque murum vosmet defensionis pro domo Israel, ut stetis in prælio in die Domini (Ezech. xii, 6), et

(491) Construe : Etenim subjecta exempla sanctorum Patrum, et delata vestræ disertissimæ paternitati, non causa cognitionis, sed recognitionis, sua perspicacitate fatentur fore supervacancum inaniter fatigare aures cujuslibet similium vestri, et cujuslibet, qui sil recognitor et servator æqui : quibus exemplis dilucidatur, si quis locatur legaliter (in officio episcopali) nec veniens a semetipso, sed missus ab eo, cui est auctoritas mittendi, semel suscepti collatum officium præsidendi pontificaliter alicubi quoquo modo, dilucidatur, inquam, eum licet indignum assumptum legaliter undecunque, nullatenus posse rursus legaliter moveri loco, manente custodia ordinis, salvo statu, ut ita fari audeam, mittentis, et pariter convenientium, quanquam malivoli desæviant usque ad necem; ni forsā, etc.

(492) Item construe : Super quo confidens, omnes timentes Deum, et reverentes infamiam hominum, omnes, inquam (ait prosequens) omnes sensuros idem posthabita omnimoda simultate, dum quis facit pro se, et prospiciendo consulit sibi; tum præcipue vos sensuros idem, cui concessa est et major copia sapiendi verum, et copia potior cavendi, ne quid moliamini contra idem, quod omnes sensuri sunt, cavendi, inquam, more usitatissimo, ore, manu, corde.

A hoc utique ad aquas contradictionis (Deut. xxxiii, 8; Psal. lxxx, 8), ubi probari vestræ valeat firmitas devotionis. Hujus spei fiducia oppido animatas perincongruum judico suasionibus fatigare aliquem vestrum, cum mordacissimam vos noverim Alexandri papæ satis nosse sententiam dicentis : Quia si quis se ab auxilio talium subtraxerit, non sacerdos, sed schismaticus judicabitur. Institutionis (493) quippe indignitatis, non se tamen ultro ingerentis, sed præcipienti obedientis ista sunt suffragia meæ, quæ sacratissimis manibus taxanda committo vestris, vos ut neminem episcoporum, qui causæ adfuerit, per Dominum contestans eorum cognitione fraudetis, sed nequa occasio non me defendendi adesse valeat, ostendendo omnibus propaletis. Hic sanctorum insanus Patrum, Antheri videlicet, Callixti, atque Gregorii ex decretis, sanctorumque non paucorum se legaliter vacanti inthronizatum Ecclesie astruere laborans exemplis, ea postquam subter inseruerat, adjecit : Esto aliquis legaliter factum inficiari nullo modo valens, infectum rursus fore criminis alicujus oppositione velit vera falsave; hæc sunt, quibus innitor, Deo gratias, iterum patrocinia; sed ignoro, sint utrum aliquid profutura : sunt enim tempora (proh nefas!) legem non admittentia. Cumque sanctorum Patrum sanctionibus 232 se incardinatum, vestri præcipue (494) præconio, innegabiliter probavisset : atque constructo ab eisdem, papa ut ait Telesphorus, se quasi circumvallasset (ita prosequitur) muro, vestri vero item inchoans a præconio; runt ut doceri non indiget antistii vestri sacra prudentia) hujusmodi perplura per sacratissimas divini dogmatis campos dispersa, et facillime, si necesse fuerit, invenienda : sed sufficere credimus ista, nec commemoranda quoque ipse nisi cui rex Babylonis oculos Sedecie regis Jerusalem eruit in Reblatha (Jer. xxxix, 6), quæ interpretatur multa hæc, quam sese (Gregorio novimus docente [in Job. l. vi, n. 37]) immoderatam, Stygium

(493) Construe : *Ista quippe sunt suffragia institutionis indignitatis meæ, non se tamen ultro ingerentis, sed obedientis præcipienti, quæ suffragia committo taxanda sacratissimis manibus vestris, contestans vos per Dominum, ut non defraudetis eorum suffragiorum cognitione aliquem episcoporum, qui adfuerit causæ, sed ostendendo ea omnibus propaletis, ne qua occasio non valeat adesse defendendi me. Hic insanus (id est phreneticus, uti ab adversariis appellabatur) laborans astruere se legaliter inthronizatum vocanti Ecclesie ex decretis sanctorum Patrum, videlicet Antheri, Callixti, atque Gregorii, et exemplis non paucorum sanctorum, postquam saltem subter inseruerat ea (decreta et exempla) adjecit : Esto aliquis nullo modo valens inficiari legaliter factum, velit rursus fore infectum oppositione vera, vel falsa criminis alicujus; hæc sunt patrocinia, quibus Deo gratias iterum innitor; sed ignoro, utrum sint aliquid profutura : sunt enim tempora, etc.*

(494) Rotbertus scilicet archiepiscopus Trevirensis, quem hoc in opere alloquitur, Ratherium in ordinatione, seu promotione ad sedem Leodiensem e suggestu Coloniensis Ecclesie laudaverat, ut ex num. 1 proœmii intelliges.

Phlegethontis quæ trahit non fabulose irretitos ad barathrum, hujus sæculi curam; et ideo (proh nefas!) quibusdam contigisse, ut *videntes non videant, et audientes non intelligant*, ut merito valeat ipsis aptari quod de illis dictum est, qui *averterunt oculos suos, ut non viderent cælum, neque recordarentur judiciorum justorum* (Dan. XIII, 9). Quos per vestram conveniri ita optamus sollicitudinem, ut non indigeant psalmographi voce tam terribiliter eis ut dicatur, moneri: *Intelligite hæc qui obliviscimini Deum, nequando rapiat, et non sit qui eripiat* (Psal. XLIX, 22).

13. O vesana phrenesis! o phrenetica prudentis juxta arbitrium vesania! tuas deplorare non suffeceris miseras, et Sedeciæ regis ante annos jam plus mille juste inflicta planxisse non pudebat socors erumnas. Sed visa est forsitan tibi, neque in hoc phrenetica penitus, desipuisse lascivia: sed multos cum Gregorio hodierni temporis Sedecias, non istum tantummodo deploravisse; unde et quibusdam ejus exemplo (prosecuta es) misere contigisse, ut videntes non videant, et audientes non intelligant, quorum profecto cacumine virum tibi est contingere quivisse, ut tam perspicuo (495) divinæ legis renisu tam nequiter expulsus, solemniter inthronizatus qui fuerat, et non ab aliis, sed ab eisdem suis incardinatibus, sibi legaliter credito, deplanxisse quem tantopere cœperas, fuerit præsulatu. Sed miranda, cui loquebaris, si tamen probitatis ei quidlibet inerat, talibus molliri non valens duritia. Mirandus potius, phrenetice, qui talia tali dicebas, ignarus utique, quod surdo illi fabulam narrares, elegerat qui potius (de cupido et invido noster uti narrat mytographus) propriam in loco non solum negligere, sed, ut tibi videbatur, penitus pessumdare animam, quam restitutionem tolerasse, nedum elaborasse, ipsius juxta sensum, insanissime, tuam; nisi forte inescare præconiis avarum gestiens laudis, augustæ

(495) Construe: *Ut tam perspicuo renisu legis divinæ ille, qui solemniter fuerat inthronizatus, tam nequiter fuerit expulsus præsulatu sibi legaliter credito, quam cœperas tantopere deplanxisse; et expulsus fuerit, non ab aliis, sed ab eisdem incardinatibus suis. Sed miranda duritia non valens molliri talibus, si tamen quidlibet probitatis inerat ei, cui loquebaris. Mirandus potius es phrenetice, qui dicebas talia tali, ignarus utique quod narrares fabulam illi surdo, qui (ut mytographus noster narrat de cupido et invido) elegerat non solum negligere in loco, sed, ut videbatur tibi, penitus pessumdare animam propriam potius, quam tolerasse, nedum elaborasse restitutionem tuam, insanissime juxta sensum ipsius; nisi forte gestiens inescare præconiis avarum laudis, inductus hujusmodi sententia satis lepida Aurelii augustæ recordationis: sæpe quilibet, etc.*

(496) Item construe: *Dum destinabas legatum ad illos, qui fuerant obliti Domnum, ipse sedulus metueret oblivisci præceptorem Dei, et adverteret, se, uti et illos, posse rapti improviso, unde nullatenus valeret eripi a nemine, ni cavisset.*

(497) Construe: *Sed pernitium facile est videre, unde (Rotbertus Trevirensis) conceperit odium tantum (in voce callidorum mendum latere videtur) contra te, nam minus idonei (reu inepti hominis) est*

recordationis Aurelii lepida satis inductus hujusmodi sententia: *Sæpe quilibet bonus dicitur, non quia sit, sed ut admoneatur ut sit*, more illorum, qui fraudulentos sua de industria commendant, quo scilicet dum sibi considerant fidem ab eis haberi, vereantur fraudis infamia ipsi notari. Dum [f., ad illos] illum destinabas (496), Dominum obliti qui fuerant, legatum, oblivisci ipse sedulus Dei metueret præceptorum, seque improviso, uti et illos, posse adverteret rapti, a nemine, ni cavisset, valeret unde nullatenus eripi.

14. Videre sed facile pernitium est (497), callidorum tantum unde contra te conceperit odium; latentia nam rimari, minus idonei. Ut te illius, ita illum tuam in te, quam te odisse potius autumant, cum insolentia loquacitatem: utque Demosthenem Tullio [Demostheni Tullium, et *supple* eloquentiam] præripuisse quidam asseruit, ne primus ipse, ne solus esset orator; vos ventoso satis decertavisse non absque invidia . . . elationis ultrice justissima, stultitiæque accusatrice verissima bello. Inter superbos enim sunt quia jurgia semper, re si fuissetis, ut vestrum quidam dici ambibat, dissentire ab invicem (natura quia similibus divortium denegat) nullo modo poteratis. In quo tamen ita ille visus est, ut in omnibus, vicisse, quod cum te infulatum desiderato diu, ut ipsum latere nequivit, quo tumebas, deturbasset episcopi solio, reverentiam tibi venerandi omnibus ipsius detrahere conaretur quoque officii. Nam publico te quemdam resipiscentiam etiam dignantem dum excommunicasse pro sacrilegio, ipso coram, fama narrasset; nil curandum tua audacter de excommunicatione clamavit alieni. Quod utique eum dixisse, si tuæ, uti tu tibi, conscius 234 qualitatis fuisset, mirari adeo valeret. Dealbatum sed foris non minus quam intuentes fallere consuevit; tu eum lutebas sepulcrum introrsus; ac turpis, speciosus pelle decora (cujusdam ut continet satyra)

rimari latentia. Ut autumant te odisse cum insolentia loquacitatem illius, ita autumant illum odisse in te potius loquacitatem tuam quam te: et ut quidam asseruit Tullium præripuisse (eloquentiam) Demostheni, ne ipse esset primus, aut solus orator; autumant vos (de eloquentia) decertavisse bello satis ventoso non absque invidia ultrice justissima elationis et verissima accusatrice stultitiæ. Quia enim jurgia semper sunt inter superbos, si re fuissetis [subauditur forsitan eloquentes], ut quidam vestrum ambitio dici (Rotbertus affectasse dicendi peritiam traditur in præmio supra num. 2.); nullo modo poteratis dissentire ab invicem, quia natura denegat divortium similibus. In quo tamen (bello) ita ille visus est vicisse, ut in omnibus vicit, quod cum deturbasset te infulatum solio episcopii diu desiderato (ut nequivit ipsum latere) quo solio tumebas, conaretur quoque detrahere tibi reverentiam ipsius officii venerandi omnibus. Nam dum fama narrasset, te excommunicasse quemdam etiam dignantem resipiscentiam pro sacrilegio publico; narrasset, inquam, coram ipso; audacter clamavit nil curandum de tua excommunicatione alieni (forte lata in alienum, seu non subditum). Quod utique adeo valeret mirari eum dixisse, si fuisset conscius qualitatis tuæ, ut tu tibi conscius es. Sequentia mendosa alii corrigant, si possunt, et explicent.

animus illi et qualitas fuerat tua. Mirum enim verum tam abruptum te contra intus, ut dixi, quæ nullatenus viderat, quod est ausus proferre iudicium, contra intus dicentem quoque auctoritate Christi Apostolum [L. Psalmistam]: Sedensque adversus fratrem loqui, et adversus filium matris suæ (circumstantem utique populum) huiusmodi ponere scandalum (Psal. XLIX, 20); teque ideo non esse episcopum, quia episcopio pulsus; dum culpam juxta Aurelium non faciat vindicta, sed causa; pœnaque rerum absolutio sit quædam ipsorum; nam, ut festive satis ait Isidorus, non qui accusatur, sed qui juste et legaliter convincitur, reus est.

15. Si dereliquerint filii tui, promittit Dominus David, et utique manu forti, *legem meam; visitabo in virga iniquitates eorum, et in verberibus peccata eorum: misericordiam autem meam non dispergam ab eo* (Psal. LXXXVIII, 31-34). Idem et Malachim numero sed continet singulari, *Si inique, inquit, aliquid gesserit semen tuum, arguam eum in virga virorum, et in plagis filiorum hominum; misericordiam autem meam non auferam ab eo, sicut abstulit a Saul, quem amovi a facie mea* (II Reg. VII, 14): ut inter ordinaria reipublicæ (498), et sacrata intelligas sit quanta distantia Ecclesiæ, et quam inter se differant Deus, qui tribuit ipse, et quos miseri sæpe conferre valent (id est ubi ipse permittit) honores; vel, ut hoc verbis pulchrius referam Augustini, quam omnia terrena cacumina temporali mobilitate nutantia, non humano usurpata fastu, sed divina gratia donata celsitudo transcendat. Sit quod potest censere quisvis [ms., cuiusvis], inanis utrum præsulatus esse debeat umbra, et sine honore nomen, an aucto-

(498) Explicia: *Ut intelligas, quanta distantia sit inter ordinaria reipublicæ, et sacrata Ecclesiæ, et quam differant inter se Deus, qui ipse tribuit, et honores, quos miseri sæpe valent conferre, id est ubi ipse permittit; vel (ut referam hoc pulchrius verbis Augustini) quam celsitudo non usurpata fastu humano, sed donatu gratia divina transcendat omnia terrena cacumina nutantia nobilitate temporali.*

(499) Id est: *vel ipse flagellis correcti benedicite nomen Domini cum animabus electis.*

(500) Construe: *Ne replicem infinita, fuerat quoque proprium sapientis perpendere, quod monuerint arulæ filiorum Levi Dei præcepto servatæ ipsis damnatis, et ut quid fuerit dictum: Movebo candelabrum tuum de loco suo, non penitus evellam.*

(501) *Sed opere pretium est considerare, quam lepida sit, præter id quod est etiam veracissima, et tibi percongrua, istiusmodi sententia cujusdam urbani non multum ignoti, etc.*

(502) Congrua et explicia: *Sed ut garrulitas libelli nostri jam maturæ redire ad vestrum phreneticum, quis non iudicet excedere omnem insaniam, quod licet fuerit episcopus, et causa non defuerit, ausus fuerit excommunicare archiepiscopum, quamvis excommunicaverit præinvasis, seu præreptis, etiam ab Evangelio verbis Dominicis, illis nimirum, ut credimus, verbis post pauca subjectis, Si offers munus tuum ad altare, etc., quæ quatenus excommunicationem non proprie, sed late sumptam continere dici queant, explicabimus notatione sequenti, ubi etiam quis fuerit ille archiepiscopus, palam fiet.*

(503) Licet nunc in hujus phrenesis proœmio libelli tantum duodecim memorantur, tamen initio

A ritas quædam sequatur, quam ea consequentur valentia, quam magis efferat, quam opprimat terrenæ molis inopia. *Psallite Domino, ait et alibi, in tubis ductilibus; id est de flagellorum attritione productis: laudate Dominum, animabus vel ipsi (499) flagellis correcti nomen cum electis benedicite Domini.* 235 Non dissimulandum tamen, quod dum tuba producitur, malleus hebetatur, ut inferentem, quem ferentem ejus illata noceat magis, credamus, injuria. Aurulæ quoque filiorum Levi Dei præcepta ipsis servatæ damnatis quid monuerint: *Et movebo candelabrum tuum de loco suo* (Apoc. I, 6), non penitus evellam (E00) ut quid fuerit dictum, sapientis perpendere fuerat ne infinita replicem, proprium. Lepida sed (501) quam sit, præter id quod est etiam veracissima, tibi quoque percongrua cujusdam urbani non multum ignoti opere pretium est istiusmodi considerare sententia: Hic etiam nostris, ait, cumulus malis accedit, quod æstimatio plurimorum, non rerum merita, sed fortunæ spectat eventum, ea que tantum iudicat esse præmia, quæ felicitas commendaverit; quo fit, ut æstimatio bona prima omnium deserat infelicia, itemque hoc tantum dixerim, ultimam esse adversæ fortunæ sarcinam, quod, dum miseris aliquod crimen affigitur, quæ perferunt meruisse creduntur.

16. Sed (502) ut ad vestrum jam redire libelli maturæ garrulitas nostri phreneticum, quis non omnem excedere iudicet insaniam, quod episcopus licet fuerit, causaque non defuerit, archiepiscopum excommunicare quamvis præinvasis etiam ab Evangelio Dominicis ausus fuerit verbis. Quinto decimo (503) nam phrenesis juxta vos uti istius habetur libello, cum in cœnæ Domini festo, festivus quo nil

fuisse vigenti, qui postea ad duodecim redacti fuerunt, inferius traditur num. 18. Hinc decimus quintus, qui factum hic indicatum exponebat, ad priorum divisionem pertinet. Cum vero præter hunc primum, et undecimum cæteri libelli, in quibus hoc factum plenius describebatur, interiderint; peculiare ejusdem facti circumstantiæ, quibus res clarior fieret, ignorantur. Indicatur hic memoratæ excommunicationis tempus et modus. Cum nimirum in die Cœnæ Domini archiepiscopus mulierum oblationes reciperet, phreneticus ille, id est Ratherius, fecit ei inferri, seu suggeri, forte per alium aliquem (neque enim Ratherius, qui debebat Leodici, in die Dominicæ Cœnæ ibi fuisse videtur, ubi archiepiscopus in sua ecclesia celebrata) fecit, inquam, si suggeri istud evangelicum: *Si offers munus tuum ad altare, etc.* Quæ verba cum offerentem arcerent quodammodo a missa prosequenda, nisi prius cum fratre reconciliaretur; id tanquam excommunicationis cujusdam speciem auctor hoc loco prætulit. Excommunicatio ejusmodi ab episcopo in archiepiscopum inferri potuit. Is vero archiepiscopus Rothobatus Trevirensis fuisse videtur, qui expulsionem Ratherii favorem præstitit. Cum enim ad hunc directus fuerit præsens libellus, eundemque auctor perpetuo alloquatur; ipsum respiciunt verba *reciperetis oblata, et istud inferri vobis.* Construe autem sic: *Nam uti habetur in libello quinto decimo istius Phrenesis juxta vos (quæ scilicet ex vestra sententia dicitur Phrenesis) cum in festo Cœnæ Domini, quod nil invenitur festivius sententia mea, reciperetis, nisi moris est, oblata muliercularum; audacia ejus pariter phrenetica (rata forsitan quod, ut fama fuerat, indubi-*

mea invenitur sententia, **236** muliercularum, A moris ut est, reciperetis oblata; istud inferri vobis phrenetica ejus pariter fecit audacia (rata forsitan, ejus quod pulsione, fama ut fuerat, nacta [f., pacta] die tam solenni, anxietate quem omittebat haud plangere querela, induti fuissetis planeta :) *Si offers munus tuum ad altare, et ibi recordatus fueris, quia frater tuus habet aliquid adversum te; relinque ibi munus tuum ante altare, et vade prius reconciliari fratri tuo; et tunc veniens offeres munus tuum* (Math. v, 23, 24). Hic, Domine, ambigo, cujusvis duorum mirari debeam amplius phrenesim. Esto enim ille dolore actus insanibat? Vestra, rogo, ubi sanitas fuerit; et ubi præsens, qui tam vobis fueratis ibi, Domine, absens. Viluerat merito mittentis sed æstinatio: pensari at debuit dominantis præceptio. Obtinere petentem prohibebat indignitas: obedire sed tibi tremenda cunctis compellebat majestas. Facere sed fortisan quod petebamini [l. petebatur] defuerat facultas. *Habe me excusatum* respondere... ut quid, rogo, nequivit humilitas. Ad cumulum quoque insanientis vobis ut morem [f., ex more] ita sæpe garrions, genera vesaniæ quasi affectatus multa jam perannorum curricula, dicacitatis ita favor desiperet vestræ [f., nostræ]: ut evangelicum illud tam terribile tonitruum intellectuali nequissetis auditu sentire, et quod seipsum, læsus a vobis qui fuerat, moneret, adversum vos habere, et quia jure, quo ipsi deberetis præcepto Domini reconciliari, valuissetis **237** eo nisi explanante intelligere, istud e vestigio maturavit porrigere. Securus (504) alter ut queat esse salutis, mihi quondam dilectissime Pater, morbi latentis periculum non celare quidem alicui, remedium tamen non præbere consilii, meum ne valeat esse, pristina vestri dominatus interdicti beneficentia. Me læso potius, quem quamvis [ms. quamve] graviter læseritis, reconciliari oportere, delata vobis modo evangelica monet legatio (505)

fuissetis planeta pro pulsione ejus nacta die tam solenni, quem haud omittebat plangere anxietate querula) ea, inquam, audacia fecit inferri vobis istud: Si offers munus tuum, etc. Quæ intra parenthesis clauduntur, ob rerum gestorum ignorationem perobscura sunt, et fortassis etiam mendosa, necnon interpunctionis incertæ. Forte pro *nacta*, si hoc participium referatur ad ablativum *pulsione*, legendum *pacta*, de qua scilicet pulsione *pactum*, seu deliberatum fuerit die tam solenni: neque enim *acta* legi posse videtur, cum si eo die pulso Ratherii acta fuisset, id est factum, non ex fama fuisset exploratum; ac præterea ea vi et potestate publica Ratherius pulsus fuit, qua Baldericus electus, vet ordinatus et in sede locatus, quorum neutrum tanto dici, in quo episcopi in suis cujusque ecclesiis sacra peragunt, nec ad electiones aut ordinationes conveniunt, congruit. Quid si *nacta referendum* credatur ad *fama*, quæsi hæc id factum *nacta fuerit*, seu detexerit? Quid si voces *die tam solenni* referantur ad *plangere*? Sed in re plane involuta et obscura præter fidem codicis nihil in vobis emendandum credidimus, nec de sententia hujus parenthesis quidquam certi volumus affirmare.

(504) In ms. erat *securi alterius* queat, nullo sensu. Correctionem ex ingenio inductam suasit sententia; sic enim construe: *Ut alter queat securus esse salutis, Pater mihi quondam dilectissime, pristina benefi-*

Facile prudentissimi ut estis ingenii, advertere valeatis, si dicente Scriptura: *Intellige proximum ex temetipso* (Eccli. xxxi, 18), vir [f., vigor] non desit animæ jure dominans vestræ, qui forte defuerat, cum *Intelligite hæc qui obliviscimini Deum* (Psal. xlix, 22), quibusdam, qui scilicet averterant oculos suos, ut non viderent cælum, neque recordarentur judiciorum justorum (Dan. xiii, 9) per verum suggerere censui antistitium. Absit ergo (506, absit hoc indesinenter agere, adhuc qui non desinit, quod ab initio verbo utique, de cordibus hominum molens evellere, quod minatur satagens levigare serpens ille antiquus.

17. Absit e diverso persuasor, hodie qui legitur, idoneus sermo utique apostolicus. Ascendite pontificale, quæso, æqui contra vos judicii tribunal... Stet coram verum non dissitens conscientia; et ex vestra meam taxare libeat mentem. Cumque (507) læsum me quidem haud leviter, interdictorem vero gravissime, sed quibus reconciliari valeatis, inveneritis unum quidem absentem, alterius præsentissimam majestatem; recurrite ad Gregorium saluberrime ita monentem: Debemus quippe ad eum, quem læsimus, quamvis longe positum mente ire, benignitate eum atque submissione placare. Quod si facitis, et sicuti nocuistis, ita me juvare disponitis; munus offerre Deo hac duntaxat ex parte licenter valetis. Si negligitis, *Funiculus triplex* quam difficile rumpitur (Eccli. iv, 12), experiri quandoque credo, et quod [scilicet funiculus] is fuerit, quo columbæ venalitas perturbata quondam Dei fuit de templo (Joan. ii, 15), sero licet potueritis [subaudi experiri]: quod ne contingat, per hodierni ministerium festi vos adjutando commoneo. Si dedignamini mihi, reconciliamini Deo, cujuscunque medio resolidare gestientes factam per vos specialius **238** (et ut pace licet verum dicere vestra) omnino fracturam. Advertite sane namque (508), si placet, (potestis optime) quam centia dominatus vestri interdicti (licet sequens malefcentia non desinat cogere) ne valeat esse mecum non celare quidem alicui periculum morbi latentis, non præbere tamen remedium consilii. Meliorem emendationem, aut constructionem si quis afferat, libentissime suscipiemus.

(505) Construe: *Legatio evangelica modo delata vobis* (id est verba illi Evangelii paulo ante recitata: *Si offers munus tuum* etc.) *monet oportere, me potius quem quamvis læseritis graviter, reconciliari læso.*

(Construe: *Absit ergo, absit serpens ille antiquus satagens levigare quod minatur; absit agere indesinenter hoc, qui adhuc molens non desinit evellere de cordibus hominum, quod ab initio verbo utique evulsit.*

(507) *Cumque inveneritis me quidem læsum graviter, interdictorem vero* (id est Deum) *gravissime læsum, sed e duobus, quibus valeatis reconciliari, inveneritis unum quidem* (id est me) *absentem* (Moguntiam enim sese receperat) *alterius vero* (scilicet Dei) *majestatem præsentissimam; recurrite, etc.*

(508) *Sane namque advertite, si placet* (potestis optime) *quam aperte decretum Antheri papæ perturbatum judicium loquacitatis vestræ, uti et omnis ejusdem auctoritatis longius judicium improvide abruptum contra me: cum scilicet judicatum fuit, Ratherium*

apertæ Antheri papæ decretum, abuptum me contra improvide loquacitatis vestræ perturbat, uti et ejusdem auctoritatis omnis longius iudicium. Nam cum benigne satis mei in causa præmississet, dicens : *Utrisque autem, id est et famem verbi patientibus, et episcopis necessitatem, quando inthronizantur in aliis civitatibus, non modica exhibetur misericordia. Negantes autem hoc, speciem licet pietatis videantur habere, virtutem ejus abnegant*; quasi in vos specialius inveheretur, coramque essetis, digito intentionis vobis (509) quasi porrecto, repente subintulit : *Nam in tali negotio prosapiam non agnosco. Si quis tamen sapientium, quos insipientibus tempestatis hujus procella sociavit aliis auctoribus, facinorum participatione maculatur splendor sapientis; etsi communionem criminum iucurrit, nescit tamen ducem se præbere peccantibus.*

18. Obedientissimum præterea ad omnia, quæ libuerit præcipere, me valebitis invenire, si quod justum esse nostis, plenissime exsequi non dedignamini; hoc dico in negotio juste. Talibus igitur namque protervis cum nullo rescripti remorsa fuisset responso licentia : in tantam (nam deteriores omnes sumus, Chremes ut ait) vesana libertas prorupit audaciam, ut viginti jam voluminum loquacissima garrulitate, quæ tamen inconstanti satis levitate in duodecim rursus conatur astringere, magnitudine pari ea gestiens coaptare, omnes non desinat infestare, illos præcipue, quos hic valebitis deprehendere, si non displiceat legere; nullius dignitati, nullius parcens, ut phrenesis merito a vobis vocata possit videri, potentia, patronam quæ non habeat probitatem, quamvis maximam nuper eorumdem [scilicet voluminum] fama siteum oblitterasse partem, mansuetudine clementis regis cujusdam pro amore cogente; quod tamen fecisse demens fateri non desinit. Quidquid non speraverat, jam quidem contigit, immaniter dolore [f., dolore], addidisse præterea ut iudicemini quasi calcaria spoute currenti; insolentissimam exhausisse, et ad carpentum quoslibet, vos præcipue, quodammodo provocasse videmini in hoc valde superbiam : quod, uti Festus 239 quondam Apostolum insanisse litteris putavit (Act. xxvi, 24), quod dixeritis eum [subaudi insanire litteris], longe aliter vos eundem æstimasse cum sit magis credendum.

19. Ah ! sile, sile, rogo, sile; jam opposita nuntiat nam deesse persona. Desine nummulos dilapidare emendis in pellibus, conducendisque tabellionibus. Insana vere procacitas tua phreneticoque tandem

e Leodicensi sede ejiciendum, propterea quod esset episcopus Veronensis, tametsi c Veronensis cathedra pulsus, eam amplius non obtineret. Decretum autem Antheri, quod sincerum tunc habebatur, ejusmodi iudicium contra Ratherium editum, minus æquum demonstrabat.

(509) *Vobis*, id est Rotherto, cujus insignis erat prosapia. Filium enim erat Theodorici comitis, et Reinildis e Fresonum et Danorum genere progenitæ, ac frater Mathildis reginæ, quæ Henrico I.

A dimisso tabulatu, threnico, beatus quod Job, die ululatu : *Verebar quod enim accidit (Job. iii, 25)*. Abiit nam, quem (510) insectabaris, et proh ! minime reversurus abscessit, abesse quoque sortitus æternum. Clangor, eheu ! manet ut iste signorum. Obiit, quam abiit; præcessit, quam abscessit. Nugigerulo nugi ipse nugas effundens, divinabas uti demens cum populo, insultaveris caveas mortuo dico. Ne fatigare, quæso, garrulitas inepta diutius nulli curanda dictando. *Quis leget hæc ?* sed potius famelico resipiscens dic eum satyrico : didicit nam quia dives alit, ut conqueritur avarus, tautum mirari tantum laudare desertos plebeios affectaveris nequidquam rumusculos. *Denique non omnes eadem mirantur, amantque.* Mitte cunctorum favores inaniter quæso. captare. Son meledicas surdo, neve obloquaris absenti, alias sano probo, cæteris nec adeo inhumano pro tempore atque loco, tibi licet infesto. Clama sed potius, vociferare medullitus.

Incipiunt versus (511) ab eodem compositi,

20. Quid teneant intus nostri, si forte libelli Cura velit solers lectoris discere, sume.

Dat studium, scriptor, socios quo vindice vero

Concutiat, sternat, relevet, confortet, adunet,

Soletur, recreet, animet, conformet, adornet ;

Ætna qui gravius tolerant, hen ! pondus, amice.

Ut sua nam stringit quemvis, vexatque cibiragra,

Opprimat et gibbus sideris incongrue dorso,

Maternas trux dilacerat ut bellua costas,

Extincti et vindex genitoris tentat haberi ;

C Haud secus interno sese infestare duello

Abjurata Deo certat plebs dente canino,

Mordendo alterutrum consciscens impia jura

In caput et vertenda sumendum quis propriumque

Velle Dei curans lymphata mente laborat,

Ancillata Deo paveant quo corda maligno.

Grandia parva docet stultus, dum quisque sinistra

Componit dextris, distorta et recta fatetur,

Alba nigris, quadrata rotundis, sæva benignis

Mutavisse juvat, et carpere justa : beare

His adversa, vehat sibimet quo tartareum væ

Confundens natam Domini quod munere rectum

Protulit, et firmis compegit nexibus olim

Temporibus, quæ quisque suis proque ordine puchro.

Constituit doctor debriatus nectare divo.

D Sic ruit in præceps decus et veneratione prorsus

Ordinibus collata sacris et cœlitus, ac sic

240 Ephraim Manassen, Manasses infesta

[Ephraim,

Debellare simul Judam tenduntque parati

Germaniæ regi nupsit, et Ottonem regem genuit.

(501) In ms. mendose *que*. Respicit Rodbertum archiepiscopum Trevirensis, qui mortuus ferebatur dum hæc auctor scripsit : in ipsum enim hic liber lucubratus fuit.

(511) Num sequentes versus hexametri ita minus accurate, et pertubate fuerint scripti, ut a phrenetico effusi viderentur, Ignoramus. Sententia certe valde obscura et difficilis est, ut vix in fine aliquid eliciatur.

Agmine conserto, nullos habitare triumphos,
 Immemores Domini civilia condere bella
 In se proprium gnari et torquere flagellum,
 Quos his nostra manus intactos linquere dum non
 Præstruit auxilium, tribuisse putabitur ingens
 Afflictis, iniquis inimica mente notarit.
 Dum recitat seseque magis quam nostra probarit
 Ridendum cunctis merito dum valdius ipsi
 Insanire libet, furias et cura ministrat.
 Ergo potens adsit in dextera, meque volentem
 Syrtis cum brevibus, Scyllam sævamque Carybdim
 Evitasse ferat miserens miserando juvamen,
 Inque sacras venerandi et dogmatis ocus arcas
 Invenisse queam, prosit quod pluribus æque
 Hosce juvando levet, illos frenando retardet,
 Ne voluisse suum valeant complesse retenti.
 Ast oppressa diu perversis legibus, atque
 Fessa sacerdotum magnas hoc munere turma
 Concipiat vires; Domini de dogmate firmus
 Murus, et infractus maneat, Telesphorus ipse
 Structum papa pius nobis quem dixerat olim,
 Ipsa cohors nullum, nisi quem fregisse valeret,
 Cujus in auxilium constructus cernitur esse,
 Propulsum septis gemit: Ipse quilibet ergo
 Haud dignetur nostrum poterit quia certe
 Multa tulisse sibi percongrua seque juvare,
 His nisi defuerit, curet qui talia forte.
 Nam genus hoc hominum crebescere solibus istis
 Constat, quos Dominus vertat, deponco, benignus,
 Præstet et oppressos gravius jam fasce levare.
 Dum mea jam videor specialius edere vobis
 O pars sancta virum, Domini sors atque ministra;
 Arma dedisse paro, quibus et sua jura tueri,
 Et sese vestrum valeat quis, præduce Christo,
 Victorem et monstrare malis dum perfidus illum
 Attigerit cuneus: vincet nam roox Deus ipse,
 Vincet et ipsa suo victrix constantia recto.
 Semper, et hæc comitata suis faulricibus omnes
 Infestos, nocuos, inimicos proterat hostes,
 Vincat, perturbet, mutilet, rogo, postulo, posco.
 Amen, sic fiat, reboent et cuncta reposco.

21. Parce, Deus, famulo (512), miserens miserescere
 [redempto,

Cum requie veniam huic pie dando piam.
 Nil mihi, nil quia sum tibi, sed peccasse probatur,
 Ut mactare velit, ut pecus alterius.
 Non pecudi nam, sed Domino reus ille tenetur,
 Lex habet in terris omnibus una simul.
 Tu solus veniam, tu solus ferre medelam,
 Si parcendo velis, mox potuisse clius [l. pius].
 Hinc te poseo Deus tribuas obnixè rogatus,
 Liber ut astrigeras is queat ire vias.
 Porthmea contemnat felix, nec cura timentis

(512) Id est Rodberto archiepiscopo, quem, ut
 monuimus, vita functum fama retulerat.

(513) Baldricum episcopum Ultrajectinum intelli-
 git, quem *majorem Baldricum* vocavit in titulo sexti,
 septimi et octavi voluminis. Vide proemium num. 6.

(514) Similiter in proemio num. 2, hunc Baldri-
 cum immunem dicit a phrenesis vitio.

A Dignum sorte tua torserit hunc aliqua.
 241 Lamas nec Erebi tangat, nigrasque paludes,
 Cerberus absistat, Gorgona despiciat,
 Nec Stygios innare lacus, aut tetra videre
 Tartara contingat, quem via dextra juvat.
 Nec Chaos, aut Phlegethon nigris habitacula mon-
 [stris.

Sint, quæ vel subeat, vel subeunda fleat.

Scrupea Cocyti videat nec tesqua, jubeto,

Cui patriam cælum spes fuit esse sibi.

Eumenidum thalamos crevisse negato piorum

Agmina conspiciat, se simul ac videat.

Hunc via tartarei vergens Acherontis ad undas

Nesciat, hunc cælum norit, habere velit.

Nil mea te noceant incommoda, commoda multis

Quem struxisse ferunt, qui bona sola vehis.

B Conformant magnis multa, et bene gesta loquuntur;

His diversa silent, noxia ne superent.

Quis faveas, rogit, solum, nec millia vincat,

Sit pergrande licet, nil Deus officiat.

Cunctivalens, præstare facis, ut velle favebit,

Dextera nam dextras splendidicant tua.

Quamvis parva scient, vanescit nempe sinistra,

Flammivorus boreas disjicit ut paleas.

Hinc tuba terribilem sonitum insperantibus edens,

Dum sua pro meritis præmia cuique dabit.

Evasisse ferat *discedite*, si negat *euge* :

Sors ea nam multos hæc habet egregios.

Ne metuas pavens, ait, o grex, complacuit nam

Te solio regni nobilitasse Patris.

Felix ille tamen, concessa qui benedictus

C Sorte. *Venite* capit, est, erit, atque fuit.

Crescens nempe suus sanctorum cuncta tuenti

Ut numerus, meritum semper et ipse fuit.

Hoc Deus immense audi, tu hoc pie munere nostram

Haud frustrare velis connumerareque piis.

Impetret hoc genitrix tua, Christe benigne, Maria :

Exposcat cætus huic veniam superus;

Ætherias reseret valvas Petrus atque beatus,

Tum sancti occurrant, suppetiasque ferant.

Sic mea te vexat, sic, o Rodberte, Phrenesis,

Sic, inquam, felix sis, rogat, ac frueris.

Item Ratherius contra Baldricum (513) invidum.

22. Pensitaverim sane cum sæpe, ut absente re-
 licto 242 tecum agam, adhuc præsens, Baldrice,
 in edendis opusculis; quæ contra illum, vel, pro illo
 præcipue composueram. Nam te exceperat, quod
 immunis (514) ab illo, quo uter nostrum laborasse fe-
 rebatur, penitus fueras, id est phrenesis litteratoriæ
 vitio, nummis quam libris utique nitens, armis quam
 armariis, copia amicorum quam judicio priscorum.
 Tuum (515) ut exemplum Dei fuisse cernitur infor-

(515) In sequentibus ad finem usque ita multa oc-
 currunt itentidem mendosa, ut nec probe intelligi,
 nec tute emendari potuerint. Sensus tamen præci-
 pius hic esse videtur. Oplasset auctor se citius edidisse
 hosce libellos, dum Rodbertus viveret. Quosdam
 ex his quidem ipso adhuc superstite jam antea multis
 præsentibus legerat, aliisque legendos tradiderat;

dem necessitate, qua ordinem compellitur tenere, A eadem compellatur, indignus quamvis, quæ eidem competunt, nisi tu aliter censes, ordini, agere. Nihil verius, inquis, æstimarem, nisi in concilio Neocæsariensi, can. 9, legisse contingeret, ut si episcopus, presbyter, vel diaconus corporaliter se deliquisse confessus fuerit, oblata non consecret, manens in cæteris officiis propter studium bonum. Non audeo concilio sancto refragari, præsertim cum idem audiam a Domino per legem quoque judicari: *Sacerdos, dum dicit, qui habuerit maculam, non offeret panes Domino, neque accedet ad ministerium ejus (Levit. xxi, 17, 18)*. Sed quare in concilio quis se talium non accusat? Si exercere quæ ordini congruunt, timet, et [et pro etiam] deponatur. Nimis quia durum est; ideo factorem, inquam, invenis nullum. B Esto, si faceret quis, non sui hodie conscius statim, quod Pharisæis quondam de muliere in adultério prehensa, sibi opponi timeret. Cum etiam incomparabilis omnibus, qui sub cælo sunt, Gregorius legatur talibus adeo pepercisse, ut Maximum, qui contra ejus interdictum super Honoratum a populo electum, militari manu per Simoniacam quoque hæresim episcopatum Salonæ civitatis invaserat, septemque annis excommunicationis ejus contemptor et rebellis exstiterat, in gratiam recepit, et episcopum manere permisit causa illata; quia sicut peccorantibus in culpa districtos, ita respiscitentibus ad veniam (535) non decet esse concedendam benignos. Gravis conditio. Quantum **262** ad animam, inquis, de tali potest illud esse prædictum: *Immisit in rete pedem suum, et in ejus maculis ambulat (Job xviii, 8)*. Estne tamen aliquod remedium? Nullum, inquam, nullum, nisi Deus miseratio solum; immisit enim, immisit maxime, si et ambivit. Sed quid faciemus? Clamantem de profundo desperabimus? Ubi erit tunc omnipotentia misericors: *Nolo mortem peccatoris (Ezech. xxxiii, 11)*, jurantis, et ex lapidibus homines facientis? (*Matth. iii, 9*), non poterit similiter facere de fure custodem, de latrone custodem, de mercenario pastorem, de lupo ovem, de mortuo vivum, de fetente suavissimo redolentem, de ligato solutum, de immobili abeuntem? Longum est edicere quot vicibus istud habet patratum. Fac velle, videbis continuum posse. *Nonne, inquit, dixi tibi, quia si credideris, videbis gloriam Dei? (Joan. xi, 40)*. Sed quam gloriam? resurrectionem utique

(535) Scriptum fuerat in apographo *non decet*. Correctionem non tam sensus persuasit, quam lectio ipsius epistolæ S. Gregorii lib. ix, epist. 81, ex qua

A pro mortuis interpellando, et ut valeant suscitari pulsando. Confiteantur, mortem hujusmodi absentatione divinæ custodiæ, negligentiae merito contigisse, quod est mirum utrasque dixisse: *Domine, si hic fuisses, frater noster nequaquam mortuus esset (Ibid., 42)*. Absit longius desperatio, adsit spei constans fiducia, posse quatrduanum mortuum fetentem, mole gravissima criminis consuetudinarii etiam obrutum ligatum, immobilem, post longam etiam dormitionem posse excitari, resuscitari, onus superpositum vincere, solvi, abire (537), valere. Videbis statim spiritu miserationis et precum frangere Christum, turbare seipsum; audies: *Veni foras (Ibid., 43)*, clamare; illum, quem desperabas, statim prodire, vivum se, quamvis ligatum, monstrare, non celare, confiteri, ut absolutus eat, id est, motibus rationis mores componat, præceptum audire, quatenus ejus resurrectionem alii pejus etiam mortui ad vitam redeant, et in Christum, id est, Salvatorem omnium credant.

20. Quid, inquis, si nil horum contingit, agere debemus? an ut vivum venerari, quem mortuum scimus? Nondum, inquam, ut istinc conjicio, quid venerari in quolibet debeas, nosti; quod Deus utique fecit, aut quod ipse sibi homo consevit. Sed quia in istiusmodi cæcutis doctrina, magis et exemplis quam ratiocinatione te trahendum considero. *Super cathedram Moysi, ait, sederunt scribæ et Pharisæi; omnia ergo quæcunque dixerint vobis, servate et facite: secundum opera vero eorum nolite facere (Matth. xxiii, 2, 3)*, etc. Quod est aliter dixisse: Veneramini quod Deus contulit; tolerate quod faciunt non propter ipsos, **263** qui mali sunt, sed propter honorem quem perceperunt; qui utique eo bonus, quo a bono Largitore concessus. Da asellum vilissimum optimum vinum gestantem, vilescit asellus, amplecteris vinum; pretiosissimum anulum deformis gestat digitus sæpe, ad anulum ardet cupientis ambitio, digitum horret intuentis despectio. Dicis honorem, inquis, ideo bonum, quia a Deo concessus est, quid de illo quem Deus non contulit? Quis, inquam, ille poterit esse, Apostolo testante: *Non est potestas nisi a Deo? (Rom. xiii, 1)*. An vis aliud esse potestatem, aliud honorem? Sed imbecillis sine honore potestas, ac per hoc neque potestas: *Regnaverunt reges, inquis [l. inquit, et subaudi Deus], sed non ex me; principes exstiterunt, et non cognovi; non ex me, inquam, id est, non secundum me regnaverunt, non recte, ut præcepi, egerunt, non cognovi, non laudavi, non approbavi; attamen regnaverunt me vidento*. Sed si tibi non valet persuadere, ut velis aliusmodi episcopos, quod Dei pietas vellet, nisi qualem depingit Apostolus dicens: *Oportet episcopum sine crimine esse (Tit. i, 7)*; quod, proh dolor! est rara hodie avis in terris; cogita Caipham, cui Petrus visus est obedire; quando tamen hoc diceret, quod

hunc locum Ratherius excerpserit.

(536) Legebatur *pro peccando, mortuis: male*.

(537) Male in apographo *abisse*.

a cathedra Moysi non dissideret; cogita, inquam, non abest longius, heri lectum est: *Hoc*, inquit, *a semetipso non dixit* (Joan. xi, 51). Quid est a semetipso? a malivolentia sua, qua interfici Christum volebat; neque enim ideo Christum optabat occidi, ut gens tota liberaretur, quod secundum ejus malignitatem impossibile omnimodis erat, sed in presentia ejus de regno tolleretur. Licet vero talis esset ejus conscientia, verum fuit quod per eum cathedra Moysi protulit, sicut ventis est, quod reboat chorda; sicut enim legitur: *Sed cum esset pontifex anni illius, prophetavit* (Ibid.). Et hic enim attende, *anni illius*, inquit; nunquid ita per Moysen mandaverat Deus? Minime. Ecce enormis indignitas, non est enim ista legalis, et tamen a Deo permissa, sed ab Herode nefando concessa potestas. Si vero permissa et a tali potuit prophetare, data a Deo quid poterat agere? Utique plus, id est, et velle bonum dicere et posse, hæc autem solummodo posse. Nam non ideo gens liberata est, quia iste voluit; sed dixit, quia eum dicere sciendum, quod erat dignitas cathedræ, fecit. Quem ergo indigniorem quæris? et tamen prophetasse audis, ut notes quanta sit vis potestatis, cujusunque modi sit vita tenentis, quanta dignitas hujusmodi ordinis; et non nutare, quod ideo honorem bonum esse protuli, quia a bono Deo concessum, si permissa usque ad prophetandum valuit efficaciam potestas venire. Ut vero in aliquo tibi morem geram, notandum video, quod non est potestas nisi a Deo (Rom. xiii, 1) dicens Apostolus, hæc suspensione locum dedit subintelligendi et permissa et concessa; cum præsertim subintulerit, (358) *Quæ sunt, a Deo ordinata* 264 sunt (Ibid.); non ut Cai-phæ illa inordinatissima, et tamen veneranda intentione, quam monstravimus supra: sed laboremus. inquam, et caveamus, ne frustra; tota enim ista allegatio index est indignitatis et miseræ meæ, qua Scripturam trahere ad mei auxilium dum renitentem laboro, quod fieri possit, num [f., non quid] quid sit vel fiat enarro?

21. Ne me igitur ultra decipiam, consteor, quia hæc hæc omnivalens Dei possit misericordia efficere, ut mundum valuit de nihilo creare, si non fecerit, constat me cum meis similibus perditum omnimodis esse, et falsum nomen episcopi vel abbatis (539) non sine damnationis æternæ periculo ferre, etiamsi detur, ut olim Cai-phæ, prophetare, a qua aliter nequeo prorsus liberari, nisi relicta vanitate penitus, quod Christi pietas tribuat, sæculi. Ferre enim, mirandum, quod valeo, dum contra me meique consimiles clamantem audio (figuraliter enim nil horum mihi disconvenire dolendus considero): *Qui habuerit maculam, non offeret partes Domino, nec accedet*

(358) *Legabatur quæ a Deo sunt, ordinatæ sunt. Syntaxim et lectionem Apostoli, quam et contextus sententia exigit, restituiimus.*

(539) *Episcopi, vel Abbatis*, inquit; quia Ratherius hoc tempore non solum erat episcopus, verum etiam tanquam Abbas alicui monasterio præsidebat, ut ex numero sequenti palam fiet. Confer etiam

A *ad ministerium ejus, si cæcus fuerit, si claudus, si parvo vel grandi vel torto naso, si fracto pede vel manu, si gibbus, si lippus, si albuginem habens in oculo, si jugem scabiem, si impetiginem in corpore, si ponderosus* (Levit. xxi, 17-20); inter hæc autem in nulla ad Deum intercedendi saltem pro me fiducia familiaritatis deceptus respiro. Desperas, inquis, video, quare inaniter laboras! Nec despero, nec spero, inquam. Spero in Deo, despero de me ipso; et tanto magis in eo, quanto minus de me [subaudi sperare] debere considero. Despero enim, quia quod scio faciendum mihi, neque saltem incipio: non despero sciendum, si placuerit omnimodis Deo. Inaniter vero utrum laborem, nescio; quia et quid ad hoc sit [sit abaudare videtur] obtinendum adhuc laborem, non video. Si quid vero est, non illud, quod competit, est; sed illud, quod de rebelli, malo et fugitivo me protulisse superius, meminisse poteras, servo. Nam non amore Domini, non religionis, quam abnegavi, non loci, unde miser aufugi, postremo non desiderio vitæ æternæ, sed timore gehennæ, si facio unquam, facio; et si auderem dimittere, non facerem utique, ac pro hoc non possum cogitare quid Deo habeat de tali servo curare. Mihi enim ipsi vilesce me video oportere, cum etiam ab ethnico in mei lego sociorumque contemptu prolatum verissime: *Niderunt peccare boni virtutis amore*; dum me illosque peccare magis utique cerno timere, quam non peccare diligere. Est autem hujusmodi ratio. Si laicus fuisset, et de omnibus illis penitentiam quærerem, ducenti sexaginta quinque anni si mihi indicerentur, a quo donarentur? Septuagenarius (540) jam quid eram acturus? Dicturus, scio, erat patronus, si tamen pretii alicujus: Non potes ista facere, quia 265 deest spatium; trade te Deo totum, et relinque sæculum; ecce omnia dimissa, quia pio Deo commissa. Monachus sum et vix habitum et lege, sed refuga legis promissæ. Fac tot annos in penitentiam expleam, dimittantur omnia, restet hoc unum, quod legem utique meam inconvertibiliter refugi; nonne tibi videtur pro hoc solo me damnabilem fore? hoc igitur solo. Omnia illa illis omnibus, hoc solum non possum sanare.

22. *Item post quædam*. Quibusdam igitur quasi passibus mentis illo perveni, ut et eo et cæteris omnibus visum mihi fuerit inaniter abstinuisse, si monachum me, ut promisi, non fuisset a Deo datum, finire (541); æternis quippe aro hoc solo destinatus, etsi alia nulla habuissem, supplicii. Quid profuerat mihi abstinuisse ab his et tam dulcibus, mundus quas affert, illecebris, cum [subauditur profuisset] æternarum quoque usura caruisse pœnarum? Cujus rei certitudinem ut tibi gloriantem de quadam continentia not. 544 et 547.

(540) Non solum hic, verum etiam postea num. 31 se pene septuagenarium appellat. Hinc etiam num. 23 se pene silicernium vocat, id est decrepitæ pene ætatis.

(541). *Finiri*, id est usque ad vitæ finem permanere.

tunium, subitæ quo largitionis comitem sedulus pœnitentiam cavere illarum, atque continentiam longiore providere (*nescit enim, scribit ut Flaccus, vox missa reverti*) tractatu. Nascebatur enim vero mihi et exercitatio interim, meique ipsius recognitio certior. Quædam, ad quæ scilicet sufficerem ipse, quæve vel inaniter tentare, vel tentata vix aut nullatenus possem, mihi quam alii hæc inter famulatus præsertim ab intelligente, quo possim videri placuisse, nunc desiderarem, mihi mature ut fuissem emissa, morte præsertim ipsius [*id est Rodberti*] audita. Quamvis enim coram multis eisdem sæpe legerim, legendosque aliis eo dederim superstite libellos, salva animositatis ut adversarii constanti, ut aiunt, amici fama foret quo perenniter mihi nollem quemquam opinari; tamen ipso defuncto inchoatos, quos eo valente nedum peregerim [nondum peregeram] (audacius profiteor) pene edidi quoque. At quia superest, mature ipsum (ariolari ut videor mihi, secutum tamen magna adhuc æmulatorum phalanges, quorum ne dicam reconciliationem, saltem cessationem sperasse nihil amplius æstimo, impar sibi ratione insaniam nisi pariter incolumi (facete satis enim Plinius ait secun-

imo et eos, quos exorsus fuerat, pene vulgavit. Nunc vero etsi audita ejus morte suppressendi viderentur, ne in mortuum acrius ageret; cum tamen videret multos ejus assecas, sui que æmulo superesse, promptam editionem necessariam existimavit. Hæc scripsit, cum illum vere mortuum crederet. Postea vero dum proœmium lucubravit, mortem ejus falso rumore delatam perspexit.

(516) Hæc est illa fidei professio, quæ *dictantis*, id est Ratherii, *fides* vocatur in proœmio num. 6, ac tribuitur libro secundo, cujus hoc argumentum ibidem profertur. *Sequitur* (libellus) *qui dictantis continet duobus cum epistolis fidem*. Quapropter hæc fides male jungitur cum primo Phrenesis libro, cum pertineat ad initium secundi. Hinc clausula, quam ex

A dus, *gratiam malorum tam infidam esse quam ipsos*) data editionis festinatissimæ opera notum enitar fuerit tam æquis, quam iniquis, uti neque illum quondam, ita neminem quoque nunc vestrum in promulgando veritatis me statu cavisse, summum at nefas putasse, nostrum [/. , vestrum] aliquem post obitum, nedum scripto, maledicto incessere tantummodo levi.

Unde supra (516).

23. Præmisso idem me firmiter de fidei veritate tenere, etsi æque non valeam astruere, quod beatum atque constantissimum ejusdem fidei defensorem atque promulgatorem Aurelium Augustinum 243 cæterosque ejusdem religionis assertores atque propagatores. confiteri et credere me profiteor inseparabilem atque coessentialem æternaliter Trinitatis unitatem, unitatis Trinitatem hoc est unum Deum Patrem et Filium et Spiritum sanctum, 244 et cætera, quæ leguntur in fidei professione inserta in tertium Præloquiorum librum totidem verbis num. 31, usque ad ejusdem libri finem : post cujus ultima verba in codice hæc clausula apponitur.

codice sequenti fidei subjecimus, *Explicit liber, qui Phrenesis dicitur*, etc., hic verius, ubi primus liber Phrenesis desinit, apponenda esset : et pro *Unde supra* ipsi fidei præfigendus esset hic, vel alius similis secundi voluminis titulus in proœmio indicatus. *Ratherii fides cum duobus epistolis, quarum una Romanam fatigare querelis non desinit sedem, coepiscoporum altera gregem*. Sed præter fidem codicis nihil immutare volumus, cum præsertim duæ illæ epistolæ in proœmio indicatæ, ad Romanam sedem, et ad omnes episcopos, quæ ex toto contextu ad Leodicensium sedis negotium, ac Ratherii expulsionem ab ea sede deberent pertinere, in eo codice desiderantur, sicut et alia decem volumina eadem super re ibidem laudata similiter desunt, ut in Admonitione adnotavimus.

EXPLICIT LIBER QUI PHRENESES DICITUR A RATHERIO EPISCOPO COMPOSITUS.

ADMONITIO IN EXCERPTUM EX DIALOGO CONFSSIONALI.

I. Hoc opus ex manuscripto Lobiensi nunc primum in lucem prodit. Ipsum bis memorat Ratherius in *Qualitatis conjectura*. Primo num. 3, ubi hæc leguntur : *Si non sufficiunt vero quæ sunt in libro Confessionis meæ descripta*, etc. Et iterum num. 8, ex quo ipsa verba mox recitabimus. Laudat enim Sigebertus de Viris illustribus inter Ratherii opera, ubi *librum Confessionum* appellat. P. Mabillonius in præfatione secunda ad sæculum quartum ordinis Benedictini num. 48, Geunblacensem codicem describit, in quo varia partim opuscula, partim fragmenta de Eucharistiæ sacramento et præsentia corporis et sanguinis Christi fuerunt collecta. Inter hæc autem legebantur quædam excerpta *ex libro Confessionis domni Ratherii de corpore et sanguine Domini*; quæ sane in hoc opere inveniuntur.

II. Ut tempus statuatur, observamus in primis hunc librum Confessionis Ratherium scripsisse, cum alicui monasterio præsideret, quod cum a Leodico non multum aberat, tum vero Leodicensi episcopo suberat, ut in Vita fusius explicavimus § 2. Porro episcopatus duos, id est Veronensem et Leodicensem, abs se amissos tradit. num. 2. E Leodicensi episcopatu exclusus fuit anno 955. Igitur ante hunc annum hic Confessionum liber collocari nequit. Ter autem amisit episcopatum Veronensem, bis ante annum laudatum, tertio vero anno 968. Cum porro in *Qualitatis conjectura*, quæ Veronæ lucubrata fuit, antequam hunc episcopatum tertio desereret, isthæc Confessio bis allegetur; palam fit hanc rejici non posse in id tempus, cum Veronensi sede tertio derelicta, sese in monasterium recepit. Igitur collocanda est inter annum 955, cum præter Veronensem episcopatum jam secundo amissum etiam Leodicensem perdiderat, et annum 961, quo exente Veronensem sedem tertio recuperavit. 245-246 Cum vero hæc scripserit, dum aliqui abbatia esset præfectus; aliquid sane non exiguum spatium exigunt ea, quæ se abbatiolæ præfecto contigisse commemorat. Itaque hoc opus scriptum non prioribus, sed posterioribus annis, quibus indicatæ abbatia præfuit,

id est anno 960 aut 961. Hoc quidem posterius tempus magis multo confirmatur ex num. 21 et 31, in quibus se *pene septuagenarium* esse fatetur. Cum natus fuerit circa annum 896, anni septuagesimi initium incidit in annum circiter 965. Cum vero hoc opus scripserit, antequam in Veronensem sedem tertio restitueretur, id est, ante finem anni 961; ætas ejus pene septuagenaria æquius anno 960 vel 961, quam annis anterioribus congruit. Scripsit autem hoc opus partim sub Quadragesimæ finem ex num. 37, partim diebus paschalibus; et paulo post festum sanctorum Philippi et Jacobi, quod memoratur uum. 34, ipsum opus confectum.

III. In hoc autem opere, quod ipsius Ratherii Confessionem præfert, ea vel maxime animadvertenda sunt quæ de se a quopiam sui ipsius censore dicta refert in *Qualitatis conjectura* num. 8. *Quid amplius? Qui vult eum (Ratherium) cognoscere, studeat librum Confessionis iltius totum perlegere. Nam si talis, ut illic recitat, est; pejor illo nemo in sæculo est. Si vero mentitur se talem esse, mendacissimus vincitur fore.* Hæc dubitationem injiciunt, num de ipso Ratherio vera sunt omnia quæ in hac Confessione referuntur. Certe ex contextu ac serie vitæ ejus, qui a pueritia Deo oblati, et in monasterio educatus, ac subinde ætate legitima manaticam regulam professus, in studiis tum profanis, tum sacris, diu multumque versatus est, demum vero ad episcopatum evectus, severiorem disciplinam secutus plures calamitates pertulit, pleraque saltē, quæ in hoc opere describuntur, de eodem incredibilia videntur. In ejus epitaphio illa ipsi laus inter cætera tribuitur, quod fuerit *pro tempore mortigeratus*. Si autem vera de ipso essent omnia quæ in eadem Confessione sibi tribuit, non *pro tempore morigeratus*, sed omnium temporum et omnium fore hominum immorigeratissimus et scelestissimus fuisset. Nullum enim ferme crimen est ejus se reum non accuset. Quid quod Everaclus episcopus Leodicensis, qui Ratherium eo ipso tempore, quo hæc Confessio exarata fuit, familiari usu cognoverat, in ea epistola, quam ad ipsum postea Veronam direxit, non sapientiam solum, sed præsertim eximiam ejus probitatem atque innocentiam sibi perspectas testatur. *Quis enim vobis est, inquit, aut sapientia, aut probitate, aut optimarum artium studio, aut innocentia, aut ullo laudis genere præstantior?* Quid quod Rotgerus coævus et ipse auctor in Vita S. Brunonis num. 34, et Fulcuinus in Gestis abbatum Lobiensium cap. 23, tradiderunt. Ratherium Verona ejectum, ea de causa ab eodem S. Brunone archiepiscopo Coloniensi, qui cum inter familiares suos diutius noverat, ad Leodicensem cathedram fuisse promotum, quia tantæ erat virtutis, *ut a nemine posset seduci*; et quia sperabat fore ut os obloquentium-episcopis posset obstruere, *si nulla occasio scandalii posset in eorum episcopo (Ratherio scilicet) reperiri.* Hæc laudes delictis in Confessione recensitis haudquam conveniunt.

IV. Quid ergo? Hæc non vera et propria Confessio esse videtur, sed Confessionis nomine inusitata quædam species censuræ, cui fervidum et acerbius Ratherii ingenium ita indulgebat, ut non tam in alios quam in semetipsum identidem inveheretur. Hinc, dum sua describit crimina, aliena carpit, ut vel ex ipso initio patet, ubi Confessarii crimen perstringit, qui idcirco num. 37, *Cum tua, inquit, narrare, ut prælen-debas proponeres, crimina, a meis capisti.* Et similiter cum antea, postquam Ratherius alia monachorum vitia coarguisset, idem Confessarius num. 22, subdidit: *Dum tibi ipsi non parcis, me, imo, nos omnes acriter rodis.* Apostrophæ et invectivæ, quibus dialogo insertis nonnullos acerbius proprio etiam quandoque nomine exagitat, nonne consilium a confessionis natura alienum declarant? Sua autem peccata ita exaggerare et augere solet, ut gravissima appareant, quæ nonnunquam, si quænam fuerint explicetur, vel nulla esse, vel levissima deprehenduntur. Ita, dum num. 5 adulterium se perpetrasset ait *illorum motibus, quos in adulterium vagandus impuleram*, veluti adulteros Manassem et Milonem, Veronensis sedis invasores, traduxit. Hos vero se in adulterium impulisse significat *vagando*, quia nimirum ab ea sede exsul et vagus ipsis locam dederat. Quod vitem in hoc crimine, si non sponte, sed vi, e sede pulsus vagari coactus est? Exoculationum, exmembrationum, homicidiorum, incendiorum, cæterarumque id genus calamitatum, quas Veronenses passi sunt abjurata Hugoni regi fide, se reum traducit num. 2, quia defectionis ab Hugone aliqua ratione particeps visus est. 247-248 Confessionis generalem formulam inserit num. 4, cui aliæ similes in libris pœnitentialibus occurrunt. Hos cum legerent pœnitentes, non idcirco dici poterant peccasse in omnibus quæ in eis continentur. Exaggeratorum criminum exempla non pauca inveniuntur, quorum quædam in notationibus detegemus. Inter multa autem plane incredibilia illud vel maxime est incredibile, eum, qui non veritus est sua crimina exaggerare, et in publicum etiam scripto proferre, ad id usque tempus nemini nisi soli Deo fuisse confessum, uti de se num. 40, tradit. Hæc interim, lector, attigisse sufficiat. Plura in ipsa Confessione annotabis.

(517) EXCERPTUM

EX

DIALOGO CONFSSIONALI

CUJUSDAM SCELERATISSIMI, MIRUM DICTU

RATHERII,

Veronensis quidem episcopi, sed Lobiensis monachi.

249 Obsecro et contestor per viventem in sæcula sæculorum, ut istud perlegas, si cœperis, et ipse dederit, totum. Quia enim curiositate mortifera tuis neglectis, mea nosse adeo desiderasti facinora,

(517) Etsi hoc opus liber Confessionis bis vocetur in *Qualitatis conjectura*, hic autem appelletur *Excerptum ex dialogo Confessionali*, quod quidem ex

ampliori opere sumptum indicare videntur illa num. 19 et 22. Item post quædam necnon illa præfixa numero 33. Itemque post quædam; nihil tamen

ut perjurio suaso nuper a quodam vi extorseris unum (518), quod tamen per se satis noxium, in comparatione aliorum esse constat vilissimum; volo te hoc desiderio satiare, et talia, tanta, tam inaudita gestuum, si tamen et inventionum [f., iutionum] considerasse tibi datum fuisset, ipsorum insaniam de me ipso referre, ut oneratissimum te meis, etiamsi nulla propria tibi essent, reddam sceleribus, ut habeas utique in ista Quadragesima, quod plangas, dum es pene omni tempore a talibus otiosus. Sed ne ipsum quod impulisti perjurium non esse aestimes tuum, Evam considera, moneo, et in serpente diabolium. Serpens quippe suasit, Eva peccavit, sed suadens nullo modo, delinquens veniam meruit **250** quoquo modo. Judæi *Crucifixe* clamaverunt: crucifixores Crucifixi sanguinem in salutem biberunt.

2. Verum ut jam, quod promisi, efficiam, ab infantia ipsa pejorem me et implicatiorem ejusdem ætatis vitiis non tibi opus est quærere. Ad juvenile, cum datum est, ævum cum venissem, abhinc ita et tam mature cœpi modis diversissimis lascivire, lenitati, jocis ac scurrilitati vacare, ut etiamsi tibi audire fuisset omnino inutile, mihi tamen per singula enumerare esset penitus impossibile. Abjurata (519) Hugoni pro fide ambitionis, atque animositatis, imo oblivionis eorum, quæ nunc merito patior (mentiri quippe non novit, qui dixit: *Qui reddit mala pro bonis, non recedet plaga de domo ejus* [Prov. xvii, 13]; quod in te [t. in me] liquido cimpletum), non debes, miserrimus dico, conscientia, quæ nunc ipsa [f., ipse] loquar, mirari pro scelere,

ambigimus, quin tam prolixum opus in Lobiensi monasterio custoditum, totum illud sit, quod Ratherius reipsa lucubravit, cuique *Excerpti* titulum et formam indidit, ut alia quædam prætermissa innueret.

(518) *Unum scilicet facinus*, id est unum perjurium; unde, post pauca, *ipsum quod impulisti perjurium*.

(519) Locus perdifficilis et mendosus, in quo nullæ etiam voces extra proprium locum perperam traductæ videntur. Quæ ut congruum sensum reddant, aptiori loco restituendæ sunt, ac tota hæc periodus sic construi seu explicari potest: *Ego miserrimus conscientia ambitionis, atque animositatis, imo oblivionis eorum, quæ nunc merita patior pro fide abjurata Hugoni (mentiri quippe non novit qui dixit: Qui reddit mala pro bonis, non recedet plaga de domo ejus: quod liquido impletum in te, leg. in me), ego, inquam, miserrimus dico, non debes mirari quæ nunc ipse loquar, nimirum quot homicidia, exoculationes, exmembrationes, prædæ, incendia, vastitas ac depopulatio contigerint pro scelere memorato abjuratæ scilicet fidei, pro constructione vel restructione præsidiorum* contra eundem Hugonem; ubi cæ calamitates indicantur, quæ ex rebellionem in Hugonem consecutæ sunt. Quatenus vero hæc ab aliis perpetrata facinora Ratherii culpæ verti possint, idem ipse explicat num. 24: *Siquidem*, inquit, *nihil horum feci, aut jussi, vel ut fieret, volui; sed tale quid, ex cujus occasione ista sunt patrata, commisi*. Hæc autem occasio fuit, cum Arnoldum, Bajoariæ ducem, Veronæ recipiens, rebel-

A præsidiorum pro constructione vel restructione quot homicidia, exoculationes, exmembrationes, prædæ, incendia, vastitas ac depopulatio contigerint. Norica (520), Italia, Germania, atque Francia me melius fateri, **251** me iterum miserrimum talem, qualis fuerim vel dici talis potuerim, valent. Duo legitima, mea culpa, dissociavi conjugia; unum quasi cum re [f., quasi jure], alterum miserabili solummodo vanitate. Cogitet, qui potest, istud solum quanti et ponderis, metiatur scelus, consideret enormitatem. Quid miseræ heu dicebant! quos gemitus, quæ suspiria dabant? cum una earum rivalem in edito sedere, basia sibi potius debita miscere, domui dominari, agenda disponere, se voluisse, aspernari, se videret adhærere cineri. Altera longius licet, æmulam divitem audiret, seque pauperem videret? Sed quid, inquis, dicent? Rogas? quod tibi miser juste contigit forte. Tu enim duabus tulisti maritos, te duo episcopia perdiderunt virum (521), et utinam nihil tibi ob hoc contingat infaustius!

3. De Warneri fratris quondam ducis Canonis (522) quoque flagitio mihi infelicissimo contigit, quod habetur in psalmo: *Cum adulteris*, inquit, *portionem tuam ponebas* (Psal. xlix, 18). De locis provisioni meæ commissis, eorumque dilapidatis substantiis, animabus neglectis, ne rogo, interrogas: istum solummodo vide, et conjecturam de eo cape. Sed quia defecit memoria, cum abundet dicendorum miserrima copia, summa (523) tibi, quæso, sufficiat ipsa, nil nisi proprium utique collectione, licet alterius, parum licet propria, relat-
tura.

lioni favere visus est de quo vide quæ in Vita fusius disseruimus § 4.

(520) Provinciæ indicantur, in quibus Ratherius e Veronensi urbe exsul, ac pluribus calamitatibus obnoxius divagatus est. In *Qualitatis conjectura* n. 3, Italiam, Franciam, Noricam, Burgundiam, Provinciam, Septimaniam, Saxoniam, et Sueviam nominat.

(521) Ratherius scilicet hæc scripsit cum Veronensi primum, dein vero Leodicensi episcopatu privatus fuisset.

(522) Cuno, seu Cono, alias Conradus appellatus, qui Lutharden Ottonis filiam duxit, supremumque diem obiit anno 955, Lotharingæ dux fuit. Idem a Continuatore Reginonis annum 943 filius *Werinberi* dicitur, ejusque frater Warnerius ille fortassis est, qui in Vita S. Joannis Gorziensis, num. 13, *vir nobilis* vocatur, et in Lotharingia per hæc tempora pollebat; quippe cui idem sanctus, antequam monachum indueret. in *Confinio Tullensi* (Tullum Lotharingæ civitas est) *causa ecclesiæ S. Laurentii. . . se nomine Domini socians, ejus officii quam familiariter insistebat*. Ratherius autem quondam ducem *Cunonem* ait; quia cum hæc scripsit, ille jam obierat.

(523) *Summa* appellat sequentem Confessionem, seu formulam confessionis generalis, cujus generis aliæ in libris pœnitentialibus inveniuntur. Id fortassis indicant illa, licet valde implexa, *nil relaturo nisi proprium utique collectione*, id est, collectione seu summa generali omnium criminum. Reliqua lineolis inclusa interpretatur qui potest.

CONFESSIO EJUSDEM (524).

4. Confiteor enim Domino Deo omnipotenti et omnibus sanctis ejus, et tibi Dei quicumque legeris sacerdoti, omnia peccata mea, quaecunque feci ab initio vitæ meæ usque ad hanc miserissimam horam, sciendo aut nesciendo, sponte sive coactus, vigilans aut dormiens, in cogitatione, locutione et opere, in visu, auditu, gustu, odoratu et tactu, in superbia præcipue, matre omnium vitiorum; utique in odio et homicidio 252, in detractatione, in supplantatione fratris alicujus, in perjurio, in falso testimonio, in furto, in fornicationibus diversis, in adultério, in rapina, in fraude, in immuditiis variis atque pollutionibus turpissimis, in ebrietate et commessatione, in luxuria omnimoda, in vana gloria, in acedia, in tristitia, in avaritia, in rixa, in conflictatione, in animositate, in invidia, in discordia, in cupiditate, in ambitione, in hypocrisi, in ignavia, in otiositate, in pigritia, in somnolentia, in loquacitate, in risu et in derisione aliorum.

5. Insuper peccavi ego peccator eo quod quadragesimas et alia indicta jejunia non custodivi, nec jejunavi, sicut debui: festivitates sanctorum et Dominicis dies, pro nefas! violavi, et debito honore non celebravi, sicut debui; Parasceven quoque illorum præsentialiter, ut miserimus sæpius violans gravissime deliqui. Adjiciendum quoque, quia si tu pejerare jam dictum suadendo, factus es perjuvus; sicut Saulus omnium servabat vestimenta quorum Stephanum lapidabat manibus; ita ego dormiens sive manducans, missam quoque aut matutinos vel aliud quidlibet actitans illorum motibus adulterium (525) perpetratum, quos in adulterium vagandus impuleram. *Exmanzere, id est ex scorto natus (Deut. xxii, 2)*, quoque compater factus sum miser cujusdam, qui nobilissimam pro meretrice reliquerat prænobilemque conjugalem.

6. Confiteor etiam ipsi Domino Deo omnipotenti, quod his et plus his omnibus voluptatum fœdatus flagitiis, et contagionibus fuscatus omnimodis, semper sine mei lapidei cordis compunctione, semper sine ulla mentis sinceritate, corporis et sanguinis sacramentum Domini, fateor, percipi indigne, semper sine azyma, semper absque lactucis agrestibus, cum fermento malitiæ et nequitie; discinctus, sine

(524) Confer quæ de criminibus hac Confessione recensitis in præmissa *Admonitione* observavimus.

(525) Forte legendum *perpetravi*. Adulterium vocare solet alienæ sedis invasionem, sicut et invasores *adulteros* appellat. Hic porro notare videtur Veronensis sedis invasores Manassem primum, deinde Milonem, quibus ex eadem sede pulsus, et quodammodo vagus vagando locum dederat. Magna autem exaggeratione id sibi vertit crimini, ac si ipse quoque vagando, seu alio proficiscendo, *adulterium perpetrasset illorum motibus, quos in adulterium vagandus, id est vzgans, quemadmodum num. 10 dolendus pro dolens sumitur, impulerat; sicut ille perjurus factus est, qui jam dictum (supra num. 4) pejerare suavit, et sicut Saulus lapidavit Stephanum eorum omnium manibus quorum vestimenta ser-*

A calcementis et baculo, piger, non festinans ad pro-missionis æternæ patriam, paschalem Agnum Dei, peccata qui 253 tollit mundi, miserimus in iudicium, heu dolor! proprium, reus ejusdem corporis et sanguinis Domini, manducando, et prohibita temerarie præsumendo: (526) et, cum multi multa, tu Domine præcipue, haberent munera ante altare, contra iaterdictum infronuosissime Domini offerendo: [*subauditur* peccavi] in exhortationibus, et adulationibus malignis, in ignorantia, in negligentia, in subreptionibus, in dandis et accipiendis muneribus; in usuris vero faciendis non adeo me culpabilem recognosco, neque tamen inficior; prodigum enim, quod usurario minus congruit, me magis fuisse et confiteor et doleo.

B 7. Peccavi in subtrahendis cleemosynis pauperum, in increpatione et asperitate responsionum, in hospitalitate et receptione indigna pauperum, et quod parentes meos et proximos non dilexi nec honoravi, sicut debui, et plus sæpe, dum irrationabiliter utique dilexi, quam debui; et in afflictione familiæ sive subjectorum mihi commissorum. Infirmos et in angustiis positos non visitavi, nec eis ministravi. Mortuos nec sepelivi, nec sepeliri, ut oportuerat, feci; et pauperes non vestivi, esurientes et sitientes non recreavi, sicut debui. Seniores et magistros meos sive principes, amicos et benefactores meos non honoravi nec amavi debito amore; et res, utilitates, consilia et præcepta eorum non observavi, sicut debui.

C 8. Peccavi ego peccator in osculo et in amplexibus illecebrosis, palpando et blandiendo inique; et in ecclesia stans vel sedens, ubi sanctæ lectiones vel divina officia efficiuntur, otiosis fabulis, vel iniquis cogitationibus me occupavi, et non cogitavi, quæ debui, sed magis quæ non debui, et aures non accom-modavi ad ea quæ sancta sunt. Intuendo quoque injuste et petulanter et recordando (quod adhuc pejus virorum) animalium, pecudumque concubitus, et alia quædam obscena.

9. Præter hæc peccavi jocando, equitando, ambulando, stando, sedendo, sive jacendo, et in his et in aliis omnibus vitiis, quibuscunque humana fragilitas contra Deum peccare potest, 254 reum me esse confiteor

vabat. Sicut autem hic adulterii allegoriæ insistens, non adulterium proprie dictum, sed invasionem episcopatus indicat; ita cum mox se ex scorto natum compatrem tradit cujusdam, qui pro meretrice reliquerat nobilissimam conjugem; nunquid aliquid pariter allegorice innuit, quo quis episcopatum nobilissimum relinquens, ad aliam ecclesiam transivit, quem transitum contra canones pro meretricio habuit? Hinc cum se *exmanzerem, et compatrem* vocat, nemo verum *exmanzerem*, seu vere *natum ex scorto*, nec verum *compatrem* indicari suspicetur.

(526) Id est, et offerendo infronuosissime contra *interdictum Domini, cum nulli, et tu, Domine, præcipue* (sacerdotem intelligit, ad quem hanc suam confessionem dirigit) *haberent multa munera* (seu oblata) ante altare.

Domino Deo omnipotenti, et omnibus sanctis ejus, A et tibi Dei, quicumque alicubi, es sacerdoti.

10. Infinitate verum istorum conspecta dicis forte: Immodica efflagito, confessus es unquam ista alicui? Non, inquam, nisi illi, qui etiamsi non confiterer, nescire non poterat; nam tanta simulationis libidini meæ arte, ut et aehuc miser facio, serviebam, ut ante te neminem invenerim, qui me adeo, id est probabiliter, deprehendere quiverit. Illi tantummodo mecum noverant, qui mihi ad ea favebant, et cum spurcissimus (ut et adhuc me fore dolendus non inficior) essem, castissimus esse, ut multi, putabar, dicebar, et quod pejus est, dici gaudebam, illa hypocritis visitata deceptus miser, ut multi sententia solent deceptorie dicere. *Etsi non caste, vel caute.* Quare autem nulli confiterer, non uniformis fuerat causa; una ne mei exemplo alii deteriorarentur; B altera ne mei sui que comparatione alii superbirent, et cadaveris quasi mei fetore utriusque perirent; præcipua vero ne crimositas me contemptibilem faceret mea. Tertia gravior, imo gravissima omnium, qua utique verebar, ne patronus hoc mihi diceret quod fugitivus dici lex præcipit: *Revertere et reconciliare Domino tuo*: quia sicut non proficit cura medici plagato, si adhuc in eo ferrum sit, ita non proficit confessio et pœnitentia tua,

11. Dum enim (527) puerulus essem, venit quidam ingenuus, et in altari quodam sancti Petri et Pauli tenens me cum pane et vino [*supple obtulit Deo*]... et sancto Petro in holocaustum. . . . jure quasi Nazarei. . . . (528) immutabiliter servitutum ac fœdus perpetuo confirmandum. Sed C accepto ipse calamo, (529) matura jam ætate et legitima, scripsi in hunc modum, scriptumque super altare posui, non super aliud nisi ipsum: *Ego Ratherius promitto stabilitatem meam, et conversionem meorum morum, et obedientiam secundum regulam sancti Benedicti coram Deo et sanctis ejus.* Infinita

(527) De oblatione parvulorum in monasteriis vide Mabilonii præfationem primam in sæculum quartum ordinis S. Benedicti num. 53. *Ingenuus* ille, qui Ratherium Deo obtulit, ipsius pater intelligitur, vel alius, qui patria potestate in eum uteretur: parentes enim, vel alii, in quos eorum potestas transisset, puerulos Deo in monasteriis offerebant. *Ingenuus* autem idem est ac *liber*; quæ appellatio etiam nobilibus convenit; unde in legibus Langobardorum lib. 1, tit. 9, leg. 4 de muliere ingenua seu libera habetur: *Appretietur ut libera secundum nobilitatem suam.* His similia leguntur tit. 16, leg. 3. Ratherii genus fuisse nobile probavimus in Vita § 1, num. 3. Porro titulus SS Petri et Pauli ecclesiam indicat monasterii Lobiensis, quam *sub titulo apostolorum B. Petri et Pauli* dedicatam tradit Fulcardus abbas in epistola ad Henricum imperatorem tom. II Spicil. Acher., pag. 747, et ante ipsum Fulcuinus in Gest. abb. Lobien., c. iv. Adverte vero Ratherium, licet prius sanctorum Petri simul et Pauli mentionem faciat, solius tamen Petri nomen postea ingerere, dum se Deo et *sancto Petro* oblatum tradit. Usitatio-rem enim fuisse unius S. Petri mentionem liquet etiam ex Laudata Fulcardi epistola, ubi initio quidem ecclesiam Dobiensem *sub titulo apostolorum H. Petri et Pauli* dedicatam affirmat; et dein *villam S. Petri, altare S. Petri* tantummodo scribit,

sunt itaque mea, quæ exarari in hac non potuerunt confessione, 255 ineffabiliter gravia, quæ sunt exarata. (530) Ubi et meretricule cujusdam damnable facinus non fuerat tacendum, quoniam ad te pertinet plurimum, quæ dupliciter suum necavit filium tui ob metum, et illius mortem, qui ob tuam amabilem fastum subtus rotam molendini mortiferum pertulit casum. Spectaculum quoque quod de revertibus et de ruere compellentibus vidisti, dico, memineris. Cujus rei quoque causa tres illi oculos perdiderint, ne obliviscaris, sed in solius istius comparatione, id est, si hoc unum non desit, levissima. Quod unum? inquis. (531) Inconvertibilitas ab isto, inquam; si enim de isto solo uno, quod utique apostasia, id est negatio Dei est, evadere reconciliatus utique. . . . fugitivus domino potuissem, et confiteri uti-ber. . . . pœnitentiam, veniam mereri posse me aliorum Si vero de isto solo consilium non ea. . . . melipsum veniam sperando istorum bet ingenio omnino videri datur. . . . Sed quod consilium? inquis. illorum, id est quod de omnibus. illud Scriptura potius. *Qui abscondit scelera sua, non dirigetur* (Prov. xxviii, 13).

12. Et tu, inquis, non abscondis, qui etiam mihi, imo amicis et inimicis, et etiam scribendo confiteris. Facio, inquam, facio, sed ne me decipias rogo. Scripturam potius pariter audiamus: *Qui autem confessus fuerit*; audis? inquis. Ne festines, mane, inquam, et vide quod sequitur: *et reliquerit ea*; hoc faciamus et de multis et de uno, sed de isto potius, et hilariter audiamus: *miseri cordia consequetur.* Hæc semper mihi, hæc fuerat occasio nullum illorum criminum confitendi, quia relinquere istud animus adhuc minime erat. Relinquere vero cætera illa, in promptu erat, sicut jam feci quædam pauca, sed utinam non inutiliter, utinam perseveranter, sed in isto me obduraverat sæculi vanitas, modo vero quædam impossibilitatis quasi necessitas. Disrumpat

(528) Parentes scilicet, dum filios in pueritia offerebant monasterio, jurabant se ita filium suum tradere Deo, *ut ab hac die non liceat illi collum de sub jugo regulæ excutere*, ut in formulis ejusmodi oblationum jam vulgatis traditur.

(529) Oblationem scilicet a parentibus factam confirmabant sponte sua filii, cum ad congruam ætatem pervenissent, ut colligitur ex synodo Aquisgranensi, c. 36. Hinc inferius num. 23 alius monachus legitime traditus, et sui ipsius manu et professione in servitium perpetuo mancipatus dicitur.

(530) Hoc opus *Dialogus confessionalis* inscriptum hoc loco in dialogi formam sacerdotem, seu alium cum Ratherio loquentem præfert; et similiter postea nunc Ratherius, nunc sacerdos sermocinatur.

(531) Crimen, cujus causa suam inconvertibilitatem hic et in sequentibus pluries accusat, illud est, quo episcopatum suscipiens, monasticum propositum deseruit. Ad propositum enim sibi redeundum putabat: at ne rediret, multa impedimenta obstare affirmat num. 48. Præcipuum impedimentum, quod explicat num. 19, et fusius in *Qualitatis conjectura*, num. 6, erat ipsum episcopale munus et officium, cui erat obstructus. Hinc se utrinque periculo expositum, sive ad propositum rediret, sive non rediret, ac maximis utrinque angustiis vexatum libidem declarat.

hæc vincula Dei pietas; aliter enim non illi sacrificabo hostiam laudis (*Psal. cxv, 17*). Hostia laudis sanæ quæ sit, audi psalmodum in libro: *Præoccupemus faciem ejus in confessione (Psal. xciv, 2)*. Sed quid prodest confessio, nisi sequatur illorum, quæ confiteris, relictio? Quid prodest fugitivi satisfactio, vel redeundi optatio, si non sequatur Dominum facultas, si non negatur tamen, quod Deum minime latet, reversio? Eat ergo qui volet; consoletur, imo seducat me *inanibus verbis, propter quæ venit ira Dei in filios diffidentie (Ephes. v, 6)*, id est diaboli, qui ideo vocatur diffidentia, quia pro eo quod confidere nunc facit miseros in vanitate, in extrema hora desperare facit penitus de salute. Suadeat nunc qui volet quod confessus sum non relinquere, et tamen veniam confitendo omni quadragesima, aut cum urget timor mortis sperare; **256** suadere possis, persuadere nullatenus, mihi crede, valebit. Modo sed quare es confessus? inquis. Duabus, inquam, de causis. Nam relictis jam multis quibusdam in necessitate, paucis sed quibusdam vero voluntate incipere jam mihi videor ipsi vim quamdam facere; tædet enim me conversationis paucillum sentio pristinae; et istud unum, sine quo inaniter cætera dimisi, jam velle relinquere, præstet Deus non inaniter velle, non enim miser et obligatus me invenio posse. Tantæ etiam, tam innumera, tam minime negligenda cum sint, obliviscerer ea ipse succedente cumulo eorumdem, atque similo [*f., similia*] diabolo ministrante non contingeret salutem [*f., saltem*] recordari, ea me, aliquando scriptitasse, et reminiscere confundererque ea relinquere Deo voluisse, neque implese. Quam proclivis enim, ad hæc omnia humani generis sit casus, tu posteras fore expertus, si tui quoque non miserime fuisses oblitus. Peccata enim, quæ indesinenter oportuerat mente considerare, quia nequeo saltem oculis videre, videtur mihi quasi admodum utilis, sive ut alius me viso se respiciat in me, et ex meis actibus suos deprehendat et corrigat.

13. Et quando talem, inquis, te sentiebas, quomodo ille audebas præsentem missas vel hujusmodi facere, qui dixit peccatori: *Quare tu enarras justitias meas? (Psal. XLIX, 16)*. Fateor, fateor; eo fiduciales faciunt quidam, quo magis esse peccatores se sentiant. Pars enim non esse est, peccatorem se quemlibet esse humiliter sentire; judicia enim Dei abyssus multa (*Psal. xxxv, 7*); in cuius utique præscientia, sive tutius scientia jam est, quod futurum

(532) Vide ne ex hoc luxato loco colligas Ratherium credidisse in sacramento Eucharistiæ panem et vinum per naturam sumi, non vero corpus et sanguinem Christi. Catholicam doctrinam de reali præsentia Christi in eodem sacramento Ratherius ita aperte vindicat in epist. 1, ad Patricum, ut panis et vini solum colorem atque sapor, re autem, et non figuratim, verum corpus ac sanguinem Christi in Eucharistia credendum tradat. Eadem doctrinam confirmant quæ sequenti numero subjecit, ubi Christum eadem carne quam assumpsit, et in qua nulla perperasus, crucifixus est, et mortuus, et sepultus resurrexit, etc., intrare in eum, cui dicitur:

A. absque dubio est. Valet, inquis, aliquid ergo? Plurimum, autumo, inquam; sed utinam mihi soli non obsit; nam et cæteris nullo modo, veraciter solum dicantur. Sacramenta quippe Dei nec hujus sunt nec illius, id est, nec justus nec peccatoris, sed illius de quo dicitur: *Super quem videris Spiritum descendantem et manentem super eum, ipse est qui baptizat in Spiritu sancto (Joan. 1, 33)*. Tantum est, ut, si justus es, quasi nescias te esse, quod es; si peccator, doleas esse, quod es. Uterque vero Psalmistam audiat monentem: *Psallite sapienter (Psal. xlvi, 8)*. Quare? inquis. Quia non quilibet est, cui psallis, sed rex omnis terræ Deus. Et alibi ad Dominum: *Perdes omnes qui loquuntur mendacium (Psal. v, 7)*. Alter vero: *Maledictus qui facit opus Domini negligenter (Jer. xlviii, 10)*. Si negligenter faciens maledictus est, mendaciter quid?

B. **14.** De eucharistia vero sumenda vel non sumenda scrupulum forte si mihi aut calumniam, ut æstimo, ingeris, quod heri lectum est in Evangelio conferendum esse cum his quæ in Apostolo quinta item feria leguntur, moneo noveris: *Nisi, inquit, manducaveritis carnem Filii hominis, 257 et biberitis sanguinem (Joan. vi, 54)*, panem utique et vinum, (532) per naturam capiendo sanguinem vero, et non figuratim per . . . sancti Spiritus incomprehensibilem operationem divinitatis inhabitationem. . . habebitis vitam in vobis (*Ibid.*), ut si . . . sed mortem animæ, quæ utique . . . gehennæ. Manduca itaque, dico tibi, ne perdas vitam. Quam? inquis. Deum utique; ipse enim dicit: *Ego sum vita (Joan. xiv, 6)*, animarum duntaxat. Facio, inquis, et ipse. Optime, inquam. Sed audi ipsum per legem: *Iuste, quod justum est, exsequeris (Deut. xvi, 20)*. Quomodo? inquis. Dicam. *Sic autem comedetis eum, id est agnum. Renes vestros accingetis, id est caste, si vultis manducare, vivetis: Calceamenta habebitis in pedibus vestris, id est exemplis eorum, qui mortificaverunt corpora sua, ut animas vivificarent, gressus operum circumdabit; tenentes baculos regiminis ac rationis in manibus actionis; et comedetis festinanter (Exod. xii, 11)* ad gloriam supernæ solemnitatis, quod est utique non hic quærere mercedem boni operis, sed ubi æterna est, currere desiderio cordis. Ita manduca, et habebis in te vitam. Alioquin audi Apostolum: *Qui manducat, inquit, carnem Domini, et bibit sanguinem ejus indigne, iudicium sibi manducat et bibit (I Cor. ii, 29)*. Quo-

Corpus Domini, pronuntiat, et cum post nonnulla scribit: *Deus est qui recipitur, Deus utique, sed sicut tunc latens in carne, ita nunc in carnem verso verissime panis, etc.*, ubi transsubstantiationem palam designat. Huic doctrinæ ut congruat præsens textus valde luxatus, legendum videtur *per naturam capiendo sanguinem verum, et non figuratim*. Aliquanto post in apographo ad nos transmissio legebatur: *Sanctificamini, ubi reposuimus: Sanctificamini*. In laudata enim epistola ad Patricum hoc idem legis præceptum similiter recitat: *Sanctificamini sæpe dicitur*.

modo est, inquis, iudicium, si caro et sanguis? Caro, inquam, et sanguis digno, iudicium vero indigno. Quis est dignus? ais. Audisti in Apostolo; respondeo, id est [f. is est], qui sic comedit sicut ipse præcipit. De præsentia enim ita. . . . dicit, non de eo, qui olim fuerat. . . . discalceatus, baculum non gestabat. . . . luto scelrum volutari. . . . malum maluerit festinare. . . . iudicium sibi manducasset. His emendatis aut in emendationis studio manentibus, si non manducat, non habebit, autumo, vitam. Et hoc esse reor, quod monet subsequens Apostolus, *Probet*, inquit, *seipsum homo* (I Cor. xi, 28), id est, discutiat in quo affectu sit; si peccandi, dimittat; si emendandi, cum tremore manducet. Nullus vero illud Regum posthabeat: *Si mundi sunt*, inquit, *pueri ab heri et nudius tertius maxime a mulieribus* (I Reg. xxi, 4); de panibus propositionis cum age-retur utique; et quod in lege 258 auditur sæpissime: *Sanctificamini*, id est, a concubitu abstinetè, Probatio sane, quam monet Apostolus faciendam in criminalium conscientia emundanda, in invidiæ extrusivæ, et odii læsionisque fraternæ emendatione, in luxuria, vel aliqua incestuositate [subaudi emendanda], consistit, puto, præcipue, et quod reminisci instante. debueras, miserrime (ut sacratissimum cibum a cæteris noverat [subaudi Apostolus] distinguere) illos corpori solum, istum corporis et animæ salutis concessum pendere, nec ea præcipitatione, vel petulantia ipsum saltem tractandum, quam illum nodum quoque sumendum.

15. Neque transeunter audiendum: *Corpus Domini* cum dicitur; sed considerandum quid, de quo, cui dicatur. Quid? idem corpus Domini. De quo Domino si dicis, de illo utique, qui in carne (533), quam pro te assumpsit, et in qua pro te multa peressus, crucifixus est, mortuus et sepultus, resurrexit, et quam in cælum levavit, in te nunc, cui hoc dicitur, intrat. Vide qualiter tanti hospitis mundatum et ornatum habes hospitium: si enim illi pfaceat, approbat et benedicit; si displiceat, quia reprobat, consequitur, quod valde est metuendum, ut etiam maledicat, nisi velocissima confessio et poenitentia hoc cum ipsius misericordia, quod ipse tibi misericorditer concedat avertat. Cui? tu videris; si enim ipse es, qui illud impleveris, imo ea quæ præcepta sunt, hoc est: *Renes vestros accingetis, calceamenta habebitis in pedibus, tenentes baculos in manibus, et comedetis festinantur* (Exod. xii, 11), id est, non, cras, cras, dicentes; gaudere ma-

(533) Recentiores heterodoxi, qui catholicum dogma præsentia realis Christi in Eucharistia impugnarunt, Paschasium Ratbertum veluti novatorem traduxere. Is in libro *de corpore et sanguine Domini* idem dogma fusius exposuit: cumque nonnullis ejusdem ævi, qui cæteroquin in catholica sententia consentiebant, novæ visæ essent quædam illius formulæ, quibus cap. i, num. 2, docuit carnem Christi in Eucharistia non alium plane esse quam quæ nata est de Maria, et passa in cruce, et resurrexit de sepulcro; hos tanquam sui erroris patronos iidem

agna Magisterii arte, id est non in te, sed in Domino vales, alioquin timere non parum est evangelicæ lectionis dictum: *Et cum intinxisset, dedit Judæ Simonis Iscariotis* (Joan. xiii, 26). Vide ergo, ne tu imitatione ipsius ipse sis. Ne ergo decipiamur, vel ipsi nos decipiamus, Deus est qui recipitur, Deus utique, sed sicut tunc latens in carne, ita nunc in carnem verso verissime pane: unde expressius in Græco; *Panem nostrum consubstantiatum da nobis hodie*, dicitur Deo, id est quod tu ipse es per tu ipsius invocationem, perque tui 259 ipsius introitum, ineffabiliter quidem, tamen non incredibiliter factum, hoc est enim dijudicare corpus Domini, a cæteris corporalibus utique cibis discernere, dignitate et dealitate, super omne quod videri et esse possit, valere. Cavendum vero est cum Dei adjutorio summopere, ne penitus mortuus hujusmodi mysteria audeat temerare, id est, quem nil charitatis constat habere: *Qui enim non diligit, manet in morte* (I Joan. iii, 14). Si ergo charitatem te sentis nec in Deum, nec in proximum omnino habere, time tam sancta mysteria temerare; et quanto minus in te consideras charitatis, tanto formidolosius, dico, accesseris. Non minus vero pensanda reversio quam accessio, quia non minoris gratiæ est recipere Dominum quam secum habere. *Post buccellam*, inquit, *tunc introivit in eum Satanas* (Joan. xiii, 27). Et de manna cibusque cœlitus datis idem signantibus: *Adhuc escæ*, inquit, *eorum erant in ore ipsorum, et ira Dei ascendit super eos* (Psal. lxxvii, 30). Mundandum ergo ante perceptionem cordis hospitium est, custodiendum post perceptionem. Nota et quod non modo *descendentem* dicitur Spiritum super Dominum, sed et *manentem* (Joan. i, 25), ut intelligas in aliis non sic esse, sed venire in quibusdam per gratiam, recedere per offensam. Quid inde? ais. Et metus, et consolatio, inquam. Metus, si contristato pravis nostris moribus Spiritu sancto, eum a nobis expellimus; timendum enim ne irrevocabiliter. Consolatio vero, quia satisfactione potest revocari nostra. Possumus et hinc colligere, quia si in consideratione [f. confirmatione] et consecratione per invocationem veracem et non vitio scriptorum depravatam datus cuilibet Spiritus sanctus, malisque ejus actibus fuerit rursus expulsus, non ita eum eum penitus reliquisset domicilium, ut placatus non possit eum repetere, ac propterea timore desperabili dimisso, constanter de ejus reversione præsumere, et jugibus eum precibus revocare debere, præsertim cum promiserit ipse: *Convertimini ad hæretici prætulerunt*. Horum vero nisum pluribus eliserunt præstantissimi scriptores, qui dissidium inter Paschasium et alios catholicos ejusdem aut posterioris ætatis viros non in dogmate, sed in formularum, uti perperam putabant, novitate situm ostenderunt. Vide inter cæteros Mabillonium præfatione secunda in sæculum quartum ord. Bened. c. i, § 4. Mirum vero est quam maxime eosdem hæreticos qui Paschasium impetiverunt, inter ejus adversarios retulisse etiam Ratherium, quem iisdem formulis usum ex hoc loco manifestum est.

me, et ego revertar ad vos (Malac. III, 6) : Noli, inquit, occidere nos, quoniam habemus thesauros absconditos in agro, et non occidit eos (Jer. XLI, 8). Thesaurus absconditus in agro, spes est in pœnitentia. Cœtera unde istud sumpsit require.

16. Quare tu enarras, inquit, justitiam meas? (Psal. LXIX, 46). Ego contra, si dici sit conveniens, ita : Quia melior est misericordia tua super vitas, labia mea laudabunt te (Psal. LXII, 4). Sequitur enim post severitatem justitiæ de pietate consolatio in eodem psalmo piissime promulgata: *Sacrificio laudis honorificabit me, et illic iter, quo ostendam illi salutare Dei* (Psal. XLIX, 23) ; quod tamen sacrificium magis est operis quam vocis, et tamen vocis. Nam ut noveris quare vel cui interdicit justitias enarrare suas, si sequentia non sufficiunt, audi quod superius est præmissum : *Immola Deo sacrificium laudis* (Ibid., 14). Prohibeor? inquis. Prohiberis, inquam, prohiberis, si facere quod sequitur negligis : *Et redde, inquit, Altissimo vota tua* (Ibid.). Vota vero, Christiane, quæ sint tua, si forte oblitus, requiris, quod in baptismo promisisti Deo, memineris. Monache, si rogas; quæ post etiam spondesti, moneo recolas, illud redde; dicit sponsio Conditoris : *Et invoca me in die tribulationis, et eruam te, et magnificabis me* (Ibid., 45).

17. Quare, inquit, tristis es, anima mea? Audi unde conseris : *Spera in Deo? Quare? Quoniam adhuc confitebor illi* (Psal. XLI, 5), adhuc vivo, spiro, et pedibus meis me propriis porto, adhuc est dies salutis, adhuc tempus acceptabile (II Cor. VI, 2). Itemque : *Lenocinarius nimium tibi, inquit : (Non) ignoremus* (534), sicut ait Hieronymus, pœnitentiam, nec facile peccemus ; ne peccemus, inquam. Quid amplius peccandum? superabunde peccatum est. Tabula est ista post naufragium, non solida navis. Si desinamus peccare, ea utique referri valeamus ad salutis, unde per incuriam defleximus portum. Sed ut aliquid præsumere audeam, docent quippe nos terrena sæpe quid debeamus sperare de cœlestibus. *Invisibilia enim ejus, ut ait Apostolus, per ea quæ facta sunt intelliguntur* (Rom. I, 20). Fugitivus si comprehensus a domino fuerit absque sua voluntate, quid potest sperare? Non dubium quin supplicia debita debeat respondere. Si sua sponte revertitur, quid? misericordiam utique; alioquin vitium crudelitatis, dum non ipsum fugisse Dominum poterit conjectari. Misericordia tamen ista juste ac firmiter roboratur, si securitate reversionis et veniæ non incipiat superbire, aut a servitio torpescere; sed semper recogitans fugæ flagitium, cum maxima humilitate studeat dies noctesque continuare, ut et neglectum in fuga recompensare possit servitium, et addere aliquid unde justæ retributionis accipiat meritum.

18. Putas te, ais, ad istum servi istius adhuc pervenisse gradum? Putarem, inquam, si ad propo-

situm professionis meæ reversus fuisset. Nunc igitur quid? Videtur, inquam, mihi, sed quasi per tenebras dubia luce, quod ei possim servo congruere, qui fuga lapsus, longoque tempore a domino absentatus, tandem aliquando minitantis domini terrore compulsus, ne subito, scilicet dum nescit comprehendatur, et aut patibulo aut supplicii tradatur, qui missis legatis sperat aliquod remedium pietatis. Qui sunt; inquis, tui legati? Si quid enitor, inquam. Si tamen eniterer in Dei servitio forte; et si non aliud, desiderium saltem loquens utique cum Domino, et utinam ipsum vel cœterorum, qui ad hoc sunt suppliciter invocandi; sic enim habetur in psalmo : *Desiderium pauperem exaudivit Dominus* (Psal. X, 17), quasi diceret : Desiderium fugitivi novit optime Dominus ejus. Audi enim quasi de cujusdam itineris præparatione : *Præparationes cordis eorum audivit auris tua* (Ibid.). Nonne enim tibi videtur quædam legatio esse fugitivi ab alieno Domino evadendi, medullitus clamantem dum audis : *Eripe me de manu peccatoris?* (Psal. LXX, 4). Iste enim vult evadere, sed non valet, nisi a legitimo Domino adjuvetur, imo potius eripiat. Præparare etiam fugam nonne potest videri is, qui clamat : *Paratum cor meum, Deus, paratum cor meum* (Psal. LVI, 8), si tamen veraciter clamat? Si enim non flagitium duplicat; sed sicut fugitivum redire ad dominum quilibet tyrannus et iniquus possessor impedit, et, ne evadendi facultate potiatur, illaqueat; sic et diabolus, ut modo etiam sensi, diversa ingerit impedimenta, ut aut nolit, aut nequeat, aut desperet, aut etiam verecundetur redire, aut certo, quod multo est gravius, tam execrabilem eum proprio faciat Domino, ut magis eligat eum subito rapere et perennibus supplicii tradere, quam suæ gratiæ per pœnitentiam reconciliari. Quod tunc maxime obtinet, cum per superbiam de eadem cum legatione precum, desiderii aut alicujus aut magni aut parvi securitatem ei immittit, aut extollentiam boni, aut certe absque aliqua securitate torporem vel ignaviam. Nam sunt nonnulli, qualis et ego adhuc sum, qui quadam segnitia remissi, ita se totos libero neglecto, quod Deus utique et exigit, arbitrio negligunt, et quasi Dei pietati committunt, ut eligant otiositati frena laxare, et oscitando etiam in ecclesia, et somniculos stare, circumquaque discurrere non modo corpore, sed et mente; sedere vel jacere, quam vel aliquo bono opere, vel lectione aut oratione, vel certe boni alicujus meditatione legatum aliquem Dei pietati dirigere, ut quandoque a diaboli laqueis plenius eos dignetur cruere.

19. Item post quædam. Hoc sane mihi videtur, tu senti quod placet; quia sicut nemo se valet per se ad aliquem gradum Ecclesiæ promovere; ita nemo se potest, etiamsi velit, omnino deponere (Vid. Conjecturam, num. 6), quovis institutus sit vel etiam victitarit modo vel ordine. Videtur quod etiam ca-

dem necessitate, qua ordinem compellitur tenere, A eadem compellatur, indignus quamvis, quæ eidem competunt, nisi tu aliter censes, ordini, agere. Nihil verius, inquis, æstimarem, nisi in concilio Neocæsariensi, can. 9, legisse contingeret, ut si episcopus, presbyter, vel diaconus corporaliter se deliquisse confessus fuerit, oblata non consecret, manens in cæteris officiis propter studium bonum. Non audeo concilio sancto refragari, præsertim cum idem audiam a Domino per legem quoque judicari: *Sacerdos, dum dicit, qui habuerit maculam, non offeret panes Domino, neque accedet ad ministerium ejus (Levit. xxi, 17, 18)*. Sed quare in concilio quis se talium non accusat? Si exercere quæ ordini congruunt, timet, et [et pro etiam] deponatur. Nimis quia durum est; ideo factorem, inquam, invenis nullum. B Esto, si faceret quis, non sui hodie conscius statim, quod Pharisæis quondam de muliere in adultério deprehensa, sibi opponi timeret. Cum etiam incomparabilis omnibus, qui sub cælo sunt, Gregorius legatur talibus adeo pepercisse, ut Maximum, qui contra ejus interdictum super Honoratum a populo electum, militari manu per Simoniacam quoque hæresim episcopatum Salonæ civitatis invaserat, septemque annis excommunicationis ejus contemptor et rebellis exstiterat, in gratiam recepit, et episcopum manere permisit causa illata; quia sicut perseverantibus in culpa districtos, ita resipiscentibus ad veniam (535) non decet esse concedendam benignos. Gravis conditio. Quantum 262 ad animam, inquis, de tali potest illud esse prædictum: *Immisit in rete pedem suum, et in ejus maculis ambulat (Job xviii, 8)*. Estne tamen aliquod remedium? Nullum, inquam, nullum, nisi Deus miseratio solum; immisit enim, immisit maxime, si et ambivit. Sed quid faciemus? Clamantem de profundo desperabimus? Ubi erit tunc omnipotentia misericors: *Nolo mortem peccatoris (Ezech. xxxiii, 11)*, jurantis, et ex lapidibus homines facientis? (*Matth. iii, 9*), non poterit similiter facere de fure custodem, de latrone custodem, de mercenario pastorem, de lupo ovem, de mortuo vivum, de fetente suavissime redolentem, de ligato solutum, de immobili abeuntem? Longum est edicere quot vicibus istud habet patratum. Fac velle, videbis continuo posse. *Nonne, inquit, dixi tibi, quia si credideris, videbis gloriam Dei? (Joan. xi, 40)*. Sed quam gloriam? resurrectionem utique quatruiduanam. Veniant interpellatrices et importunæ sorores sororias, id est, humilitatis imbecillitatem et fratris interitum non negantes; fundant Domino precæs, una prius piæ actionis signatrix, altera theoreticæ speculationis et mundissimæ orationis, non sine mysterio tamen numeri vel ordinis, magistra. Docent quippe duos in Ecclesia ordines saluti peruentium consulentes: unum prædicatione et opere; alterum precum instantia Dominum precando (536),

(535) Scriptum fuerat in apographo *non decet*. Correctionem non tamensus persuasit, quam lectio ipsius epistolæ S. Gregorii lib. ix, epist. 81, ex qua

A pro mortuis interpellando, et ut valeant suscitari pulsando. Confiteantur, mortem hujusmodi absentatione divinæ custodiæ, negligentiae merito contigisse, quod est mirum utrasque dixisse: *Domine, si hic fuisses, frater noster nequaquam mortuus esset (Ibid., 42)*. Absit longius desperatio, adsit spei constans fiducia, posse quatruiduanum mortuum fetentem, mole gravissima criminis consuetudinarii etiam obrutum ligatum, immobilem, post longam etiam dormitionem posse excitari, resuscitari, onus superpositum vincere, solvi, abire (537), valere. Videbis statim spiritu miserationis et precum fremere Christum, turbare seipsum; audies: *Veni foras (Ibid., 43)*, clamare; illum, quem desperabas, statim prodire, vivum se, quamvis ligatum, monstrare, non celare, confiteri, ut absolutus eat, id est, motibus rationis mores componat, præceptum audire, quatenus ejus resurrectionem alii pejus etiam mortui ad vitam redeant, et in Christum, id est, Salvatorem omnium credant.

20. Quid, inquis, si nil horum contingit, agere debemus? an ut vivum venerari, quem mortuum scimus? Nondum, inquam, ut istinc conjicio, quid venerari in quolibet debeas, nosti; quod Deus utique fecit, aut quod ipse sibi homo concevit. Sed quia in istiusmodi cæcutis doctrina, magis et exemplis quam ratiocinatione te trahendum considero. *Super cathedram Moysi, ait, sederunt scribæ et Pharisæi; omnia ergo quæcunque dixerint vobis, servate et facite: secundum opera vero eorum nolite facere (Matth. xxiii, 2, 3)*, etc. Quod est aliter dixisse: *Veneramini quod Deus contulit; tolerate quod faciunt non propter ipsos, 263 qui mali sunt, sed propter honorem quem perceperunt; qui utique eo bonus, quo a bono Largitore concessus. Da asellum vilissimum optimum vinum gestantem, vilescit asellum, amplecteris vinum; pretiosissimum annulum deformis gestat digitus sæpe, ad annulum ardet cupientis ambitio, digitum horret intuentis despectio. Dicois honorem, inquis, ideo bonum, quia a Deo concessus est, quid de illo quem Deus non contulit? Quis, inquam, ille poterit esse, Apostolo testante: *Non est potestas nisi a Deo? (Rom. xiii, 1)*. An vis aliud esse potestatem, aliud honorem? Sed imbecillis sine honore potestas, ac per hoc neque potestas: *Regnaverunt reges, inquis [i. inquit, et subaudi Deus], sed non ex me; principes exstiterunt, et non cognovi; non ex me, inquam, id est, non secundum me regnaverunt, non recte, ut præcepi, egerunt, non cognovi, non laudavi, non approbavi; attamen regnaverunt me vidento. Sed si tibi non valet persuadere, ut velis aliusmodi episcopos, quod Dei pietas vellet, nisi quatenus depingit Apostolus dicens: *Oportet episcopum sine crimine esse (Tit. 1, 7)*; quod, proh dolor! est rare hodie avis in terris; cogita Caipham, cui Petrus visus est obedire; quando tamen hoc diceret, quod**

hunc locum Ratherius excerptis.

(536) Legebatur *pro peccando, mortuis: male*.

(537) Male in apographo *abisse*.

a cathedra Moysi non dissideret; cogita, inquam, non abest longius, heri lectum est: Hoc, inquit, a semetipso non dixit (Joan. xi, 51). Quid est a semetipso? a malivolentia sua, qua interfici Christum volebat; neque enim ideo Christum optabat occidi, ut gens tota liberaretur, quod secundum ejus malignitatem impossibile omnimodis erat, sed in praesentia ejus de regno tolleretur. Licet vero talis esset ejus conscientia, verum fuit quod per eum cathedra Moysi protulit, sicut moventis est, quod reboat chorda; sicut enim legitur: *Sed cum esset pontifex anni illius, prophetavit (Ibid.)*. Et hic enim attende, *anni illius*, inquit; nunquid ita per Moysen mandaverat Deus? Minime. Ecce enormis indignitas, non est enim ista legalis, et tamen a Deo permissa, sed ab Herode nefando concessa potestas. Si vero permissa et a tali potuit prophetare, data a Deo quid potuerat agere? Utique plus, id est, et velle bonum dicere et posse, haec autem solummodo posse. Nam non ideo gens liberata est, quia iste voluit; sed dixit, quia cum dicere sciendum, quod erat dignitas cathedrae, fecit. Quem ergo indigniorem quaeris? et tamen prophetasse audis, ut notes quanta sit vis potestatis, cujuscumque modi sit vita tenentis, quanta dignitas hujusmodi ordinis; et non nutare, quod ideo honorem bonum esse protuli, quia a bono Deo concessum, si permissa usque ad prophetandi valuit efficaciam potestas venire. Ut vero in aliquo tibi moram geram, notandum video, quod non est potestas nisi a Deo (Rom. xiii, 1) dicens Apostolus, haec suspensione locum dedit subintelligendi et permissa et concessa; cum praesertim subintulerit, (358) *Quaerunt, a Deo ordinata sunt (Ibid.)*; non ut Caiphæ illa inordinatissima, et tamen veneranda intentione, quam monstravimus supra: sed laboremus, inquam, et caveamus, ne frustra; tota enim ista allegatio index est indignitatis et miseriae meae, qua Scripturam trahere ad mei auxilium dum renitentem laboro, quod fieri possit, num [f., non quid] quid sit vel fiat enarro?

2f. Ne me igitur ultra decipiam, confiteor, quia haec haec omnivalens Dei possit misericordia efficere, ut mundum valuit de nihilo creare, si non fecerit, constat me cum mei similibus perditum omnimodis esse, et falsum nomen episcopi vel abbatis (539) non sine damnationis aeternae periculo ferre, etiamsi deus, ut olim Caiphæ, prophetare, a qua aliter nequeo prorsus liberari, nisi relicta vanitate penitus, quod Christi pietas tribuat, saeculi. Ferre enim, mihi videndum, quod valeo, dum contra me meique consimiles clamantem audio (figuraliter enim nil horum mihi disconvenire dolendus considero): *Qui habuerit maculam, non offeret paucis Domino, nec accedet*

(358) *Legabatur quæ a Deo sunt, ordinata sunt. Syntaxim et lectionem Apostoli, quam et contextus sententia exigit, restituiimus.*

(539) *Episcopi, vel Abbatis, inquit; quia Ratione hoc tempore non solum erat episcopus, verum etiam tanquam Abbas alicui monasterio praesidebat, ut ex numero sequenti palam fiet. Confer etiam*

*ad ministerium ejus, si caecus fuerit, si claudus, si parvo vel grandi vel torto naso, si fracto pede vel manu, si gibbus, si lippus, si albuginem habens in oculo, si jugem scabiem, si impetiginem in corpore, si ponderosus (Levit. xxi, 17-20); inter hæc autem in nulla ad Deum intercedendi saltem pro me fiducia familiaritatis deceptus respiro. Desperas, inquis, video, quare inaniter laboras! Nec despero, nec spero, inquam. Spero in Deo, despero de me ipso; et tanto magis in eo, quanto minus de me [subaudi sperare] debere considero. Despero enim, quia quod scio faciendum mihi, neque saltem incipio: non despero sciendum, si placuerit omnimodis Deo. Inaniter vero utrum laborem, nescio; quia et quid ad hoc sit [sit abundare videtur] obtinendum adhuc laborem, non video. Si quid vero est, non illud, quod competit, est; sed illud, quod de rebeli, malo et fugitivo me protulisse superius, meminisse poteras, servo. Nam non amore Domini, non religionis, quam abnegavi, non loci, unde miser aufugi, postremo non desiderio vitae aeternae, sed timore gehennae, si facio unquam, facio; et si auderem dimittere, non facerem utique, ac pro hoc non possum cogitare quid Deo habeat de tali servo curare. Mihi enim ipsi vilescere me video oportere, cum etiam ab ethnico in mei lego sociorumque contemptu prolatum verissime: *Niderunt peccare boni virtutis amore; dum me illosque peccare magis utique cerno timere, quam non peccare diligere. Est autem hujusmodi ratio. Si laicus fuissem, et de omnibus illis poenitentiam quaererem, ducenti sexaginta quinque anni si mihi indicerentur, a quo donarentur? Septuagenarius (540) jam quid eram acturus? Dicturus, scio, erat patronus, si tamen pretii alicujus: Non potes ista facere, quia deest spatium; trade te Deo totum, et relinque saeculum; ecce omnia dimissa, quia pio Deo commissa. Monachus sum et vix habitum et lege, sed refuga legis promissae. Fac tot annos in poenitentiam expleam, dimittantur omnia, restet hoc unum, quod legem utique meam inconvertibiliter refugi; nonne tibi videtur pro hoc solo me damnabilem fore? hoc igitur solo. Omnia illa illis omnibus, hoc solum non possum sanare.**

22. *Item post quædam.* Quibusdam igitur quasi passibus mentis illo perveni, ut et eo et caeteris omnibus visum mihi fuerit inaniter abstinentiae, si monachus me, ut promisi, non fuisset a Deo datum, finire (541); aeternis quippe aro hoc solo destinatus, etsi alia nulla habuissem, suppliciiis. Quid profuerat mihi abstinentiae ab his et tam dulcibus, mundus quas affert, illecebris, cum [subauditur profuisset] aeternarum quoque usura caruisset poenarum? Cujus rei certitudinem ut tibi gloriantem de quadam continentia not. 544 et 547.

(540) Non solum hic, verum etiam postea num. 31 se pene septuagenarium appellat. Hinc etiam num. 23 se pene silicernium vocat, id est decrepita pene aetatis.

(531). *Finiri*, id est usque ad vitae finem permanere.

senio magis quam virtute acquisita, post multa quoque ejusdem, ut sum ratus, naufragia, inculerem, et ab hac securitate ad planctum necessarium et ad jejunium, præsertim autem ad monachi, cujus solum nomine et habitu gloriaris mecum, reducerem propositum: malui mea dicere omnia, quam tua nunc tibi ad memoriam reducere, saltem vel aliqua. Consideranti (542) quippe ignaro vestri securitatis alacritatem etiam in ista Quadragesima omnium vestrum, videri potest nullum alicui ex vobis inesse peccatum. Ita (proh nefas!) (543) nescio quæ vos obtinuit meo qui vos monere neglexi peccato, aut falsæ spei, aut desperationis mortiferæ, vel obdurationis nefariæ pestis, ut insensibiles quoque faceret, quod in omnibus infirmitatum generibus magis perniciosum noscitur fore. Dum tibi, inquis, ipsi non parcis, me, imo nos fore omnes acriter rodis. Quomodo, inquam, aliter? Mei enim ipsius curam gerens aliosque negligens, præcipue vos, mihi qui estis commissi, **266** quod crimen majus vel habere vel poteram confiteri? Sum tamen, sum, non diffiteor, mea culpa hujusmodi, ut intensius in oratione dicam: *Miserere mei, quam: Miserere nostri.* Et illud quoque *nostri* cum dico, mei potius quam alterius immanitate scelerum coactus recorder; et in hoc charitatem in me frigescere demonstro, et de delictorum extinctione amplius dubito. O autem utinam ita saltem vobis vestra aliquoties, ut mihi, dum hæc scribo, mea, clarescerent peccata! nam et alacritatem, credo, pauxillum reprimerent nostram [f., vestram], et desiderium ab his quantocius evadendi præstarent; otiositatem quoque desidia torpentium com-
pescerent, præcipue quibus amplius competeret, priorum vel senum, quibus maximus noveris im-

(542) Construe: *Alcui quippe ignaro vestri consideranti alacritatem securitatis omnium vestrum etiam in tota Quadragesima videri potest nullum peccatum inesse alicui ex vobis.*

(543) Construe: *Nescio quæ pestis aut falsæ spei, aut desperationis mortiferæ, vel obdurationis nefariæ obtinuit vos peccato meo, qui neglexi monere vos, ut faceret quoque insensibiles, quod noscitur fore magis perniciosum in omnibus generibus infirmitatum.*

(544) Id ipsum etiam monasterio Gemblacensi contigisse, ut prætextu penuriæ rei communis regularis disciplina pessumiret, testatur auctor libelli de *Gestis abbatum Gemblacensium* tom. II Spicil. Acher. pag. 763. *Nam ecclesiasticis, inquit, rebus undique dissipatis, et redditibus et stipendiis minoratis, attenuabatur nimis eorum (monachorum) res familiaris. Itaque sub obtentu paupertatis, dum quisque sibi consultit, et posthabita communis vitæ honestate rem familiarem augere peculiariter quærit, vivebatur justo licentius, quod omnino non expedit monachorum animabus.* In monasterio autem Lobiensi eodem teste pag. 762, sublata perfecta communitate hic abusus inoleverat, ut qui eam abbatiam obtinebant, omnia venalia haberent, et in Ecclesia Dei columbas, id est, gratiam Spiritus sancti vendentes, domum Dei speluncam latronum efficerent. Et post pauca: *Omnes isti dum magnis abbatix redditibus carere volebant, et præposituras, quas sub nomine et merito obedientiæ religiosi ei limoratis viris committere debebant, quasi rusticanas villicationes annualim pretio dabant, et adime-*

minere, ut mihi quoque, quod Deus avertat, periculum. Hic enim mecum potius, ut in propheta legitur: *Confrugerunt jugum, ruperunt vincula (Jer. v. 5),* ut nuperrime unus illorum vide quam festive diabolo servierit. Cum enim causari soleret, penuria communitatis (544) se cæterosque et regulæ præcepta negligere; repente diu collectos ex eadem communitate proferens nummos, ut non inaniter monstraretur mammonæ tam fideliter diuque servisse, et obsequiis idolorum non adeo segniter incubuisse, fecit quod tu ante scivisti quam ego. In tali quoque ævo Simonis non veritus est exemplum, cum præsertim prædecessorem suum ejusdem ætatis reor quemdam latrunculum audisset, in idem negotium collata pecunia, antequam frui saltem die fuisset concessum, mirabili, ut dignum fuit, iudicii modo extinctum.

23. Considerare isthinc per necessarium, considerare, quam retrogradum, pro dolor! iter carparamus, qui sæculares debuimus, ut antecessores nostri, in rectitudinis via præire. Presbyter quippe quilibetsæcularis si Ecclesiam quamlibet acquisiverit (Vid. can. 39 et 40 Apost. et l. II *Capitular.*, c. 150); quidquid ante habuit, licet ei vendere, dare vel quovis ordine pro libitu cui libet delegare; **267** quidquid vero postea acquisierit, juri Ecclesiæ cedit. Monachus vero, qui nec ipsam voluntatem in propria debet habere potestate, cui debet colligere? collectum cui dare vel relinquere? præsertim si ex stipendio, unde vestiri debuit et pasci, aut forte ex alicujus (545) obedientiæ provisione fuerit, quod videtur habere collectum? Et ubi erit, si hoc misero alicui contigerit: et quid in corde sibi, rogo, erit dicturus, cum legi in capitulo audiet: *Memorantur-*

bant. Idem testatur etiam Fulcuinus Ratherio cœvus de Gestis abbatum Lobiensium, cap. 49 et 21. Duo porro monachi hujus simoniacæ labis rei hoc loco notantur, qui collecta pecunia aliquam abbatiam emerunt. Unus ex his, antequam frui saltem die fuisset concessum, miserabili, ut dignum fuit, iudicii modo extinctus est. Alius vero, qui eidem in eadem abbatia collatis item nummis successit (unde ipsum prædecessorem suum vocat paulo post) ille est, quem nunc ita ejusdem criminis arguit, ut se quoque res in sequentibus accuset, propterea quod eidem non restitit, nec contradixit. Hic monachus Oderadus nomine, valde senex, et cujusdam abbatis avunculus postea traditur: idemque aliquam abbatiam octoginta libris emisse indicatur. Confer not. 36, 40 et 61. Ratherius vero, cum sibi crimini det, quod istum non reprehenderit, nec emptionem ejusmodi prohibuerit, eumque cum sine sui licentia emptionem fecisse coarguat, se ei monasterio, ad quod idem monachus pertinebat, præfectum demonstrat: unde paulo ante ejusdem loci monachos alloquens dixerat: *Mei ipsius curam gerens, aliosque negligens, præcipue vos, mihi qui estis commissi, etc.*

(545) *Obedientiæ* vocabantur officia monastica, quæ in annum conferebantur; unde Fulcuinus de Gestis abbatum Lobiensium, cap. 19: *Annua, inquit, obedientiæ, quod quidem regulare est, ministeriorum commutatio.* Hic autem illi monachi notantur, qui ex hujusmodi officiorum provisione aliquid sibi reservabant.

semper Ananiae et Saphirae, ne forte mortem quam illi in corpore pertulerunt, hanc isti, qui sibi aliquid reservaverunt, vel omnes qui aliquam fraudem de rebus monasterii fecerint, in anima patiantur. Tot, ut asserunt, libris argenti quanta ornamenta potuerunt in eadem Ecclesia fieri, unde acquisita et collecta ipsa est pecunia? Audivimur murantem quemdam in secretario ita: Dicunt quod nihil proprii debemus habere; quis ergo ista ornamenta et libros istic contulit, nisi loci istius monachi? Ad hæc ipse fateor, aio, melius fuerat non habuisse quam contulisse ei; in levigatione tamen malis melius fuit hic reliquisse quam alibi dissipasse. Bene, inquis, bene, sufficit. Ad te revertere, te intueri, ne tibi dicatur vere: *Hypocrita, ejice primum trabem de oculo tuo; quid enim vides festucam in oculo fratris tui, trabem autem, quæ in oculo tuo est, non consideras?* (Luc. vi, 41; Matth. xii, 3.) Considero, inquam, considero, et istud quoque ad trabem eandem adjungo; quasi enim non sufficeret quod feci miser per me, dedi locum isti, **268** ut faceret sciente me, nec tamen prohibente. *Non solum vero qui faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus. digni sunt morte* (Rom. i, 32). Sed si humane agis, censes tolerabilius et magis naturæ proximum fuisse, ut penuriæ necessitate faceret hujusmodi (546) extraneus, pauper, exsul, mendicus. et advena deceptissimus, quam ambitione superbissima civis, incola, sibi plenissime sufficiens, et, ut ita veraciter loquar, servus ejusdem ecclesiæ legitimus, quia legaliter traditus, et sui ipsius manu et professione in servitium, quod fracto jugo et ruptis regulæ

(546) Hæc Ratherio conveniunt, qui e Leodicensi sede pulsus, in vitæ subsidium abbatiam administrandam ac regendam acceperat. *Extraneus* autem vocatur, et *advena*, tum quia hujus abbatiae monasterium, cui præerat, non erat Lobienae, in quo ipse professus fuerat, uti pluribus in Vita auctoris ostendimus § 11; tum quia eodem concessit non tanquam monachus loci ejusdem, ut ibidem Deo in perpetuum serviret, sed tanquam episcopus *pauper, exsul, mendicus, et advena*, qui spem redeundi ad Veronensem episcopatum non omnino abjecerat ut ex not. 548 patet.

(547) Hic *provisor*, cujus licentiam non obtinuit, qui *servitium* monasterii reliquerat, est ipse Ratherius: nam num. 24 de hoc eodem seniore monacho loquens, qui empta abbatia monasterium deseruerat, ait: *Gaudere me noveris, quod absque mei est licentia factum.* Similiter num. 34, de alio monacho scribit: *Bonito namque tuus lanam jussu absque meo dispensasse fratribus fuerat nuntiatus.* **B** Nomen autem *provisoris* de monasterii præposito seu abbate accipiebatur. Sic dux Guillelmus Cluniacensis cœnobii fundator *Bernonem Balmensis monasterii abbatem, quoad viveret, futurum Cluniacensi cœnobio provisorum constituisse* traditur a Nalgodio in Vita S. Odonis num. 22.

(548) *Abscessione*, id est antequam e monasterio, cui, cum hæc scriberet, præfectus erat, abiret: spem enim adhuc gerebat redeundi ad episcopatum Veronensem, cui quidem non multo post restitutus fuit. Libras autem duas et viginti, quibus idem monasterium abs se exspoliatum tradit, in aliqujus necessitatis, qua premebatur, subsidium insumpsisse credimus; unde paulo ante de se ait: *Ut pecuniæ necessitate faceret hujusmodi extraneus, pauper, exsul, etc.* Hæc autem necessitas tunc

A vinculis sine licentia (549) provisoris reliquit, perpetuo mancipatus. Verum ut tibi iterum morem gerendo, ita illum reprehendam, ut mihi non parcam, fateor, utrique egimus inconsideratissime. Si enim, cum jam pene silicernius, ut et ille, existam, morte præventus, aut (548) abscessione fuero, antequam viginti duarum librarum pretium sancto habeam, quem his spolia vi, redditum loco, (559) compositionem gehennalem timeo. Ille quoque non minus loco isti debitor, atque, ut dixi, coævus existens, si et hic non habet satisfactum, et illud quod emit fideliter custoditum nulli dubium, nisi *[subaudi illi]* qui interdum perdidit visum, quin æternum eum maneat cum Anania, Saphira, atque Simone supplicium. Petrus vero est, rogo agnoscas, qui et illos præcepto pro fraude percussit, et istum damnatione perpetua pro ambitione superba perire præcepit (550), Petrus, cujus ista fuit pecunia; Petrus, cujus abbatia **269** injustissime fuit distracta. Sed consideremus trahes utrasque, meam scilicet et illius; festucam etenim hic cerno deesse: fortassis enim hodie oculis melius apertis meæ imminere cervici ambas videbis, imo de duabus mihi fore unam improbabilem trabem. *Si non annuntiaveris iniquo, ait, iniquitatem suam, sanguinem ejus de munu tua requiram* (Ezech. iii, 18); quod justissimum fore monstravit, qui dixit: *Quod a discipulis delinquitur, ad magistrum respicit;* et ille (cujus edicti ambo transgressores in hoc uno probamur atque rebelles, aliud si omnino deesset, ille, quia fecit, ego quia non contradixi) *Sciat, inquit, Abbas, culpæ pastoris incumbere,*

C videtur impendisse, cum ad monasterium, cui præerat, magna hospitem turba confluit. Vide not. 581.

(549) *Componere* verbum est, quo in antiquis chartis pœna pretio solvenda significatur. Hic autem *compositio gehennalis* inferni pœnam indicat.

(550) *Petrus cujus ista fuit pecunia*, librarum scilicet octoginta, quos monachus in emendam abbatiam distraxerat, referuntur ad monasterium cui Ratherius præerat. Hoc monasterium a Lobienae distinctum, et in ditone episcopi Leodicensis locatum in Vita auctoris ostendimus § 11, conjecimusque fuisse Alnense monasterium, cujus ecclesia in S. Petri honorem consecrata erat (Mabil. t. I. Annal., an. 653, n. 28), ut verum sit S. Petri pecuniam ab eo monacho fuisse distractam. Illa porro *Petrus, cujus abbatia injustissime fuit distracta*, referri videntur ad abbatiam quam idem monachus octoginta libris acquisivit, quamque is per ejusmodi emptiorem injustissime distraxit ab alia abbatia S. Petri titulo nuncupata: qualis quidem erat abbatia Lobienae, cui aliquot monasteria subjecta erant, Waslare, S. Ursuari, et alia. Aliquod ex his fortassis ille monachus ab abbatia Lobienae, et a S. Petro distraxit, cum sibi in illud prælationem abbatibus titulo decoratam emit. Quandiu enim aliquod monasterium principi cœnobio adhaerebat, ipsi præficebantur nonnulli ad nutum abbatibus principis cœnobii amovendi, iique præpositi, priores, aliove simili titulo donabantur. Cum vero instituebantur abbates, tunc in perpetuum præfecti, illud monasterium licet antea unitum, a monasterio principe quodammodo sejungebant, ita ut a principibus abbatibus nutu nequaquam penderent.

quidquid in ovibus paterfamilias utilitatis minus poterit invenire. At (551) verecundabar, respondes, pro reverentia senectutis. Mentiris, certe mentiris, et teipsum decipis; non enim senectutem, sed magis superbiam in illo venerabis; quod erat utique placitas reginæ cœli libare (Jer. vii, 18), diabolum, ut ipse ei persuadere nitebatur quoque, cui ministrabant angeli, adorare. Si autem in isto diabolum, quem superbiam habebas, tanta veneratione habebas, ut quod Deus præcepit (cum tibi nec eum [l. suum, seu illud] vitium referre auderet) dicere illi non auderes; quid faceres si autem Diocletianum statisses? Audierasne unquam: *Quæ me erubuerit, et meos sermones; et hunc Filius hominis erubescet, cum venerit in gloria Patris, et suas sanctorumque angelorum?* (Luc. ix, 26i) Considera, quæso, ignaviam tui et timiditatem. In tantum enim te noveram elationem ejus detestatum sæpius fuisse, ut pesse fuerit ad odium usque ipsius venisse. Et cum ita fuerit, formidolositatem et circa charitatem tui cordis teporem deplangere te omni tempore, aliud si deesset, penitus convenit. Negasti quippe Deum, dum illi perpercasti, negasti.

Item apostropha ejusdem ad quemdam alterius loci abbatem (552) quasi religiosum.

O imitatores, ait sed quidam, servum pecus! o est in angelis pravitas, pro pudor, reperta! (Job. iv, 18.) Quid nepos agebas, cum avunculum nescio unde, vel dulcius Italice scilicet barbam (553), ita insanire videbas? Ubi erat, *Qui audit, dicat: Veni?* (Apoc. xxii, 17.) Ubi saltem, *Diliges proximum tuum sicut teipsum?* (Matth. xix, 19.) Tu transitoria omnia contemnebas, illum transitorii anhelantem, cum esset tibi, hoc etiam contra regulam, dilectissimus, minime corrigebas, unum e duobus haud creperum [id est dubium, aut anceps] erat; 270 aut tu non eras, quod videri vel dici volebas, aut illum oderas potius quam amabas; si enim amaveras, cur non tecum, quo tu tendebas, idem [l. eundem] ad Deum traxisse certabas? Vide, monco, et quis, *qui cadit, et sic aperiuntur oculi ejus* (Num. xxiv, 4); vide tamen, suadeo exclamative ad locum (554), ubi quasi oratum pergebant, nummos continentem pro tali causa largitos. O spelunca, spelunca! o facta, si est ut dicunt, de domo orationis sanctissimi-

(551) Hæc usque ad finem numeri ejus, sacerdotis verba sunt, qui confessarii personam gerit. Is primo Ratherii excusationem proponit: *At verecundabar, respondes, pro reverentia senectutis:* dein ejusmodi excusationem refellens, statim reponit: *Mentiris certe, etc.*

(552) Hic abbas, quem alloquitur, nepos erat ejus monachi qui in antecedentibus numeris perstrictus fuit, propterea quod quamdam abbatiam octoginta libris emerat, et sine ulla Ratherii provisoris licentia monasterii servitium deseruerat. Hic autem monachus, qui valde senex indicatur, ejusdem abbatis avunculus dicitur. Hunc porro insanisse ait, cum memoratam abbatiam emptionem contraxit.

(553) Notatu digna est antiquitas hujus Italice vocis barba pro avunculo.

A ma, spelunca latronum nequissima! Hæc ne, hæc ne erant itiones et reditiones creberrimæ (555) Lemni [l. Lemnum]?

21. Perpende, rogo, perpende, qui festucam de trabe conabarisi heri ejicere, et negationem Dei et adorationem diaboli nulli amplius præsumas æquare moneo crimini. Nullius quippe horum, quæ superius [Vid. supra n. 2] confessum me fuisse recordaris, homicidiorum utique, exoculationum, exmembrialionum, incendiorum, prædarum, cæterorumque plurimum, me noveris magis reum quam istius; si quidem nihil horum feci, aut jussi, vel, ut fieret, volui, sed tale quid, ex cujus occasione ista sunt patrata, commisi: istia autem plus aliquid habetur; siquidem licet, ut fieret, neque præceperim neque voluerim dedi tamen mea culpa locum, ut fieret, non prohibendo, quod saltam quivi, ne fieret. Gaudere tantum me noveris, quod absque meo est hoc factum, siquidem videtur esse aliquod levamentum. *Delicta quis intelligit?* ait Psalmista, subinferens necessario: *Ab oculis meis munda me, Domine, et ab alienis parce servo tuo;* subjungensque: *Sed mei non fuerint dominati,* inquit, utique aliena peccata, *me immaculatus ero, et emundabor a delicto maxime.* (Psal. xviii, 13, 14), maximo, inquam, maximo. Non enim non tibi videtur maximum, qui viginti duarum librarum suo flagitio est debitor, alterius criminis octoginta (556) in cumulationem debiti sibi fuisse? Et o misera principandi conditio! Quis, nisi sui securus, hujusmodi non jure fugiat periculum? Alter peccat te nesciente, et tu pœnas luere cogeris. Verum ut nepotem paulo superius prælibatam mecum de neglectu eundem, opus ut fuerat, periter coercendi excusam, videri valet et me exemplum attendisse medici, illud desperato de vita nihil, quod capere velit, interdicens. Unde et Hieronymus in causa consimili: *Aiunt medici, ait, majores morbos non esse curandos, sed dimittendos naturæ, ne medela dolorem exasperet.* Si enim obstinatione meretifera contra sui 271 propositum irrecuperabiliter eum viderat obduratum, quid profuerat interdicens aliquod ei sæculi commodum? an ut istio dispendium, et illic pateretur supplicium, præsertim cum sciret optime suæ perditionis foveam non minus secernere ipsum? Hoccine erat Dominice omniætiam

D (554) Locus aliquis sacer indicatur, ubi dememorata emptione Simoniaca actum, ac pro ea pretium octoginta librarum solutum fuit.

(555) Hæc ex Terentio sumpta, qui in *Phormione* act. v, scen. 8, v. 24 habet: *Hæcine erant itiones crebræ, et mansiones diutinae Lemni?* Hæc autem itiones et reditiones, quæ hæc loca perstringuntur, indicant fortassis itinera in locum ante memoratum suscepta, quod emptio illa consideretur.

(556) Quia nimirum monachus ille octoginta librarum pretium in cujusdam abbatie emptionem persolverat, ut patebit ex num. 554; in quem vide notam 577. Quæ vero ad Ratherium referuntur, viginti duarum librarum sui flagitio est debitor, explicata faciunt supra not. 554.

udia meditantem cantare: *Oportet nos mundum con-* **A** *temmore, adjuvare quoque, ut possimus sequi Christum* *Domini, quasi cum mundo non valeamus Dominum* *sequi? Exaggeransque, ne perdamus vitam perpetuam,* *propter vanam hujus mundi gloriam, non verebatur* *aliquem ex obliquo respondere valere: De ore tuo* *te judico, serve nequam (Luc. xix, 22).*

25. Sed ut ad nos jam fore tempus monstremus redire debere, noveris volo, inquam, quod illud de propheta magnam mihi faciat consolationem, sed utinam non inanem: *Veniens ad Babylonem, ibi liberaberis (Mich. iv, 10).* Qui enim in domo Dei, noveris nisi fautoribus, ut dixi, sciente, sub prae-textu sanctimoniae, ut multi, fallacis, in frontuose faciebam scelera multa; a te de isto uno deprehensus, detectus, dum ad confessionem tantam sum devotus, ut ipso detecto nullum curem latere crimen amplius meum, quid [*i. quod*] de illo solo pati poteram instructuose, pati melius simul cum fracta ipso de omnibus ratus, in Babylonem nimirum, ut ita loquar, per te adductus, possum credi, et utinam per Dei misericordiam vere liberatus. Nam nec deest sartago ferrea, in qua ossa etiam fringuntur forte aliquid de se autumantia olim satis inaniter mea. Profui ergo tibi, inquit, multum nocens, qui parum profueram favens. Mihi sed quid? quantum, inquam, Judae salvatio profuit mundi. Per ego te *sanctam* spemque communem sed deprecor (557), fetorem criminum meorum a te remove, ne juncto *torum* mei causa te interiisse credenti mihi dolorem augeas importunum, neve tenebris meis offusus, te ipsum considerare non valens, quo pedem **C** actionis mittere debeas nesciens, pejus quamquam corrueris [*f. quam corrueris*] monens deprecor cadas. Ad sanctorum splendidissimum lumen quasi ad aetheris micantissima sidera regulari collirio delibutum mentis intuitum potius dirigamus, ibi videbit quisque vestrum [*f. nostrum*], quid de se, quid de alio debeat aestimare. Regulam, inquit, apportas iterum? Quid, inquam, ea posthabita, aliud? Omnes enim recurras cum Evangelio ipso Scripturas: ad ipsum, velis, nolis, tibi est redeundum, si animae tuae vis esse consultum. Dic, sed rogo, audistine unquam filium Belial in bonam partem positum? Nunquam, inquit? Sed quis est pejus, inquam, pagano. Nam Belial *sine jugo* interpretatur. Nulla vero hominum conditio est, quae absque quolibet jugo valeat regi: jugum vero cuique est ipsa. qua victitat. legis censura, ut Longobardi laici Italica, clerici **D** canonica, monachi monachica. Ea rejecta, quod jugum te retinet ad aliquid declinandum vel relaxat ad faciendum? Si nulla, non modo filius es Belial, id est diaboli, sed ipse tu es Belial. Si ergo

(557) Construe: *Sed ego deprecor per Jesum spemque communem, remove a te fetorem criminum meorum ne (hoc) juncto fetori tuorum augeas dolorem importunum mihi credenti te interiisse causa mei; et monens deprecor, ne offusus tenebris meis, non valens considerare te ipsum, nesciens quo debeas mittere pedem actionis, pejus cadas quam corrueris,*

aut filium Belial aut ipsum Belial audisti unquam per penitentiam sine conversione veniam consecutum, persuade, si vales, mihi; aut si non, suade tibi absque jugo legis propriae penitentiae laborem quilibet alicui prodesse. Ipsum, ais, dico jugum quod penitentiam. Quis, inquam, imposuit? Video, inquit, impostor, quid moliaris; ad abbatem et regulam more tuo me iterum revocas. Plane, inquam, plane. Quod enim sine permisso illius a monacho sit, praesumptioni deputabitur et vanae gloriae, non mercedi. Dum assertionibus tuis attendo, scandalizari, ais, non cesso; in quibusdam enim rigidissimus, in quibusdam valde remissus; videris haedum in lacte matris suae, quod est prohibitum, coquere (*Exod. xxiii, 19*). Cum enim gravissima et multa tua enarraris facinora, tate tibi ostium obstruis, necesse quod fuerat, penitentiae, et pro libito aperis. Quid ergo vis agere? Sine jugo te esse conquereris: Belial utique filium te quoque esse fateris; Quid, inquam, rogas? quid dicitur in psalmo, si Dei misericordia tamen concedit; nullum enim aliud invenio consilium. Quid est hoc? *Audi, inquit, filia, et vide, et inclina aurem tuam, et obliviscere populum tuum et domum patris tui (Psal. xlv, 11).* Intende; patrem se esse, qui vocat, innuit, ut avocet a patre. Relinquamus ergo istum patrem cum jugo suo duro, sequamur illum, cujus jugum suave, et cujus onus est leve (*Matth. xi, 30*). Quare, inquit, non facis? Quod loquimur, inquam, inde autumo est. Sed si recte offeras, et recte non dividas, peccatis, est scriptum. Et alibi: *Juste, quod justum est, exsequeris (Deut. xvi, 20).* Et Apostolus: *Omnia vestra, inquit, honeste cum ordine fiant (I Cor. xiv, 40).* Et Romanae sedis theologus: *Curandum ne bona nostra nulla sint, curandum ne parva, curandum ne indiscussa.*

26. Discutienti autem mihi qui miseriae meae sit faciendum, occurrit fugitivi consilium, cui cedunt omnia genera consiliorum, et si non alio in hoc solum: *Omnia delicta exstinguit charitas (Prov. x, 12).* Et: *Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum (Luc. vii, 47).* Infinita enim commiserim licet, non tamen omnia; sunt quippe et alia multa, in quibus labitur fragilitas humana, a quibus innoxia est crimositas mea, quae etiamsi omnia fecissem, charitati exstinguere esset per facile. Habeto igitur eam tantam erga Deum, inquit, ut eo solo relictis omnibus libeat frui; erga proximum, ut utilitati ejus pro posse, et ultra posse optes concurrere, et securus omnium criminum phalanges irride. Istud, inquam, istud mihi cum sit per necessarium, omnino difficillimum noveris fore, nisi (558) me professioni, donec dies est, restituere exemplo fugitivi maturave-

(558) Construe et explica: *Nisi exemplo (servi) fugitivi sponte redeuntis maturaverim restituere me professioni meae, donec dies est: quod donec fiat, si tamen Deo miserante aliquando fiat, conscende in caelum, inde revertere; id est etiamsi tu conscendas in caelum et inde revertaris, non poteris suadere mihi, me posse sperare aliunde salutem animae meae.*

rim meræ 273 quod donec fiat (si tamen Deo miserante aliquando fiat), in cœlum conscende, inde revertere, non mihi poteris suadere, salutem animæ meæ aliunde posse sperare. Enitere, inquis, enitere. Enitar, inquam, si Deus adjuvat, sed non ut malevolentia mei præsentiam fastidientium (tranquillus ut, utinam et veraciter, loquar) exoptat. Enitar tamen, Non vero gressibus corporis a Deo receditur aut propinquatur, sed mentis; quanquam et relicturus quod timeo, gestibus [f., gressibus] id prius tentaverim mentis. Satisfactum, inquis, fuisset, si non temerario [f., temeratio] sacrorum adhuc me multum moveret. Sed in eo quod bis opposuisti, id est: *Judicia Dei abyssus multa* (Psal. xxxv, 7), puto aliquid mihi negandum latere. Plane, inquam, plane, non enim promisi tibi cuncta, quæ noveram dicere, sed meis te criminibus onerare; quæ si non sufficiunt, junge tua, et non inanis abibit, mihi crede, sarcina tua. Unum tamen dicam, et si non eo quod quæris vales exspicari, nolo tecum amplius laborare: *Nescit homo utrum odio an amore dignus sit, sed omnia in futurum servantur incerta* (Eccle. ix, 1). Verum si non ob aliud debui (ut longe superius intermissa repetam), ab hujusmodi saltem vel temperare, nisi ut temporalibus solum remuneratus, aliud illo sæculo non debeant sperare (559) nisi, *Recordare quia recepisti bona in vita tua* (Luc. xvi, 25), infaustum satis utique improprium audire, quid mihi ipsa bona sine fruendi licentia? Si autem ut (560) illic tanto majus foret saltem refrigerii, quanto minus mali fuisset hic perperatrum, infelicissimum et hoc levigationis emolumentum, melius enim hoc ita se habente illic jam olim (ut desperatorum loquar voce) fuerat esse, quam tormenti causa hic quotidie cumulare. Si autem his aut nunquam commissis, aut pœnitentia dimissis, (561) illo solo restante, inferni pœnas in promptu erat exspectare, illo vero solo aut nunquam facto, aut per reversionem deleti omnium horum aut immanitate aut multiplicitate, supplicii quilibet in illo sæculo non debeamus timere; ratio suadet (562) hoc minime dimittendum, sed facultate concessa absque dilatione ulla fiendum. Sed quid, si desit facultatis efficacia? inquis. Speranda est Dei misericordia, et ne desit, quibuslibet bonarum intentionum quasi legationibus et precum continuarum interventibus, ut effectu desiderato utique potiri inhians. D

Enitere, inquis, enitere. Enitar, inquam, si Deus adjuvat, sed non ut exoptat malivolentia fastidientium præsentiam mei (ut tranquillius loquar, et utinam veraciter tranquillius)! Enitar tamen, etc. In eo monasteriolo, cui præsidebat Ratherius, ejus præsentiam nonnullis gravem fuisse ex hoc loco intelligimus.

(559) Videlicet nisi audire improprium satis utique infaustum. Recordare quia recepisti bona in vita tua: quid mihi ipsa bona (prosunt) sine licentia fruendi?

(560) Illic, id est in illo sæculo, seu in alia vita.

(561) Illo solo scilicet crimine desertæ vitæ mona-

A 27. Sed quid quod [supplendum videtur non] libens, ais, sed timore coactus, pessimus uti scilicet servus, hoc agis? 274 Ne dicas pessimus, rogo; sufficit malum, inquam, dixisse. Pessimus enim ille magis est, qui nec amore ductus, nec timore coactus revertitur. Multi enim diu rebelles tormentorum formidine reversi, et dominos postea plenissime dilexerunt, et a dominis usque ad libertatem etiam sunt adamati. Noster autem Dominus quid ad se venientibus de se dixerit, accipe paucis: *Non vos me elegistis, sed ego vos* (Joan. xv, 16). De illis vero: *Quia vos me amastis* (Joan. xvi, 27), quod utique per præventionem illius meruerunt amoris. Unde autem saltem cum esse reris (563) timorem usque ad desiderium reversionis gehennæ, nisi de præveniente pietatis ejus munere, cum etiam ipse minatur primum et timeas, inspirat consilium, quod timens facias, dona promittit si redeas? Unde, ais, suades tibi, manente tanta scelerum enormitate, pro conversione solum ad monachale propositum, evasionem te mereri posse infernalium tormentorum? Quia promittit. inquam, mentiri nesciens, taliter per Evangelium: *Omnis qui reliquerit omnia propter nomen meum, vitam æternam possidebit* (Matth. xix, 29). Tu, inquis, non propter nomen ejus dicis te quidlibet relinquere sed propter inferum. Et cujus potestatis, inquam, ad me puniendum est infernus sine potentia nominis ejus? Nisi enim Deus me illuc præcipitat, infernus non suscipit. Ipse ergo potius formidandus est quam infernus, quia potest solus dare infernum; imo potius diligendus qui minitans differt dare infernum, ut timentibus, caventibus, et ad se redeuntibus conferat regnum cœlorum. Sed animadvertite nomen ejus quoque, Jesus vocatur nostri causa, id est Salvator, et qui pro eo convertitur ne in infernum mittatur, nonne desiderat ut salvetur? A quo vero nisi a Salvatore salvatur? Propter nomen ergo Jesu convertitur, qui ut salvetur convertitur; salvatur vero qui de inferno eruitur: propter nomen ergo Jesu convertitur.

28. Quid ergo? quid moras, inquis, innectis? quare non appropias ad Dominum redire? Vide videor facere, inquam. Annon est ita? Sed quid rogo, inquis, est? Quod tibi jam pridem de servo, inquam, retuli fugitivo. Preces sunt, siquidem enitor, quædam quasi, id est reversionis legatio, nisi in hoc quoque, ut in multis, seducor. Tepide quippe me hoc considero facere, et per hoc neque facere, nam sticæ, de quo maxime in antecedentibus locutus est: quod quidem crimen per reversionem in monasterium deletum mox tradit.

(562) Hoc, scilicet reversio in monasterium, minime dimittendum, seu omittendum; sed facultate concessa absque dilatione ulla fiendum; quare de reditu ad propositum seu monasterium in sequentibus sermo est. Mox construe: *Speranda est Dei misericordia, et ne desit imploranda quibuslibet quasi legationibus bonarum intentionum, et interventibus precum continuarum, ut inhians (animus) valeat utique potiri effectu desiderato.*

(563) Scilicet timorem gehennæ usque ad desiderium reversionis ad Deum.

non est ipsa reversio; et si præsumere audeam, mente A
 jam incipio redire, sed impediior valde. A quo? in-
 quis. A me ipso, inquam; modo enim 275 alium ac-
 cusare, ne Evam videar imitari; detinent me laquei,
 quibus me ipse ligavi, et maculæ retis (*Job xviii, 8*);
 in qua pedem immisi improvidus. Tyrannus etiam,
 cujus municipatum domini mei servitio prætulit, eo
 est ad impediendum mihi infestior, quæ præcipitan-
 tius sese velle relinquere me audit; ipsum non modo
 fateri, sed et describere videt. At vereor ne in uno
 multum de me sibi promittat. In quo? inquis. Quod
 (504) non semel tu ipse dixisti. Ipsum, inquam, ve-
 reor ipsum, nullum adeo scias quam ipsum; illud
 enim unum si manet, reversio perfecta et timeo
 quia nulla erit. Et territus eodem [*sabaudi* vereor
 ipsum], quo me usque nunc adhuc considero in car-
 cere, indeque de profundis opus fuerat non osci-
 tando clamare. Opus, inquis, opus, si tamen opus
 pro necessario ponis. Usus enim, id est, (565) uti-
 litatem magis frequentavit, reor, antiquitas. Necesse
 vero esse consentio de profundo, in quo te conspi-
 cio jacere, lacus, non oscitando, ut et tu censes,
 clamare. Sed video te continue oscitari, ipsam quo-
 que nisus legationem tui pedetentim intermittere, et
 timeo ne contingat te taliter in Ægyptum redire;
 redire, inquam, redire; utinam datum fuisset saltem
 exisse! Num enim non super ollas carniū me sedere,
 num lateribus et luto non insistere, num sub fasce
 laborum me non consideras oscitando etiam aliquoties
 gemere, suspirare, loris propriæ illigationis con-
 stringi, repagulis inolitæ consuetudinis retineri, ma-
 culis connexissimæ retis ligari, et ab una in aliam
 exercitii pedem miserabili modo mutare? Vadere su-
 per me horribiles non consideras et venire, signis
 erumpentibus sincurvare, ut transeamus, animam
 meam sæpius audire, videre me hostes, hoc est mo-
 res meos attendere, et Sabbata mea deridere?

29. Sed tu forte in arduo constitutus, cum te-
 cum me Pascha nostrum cantare audisti, transitum
 me fecisse aliquem ab imis ad deteriora putasti. Feci,
 fateor, feci, non nego transitum, proh nefas! ab-
 usivum, et quem minime oportuit; transivi enim a
 jejunio ad crapulam, a fletu ad risum, ab imis ad
 infima, non ad superna, a noxiis ad pejora, a vigiliis
 noctis ad dormitionem quoque diei, ab indiscreto
 silentio ad multiloquium, et, quod pejus est, pravilo-
 quium ac turpiloquium, a psalmodiis ad otiositatem, D

(564) Non semel, nimirum in antecedentibus con-
 fessarius dixerat, Satherium licet cupientem ad
 propositum monasterii redire, non tamen adhuc
 efficaciter velle. Hæc inefficax voluntas est illud
 unum, cujus causa aniea idem RATHERIUS dixit: *Vereor*
ne in uno, tyrannus seu diabolus, multum de me
sibi promittat; et de quo mos addit: *Ipsum vereor,*
ipsum, etc.

(505) Opus pro utilitate ab antiquis acceptum li-
 quet ex illis Ciceronis lib. i. epist. 9, in fine: *Legem Cu-
 riatam consuli ferri opus esse, necesse non esse, ubi*
opus a necesse distinctum, utile significat.

(566) Si legas suadeo, sententia erit satis congrua.
 Quod sentis, inquis, difficultatem scilicet reversio-

a lectione ad desidiam et torporem, a tristitia sa-
 lubri ad lætitiā inanem et noxiam sæculi. Nunquid
 vero, ais, ab his non pro gaudio tantæ solemnitatis
 est vel temperandum? nunquid non exultandum et
 lætandum? Temperandum, inquam, 276 temperan-
 dum, non penitus vero cessandum; exultandum et
 lætandum; sed vitiis minime cedendum, instantius
 sed Domino vacandum. *Lætetur* enim, ait Psalmista,
cor meum, non ut securum sit tanquam et ludat, sed
 ut timeat nomen tuum (*Psal. lxxxv, 11*); et alibi
 idem: *Servite Domino in timore, et cæcullate* non vo-
 bis, sed *ei cum tremore* (*Psal. ii, 11*), non cum se-
 curitate, quæ utique lapsum præparat animæ. Quod
 si non intelligis, dicam succincte: in manducando
 enim, carnis potius curam in concupiscentia quam
 in necessitate faciens, et illicitum tetigisse, et lau-
 tiora sectatum, et sufficientiæ me confiteor exces-
 sisse modum, ac per hoc de licito fecisse illicitum.
 In Quadragesima abstinendum a cibis et vitiis, in
 Pascha a vitiis solummodo; quod me non fecisse
 confiteor omnimodis. In Quadragesima flendum et
 ejulandum, in Pascha gratulandum et Domino jubi-
 landum. Locuturus utilia, miscui inutilia, et etiam,
 quod pejus, pernoxia, ludicra seriis compensavi; væ
 quoque ridentibus (*Luc. vi, 25*), promissum minime
 cavi, et etiam vocem in risu, quod est stultis pro-
 prium, exaltavi. Cælo et terra spectantibus me Deo
 redditurum rationem non modo actuum, verum et
 cogitationum non præ oculis habere meorum (scilicet, ha-
 bens mearum) exaltavi miserimus. Hujusmodi quo-
 que me miserum invasit torporis desidiam, ut vix ipsa
 C explere, nedum alia junxisse valerem præfixa atque
 legitima sinaxeos infelix his diebus officia; unde pe-
 nitus intermissa doleo, sed non satis legationis ne-
 cessariæ conamina. Difficultas quippe adipiscendæ
 reversionis inde nascitur, ut deceptissimus sentio,
 non modica.

30. Inefficua gratiarum, inquis, munia quod sen-
 tis saltem necessario solvere inspiranti (566) sua-
 dens; causas hujusmodi inefficiæ videtur mihi, si
 tamen valeres, altius oportere disquirere. Potest
 enim fieri ut (567) interdictum legis, quod te ferre
 summatim tangendo posse (mirandum!) dixisti, dif-
 ficultatem generet istiusmodi. Est plane, est, inquam,
 ut conjicis, et ut noveris, imo legentium universitas
 omnis, enucleato mihi ipsi pro posse, qualiter ad me
 omnia (568) illic notata sentio pertinere, cum in sola

nis inde nasci, suadeo te solvere saltem necessario in-
 deficua gratiarum munia inspiranti. Deo nimirum,
 qui hunc tibi sensum inspirat. At videtur mihi cau-
 sas hujusmodi inefficiæ altius oportere disquirere,
 si tamen valeres.

(567) Illud scilicet interdictum Levitici xxi, vers.
 17, de quo antea dixerat num. 21: *Ferre enim* (mi-
 randum!) *quod valeo, dum contra me meique consimi-
 les clamantem audio: Qui habuerit maculam, etc.*

(568) Illic, id est in eo interdicto legis Levitici,
 quod antea memoravit, et mox repetit, ubi ab altari
 arcetur, non solum qui habuerit maculam, sed etiam
 qui cæcus fuerit, vel claudus, etc.

inibi notata macula recognosci indignitas in percipienda præsertim eucharistia valeat mea. Age jam locutus est Dominus ad Moysen, dicens: *Loquere ad Aaron fratrem tuum, et dices ad eum: Homo sacerdos de semine Aaron per familias, qui habuerit maculam, non offeret panes Deo suo, nec accedet ad ministerium ejus (Levit. xxi, 17)*. De macula quod dixi sufficiat; utinam fuisset sola; subjectarum **277** vero non aliqua. *Si cæcus fuerit (Levit. xxi, 18)*, quod me esse, considerato incessu videntium, negare non valeo. *Si claudus*, quod nequeo diffiteri, quando etiam illud quod video bonum, per infirmitatem mentis nequeo sequi. *Si parvo naso*, quod me confiteor esse, cum discretionis quemdam quasi anhelitum nequeo præceps nimium in agendis vel disponendis tenere. *Si parvo aut grandi vel torto naso*, quia actionis rectitudinis [*l. rectitudinem*] sub specie discretionis sæpe confundo. *Si fracto pede vel manu*, quis in me hoc non advertat? Viam enim Domini pergere, ut paulo superius audisti, non valens, a bono opere, fracta ut quis manu, iners socorditer vaco. *Si gibbus*, utinam, Domine, nec jugo iniquitatis, nec terrenæ ita pondere gravarer sollicitudinis! *Si lippus*, quis non videat quod, etsi aliquod per divinam gratiam in me emicat scientiæ lumen, carnalia opera misere illud obscurare [*l. obscurant*]? *Si albuginem habent in oculo*, et arrogantia cæcitas meæ Deo soli mihi que partim comperta quanta sit, nulli valeo dicere, dum illam omnium malorum causam computans, cœnodoxi spiritus incurriorem soleam nominare. *Si jugem scabiem*, (569) istud superioribus perpensis, ex quo lascivire cœperim utique quousque duraverim, si scabiem luxuriam fore capi noveris, mihi peculiariter neque inficior convenire, et ipsam ex ipsius incursione generari perspicue. Ubi fuerit superbia, illic erit et contumelia, dum dicitur nosse certissime, dum nec ipsam ætatis invaletudinem posse video illi contradicere. *Si impetiginem in corpore*, mihi peculiariter neque inficior convenire. O autem ut et ab avaritia vel tantum, ut mihi videtur, liber fuissem! *Si ponderosus*, væ mihi miserrimo, qui turpitudinem et quando corporaliter non exercui, animaliter gravari me eadem pene omni tempore usque ad istud scilicet senium sensi, et sentire miser non desino. His maculis sordidatus cum aliis quampluribus panes contra interdictum Domino me confiteor hactenus obtulisse, et quod salutis est digne offerentibus remedium, mihi fecisse damnationis æternæ iudicium: (570) quod certissimum, ut fieri posse dixisti,

(569) *Istud refertur ad illa, mihi peculiariter neque inficior convenire. Mox et ipsam, id est scabiem, ex ipsius luxuriæ incursione generari, etc.*

(570) *Construe: quod valet videri fore certissimum, ut dixisti posse fieri, iudicium difficultatis, quam patior in redeundo ad Dominum,*

(571) *Legebatur: facetus. Emendationem probat contextus, qui sic construendus est: Precor etiam, ut auferat appetitum humanæ laudis, quem vales considerare inesse mihi visceratius in istis quoque facietis, quas videor mihi etiam remittenti affectari, et*

A difficultatis, quam in redeundo ad Dominum patior, videri valet fore indicium.

31. At vero quid possim agere, video minime. Omni pene tempore jam olim consuevi Dominum rogare, ut, concessa venia peccaminum, auferat a me mundi concupiscentiam et desideria carnis: quibus cum tota nocte non minus quam trecennis quilibet dormiens, et vigilans laboraverim: hodie etiam nunc scribentem me septuagenarium pene sentio titillari. **278** Precor etiam ut auferat appetitum humanæ laudis, quem mihi inesse visceratius in istis quoque, quas affectari etiam mihi remittentibus [*f. remittenti*] videar, considerare vales, quas cœnodoxi spiritus impetu ingeri sentio, (571) facietis; vitium quoque, quod non tam corpore, quam animo discurrere me circumquaque facit, desidiæ et torporis, inconstantiam et levitatem mentis, duritiam et duplicitatem cordis, praviloquium cordis et oris: quæ omnia tecum in me j. ste reprehendens coniecto inde contingere; quia implorata, ut convenit, misericordia et gratia, ut ab his eruar, Dei, non colloborare, ut fiat liberum compello, ut oportuerat, vecors, quod mihi magis nocet, quam adjuvet arbitrium. Dumque impendere mihi negligo quod ex me est mendaciter potere me approbo quod ex Deo est. Verbi gratia postulo: post naufragium saltem castitatis continentia litus; sed nec macerationem carnis, nec fugam fornicationis volo mihi indicare prorsus.

32. Esse et aliud quod interdiceret legationis meæ vias non parum confiteor; ad omne enim, quod enivis est necessarium, nihil tam opportunum, quam illud singulare sacrificium, quod quotidie nobis repræsentat Pascha nostrum. Christum utique pro nobis veraciter immolatum. Quod si digne munus, quod tamen non consequitur, offerrem, etsi non quotidie, saltem sæpe; nulli poterat legationi ad impetrandum puto, ut plures aiunt, confiteri. Sed impedit quod audio: *Vade prius reconciliari fratri tuo (Math. v, 24)*. Fratres vero si omnes sumus in capite Christo, quis ipso minus offendendus, ne habeat aliquid adversum nos, de quo amplius est formidandum? Habet vero adversum me, confiteor, duo, et quod lædere membra ipsius utique, et quod lædere non desino ipsum. Et cum dies noctesque ad reconciliationem solam minime sufficiant, munus, rogo, offerendi quando locus patebit? Sed pateret, præsumo, locus ad ipsum, si quidem munus reconciliationis foret, si proximis satisfactum fuisset; quos utique nusquam amplius me læsisse, cum in pluribus confiteor, quam in eo, quod quam graviter Salvator

quas sentio ingeri impetu spiritus cœnodoxi; et precor, ut auferat vitium quoque desidiæ et torporis, quod facit me circumquaque discurrere non tam corpore quam animo: item ut auferat inconstantiam et levitatem mentis, duritiam et duplicitatem cordis, praviloquium cordis et oris: quæ omnia j. ste reprehendens in me, tecum coniecto inde contingere, quia implorata, ut convenit, misericordia et gratia Dei, ut eruar ab his, vecors non compello, ut oportuerat, colloborare, ut arbitrium fiat liberum: quod magis nocet mihi, quam adjuvet.

denuntiet attendo : *Qui scandalizaverit, inquit, unum de pusillis istis, qui in me credunt, expedit ei, ut suspendatur mola asinaria in collo ejus, et demergatur in profundum maris (Matth. xviii, 6).*

Itemque post quædam.

33. Tergiversari, ait, nimium videris mihi, et colli instar volucris Ennianæ colorem cum motu mutare. Nunc enim nimium rigorem, 279 nunc iu te maximam admiror mollitiem ; nunc quasi fervorem, modo teporem : nunc eonstantiam, nunc studeo [*leg. video*] dissolutionem ; nunc sincero (et utinam vel aliquoties), nunc simulate mihi, ut, proh nefas ! semper cuncta videris referre et modo miserabili quædam confitendo quoque celare ; sicut illud primum, quod mihi etiam ; qui te non minus quam idem agnovi, ita legenti occultitur, ac si minime diceretur. Ita, inquam, ita esse confiteor, pariter et actibus demonstro. De illo tamen, quod faris, quia pejus fore, si omnibus pateret, adverti ; sufficere credidi, si quovis modo tu solus valeres inde melius certificari. Te vero dum alloquor, oculatum quemlibet, qualem scilicet regula a nobis transgressa suadet, aspicio, qui utique sua norit curare, et aliena vulnera non detegere et publicare. Nam nec debes oblivisci, quod de neglecta diutius confessione superius audisti. Quare, inquis, et cui confiteris, si affectas celari ? Deo, inquam, et mihi. Deo cur ? inquis. Non ut noverit, inquam, qui nil valet ignorare, sed ut dignetur remittere. Ita enim audio et Prophetiam præsumere, mihi ut aliquando verius atque securius valeam dicere : *Delictum meum coram me est semper (Psal. l, 5)*, quod non fuerat utique, si non contigisset scripsisse : dictumque gaudere : *Beatus qui semper est pavidus (Prov. xxviii, 14)*. Et : *Cor, quod noverit amaritudinem animæ suæ, in gaudio illius non miscbitur extraneus (Prov. xiv, 10)*. Sed melius, inquis, fuerat in tabulis cordis scripsisse. Melius, inquam, melius, et illic et istic vero puto præstantius. Habemus vero cum Augustini quoque exemplo in membranarum constentem Apostolum : *Qui prius fui blasphemus et persecutor, et contumeliosus (I Tim. i, 13)*. Subrepat tibi, inquis, hinc aut superbiam aut inanem gloriam, aut certe vanam securitatis tentatio aliqua. Pene, inquam, usque ad desperationem mortiferam. cum enim audio, quia *Justus in primordio accusator est sui (Prov. xviii, 17)* ; submurmurat misero mihi miserima stultitia, vel stultissima miseria, quod imitator in isto sim infelix alicujus justorum, et ita erga miserrimum et perditissimum, si ita vadit, agi conspicio, ut spectabilius conspici in terra monstrum non fuerit datum. Cum enim superbia, semper, id est ambitio, ruinæ

(572) Construe : *Mihi videtur, quod illa in me esset ruina peior, quam putaveram ; quia sit humilitas elationis.*

(573) Construe : *Verum, inquis, in evitacione solæcismorum, id est errorum, constructionis quam rationis dictionum quam actionum valet videri perspicacius te esse quod dicis, dum magis utique affectas (si tamen succederet) videri eloquens, quam ipse exsequens quod bene loqueris.*

A fuerit causa ; mihi videtur, quod me [*l. in me*] illa, quam putaveram, esset, quia humilitas sit elationis (572), peior ruina. Inde enim superbio, unde me despectissimum certissime et infra universos attendo, cum cæteri inde soleant gloriari, unde cæteris se vident excellere. Quod nisi turpiloquium saltem in isto præcepto vitarem, apostolico condigno enuclearem 280 exemplo. At quia deficit eloquium, nec fari, quod a me ipso patior, possum, exterius dum me tibi cerno notissimum, ne interius tibi quoque lateam, dirigo te ad Gregorium Deiloquium, illum interroga ; quid de reprobis hypocritis et arrogantibus sentiat, hauri : ibi me conspiciere totum valebis. In evitacione, inquis, solæcismorum constructionis quam rationis vero, dictionum quam actionum videri valet perspicacius te esse quod dicis, dum magis utique affectas, si succederet tamen, videri eloquens, quam ipse quod bene loqueris (573), exsequens. Plantares libentissime video, contra interdictum licet, in domo Domini nemo, qui in arbusculorum situ tam est studiosus. Mane, inquam, mane videbis, quis sim, spondeo, clarius, nec tamen reprimetur tumor ob id semel, promitto, conceptus.

34. *Iniquitatem*, ait Psalmista, *si aspexi in corde meo, non exaudiet Dominus (Psal. lxxv, 18)*. Quod licet pro arbitrio sic vel sic valeat intelligi, dicit enim Dominus : *Si non remiseritis hominibus peccata eorum, nec Pater vester cælestis remittet vobis (Marc. xi, 25)*. Et alibi : *Qui avertit aurem suam a clamore pauperis, et ipse clamabit et non exaudietur (Prov. xxi, 13)* : exemplo Herodis hypocritæ, quia Deum fecte quærent, nunquam invenire merentur, Nulli vero sæpe continuatius psalmodiis vacant, crebrius missarum solemniam celebrant, pauperibus necessaria tribuunt, prædicationi amplius insistent, in quibus cunctis evidentissime videri mihi experimento præcipue mei confiteor, iniquitatem quam dicit ipsam, quam in me considero, fore duplicitatem. Duabus enim quasi linguis duo quædam recito (574), audientibus psalmos vel aliud quid, cordis inspectori longe dissimilia alia et innumera ; sicut in ista nocte, istud cujus est mane (vigilia vero est apostolorum Philippi et Jacobi) cum impulsu adversarii vigilarem ut sæpe, dormire cum utilius utique foret, in cubile adhuc in mente super re, mihi quæ (575) contra votum acciderat. Bonito namque tuus lanam, jussu absque meo, dispensasse fratribus, fuerat nuntiatus ; cumque ista et alia illegaliter hic accidere exaggerarem, et vigilans eorum mihi phantasmata representarem, perveni cogitans loco (576), ubi habetur in ea, quam miseri abdicavimus, lege,

(574) Recito scilicet ore psalmos audientibus, et corde recito alia et innumera longe dissimilia Deo inspectori cordis.

(575) In apographo legebatur *mihique*. Sensus emendationem suggestit, et construe : *In cubile adhuc tumente super re, quæ acciderat mihi contra votum.*

(576) Id est ad eum locum, ubi habebatur in ea lege (regula scilicet monastica) quam miseri abdicavimus ;

quod utique tantopere nos, peculiari vero illo nostri, non Dei amore amplectimur abbatuli : *Sine jussione abbatis nihil faciat.* Incumbens ergo illic, et causas inde comportans vindictæ, cæpi cogitare, esset si aliud, quare ad hujusmodi quasi honorem tam avide inhiaremus. Nihil aliud invenire valui prorsus. **281** Inde cum fuisset ventum ad matutinos, psalmum ore dicebam, corde clamabam : O Oderade stultissime (577), hocceine erat, quod octoginta libris, tenacissimum cum putareris (sic enim sic, sæpe in iudiciis erramus, miseri, nostris), non dubitasti emisso? Sile, sile, moneo ; moneo inquam, o hypocrita, moneo, sile, cæpi actutum clamare ; te intueri ; illum relinque. Ejice trabem de oculo tuo, et tunc fratris de intuitu, si voles aut vales, propelle festucam. Nam, ut verissime fatear, in comparatione istius, quam miraris, stultitia tua est trabes vehe-

habetur, inquam, id quod nos abbatuli tantopere complectimur, peculiari vero illo amore nostri, non Dei. Sine jussione abbatis, etc. Abbatulum se humilitatis causa nominat, vel etiam quia non insigniori et principi monasterio, uti erat Lobienae, sed alieni inferiori monasterio præsidebat, quale fuisse Almense coniecimus in Vita loco antea memorato.

(577) Hic Oderadus est ille monachus, quem simoniacæ emptionis reum coarguit num. 22. Confer ibidem not. 544. Hinc autem quid emerit cognoscimus, nimirum aliquam prælationem, seu parvam abbatiam in aliquo fortasse ex iis monasteriis, quæ ad primarium Lobienae monasterium pertinebant. Postquam vero Oderadi emptionem coarguit, mox cum ait : *Sile, sile, moneo, moneo, inquam, etc.*, reprehensionem ad se convertens, majoris multo criminis se reum traducit. Cujusmodi autem fuerit hoc crimen, conjiciendo explicabimus in fine notationis 65. Ratherii autem mos est aliena quidem carpere, at sua licet leviora multo magis exaggerare.

(578) Evagationem mentis designat, quæ, dum matutinis interesset, inter cantus psalmorum irruit in animum, ex eo excitata, quod nuper contigerat, cum e Leodicensi urbe ad monasterium quidam cum magno comitatu accessit. Quinam vero hic fuerit, reticet. Licet autem subobscurè loquatur, ac velut enigmatica; cum tamen Fulcivinus *de Gestis abb. Lob.*, c. 26, narret, Baldricum Leodicensem episcopum cum comite Raginero avunculo suo, cui Lobiensem abbatiam idem episcopus dederat, ad monasterium Lobienae accessisse, ibique splendide fuisse exceptos cum magno rei communis detrimento ; aliquid simile monasterio pariter, cui Ratherius præerat, contigisse, hoc loco indicari credimus, cum pecuniam abs se hac occasione distractam conquireretur. Clerici et monachi, qui advenientem sacrocantu exceperunt, insignem aliquem ecclesiasticum, a quo Ratherii monasterium penderet, cum comitatu advenisse subindicant. Hic fortassis fuit laudatus Baldricus episcopus Leodicensis, ad cuius sedem pertinebat monasterium Almense, quod Ratherio ex eadem sede pulso ad vitæ subsidium fuisse concessum probabiliter coniecimus in Vita auctoris, § 11. Hac autem in sententia particula *nuper* latius sumpta pro *non multo ante*, referenda est ad annum 958, vel ad initium anni 959, cum hoc anno Baldricus e vivis excesserit.

(750) Hi clerici et monachi nobilissimi suaviter canentes advenienti obviam ierant. Hanc ecclesiasticam consuetudinem testatur inter alios auctor vitæ Lieberti episcopi Cameracensis, cap. 21, cui Laudanum accedenti *more ecclesiastico* inquit, *procedunt omnes obviam.*

(580) *Id est irruit caterva nobilis, infinita, pulcher-*

mentissima, istius festuca tenuissima. Et (578) ecce interilla 282 hymnorum melliflua carmina magnus a Leodico ille nuper habitus irruit exercitus, serwerum inæstimabilis multitudo, et qualium? Equorum generosissimorum mille modis discrepans hinnitus, mostrucarum cæterorumque ornatum, mensalium, scamnalium, cortmarum, reliquorumque commodorum esse qui potuerat diversissimus apparatus, clericorum (579) et cucullatorum nobilissimorum cignæ canore dulcior sonus, cognatorum nobiliss, infinita, pulcherrima atque charissima, flens quoque es ejulans ut pauperiorum meminere) relinqui se quod videbat, caterva (580) : desertitudinis (581) illorum [subaudi irruerunt] præjudicia : 283 labores innumerabiles atque periculosos itinerum, dispendiorum, et infirmitatum hac sola pro sententia perpassi ; pecunia, quantum ad me, maxima ob id datione dirina, atque charissima cognatorum, qui scilicet occasione memorata ad monasterium confluxerunt; irruit quoque caterva flens et ejulans (ut meminere pauperiorum) eo quod videbat se relinqui.

(581) Construe et explica : *Irruerunt menti præjudicia desertitudinis illorum : irruerunt perpassi* (seu hi qui perpassi sunt) *labores innumerabiles, atque periculosos itinerum, dispendiorum, et infirmitatum pro hac sola sententia* (nisi participium *perpassi* accipiendum ereditur significatione passiva, uti in hoc ipso opere superius nacta, et largitos, et n. 40 *pro innumerabilibus in hoc sæculo perpassis*, idem participium *perpassi* passiva significatione accipiuntur; quo casu explicandum et legendum esset *irruerunt labores innumerabiles et periculosos* . . . *perpassi pro hac sola sententia* : *irruit pecunia distracta ob datione quantum ad me maxima, ad quam cum solent modo conversus fuissem, recolendo considerans vestem pretiosissimam illius, quam huc attuli, distractam, etiam nactam sacrilegio evidentissimo, valuisse exspirare dolore immanissimo, si natura degisset emori tristitia.* Quid autem his verbis indicetur, haud facile conjicere licet. *Præjudicia*, inquit, *desertitudinis illorum*, id est clericorum et monachorum. Quid autem *descriptio*? Num *desertio* pro *dissipatione*? *desertio* enim pro *dissipatio* medio ævo usurpatum aliquot exempla apud Cangium confirmant. Hoc sensus indicari posset dissipatio bonorum monasterii ob splendidam tot ac tantorum hospitem receptionem ; de qua in casu non absimili monasterii Lobienae Fulcivinus loco laudato, c. 26, ait : *Frates sibi minus, unde a fili ingurgitarentur, in communi deplorant.* Et auctor de Gestis abbatum Gemblac., tom. II Spicil. novæ edit., pag. 782 monachos refert *clamantes et conquerentes suas prodige dilapidari, et substantiam monasterii non moderate obsoniis sæcularium personarum est irpari.*

Porro dum ait *perpassi labores itinerum, dispendiorum, et infirmitatum pro hac sola sententia, illam sententiam intelligit, quam abbatès tantopere complecti paulo ante tradiderat : Sine jussione abbatis nihil faciat.* Cum nimirum hac de causa abbatis titulus et auctoritas expetetur ; quidam hujus prælationis consequendæ causa *labores innumerabiles atque periculosos itinerum, dispendiorum, et infirmitatis perpassi* sunt. Sic ex. gr. Oderadi *itiones et redditiones* eodem fine susceptæ numero vigesimo quarto perstrictæ fuerunt : et octoginta librarum dispendium, ut idem abbatès titulum emerit, indicaverat paulo ante. Tandem voces *pecunia quantum ad me maxima ob id datione distracta* innuuntne illas libras duas et viginti, quas ex monasterii rebus se insumpsisse confessus est num. 23? Quod si credatur probabile, hæc libras 22, sicut et vestis illa pretiosissima, quam sup. inquit. attuli, dicendæ essent distractæ ob id, nimirum

tracta, ad quam cum solummodo conversus fuisset pretiosissimam illius recolendo distractam, quam huc attuli, considerans vestem, evidentissimo sacrilegio etiam nactam, tristitia si emori natura dedisset, dolore immanissimo expirare valuissem. Ita enim ante oculos mentis, adducta [subaudi hæc res] me gemendo fecit suspirare, ut si forte pro foribus aliquis stetisset, me illo mihi consuetissimo incommodo cruciari putare quivisset. Tandem his aliquantisper amotis, cogitare cœpi; in hoc tanti, ut consideras, sæculo, empto quod in futuro cœperis emolumentum nescisse desidero (582). Et ecce [subaudi irruit] iterum ante cordis intuitum columba illa de templo venalis, ecce in manu Jesu flagellum de resticulis, expulsio illa de templo terribilis; ecce Simonis maledictio, ecce Giezi lepra horribilis, non sine Ananiæ et Saphiræ elogio quoque et anathemate recipientis, quod gratis dari et debuit recipi. Sine jussione abbatis, inquit, [subaudi regula], nihil faciat. Ecce quod tanto pretio non solum pecuniæ, sed et laborum innumerabilium infelicissimæ acquisivisti: sed non perfunctorie accipias, cum audis, moneo: *Ipsæ tamen abbas cum timore Dei et ordinatione regulæ omnia faciat. Et rursum: Sciatque abbas culpæ pastoris incumbere, quidquid in ovibus paterfamilias utilitatis minus potuerit invenire; ideoque nihil extra præceptum Domini, quod absit, debet aut docere, aut constituere, vel jubere, memor semper, quia et doctrinæ suæ et discipulorum obedientiæ in tremendo Dei judicio faciendæ erit discussio.*

ob eandem sententiam, seu causa ejus prælationis, quam emptione quadam abs se acquisitam inferius indicare videtur. Cum vero eas libras 22 ex monasterii redditibus sibi seposuisset, postquam abbas eas redditus administraret (neque enim ante ejusmodi administrationem quidquam ex ipsis redditibus potuisset decerpere, quod in acquirendam ipsam abbatiam conferret) ipsum abbatis gradum initio iisdem libris emisse et acquisisse dici nequit. Ratherium quidem initio monasterio præfectum vidimus non pretio, aut emptione ulla, sed compositione quadam, ut e Leodicensi sede exclusus ex ejus monasterii redditibus viveret. Quæ autem hic memorantur, omnia, ut ex contextu liquet, ea occasione acciderunt, qua nuper e Leodico insignis quidam ecclesiasticus (Baldricus, ut videtur episcopus Leodicensis) cum magno comitatu ad monasterium advenit. Vide not. 578. Advenit autem cum Ratherius jamdiu ante abbas esset. Hac itaque occasione Ratherius illi dedit videtur vestem pretiosissimam, et in hoc hospite ejusque comitatu excipiendo insumpsisse libras 22, quas penuriæ necessitate, ut superius dixerat, e monasterii redditibus sumere coactus fuit: nisi quis ex voce dationis easdem quoque libras eidem Baldrico dadas credere malit, sive quia in ejusmodi visitationibus aliquod pecuniæ offerri soleret, sive quia Ratherius timeret, ne idem Baldricus, qui se e Leodicensi cathedra expulerat, excluderet quoque ex hac abbatiola, quam compositionis titulo ad vitæ subsidium in perpetuum acceperat, nisi aliquo munere eum sibi conciliaret. Id autem, quod alii forte redemptionem vexæ appellarent, Ratherius pro emptione quadam simoniaca traducit: nos enim ejus est sua gesta non solum carpere, sed etiam exaggerare. Enimvero hoc factum adeo exaggeravit, ut hac de causa majoris multo delicti se reum venditet, quam

35. Gaudes igitur, quia sine jussione tua nihil fit, vide quid jubeas; exigis obedientiam, astrue quod exigis; illis enim tibi, tu regulæ debitor es obedire. Illi peccant, si extra voluntatem et ordinationem tuam faciant; tu, si contra constitutum regulæ quidlibet disponis aut præcipis. *Omnia vero, ait, quæ discipulos docuerit esse contraria, in suis factis indicet non agenda; sciatque, quia qui suscepit animas regendas, necessario præparet se ad rationem reddendam; et quantum sub cura sua fratrum se habere scierit numerum, agnoscat pro certo, quod in die judicii ipsarum omnium animarum redditur Deo rationem, sine dubio addita [subaudi ratione] et suæ, animæ. O ventositas stultissima! tot laboribus, tot ærummis, tot tribulationibus, tot doloribus, tot angustis, tanta pretii summa in hoc sæculo, tot supplicis in inferno emisse vocari solum ab hominibus Rabbi (583), cum ipse judex futurus suaserit dicens: Nolite vocari Rabbi (Matth. xxiii, 8), quasi diceret: Ne illum affectatis honorem in sæculo, pro quo honore, illo (584), quem describere gestiens deficit Apostolus dicens: Quod oculus non vidit, nec auris audivit, et in cor hominis non ascendit (I Cor. ii, 9), privati, tam magna et similiter inenarrabilia tormenta patiamini in inferno. Inter hæc autem cum considero maledictionum super me irruentes quasi Euximi freti ferventissimos cumulos, in nulla meæ salutis (confiteor) fiducia me miserrimum respirare solæ (585) ne dicam aliis junctæ compellunt; in quibus cum prima se ingerat, posterius licet intenta,*

Oderadum, qui aperta simonia abbatiam aliam octoginta libris acquisierat. Confessarius vero hæc de re lenius judicium ferens num. 36: *Istud, inquit, tibi quoquo modo concessum (abbatis gradum intelligit) tam vili minime debuisses æstimare. Quidquid enim expendendo, vel tribuendo in hujusmodi, quasi perditum te video dolere (aurum fuisse Arabicum), coset omnimodis salvum, si ita te deinceps vivere, ut modicis regulæ ipsius verbis restrinxisti, fuisse cælitum datum. Ea porro vestis pretiosissima, quam cum ad monasterium venit secum attulerat, quatenus et quo sensu (super exaggerationem, ut credimus, ipsi familiarem) acquisita dicatur sacrilegio evidentissimo, ignotum plane est.*

(582) Construe: *Desidero nosse quod emolumentum cœperis in futuro sæculo, empto (seu ob rem emptam) tanti, ut consideras, in sæculo hoc. Qui autem emptum intelligat, explicare videntur sequentia, cum de abbatis titulo ait: Ecce quod tanto pretio non solum pecuniæ, sed et laborum innumerabilium infelicissimè acquisivisti. Id Oderado potius quam Ratherio convenit. Quatenus vero Ratherius exaggerando emptionis quamdam speciem sibi imputet, vides notatione præcedenti.*

(583) *Emisse vocari ab hominibus Rabbi, id est emisse prælationem, ob quam abbas voceris.*

(384) *Id est, illo privati, quem Apostolus gestiens describere deficit dicens: Quod oculus, etc.*

(586) Construe: *Solæ (illæ maledictiones quas antea indicavit, et mox S. Gregorii et Scripturarum verbis refert) ne dicam junctæ aliis compellunt, confiteor, me miserrimum non respirare in ulla fiducia salutis meæ, in quibus (maledictionibus) cum prima, licet posterius intenta, ingerat se (subaudi) meæ menti, volo ut audias quæ sit, verbis ejusdem Gregorii, qui eam protulit: Sicut qui invitatus, etc.*

quæ sit ejusdem qui protulit, volo ut audias verbis Gregorii : *Sicut qui invitatus, inquit, renuit, quæsitus refugit, sacris est altaribus promovendus; sic qui ultro ambit, vel importunius se ingerit, est procul dubio repellendus. Nam qui nititur ad altiora conscendere, quid agit nisi ut crescendo decrescat? Cur non perpendit, quia 285 benedictio illi in maledictum convertitur, qui ad hoc, ut fiat hæreticus, promovetur? Quam maledictionem (586), attende, quamque mortiferam sequuntur (antecedere quamvis debuerint) istiusmodi [subaudi maledictiones] : *Maledicti, inquit, qui declinant a mandatis tuis (Psal. cxviii, 21). Maledictus qui annuntiaverit patri meo dicens: natus est tibi puer masculus (Jer. xx, 15; xlviii, 40). Maledictus qui prohibuerit gladium suum a sanguine (Jer. xvii, 5). Maledictus qui, ut a Domino recedat cor æjus, spem suam ponit in homine (Jer. xlviii, 10). Maledictus qui opus Domini facit negligenter (Ibid.)* : et irrecordabiles nunc aliæ, in quibus nil magis in me mirandum, quare quod eas recordari, nedum scribere vel enarrare siccis valeam oculis; in quo luce clarius considerare mei duritiam vales; confiteor, cordis.*

36. Ut dicta, ita est, inquis; levitatem inconstantiam nam tuam mirari non desinens, non miror jam, si tale quid in ista tibi ætate (ut illud fuit, quod novi) quiverit corporaliter contingere, cum ita te spiritualiter adhuc video lascivire. Tui ipsius enim scripto atque verbis conjicio quod prætendis, non te meditari corde satis sincero. Si enim de reversione ad Dominum, id est de conversione de malo ad bonum veraciter deliberasses: istud tibi quoque modo concessum tam vili minime [supple æstimare] debuisses; quidquid enim expendendo vel tribuendo in hujusmodi, quasi perditum te video dolere (aurum fuisset Arabicum) esset omnimodis salvum; si ita te deinceps vivere, ut modicis regulæ ipsius verbis perstrinxisti, fuisset cœlitus, quotus quisque ante fueris, datum; sed dictante Scriptura : *Qui observat ventos, non seminat, et qui considerat nubes, non metit (Eccl. xi, 4)*, illius modi te considero imbecillitatis, pusillanimitatis, timiditatis, inconstantiam, duplicitatam, et enervis nimium ignaviæ, ut de tui ereptione cogere penitus desperare, nisi inenarrabiles divitias omnipotentissimæ Dei attenderem misericordiæ, bonitatis, et pietatis gratuitæ innumerabilibus contra spem etiam ab initio sæculi prærogatæ. Ut enim verbis me prophetis te alloqui consideres, quam vilis factus es, rogo perpendas, *iterum vias tuas (Jer. ii, 36)*; dumque te peccatorem criminosisimum verissime scriptitas, monitum te quæso advertas, *ne iteres verbum in oratione tua (Eccl. vii, 15)*; *sus lota in volutabro (II Petr. ii, 22)* quid proficiat luti at-

(586) Construe et explica : *Quam maledictionem, et quam mortiferam, attende, sequuntur maledictiones istiusmodi, quamvis debuerint antecedere, id est, Maledicti, inquit, etc. Et sequuntur aliæ nunc irrecordabiles, in quibus, etc.*

(587) Construe : *Verecunde, ut condecet, recolas, quod jam illis vitiis, quibus doleo te adhuc laborare,*

tendas; *canis quoque reversus ad vomitum quantum oculos offondat memineris intuentum. Quod jam illis, quibus te laborare adhuc vitiis doleo, feceris convertendi et avertendi a Domino volumina verecunde (587), ut condecet, recolas: etiam nunc, dum in novissima utique hora consistis, insoliditate animum figas; stultus enim ut luna mutatur (Eccl. xxvii, 12), quod de te somnium, ut actitare solebas, fuerit nec ne, tibi dubio procul, tamen optime, videri valet congruere. Quot enim vicibus fortunæ et infortunii, conversionis et aversionis 286 obtenebratus splenderis, rursus iterum obtenerandum cismarina, ut ita loquar, jam cantat tellus. Curavimus, ait Dominus tui (Jer. li, 9), ut cernitur causa, *Babylonem, et non est sanata, dum adhuc rediviva miser pullulat confusio tua. Frons meretricis facta est tibi; noluisti erubescere (Jer. iii, 3)*, de te dictum, cæcus mente nisi tua professione fuisses, valuisti advertere, cum de te talia, tanta, tamque infinita, sine pudore et gemitu potuisti referre, et nec nominanda, ut Apostolus præcipit (*Ephes. v, 3*), quasi honesta, pompaticè quoque, si valuisses, narrare. Sed intueor quid moliaris impudentissime, ut enim multi [f., ut et multi] in hoc complices tui; dum scriptum amplecti ab omnibus vides : *Justus in primordio accusator est sui (Prov. xviii, 17)*, de confessione peccatorum indicibiliter lugendorum ornari mavis, quam humiliari : et ideo peccatorem te licet veracissime dicas, callide, si posses, audientibus persuaderes, magis te hoc ex humilitate dicere quam ex veritate; nam si peccator ita tenus videri et dici, ut scriptitas, velles, me te publicasse non tantopere doluisses. Si vero non vales justum [subaudi persuadere te], quod te non esse oculatum non subfugit ullum; saltem aliquibus persuadeas litteratum. Itaque vitam tuam te per exempla meliorum non discutere certificor, [subaudi nec] fœditatem considerare tuam nec duplicitatem inconstantiam, neque te reprobari, cum audieris : *Vir duplex animo inconstans in omnibus viis suis; et quod Sallustius Ciceroni [subaudi dixit], neque huic, neque illi fidem habere, neque Cæsari, neque Pompeio, utique ad te pertinere; tu enim neque Domino, neque cui obsequeris adversario, constantiam fidei, ut ita dixerim, servare probaris.**

37. Nam, ut tibi vicem rependam, quia videlicet cum tua narrare, ut prætendebas, proponeres crimina, a meis (588) cœpisti, in tuis desinam ego. Qua calliditate illud egeris revelabo. Tu, licet obtenderis tibi penitus non eluceri; ne enim te, ut verebaris, publicarem, satis, ut tibi videbatur, astute, re autem vera nimium subdole mea opposuisti quæ attendere, et tua relinquerem; et quod de violatione regulæ, loquacissima prosecutus es, ut videre videor,

feceris volumina, id est circulum ac gyrum, convertendi et avertendi a Domino: etiam nunc figas animum in soliditate, dum consistis in novissima utique hora.

(588) *A meis inquit, cœpisti, cum scilicet num. 1 perjurium a quopiam extortum Ratherius confessorio opposuit.*

arrogantiæ vel inquietudinis vanitate, ob aliud non mihi videris fecisse, nisi ut illius facinoris magnitudine posses, quod in te noveram, levigare utcunque. Ego, inquam, ego ut fur et in hoc quoque deprehensus, quid respondeam nescio prorsus. Stupeo vero, tamen si quod agere competit, facio attonitus, perpendere non satis prævalens, cur hoc me facere vel permiserit, vel voluerit Deus. Ut video, inquis, mentes excessit, quod in jam dicti legisti dialogo de quodam Chrysario, divite superbissimo (GREG. *Dialog.* l. iv, c. 38), qui dum moreretur, insistentes sibi humani generis adversarios vidit, inducias vel usque mane quæsit, quas tamen minime accepit, et circumstantibus celare, quod patiebatur, 287 non valuit. Ex quo ejusdem sancti Gregorii auctoritate constat, quod pro nobis, non pro se talia vivens sine fructu utilitatis viderit suæ. Ita ergo et de tuo isto mirabili vales æstimare, autumo facto, ut, si tibi forte non prodest, prodesse valeat forsitan lecturis, dum in se quoque talia recognoverint, qualia te de te ipso confessum bono animo fuisse putarint, cum dicente Scriptura: *Venit amicus, investigabit eum* (Prov. xviii, 17), de te meliore quamvis loquens, non de futuris, possis veraciter scire, quia ostentatione potius et plausuum affectatione, et ingenua tibi, ut jam sæpissime monstratum est, quadam mentis, ut dixi, inquietudine et inventionum tuarum peculiarissimo amore (quod arrogantibus proximum noscitur fore) te deprehendant talia congressisse. Unde te non mirari debueras paulo superius frete [i. e. frete pro confidenter] dicere, quod siccis oculis talia valeres proferre. Quis enim charitatis ardor eam, quæ in te est frigiditatis glaciem in rivos resolveret lacrymarum? Cereus sane totus cum sis, non est mirandum, si aliquoties aliqua elicitur ex te lacrymula, quam ex instabilitate ut Balaam illius [subaudi potius] procedere, quam ex salubri compunctione, illud perspicue approbat, quod elicere non vales lacrymas aliquas, nisi te aliquis videat, aut coram te plorantem alium ternas, quod et e vestigio subsequens immoderata monstrat ita esse persæpe hilaritas. Quem tamen lectum quanti pendat arbiter internus attende: *Filiæ Jerusalem, inquit, nolite flere super me, sed super vos* (Luc. xxiii, 28); super alium enim, non super se fiet, qui super alterius bono compunctus, imitari negligit, quo ipse quoque compungitur, bonum; perdit enim computari valent lacrymæ, quæ inde fiunt, unde animus lacrymantis non curat. Deest sane tibi necessarius qui fuerat, scilicet amicissimus interior clamitans, cerno, suasor: *Deduc quasi torrentem lacrymas per diem et noctem, et non laceat pupilla*

(589) Apographus habebat *impastorum*, mendose: sed legendum in *pastorum* sensus exigit. Construendum siquidem est: *Quis, inquam, vel condignum audivit suspirium pro tuis saltem delictis tam gravibus, tam multis, tam sædis, ne dum pro delictis commissorum tibi, cum miserrime in præjudicium tui esses dupliciter in numero pastorum: qui scilicet et Episcopus et abbas erat.*

(590) Triduum indicat feriæ quintæ, sextæ, ac Sabbati hebdomadæ sanctæ, quibus hæc confessio

oculi tui (Thren. iii, 18). *Ut divisiones aquarum deducat oculus meus* (Thren. iii, 48), posses, ut competere, in hora ultima contra insistentes saltem accusatores proferre, qui calumniabuntur certissime, nullum tuorum te criminum, scripseris ea licet, competenter deflesse, emendasse, penituisse, nec visceraliter unquam optasse: *Quis dabit capiti meo aquam, et oculis meis fontem lacrymarum* (Jer. ix, 1), ut plorem contritionem meam, nedum populi mei, hoc est, gregis mihi commissi? Nam dum proximo cantares: *Ululate, pastores, et clamate, aspergite vos cinere; et: Plange, quasi virgo, plebs mea* (Jer. xxv, 34; Joel. i, 8); quis in tuo vultu aliquid nedum tristitiæ, saltem gravitatis; quis in oculis lacrymas, ut ita, sicut scripseras, 288 criminose congruerat; quis, inquam, pro tuis saltem tam gravibus, tam multis, tam sædis, ne dum pro tibi commissorum delictis, in pastorum (589) cum esses dupliciter in tui miserrime præjudicium numero, vel condignum audivit suspirium? Et tunc quidem, sicut plurimi, pro reverentia illius tridui (590) eras abstemius, silens, crimina tua describens, paschalem quasi azyrum præparans; sed subterfugerant improvido, cretum est, agrestes lactuæ, sine quibus fas non esse debueras credere, paschalem agnum pro te et occisum comedere. Jam tunc præfigurabas, fateor, te quandoque, quod actum est, utique obliturum, quid de servo judicaris reverso, jam signis quibusdam fatebaris, non modo non cogitaturum te saltem post Pascha nedum dicturum, quod exclamative mihi dixeras: *Ne peccemus, inquam: quid amplius peccandum? Superabunde peccatum est: quasi deliberrasses jam amplius non peccare; sed Balaam exemplo, jam quibus benedixeras virtutibus, incipis consilium scandali ministrare, jam reverti ut canis ad vomitum, jam in eodem, quo dudum fueras, cœnolutari, jam non curare, quod cavendum in ambone in Pascha dixisti, ne scilicet in quadragesima domum constructam transacto veordes Pascha destrueremus, aut immisso combureremus igne, ne expulsus a nobis immundum per pœnitentiam revocarem spiritum septono nimirum collegio reverendum (Matth. xii, 45). Jam enim repinguaris, videri detur ut optio, qualiter quoque pascaris; jam vix a lascivia retineris, huc illucque desidiose discurre; qui silebas, rixaris, detrahis; securitati familiarissimæ semper tibi, ut ita loquar, reconciliari, quod eam ad modicum reliqueris, solers incipis, et ne vires perdat, turpiloquia cum fallaciis providus misces. Cui *racha* (591) vitare successerit, minime licet conatus. Quadragesima (loqui timuisti *fatue*) a Ratherio maxima ex parte descripta fuit.*

(591) Legebatur in apographo *Yvi racha*. Correctionem Cui pro *Yvi* sententiæ magis congruentem non dubitavimus inserere. Nonnihil etiam difficultatis in sequentibus hujus periodi occurrit: que ut sensum valde licet obscurum reddant, sic construenda videntur. *Cui successerit vitare racha, licet minime conatus, timuisti loqui fatue: jam inveniens etiam millia convictorum, non vereris transgredi Quadragesimam, neque timens excedere ipsis etiam manibus.*

Jam convicioꝝ millia etiam inveniēns transgredi non vereris, ipsis etiam neque manibus excedere timens. Jam quibus quasi gradibus reverti ad Dominum in edito positum te velle simulabas, retro pergis; quique surgere te velle mihi mentiebaris, perspicue ruis, te de rete pristinae conversationis asserens, quanti adhuc eam habeas, prodis,

38. Sed quid magis? Quid alii de te sentiant, viderint; mihi videris pejor pessimo istiusmodi confessionis argumento effectus, si desit per misericordiam Dei donandus, et ob id absque intermissione ab eo quærendi [l. quærendus] interior et continuus, quem tibi non esse et confiteris et video, gemitus. Si enim dormiens nil videt, est utique naturale; vigilantem (592) vero ut constat **289** videre, ita et sua referre, si interemptorem sui coram se positum negligit declinare. Quantos igitur animæ tuæ subversores ante te habeas positos cernis, et declinare interitum gemendo saltem, si condigne pœnitendo non vales, negligis, et me non de te desperare compellis (593). Quid enim miser putas professe quæ (594), imminēt crevisse, si contingat non evasisse? Repelli, sacerdos cum sis, te ab offendis Deo panibus vides, et minime luges? Maledictionibus te Domini impeti vides, et flere non vales? furem te miser atque latronem veritas appellat, et nec furata vis reddere, nec vi rapta relinquere; nec saltem non modo pro furto et latrocinio, verum pro ipsa non emendandi duritia lacrymas vel aliquas animo consternatus suspiriis miscere? Veste nuptiali te carnis carere; et in nuptiis Christi et Ecclesiæ, pedibus et manibus ligatis ne in caminum ignis mittendus turpiter extrudaris non verens, sine lacrymis audes saltem recumbere? Anathema audis recipienti, et flere impossibile est tibi? *Pecunia tua tecum sit in perditionem* (Act. viii, 20), apostolum audis Petrum Simoni mago dicentem, et ut a te perditio avertatur, non postulas precem [il est orem]? Ananiam et Saphiram pro sacrilegio a te quoque commisso conspicis expirare, et tibi flere nullatenus est possibile? Giezi conspicis lepram; et leprosam fletibus non deluis animam? Templum Dei in te et in aliis violasti, oblationem Patris tui Domino abstulisti: et in domo Ecclesiæ Dei fiducialiter agens, altari ejus sine lacrymis oblationes fidelium securus imponis? Deesse tibi conspicis lactucas agrestes, et agnum Dei comedere audes? azymam non habere, et de Pascha præsumero? Fermentum in te sentis malitiæ et nequitiae; et epulari in Domino audes te satem [f., saltem] vel credere? Habere adversum te multos multa non ignoras, et munera ante altare

(592) Construe: *Verum ut constat vigilantem videre, ita et constat referre sua, si negligit declinare interemptorem sui coram se positum.*

(593) Id est *compellit et me non desperare de te.*

(594) In ms. *quia corruptæ pro quæ.* Explica: *crevisse id est vidisse a cerno, quæ imminet, si, etc.*

(595) Hic locus luxatus valde, et forte etiam mendosus, dum Ecclesiam innuit a Ratherio amplificatam, et postea factiosis hominibus postulanti-
bus regia auctoritate dirutam, num de vera materiali

comportas? Interdici, quod facis temerarie, audis, et agere nequaquam dimittis? Sed quid? Si dimittis, de inobedientia judicaris; quia enim sortitus es quoquo modo ministerium, necessitas tibi incumbit illud explere, ne in judicium magis quam in ministerium illud videaris sortitus fuisse. Hoc igitur bivio interceptus quam desperabilis sis atque dolendus, consideres quæso sollicitus. Nisi vero tu idem confiteri anticipasses, vererer tamen, ne subdole quidquid Gregorius contra reprobos, simulatores, et arrogantes in Moralibus loquitur, absolute tibi convenire proferrem. Loquacitatem quippe tuæ considerans arrogantiae, Eliu quasi audio dicere: **290** *Plenus sum sermonibus, et coarctat me spiritus uteri mei, en ventus [l. venter] meus quasi mustum absque spiraculo, quod lagunculas novas dirumpit, loquar et respirabo paululum* (Job xxxiii, 18.) Sed multum vereri tam tu debueras, quam complices in hujusmodi tui, qui dum æmulari eloquentes contanditis vaniloquos, imitami magis philosophos et sequimini philopompos, notari in uno non vos perpendentes, cum dici auditis: *Stultus totum profert sensum suum* (Prov. xxix, 11), et ut adjiciam: *Sicut urbs patens et absque murorum obstaculo, sic qui non potest in loquendo cohibere spiritum suum* (Prov. xxv, 28). Ut dixi vero, vereri debueras, ne cum illo, imitari quem satagis, de te dici audires; [subaudi debueras] timere etiam, ne et illud de turbine neque per aliquod etiam sacrificium reconciliandis [subaudi audires]: *Quis est involvens sententias sermonibus imperitis?* (Job xxxviii, 2.) Quam vero infra eundem, quem sequeris, utique sis, comprehendere vales, cum te prophetiæ spiritum habere, ut illum habuisse, nullatenus vides, Si vero hujusmodi de propheta fit exprobratio; de compilatore et sycophanta, qui, ut scriptum est, *in similitudinem arioli et conjectoris æstimat quod ignorat* (Prov. xxiii, 7), quod dici valet vanissimo et, quod pejus, mendacissimo?

39. Ut vero agnoveris quam vilescat sapientibus vanitas ista hæc tua, considera cum illis pariter reprobatum Saul, prophetasse Caipham; redde memoriæ rationis verba asinam ex visione angeli accepisse, dæmonia, *Scimus, quis sis, Christus filius Dei* (Luc. iv, 34), dixisse, et nullius ob hoc te momenti, si loquacior sis cæteris, esse, poteris conjectare. Vir enim, *qui fluxum seminis patiebatur* (Levit. xv, 2), *immundus* juxta legem, non conspicuus (ut videri inhias) erit; sicut et de laboribus inquietissimæ inquietudinis tuæ, quibus erecto collo, superciliis elevatis (595) amplificatam Ecclesiam ecclesia intelligendus sit, vehementer ambigitus. Neque enim probabile est factionem hominum adversus Ratherium adeo desævisse, ut templum ab eo amplificatum demoliendum duxerint; et multo minus verisimile est, Ottonem regem in tantum sacrilegium auctoritatem et milites præstitisse. Hæc itaque allegorice verisimilius accipienda sunt de mystica seu viva Ecclesia Leodicensi, in qua ædificanda seu amplificanda dum laboraret; et ita res bene cederet, ut non exigua ipsi gloria post obitum

spatiolo minoratam, meritis dilatatam, structuræ A
 vilissimæ in comparatione millum licet enormitate,
 nulla vero religionis melioratione (concedat omniva-
 lens pejoratione non aliqua) Nabuchodonosoris tui
 more dicebas in intimis: *Nonne hæc est Babylon,*
quam ædificavi in robore dignitatis et fortitudinis
meæ? (Dan. iv, 27.) Vide igitur, quam universis vi-
 fuerit, quod tibi immaniter complacerebat, cum quos
 putaveras laudatores futuros post obitum, conglu-
 bati te vivente a maximo usque ad minimum in
 tantum exstitarunt vituperatores eorum, ut regia
 auctoritate militari manu depoposcerint sacrilega
 dirui, quæ tu ambiebas sacratissima laude omnium
 celebrari. Bene tibi fecerunt, bene tibi contigit, cine-
 rate (596) 291 et cacabate, qui cum nec saltem
 homo sis, rationis utique in pluribus expers, hono-
 rumque tuum non intelligens, comparatus jumentis
 insipientibus et illis non dissimilis factus (*Psal.*
xlviii, 13). Deo soli debitis laudibus te offerri adul-
 terina fraude, si daretur, ambibas. Hoc erat nimis
 quod flere nequibas, quia te scilicet aliquid
 esse hujusmodi deceptione putabas; sed deprehen-
 derunt, Deo gratias, dignus ut fueras, veraciter te;
 qui ad se vel ad cæteros talpæ in te et caprarum
 sunt lumine usi, scribimus indocti doctique poemata
 juxta (HORAT. l. II, ep. I, v, 147). Quam igitur que-
 rimoniam etiam sapientibus sæculi irroges vide, cum
 libros absque doctrinæ peritia præsumis componere,
 et, o quot bestias, dum te tanti pendis, attendis! Si
 cæcis homines attendentes, peccavi utique dixisses;
 si locum videres, tenebras non tanti putares. Dum
 enim te bestiis excellere, dum cæcis clarius atten-
 dis videre, quem, rogo, inde cordis tumorem socor-
 dissime vales concipere? quid magni enim, si stul-
 tus pecudem, seu videns cæcum præcellat? Cum
 vero conferre te vel sapienti alicui vel justo minime
 possis, unde, rogo, superbis? an quod stultissimis
 atque perditissimis non saltem æquaris? vide ne in
 his staltior atque perditior ab interno arbitro judi-
 cæris. Iisdem enim acutis sententiis, quibus hostem
 quasi prosternis. Eleazari exemplo te ipsum inter-
 ficis, dum in his, quæ recte de Deo forsitan sentis,
 tuam, non Dei gloriam quæris, gaudens quasi quæ-
 dam quia repererit manus tua, non potius, ut oport-
 uerat, lugens, quia non feceris ea; et osculatus
 quasi ore proprio manum procaciter tuam, non
 laudare etiam ipse quod facis, dum non etiam me-
 tuis, testimonio propriæ locutionis virtutem tibi
 tribuis operantis (*Job. xxxi, 27*). Verum hæc scelus
 maximum et negationem Altissimi assertionem *Job*
sanctissimi esse (Ibid., 28); dico, memineris, et ar-
 rogantium te unum ex præstantioribus non denega-

proventura esset, repente totam ejusmodi ædifica-
 tionem: factiosi homines a maximo usque ad mini-
 mum conglobati, militari manu et auctoritate regia
 diruendam curarunt, cum vi publica ipse episcopus
 ex ea sede pulsus fuit.

(596) Mendosa lectione erat in codice *cinerente*.
 Correximus *cinerate*, cum hæc eadem vox copulata
 cum sequenti *cacabate* usurpetur a Palladio. In apo-
 thegmatibus enim Patrum editis a Cotelario, cap. 4,

veris, dum præmissis fortioribus semper ad super-
 vacua verba relaberis. *Considera*, inquit, *opera Dei*
quod nemo possit corrigere, quem ille despexerit
(Eccle. vii, 14). Si enim quod tibi magis competeret,
 cogitasses, a scribendo tanta desisteres. Magis enim
 cum interno rugitu, recollecto in talibus qui spargi-
 tur animo utique, quod tamen non valere te video,
 orationi et fletibus ob talia, quæ scriptitas, deluenda
 fuerat instandum, quam hujusmodi vanitati studen-
 dum. Dum enim te in talibus persæpe æstimas lau-
 dari; magis, crede mihi, verso in contrarium voto
 vituperaris ac derideris. Legitur quondam vidisse
 quemdam infelicissimum, dum moreretur maxi-
 mum librum sibi a dæmonibus offerri, scriptum in-
 tus et foris; sed ut in hoc tibi alludam, non eriteis
 opus, alium tibi offerre, quam quem scripseras ipse,
 qui et interpretabuntur, noveris, quid in eis [f., in
 eo] affectaveris 292 quoque. De libro tuo te judico,
 ne tibi contingat audire, sed moneo, vide (597).
 Cum enim de cursu debito sæpissime, et etiam ut
 modo de missa, inquietudinis vitio resurgens, quod
 mentem canendo etiam conceperas, scribere vadis,
 ubi rogo est quod suprascripseras? hoc est: *Omnia*
vero quæ discipulos docuerit esse contraria, in suis
factis indicet non agenda. Dicendum quippe discipu-
 lis nemo ejusdem religionis quam ambibat sæpe, ni-
 hil operi Dei præponatur. Si nihil, inanis gloriæ
 qualiter pompa?

40. Quid vero laboro, cum nihil me proficere
 video? Restare unum solum modo cerno, alias despe-
 rare te nullatenus desino, et hoc suasu legis atten-
 tare præsumo, quam te prævaricasse, ut prætende-
 bas, cum dolueris, prævaricari omnino non desinis.
 Si exhibuit formenta, si medicamina Scripturarum
 divinarum, si hoc vel illud, et suam nihil viderit
 prævalere industriam, adhibeat, quod majus est,
 suam videlicet atque omnium pro eo orationem, ut
 Deus, qui omnia potest, operetur salutem circa in-
 firmum fratrem. Veniat igitur, flagitor, mater Cha-
 nanæa quondam, id est nisi fallor, a maledicto Cham
 ad benedictionem Christi conversa, cui merito dica-
 tur: *Magna est fides tua (Matth. xv, 28)*, pro qua et
 discipuli Domini eum interpellent. Sanctorum om-
 nium congregatio utique sancta clamet: *Miserere*
mei. Jesu filii David, filia mea male a dæmonio vexa-
tur (Ibid., 52), id est anima istius (de te autem dico)
 peccatoris ex me per baptismum genita, et doctrinæ
 meæ lacte nutrita, quæ scilicet male a dæmonio
 vexatur, cum etiam, quod est pessimum, obdura-
 tur; *miserere mei*, etsi dedignaris illi; meus est
 enim quasi defectus baptizati cujuscunque perditio,
 sicut profectus salvatio. Idem usque ad importuni-

ubi de dæmone, quem Moyses monachus expulerat,
 Græce habetur: "Ὁδὲ ἐξελθὼν ἐλεγεν ἐπιτύπῃ καλῶς σοὶ
 ἐποίησαν σποδοῦμε μέλας, hæc duo postrema verba
 in ms. Corbeiensi sic Palladius vertit, *cinerate cacaba-*
bate, uti idem Cotelarius monēt. Vide Glossarium
 Cangii V. *Cacabatus*, *Cineratus*, id est cinere infec-
 ctus, *cacabatus*, id est denigratus ut cacabus.

(597) Construe: *Sed moneo, vide, ne tibi contingat*
audire: De libro tuo te judico.

tatem repetat familiarum Christi precibus, impossibile quod mihi videtur, ab eo, cui nihil est impossibile, sui merito saltem vel clamore (meo atque tuo impetrari quia non valet) obtineat. Puna sane confessio quia liberat a morte, antique dictum, dum, ut non dubito, amplectaris et te fecisse quia gratuleris. *Qui maledicit patri vel matri, morte moriatur* (*Exod. xxi, 17*), rogo dictum memineris; et te patrem tuum heri *fellonem*, quod plus utique quam *fatue* est matrem tuam *putam* (598), quod *racha* immaniter superat, frequenter ad aliorum cumulum criminum quoque te recolas vocitasse; Adam vero et Evam dico, ut ratio utique reor non dedoeet, in cœlestem, quam peccato perdiderant, ereptione jam recuperatam Christi constitutos [*f.* emptione... restitutos], Deoque reconciliatos (etsi ibi nequeant) patriam. Versus de purificatione sanctæ Dei genitricis Mariæ nescio a quo luculentissime compositos commendatione tui, regi cuidam adolescens quod pro tuis indeque et perditos obtuleris: in quibus perpendere vales ~~293~~ resedisse multa, quæ contra tui propositum accusatori de præteritis habeas derelicta; cum ei satis futurum esse promittere valeam, si illa observet quæ deinceps facies, si talis modo ut es (599), ut timendum valde considero, quon abesse tamen Deus concedat, perdures, cum nec saltem in te completum, quod cantari frequenter audisti, confessus fueris, hoc est: *Ignis succensus est in furore meo, et ardebit usque ad inferni novissima* (*Deut. xxxii, 22*), etc. In uno quoque te immaniter falli considero, quia dicente veraciter Domino per Sapientiæ, qui utique est ipse mentiri nescius, librum: *Quem diligit Deus, corripit* (*Prov. iii, 12*); te illic pro innumerabilibus in hoc sæculo tua reris (600) culpa perpessus (falso ne tamen videas moneo) esse descriptum, et te quasi vindicta perlata reddis securum, non reolens quatuor esse genera percussioinum, quæ si non recordaris, ad Gregorium, dico, redieris; solos autem, ut de compendio loquar illius asserto, ab æternis temporalia flagella liberant, quos immutant. Nam licet ab exitu sis viarum, id est, tuorum defectibus vocatus moliminum; tamen quia sine veste es nuptiali, ne, *Amice, quomodo huc introisti* (*Matth. xxii, 12*), tibi dicatur, non nihil potes vereri. Tibi vero hic subjecta ne non disconvenient, dum ab iniquitate neque flagella compescunt, solerter, rogo, attende præmisso quod, procacitatem nisi præcipationis linguæ corrigas tuæ, vana tua, etiamsi esset aliqua, ista est confessionis religio attestante apostolo Jacobo (*Jac. i, 26*). Quod autem vanum est, remunerationis pondere careat, consequens pariter est. Ut dixi, cæternm videas te sug-

(598) Vox *putam*, quæ vocem *racha* immaniter superat, in malum et conviciosum sensum accipitur, ac meretricem significat, quæ nunc quoque Italice *puta* vocatur. Hinc vetus hujus Italicæ vocis origo notanda est, sicut etiam alterius *fellonem*, quæ Latine perfidum significat.

(599) Id est, si talis perdures, ut modo es, etc.

(600) Construe: *Reris* (moneo tamen ne falso vi-

gero, in talibus graviter et erubescas notari. *Si contuderis*, inquit, *stultum in pila, quasi ptisanas feriente desuper pilo, non auferetur ab eo stultitia ejus* (*Prov. xxvii, 22*): si contraque te tuique consimiles conquerentem ne transcursim legas, moneo, etiam ita prophetam: *Attrivisti eos, et renuerunt accipere disciplinam* (*Jer. v, 3*); eundem quoque inspiratorem et Dominum prophetarum: *Interfeci et perdidit populum istum, et tamen a viis suis non sunt reversi* (*Jer. xv, 7*). *Versa est mihi domus Israel in scoriām: omnes isti æs, et stannum, ferrum et plumbum in medio fornacis* (*Ezech. xxii, 18*): nullus scilicet [*subaudi* est] argentum et aurum per ignem tribulationis, ut te putas, purgatum. Rursumque contra te et de te specialissimo. *Multo labore sudatum est, et non exivit de ea rubigo ejus neque per ignem* (*Jer. xxiv, 12*). Itemque: *Frustra conflagavit constator, malitiæ eorum* (tuæ utique tuique sodalium) *non sunt consumptæ* (*Jer. vi, 29*).

41. Nisi vero te Flacci illo superius confutasses ~~294~~ dicentis versiculo, quam vilesceret ipsa tua a peccatis non a more virtutum, sed suppliciorum metu [*si qua tamen est, dicendum est*] conversio? Sed quia te exterioribus conspicio etiam in ista tua criminum tuorum descriptione adeo deditum sensibus, ut quod scis optime, nisi cum videas, recorderis; Spiritum te non habere Domini, moneo; conspexeris, si libertate carueris. *Ubi enim Spiritus Domini, ibi libertas* (*II Cor. iii, 17*). Servum ergo te nequam non filium, inimicum, non amicum cognoveris, si suppliciis ad quilibet agendum vel declinandum compelleris. Nam si pœnam non metueras, ut tui asserto ipsius agnovi, pejora etiam quam facias perpetrare. Bona vero etsi non in divinis, in Tullii saltem et cæterorum hujusmodi sententiis et ejusdem, quem noviter protulisti, pro semetipsis didicisse potueras diligenda. et non pœnis cogentibus exsequenda. *Erubescere, Sidon. ait vero*, memineris, *mare* (*Isai. xxiii, 4*). Certum est vero, quia coram Deo innocentia amittitur corporis, in cujus conspectu motibus delinquitur cordis. *Manus*, inquit, *in manu*, si nihil agenda [*f.* agendo] etiam subaudis teneatur, *non erit innocens malus* (*Prov. xi, 21*). Repugnat etiam Deo pro posse, qui vellet tormenta ab eo creata non fuisse, ut sibi liceret impune peccare. In eo sane quod te flere peccata tua non posse, et dictis tuis et intuitu meo percepi; non perpendere te satis intueor, quare prohibita sint (601), ut ratiocinatur propheta, stillæ a te lacrymarum (*Jer. iii, 3*) utique, jam sero scilicet saltem peccata quæ diluerent tua, semenque verbi in te facerent (ipsa quæ tibi inesse videtur ariditate compluta, atque made-

deas) te illic descriptum esse pro innumerabilibus perpessus in hoc sæculo culpa tua.

(601) Textus prophetæ Jeremiæ iii, 3, hic est: *Quamobrem prohibita sunt stillæ pluviarum, et scrolinus imber non juit. Construe vero: Quare prohibita sint (ut propheta ratiocinatur) stillæ lacrymarum utique a te, quæ jam saltem, sero scilicet, diluerent peccata tua, et compluta ipsa ariditate, quæ videtur*

facta duritie cordis tui) utique crescere a Domino A fructificandum, et cœli horreo, oriminositas et inconvertibilitas tua interdicere nisi miserrime, recondendum. Quid enim censes de culpa, quam de isto solum probro contraxisti, cujus nunc pro anima vigilas, ut moris est, a fratribus fieri audiens, præcipitanter tuatim (602) dixisti, non pro eo se oraturum, quia scires eum in inferno esse, pro eo scilicet, quod cum jam diutino monachum se fieri velle adeo promiserit, ut etiam stipendium cœnobii introitum dato, acquisierit (603), ex quo tibi quoque una libra provenit; dilatione corvina miserrime facta in clericatus habitu infelix, ut tibi videtur, obierit. Cujus enim culpa post ipsum magis est ipsius (si est tamen perditus) perditio, quam tua omniumque fratrum, qui receptis, quæ ipsius erant, de illo non curastis, sed cum diabolo dimisistis. Vos enim incessanter debuistis eum monere, 295 ut, quod voverat, Deo reddere festinaret, antequam hoc ei, quod modo novit [subaudi contigisse] contingeret. Et quia non fecistis, interrogate prophetam, ipso in peccato suo mortuo, de cujus manu sanguinem ipsius Deus debeat requirere (Ezech. III, 18), cum etiamsi datum esset, ut faceret, sententia illa vos Domini in hoc ita constringeret: *Væ vobis Pharisæi hypocritæ, quia circuitis mare et aridam, et facitis unum proselytum, et cum fuerit factus, facitis eum filium gehennæ duplo quam vos (Matth. XXIII, 15).* Miserrimo igitur misereor, quia tua non potes delere peccata, qui plangere debueras, dum etiam compelleris, aliena. Et quanto minus te flere non sufficis, tanto magis a bonis omnibus te flendum (604), perpenso etiam colapho, quod hodie dedisti ad te proclamanti rustico, decernens quantum absis his, de quibus Jacobus apostolus dicit: *Si quis se putat religiosum esse, non refrenans linguam suam, sed seducens cor suum, scilicet cogitando quod religiosus sit, hujus vana est religio (Jac. I, 26),* noveris, dum tu nedum linguam, manus saltem non vales miserimus refrenare.

42. Falsa cæterum spe decipi te quoque in verbis hujusmodi video Domini: *Peccasti, quiesce, nolo mortem peccatoris (Eccli. XXI, 1).* Et: *Quacunque hora peccator conversus fuerit, salvus erit (Ezech. XXXII, 12).* Et: *Convertimini ad me, et ego revertar ad vos (Zach. I, 3).* Et illud de Evangelio: *Gaudium est in cœlo super uno peccatore, quam super nonaginta novem justos (Luc. xv, 7):* et his similibus multis per campos divinatorum sparsis librorum; quæ om-

in esse tibi, atque madefacta duritie cordis tui) facerent crescere in te semen verbi utique fructificandum a Domino, et recondendum horreo cœli, nisi miserrime criminositas et inconvertibilitas tua interdiceret. (602) Tuatim, id est more tuo, uti apud Plautum, amph. 2, 1, 4, ecce rem jam tuatim facis.

(603) Legebatur stipendium cœnobii introitu dato acquisierit. Correctionem sensus suasit; neque enim ille, qui monachum se induturum promiserat, acquisivit stipendium dato introitu cœnobii; sed cœnobii introitum acquisivit stipendio nato, ex quo una libra Ratherio abbati provenit. Aptior esse syntaxis, cœnobii introitum stipendio dato acquisierit. Cum

nia, cum ut clementissime ita sint et veracissime prolata male intelligentis vitiat negligentia, aut premissa scilicet, aut subsequencia minus æquo perpendens. E quibus ut uno cætera comprehendam, gaudium esse in cœlo promittit super uno peccatore, quam super nonaginta novem justos; sed si gaudes ideo dictum, quia te peccatorem attendis, audi super quo peccatore gaudium ipsum esse dicat in cœlo; et tu peccator esse talis, saltem quia justus esse non vales, satage, de quo dicitur ipso, *pœnitentiam, inquit, agente (Ibid.)* Quod usque? Non tibi dico, quia hic dictum non audio. Cum vero in lege de mundatis per diversa sacrificia calpis, *immundus erit usque ad vesperam (Levit. xv, 41),* audio dici; unumquodque peccatum etiam dimissum usque ad horam lugendum extremam mihi, fateor, videri. *Peccasti, ait, quiesce (Eccli. XXI, 1).* Dimisisti unum peccatum, quiesce ne facias idem, aut simile, aut forsitan pejus. Pejus autem est, si quod fecisti, non plangas; peccare quippe non cessas, si 296 non pœniteas. Neque enim delesti, quod scripsisti, etiamsi scribere desiisti; contumeliis nec alicui illatis, quia tacuisti cas (605), ideo emendasti. Planxisti forsitan ad tempus aliquod crimen, cor contrivisti. Si vero crimen non deseruisti vel pœnituisti; cor quia non etiam humiliasti, a Deo te spretum potes neque inconvenienter et non sine auctoritate vereri. Qua vero fronte inter nonaginta novem justos te audes, etiamsi invenirentur, ascribere, ut utique majora tibi quam illis non eogites expedire, qui et justus debueras, ut ipsi, manere? Quia vero non fecisti, pœnitentiam debeas [f., debes] agere, et gaudium saltem aliquod, id est, secundum pœnitentiæ modum in cœlo angelis facias [f., facies]. Quod in te tamen cum Dei gratia esse, considerata arbitrii libertate, vales perpendere. Qua vero mente tu culpas flere negligas post baptismum admissas, quando summus pastor quosdam malorum suorum consideratione territos admonere, ut baptizarentur, gestiens, præmisit dicens: *Pœnitentiam agite (Act. II, 38);* cum non dubitaret, sacramento baptismatis omnia peccata, etiamsi nulla præcessisset pœnitentia, mundari valere. Talia vero tibi inculcans, quibus etiam ferrum emolliri loquar, ut ita potuerat, te compungi ad fletum quia non cerno, tibi dictum suspicari non desino; *Plaga inimici percussit te (Jer. XXX, 14).* Attamen ne sævo venenum adjicere videar gladio, id est duritiæ tui cordis desperationem ingerere, curo te Deo, jam nunc confutandi termino facto,

vero syntaxis Ratherii peculiaris sit, nihil in colloca-tione verborum immutare voluimus. *Stipendium* speciem dotis significat, quam monasteria ingredienti-es offerebant; unde cum pueri monasteriis tradebantur Deo perpetuum servituri, *oblationis* nomine aliquid datum fuisse antiquæ formulæ expriment. Vide tom. IX Collect. vet. Script. Martene et Durand, pag. 159.

(604) Voces *te flendum* reguntur a verbo *noveris*, quod postea subjectum inveniet.

(605) Videlicet, *nec contumeliis alicui illatis ideo eas emendasti, quia tacuisti.*

ineffabiliter atque incredibiliter forte, curandum relinquere. Faciat omnipotentissima ipsius, flagito, misericordia et gratuita clementia, quod facere nullus, ut cerno, valet conatus, atque instantia. De Eucharistia sane haud temere a te percipienda, quia me moveri considerans, ultra posse quoque supra garristi, evomere gestiens quod nondum vanissime biberas (606), scelus hoc maximum nequaquam perpendens miserimo fore exemplo Jeremiae atque

(606) Construe : *De Eucharistia sane haud temere a te percipienda, quia considerans me moveri, supra quoque garristi ultra posse, gestiens evomere quod nondum vanissime biberas* (quod scilicet Ratherius de Eucharistia non indigne sumenda antea dixit, veluti exiguum et garrulum, ac tanta re minus dignum innuitur), *dequaquam perpendens scelus hoc fore maximum exemplo miserimo Jeremiae atque Psalmographi, quia contra propositum necessitate quadam inevitabili compellor intimare tibi, quod post didici, et demonstrare quam longe minora quibusdam aliis senseris de ea; permittite, quaeso, absque invidia insinuari tibi capitulatim quaedam excerpta ex opusculis cujusdam*

Psalmographi, quia contra propositam necessitate quadam inevitabili compellor tibi, quod post didici, intimare, et quam longe minora quibusdam aliis de ea senseris demonstrare, capitulatim quaedam excerpta ex opusculis (607) super hoc cujusdam Paschasii Radberti absque invidia tibi, quaeso, insinuari permittite, vicem enim tibi et in hoc debeo; senties forte quantum in isto etiam importunitas tibi contulerit mea.

Paschasii Radberti super hoc. Hæc, quibus Ratherius ea, quæ de Eucharistia ipse superior disseruit, veluti contemnens, iisdem præfert opus Paschasii Radberti, quanti hoc opus fecerit, patefaciant.

(607) Quaedam excerpta ex opusculis Paschasii Radberti, quæ huic Confessioni subjicienda traduntur, non quaedam ex uno ipsius opere excerpta, sed ipsum ejusdem Paschasii opus videntur innere inscriptum *De corpore et sanguine Domini*, quod quidem in hoc eodem Lobliensi codice integrum, sed Ratherii nomine perperam prænotatum legitur. Confer quæ in præfatione generali monuimus § 2, num. 24.

207 ADMONITIO IN EXHORTATIONEM ET PRECES SEQUENTES.

In fine præcedentis operis auctor se eidem subjecturum affirmavit quaedam excerpta ex opusculis super hoc (id est de sacra eucharistia) cujusdam Paschasii Radberti, nimirum ex ipsius opere *De corpore et sanguine Domini*. In codice quidem Lobliensi hoc idem Radberti opus *Confessionis* Ratherianæ, quam præmisimus, immediate subjicitur: quod etsi integrum, ita tamen Ratherius vocasse videtur *excerptum*, quemadmodum excerpti pariter nomine donavit suam *Confessionem*, licet hæc non partem, sed totum opusculum contineat, uti notatione prima coniecimus. Porro Paschasiano operi in eodem Lobliensi exemplo subduntur nonnulla, quæ cum in omnibus aliis ejusdem operis manuscriptis codicibus desint, Paschasio Radberto tribui non possunt. Cum vero idem opus Ratherius ipse quæ *Confessionis* subdidit *capitulatim*, ut ait, id est, a se fortassis distinctum in capita 99 (in hoc enim uno codice tot capita cum suis titulis inveniuntur): quæ autem post ultimum caput adduntur, Ratherii stylum, sententias quasdam ipsi familiares, peculiaremque ipsius syntaxim valde implexam atque difficilem alicubi præferant; ab eodem Ratherio lucubrata videri possunt: ac propterea hic appendenda putavimus. Sub idem *Confessionis* tempus scripta credimus, cum auctor Paschasii opus *Confessionis* subjecit; unde hic quoque, ut et in dialogo *Confessionis*, suum *senium* commemorat; seque præpositum aliis indicat: quæ pariter non minima ejusdem auctoris indicia sunt. Hoc additamentum sumpsimus ex Patribus Martene et Durando, qui ipsum ex Lobliensi codice Paschasiano operi subjecerunt. Apographum vero ejusdem codicis aliquot emendationes suppeditavit.

208 EXHORTATIO ET PRECES

A RATHERIO

UT VIDETUR

Lucubrata et subjecta operi (608) Paschasii Radberti de corpore et sanguine Domini.

Quid (606) tibi sit lex, o charissime, adhuc legisti et perlegisti. Quid, quaeso, deliberaveris, jam pande,

(608) Hunc titulum, quem codex ignorat, perspicuitatis gratia præfiximus.

(609) Cum in fine *Dialogi confessionalis* confessarius Ratherium alloquens, legendum subjecerit opus Paschasii Radberti *De corpore et sanguine Domini*; post descriptum hoc opus, qui in codice quidem

Obsurdueris, an obmutueris, monstra. Utrumque video. Stupere te tantum dum considero, et quod

Lobliensi eidem dialogo subjicitur, idem confessorius in eandem allocutionis rationem sermonem ad Ratherium convertens, hanc exhortationem affecit; ex qua ipsum Ratherium esse tum *Dialogi confessionalis*, tum hujus exhortationis auctorem confirmatur. Mox adhuc emendavimus ex apographo

in propheta de talibus legitur, non nihil vereor (Mich. vii, 46). Moneo tamen, si nihil aliud invenis, quod facias : Dei te, perdita omnimodis aliunde fiducia, totum dedas clementiæ, et non, ut (610) prius, ignavæ prorsus desidiæ ; sed elaborationem continua, abrenuntiatis animo his saltem, quæ Apostolo auctore mortalia non ambigis crimina fore. Et quia non sufficit : *Declina*, dicit, *a malo, et fac bonum* (I Cor. vi.); si non vales (scio enim quod non vales) secundum modum culparum agere pœnitentiam; desunt enim tempus, ætas, sanitas corporis, alacritas mentis, facultas expletionis; si non vales (611), fac quantulumcunque, et hanc continuam. Licita se se ingerunt aliquoties; memento illicita te sæpius usurpasse. Mendica alicunde (612) copiam, aut vim extorque lactuocarum agrestium, eoque azymam, fermentum malitiæ abjice, renes accinge, baculum regiminis manu adhibe rationis, festina per desiderium, quo æquis aspirare per meritum. Reconciliare quibusdam satisfactioe universis affectu, immolans, dehinc tanto formidolosius, quanto petulantius; (613) extorquere animo, ut fuerat consultius, quia non vales, cessationem; hanc promitte; si datur, cum lacrymis; si non, cum singultu interno. Detur de tuo aliquid pro necessitate, interjaciens orationis piissimi Redemptoris legationem auditui (614). Quis enim scit, si convertatur, et ignoscat, et avertatur ab ira furoris, et non pereas æternaliter? Perietis quidem criminaliter.

PRECES.

Ecce ego, Domine, ecce ego, qui dignus non fueram miser et infelix ingredi atria ecclesiæ tuæ, nec per limina sancta intrare domum tuam. accedo ad ministrandum sanctis altaribus tuis, et asto reus et peccator ante conspectum divinæ majestatis tuæ, sine ullo ornatu boni operis, et sine ullo fructu digno pœnitentiæ, et sine ulla vel sola cogitatione munda. Indignus enim et sceleratissimus sum nimis; sed de tua ineffabili pietate et

codicis Lobienensis. In edit. Martene et Durand ad hæc, mendose. Hæc autem editio intra uncas addit quæ ante legisti; nec tamen ad sanandum locum videtur sufficere. Si vero initio pro *Quid corrigas Quæ*, sensus satis æquus redibit; cum enim in postremis præmissi Paschasiani operis capitibus lex de esu agni paschalis exposita fuerit, ut modus indicaretur sumendi corporis et sanguinis Domini, hæc prima exhortationis verba sic construenda et explicanda videntur. *Legisti adhuc et perlegisti, o charissime* (in opere Paschasii jam præmisso) *quæ lex tibi sit servanda, ut sacram eucharistiam recte percipias.*

(610) Addidimus ut ex nostro apographo.

(614) Repetitionem vocum si non vales idem apographum exhibuit.

(612) Ita melius ex eodem ms. quam in edit., aliunde.

(613) Construe: quia non vales, ut fuerat consultus; extorquere animo cessationem (scilicet a sacrificando); hanc promitte cum lacrymis. si datur; si non, cum singultu interno. Laudatum apographum suggestit verba hanc promitte, cum in edit.

A misericordia, et de meritis sanctorum tuorum confisus, licet tremens et pavidus, præsumo accedere ad offerenda sancto nomini tuo sacrificia. Et ideo, Domine creator piissime, Redemptor clementissime, qui omnem animam consistentem et pœnitentem magis vis emendare quam perdere, et qui non pro justis, sed pro peccatoribus incarnari voluisti, et latroni in cruce pendenti ac tuam majestatem consistenti non solum pepercisti, sed etiam paradysum tecum intrare promisisti, me miserum et peccatorem consistentem, et desidioso licet pœnitentem peccata mea, a tua ne repellas pietate et misericordia; nec frustra accipias fidem, spem, ac fiduciam, quam in tua inestimabili clementia habeo: sed sicut omnibus criminosis et peccatoribus in te credentibus, ac de tua misericordia confidentibus pepercisti; ita mihi misero ad te fugienti [f. confugienti], et post peccata ac scelera mea multa diabolo renuntianti, atque ad te revertenti parcere et indulgere, atque ad celebrandum inunctum officium paternæ pietate dignum me facere et suscipere digneris. Et licet importunius, quam competeret, me ingeram, siquidem interdictum mihi tam veteris, quam novæ legis censura ignorare non valeo; cum et exterminatores impiorum atque custodes sacrorum altarium tuorum angelos, vasa interfectionis in manibus gestantes, sacris oraculis tuis non incredulus sciam omnino præsentem (*Ezech. ix, 4*); capta tamen (615) jam olim præsumptionis quadam de tua vera misericordia fiducia, quia scilicet usque C etiam ad istud, quo inveteratus dierum malorum perveni te semper irritans, senium, me ultores illi [*subaudi* angeli] tuarum, Domine, injuriarum, non, ut dignum fuerat, interfecerunt, scientes forsitan, quia benignitas tua ad pœnitentiam me, thesaurizantem licet iram in die iræ et revelationis justiciæ tui, patientissime expectaret, habentibus etiam adversum me multis mala fratribus; quis, Domine, asto, verum suspectus et tremens, ne subito utique, te in corpore et san-

deisset hanc, et haberetur præmitte.

(614) Idem apographum, intus jaciens orationi piissimo Redemptoris legatione auditui. Construendum videtur: *interjaciens legationem orationis auditui piissimi Redemptoris*; legationis enim nomen Ratherius precibus frequenter accommodat. Vide loca in indice designata V. Oratio.

(615) Construe: *capta tamen quadam fiducia jam olim præsumptionis de tua vera misericordia, quia scilicet illi (angeli) ultores injuriarum tuarum, Domine, non interfecerunt me, ut dignum fuerat, usque ad istud senium, quo inveteratus dierum malorum perveni, semper irritans te; non interfecerunt, inquam, me, scientes forsitan, quia benignitas tua patientissime expectaret me, licet thesaurizantem iram in die iræ et revelationis justiciæ tui, multis etiam fratribus habentibus mala adversum me; quia, Domine, asto, verum suspectus et tremens, ne subito utique feriar, ut justum est, præsentem te in corpore et sanguine tuo; cum nusquam desis per divinitatem; parce tamen, etc.* Hæc tam proluxa ac difficilis syntaxis Ratheriauum stylum exhibet.

guine tuo, cum nusquam per divinitatem desis, præsentem, ut justum est, feriar [al., ferias] : parce tamen, adhuc præsumens deprecor, piissime, parce; differ ictum, suspende vindictam, et non aspiciens ad iniquitates, scelera, et delicta juventutis meæ, et, ut pejus, fateor, etiam senectutis; sed ad misericordias et miserationes tuas multas, quibus generi humano semper misereri consuevisti, suscipe preces et hostias, quas pro peccatis meis, et pro peccatis fidelium tuorum tam vivorum, quam mortuorum majestati tuæ offerre præsumo. Recordare, quod caro sumus ex fragili materia conditi (Job. xv, 15), Etiam cæli non sunt mundi in conspectu tuo (Job. iv, 48), et angeli tui reprobi inventi sunt coram te: quanto magis homines terreni, indigni, et immundi? Non enim possumus esse mundi, nisi a tua pietate et misericordia quotidie corde et corpore mereamur mundari. Quapropter tu, Domine, tu, qui intentionem et devotionem torpentem, miseram, ac pollutam ad sacrosanctum altaris tui mysterium accipiendum (616) excitare (voluisti), meque indignum et peccatorem ad tibi ministrandum permisisti, impudenter licet, accedere; contine adhuc misericors quam mereor iram, exhibe gratuitam clementiam, et concede propitius, ut celebratio hujus sacri mysterii, ad quod tepidus et pavidus accedo, non ad iudicium et ad condemnationem, sed ad remissionem peccatorum et ad salutem mihi proveniat sempiternam.

ITEM.

Ita, Domine, immensi criminis rei conscientia teste confundimur, ut ad officium tuum neque securi possimus venire, nec liberi. Quis enim pensans peccatum suum, non se a facie tua vellet abscondere, si liceret tantæ majestatis oculos declinare, si aut evasurus lateret, aut occultatus evaderet? Aut quis non magis videre te cuperet, si non, quod eum peccantem prospicis, plus timeret? Ergo quia tu ubique nos invenis, ad te confugimus, quem fugere nunquam valemus. Restat miseris non latebras intervenire [f., invenire], sed lacrymas. Foveat indulgentia, quos terret offensa. Minatur potentia, sed misericordia consoletur. Ex te est qui liberet (617), per te est qui excuset. Parce omnipotens Pater, et quos aspicias humiles per reatum, erectos munerare (618) digneris in præmium; et quos intelligis per confessionem miseros, non facias in examinatione confusos.

ITEM ALIA.

Dimitte, Deus, quidquid per intemperantiam (619) mordacis linguæ incauti [al. incaute] oris nostri incre-

(616) Vocem accipiendum, quæ in edit. deerat, ex apographo supplavimus.

(617) Ita ex nostro apographo Lobien. Male in vulg., libet.

(618) Sic melius in eodem apographo, quam in edit., numerare.

(619) His verbis Ratherius acrioris increpationis vitium, quo ferventius subditorum crimina insectari ac perstringere solebat, videtur respicere.

(620) Cum hæc scripsit post *Dialogum confessio-*

patio momordit in subditos. Quidquid minus de boni perfectione diximus, parce; quidquid incongruum, vel minus temperate protulimus, tu ignosce. Non incautum præsumptio puniat; sed agnoscentem me iniquitates meas pietas tuæ miserationis absolvat. Et quia non mihi alibi est fiducia nisi in misericordia tua; tu et os meum præconio veritatis perarma, et opus pleniori ubertate sanctifica, ut et dignum me salves, et (620) commissum mihi gregem pro tua pietate justifies. Quidquid in illis vitiatum respicis, sana; quidquid in me vitiosum inspicias, cura. Si quam vitio tepiditatis meæ vel incuria contraxerunt, vel contrahunt labem, omitte [t. dimitte]. Si quo etiam me ignorante vel cognito deciderunt [al. deciderint] in crimine, atque si exempli mei offendiculo provenerunt [al., provenerint] in culpam, ignosce, et pro culpis talibus misero mihi ultionis non restituas vicem. His tamen, quibus increpationis visus sum adhibere iudicium, et increpationis ipsa eis proficiat ad salutem, et oratio hæc interpellans, commisso eos revocet ab errore, ut non perferant tartareos cruciatus: quibus utpote mortales [al. mortalibus] pœnitentiæ indiximus leges, quo utrorumque incommodis parcens, et illorum iniquitatibus tribuas veniam, et meam abluas contractam de regendi incommoditate offensam (621). Præbe, Deus, aurem sacrificiis nostris, me mihi que commissos tuis ascribe in paginis, quo cum grege mihi credito et a cuncto eluar crimine, et ad te merear pervenire in pace. Peccatum redde, Deus, nostrorum cordium habitaculum: expulsione carnalium vitiorum; et qui in subditis conor jam summam exercere [f. exerere] virtutum, peccatis mentium corporumque incommodis, pacificus merear, te judicante, coronari cum angelis. Fac ergo, quæsumus, nos pie, Deus aspicientes (622), in conspectu tuo flammescens tuæ gratiæ dono, ut zelus tuæ domus nos comedat, atque ita per vigorem sancti spiritus regentes subditos temperemus, ut et disciplinis nostri regiminis obtineant lucrum, et illorum duritia frangatur, ac vita sanctificetur (623). Suscipe, Domine, votorum nostrorum libamina, ut per hæc, quidquid in subditos correctionis verbo vel merito impertimur, non ad discordiam nostri, sed ad perpetuum dulcedinis gaudium nobis et illis profecisse lætamur. Absolve nos, Deus, et alicui et nostro delicto, ut in utroque spiritualis gratiæ efficientiam capientes (624), fiducialius tuo nomini supplicemus. Per Dominum.

ITEM.

Impellit ministrandi officium hostia salutaris po-

nam Ratherius, monachis præerat cuidam abbatii præfectus, quæ pertinebat ad monasterium Lobien. ut ex eodem dialogo in vita probavimus.

(621) Vulg., contractandæ regendi incommoditatis offensam. Apographi lectionem prætulimus.

(622) Ita idem apographum. In edit., minus bene: quod nos Deus aspicientes, et mox ibidem omittitur ut ante zelus.

(623) Editi perperam fructificetur.

(624) Edit., cupientes.

puli pro delicto. Terret conscientia indebiti sacerdotii pro reatu. Si a me, omnium sacerdotum peripsema, sacrificium offeratur; pollutæ conscientiæ crimen augetur. Si tantæ majestati, universæ carnis iudici, non offertur; negligentæ reatus ascribitur. Inter hæc tuæ, Omnipotens, libramen pietatis imploro, cujus ultionis diem accusante conscientia pertimesco, ut non indignum, quæso, misericordia tua iudices, quem a tempore pœnitentiæ non excludis. Suspende securim, donec cultor vineæ admoveat cophinum stercoris infructuosæ arboris ad radicem. Parce mihi, Domine clementissime, pœnitenti, qui David post lapsum clementer ad veniam revocasti; qui Petri misericors amare flentis lacrymas respexisti: qui latronem in crucis patibulo tanti facinoris reum divina gratia illustrasti, cui mox obtinuit

A confessio perspicue Dei Filium cernere, fides præmium, pœna veniam, lamenta gaudia sempiterna, dum confessor in cruce, possessor exstitit paradisi post crucem. Sed quia verba veniæ tuæ pietatis indigent, quæ indignis sacerdotii opera non commendant; saltem astantium vota suscipe, ut et mihi suis apud te precibus veniam, et eorum meritis sacrificia nostrorum vulnerum salubriter nobis conferant medicinam, ut quia, Omnipotens, pro omnibus factus es hostia pro peccatis, adsis nobis sanctificatio (625) in sacrificio pro delictis, Christe Salvator mundi, qui cum Patre et Spiritu sancto vivis et regnas Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

Qui scripsit, vivat in pace; et qui legit, lætetur in perpetuum (626).

(625) Ita apographus Lob. Vulgati *saerificatio*.
(626) Hanc clausulam (quæ utrum Ratherii sit,

nec ne, affirmare non audeo) præfert apographum Lobiense.

ADMONITIO IN INVECTIVAM SEQUEMTEM.

I. P. Rernardus Pez in dissertatione Isagogica præmissa tom. I anecdotorum sermonem faciens de quodam codice capituli Frisingensis, in quo nonnulla Ratherii opuscula continentur, subjectam *Invectivam* et relationem de translatione seu asportatione corporis S. Metronis in commemorat, ut in duo opuscula seceret. quorum primo tribuit titulum: *Invectiva satis in quosdam, ac lugubris relatio Batherii cujusdam ex Laubiense Veronensis, ex monacho exsul, ex exsule præsul, infelicissimi Attali ritu facti, infecti, resecti, defecti iterum, quo solus factor, infector, resector, defector novit omine facti, infecti, resecti*: alteri vero quasi alium titulum hunc: *De translatione corporis sancti cujusdam Metronis, cujus depositio celebratur Idibus Maii mensis octavis*, etc. Solius vero primi, uti vocat, opusculi initium recitat his verbis conceptum: *Ut sacratissimus, antiquissimus ac veracissimus ævi prioris narrat chronographus*, etc. Hoc porro opusculum, seu potius hujus opusculi fragmentum ex manuscripto capituli Veronensis nunc signato num. 65, ita edidit Bartholomæus Campagnola Archipresbyter S. Cæcilie in fine antiqui *libri juris civilis urbis Veronæ*, pag. 231, ut opusculum inscriptum *Invectiva* ea quoque complectatur, quæ agunt de translatione corporis S. Metronis, nulla duorum opusculorum distinctione seu nota interposita; ex quo unum opusculum esse perspicitur, quod P. Bernardo Pex duplex visum est. Dum autem membranæ, ex quibus idem fragmentum a Campagnola erutum fuit, essent corrosæ, et alicubi mutilæ; præter quasdam lacunas identidem occurrentes, ac in editione punctis distinctas, finis desideratur. Marchio Joannes Jacobus de Dionysiis cathedralis Ecclesiæ Veronensis canonicus in evolvendis antiquis chartis versatissimus, diligentiori cura eundem codicem relegens, aliquas voces emendatas, nonnullas etiam lacunas suppletas nobis perhumaniter communicavit, ipsum quoque codicem ostendit, in quo cum aliquot voces ipsius Ratherii manu mutatas, et prioribus deletis superpositas viderimus, hoc primum esse opusculi exemplum, sed membranarum defectu mutilum, nihil ambigendum putavimus.

II. Sperabamus aliquid certius et integrius eliciendum ex ms. libro Frisingensi, quem viderat P. Pez. Neque spes nos fefellit, opem ferente comite Joanne Baptista de Veritate patricio Veronensi nobilissimo, qui in Serenissima Bavarica familia aula multis nominibus distinguitur. Is cum illustrissimo Francisco Werdenstein Tenariensi episcopo, et Frisingensis episcopatus suffraganeo agit, ut e ms. exemplo capituli cathedralis Frisingensis integrum opusculum exscribendum curaret. Plurimum diligentia in transmissio apographo deprehendimus, ob quam utrique plurimum nos debere fatemur. Uno titulo, qui a P. Pez divisus fuerat in duos, operi præfixo, unum, non duo opuscula esse exinde plenius confirmatum est, cum *Invectiva* in eos sit, qui de asportata S. Metronis corpore conquerebantur. Integrum est opus, in quo nihil hiulcum, nihil mutilum. Hoc autem cum fragmento antea vulgato conferentes, quiddam peculiare, nec leve detextimus, alia nimirum non leviter mutata, alia hic illic addita, adeo ut Veronensis codex primas Ratherii curas Frisingensis vero postremam manum exhibeat, ipsiusque auctoris studium in suis operibus primo lucubrandis, dein vero emendandis et augendis manifestet. Hæc inter primas et secundas curas distinctio ut explore dignoscatur, integrum primo opusculum, quale in Frisingensi exemplo describitur, profereamus in lucem; dein subijciemus illud ejusdem opusculi fragmentum, uti e Veronensi manuscripto editum fuit, suppletis in eo ac emendatis iis locis, quæ laudati canonici diligentia referenda erunt.

III. Ad tempus constituendum conferunt illa n. 3, quibus furtum corporis S. Metronis evenisse traditur nuper, hoc est tempore, quo... Otto imperator Augustus Italiani feliciter intravit triumphaturus. Otto bis Italiani triumphaturus intravit, primum anno 951, quo Berengarium secundum ita edomuit, ut, licet anno sequenti regnum ei restituerit, ipsum tamen certis præfinitis conditionibus sibi veluti vassallum subesse coegerit; secundo anno 961, quo eundem Berengarium præstitutos terminos transgressum 299-300 acrius impetivit, ac tandem plane devicit. Num priori, an alteri ingressum furtum corporis S. Metronis ascribendum sit, dubitari potest. Imperatoris Augusti titulus, quo Ottonem Ratherius donat, secundo tantum ingressum convenit; cum imperator Augustus fuerit nuncupatus die 2 Februarii anni 962. Etsi vero hic titulus idcirco usurari potuit a Ratherio, quod ille imperator esset, dum hoc opusculum scripsit, licet furti tempore nondum eo titulo gauderet; cum tamen ipsum furtum Ratherio Veronensi sed

jam restituto contigisse ex ipso opusculo colligi probabilius credamus; restitutus autem ille fuerit non post primum Ottonis ingressum in Italiam, sed post secundum, ut in Vita ostendimus; illud furtum non primo, sed secundo Ottonis ingressui assignandum nihil ambigimus. Verba quidem numeri tertii, *culpa illius, qui tunc inibi indignissime præfuisse* affirmaverit. Hic autem Veronensem sedem obtinebat jam inde ab anno 951, cum Otto in Italiam primo ingressus est. Verum cum Ratherius se quoque indignissimum alibi appellat, tum vero ea verba ad Ratherium eidem sedi restitutum pertinere, totumque factum ad tempora, quibus ipse Veronæ præerat, referendum arbitramur. Cum enim hæc *Invectiva* eo spectet, ut episcopum, contra quem nonnulli ejus furti eodem præsentis patrati causa obloquebantur, defendat, vel excuset; sui potius causam agere videtur quam Milonis, quem uti invasorem et competitorem suum, non defendere, sed accusare consuevit. Nunquam certe hunc episcopum appellare voluit; unde in secundo decreto de Clericis ab eodem invasore ordinatis ait: *Invasorem officii mei non ausus dicere præsulem, ne me propria ipse voce condemnem.* Hoc autem in opusculo eum, quem defendit et præsulem et episcopum vocat. *Consenserit*, inquit num. 4, *sane, ut criminari contendis, altiori forte consilio.... tuus episcopus.* Et post pauca num. 5: *Cum quidam præsulem.... tuum interrogasset.* Adde tandem num. 43, ubi hoc furtum suæ quoque culpæ aliquatenus tribuens, se jam episcopatum tenente accidisse exploreat significat. *Contigerit hoc tibi sane nostra (quod nobis non convenit diffiteri) culpa atque neglecto.* Igitur hoc furtum ad Ratherii tempus pertinere dicendum est, cum scilicet is post alterum Ottonis ingressum in Italiam Milone excluso suæ sedi restitutus fuisset. Post primum enim illius ingressum, etsi studuit restitui, non tamen potuit. Hæc porro asportatio quæ contigit *sextis exeunte Jano Kalendis*: ex verbis *Jano exeunte diei 27 Januarii* assignanda est. Cum vero hoc furtum *nuper* per actum dicatur tempore quo Otto Italiam feliciter intraverat triumphaturus (Vide Vit. auct., § 13, n. 79); primo Januario post secundum Ottonis ingressum procul dubio ascribendum est, id est Januario anni 962; ante finem siquidem anni præcedentis Otto Italiam secundo ingressus est. Hoc autem furto a Veronensibus detecto, multi contra episcopum oblatrabant, ac si eo negligente, vel consilio sacrum corpus ereptum fuisset. Quapropter hæc episcopi vindiciæ *Invectivæ* titulo inscriptæ, eo quod oblocutores perstringant, eodem anno 962 a Ratherio scriptæ videntur, cum jam Otto ad imperium promotus ineunte Febuario, *Augustus et imperator* in hoc opere vocari potuit.

IV. Unum quoad historiam animadvertendum est. Illa nimirum tituli verba de sacri corporis furto, *Factum namque sit necne, temporalium nulli cognitum bene fuerit, licet verisimile tunc temporis, cum actum est, creditur certe*, dubitationem videntur injicere, num idem sanctum corpus ereptum vere fuerit necne. Licet autem in ipso opusculo ereptum et asportatum auctor præsumat; hanc tamen præsumptionem soli vulgari famæ et opinioni innixam indicat num. 14, ubi idem sacrum corpus alio allatum, cineres autem solos Veronæ relictos commemorans, verbis utitur *diceris et crederis: In cultu, inquit, et veneratione tuorum, sancte, ubi latus diceris, artuum, et, ubi relictus crederis, cinerum*: quæ nihil sibi certum, sed solam et incertam aliorum opinionem ac famam designant. Nesciebatur quidem num sacrum corpus a quopiam pretio venditum, et num quis Veronensis hujus furti conscius fuerit. Quidquid autem id est, certe, si illud Ratherii ætate subreptum, subinde recuperatum fuit: cum ex immemorabili traditione, quam antiqui testes, et solemniter etiam ejusdem corporis recognitio atque translatio confirmarunt, in sancti Vitalis templo custodiatur, omnesque hæc in re nobiscum consentiant: nullum enim invenies, qui illud sibi vindicari aut vindicet. Confer quæ hæc de re fusius agit P. Joannes Franoiscus Manzonius Veronensis oratorii presbyter in libello *Notizie intorno a S. Metrone*.

INVECTIVA SATIS IN QUOSDAM AC LUGUBRIS RELATIO

RATHERII

CUJUSDAM

EX LAUBIENSI VERONENSIS

Ex monacho (627) exsulis, ex exsule præsulis, infelicissimi Attali ritu facti, infecti, refecti, defecti iterum (628), quo solus factor, infector, refector, defector novit omine facti, infecti, refecti.

DE TRANSLATIONE S. CUJUSDAM METRONIS,

Cujus depositio celebratur Idibus Maii (629) mensis octavis, exportatio deploratur sextis exeunte Jano Kalendis (630), inaniter quamvis: factum namque sit necne, temporalium nulli cognitum bene fuerit, licet verisimile tunc temporis, cum actum est, creditur certe.

301-302 1. Ut sacratissimus, antiquissimus, A cum Memphitici de manibus tyranni, imo Niliacæ, ac veracissimus ævi prioris narrat chronographus, ut ita loquar, de factibus belluæ suum liberare di-

(627) In ms. Frisingensi, ex quo tantum hunc titulum accepimus, legitur mendose *exsul*, et mox *præsul*. Porro anominatio *infelicissimi Attali ritu facti, infecti, etc.*, sumpta est ex Orosio, qui de Prisco Attalo scripsit: *In hoc imperatore facto, infecto, refecto, et defecto, etc.*

(628) *Defecti iterum*, ut ex codice edimus, id est iteram puls. Cum vero Ratherius hoc opusculum scripserit Veronæ in suam sedem jam restitutus; palam sit illud scripsisse, cum post secundam expul-

sionem restitutus fuisset Ottone ad imperium erecto, cujus quidem num. 3, fit mentio.

(629) *Idibus octavis Maii* scriptum est pro *viii Idus Maii*, quo quidem die S. Metronis festum et in antiquis Veronensis Ecclesiæ Calendariis, et hoc quoque tempore celebratur.

(630) *Sextis exeunte Jano Kalendis*, quo die furtum contigisse dicebatur, idem est ac *vi Kal. Februarii*, videlicet die 27 Januarii exeuntis.

Cissime afflictum misericorditer disponeret Dei pietas A
 populum (Exod. xii, 35); inter cætera eidem con-
 gruentia operi præcepit, ut abiturus viritum ab amico
 sui quilibet plebis ejusdem mutaret vasa aurea
 atque argentea (Exod. xi, 2). quo, ut conjici utique
 valet, gens impia puniceis maris profundo, peculiari
 ductoris justissime sui absorbenda reatu, indigne
 diu possessis et opibus spoliaretur, et deicola Abra-
 hamidarum progenies cœlico munere ditaretur. Fue-
 rit at causa hujusmodi quasi subsimilis ejus (631),
 damnatur quæ jure gentium ubique, deceptionis,
 mysterii; si considecetur tamen humanæ impene-
 trabilis, quam confundit Deus, sapientiæ opacitas;
 maxima isthic occurrit sapientiæ et scientiæ Dei (cu-
 jus altitudinem mirari cum deiloquo Apostolo (Rom.
 xi, 33), quam discutere, ac reprehendere cum vesani-
 ssimo hæreticorum catalogo, sanum convenit sa-
 pientibus) diviniæque dispositionis incomprehensibi-
 litas, per eos tamen ventilata atque nobis monstrata,
 quibus cophinorum duodecim fragmentorum reli-
 quiis implendorum data legitur auctoritas (Matth.
 xv, 20). Hujus itaque incomprehensibilitatis multi-
 gena mysteria (632), quantum nostræ inertiae divisor
 ille elementissimus gratiarum studio proprie adji-
 cere dignatur indagationis, cum e consideramus solli-
 citi; contingit 303 sæpissime, quod Sapiens fateri
 non erubuit incomparabilis illius temporis omnibus
 ille, *Inquisivi*, inquit, *sapientiam, et ipsa longe*
facta est a me (Eccl. vii, 24). Nec injuria. De pis-
 cibus enim binis (632*) e fluctibus littoris Zabulon
 et Nephthalim, apostolice quod germinis venerabiles
 Patriarchæ forte sunt jussi incolere, non sine labo-
 rioso acquisitis ingenio (quæ et absque dubio omnia
 quiddam innuunt), et quino panum non sine myste-
 rio iterum numero hi fragmentis bissemi adimpleti
 sunt cophini: quæ si ventre recondere libuerit me-
 moriæ, et retractationis rumine subtilius terenda
 molaribus reddere, experiemur omnino veracissime
 dictum: *Qui apponit scientiam, apponit laborem*
 (Eccl. i, 18). Non sunt enim triticæ, ut leviter
 aleant spoliari, sed hordeacea (Joan. vi, 9), ad quo-

rum medullam vix possit labor studiosissimus per-
 venire. Superiore igitur mela in vertiginem ducta,
 subteriore quasi otiosa mystico nec sine sensu ja-
 cente hordeacea hac necessario trita, quam præ
 manibus ventilandam suscepimus, summa (633),
 eademque gustui propinata, sapit mentis nostræ pa-
 lato, Ægyptum mundum in maligno positum, Pha-
 raonem principem mundi ejusdem figurare diabo-
 lum, populum luto et lateribus oppressum, quod
 missus liberare descendit Dominus, genus signare
 humanum, mare Rubrum baptismum cruore sangui-
 nis tinctum, submersos peccata, liberatos bapti-
 smate lotos et Christi sanguine de morte animæ per
 Salvatorem nostrum redemptos innuere. De vasis
 aureis et argenteis suasu liberatoris mutatione de-
 ceptoria furatis si oritur quæstio, ornamenta, dici-
 mus, sunt et phaleræ sæcularium librorum, quæ, ut
 videmus, paganis penitus ablatae, in jus et ornatum
 jam olim transierunt, Christo tribuente, prorsus
 Ecclesiæ. Quorsum tamen ista? sagax interrogat si
 requisitor. Nixirum nostro ut isti temporis non dis-
 convenire illud fateamur Apostoli: *Ubi sapiens?*
ubi scriba? ubi verba legis ponderans? Nonne stul-
tam fecit Deus sapientiam mundi (I Cor. i, 20)? Jam
 nempe.

Jam Cariath-Sephor Josue destruxerat alter,
 Et muros Jericho prostraverat funditus arvo
 Compita per mundi jubilantibus omnia sanctis.

2. 304 Cum non minore studio, ornatu, atque
 lepore historiographi nostri agones, qui se præces-
 serant, martyrum, merita confessorum, cœlibatum
 et continentiam virginum ac viduarum, penitentiam
 describere gestiebant conversorum; quam eloquen-
 tiæ venustate conspicui, cunctoque sæculo prædicati
 liberalium artium, illi vel inventores, vel propaga-
 tores, quos mendax protulit potissimum Græcia, et
 poetica garrulitas semper de falsitate inflabat or-
 nata, suos laudibus ætelle non destiterat quondam
 heroas. Nunc vero, proh pudor! nostris utique avo-
 rumque temporibus ut conjicere cogamur, non longe
 illius abesse adventum, de quo est prophetatum,

sine ingenio laborioso e fluctibus littoris Zabulon et
Nephthalim, quod forte jussi sunt incolere patriarchæ
venerabiles germinis apostolici (quæ omnia et absque
dubio innuunt quiddam), et iterum (forte item) de
numero quino panum non sine mysterio: quæ si li-
buerit recondere ventre memoriæ, et rumine retracta-
tionis libuerit reddere subtilius terenda molaribus;
experiemur, etc.

(633) Summa, id est quantitas. Construe autem:
 Igitur superiore mola ducta in vertiginem, subteriore
 mola jacente quasi otiosa non sine mystico sensu,
 summa (id est quantitas) hordeacea, quam præ ma-
 nibus suscepimus ventilandam, trita necessario hac
 (mola), et eadem propinata gustui, sapit palato men-
 tis nostræ (id est nos docet). Ægyptum figurare mun-
 dum positum in maligno, Pharaonem figurare diabo-
 lum principem mundi ejusdem, populum oppressum
 luto et lateribus signare genus humanum quod Do-
 minus missus descendit liberare, mare Rubrum in-
 nuere baptismum, tinctum cruore sanguinis, submer-
 sos innuere peccata, etc.

(631) Syntaxis valde implexa sic construenda vi-
 detur. At causa hujusmodi mysterii fuerit quasi sub-
 similis ejus deceptionis, quæ jure gentium ubique da-
 natatur; si tamen consideretur opacitas sapientiæ hu-
 manæ impenetrabilis, quam Deus confundit; maxima
 isthic occurrit incomprehensibilitas sapientiæ et scien-
 tiæ Dei, cujus altitudinem mirari cum deiloquo Apo-
 stolo convenit sapientibus sanum, quam discutere ac
 reprehendere cum vesanissimo catalogo hæreticorum,
 et occurrit incomprehensibilitas dispositionis diviniæ,
 ventilata tamen, atque nobis monstrata per eos, quibus
 legitur data auctoritas cophinorum duodecim imple-
 ndorum reliquiis fragmentorum.

(632) Construe: Cum itaque solliciti consideramus
 multigena mysteria hujus incomprehensibilitatis,
 quantum ille clementissimus Divisor gratiarum dignatur
 adicere inertiae nostræ studio propriæ indagatio-
 nis; contingit sæpissime, quod ille Sapiens incompa-
 rabilis temporis illius non erubuit fateri omnibus,
 inquisiens: *Inquisivi*, etc.

(632*) Construe: Etiam hi bissemi cophini ad-
 impleti sunt fragmentis de binis piscibus acquisitionem

quia *faciem ejus præcedet egestas* (Job. xli, 13), tanta orbem inopia invasit scriptorum, ut siqui vel nostris, vel illorum, quos protuli, temporibus aliqua meritorum effulsere prærogativa, magis hos vulgus, quam quilibet extulerit laudibus litteratus. Dicant ergo, flagito, ad quos usus ab Ægyptiis illa mutaverint vasa, quæ possident, aurea vel argentea, si in tabernaculo vel templo aliquid inde ornatus non exhibent Domini? Achan illis (634) ne non disconveniat, verendum haud nihil (nisi Dei pareat eis contra meritum pietas) cum exemplo elogium profurata utique auri regula, nec Josue demonstrata. *Erat Dominus Jesus ejiciens dæmonium, et illud erat mutum; et cum eiecisset dæmonium, locutus est mutus* (Luc. xi, 14). Iteret hoc Deus, precamur, miraculum, ut laudem Domini loquatur os nostrum.

3. Quam igitur jure subcenseem nostri patrumque temporis scholasticis, ut jam mœstiloquo satis depromam relatu! Contigisse primum fateor super, hoc est tempore, quo cuncto prædicabilis sæculo, gloriosissimus, æquissimus, atque piissimus Otto imperator Augustus Italiam intraverat feliciter triumphaturus (635), Veronensi populo gravissimum, culpa non solum illius (636), qui tunc inibi indignissime præerat, præsulis, sed et sexageno (637), qui eum præcesserant, annorum curriculo damnum. Cujusdam enim (hæreo confessoris dicam, an martyris) Metronis utique sancti corpus ex suburbio civitatis ejusdem (638), quod basilica beati martyris continebat Vitalis, 305 furto laudabili, amisso (639) damnabili fuerat asportatum, loquebatur uti vulgus indoctum. Cujus sancti Memoriam (640) pro signorum innumerabilium ejusdem beati patratu inibi exhibitorum, cum vulgaris religioso amore frequentaret cæterva (solis miserrimis episcopis, et qui vanissimo labore siliquis incumbebant porcorum edendis, quam illis triticis dulcedinis panibus, quibus mercenariorum multitudinem abundare prod-

(634) Construe: *Haud nihil verendum, ne non disconveniat illis (nisi pietas Dei parcat eis contra meritum) elogium cum exemplo Achan pro regula utique auri furata; nec demonstrata Josue*. Elogium cum exemplo Achan indicat sententiam a Josue latam in Achan, qui abstulerat regulam auream, nec Josue monstraverat.

(635) Hæc referenda sunt ad secundum Ottonis I ingressum in Italiam, ut in Admonitione ostendimus num. 3.

(636) Illius pronomine ipse Ratherius indicatur, D ut ex eadem Admonitione patebit.

(637) Id est: *Sed et culpa eorum præsulum, qui cum præcesserant, sexageno annorum curriculo*: eo quod scilicet, ut paulo post explicat, jam a sexaginta annis redditus ecclesie S. Vitalis, ubi S. Metronis corpus erat sepultum, ita fuerant dati militibus, ut nullus presbyter, aut alius quilibet eam ecclesiam ac sanctum corpus custodiret.

(638) S. Vitalis ecclesia Ratherii ætate sita erat extra muros urbis in suburbio, ut vel ex ipsa topographica Veronæ tabula in Lobiensi codice inventa, et a Joan. Baptista Biancolino in dissertatione de episcopis Veronensibus edita colligere licet.

(639) Amisso, id est amissione, sicut supra et infra disposito pro dispositione. In codice Veronensi am-

Agus ad patrem rediturus, se autem fame perire deplorabat filius de Evangelio ille, ita locus (proh nefas!) viluerat iisdem, ut militibus (641) redditu eidem ecclesie competenti donato, presbyter nec illic esset aliquis, qui prævideret locum, tam pretiosum continentem thesaurum.

Heu dolor! orbiculæ lugentes, obsecro, flete.

Cum enim degenerante universalitate, omnia gemere possemus in præceptis quotidie ruere, nisi his fieri incipientibus magis capita præciperemus levare (Luc. xxi, 28), id est corda exhilarare, ne amiciores videlicet præsentem mundo, qui transit cum miseria et concupiscentia sua (I Joan. ii, 17), quam illi, qui isto transeunte propinquat cum felicitate et gloria sua, nos fore divina censeret justitia, et discordantes in aliqua a voluntate et disposito Creatoris, ejus in nobis imaginem delevisse, et operationem reprehendisse judicaremus; quis te solam satis carpere, imo deplorare (quod est tutius, ac rationabilius) misera posset Italia (642)? Principibus indignissime abuteris apostolorum, super martyres ambulans, confessoress gressibus calcas, virginum veneranda pedibus immundissimis teris sepulcra, et canum more fenem aliis prohibentium latratu perinvido, quos venerari detrectaveras præsentem, maledictus prosequeris abeuntes, imo (quod veracius) te fugientes, alios visitantes. Nonne invidiosissima in hoc, et avarissima? Vel congaudere eorum debueras, qui tibi præ multitudine viluerunt, honori, nec invidores eorum (643), qui cum nullas [subaudi Sanctos] haberent, aliquantulos a Domino accipere meruerunt. desiderio, devotioni atque saluti. Quare in isto saltem illius non recordari juvat apostolici: *Qui habuerit substantiam mundi, et viderit fratrem suum necesse habere, et clausit viscera sua ab eo, quomodo charitas Dei manet in eo?* (I Joan. iii, 17). Et, *Diliges proximum tuum sicut teipsum* (Matth. xix, 1). Cur doleres perditum, quod cum haberes, non adeo diligebas?

sione quidem legitur.

(640) Monumenta, in quibus sanctorum corpora jacebant, Memoriz dicebantur.

(641) Hic abusus inoleverat, ut redditus ecclesiastici darentur etiam militibus, seu nobilibus viris, qui vel de principe bene meriti fuerant, vel pro Ecclesia, cum opus esset, militare debebant. His postremis redditus ac prædia dabant ipsi episcopi: ac proinde in vita S. Joannis Gorziensis tom. V Act. SS. ord. Benedict. apud Mabilonium, pag. 377, legitur: *Possessionem quidam exterius fuerat (monasterii Gorziensis) Adelbertus comes. ex beneficio episcopi, cui militabat, gratia sane in grata tenebat*. Id autem ecclesie S. Vitalis sexaginta annos ante ipsum sancti corporis furtum contigisse indicant præcedentia, sexageno annorum curriculo, de quibus vide supra not. 637. Construe vero: *ut donato militibus redditu competenti* (id est qui com- petebat) eidem ecclesie, etc.

(642) Hæc querimonia per apostrophem ad Italiam convertitur, eo quod per hæc tempora sanctorum corpora passim ex Italia asportarentur.

(643) Id est, nec debuere invidere desiderio, devotioni, atque saluti eorum, qui cum nullis (sanctos, seu nulla sanctorum corpora) haberent, meruerunt accipere a Domino aliquantulos.

Sed **306** revera non doles; sed dolore te ad quorundam sugillationem subdola fingis. Nam si veraciter amissos doleres, relictos devotiore cultu atque obsequio frequentares.

4. Vere tamen, quamquam invidiose tibi praelatos valeas obloquendo, ut conaris, reprehendere, te tamen meliores, suadeo, cogites minime meruisse. Dictum enim de Deo legitur veracissime, quod *regnare faciat hypocritam propter peccata populi*, (*Job. xxxiv, 30*). Ipseque de se: *Dabo, inquit, eis reges in furore meo, et in ira mea* (*Osc. xiii, 11*): ut reges non eos solum, qui ita consuetudinaliter nuncupantur in sæculo, sed et cunctos intelligas quolibet in ordine cæteris ad gubernandum praelatos. Martyrem sane tuum si tantopere diligebas, ut quid tam male custodieras? Consenserit sane, ut criminari contendis, altiori forte consilio, Deique amplius convenienti disposito tuus episcopus: tu, quæ tantum facinus perhorrueras, nosse volo cur abhorrueris. Quia pessimum, inquis, quod ita sanctos perdimus nostros. Verissime: sed convenientius diceres, quod sancti ita nos fugiunt nostri. Turpis sane lucri cupidus cum nemo sit sanctus; honestum refutasse lucrum nemo invenitur sanctorum. Honestum vero lucrum est, quod cælum locupletat, tartarum spoliat. Si vero te fugienti quoquo adnisi illuc ire complacuit sanctorum alicui, ubi pro reverentia, quam penes te minime habebat, sibi amore Christi exhibita paradus de animabus repletur devotis ætherius, tartareus vacuaretur infernus; cum per tot annorum curricula pro devotione consimili nullus hoc meruisset tuorum, cavendum ne cæli videaris profectibus affici, damnis lætari. Hoc quippe, quod monstras exemplo, nec apud te vis, nec alicubi honorem habeant sancti.

5. O autem magna Verona, villa quondam Platonica illa Athenis, vel altera præ multitudinem sapientium æstimata, grandisonis sanctum tuum quare non extuleras modis? Cur mirabilia, quæ per eum Deus fuerat operatus, etsi non metrico stylo vulgaras saltem prosaice? Quod plebs indocta canebat, honoratius tu, crede, legisses, et ære Taphnitico tabernaculum hoc Dei ornasses, Gessenæ et quod mutuaverat cespistis cultor, argento vel auro compsisisses (**644**). Nam ad dedecus tui cum quidam præulem (**645**) conscius, dicam, tam pretiosi facinoris tuum interro-

(**644**) Construe: *et compsisisses argento, vel auro, quod cultor cespistis Gessenæ, id est populus Hebræus, qui colucrat terram Gessenæ, seu Ægyptum* (*Exod. viii, 22*) mutuaverat.

(**645**) Ratherius eum, quia se præule Veronensi quæsierat, *cujus ille beatus* (Metro) *sanctitatis fuerit conscius* ipsius furti suspicatur. Qui enim sanctorum reliquias, vel corpora alio perferenda quærebant, acta si quæ scripta essent, vel actis deficientibus notitias, quas poterant, diligenter solebant inquirere: *cujus rei multa hujus ætatis exempla legere est in Inventione sanctorum a domino Deoderica episcopo Melensi repertorum*, tom. II Spicilegii Ache-riani pag. 133 et seq.

(**646**) Construe: *providit, ut stando a longe posset clamare cum illo alio misericorditer justificato: Deus*

307 gasset, **307** *cujus ille beatus fuerit sanctitatis, ille non ad librum se contulit gestorum illius studio alijus tuorum dictatum, sed ad famam veridicam illorum, qui cum Psalmista valebant cantare: Deus, auribus nostris audivimus, patres nostri annuntiaverunt nobis* (*Psal. xliii, 1*). Quibus referentibus dicitur, quod sanctus isdem in adolescentia hujusmodi fuerit actibus sæculi implicatus, de quibus liber continet ita divinus: *Qui cupiunt divites in hoc sæculo fieri, incidunt in muscipulam et laqueum diaboli* (*I Tim. vi, 9*), Quod cum ei justo Deo misericorditer permittente, ut multis sæpe aliis, contigisset, reatus sui consideratione permotus, se contra se non tardavit erigere, mundi hujus omnia relinquere, ut expeditus et liber, soli Domino posset vacare. Sicomorum itaque crucis cum Zachæo, ut Jesum liberandus videret, ascendit (*Luc. xix, 4*); et ne eandem in angaria cum Simone (*Matth. xxvii, 32*), sed eandem cum vitiis et concupiscentiis mortificandus cum Christo, non aliquo tempore, sed quotidie, imo continue ferret; tale sibi fertur supplicium elegisse, quod etiamsi carnis potulancia victus vellet, omnino nequiret evadere. Puplicanum se enim et peccatorem ultra omnes diducians homines, ecclesiæ sibi limina obstruxit: a longe ut stando, *Deus propitius esto mihi peccatori* (*Luc. xviii, 13*), cum illo alio misericorditer justificato posset clamare, providit (**645**).

6. Sed cur pro magno, quod convenit minime stando? quasi ante, vel post quemquam nostratum sibi ipsi aliquem hujus æstimationis audierim intulisse martyrium, Congruentius sane dicerem *voluntando*, non enim consonat stando. Ut enim eos omittam, qui ad ventrem, vel stomachum attinent cruciatus, (consideranti enim cætera illud æstimare dimitto) ad exteriora conversus, pœnam sibi illatam referam, et hanc inauditam. Quasi enim tortoris impiissimi et crudelissimi sibi diceret voce: *Quia cum in honore esses, non intellexisti comparatus jumentis insipientibus, et similis illis effectus* (*Psal. xlviii, 13*); *jumentorum loro te restringere volo, ne petulanti ritu amplius possis vagari*; catenam pedi imposuit (**647**), plumbo eam in magno, qui adhuc ante jannam basilicæ jacet, **308** lapide obfirmavit, circulum capularem pedi circompositum seratura ostiorum firmavit, clavim in gurgite proximi Athe-

D propitius esto, etc.

(**647**) Usitatum olim hoc erat publicæ pœnitentiæ genus, quo peccatores publici catena ac vinculis ferreis jussu episcopi constructi per loca sacra peregrinarentur: vincula autem, nisi miraculo solverentur, a solo episcopo post idoneum tempus solvi poterant, ut videre est apud Mabilonium in præfatione ad sæculum secundum ordinis Benedicti, num. 41, et apud Muratorium, Antiquit. Italic. dissert. 23. Id vero nostri Metronis peculiare fuit, quod ejusmodi pœnitentiam ipse sibi sponte imposuit, et pro peregrinatione ad loca sancta ante januam ecclesiæ S. Vitalis catena illigatus septennium stetit, quoad clavim, Deo disponente, in ventre piscis inventa fuit.

sis non ignoti fluminis, in cujus littore jam dicta est sita basilica (rusticius loquor, intelligi ut valeat melius) jecit, rogans forte Dei misericordiam, ne unquam eam videret, donec peccata, quæ plangere disposuerat, Omnipotentis clementia dimisisset. Ideo vero dubitandi sum adverbio usus, quia licet hoc non didicerim relatu, miraculi est tamen comperitum ita ei contigisse, Deus ut concessit, eventu. Septem itaque annis sub divo (648) lapidi ita hæsisse fertur concatenatus, donec volente misericorditer Deo, jam finem his mittere, quæ hujusmodi comitabantur supplicium crucibus, et supernis martyrem suum (649) infulare honoribus, piscatores episcopo piscem deferrent, in cujus ventre sancta illa clavis inventa, ejus omnia nuntiavit dimissa facinora. Nam ea recognita, compedeque catenali a civitatis pontifice reserato, beato illo loto, induto, Ecclesiæ reddito, sacrosancta corporis et sanguinis Domini participatione refecto, cum e vestigio acceptissima illa Domini hostia emissionem spiritus angelico esset remigio cælis invecta, nulli est dubitare concessum, qui vel infantili rationalitate vigeret, quin sanctus palmam victoriæ in cælis pro expugnatione illius, qui secum certando ad horam eum se vicisse inaniter fuerat gratulatus, cum corona martyrii indeptus fuisset. Corporis sane illius terræ mandatæ reliquiæ miraculorum efficacia hoc testificari nullatenus omiserunt. Sed, ut dixi, hoc illorum occuluit inertia, qui si quod nacti fuerant scientiæ divinitus talentum, magis hoc terrenæ vanitatis sudario infossum, sæcularibus maluerunt concedere ad placendum sæculo pompis (650) quam ad exemplum auditorum, laudem et gloriam Dei desiderantibus, nummulariorum ritu, committere populis. Ecce quod decus, quale patrocium, qualem perdidisti, infelix in hoc saltem Verona, thesaurum! Quod reor, si legendo didicisses, vel audiendo saltem diserto a quolibet cognovisses; tam necessarium tam leviter non perdidisses patronum. Utinam, cælitus, quibus forte est datus, hoc exaudiant, et sibi a Deo largitam tam pretiosam non negligant gemmam! Succense igitur, dico, succense (651) poetis et scriptoribus illis, qui tuos repleverunt inanis gloriæ cupidi muros versibus suis, et istius non dederunt gesta, seu miracula pa-

(648) Scribi solet *sub divo*, id est cælo: sed verius *sub divo* scribendum quidam existimant.

(649) Etsi S. Metro in Kalendariis antiquis confessoris, non autem martyris titulo donetur, eumque Ratherius quoque confessorem aliquando nominet; martyrem tamen libentius ac sæpius appellat, hujusque appellationis vindicias texit num. 12. Hinc forte factum est, ut martyris quidam cultus illi tributus olim fuerit in nostra Ecclesia, quem admodum liquet ex pervetusto ejusdem Ecclesiæ rituali libro, qui a Stephano ipsius presbytero et cauto scriptus sæculo xi, atque inter codices capituli cathedralis custoditus *Carpsum* inscribitur. Ibi enim ordo officii et missæ ejusdem sancti præfertur cum antiphonis et versibus sumptis ex Comuni unius martyris tempore paschali. Vide opusculum editum a P. Joan. Francisco Manzonio, cui titulus: *Notizie intorno a D. Metrone*, pag. 46.

ginis: nam si cum cognovisses, non sic pessime custodisses.

7. Ad vos cæterum intuitum flecto, qui maximis gravati facinoribus, mecum parvipenditis, quod veracissime fatetur Apostolus (quod non surdo percepit auditu iste, de quo res agitur, sanctus), *Si nosmetipsos*, inquit, *dijudicavimus, non utique judicamur* (I Cor. ii. 31). Istius nempe multorumque similium non recordati sanctorum et cur tanta ac talia sint non perpendentes, perditum, fateor, itis, perpassi. (652). Sine dubio vero [*subaudi* perpassi sunt], quia non perfunctorie illud auribus hauserunt Psalmistæ: *Tu mandasti mandata tua custodiri nimis* (Ps. cxviii, 4). Quare *nimis*, rogas. Nimirum quia, ut ante non est veracissime dictum, *ad magna præmia perveniri non potest, nisi per magnos labores* (S. GRÆG. HOM. 37 in Evang., n. 1). Non sunt enim condignæ, ut ait Apostolus, *passiones hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis* (Rom. viii. 18). Hæc apostoli, hoc martyres, hoc sancti cogitaverunt absque dubio omnes. Hoc qui non cogitavit, se ipsum omnino neglexit. Ponamus namque ante oculos quemlibet, et qui idem incurreret, quod sanctus iste tam magnis diluere meruit cruciatibus flagitium, et tanto sceleratius, quanto non inscius (beatus enim iste in eo inciderat nescius), qui videlicet ante sepulcrum ejus jacens, tundat pectus suum clamans et dicens: *Sancte Metro, intercede pro me misero peccatore*. Nonne tibi videtur posse illi sanctum ex obliquo martyrem respondere: *Fac quod feci, et impetræ quod impetravi?* Quid nos ad hæc peioribus irretiti, et, quod gravius, consuetudinaliter facinoribus, superplumam sudantes, et psalmodum carmina (quando hoc etiam rara avis est) murmurando, veniam nobis hujusmodi pœnitentia inaniter promittentes;

Ante locum si frigus erit, si messis in umbra.

gementes et indulgentiam sola præsumptione decepti sperantes? Sanctus iste nuda seminudus, et inæqualissima volutabatur diebus ac noctibus per septennium humo. Noo criminosi veniam rogaturi pileum villosum capillis, quos extrahere lugendo debueramus, ne infrigidemur, superinduimus 310 Ejus cuphia (653) nix, grando, et aura erat nimbri-

(650) Construe: *Maluerunt concedere hoc talentum infossum sudario terrenæ vanitatis, concedere, inquam magis pompis sæcularibus ad placendum sæculo, quam ritu nummulariorum committere populis desiderantibus laudem et gloriam Dei ad exemplum auditorum*. Respicit evangelicam parabolam talentorum, *Matth. xxv.*

(651) Hinc colligere licet, hoc et anteriori sæculo post S. Metronis mortem Veronæ frequens fuisse, monumenta versibus expressa muris inserere,

(652) Construe: *Nempe non recordati istius et multorum similium sanctorum, et non perpendentes, cur perpassi sint tanta ac talia. fateor, itis perditum.*

(653) *Cuphia* parvi galeri species, *Italico cuphia*. Construe: *Ejus cuphia erat nix, grando, et aura nimbrifera; rigor hiemalis satis incommodus.*

fera, hiemalis satis rigor incommodus, qui lavaret utique quod commiserat scelus. Pro pileo quem moris est incesta etiam generalitati adversa, vel ejusdem aestimationis innumera plangentes pelliculis exoticis intus farcire, brumali caput ipsius operiebatur lanugine (654). Stipularis illa ritus Saxonici camera, quam vertici pro vitando solis imponunt ardore. Phæbus illi erat flammivomus ipse. Ejus tentorium cælum erat istud aerium, ne illi scilicet illud occluderetur ætherium. Sol illi pro umbra, cauma (655) pro refrigerio erat, lunæ profectus atque defectus, quid a profectu defecerit, ad defectum ruerit, improperebat. Stellarum innumerabilitas, si quando siderum ordinator astrigerum splendificaverat luminaribus auricomis cælum, innumeras sibi reputare commonebat infelicis culpas, et ingratitude inculcabat sine intermissione querelas. Quid fragor tonitruorum, impetus procellarum, lapides grandinum, jacula fulminum, nisi tremendum illud divinæ animadversionis ejus cordi intonabant iudicium? Tectum illius stellifer, sæpe imbrifer, aliquoties nimbosus, plerumque serenus Deo volente: quorum alternitas habitacula mortales compulit excogitare; tectum, inquam, illi tam varius ille cælestis erat infelicis orbis; non arcens tamen imbres, sed fundens, dans nivem sicut lanam, nebulam ut cinerem spargens, emittens crystallinas non refugienti buccellas, ante quarum frigus ille perstabat patientissime solus, usque dum Dei solius potestas misso ea liquefaceret verbo, flaret spiritus ejus, et fluere aquæ (Psal. cXLVII, 16-18) lavatrices tam externarum quam internarum sancti capitis sordium. Si quando pluvigeræ nubes obduxere nebulosa caligine polum; inde aliquod minitantes imminere infelicibus ruricolis damnum, suum reputabat fore peccatum, quod adeo Deum utique offenderit, ut non sibi solum, sed et quam incolebat, illud importaverit patriæ malum. Sic enim, sic solent sancti plerumque sibi talia computare; sic culpas aliorum in seipsos referre, non voto mendacit, sed sollicitudine timoris Dei, non vero illius servilis, quem foras charitas mittit, sed illius casti in sæculum sæculi permanentis; nec quia metuant, quam conversione jam Deo promittente se præsumunt evasisse, pœnam; sed ne securitate torpentes, claritatis Dei sicut indigni conspiciere gloriam (656) sanctitatis sine dilectione: vitia non solum cavent propter jubentis Domini imperium, sed 311 et nimium execrantur per odium, ut non dedocet

(654) Construe: *Caput ipsius operiebatur lanugine brumali pro pileo, quem moris est plangentes* (id est illi qui plangunt) *incesta etiam adversa generalitati, vel innumera ejusdem aestimationis, quem, inquam, moris est iis farcire intus pelliculis exoticis. Ipse Phæbus flammivomus erat illi illa camera stipularis (pilei genus ex stipulis, seu paleis) ritus Saxonici, quam imponunt vertici pro vitando ardore solis, Tentorium ejus erat cælum istud aerium, etc.*

(655) *Cauma* ex Græco ustionem significat.

(656) In codice post gloriam notatur punctum, et subditur: *Sanctitatis sive dilectio, vitia, etc. sine*

A quidam inter suos metrographiæ diligentissimus ita:

Oderunt peccare boni virtutis amore.
(HORAT, *epist.* 16.)

8. Ecce in qua schola educaberis, discipule obedientissime ac verecundissime Christi; quia exercebaris palæstra, regis illius cælestis athleta; quo holocaustabaris incendio, acceptissima hostia Christo. Quid cogitabas, sanctissime, quid loquebaris contra eum tamen, qui tuæ invidens salutem, te ad hoc impulerat, propter quod mille mortibus simile aggredi es compulsus tormentum? Nimirum revocabas in eum, quæ pati jubebaris tormenta, cum de tibi misericordia Dei pro ventura victoria indicibili eum urebas invidia (657). Quid quod urorum, leonum, pantherarum, vel Hyrcanarum tigrum more catena in propatulo constrictus, spectaculum angelis et hominibus factus, circa te multitudinem videbas, vel audiebas ludentium, gaudantium, nuptias sæpe, prandia incessanter celebrantium, symbola (658) frequentissima commessationum illecebras actantium, cachinnos et ludicra moris longe alterius tibi nimium importuna? Surdo hæc sirenarum quondam ille cantus ut alter, percipiebas, credo, auditu (659). Ad hæc omnia quis tibi sansus? quæ passio? quod erat martirium? Scio tamen, scio et incunctanter, sciant ut alii, proferre quid agebas non metuo. Nimirum precibus angelos, lacrymis ad auxiliandum ciebas archangelos, apostolos gemitibus advocabas, martyres, confessores, ac virgines, ut pro te invidissimo cum hoste confligerent, exorabas. Quid de illa universorum illorum regina? Subserviente, reor, verecundia, quæ inter bonos impetrationis innegabile possidet robur, tanto eam exaudibilis, quanto humilior ac verecundius supplicabas. Puto enim, quod nemo carnali oblectamento (cohors ut nostra) pollutus, ejus sine pudore inviolabilissimos pulset, nisi demens, auditus. Dei enim hominem induti per unitatem in duabus naturis personæ mater ideo fieri meruit, quia respecta ipsius a Deo incomparabili cæteris humilitate, quæ statum honorum sola potis est perseverantissimum custodire, ut ante partum, ita in partu, nec minus post partum virgo potuit permanere. Morale est omnibus sane, ut huic rei, quam amplius diligunt, detestentur contrarium. Sancta ergo Dei Genitrix, quia castitatem ultra omnes dilexit, contrariam illi libidinem in omnibus Christiiculis, credo, magis habet

sensu. Emendationem ex ingenio inductam sententia contextui congruens suasit. Mox non dedocet idem est ac docet.

(657) Construe: *cum urebas eum invidia indicibili pro victoria ventura tibi de misericordia Dei.*

(658) *Symbola* hic ablativo casu accipienda: significat autem collationem pecuniæ, quæ ab iis, qui communi sumptu pransuri, vel cœnaturi erant, conferebatur.

(659) Construe: *Percipiebas, credo, hæc auditu surdo, ut quandum ille aliter percipiebas cantus sirenarum.*

exosam. Labia igitur osculo illecebrosæ polluta lingua turpiloqua **312** obscenitate sordidata, castissimæ Virginis (præter id quod mater interni est etiam iudicis) nomen qua temeritate inverecunde audeant nominare? Cor lasciva meditatione pollutum, ejus recolere qualiter præsumat saltem vocabulum ipsis angelis venerandum? Sed quod facinorosa refugit conscientia, præsumere facit clementissimi Filii ejus pietas, atque incarnationis ipsius ratio fidelissime considerata. Indignari enim eam, misericorditer, reor, contradicit, sceleratissimus etiam famulus dum carnem illi repræsentat, quam ex ea clementer assumpsit pro emundandis reorum delictis (660): ac per hoc de te jam martyr secure, pro nobis apud eandem Dei Genitricem eadem verecundia usus, precamur, humiliter intercede.

9. Sed quid imperitissimus inaniter conor?

Defuit eloquium, nec te sustollere possum.

Tulliana enim mihi si adesset facundia, enarrare nequiret mea de te quæ gestit, victor, instantia. Sed conabor iterum, quamvis non sequatur dicendi facultas, quem non patitur silere voluntas. Studebas, dico, quotidie Domino victimam immolare, holocaustum mactare, non ex alieno verum pecore, sed ex proprio corpore. Tu sacerdos, tu hostia eras; tu carnifex, tu martyr; tu tortor, tu torsionis perlator; tu jugulum, tu jugulator; ultor criminis, servator alumni, carnis neglector, mentis provisor. Multum te vero, qualem censebas, fateor, oderas, dum te ita acerrime cruciabas. Rationem carni subigere gestiebas; eam ideo tam atrociter affligebas; sed revera odiendo amabas, dum sic eam Domino reconciliabas. Vera est enim dicentis sententia, quia *nemo unquam carnem suam odio habuit, sed nutrit et fovet eam* (Ephes. v, 29): *carnem*, inquit, ut non vitia intendamus carnis (quod te minime latebat) amanda (661): illa enim a malo sciebas procedere, hanc vero ab illo factam, qui *vidit cuncta quæ fecit, et erant valde bona* (Gen. i, 31). Vitia ergo, martyr, vitia, non carnem insequebaris, dum eam tam variis tormentaveras modis; ut medicus scilicet morbum insequitur cauterio, dum cupit homini prodesse remedio, carnis illius licet incommodo; quam severo igitur, bone medice, urendo te ipsum salutis dilecto, tormentabas cauterio; qua potionum amaritudine interiora tuæ curare non omittebas quotidie animæ? Quam necessario fotu carnem etiam quandoque cum anima

A nutriebas percepta immortalitate in æternum victuram, longum est enarrare!

10. Quid tibi ad profecerit contra militem **313** Christi tamen, hostis importunissime, tua illa ad tempus victoria, videre non possum (662). Triumphantius te enim gaudemus ipso ipsius casu devictum, quam si ab ipso ea hora continuisses insipientissime manum. Oblitus forte fueras, impiissime, Salvatorem clementissime professum, *gaudium esse in cælo super uno peccatore pœnitentiam agente, quam supra nonaginta novem justos non indigentis pœnitentia* (Luc. vii, 20). Qui desidiosius enim suæ confidens forsitan justitiæ, victitando vix de venia habuerat non adeo gravium, sed tamen innumerabilium peccaminum, ut multi, præsumere, odio istius, in quod eum impuleras, criminis, vires exerens uni-

B sas, gladium auxilii arripiens te contra divini, scuto protectionis Dominicæ tectus, acerrime non dubitavit insurgere, Entellinis ac te cœstibus fatigare, jacula incessabiliter mittere, missilia jacere, nudus indeficue tecum gratia Dei nudante, scilicet ne tibi unde teneretur relinqueret aliquid, sine intermissione luctari; providusque a longe sagittis de pharetra Jesu emissis te semper impetere, et, ut inaccessible in perpetuum foret, vallo protectionis Dei sine intermissione divinum postulando auxilium se circumdare (663). Ignorabas, aut forsitan non recolabas, nequissime, asserto illius quondam nobilissimi devictoris in sterquilinio tui, imo ad eum loquentis, qui tibi illum exposuerat tentandum quidem, sed minime vincendum, de turbine Deum; non reminisceris, inquam, foramen in maxilla tua fore armilla patratum circumplectentis nos divinæ misericordiæ (664) per quod evadere de tuarum posset mandibularum contritione (*Job xl. 21*), ut universi utique fructus dignos agentes pœnitentiæ [*subaudi* possunt evadere]? Unde enim, miserrime, ac præteritorum oblite, unde, inquam, Petrus, unde Paulus ex Saulo factus, unde alii multi fauces tuas nisi pro illud evasere foramen? Et vide, miser, quid tibi contigerit. Dum enim ejus cor petulantia carnali pulsasti, hoc nolens ad amorem Domini, infelicissime, fortius impulisti. Inde ergo robustior ei pax cum pœnitentia placato piissimo iudice fuit, unde durius contra te certamen, impiissime, sumpsit. Merito ergo *foliis* (665) latiali rusticitate vocaris; quoniam quidem veritate vacuus, falsitate

(660) Construe: *Etenim reor (filius ejus) misericorditer contradicit eam indignari, dum famulus etiam sceleratissimus repræsentat illi carnem, quam clementer ex ea assumpsit pro emundandis delictis reorum.*

(661) Id est, *ut non intendamus vitia carnis amanda, quod minime latebat te.*

(662) Construe: *At non possum tamen videre, quid victoria illa tua ad tempus, hostis importunissime, profecerit tibi contra militem Christi.*

(663) Construe: *Qui enim victitando desidiosius, forsitan confidens justitiæ suæ, vix habuerat præsumere, ut multi præsumunt, de venia peccaminum non adeo gravium, sed tamen innumerabilium; odio istius criminis, in quod cum impuleras, exerens vires universas,*

arripiens gladium auxilii divini, tectus scuto protectionis Dominicæ, non dubitavit acerrime insurgere contra te, ac fatigare te cœstibus Entellinis, mittere incessabiliter jacula, jacere missilia, nudus indeficue, nudante gratia Dei, ne scilicet relinqueret tibi aliquid, unde teneretur, sine intermissione tecum luctari, et providus, etc.

(664) Id est, *fore patratum armilla misericordiæ divinæ circumplectentis nos.*

(665) *Folliis* vox vetus, ex qua Italice *folle*, et Gallice *fol*, vel *fou*, vacuum et stultum significat. Hanc a rusticis usurpatam testatur Willelmus abbas Montensis epist. 3: *Prætereo*, inquit, *quod. . . folleme verbo rustico appellasti. Joannes diaconus in Vita S. Gregorii lib. iv, c. 96, usitatam in Gallia tradidit.*

quamquam refertissimus, indeque stultissimus te ipsum ita sæpissime decipis. Sic Abel protomartyrem fieri, sic Sem et Japhet benedici, sic Joseph glorificari fecisti: et ne in infinitum nostra in te procedat invectio, sic tibi monarchiam totius credentium orbis alienasti, **314** cum discipulum magistrum suum Deum et Dominum vendere, emplores *crucifige, crucifige*, suasisti clamare: quod te tamen statim pœnituit fecisse, cum uxorem Pilati in somnis sollicitans compulisti, jugalem, a scelere ut respisceret nuntio misso rogare. Sed cœlestis dispositor, qui noverat benigne tua etiam uti malignitate, tibi complicitibusque tuis de tanto scelere damnationem, sanctis omnibus, ut et isti beato feliciter contigit, operatus est redemptionem. Et ut de recentioribus aliquid ad te, serpens antique, proferam confutandum, famosissimis heremitarum futuris Moiseo **B** utique atque Machario quid nocueris te attendere volo, uni eorum scilicet latrocinium, alteri homicidium suadendo (*Hist. Trip.* l. viii, c. 4). Erubescere ergo tandem aliquando, erubescere, inaniter quamvis, commoneo, tam multipliciter victæ; et ab electis Dei inanes jam conatus, miserrime, contine. Novit enim cœlestis Medicus, ut perlepide orator quidam ait eximius, multa bona facere etiam per iniquos, cum converterit ad adjutorium, quod paratum est ad nocendum. Neque vero aliquem suorum a te superandum tibi exposuisse callidissima, ut te ita vocitem, stultitia crederes Dominum, si tenebrosissime illud in te valuisse comprehendere lumen, quo te amplius excæcavit, cum omnia, quæ ille, quem incessendum proposueras, tibi tradens, [*subaudi* habebat] animam **C** illius te servare præcepit (*Job.* ii, 6). Tu enim quomodo servares, quæ servata atque servanda potius perdere festinas? Sed *serva*, dicens, ne tangas intelligi dedit. Nisi vero ejus animam suggestione tangeres, delectatione qualiter ad consensum maledicendi Deum, deceptissime in hoc saltem, converteres? Verissime itaque (quamvis et de quovis tui complicitium) credere de te vales prolatum *Væ qui decipis, nonne et ipse deciperis?* Deciperis enim vero sæpe, deciperis dico, formate ad tibi illudendum (*Psal.* ciii, 27), Psalmista ut canit, virulentissime draco. Inter malignitatem quippe et benignitatem cum sit hæc quoque discretio, ut, ille quas præcipue amat, tu maxime oderis animas. Cur non perpendisti, nil, quod pro magno duceres, tibi servari, cum corpus corrumpendum aliquando, etiamsi tibi non concederetur, affligere permittebaris, animam incorru-

At ille, ait, more Gallico sanctum senem increpitans follem. Dum vero Ratherius *latialem rusticitatem* eidem voci tribuit in opusculo Veronæ lucubrato, eam indicat etiam apud nostros rusticos receptam, ut dæmonem signarent, ex quo forte appellati deinceps vulgo illi spiritus mali, qui *folleti* dicuntur. Originem quidem Latinam a tolle, qui solo vento inflatus intus est vacuus, Ratherianus textus innuit.

(666) *Specialis deceptio deceptorum* vocativo casu diabolus appellatur, de quo auctor mirandum esse ait, cur non intellexerit se decipi ejusmodi concessione, qua permissum illi fuit in Job et aliorum jus-

ptibilem non lædere jubebaris. Qui utique absorbes fluvium gentilitatis, et non miraris, habes fiduciam quod influat in ore tuo Christianitatis Jordanis? (*Job* xl, 1.) Unde hoc enim nisi pro animabus deglutiendie aqua baptismatis lotis quarum scilicet in perditionem defluxum insaturabiliter **315** sitis? Decipi te igitur hujusmodi concessio cur non intellexeris, mirandum, specialis deceptio deceptorum (665). A tuis sane si exigere invasæ semel dominationis tributum, non adeo fuerat conquerendum, injus quare te inferas alienum et utique (quod est amplius stupendum) majoris et qui suos proprii promisso ita confirmaverit oris (667): *Pater, quos dedisti mihi, non perdidisti ex eis quemquam* (*Job.* xviii, 9.) Sed præterito usum verbo non putasti de futuris, stultissime, curare, ideo non desinis eos sine fine tenus infestare. Sed audi, cum tuo consilio detestande: *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi* (*Matth.* xxviii, 20). Nullum suorum, crede, tibi exponet de quo perfecte gratuleris, imbellem. Ad cumulum victoriæ diutius lacessiri permissos quamvis innumeros per tuæ infestationis malignam misericors, ut et istum, etiam post casum provehet fraudem (668). Ea demum inter potentiam et omnipotentiam discretio est, quod illa quædam, ista omnia potest. Liqueat ergo hac distinctione, quod nihil valet potentia contradicente omnipotentia: ac per hoc innutanter colligitur, quia de tuis, quos voluerit et quomodocunque voluerit, valet Deus te nolente ad se trahere; tu neminem de suis, ipso nisi permittente, saltem audeas incursare, quod evidentissime es miser expertus, cum nec gregem porcorum invadere es, data nisi licentia (*Matth.* viii, 31), ullo modo ausus, Tractio vero illius salus, tua perditio est, a qua ille quoque consuevit innumeros misericorditer liberare. Nam etsi catuli tui ut rapiant rugiunt, tamen a Deo suam escam, ut in Psalmo legitur, quærunt (*Psal.* ciii, 21), optando videlicet, ut ejus relinquat custodia, quos invadere illorum queat malitia, Quamquam et tu legaris vero cauda tua partem maximam stellarum de cælo vel traxisse, vel trahere, vel tracturus esse in terram (*Apoc.* xii, 4), ne decipiaris moneo. Non enim de illis dicitur, qui fulgebunt sicut sol in perpetuis æternitatibus (*Matth.* xiii, 43), et sicut splendor, firmamenti (*Dan.* xii, 3), qui erudiunt plurimos; non, inquam, de illis, qui vero lumini veraciter inhærentes veraciter lucent; sed qui imitantes [*supple* to], se in angelos lucis per hypocrisim transfigurare (*II Cor.* xi, 14), tecum in barathrum inferni ruituri,

torum corpora sævire, anima tamen servata.

(667) Construe: *Quare te inferas in jus alienum, et in jus ulique majoris (quod est amplius stupendum) etiam ejus, qui ita confirmaverit suos promisso eris proprii, etc.*

(668) Construe: *Non exponet tibi, crede, aliquem suorum imbellem, de quo perfecte gratuleris. Misericors etiam post casam provehet ad cumulum victoriæ permissos diutius lacessiri per malignam fraudem infestationis tuæ, quamvis innumeros (id est quamvis sint innumeri) ut et istum S. Metronem provehit.*

forinsecus stellæ, intrinsecus tenebræ (loquar ut ita) non timent. Quomodo enim ut splendor firmamenti **316** fulgentes, qui utique sunt illi, qui pro posse illorum constantiam conantur imitari, qui te ruente immutabilitatis sunt gratiam assecuti, æternalibus involvi unquam tuis possint videre non valeo tenebris, quorum namque nomina sunt scripta in cælo (*Luc. x, 20* [669]). In tuæ perditionis, crede mihi, nunquam invenientur, Lemur nigerrime, diptycho (milleno eos licet inficere gestias criminum morbo) per foramen maxillæ nimirum ejecti (*Job. xl, 21*), ut et iste noster, de gutture tuo.

11. Nec te cæterum, qui tanta pertuleris, satis laudare, martyr beate; nec illum, qui te ad ea necessario perpetienda impulerit, ut dignus est, carcere sufficimus, et odiis insequi ejus contra nos invidiæ paribus. Miseri inter hæc nos nimium et infelices, cum te martyr laudare conamur vocibus, contrarii moribus, prædicare sermone, dissimiles opere. Te quippe felix glorificat palma: nos contra infelix accusat conscientia; et ne cuivis nostrum dicatur. *De ore tuo te iudico, serve nequam* (*Luc. xix, 22*), formidat omnino suspecta. Si enim talem habebas, cur tam vilipendebas? cur sublegi (670) tibi tam pretiosum passus es margaritum? cur hujusmodi fulgoris tenacissime non custodieras nummum? Ut illum sane prædicas de uno fecisse, tu quare de innumeris neque dissimilis damnationis studes sceleribus actitare (671)? Si ille per pœnitentiam non solum, ut credibiliter asseris, veniam, sed et martyrii accipere meruit palmam; tu per impœnitentiam quare thesaurizas tibi iram (*Rom. ii, 5*), et non exstinguendam in perpetuum flammam? Sed agit hoc, athleta pugnacissime, non diffitemur, agit hoc instabilitas et enervitas nostra; succurrat nobis, quæso, constantia et firmitas tua.

12. Miretur sed aliquis, quod te martyrem tam sæpius vocitem, cum effusione sanguinis non sortitus fueris, confessor sanctissime, finem. Sed potius, dico, ille miretur, quod Zebedæi filiis dixisse non recollit Dominum, *Calicem meum bibetis* (*Matth. xx, 23*), cum unus eorum solum effusione pro Christo de mundo transierit sanguinis: alter vero (672), ut et tu felicissimo, multa pro Deo sustinuerit tormenta, sed

(669) Construe: *Sed qui imitantes te, ruituri tecum in barathrum inferni, forinsecus stellæ, intrinsecus tenebræ (ut ita loquar) non timent transfigurare se in angelos lucis per hypocrisim. Etenim videre non valeo, quomodo fulgentes ut splendor firmamenti, qui utique sunt illi, qui pro posse conantur imitari constantiam illorum (angelorum sanctorum) qui assecuti sunt gratiam immutabilitatis te ruente: non valeo, inquam, videre, quomodo hi possint involvi tenebris æternalibus, quorum namque nomina, etc.*

(670) Sublego pro subripio hic accipitur, uti et apud probatos scriptores invenire licet.

(671) Construe: *Quare tu non studes actitare de sceleribus innumeris neque dissimilis damnationis (sæu malitiæ) ut sane prædicas illum fecisse de scelere uno?*

(672) Id est, cum unus eorum solum (id est S. Ja-

in pace vocatus, martyrii non caruerit gloria, ut et inter eximios quoque non infimo, ante mortem, in morte, post mortem invicto contigisse levitæ Christi Vincentio, passionis ipsius, ut et aliis pluribus, monstrat assertio. **317** Illius nempe a corpore animam tyrannicus non expulit macro, sed diris tormentorum suppliciis pro Christo alacriter superatis, ac felicis pugnæ agone, ut de eo cantatur perlepeide, constanter expleto, tandem pretiosam resolutus in mortem, cælo triumphans, Agathes uti et beata, spiritum reddidit. *Tuam ipsius enimam pertransibit gladius* (*Luc. ii, 35*), beatæ Dei Simeon genitrici loquitur justus, subeundum utique illi vaticinans procul dubio doloris, non mortis vero martyrium.

13. Gaude ergo, martyr. gaude, inquam, lætare, et exsulta, et pro nostra, rogamus, intercede apud Deum semper, indebite licet, miseria. Mansuetudinem namque imitaris [*id est*, antiqui Joseph] illius (si reis parcis gratuito famulis) qui venditoribus tam leni quondam indulserat, veridico tamen affatu, germanis: quanquam nullum tui adhuc deprehendere valuerimus sancti corporis venditorem, quod utique fecisse Judæ fuerat proditoris facinus, scelerati alicujus vel vespillonis sacrilegium imitari (673). Sed te, proh nefas! ita tenus deploramus a nobis, sancte, neglectum, ut furto adiri venerabile tuum quoque modo valuisset sepulcrum, quod facinus quoque non inficiamur fuisse nefandum. Quis enim talem negligeret, nisi demens, patronum, etiamsi cum eo mille corporum vicinitate potiretur sanctorum? Devotiore ergo te recolentes affectu, benignissime Pater, absentem, quam olim excoluerimus præsentem degeneres, quia sæpe ita contingit, considerans filios, imo nequissimos servos, vicem nobis eandem malorum noli, te precamur, rependere, non deserens scilicet tuitione, deserueris quamvis indignissimos abitione, sed præsentissimus nobis in tuo capite Christo, reconciliare tuis cum meritis nobis non solum de isto, sed et omnigeno culparum non desinas, precamur, reatu (674). Contigerit hoc tibi sane nostra (quod nobis non convenit diffiteri) culpa atque neglecto; sed illius non possumus negare, qui terrena cum celestibus moderatur, factum voluntate atque disposito. cujus ordinationi nullius resultare valuit unquam

Dobus, non vero S. Joannes) transierit de mundo offensione sanguinis pro Christo, alter vero, etc.

(673) Congruè: *Quod fecisse utique fuerat imitari facinus Judæ proditoris, vel sacrilegium alicujus scelerati vespillonis. Ex his incertum fuisse liquet, nam S. Metronis corpus venditum pretio fuerit, an furtim subreptum.*

(674) Construe: *Ergo, benignissime Pater, considerans filios, imo nequissimos servos recolentes te absentem affectu devotiore, quam olim degeneres excoluerimus præsentem, quia sæpe ita contingit; noli, te precamur, rependere nobis vicem eandem malorum, non deserens scilicet, etc. Erat in apographo obliite, precamur, repende pro noli, te precamur, rependere: quam emendationem sensui necessariam in textum induximus.*

rensis. Voluit enim tē sepulturæ aggere pressum levare de humo (675), et statu locari condigno. Cœlestis enim animæ artus devotius excolit vulgus, si eos non **318** obtegit tellus, sed mausolei venustat ornatus. Quod si, ut putatur, ita est veraciter actum; haud creperum, quin hoc tibi concinat exemplum, quod ne Joseph et fratribus ejus paulo superius a nobis est prælibatum: *Nolite metuerē, ait enim formidantibus ille, nunquid enim Dei renuere possumus voluntati? Vos cogitastis de me malum, sed Deus vertit illud in bonum. ut me exaltaret (Gen. l. 19).* Ne ergo tua exaltatio, nostra sit, quæso, averte, damnatio, ne tua abitis nostra perditio; profuerit sed rogamus e nobis alicui potius, si corde simplici ita te non obstiterit exaltari, cæcumine forsā criminum ita licet obtenebratus suorum, ut subitanea interpellatione adactus: *Palpebræ tuæ præcedant gressus tuos (Prov. iv, 25),* sibi imperatum non fuerit recordatus; et: *Sunt viæ, quæ videntur hominibus rectæ, quarum finis usque ad profundum inferni demergit (Prov. xvi, 25),* sibi prædictum oblitus (676). Reereante vero ejusmodi pusillanimitatem taliter Domino, atque dicente: *Si oculus tuus fuerit simplex, lotum corpus tuum lucidum erit (Matth. vi, 22),* liceat eum quamlibet e tribus fugitivorum tuo, martyr, fretum ducatu civitatibus ingredi inter spem veniæ et metum gehennæ (*Jos. xx, 7*), quo exaudibiliter possit, opus si fuerit, ut de infinitis, ita de isto Psalmistæ verbis clamare: *Circumderunt me mala, quorum non est numerus; comprehenderunt me iniquitates meæ et non potui ut viderem; multiplicatae sunt super capillos capitis mei, et cor meum dereliquit me. Complacet tibi, Domine, ut cruas me (Psal. 30, 13) (977).* Sol præterea iste mortalium conspicuus oculis cum flammigeris invectus equis altum petit, potiora terrigenis commoda gignit. Tui autem, o sidus cœlestis, luminis sol ipse Christus infusor, proprii actus attende sit ipse idemque relator: *Vado, ait, ad eum, qui me misit, et nemo ex vobis interrogat me, quo radiis; sed, quia hæc locutus sum vobis; tristitia implevit cor vestrum. Sed ego veritatem dico vobis,*

(675) Hinc igitur ad Ratherii usque tempora S. Metronis corpus humi, ubi fuerat sepultum, jacuerat, nec a terra fuerat elevatum, quemadmodum alibi de sanctis corporibus fieri solebat. Hic nimirum Veronensis Ecclesiæ vetus mos fuit sacra corpora sub terra sepelire. Ita S. Anno episcopus sæculo viii, corpora sanctorum Firmi et Rustici et aliorum quatuor martyrum Veronam allata posuit in arca saxea subterranea, id est in arca sub terra sepulta. Similiter S. Proculi nostri episcopi corpus in ejus confessione septem pedes sub terra conditum inventum fuit anno 1492, licet anterior ejusdem corporis translatio facta fuerit, quæ in antiquo Calendario Veronensis Ecclesiæ notatur Kalendis Maii.

(676) Construe: *Sed, rogamus, exaltatio tua profuerit alicui e nobis potius, si corde simplici non obstiterit te ita exaltari licet ita obtenebratus forsā sit cæcumine criminum suorum, ut adiacus subitanea interpellatione non recordatus fuerit imperatum sibi: Palpebræ tuæ præcedant gressus tuos; et fuerit oblitus sibi prædictum: Sunt viæ, etc.*

(677) Id est, *liceat cum fretum, martyr, ducatu tuo*

A expedit vobis ut ego vadam (Joan. xvi, 5); idemque: Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum (Joan. xii, 32). Indeque gratulabundus non immerito ille, *etsi cognovimus, inquit, secundum carnem Christum, sed jam nunc non novimus (II Cor. v, 16).* Constat igitur, nec ambigi valet, quia si fides in sanctis damnus non patitur mortis, multo minus absentationis; et ideo intutubaliter confidimus, **319** si tua sequamur vestigia, profuisse nobis quod abieris; nec [subaudi prodest] te nos jam nosse cum innumeris nostro habere in vicino (678) mortuum, sed scire ut vere sanctum dignatione Dei honorificentissime illo translatum, ubi veneratione debita tuorum certaminum excolatur die noctuque martyrium; nobis vero qualiscunque sit, quod credimus, levigatio culpæ, quod desivimus te jam sero, licet tam indecenter, tractare, et assuevimus aliorum saltem documento, ut debueramus, condigno honore excolere, te ut amissum patrem dolere, dolendo ardentius diligere, diligendo sæpius recolere, recolendo venerantius exorare. Traxisti nos, martyr, ut ita loquamur, ad te, a Deo ut dignus fueras cum es exaltatus; traxisti, et relinquendo tanto firmiter, quanto devotius te recolente nos sanctissime, possides. Nam religiosius quisque prudentum nunc tuorum frequentat reliquias cinerum, quam universi sancti corporis tui servatorem olim cum cæteris excoleret locum; ac per hoc, ubi crescit nostra ergate, martyr, devotio, crescat, necesse est et tuæ erga nos pietatis, nec desperandum, provisio. Tuorum sane pignorum qui temerare sunt ausi sacrarium, interiorem adire monacho consilium, et diligenter ab eo disquirere, quem intentionis in tanto facinore secuti sint impetum; et proprium laxare ipsius discrimine factum. Si enim simplicem in hoc sui desiderii secuti sunt oculum ductorem, se necessariam gaudere, fateor, possunt (679) adeptum. Sin alias, quam eos dicentis percussat vereri non parum auctoritas: *Si quis templum Dei violaverit, disperdat illum Deus (I Cor. iii, 17),* uti reor, possumus in hoc hujusmodi argumento dicentis: *Habe charitatem, et quidquid volueris facito*

ingredi quamlibet e tribus civitatibus fugitivorum inter spem veniæ et metum gehennæ, quo exaudibiliter possit clamare, si opus fuerit, verbis Psalmistæ ita de isto crimine, ut de infinitis; Circumderunt etc.

(678) In vicino nostro idem est ac in eadem nostra civitate, quæ suburbia complectebatur. Sic in *Conclusione deliberativa* num. 8. vicinitas pro eadem civitate accipitur; et in Apologetico num. 5, vicinus pro incola ejusdem civitatis, aut loci. Construe: *Nec prodest jam cum innumeris nosse nos habere te mortuum in vicino nostro: sed scire te, ut vere sanctum, dignatione Dei honorificentissime translatum illo, ubi, etc.*

(679) Legendum videtur adeptos: se adeptos scilicet, quod in desiderio erat. Textus vero in sequentibus valde luxatus est, ni forte ita construendus credatur: *Sin alias, non parum vereri possumus, uti reor, quam eos percussat in hoc hujusmodi argumento auctoritas dicentis: Si quis templum Dei violaverit, disperdet illum Deus, Lætor dicentis, et o quam lepide! Habe charitatem, et quidquid volueris facito, Charitas enim, etc.*

(I Cor. xiii, 4), et o quam lepidè lætor, *Charitas* enim, alter ut ait, *non agit perperam*. Otiosa est ergo? Absit. Audi enim verissime fatentem: *Nunquam est Dei amor otiosus*; operatur enim magna, si est; si vero operari renuit, amor non est.

14. His ita compactis in cultu et veneratione tuorum, sancte, ubi latus diceris, artuum, et, ubi relictus crederis, cinerum, quale quis vel ablatorum, vel amissorum apud Deum de te remunerationis spe-

(680) Construe: *His ita compactis in cultu et veneratione artuum tuorum, ubi sanctæ diceris latus* (id est artuum tuorum, quocunque allati dicantur) *et cinerum, ubi crederis relictus* (id est Veronæ, ubi soli cineres relictæ creduntur) *certissime valet conjici,*

rare possit, conjici valet certissime, lucrum (680) Ultriusque tamen partis contra te commissorum indul-
torem excessuum, precamur, inveniamus, piissime
alme, te ipsum exoratorem **320** pro nobis indefi-
cientissimum apud Dominum Jesum Christum red-
emptorem mundi clementissimum, dispunctorem in-
que non solum actuum, sed et intentionum nostrarum
æquissimum, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit
et regnat Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

quale lucrum remunerationis quis vel ablatorum (eo-
rum sollicit qui sanctum corpus abstulerunt) *vel amissorum* (qui nimirum idem corpus amiserunt) *possit sperare de te apud Deum.*

EJUSDEM OPUSCULI FRAGMENTUM

Primis Ratherii curis lucubratum, et antea editum ex ms. capituli cathedralis Veronensis.

1. Ut sacratissimus, ac veracissimus ævi prioris narrat chronographus, cum Memphitici (681) de manibus tyranni, imo Niliacæ defaucibus bellum suum liberare diutissime afflictum misericorditer disponeret Dei pietas populum; inter cætera eidem congruentia operi præcepit, ut abiturus viritum ab amico suo quilibet plebis ejusdem mutaret vasa argentea, atque aurea. quo scilicet et gens venefici (682) maris fluctibus absorbenda, indigne diu possessis opibus spoliaretur, et deicola Abrahamidarum progenies cælico munere ditaretur. Fuerit at causa hujusmodi quasi subsimilis ejus, qua e jure vituperatur, fraudulentissimæ deceptionis mysterii, si consideretur tamen humanæ impenetrabilis, quam confundit Deus, sapientiæ opacitas; maxima istic occurrit sapientiæ et scientiæ Dei, cujus altitudinem (Rom. xi, 33) mirari cum deiloquo Apostolo, quam discutere ac reprehendere cum vesanissimo hæreticorum catalogo sanum convenit sapientem, per eos ventilata, atque nobis monstrata, quibus cophinorum duodecim (Matth. xiv, 20) implendorum data legitur auctoritas, divinæ dispositionis incomprehensibilitas. Hujus itaque incomprehensibilitas multigena mysteria, quantum nostræ inertæ divisor ille clementissimus gratiarum studio propriæ adjicere dignatur indagatio. Is, cum consideramus solliciti, contingit sæpissime, quod sapiens fateri (685) non erubuit incomparabilis omnibus: *illic inquisivi*, inquit, *sapientiam* **321**, *et ipsa longe facta est a me* (Eccle. vii, 24). Nec injuria; de piscibus enim binis non sine laborioso de fluctibus incertæ dapsilitatis ingenio acquisitis, et quino panum non sine mysterio iterum numero hi fragmentis bissemi adimpleti sunt

(681) Prima manu in Veronensi ms., ex quo hoc fragmentum primo editum fuit, scriptum erat *Niliaci*. Superposita vocis mutatio *Memphitici* tum in vulgato Veron. tum postremis curis in ms. Frising. recepta.

(682) Supra vocem *venefici* scripsit Ratherius *spumeci*, pro quo in ms. Frisingensi *punicei*.

(683) Verbum *fateri* in vulg. Veron. omissum supplevimus ex ipso codice Capitulari.

B cophini (Matth. xiv, 17); quos si ventre recondere libuerit memoriæ, experiemur omnino veracissime dictum: *Qui apponit scientiam, apponit laborem* (Eccle. i, 18). Non sunt enim triticei, ut leviter valeant spoliari, sed hordeacei (Joan. vi, 7), ad quorum medullam vix possit labor studiosissimus pervenire. Superiore igitur mola in vertiginem ducta, subteriore quasi otiosa jacente, hordeacea hac necessario trita, quæ præ manibus ventilandam suscepimus, summa, eademque gustui propinata, sapit nobis Ægyptum, mundum i.e. maligno significare; Pharaonem, principem mundi diabolium; populum luto et lateribus oppressum, quem missus liberare descendit Dominus, genus humanum; mare Rubrum, baptismum cruore sanguinis tinctum, submersos, peccata, liberatos, baptismate lotos, et Christi sanguine de morte animæ per Salvatorem nostrum redemptos. De vasis aureis, et argenteis i suasu liberatoris, mutuatione furatis (784) si oritu quæstio; opes, sive phalera sæcularium librorum quæ, ut videmus, a paganis penitus ablata, in justitiam et decorem (685) jam olim transierunt, Christo tribuente, prorsus Ecclesiæ. Quorsum tamen ista, sax gax interrogat si requisitor; nimirum, ut non sine causa clamasse fateamur Apostolum: *Ubi sapiens ubi scriba, ubi inquisitor hujus sæculi? Nonne stultus fecit Deus sapientiam mundi?* (I Cor. i, 20.) Jam nemp-

Jam Cariath Sephor Josue destruxerat alter, Et muros Jericho prostraverat funditus arvo, Compita per mundi jubilantibus omnia sanctis.

2. Cum non minore studio historiographi nostros agones martyrum, merita confessorum, cælibatum et continentiam (686) virginum ac viduarum, p-

(684) In vulg., deerat *si*, et mox mendose editum erat *opes... et fallere*, quod verbum totam sententiam pervertit. Correctionem ipse codex exhibuit.

(685) Sic Ratherius secunda manu in eodem ms. Veronensi: prima autem scripserat *jamdiu*.

(686) Ita ex codice emendavimus. Male in vulg., et *constantiam*. Substantivum *cælibatum* refertur ad virgines, *continentiam* ad viduas. Hinc in litaniis

nitentiam describere gestiebant conversorum, quam eloquentiæ venustate cuncto sæculo prædicati liberalium artium illi vel inventores, vel propagatores, quos mendax protulit potissimum Græcia, et poetica garrulitas semper de falsitate inflabat ornata, suos laudibus extollere non cessavit heroas. Nunc vero, proh pudor! nostris utique, avorumque temporibus (ut conjicere cogamur non longe 322 illius abesse adventum de quo est prophetatum, *qua faciem ejus præcedet egestas* (*Job* xli, 13) tanta orbem inopia (687) invasit scriptorum, ut si qua vel nostris, vel illorum, quos protuli, temporibus, aliqua meritorum effulserit prærogativa, magis hoc vulgus, quam quilibet extulerit litteratus. Dicant ergo, flagito, ad quos usus ab Ægyptiis illa mutuaverint vasa, quæ possident aurea vel argentea, si in tabernaculo vel templo aliquid inde ornatus nunc exhibent Domini. Orna illis vereor, Orna (688), inquam, illis pro futura auri regula (*Jos.* vii, 21), nec Moysi demonstrata. *Erat Dominus Jesus ejiciens dæmonium, et illud erat mutum; et cum eiecisset dæmonium, locutus est mutus* (*Luc.* xi, 14). Iteret hoc Deus, precemur, miraculum, et laudem Domini loquatur os nostrum (*Psal.* cxlrv, 21).

3. jam igitur jure succenseam nostri patrumque temporis scholasticis etiam nunc mæsto depromam relatu (689). Contigisse primum fateor nuper, hoc est tempore, quo cuncto prædicabilis sæculo gloriosissimus, æquissimus, atque piissimus Otto imperator Augustus Italiam feliciter intraverat triumphaturus. Veronensi populo gravissimum, culpa non solum illius, qui tunc inibi indignissime præerat, sed et sexageno, qui eum præcesserant, annorum curriculo, damnum. Cujusdam enim (hæreo confessoris dicam, an martyris) Metronis sancti corpus ex suburbio civitatis ejusdem, quod basilica beati martyris continebat Vitalis, furto laudabili, amissione damnabili fuerat asportatum. Cujus sancti memoriam pro signorum innumerabilium ejusdem beati patratu inibi exhibitum, cum vulgaris religioso amore frequentaret caterva, solis miserrimis episcopis, et qui vanissimo labore siliquis incumbabant porcorum edendis, quam illis triticeæ dulcedinis panibus, quibus mercenariorum multitudinem abundare prodigius ad patrem rediturus, se autem fame perire, deplorabat filius, ita locus isdem, proh nefas!) viluerat, ut militibus reditu (690) eidem ecclesiæ competenti donato, presbyter nec illic esset

antiquis, quæ leguntur in ms. 33. Capituli Veronensis post sanctæ virginis habetur sanctæ continentes, id est sanctæ viduæ. Post nonnulla extollere pro attollere ex laudato codice edidimus.

(687) Prima Ratherii manu scriptum erat *egestas*. (688) Vulg., *Onna illis vereor Onam*. Codex habet: *Orna illis vereor ornam*. Melius scriptum fecisset *Horma*, id est *anathema*, vocabulo sumpto ex Numerorum libro cap. xxiii, vers. 3. Cum porro indicetur furtum regulæ aureæ, de quo in libro Josue c. vii, his primis curis Ratherii lapsu memoriæ Moysi scripsit pro Josue; quod tamen postremis curis ab eo emendatum ex ms. Frisingensi perspeximus.

aliquis, qui prævideret locum, tam pretiosum continentem thesaurum.

Heu dolor! orbiculae Ingentes, obsecro, flete.

Quis enim te satis carpere, imo deplorare (quod est tutius, et rationabilius) misera potest Italia? Principibus indignissime abuteris apostolorum, super martyres graderis, confessores plantis calcas, virginum veneranda pedibus 323 immundissimis teris sepulcra, et canum more fenam aliis prohibentium, latratu præinvido, quos venerari detrectaveras præsentis, maledictis persequeris abeuntes, imo, quod veracius, te fugientes, alios requirentes. Nonne infelicissima vel congaudere debueras eorum [*id est sanctorum*], qui tibi præ multitudine viluerunt, honori, nec invidere eorum, qui cum nullos haberent, aliquantulos, cum indigerent (691), a Domino accipere meruerunt, desiderio, devotioni, atque.....? Quare in isto saltem illius non recordari juvat apostolici: *Qui habuerit substantiam mundi, et viderit fratrem suum necesse habere, et clauserit viscera sua ab eo, quomodo charitas Dei manet in eo?* (*I Joan.* iii, 17.) Et: *Diliges proximum tuum sicut teipsum* (*Matth.* xix, 19). Cur doles perditum, quod cum haberes, non adeo diligebas? Sed revera non doles, sed dolere te ad quorundam suggestionem impia fingis. Nam si veraciter amissos doleres, relictos devotiore cultu excoleres.

4. Vere tamen, quamquam invidiose tibi prælatos valeas obloquendo, ut conaris, reprehendere, te tamen meliores suadeo cogites minime meruisse. Dictum enim de Deo legitur veracissime, quod *regnare faciat hypocritam propter peccata populi* (*Job.* xxxiv, 30) Ipseque de se: *Dabo, inquit, eis reges in furore meo, et in ira mea* (*Oss.* xiii, 11). Si martyrem sane tuum tantopere diligebas, ut quid tam male custodiebas? Consenserit, ut criminari conditis, altiori forte consilio amplius convenienti disposito, tuus episcopus: tu, quæ tantum facinus abhorrueras, nosse volo cur abhorrueris. Quia pessimum, inquis, quod ita sanctos perdimus nostros. Verissime, sed convenientius diceres (692). Quod sancti ita nos fugiunt nostri. Turpis sane lucri cupidus cum nemo sit sanctus, honestum fugisse lucrum nemo invenitur sanctorum. Honestum vero lucrum est, quod cælum locupletat, tartarum spoliat. Si vero te fugienti quoque annisu illuc ire placuit alicui sancto, ubi pro reverentia, quam honeste minime habebat, sibi amore Christi exhibita, paradus de animabus devotis repletur ætherius (693),

(689) Vulg., *me stud... depromam*. Ope codicis Veron. emendavimus: et paulo aliter in ms. Frising. postremis curis Ratherius *mæstiloquo* scripsit pro *mæsto*.

(690) Ita codex. Male in vulg., *ejusdem*.

(691) Voces *cum indigerent*, quæ in vulg. deerant, ex ms. Veron. supplevimus.

(692) Ratherius pro *diceres* prima manu scripserat *fatereris*.

(693) Ita codex idem. Habebatur in vulg. minus bene: *tartarus vacuaretur inferius*. Mox ubi legitur *meruisset tuorum... videaris*, prima Ratherii manu scriptum fuerat *meruisset vestratium... videamini*.

tartareus vacuaretur infernus, cum per tot annorum curricula pro devotione consimili nullus hoc meruisset tuorum, cavendum ne coeli videatis profectibus invidere, damnis gaudere. Hoc quoque, quod monstras exemplo, nec apud te vis, nec alibi honorem habeant sancti.

5. O autem magna Verona, villa quondam ut altera (694), Platonica illa Athenis, vel alia pro multitudine sapientum aestimata, grandisonis sanctum tuum quare non extuleras modis? Cur mirabilia, quæ per eum Deus fuerat operatus, etsi non **324** metrico, saltem (695) stylo vulgaras prosaico? Quod plebs indocta canebat, honoratius tu, crede, legis, et auro Taphnitico tabernaculum hoc Dei ornasses, offerens et quod mutuaverat cespitis cultor, argento compisisses. Nam ad dedecus tui cum quidam (696) præsumens conscius forte tam pretiosus facinoris tuum interrogasset, cujus ille sanctus sanctitatis fuerit; cur non (697) ad librum se contulit gestorum illius stup..... illorum, qui cum Psalmista volebant (698) canere cantibus illius divi..... referentibus didicit, quod sanctus in adolescentia huiusmodi fuerit actibus sæculi implicatus, de quibus liber continet ita divinas: *Qui cupiunt divites in hoc sæculo fieri, incidunt in muscipulam et loqueum diaboli* (I Tim. vi, 9), Quod cum (699)..... Deo misericorditer permittente, ut multis sæpe aliis contigisset, reatus sui consideratione commotus, contra se non tardavit erigere, mundi huius omnia relinquere, ut expeditius et liberius soli Domino posset vacare. Sycomororum crucis cum Zaobæo (Luc. xix, 4) ut Jesum liberandus videret, ascendit; et ne eandem in angaria cum Simone, sed eadem cum vitis et oenopiscentiis mortificandus, non aliquo tempore, sed quotidie sentiret, tale sibi elegit supplicium, quod, etiamsi carnis petulantia victus vellet evadere, (700) omnino nequiret. Publicanum se enim, et peccatorem esse ultra omnes dijudicans, ecclesiæ sibi limina obstruxit; a longe ut stando *Deus propi-*

(694) Addidimus ut altera ex codice, ex quo item scripsimus pro, cum in vulg. esset præ.

(695) Vulg., *sale*, minus bene. Vera codicis lectio.

(696) Mutile in vulg. erat *qui...* ubi integram vocem ex ms. supplevimus.

(697) Sic codex, cum in vulg. esset *cujus enim*.

(698) Erat in vulg., *can... ferentibus*. Est quidem lacuna in codice: sed quidquid legere amplius licuit, exhibuimus.

(699) Ita ex cod. In vulg. perperam: *Quod cum*

tius esto mihi peccatori (Luc. xxiii, 13) cum illo alio misericorditer justificato posset clamare, providit.

6. Sed cur profero, quod non convenit, *stando*? quasi ante, vel post quemquam sibi ipsi aliquem huius aestimationis audierimus tulisse martyrium. Ut enim eos omittam, qui ad ventrem, vel stomachum attinent cruciatus (consideranti enim cætera illum aestimare dimitto); ad exteriora conversus, penam sibi illatam referam, et hanc inauditam. Quasi enim tortoris impiissimi, et crudelissimi sibi diceret voces: *Quia cum in honore esses, non intellexisti, comparatus jumentis insipientibus, et similibus illis effectus; jumentorum loro restringere, in petulantia ne tu amplius possis vagari* (Psal. xlviii, 13); catenam pedi imposuit, plumbo eam in magno, qui adhuc ante januam basilicæ jacet, lapide obfirmavit, circumpositum seratura ostiorum firmavit, clavim in gurgite proximi Athesis non ignoti fluminis, in cujus littore jam dicta est sita basilica (rusticitius loquor, intelligi ut valeat) jecit: rogans forte Dei misericordiam, ne unquam eam videret, donec peccata, quæ plangere disposuerat, Omnipotentis elementia dimisisset. Ideo vero dubitandi sum adverbio **325** usus, quia licet hæc non didicerim relatu (701), miraculi est compertum ita ei contigisse, Deus ut concessit, eventu. Septem itaque annis sub divo lapidi ita mansit concatenatus; donec volente misericorditer Deo jam finem his mittere, quæ huiusmodi comitabantur supplicio, crucibus, et supernis martyrem suum infulare honoribus; piscatores episcopo piscem deferrent, in cujus **326** ventre sancta illa clavis inventa, ejus omnia nuntiavit dimissa facinora. Nam ea recognita, compedeque catenali ab episcopo reserato, beato *Illo* lo'o, induto, Ecclesiæ reddito, et sancta corporis et sanguinis Domini participatione refecto, cum vestigio..... tissima Domini hostia emissionem spiritus angelorum esset remigio cælis invecta.....

misericorditer... permittentem.

(700) Vulg., *cadere*. Quædam litteræ, quæ diligentiori animadversione deteguntur in codice, veram lectionem docuerunt, quæ ex ms. Frisingensi maxime confirmatur.

(701) Vulg., *relata miracula*; et paulo post *sacra* pro *supernis*. Lectiones, quas ex ms. Veron. his in vocibus exprimere licuit. codex Frisingensis certiora facit.

ADMONITIO IN TRIA DOCUMENTA SEQUENTIA.

Tria sequentia documenta, quæ ex ordine temporis *Invectivæ* precedenti subjicienda sunt, hic simul proferimus; quia omnia pertinent ad clericos a Milone Veronensis sedis, uti auctor appellat, invasore ordinatos, de quorum legitima ordinatione, atque ordinum exercitio Ratherius dubitabat. Omnia scripta fuerunt anno 963, ut in Vita latius probavimus § 14, postquam ille suæ sedi tertio restitutus, in eadem tota Romani pontificis decreto, tum Papiensis synodi iudicio confirmatus fuerat. Priora duo sunt decreta, quorum altero scripto die 8 Februarii eosdem clericos ab officio abstinere jussit usque ad venturam legitimæ ordinationis diem; altero autem postridie ejus diei edito ob excitatas ab illis turbas, prius

Decretum veluti revocans, ipsos propria conscientia dimittendos duxit. Tertium documentum Kalendis Augusti signatum, quod cum epistolae formam praeferat, inter epistolas ab Acherio impressum fuerat, proprie non est epistola, sed libellus cleri Veronensis nomine ab ipso Ratherio scriptus, ac directus in titulo ad Romanam Ecclesiam, quo iidem clerici canones et decreta ab episcopo sibi objecta ita proponentes inducuntur, perinde ac si causam ejusmodi Romanae sedis iudicio dijudicandam subjiciant. Vide quae de re in Vita loco laudato plenius disseruimus.

RATHERII DECRETA ET LIBELLUS ⁽⁷⁰²⁾

De clericis a Milone suae sedis invasore ordinatis.

I.

327 RATHERII DECRETUM DE CLERICIS MILONE SUAE SEDIS INVASORE ORDINATIS.

Ab invasore sedis istius ordinatos, mitigantes (703) canonicam, quae super eos lata est, sanctionem, praecipimus usque ad venturam legitimae ordinationis diem ab officio, in quo illegaliter eos instituit, abstinere ex auctoritate Dei et sanctae Mariae et sancti Petri apostolorum principis omniumque sanctorum. Actum secunda Dominica Februarii mensis (704).

II.

ALIUD EJUSDEM DECRETUM DE EADEM RE (705).

RATHERIUS Veronensis episcopus Ecclesiae suae clericis universis.

Leges inter bella silere Tullio didicerim licet, non Augustino docente; hesternae promulgationis (706) iudicium non unanimi cum vos consideraverim laudavisse consensu, in promptu fuit agnoscere, murmur inde potius multorum unam rectitudinis praenotium processurum, vel utilitati animarum proficuum aliquem 328 fructum. Unde ne tenebris mei ipsius laudator, et mihi illatae potius injuriae ultor, quam legum iudicis exsecutor, inva-

Asorem officii mei non ausus dicere praesulem, ne me propria ipse voce condemnem, nec ab eo institutos censere ullatenus fore presbyteros vel diaconos, ne deposuisse videar meos; levigata ipsa, quam protuli hodie quoque (707) ut heri, illa quandoque praeterita sanctione super illos canonica, Dei iudicio et proprio eos committens arbitrio, se exsequi injuncta ab invasore non timent officia, audere illos non prohibet violentia mea. Si timent (708), timere non cogit jussio mea: intersit illorum, uti, an abuti Dominico decernant ipsi praeepto, me in hoc penitus inculpatum. De episcopis (709) caeterum, quos ordinasse isdem opponitur ad presbyteratum, non aliter mea satisfacit (710) inertia, nisi ut respondeam quia unusquisque onus suum portabit. (Gal. vi, 5). Utinam vero ipsorum transgressio istorum saltem valeret esse defensio. Non defore tamen pronuntio, (711) qui episcopum ex diacono sine presbyteratu, ordine viderit factum, astruentibus facti auctoribus, quis esset episcopus, consequenter quod presbyter, aut sacerdos utique foret (712). Viderint tantum, qui ordinatione hujusmodi sortiti sunt praesulatum, ut a legiimo pontifice indepti fuerint diaconatum.

(702) Hoc decretum antea ineditum eruimus e ms. Frisingensi, in quo post *Invectivam* praecedentem subjicitur. Titulum, qui desiderabatur, supplementimus.

(703) Canones respicit, quos in tertio documento libello cleri Veronensis nomine inscripto ab ipso Ratherio collectos invenies. Hi autem rigidius aliquid statuunt, quam post in praesenti decreto determinatur.

(704) Cum anno 963, quod hoc decretum datum fuisse in Vita probavimus § 14, cyclo solari xx Altera Dominicalis esset D. Dominica secunda Februarii incidit in diem ejusdem mensis octavam.

(705) Hoc decretum in ms. Frisingensi subjicitur praecedenti, ac ex eodem codice editum fuit a P. Bernardo Pez, tom. VI Thesauri Anekdotorum pag. 33.

(706) *Judicium*, id est decretum antea praemissum, quod cum *hesternae promulgationis iudicium*, id est besterna die datum tradatur, datum autem fuerit die octava Februarii anni 963, hoc secundum die nona ejusdem mensis editum liquet.

(707) Adverbia hodie quoque indicare videntur, Ratherium die quoque nona Februarii instituisse, ut teoedens dberstium pridie editum a suis clericis executioni mandaretur, et eatenus ipsum iterum D. P. Pez emendandum credidit quod presbyter esset, si sacerdos.

hoc alterum decretum tulit, quo suspensio priori decreto, eos divino iudicio et propriae conscientiae dimisit.

(708) Ita codex Frisingensis, cujus apographum accepimus. Apud P. Pez *sed timeat*, minus bene.

(709) Hoc ex loco satis aperte colligitur, aliquos Veronenses, quos invasor ad presbyteratum ordinaverat, jam hoc tempore episcopos fuisse creatos.

(710) Apud P. Pez *satisfaciat*, Melior visa est codicis lectio.

(711) Notabile est hoc testimonium de episcopis ordinatis per saltum.

(712) Apographus noster habet *quod presbyter, aut si sacerdos*, ubi *si abundat*. Sensus enim esse videtur, facti auctores, ut vindicarent ordinationes episcoporum ex diaconis omissis presbyteratu, astruere quod qui esset episcopus, consequenter presbyter aut sacerdos foret; quia nimirum in episcopatu presbyteratus continetur. Hanc quidem rationem protulit etiam Aeneas Parisiensis, cum Graecis respondit, qui Latinis opponerant, quosdam e diaconatu sine ordinatione presbyterali ad episcopatum fuisse promotos. Vide ejus librum contra Graecos cap. 210; tom. I Spicil. Acher., pag. 148: Confer P. Chardon Hist. de Sacram. tom. V, part. 1, cap. 5, pag. 92: D. P. Pez emendandum credidit quod presbyter esset, si sacerdos.

III.

329 LIBELLUS CLERI VERONENSIS NOMINE INSCRIPTUS AD ROMANAM ECCLESIAM (713).

Domino sanctæ Romanæ sedis, quicumque est (714), apostolico, et universo senatui, sanctæque et canonicæ legis latoribus universis, hinc demum sancto cœtui omnium sub catholica fide degentium, clerus omnis sanctæ Veronensis Ecclesiæ, debitæ subjectionis obsequium.

1. Non ignotum vestræ novimus paternitati, invasionem hic olim (715), diabolo instigante, Patres sanctissimi, factam, in qua cum contigerit illegalitate, ut asseritur, publica, plurimos nostrum ad diversa non pro vectos quidem, sed constitutos officia, petimus flexis hic, quod egimus, poplitibus consilium, quod sequi debeamus, a vestra supplices sanctitate, cui de talibus judicandi singularitas concessa noscitur esse. Obstacula (716) enim, quibus in officio impedimur stare concessio, hæc Dominus episcopus noster recitat cum [subaudi aliis] in numeris esse: *Quæcumque scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta* (Rom. xv, 4) cum Apostolo asserens pariter fore.

Ex concilio Antiocheno, cap. 13 (Antioch. 1, vers. Dionys).

« Si quis nullo rogante, inordinato more depereret super aliquibus ordinationibus et ecclesiasticis negotiis, ad eum non pertinentibus, componendis; irrita quidem quæ ab eo geruntur existant. Ipse vero incompositi motus sui, et irrationabilis audaciæ subeat ultionem, ex hoc jam damnatus a sancto concilio. »

Ex concilio Constantinopolitano, cap. 3 (Constant. 1, ejusd. vers.)

« De Maximo Cynico et ejus inordinata constitutione, quæ Constantinopoli facta est, placuit, neque Maximum episcopum esse vel fuisse, nec eos qui ab ipso in quolibet gradu clerici sunt ordinati; cum omnia, **330** quæ ab eodem perpetrata sunt, in irritum deducta esse videantur. »

Ex epistolis Innocentii papæ cap. 53 et 54. (Innoc. I, epist. 22, cap. 3, in collect. Dionys. c. 53 et 54).

« Acquiescimus, et verum est certe, quia quod non habuit, dare non potuit. Damnationem utique, quam habuit, per pravam manus impositionem dedit.

(713) Hic libellus prodiit ex ms. Laudunensi in editione Acheriana. Epistolæ formam præfert; sed verius est libellus Veronensis cleri nomine a Ratherio in scriptus, de quo plura videsis in auctoris Vita § 14.)

(714) *Quicumque est*, inquit; quia cum eo tempore, quo Ratherius hæc scripsit, nimirum Kalendis Augusti anni 963, de Joanne XII summo pontifice deponendo ageretur; ipsi Ratherio erat incertum, num idem Joannes, an vero alius apostolicam sedem obtineret.

(715) Milonis invasionem olim factum vocat. quippe qui saltem jam inde ab anno 951 Veronensem sedem occupaverat.

(716) Canones scilicet, qui subjiuntur, et ab episcopo Ratherio recitabantur, sunt hæc obstacula, quibus ordinati ab invasoribus stare in officio, seu ordine concessio impediabantur.

(717*) Asteriscis inclusa in editis non habentur.

(717) *Legebatur redicari*; quod ex hoc unico textu pro *Iterum dedicari* explicatur in additionibus Cangi. Sed cum præmittatur *rursus*; nihil ambigimus, quin legendum sit *dedicari. Inthronizari* idem est ac

A et qui particeps factus est damnato, quomodo debeat honorem accipere, invenire non possumus. Sed dicitur vera ac justa legitima sacerdotibus benedictio auferre omne vitium, quod a vitioso fuerat injectum. Ergo si ita est, applicentur ad ordinationem sacrilegi, adulteri, atque omnium criminum rei; quia per benedictionem ordinationis crimina vel vitia putantur auferri. Nullus sit pœnitentiæ locus, quia id potest præstare ordinatio, quod longa satisfactio præstare consuevit. »

Ex epistola Nicolai papæ Constantinopolitanæ sedi directæ (Nicolai I epist. 10).

« Amorem principatus, utpote quamdam malam radicem * (716*) exordinandorum [f. exordiendorum] in Ecclesia scandalorum radicibus excidentibus, eum, qui temere et prævaricatorie ac* in regularitatem [f. irregulariter] veluti quidam gravis lupus in Christi ovile insiliit, Photium scilicet, qui mille tumultibus et turbationibus orbem terræ replevit, justo decreto damnantes, promulgamus nunquam fuisse prius aut nunc esse episcopum; nec eos, qui in aliquo sacerdotali gradu ab eo consecrati vel promoll sunt, manere posse in eo, ad quod proveci sunt, gradu. Insuper et eos, qui ab alieno consuetas orationes ad præpositum promotionem susceperunt, ab hujusmodi patrocinio coercemus; sed et ecclesias, quas, ut pulatur, tam Photius, quam hi qui ab ipso consecrati sunt dedicaverunt, vel si commotas mensas stabilierunt, rursus dedicari (717), et inthronizari **331** atque stabiliri decernimus, omnibus maxime, quæ in sacerdotalis gradus acceptionem vel damnationem acta sunt, [supple in] irritum ductis. »
Ex eadem: « Eos vero, quos Photius neophytus, et Constantinopolitanæ sedis invasor in quolibet ecclesiastico ordine provexit, quoniam manifestum est eos in omnibus consecratoris sui pravitatibus consensisse, atque ei post invasionem communicasse, omni clericali officio privamus; et apostolica atque canonica auctoritate, et synodali decreto eos sequestramus. »

2. Adjutorium vero, si vestræ dominationi placeat, hoc tantum se pontifex noster dicit, non amplius, invenisse.

Ex concilio (718) domini Stephani III (719) papæ, actione tertia.

« Post hæc vero sanctissimi episcopi dixerunt: Quoniam hæc omnia Deo annuente, quæ ad salutem omnium errantium pertinent, tractata noscuntur atque decreta; nunc restat ut de ordinatione episcoporum, presbyterorum, vel diaconorum, quam prædictus Constantinus apostolicæ sedis invasor peregit, id legitimo in honore collocari.

(718) Licet magna pars hujus concilii celebrati anno 769 ex ms. Capituli Veronensis edita fuerit a Cajetano Cennio, et in supplementum conciliorum a P. Dominico Mansio fuerit inserta; hoc tamen fragmentum in ea desideratur, et ex hoc tantum Ratherii libello suppetit. Eorum, quæ in hoc fragmento statuuntur, meminit Anastasius in Vita Stephani IV; ejusdemque fragmenti compendium in eadem plane sententiam legitur apud Sigebertum in Chronico ad annum 768. In concilio quoque Romano anni 964 sub Joanne XII juxta ejusdem decreti methodum ordinati a Leone VIII Romanæ sedis invasore depositi fuerunt, et in pristinum gradum revocati.

(719) *Stephani III* inquit pro *Stephani IV*. Cum scilicet Stephanus II triduo tantum vixerit, eidemque immediate suffectus fuerit alius ejusdem nominis pontifex; ambobus his in unum confusis, et pro Stephano II habitis, Stephani III nomen a nonnullis (sicut et hic a Ratherio) tributum fuit illi, qui vere est Stephanus IV, cui hoc decretum etiam Anastasius notatione præcedenti laudatus ascripsit.

quod communi consensu tractavimus, coram omnibus declaremus. Primum omnium decernimus, ut episcopi, quos consecravit, siquidem presbyteri prius fuerunt aut diaconi, in eodem pristino honore revertantur, et postmodum, facto more solito decreto electionis eorum, ad sedem apostolicam cum plebe atque decreto ad consecrandum eveniant, et consecrationem **332** a nostro apostolico suscipiant, ac si prius fuissent minime ordinati; sed et quæ alia in sacris officiis isdem Constantinus peregit, præter tantummodo baptismum, omnia iterentur. At vero presbyteri illi vel diaconi, quos in hac sancta Romana Ecclesia ordinavit, in pristino subdiaconatus ordine, vel alio quo fungebantur officio revertantur; cum et postmodum in vestra sanctissimæ almitatis potestate sit, sive eos ordinandi, sive ut vobis placuerit, disponendi. Laici vero illi, qui ab eo tonsurati sunt atque consecrati, decernentes statuimus, ut aut in monasterio retrudantur, aut in propriis domibus residentes spiritalem atque religiosam vitam degant.»

B 3. Adjiciens suprascriptus nostræ Ecclesiæ præ-

A sul quoque fatetur, quia dicente Domino: *Non est discipulus supra magistrum* (Matth. x, 24); quidquid vos hinc decreveritis, pro rato se habiturum. Optaret vero, ut vestrum quod in hoc sequendum censet arbitrium, ab auctoritate non discreparet penitus canonum. Interesse tamen vestra dimittit arbitrium in hoc proprium, an sequi vobis antecessorum libeat iudicium, sanctissimi Patres, vestrorum. Quod si nobis in tanto animarum succurrere dignamini periculo, quem inde remuneratorem sperare debeatis, doceri nullatenus indigetis. Cum vero plurimi simus, non defuturum promittimus qui ad vestram redeat sanctitatem, dans in vobis gloriam Deo, vestraeque paternitati condignam, Quirites, quos hinc specialius precamur, venerandi, mercedem. Dat. Kal. Augusti.

RATHERII OPUSCULUM

DE PROPRIO LAPSU (720).

333 1. *Beatus homo, qui semper est pavidus* (Prov. xxviii, 14), cum dixerit prisciloquus (721) quidam; *conscientia vero rei semper in pœna est*, ex modernis dum alter quasi econtra, flatu tamen uno duplisona roboat tibia: *beatus et reus qualiter sibi cohæreant, videre omnimodis nequeo*. Attamen ille *pavidus*, iste *in pœna* esse dum semper asseritur, beatitudine carere uterque illorum utique monstratur. Et revera pavor et pœna ad eam respiciunt animi passionem, de qua est dictum: *Hi metuunt*. Qui metuunt vero, pavent; qui pavent, pœna non carent. Beatus ergo quomodo est qui pavet, cum a beatitudine longe sit passio, pœnam vero nullam sentiat beatitudo? Videri ergo videor, quod si ante reatum quis sit pavidus, id est sollicitus, ne incidat in reatum, quod eo ipso beatus sit (spe licet, quam re) quo cavet, ne incidat in reatum, neve stans subeat casum, et reus effectus, pœnam sibi ipsi adsciscat, corruatque in malum. Quod contrario utique monstratur effectu, cum protinus subditur: *Qui vero mentis est duræ, corruet in malum*, illud videlicet illud, quo reus effectus, in pœna metus semper versatur. Sed quorsum ista? Eo inquam, eo quo tria genera his duabus noverimus sententiis hominum

designata. Unum scilicet eorum, de quorum ille est catalogo, de quo dicitur: *Qui vero mentis est duræ, corruet in malum*. Aliud illorum, unde ille esse dignoscitur, qui ideo est beatus, quod semper est pavidus. Tertium illud, ex cuius numero ille est, de quo dicitur: *Conscientia rei semper in pœna est*.

C 2. Istud genus igitur utinam potius..... relatu, quam proprio..... perspexisse reatu! Quod cum minime procedat pœna hujusmodi (utinam momentanea tantum esset)! non est ista (722), ut illa, cuius respectu pœna est ista utique [supple sed], illa æterna. Dum enim transgresso illo, qui beatum facit hominem, pavore, mentem qui possidet **334** duram, incidit in illud malum, qui pro immanitate scelerum ita reum se cogitat, ut metu non quidem Dei, sed illorum, quæ infligere potens est Dominus, conscientia illius diu noctuque (ut nostra, proh nefas! nunc) versetur [f., vexetur] continua. Evenit tali cuilibet plerumque, quod illi contingit, de quo est ita prolatum: *Impius, cum venerit in profundum malorum contemnit* (Prov. xviii, 3); semper vero [subaudi evenit] quod Joannes apostolus ait: *Qui autem timet, non est perfectus in charitate* (I Joan. iv, 18). Et utinam hujusmodi homini illud saltem de

Quadragesima.

(721) *Modernos sanctos Patres, prisciloquos, seu antiquos, sacrarum litterarum scriptores auctor vocare solet, uti colligere licet ex libro sexto Præloquiorum, in quem vide not.*

(722) *Legebatur in nostro apographo non et ista, et illa, sine sensu. Levi mutatione emendandum credidimus: sensus enim congruus esse videtur; non est ista, pœna scilicet momentanea, ut illa, quippe licet et ista sit pœna, non est tamen ut illa æterna.*

(720) Hoc opusculum ex ms. capituli Frisingensis nunc primum prodit. Acherius in elencho tomi secundi istud memorat ex codice Lobiensi. Licet autem in præfatione ad Ratherii opera se editurum receperit tomo tertio, quæ ex codice eodem ad se transmissa fuerunt; non tamen edidit. In laudato ms. Frisingensi descriptum est inter opera, quæ Ratherius Veronensi sedi tertio restitutus lucubravat. Scriptum autem fuit post Pentecosten anni 963, et ante Quadragesimam anni 964, ut ex iis patebit, quæ observaturi in not. in sermonem primum de

psalmo valuisse aptari, hoc est: *Imperfectum meum viderunt oculi tui* (Psal. cxxxviii, 16). Cum enim idem dicat apostolus: *Timor non est in charitate* (I Joan. iv, 18), dilectione Dei probatur omnino carere, cujus conscientiam amor nunquam illius oblectat, sed pœna gehennæ indesinenter exoruciat. Nunquam itaque Dominum, quamvis irrationabiliter eum metuat, diligit, qui moribus suis illum semper contrarium sentit, ut utique ipse ibi innuit, ubi verbum Dei fore nobis adversarium ait (723); et morem gerere illi debere, vitam dum gerimus vitæ, in perpetuum ne.... in carcerem gehennæ mittamur, nobis benigne suavit.

3. Ut enim ex infinitis ista tantum perstringam, quomodo Dominum valet ille, quæso, diligere, qui de se illum cognoscit: *Quod tetigerit immundus, immundum erit* (Num. xix, 22), dixisse? Qualiter eum valet amare, qui de se audit eum clamare: *Homo sacerdos de semine Aaron, qui habuerit maculam, non offeret panes Domino* (Exod. xxi, 17); et ille cum his, quæ illic subjiciuntur, maculis hostiam compellitur litare Domino, ipse scilicet, quod indigne gestat. officio? Quid vero mirum, si compescitur ab offerendo, cui non permittitur saltem gustare de oblato ipso, ita interdicente omnimodis Domino: *Quicumque enim, ait, manducaverit de carne sacrificii, quod est Domini, et immunditia ejus super ipsum est; peribit anima illa de populo suo* (Levit. vii, 20 [724]). Postremo **335** quomodo Dominum probatur diligere, cui noscitur Dominus etiam auctoritatem de se loquendi negare: *Quare tu, inquit, enarras justitias meas?* (Psal. xlix, 16). De istiusmodi igitur hominum genere non alia mihi occurrit nunc fateor, consolatio, nisi ista tantummodo: *Nescit homo, utrum odio, an amore dignus sit, sed omnia in futurum servantur incerta* (Eccle. ix, 1). Nam cætera de Dei incomprehensibili misericordia dicta illis autumo solum congruere, quibus dictum proficit absolute; quia omnia delicta exstinguit charitas (I Petr. iv, 8).

4. Quocirca videtur mihi magis, quod tam benignum Patrem quispiam nostrum lædere toleravit, dolendum, et ejulatu maximo interius præcipue la-

(723) Similem sententiam repetit in sermone secundo de Quadragesima, quam paulo post præsens opusculum habuit. Ibi enim num. 40 legitur: *Nam talis amare nullatenus, licet eum irrationabiliter metuat, convincitur Deum, quem tam moribus suis sentit adversum. Adverbium irrationabiliter utrobique pro non recte, seu non recta ratione accipiendum est. Ille enim irrationabiliter seu non recta ratione timet Deum, qui solam pœnam metuens, non timet ut a culpa revocetur. Eodem plane sensu serm. 10, num. 4, idem adverbium usurpatum invenies.*

(724) Hunc Levitici textum ex antiqua versione iisdem verbis protulit S. Zeno lib. 1, tract. 15, n. 6, ubi tantum vox salutaris post sacrificii additur.

(725) Construe: *cum nullum peccatum magis ipse Deus odio habeat* (subaudi *quam desperare de ejus misericordia*), *dum cernit hoc desperationis peccatum solum irremissibile, quia et apostaticum. Magis erubescendum, quod cessit diabolo, quam timendum, ne cum illo damnetur; quod apostolicis monitis non*

mentandum, quam de ejus misericordia desperandum, id est metu gehennæ irrecuperabiliter formidandum; cum nullum magis odio habeat ipse peccatum, dum cernit irremissibile, quia et apostaticum solum. Magis quod diabolo cessit, erubescendum, quam ne cum illo damnetur, timendum: quod non abstinit a carnalibus desideriis (I Pet. n, 11) apostolicis monitis, sed militare contra se dæmonicis ea fecit imperiis, triumphare de se insuper miserimus tribuens illis (725). Amplius itaque contristetur hujusmodi, quod Redemptorem tam pium offenderit quam vereatur, judicem eum terribilem visurus quod erit (726): quod corpus et sanguinem ipsius indigne accepit, quam quod in judicium sese illud sumpsisse cognoscat: quod gaudio spiritali paschalem Quinquagesimam celebrare mœstitia de peccatorum contractu ipsius lætitiâ interruptente distulit (727), quam quod vindictam eorumdem facinorum ipse sibi inflavit: quod usque in finem solemnitatis saltem termino jam non perseveraverit instans: quod finita solemnitate consuetudini non valuit resistere, noxiæ ad vomitum reversus nequitia: quod Pentecosten festivitatem omnibus festiviorem tristissimus celebravit cujus gaudium ipso Pascha celebrius fore quod debuerit, certissime novit, neque negavit (728): quod non profusus in ipsa potuit gaudiis exsultare, sed profusa mœstitudine compulsus est ejulare: super omnia hæc quod turpe (729) quid ipso præsentissimo Deo atque cernente nec timuit, nec erubuit loqui, vel legere, quod aut incredulitatis, aut rebellionis publicæ fuit indicium utique. Dicente autem Domino: *Auferte malum cogitationum vestrarum ab oculis meis* (Psal. i, 16), quam putamus cum offendi turpibus actis in præsentia majestatis suæ patratiss, cum de cogitationibus etiam hoc dicatur malis?

3365. Et revera levius est per ignorantiam quemlibet decipi a se ipso, quam per superbiam rebellem existere Domino; et tolerabilius fertur injuria quamvis magna non visa, quam modica in præsentia facta; nec æque pensatur excessus, atque contemptus præmeditatio, et subiti casus necessitas, atque voluntas: (730) relator quod utinam præcavisset istorum, ne scilicet properati reatus angustia in tam abstinit a carnalibus desideriis, sed fecit ea militare contra se imperiis dæmonicis, miserimus tribuens illis insuper triumphare de se.

(726) Construe: *quam vereatur, quod visurus erit eum judicem terribilem.*

(727) Id est, quod distulit celebrare gaudio spiritali Quinquagesimam paschalem, mœstitia de contractu peccatorum interruptente lætitiâ ipsius Quinquagesimæ.

(728) Corrupte, ut videtur, in apographo scriptum erat *cui pro cuius*. Sic autem construendum: *cujus festivitatis Pentecostes gaudium certissime novit, neque negavit, quod debuerit fore celebrius ipso pascha.*

(729) Confer illud verbum turpe, quod coarguit in alio opusculo *De otioso sermone* num. 5. Vide quoque *Qualitatis conjecturam* num. 7.

(730) Construe: *quod utinam relator istorum præcavisset, ne scilicet conscientia ejus consisteret, ut cernitur, in pœna tam gravi, angustia (id est ob angustiam) realis properati: forte legendum perpetrati.*

gravi ejus conscientia consisteret, ut cernitur, poena: **A** quod videlicet illi nullo modo contigisset, si pavor, qui beatum efficit hominem, eum antequam caderet possediasset; timor utique ille, qui per charitatem expulsus, introducit illum timorem plerumque, qui castus in sæculum sæculi noscitur permanere. Et revera ipsa nos docet natura, multum interesse inter timorem mali servi, et timorem filii boni atque amorem. Illius enim amor ex timore Domini, istius amor ex patris pendet amore: quod utique non dedocet (731) Dominus ipse: *Jam, inquit, non dicam vos servos, sed amicos meos* (Joan. xv, 15). Apostolus quoque: *Non enim accepistis, ait, spiritum servitutis in timorem, sed accepistis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus, Abba, Pater* (Rom. viii, 15). Qui igitur Patrem invocat Dominum, proficitur se liberum esse, non servum. Pudeat ergo **B** illum magis, quam timeat eum offendere, quem præsumit Patrem vocare. Non desperet tamen dereconciliatione, si eum offendit, quanquam illum graviter offenderit. Pater enim est, misericors est,

(731) In apographo mendose erat *non dedecet*. Ita vero hic scriptum *non dedocet pro docet*, ut similiter in *invectiva*, in quam vide not.

(732) Construe: *Tantum dignetur instillare nobis aliquam particulam sui amoris (quod orandum est*

bonus est; non bonus solum, sed et benignus, minus quod utique est. Ut autem inestimabilis, ita et omnipotens est Domini clementia. Tantum sui amoris instillare nobis aliquam dignetur (est quod sine intermissione orandum) quæ isti defuit pro certo particula: ipsa procul dubio et deserere nos (mala), et locum illorum compensare faciet bona. Est potens quod ipse Dominus præstare, ut non sit jam opus nobis tartarum metuere (732), sed celum constantia firma sperare, ut cum Psalmista possimus videlicet clamare: *Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo consolationes tuæ lætificaverunt animam meam* (Psal. xciii, 19); et: *Quare tristis es anima mea, quare conturbas me? Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi salutare vultus mei et Deus meus* (Psal. xlii, 5). Utique vultum, id est carnem nostram induit, qui est doctor et dominus protector noster Jesus Christus, qui cum genitore Deo et consolatore fidelium Spiritu sancto est unus inseparabiliter benedictus per sæcula Dominus. Amen.

sine intermissione) quæ particula profecto defuit isti: ipsa procul dubio faciet et nos deserere mala, et bona compensare locum illorum: quod ipse Dominus potens est præstare, ut nobis jam opus non sit metuere, etc.

RATHERII

EPISCOPI VERONENSIS

DE CONTEMPTU CANONUM

PARTES DUÆ.

337-338 (733) VOLUMEN PERPENDICULORUM
RATHERII VERONENSIS.

VEL

VISUS CUJUSDAM APPENSI CUM ALIIS MULTIS IN LIGNO LATRONIS

AD HUBERTUM (734) PARMENSEM EPISCOPUM

DE CONTEMPTU CANONUM

PARS PRIMA.

Domino venerabili in Christo HUBERTO compresuli **C**
RATHERIIUS peccator.

(733) Hic titulus Ratherium ipsum habet auctorem. Istud autem opus e ms. Laudunensi vulgatum

(734) Hic Hubertus Ottonis imperatoris intimus magis erat auctoritatis, adeo ut non solum præter episcopatum obtinuerit comitatum Parmensem, verum etiam post annum 965 ad dignitatem archicancellarii regni Italici fuerit evehctus.

(735) Frustra oratoris urbanitati, reor, non incogniti vestræ, juxta sententiam illius niti, neque

fuit ab Acherio. *Perpendicularum* vocat Fulcuinus de Gest. abbatum Lob. c. 24. Ipsum quoque in *Discordia* allegat

(735) Construe: *Licet juxta sententiam illius oratoris, reor, non incogniti urbanitati vestræ, consentiam esse extremæ dementiæ nisi frustra. neque fatigando aliud querere nisi odium; licet inquam, ipse quoque*

aliud fatigando nisi odium quærere, extremæ dementiæ, ipse quoque, qui id agere non desino, licet consentiam esse; insurgente contra me olim rebellium clericorum vesania (736), nec aliquid illius mihi, super quo cuidam dictum est; *Pasce oves meas* (Joan. xxi, 17), officii, usque ad expulsionem publicam (737) relinquente, præter chrismatism confectionem, et chrismandi quilibet potestatem: subjecta pro copia recordationis dedi operam, pauca licet quantum ad rem, ex sanctis canonibus hic, inaniter quamvis alibi etiam deplorata [f., deplorata] congerere (738). Quæ postquam, domine, creveritis (739), intentionem pariter, pro qua tantum aggressus fuero laborem, par erit agnoscere, et quo usque profuerit, censuisse. Est autem næniarum (740) hujusmodi istarum exordium.

In canonibus apostolorum, cap. 39.

« 2. Omnium ecclesiasticorum negotiorum curam episcopus habeat, et ea velut Deo contemplante dispenset » Item (cap. 41): « Præcipimus, ut in potestate sua episcopus res Ecclesiæ habeat. Si enim

dia allegat Ratherius epistolæ nomine ad Hubertum num. 5, *Perpendiculari* titulum etiam a cœvo scriptore Attone Vercellensi fuisse præfixum operi, quo noxia redarguere, et honesta sancire docet, ex epistola Joannis Bonæ postea cardinalis Lucas Acherius tradit tom. I Spicil. pag. 401. Quoad tempus Ratheriani operis notanda sunt verba num. 8, primæ partis: *Quondam cum imperiali præcepto urgeretur Gardam obsidere castrum*. Hoc castrum captum fuit anno 963, ut continuator Regionis testatur. Præterea dum Ratherius num. 15, Hubertum Parmensem alloquens ait: *Consideret igitur prudentia illa vestra, domine, quæ, ut fertur, universali est digna præferri Ecclesiæ*; his verbis ipsum in pseudosynodo Romana, quæ Joannem XII deposuit eodem anno 963, cuique idem Hubertus interfuit, summo pontificatu dignum fuisse habitum indicat. Eundem quoque Joannem XII, dum Romanam sedem post expulsionem recuperasset, his verbis perstringit num. 19: *Qualis est utique ille, qui reus forsitan talium apostolicæ dignitatis occupare non for-*

quoque id consentiam, qui non desino id agere, vesania clericorum rebellium olim insurgente contra me, neque relinquente mihi aliquid illius officii, super quo cuidam dictum est: *Pasce oves meas*; non relinquentem, inquam, mihi aliquid præter confectionem chrismatism et potestatem chrismandi quilibet, usque ad expulsionem publicam; dedi operam pro copia recordationis, id est memoriæ juvandæ causa, congerere hic ex sanctis canonibus subjecta (scilicet testimonia) pauca licet quantum ad rem, inaniter quamvis alibi etiam deplorata, forte deplorata. Quod nihil sibi relictum ait præter confectionem chrismatism

(736) Illam clericorum rebellionem indicat, quam ante secundam suam expulsionem sic describit in epist. 5 ad Joannem XII, num. 6. *Omnes clericos . . . ipso* (Milone comite) *contra me patrocinante, non synodum agere, non capitulum clericorum interesse, non aliquid, quod emendandum sit, audebam solummodo commemorare, statuere quilibet, vel desituere.*

(737) *Publicam expulsionem* vocat, qua jussu Lotharii regis e sede Veronensi pulsus fuit anno 948. Vide epist. 5, num. 7.

A animæ hominum pretiosæ illi sunt creditæ, multo magis oportet eum curam pecuniarum gerere, ita ut potestate ejus indigentibus omnia dispensentur per presbyteros et diaconos, et cum timore, omnique sollicitudine ministrentur. Ex his autem quæ indiget ad suas necessitates, et ad peregrinorum fratrum usus, et ipse percipiat, ut nihil ei possit omnino deesse. Lex enim Dei præcipit ut qui altario serviunt, de altario pascantur (I Cor. ix, 13), quia nec miles stipendiis propriis contra hostes arma sustollit. » Item (cap. 40): « Nihil absque licentia episcopi agendum. »

Ex epistola Clementis papæ (epist. 3. sub med.).

« Cunctis fidelibus, et summo opere omnibus presbyteris et diaconibus, ac reliquis clericis attendendum est ut nihil absque licentia proprii episcopi agant. Non utique missas sine ejus jussu quisque presbyterorum in sua parochia agat, non baptizet, nec quidquam absque ejus permissu agat. Similiter et reliqui populi, majores scilicet ac minores, per ejus licentiam quidquid agendum est agant: nec sine ejus

midat, ut jam contigit, pro nefas! editum locum. Notanda præcipue verba, ut jam contigit, id est nun occupat, postquam pontificatum recuperavit, ut jam contigit occupasse, cum primo pontificatum adeptus est. Etsi vero Leo VIII antipapa post Joannis XII depositionem intrusus, apostolicam sedem verius occupasset; et mox ab eodem Joanne exclusus, Ottone imperatore agente eandem sedem postea recuperasset mense Junio anni 964; Ratherius tamen, qui non de intruso, sed de legitimo pontifice obloquitur, his verbis reus forsitan talium nonnulla vitia subindicat, quæ non Leoui VIII, sed Joanni XII in memorato conciliabulo objecta inveniunt. Porro hic Joannes pontificatum recuperavit mense Februario anni 964, eodemque anno non multo post e vivis excessit. Igitur hoc anno Joanne XII adhuc pontificatum gerente, hoc opus a Ratherio scriptum fuit: ac proinde præceptum imperiale de obsidione Gardæ quondam latum inquit, quia editum fuerat anno 962, ut ex not. exploratum fiet.

et potestatem chrismandi quilibet, sive in ordinationibus, sive in consecratione ecclesiarum, altarium, etc., est veluti formula innuens potestatem ordinis, cujus usus cum nulli molestus sit, Ratherio relinquebatur. Non sic de potestate jurisdictionis præsertim legislativæ et coercitivæ, quæ emendandis moribus ac disciplinæ restituendæ necessaria, impedita erat, ut ex nota sequenti patebit; nec non distributivæ, a qua se prohibitum hoc in opere maxime queritur. Eandem formulam eodem sensu repetit in Itinerario num. 4.

(738) Hinc sequitur, canones qui mox subjiciuntur, olim quidem a Ratherio memoriæ juvandæ causa fuisse collectos in anteriori suorum clericorum rebellionem, antequam Verona secundo pelle-retur; nunc vero in contextum opus digestos et editos, quod dissidio originem præbuit, ut in Discordia significat num. 5.

(739) *Creveritis* a cerno id est video, sæpius a Ratherio usurpatur.

(740) *Nænias* vocat eorum sensu, qui sacros canones contemptui habebant.

permissa a sua parochia abscedant, nec in ea adventantes morari præsument. Animæ vero eorum ei creditæ sunt; ideo ejus consilio omnia agere debent, eo inconsulto nihil. »

Item ex consilio Antiocheno, tit. 9.

« Unusquisque enim episcopus habeat suæ parochiæ potestatem, ut regat juxta reverentiam **340** singulis competentem, et providentiam gerat omnis possessionis quæ sub ejus est potestate. » Item, cap. 24 : « Quæ sunt Ecclesiæ, sub omni sollicitudine (741) et constantia bona, et fide, quæ in Deum est, qui cuncta considerat judicatque, servantur. Quæ etiam dispensanda sunt judicio et potestate pontificis, cui commissus est populus, et animæ quæ intra ecclesiam congregantur. » Item, cap. 25 : « Episcopus ecclesiasticarum rerum habeat potestatem, ad dispensandum erga omnes qui indigent, cum summa reverentia et timore Dei. Participet autem et ipse, quibus indiget, si tamen indiget, tam suis quam fratrum qui ab eo suscipiuntur, necessariis usibus profuturus, ita ut in nullo qualibet occasione fraudentur juxta sanctum Apostolum dicentem : *Habentes victum et tegumentum, his contenti sumus (I Tim. vi, 8).* »

Item ex decretis papæ Gelasii, tit. 27.

« Sicut sacerdotis intererit integram ministris Ecclesiæ memoratam dependere quantitatem; sic clerus ultra delegatam sibi summam nihil insolenter noverit expetendum. »

Item in can. Gangren., cap. 7 vel 8.

« Si quis oblationes Ecclesiæ baptismalis extra eam accipere vel dare voluerit præter conscientiam episcopi, vel ejus cui hæc officia commissa sunt, nec eum ejus hoc sit consilio, anathema sit. » Item : « Si quis dederit oblata Ecclesiæ præter episcopum, vel eum qui constitutus est ab eo ad dispensandum; et qui dat, et qui accipit, anathema sit. »

Item in can. Chalcedon., cap. 26.

« Quoniam quidam præter dispensatores episcoporum facultates ecclesiasticas tractant, qui hoc fecerint, canonicis correptionibus castigentur. » Item cap. 8, *De clericis qui sunt in ptochiis, monasteriis atque martyriis, quæ sub potestate episcoporum uniuscujusque civitatis existunt* : « Clerici qui præficiuntur ptochiis, vel qui ordinantur in monasteriis et basilicis martyrum, sub episcoporum, qui in unaquaque civitate sunt, secundum sanctorum Patrum traditiones, potestate permaneant, nec per contumaciam ab episcopo suo dissiliant. Qui **341** vero audent evertere hujuscemodi formam quocunque modo, nec proprio subjiciuntur episcopo : si quidem clerici sunt, canonum correptionibus subjacebunt; si vero laici vel monachi fuerint, communione priventur. »

(741) *Lege, uti apud Dionysium Exiguum, ex quo hi canonnes sumpti fuerunt, et conscientia bona.*

(742) *Acheriani Spicilegii novissimus editor hanc notationem apposuit. « Hic legebatur eum quem, profecto male. Librarium fefellisse videtur, quod in*

Item ex epistola papæ Urbani, cap. 2.

« Res Ecclesiæ collatæ in editione erant antiquitus episcoporum, qui locum tenent in Ecclesia apostolorum, et sunt usque adhuc, et futuris debent esse temporibus. »

Item de xenodochiis et monasteriis tam monachorum quam sanctimonialium ex decretis concilii Eugenii papæ, cap. 24, itemque iisdem verbis quarti Leonis papæ, cap. similiter 23.

« Per sollicitudinem episcoporum hæc, quorum dioceseos existunt, ad easdem utilitates, quibus constituta sunt, ordinentur; ut debiti panes, atque cætera petentibus revertantur, qualiter Deo vacantes, inopia, vel necessitatibus nullatenus occupentur, sed omni expulsa cura, puris in Dei servitio valeant mentibus permanere. »

B 3. Hæc dum inconsultius, utpote inutiliter gariens delatrarem, mecum ita cœpi rursus rixari. Sed quid ritu stultissimorum quorundam mille hoc astruere testimoniis, cum sufficiat unum, laboro? Interroga enim quemlibet, unde mos inoleverit ille, ut pastores vocentur Ecclesiæ præsules. Nonne post typicam illam patriarcharum pascendi greges consuetudinem, et prophetarum ad nostrum id sæculum spiritaliter retorquentium vocem, summus ille pastorum princeps occurrit, et ait : *Ego sum pastor bonus? (Joan. x, 41.)* Et ut qui pastor est gregis Domini, consequenter eumdem episcopum noveris esse, audi ex voce dicentis : *Eratis sicut oves errantes, sed conversi estis nunc ad pastorem et episcopum animarum vestrarum (I Petr. ii, 25).* (742) Eum in ordine sequitur [*id est S. Petrus*] idem, quem episcopum instituere (dicam ut ita) gestiens, an se plus cæteris diligat, solerter interrogat : nimirum ut astruat, quia præcipua pascendi rationabilem gregem norma, vis est charitatis, dilectio videlicet Dei, et ejusdem sibi a Deo commissi dilectio proximi (*Joan. xxi, 15*). Qui cum ter interroganti, ter se illum diligere ipso profiteretur sciente, ait ter illi Dominus quoque : *Pasce oves meas.* Quod fuit utique dicere : *Esto pastor ovium intellectualium, 342* id est, episcopus credentium populorum. Pastio sane illa utrum uniformis, an sit multiformis, corporalis, an animalis, sive utrumque, non a me quilibet præstoletur audire; interroget doctores illos præcipuos, qui super Evangelia sanctos ediderunt sine mendacio libros. Si vero corporum aliquam ad eos curam, qui illius, cui primum hoc dictum est, tenent in Ecclesiis vicem, consentiunt pertinere; monstrent qualiter corporaliter sibi commissos quis valeat pascere, si unde eos debeat pascere, non permittitur saltem cognoscere. Et cum de oblationibus et decimis fidelium vivere tabernaculi custodes debeant Domini, hoc est ecclesiæ, clerici; si nescit episco-

codice, quem exscribebat, utraque vox reperiebatur, sed una suo loco, altero inter lineas, ut vel *eum*, vel *quem* legere liceret. Totus his locus interpolationis vitio laborabat in priori editione, in qua legebatur *poscendi*, ubi reposuimus *pascendi*. »

pus quot decimani, quot mansi, quot modia tritici, quot congia vini tantis vel tantis sufficiant clericis ad victum utique et tegumentum; nonne convincitur aut non esse pastor, aut certe insipiens existere pastor, qui nescit utique ubi illa sint pascua. (743) et ubi pecora conducere debeat suæ prævisioni [l. provisioni] commissa.

4. Et, ut ad nostra, id est, proh nefas! sæcularia rodeam, cum rarissime videas gratis aliquos, [supple sed] aut timore, aut confœderari amore, unde te verebitur, cui nihil vales auferre? Unde amabit, cui nihil potes conferre? Si ergo ad episcopum nihil de rebus pertinet, quibus clerici vivere debent; aut ipse eis non debet, ut animale, ita et corporalem dare in tempore tritici mensuram, et, sicut Actus continet apostolorum, non dividuntur singulis ab episcopo, vel quolibet alio ab eodem ad id officium instituto, prout cuique opus est, sed ipsi clerici dividunt inter se prout quilibet eorum potentior est (Act. iv, 35), et non juxta consuetudinem aliarum Ecclesiarum omnibus Ecclesiæ clericis, sed juxta propriam voluntatem solis diaconibus et presbyteris debent, quæ Veronensi Ecclesiæ collata sunt, cedere; ut ditati videlicet habeant unde contra episcopum suum valeant rebellare, et ut dominantur cæteris, et ad sui auxilium per potestatem possint eos, cum volunt, compellere, et juramentum (744) alteri, quem illi scilicet attraxerint, episcopo fidelitatis fecisse [f., facere] jubere, et, si non obedierint, de Ecclesia eos ejicere posse; ut habeant quoque unde filiis uxores, filiabus acquirant maritos, vineas et campos, postremo unde mammonæ iniquitatis valeant deservire. Subdiaconi, acolythi, et cæteri in ordine clerici quid debent agere, unde vivere, pro qua re militare Ecclesiæ, excubias custodire, flagella pro discendis litteris saltem perferre; cum interroganti Apostolo atque dicenti: *Quis enim militavit suis stipendiis unquam?* (1 Cor. ix, 7) adhuc nemo responderit, *ille* 343 vel *ille*? Quanquam et illis, pro quibus litigo, non omnino ista mea placeat contra contemptores in hoc canonum rixa, (745) quod duabus agunt tamen pro causis: una scilicet, ut hac occasione se possint a servitio Dei retrahere; altera, qua se quilibet illorum sperat tantum victurum, ut

(743) Conjunctio *et*, quæ perperam locata erat ante *utique*, huc, ubi desiderabatur, transtulimus.

(744) Construe: *et ut habeant unde possint jubere facere juramentum fidelitatis alteri episcopo, quem illi scilicet attraxerint*: ubi notandum verbum *possint*, quod non rem actu gestam, sed jubendi possibilitatem significat, ita ut sensus sit, solis presbyteris et diaconis omnia Ecclesiæ Veronensis hona cedere, ut contra episcopum suum valeant rebellare, et per potestatem sæcularem possint inferiores, cum velint, compellere ad auxilium sui, et ad præstandum juramentum alteri episcopo, si quem ad se attrahere placuerit, uti olim acciderat, cum Ratherius Manassi episcopo locum cederi Lotharii regis præcepto compulsus fuit. Vide epist. 5, n. 7.

(745) In priori Acheriana editione *quid duabus*. Emendationem novissimi editoris ipse orationis contextus approbat.

(746) *Vulg., teneant, minus bene.*

A quod modo patitur ab istis, hoc ipse inferat aliis; qua utique spe mille illorum decepti, et in hoc sæculo maximam pertulere indigentiam, et in alio verendum ne forte gehennam. Nam cum totius fraudis et perfidiæ illorum hinc sumat scaturiginem insania, qui non dissimiles videlicet illis, de quibus dictum est: *Qui relinquentes mandata Dei tenerent [l. tenentis] traditiones hominum* (Marc. vii, 8), lege penitus canonica floccipensa, consuetudines (746) tenent antecessorum suorum (747), reges utique aut interficientium, aut excæcantium, episcopos aut ignominiose vivere compellentium, aut, si hoc perpeti, ut (748) noster iste, quivis illorum patienter nequivit, (749) Scariotico jure, ut ab aliis pateretur, quod ipsi intulerant, fraudulentissime facientium; quis eorum consuetudines sacris præferat legibus, nisi quem Josaphat regi non terret illata hujusmodi sententia, dicentis: *Impio præbes auxilium, et his qui oderunt Deum, amicitia conjungeris* (II Paral. x, 2), etc. Illud quoque Apostoli: *Non solum qui faciunt, sed etiam qui consentiunt* (Rom. i, 32). Hieronymi quoque: « Defendens iniquum destruat; et pœna simili damnetur convenit defensus et defensor. » Item: « Ne defendas injuste, ut fias alligatus juste, et subjectus pœnæ alienæ; qui enim percudit malos in eo quod mali sunt, minister Domini est. » Item: « Homicidas et sacrilegos punire non est effusio sanguinis, sed ministerium legum. » Nota vero quod non dixerit interficere, sed punire, vigilantem utique usus sermone; sic enim alter: *Tunde, ait, latera filii tui, dum infans est; ad interfectionem autem illius ne ponas animam tuam* (Eccli. xxx, 12). *Dimitte, ait cuidam Dominus, mortuos sepelire mortuos suos* (Math. viii, 22): quod enucleare gestiens ait veriloquus expositor: 344 Mortuus mortuum sepelit, cum peccator peccatorem defendit, et ne ad emendationem reviviscat, falsitatis congerie obruit. *Væ, ait per prophetam his etiam Dominus, qui consuunt pulvillos sub omni cubito manus* (Ezech. xiii, 18). Qui sunt vero illi, nisi de quibus alibi dicitur: *Væ qui dicitis bonum malum, et malum bonum?* (Isa. v, 20.)

5. Cavillator econtra: *Quandiu apostolus gentium sum, ait Doctor egregius, ministerium meum hono-*

(747) Reges. nimirum Berengarium I, qui Veronæ interfectus fuit, et Ludovicum Bosonis filium item Veronæ obcæcatum.

(748) *Noster iste* est ipse Ratherius.

(749) *Scariotico jure*, id est ea lege, ait Acherius, qua e numero militum expungitur quis, sive exactoratur. *Verum*, subdit novissimus Spicilegii Acheriani editor, *ut id esse Scariotico jus agnosco, ita ejusmodi interpretationem huic loco accommodari posse nego: nam hoc Scariotico jus appellat Ratherius, quo quis efficit, ut quod ipse malum infert, ab alio quodam illatum videatur. Ut igitur dicam quod sentio, clericos suos in se eadem perfidia usos scribit, qua Judas Iscariotes in Christum. Sicut enim ille Dominum suum ac nostrum prodidit, ac deinde id fecit, quo videri poterat non consensisse iis quæ prodicionem erant coæsecuta; ita propemodum illos se apud imperatorem (scribendum fuerat regem Lotharium, qui Ratherium loco cedere jussit) calum-*

rificabo (Rom. xi, 13). Tu e diverso quam egregie ministerium (750) tui istius honorifices considera præsulis, qui eum mensurare triticum et vinum, nummos clericis dividere, et reliqua ritu Sardanapali illius debere contendis, qui cum rex maximi ac famosissimi illius imperii foret, imo esse deberet, pensa inventus est ancillis dividere. Cui econtra ipse respondeo: Quia si interiori percepisses, quæ astruendi sunt (751 causa isthic præmissa, intuitu, perpendere utique valuisses integro statu pontificalis honoris, pascendi gregem Dominicum depictum hic decentissime modum. Per presbyteros enim et diaconos, si tamen fideles inveniri poterunt, hæc ab episcopo fieri oportere, non per ipsum episcopum, (752) monstrata sunt: Quanquam et si necessitas hæc eum exsequi per seipsum compelleret, superbia (753) non prohiberet; nequaquam huiusmodi in facto illum qui dixit, offenderet: *Qui voluerit inter vos major fieri, sit omnium servus* (Marc. x, 44). Sed non dedignetur talium quis Actus apostolorum, et Doctoris gentium epistolæ relegere. Illic positum nempe inveniet aperlissime, qui hoc præcipere, qui debeant facere. Passionem quoque beatorum Sixti atque Laurentii [subaudi non dedignetur] revisere martyrum; in qua utique unus eorum introducit alteri dixisse: « Accipe et distribue facultates Ecclesiæ. » Alter distributis fideliter eisdem, cantatur dixisse: « Noli me derelinquere, pater sancte, quia thesauros tuos jam expendi. » Noia igitur et cape, si vales, quod unus eorum dixerit *facultates Ecclesiæ, alter thesauros tuos*; ille scilicet thesauros **345** eosdem asseverans Ecclesiæ fuisse, pontificis iste, (754) ut verbi gratia quod uxoris mariti, quod mariti uxoris. Quod si te huiusmodi vocabulorum scandalizat prolatio, audi ex epistola Evaristi papæ *nialos esse, ac deinde testatos, non a se, sed ab imperatore* (verius rege) *episcopum suum in exsilium esse ejectum. Hæc si lectoribus probantur, ut spero, legendum est Iscariotico. Scripsimus quod ipsi, ubi erat quid ipsi. Hactenus ille. Solum addimus correctionem Iscariotico haud esse necessariam, cum olim pro Iscariote scriberetur frequenter Scarioth, ut probavimus not. 34, in tractat. 2 libri primi S. Zenonis: ac præterea Ratherius Scarioth alibi quoque usurparit.*

(750) Tui ipsius præsulis, id est Ratherii.

(751) Cum in editione Acherii legeretur *sunt, causa isthic præmissa*; novissimus Spicilegii editor emendandum credidit *sunt causæ isthic præmissa*. Non satisfacit. Sola enim virgula post *sunt* delenda est. Sic autem hic locus construendus. *Quia si interiori intuitu percepisses quæ isthic præmissa sunt* (id est canones præmissos) *causa astruendi* (quod propositum fuerat), *utique voluisses perpendere modum pascendi gregem Dominicum hic decentissime depictum (esse) integro statu honoris pontificalis.*

(752) Vide supra canonem 41 apostolicum, et duos Gangrenses.

(753) Acherii editio non perhiberet. Novissimi editoris emendationem recepimus. Post nonnulla legebatur mendose *cantatur domasse.*

(754) Construe: *ut verbi gratia est mariti quod est uxoris, e' est uxoris quod est mariti.* Post pauca in vulg. *prolatio*, ubi exigente sensu correximus *prolatio* Dein in verba *audi ex epistola*, Spicilegii Acheriani novissimus editor notavit: *Non levem ex hocce*

aliquid simile. « Ecclesiæ, inquit, non licet dimittere episcopum suum, ut alterum vivente eo accipiat, ne fornicationis vel adulterii crimen incurrat. Nam si adulterata fuerit, id est, si se alteri episcopo junxerit, aut super se alterum episcopum adduxerit, aut esse fecerit, vel desideraverit; aut per acerrimam poenitentiam suo reconcilietur episcopo, aut in nupta permaneat. » Nupta vero quid est, nisi maritata? In nupta quid, nisi marito non data? Ex his ergo in hoc veracissimi papæ verbo, virum et uxorem, spiritualis tamen non carnalis connubii lege, episcopum fore et sibi delegatam Ecclesiam, si cætera non attendisti, vales agnoscere; (755) et quæ sunt istius, illius et esse, si tibi non desunt illæ (Matth. ii, 1), quas Dominus requirebat, aures spiritualitatis, ejusdem jure perpenso, notare (Marc. iv, 9). Quod et sæculi promulgatæ antiquitus leges, nisi fallor, videntur astruere. Quod enim ad episcopum immunitatum compositio pertineret, nisi suum illud, contra quod injuste quid actum est, sive, ut ille legitur, aliquid mali factum est, foret? Respice ergo, cessa tandem aliquando contra jus fasque nitens vesana loquacitas, et quod juste respondeas minime invento, digitum ori appone sacrilego.

6. Ista dum alter ut Chremes tumido iratissimus ore delitigo (HORAT. *ad Pison.* vers. 94), cæpi intra secreta cordis conari, si forte invenire valerem, generalis, unde contigerit canonum iste divinitus promulgatorum adeo (756) solis istis contemptus, ut neminem invenire eorum valeam curatorem, a vilissimo utique Ecclesiæ usque ad præstantissimum, a stultissimo usque ad illum qui sapientissimus affectat vocari, a laico usque ad pontificem, proh nefas! summum. Quæ dum gemebundus deplango, neque **346** causam aliam prorsus invenio; consideratis loco errorem sustulimus. Nam editum erat audi exempla. *Amanuensem fefellit hoc scribendi compendium exempla.*

(755) Id est, *et si illæ aures spiritualitatis, quas Dominus requirebat, non desunt tibi, vales notare jure ejusdem, scilicet episcopi, perpenso, ea quæ sunt istius, id est ecclesiæ, esse et illius, nimirum episcopi.*

(756) Vulg., *solibus, male. Solis istis dicit pro teris, seu locis istis, id est Italicis: nam part. ii, n. 2, Italos præcipue canonum contemptores esse conquiritur. Quod porro hos omnes contemptores canonum præfert, hyperbolice accipiendum est de quampluribus, non vero stricte de omnibus, ac si nemo unus in Italia eosdem canones curaret. Etsi enim nullo sæculo tanta corruptio grassata est, quanta sæculo decimo, præsertim in Italia, ubi maxima rerum vicissitudo omnia perturbabat; non defuerunt tamen ibidem eo quoque tempore viri et pietate et doctrina insignes, quibus canones cordi fuerunt, uti videre est pluribus apud Mabillonium in præfatione ad sæculum v ordinis Benedicti. § 1. Summus pontifex, quem mox suppresso nomine Ratherius suggillat, fuit Octavianus Alberici filius, qui Romanæ urbis tyrannide mortuo patre occupata, annos natus vix decem et octo Romanam sedem adivit, mutato Octaviani nomine in Joannem XII, cujus crimina et scandala diffamata erant præsertim hoc tempore, quo Ratherius scribebat, cum paulo ante, sub finem scilicet anni 963, ob eadem crimina et scandala pseudosynodo depositus fuerit. Illum vero summum pontificem vocat, non solum quod irrita fuerit ea depositio,*

usque ad defectum, animi omnibus, illa occurrunt (757) Evangelica, in quibus specialiter ipse contemnitur Christus, præcepta, interminationes et opera : at videlicet Illud est, quod supra intuli, conquerens mihi a clericis præcipue contradici : id est, *Si diligis me, pasce oves meas* (Joan. xxi, 17) : cum utique non probetur pastor animarum existere, qui Christum convincitur non amare. Amare vero cum negatur, qui præcepta illius non sequitur, cum in Evangelio dixisse idem legatur : *Qui audit verba mea, et facit ea, ille est qui diligit me* (Joan. xiv, 21). Interminationes vero malorum si referre universas contendo, totum necesse est Evangeliorum volumen revolvam, illum præcipue locum, ubi in Scribas et Pharisæos atque hypocritas invehitur; quarum dum scelera carpit, omnibus pseudopæsulibus istius quoque temporis (ministerium fateor imitari eos [f. eorum] nisi desinant) contradicit. Opera vero illa sunt, quæ et præsens facta de resticulis monstravit flagello (Joan. ii, 15), et cum nuptias filii intraturus rex (Matth. xxii, 2) per significationem asseritur; et cum, quem non indutum veste nuptiali invenerit, post redargutionem ligatis pedibus et manibus mittendum in tenebras exteriores, id est gehennam, testatur. Omnem catalogum falsorum pontificum maxime damnaturus probatur, (758) qui scilicet sine charitate, id est dilectione Dei, et amore sibi ad regendum commisi populi putaverunt ad se pertinere, quod illi primo propter eandem charitatem fuit concessum, hoc *Pasce oves meas* : (759) cum illic præmissum fuerit, *Si diligis me*; quod utique convincuntur isti non fecisse, ac per hoc non pastores, sed lupi et hypocritæ potius exstitisse.

7. Post ista igitur tam ardua, tam facere nolenti contraria et impossibilia, prætermisissis quæ in lege Moysi et prophetis et psalmis habentur, et perinutiliter ab eisdem leguntur; quale est utique illud : *Væ, quid cogitatis inutile?* (Mich. ii, 1). Et *Væ, et Væ* 347 multoties pastoribus Israel (Ezech. xxxiv, 2), et illis atque illis; Et : *Maledicti qui declinaut a mandatis tuis* (Matth. xxiii, 13). Et : *Maledictus, qui opus Domini fecerit negligenter* (Psal. cxviii, 21); ei illis atque illis, quæ omnia sui offerent, sed nolentibus impossibilitatem; adest Apostolus, Cato veluti rigidus alter; et quasi omnigenam adimere gestiati affectandi episcopatum audaciam, proclamat:

verum etiam quia hæc scripsit, cum idem pontifex Romanam sedem jam recuperasset ineunte anno 964, ac Leonem VIII antipapam in ea pseudosynodo electum in Romano concilio deposuisset.

(757) Ubi puncta notavimus, erat in vulgatis quæ post, omnino mendose; vel si mendum non est, aliquid verba solitaria sensum interturbent, sine ipsis autem sensus satis constet; eas delendas, punctisque aliquem vocum defectum indicandum putavimus,

(758) Construe : *qui scilicet sine charitate, id est, dilectione Dei, et amore populi sibi commisi ad regendum, putaverunt ad se pertinere hoc*; *Pasce oves meas, quod concessum fuit illi primo*, id est S. Petro, *propter eandem charitatem; cum illic præmissum fuerit* : *Si diligis me, etc.*

A *Oportet episcopum sine crimine esse* (Tit. i, 7) : et (quod amplius impossibile) : *irreprehensibilem esse, unius uxoris virum* (I Tim. iii, 2), etc. Quæ hodie aure leguntur ab eisdem surdissima et obduratissima. Quam austeram indicibiliter eligendi episcoporum regulam illi nullo modo levigare curarunt, qui non semel sanxerunt : *Ne bigami eligantur, vel recipiantur ad clerum.* (Vid. decreta Siricii, Innocentii, Leonis, etc.) Si non vero ad clerum, quomodo ad sacerdotium? O vero utinam nec natus, nec visus, nec auditus, nec dictus ex iisdem fuisset (760) centigamus, pro pudor! imo in finitimo. . . . et hoc ullus. (761) Quorum multitudo, id est, trecentorum decem et octo in ea congregatorum caterva, ipso quasi statu loquendi perterrefacere videatur uti audientium universitatem; ipso Deo decrevit, ut historia prodit, præsentem (Nicæna. cap. 3) : « Interdicit per omnia magna synodus, non episcopo, non presbytero, non (762) diacono, non alicui omnino, qui in clero est licere subintroductam habere mulierem, nisi forte matrem, aut sororem, aut amitam, vel eas tantum personas quæ suspiciones effugiunt. » Rigidus vero Augustinus (Pons, in Vita, cap. 26) : « Nolo, ait, soror mea mecum sit, quoniam illa, quæ cum sorore mea est, soror mea non est. » Dicente igitur Scriptura : *Quia impius, cum venerit in fundum malorum, contemnit* (Prov. xviii, 3); in profundo transgressionis tantorum jacens, et Psalmistam audiens clamantem : *Tu mandasti mandata tua custodiri nimis* (Psal. cxviii, 4); se autem sentiens custodire nec parum, si desperatione obduratur, mirumne tibi videtur? præsertim si Jacobi moderari nesciat sententiam dicentis : *Qui in uno offenderit, erit omnium reus* (Jac. ii, 10).

8. Ecce causa, ecce occasio, quam sæculi præterdunt amatores, canonum transgressores, impossibile fore dicentes ut omnia, quæ in canonibus leguntur, observentur, atque adeo plerique desperationis demone acti insanientes : ut nuperrime hisce auribus hauserim, quemdam episcopalis ordinis, refellendi omnes Scripturas gehennam promittentes intuitu. de ipso Evangelio dixisse : (762) *Quod in pelle ovina scribitur, idem et legitur*; quasi ut veritas, ita possit in Evangelio 348 et mendacium contineri. Nam et ego ipse (764) quondam, cum imperiali præcepto urgeremur Gardam obsidere castrum, et episcopi,

D

(759) Vulg., *qui cum*, ubi *qui* delendum fuit.

(760) *Centigamus*, id est qui centum sen plures mulieres cognovisset. Dein num. 14, *multigamum* vocat.

(761) Construe : *Quorum Patrum trecentorum decem et octo multitudo, id est congregatorum in ea caterva, nimirum in synodo Nicæna, uti videatur perterrefacere universitatem audientium ipso quasi statu loquendi, decrevit ipso Deo, ut historia prodit, præsentem*; Interdicit, etc.

(762) Mendose in vulg., *Decano*.

(763) Id est : *Quodcumque scribitur in pelle ovina, seu membrana, sive verum, sive falsum, idem et legitur*; quasi ut veritas, ita et mendacium possit contineri in Evangelio.

(764) Id est : *Nam et ego ipse quondam. . . . respondi*;

clerici istius provinciae, non quidem religionis more, sed laboris obtenderent odio, sui hoc ordinis minime forte, petulanti, ut saepe, respondi sermone: Ut non permittunt canones clerico pugnare, ita nec stuprare. Væ enim, ait quidam mentiri nescius, Væ vobis, Scribae et Pharisaei hypocritae, quia decimatis anethum, et anethum, et cyminum, et reliquistis quae graviora sunt legis, iudicium, et misericordiam, et fidem (Math. xxiii, 23).

9. Cum puodam etiam de intronizatione Leodici dum contenderem mea, conanti mihi auctoritate illam tueri Antheri papæ, ille instabat capitula ista duo Sardicensis concilii opponendo (*epist. sub init.*). (*Ex Dion. Exigu.*) « Osius episcopus dixit: Non minus mala consuetudo, quam perniciose corruptela, funditus eradicanda est. Ne cui itaque liceat episcopo de civitate sua ad aliam transire civitatem. Manifesta est enim causa, qua hoc facere tentant; cum nullus in hac re inventus sit episcopus, qui de maiore civitate ad minorem transiret. Unde apparet avaritiæ ardore eos inflammari, et ambitioni servire, et ut dominationem agant, ambire. Si omnibus placet, huiusmodi perniciose severius et austerius vindicetur, ut nec laicam communionem habeat qui talis est. Responderunt universi: Placet. » II. *Item de iisdem episcopis, ut si per ambitionem sedem mutaverint, nec in exilium communionem laicam consequantur.* « Osius episcopus dixit: Etsi iam talis aliquis existerit temerarius, ut fortassis excusationem afferens asseveret, quod populi litteras acceperit; cum manifestum sit potuisse paucorum præmio et mercede corrumpi eos qui sinceram fidem non habent, ut clamarent in ecclesia, et ipsum petere viderentur episcopum: omnino has fraudes damnandas esse arbitror, ita ut nec laicam in fine communionem talis accipiat. Et si vobis omnibus placet, statuite. Synodus respondit: Placet, » Anxiari ego, nec avaritiæ causa; vel superbiæ me intronizatum etc. Quondam vero inquit de re, quæ acciderat circa annum 962, quod fuse explicavimus in Vita §13, in fine.

(765) Nunc ait, quia tunc cum electus fuit episcopus Leodicensis anno 953, Otto nondum imperator fuerat renuntiatus, uti erat nunc, cum hocce opus scripsit.

(766) Id est, occasione etiam quod, hæc scilicet RATHERII electio, sit utilitatis illorum. Hunc locum mirifice explicant cœvi scriptores Rotgerus in Vita S. Brunonis archiepiscopi Coloniensis cap. 34, et Fulcwinus de abbat. Lobiensibus cap. 23, quorum alter ex altero eadem prope verba exscripsit. RATHERIUM enim idcirco ad Leodicensem sedem promotum testantur; quia non eidem ecclesie solum cui præfuit, sed et multis aliis circumquaque valde proficuum fore putatum est; ac præterea quia in illis partibus.... quidam etiam sacerdotes Domini plerumque, quod nefas est dictu, terræ plus justo confisi potentie, populum imperitum scandalizabant; sæpe dictus Bruno Coloniensis archiepiscopus.... ratus id, quod verum fuit, hunc RATHERIUM Verona eiectionem antea, et neglectum, hoc tanto beneficio ad illud fidei et veritatis sedus adduci, ut a nemine posset seduci, ita demum se loquentium inimica obstruere se posse credidit, si

fateri, sed pulsum a propria sede [*id est a Veronen.*] necessitate coactum adisse tunc temporis piissimum (765) nunc Cæsarem gloriosissimum illum; super hoc consuluisse præsulum concilium: illos vero misericorditer me elegisse, et populi assensu conjuncto, fraternaliter intronizasse, (766) utilitatis etiam occasione quod illorum sit, prætenderam. Cumque nec talibus illi (767) silentium imponere valuissem, auditu quodam comperiens, ignarus utrum veraciter licet eum fore uxorium, (768) ampullatus potestate, licet non actu, hunc ei reddidi anapæstum. In canonibus apostolorum, si tamen eos ut apocryphos non respuis, titulo legitur xvii, et concil. Laodicensi tit. i, in decretis papæ Siricii tit. xi, in decretis Innocentii papæ tit. xi et xii et xiii, necnon et xxix, (769) in decretis quoque papæ Leonis tit. ii, præcipitur, ut bigami non admittantur ad clerum et, miserum me!, si non ad clerum, quomodo ad sacerdotium? cum non oporteat in nuptiis bigami saltem prandere presbyteros, concilio sic Neocæsariensi dicente cap. vii: *Presbyterum in nuptiis bigami prandere non convenit; quia cum penitentia bigamus egeat, quis erit presbyter qui propter convivium talibus nuptiis possit præbere consensum?* De multinubis vero, quid in concilio eodem (770) legatur, inquire tit. iii.

10. Cum alia atque alia respondere gestiens ritu garrirret lymphatico, et inflatus hesternò venas, ut sæper Iaccho (771), ad tabulas insuper luderet alearias (*Virg. eclog. vi, v. 15*), stomachatus iterum ego: Ni canones apostolorum cum ipsis respueres apostolis. dicerem tibi in canonibus contineri eisdem tit. xlii et xliii, quod episcopus, presbyter, et diaconus aleator et ebriosus, ut tu, esse non debeat; et si fuerit, aut desinat, aut deponatur. Quod non licuerit quoque tibi a tua ecclesia plus tribus hebdomadibus desse, conc. Sardicensis tit. xv, quære (772). Utrum liceat etiam tibi, ut a maioribus nulla occasio scandali posset in eorum episcopo reperiri.

(76a) Apud Acherium *similitudinem*, et paulo post *auditum quondam*. Novissimi editoris emendatio placuit.

(768) *Ampullatus*, id est inflatus, turgidus, ab *ampullor*, magnifice loquor, quo verbo vel Horatius usus est lib. i, epist. 3, v. 14: *Ampullatur in arte*. Dein *anapæstum alicui reddere* est adversarii argumentum contra ipsum convertere a Græco ἀναπαίστος, pes carminis dactylo contrarius. Hic autem RATHERIUS contra eos qui sibi opponebant canones, alios canones regerit.

(769) *Legebatur et xxxviii*. Correximus, uti in collectione Dionysio Adriana iegitur, ex qua RATHERIUS canones et decreta pontificum cum titulis in ea descriptis excerptis. De bigamis autem in decretis Innocentii non agitur titulo xxxviii, sed xxix,

(770) *Vulg.*, perperam in *canone eodem*.

(771) *Legebatur joco*. Imo *vino*, inquit Spicilegii Acheriani editor. Cum autem hic versus sit sumptus ex Virgilio eclog. vi, vers. 15, corrigendum *Iaccho*, id est Baccho, et metonymice vino.

(772) Litteras qq. impressas explicavimus *quære*, uti supra in fine num. 9 scriptum et editum fuerat, *inquire*, tit. 3.

ad minora veniam. canes ad venandum, vel accipitres ad aucupium, quibus utique abundas, habere, pariter vide. Et si liceat tibi sæcularia negotia (773), id est, causas aliquas sæcularibus solummodo exercendas, considera tam in apostolo quam in canonicis exercere: et sapientiorum te fraternalem clementiam reprehendere desine. Et ista quidem a me dicta, seu potius cogitata sufficiant.

11. Audita vero ut referam, comperi ipse ejusdem ordinis duos, unum lorica, alterum amica pro tempore utentem, alterutrum vero se reprehendentem. **350** Sed uni canon respondebat Apostolicus (774): « Episcopus, presbyter et diaconus, qui in quacunque seditione arma tulerit, ab omni cœtu Christianorum deponatur. » Alteri vero canon: « Episcopus, presbyter et diaconus, si uxorem duxerit, pellatur (*Conc. Neocæs. c. 1*). » Expertus sum talem, qui ante ordinationem adulterium perpetravit, postea quasi continenter vixit; alterum qui post ordinationem uxorem duxit; et iste illum, ille istum carpebat. Quibus tamen ambobus Doctor gentium, quasi uni licet, clamabat isti utique propter inanem continentiae suæ jactantiam: alteri propter ductum uxoris illicitum: *Ignoras quia patientia Dei ad penitentiam te exspectat. Tu vero thesaurizas tibi iram in die iræ et retributionis justii judici Dei* (*Rom. II, 4*). Isti: *Noli altum sapere* (*Rom. XI, 20*.) propter præsentem utique continentiam, *sed time* (775) propter præteritam incontinentiam, nec aliqua satisfactione probabiliter deletam, quamvis omissam. Alteri vero: *Neque adulteri regnum Dei possidebunt* (*I Cor. VI, 9*). Et potuit fieri, ut istiusmodi ambo simul educati, pariter docti, in pubertate exstiterint alterutra cognitione lascivi; ac sine examinatione ad præsulatum cum fuissent proventi; unus eorum affectaverit mulierositatem, alter helligerationem? Nemo illorum nec nominandi. Forsitan usus abdica- verit turpissimam fœditatem. Quibus canon uno capitulo distinctim propria tribuit, cum isti dicit *Presbyter, qui post ordinationem uxorem duxerit, deponatur* (*conc. Neocæs. c. 1*). Alteri vero: *Amplius autem pelli debet, si adulterium perpetraverit* (*Ibid.*). Ambos vero condemnat uno capite, id est IX, ex Nicæno concilio ita: *Si qui sine examine sunt proventi, vel cum discuterentur, peccata sua confessi sunt; et homines contra canones commoti manus con-*

(773) Construe: *Et si liceat tibi exercere sæcularia negotia, etc.*

(774) Hic canon inter apostolicos non legitur. Aliquid vero simile invenitur in Toletano IV, c. 45.

(775) Quinque sequentes voces per saltum omisas persensit novissimus Spicilegii editor; sed eas inserere ausus non est. Verum ut ipsas insereremus, sensus coegit. Neque enim de continentia, sed de incontinentia verificari possunt sequentia: *Nec aliqua satisfactione probabiliter deletam*. Voces etiam *sed time* ad præcedentem Pauli textum pertinent.

(776) Editio Acherii quorum alicui. Emendatio novissimi editoris Acheriani arridet. Construe autem et explica: *Fortè vero Dominus visus est dixisse alicui scilicet horum, id est, ex isto numero hic prælibatorum: Si diligis me, pasc oves meas; Cum id ali-*

A fessis imponere tentaverunt, tales regulam non admittit: quia quod irreprehensibile est, catholica defendit Ecclesia. Item concil. Neocæsariensi cap. IX: *Presbyter si confessus fuerit quod ante ordinationem corporali peccato deliquerit, oblata non consecret, manens in reliquis officiis propter studium bonum.* Maxima, fateor, legis austeritas. Miserum enim me! Quid, si post ordinationem continenter **351** vixerit, non poterit saltem propter studium bonum, placendi utique Deo, oblata sacrare?

12, 13. Secundum tamen dupliciter convenitur, cum præter superius [*subaudi dicta*] hoc se sentit condemnari capite. « Episcopus, presbyter et diaconus, qui in quacunque seditione arma sumpserit, ab omni cœtu Christianorum deponatur. » Istud autem quod ex omnibus levioribus, ut videlicet illud est de alea, ebriositate, aucupio, et que venatu, ducitur hodie levissimum, ut quasi propter fidelitatem sui senioris malit presbyter loricated præliari, quam perjurus vocari; cum tamen perjurium gravissima pœnitentia, istud vero nulla expiari dicatur. Forte vero ex isto hic prælibatorum numero, id est, horum alicui (776) scilicet dixisse, cum non dixerit, visus est Dominus: *Si diligis me, pasc oves meas* (*Joan. XXI, 17*); cum utique illum minime probentur diligere. Quos repellere potius, quam eligere, videtur Apostolus a sacerdote, cum dicit: *Oportet episcopum sine crimine esse* (*Tit. I, 17*; vel expressius: *irreprehensibilem, unius uxoris virum* (*I Tim. III, 2*). Quem cohors illa Christi militum (777) veluti quemdam sequens signiferum, præcipit, ut non bigami admittantur ad clerum. Si non bigami vero, qualiter multigami? Si non ad clerum, quomodo ad sacerdotium? Pone tamen quemlibet eorum forte bigamum ante clericatum, forte in clericatu exstittisse lascivum; inde postsacerdotium multinubum, bellicosum, perjurum, venatibus, aucupiis, aleæ, vel ebriositati obnoxium, expeti qualibet occasione ad apostolicatum Romanæ illius sedis, ubi scilicet solet (778) consuetudinaliter ordinandus moneri: *Vide ne aliquam promissionem tuis electoribus feceris. Scito quia Simoniacum et contra canones est* (*sup., n. 8*). Iste igitur si illegalitate publica (Osio illo supra taxato, cum omnibus sibi ex eodem concilio *Placet, Placet* condemnantibus, viriliter resistente) forte fuerit in apostolica sede locatus, quod utique pa-

cui horum non dixerit, cum utique minime probentur diligere illum.

(777) Cohors illa Christi militum, qui Apostolum secuti præceperunt, ne bigami admittantur ad clerum, sunt illi Patres atque pontifices quos antea allegavit.

(778) Hæc non solum leguntur in antiquis ordinibus, sed in vulgato etiam Pontificali Romano habetur ordo cum titulo: *De Scrutinio serotino, quo antiqui utebantur, antequam electus in episcopum consecraretur.* In hoc autem scrutinio isthæc inter alias ordinatoris interrogatio exhibetur, quam hoc loco proponit Ratherius. Post nonnulla *permittere valet* retinimus cum novissima Spicilegii editione, ubi antea legebatur *permitteret, valet*.

tenter, ut plurima, permittere valet longanimis Deus; quem si ego **352** adiero (779) veluti injuriatus ad juris ministrum, et ille nisus injurias vindicare meas, imo talia prohibentis Dei, et sanctorum Evangeliorum, apostolorum, apostolicorumque virorum, canonum et decretorum, ei apostolicæ auctoritatis miserit litteras; nonne ille, qui me tam sacrilege injuriavit, sed non adeo ut iste Deum, et omnia jura tam divina quam humana; si quidem ille (780) me homunculum unum, iste totum penitus mundum; ille unam adulteravit Ecclesiam, iste eandem et omnes per universum orbem diffusas, ut dixi vero, si mei causa aliquid ei durius saltem mandaverit, nonne illico ille poterit ei rescribere illud de Evangelio: *Quid autem vides festucam in oculo fratris tui, trabem autem, quæ in oculo tuo est, non consideras?* (Matth. vii, 3.) Et quod pirata quidam super Gangem fluvium Alexandro Magno respondissis narratur; quem captum cum rex torvo respiciens vultu ita fuisset allocutus: *Latro pessime, quid nos non sinis quiescere?* Ille magnum cæpit cachinnum emittere. Miratus oppido rex cum sibi astantibus: *Rides?* ait. Ille, *Et equidem juste.* Rex item: *Quare?* *Quia tu cum sis,* ait, *fur furum, prædo maximus, omnium latro atrocissimus, ab ipso Oceano in fines Orientis qui omnia depopulasti regna; latronum universorum conditor; me latronem appellas, qui cum una monoxyllula (781) dorso meo advecta, et in flumen immissa, parum quid ab isto littore rapio, id est, aut chlamydem alicujus, aut tantummodo frenum* (vid. Aug. l. iv de Civ. Dei, c. 4.). Risu rex cum omnibus emoriri, et sapientissime locutum fateri. Sed non faciet (782), non mittet ei litteras quidlibet durius continentes; non damnabit, non excommunicabit pro tali facto aliquem; pares enim animos disparilitas non dividit voluntatum, cum similitudo desideriorum æqualitatem gignat semper effectuum, et humanæ amicitie pares animos, et non dissimiles expetant voluntates. Scriptum est enim de talibus in descriptione membrorum capitis diaboli, vel vasis illius Antichristi: *Membra carnum ejus adhæ-*

(779) Construe, et explica: *Quem si ego adiero veluti injuriatus ad juris ministrum, ut scilicet a pontifice jus sibi redderetur, et ille nisus vindicare injurias meas, imo Dei prohibentis talia, et sanctorum evangeliorum, apostolorum, et apostolicorum virorum, canonum et decretorum prohibentium talia; nonne ille, qui injuriavit me tam sacrilege, sed non adeo sacrilege, ut iste pontifex, si malè electus præsumatur, injuriavi Deum; et omnia jura tam divina, quam humana, etc.* Hic non nihil deesse putavit novissimus editor Spicilegii. Sed interpunctione emendata, et inducta parenthesis nihil desiderari perspicitur. Etenim voces *nonne ille* post parenthesis repetitæ sensum continuant. Sic nimirum quæ post parenthesis subjiciuntur explicanda sunt. *Verum, si iste pontifex, ut dixi, nisus vindicare injurias meas, mandaverit ei aliquid saltem durius causa mei, nonne illico ille poterit rescribere ei illud de Evangelio, etc.*

(780) Per hypothesin sicut de pontifice, ita et de se casum proponit. Ille ergo, qui se homunculum injuriavit, ita ut unam adulteravit Ecclesiam, aliquem indicat suæ sedis invasorem, quem *adulterum*

rentia sibi (Job. xli, 14). Sub squamarum quoque **353** specie de satellitibus ejus: *Una uni conjungitur, (783) et ne spiraculum incedit per eas* (Ibid., v. 7). Universorum quippe nequitia quos sibi congruentius jungitur, eo contra Dei justitiam fortius armatur. « Nam, ut beatus ait Gregorius, sicut multum nocet, si unitas desit bonis; ita valde est noxium, si non desit malis. » (GREG., MORAL. in Job. l. xxxiv, c. 4.) Quod probatum est in causa Pauli apostoli; quem cum unanimiter tam Pharisæi quam Saducæi fuissent aggressi, ille divisione in eis missa, dicendo: *Viri fratres, ego Pharisæus sum* (Act. xxiii, 6), et a Pharisæis est adjutus, et a Saducæorum impugnatione defensus; divisa utique turba, quæ eum premebat unita, illæsa Pauli exiit innocentia.

B 14. Est et alia in hac re auxilii mei diffidentia, Domini utique ubi habetur sententia: *Fur non venit, nisi ut furetur, et mactet, et perdat* (Joan. x, 10). Quis vero ille est fur, nisi ille de quo idem ait: *Qui non intrat per ostium in ovile ovium, sed ascendit aliunde, ille est fur et latro* (Ibid. 4). Quod est vero ostium, nisi de quo canit Psalmista. *Etenim benedictionem dabit legislator* (Psal. lxxxiii, 8): qui de se utique profitetur: *Ego sum ostium* (Joan. x, 9). Qui tunc benedictionem solummodo pontifici ordinando largitur, cum per legem a se latam elegitur. Ovile vero ipsam congregationem fidelium esse, *Pasce oves meas* (Joan. xxi, 17), Petro innuit dictum. Aliunde vero est ascendere, non legaliter introire. Ascendisse vero potius, quam intrasse convincitur ille, de quo in canonibus dicitur: *Si quis potestatisbus sæcularibus usus, per eas ecclesiam obtinuerit, deponatur; et segregentur qui ei communicant* (can. Apost. 31).

C 15. Consideret igitur prudentia illa vestra, Domine, quæ, ut fertur, universalis est digna præferri vice Ecclesiæ (784): consideret, inquam, an sit iste evidens ascensus, cum dicitur talis sæcularibus potestatibus nsus; sed deponi illius judicatur judicio, qui ait in Evangelio: *Omnis qui se exaltat humiliabitur* (Luc. xiv, 14). Nota vero, quod non dicitur omnis qui exaltatur, humiliandus, sed is qui se ipsum exal-

vocare solet.

(781) *Monoxyllum* est indicum navigium ex unico ligno excavatum, cujus Plinius meminit lib. vi, c. 13. *Monoxyllula* vero diminutivum est.

(782) Subauditur ille, quem bigamum, et aliis vitiis irretitum ad pontificiam sedem promotum per hypothesin posuit. Post pauca mendose legebatur *expectant*, ubi emendavimus *expetunt*.

(783) *Cum hæc una uni, etc., ex libro Job descripta esse non percepisset Acherius, voluit hoc loco legi Ætne spiraculum.* Sic Spicilegii novissimus editor.

(784) Hubertum episcopum Parmensem, ad quem hoc opus directum fuit, alloquitur. Hic interfuisse ei pseudosynodo habitæ mense Novembri anni 963, in qua Joanne XII deposito electus fuit antipapa Leo VIII, traditur aliud Liutprando, seu ejus continuatore lib. 6, cap. 2, ubi tamen pro Huberto mendose legitur *Bubtus Parmensis*. Hoc autem Rutherii loco indicari videtur, eundem Hubertum a nonnullis ejusdem pseudosynodi patribus dignum fuisse habitum, qui *universalis*, id est Romanæ Ecclesiæ, episcopus fieret.

taverit, id est, extulerit, vel dignum æstimaverit ipse. Aliunde vero est aut ritu Simoniaco, aut quavis alia illegalitate ascendere. Fur vero vocatur ob ingenium; latro propter vim atque rapinam. Quid vero jure quilibet talium idem naturaliter debeat agere, promptum cuilibet est iterum eadem auctoritate dignoscere. Ait enim: *Fur non venit, nisi ut furetur, et mactet, et perdat* (Joan. x, 40). Quid vero furatur? Verba legis primitus Dei, occultando utique, **354** nec decretaliter proferendo: inde res ecclesiæ alterius debitas juri. Mactat vero: animas diabolico ventre condendas; ut e contrario alteri dicitur: *Surge, Petre, macta, et manduca* (Act. x, 43), id est, a paganitatis vita exime, et in Christianitatis ventre reconde. Perdit vero: quem potius quam seipsum primo? hinc demum sequaces. Talem ergo, qui ut adjuvetur, adierit, ne ab ipso ei potius noceretur [l. noceatur], suadeo, viderit. Mansuetioris enim hujusmodi si forte est animi, si apud illum ecclesiæ est alicujus (785), ut uxoris, accusatus invasor; idem et se reminiscens fecisse, timet audire: *Qui sine peccato est vestrum, primus in illam lapidem mittat* (Joan. viii, 7). O quam vero non est sine peccato, qui Gieziaca est lepra percussus; qui cum Simone Mago damnatus; qui multigamus; qui, cum omnes mulieres diœcesis suæ ipsius spiritales sint filiæ, cujuslibet forte carum corruptione pollutus; qui multimode a sanctis canonibus redargutus, nec ullo modo correctus. Is vero si veretur corripere minusculo aliquem criminis, censesne eum reprehendendum? *O major tandem, perlepide Flaccus cantitat noster:*

O major tandem parsas insane minori.

16. Quale est autem illud, quod talis nec Deum ipsum Dominum vocare ipsius astipulatione permittitur, ipso dicente: *Quil autem vocatis me, Domine, Domine, et non facitis quæ dico?* (Luc. vi, 46.). Vel Deum [subaudi vocare], eodem per prophetam ita conquerente: *Si Deus ego, ubi timor meus?* (Malac. i, 6.). Neque patrem, prosequente: *Si pater ego, ubi*

(785) Acherius ecclesiæ est alicujus, aut uxoris accusator, invasor. Novissimus Spicilegii editor ex conjectura emendavit ecclesiæ alicujus, ut uxoris, accusatur invasor. Nos, minori licentia retento est, correximus tantum ut pro aut, et accusatus pro accusator.

(786) Sequens Joannis Baptistæ testimonium catenus suffragatur, seu solvit, quod in præcedentibus opponitur, quia cum affirmet eum qui baptizat in Spiritu sancto, esse ipsum Christum; quicumque sit minister qui baptizat, sive mundus, sive immundus, nihil refert: neque enim sanctitas baptismi tribuenda est nisi illi, de quo dictum est: *Hic est qui baptizat*, ut Augustinus pluribus exposuit tract. vi in Joannem quem quidem secutus Ratherius in Confessione num. 13 ea scripsit, quæ id ipsum de omnibus sacramentis sentiendum insinuant. Textum referemus notatione sequenti.

(787) Novus Spicilegii editor hanc notationem appendit. *Locum hunc, ita ut editus est, a nemine intelligi posse certus affirmo, nec cujusvis est eum emendare. Nam quotusquisque est, qui suspicetur sub his vocibus. Fac tamen lalere vocem sacramento, quam illic amanuensis descripserit, ut vocem mysterio in-*

amator meus? (ibid.) Ejus præcepta vel amnuntiare cum Psalmista comescatur monstrante: *Quare tu enarras justitias meas?* (Psal. xlix, 16.) Nihil quoque sanctificare valere, Scriptura ita testante: *Quod tetigerit immundus, immundum erit* (Num. xix, 22). Cum vero sacerdos a sacro et dato compositum gestare videatur vocabulum, miserum me! sacrum quomodo fieri, vel saltem valet putari, quod est immundum; mundum vero, quod tetigerit immundus, contra assertum illius, qui est singulariter mundus, et sine quo nemo est mundus, quomodo valet saltem putari? Hic tamen suffragari videtur (786, quod Baptista Domini sibi testatur divinitus intimatum, id est: *Super quem videris Spiritum descendentem, et manentem super eum, hic est, qui baptizat in Spiritu sancto* (Joan. i, 33), id est, qui baptizatis tribuit Spiritum sanctum **355**. Quid tamen faciemus, si de illo singulariter hoc est dictum mysterio? Fac (787) tamen de omnibus hoc et dicatur.

qualiter conceditur hoc cuilibet alteri ministrare, qui non creditur inde gustare. Habes enim Apostolum ita dicentem: *Qui manducat et bibit corpus et sanguinem Domini indigne, judicium sibi manducat* (I Cor. xi, 29). Indigne vero illum sancti definiunt doctores Eucharistiam accipere, qui eo tempore præsumpserit communicare, quo deberet pœnitentiam agere; quod scilicet convinctur parvipendere, qui, quod sequitur, surda percipit aure, id est, *Si nosmetipsos judicaremus, non utique judicaremur* (Ibid., 31). Dum enim in præsentem nobis nimium parcimus, ne nobis in futuro vel parum pareatur, efficimus.

C 17. Ecce unde contemptus iste generalis emerit hodierni sæculi canonum, imo Evangeliorum et omnium Domini præceptorum, cum videlicet quis autumat nil sibi prodesse, si observet minora, qui se novit contempsisse majora. Quid enim hac lege refert [Vulg. affert, male], si non habeat quis canes ad venandum; et abundet meretricibus ad stuprandum? Si ad sui et aliorum defensionem non capiat arma, et ad sui multorumque perditionem criminosa com-

terpretaretur? *Mihi sane dubium non est, quin vera sit lectio mysterio. De omnibus hoc et dicatur, etc. ut sensus sit: Objiciet fortasse aliquis verba Joannis Baptistæ ad unum confirmationis (legendum baptismatis) sacramentum pertinere; sed ut idem de omnibus sacramentis dici posse probemus, sufficiet alterum exemplum in altaris sacramento exhiberi. Quamobrem eum, quisquis est qui hæc Joannis verba ita restringit, rogabimus dicat, num eam rem, cujus particeps non sit, cum altero participare quis possit, etc. Haud tamen credimus hunc locum difficilem futurum si inducta lacuna, quam punctis designavimus, pauca voces suppleantur, quibus sacramentalis faciendæ est mentio, ad quod profecto sacramentum referuntur sequentia. Satis autem erit post verbum dicatur suppleri uti de altaris sacramento dicitur, facili saltu transcuris ab amanuensi his vocibus ob concursum similium verborum dicatur et dicitur. Sic autem probe intelliguntur omnia: Fac tamen hoc dicatur etiam de omnibus, uti dicitur de sacramento altaris, qualiter ministrare hoc alteri conceditur cuilibet, qui non creditur inde gustare, id est, fructum percipere, uti sunt peccatores. Habes enim apostolum, etc. De omnibus quidem sacramentis in Confes-*

mittere non desinat facta? Si non percutiat (788) A fideles delinquentes, quod et canonibus interdicitur, pugno vel baculo; et adulterinæ absolutionis, largitionis, vel certe benedictionis flagello, aut pessimorum actuum interficiat illos exemplo? Cum vero Scripturarum (789) ubique taciturnitas vituperetur asserto ad id ordinatorum officii, prædicatio vero in tantum jubeatur et laudetur, ut etiam omnibus, id est, nec sæcularibus exceptis, per prophetam dicatur: *Qui audit, dicat, Veni (Apoc. xxii, 17)*; et per Jacobum 356 apostolum: *Si quis erraverit a veritate, et converterit quis eum, scire dedet, quoniam qui converti fecerit peccatorem ab errore viæ suæ, salvat animam ejus a morte, et operit multitudinem peccatorum suorum (Jac. v, 19)*. Ubi scilicet nullus excipitur; sed qui hoc fecerit, tali remuneratione ditandus B asserit (790) ut et animæ fratris salutem operatus, et loci consecutus dicatur: et alia atque alia probent exempla, Dominum non modo jubere verba et justitias suas enuntiari, sed et facientibus præmia polliceri: non facientes vero vehementer redarguere, et ab eis illorum sanguinem, id est peccata, vel animas requirendas, quos non monendo correxerunt, minari: quale illius existere, vel quantum possit, pensemus delictum, quem ad enuntiandas justitias suas computat tam esse, ut increpatione compeccatur, indignum? Ne igitur suspensi erremus, quæ sequuntur cernamus, et causam illico invenimus: *Tu vero, ait, odisti disciplinam, quam non obstat legem intellexisse canonicam, et projecisti sermones meos post te (Psal. xlix, 17)*, id est, tuum arbitrium, consuetudinem vel arbitrium præposuisti lagi meæ. C Et quomodo? Si videbas, inquit, *furem, currebas cum*

sione num. 13 accipit Ratherius quod de baptismo Joannes Baptista tradidit: *Sacramenta quippe Dei, inquit, nec hujus sunt, nec illius, id est nec justis, nec peccatoris, sed illius, de quo dicitur: Super quem videris Spiritum descendentem, et manentem super eum, ipse est, qui baptizat in Spiritu sancto*. Ex his palam est Ratherium agnoscere omnia sacramenta etiam a peccatoribus ministrata sanctitatem conferre, quia sanctitatis auctor non est minister, sed Christus.

(788) Gerardus in Vita. S. Udalrici episcopi Augustandi c. 11, n. 40, de quodam qui aliquid ex ecclesia abstulerat, narrat: *Augustam rediens injuste inde raptam reportavit, et episcopum cum scopis ei flagella imponere pro Christi nomine postulavit*. Ritus indicatur percutiendi pœnitentes, quos tamen scopis, vel virgis, aut fuste, non vero pugnibus, vel baculo percutere licebat. Notanda distinctio inter absolutionem, largitionem et benedictionem; *adulterina* autem absolutio vocatur, quæ peccatori sine idonea pœnitentia facilius conceditur.

(789) Si recte construas hunc locum, nihil emendandum aut splendendum putabis, uti pro asserto aliquid legendum novissimus Spicilegii editor credidit. Sic autem construe: *Cum vero asserto, id est assertionem, Scripturarum ubique vituperetur taciturnas ordinatorum ad id officii, scilicet episcopalis, prædicatio vero, etc.*

(790) Apud Acherium asserit. Jure emendavit novissimus Spicilegii editor, sicut et infra recte scripsit *quod utinam nunquam*, ubi erat *quod utique nunquam*.

(791) Privilegium adulteris, id est, alienæ sedis invasoribus datam, se quoque expertum trahit. Nam

eo (Ibid., 18), id est non observabas quod per Apostolum mandaveram, id est, *Manus nemini cito impone: is, neque communices peccatis alienis (I Tim. v, 22)*. *Et cum adulteris portionem tuam ponebas (Psal. xlix, 18)*, et videlicet defendendo, et privilegium eis, quod utinam nunquam (791) expertus fuisset, ut in adulterio eodem firmiter valeret durare, præbendo. *Os tuum abundavit malitia (Ibid., 19)*: auctoritates ad hoc falsissimas, quod utique tibi liceret, quod nunquam alicui licuit, congregando. *Et lingua tua, hoc astruendo, commiscuit dolos. Sedens adversus fratrem tuum loquebaris (Ibid.)* 357 utique coepiscopum legaliter institutum; aut quemlibet Christianum; *filium scilicet matris tuæ*, id est catholice Ecclesiæ, cui utique nullum majus poni valet scandalum, quam ut adulterum sortiatur episcopum, et loco pastoris accipiat lupum.

18. Hæc cum faciunt homines non ad utilitatem audientium annuntiant justitias Dei, sed ad perditionem verba Domini, sinistra scilicet interpretatione corrumpentes, et renitentem ad se Scripturam trahentes, faciunt illi; et tacet Deus, id est, nullum eis contradictorem adversari permittit. Sed audiant quod sequitur, et postea, talibus relictis, sacrificio laudis honorificent Deum; verba scilicet legis Dei amplectenda, tremenda, atque sequenda, primum exemplis, deinde verbis annuntiantes. *Illic enim, id est, in sacrificio laudis Dei, iter est ad salutare Dei (Psal. xlix, 23)*, id est, (792) ad Jesum Christum Dominum nostrum perveniendi; nimirum in laudibus Dei, quas paginæ continent Scripturarum, invenimus quid sequi, quid agere, quid debeamus cavere ac sperare. Securus ergo quilibet, quamvis peccator,

privilegium vocat eam *licentiam* Miloni Veronensis sedis invasori concessam, quam fautores ordinationis ejus ab apostolica sede se obtinuisse gloriabantur? Vide epist. v ad Joannem XII, not. . . Hic vero non mera ordinandi licentia, sed aliquid amplius, quo invasor in sedis possessione *firmiter valeret durare*, indicari videtur. Baldricum, cui Ratherius Leodicensem episcopatum cedere compulsus fuit adulterum seu invasorem pariter habuit, ut ex *Conclusionem deliberativa* manifestum est. Porro huic ita cedere debuit, ut *ablata fuerit spes omnis restitutionis ejus*, quemadmodum Rotgerus in Vita S. Brunonis narrat cap. 34. Num hac in re apostolicum aliquod privilegium, quo Baldricus in Leodicensi sede *firmiter valeret durare* obtentum fuit, ita ut hic locus ad Leodicensem sedem et ad Baldricum potius quam ad sedem Veronensem et ad Milonem referendum sit? Exploratoribus documentis deficientibus nihil definire audeamus. Porro construe et explica: *Os tuum abundavit malitia congerendo auctoritates ad hoc falsissimas*, id est, falsa interpretatione distortas ad probandum, *quod liceret utique tibi, quod nunquam licuit alicui*. Cum Ratherius e Leodicensi sede pulsus fuit: ut Baldrici ordinatio defenderetur, auctoritates sacrorum canonum Ratherii translationi de Veronensi sede ad Leodicensem oppositas didicimus. Vide *Conclusionem deliberativam* num. 40.

(792) Vul. *id est Jesum . . . at nimirum*. Pro ac, quæ particula hic abundat, scripsimus ad, eamque proposuimus voci *Jesum*, ubi eadem desiderabatur. Construe autem sic: *id est, iter perveniendi ad Jesum Christum Dominum nostrum*.

Dei justitias enarret; si non disciplinam Dei, quæ est utique promulgatio canonum, odit; si suam constitutionem præceptis non anteponit illius; si furem ipso intuens demonstrante (793), non currit cum eo, id est, non consentit ei, vel defendit eum; si cum adulterantibus verbum Dei, et canonum scita contemnuntibus, partem suam non ponit; si os ejus non abundat malitia contra rectitudinem legis loquendi, et lingua ipsius non miscet dolos quemlibet decipiendi; si sedens in cathedra judicandi adversus fratrem non loquitur suum, nec aliquid ei apponit in via Domini offendiculum. Nam si fecerit talia quivis, taceat illi quanquam Dominus (794) id est, tacere, contradicere aut nescientes, aut non valentes, aut non ausos permittat, ne æstimet propterea, quod ei sit similis in voluntate, id est, ipsius facta approbet Dominus. Arguetur enim quandoque, et statuentur opera, et intentiones illius contra faciem ejus. His tamen (795) tam in nutantem, præter alia et alia, quæ hinc dici possunt, constantibus, sciendum neminem ideo ab enarrandis justitiis Dei **358** compesci, ut sileantur: sed ut et sincere dicantur, et ab eo narrentur, qui eas diligit, et custodire pro posse contendit. Cum enim quotidie audiamus: *Dixit Jesus discipulis suis; ille veraciter est discipulus Jesu, et illi loquitur Jesus, qui diligit disciplinam Jesu.* Nam cum de talibus ipse dicat: *Qui est ex Deo, verba Dei audit* (Joan. VIII, 47), de cæteris quid sentiat, subdit: *Propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis* (Ibid.).

19. Quam vero ista de psalmo hic prælibato longe sint ab eo, qui nulla suffultus est potestate; vel quam propria illi, qui plurima præminet auctoritate, lector prudens valet advertere; qualis est utique (Confer not. 733) ille, qui reus forsitan talium, apostolicæ dignitatis occupare non formidat, ut jam contigit, proh nefas! editum (locum). Cui enim nec ordinationis legalitas, nec conversationis suffragatur honestas, et illi magis congruens mentis et corporis deest integritas, si prædicationis illi interdicitur, non miretis, auctoritas, cum et ministrandi Domino interdicitur illi potestas. *Loquere enim, ait Dominus Moysi, ad Aaron fratrem tuum; et dices ei:*

(793) Id est, si intuens furem ipso (Deo) demonstrante: cum nimirum Joannis x, 10, ait: *Qui non intrat per ostium in ovile ovium, sed ascendit aliunde, ille fur est et latro.*

(794) Construe: *quanquam Dominus taceat illi, id est, permittat tacere aut nescientes, aut non valentes, aut non ausos* (male in antea vulg. osos) *contradicere; ne propterea æstimet quod Dominus sit similis ei, id est quod approbet facta ipsius.*

(795) Construe: *His tamen constantibus, seu certo constitutis, in tam nutantem* (id est in eum qui tam nutat, seu dubius est), *præter alia et alia, quæ hinc dici possunt. sciendum est, neminem, etc.*

(796) Legebatur *nullatenus*. Errorum deprehendit novus Spicilegii editor. Cum enim Ratherius *parvo naso* eum esse dixerit, qui *discretionem modicam* præditus est; palam sit ex ejus mente *grandi naso* eum esse oportere, qui magna discretionem præditus est, non vero qui discernendi subtilitate *nullatenus* pollet. Emendatio autem, quam ille suggerit, si *discer-*

A Homo sacerdos de semine Aaron, qui habuerit maculam, non offeret panes Domino Deo suo, nec accedet ad ministerium ejus (Levit. XXI, 17, 20). Subjungensque: *Si cæcus fuerit, si claudus, si parvo vel grandi aut torto naso, si fracto pede, si manu, si gibbus, si lippus, si albuginem habens in oculo, si jugem scabiem, si impetiginem in corpore, si ponderosus* (Ibid. 18). Cujusmodi igitur stuporis insensibilitate, vel amentia illius obdurentur præcordia, consisteret prudeatissima urbanitas vestra, qui intelligens, ista omnia moraliter Gregorio ac spiritualiter exponente (*Pastoral. curæ part. 1, cap. ult. sub init.*) non visceratim compungitur, sibi præcipue si aliquid horum in anima cernit inesse. Cui vero omnes hæ pestes dominantur, a sacerdotio aut affectando aut retinendo si non compescitur, quid de eo vestra dominationi videtur? Si enim cæcus mente quilibet est; si per imbecillitatem animi claudicat, et viam vitæ ambulare gressu non valet æquali, quamvis videat illam; si parvo naso, id est discretionem modicam, bona malis cœquat, aut forsitan præfert; si grandi quidem, sed torto est naso, id est si discernendi subtilitate eatenus (796) pollet, ut **359** fraudulentus adeo sit, ut *bausiator* (797) vulgo dicatur; si fracto pede vel manu, de virtute in virtutem, ut illi qui visuri sunt Deum deorum in Sion, ambulare, vel bonæ operationis nil efficere valet (*Psal. LXXXIII, 8*); si gibbo terrenæ sollicitudinis nimium pressus, his solummodo, quæ calcantur, intendit incurvare; ut transeamus *dæmones* (798), cujus animæ dicere non desistant miserrime, ab his utique, quæ agenda fuerint, mente cernendis; si albugine obcæcatur superbiæ, sapientem se utique aut justum æstimans fore; si carnis petulantia scabies illi jugiter dominatur; si impetigini avaritiæ eum possidet similis, quia cum animam immaniter dehonestet, si adipiscitur in terra quod cupit, nulum de eo sentit, quod in cælo perdit, dolorem; si genitalium adeo devastetur lascivia, ut etiam cum non exercet illam opere, ab hac non recedens cogitatione, ponderosi nunquam ritu quiescat; offerre panes Domino qualiter præsumit, qui prohiberi se ab eo, cui debent offerri, quotidie audit?

20. Omissis (l. autem) enim cæteris, tres tantum

nendi subtilitate plurimum quidem pollet, sed fraudulentus, etc., textum nimium immutat. Leviori autem correctione eatenus pro nullatenus scripsimus.

(797) Voce *bausiator*, ait Acherius, intelligi puto virum duplici animo. Verum Ratherius in *Qualitatis conjectura* num. 14, verbum *bausiare* pro fraudem facere accepit, *Non habeo fidem, inquit, cui hoc committam, ministrum: siquidem illum, cui unam libram argenti pro trabibus emendis commiseram anno præterito, immaniter mihi inde bausiasse percepi.* Itaque vox *bausiator*, quam vulgus usurpabat, idem est ac *fraulentus*, *deceptor*. Eodem sensu in epist. 12 ad Ambrosium num. 2 *me fellonem, inquit, bausiatorem et perjurum appellavit.*

(798) Spicilegii editor monuit locum hunc manifeste esse corruptum, *nec nisi codicis ope omnino expurgari posse; sed utcumque tamen posse intelligi, quod ex loco Levitici supralaudato apparet, scriptorem hoc loco docere debuisse quænam esset mentis lippitudo.* Certe enim desunt verba *si lippus.*

de istis reprobationum causis, hic [l. utique] uti ponere non fit onerosum. Si albuginem satem habet in oculo, si jugem in corpore scabiem, vel si est ponderosus, nonne satis est reprobatus? Ista enim tria, cum utrumque, id est, et spiritalem, cui resistit Deus, superbiam (*Jac. iv, 6*), et corporalem, cujus ignis succensus esse in furore Domini dicitur (*Deut. xxxii, 22*), significant corruptelam, quem non conturbent in sese recognita, quem non perterrefaciant audita? De his enim duobus beato Job de diabolo dicitur: *Sub umbra dormit in secreto calami, et locis humentibus (Job. xl, 16)*. Uni eorum resistere, ut diximus, dicitur Deus, alterius ignis in ipsius asseritur furore succensus. Unum illorum ex archangelo fecit diabolus 360, alterum ex eo, qui filius per gratiam existendo, patrem ipsius præcepto appellare promptissime debuerat Deum, ob vitæ immunditiam filius appellatur diaboli: utar ut hic auctoritate Zenonis beati, in sermone videlicet quem de Juda patriarcha, et Thamar nuru ipsius, more suo luculentissime fecit, dicentis: *Omnium corrupte viventium diabolus pater est (lib. ii, tract. 14)*. Et o quam (799) non manducat verendam carnem Domini, nec bibit ejus sanguinem [subaudi is], in quo diabolus per tria ista vitia, hoc est, superbiam, hypocrisim, atque luxuriam requiescit, licet communicare cum fidelibus videatur, Domino dicente: *Qui manducat meam carnem, et bibit sanguinem meum, in me manet et ego in eo (Joan. v, 57)*; cum et per conversionem ita hoc possit resolvi: Qui in me manet et ego in eo, ipse manducat carnem meam, et bibit sanguinem meum. In quo enim Deus manet, et ipse in Deo, quomodo in eo diabolus dormire possit non video. Dormit vero in eo qui per hypocrisim vel elationem umbrosus et vacuus, per luxuriam existit humectus. Quid ergo manducat, quando communicat? *Judicium* si respondes (*I Cor., ii, 20*), Apostolo connives et intelligere me pariter communes, quia pro eo judicabitur, id est, damnabitur, quia cum indignus existeret, Christi est ausus carnem manducare, et sanguinem bibere; ac propterea quod debuerat illi fore salvatio, est factum damnatio. De substantia vero corporali, quam sumit, cum sit mea nunc quæ-

(799) Quidam heterodoxi hunc locum, qui non sancti Zenonis, sed Ratherii est, eo detorquent, ac si Ratherius crediderit, in Eucharistia a peccatoribus non recipi veram carnem, nec verum sanguinem Christi. Si autem nec verus sanguis, nec vera caro Christi est in Eucharistia, quam peccatores sumunt; neque de ea, quam sumunt justis, aliud sentiendum contendunt. Verum quam recte de Eucharistia senserit, atque tradiderit Ratherius, ex *Confessione*, et præsertim ex epist. ad Patricium liquet. Hoc autem in loco quo sensu loquatur, ex toto contextu clarissime eruitur. Veram carnem et verum sanguinem tum a justis, tum ab impiis recipi non negat; sed istos veræ carnis et veri sanguinis effectum non percipere, ut illi percipiunt, tantummodo tradit. Veram carnem ac verum sanguinem a justis accipi manifeste proculdubio astruunt illa: *Cum sit enim digne sumenti vera caro; panis licet quod olim fuerat videatur, id est, licet videatur panis, quod olim ante consecrationem fuerat panis, et sanguis, quod vi-*

stio, mihi nunc quoque ipsi loquar, ita succumbo. Cum sit enim digne sumenti vera caro, panis licet, quod olim fuerat, videatur, et sanguis, quod vinum; indignè sumenti, id est, non in Deo manenti quid sit, nedum dicibile, incogitabile fateor mihi, 361 et *Altiora te ne quæsieris, et profundiora te ne scrutatus fueris (Eccli. iii, 22)*, dictum [id est puta] putare hinc quoque mihi.

21. Sed oudiamus quid inde quidam, id est, Joannes dicat Chrysostomus: forsitan enim conjectare hinc aliquid poterimus. «Nemo, inquit, sit Judas in mensa. Hoc sacrificium cibus est spiritualis: nam sicut corporalis cibus, cum ventrem invenerit adversis humoribus occupatum, amplius lædit, magis nocet, nullum præstat auxilium; ita et iste spiritualis cibus, si aliquem repererit malignitate pollutum, magis eum perdet, non sua natura, sed vitio accipientis. Pura igitur mens in omnibus, pura cogitatio, quia et sacrificium purum est. Sanctam igitur animam tali sacrificio præparemus.» (*Tract. 61 in Joan.*). Augustinus quoque: «Quos accepit Judas bonum fuit, sed malo suo bonum accepit. Non ergo mirum, si datus Judæ panis Christi, per quem manciparetur diabolo; cum videas ccontrario datum Paulo angelum diaboli, per quem proficeret in Christo (*Tract. 62, sub init.*).» Hoc itaque mihi sensu videtur idem esse hoc sacrificium bono quod malo, digno quod indigno; sed non idem præstare. Digno videlicet quia vitam, indigno quod tribuit mortem: digno quod gratiam, indigno quod iram; ita enim et continet Psalmus: *Adhuc, inquit, escæ eorum erant in ore ipsorum, et ira Dei ascendit super eos (Psal. lxxvii, 30)*, de manna utique referens fastidito; quod intelligi minime obstat de sacrificio Domini indignè accepto, cum et Judæ hoc demonstret perditio, et in sermone Domini aliquid subintelligi oportere: hoc est, *Qui manducat carnem meam digne, et bibit meum sanguinem digne, in me manet et ego in eo (Joan. vi, 57)*. Quod si ita est, videndum quibus dicatur: *Venite ad Bethel, id est domum Dei, et impie agite, et sacrificata de fermentato laudem (Am. iv, 54)*. Nam de digne oblato sacrificio, quod caro sit, nihil hæsito. Christi Apostolus attanum: ubi panem et vinum, quod fuerat, post consecrationem non amplius esse, sed *videri* fatetur, cum reipsa sit caro et sanguis Christi. Totum autem discrimen quoad peccatores circa solum effectum versatur, ut in sequentibus clarissime explicat, ac præsertim illis verbis, quibus post sanctorum Joannis Chrysostomi et Augustini testimonia pronuntiat: *Hoc itaque mihi sensu videtur idem esse hoc sacrificium bono quod malo, idem sacrificium, seu caro et sanguis idem; sed non idem præstare: digno videlicet quia vitam, indigno quod tribuit mortem; digno quod gratiam, indigno quod iram*. Vides totum discrimen in effectum discrimine collocari? Similiter in *Synodica* num. 5 de peccatoribus loquens, qui carnem agni comedunt, et sanguinem ejus bibunt, ait: *Væ enim illis, quibus tantum bonum in tam magnum vertitur malum; dum comedentes utique carnem Domini, et sanguinem ejus bibentes indignè, judicium sibi manducant et bibant.*

men cum et de eo dixisset : *Itaque epulemur, sub-* A
junct, non in fermento veteri, neque in fermento
malitiæ et nequitæ (I Cor. v, 8). In quibus nimi-
 rum verbis omnis malivola extruditur, tam a sum-
 pturis, quam a porrecturis, corpus et sanguinem
 Domini, intentio. Cum vero illa specialissime (800)
 oratione consecratur oblatio populo porrigenda, ubi
 Deo dicitur : *Pater noster, qui es in cælis (Matth.*
vi, 8) ; qui filius corrupte vivendo exstat diaboli,
 362 ut Zeno sanctus affirmat, quid cogitet quantum
 se metiatur, alii committo perpendere ; nam non
 sufficio ipse. Considerari sane in psalmo valet facil-
 lime, quam in his duobus, id est, superbia atque
 luxuria, alterum ex altero pendeat, cum Psalmista
 expostulet : *Non veniat, inquires, mihi pes superbiæ*
(Psal. xxxv. 12) : hoc est, non conculcet in terra
 vitam meam jactantiæ dæmon (*Psal. vii, 6*), terrena
 me solum ambire suadens. Ubi et sequitur : *Et*
manus peccatoris non moveat me (Psal. xxxv, 12) :
 spiritus utique fornicationis, qui, ubi cenodoxiæ
 spiritus cor religiosi cujuslibet occupaverit, statim
 corpus illius libidinis agitat motu. Commotus igitur
 cur operetur iniquitatem, monstratur, dum subditur :
Ibi ceciderunt qui operantur iniquitatem (Ibid., 13).
 Ubi? In superbiam primum, hinc demum in luxuriæ
 voraginem. Et quare? *quia expulsi sunt (Ibid.),* in-
 quit. Unde? a gratia Dei : et ideo *non potuerunt*
stare, indignissimi Eucharistiam facti gustare. Do-
 mino taliter intercedente : *Quicumque manducaverit*
de carne sacrificii, quod est Domini, et immunditia
ejus super ipsum est, peribit anima illa de populo suo
(Levit. vii, 20, 21).

22. Sed cum scriptum sit quia nihil in terra sine
 causa fit (*Job, v, 6*) : causam ipsam (non diffiteor)
 videre videor plerumque ita posse contingere. Pone
 quemlibet nobilium scholis tradi ; quod utique ho-
 die magis fieri ambitu videtur episcopandi, quam
 cupiditate Domino militandi : ecce pes unus super-
 biæ, parentum scilicet elata voluntas. Is cum ado-
 lescere cœperit, aut de ipsa nobilitate, aut de quovis
 intellectus acumine, aut fortassis pulchritudine cor-
 poris, aut quia sit ei, ut de quadam refert Hierony-
 mus, cygneo canore vox forsitan dulcior, incipit
 insolescere. His igitur dæmonis superbiæ pedibus

(800) Hæc eo sensu scripsit Ratherius, quo S.
 Gregorius lib. ix. epist. 12, editionis Maurinæ ad
 Joannem Syracusanum ait : *Orationem vero Domini-*
cam idcirco max post precem (id est post canonem)
dicimus, quia mos apostolorum fuit ut ad ipsam
solummodo orationem oblationis hostiam consecra-
rent. Et valde mihi inconvenciens visum est ut pre-
cem, quam Scholasticus composuerat, super oblatio-
nem diceremus, ipsam traditionem, quam Redem-
ptor noster composuit, super ejus corpus et sanguinem
non diceremus. Cum S. pontifex affirmet orationem
 Dominicam idcirco dici statim post precem seu
 canonem, quia incongruum visum est alias potius
 preces, quam hanc ab ipso Christo traditam reci-
 tari *super corpus et sanguinem Christi*, hoc utique
 Christi corpus, et hunc sanguinem jam ante ipsam
 orationem in oblatione exstitisse præsumit. Cum
 ergo hac oratione oblationis hostiam consecrari
 tradidit, non eo sensu consecrandi verbum acce-

pit, quo significari solet vis conficiendi corpus et
 sanguinem Christi, sed eo quo hoc sacramentum
 jam confectum in canone verbis ipsius Christi, hæc
 oratione omnium præstantissima Deo dicatur et
 offertur. Eodem igitur sensu Ratherius hoc loco
 affirmat, *illa specialissime oratione consecrari obla-*
tionem populo porrigendam, ubi Deo dicitur : Pater
noster, etc. De sententia autem S. Gregorii, qua
 apostolos consuevisse tradit, *ad ipsam solummodo*
orationem oblationis hostiam consecrare, vide P. Le
 Brun in Explic. Missæ tom. II, dissert. 2. art. 2,
 num. 7 et 8.
 (801) Lege quæ de ardinatis *sine examinatione*
 noster auctor superius tradidit num. 11. Ex qua
 negligentia actum est, ut promoti fuerint qui ex
 sacris canonibus repellendi erant.
 (802) Nota jus et potestatem episcoporum hujus
 temporis.

conculcatus enervatur, et propter jactantiam, ut ille
 primus in aerem crassiorem, ita iste in lasciviam
 prosternitur turpiorem. Ainc demum non tam biga-
 mus, quam multigamus effectus, sine examinatione
 (801) provehitur ad sacerdotium, quod occasio se-
 quentium omnium usque ad perditionem animarum
 est profecto malorum. Cum enim hi ex sæcularibus,
 qui non penitus sunt litterarum expertes, secunda
 in Pentecoste feria audiunt dixisse Jesum discipulis
 suis, utique et illis qui tunc erant, et istis qui mo-
 do non ejus disciplinam, doctrinam scilicet, corre-
 ctionem, necnon et interdicta odio habent : *Qui non*
intrat per ostium 363 in ovile ovium, sed ascendit
aliunde, ille fur est et latro (Joan. x, 1) : nec men-
 tiri non potuisse non ignorant Veritatem ; non conse-
 qui quoque, ut qui fur est, esse possit pariter
 pastor : ovile vero intelligunt esse Ecclesiam, quæ
 utique oves continet illas, quæ erunt in judicio ad
 dexteram statuendæ, quamvis et [*id est in Ecclesia*]
 illic mistæ sint iis, qui ad sinistram erunt locandi,
 quibus et perpetuum nunquam deerit væ. Pastorem
 legalem [*i. illegalem*], episcopum furem, pseudo-
 præsullem vident ; quid de ejus curant provisione,
 quem cognoscunt non patrem familias posuisse, sed
 ipsum latrocinaliter se imposuisse? Quid de ejus
 benedictione, quem sciunt maledictum esse, Grego-
 rio testante, quia benedictio illi in maledictionem
 vertitur, qui ad hoc ut fiat hæreticus, promovetur.
 Cujusmodi vero sectæ hæreticus? Illius utique, illius,
 de cujus auctore legimus Petrum dixisse : *Pecunia*
tua tecum sit in perditione, eo quod æstimasti donum
Dei pecunia possideri (Act. viii, 20). Cum vero com-
 municans hæretico, sit et ille hæreticus ; quid rogo
 faciendum, quid cogitandum, quid æstimandum de
 talibus? Excommunicatio vero illorum quam [*id est*]
 quantum] potest ab illo timeri, qui excommunicatos
 eos non semel, sed millies canonicis non nescit le-
 gibus? Consecratio quantum amplecti, dicente Do-
 mino : *Quod tetigerit immundus, immundum erit?*
(Num. xix, 22.) Damnatio quantum vereri, suadente
 Christo : *Qui sine peccato est vestrum, primus in illam,*
 hoc est, meretricem, *lapidem mittat (Joan. viii, 7)?*
 Fam isti sunt præcipue qui meretriculas (802) jubent
 ad stipides excoriandas ligare.

pit, quo significari solet vis conficiendi corpus et
 sanguinem Christi, sed eo quo hoc sacramentum
 jam confectum in canone verbis ipsius Christi, hæc
 oratione omnium præstantissima Deo dicatur et
 offertur. Eodem igitur sensu Ratherius hoc loco
 affirmat, *illa specialissime oratione consecrari obla-*
tionem populo porrigendam, ubi Deo dicitur : Pater
noster, etc. De sententia autem S. Gregorii, qua
 apostolos consuevisse tradit, *ad ipsam solummodo*
orationem oblationis hostiam consecrare, vide P. Le
 Brun in Explic. Missæ tom. II, dissert. 2. art. 2,
 num. 7 et 8.
 (801) Lege quæ de ardinatis *sine examinatione*
 noster auctor superius tradidit num. 11. Ex qua
 negligentia actum est, ut promoti fuerint qui ex
 sacris canonibus repellendi erant.
 (802) Nota jus et potestatem episcoporum hujus
 temporis.

23. Memini me in Rheno bicorni tantum pertulisse quondam pavorem, cumulis utique ad instar collium ebullientibus fluctuum, ut Euxino froto majus habuisse putaverim nullum: sed cum nautas fiducia peritæ navigandi jocari vidissem, metu amisso, audaciam [*subaudi* memini me] sumprisse non modicam. Hoc itaque (803) ut uti hic non incongruum judicetur exemplo, si sæculares ad tanta divini terroris quæ isthic depinxit tonitrua, quæ legentes intelligere nos negare non possumus, vidissent exspersgisci, utcumque nihilominus et illi timerent. At cum nos videant ridendo ea quoque legere sæpe, et tam obstinate adversum talia, tamque audacter resistere, et rebellione contra Deum publica obdurari; si illi talia non curant, mirumne alicui: potest videri? Illi nempe quid dicatur, nedum intelligant, utrum vere dicatur ignorant. Unde et excommunicationes nostras cum absolutiōibus parvi ducunt, quia quantum intelligere possunt, et nos a sanctis canonibus excommunicatos cognoscunt, et ligatum neminem ligare vel absolvere posse arbitrio proprio **364** comprehendunt. Ad prædicandum sane cum inaniter pervenitur: quamvis dixisse Dominus recolatur: *Quæ dicunt facite, quæ autem faciunt nolite facere* (Matth. xxiii, 3); Apostoli tamen exaggerando sermonem quid dicere possint, non sibi credunt deesse. *Quid prædicas non furandum, spoliando pauperes, ut locupletaris, pejus omnino furaris* (Rom. ii, 24). *Qui dicis non mæchandum* ullo modo, mille modis in actitando pejus mæcharis (Ibid., 22), multibus dum quoque non esse vereris. Quid tamen inde proveniat, non a modo discere quivis expostulet. Gregorium audiat: *Causa inquit, ruinæ populi sacerdotes mali* (804). Qui utique, nisi eos contemnerent canones, imo nisi prophetica, evangelica, et apostolica pro nihilo ducerent dicta, nullus sæcularium tam ea parvi duceret vesania, sed omnes a nobis tam studiose venerata, omnino cognoscerent veneranda. Venerarentur vero a nobis utcumque, si diligerentur. Diligerentur autem, si non illa tam sancita fuissent austere. quæ contraria sunt libidini ac luxuriæ maledictæ, cujus detestationem nemo litteratus, etiamsi velit, permittitur ignorare. Omnes vero eam (805) odisse, voluptatem vero ipsius diligere, quamvis gehennæ suspectu multi eam cavere; ac per hoc adversarium nobis sermonem divinum in via præsentis temporis, Christo testante, existere.

(803) Construe: *Itaque ut judicetur non incongruum uti hic exemplo hoc. si sæculares vidissent non exspersgisci ad tanta tonitrua divini terroris, quæ isthic depinxit. quæ non possumus negare nos legentes intelligere, utcumque nihilominus et illi timerent.*

(804) Hic textus Osee est ex antiqua versione cap. v, v. 1, quem cum RATHERIUS in vulgata interpretatione non inveniit, sed legerit tantum apud S. Gregorium in Commentario in lib. I Regum c. ii, v. 23, ubi Osee quidem asseritur, hinc S. Gregorium allegat. Non ignoramus inter eruditos controversum num auctor ejus Commentarii sit S. Gregorius; at, quidquid id est, RATHERII codex profecto

24. Sed velimus nolimus, ipsos legis Dei, quos modo tam obduranter odimus atque contemnimus, libros habebimus judices, ipsos accusatores, quos haberi oportuerat defensores. Scriptum est enim: *Judicium sedit, et libri aperti sunt* (Dan. vii, 10): quod quamvis et de conscientiis singulorum valeat intelligi; sciendum ex eo, quod in libris continetur, omnes judicandos. Monstrat Propheta alius, dicens: *Conversus sum, et levavi oculos meos, et vidi, et ecce volumen volans, et dixit ad me: Quid tu vides? Et ego dixi: Ego video volumen volans; longitudo ejus viginti cubitorum, et latitudo ejus decem cubitorum. Et dixit ad me: Hæc est maledictio, quæ egreditur super faciem omnis terræ; quia omnis fur, sicut ibi scriptum est, judicabitur; et omnis jurans, ex hoc similiter judicabitur. Et educam illum, dicit Dominus exercituum, et veniet ad domum furis, et ad domum jurantis in nomine meo mendaciter. et commorabitur in medio domus ejus, et consumet eum, et ligna ejus, et lapides ejus* (Zach. v, 4, 4). *Audite, ait alius, ut ad alia transeam, audite hoc sacerdotes, et attendite, quia vobis judicium est, quoniam laqueus facti estis speculationi* (Ose. v, 1). Qui intelligi lucidius, quid præso apertius potest? Speculatorem quippe esse oportere pontificem, qui dicit, innuit: *Speculatorem te posui, ait Dominus exercituum, domus Israel* (Ezech. iii, 17). Unde et episcopus Græce, superintendens **365** dicitur Latine. Qui si hoc agere aut nescit, aut negligit, aut, quod est gravius, non jussus præsumit; laqueus speculationi, id est episcopali ordini, et causa perditionis dubio procul efficitur, maxime si non inscius, sed conscius id operatur. Ait enim de talibus Apostolorum præcipuus: *Melius illis fuerat non cognoscere viam veritatis, quam post cognitionem retrorsum converti ab eo, quod traditum est illis, sancto mandato* (II Petr. ii, 21). Quod stipulans ego, visceratim (quid alii de se sentiant, illorum interesse dimittens) cum eo, qui ante me idem deprompsit, exclamo: *Utinam non fuisset vir habens spiritum, nec ad me sermo factus fuisset Domini!* (Mich. ii, 11.) Quid enim mihi (806) corrupte viventi sermo Domini, nisi perspicuæ contra illum rebellionis indicium, et perditionis est cumulus meæ? Cum enim ille bonis præmia, a malo vero recedentibus veniam promittat, neminem decipit, omnibus dicit: *Filius hominis venturus est in gloria Patris sui cum angelis suis, et tunc reddet unicuique secundum opera ejus* (Matth. xvi, 27). [Quem secutus

Gregorii nomen præferebat.

(805) *An hic deest quoddam verbum, quod regere debeat omnia illa infiniti temporis odisse, diligere, cavere? etc. Infra edidimus libros, ubi erat liberor. Mox sciendum ex eo quod, quo loco Achærius ediderat, sciendum vero quod. Ita novissimus Spicilegii editor.*

(806) *Mendose in vulgatis apte viventi: neque enim apte, sed male viventi sermo Domini est indicium rebellionis perspicuæ contra Deum, et cumulus perditionis. Quid autem substituendum sit pro apte, ut significetur male, S. Zenonis textus a RATHERIO antea laudatus, corrupte viventium, opportune suggestit.*

Apostolus ait: *Omnes enim astabimus ante tribunal Christi, ut referat unusquisque propria corporis prout gessit, sive bonum, sive malum (Rom. xiv, 10).* Quidam quoque nec minus vere, cujus tamen dicta Veronenses (807) Cleronomi nolunt cantare: *Ad cuius adventum, inquit, omnes resurgere habent cum corporibus suis, et reddaturi sunt de factis propriis*

(807) *Cleronomia* significat collegium clericorum seu monachorum, qui laudes Deo canunt. Acta sanctorum Maii tom. VI, pag. 753, de S. Carano hæc habent: *Vir namque apostolicus.... Abbatem simul, et pulchram cleronomiæ scriem.... instituit.* Hinc *cleronomi* idem sunt atque canonici cæterique clerici, qui in choro canebant. *Nomos* enim in musicis idem est ac cantilena certa lege composita. Vide Salmasium in Suetonii verba Neron. c. 20. *Nec ante cantare destitit, quam inchoatum absolvet nomon.* Quæ autem mox referuntur verba *Ad cuius adventum, etc.,* sunt ex symbolo *Quicumque* vulgo dicto S. Athanasii, quod Veronenses cardinales,

A rationem: et qui bona egerunt, ibunt in vitam æternam; qui vero mala, in ignem æternum. (808) Subveniat, sed rogandum, tunc illi Christus, qui illic potest vereri: *De ore tuo et scriptis tuis te iudico serve nequam (Luc. xix, 21),* audire, et ad se ipsum talpæ, ad cæteros caprearum usum visu increpari fuisse. Amen.

seu canonici nostræ cathedralis ecclesiæ publice nolebant canere, ut idem Ratherius expressius in *Itinerario* tradidit. Confer ibidem not.

(808) Construe: *Sed rogandum, ut Christus tunc subveniat illi, qui potest vereri illic,* id est in iudicio novissimo, *audire: De ore tuo et scriptis tuis te iudico, serve nequam: et potest vereri increpari, usum (male in vulgatis usus) fuisse visu talpæ ad se ipsum, visu caprearum ad cæteros, Amen:* quod scilicet in suis actibus dijudicandis cæcus fuerit tanquam talpa, erga alios vero acerrimum caprearum visum adhibuerit.

366 DE CONTEMPTU CANONUM PARS SECUNDA.

Ut prioribus sane posteriora respondeant (809), lectoris hic advertat perpensio, nulla me meæ admirationi, ac studiosissimæ indagatiōni aliam invenire causam quivisse, nisi pseudopontificum culpam, tam generalis, proh dolor! canonum divinorum contemptus; ipsam vero manu peccatoris, id est diaboli, ob superbix vindictam, per enervitatem luxuriæ commotam, quæ in furoris Dei igne succensa ardet hodie in sæculo (*Deut xxxii, 23*), arsura usque ad inferni novissima, devorans terram, ubi est plantata vinea Domini sabaoth, cum germine bonorum operum, quem [*i. quod*] debuerat ferre; vel certe cujuslibet miseri, dum illud scilicet comburendo temporaliter, æternaliter ut comburi cum anima non cesset, sibi redditam [*f. redditum*] facit: vel certe terram cum germine devorat, dum, ut alius dicit, ad perditionem omnia quæcunque egit bona ita perducit, ut nihil ei prosit, si quid boni aliquando feoit; quod tamen de illa dictum libidinis arbitror perseverantia, de qua *Computruerunt iumenta in stercore suo (Joel 1, 17)*, prophetica conquerendo fatetur Deus ipse loquela. Et montium, id est præsulum, fundamenta (*Deut. xxxii, 22*), id est, ipsa initia discendi legem Dei per pestiferam com-

burens adeo lasciviam, ut cum opus fuerit, nemo fere inveniri possit ad eligendum idoneus, nemo, qui legaliter electo, proh nefas! manus imponat, omnimodis dignus. Cumque se ita res habeat, et, quod canones sancti præcipue detestantur, isti maxime amplectantur; dum nolunt ista cavere, cætera non verentur 367 pro nihilo ducere. Hoc omnes Ecclesiæ filii contemplantes, parvipendunt et ipsi omnia quæ in Scripturis continentur, exemplis talium solummodo innitentes, pietati quæ Dei ultra quam ipse promisit, sese credentes; justitiam vero illius post dorsum ponentes, ideoque sine formidine suis voluptatibus, et mortiferis voluntatibus passim deserviunt omnes. Dur vero lex ecclesiastica tam nullipendatur, lex mundana cur tam timeatur, levis responsio est: quia videlicet magistiment homines amittere pecuniam, quam perdere animam; plus verentur pœnam temporalem, quam perpetuam damnationem.

2. Quærat et aliquis cur præ cæteris gentibus baptismo renatis, contemptores canonicæ legis, et vilipensores clericorum sint magis Italici. Hoc fa-teor causa superius relata. Quoniam quidem libidinosiores eos (810), et pigmentorum venerem nu-

(889) Construe: *Lectoris perpensio hic advertat, me non quivisse invenire mea admirationi ac studiosissimæ indagatiōni ullam aliam causam tam generalis, proh dolor! contemptus canonum divinorum, nisi culpam pseudopontificum, ipsam vero commotam manu peccatoris, id est diaboli, ob vindictam superbix; commotam, inquam, per enervitatem luxuriæ, quæ succensa in igne furoris Dei ardet hodie in sæculo, arsura usque ad inferni novissima, devorans terram ubi plantata est vinea Domini sabaoth, cum germine bonorum operum quem [leg. quod] debuerat*

ferre. In sequentibus aliquid corruptum vel luxatum latet, nisi sic placeat supplere atque corrigere: *vel certe (cum germine) cujuslibet miseri, dum comburendo illud temporaliter facit sibi redditum, ut non cesset comburi æternaliter cum anima: vel certe devoret terram cum germine, dum, ut alius dicit, ita perducit ad perditionem omnia quæcunque egit bona, ut, etc.*

(810) *Pigmentum* generatim pro potionem ex diversis speciebus confecta. Hinc *pigmentata potio* apud Petrum Damianum lib. 1, epist. 11, et apud Uldari

trientium frequentior usus, et vini continua potatio, et negligentior disciplina facit (811) doctorum : unde ad tantam consuetudo, et majorum eos exempla jam olim impulerunt impudentiam, ut solummodo (812) barbirasio, et verticis cum aliquantula vestium dissimilitudine nudo, et quod in ecclesia cum negligentia agunt non parva, unde tamen affectant magis placere mundo quam Deo, a ritu distare eos videas laico. Inde præ se, fateor (813), illi eos contemnunt, et execrationi, ut dignum est, habent. Sic enim eis promisit in persona sui ordinis, Heli utique filiorum detestans insolentiam, qui dixit : *Quicumque honorificaverit me, honorificabo eum; qui autem contemnunt me, erunt ignobiles* (I Reg. II, 30). Per Malachiam quoque cum de probis præmisisset : *Labia sacerdotis custodient scientiam, et legem requirunt ex ore ejus, quia angelus exercituum Domini est* (Malac. II, 7); de reprobis quid dicat videndum : *Vos autem, ait, recessistis de via, et sandalizastis plurimos in lege. Irritum fecistis pactum Levi; propter quod et ego dedi vos contemplabiles omnibus populis* (Ibid., 8). Et per alium : *Ipsi me provocaverunt in eo qui nan erat Deus, et irritaverunt in vanitatibus suis. Et ego provocabo eos in eo qui non est populus, et in gente stulta irritabo illos* (Deut. XXXII, 21). Subditque illam pessimam, hic tactam non semel, unde omnia ista prodire jam diximus mala, scilicet sortem : *Ignis, qui utique libidinis esse non ignoratur, succensus in furore meo, et ardebit usque ad inferni novissima; devorabitque terram cum germine suo; et montium fundamenta* (Ibid., 22), id est, Christianitatis initia, apostasis 368 sequente, comburet. Nunc enim evidens talis est a Deo et fide percepta recessio, cum quis præsentem ipso non timet talia contra illum committere, quæ ille minatur inexstinguibili combustione vindicaturum se itatenus fore, ut nihil ei boni, quod gessit usque ad ipsum quod percepit baptisma, possit prodesse, maxime si non inscius, sed certissimus id actitat quisque.

3. Didici nam, proh dolor! (814) quemdam [aliis eodem ipsissimo referente] quod fere ipsa eademque, qua miserimus idem cantaverat hora, cum recoleret quoque in Job historia : *Ignis est usque ad perditionem devorans* (Job. xxxi, 12), neque ignarus expositionis foret; prolatum reminiscens etiam dixisse de Deo Apostolum : *Quod omnia nuda et* D

cum lib. II *Consuetudinum Cluniacensium*. Vide Cangium. Ratherius lib. I *Præloquiorum* num. 9, potiones a medicis præscriptas pigmenta appellat. Hic autem pigmenta venerem nutritientia sunt potiones, vel etiam cibi aromatibus infarti et calidiores. Itatorum Ratheriani ævi præcipuum vitium in cibo et potu deplorat etiam cœvus panegyrista in laudibus Berengarii I :

O Itali potius vobis sacra pocula cordi,
Sæpius et stomachum nitidis laxare saginis.

(811) *Doctorum*. id est eorum quibus in Ecclesia docendi munus incumbit. Sic iterum num. 4, *doctorum ecclesie prohibita millies mulierositas*.

(812) *Barbirasium* tonsio barbæ, nudum verticis,

A aperta sint oculis ejus, ad quem nobis sermo (Hebr. IV, 13), id est, cui loquuntur ipsa etiam quæ cogitamus, nedum lateant quæ perpetramus : hoc ipso letifero igne ita succensus, ut illecebrosi libidinosissimus tactu pruritu subscalpentem concitari in suimet interitum fecerit, vice reciproca voluptatem obsceni fluxus ad ungnem; minus quidem turpiter quam alii, si tamen in turpitudine tali aliquid possit, quod non sit turpissimum, dici. Quid tali fuit, quæso; matutinis illis laudibus interfuisse, nisi publicatio rebellionis contra Deum, perspicue servitio quod fecerat Domini incassum vadente? Melius in incomparabiliter sane fuerat ei matutinis neglectis dormisse, quam tantum malum eisdem peractis fecisse. In tantum enim, teste Gregorio (Moral. in Job. I, I, cap. 3 et in 7), displicent Deo mala, ut nulla placeant ei mista malis bona. Nedum nos putemus seductissima [f. seductissime] placere ea illi bona, quæ malorum sequentium vicissitudine fuerint compensata : *Vestimentum enim ait, mistum sanguine erit in combustionem, et cibus ignis* (Isa. IX, 5). Alius item : *Gloriam eorum in ignominiam commutabo* (Osee IV, 7). Et, ne de quibus dicat, hæsitates, subdit : *Peccata populi mei comedent, et ad iniquitatem eorum sublevabunt animas eorum. Et erit sicut populus, sic sacerdos. Et visitabo super eum vias ejus, et cogitationes ejus reddam ei. Et comedent, et non saturabuntur; fornicati sunt et non cessaverunt; quoniam Dominum reliquerunt in non custodiendo. Fornicatio enim, et vinum, et ebrietas, auferunt cor* (Ibid., 8), id est, perimunt rationem. Itemque : *Non libabunt Domino vinum, et non placebunt ei. Sacrificia eorum quasi panis lugentium; omnes qui comedent eum, contaminabuntur; quia panis eorum animæ ipsorum* (Osee IX, 4). Formidolosa nimium 369 sententia! Sed si quis contendat Judæorum sacerdotibus hæc solummodo convenire, audiat sibi repugnantem Apostolum ita : *Quæcunque scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt* (Rom. XY, 8). Dicente vero de talibus eodem Apostolo : *Quomodo prædicabunt, nisi mittantur* (Rom. X, 15); si missi fuissent, et non potius permitti, id est, si legaliter assumpti, electi, ordinati, et quod sibi competeret agerent; non solum pro sui, sed etiam innumerabilium salute coronam perpetuam mererentur: ut contra nunc [subaudi merentur] ignominiam sempiternam, cum usura quoque indeficientium lugendi pos-

id est, tota superior pars capitis rasa, quam in parte infima capillorum circulis seu clericali corona circumcingebat. His similia leges lib. V *Præloquiorum* num. 18 : *Relicto ritu, cultu, habitu quoque nostro, ipsius mundi consuetudine atque studiis, amicitibus etiam in tantum utimur, ut solo, ut ita eloquar, barbirasio et corona, et quod..., qualescunque etiam, quas Domino (ore tantummodo, et hoc rarissime) reddere videmur laudes, in nullo alio sæcularibus videamur dissimiles*.

(813) Illi, id est laici, Italici, quos vilipensores clericorum, paulo ante memoravit.

(814) Hic accusativus quemdam jungendus est cum illis post nonnulla subjectis, ita fuisse succensus hoc letifero igne, scilicet libidinis, ut, etc.

narum. *Veniens ad Babylonem ibi liberaberis, et illic redinam te* (Mich. iv, 10), dicit, qui per alium loquitur Dominus, dicens: *Frons meretricis facta est tibi, noluisti erubescere* (Jer. iii, 3). Quæ utinam duo nos infelicissimos commonefacere, et cum Josia rege scissis vestibus dicere quemlibet nostrum ad reliquos facerent: *Ite, consulite Dominum super me et super populum meum et super omnem Judam* (IV Reg. xxii, 13), quem intelligere possumus confessione Dei insignem catholicam Ecclesiam, *de verbis voluminum istorum, canonum scilicet et decretorum quæ continentur in archivis ecclesiarum: Magna enim, ait ille, ira Domini succensa est contra nos, quia non audierunt patres nostri verba librorum istorum, ut facerent omne quod scriptum est in eis*: ut patres intelligas Ecclesiarum pontifices. Quatenus ille salutem cuilibet nostrum respondere dignaretur: *Hæc dicit Dominus Deus Israel: Pro eo quod audisti verba voluminis, et perterritum est cor tuum, et humiliatus es coram Domino, auditis sermonibus contra locum istum et habitatores ejus: quod videlicet fierent in stuporem et maledictum, et scidisti vestimenta tua, et flevisti coram me, et ego audivi, dicit Dominus. Idcirco colligam te ad patres tuos, et colligeris ad sepulcrum tuum in pace, ut non videant oculi tui omnia mala, quæ inducturus sum super locum istum* (Ibid., 18).

4. Quorsum tamen hæc, detrahendi avida æmulo- rum si requirat invidia? Nimirum ut quod innotescere nequiverunt præmissa, demonstrent termino proxima; nempe ut patefieret quærenti, unde iste, id est, hodiernus prævaluerit canonum sanctorum tam universalis contemptus. Ad hoc perventum nostra est inquisitione atque indagatum, eorum contigisse sine dubio culpa, qui cum eos legant, atque intelligant, pro nihilo ducunt. Tum quare hoc faciant pariter est indagatum: quia videlicet cum illa, quæ illi magnopere interdicit, isti libentius agant; (815) quæ præcipiunt enixius, exsequi omnimodis nolunt. Quæ sunt utique illa? Duo: Doctorum scilicet Ecclesiæ prohibita millies mulierositas, sive illecebrosa non uniformis, Deoque magis detestanda voluptas, et neglecta ipsorum Christo amabilis castitas. Quæ (816) tria cum cætera, quæ in libris 370 continentur divinis, faciant omnino contemni, contemptores ipsos (817) jure vicario a Deo monstratum est reprobis, reprobationem vero ipsam pœnam subsequi sempiternam, non vero pro uno tantum peccato, sed etiam pro malo, quo alios perdunt, exemplo.

5. Hujus pestilentie cum nullum posuerim reme-

(815) Baluzius sic legi oportere monuit, inquit novissimus Spicilegii editor. Editum erat, *quæ percipiunt*.

(816) Imo duo, ut supra: nam duo, duntaxat luxuriæ genera notat, primum illud quidem, quo libido despumatur in mulieres, a leorum, ut ipse ait; non uniformis, illud scilicet, cuius speciem cum superior retulisset nam. 3. turpissimum quidem id esse monet, quod clerico illi acciderat, sed ita ut aliud quiddam

diu, fateor me defecisse, nisi tria succurrissent hic præmissa memoriæ. Quæ sunt vero ista? *Fornicati sunt*, inquit propheta, *et non cessaverunt* (Osee iv, 10). Quod dum cum illo confero, ubi dicitur: *Peccasti, quiesce* (Eccli. xxi, 1): et cum illo, ubi legitur: *Qui furabatur, jam non furetur* (Ephes. iv, 28); videatur mihi aliquid fornicatoribus profuisse, si a fornicando studerent cessare. *Reliquiæ cogitationis diem festum agent tibi* (Psal. lxxv, 11), dum Psalmista Deo loquitur quoque; videtur mihi innuere, ut cogitatione nequam derelicta, quod sit enitendum (818) ne virus mortiferæ delectationis in effectum sceleratæ prodeat actionis, scabies uti pessima scilicet, ab interioribus cutis; cumque diem fore de nobis Deo solemnem, si pravum opus nostram non sequitur voluntatem. *Veniens quoque ad Babylonem, ibi liberaberis* (Mich. iv, 10), dum lego; cum quis de criminibus ante actis confunditur, prodesse ei multum mihi videtur. Josiæ quoque regis me multum oblectat exemplum, dum illud cum eo confero quod legitur in Pentateucho: *Qui timuerit, inquit, verbum Domini de servis Pharaonis, fecerunt confugere jumenta et pecora sua in domo; et non cecidit super ea grando* (Exod. ix, 20). Illud quoque dicens: *Beatus homo qui semper est pavidus: qui vero mentis est duræ, corruet in malum* (Prov. xxviii, 14). Vidisti, inquit Dominus, *Achab, quomodo humiliatus est coram me? Quia igitur humiliatus est mei causa, non inducam malum in diebus ejus* (III Reg. xxi, 29).

6. Quæ utique meam relevare quantulumcumque non diffiteor desperationem, quamvis nullam præbeant securitatem. Non modice nam me terret dum alibi lego, quia sicut non proficit plagato medicinæ alicujus impensio, si adhuc ferrum in eo sit: ita non prodest penitentia illius qui peccatum, quod plangit, non deserit, ut Balaam utique compunctio, et Esau consternatio prodit: hoc idem quoque astipulante Domino, dum dicit: *Quam vilis factus es iterans vias tuas* (Jer. ii, 38), Gregorium: *Homil. 37, in Evang.*) quoque dixisse dum lego, vel audio, quod ad magna præmia perveniri non possit, nisi per magnos labores; et meos considero mores: si non perterreor, insanire me fateor. Si enim ad magna præmia non pervenitur, ad maxima supplicia quod sine dubio pervenitur, intelligi datur. Quid enim in cælo, quod non sit præmium magnam? Quid in inferno, quod non sit maximum damnum, tribuitur? Quam vero me dulcisona oblectet illa Domini, qua dicitur, vox: *Gaudium est in cælo super uno peccatore* (Luc. xv, 7): 371 quam illico terreat, dum subjungit, *penitentiam agente, nequeo dicere. Dum*

si longe turpius. Sic in notatione laudatus editor.

(817) Jure vicario, id est, sicut illi contemnant canones et Scripturas sacras, ita vice versa Deus monstrat ipsos ab aliis contemni ac reprobari, uti antea ostensum est.

(818) Construe: *ne virus mortiferæ delectationis uti scabies scilicet pessima cutis ab interioribus prodeat in effectum sceleratæ actionis.*

enim quid sit pœnitentia, vel in canonibus sanctis, vel in eorum qui eam digne fecerunt, exemplis considero, et ignaviam pariter meam attendo; vœ, vœ, vœ, tantum clamare compellor. Nam, derelictis sceleribus, verissimum atque piissimum tenemus promissum dicentis: *Convertimini ad me, et ego revertar ad vos* (Zach. 1, 3). De his vero, quæ relinqui non valent, quid cogitem, nedum dicam, dubius exsto. Scriptum enim cognosco de Deo: *Si concluserit hominem, quis ei dicere potest: Cur ita facis?* (Job xviii, 8). De quovis etiam talium: *Immisit enim in rete pedes suos, et in ejus maculis ambulat. Quem utique utrum absolvere dignetur ille de quo canitur: Qui aperit, et nemo claudit; claudit, et nemo aperit* (Apoc. iii, 7). necne, non est hominum in hoc sæculo judicare. Scriptum est enim: *Nescit homo utrum odio an amore dignus sit, sed omnia in futurum servantur incerta* (Eccl. ix, 1). Quæ tamen sententia, ut peccatori desperationem admittit, ita justos sollicitudinem adjicit, si quod competit, agere non desistit. Ut scilicet nemo in hac vita sit sine cura, sed qui sperat in Domino, speret, ita tamen ut quod ipse promisit, non aliud quidlibet inaniter speret; et qui gloriatur, non in se, id est opere suo, atque virtute, sed si gloriatur, in Domino gloriatur (II Cor. x, 17).

(819) Construe: *Cavendum, ne ipse jure vituperer ferre ligna in silvam, et vecors mittere aquam in flumine hortis sitientibus. Quia vero urbanitas vestra quondam dignata est consulere, si recolitis, inertiam meam, quomodo orarem; confiteor, meam modicitatem invenisse in libro Huberti amici vestri æquinomi atque socii ad me persequendum, quod instanter oran-*

A 7. Sed jam nunc sufficiant ista, scaturigine contemptus canonicæ sanctionis abunde monstrata. **371** Nam stulti proprium esse sensum totum eslundere suum (Prov. xxix, 11), asserto monstratur Scripturæ; simulbue (819) cavendum in silvam ne ligna ferre, hortisque sitientibus in flumine vecors aquam mittere, jure vituperer ipse. Quia vero meam inertiam urbanitas quondam, si recolitis, quomodo orarem, est dignata consulere vestra; quid mihi sit instanter orandum in vestri libro amici æquinomi, atque ad me persequendum socii, invenisse confiteor meam modicitatem, Huberti, quod et isthic ponere operæ pretium duxi.

COLLECTA.

Conspirantes, Domine, contra tuæ rectitudinis firmamentum, dextera virtutis tuæ prosterne, ut justitiæ non dominetur iniquitas, sed subdatur semper falsitas veritati. Per Dominum.

SECRETA.

Oblatis, quæsumus, Domine, placare muneribus, et nos ab inimicis clementer libera nostris. Per Dominum.

POTCOMMUNIO.

Hæc nos comunio, Domine, et a cunctis exuat delictis, et ab inimicorum defendat potenter insidiis. Per Dominum.

dum sit mihi: quod et ponere isthic duxi pretium operæ. Sequens collecta excerpta scilicet a Ratherio fuit ex libro cujusdam Huberti, qui cum adversariis suis societatem inierat. Hunc autem æquinomum vestrum appellat, ejusdem scilicet nominis; Hubertum enim Parmensem alloquitur, ad quem hoc opus direxit.

RATHERII OPUSCULUM (820)

AB EO INSCRIPTUM

QUALITATIS CONJECTURA CUJUSDAM

373 1. Cogor per omnes actus, sermones, intentiones insuper meas osorum cavillationibus respondere, quasi ego sim utique solus, qui non

debeam ad illud supremum judicium, ubi omnia hic incorrecia sunt ventilanda, venire, sed de omnibus in hoc sæculo rationem hominibus red-

(820) Hoc opusculum ab Acherio editum e Laudunensi codice, inter Ratherii lucubrationes Fulcivini recenset cap. 24, cum titulo: *Conjectura vitæ ejus*. Totum enimvero in eo fere versatur, ut mores et consuetudinem vitæ ejusdem acri et ironica quadam ratione explicet, qua malevolus cavillator omnia ejus opera etiam meliora transversa interpretatione distorquere tingitur. Ad tempus quod attinet, plerique hoc opus scriptum putarunt anno 972, eo quod num. 13 legatur: *Quadragesima jam fere sunt anni, ex quo ambire potentiam cepi*, id est episcopatum; et dum se ita semen præfert, ut vix annum vitæ sibi superesse existimet. At præterquam quod anni fere quadragesima haud sumendi sunt ab episcopatus initio, seu ab

anno 932, sed ab eo tempore quo episcopatum appetere cœpit, ut explicabimus not. 62; hoc certe opus scriptum, dum Veronensem episcopatum teneret, et dum cum Miloni nollet dimittere, ex pluribus ipsius opusculi locis manifestum est; dimisit autem illum anno 968. Assignandum autem videtur incunt circiter anno 966. Cum nimirum Ratherii hostes tum ex ejus litteris ad Milonem scriptis sub finem anni 965, tum ex ultimo, quem eodem tempore addidit, numero *Conclusionis deliberatix* intellexissent eum nolle episcopatum dimittere, nisi imperiali præcepto cogereetur; ipsius vitam et mores apud imperatorem variis cavillationibus notare moliebantur, ut imperiale ejusmodi præceptum obtinerent. Ratherius autem eorum ea-

dere: cui scilicet non liceat soli: nisi præfixo loqui, [subaudi nec liceat] de uno saltem in alterum transire sine ratione reddenda cubiculum; cum Dei misericordia, et illius (821) elemosyna, qui mihi contulit ipsa habeam multa, nec interdicta mihi sit eis fruendi licentia. Et utique si inter se talia [subaudi osores] collatrarent, non mirum fuerat; (822) tales mirum haud modice de talibus 374 fatigare imperiales si ausi sint aures. Quid enim ad illum, cui de tota climatis nostri est cogitandum monarchia, opus referre, de uno in alterum se si collocat pauperculus aliquis lectum, de uno in aliud si se vertit quilibet latus? Cavillatoribus igitur materia est: ad id, instant cui agendo, ipse uti ministrem, falsa veris, opinabilia certis atque jungam, rumusculos hic congerens pro valentia vestros, quo vos utique exsatiem cunctos. Quæ dicatis, quæve de me quali quoque sensu dicere valeatis, per quamdam præveniens anticipationem hujuscemodi, similem cui ante me, credo, de se nullus fecit, de me promere tento ipse relatum. Legat ergo qui volet, et de me proferat pejus quiddam, si valet.

2. Famulos, inquit, quos non audet flagellare, 375 malos servos non cessat vocare. Dicit, quia pro eo, quod est animosus atque pauperimus, nolit ministrum vel capellanum habere, quem

villationes præveniens, quæcunque sive vera, sive falsa opponi poterant, hoc opusculo ita lepide eorum verbis exposuit, ut censura simul et defensio videri possit. Incunt autem anno 966 idcirco ascribimus, quia tum maxime ebulliebant molestiæ de episcopatu dimittendo, eæque fere consopitæ videntur in Quadragesima anni ejusdem, cum ejusmodi angustiis solutus synodum coegit, et synodicam edidit. Confer Vitam auctoris n. 109.

(821) Illius scilicet imperatoris. Construe autem: cum habeam multa Dei misericordia, et elemosyna illius, qui mihi contulit ipsa, nec, etc. Quoad imperatoris elemosynam confer inferius not. 920.

(822) Construe: Mirum haud modice, si tales (osores) ausi sint fatigare aures imperiales de talibus. Quid enim opus est referre ad illum, cui cogitandum est de tota monarchia climatis nostri, si aliquis pauperculus se collocat de uno in alterum lectum, si quilibet se vertit de uno in aliud latus? Igitur cavillatoribus materia est; ut ipse ministrem ad id, cui instant egendo, atque jungam falsa veris, opinabilia certis, congerens hic pro valentia, id est quoad possum, rumusculos vestros, quo utique exsatiem vos cunctos. Ipse præveniens per quamdam anticipationem hujuscemodi, cui similem, credo, ante me nullus fecit de se, tento promere relatum, id est relationem, de me quæ dicatis, quæque valeatis quali quoque sensu dicere de me. Voces opus referre, quæ in vulgatis perperam traductæ fuerunt ante vocem monarchia, in congruentiorem locum restituiimus.

(823) Kero monachus, verbera illo, verberum fillonum. Hinc fillones, verberones, verbere digni, nebulones. Vide Cangium. Qui nec ministris, nec capellanis utebatur, omnia per sese agere debebat; et idcirco se onimosum vocare videtur Ratherius, quod cum alii episcopi multa per ministros gererent, ipse per se quælibet gerere non vereretur. Hinc num. 14: Non habeo, inquit, fidum, cui hoc committam, ministrum. Facto pro me ipse quod possum.

A fillonem (823) non audet appellare. Milites non opitulari sibi instanter causari, (824) quodve capi sivistentque illum abduci. Mores, lectionem, et cantum carpere clericorum. Illegale conjugium nominat adulterium (825); legem [subaudi potius] quam consuetudinem, dogmatizat tenendam. Opus servile (826) interdicit Dominica die. Non modo inusitato, sed et inaudito commissos [id est conversos, seu dicatos Deo] Deo jubet modo servire. Ad magna præmia perveniri non posse nisi per magnos labores (CREG. homil. 57 in Evang.) non quiescit clamare. Ubi ergo reges, ubi omnes divitiis affluentibus, inde qui voluptuose vadunt viventes? Calamitosis nam iste solum regnum Dei hoc dicto promittit. Nasum semper tenet in libro, inde garrire non cessat. Omnino redarguit omnes, (827) contiguus nulli, cujus mores placeant illi. Quem vero laudat, qui seipsum semper vituperat? Illa sed forte deceptus Apostoli verissima sententia, male utique intellecta: Si nosmetipsos dijudicavimus, non utique judicemur (1 Cor. II, 31): quasi peccatorem se confiteri alicui sufficiat, si peccatum quod confitetur non deserat; cum utique si alter hoc ei diceret, molestissime ferret. Quæ dicit, scribit, (828) legendaque posteris, præsentibus 376 ut derogent, linqere gestit. Chronographiam (829), græcizando vanus, cum non sit saltem Latinus,

(824) Milites, de quibus loquitur, sunt Ecclesiæ vassali nobiles, qui pro Ecclesia et episcopo militare debebant; Ratheriusque conquestus traditur, eos sibi non opitulatos, quodve sivistent eum dem capi et abduci, cum scilicet a Milone com-peditore suo captus et abductus fuit: de quo vide infra num. 833. Ad ea porro, quæ mox adduntur de cantu clericorum, notare licet duo. In opusculo De clericis rebellibus num. 1, memoratis prophetis, psalmis, hymnis et canticis ait: Quæ vos jactantis alii Italix Ecclesiis frequentare melius. Econtra eos perstringit, propterea quod nolent canere symbolum S. Athanasii. Confer Itinerarium num. 7, et De contemptu canonum part. I, num. 24.

(825) In Discordia num. 1: Adulter, inquit, nobis est, qui contra canones uxorius est. Et in Apologetico conjugia clericorum similiter vitæcans ait n.: 7 His ne [superintendo], qui dum monogomos fore adulterium publicum, dnm illegale utique conjugium sibi, trigami esse, et pro pudar! quagrigami, et hoc presbyteri et diaconi, cum bigami ex laicis nequeant saltem fieri clerici, pro nihilo dicunt?

(826) In epist. 12, ad Ambrosium num. 3, ait: Cum excommunicatione interdixi, ut ab opere servili Dominica die cessarent. Id eum evincere nullo modo valuissem, portas obserari contra venientia plaustra præcepti. Hoc facinus aut morte, aut expulsionem mea debere judicant expiari.

(827) Contiguus, id est, animo propensus, propinquus, amicus; sicut contiguitas in Gossario Barthii ex Guiberti Hist. Palæst, pro cognatione et amicitia accipitur.

(828) Id est, et gestit linqere legenda posteris, ut derogent præsentibus.

(829) Miræus in notis ad Sigiberti librum de Viris illustribus, ubi de Ratherio loquitur, Chronographiam ejusdem memorat inter manuscriptos codices bibliothecæ Gemblacensis. Cum vero hæc bibliotheca incendio concremata fuerit, frustra, hic codex quæretur. Quispiam fortassis suspicabitur Chronographiæ nomine indicari Confessionem Ratherii,

hujusmodi sui temporis vocat scripturam, quæ utique contemporaneum sibi contineat vitam; se primum, se mediastino, se rodens ipsum postremo, inde omnes suo apte more viventes, genuinum in eis figere non desinit dentem, intactum desorens neminem. Unde quia contra omnes lingua ejus, lingua merito est omnium contra eum. Ferri vero utcumque poterat linguæ procacitas ejus; (830) digitos jure aliquis frangeret contumaces illius, venturis talia scriptitantes. Quid plura? Dissimilis omnibus honorem curantibus est ejus vita. Vestibus non comitur (831), calcementis turpatur, scamnalia non quærit, mensalibus indiget; lectisterniis mediocribus, cæteraque suppellectile delectatur, pretiosa non ambit. Nil quod gloriæ pertineat in eo videtur, nil quod honori. Manus tantum et labia cibum lavat sumpturus, nec non et sumpto; faciem raro. Forsitan in patria sua fuerat bacularis (852), ideo illi tam honor omnis est vilis, longe aliter sæpe licet dictum sit frequentius nobis, filius carpentarii; ideo tam gnarus, tamque voluntarius est basilicas struendi vel restruendi; lapides semper versat et reversat, ipse eos sæpe connectit.

377 3. Quæ sunt servorum agere non dedignatur; [subaudi eorum quæ sunt] dominorum adeo negligit usum, ut posthabito curule pontificali (833) frequentius decubet humi; Epicurus ac veluti alter, summum in voluptate bonum qui censeat esse, si ventri bene est si lateri, si pedibus, si sibi est suisque sufficiens soli, contentus. Non curat sibi manducanti utrum quilibet assideat cõtus: mensa quippe illius expers divitum, sodalitatem haud respuit nec incongrue vilium, pauperem asserens mensam locupletes dedignari convivas. Inter nobilem et ignobilem ad suum commodum

quam ex ms. Lobiensi edidimus. In hac enim ejusmodi quidem descriptio continetur, qua se primum, id est in principio operis, se mediastino, id est in medio, se ipsum postremo, id est, in ejusdem Confessionis fine reprehendit, et hac occasione alios identidem pungit. Cum tamen in Confessione non feriat omnes, ita ut in tactum deferat nomen, quemadmodum in Chronographia fecisse traditur, aliud opus deperditum Chronographiæ titulo inscriptum putamus. Hoc quidem in Itinerario num. 8, iterum memorat: *O Chronographia Ratherii pessima!* ubi etiam indicare videtur, se in ea clericorum suorum mores perstrinxisse; quod in libro Confessionis non invenies. Confer ibidem not.

(830) Construe: *aliquis jure frangeret digitos contumaces illius. scriptitantes talia venturis.* Quæ in unum fieri posse, si auctor sola lingua feriret: at scripto eadem vulgare, et ad posteros transmittere ferri non posse.

(831) Prius non comitur corrupte, ut novissimus Spicilegii editor notavit. Mox ubi scamnalia Acherius putavit legendum scamella. Laudatus vero editor nihil mutandum credidit, et jure: nam Ratherius in Testamento pariter hæc tria nominat, scamnalia, mensalia, id est, stragula scamnorum atque mensarum, et lectisternia. In Confessione quoque, num. 34, mensalium et scamnatum fit mentio.

(832) Baculæ dicebantur apparitores, quippe qui baculum gestabant, unde in epist. 12 ad Ambrosium num. 4, apparitores ecclesiæ baculares vocat. Si clericus, inquit, aut famulus ipsius per

A nullam facit distantiam peragendum, multos asseverans nobiles ignobilia, multos ignobiles nobilia sæpe fecisse, nobilitatemque ex potentia et proprie actu, quam ex alieno, Sallustio teste, pendere. Fugere sic quem se simulat, tali forsitan modo mercari conatur honorem; ostentatione solummodo, ut cernitur, captat: veram gloriam vana commutat. Labeo, remur, ob talia factus, incidit in eos forsitan actus, quos pene semper in suis deplangit sermonibus, (834) manu peccatoris commotus, pede superbiæ calcitratus, habitu Behemoth inflammatus, a gratia Dei expulsus, non valens consistere rectus, immundum quid, indeque iniquum forsitan operatus. Visitans enim speciem suam tam sæpe delinquit (835), ut sicut ille quondam in Threnis de aliis, ita iste de se dicere veraciter possit: *Oculus meus deprædatus est animam meam* (Thren. III, 51). Enimvero nisi ita proculdubio esset, et se talia vel fecisse vel facere unde infernales luere debeat pœnas, non agnovisset; ad illam qua prandent cæteri horam, cum sit edacissimus, ipse pransisset (836); carnem ut aliquoties, semper ut alii, comedisset; tot millia vicibus, ut solus existens agere narratur, vae mihi, vae non quoque clamasset. Non desunt enim qui sæpissime audiant eum solum quasi cum altero rixari, et aliquando dicere: Quid vis iterum, diabole? Nonne jam consenuisti in talibus mecum; effeta membra, et enerves cur adhuc laceras artus? Nonne tibi satis sum traditus? Nonne satis gehennam habeo emptam? Quid amplius pretii quæris? *Minoris potuit vita perennis emi.* Si non sufficiunt vero quæ sunt in libro Confessionis meæ descripta, recurre, maligne, **378** ad tuum, ubi utique scio nihil malorum meorum omissum, sufficere, sed fateor, poterant tantummodo

suam voluntatem non adit vocatus episcopum; ille suos baculares mittit, et per potestatem eum rapiunt, et ad episcopum ducunt. Ratherius vero a nonnullis irrisionis gratia dicebatur fuisse bacularis, vel filius carpentarii: quod tamen longe aliter nobis, id est Veronensibus, frequentius dictum ipse cavillator affirmat; vir enim nobilis, sicut erat, ut in Vita § 1 ostendimus, ita etiam a pluribus e Germania Veronam advenientibus, qui ejus genus noverant, dictus fuit. Notatu dignum est carpentarium accipi de eo, qui etiam ex lapidibus aliquid construit. Ratherium in struendis atque restruendis ecclesiis intentum alibi quoque videbimus.

(833) Forte dignitate pontificati, ait Acherius; sed profecto aliud tum cogitabat; nam curulis hoc loco sedes est, quali utebantur magistratus, et qui dignitate quadam publica pollebant. Ita novus Spicilegii editor. Mox construe: *ac veluti alter Epicurus, qui censeat summum bonum esse in voluptate, contentus si bene est ventri, si lateri, si pedibus, si est sufficiens sibi soli et suis.*

(834) Hæc in contrarium sensum sumpta ex illis Ps. xxxv, vers. 12: *Non veniet mihi pes superbiæ, et manus peccatoris non moveat me.* Mox verba halitu Behemot inflammatus referuntur ad illa de Behemot Job xli, vers. 12: *Halitus ejus prunas ardere facit, et flamma de ore ejus egreditur.*

(835) Hæc quoque contraria illis Job v, vers. 24: *Visitans speciem tuam non peccabis.*

(836) Prandebat ergo Ratherius serius quam cæteri, nec semper, ut alii, comedebat carnes.

illa quæ (837) Italia, Francia cantat, et Norica, quæ non ignorat Burgundia, recollit Provincia, meminit Septimania, Saxoniam loquitur, Suevia recordatur. In veteratam dierum malorum me nominari valere, sufficere tibi, maligne, poterat jure. Scio tamen versute, scio, quod me quem, pro dolor! tenes, non quæris, sed per me acquirere (838) alios satagis.

4. Hæc cum audimus, quanti eum habere valemus? Deo displicere illum agnovimus; placabilem nobis eum quomodo facimus? Desperationis enim cum verba sint ista, quid de eo censere valet nostra cum eo æstimator, ita ut vituperet et sua? Et cum, auctore Apostolo, irreprehensibilem oporteat episcopum esse (1 Tim. III, 2); tanta, tam reprehensibilia inveniri in uno valere, quis valeat ferre? Inter omnia vero ejus est maxime miranda loquacitas, cum disertitudinis nulla ei suffragetur facultas, nec magistrorum auctoritas, vel lectorum immensitas. Si mirabilis itaque Deus in sanctis et operibus suis (Psal. LXVII, 36); mirabilior, ut ita dicamus, in talibus tali taliterque concessis: asinæ Balaam (Num. XXII, 28), vel eidem idololatræ sacrilego eum possumus comparare; prophetanti utique et decipienti, benedicienti et maledicenti, compuncto et obdurato; Eliu, cum tamen idem esse qui et Balaam credatur, [subaudi possumus] assimilare; quem miratur Dominus ipse sententias sermonibus imperitis involvere (Job. XXXVIII, 2), quod agere non desinit iste: lucernæ alios illuminanti, et seipsam urenti aptare. Bonitas itaque ei inesse si cernitur aliqua, hypocrisis magis putanda quam bonitas vera; quod etsi restruit, inquit, vel construit basilicas, cœnodoxiæ hoc vitio facit. Utinam mentirentur, vel potius fallerentur! Istud tamen est, istud quod Apostolus prohibet dicens: *Nolite ante tempus judicare, quod usque veniat Dominus, qui et illuminabit abscondita tenebrarum, et manifestabit consilia cordium* (1 Cor. IV, 5). Quamvis me non ab eis tamen in hoc penitus dissentire fatear ipse.

5. Quod tali igitur, inquit, episcopatus? Imperatori non servit, duci (839) nequaquam, in exercitum

(837) Recensentur provinciæ, in quibus Ratherius aliquandiu versatus est. Confer. not. in librum *Confessionum*.

(838) In priori Acheriana editione *pro me acquirere*. Emendationem novi editoris recepimus.

(839) *Duci*, id est, Henrico Ottonis imperatoris ex fratre nepoti, qui dux erat Bavoriæ et marchio Veronensis; seu potius Judithæ ejusdem ducis matri, quæ pro filio adolescentulo ducatum et marchiam regens, *ducis* nomine ter a Ratherio laudatur, bis nimirum in hoc opere num. 9 et 14, ubi eam *ducem inclytam*, nec non in *Itinerario* num. 4, ubi *excellensimam ducem* vocat. Vide hac de re plura in Vita auctoris § 12, num. 75 et 76. Quantum porro Ratherius episcopo et clericis indignum putaret militiam adire, consule part. I *De contemptu canonum* num. 4.

(840) *Cors cortis curia*, seu aula principis; unde vox Italæ *la Corte*.

(841) *Inframittere* pro interponere, immiscere. Sic etiam in *Apologetico* num. 7: *Ut quisvis abhinc episcoporum, si de clericorum se inframitteret rebus,*

A nunquam, ad cortem (840) rarissime, et si forte, non sponte. Id tamen si facit, ad palatium 370 quatrinduo pergit saltem transacto: quo citius valet, diversorium repetit, librum receptat. De nulla re Cæsarem appellat, nil ab eo quærit, nulli suorum apud ejus clementiam suffragat. Ecclesiæ suæ nihil acquirit, perdere plurima sinit. Cum primoribus nihil acilitat rogni, hospita illorum non adit, colloquia parvipendet; ad suum [*id est hospitium*] eorum nullum invitat. Nulli illorum quidquam largitur, vel ab eo petit; domum semper vacuus redit. Jusjurandum nemini offert, neque a quoquam requirit. De nulla hujus sæculi gloria aliorum se inframittit (841) exemplo. Dicit se gloriam ideo detestari, quia, cum voluit, eam nequirit adipisci; modo, dum non dabitur frui, stultissimum eam sit affectari. Podem si vult aliquis osculari illius (842), cum magno eum repellit clamore. Solus, si liceret, tota die sederet, libros versaret vel reversaret. Frequentiam odit, solitudinem diligit, trocho non ludit, aleam fugit, de canibus nil curat, de accipitribus nihil. Interdum loquacissimus, interdum est quasi mutus; risu disolutus, subindeque tristissimus, rixarique actutum paratus: scurrilitatem vero vel verba otiosa, rixumque moventia, omni proferre, sive sit lætus, sive iratus, paratissimus hora (843). Det autem, non det, rogari nullo modo vult [*s. vult, aut vellet*], impatientis semper, patientissimus sæpe: quod et si dat alicui, promittere patitur nulli. Fallacissimus, si non dedignaretur mentiri: versutus, (844) si non exosos et ipse haberet, et Deum crederet habere C versutos. Omnibus ambiguus, indeque nulli concinnus. Ex (845) liberalissimo præterea, et, ut veracius dicamus, dilapidatore pro prodigio quondam, tam est tenax nuper effectus (846), quasi in alium sit virum mutatus: ex quo perepicue instabilitas valet conjici ejus. Dicit, mauduca: si nolis, sit tibi compulsio nulla. Bibe saltem, ait: nolentem vero minime cogit. Sede non tibi dicit, non sedentem vero excultare (847) nequaquam omittit. Si quæris ab eo importunius aliquid irascitur: si 380 quod necesse,

anathemate foret damnatus. Construe autem: *De nulla gloria hujus sæculi se inframittit exemplo aliorum*.

(842) Nota morem osculandi pedem episcoporum.

(843) Id est, *paratissimus proferre omni hora, sive sit lætus, sive iratus*.

(844) Construe: *si et ipse non haberet, et non crederet Deum habere exosos versutos*.

(845) Hæc Ratherii liberalitas, quæ in prodigalitatem vergeret, notatur etiam in libro *Confessionum* num. 6: *Prodigum, quod usurario minus congrui, me magis fuisse et confiteor et doleo*.

(846) Hæc nupera mutatio, qua ex liberalissimo tenax effectus cavillatori videri potuit, ex eo ortum videtur, quod basilicas partim vetustate, partim hostium et præsertim Hungarorum incursionibus dirutas aut incensas, construendas vel reparandas nuperrime deliberaverit. Vide *Apologeticum* n. 5.

(847) *Excultare* nnum pro auscultare, id est intente audire? An vero legendum *extulcare*, id est in sedili locare? *Culcare* enim pro collocare in mediis scriptoribus legitur. Vide Cangium verbo *Colloco*.

tacet; inde acrius irritatur; si ingeniose, incipit insanire. Si vult facias, ne facias dicit; si non fieri optat, facito profert. Fallax, etsi nonnunquam in reatibus veracem se semper parere conari [f. conatur], in promissis asserit velle. Nil unquam boni inchoavit quod ad fidem perduxerit.

6. Caudam (848) hostiæ indesinenter Domino detrahit, indeque salutem sibi ipse miserrimus admittit. *Qui enim perseveraverit in bono usque in finem, hic, teste Domino, salvus, exceptis procul aliis, erit* (Matth. xxiv, 13) : eum econtra (849) qui perseverat, ut iste videtur facturus, in malis, perditus absque dubio erit. Et heu miser atque infelix ! Quare saltem in isto quo nunc stat, non convertitur termino vitæ ? Sed videtur nobis quod ideo sit desperatus, (850) quod immiserit in tali rete pedem suum, in casus maculis ambulans, expediri nullo modo possit. Dum enim monachus fuerit, et nunc episcopus sit ; si relicta ovibus monasterium repetit, timet audire : *0 pastor et idolum derelinquens gregem* (Zach. xi, 17). Sin, Apostolum de se timet dixisse : *Habentes damnationem, quia primum fidem irritam fecerunt* (1 Tim. v, 42). Dominum quoque : *Nemo mittens manum ad aratrum, et aspiciens retro, aptus est regno caelorum* (Luc. ix, 62). Unde cum fuisset captus (851), coepit cantare stultissimus : *Ecce quod cupivi jam video*. Putabat enim, fatetur, quod esset tunc penitus expellendus, et gaudebat quod ipse non dimiserit episcopatum, sed episcopatus eum ; et hac arte volebat, ut dicit, repetere monasterium, promittens sibi propter hoc dixisse Dominum ipsum : *Convertimini ad me, et ego revertar ad vos* (Zach. i, 3). Quod eum minime processerit, putat de se desperatissimus illud prolatum : *Si consulerit Deus hominem, quis ei dicere potest: Cur ita facis?* (Job ix, 42). (852) Nedum enim de transactis agere poenitentiam, de malis perpetratis nullam nos sinere eum dicit habere penitus abstinentiam, eum et pro nostris, si sua non haberet, posset omnino damnationem perpetuam metuere, **SS1** sceleribus ; quæ utique nec compeccit dictis, nec emendat exemplis, nec diluit meritis. Qua scilicet incommoditate triplici interceptus, in quodam (853) suo opere alio, sic Deo clamare compulsus : *Si meos, Domine, mortiferos conatus prosperari per-*

(848) Cauda hostiarum offerenda erat. Vide Exod. xxxix, vers. 23 ; Levit. iii, vers. 9 ; et vii, vers. 3. Cauda vero pro perseverantia finali in bono hic accipitur.

(849) Vulg., et cætera, ubi econtra emendandum fuit.

(850) In Confessione num. 28, rationem afferens cur impediatur ne ad monasticum propositum redeat, simili allegoria utitur sumpta ex Job xviii, vers. 8 : *Detinent me laquei, quibus me ipse ligavi, et maculae retis, in quam pedem immixi improvidus*. Hanc retem et has maculas explicat, cum scilicet non jussus, sed sponte episcopatum suscepit, quem, etiamsi velit, sponte dimittere non licet ; unde in fine hujus numeri ait : *Vellet, si liceret ; nolit, quia non licet*.

(851) Cum scilicet a Milone antagonista captus fuit, de quo plura inferius num. 14. Gaudebat autem

A *mittis, quam mihi fiduciam evadendi relinquis, et si a presentibus malis non cesso, quam veniam de preteritis spero?* Istam igitur, istam dicit conclusionem illam existere, in quam si quis incidit, æternaliter Deo concludente, dum non aperiente, peribit. Peribit vero juste. Justitia enim nil facere potest, ut iste declarat, injuste, ponens exemplum de Apostolo tale : *Qui factus est nobis a Deo justitia* (Gal. iii, 13). Quæ utique ejus mœstitudine quidam nostrorum decepti, putant eum præsulatum velle dimittere, ipso prosequente, et non negante, quod vellet et nolit. Vellet scilicet, si liceret ; nolit, quia non licet.

7. Nos præterea tanta de eo mendaciter dicit confingere, et ipsa solummodo abominabilem eum omnibus facere ; et cum sit animosissimus, acerrime cruciare. In tantum vero non curat si quis de eo male loquatur plerumque, ut duodecim nummos nuperrime cuidam dederit, qui ei tota die conviciaretur, præmii loco. Dicit se ita præoccupatum timore gehennæ, ut nihil amplius sit ei opus timere. Unum etiam (854) verbum otiosum, et ut nobis [i. nos] credere cogit, turpissimum, tali loco se fatetur dixisse, quod dum recolit, et de eo rationem redditurum se in die judicii audit, omnem verecundiam hujus sæculi in comparatione ipsius pro nihilo ducit, asseverans non posse ullo modo fieri, ut qui [i. cui] de tali verbo, tali loco prolato, occasione quoque pro tali, rationem in die judicii contigerit reddere, *Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum* (Matth. xxv, 34), cum cœtu audire valeat beatorum sibi prolatum. Beatitudo enim cum omni careat miseria, verecundia vero de talibus ad maximam pertineat miseriam ; qui de tali sermone in conspectu totius rationalis creaturæ, angelicæ utique atque humanæ, **SS2** rationem reddiderit, beatus esse unquam quomodo poterit ?

8. Quid amplius ? Qui vult eum cognoscere, studeat librum *Confessionis* illius totum perlegere : nam si talis, ut ille recitat, est, pejor illo nemo in sæculo est ; si vero mentitur se talem esse, mendacissimus convincitur fore. Nullus præterea liber, nullus sermo, nulla ipsius historia, nil postremo est, quod posteritati legendum dictaverit unquam, quod ejus non accuset, si bene intelligatur, mali-

quod sic non sponte episcopatum dimitteret, sed coactus ; et ita episcopatu non illicite dimisso, posset ad monasterium redire. Cantabat autem præ gaudio : *Ecce quod cupivi* (melius *concupivi*) *jam video*, ut in antiphona diei festi S. Agnetis, quam idcirco cantasse videtur, quia eo die festo anni 965 Milone agente captus fuerat.

(852) Construe : *Dicit enim nos non sinere eum, nedum agere poenitentiam de transactis, sed nec habere ullam penitus abstinentiam de malis perpetratis, cum posset omnino metuere damnationem perpetuam et pro nostris sceleribus, si non haberet sua ; quæ (scelera nostra) utique nec compeccit dictis, etc.*

(853) Hoc opus est sermo secundus de Quadragesima, ibique, num. 23, verba hic recitata leguntur.

(854) Vide opusculum *De otioso sermone*, num. 5, ex quo totum hunc locum intelligas.

tiam. (855) Psalmos se dicit non ideo cantare, A quod noverit exaudibiles eos, cum semper aliud cogitet, esse; sed quia cum sentiat se illos perinvitum canere, ipsam vim quam, contra voluntatem eos recitans, sibi ingerit, putet ad hoc aliquid valere quod contra Deum volens actitat ipse, sive ut labia saltem ipsa compellat Deo servire, etsi corde vagante, ceterisque Deo rebellantibus membris, cum et in nullo eorum magis sit ad irritandum Deum, quam in excessibus linguæ proclivis. Idem et de junio, et omnibus quæ bene videtur agere, dicit: inter enim omnia mala desidiosus tam est, ut nisi semper operetur, torpore obdormiat, nec tamen in dormiendo valeat durare, quod tamen aut in scamno, aut humi libentius agit. Pœnitentiam pro aliorum se dicit agere, dum usque ad nonam jejunit, cum postea saturet, peccatis; cum veraciter agat pro suis, insufficientissime quamvis.

9. Quibusdam vero uno tempore tam est benevolus, tam alio malevolus, ut omnes mirentur. Mirum vero, quod mirantibus referre, cur hoc faciat, audet. Dicit enim quod nemo sit in terra, qui in illa

(855) Construe: *Dicit se cantare psalmos, non ideo quod noverit eos esse exaudibiles, cum semper aliud cogitet: sed quia, cum sentiat se perinvitum canere illos, putet ipsam vim, quam recitans eos contra voluntatem ingerit sibi, valere aliquid ad hoc, quod ipse volens actitat contra Deum, sive ut compellat ipsa saltem labia servire Deo, etsi corde vagante ceterisque membris rebellantibus Deo, cum et in nullo eorum magis sit proclivis ad irritandum Deum quam in excessibus linguæ.*

(856) Id est, qui in illa re, quæ ad illum pertinet, atrahat super se aliquam potestatem, cui non audeat, aut etiam nolit reniti. Amplius cum habeat amicum, dicit quidem se facturum quod potestas inevitabilis, id est secularis, præcipit; semper tamen ei, cui aliquid delit, portabit invidiam omnibus diebus, quibus tenuerit quod taliter dedit ei. Ex sequentibus exemplis hujus loci sensus satis colligitur. Erant nimirum qui sæculi potestatibus utebantur, ut per eas a Ratherio aliquid ex bonis Ecclesiæ ad eum pertinentibus extorquerent, vel ut concessa ab eo prædia diplomate aliquo munirent, ne ulla de causa repeti possent. Tradit autem in rebus hujusmodi, quæ ad se pertinebant, nullam potestatem esse, cui non auderet aut nollet resistere. Quod si ingratiam eorum, qui essent amici, aliquid concederet, quod inevitabilis potestas concedendum, aut ratum et firmum habendum præcepisset; etsi non resisteret, semper tamen ab eis animo erat alienus, quoad tenerent quod tali modo concessum aut confirmatum fuisset.

(857) Mendose logebatur Deo, cui.

(858) Dux, seu duciessa inclitya est Juditha Arnoldi Bajoariæ ducis filia, uxor Henrici I, Bajoariorum item ducis, ac mater Henrici II, qui cum post patris mortem ducatum laudatum et marchiam Veronensem obtinisset, illa filio adhuc adolescentulo summam auctoritatem in eadem marchia exercebat: ac propterea hæc illa fuit, quæ, ut Ratherius e carcere, in quem a Milone conjectus fuerat, liber evaderet, ac suæ sedi restitueretur, omnium maxime contendit. Vide *Itincrarium* num. 4. Veronæ autem eam fuisse ex hoc præsertim loco ac ex aliis hujus operis postea recolendis exploratum est. Neque vero quispiam pro Juditha Henrici II matre Gislam hujus uxorem ducisse nomine intelligendam

re, quæ ad illum pertinet, (856) aliquam super se potestatem, cui non audeat reniti, aut etiam nolit, atrahat. Amplius cum habeat amicum, facturum quidem se dicit quod inevitabilis præcipit potestas; omnibus tamen diebus, quibus quod taliter dedit (857) ei, cui dedit, tenuerit, semper ei invidiam portabit. Hoc duci inclityæ (858) dixit in fronte, hoc monstravit in Sikero 383 atque Lanzone. Primo enim post infinita mala, quæ ei tribus idem Sikerus intulerat vicibus, (cum [*id est* Ratherius] factus) esset amicissimus, et ei tale quatuor annis sivisset tenere (859) castellum, unde, excepto alio servitio, sex libras denariorum Veneticorum omni habere poterat anno; insuper (860) in voluntate haberet, quod omnem terram, quæ trans lacum de Ecclesia Veronensi est, inter illum patiretur et generum ejus; pro eo solum quod eo die, quo Milo (861) putaverat episcopium super eum evincere, misit ei in breviculo jam bis fatus Sikerus omnia quæ ipse illi amicaliter contulerat, asserens se illa non dedisse pro ulla compositione, sed pro terra acquirenda; 384 cumque ille episcopus, ut est utique

existimet. Cum enim Henricus II, natus anno 951, hoc tempore, seu anno 967, valde esset juvenis; haud credimus duxisse Gislam, adeo ut hæc potius quam Juditha mater hoc loco significetur.

(859) Cum terra, quam Sikerus a Ratherio obtinuerat, *translatum*, id est, trans Benacum sila esset; hoc quoque *castellum* probabiliter in eadem parte diocesis Veronensis continebatur; ac propterea erat unum ex duobus castellis Lonati, vel Desentiani, quæ inter antiquiora bona episcopatus Veronensis recensentur in privilegio Eugenii III an. 1145 apud Biancolinum tom. I *Delle chiese di Verona*, pag. 193. Fredericus I in diplomate an. 1154 ad Tebaldum episcopum Veronensem apud Ughellium tom. V, col. 795, locum memorat, *qui vocatur Distinctionum cum cunctis adjacentiis et pertinentiis suis*, in quibus castrum comprehenditur. Quatuor autem anni, quibus Ratherius hoc castellum Sikero reliquit, sumendi sunt ab exeunte anno 961, quo ille Veronensi episcopatu ab Ottone restitutus fuit. Sic enim per annos quatuor, quibus idem castrum Sikero reliquit, pervenitur ad finem anni 965, quo Milo se episcopatum super eum sperabat evicturum, ut in Vita fusius explicavimus. Notando porro vox *servitio*, quæ quodlibet obsequium a castelli incolis præstandum significat. Notanda præterea *denariorum Veneticorum* mentio, quæ hujus monetæ usum simul et antiquitatem probat.

(860) Sikerus hanc terram utique possidebat, ut ex sequentibus liquet. Verba igitur *in voluntate haberet*, etc., id innunt, Ratherium voluisse, ut ea terra, quam ipsi dederat, tota ejus non esset, sed *partiretur inter ipsum et generum ejus*.

(861) Milo scilicet Milonis comitis Veronensis nepotulus, uti a Ratherio vocatur in epist. 5 ad Joannem XII num. 7. Cum is jam post secundam ejusdem Ratherii expulsionem Veronensem sedem occupasset; eundem tertio reversum in suam Ecclesiam, conspiratione excitata, primo captivum abduxerat, dein sub finem anni 965 cum eodem in libertatem jam restituto vehementius egit, ut sibi episcopatum cederet. Eo autem die, quo Milo hac secunda via maxime sperabat se episcopium evicturum; Sikerus ad Ratherium descripta misit in breviculo, id est in indiculo, omnia, quæ idem Ratherio contulerat; simulque affirmabat se illa

scardus (86), remandasset, non se illi amplius daturum aliquid nisi de archiepiscopatu Mediolanensi, quia de Veronensi nec dimidium, ut nec faciebat tenere (863) utique mansum; sufficeret ei quod ipse dederat castrum; et ille remandasset ei, quod sic vellet eum tenere pro suo gratu, sicut pro uno fellone, quia per donum imperatoris et imperatricis illud, cum mentiretur, teneret: in tantam iram exarsit ille sanctus episcopus, ille prædicator, abstemius ille, veraciter vero hypocrita, ipse ut ei statim illam tolleret terram. Lanzo vero (864), cum Arnostus et Bucco cum maximo labore et promissis, quod apud imperatorem 865 longe optimum ei acquirere, vix, utpote apud tam ferocem adversarium, obtinuissent, ut beneficium maximum filio ejus largiretur: Lanzo utique post hæc, omne illud maximum beneficium cum sibi retinens, nihil inde filio, cum sit miles bonus, et episcopo charissimus, sinat tenere, sed pauperrimum indecentissime compellat suo seniori servire; pro hoc tantillo commisso, furibundus iste diabolus ita eum habet exosum, ut nec recto visu intueri valeat illum. Quod cum et Grimaldo et Conrado, qui contra ipsum terram illius volebant tenere, fecissent, omnibusque sit infestissimus, qui per potestatem alicujus absque jure tenere conantur aliquid quod ad jus pertinet ipsius; mirum qualiter saltem vivere

lesisse non pro ulla compositione, seu pro quadam solutione multæ, vel pœnæ redemptione, sed pro terra acquirenda; ex quo contendeat illam terram veluti emptam suam esse, nec ad eam Ecclesiæ reddendam aliquando cogi posse. Forte hac ratione cautionem aliquam a Ratherio volebat obtinere, ne quid molestiæ a Milone, quem credebat episcopum fore futurum, circa eandem terram sibi obveniret.

(862) Scardus, id est parvus, parce largiens; unde Italica vox scardus, et Gallica eschars. Sequentia sic explicanda. Cumque episcopus, ut est utique scardus, illis remandasset, id est respondisset se non daturum illi aliquid amplius nisi de archiepiscopatu Mediolanensi, ex cujus bonis cum nihil haberet, nihil se daturum hac formula indicabat, quia de Veronensi episcopatu, quem possidebat, nec dimidium mansi amplius daturum affirmabat, uti nec faciebat, id est nec permittebat, seu nolebat eum, tenere utique manum, seu terram illam, quam ipsi concesserat. Sufficeret ei castrum, quod ipse dederat. Hoc tantum illi relinquebat, et ille Sikerus cum remandasset ei quod sic vellet tenere cum mansum, seu eam. terram pro suo gratu, id est, pro sua voluntate, loco eorum quæ ipse Ratherio contulerat, sicut pro uno fellone, nimirum sicut de bonis fellonum seu rebellium agitur, quæ a fisco empta tenentur. Castrum vero noluit Ratherii largitioni attribuire, quia, ad castrum quod attinet, teneret illud per donum imperatoris et imperatricis, cum tamen in hoc mentiretur, quippe vere a Ratherio illud acceperat. Hac de causa Ratherius indignatus eisdem terram abstulit. Vocem gratus pro voluntate interpretandam intelligere ex num. 13. ubi habetur: *Quam terram parochiani mei, et etiam inimicissimi sine gratu meo tenent.*

(863) Ita editio Acherii. Novissimus Spicilegii editor emendandum credidit teneret, minus recte: neque enim dici potes Ratherius, nec dimidium mansum Veronensis episcopatus tenuisse. Sensus congruum hujus loci notatione antecedenti exposuimus.

A talis sinitur diabolus. Quis ergo talem amare queat adversarium? Qui tamen si forte placet alicui, magis pro scurrilitate quam pro sua illi placet aliqua bonitate; qua utique scurrilitate gratus probatur ipsis etiam inimicis existere.

10. Munera vicissitudinem exigentia non adeo diligit; si pauper vero ei quidlibet offert, eum stultum appellat, qui utique aut sibi illud non retinuerit, aut melior non detulerit. Mavult sufficiens quam dives esse; indigere, quam abundantius [f. abundantibus] aliquid cogatur tribuere; in hoc sæculo omnia dilapidare, quam post mortem suam abundanti alicui de ejus contigat bonis gaudere. Loricam Galiverti medici recordari omnibus suadere non cessat, frudem atque perfidiam rogatariorum (865); divitias episcoporum in jus redactas merito regum. Audiant igitur reges, cogitent cujusmodi tali referant grates. Tam se velle dicit mori mendicum, ut alteriur eleemosyna ejus contegatur cadaver; ita enim præ vilitate (866) corpus nominat suum. Acquirendi nunc avidus, subindeque profusus; continenter enervis, enerviter continens; monstrat nullum sibi fore voluntarium bonum [f. potius] pati, quam amplecti Dominica a peccatis cohibentia dicta. Affectando terrenam fugit prodigioso genere gloriam, fugiendo captatur [f., captat]; pomposus ipse vanam hujus sæculi non cessat carpere pompam, scelestissimus scelera reprobare

(864) Lanzo, qui canonicis Veronensibus donavit curtem nominatam Quinto sitam in comitatu Monsilicano, memoratur in diplomate Ottonis II anni 983 apud Ughellium tom. V, col. 746, *Lampaldus, qui Lanzo vocatur, vicecomitis* titulo donatus legitur in pseudoplacito patriarchæ Rodoaldi anni 968, quod in appendice edetur. In sincero autem documento anni 969, quod inter vetustiora documenta Capituli Veronensis vulgavit marchio Joannes Jacobus de Dionysiis canonicus num. 26, hic idem *Lampaldus, qui Lanzo dicitur*, etsi vicecomitis titulo careat, aliqua tamen dignitate præditus ex eo cognoscitur, quod de parte publica missus tradatur. Num Lanzo Ratherii idem, an diversus sit, ignoramus. Bucco hoc tempore erat comes Veronæ, de quo deinceps rediit sermo. Arnostus, qui huic præmittitur, potioris dignitatis et auctoritatis fuisse videtur. Construe autem, ut videtur, hunc locum sic: *Lanzo vero, cum Arnostus et Bucco cum maximo labore et promissis vix obtinuissent, utpote apud adversarium tam ferocem, id est Ratherium, ut largiretur filio ejus maximum beneficium, militare, quod acquirerent, ei Lanzoni apud imperatorem longe optimum; Lanzo utique post hæc retinens sibi omne illud maximum beneficium, cum nihil inde tenere sinat filio, cum sit miles bonus et episcopo charissimus, sed compellat eum pauperrimum indecentissime servire suo seniori, id est eidem episcopo, cujus erat miles, seu vassallus; pro hoc tantillo commisso, etc.*

(865) *Rogatari* idem sunt ac *erogatarii*, id est, testamentorum executores. In testamento Engelberti acto in Erbeti diocesis Veronensis an. 846 apud laudatum canonicum de Dionysiis num. 4 appellantur *rogatores*. Construe: *Non cessat suadere omnibus recordari loriam Galiverti medici, et fraudem atque perfidiam rogatariorum*, qua fortassis illa lorica ad alios præter ipsius Galiverti voluntatem pervenit.

(866) Vulg., *præ utilitate*; sed in erratis bene emendatum *præ vilitate*.

Decipiendos suo ingenio non negat minime multos, **A** si non (867), quod non parum veretur, juramentum ab eo exacturos nosceret illos, **386** vel *sicut novacula acuta fecisti dolum* (*Psal. LI, 4*), in fine sibi non timeret dicturum diabolium.

11. Cum omnibus vero sit malus, Judæis est pessimus (868): non quia eos flagellet, quia non audet; non quod bona eorum diripiat, sed *[subaudi quod]* indesinenter eis conviciari non cessat. Reprehendit omnes, qui super Christianos eos extollunt (869), qui Dominum Jesum Christum, et ipsius sanctam Genitricem eos blasphemare permittunt. Dat exemplum de regibus, utramne velint eum pro fidei tenere, qui patienter tolerat, si audit quod aliquis de illis malum aut exhonorationem aliquam dicas. Reprehendit eum, qui eos saltem salutatur, aut salutantibus respondet, nedum eis osculum donet, (870) vel cum eis manducet. Dat auctoritatem de Apostolo dicente: *Si quis non amat Dominum Jesum Christum* (*I Cor. xvi, 22*), *cum ejusmodi nec cibum sumere* (*I Cor. v, 11*); *et qui dicit: Ave, communicat operibus ejus malignis* (*II Joan. 1, 11*). Reprehendit omnes qui libentius cum eis negotiantur, quam cum Christianis. Dat testimonium de maledictionibus in Pentateucho super eos prolatis, ubi etiam maledicta dicitur negotiatio eorum. Non reprehendit vero, si defendantur a regibus et principibus Christianis. Dicit sub persona illorum Isaiam (871) Christo dixisse: *Sub umbra tua vivemus in gentibus* (*Thren. iv, 28*). Et Psalmistam: *Et dedit eos in misericordia in conspectu omnium qui ceperant eos* (*Psal. cv, 46*). Tantummodo reprehendit quod sinunt vituperare nomen Domini Jesu Christi, et astruere quod non sit Deus, et sancta ejus Genitrix non fuerit virgo ante partum, virgo in partu, virgo post partum, neque genuerit Deum. Quis enim, ait, patienter hoc ferat, nisi ipse diabolus? Cum nemo possit ferre, ut (872) malum audiat aliquem dicere de suo seniore, nisi qui maximus fello convincitur esse. Filius dia-

(867) Construe: *Si non nosceret illos exacturos ab eo juramentum, quod non parum veretur, vel si non timeret diabolium sibi dicturum in fine: sicut novacula acuta fecisti dolum.*

(868) Erant igitur sæculo decimo Judæi Veronæ; postea vero aliquando exclusi, nec nisi sæculo xv recepti.

(869) Agobardus episcopus Lugdunensis, qui præcedenti nono sæculo floruit, in libro *De insolentia Judæorum* his similia erga Judæos in Christianis reprehendit; eosque arguit qui meliores eos habebant quam Christianos.

(870) Idem Agobardus in libro *De superstitionibus Judaicis* num. 2, refert ex Vita S. Hilarii, ita cum ejusmodi hostes Ecclesiæ fuisse execratum, ut non solum convivium, sed nec salutatio quidem ei existerit cum his prætereunti communis: et in sequentibus numeris pluribus statuit cum ipsis nec sumendum cibum.

(871) Legendum *Jeremiam*. Cum Ratherius testimonia fere memoriter recitaret, hic memoria lapsus *Isaiam* scripsit.

(872) Similem comparisonem affert etiam Agobardus in libro *De insolentia Judæorum*.

(873) Construe: *Dici malignissimus fello, quod*

B boli dicit quod Dominus Jesus Christus, qui me creavit, qui me redemit, qui me continet, pascit, defendit, vitam æternam postremo mihi promittit, non sit Filius Dei; et ego non irascor ei? Quod Mater ejus non peperit filium de Spiritu sancto (873), cui, *Domine. adjutor meus, et redemptor meus* (*Psal. xviii, 15*), clamare non cesso, dicit malignissimus fello; non indignor, imo insaniam ego? Dicit quod anima (874) sancti Petri illic sit ubi anima patris sui; et ego qui sum servus sancti Petris, **387** amicus sim ei? Idola me dicit adorare; et ego illi non dedigner osculum porrigere, etsi non audeam colaphum dare? Pejor ipse Judæo, consimilis ipse est diabolo, qui proprie non irascatur tali. Negat Deum, qui negantem Deum amat Judæum. Non est Christianus, cui blasphemator Christi placet Judæus. Non est Dei amicus, cui Dei complacet inimicus. Non est regi fidelis, cui regi non displicet infidelis. Si sic judicant reges de seipsis et infidelibus suis, quare idem de Christo et ipsius non judicant inimicis? Cum ipse sit Rex regum, et ipse eis dederit quod ipsi sub se possidere et regere debeant regnum; quare genus Deo inimicum intra sibi commissum regnum contra eum latrare permittunt? Suffecerat si eos vivere sinerent utcuque, non permitteret eos Dominum Jesum Christum tam publice blasphemare: *Sub umbra enim tua vivemus* (*Thren. iv, 20*), dicit de eis propheta. *Vivemus*, inquit, non oblectabimur: *Et dedit eos in misericordias* (*Psal. cv, 46*), non in extollentias. non in amicitiam, non in ullum honorem. Quale est autem, quod clerico contendente pro Christo, Judæo blasphemante Christum, pugna conserta, clericus Judæum, Judæus si percutit clericum, imo in clerico (875) Christum, sic enim Saulo est dictum (*Act. ix, 4*), Erimbertus noster verborum contortor, legum dicit distortor, triplam compositionem de Judæi percussione regi cedere, de clerici nullam alicui? O sancte Josaphat (876), rex in cæteris optime, utinam hic fuisses; diceres quid tibi mandaverit per

Mater ejus (Jesus) *non peperit de Spiritu sancto filium, cui non cesso clamare: Domine, adjutor meus, et redemptor meus. Ego non indignor, imo non insaniam?*

(874) Confer Agobardum *De superstitionibus Judæorum* num. 9, ubi et in sequentibus cum Ratherio concinit.

(875) Legebatur in celo. In erratis novissimus editor emendandum credidit in clero. Melius videtur in clerico. Contrus vero sic: *Sic clericus percutit Judæum, Judæus clericum, imo Christum in clerico, sic enim dictum est Saulo; Erimbertus noster contortor verborum, distortor legum, dicit triplam compositionem, id est multam, de percussione Judæi cedere regi, nullam compositionem cedere alicui de percussione clerici.* Hic Erimbertus Veronæ judex erat, subscriptus testimonio Milonis marchionis an. 955, tom. V Italiæ sacræ col. 740, *Ego Erimbertus judex rogatus manu mea subscripsi.* Hunc eundem suppresso licet nomine Ratherius item vellicat in opusculo *De nuptu cujusdam illicito* num. 3, ubi eum in alio nostro opere, hoc est in isto, *verborum contortorem, legum distortorem* vocatum tradit.

(876) Eadem legere est apud laudatum Agobardum *De superstitionibus Judaicis* num. 22.

suum Dominus quondam prophetam, *Impio*, ait, *præbes auxilium, et qui oderunt Dominum, amicitia jungeris* (II Paral. xix). Quid est hoc? Hoc enim iisdemque verbis solent reges dicere de se et illis qui amici sunt infidelibus suis. Quid, rogo, tunc de Christo, de se, et de Judæis Christi regis cogitant inimicis? Cum vero veracissime sciant quod Judæi semper male de Domino dicant, et eos saltem non prohibent; quid de eo, quod dicit Apostolus, censent? *Non solum qui faciunt, sed et qui consentiunt facientibus, digni sunt morte* (Rom. 1, 32), legimus illum dixisse. Et hæc quidem de Judæis rata atque justa (877), Deoque placens illi dum videatur sententia, cum sit imo garritio cassa.

12. Ad ipsius [*id est* Ratherii] ut iterum mores redeam carpandos, specialiter se dicit neminem in sæculo, **388** nisi si solummodo imperatorem, seque ipsum diligere, generaliter neminem odisse. Hoc vero quid sit, nequimus advertere. Consanguineorum nulla eum afficit cura, sive quia nil eos in tantum cogitat indigere, ut se solum et fratrem ex eis noverit pauperes fore; sive quia interdictum sibi eis aliquid dare noverit canonica lege; sive quia decrepito sibi nullos cogitat esse, cum et qui sunt, jam in sexta sint illi ætate, et loco fratrum series successerit abnepotum: hoc licet, ut est utique garrulus, garruliter ac mendacissime dicat. Salutantem non resultat, sed magis irascitur ei, dicens, quia si inimico suo obviasset, similiter eum salutasset. Ejulare eum, dum sæpe andias, imo potius ululare, raro videmus flere, obduratione mentis, pariterque formidine illum vexari vales advertere. *Sacrificium Deo spiritus contribulatus* (Psal. l, 19), sed dum cantat sæpe (878), idem, remur, tristitiam cordis putat conferre quod fletum. Auhustinum quoque dixisse dum recolat, quod nunquam sit sine gemitu orandum; aliud esse gemitum credit, putamus, aliud fletum et gemitum fieri sine lacrymis posse, fletum vero nequaquam: loco enim ubi dicitur: *Et egressus foras Petrus flevit amare* (Matth. xxvi, 75): Felices quidem, ait, Petre, lacrymæ tuæ.

(877) Construe: *Et hæc quidem sententia de Judæis dum videatur illi eata atque iusta et placens Deo, cum imo sit garritio cassa.*

(878) Construe: *Sed dum sæpe cantat, Sacrificium Deo spiritus contribulatus, putat, remur, tristitiam cordis idem conferre quod fletum.*

(879) *Libet hoc loco lectore docere, quot mendis lectum hoc loco purgaverimus; nam ut sinhulæ erant leves, ita omnes simul, quominus Ratherius intelligeretur, obstabant. Sic igitur erat in priori editione: Stultissimus se.... non sinerem divites.... quod rogo conferret.... in infernum audire. Hic accesserant vitia interpunctionum, vulgare prioris editionis matum. Ita novissimus Spicilegii editor.*

(880) *Pro anima, id est pro remedio, seu redemptione animæ, uti solemnis erat formula in donationibus eorum, quæ ecclesiis concedebantur.*

(884) Cum hoc opusculum scriptum fuerit Veronæ anno 966, *quadragesima jam fere anni* computandi sunt non ab initio episcopatus Veronensis, quem Rathorius adivit anno 932, sed vel ab eo tempore, quo Hilduinum secutus in Italiam venit circa annum 926, vel cum idem Hilduinus anno 928 Veronensem epi-

12. Si ei aliquis dicit: Vade ad imperatorem, roga restitui tibi quæ sunt ecclesiæ tuis diebus ablata, respondet: Quid mihi amplius isto triennio morituro necesse? An ut modo silicernius exercitum incipiam ad procinctus bellorum conducere, prædas exercere, excubias regibus ministrare, divitias illis me in inferno retruso possidendas congerere, milites post me venturo [*id est* successori] acquirere, et quasi filio quod illi succedat parare? (879) Stultissimus si talia facerem gentium; intra sufficientiæ terminos nam degenti quid deest, nisi probitas, mihi? Meliore uti non quæro vestitu: quotidianus meæ congruens utilitati [*f. vilitati*] non deficit victus. Quod et si amplius haberem, non sinerem divites ea mihi pro anima (880) dare; cogere potius in vanitate consumere. Non inficior tamen affluentissimus ut essem percipide optavisse, si tempus fruendi sensissem mihi ædesse, vel si, ut vellem, daretur mihi quod haberem expendero. (881) Quadragesima jam ferò sunt anni, ex quo ambire potentiam cepi; nunquam **389** valui illam adipisci, aut si sum eam adeptus, permanere mecum nequivit diutius. Morituro nunc mihi si daretur, quid rogo conferret, cum ea mihi frui nec anno liceret? (882) Propter hanc solum, *Fili, recordare quæ recepisti bona in vita tua* (Luc. xvi, 25), in inferno me audire si præsertim contingeret, et præmia perdere, ad quæ, auctore Gregorio, nemo potest pervenire sine magno laboce (Hom. 57 in Evang.). Cum vero in hac patria sumptum, quem requirunt pompaticum, aliquis adipisci non valeat sine peccato maximo tantum (883), nedum opes possit maximas, quod et consequenter requiritur, invenire: nonne essem dementissimus, ait, si de animæ perditione aliis divitias acquirerem meæ? Accersientem me sane jam olim, ait, dum considerem (884) missum ad rationem reddendam de administrato nequiter diutino potentatu, exaggerare mihi ipse rationis reddendæ vecors non timeam causas? *Jam non poteris villicare* (Luc. xvi, 2), ætatem ipsam intelligo clamare (885); et villarum administrationem plurium mihi committidesiderem

scopatum obtinuit. Tunc enim promissum fuit Ratherio fore, ut Hilduino ad aliam Ecclesiam translato, ipse Veronensi Ecclesiæ præficeretur. Vide epist. 5 ad Joannem XII n. 3, et Fulcuinum c. 49. Confer quæ hac de re plenius animadvertimus in Vita Auctoris § 3, num. 13.

(882) Construe: *Si præsertim contingeret, me propter hanc solum audire in inferno: Fili, recordare quæ, vel cum textu vulgatæ, quia recepisti bona in vita tua: et perdere præmia, ad quæ, etc.*

(883) *Id est, tantum sumptum pompaticum, quem requirunt.*

(884) Hunc locum certe corruptum putavit novissimus Spicilegii editor, haud intelligens quid indirecte vox *missum*. Nos vero credimus intelligi posse de misso, seu nuntio mortis, quam ob ætatem decrepitam se jam olim accersientem ad rationem reddendam Deo, et jam vicinam sentiebat. Sic autem construe: *Dum sane, ait, considerem, pro considero, missum jam olim accersientem me ad reddendam rationem de administrato diutino potentatu, ipse recors non timeam exaggerare mihi causas rationis reddendæ?*

(885) *Intelligo, inquit, ætatem ipsam clamare;*

390 ipse? Hoc sufficere (886), simulque invidiosissimus divitibus cunctis, sicut fatetur, si illi saltem redderentur quæ sic de jure Ecclesiæ in jus sunt regum injustè (887) redactæ, ut amplius ea non possit recuperare, nisi modo reddantur Ecclesiæ. Quærem quoque (888), ait, ut quod antecessores illius [id est imperatoris] præceptis suis ecclesiæ nostræ contulerunt, vel firmaverunt, defendere nobis contra comites, vicecomites, et scoldascios (889) dignaretur. Si quid etiam vel ab invasoribus illis duobus (89), vel a me aut necessitate, auf per fraudis alicujus subreptionem, vel commutationis (891), vel libellarii nomine, vel quod precariam vocant, contra Deum et relicitudinem, est actum, omnem [scilicet id omne] præciperet per potestatem rescindi; neque rogarem ut mihi redderentur, sed cuicumque ei placuisset usufructuario concederentur; tantum ab ecclesia non alienarentur. De me nil aliud flagitarem, nisi ut tantummodo dignaretur meæ pusillitati dominatio Jam non poteris villicare; quia cum esset decrepitus, morituro nunc mihi, ut superius ait, si daretur potentia; quid, rogo, conferret, cum ea mihi frui nec anno liceret?

(886) Construe: *Et simul invidiosissimus divitibus cunctis, fatetur hoc sufficere sibi, si saltem redderentur illi quæ, etc.* Verba *invidiosissimus divitibus cunctis* explicari queunt ex illis num. 9. *Omnibus tamen diebus, quibus quod taliter dedit et, cui dedit, tenuerit, semper ei invidiam portabit*: ubi de iis loquitur, qui potestate sæculari aliquid ex Ecclesiæ bonis obliuerant. Vide not. 856. Igitur Verba *divitibus cunctis* de obtinentibus bona Ecclesiæ, quibus omnes fere divites potiebantur, intelligenda videntur.

(887) *Injuste de iis intelligit ecclesiæ terris, quæ a potentibus et divitibus usurpatæ, vel etiam ab episcopis primum usufructuario jure concessæ ad tempus, dein ab ipso principe ita accipiebantur, ut in jus regum redactæ, ab ecclesiæ jure exciderent.* Nam, ut postea queritur, *quamvis et ipse, imperator, inimicis suis contra eum.* Ratherium, *non desinat juvenem præbere, et sibi ablata illis conferre, etc.* Superius vero num. 9, Sikerus memoratur, qui etsi castrum teneret quod ipsi Ratherius dederat, idem tamen castrum se per donum imperatoris et imperatrici tenere respondit.

(888) Quod hic se ab imperatore quæsiturum significat ab eodem sane obtinuit anno sequenti 967 die 5 Novembris, ut ex diplomate, quod ex autographo emendatum post auctoritatem *Itinerarium* profereamus, patebit.

(889) Conjecit Acherius legi oportere *Soldarios*. Sed *scoldascios*, seu *sculdascios* retinendum maxime approbat laudatum Ottonis diploma, quod in Ratherii gratiam editum fuit. Ibi enim bis *comes, vicecomes, sculdacius* in eamdem hujus loci sententiam memorantur. De *sculdascii* autem voce confer not. 3. in librum primum Præloquiorum.

(890) Id est Manasse et Milone. In privilegio Ottonis antea memorato rescinduntur omnia in Ecclesiæ Veronensis præjudicium gesta; ex quo Ratherius episcopus est ordinatus, videlicet omnia um sub Ratherio, tum sub illis duobus invasoribus gesta.

(891) Hæ tres quoque contractuum species ecclesiis nocuæ in laudato privilegio ab Ottono quoque distinguuntur, *libellarix, commutationes, et precariæ*. Libellarii contractus dicti a libellis, qui ad impetrandam emphyteusis titulo rem aliquam immobilem olim porrigebantur, idem sunt ac emphyteotici, quibus aliqua pensio ecclesiis solvenda erat. Vide hujusmodi libellorum exempla tom. III Antiquit. Ital.

A piissimi Cæsaris respondere, quis debeat destructas diocesis nostræ (892) ecclesias restituere, vel unde; quid ego habere [subaudi debeam], unde mihi a Deo et ab ipso commissum pascere gregem; sanctæ Dei Genitrici (893) collata quæ debeat administrare, et ubi vel qualiter dispensare persona: de me enim scio quod debeam terrena despiciere, et amare cœlestia. Nunquid vero non satis haberem ad meum vivere (894), terram si eam saltem, quam parochiani mei et etiam inimicissimi sine grati meo tenent, tenerem? Quæ tamen omnia saltem non dicturum se fatetur fuisse, nisi pro fidelitate. quam ei juravit persancte, cogeretur de animo Cæsaris non parum curare. Dicere dementissimus nullomodo cessat sperem se nullam habere, quod in diebus imperatoris sibi sit bene. Si vero

B peccato suo illi contingat eum defunctum, quod absit audire; interficiendum se illico fore non se desperare, neque tamen (895) curare; amicis se nullo Muratorii pag. 144. Hi autem libellarii contractus in præjudicium ecclesiarum cedebant, cum nulla earumdem ecclesiarum utilitate aut necessitate contraherentur, ut pensio præ quantitate fundi emphyteotici exigua imponebatur. Commutationes tunc fiebant cum ecclesiæ detrimento, cum pro obtinendo ab ecclesia aliquo majori fundo, alius minor offerebatur. Cum vero petebatur aliquis fundus, et simul alius offerebatur episcopis, sed ita ut uterque precario nomine concederetur, id proprius appellabatur *precaria*: in quo ecclesiæ præjudicium evidens est. Hujus postremi contractus documenta vide apud Muratorium loco citato pag. 475 et seqq.

(895) Ecclesiæ scilicet præsertim diocesis bellorum vicissitudinibus sæculo x frequentibus, ac Hungarorum præcipue incursionibus diruta, reparatione indigebant. Cum vero ex sacris canonibus redditus omnes ecclesiastici essent in dispositione episcopi, cuius erat et clericis et fabricis providere, ex abusu autem notationibus antecedentibus memorato plurima ecclesiæ bona distracta fuissent; hinc quæstio proponitur, quis debeat, et unde easdem ecclesias restituere seu restituere. Hoc nimirum tempore ecclesiarum rescindendarum cura, et fabricæ, ut vocant, redditus aliis præter episcopum, ut postea factum est, non erant assignati. Vide Ratherii Synodicam,

(893) Construe: *quæ persona debeat administrare, et ubi, vel qualiter dispensare collata sanctæ Dei Genitrici*, id est, ecclesiæ cathedrali Veronensi, quæ in honorem Dei genitricis Mariæ dicata est. Ratherio nimirum cordi erat recta dispensatio reddituum cathedralis ecclesiæ, de qua multis egit in opere *De contemptu canonum* part. 1, ac deinde pluribus disseruit in *Judicato*, in *Discordia*, et in *Apologetico*.

(894) *Ad meum vivere*, id est *ad meum victum*. Hinc in nostratum dialecto *per il mio vivere*. Mox *sine grati meo*, videlicet sine assensu et voluntate mea: de terris enim ecclesiæ hic loquitur, quæ sine ipsius assensu occupatæ fuerant. Ex hoc porro loco colligi posse videtur, pleraque ecclesiæ Veronensis bona, quæ commutationis, libelli, vel precariæ nominibus distracta indicavit paulo ante, non in Veronensium, quos parochianos suos vocat, sed in aliorum potentium jus transisse; quæ enim terræ ad parochianos suos sine ipsius voluntate pervenerunt, ita tenues fuisse inuit, ut, si eas teneret, satis haberet ad suum vivere.

(895) Acherius neque tam. Novi editoris emendationem retinimus.

lum nam in hoc sæculo utilem nisi ipsum habere, A quamvis et ipse inimicis suis contra eum non desinat juvamen præbere, et 392 sibi ablata illis conferre. Talis itaque, talis cum, ut non denogat, nulum amet, nec ametur ab ullo, quid, aiunt, sæculo valet? Nil, inquam, nil.

14. Quid enim, si tales interiora mea pernoscent, et cur hujusmodi sim animi scissent? Suspectos vero eosdem de istius montis nelinquam (896) consensu, diutinoque in eo moratu, unde scilicet modo amplius cruciari verisono eos percepi relatu, adsint rogo, et dico. Hujusmodi in me dux (897) inclyta comperiens mores, indeque mihi inimicos per plures, destitutumque amicorum præsidio (898), utpote advenam, omnium: verita ne pejus etiam mihi quam contigit, eveniret, commendavit me tuitioni comitis

(896) Vulg., mendose *linguam*. Novus Spicilegii editor monuit in vocibus *montis ne linguam* latere montis cujusdam agri Veronensis nomen: sed melius in erratis emendandum notavit *linguam pro linguam*. Ille autem mons innotuit, de quo in antiqua ichnographica tabula civitatis Veronæ, quam ex ms. Lobienſi Ratherii opera continente nuperrime edidit Joan. Baptista Biancolini in libro inscripto *Dei Vescomi et Governori di Verona*, hic versus legitur:

De summo montis castrum prospectat in urbem.

Castrum autem vocabatur totum illud spatium, quod trans Athesim mœnibus cingebatur, et in quo adhuc est S. Petri ecclesia; ac propterea hæc in documento Ratheriano anni 947, quod in Collectione diplomatum editum est a Marchione Dionysio eanonico pag. 111, dicitur *sita in castro Veronensi*. Huc in tutiorem locum sese Ratherius receperat desertis episcopi ædibus, in quibus captus fuerat, ut ex sequentibus palam fiet. Similiter etiam paulo ante Ludovicus III Bosonis filius in eandem S. Petri ecclesiam velut in locum tutum recessit: quo tamen Berengarius I custodibus corruptis noctu ingressus, eundem cepit et excæcavit teste Liutprando lib. II Hist., c. 11. Construe autem hunc locum: *Verum ne linguam eosdem suspectos de consensu montis istius, et moratu diutino in eo, unde scilicet percepi relatu verisono, eos modo amplius cruciari, adsint rogo, et dico, etc.* Morabatur ergo Ratherius in monte laudato, dum hæc scribebat, et jam diutius ibidem morabatur, quo paulo post Pascha anni præcedentis 965 ascenderat.

(897) *Dux*, id est Juditha, Henrici II ducis Bajoariorum et Marchionis Veronensis mater. Vide supra not. 858.

(898) Similiter imperator Otto I, in diplomate anni 967, de Ratherio ait: *Quia ipse egenus et advena, et omni carens nisi Dei et nostro auxilio, multa jam est perpressus incommoda, etc.*

(899) Hic comes Bucco vocabatur, sub quo ea conjuratio contigit, de qua Ratherius in epist. 12 ad Ambrosium num. 3 ait: *Bucconis in præsentia conjurationem super eum meque fecerunt*: eam scilicet, quam in sequentibus indicat. Num hic idem ille sit Bucco, qui comitatum imperatoris secutus inter mortuos in Calabria infelici prælo sub Ottone II anno 963 recensetur in Chronica regia S. Pantaleonis apud Ecardum tom. I Scriptorum mediæ ævi pag. 896, ignotum est.

(900) Hujus facti auctor, quem hic non nominat, fuit Milo Ratherii antagonista, uti tradit in epist. 8 ad eundem paulo post initium: *Utique, inquit, me comprehendisti, abduxisti, spoliasti, exsulasti*. Confer etiam *Itinerarium* num. 4.

(901) *Præsidium* hic pro loco munito accipitur, in quem ut sese Ratherius tute reciperet, comes mandaverat. Vocabatur autem *Palatium*. Hoc *Palatium*

non ignoti (899). Quid magis? Neminem excuso, neminem excuso; vitupero neminem, etiam laudo non aliquem: captus sum (900), abductus, reductus. Dixit comes jam tactus, mea mihi id improvidentia contigisse: siquidem illum [i. illud] præsidium (901), 393 quod *Palatium* vocatur, conscenderem mandavisse, me noluisse. Manuit ne domui (902) ultra me crederem illi, in qua alia pertuli; sed curtem altam (903), quæ munitior esset, utique inhabitarem. Credidi, egi, et ex munita munitissimam feci. Mandavit iterum, sicut relicta palatium ascenderem, tutius fore; obtemperavi; vastissimum erat; recuperari (904) illud ocuis feci. Peracto, mandavit rursum, ut uxorem suam cum infantibus mecum habitare sinerem ibi; ipse in *Circum* (905), quod *Arena* dicitur, ob custodiam mansitaret, ut et incepit fa-

trans Athesim situm ostendit ichnographica tabula civitatis Veronæ laudata not. 896. In eadem quidem hoc *palatium* in monte Veronæ proximo, in quo erat S. Petri ecclesia, collocatum haud quaquam dignoscitur. Verum antiquus ejusdem tabulæ delineator minus peritus ejus artis, quæ rerum distantiam et altitudinem delineando ostendit, sicut amphitheatrum, quod ibidem *theatrum* appellatur, extra proprium locum descripsit, quia scilicet figuram ipsius potius quam situm exhibere eidem consilium fuit; ita id ipsum palatio accidit. Hoc certe in laudato monte fuisse constructum palam fit ex verbis *conscenderem, palatium ascenderem, et descendi*, quæ monti conveniunt: unde etiam paulo ante *de istius montis consensu* scripsit. Idem palatium *vastissimum* traditur. *Ingens palatium* vocat etiam Joannes Veronensis Ecclesiæ mansionarius, qui ineunte sæculo XIV, *historiam imperialem* lucubravit, nunc custoditam inter codices capituli cathedralis, ac de ipsius situ ait: *Hujus palatii adhuc apparent vestigia juxta ecclesiam sancti Syri in loco qui dicitur Castellus*. Sancti Syri ecclesia in laudato monte locata est. *Vulgata* autem tunc temporis denominatio *castellus* cum voce *præsidium* a Ratherio usurpata maxime congruit.

(902) Domus episcopi intelligitur. Antequam nimirum Ratherius caperetur, comes Bucco mandaverat, ut ex domo episcopali, quæ minns tuta erat, palatium ascenderet. Cum autem noluisset eam domum deserere, in eadem captus fuit, et alia multa pertulit, uti ex epist. 12 ad Ambrosium n. 4, aperte colligitur. Cum itaque e carcere fuisset ereptus, ne eidem domui amplius se crederet, comes monuit.

(903) *Curtis alta* ædificium erat publicum, atque munitum prope ecclesiam S. Firmi, quæ nunc quoque *de Curte alta* vocatur. Hujus ædificii antiqui reliquæ adhuc nonnullæ supersunt; et novissimè in palatio comitum Miniscalcorum quædam loca subterranea ejusdem ædificii detecta, quorum delineationem comes Aloysius faciendam curavit. Hæc autem *Curtis alta* cum munitior esset quam domus episcopi, ab ecclesia vero cathedrali non multum distaret, comes Ratherio auctor fuit, ut si a cathedrali non multum vellet abesse, Curtem altam potius, quam domum episcopalem inhabitaret.

(904) *Recuperare pro restituere* sumitur. Vide exempla apud Cangium.

(905) *Arena*, quo nomine vel nunc amphitheatrum vocamus, *circus* appellabatur, propterea quod tanquam circus orbicularis sit. longior tamen aliquanto figuræ, id est ellipticæ, sicuti nostrum theatrum medium orbem conficiens, *melius circus* nominatur in documento Berengarii I anni 895, quod Panvinius edidit. Mox in vulgatis loquebatur. *ut et incarpis facere urbem, visum est*, nullo sensu. Emendationem,

cere, urbis. Visum est perabsurdum, uti et nemo ignorabat, nisi stultissimus quivis illorum. Nullius istic iterum vel accuso, vel excuso ingenium: descendi tamen (906), domumque, formidosam licet, repetii, Non ausus in ea diu morari, Gardam (907) pergere inchoavi; consilium sed demutavi reverentia quæ imminebat paschali. Elegi quemdam civitatis angelum; petii ipsius [*id est comitis*] consensum, dedit etiam auxilium. Construxi in eo ædificium: **904** fuit illico concrematum. Quis vero fecerit, ost a nullo quæsitum. Restruxi melius; sum, ne facerem, ab eo prohibitus. Est iterum restituendi data licentia, prosperiore scilicet lyra (908), laudes canente post probra. Suspectum me incipiunt reddere talia. Meditatur iterum Gardam confugere timiditas mea; interque meditandum, venit dominus Joannes diaconus, cepit coram me deplangere porticum sancti Petri (909); quod ruinam utique minaretur sui, nisi subveniretur oculus illi. Promisi auxilium, quod et impendere non distuli. Ascendi, consideravi, humeros ad succurrendum paravi. Prævalente desiderio juvandi, conspexi multa magis inesse ad emendandum necessaria, quæ non confido impleri posse in vita mea. Non habeo fidum cui hoc committam ministrum: siquidem illum, cui unam libram argenti pro trabibus emendis commiseram anno præterito, immaniter mihi inde bausiasset percipi (910). Facio pro me ipse quod possum; cum habuero factum (911), revertar, si præcipis, inimicissime, **905** qui sollicitaris exinde, domum: tui si libet et quando libet intra in tuum, non prohibeo, furnum.

quam exigente sensu induximus, nemo improbat. Amphitheatrum autem in ichnographica tabula aucte laudata, in qua *theatrum* vocatur, muris circumcinctum exhibetur. Ita enim medio ævo ædificia hujusmodi in munitionum usum converti solebant, ut ex amphitheatris Capuano atque Nemausensi liquet. Vide Cangium verbo *Arenæ*. Hinc comes Bucco ob *custodiam urbis*, quæ magnis turbis exagitabatur, in *Arenæ* munitione manebat; cum præsertim turbæ non solum contra Ratherium, verum etiam contra ipsum Bucconem comitem, qui Ratherio favebat, excitatæ fuissent, uti dicimus ex epist. 42 ad Ambrosium num. 3 cujus testimonium dedimus paulo ante not. 899.

(906) Ne Ratherius cum uxore et infantibus comitis in palatio habitaret, quod ejusmodi cohabitatio perabsurda videretur, *descendit* de palatio, quod in monte situm vidimus, et *domum* episcopalem, *licet formidosam, repetiit*. Formidosam autem appellat, quia in ea antea captus fuerat, ac ibidem degens multis fuerat periculis obnoxius.

(907) Garda erat munitissimum castrum diocesis Veronensis, eoque petere volebat Ratherius, ut tutiori in loco esset.

(908) Hunc locum explicant illa epistolæ 11 ad Nannonem comitem, qui Bucconi successerat; ubi huc respiciens auctor scribit num. 3: *Tolerabilis nam fuerat vestrum sic ferre dominium, ut, quem timerem, eundem diligerem ipsum, ut facere inchoaveram illum, id est Bucconem. de quo mihi congruere illud feci Nasonicum.*

Probra Therapneæ qui dixerat ante maritæ,
Mox cepit laudes prosperiore lyra.

Prius scilicet Bucco Ratherio infensus, postea eundem, quem dux inclita comitis tuitioni commenda-

A 45 Est ista hic aliquantisper morandi rationalis occasio una ex octo (912). Tuæ vero malignitatis ne sileatur intentio, maluisse te optime scio, tali quod versarer in loco, ex quo inimicis essem odibilis meis: neque te dolere quod domum suspectam reliquerim, sed quod me in tutiore locaverim, atque ob hoc te excusari non posse fore de me homicidam, quamvis adhuc meam servet Dei providentia vitam. Neque me credideris quod quotidie non interficias tuis machinationibus ipse, quamquam me nolens videas vivere, dum audis Deum scelere de alio dixisse: *Qui viderit mulierem ad concupiscendum eam, jam mæchulas est eam in corde suo* (Matth. v, 28). Hieronymum quoque: *Væ nobis miseris qui quoties concupiscimus, toties fornicamur*. Ita enim et tu poteris dicere: *Væ mihi misero, qui quoties isti captivo moriendi decipulas tendo, toties eum occido. Mentiri me poteris dicere, si de minore culpa non legeretur dilectus ille Christi dixisse: Omnis qui odit fratrem suum, id est, quemlibet Christianum, homicida est* (I Joan. iii, 15). Sed vindicabor, vindicabor, inquam, certissime noveris, vindicabor, *Mihi enim, ait Dominus, vindictam, subaudire valeamus, reservo, dum roum [f., eum] flagellari permitto. Ego, tamen retribuam, dicit Dominus* (Rom. xii, 19). Si enim de nobis cantitat Psalmus: *Si autem, inquiens, dereliquerint filii ejus legem meam, et in iudiciis meis non ambulaverint. Si iustitias meas profanaverint et mandata mea non custodierint; visitabo in virga iniquitates eorum, et in verberibus peccata eorum. Misericordiam autem meam non dispergam ab eo, neque nocebo in veritate mea* (Psal. lxxxviii, 31-34). Isto igitur sensu

verat, favere cepit: unde subdit: *Postquam enim de illo dixeram: Qui liberavit Israel de manu Pharaonis, liberet Ratherium de manu Bucconis; dum ille abiturus meliorari cepisset, cepi et ego eum taliter aggrarrare, relatis scilicet Ovidii versibus.*

(900) Ecclesiæ scilicet sancti Petri in monte, ac propterea dein addit: *Ascendi*. Ad episcopum nimirum pertinebat restauratio ecclesiarum. Confer not. 892. Porticus ejusdem ecclesiæ, qui nunc superest, ille esse creditur, quem Ratherius refecit. Mox cum novissimo Spicilegii editore correximus, *Promisi, non distuli, cum antea legeretur, promisi, non distulit*; sicut et infra *emendis pro emendandis eum eodem recepimus.*

(910) *Bausiasset*, id est decepisse. Vide not. 65 in primam partem *De contemptu canonum.*

(911) Id est, cum restorationem memoratæ S. Petri ecclesiæ perfecero, *revertar domum* episcopalem, ad quam ut rediret, inimicissimus cavillator incitabat. Eadem vero episcopalem domum nondum adierat anno 908, cum ad Ambrosium scripsit. Mox verba, *intra in tuum furnum*, explicari posse videntur illo rustica proverbio, quod ab ipso auctore profertur in *Discordia* num. 1 in fine: *Qui fuit in furno, pares suos inibi quærit.*

(92) *Ista una occasio ex octo* fuit restauratio porticus S. Petri, cui Ratherius nemini alii fidens præesse debebat. Cæteras rationes hic tacet. Aliam vero rationem indicat in epist. 12 ad Ambrosium num. 4. *Quid faceret episcopus cum exeunte ex ea domo uno ex vestratibus principe, alter ei succederet, illi alius, alius item illi? Poleratne cum illis episcopus in una domo versari?* Confer serm. 6 *De octavis Paschæ* num. 1. Potior autem causa erat, ut in tutiore loco consideret; quod in sequentibus innuit.

felicitissimos dixerim pulsos ab episcopatibus propter sua facinora praesules in comparatione illorum, de quibus per quemdam dicitur veriloquum: *Ducunt in bonis dies suos, et in puncto ad inferna descendunt* (Job. xxi, 13). De flagellatoribus vero (913), pace, quem intueor, tua, quid per alium Dominus dicat de promam illorum **396** *Iratus sum*, ait Dominus, *Babylonem redarguens impiam, iratus sum super populum meum, et tradidi eum in manus tuas: non posuisti ei misericordiam, nec memorata es finis tui* (Isa. XLVII, 6, 7). *Veniunt quoque super te mala, de quibus non poteris exire. Irruet super te calamitas, et nescies ortum ejus* (Ibid., 11). Talem ergo me, ut protuli, esse, si libet tibi (914), non prohibeo dicere; si placet, pejus etiam quidlibet, si vales tamen, fare. Me tamen arbitror nil vituperabilius tibi, nil turpius quod de me dicere valeas, reliquisse. Non ignoro tamen quod mihi nunc possis opponere: *Ex verbis tuis justificaberis, et ex verbis tuis condemnaberis*, dicente Scriptura (Matth. xii, 37): *damnabilem te ipsa probat confessio tua* (915). Neque confiteor, neque diffiteor, aio. Damnatores vero procul abesse, ille non desinit mihi promittere, qui digito scribens in terra, quibusdam narratur, *Qui sine peccato est vestrum, primus in illam lapidem mittat* (Joan. viii, 7), clementer dixisse. Hujus at, prob nefas! anapesti suspecto, multa inemendata linquantur in saeculo, igni reservata perpetuo; dum scilicet quilibet conscius sibi, parcat alteri. Quid de substantia hujusmodi sacrificii possit censi, adhuc exstat, fateor, perincognitum mihi. Inde a planta pedis usque ad verticem sanitatem nobis deesse possumus (Isa. i, 6), fateor, deplorare; qui faciat bonum hodie quoque usque ad unum deesse (Psal. xiii, 3).

16. Quem (916) unum cum ipsum caput bonorum cum membris aliquibus suis Deum intelligere promptum sit esse, pro raritate tamen nostratum ad illum pertinentium unum, specialiter unum hic expres-

(913) Construe: *Quid vero Dominus dicat per alium Prophetam de flagellatoribus illorum, de promam, Pace tua, quem intueo: Iratus sum, etc.*

(914) Vulg., *sibi libet tibi male*. Construe: *Non Prohibeo ergo dicere, si libet, tibi, me esse talem, ut Protuli, fare, si placet, me esse etiam quilibet pejus, si tamen vales.*

(915) Construe: *Confessio ipsa tua probat te damnabilem, dicente Scriptura: Ex verbis tuis, etc.* Et post pauca sic: *Ille vero, qui digito scribens in terra narratur clementer dixisse quibusdam: Qui sine peccato est vestrum, primus in illam lapidem mittat; ille, inquam, non desinit promittere mihi damnatores mei procul abesse: quia scilicet nemo hominum praesens sine peccato est. At pro nefas! suspecto hujus anapesti, id est suspitione, seu ob suspitionem, ne hoc argumentum retorqueatur, suspecto enim pro suspitione, et anapesto pro argumento in adversarium retorto accipiuntur, uti ex aliis auctoris locis manifestum est, ob hanc suspitionem, ait, mala relinquuntur inemendata in hoc saeculo, quia cum ii, qui deberent emendare, sint peccatores, verentur ne in se idem Christi dictum retorqueatur.*

(916) Construe: *quem unum cum promptum sit intelligere ipsum Deum caput bonorum cum aliquibus*

sum saltem aestimare valeremus, utinam imperatorem hodierni temporis gloriosissimum, qui cum praee omnibus, qui per hoc trecentorum annorum curriculum Romanum gubernaverunt, divisione licet regnorum, imperium, nobilitate, potentia, strenuitate, industria, virtute, prudentia, sapientia, benignitate, constantia, fortitudine, clementia, aequitate, opulentia, largitate, caeteraque commodorum ad hoc omnium singulariter affluat copia **397** peragendum; hoc ei unice divina concedere dignaretur omnipotens o utinam gratia, ut se primum, inde sub se sibi commissum vertere satageret imperium ad bonum omnimodis omissum. Corruptis enim et abominabilibus factis Christiani, pro dolor! nominis uneveris, praecipue restoribus, ita divinus (917) omnimodis periit olim, fateor, cultus, ut nihil magis videamus discordare, quam quod Dominus praecipit, et universitas, prob nefas! agit. Ex quo cum, Deo annuente, unum illum, hoc est, imperatorem excipere gestiamus piissimum; suggerere illi si ausi fuisset; omnimodis studeremus. ut ad caetera quibus pollet, singulariter illud adderet bonum, quod illud sibi aptaret Job sanctissimi utique dictum: (918) *Causam quam nesciebam, diligentissime investigabam* (Job. xxix, 16) Dicente enim Gregorio: *Quid enim mirum, si aliquando fallimur, qui homines sumus? nil magis officit illis hominibus, qui super alios constituti sunt homines, quam fraus et perfidia consiliariorum; si illud eis applicatur postremo propheticum: Vae qui dicitis malum bonum, et bonum malum* (Isa. v, 20). Delatores vero quidam sapiens dicit nunquam defore, si quis illis credulus voluerit esse: *Percontatorem*, ait, *fugito; alter, nam garrulus idem est*. Quibus cum super omnia regna misera sit referta Italia, et interpretum ad haec peragenda sit nimium prompta perfidia: adhibenda illis tanto sollicitior cautela, quanto ingeniosior illis inest ad id facilitandum, promptiorque malitia. Ut enim unum ex innumerabilibus profe-

membris suis; pro raritate tamen nostratum pertinentium ad illum unum, utinam valeremus saltem aestimare unum hic expressum (esse) specialiter imperatorem hodierni temporis gloriosissimum, qui cum praee omnibus, qui divisione licet regnorum gubernaverunt Romanum imperium per hoc curriculum annorum trecentorum, singulariter affluat nobilitate, potentia... et copia omnium commodorum ad hoc peragendum; o utinam divina omnipotens gratia dignaretur concedere unice hoc et, ut satageret vertere se primum ad bonum omnimodis omissum, inde sub se vertere ad idem bonum imperium sibi commissum.

(917) Vulg., *perperam divinis*.

(918) Hoc testimonium hic et alibi inculcat, quia verelatur ne imperator absens adversariis calumnias spargentibus aures faciliores praebere, et causa non satis cognita aliquid contra se statueret, Quod autem timebat re ipsa accidit; unde in epist. 13 ad Adelaidem imperatricem ait: *O vero quam omnibus, qui in potestate sunt constituti, ut non semel dominationi vestrae suggessi, prodesset, si non tam praecipites ferrent sententias; sed illud beati Job attendissent: « Causam, quam nesciebam, diligentissime investigabam. »*

ram : cum instaret Hubertus Parmensis ut, accepto animarum pretio (919) rivali illi cedrem meo; affuit unus ex amicissimis meis, neque tamen adeo gratis, qui cum mihi auxilium ad hoc maximum habuisset promissum, nostram adiens ducem intimare studuit ei, imperatorem justissimum itidem velle, nescio tamen si adjecerit, mandavisse. Miraculum, **398** inquam, miraculum! Tantis imperator, tam justus, tam Dei amator, tam illius reveritor, hoc se velle, quod tam Deo esset contrarium, testatur! Potuit hoc (920) sane contingere, alicujus mendacio Cæsarem tantum deceptum fuisse, qui me dicere utique itidem velle. Cumque comprehensio mei, expulsio, spoliatio, abductio, retrusio, ecclesiæ direptio, domus episcopalis destructio, elemosynæ imperatoris delectio, facti illius diffactio, urbis irruptio, reverentiæ imperialis vilipensio, et alia multa his coherentia adhuc essent, ut et existant, in causa; (921) melioratione relicta, de sola pejuratione homicidalis perageretur [*f. peracta est*] solummodo causa. Cavendum præsertim etiam a talibus ideo est, quod consuetudo certissime depre-

(919) *Rivali*, id est Miloni, cui ne episcopatum cederet, pluribus restitit. Vide epist. 8 ad Milonem, et *Conclusionem deliberativam* in fine. Mox *nostram adiens ducem*, nimirum Juditham, de qua lege supra not. 858. Dein *itidem* emendavimus, ubi erat *totidem*: *itidem* enim pari sensu habetur paulo post.

(920) *Vulg.*, *hic*, minus recte. Construe vero; *Potuit sane hoc contingere, Cæsarem tantum deceptum fuisse mendacio alicujus, qui diceret, me utique itidem velle*, scilicet velle cedere. Mox *elemosynam imperatoris* illam vocat, qua in Veronensem sedem restitutus fuit: unde in sermone *De octavis Paschæ* num. 3 imperatorem laudans, *qui me*, inquit, *illuc in episcopatum elemosynaliter instituit*: quo respiciens hoc ipso in opere num. 4, ait: *Cum Dei misericordia, et illius imperatoris elemosina, qui mihi contulit ipsa, habeam multa, nec interdicta mihi sit eis fruendi licentia. Elemosynæ nomen pro misericordia* ab auctore accipi solet, vide not. 44 in sermone secundum de Quadragesima. Enimvero quam hic *elemosynam imperatoris* appellat, *misericordiam piissimi Cæsaris* nominat in *Itinerario* num. 4. Dein *diffactio*, id est destructio, ex verbo *diffacere*, alias *disfacere*, Italice *disfare*. Vide Cangium verbo *Diffacere*. *Diffactio facti illius*, quo scilicet Ratherius in episcopatum restitutus fuerat.

(922) Hic aliquid videtur deesse, vel pro *perageretur* legendum *peracta est*. *Melioratio* autem pro

henditur esse nostratum, ut culpabiles de qualicumque re antea se ad potestatem quamlibet reclamant, quam is, cui injuria exstat ab eisdem illata; ut nuperime noscitur ille fecisse, qui conductor præcipuus existens omnium qui me quondam ceperunt, et innumera mihi et meis mala scæper struens et faciens, insuper ab invasore præsulatus mei ad diacnatum post furta et sacrilegia, quæ illi impingunt qui nosse se dicunt, cum fuisset contra jus fasque provectus, terram juris nostri per potestatem tenens atque diripiens, ad pedes nemine persequente confugiens domini imperatoris, mentitus est quod suum ei beneficium abstulissem. Quanta hujusmodi tales faciunt? Quis eos valet vitare, nisi qui causam quam nescit, studet diligentissime investigare? Quis vero rex aliter Regi regum valet concordare, nisi studeat hoc sollicitè agere? Quis iudex sine isto justum valet decernere? Quod Domino nostro piissimum ipse Rex regum, ut agat, dignetur rogamus concedere, agentique hoc vicissitudinis loco referre, ut et in hoc sæculo longævo ductu imperet feliciter. et in futuro regnet cum Christo perenniter. Amen.

refectione seu emendatione hoc loco accipitur: queriturque Ratherius, cum tot crimina versarentur in causa, omnium tamen refectione seu emendatione relicta, de uno perjurio actum fuisse, quod scilicet in conspiratione contra se excitata jusjurandum imperatori præstitum læsum fiderit. Verba *melioratione relicta* in *Itinerario* num. 4 explicat sic: *Omnia vero his, quæ indicavit criminibus, licet tam indiscussis relictis, quasi in eis nil inveniri valeret, quod reprehendi legibus vel leviter posset*. Crimen autem perjurii in epist. 8 ad Milonem his verbis exponit: *Gauleo cogites, quam contra te ipsum, cum persancte imperatori, ut et ego, fidem juraveris, agas, cum edictum illius destruere moliris, et illos, qui eadem jusjurandum fecerunt, pejurare compellis*. Et in epist. 12 ad Ambrosium num. 3, meliorationis seu compositionis titulo centum librarum argenti multa inflicta traditur ob conjugationem non tam contra Ratherium episcopum, quam contra Bucconem comitem, quæ multa rebellionem atque perjurii crimen evidentiùs demonstrat. Mox *causa homicidalis* appellatur conjurato in episcopum, ob quam antea num. 15 unum e suis adversariis ait *excusari non posse fore de me homicidam, quamvis adhuc meam servet Dei providentia vitam. Neque credideris quod quotidie non interficias tuis machinationibus ipse*, etc.

RATHERII DECRETUM (922)

Quo ex abbatiola Magonziani amandatis monachis subrogantur clerici.

399 1. Dum astipulante per augustæ recordationis Aurelio (*serm.* 46, n. 27) temerariis judiciis adeo plena

(922) Hoc, quod in textu Ratherius *decretale scriptum*, vocat, ab Acherio vulgatum fuit ex codice Laudunensi. Cum in exordio ita de *malevolorum cavillationibus, et falsis verisve illorum testimoniis acerrime hoc tempore insectatum* queratur, uti initio præcedentis operis fusiùs explicat; circa idem tempus hoc quoque decretum conditum arbitramur, id est circa annum 906. Abbatiola postea *cænobiolum dicta*, quæ *Magonzianus*, seu, ut alia documenta cum hodierno quoque vocabulo concinentia præferunt, *de Maguzano* appellatur, Desentiano et Lo-

sunt omnia, ut ipse quoque malevolorum cavillationibus acerrime hoc tempore insectatus, mihi ipso nato finitima in ea diœcesis Veronensis ripa Benaci lacus sita est, quæ ad Brixianam diœcesim et pertinentiis suis inter possessiones et bona equiscopatus Veronensis recensetur in privilegio Eugenii III an. 1145 apud Biancolinum lib. 1. *Notizie delle Chiese di Verona* pag. 193, ac deinde in privilegiis sequentibus. Idem post nonnullas vicissitudines jam inde a sæculo xv annexum fuit monasterio S. Benedicti Padilironensi Mantuanæ diœcesis, ibique aliquot ejusdem cænobii monachi degunt.

sim ita incredulus, ut quid qua intentione actilem, sim sepiissime dubius; dum scilicet falsa verve illorum de me testimonia cum his, quæ mihi sint plus quam necesse sit, cognita, confero; quid de abba: iola, quæ Magonzianus vocatur, nuperrime statuerim, decretali hoc scripto enucleare, et venturis præsentibusque, ut utrique dijudicent, destinare contendo. Ipsa igitur eadem, quantulacunque sit, cum ex prædiolo quorundam dispositioni (923) Ecclesiæ nostræ ita obvenerit, ut aut obeunte, aut perperam inemendabiliter quid perpetrante abbate, alter ab episcopo illic sufficeretur nostræ diocesis, qui militantes in ea monachica vivere faceret lege; (924) cum, uti res est perdifficilis, hoc non, ut constructor voluerat, processisset; incenso (925) ab Hungaris cænobiolo, ad hoc miserabiliter est perventum, ut ipse, qui abbatibus falso vocabulo (926) solus gestabat cucullam, uxore saltem nequiret ullatenus abstinere, nedum alii propriis quoque possent voluntatibus, ut regula monachorum præcipit, renuntiare. Quemdam igitur ex talibus cum omnigeno covatu ad id, quod secundum saltem 400 congruentiam temporis esset agendum, non valuissem adducere; sed fuga ter lapsus ipse, Geziaca me insuper lepra per internuntios conaretur inficere, hoc est, ut accepta ab eo pecunia sinerem eum, quod oblatum Domino fuerat, (927) diabolo, ut ante fecerat, tradere; me quod illam volebat nolente, illo quod ego Dei respectu vitabam rogante, utrinque cum fuisset discessum, hæsit animus quid agere possem. Si enim ego possessiunculam Dei Genitrici collatam melius quasi dispensaturus mihi retinerem, aut meorum alicui darem; ne successorum aliquis meorum meo similiter faciens exemplo eleemosynam illorum honorum destrueret, nonnihil vererbar. Si vero propter unum falsum cucullum, abbatem appellatum, id est patrem falsissimum, re autem vitricum verissimum, hoc in uxorem et filios

(923) Hæc peculiaris dispositio erat in fundatione ejus cænobioli a constructore præstituta, ut abbate mortuo, aut inemendabili, alter non a monachis, sed ab episcopo eligeretur, atque præficeretur e Veronensi diocesi, qui monachos ad regularis disciplinæ normam compelleret.

(924) Acherii editio cum uti res est, perdifficilis hoc, nonve constructor, etc. Emendationem novi editoris recepimus.

(925) Hungari Italiam identidem invaserunt, ac incendiis deprædationibusque vastarunt ab anno 900 ad annum usque 947. Vide Liutprandi Historiam, et alios scriptores decimi sæculi.

(926) In Magonziani cænobiolo hoc tempore unus abbas sine monachis inveniebatur, idemque et uxorem habebat, et, uti postea traditur, carnales filios. Hinc paulo post unum falsum cucullum vocat.

(927) Id est, sinerem, ut, quod postea explicat, abbatiolæ redditus in uxorem et filios carnales, fratres, atque nepotes expenderet.

(928) Forte siliginem ait Acherius. Nihil mutandum novus editor credidit, et jure; hinc enim Italica vox segala. Sigalum apud alios scriptores legitur, apud alios segalis, ut videre est in Glossario Cangii,

A carnales, fratres, atque nepotes permitterem expendere, imprudentis dispensatoris non minus penam quam infidelis verebar incurrere. Cum enim perarduum sit monachorum propositum, et talibus inconvenientissimum; sicut enim monacho nil sanctius, ita nihil est hypocrita sceleratius: relicto impossibili, ad possibile me conferre operam dedi.

2. Ordinavi igitur, ut, si plures inhiheret facultas, illic tres officium suum non nescientes omni tempore saltem presbyteri militarent, ut inibi nullo die missa deesset, unus diaconus, unus subdiaconus, clericuli aliqui. Quisque presbyterorum 401 annuatim acciperet inter frumentum et segallum (928) modia decem, inter legumina et milium modia decem, de (929) surico modia decem, de vino modia (930) duodecim. Diaconus de his omnibus modia quinque, vinum modia sex. Subdiaconus modia tria, vinum modia quatuor. Ad vestimenta presbyteri solidos quinque; diaconus solidos duos; subdiaconus solidum unum. Cucullum nemo illorum portet. Hymnos tamen in memoriam antiquæ consuetudinis in laudibus, matutinis, prima, tertia, sexta, nona, vespera et completorio, quæ omnia ad horam debitam exhiberi decrevi, cantarent. Et quia sine aliquo id fieri magisterio posse desperavi, unum 402 inibi præfeci presbyterum honorabilem, nec ministerii sui expertem, præter illos tres, ita decrevi, ut aut obeunte illo, aut decreta facere contentem, alter ab episcopo Veronensi loco subrogaretur, illius: (931) quique his omnibus, ut continetur superius, non per vineas et campos, sed per mensuras dispensatis, quod remaneret, haberet; in præclaris vero festivitatis illos quinque secum faceret comedere, eisdem cibus et potibus quo [l. quibus] seipsum abundanter et pro posse eosdem reficiens. Quibus tamen diebus lectionem decernimus ad mensam habeant, et post cibum (932) quod monachi cantent. Summopere vero.

Panis segalacius apud Fortunatum in Vita S. Rade-gundis c. 15 et 21.

(929) Suricum non est indicum frumentum, quod serius in Italiam inductum fuit, sed quædam segetis species, ex qua nunc quoque alicubi panis conficitur, quæque Italice vocatur sorgo.

(390) Modium non solum aridorum, sed et liquidorum erat mensura pro varietate locorum diversa, ut in novissima Cangii editione fusius ostenditur verbo Modium, et Modius. Quod si auctor part. 1, De contemptu canonum num. 3: Quot congia vini, inquit, non vero quot modia; congium mensura erat minor modio, quod ex pluribus congis constabat.

(931) Id est, et qui presbyter dispensatis his omnibus non per vineas et campos, sed per mensuras, ut superius continetur, haberet quod remanet. Similiter in Judicatio num. 2, distributionem reddituum per modios et sextaria, seu per mensuras fieri constituit, non per campos et vineas. Notabilis hæc distinctio inter campos et vineas, de qua vide not. 11 in Judicatum.

(932) Id est, cantent eadem quæ, monachi cantant. Multane, an pauca in fine desiderentur, ignoramus.

ADMONTIO IN SEQUEMTEM SYNODICAM.

403-404 I. Ratherii Synodica non solum inter ejusdem opera, sed etiam inter universa decimi sæculi documenta ad ecclesiasticam disciplinam pertinentia præstantissimum et celeberrimum est. Cnm enim auctor in ea sibi proposuerit clerum diocesens in iis instruere quæ ab ipso præstanda erant, universa propemodum ecclesiasticæ disciplinæ capita quam accuratissime indicat, ex quibus quid ex velustiori disciplina eo sæculo retentum, quid inductum, vel mutatum, aut emollitum fuerit agnoscimus. Ipsam Synodicam auctor memorans in *Itinerario*, quod, ut suo loco probaturi sumus, scripsit mense Decembri anni 966, ejus lucubranda hanc occasionem fuisse tradit num. 6. « Sciscitatus itaque de fide illorum (qui præsertim e diocesi ad synodum advenerant) inveni plurimos neque ipsum sapere symbolum, quod fuisse creditur apostolorum. Hac occasione Synodicam scribere omnibus presbyteris sum compulsus, in qua continetur primitus ita suavum : Moneo igitur paternaliter, et præcipio pastoraliter, » etc., ut in ipsa Synodica capite primo, quod totum recitat. Synodum autem, cujus occasione hanc Synodicam edidit, peractam « subdit » mediante, id est media, « Quadragesima, » quo quidem tempore ante Pascha eandem Synodicam scriptam patet etiam ex verbis numeri ultimi : « auctoritate etiam paschalis festivitatis compellente monemus vestram dilectionem, » etc. Hinc ipsam Synodicam assignandam liquet Quadragesimæ anni 966. Enimvero cuilibet sacerdoti rurali eodem Synodicæ numero præcipit, ut tria symbola apostolicum, Nicæno-Constantinopolitanum, et sancti Athanasii memoriter discat, eadem deinceps sibi recitaturus, cum proxime, inquit, a nobis huc vocatus fuerit. » Adverbium *proxime* id non multo differendum indicat. Porro in laudato *Itinerarii* numero sexto rem sic exponit : « Istas (tres fides, seu tria symbola) cum et mediante Quadragesima illis scribendas atque memoriæ mandandas dedissem (in synodo), et inobedientes existisse vidissem, id est, cum proxime vocati fuerunt; dum quid inde canonicè agere possem, inquirem; metus illorum quosdam tantus invasit, ut promisso mihi ad iter carpendum auxilio, pollicerentur se deinceps descriptionem beati Athanasii cantaturos, » etc. Iter carpendum, quod memorat, est illud Romanum, cujus causa ipsum *Itinerarium* scripsit. Eodem igitur anno 966 in Quadragesima synodicam dedit; post aliquot menses ad rationem reddendam illos vocavit, qui loco multæ pro inobedientia, in Romanum iter auxilium polliciti sunt : ac tandem mense Decembri *Itinerarium* digessit. Ex his synodum, ex qua Synodicam edidit, nuperrime actam in eodem *Itinerario* tradit num. 5.

II. Inter plura, quæ in hac Synodica notatu digna sunt, quæque in notationibus attingemus, unum maxime hoc loco explicandum, quod ad multa intelligenda utile erit. Observanda num. 6 verba, « sicut alibi scriptum invenimus. » Quæ autem « alibi scripta » invenit Ratherius, sunt illa omnia, quæ exhibet eo numero sexto et sequentibus ad totum numerum duodecimum usque, eaque transcripta deprehendimus ex solemnibus quædam veluti formula, quæ legenda aut recitanda in synodo, *Admonitio*, aut *Sermo synodalis* in melioris notæ codicibus inscribitur. *Admonitionis* titulum præfert illud exemplar, quod præfixum est decreto Burchardi, ubi hæc epigraphes legitur : *Admonitio in synodo finito Evangelio a diacono legenda, episcopo et cæteris in ordine sedentibus*. Ita etiam in codice, quem Baluzius laudat in notis ad Reginonem pag. 532 : « Quibus finitis, episcopo et cæteris in ordine sedentibus, a diacono legatur hæc Admonitio. » In ordine Romano Hittorpil pro eo quod hic habetur *a diacono legatur*, scriptum est *ab ipso episcopo, sive a diacono ex ipsius persona legatur hæc Admonitio*. Similia præfert Pontificale Romanum Augustini Patricii. In *Sacerdotali* quoque cap. 13, ubi quædam tantum ex ipsa admonitione fuerunt excerpta, hic titulus legitur. « Quæ sacerdotes et clerici servare debeant ex **405-406** synodali Admonitione compendiosè excerpta. » Synodalis autem sermonis inscriptio exstat in codice Neresheimensi diocesis Augustanæ his verbis : *Sermo synodalis parochianis presbyteris in synodis enuntiandus*, ut videre est apud Labbeum tom. II Conciliorum edit. Venet., col. 1075.

III. Duas autem formulas, quæ in sententiis ac fere etiam in verbis plane concordant, et ab eodem auctore videntur conscriptæ, distinguere non minimum refert. Una est laudatæ *Admonitio*, seu *Sermo synodalis*; altera est illa, quæ *Inquisitionis* titulo a Reginone præmissa fuit operi *De ecclesiasticis disciplinis*. Rudi illo ævo, quo presbyteri præsertim rurales ut plurimum in summa ignorantia versabantur, necesse fuit brevissimam canonum summam illis proponere, quæ præcipua ecclesiasticæ disciplinæ capita complecteretur. Hæc autem summa in ea *Admonitione*, seu *Sermone synodali* exhibetur, quæ in synodo legenda erat. Id ipsam autem, quod in synodo propositum atque præscriptum fuerat, num executioni mandatum fuisset, inquirendum erat in visitationibus. Hinc eodem tempore, eodemque, ut videtur, auctore lucubrata *Inquisitio*, quæ episcopis eorumque ministris parochias visitantibus usui erat. Regino, qui ipsam nobis integram conservavit, hunc titulum profert : *Incipit Inquisitio de his quæ episcopos vel ejus ministri in suo districtu vel territorio inquirere debeant per vicos, pagos atque parochias suæ dioceseos*. Partem hujus *Inquisitionis*, quæ ad ecclesiasticos pertinet, idem auctor præmisit libro primo, in quo, de clericis agens, singula ejusdem *Inquisitionis* capitula canonibus confirmat : postremam vero ipsius partem, quæ pertinent ad laicos, rejecit in caput quintum libri secundi, in quo, agens de laicis, reliqua pariter ejus *Inquisitionis* capitula canonibus constituit.

IV. Velserus, qui solam *Admonitionem*, seu *Sermonem synodalem* ex Augustano codice cognovit, S. Udalricum episcopum Augustanum ejusdem auctorem coniecit, propterea quod pleraque, quæ idem sanctus in capitulis clericorum solebat inquirere teste Gerardo in ejus Vita cap. 6, præceptionibus ipsius *Admonitionis* seu *Sermonis* omnino respondent. Verum hæc solum probant S. Udalricum ea *Admonitione*, seu verius *Inquisitione* usum fuisse : de iis enim Gerardus loquitur, quæ ille visitando inquirebat. Alii *Admonitionem*, seu *Sermonem synodalem* a Leone IV conditum putant, cui quidem eum ascribit codex Vaticanus continens librum Censuum, ex quo editus est tom. IX Conciliorum Venet. edit. col. 1031 hoc titulo : *Homilia Leonis papæ IV de cura pastorali, ejusve officio ac munere, quam per episcopos omnibus sacerdotibus curam animarum gerentibus intimari voluit*. Ad eundem pontificem referri potest etiam inscriptio, quæ eidem sermoni synodali præfigitur in alio ms. Vat. 1355 pag. 370. Sermo in synodo dicendus, quem S. Leo papa composuit. Cur vero ejusmodi *Sermonem*, seu *Admonitionem*, nulli Romano pontifici tribui posse credamus, colligat

ex not. 29. Cum porro nonnulla disciplinæ capita ibidem præscripta ex Gallicana Ecclesia originem ducant; eandem *Admonitionem* in Galliis conditam arbitramur. Stephanus Baluzius in notis ad Reginonem, pag. 534 eam Leone IV antiquiorem, ævo S. Bonifacii archiepiscopi Moguntini exaratam putat, aut certe non multo post. Idem censendum de *Inquisitione*, quæ ob earundem sententiarum verborumque concordiam eundem parentem agnoscit. In hoc enim tantum ea *Inquisitio* et *Admonitio* inter se differunt, quod quæ verba decreti formam exhibent in *Admonitione*, interrogationis formam in *Inquisitione* recipiunt. Gallicanam certe hujus originem confirmare potest Hincmarus archiepiscopus Rhemensis, qui capitulare secundum inscribens: *De his quæ magistris, et decani per singulas Ecclesias inquirere, et episcopo renuntiare debent*; hanc utique *Inquisitionem* præ oculis habuit: capitula enim, quæ subjicit, eadem sunt, quæ in laudata *Inquisitione* leguntur. Hæc fusius præmonenda visa sunt, ut pateat ex quo fonte Ratherius septem memorata capitula in suam synodicam inseruit.

V. Hic autem fons cum multo vetustior sit, illud potissimum animadvertendum est, ne quis omnia, quæ in capitulis ex *Admonitione* transcriptis continentur, Ratheriano ævo, et Veronensi ejusdem ætatis populo aut clero attribuat. Qui enim integra ejusdem *Admonitionis* capitula iisdem verbis in suam synodicam transtulit, nil demere, nihil immutare voluit. Hinc quædam occurrent aliis regionibus ac vetustiori ætati congruentia, quæ si quis decimo sæculo et Veronensibus hujus ævi aptanda crederet, nimium aberraret. Ita cum num. 11, in fine præcipitur sacri chrismatis custodia sub sera et sub sigillo propter quosdam infideles; haud credendi sunt aliqui infideles Veronæ sæculo decimo exstitisse. Hæc eadem de causa Baluzius in notis ad ea verba *Inquisitionis* libro primo Reginonis prælixæ num. 18: *Et nullus præsumat tradere communionem laico aut feminæ ad deferendum infirmo*, scite monuit pag. 536: « Vir clarissimus Henricus Valesius, cum non animadverteret 407-408 *Admonitionem* istam multo antiquiorem esse ævo Ratherii episcopi Veronensis, et Udalrici episcopi Augustani, ex hoc loco collegit, usum illum tradendi communionem laicis ac feminis ad deferendum infirmis, perseverasse in Ecclesia usque ad decimum sæculum: quam conjecturam amplexus pastea est vir eruditus, qui nuper in lucem emisit historiam eucharistiæ. Falsa argumentatio: nam si isto argumentandi genere uti liceret, pari ratione necessario colligeremus rem, quam omnes scimus esse falsissimam, nimirum eundem usum mittendi eucharistiam infirmis per laicos ac feminas, etiam num perseverare in Ecclesia, cum in *admonitione* synodali, quæ per universas Occidentis Ecclesias singulis annis legitur ab episcopis in suis synodis diocesanis, scriptum habeatur in Pontificali Romano: Nullum præsumat, » etc., totidem verbis ut supra.

VI. Cum porro Ratherii capitula ex *Admonitione* exscripta fuerint, hujus editiones e diversis codicibus productæ, quæ cum ejus celebritatem comprobant, tum vero nobis usui erunt, potissimum commemorandæ sunt. Præter illas, quibus ea *Admonitio* legitur in ordine Romano Hittorpii, in Pontificali, ac in Sacerdotali, eandem ex ms. Augustano evulgavit Gretserus tom. VI Operum novissimæ editionis pag. 232. Bis profertur in conciliis Labeii primum tom. IX Ven. edit. 1031. iterum tom. II, col. 1075. Eandem impressit Hugo Mauthoud in observationibus ad Robertum Pullum pag. 403, item Baluzius triplici exemplo in appendice ad Reginonem pag. 602 et seqq. postea PP. Martene et Durandus tom. VII collect. Vet. scrip. pag. 1, cum hæc peculiari inscriptione: *Communitorium cujusdam episcopi ad presbyteros*; ac tandem Dominicus Georgius tom. III appendicis liturgiæ Romanæ. Cum vero exemplaria antiqua, etsi fere convenientia, in nonnullis tamen levioribus discrepent: illud exemplar, quo Ratherius usus est magis accedit et lectiones ejus *Admonitionis*, quæ *Homiliæ Leonis papæ IV* titulo in Conciliis legitur tom. IX, col. 1031, ut patebit ex notis, ac præsertim ex not. 975. Cum quædam lectiones ex *Inquisitione* allegabimus, editio Reginonis, quam Parisiis anno 1671 curavit Stephanus Baluzius, usui erit.

RATHERII SYNODICA ⁽⁹³³⁾.

Ad presbyteros et ordines cæteros forinsecus, id est per universam diocesim constitutos.

400 Quia mirari vos scio, imo murmurare (quod **A** est pejus) non nescio, quod tertio jam vos vocavi, et quasi nihil (934) vobiscum egi; ne frustra hoc me fecisse putetis, fateor quia explorandi vos causa hoc feci, et quales vos me inventurum æstimavi, tales, proh nefas! inveni. Congruere mihi infelicissimo illud statim de Sapientiæ visum est libro: *Ne jucunderis in filiis stultis, si multiplicentur: ne oblecteris in eis, si non est timor Dei cum illis* (Eccl. xvi, 1).

(933) Hæc synodica a Fulcuino laudata cap. 24 impressa fuit ab Acherio ex Laudunensi ms. exemplo, et dein a Labbeo repetita tom. II Conciliorum Ven. edit. col. 811. Ipsam ex ms. Frisingensi transcriptam accepimus, cujus lectiones quibusdam locis supplendis vel emendandis utiles existerunt. In hujus codicis titulo voces *forinsecus, id est* omituntur.

(934) Vocem *nihil* supplevimus ex ms. Frisingensi; ac ex eodem post pauca *Sapientiæ* emendavimus,

1. Moneo igitur paternaliter, et præcipio pastoraliter, ut dicentis Apostoli reminiscentes, quia *sine fide impossibile est placere Deo* (Hebr. xi, 6); hoc est sine credulitate, quæ nobis per apostolos, eorumque est successores tradita; et quia *Justus ex fide*, id est credulitate sua, *vivit* (Rom. i, 17); et: *Quidquid sine fide*, hoc est credulitate Dei, *est, peccatum est* (Ibid. xiv, 23); *Fides* autem, id est crudelitas Dei, *si non habeat operum bona, mortua est in semetipsa* (Jac. ii, 17): ipsam fidem, id est credulita-

ubi erat in vulg. *Sapientiæ*. Cum autem dicit, *tertio jam vos vocavi*; nemo tres synodos indicari suspicetur: nullam enim aliam synodum ante hanc post tertiam restitutionem cum celebrasse, propterea quod *unde synodare deberet, omnino nesciret*, ex *Itinerario* num. 5 colligere licet. Ita vero unius ejusdemque synodi causa ipsos ter vocasse, sed in unum coegisse intelligendus est, uti in fine numeri primi se eos *proxime vocaturum* affirmat, quod in *Admonitione* explicavimus num. 1.

tem Dei, trifarie parare memoriter festinetis, [subaudi illam] hoc est, secundum symbolum, 410 id est collationem apostolorum, sicut in Psalteriis correctis invenitur (935); et illam quæ ad missam canitur; et illam sancti Athanasii, quæ ita incipit: *Quicumque vult salvus esse*. Quicumque vult ergo sacerdos in nostra parochia esse, aut fieri, aut permanere, (936) illas tres [subaudi fides] memoriter nobis recitet, cum proxime a nobis huc vocatus fuerit.

2. Moneo etiam vos de die Dominico, ut cogitatis, aut si cogitare nescitis, interrogetis, quare ita vocetur: usu enim quotidiano illas res Dominicas dicimus, quæ proprie ad dominos pertinent illarum. Eo itaque sensu Dominica dicitur dies, quod proprie ad Dominum, id est Jesum Christum pertineat. Cum vero omnes dies ipsius sint, sicut et omnia quæ sunt in cælo, et in terra, et in mari, et in omnibus abyssis (Psal. cxxxiv, 6); inquirendum quare ista solum dicitur illius esse. Nimirum quia ipse in ea (937) resurrexit. Sed in quibus Kalendis [subaudi resurrexerit] non cures; de die solummodo cogita. Quinta feria post vesperum est traditus, sexta crucifixus, septima quievit in sepulcro, octava resurrexit a mortuis, et inter duorum dierum partem, sive integritatem noctium, triduo (938) ut promissrat, 411 facta, a corde, id est interioribus terræ (Matth. xii, 40) ad Apostolos rediit. Hinc ipsa octava, sive prima feria dies vocatur Dominica; et in quocunque Kalendarum die eveniat, semper est Pascha, id est, *transitus Domini* de morte ad vitam, et uno modo, quidquid manduces, vel bibas, est observanda. Unde autem observanda? Ab opere servili. Quod autem est opus servile? Peccatum: qui enim peccat, diabolo servit. Si ergo omni die Dominico est Pascha, quærendum quid nobis faciendum in ea. Apostolus dicat: *Pascha*, inquit, *Pascha nostrum immolatus est Christus* (I Cor. v, 7). Quare Pascha est Christus? quia immolatus (939). Cur immolatus? ut pro nobis moreretur. Sicut utique antea ille immolabatur, cujus, sanguine liberandus ab Ægypto populus purgabatur, ita ergo et iste propterea est immolatus, ut moreretur, propterea accisus, ut nos per sanguinem ipsius a vastatore mundi angelo, id est diabolo, liberati,

(935) Hinc suspicari licet, in Veronensi Ecclesia apostolorum Symbolum aliquam additionem recepisse, uti alicubi, et in Aquileiensi præsertim metropolitana ecclesia accidit. Ejusmodi autem additione cum a Ratherio non probarentur, ad psalteria correctæ remisit, in quibus idem Symbolum descriptum erat.

(936) Vulg. *illa fratres*. Correximus non solum ex ms. Frisingensi, verum etiam ex *Itinerario* num. 6, in quo hoc primum Synodice capitulum recitatur. Dein proxime ex eodem *Itinerario* emendavimus: legebatur *proximo*,

(937) Ita codex Frisingensis. Vulg., *in eo*, perperam. Mox *in quibus Kalendis* idem est ac *in quo mensis die*. Kalendæ enim non pro primo tantum, sed pro quovis die mensis acceptæ fuerunt; unde in Vita S. Landrici episcopi Metensis num. 11, *per multos annos Kalenda*, id est dies, *festivitatis S. Landrici oblivionis rubigine tecta* traditur. In quem igi-

A de Ægypto, id est, inferno erueremur; et per mare Rubrum, hoc est, baptismum sanguine Domini rubrum, per desertum præsentis vitæ ducti, ad terram repromissionis, id est, vitam æternam pervenire possemus. Habes Pascha, id est transitum bonum; habes Agnum pro te occisum; transisti mare Rubrum, graderis per desertum. Vide quo graderis? Stude ut (940) pervenias, quo venire tibi expedit. Labora cum Dei adjutorio, ne aut in Ægyptum redeas, aut in deserto pereas, sed ad patriam cœlestem pervenias. In Ægyptum vero te redire cognosce, si peccatum, quod deseruisti, præsumis repetere. Peris vero in deserto, si non perseveras in labore et opere bono.

3. Sed redeamus ad Apostolum: *Pascha*, inquit, *Pascha nostrum immolatus est Christus*. Postea: *Itaque epulemur*. Putas quod dicat: *Crapulæ et ebrietati vacemus?* Nequaquam; sequitur enim: *Non in fermento veteri*, id est inflatione ventris, vel timore anterioris peccati, aut affectu ad transacta scelera redeundi, vel alia perpetrandi: *Neque in fermento malitiæ et nequitæ; sed in azymis sinceritatis et veritatis* (Ibid., 8), id est, ut in opere justitiae, in cogitatione simplices, in sermone simus veraces. Quando? Omni tempore: præcipue vero in paschali solemnitate, hoc est omni Dominica anni integri die. Si enim Dominica est Domini, utique non nostra dies est: Si Domini est, reverentia Domini est honoranda. Sed cujus domini? Revera, qui nos cum non essemus fecit; qui nos cum perditii fuissetis refecit; qui nos gubernat, alit, nutrit, defendit; qui vitam nostram, quousque illi placuerit, hic continet; cum voluerit, eam hinc mutabit, et aut meliorem pro meritis, aut reddet pejorem: postremo quæ nos judicabit, et aut in inferno sine fine damnabit, aut in cælo æternaliter coronabit. Talis igitur ac tantæ potestatis Domini cum hæc sit propria dies, honoretur, ut eam pro decencia tanti Dominus decet. Honorari vero nullo modo nisi ordinabiliter valet. Nisi enim parasceve Sabbatum antecedat, Sabbatum diem Dominicam; dies non est ullatenus Dominica.

4. Quid autem est parasceve? Apostolus dicat: *Probet autem*, ait, *seipsum homo, et sie de pane il-*

tur mensis diem inciderit Dominica, qua Christus resurrexit, minime curandum Ratherius pronuntiat.

(938) Vulg., *et inter duorum dierum partem, sive trium integritatem noctium, vel triduo*. Ex ms. Frisingensi deservimus *trium*, et vel ante vocem *triduo*, ubi tamen vel præmittitur voci *noctium*. Si autem vox *trium* esset retinenda, legeremus libentius: *et inter trium dierum partem, sive duarum integritatem noctium, triduo*, etc. Mox rediit, et eventiat scriptum ex eodem ms. Frising., cum in vulg. esset *redit, et evererit*.

(939) Acherius pro nobis immolatus. Hoc loco voces pro nobis desunt in laudato codice Frising. et sane rejiciendæ; frustra enim in sequentibus quæreretur. Cur immolatus? et responderetur, *pro nobis*, si jam præmissum fuisset *pro nobis immolatus*.

(940) Particulam ut addidimus ope codicis Frising.

edat et de calice bibat (1 Cor. xi, 28). Quo pane? Qui ait: *Ego sum panis vivus, qui de cælo descendi* (Joan. vi, 41). De quo calice? *Calix tuus inebrians quam præclarus est!* (Psal. xxii, 5.) id est, Christus suo nos sanguine satians; quam pulcher, id est, *speciosus forma præ filiis hominum!* (Psal. xlv, 3.) Qui ergo panis, ipse est agnus; qui agnus, ipse Christus, qui Christus, ipse est Pascha; qui Pascha, ipse pro nobis immolatus. Ipse est dies, quam non operando, sed gignendo coæternaliter fecit Dominus exultemus et lætemur in ea (Psal. cxvii, 24). Ipse est, inquam, dies, ipse Dominus, cujus ista est dies. De Sabbato illius quid facimus? *Vacate*, ait per Psalmistam Dominus, *et videte, quis ego sum Deus* (Psal. xlv, 11). Sabbatum vero vacatio dicitur, vel requies, id est, ut quiescamus ab operibus malis, et vacemus divinis obsequiis. Parasceve autem præparatio dicitur, hoc est, ut præparemus cordium nostrorum habitacula venturo ad nos per corporis et sanguinis sui substantiam Christo. Si ergo omnis octava dies est Dominica, Dominica vero pro resurrectione Domini dicta; vel, sicut perlepide quidam invenitur dixisse, omnes quia dies Dominus fecit imperio suo. Dominicum fecit sanguine suo, et dedicavit (941) pretio suo; omnes dies Dominici parasceve vel Sabbato indigent. Parasceve autem, id est præparatio, non est aliud nisi quod protulimus, hoc est, ut probet seipsum homo, id est, disquirat cujus affectus sit, hoc est, si in voluntate cum Dei gratia meliorationis, aut in duritia pejorationis consistit. Si illud primum (942) in conscientia sua invenit, præsumens de misericordia Dei, cum lactucis agrestibus (Exod. xii, 8), id est contritione cordis, et amaritudinis gemitibus (943), accinctus renibus comedat agnum. Si non: suadere non audeo ut faciat; viderit quisque quid agat. Omnis ergo dies Dominicus ideo est paschalis, quia resurrectione Domini decoratus: Pascha vero nostrum ideo est Christus, quia pro nobis immolatus.

5. Omni ergo Dominica nobis clamat Apostolus: *Itaque epulemur*, id est, carnem Domini manducemus, et sanguinem ipsius bibamus. Ubi sunt autem qui quotidie missam celebrant, quotidie Pascha faciunt id est, carnem agni comedunt, et sanguinem ejus bibunt, et, ut cætera sileam, de coitu adulterino filios et filias sæpissime (944) generant? Ubi qui hesternam ebrietatem, vel crapulam ante altare Domini super

(942) Vulg., *ædificavit*. Melius codex Frising. cujus lectionem prætulimus.

(942) Vulg., addunt *jus*, male. *Illud enim primum est si in voluntate meliorationis cum Dei gratia consistit*.

(943) Ita codex Frising. In vulg., *et amaritudine gemitus; et accinctis renibus*.

(944) Supplevimus, *sæpissime* ex laudato codice. *Adulterinum* autem *coitum* vocat eorum presbyterorum coitum, qui illegale conjugium contraxerant: nam, uti habetur in *Qualitatis conjectura* num 2: *Illegale conjugium nominat adulterium*.

(945) Verba qui *Latine*, et cætera usque ad *et vestibus omnibus* desunt in ms. Frising. codice, qui mox habet, *sed hædum potius quarta decima die ad*

psam carnem vel sanguinem ructant agni? Qui libus 413 continuis occupantur, qui cupiditate sæstuant, qui invidia vel odio tabescunt, qui his, quos ut se diligere debuerant, deceptionum laqueos tendere nullatenus cessant; Quando talium quis parasceve jam dictum, vel Sabbatum fecit? Timeo de talibus, et utinam non mei similibus, ne dum putant se comedere agnum, comedant potius hircum. et utinam non illum qui abductus est in desertum (qui Latine (945) emissarius, Hebraice hazazel, id est, *crudelis Dei* interpretatur; quem qui in desertum emisit (Levit. xvi, 22), castra solummodo Dei non est ingredi dignus, nisi loto prius corpore (*Ibid.*, 26), et vestibus omnibus), sed hædum potius, quarta decima qui die ad vesperam ab omni est populo immolatus. Væ enim illis quibus tantum bonum in tam magnum vertitur malum, dum comedentes utique carnem Domini (946), et sanguinem ejus bibentes indigne, iudicium sibi manducant et bibunt. Væ, inquam, nobis miseris, et millies væ. Cum enim sacerdotes non ob aliud vocemur, nisi quia sacrum conficere et dare populo debemus; Scriptura vero sancta dicat econtra. *Quidquid tetigerit immundum, immundus erit* (Num. xix, 22): quomodo potest saltem dici (947) aliquid sacrum immundissimis manibus nostris tractatum? Et cum specialis noster doctor atque provisor beatus utique Zeno dicat, in sermone utique, quem de Juda, filio Jacob, et Thamar nuru ipsius elegantissime composuit (*lib. ii tract. 14, n. 4, pag. 480, ed. Ver.*), quod omnium corrupte viventium diabolus pater sit; quid valet quod in conspectu omnium qui nos sciunt corrupte vivere, id est, luxuriæ deservire, clamamus Deo: *Pater noster, qui es in cælis* (Matth. vi, 9): cum ille nobis per prophetam 414 statim respondeat: *Si pater ego, ubi est amor meus?* (Malac. i, 6.) Quid enim facis pro amore meo? Ista et illis similia quia vos penitus nescire doleo, imo de talibus nil curare gemisco, pastoraliter ut addiscere festinetis præcipio; et quia sermone [*subaudi* erudire] ignoratis, bono exemplo Dei populum erudire quæso studeatis.

6. Admonemus etiam et obsecramus, sicut alibi (948) scriptum invenimus, fraternitatem vestram, ut de communi salute vestra cogitantes, attentius audiat admonitionem nostram, et quæ vobis suggerimus memoriæ commendatis, et opere exercere studeatis. In primis admonemus, ut vita et conversatio

vesperam ab omni populo immolatum. Dei post verba *vertitur in malum* vulgati addunt. *hoc est mansuetudo Dei in crudelitatem*, quæ glossemata videntur, et auctoritate ejusdem codicis delevisimus.

(946) Vox Domini addita ex eodem codice,

(947) Ita idem codex. In Vulg., *quomodo saltem dici valet*.

(948) *Atibi* inquit, quia hæc usque ad totum numerum 42 ex *Admonitione* seu *Sermone synodali* a Ratherio transcripta fuerunt, ut in præmissa admonitione observavimus. Verba autem *sicut alibi scriptum invenimus*, quæ in *Sermone synodali* et in aliis *Admonitionis synodalis* exemplaribus desunt, leguntur in vulgata homilia Leoni IV ascripta.

vestra irreprehensibilis sit, scilicet ut cella vestrasit juxta ecclesiam, et in ea feminas non habeatis. Omni nocte ad nocturnos surgite; cursum vestrum (949) certis horis decantate; missarum celebrationes religiose peragite; corpus et sanguinem Domini cum timore et reverentia sumite; vasa sancta propriis manibus abluite et extergite. Nullus cantet missam nisi jejunos, nullus cantet qui non communicet, nullus cantet sine amictu, alba, stola, fanone (950) et planeta; et hæc vestimenta nitida, et ad nullos usus alios sint. Nullus cum alba, qua in suos usus utilis (951), præsumat missam cantare. Nulla femina ad altare accedat, nec calicem Domini tangat. Corporale mundissimum sit, Altare coopertum de mundis linteis; super altare nihil ponatur nisi capsæ et reliquiæ, aut forte quatuor Evangelia et buxida (952) cum corpore Domini ad viaticum infirmis; cætera in nitido loco recondantur, Missalem plenarium (953), Lectionarium 415 et Antiphonarium unaquæque ecclesia habeat. Locus in secretaria aut juxta altare sit præparatus, ubi aqua effundi possit, quando vasa sacra abluuntur: et ibi vas nitidum cum aqua pendeat, ibique manus lavet post communionem.

7. Nullus extra ecclesiam per domos aut in locis non consecratis missam cantet; nullus solus missam

(949) *Cursus* pro officio ecclesiastico sumitur. Vide multa apud Cangium. V, *cursus* 2.

(950) *Fano* sic explicatur a Rabano in libro 1 De Instit. cleric., c. 18. *Mappula, sive mantile, sacerdotis indumentum est, quod vulgo fanonem vocant* Manipulum frequentius appellamus. Erat initio sudarium ex lino: unde Ivo Carnotensis in serm., de signit. indument. sacerdot. ait: *In sinistra manu ponitur quædam mappula quæ sæpè fluentem oculorum pituitam tergit, et oculorum lippitudinem remo veat*. Et Robertus Pullus de Offic. eccles. lib. 1, c. 51: *Ad extremum sacerdos fanonem in sinistro brachio ponit, quem et manipulum et sudarium appellaverunt, per quem olim et sudor et narium sordes extergebantur*. Mox codex Frising. pro *nitida* habet *munda*.

(951) Hinc colligere est presbyteros veste alba olim semper usos fuisse; cujus indicium adhuc in Canonicis regularibus breviori alba, vulgo *rocchetto* indutis superest: ac propterea vetitum fuit ne in sacro ministerio presbyteri ea alba uterentur, quam in suos, id est communes, usus adhiberent. Idem legitur in *Inquisitione* apud Reginonem num. 66: *Si absque alba aut cum illa alba qua in suos usus quotidie utitur, missam cantare præsumat*, In capitulari Riculphi episcopi Sussionensis c. 7: *Hoc autem omnimodis prohibemus, ut nemo illa alba utatur in sacris mysteriis, quatinus quotidiano ve exteriori usu induitur*. Mox post *præsumat missam cantare* Acherius addit: *Nullus cum cullellis foris pendentibus nullus cum calcariis*. Hæc delevimus auctoritate codicis Frising. ex quo similia numero sequenti inseruimus. Desunt etiam in aliis hujus *synodalis Admonitionis* exemplaribus. Dein in laudato codice *capsa et reliquiæ*. Vulgatam lectionem retinuimus, quippe quam eadem *Admonitionis synodalis* exempla approbant. In homilia Leoni IV tributa *capsæ cum reliquiis*.

(94) Ita Acherius, qui in margine monuerat legendum fortassis *pyxis*. Novissimus Spicilegii editor textui inseruit *pyxida*. Quædam *Sermonis synodalis* exempla habent quidem *pyxis*. At vulgatam Acherii lectionem *buxida* Augustano exemplo *Sermonis synodalis* confirmatam retinuimus, a qua modicum dis-

A cantet (954). Nullus cum calcariis (955), quos sperones rustice dicimus, et cullellis extrinsecus dependentibus missam cantet, quia indecens et contra regulam ecclesiasticam est. Calicem et oblatam recta cruce signate, id est, non in circulo et varicatione digitorum, ut plurimi faciunt, sed strictis duobus digitis et pollice intus incluso, per quos Trinitas innuitur; istud signum ✱ recte facere studete: non enim aliter quidquam potestis benedicere. Infirmos visitate, et eos reconciliat; et juxta Apostolum (*Jac. x, 14*) oleo sancto inungite (956), et propria manu communicate. Et nullus præsumat tradere communionem laico aut feminae ad deferendum infirmo. Nullus vestrum pro baptizandis infantibus, aut infirmis reconciliandis, aut mortuis sepeliendis, præmium vel munus exigat. Videte ne per negligentiam vestram unquam infans sine baptismomoriatur (957).

8. Nullus vestrum sit obriosus et litigiosus, quia *servum Domini non oportet litigare* (11 Tim. 11, 24). Nullus vestrum arma ferat in seditione, quia arma nostra debent esse spiritalia. Nullus canum aut avium jocis inserviat. Nolite in tabernis bibere. Curam pauperum et orphanorum ac peregrinorum habete, et eos ad prandiola vestra invitare. 416 Estote hospitales, ut alii a vobis exemplum capiant

crepat codex Frisingensis, ubi legitur *buxita*, *Buxis* enim et *buxida* idem est ac *pyxis*: unde sanctus Petrus Damianus lib. vi, epist. 21, habet: *Dum eucharistia reservata fuisset in buxide*.

(953) In *Inquisitione* apud Reginonem num. 10 eadem leguntur: *Si Missalem plenarium, Lectionarium et Antiphonarium habeat; nam sine his missa perfecte non celebratur*. Liber sacramentorum continebat canonem, orationes et præfationes. Missale autem plenarium et Evangelia, et Epistolas addebat. In testamento Heccardi comitis Angustodunensis, apud Perardum, pag. 26 *Missale plenarium cum Evangelio et Epistolis*. Leo Hostiensis, lib. III, c. 19: *Namque usque ad illud tempus in plenario Missali tam Epistolæ quam Evangelia legebantur*.

(954) *Cantet*, id est recitet: quoniam solus cantat, non canere proprie, sed recitare intelligitur. Hoc quidem sensu Remigius Autissiodorensis in explicatione canonis missæ rationem allaturus, cur canon submissa voce recitetur. *Idcirco*, ait, *venit consuetudo in Ecclesia, ut tacite, id est submissa voce, ipsa obsecratio atque consecratio a sacerdote cantetur, ne verba tom sacra vilcerent*. Hinc *missam privatam cantare* in Constitutionibus Hirsaug. S. Willelmi, lib. 1, c. 86. Confer quæ notavit Mabillonius in præfat., ad sæculum II ord. Benedict., num. 36.

(955) Hæc verba *Nullus cum calcariis*, etc., usque ad ea *regulam ecclesiasticam est addidimus* hoc loco ex ms. Frisingensi. Concordat etiam *Sermo synodalis* editus ex ms. Augustano, ubi pro *quos sperones rustice dicimus* habetur. *quos sperones rustice vocamus*. Hæc sola verba desunt in homilia Leoni IV ascripta. Apud Acherium in antecedentibus hæc sententia mutila legebatur, ut videre est not. 951. Mox et *oblata* in ms. Frising. ac dein *ut plurimi vestri faciunt*; et postea *recluso* pro *incluso*.

(956) Vulg., *ungite*. Lectionem ms. Frisingensis consentientem cum cæteris Sermonis synodalis exemplaribus prætulimus.

(957) Ita idem codex. Apud Acherium *nullus pro unquam*. Melius in homilia Leoni IV ascripta, *ullus*. Apud Baluzium, *ut.... nullus*.

bonum. Omni die Dominica ante missam aquam benedictam facite, unde populus aspergatur, et ad hoc solum vas habete. Sacra vasa et vestimenta sacerdotalia nolite in pignore dare negotiatori (953) aut tabernario. Nullus vestrum niuis digne pœnitentem cujuscumque rei gratia ad reconciliationem adducat [*subaudi* ad episcopum], et ei testimonium reconciliationis ferat. Nullus vestrum usuras exigat, et conductor sui senioris existat (959). Res et facultates, quas post diem ordinationis vestræ acquiritis, sciatis ad ecclesiam pertinere.

9. Nullus sine scientia et consensu nostro ecclesiam acquirat. Nullus per potestatem sæcularium ecclesiam obtineat. Nullus per pecuniam alterius ecclesiam supplantet. Nullus ecclesiam ad quam titulus est relinquat, et ad aliam quæstus causa migret. In alterius parochia missam nullus cantet absque parochiani presbyteri, si præsens est, voluntate et rogatu. Nullus decimam ad aliud pertinentem recipiat. Nullus pœnitentem invitet carnem manducare et bibere vinum, nisi pro eo ad præsens eleemosynam fecerit (960).

10. Nullus præsumat baptizare nisi in vigilia Pa-

(958) Vulg. perperam *negociato*.

(959) Hoc loco pro *sui senioris* perperam legebatur *senioris*. Correctionem certam fecerunt exemplaria *Inquisitionis et Admonitionis*. Respicitur canon tertius concilii Chalcedonensis, quo prohibetur ne clerici conductores alienarum possessionum fiant. *Senior* de dominis laicis atque ditioribus, qui prædia possident, sumitur. Aliquando post *et ad aliam* scripsimus ex ms. Frising., cum in vulg. male ommissa esset præpositio *ad*.

(960) Ex hoc loco discimus publicam pœnitentiam eo quoque tempore quo scripta fuit *Admonitio* huc inserta, eleemosynis potuisse redimi. Id explicatur lib. I Reginonis, c. 259, ex Capitularium lib. I, tit. 151: *Ut nullus presbyter aut laicus pœnitentem invitet vinum bibere, aut carnem manducare, nisi ad præsens pro ipso unum, vel duos denarios juxta qualitatem pœnitentiæ dederit*.

(961) Rogationum jejunium in Galliis institutum liquet ex concilio Aurelianiensi I, c. 27, ex Avito in sermone de Rogationibus, et lib. I, epist. 7, ac lib. VII, epist. 14, necnon ex sancto Gregorio Turonensi, lib. II Hist. c. 34. Hoc jejunium post medium tantummodo sæculum XI in Ecclesiam Mediolanensem inductum conjicit Muratorius, tom. IV Antiquit. Italic., pag. 852, propterea quod in Vita S. Arialdi scripta ab Andrea monacho Vallumbrosano, et edita a Puricello, c. 21 hæc verba leguntur: *Triduanum namque illud jejunium, quod inter sanctos dies paschales contra antiquorum dicta sanctorum noviter est peragi usitatum, vehementer horrebat*. Nos autem dudum Mediolani, sed in aliis etiam saltem nostrarum partium urbibus sæculo quoque decimo idem jejunium receptum non ex hoc tantum Ratherii testimonio, sed præsertim ex sermone primo de Ascensione colligimus. Solum sanctus Arialdus rituum Romanæ Ecclesiæ studiosissimus hoc jejunium ab eadem Ecclesia non receptum, et alienum quidem a veteri disciplina, qua diebus paschalibus jejunium vetabatur, apud suos Mediolanenses usitatum videns exhorruit, ac novitates accusavit. Hinc autem cum Romana Ecclesia hocce jejuniu non approbaverit, aliena profecto a Leone IV convincitur laudata sæpius homilia eidem attributa, quæ hanc particulam exhibet.

schæ et Pentecostes, nisi propter periculum mortis. Unusquisque fontes habeat, et, si non potest habere lapideos, habeat aliud vas ad hoc præparatum, in quo nil aliud fiat. Videte ut omnibus parochianis vestris symbolum et orationem Dominicam insinuatis. Jejunium quatuor temporum, et Rogationum (961), et litanie majoris plebibus vestris omnimodis observandum insinuate. ¶ Feria quarta ante Quadragesimam plebem (962) ad confessionem invitate, et ei juxta qualitatem delicti pœnitentiam injungite, non ex corde vestro, sed sicut in Pœnitentiali scriptum est. Quater in anno (963), id est, Natali Domini et Cæna Domini, Pascha et Pentecoste, omnes fideles ad communionem corporis et sanguinis Domini accedere admonete. Certis temporibus conjugatos ab uxoribus abstinere exhortamini. Eulogias post missam in diebus festis plebi tribuite (964).

11. Nullus sine stola in itinere incedat (965). Nullus induatur vestimentis laicalibus. Nullus rem aut possessionem, aut mancipium ecclesiæ vendere, aut commutare, aut quocumque ingenio alienare præsumat. Diem Dominicum et alias festivitates absque

(962) Vulg., perperam *plenam*. Pœnitentia autem *non ex corde*, id est, non ex impetu quodam mentis, aut ex arbitrio injungenda, sed quatenus in Libro pœnitentiali perscripta est.

(963) Ita cum vulgatis uterque codex Laudunensis et Frisingensis, necnon in homilia Leoni IV ascripta, et in sermone synodali codicis Augustani. At alia Admonitionis, seu Sermonis synodalis exemplaria habent: *Tribus temporibus in anno, id est in Natale Domini, Pascha et Pentecoste*, etc. Similiter in *Inquisitione* apud Reginonem num. 58. *Tribus temporibus anni, id est Natale Domini, Pascha et Pentecoste*. Hæc tria tantum tempora præscribuntur in concilio Agathensi anni 506, c. 18, et lib. II Capitularium c. 45. Jonas Aurelianensis dum lib. II, de Institutione laicali c. 18, plerosque tribus tantum festis magis ex consuetudine, quam ex devotione communionem sumere tradit, eadem tria tempora respicit. Quatuor autem temporum mentionem Ratherius derivasse videtur ex aliquo Sermonis synodalis exemplo illi simili, ex quo eadem mentio in homilia Leoni IV attributam transivit.

(964) Hunc locum explicat *Inquisitio* apud Reginonem lib. I, num. 61: *Si de oblationibus, quæ a populo offeruntur die Dominico et in diebus festis, expleta missa eulogias plebi tribuat*. Clarius Hincmarus Rhemensis in Capitulis ad suam parochiam presbyteros c. 7: *Ut de oblatis, quæ offeruntur a populo, et consecrationi supersunt, vel de panibus, quos deferunt fideles ad ecclesiam, vel certe de suis presbyter convenientes partes habeat in vase nitido et convenienti, ut post missarum solemniam, qui communicare non fuerunt parati, eulogias omni die Dominico, et in diebus festis exinde accipiant, et illa, unde eulogias presbyter daturus est, ante in hæc verba benedicat, et sic accepturis distribuat*. Similia habet concilium Nannetense, c. 9.

(965) Verba *Nullus sine stola in itinere incedat*, quæ ex ms. Laudunensi edita fuerunt, desiderantur non solum in ms. Frisingensi Ratheriano, verum etiam in homilia Leoni IV attributa. Sed in aliis exemplaribus *Sermonis synodalis* leguntur, sicut et in *Inquisitione* a Reginone descripta: in quibus solum additur, *vel orario*, quod stolæ synonymum est. Hæc erat sacerdotalis dignitatis indicium.

opere servili a vespera in vesp̄eram celebrare do-
cete (966). Cantus et choros mulierum in atrio ec-
clesiæ prohibete. Carmina diabolica, quæ super
mortuos nocturnis horis vulgus cantare solet, et ca-
chinnos, quos exercent sub contestatione; Dei omni-
potentis, vetate. Cum excommunicatis nolite com-
municare. Nullus illis præsumat missam cantare,
sed et plebibus vobis commissis hoc annuntiate. Ad
nuptias **418** nullus vestrum eat (967). Omnibus
denuntiate, ut nullus uxorem accipiat, nisi publice
celebratis nuptiis. Raptum omnimodis prohibete; et
ut nullus ad proximam sanguinis sui accedat; et ut
alterius sponsam nullus ducat. Porcarios, et alios
pastores vel Dominico die ad missam venire facite.
Patrini filiis suis symbolum et orationem Domini-
cam insinuent (968), aut insinuari faciant, Chrisma
semper sub sera sit aut sub sigillo propter quosdam
infideles (969).

12. Volumus autem scire de quolibet presbytero,
si ex ingenuis parentibus sit natus, aut ex condi-
tione servili, aut si de nostra parochia natus est,
aut ordinatus, vel ad quem locum prætitulatus. Si
servus fuit, ostendat chartam suæ libertatis (970) :
si de alia parochia, ostendat litteras commendati-
tias, quas formatas vocant. De ministerio etiam
vobis commissio vos admonere curamus, et unus-
quisque vestrum, si fieri potest, expositionem sym-
boli et orationis Dominicæ juxta traditionem ortho-
doxorum penes se scriptam habeat, et eam pleniter
intelligat, et inde, si novit, prædicando populum
sibi commissum sedulo instruat; si non, saltem te-
neat, vel credat. Orationes missarum et canonem
bene intelligat (964); **419** et si non, saltem me-

(966) Olim scilicet dies festi a vespera in vespe-
ram observabantur. Vide Capitulare Aquisgranense
anni 789, c. 15; concilium Forojuliense anni 791,
c. 13; Francofordiense anni 794, c. 11, et alia eju-
sdem generis plura. Mox verba *cantus*, etc., usque
ad *prohibete*, quæ desiderabantur in vulgatis, resti-
tuimus ope ms. Frising. quam restitutionem com-
probant tum homilia laudata, tum cætera *Sermonis
synodalis* exemplaria, necnon *Inquisitio* apud Regino-
nem.

(967) Nuptiæ hoc loco nuptialia convivia signifi-
cant quibus ne clerici intersint, prohibitum est in
concilio Venetico, c. 11, et Moguntino, c. 39.

(968) Acherius ex codice Laudunensi in textu
ediderat *patroni*; at in margine notaverat *patrini*.
Hanc emendationem recepit novissimus Spicilegii
editor. Licet autem *patroni* item legatur in codice
Frisingensi; cum tamen voces *filiis suis* non ad pa-
tronos, sed ad patrinos referantur, eandem emen-
dationem retinimus, idque eo libentius, quia con-
firmatur tum ex ms. exemplis *Sermonis synodalis*,
tum ex *Inquisitione* apud Reginonem lib. II, c. 5,
num. 74, in quibus *patrini* legitur. Post pauca *sub
sera* cum ms. Frising. aliisque *Admonitionis* exem-
plaribus scripsimus, ubi vulgati habebant *sub cera*.

(969) Hæc indicant *Admonitionem* a Ratherio hic
insertam, olim conditam fuisse in loco, ubi tum
adhuc quidam infideles, seu pagani inveniebantur.

(970) Addidimus *sux* ex ms. Frisingensi, ex quo
etiam mox emendavimus *scriptas* pro *scriptas*.

(971) Ita cum eodem codice concinentibus etiam
Admonitionis, et *Inquisitionis* exemplaribus. Vulg.,
Missæ.

A moriter ac distincte proferre valeat. Epistolam et
Evangelium bene legere possit, et utinam saltem ad
litteram ejus sensum posset manifestere. Psalmorum
verba, et distinctiones regulariter ex corde (972)
cum canticis consuetudinariis pronuntiare sciat.
Sermonem, ut superius dixi, Athanasii episcopi de
fide Trinitatis, cujus initium est : *Quicumque vult*,
memoriter teneat. Exorcismos et orationes ad ca-
techumenum faciendum, ad fontem quoque conse-
crandum, et reliquas preces super masculum et fe-
minam pluraliter, ac singulariter, distinctque pro-
ferre valeat; similiter ordinem baptizandi ad succur-
rendum infirmis (973), ordinem quoque reconcilian-
di, juxta modum sibi canonice reservatum, atque
ungendi infirmos; orationes quoque eidem necessi-
tati competentes, bene saltem sciat legere. Similiter
B ordinem et preces in exsequiis agendis defunctorum.
Similiter exorcismos et benedictiones salis et aquæ
memoriter teneat. Canticum (974) nocturnum atque
diurnum noverit. Computum minorem, id est, epa-
ctas, concurrentes, regulares, terminum pascha-
lem, et reliquos, si est possibile, sapiat. Martyro-
logium et Pœnitentiale habeat, et cætera (975).

13. De ordinandis pro certo scitote, quod a nobis
nullo modo promovebuntur, nisi aut in civitate no-
stra (976), aut in aliquo monasterio, vel apud
quemlibet sapientem ad tempus conservati fuerint,
et litteris aliquantulum eruditi, ut idonei videantur
ecclesiasticæ dignitati.

14. Cum auctoritas quoque contineat ecclesiastica,
ut de rebus ecclesiasticis quatuor fieri debeant **420**
partes e quibus una episcopi, altera fabricæ eccle-
siæ, tertia clericorum, quarta debeat esse pauperum

(972) *Ex corde*, id est memoriter. Similiter con-
cilium Rhemense apud Reginonem, lib. I, c. 272,
loquens de symbolo et oratione Dominica, ait : *Cum
ad confessionem tempore quadragesimali veniunt*, pa-
rochianis hæc ab unoquoque memoriter sibi decantari
faciat, presbyter; nec ante sanctam communionem
alicui tradat, nisi hæc ex corde pronuntiare noverit;
ubi quod in priori membro dixit *memoriter*, in se-
cundo vocibus *ex corde* expressit.

(973) Ordinem baptizandi ad succurrendum infir-
mis videsis lib. I Sacramentarii Gelasiani, c. 72 et
seqq.

(974) Ita cum vulgatis uterque Ratherianus codex,
et *Admonitionis*, seu *Sermonis synodalis* exempla.
At in *Inquisitione* legitur *cantum*. *Concurrentes* et
regulares sunt termini ad computum ecclesiasticum
pertinentes, quos ejusdem computi scriptores fu-
sius explicant.

(975) Hic desinunt quæ ex *Admonitione* synodali
a Ratherio excerpta fuerunt. Mirum vero scripsisse
et cætera, ac omisisse hæc pauca, quæ in eadem
Admonitione apud Baluzium, sicut etiam in *Inquisi-
tione* adduntur : *ut, secundum quod ibi scriptum est,
interroget confitentem, aut confesso modum pœniten-
tiæ imponat*. Verum hæc quoque omittuntur in *Ser-
mone synodali* codicis Augustani, qui pariter post
verba *Pœnitentiale habeat*, addit æque ac Ratherius
et cætera.

(976) Scholarum, in quibus clerici instruebantur,
tres species hic locus indicat, unam in civitate,
fortassis in cathedrali, alteram in monasteriis, ter-
tiam apud aliquem virum sapientem.

et hospitem : si vestram pleniter habetis (977), de illis quæ ad episcopum, fabricam, vel pauperes pertinent, nullam invidiam habeatis, reminiscens Dominum præcepisse : *Non concupisces rem proximi tui* (Exod. xx, 17) : et . *De re, quæ ad te non pertinet, ne sollicitus fueris*. De ipsa vero, quæ ad vos pertinet, fidem inter vos habetote, et communiter eam dividite, sive sit magna, sive sit modica, scientes Apostolum dixisse : *Nemo circumveniat in negotio*, id est, causa reliqua, *fratrem suum, quoniam vindex est Dominus de omnibus his, sicut prædiximus vobis et testificati sumus* (I Thess. iv, 6). Noveritis etiam quod melius sit omni Christiano fraudem pati, quam inferre (I Cor. vi, 7).

15. Quadragesimam, exceptis diebus Dominicis, æqualiter facite; si enim uno die jejunas, altero crapularis, non Quadragesima (978), sed vigesi-

(977) Adverbium *pleniter* deest in ms. Frisingensi, ex quo dein ante verbum *pertinet* addidimus *non* : ibi enim sermo est de iis, quæ *non ad te*, sed ad alios *pertinent*. In sequentibus vero de iis agitur, quæ ad vos *pertinent*. Notandum vero est, hoc tempore ad clericos cam solam redditum ecclesiasticorum partem pertinuisse, quæ ipsorum erat, non autem alias tres pertinentes ad episcopum, fabricam, vel pauperes : quippe quæ in dispositione erant ipsius episcopi.

(978) Confer sermonem secundum de Quadragesima num. 1, ubi auctor hunc abusum perstringit.

(979) Abstinentia præsertim a carnibus tempore Adventus, festivitatis exceptis, decimo sæculo in nostris partibus præscripta, notanda est. Hæc abstinentia cum jejuniis omnibus qui possent, maxime autem clericis, tempore Adventus indicta legitur in concilio Aprincatensi an. 1072, c. 11. Quam disciplinam vetustiore et variam in Galliis ostendit Menardus not. 540 in Sacramentarium Gregorianum, pag. 445. Quod porro auctor ait, *certis temporibus a coitu*, et dein *a coitu etiam licito omnino cessandum*, ideo presbyteros et cæteros clericos alloquens id monet, quia supra num. 10, ex *Admonitionis* formula præceperat : *Certis temporibus conjugatos ab uxoribus abstinere exhortamini*. Hic autem quænam sint hæc tempora, eosdem docet. Mox in vulg., *litaniarum*. Correctionem suppediavit optimus codex Frising. *Litanie* dicti dies litanie majoris et rogationum.

(980) Quæ hic Ratherius dicit de jejuniis feriarum hebdomadæ majoris, de jejuniis totius temporis quadragesimalis pari ratione traduntur in serm. 2 de Quadragesima num. 3 et 6. Hoc autem primum est certi auctoris testimonium mitigati præcepti quadragesimalis jejunii usque ad nonam; cum ex veteri disciplina idem jejuniis protrahendum esset usque ad vespas. Duo quidem alia testimonia suppetunt inter sermones S. Ambrosio tributos, quæ Ratherio antiquiora videri possunt. Alterum legitur serm. 26 in editione Romana, alterum serm. 33, qui in Appendice novissimæ editionis Benedictinæ solus refertur serm. 25. In priori sermone hæc de Quadragesima habentur : *In isto legitimo tempore exceptis Dominica et Sabbato diebus nullus ante nonam prandere præsumat*. In altero vero : *Qualis Christianus est, qui tali tempore non jejuset vel usque ad nonam? Et post pauca : Nullus vestrum, nisi forte sit infirmus, aut infans, usque ad Pascha, et nisi in Dominicis diebus ante nonam manducet, aut bihat*. Verum prior sermo inter Ambrosianos 26 cum in appendice tom. V S. Augustini

serm. fecisti. In Adventu Domini, nisi festivas intercedat, quatuor hebdomadibus (979) a carne noveritis abstinendum et coitu. In Natale Domini viginti diebus ac noctibus a coitu etiam licito omnino cessandum : similiter in octavis Paschæ et Pentecostes, litanis, et omnium festivitatum vigiliis, sextis etiam feriis, præcipue autem omnibus diebus vel noctibus Dominicis. Auctoritate etiam paschalis festivitatis compellente monemus vestram dilectionem, in Christo, fratres sinceriter diligendi, ut secunda, tertia, quarta et quinta feria hebdomadæ majoris jejuniis usque ad nonam (980), exceptis parvulis, et senio gravi confectis, atque infirmis. Quinta feria, hora nona (981) ad ecclesiam matrem omnes reconciliandi venite. Sexta feria usque ad nonam jejunate, et cui placet amplius. Septima feria ante horam decimam nullus præsumat missam can-

serm. 142 S. Cæsario Arelatensi asseritur, tum vero caret non solum vocibus *et Sabbato*, sed illis etiam ante nonam : ac propterea hæc voces librarii cujusdam arbitrio, ut in Lectionariis non raro evenit, intruse fuerunt posteriori, ut videtur tempore, cum quadragesimale jejuniis hora nona solvi consueverat : sicut voces *et Sabbato* additæ profecto fuerunt eo in loco, ubi Sabbatum in ipsa Quadragesima a jejuniis excipiebatur. Alter vero sermo 33 Romanæ editionis cum ex ipsius horæ nonæ mentione a PP. Benedictinis S. Ambrosio jure ademptus fuit, tum vero auctoris est incerti, qui vel ad posteriora tempora pertinet, vel si Ratherio vetustior est aliquanto, interpolationem aliquam in voce nona passus est librarii cujusdam arbitrio, qui usum sui temporis ac loci exprimere voluit. Vetus quidem disciplina jejuniandi in Quadragesima usque ad vespas non modo Ratherii ætate, qua mitior disciplina cæpit, sed diutius etiam post ipsum saltem alicubi viguit. S. Udalricus episcopus Augustanus Ratherio coævus in Quadragesima prandebat post vespas, uti tradit Gerardus in ejus Vita. c. 4, n. 18. Sæculi sequentis, id est undecimi, testis est Micrologus de rebus eccles. c. 49 : *Nec juxta canones quadragesimaliter jejunare censemur, si ante vespasam reficiamur*. Sæculo pariter duodecimo insigne testimonium suppetit ex S. Bernardo, serm. 3 de Quadragesima, n. 1 : *Haec usque ad nonam jejunavimus soli*, id est monachi : *nunc usque ad vespasam jejunabunt nobiscum puriter universi, reges et principes, clerici et populus, nobiles et ignobiles, simul in unum dives et pauper*. Concilium Rothomagense an. 1072 mittit aliquid statuisse videtur, dum post nonam sub vespasam initium jejuniis solvi posse permisit can. 21 his verbis : *Ut nullus in Quadragesima prandeat, antequam hora nona peracta, vespertina incipiat : non enim jejunat, qui ante manducet*.

(981) *Ecclesia mater* intelligitur cathedralis, ad quam feriâ quinta majoris hebdomadæ omnes poenitentes debent accedere, ut ab episcopo reconciliarentur. Antea quidem num. 10 plebanis præscriptum fuerat, *ut feria quarta ante Quadragesimum plebem ad confessionem invitarent, et ei juxta qualitatem delicti poenitentiam injungerent*. At poenitentes publicos reconciliare, quod fiebat feria 5 in crina Domini, solius episcopi erat, eosque, qui poenitentiam congrue gesserant, presbyteri ad episcopum debent adducere, et peractæ poenitentiae testimonium dare quo sensu superius n. 8 præceperat : *Nullus vestrum minus digne poenitentem cujuscuque rei gratia ad reconciliationem adducat [subaudi ad episcopum] et ei testimonium reconciliationis ferat*.

tare nec (982) baptismum generale agere. Quod si pro infirmitate aliquis jejunare non potest, proficiat et jejunium quod generalis facit Ecclesia; omnes enim in Christo unum corpus sumus: tantum nullus sua importunitate universitatem Ecclesie nostrae contra Domini compellat delinquere, et tam gloriosam festivitatem in aliquo violare. De occultis peccatis poenitentiam vos dare posse scitote; de publicis ad nos deferendum (983) agnoscite. (984) Clericum nemo vestrum sine licentia faciat nostra; **422** nullus balbum, vel ultra mensuram blesum; nullus eum qui de litteris durum habet sensum. Si

(982) *Baptismum generale* dictum est illud, quod omnibus generatim conferebatur legitimo vigiliae Paschatis, aut Pentecostes tempore; unde supra num. 10 statuitur: *Nullus praeumat baptizare nisi in vigilia Paschae et Pentecostes, nisi propter periculum mortis.* Quod autem extra ea tempora conferebatur iis, qui in mortis periculo versabantur, particulare baptismum vocabatur. Baptismi generalis mentio eodem sensu invenitur in concilio Rothomagensi anni 1072: *Ne baptismum generale nisi Sabato Paschalis et Pentecostes fiat, hoc quidem servato, quod parvulis quocunque tempore, quocunque die petierint, regenerationis lavacrum non negetur*: quae parvulorum exceptio inducta videtur, propterea quod idem facile vita periclitentur.

(983) Ita cod. Frising. melius quam in vulgatis referendum.

(984) *Clericum faciat*, id est, inter clericos ascribat, seu clericali veste induat. Id hoc tempore plebani rurales, quos hic alloquitur, sibi jam arrogaverant, quod in *Judicato* coarguens num. 5: *Expers vero, ait, quam sit cognitionis legis totius canonice, promptum est advertere, qui censet, quod alteri liceat clericum in ecclesiam mittere, idem est ac clericum facere,*

festivitas, quae non sit sanctae Dei genitricis Mariae, aut apostolorum, evenerit in Quadragesima, vel quatuor temporum jejuniis, magis jejunium tenendum, quam (985) festivitatem celebrandam scitote; nisi forte illius sancti sit festivitas, qui in eadem parochia jacet; quia nulla solemnitate amplius delectatur Deus, quam illo jejunio, quo a cibis abstinetur et vitiiis: « Otiositas quoque inimica est animae (S. BENED. *Reg.*, c. 48). » Videte, si absque horum quae praemisimus (986) scientia, ministerium vestrum facere possitis, et plebes vobis commissas ad vitam ducere, et Christo representare.

vel ab ea expellere, nisi qui potest de clerico acolytum cum libuerit, facere. Solius episcopi esse innuit sicut ordinare clericos, ita et facere.

(985) Notandum hoc loco Ratherium expetere, ne ullae festivitates sanctorum, exceptis festis B. Mariae, apostolorum, ac titularis ecclesiae, in Quadragesima et jejuniis quatuor temporum celebrentur. Id ex antiqua disciplina descendit; de qua vide Laodicenum concilium can. 51. Ratio, quam ille indicat, quia his diebus *magis jejunium tenendum, quam festivitas celebranda*, respicit eam disciplinam, qua in festivitibus, sicut et in ipsis Quadragesimae Dominicis utpote festivis, non servabatur jejunium: unde vulgatus Alcuinus *De Offic. divin.* ait: *Sanctorum dies, quibus de hoc saeculo migraverunt, solemniter et cum magna exultatione celebramus, adeo ut in ipsis abstinence aliquantulum rigore laxato, paululum remissius vivamus.* Hinc factum est ut festivitates sanctorum veterum, quorum emortualis dies in Quadragesimam incidit, in aliud tempus transferrentur.

(986) Ita cod. Frising. Vulgati mendose *praesumimus*,

RATHERII OPUSCULUM (983)

DE NUPTU CUJUSDAM ILLICITO.

423 *Supra dorsum meum fabricaverunt peccatores* (Psal. cxxviii, 3), cum Psalmista proclamat; Apostolus quoque: *Non solum qui faciunt, sed et qui consentiunt facientibus, digni sunt morte* (Rom. i, 32): mea mihi oneratissimo cum superabundant, alienis supra

(987) Hoc opusculum, quod ex Laudunensi codice Acherius edidit, cum conjugium improbet initum tempore Quadragesimae, paulo post Quadragesimam scriptum fuit. Cum porro num. 3 indicet aliud opus, nimirum *qualitatis conjecturam*, lucubraturum ineunte circiter anno 996; hoc opusculum post Quadragesimam anni ejusdem, vel ad summum sequentis exaratum dici debet. Neque enim rejici posse videtur in annum 968, cum nulla in eo indicia Ratherius inspergat earum turbarum, quae hoc anno Quadragesimae tempore ac postea in eum concitatae, dimittendi episcopatus causam dedere. Si autem scripsisset hoc opusculum post Quadragesimam anni 967, cum e Ravennate concilio redux, et ipsius concilii et summi pontificis et imperatoris auctoritate munitis uxores a clericis dimittendas contendit: nullam ejusmodi auctoritatem attigisse, dum hoc in opusculo institit, ne filiae clericis nuptui traderentur,

modum penderibus infelicissimus gravor. Hoc itaque duplici anxietate constrictus, Joannem (988) nostrae Ecclesiae doleo filium, quamdam, ut fertur Quadragesima suo despondi fecisse filio **424** puellam nocte duxisse Dominica: illegalitate (989) scilicet,

incredibile prorsus videtur. Hinc istud opusculum citius exaratum credimus post Quadragesimam anni 966.

(988) Joannes *nostrae Ecclesiae filius*, id est clericus. Mox pro *quamdam* Acherii editio habebat *quamquam*.

(989) Duplex haec illegalitas dupliciter intelligi et explicari potest. Primo cum auctor num. 2, hasce nuptias duabus notis perstringat scribens: *quod hoc in diebus sanctae inchoavit Quadragesimae, perfecit in Dominica nocte*; una illegalitas esse videtur ob lesum Quadragesimae tempus, altera ob violatum Dominicum diem. At verba, quae in presenti textu afferuntur, *despondi fecisse in Quadragesima* (quae concinunt cum illis *in diebus sanctae inchoavit Quadragesimae*), cum referantur ad sponsalia; quomodo haec Quadragesimae tempus laedere dici queunt, si quidem hoc tempore non sponsalia, sed nuptiae

nt et Pedrevertus noster antea fecerat, duplici. Cum A quilibet filium suum ad clericatum adducit, videtur quod, uti et facit, illum sæculo auferat, et Domino tradat. Unde cum antea lege ipsa deberet vivere qua vivit respublica, postea vivere lege incipit canonica; et uti primitus ad reipublicæ pertinebat præfectum, ita post ad Ecclesiæ attinet prælatum, hoc est, episcopum legaliter institutum. Quod cum ita sit, qui filium suum Ecclesiæ mancipat canonice Domino militaturum, et postea sæculare illi 425 acquirit conjugium, perspicue cernitur, quod eadem manu eum Domino auferat, qua illum Deo ipse tradiderat, et ablatum Ecclesiæ, (990) reddit, proh nefas! curiæ. Non succenseat igitur qui hoc facit, suggero, Deo, si ille ei ex his, quæ misericorditer illi concessit, aut vi tempestatis, aut importunitate cujuslibet potestatis, vel in hoc sæculo, vel in futuro aliquid aufert; cum si aliter, loquar ut ita, Deus hoc facere nesciret, exemplo ipsius discere posset, quasi utique diceret: Tu mihi abstulisti quod dederas, ego tuo exemplo tibi quod dederam tollo.

2.0 vero insatiabilis (991), quanta tibi non pudet, quam illegalia, quam turpia, quam inhonesta contra Deum quoque committere, generis humani cupiditas! Cum enim clericus quilibet ideo vocetur, quod de sorte sit Domini, id est, ad partem pertineat Dei;

sacris canonibus interdicuntur? Præterea cum verba hujus loci nocte duxisse Dominica (quæ congruunt illis *perfecti in Dominica nocte*) referantur ad nuptias; quomodo nuptiis specialiter violatus dici potest Dominicus dies, si ejusmodi diebus extra tempora vetita occurrentibus non erant interdictæ nuptiæ, sed solus matrimonii usus, ut liquet ex synodica num. 15? Num Ratherius licet in ea nota, quæ Quadragesimæ tempus respicit, verbo *despondi sponsalium* mentionem faciat, non tamen hæc, sed solas nuptias duplici illegalitate notare voluit, quod nimirum initæ statim post sponsalia, offenderint vetitum Quadragesimæ tempus, et non solum initæ, sed etiam consummatæ die Dominico, istum violaverint? Alia explicatio fortassis verisimilior est, si una illegalitas referatur ad nuptias clerici, quam quidem auctor in sequentibus statim pluribus arguit, altera vero sita sit in ipsiis nuptiis ab eodem clerico post sponsalia contractis et consummatis tempore vetito: quam duplicem illegalitatem in Pedrevertio pariter suggillat. Utramlibet explicationem præferas, per nos licebit.

(990) Ex hoc loco colligi posse videtur clericos, qui matrimonium contraherent, non mansisse amplius in clero: unde numero sequenti ait: *Quem bonus ille pater est. . . . qui pro tribus vineæ campis cum (filium) de sorte auferens Dei, reddit hujus sæculi potestati!* Nec vero id nobis persuadendum, movent illa num. 4, ubi de presbyteris incontinentibus, ut quia, inquit, prohiberi, proh dolor! a mulieribus valetis nullo modo, filios de vobis generatos dimitteretis saltem esse laicos, filias laicis jungeretis. Et num. 5, alloquens illam, quam fratris filiam nuptui dederat Joannis filio clerico, ait: *Utinam cui tam bonus frater tanta bona dimisit. . . . filiam ipsius bonis benedictam tamen, uni bono dedisses laico, non autem clerico.* Clerici ergo cum nuptias inibant, e clericali ordine ac gradu non excidebant: ac propterea conqueritur hac ratione finem non accipere ejusmodi adulterium, quo scilicet clerici hoc legali conjugio astricti, filios et filias gignebant, et hi similiter clerici mulieres ducebant, hæc autem cle-

quam bonus ille pater est, quam filii dilector, qui pro tribus vineæ campis (992) eum de sorte auferens Dei, reddit hujus sæculi potestati, consequenter et diaboli: ille enim a Domino *princeps hujus mundi* (Joan. xvi, 41) vocatur; non vero cæli et terræ, maris et omnium quæ in eis sunt, sed malignorum hominum, qui diligentes utique mundum magis quam Deum, fruuntur temporaliter eo, perdituri quod æternaliter debuerant possidere in cælo, servientes utique diabolo, magis quam Christo. Esto vero uterque illorum (998) hoc ideo fecerit, quod in comparatione mali melius fore percensuit, ut uni 426 conjungeretur, quam perplures magis mortifere vagaretur. Sed in hoc isto, de quo lugubris noster est sermo, alterum præcedit in scelere, quod hoc in diebus sanctæ inchoavit Quadragesimæ, perfecit in Dominica nocte: quod ille hoc elaboravit ut illud patraret occulto, iste vero quod tam manifeste (994) hoc, proh nefas! fecit, ut neminem istius civitatis latere valuerit. Ideo igitur hoc nobis silentio suppressi non debere videtur, quia si irreprehensum relinquatur jure factum omnino videbitur. Nullus enim non dubitabit exemplum inde capere, quod comperit neminem vituperasse.

3. Fecisse hoc, mirum dictu! et alius quidam, qui in alio nostro opere (995), suo proprio vocabulo

ricis tradebantur, et sic deinceps in infinitum, ut pluribus explicat num. 4. Quatenus vero clerici ob ejusmodi nuptias obnoxii essent curiæ sæculari, non tamen propter se, sed mulierum et filiorum causa, videsis apud Attonem episcopum epist. 9, ad clerum Vercellensem. In his autem non levia, nec obscura apparent initia ejus corruptelæ sæculo sequentilatus propagatæ, qua licere credebantur conjugia clericorum; de quo plura disseruimus in Vita auctoris § 15.

(991) *Insatiabilis scilicet cupiditas generis humani quanta tibi non pudet committere quoque contra Deum, quam illegalia, etc.*

(992) Hæc dotem filio datam indicant. Cum vero hic unus Ratherii locus vineam ex campis constantem præferat, idem vero alibi semper campos distinguat a vineis, uti ostendemus not. in *Judicatum*; suspicari licet hic quoque legendum *pro tribus vineis et campis*.

(993) Joannes scilicet, et Pedrevertus: Joannem enim id ipsum fecisse prodidit illegalitate duplici, ut et Pedrevertus noster antea fecerat. Utrique igitur idem fuit scelus filio clerico uxorem tradere, idque præstare tempore vetito. Illud autem, in quo Pedrevertum Joannes præcessit in scelere, est, quod ille Pedrevertus hoc elaboravit, ut illud patraret occulto; iste vero Joannes quod fecit hoc tam manifeste, ut neminem istius civitatis latere voluerit.

(994) Disciplina igitur, ne contrahantur nuptiæ tempore Quadragesimæ, ita obtinebat, ut qui illam violarent, id occulte facerent. Illic autem, qui tam manifeste violavit, majoris multo criminis redarguitur, nec publicum hocce scandalum sine reprehensione publica dimittendum creditur. Hinc etiam pænitentia reis ejusmodi publice præscribitur, num. 6.

(995) In alio nostro opere, nimirum in *Qualitatis conjectura* num. 11, ubi cum eum, de quo hic loquitur, Erimbertum appellet; suo proprio vocabulo pro suppresso vocabulo, quod legebatur in vulgatis, corrigendum censuimus; nisi forte magis placeat scribere non suppresso vocabulo, quod eodem recidit. Mox construe et explica: *Dum potuerit sæpe audire dictum sibi cum cæteris utique legumlatoribus: Diligite ju-*

verborum contortor, legum vocatur distortor, narratur; dum cum cæteris utique legumlatoribus sibi dictum audire potuerit sæpe : *Diligite justitiam, qui iudicatis terram* (Sap. 1, 1) ; et lex, ut remur, contineat nulla, quod res semel alicui legaliter data, auferri ab eo debeat aliqua, sine justa querela. Querelam vero ipsam cum aut culpam fore, aut necessitatem ratio innuat aliquam : versantibus et reversantibus omnia nobis, Deus esse probatur, illata cui injuria cernitur ista, in quo utique nec culpa inveniri, nec valet necessitas comprobari. Pascit enim omnia, nedum sors sibi (996) specialius delegata perire possit inedia. Melius profecto fecisset, si ad Domino famulandum de sua facultatula opem illi, ut **427** filio pater debitor erat tulisset. Pepulisse tamen post fertur idem, eandem nolens ei tribuere stipem (997).

4. Et heu quam grave crimen, quod etiam criminoso moriente non potest finem accipere ! Verbi gratia, si alterius agrum quilibet invadit injuste, sicut sæpe solet, illum eadem injustitia relinquat filio suo, suus iterum (998) qui sequitur suo, ita usque in finem sæculi omnes faciant qui ab illo primo invasore fuerint per successionem alterutram deducti; quando finem accipit illius, qui prius agrum illum seminavit, injustitia, nisi tunc primum quando finem omnis accipiet creatura? Hoc eodem modo cum omnes novérint, quia omnis, qui præter uxorem legitimam coit (999), aut fornicationem, aut adulterium facit; presbyter vero aut diaconus uxorem legitimam non possit habere; si filium de ipsa fornicatione, vel quod pejus est, adulterio genitum facit presbyterum, ille alterum de se similiter genitum facit presbyterum, ille iterum suum, suum alter iterum; paululans illud usque in finem sæculi taliter (1000) adulterium cujus est, nisi illius, qui illud primitus seminavit? Quocirca monendi et obse-

stitiam, etc. (hic nimirum Erimbertus erat iudex, et dum nulla lex, ut remur, contineat, quod res aliqua semel legaliter data alicui, debeat auferri ab eo sine querela justa. Cum vero ratio innuat, querelam ipsam fore aut culpam aliquam, aut necessitatem; nobis versantibus et reversantibus omnia probatur Deus esse, cui injuria ista cernitur illata, in quo, etc. Ex quibus palam fit Erimbertum quoque filium semel Deo dicatum, seu clericum matrimonio junxisse.

(996) *Sors sibi*, id est Deo, specialibus delegata est clericus, sic vocatus, quod de sorte sit Domini, ut actor monuit numero præcedenti.

(997) Hæc videntur indicare Erimbertum induxisse filium clericum ad contrahendas nuptias, et postea pepulisse domo, quia de sua facultate eam ipsi stipem volebat tribuere, cujus uti pater debitor erat. Matrimonium autem filius contrahens invenisse credendus est dotem satis amplam, ita ut stipe paterna non indigeret.

(998) Ita Spicilegii Acheriani editor emendavit, cum antea legeretur suo iterum.

(999) Vulg. mendose cogit. Emendavimus coit, id est feminam cognoscit.

(1000) Adulterium latius acceptum legitur pro quavis copula illicita. Vide Cangium. Hic autem Ratherius, sicut et alibi, adulterium appellat ille-

crandi (1001) fratres, ut quia prohiberi, proh dolor ! a mulieribus valetis nullo modo, filios de vobis generatos dimitteretis saltem esse laicos, filias laicas jungeretis, ut vel in fine saltem vestro terminaretur, et nusquam in finem sæculi duraret adulterium vestrum.

5. Dices ocontra : *Filius non portabit iniquitatem patris* (Ezech. xviii, 20). Nos e diverso : *Ego sum, ait, Deus fortis, zelotes, qui visito iniquitatem patrum in filios* (Exod. xx, 5), etc. Duas enim has quasi discordantes Domini sententias tractans beatus Gregorius, in quarum una continetur : *Filius non portabit iniquitatem patris, nec pater filii*; alteram ubi habetur : *Ego sum fortis Deus zelotes, qui visito iniquitatem patrum in filios usque in quartam et quintam generationem*, ex hoc quod sequitur, id est, **428** *In his qui me oderunt*, ita eas ad concordiam ducit (Moral. lib. xv, c. 31); asserens utique quia si non concordat mala voluntas filiorum malæ voluntati patrum suorum, sicut non concordavit utique voluntas apostolorum voluntati parentum suorum; nihil obest malignitas malorum patrum benignæ voluntati bonorum filiorum. Si vero eadem faciunt filii, quæ patres Deum odio habentes fecerunt, non solum pro sua, sed etiam pro patrum nequitia damnabuntur: et patres ipsorum non solum pro suo peccato, sed etiam pro filiorum, qui patrum secuti exemplum eadem, quæ patres fecerunt, agere non destiterunt, habent, reor, juste puniri. O utinam itaque tu domina (1002), cui tam bonus frater tanta bona dimisit, hoc antea cogitasses, et filiam ipsius, illius bonis benedictam (1003) tamen, uni bono dedisses laico, et finem ipsius imposuisses peccato; quod quo usque durabit, infinitissimis elemosynis vix poterit, sapias, expiari. Dicente autem quibusdam Domino : *Væ vobis, Scribæ et Pharisei hypocritæ, quia decimatis mentham, et anethum, et cyminum, et reliqui-*

gale clericorum conjugium. Istud vero proprius aliquanto dicitur adulterium, quia personas Deo sacras violat.

(1001) In *Itinerario* num. 5, plures clericos mulierositatis vitio notat: et num. 10, ab hoc crimine perraros immunes tradit. Hinc agnoscimus, cur scribatur, quia prohiberi a mulieribus valetis nullo modo.

(1002) Dominam vocat amitam ejus puellæ, quam ipsa memorati Joannis filio clerico uxorem dederat. Pater hujus puellæ jam vita functus, qui multa bona sorori ac filiæ reliquerat, clericus fuerat, ut innuunt sequentia : *finem ipsius imposuisses peccato. Peccatum enim ipsius intelliguntur nuptiæ ab eodem jam clerico initæ*; hoc autem peccatum jam in eo accepisset finem, si ejus filia laico, non autem clerico nupsisset.

(1003) Cum in vulgatis legeretur *benedicta*, novus Spicilegii editor non nihil hoc loco deesse suspicatus est : *quod quidem est hujusmodi, inquit, consultius futurum fuisse, si illam clerici filiam amita sua nubere non svisset; si tamen nuptui danda erat, et laici filius*. Nos vero satis esse putamus, si pro *benedicta* leviori emendatione ederemus *benedictam*. *Benedictam* vero affirmat filiam, quia plura patris bona percipit.

stis quæ graviora sunt legis, iudicium et misericordiam et fidem (Matth. xxiii, 23). Utinam (1004) super corpus fratris tui die noctuque pluvia caderet, quod tu studiosissime procurasti ne fieret; et iste humor tam noxius, tam sordidus, tam fœdus animam illius non tam graviter affligeret, sordidaret, inquinaret atque torqueret.

6. Præscriptos igitur, et omnes, qui in tali scelere aut Quadragesimam, aut jejunium præcipuum aliquod, aut noctem Dominicam, aut festivitatem ullam præclaram se recognoscunt violasse, mecum, qui utique hactenus dum non restiti consentiens fui, quadraginta diebus moneo pœnitentiam agere (1005); ita videlicet, ut si cæteri fideles reficiuntur tertia hora, nos sexta; si illi sexta, nos nona; si illi nona,

(1004) Hoc loco indicari credimus optasse Ratherium, ut corpus ejus clericus, qui frater erat memoratæ Dominæ, humaretur in publico cœmeterio, ubi diu noctuque pluvia caderet. Mos nimirum sepeliendi in templo, aut in aliquo peculiari sepulcro, hoc ævo neque quoad ipsos clericos aut presbyteros obtinuerat. Sed soror ejus cum dives esset, ne sub dio fratris corpus humaretur, curavit: at vel in templo, vel in cœmeterio ipso sepulcrum aliquod construi voluit, quod corpus a pluvia defenderet.

(1005) Cum hæc quadraginta dierum pœnitentia

A nos usque ad vesperam jejunemus. Ab eleemosynis vero secundum posse faciendis minime cessemus; nec tamen **429** propter hoc nos justificados inde saltem credamus. Non est enim tale facinus, quod leviter possit emendari. De Dei tamen misericordia minime desperemus: *Nescit enim, ait quidem, homo, utrum odio, an amore dignus sit, sed omnia in futurum servantur incerta* (Eccle ix, 1). Quod si hoc, ut suspicor, imo certifico, respuitis, et mecum jejunare **430** non vultis; et aut ego vos excommunico temporaliter, aut Deus vos damnat æternaliter; intersit vestra, nec ulla mea sit culpa. Inde similiter ad pœnitentiam te paulo superius allocutam invito; expedit enim tibi, et forsitan proderit fratri.

B post Quadragesimam indicta fuerit; eæ quoque refectionis horæ comprehenduntur, quæ Quadragesimæ non conveniunt. Refectio horæ tertiæ illis diebus congruebat, quibus nullum præscriptum erat jejunium. Quibusdam autem juniorum diebus extra Quadragesimam nulla relectio sumi poterat ante horam sextam, aliis ante nonam. In Quadragesima vero relectio sumenda erat post vesperas, nisi mitior disciplina obtineret, qua etiam Quadragesimæ tempore post nonam jejunium solvi poterat, ut ex Ratherii synodica exploratum est. Vide ibidem not. 980, col. 565.

RATHERII OPUSCULUM (1006)

DE OTIOSO SERMONE.

431-432. Sententiam (1007) scriptura cujusdam commemoratione jam quadrifaria propterea tritam quod hæc me solummodo recreari contra desperationem dicerem, sola dum mea utique meique similitum perpenderem gesta, non mihi adhuc satisfacisse ut paucis demonstrarem, eandem, ut sæpe, iisdem

(1006) Hoc opusculum ex ms. Frisingensi nunc primum proferimus. Acherius illud acceperat e codice Lobisiensi transcriptum, spemque injecerat ejus edendi: quod tamen nusquam apparuit. In margine codicis Frisingensis hic alius veluti titulus notatur: *Invectiva contra quemlibet præceptorem præsertim spiritualem. Verbum otiosum, quod hic reprehenditur num. 5 ipsi Ratherio a cavillatore tribuitur in Qualitatis conjectura num. 7: Unum etiam verbum otiosum, et, ut nos credere cogit, turpissimum tali loco se fatetur dixisse, etc.* Porro hoc opusculum ab eodem scriptum Veronæ post tertiam restitutionem ex laudato Frisingensi codice colligere licet, cum non alia nisi ejusdem temporis opera ejus contineat. Cum vero in eodem codice qui chronologicam seriem sequi videtur, uti pluribus ostendemus not. in serm. 1 de Quadragesima, hoc opusculum subjiciatur synodice, et sermoni de Maria et Martha, qui lucubrati fuerunt anno 966; huic quoque anno ascribendum videtur, ita ut scriptum fuerit post sermonem de Maria et Martha, qui post festum Assumptionis B. Mariæ virginis habitus fuit.

(1007) Construe: *Ut paucis demonstrarem sententiam cujusdam scripturæ tritam commemoratione jam*

C refero verbis: *Nescit homo, utrum odio, an amore sit dignus; sed omnia in futurum servantur incerta* (Eccle. ix, 1). Cui, si licet, aliquid sine mei causa subinferam. Quid quæve de causa id tam sæpe protulerim, ignorare me non diffiteor ipsum. Scio enim, scio dignum me veraciter odio, si ab assuetis (1008-9)

quadrifuria, propterea quod dicerem me hac solummodo recreari contra desperationem, dum perpenderem sola gesta mea utique, et similitum mei; ut demonstrarem, inquam, sententiam cujusdam scripturæ adhuc non satisfacisse mihi, eandem refero, ut sæpe, verbis iisdem. Nescit homo, etc., Cui sententiæ sine, si licet, subinferam aliquid causa mei. Hanc sententiam, *Nescit homo, etc.*, in septem Ratherii opusculis relatam invenimus, nimirum in *Confessione* num. 26; in serm. 2 de *Quadragesima* num. 23; in alio de *Pentecoste* num. 2; in libro de *Contemptu canonum* part. II in fine; in opusculo de *Proprio lapsu* num. 3; de *Nuptu illicito* num. 6, et in *Itinerario* num. 10. *Quadrifaria commemoratio* quatuor ex his opusculis, ut credimus, indicat, quæ antea Veronæ lucubrata fuerant. Confessionis liber non Veronæ, sed in monasterio Belgico exaratus fuit. *Itinerarium* aliquanto post hoc opusculum digestum putamus. In apographo Frisingensi legebatur, *quod ait me.* Emendationem quod hac me sensus exegit.

(1008-9) Apographus Frising. ab assertis; ac postea et efficio. Utrobique mendose.

non cesso. Utrum vero ab iis cessare penitus ante terminum datum sit vitæ, fateor me nullo modo scire. Conor enim meliorari, et vincor; laboro, et deficio; surgo, et relabor; nunquam in boni alicujus statu permaneo. (1010) Usum enim ex vomitu canis, suisque ex volutatione (*Petr. II, 22*) infelix miserque frequentans, et hac me solummodo, dum non aliud invenire valeo, sententia recreans, despero sperans, spero desperans, fido diffidens, diffido confidens. Universa quippe, quæ Dominus promisit, confido eum daturum; sed diffido me inveniri posse, promissa cui conferat, dignum. Veniam vero cum nulli promittat nisi converso; inconvertibilem dum memet aspicio, non de ejus miseratione despero, sed de obduratione mea pavesco. Et quid amplius? Odio me magis dignum quam amore et scio et confiteor; si talis, qualis sum modo, defungar. Defungi vero talem si destinatum sit mihi, nullo modo scio. Defunctus vero talis si fuero, de perditione mea certificari cunctos posse non nego.

2. Soleant vero dum plures conversionem in finem vitæ differre; cum repentina infinitos rapiens mors, nedum multos, penitus faciat insensibiles eos; de illis quid sentiam hæsitans, de me, si illud mihi contingeret, sum pene desperans. Quidam enim in grabbatis Deo plurima promiserunt, quæ convalescentes minime attenderunt. Quid igitur cum rursus ceciderunt? Si non promiserant, iterum desperatione periisse putabantur haud perperam; si promiserint, et iterum convalescentes fuerunt mendaces, quid facturi postea tales? Quid? Dei eis pietas insinuet. Quod mihi tamen videtur, quia etiamsi millies hoc eis contingat instinctu diabolico agere; est quod non ideo de pietate Domini debeant desperare, quamvis in tam instabilibus promissis nullam possint fiduciam habere. Nescit enim homo utrum odio, an amore sit dignus futurus (*Eccl. IX, 4*) quamvis noverit, quod præsentialiter sit odio dignus, dicente Scriptura, quoniam omnipotens odio habet peccatores, et misertus est justis (*Eccl. XII, 3*). Non enim aliter justis ex peccatoribus poterant fieri, nisi misericordia Dei præventi, fuissent a malo ad bonum conversi, neque illi aliter in peccatis duravissent, nisi justitia Dei obdurari potuissent permissi fuissent; unde et de talibus formidolosa illa est dicentis sententia: *Si concluserit Dominus hominem, hoc est concludi permiserit, quis potest ei dicere, cur ita facis?* (*Job IX, 12.*)

3. O igitur, o incrustabilia Dei judicia! o investigabiles viæ ejus! Quis enim mei similitum non se formidare valet inevitabiliter fore conclusum, indeque odio dignum. Nunc enim odio non tibi dignus,

(1010) Construe: *Etenim infelix et miser frequentans usum ex vomitu canis, et ex volutatione suis, (ubi respicit illa II Petri II, 22: Canis reversus ad suum vomitum, et sus lota in volutabro luti) et recreans me solummodo hac sententia, dum non valeo invenire aliud, despero sperans, etc.*

(1011) Construe: *Itaque dum innixus sententiæ illi, quæ dicitur: Nescit homo, etc., exspecto hæc duo, id est aut conversionem salubrem, aut suffragium fla-*

A ut reliquos taceam, de quo Apostolus dicit, videtur: *Hoc autem scitote intelligentes quod omnis fornicator, aut immundus, aut avarus, quod est idolorum servitus, non habet hæreditatem in regno Christi et Dei?* (*Ephes. V, 5.*) Cum vero innumerabiles a talibus conversi cessent esse fornicatores, immundi, avari, nimirum de permanentibus in hujusmodi hoc dictum claret sceleribus. Permanet vero in scelere, qui quousque aut ætas, aut sanitas ei suffragatur, ut possit illud patrare, non dimittit illud committere: aut si dimittit, non studet illud pœnitendo diluere. Cujus autem senium, aut infirmitas interdicit illud efficere, non scelus ille, sed illum scelus vincitur reliquisse; ac per hoc neque cessans a fornicatione desinit quis fornicator esse, si quousque potest non desinit fornicari, et fornicationem relictam jejuniis, elemosynis, et lacrymosis gemitibus non studet mundare. Cum igitur legimus vel audimus: *Nescit homo utrum odio, an amore dignus sit, nisi futurus subintelligamus, ut sit utique sensus, quod nesciat aliquis de aliquo, utrum sit ei concessum ante mortem converti, an in peccatis usque in finem suæ sanitatis durare; fateor me quod velit astruere, penitus ignorare.*

4. Quamvis non desperandum, quod etiam ipsa infirmitas ab antea actis quemlibet peccatis emaculet, si tamen gralanter fuerit recepta, quod tamen de prolixa fieri arbitror ægritudine tantum, patienter tamen, ut, dixi, perlata: levius licet concinens taliter senserit.

Et vindicta brevis hic noxia crimina finit,
Ne sine fine habeat debita pœna reos

C Solos vero, ait Gregorius, temporalia flagella ab æternis liberant, quos immutant. (1011) Hæc duo itaque, id est, aut conversionem salubrem, aut flagellorum Dei suffragium, dum sententiæ illi innixus, qua dicitur: *Nescit homo, utrum odio, an amore sit, dignus, exspecto; si de tertio, perditione utique certissima, suspectus et pavens non exsto; insanire me veraciter credo, et quo desiderium vertam, quid optem, quidve amplectar, ignoro. Repentinum nam imminere cum mihi metuum interitum, prolixum (1012) si mereor, ut desiderare me non diffiteor, actutum damnantem mihi audio, surdus licet, Apostolum (dicere): *Ignoras quia patientis Dei ad penitentiam te exspectat? Tu autem thesaurizas tibi iram in die iræ, et retributionis justis judicii Dei* (*Rom. II, 4, 5.*) Infelix hujusmodi longævitæ, quam tanta sequitur calamitas, asperabile spatium congerit, quod talem thesaurum miserabilis induciæ ad exaggerandam scelerum vindictam concessit. Melius fuerat, fateor, miserrimo, si de primo gellorum Dei; si non exsto suspectus et parens de tertio, perditione utique certissima; credo me veraciter insanire, et ignoro, quo vertum desiderium, quid optem, quidve amplectar.*

(1012) Corrigendum et supplendum videtur *prolixam ægritudinem ni mereor; quæ concinunt cum præcedentibus, quod lumen de prolixa fieri arbitror ægritudine, etc.*

Dei contemptu justam excepisset sententiam, quam tandiu expectatum tam innumeris contraxisset reatus, pro singulis videlicet æternaliter puniendum.

5. Hoc se ita habente felicior mihi videtur brevitatis, quam diuturnitas vitæ. *Væ enim vobis*, ait, propheta, *qui trahitis iniquitatem in funiculis vanitatis!* (Isai. v, 18.) Est quidem Dominus misericors, et ineffabiliter pius; sed etiam verax, et inenarrabiliter justus. Promittit veniam, computat noxam; veniam largitur perfecte conversis, noxam reservat obdurantibus aversis. Annon enim evidens cernitur computatio noxæ dicentis: *Amen dico vobis, omne verbum otiosum, quod locuti fuerint homines, reddent de eo rationem in die judicii?* (Matth. xii, 36.) Fuitne unquam terribilius aliquid dictum? Cæteri namque quid super hoc sentiant, viderint; mihi videtur tolerabilius fuisse, si dixisset: Merebuntur de eo millium annorum supplicium. Miserum enim me, cum nulla minus sint utilia quam turpia. Quid si in eodem loco (1013), et forte tali, quo dedignaretur aliquis etiam vesci, turpe quid faciens quilibet, turpissimum aliquid dixerit? Postea de ipsa, quam patravit turpitudine, pœnitentiam gessit; de ipsa, quam dixit, quid, rogo, erit? Si in judicio itaque illi impropertum fuerit, quod in tali loco tale quid talique pro causa dixerit; putandum quod inter alios, *Venite benedicti Patris mei* (Matth. xxv, 34), audire ullo modo possit? Post tantam enim coram universo genere humano verecundiam, suspicari eum possumus habiturum, nedum cœlestem, aliquem gloriam? Nonne enim et quod gessit manifestatum pariter erit, cum idem forsitan dixerit quod fecit, fecerit quod dixit? Condigna pœna rebeli, ut qui videlicet Dominum, et quod de eo Christianitatis traxit vocabulum non reveritus, in conspectu ipsius, tali in loco, tam turpiter, præsentem illum non nesciens quoque, recordatus etiam ipsius, non timuit dehonestare, dehonestatus in conspectu totius pereat creaturæ. Quid vero miseri de perjuriis sæpissimis, quid de traditionibus perassiduis, quid de mendaciis continuis, quid de verbis deceptoriiis, quid de irrisoriis, quid de fraudulentissimis dicturi promissis, quid de maledictionibus creberrimis, si de *raca* iudicium subituri, de *fatue* gehennam, de **435** *otioso* sumus rationem reddituri *sermone?* (Matth. v, 22.) Intelligite mecum, qui mecum obliviscimini Deum, ne quando rapiamur subito, et eripiamur a nullo (Psal. xlix, 22).

6. Intelligo, ais, Dei, pro nefas! sæpius quam necesse fuerit, oblitus, verensque utique, [*locus mendosus*] inuis facere, ne rapiaris subito, ereptus a nullo. Sed Apostolicum illud de spontaneo nobis inflictio a nobis ipsis iudicio dum cum illo confero (1014), quod nuperrime me audisse recordor, non parum me animari profiteor. Lectum enim exstitit

ita: *Si peccata tua recte consideraveris, judicasti: si abjeceris, occidisti.* Quod ut melius dilucidetur (poni possent cum plurima (1015) ipsa una nobis divina sufficiat, dicendum quomodo, quam protulisti, sententia. Ait vero: *Omne verbum otiosum, quod locuti fuerint homines, reddent de eo rationem in die judicii* (Matth. xii, 36.) Quid est verbum otiosum? Inutile. Nulla autem sunt, ut dixisti, minus utilia quam turpia; quibus adjicere possumus noxia, et contumeliosa, irrisoria, deceptiosa, perjura, fraudulenta, maledica, mendacia, sacrilega, hæretica, apostolica, blasphema, falsum testantia, furiosa, litigiosa. Ex quibus omnibus unum suum in allegatione illa proferens superiore; collegisti salvum non posse credi futurum, cui in extremo die iudicii illo id fuerit, quod tali in loco hujusmodi pro causa dixerit, coram universo genere hominum impropertum. Sen eum firmissime nos tenere concedas, quod nil temporaliter contra jus fasque valeat agi, neque id temporaliter expiari, desperare istum compellimur, qui illud turpe dixit, nisi auxilium ei demus, quid faciat, antequam **436** ad illud impropertum veniat. Dicamus ergo primum quid erit illis, qui rationem de omni verbo otioso, quod locuti fuerimus, in die iudicii fuerint reddituri; nimirum iis, quibus dicetur: *Ite, maledicti, in ignem æternum; qui acsurivi, et non dedisti mihi menducare* (Matth. xxvi, 41, 42), etc.; et: *Amen dico tibi, non exies inde, donec reddas novissimum quadrantem* (Matth. v, 26). Et quare, inquis, hoc eis dicetur? quia non audierunt scilicet dicentem: *Pœnitentium agite, et non erit vobis iniquitas in ruinam* (Ezech. xviii, 30). Et: *Convertimini ad me, et ego revertar ad vos* (Zachar. i, 3). Postremo quia obturaverunt aurem cordis, dum Apostolus clamaret: *Si nosmetipsos dijudicemus, non utique judicaremur* (I Cor. xi, 51): Augustinum quoque prosequentem: *Si peccata recte consideraveris, judicasti; si abjeceris, occidisti*: hoc enim sensu ut et de cæteris flagitiis, ita et de isto turpiloquio intelligendum sermone: ut videlicet tu, qui illum protulisti, facias tibi de eo hic diem iudicii, damnes in illum juxta sui censor æquissimus qualitatem, damnatum punias, punitum occidas, id est; abjiciendo illum amplius in æternum non proferas, ita illud turpigerum, turpiloquium ut turpigerum, ita turpigerum uti turpiloquium taxans, a consimilibus quoque Christo adjuvante abstinere viribus totis contendas. Videtur enim mihi hoc ita constante, quod si turpitudinem quam fecisti, fuerit perfecte pœnitendo consumpta, ipsa, quam illius occasione dixisti, erit pariter enecata, adjuvante illius misericordia, qui in hunc mundum ad nostra venit relaxanda facinora, qui cum Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

(1013) Vide *Qualitatis conjecturam* num. 7, et *De proprio lapsu* num. 4.

(1014) Construe: *Sed dum confero illud apostolicum de iudicio spontaneo nobis inflictio a nobis ipsis,*

dum confero, inquam, cum illo quod recordor me nuperrime audisse; profiteor me non parum animari.

(1015) Construe: *Dicendum quomodo ipsa una divina sententia, quam protulisti, nobis sufficiat.*

RATHERII

ROMAM EUNTIS

ITINERARIUM ⁽¹⁰¹⁶⁾

467 Nosse fraternitatem non ignoro, filii, vestram, me pergere cupere praesentialiter Romam, sed cujus rei gratia [subaudi cupiam pergere], esse prorsus ignaram. Non enim orationis causa illuc vado, cum in Evangelio legam: *Mulier, crede mihi, quia venit hora, cum neque in monte hoc, neque in Hierosolymis adorabitis Patrem* (Joan. iv, 21); subjuncto: *Spiritus est Deus, et eos, qui adorant eum, in spiritu et veritate oportet adorare* (Ibid., 24): quod utique domi potest quisque peragere. Non imperiali, quia imperatum est minime, jussu [subaudi illuc vado]: milites solum ut mitterem meos, ab eo cum (1017) mihi sit imperatum. (1018) Non, bonum quid sit Deoque placitum, ut ibidem addiscam; cum saepius hoc tempore cantatum agnoscam: *Iudicabo tibi, homo, quid sit bonum, aut quid Dominus requirat a te: facere iudicium et justitiam, et sollicitum ambulare cum Deo tuo* (Mich. vi, 8), non solum utique cum Romam vadimus, **468** sed et ubicunque consistimus [al., existimus]. Cum Deo namque semper ambulat, qui a praecipuis ipsius nusquam deviendo discordat. Quod (1019) sollicitius agere quili-

(1016) Hoc *Itinerarium Ratherii Romam pergentis* a Fulcuino laudatum cap. 24, editum fuit ab Acherio ex codice Laudunensi. Frisingense exemplar nobis subsidio fuit. Tempus tres caractères figunt. Verba numeri primi, *Quod modo ex Evangelio Petro et Andreæ audistis ita suasum: Venite post me: Evangelium indicant.* quod in S. Andreæ festo legitur. Adverbium autem *modo* hæc scripta testatur ipso S. Andreæ die, aut incunte Decembri. Decembri vero anni 966 hæc convenire duo certum efficiunt, Joannis pontificis mentio, et Romanum concilium Ottone I praesente celebrandum. Dum enim Joannem pontificem memorat num. 2, exploratum est sermone non esse de Joanne XII, ut nonnulli putarunt; hunc enim, cujus *praeepto* fuerat restitutus, jam vita functum indicat num. 4 scribens, *se restitutum praeepto Apostoli, qui tunc Romanæ praerat sedi.* De Joanne autem XIII Ratherium loqui certius fiet ex dicendis not. 1025. Porro concilio Romæ cogendo Oltonem imperatorem, qui in Italiam venerat, cum episcopis adfuturum Ratherius non dubitat. *Concilium*, inquit, num. 1, *tantorum qui conductu piissimi Cæsaris illuc ad apostolicam sedem sunt venturi, adire dispono.* Et num. 3, *sapientissimos enim tam de isto regno, id est Italico, quam et de his, Germanis scilicet episcopis, qui cum Domino nostro venerunt semper Augusto, illic adfuturos cognosco.* Otto Joanne XIII pontifice in Italiam venit post Augustum anni 966; Romam vero profectus sub ejusdem anni finem, natalitia festa ibidem celebravit. Concilium tandem Romæ habitum fuisse initio anni sequentis, cui idem imperator cum episcopis tum Italiae, tum Germanie interfuit, liquet ex privilegio ejusdem im-

peratoris in favorem monasterii Sublacensis dato III Idus Januarii anni 967, quod a Maratorio editum est tom. V *Antiquit. Italic.* dissert. 65, et a canonico Garampio recusum ex schedis Dominici Georgii in libro inscripto *De nummo argenteo Benedicti III*, pag. 169. *Itinerarium* igitur, quod sub initium Decembris Joanne XIII pontifice post Ottonis I adventum in Italiam, et ante hocce concilium Ratherius lucubravat, assignandum est incuntes Decembri an. 966.

(1017) *Vulg., hoc sit, Correctionem praebuit codex Frisingensis.* Cum Otto I anno 966 in Italiam venisset, ut rebellionem contra Joannem XIII Romæ excitatam compesceret; hac forte de causa milites, qui ab ipsis episcopis uti imperii vassalis petebantur, Ratherium mittere jussit. Hinc etiam in sermone de Maria et Martha hoc eodem anno post festum Assumptionis B. Mariæ virginis habito num. 4. ait: *Milites quando etiam meos ad praelium ob Cæsaris cogo praeeptum.*

(1018) *Contræ: Non (vado illuc) ut addiscam ibidem, quid sit bonum et placitum Deo.*

(1019) Sic cod. Frising. melius, quam in vulgatis *sollicitus.*

(1020) Dissidium respicit cum suis clericis, quibus videbatur lex quasi dare in pluribus, dum illam non intelligebant; illi enim quædam licere putabant, quæ Ratherius vetabat uti illicita. Mox *face* pro *onere*, uti apud Virgilium in *Bucolica*, *Ecloga*, ix, v, 69.

. Ego hoc te face levabo.

conductu pissimi Cæsaris illuc ad apostolicam sunt A sedem venturi, adire dispo; indagare primitus illa studens, quæ quasi (1021) dissona sunt prolata. ad quam perducere valeant concordiam. Ut cum verbi gratia in Apostolorum legatur canonibus: (1022) *Ut episcopus aut presbyter uxorem suam, quam debet caste regere, non relinquat*; in Nicæno tam rigide prolatum cernamus concilio (cap. III): *Interdicit per omnia magna synodus, non episcopo, non presbytero, non diacono, nec alicui omnino, qui in clero est licere subintroductam habere mulierem, nisi forte matrem, aut sororem, aut amitam, aut eas tantum personas, quæ suspiciones effugiunt*. Et cum canones dicant, quod si qui excommunicatis communicat, sit excommunicatus pariter ipse (concl. Cæsarang. c. 5; Carth. II, c. 7, etc.); Augustinus vero quiddam quasi contrarium Classicianocuidam excommunicato mandaverit (Aug., *epist.* 250, *Auxilio*, et *fragm. Classic.*); cum neminem nostratum de excommunicatione cujuslibet nostrum videam curare, justa sit an injusta; non ignarus tamen penitus quid inde beatus dicat Gregorius (*ep.* 26 lib. III), (1023) cum illo sancto agere cupio libenter inde concilio.

2. De subjunctis hic quoque capitulis pene ubique (paucissimis nisi) posthabitis, quid ipse sacer conventus censeat, indagare percipio. (1024). Quæ utique, dum interdicto dicentis. *Qui sine peccato est vestrum, primus in illam lapidem mittat* (Joan. VIII, 7); et: *Hypocrita, eijce primum trabem de oculo tuo* (Luc. VI, 32); quilibet quod in se recognoscit, in alio timet corrigere; 440 canones vero tanta auctoritate præcipiant, non in emendata relinqui; me, qui C

(1021) Ita cod. Frising. In vulg., male *disponere pro dissona* editum erat. Construe: *Studens primitus indagare, ad quam concordium perducere valeant, illa quæ prolata sunt quasi dissona*.

(1022) Est titulus canonis festo apostolorum præfixus a Dionysio Exiguo, ubi *caste* legitur cum ms. Frisingensi, non vero *castam*, ut apud Achemium.

(1023) Construe: *Inde, id est de hac re libenter cupio agere cum illo sancto concilio*, quod scilicet Romæ cogendum dixerat. Sic etiam Augustinus in fragmento epistolæ ad Classicianum subjecto epistolæ 250 de quæstione quæ versabatur: *Et in concilio nostro*, inquit, *agere cupio, et si opus fuerit, ad sedem apostolicam scribere*. Hic autem Ratherius indicat, se in concilio agere velle de mulierositate clericorum, ob quam forte aliquem excommunicandum putavit. De mulierositate quidem actum fuit anno sequenti in synodo Ravennate post Romanum concilium celebrata, cui Ratherius interfuit, ut in epist. 12 ad Ambrosium n. 4, traditur.

(1024) Construe: *Quæ utique capitula efficiant me, qui fulso a quibusdam prædicor litteratus, efficiant, inquam, me prorsus ignarum, quid valeam saltem cogitare, nedum proferre illis; dum quilibet interdicto dicentis: Qui sine peccato est, etc., timet corrigere in alio, quod recognoscit in se; canones vero tanta auctoritate præcipiant ea non relinqui in emendata*. Hunc abusum Atto Vercellensis perstringens in epist. 9, ad suum clerum ait: *Licet sint, qui nec trabem de suo ejiciunt oculo, nec festucam fratris repellere præsumunt, sed confusi obmutescunt, dum seipos reprobos cognoscunt*.

(1025) Hoc verbum instituit regitur a relativo præcedenti qui, scilicet Cæsar Otto I. Hæc autem palam

falso a quibusdam prædicor litteratus, ignarum quid de illis valeam saltem cogitare, nedum proferre, efficiunt prorsus. Quæ ignorantia quo melius exui, quo aptius possum quam Romæ doceri? Quid enim de ecclesiasticis dogmatibus alicubi scitur, quod Romæ ignoretur? Illic summi totius orbis doctores: illic præstantiores enituerunt universalis Ecclesiæ principes. Illic decretalia pontificum, universorum congregatio, examinatio canonum, approbatio recipiendorum, reprobatio spernendorum. Postremo nusquam ratum quod illic irridum, nusquam irritum quod illic ratum fuerit visum. Ubinam ergo melius insipientiæ consulitur meæ, quam ubi fons sapientiæ cernitur esse? Accedit ad cumulum commoditatis, quod misericordia Conditoris imperatore nobis concessit æquissimum, piissimum, sapientissimum, dominum scilicet nostrum Cæsarem gloriosissimum, qui cum præ omnibus qui sub cælo sunt jam dictis, cæterisque regaliū prærogativarum insigniis inæstimabiliter polleat; sanctissimum papam, dominum utique Joannem episcopum, secundum proprietatem sui vocabuli, *gratia Dei* ad idem opus electum, Romuleæ quidem urbi papam instituit (1025) dignissimum; orbi vero universo Patrem et provisorum industrium; quos convocaturus synodum (1026) autumnis universalem, concedat Deus sanctæ suæ Ecclesiæ, ut expedit, utilem.

3. Adero itaque, si Deo annuente valuero, digitoque compescens labellum, tanto eos qui aderunt audire curabo humiliter, quanto mihi necessarium considero amplius. Sapientissimos (1027) 441 enim tam de isto regno, quam et de his qui

ostendunt sermonem non esse de Joanne XII, qui electus fuit anno 956, cum nondum Otto in Italia imperaret; congruunt autem Joanni XIII. Etenim mortuo Romæ antipapa Leone VIII, et sub idem tempus Benedicto V pontifice apud Hamburgum exsule vita pariter fuisset, Romani duos legatos ad Ottonem I miserunt *pro instituendo quem vellet Romano pontifice*, inquit Reginonis continuator ad annum 965. Duobus autem episcopis ab Ottone Romam directis, *tunc ab omni plebe Romana Joannes Narniensis Ecclesiæ episcopus eligitur, et sedi apostolicæ pontifex intronizatur*, nomine Joannis XIII, ut apud eundem Reginonis continuatorem legitur.

(1026) Synodus quidem Romæ coacta est ineunte anno 967, ut not. 1016 observavimus. Num vero Ratherius huic interfuit, monumentorum inopia ignorat. Certe vero adfuit alteri synodo quæ subinde Ravennæ mense Aprili anni ejusdem celebrata, veluti Romanæ appendix haberi potest.

(1027) Episcopos tum ex regno Italico, tum ex Germania una cum imperatore Romanæ interfuisse synodo, quæ celebrata fuit ineunte anno 967, ex privilegio notatione prima indicato manifestum est. In eo enim dato Romæ III. Idus Januarii anno Dominicæ incarnationis 967 imperii vero domni Ottonis pissimi Cæsaris V, indict. 10, de Georgio Sublacensi abbate idem imperator ait: *Venit in gremium basilicæ S. Petri apostolorum principis, ubi cum domno Joanne XIII papa sanctæ synodo pro utilitate ejusdem Ecclesiæ et venerabilium locorum intereramus, circumsedentibus cum Ravennate archiepiscopo plurimis episcopis ex Romano territorio atque Italiæ, et Ultramontano regno, id est Germanis*. Hi cum Cæsare in Italiam venerant post mensem Augustum anni 966; magnum enim conventum idem Cæsar medio

cum domino nostro venerunt semper Augusto, illic adfuturos cognosco; quorum doceri magisterio cupio de his saltem, quæ hic capitulatim congesta ideo habeo, quod plenitudinem eorum in illorum codicibus contineri confido. Sunt vero hæc, quæ ab omnibus observari valerent, si obedientes Deo existere vellent, nec contraria utique temporari, nec patriæ incongrua, ipsis utique omissis, quæ antiquis solummodo, vel transmarinis congruentia sunt visa, non nobis. Cum igitur quasi in quibusdam medicinalibus libris carnalia, hæc animarum sint congesta in canonibus sanctis remedia; ut videlicet, qui illa quæ in libris medicorum leguntur perceperit, ab ægritudine liberetur, qui neglexerit, suo merito moriatur, sic animarum qui despiciunt remedia, occasione alia mortem evadere qualiter possit æternam, discere cupio. Ignarus adhuc, nempe stultus, existo. Dicitur quoque Apostolo: *Si nosmetipsos dijudicavimus, non utique iudicemur* (I Cor. xi, 31) : iudicari vero sicut sæculariter lege mundana, ita ecclesiastico sanctione debeamus canonica; qui iudicari ea despiciunt temporaliter, utrum iudicium illud evadere ullo modo possit, quo damnatus quisque in æternum peribit, dicat quilibet alius: nam ego hinc sum penitus mutus. Iudicium sane quomodo facimus, si jus nobis a Deo per sanctissimos Patres indictum negligimus? Justitiam quam, si legem non servamus canonicam? Cum Deo qualiter ambulamus, si ab his, quæ sequenda præcipit, deviamus? Noxia cæterum sollicitudo, quam gerendorum non efficit rectitudo (II Cor. v, 10); cum recepturum quemque secundum quod gessit, sive bonum, sive malum, evidens esse valeat certitudo. Extra canonicæ igitur rectitudinis diversans lineam, quam salutis habere potest, quæso, fiduciam, cum scriptum sit: *Atrium quod est foris non metieris, quia datum est gentibus?* (Apoc. xi, 2.) Quibus vero gentibus, nisi de quibus Psalmista 442 dixisse intelligitur Domino: *Liberator meus de gentibus iracundis?* (Psal. xvii, 48.) Ut enim homo malus alibi vocatur diabolus, sic logio dæmonum nomen hic possidet non incongrue gentium, Dæmo-

Augusto in Germania habuit, antequam Italicum iter susciperet.

(1028) Repetitionem vocis *cononicus* supplevimus ex ms. Frisingensi.

(1029) In epitaphio Ratherii *ter exsul* traditur, primo scilicet sub Hugone rege, secundo sub Lothario ejus filio, ac tertio sive cum a Milone invasore, ut postea hic subditur, comprehensus et e sua sede pulsus fuit, sive potius cum Veronam tandem dimittere coactus est. Hoc autem loco cum se *ter exsulatum* prodat, antequam a Milone invasore pelleretur, quam expulsionem uti posteriorem in sequentibus refert; tertium exsilium illud computasse videtur, cum anno 951 episcopalem sedem recuperaturus in Italiam venit; sed invento in eadem sede Milone comitis Milonis nepotulo, qui eam a Manasse obtinuerat, cedere debuit, et in Germaniam redire. Vide epist. 5 ad Joannem XII. Enimvero in opusculo de *Clericis rebellibus* scripto exeunte anno 967, quatuor sui expulsionem, quæ late dici possunt exsilia, commemorat num. 2 inquitens: *Ex qua* (Ecclesia, Veronensi) *me jam quater extraxistis*, nimirum 1°, sub Hugone, 2°, sub Lothario, 3°, anno 951, et

4° anno 964, quo a Milone comprehensus et expulsus fuit, ita ut cum tandem Veronam dimisit anno 968, quintum velut exsilium computari possit. In epitaphio autem *ter exsul* dicitur, quia tria tantum majora exsilia computata fuerunt, quibus e sede, quam tenebat, exturbatus fuit: unde ibidem *ter pressul*, et *ter exsul* opponuntur, quod *ter episcopatum* obtinuisset, et *ter amisisset*. Anno 951 etsi recuperare studuit episcopatum, non tamen adeptus est. Exsilium autem anni 964 brevi solutum fuit. Quod porro ait episcopium sibi *illegaliter* ademptum, *illegaliter* intelligit sine iudicio canonico.

(1030) *Alium*, id est, memoratum Milonis nepotulum, qui Milo pariter vocabatur; ac idcirco eum *invasorem* postea appellat.

(1031) In synodo nimirum Papiensi celebrata anno 962, cujus Ratherius meminit in *Apologetico* num. 7.

(1032) Id est ineunte anno 965. His de rebus confer *Qualitatis conjecturam* num. 16, et ibidem not.

(1033) Adjectivum *piissimi* additum est ex ms. Frisingensi. *Excellentissima* vero *dux*, cujus *subventu*

nibus ergo traditur, qui in forinseco atrio invenitur, quia qui extra normam ecclesiasticæ rectitudinis, etiam in ecclesia [*al.*, ecclesiæ] corpore positus, conversatur, intus quidem esse corporaliter conspicitur, sed animaliter in atrio exteriori stare probatur. Vel certe gentibus datur, qui ethnicis sociatur: Christianus enim licet dicatur, nequaquam est, qui Christo contrarius est; canonibus vere sanctis qui non obtemperat, Christo rebellat. Gentibus vero, nisi se infra mensuram lineæ recollexerit, dabitur; quoniam quidem [*al.*, quandoquidem] non poterit, eorum contubernio sociari, quorum nec lege teneri, nec disciplina corrigi, nec mores voluit imitari. Væ autem nostrum alicui, extra mensuram canonicam cui contigerit inveniri, cum electorum populus eperit recenseri. Electus enim nemo, qui non canonicus, [*subaudi* nemo] (1028) canonicus, qui non electus.

4. Dicat sane aliquis vestrum, tua quid refert, talia cæteris, et utique te præstantioribus, hinc minime curantibus agere? Refert, inquam, refert omnimodis, et in tantum expedit, ut, *O vos omnes, qui transitis per viam, attendite, et videte si est dolor sicut dolor meus* (Thren. i, 12), edicere possem, nisi insensibilitatis stupore languerem. Omittam quippe *ter* (1029) me contra canones exsulatum, milies injuratum, episcopium mihi illegaliter ademptum, (1030) alium super me adultere adductum, receptum; iterum eo misericordia piissimi [Ottonis] Cæsaris, præcepto apostolici, qui [Joannes XII] tunc Romanæ præerat sedi, iudicio episcoporum (1031) synodaliter restitutum, ab eodem invasore (vobis non penitus in tantum ignaris, neque eidem contrariis, ut mille non defuerint, qui vos pene omnes, ne dum consensisse, hoc crediderint machinasse) (1032) postea comprehensum, 443 pulsus, injuratum, exspoliatum, custodiae mancipatum: omnibus vero his, licet tam indiscussis, relictis, quasi in eis nil inveniri valeret, quod reprehendi legibus vel leviter posset; misericordia iterum Creatoris' clementia piissimi imperatoris (1033), subventu excellentissimæ

am, reductum, a vobis vero tam in-
 ptum, ut non difficile fuerit in vultibus
 jectari quam non libenter me videritis
 m et exinde tot me non desinatis injuriis
 ut omni me prerogativa ordinis episco-
 scuti ante (1034), ita et post, nondimit-
 re, ut nihil ex ea mihi relinquatis præter
 confectionem, et chrismandi quilibet
 rptionibus potestatem. Adeo quoque de
 inonorus, ut cum (135) omnes coepi-
 venturi, de clericis suis parere inibi ha-
 orati; ego devobis nec unum sim habitu-
 le mea paupertatula non sim vobis adeo
 s, ut militari beneficio (1036), habeam, et
 , decem ex vobis ditatos.

am tamen, ut dixi, illius omnia ista re-
 i dixit: *Nolite resistere malo* (Math. v,
 odo a nobis quid agendum nuperrime
 ? (Nicæn. c. 15. can. apost. 38.) Scitis enim,
 semper hoc agere ideo distulisse, cum bis
 em præceptum sit facere, quod dicerem
 synodare deberem, omnino nescire. Solet
 nodis, si quid contra canones actum est,
 Sed si hoc agere tentavissem, omnibus
 onibus sunt scripta regyatis, de nullo
 carare viderem omnimodo. E quibus si
 roferam, si legeretur quod superius tetigi,
 cil. Nic. c. 3), *Subintroducendam habere*
nisi sororem, 444 et cætera, quæ sunt
 ta; quem vestrum ab hujus neglecto præ-
 issem excipere? Rursum si lectum imple-
 : *Neoc. c. 1). Si quis presbyter uxorem*
 pnat; magis autem pelli debet si adul-

reductus traditur, fuit Juditha Henrici II,
 variæ, et Marchionis Veronæ mater. Vide
 conjecturam not. 1054. Mox conjectari scri-
 rictoritate laudati codicis, ubi in vulgatis
 turari.

icut ante, id est tempore Milonis comitis,
 de part. i *De contemptu canonum* num. 1,
 ade ab ejusdem comitis tempore ante se-
 uam expulsionem nihil sibi a clericis re-
 elictum tradit præter chrismandi confection-
 ismandi quilibet potestatem. Hanc formum
 explicavimus in not. Quod autem hic
 um subscriptonibus, num indicat aliqua
 a ex gr. in consecrationibus, ordinationi-
 que chrismandi usibus tradita, quibus epis-
 scriberet?

Adjecimus cum ex sæpe laudato codice;
 ue subsidio mox inibi emendavimus, ubi
 , et sim ubi erat sum.

beneficium militare dicebatur fundus usu-
 o jure concessus, quem qui recipiebat, mit-
 te milites, cum opus esset, suppeditare de-
 therius aliquot fundis, qui episcopalis juris
 militarium beneficiorum formam decem
 is ecclesiæ clericos, quos alloquitur, dona-
 sua autem paupertatula inquit; quia plura
 is episcopatus bona jam distracta et occu-
 ant, ut in *Qualitatis conjectura* conquestus

13. Addit et hoc gratis; quia beneficia
 nonnunquam aliquo munere recepto con-
 gr.

Construe: *Quid agendum a nobis de synodo
 e actis? In Quadragesima scilicet hujus anni*

terium perpetraverit; quis ex vobis indepositus
 isset [al., esset]? Rursum si recitaretu: *Præcipimus,*
ut bigami non admittantur ad clerum (INNOC. I ep. 4
 c. 2; GELAS. I ep. 9. sub med.); quem ex vobis confi-
 derem legaliter ad sacerdotium fuisse provectum?
 Et, ut ad minora, vobisque per nulla veniam, si lege-
 retur contemptores canonum acrius arguendos (*conc.*
Hispal. II, c. 4); de conjurationibus [al., conspiratio-
 nibus] etiam, et conspiratoribus, de perjuris, de
 ebriosis, et qui in tabernis bibunt, et qui usuris in-
 scriviunt, si legaliter synodare; quem ex vobis in-
 demnatum relinquerem? Si perjuris saltem pœnitent-
 tiam legibus indictam ipse dicerem, quem de vobis
 missam celebrare permitterem? Si multinubos a cle-
 ricatu repellerem, quem nisi puerulos in Ecclesia
 relinquerem? Si manzeres (1038) abjicerem quem,
 ex eisdem puerulis stare in choro permitterem? *Ex-*
spectavi, inquit, *ut faceres judicium, et ecce iniquitas,*
et justitiam, et ecce clamor (Isai. x, 7). *Quis clamor?*
Pessima fama, malum exemplum. Clamor, inquit,
Sodomorum venit ad me (Gen. XVIII, 28). Breviter
 [ms. Frising., Perbreviier] dixerim: causa perditionis
 totius mihi populi commissi, commanentes (1039)
 illi sunt clerici. Quem enim laicorum de adulterio
 convenire ausus fuisset in synodo (1040), quem de
 perjurio, quem de quovis flagitio, clericorum frustra-
 tus judicio? Quis enim ille esset, cui non continuo
 ille, etsi labiis non auferet, corde diceret: *Hypo-*
crita, id est pseudoclerice, ejice primum trabem de
oculo tuo et tunc prospicies, ut educaas festucam de
oculo meo (Math. VII, 5).

6. De talibus igitur cum (1041) nulla penes nos
 445 omnino sit quæstio; unde synodus agi debe-

966 synodum habuit, ex qua *Synodicam* edidit.

(1038) RATHERIUS in *Confessione* num. 5 ex Deute-
 ronomio c. XXIII, v. 2, *Manzeres*, inquit, *id est ex*
scortoratus, seu spurius.

(1039) *Commanentes*, illi scilicet clerici, qui una
 cum populo seu laicis manent.

(1040) Synodum hoc loco vocare videtur illam,
 quæ in visitationibus ecclesiarum cogebatur, ubi de
 laicis inquisitio fiebat. Vide not. in epist. 5 ad
 Joannem XII, in qua *synodi* nomen hoc sensu acci-
 pitur. Neque enim de synodo diocesana, qualem
 RATHERIUS in hujus anni Quadragesima celebravit,
 et de qua agitur numero sequenti, id intelligi po-
 test, cum in eam non convocentur laici, nec de laicis
 inquisitio fiat, ut in synodis visitationum occasione
 coactis accidit. Inquisitio de clericis fiebat in capi-
 tulis visitationum, de quibus in eadem notatione di-
 ximus, necnon in synodo diocesana, in quam soli
 clerici conveniunt, ut numero sequenti patebit. So-
 lum in ejusmodi synodis constitutiones quandoque
 feruntur pro laicorum regimine, ut ne tamen hi,
 etsi alicujus criminis rei, ibidem conveniantur.

(1041) Hæc ex sequentibus sic explicari queunt.
 Cum de talibus criminibus et criminosis nulla penes
 nos debeat esse quæstio, seu inquisitio; unde syno-
 dus agi deberet? Exemplum porro subjicit ex diæce-
 sana synodo, quam in præcedenti Quadragesima ha-
 buit, ubi de solis psalmis et aliis ejusmodi leviori-
 bus ab eo cujus intererat inquirere quæstio facta
 fuit. *nil amplius quod emendaretur invento*. De aliis
 scilicet gravioribus, quibus plerique erant impliciti,
 inquire nonlebant.

ret, unde, unde rogo, concilium? Recolitis namque cognosco, me præcepisse (1043), ut duobus diebus archipresbyter et archidiaconus, me absente, adventantes cum ordinariis omnibus pariter residentibus discuterent, die tertia emendanda mihi omnia recitarent. Factum est. Residens interrogavi quid actum fuisset. Respondit cujus intererat, vos inquisisse (1043) de psalmis; et hujusmodi, et, Deo gratias, non malum adeo invenisse. Quid haberem ergo de tot sanctis, nisi Deo gratias dicere? Psalmos non male adeo scirent, immunes a cæteris culpis existent; unde, quæso, synodus agi deberet? Deceptionem igitur animarum hoc esse intelligens maximam, unum in corde dixi, aliud labiis protuli. Corde enim mihi ipsi sum ita conquestus: Quis tu his, aut quasi quis hic? Labiis vero ita dicenti respondi: Si de psalmis, et non de alio in isto concilio debet esse conquestio, me primum ad examen producite [al. perducite]; convinci nam possum, me illos non ut competeret scire. Unde igitur synodus ageretur, nil amplius quod emendaretur invento? Sciscitatus itaque de fide illorum, inveni plurimos neque ipsum sapere symbolum, quod fuisse 416 creditur apo-

(1042) Hæc referuntur ad synodum diocesanam habitam in præcedenti Quadragesima anni 966. Animadversionem meretur ritus, quo ejusmodi synodus celebrabatur. Similis etiam ritus servabatur in synodis, quæ occasione visitationum in singulis parochiis ruralibus cogebantur. De his enim sic habet canon concilii Rothomagensis a Reginone nobis conservatus lib. II De eccles. Discipl. c. 1: *Cum episcopus suam diocesim circuit, archidiaconus, vel archipresbyter cum præire debet uno aut duobus diebus per parochias, quas visitaturus est; et plebe convocata annuntiare debet proprii pastoris adventum, et ut omnes ad ejus synodum diei donominata imprætermisse occurrant. . . . Deinde ascitis secum presbyteris, qui illo in loco servitium debent exhibere episcopo, quidquid de minoribus et levioribus causis corrigere potest, emendare satagat, ut pontifex veniens nequam facilioribus negotiis fatigetur*, etc. Non absimiliter, cum cogenda erat synodus diocesanæ, biduo ante archipresbyter et archidiaconus una cum ordinariis, id est canonicis ecclesiæ cathedralis, pariter residentibus eos, qui ex titulis urbis ac ex plebibus ruralibus vocati erant ad synodum, discutere debebant, ut si quæ essent emendanda diligenter inquirerent, et die tertia, qua episcopus synodo præerat, ipsi corrigenda referrent. Ordinarii autem ita dicebantur canonici cathedralis Veronensis, uti eadem appellatione nuncupabantur canonici Argentinensis cathedralis, et Mediolanenses hoc quoque tempore ordinarii vocantur. De Argentinensibus, seu Straburgensibus fidem facit Reginonis continuator ad annum 925, ubi Bononem Vitgero Metensi episcopo successum tradit *ex ordinariis Straburgensibus*. Mediolanenses porro etiam antiquis temporibus ordinarios nominatos probant antiqua documenta apud Puricellum et Ughellium. Ne quis vero hæc exempla ex aliis Ecclesiis quæsita minimi faciat, præsto est insigne documentum nostræ Veronensis Ecclesiæ a Marchione Joan. Jacobo de Dionysiis canonico nuperime vulgatum in Collectione diplomatum num. 31 pag. 148, scriptum anno 973. In hoc enim eodem plane modo legitur: *Archipresbyter, archidiaconus et cæteri ordinarii*: et similiter pluries ordinarii in eodem documento appellantur et intelliguntur canonici. Hinc cum Ratherii in epist. 42 ad Ambrosium

A stolorum. Hac occasione synodicum scribere omnibus presbyteris sum compulsus, in qua continetur primitus ita suasum. « Moneo igitur paternaliter, et præcipio pastoraliter, ut dicentis Apostoli reminiscentes, quia *sine fide impossibile est placere Deo* (Hebr. XI, 6), hoc est sine credulitate, quæ nobis per apostolos, eorumque successores est tradita; et, quia *justus ex fide*, id est credulitate sua vivit (Rom. I, 17); et, *Quidquid sine fide*, hoc est sine credulitate Dei est, *peccatum est* (Jac. II, 17); *fides autem id est credulitas Dei, si non habet opera bona mortua est in semetipsa*: ipsam fidem, id est credulitatem Dei trifarie (1044) parare memoriter festinetis, hoc est [subaudi illam] secundum symbolum, id est collationem apostolorum, sicut in psalteriis correctis invenitur, et illam quæ admissam canitur, et illam S. Alhanasii, quæ ita incipit; *Quicumque vult salvus esse*. Quicumque vult ergo sacerdos in nostra parochia esse, aut fieri, ut permanere, illas tres memoriter nobis recitet, cum proxime a nobis huc vocatus fuerit. »

7. Istas (145) cum et mediante Quadragesima illis scribendas atque memoriæ mandandas dedis-

num. 2 ait: *Quendam diaconum . . . contra spem quoque ordinarium feci*, innuit se eum ad canonicatum cathedralis promovisse. Hos autem canonicos, quos hic *ordinarios* vocat, mox *cardinales* nominat: utroque enim titulo donati leguntur etiam canonici cathedralis Mediolanensis apud Landulfum juniorem in Hist. Mediol. c. 22 tom. V Rerum Italic. pag. 492, ubi hæc profertur epistolæ eorum inscriptio: *Ordinarii cardinales sanctæ Mediolanensis Ecclesiæ*. Beroldus quoque in ordine Ecclesiæ Mediolanensis edito tom. IV Antiq. Italic. Muratorii pag. 861 et seqq., eosdem canonicos Mediolanenses nunc *ordinarios*, nunc *cardinales* appellat. Notatu pariter dignum est, archipresbyterum, qui ante archidiaconum positus, hoc tempore primam dignitatem fuisse in nostra cathedrali ecclesia; cum initio sæculi præcedentis Pacificus et Audo archidiaconi primas tenerent, ut in aliis quoque ecclesiis fere obtinebat. Hinc in præcitato canone Rothomagensi archidiaconus archipresbytero præponitur.

(1043) *Vos inquisisse*, inquit; quia præ multitudine conventientium ad synodum tum ex civitate, tum e diocesi, ut examen citius expediretur, non unus archipresbyter, aut archidiaconus, sed omnes etiam ordinarii inquirendi officium inter se dividerant.

(1044) Ita codex Frising. cum lectione ipsius synodicæ Vulg., *præparare. Parare memoriter* pro eo quod Italice dicimus *imparare a memoria*.

(1045) Vulg., *Istud cum et medianam Quadragesimam illis scribenda atque memoriæ mandanda*. Opus codicis Frising. correximus mediante Quadragesima, id est media Quadragesima, uti *Dominica mediana* vocabatur Dominica Quadragesimæ quarta, quæ in mediam Quadragesimam incidebat, indeque tota sequens hebdomada *mediana* dicebatur. Hoc tempore synodus a Ratherio celebrata. Pro *istud vero istas*, id est tres fides, quas ante commemoravit, *scribendas atque memoriæ mandandas* sensu exigente emendavimus. Id in synodo præceperat, cum synodicam edidit. Sequentia vero *et inobedientes exstitisse vidissem* ad illud subsequens tempus referuntur, de quo in recitato synodicæ fragmento dixerat: *cum proxime a nobis huc vocatus fuerit*. Vocavit autem, ut videtur, non multo ante quam hoc *Itinerarium scri-*

sem, 447 et inobedientes exstitisse vidissem; dum quid inde canonice agere possem inquirerem, metus illorum quosdam tantus invasit, ut promisso mihi ad iter carpendum auxilio, pollicerentur se deinceps descriptionem beati Athanasii cantaturos, et reliqua inibi [*id est...* in synodica] descripta juxta possibilitatem suam facturos. Ad quod cum titularios omnes (1046), et illos de plebibus paratos, Deo gratias, invenissem; vos cardinales, qui, ut quondam Scribæ et Pharisæi populares, ita istos in perditionem mittitis omnes, ita hinc manere adhuc cerno rebelles, ut eligatis cum inimico ejuade m fidei Ario in æternum damnari, quam hoc publice (1047), ut aliarum ecclesiarum clerici, cantando salubriter vinci.

8. Tali namque me infelicissimum necessitate urgente, non haberem illuc pergere, ubi possem ex hoc consilium aliquod invenire? O chronographia Ratherii pessima (1048)! o veritas eidem perosa! Quam enim optabilius fuisset, ut solus ipse mendax existerem, quam talia de vobis pene omnibus veraciter dicere possem, nec ipse valeo æstimare, qui talia compellor infelix proferre. Clamandum igitur, clamandum, et sine intermissione dicendum: *Converte nos, Deus salutaris noster, et averte iram tuam a nobis* (Psal. lxxxiv. 5). Angustiat nam neque immerito non immemorem sui propensio nimium talis (conc. Sard. can. 1): *Non minus enim mala consuetudo, quam perniciose corruptela funditus eradicanda est, Osio rigidissime illo in Sardicensi clamante consilio; alibi etiam alio: Cedat consuetudo auctoritati; pravum usum lex et ratio vincat; dum* C

beret: ex quo illi metuentes majorem punitionem, multæ loco polliciti sunt se ad Romanum iter, quod Ratherii meditabatur, præstaturus auxilium.

(1046) Tres Veronensium clericorum species distinguit. *Titularii* sunt clerici ecclesiarum civitatis et suburbiorum, quæ in synodo Veronensi anni 995 edita a P. Bernardo de Rubcis in Monumentis Ecclesiæ Aquilicæ col. 484, et a Muratorio tom. V Antiq. Italic. col. 1003, vocantur *tituli*. *Illi de plebibus* sunt clerici ecclesiarum ruralium, quæ *plebes* appellantur. *Cardinales* tandem sunt canonici ecclesiæ cathedralis, quo vocabulo pariter nominabantur canonici cathedralium Mediolanensis, Aquileiensis, Neapolitanæ, Capuanæ, Lucanæ, et aliarum quamplurium. Vide Cangium V. *Canonici cardinales*, et Muratorium tom. V laudato, dissert. 61. In documento anni 932 edito a Joan. Baptista Biancolino lib. II *Notizie storiche delle chiese di Verona* p. 698, cathedralis Veronensis vocatur *ecclesia cardinalis*; canonici autem sic nominantur: *Archipresbyter, archidiaconus, seu et sacerdotes, et diaconi sanctæ cardinalis Veronensis ecclesiæ*.

(1037) Abylo episcopus Basileensis in Capitulari scripto sub an. circiter 820 apud Acherium tom. I Spicilegii pag. 584, c. 4, præcepit, *ut fides S. Athanasii a sacerdotibus discatur, et ex corde omni die Dominico ad horam primum reciletur*. In antiquo Catalogo abbatum Floriacensium desinente in Theodulfo postea episcopo Aurelianensi, qui sub Ludovico Pio floruit, typis vulgato, tom. I Miscellaneorum Baluzii pag. 492 legitur: *Explanationem edidit* (Theodulfus) *symboli S. Athanasii, quod a monachis post tres regulares psalmos ad primam quotidie legitur*. In

A suetudini prædecessorum 448 vostrorum Deo ipsi similiter, qui eosdem instituisse noscitur canones, rebellium, vos tam obstinate inniti considero, mecum vos [*l. a vobis*] indesinentissime tam pro illis, quam pro vobis, Deo clamandum invenio: *Peccavimus cum patribus nostris, injuste egimus, iniquitatem fecimus* (Judith. vii, 19). Cum Josia quoque rege sanctissimo nobis alterutrum [*id est clamandum nobis utrinque*:] *Ite, consulite Deum super me, et super populum meum, et super omnem Judam* (quem [idem legitur part. II de Contemptu canonum] intelligere possumus confessione Dei insignem catholicam Ecclesiam) *de verbis voluminum istorum, canonum scilicet et decretorum, quæ continentur in archivis ecclesiarum: Magna enim, ait ille, ira Domini succensa est contra nos; quia non audierunt patres nostri verba librorum istorum, ut facerent omne quod scriptum est in eis* (IV Reg. xxii, 13). Ut Patres intelligas non solum ecclesiarum pontifices, sed et illarum majores; quatenus ille saltem cuilibet nostrum respondere dignaretur: *Hæc dicit Dominus Deus Israel: Pro eo quod audisti verba voluminis, et perterritum est cor tuum, et humiliatus es coram Domino, auditis sermonibus contra locum istum, et habitatores ejus: quod videlicet ferent in stuporem et maledictum, et scidisti vestimenta tua, et flevisti coram me, et ego audivi, dicit Dominus. Idcirco colligam te ad patres tuos, et colligeris ad sepulcrum tuum in pace, ut non videant oculi tui omnia mala, quæ inducturus sum super locum istum* (Ibid., 18-20). *Circuite, inquit Dominus alibi, circuite vias Hierusalem, et aspice, et considerate, et quærite in plateis ejus, an inveniatis virum facientem judicium, et*

Thesauro anecdot. PP. Martene et Durandi, tom. I pag. 63 capituli S. Martini Turonensis statutum proferitur anni 922, quo præscribitur, ut fides S. Athanasii canatur *ad horam primam tam festis diebus, quam et quotidianis*. Hunc ritum inductum primum in Galliis, ut ex his testimoniis Gallicanis liquet, sensim propagatum, et Ratherii ævo a pluribus Ecclesiis receptum fuisse ex Ratheriano præsentis textu cognoscimus. Cum vero is ritus novus esset, Veronenses canonici in eo recipiendo difficiles, idem symbolum publice cantare recusabant, uti etiam traditur part. I *De contemptu canonum* in fine.

(1048) Vul., *O Chronologia*. Prætulimus lectionem optimi codicis Frisingensis, cum qua concinit etiam aliud Ratherii opus *Qualitatis conjectura*, in quo num 2: *Chronographiam* vocat, quæ *contemporalium sibi contineat vitam*, et in quo non tam se, quam omnes perstringere traditur *intactum deserens neminem*. Forte in eo suorum clericorum mores et vitia descripsit; ac propterea hanc *Chronographiam* circa vitia versantem *pessimam* appellat. Confer in eandem *Qualitatis conjecturam*, in not. Ait porro, *O veritas eidem perosa*, propterea quod molestum sibi esset, vera esse illorum vitia, quæ in ea Chronographia descripsit: unde addit, *optabilius sibi futurum, ut solus ipse mendax existerem, quam talia de vobis pene omnibus veraciter dicere possem*.

(1049) Construe: *Dum considero vos, contempta penitus auctoritate canonum, tam obstinate inniti consuetudini prædecessorum vostrorum similiter rebellium Deo ipsi, qui noscitur instituisse canones eosdem: invenio a vobis indesinentissime clamandum Deo mecum tam pro illis, quam pro vobis: Peccavimus, etc.*

quærentem fidem; et propitius ero eis. Quod si etiam, Vivit Dominus, dixerint, et hoc falso jurabunt. Domine, oculi tui respiciunt fidem; percussisti eos et non doluerunt (1050); attrivisti eos, et renuerunt accipere disciplinam; induraverunt facies suas supra petram, et noluerunt reverti. Ego autem dixi: Forsitan pauperes sunt et stulti, ignorantes viam Domini, et iudicium Dei sui. Ibo igitur ad optimates, et loquar eis: ipsi enim cognoverunt viam Domini, et iudicium Dei sui: et ecce magis hi simul confregerunt jugum, ruperunt vincula. Idcirco percussit eos leo de silva, lupus ad vesperam vastavit eos (Jer. 1, 1-6).

Leo scilicet rugiens quærendo quem devoret, id est diabolus (I Petr. v, 8); lupus et isdem, qui ob negligentiam mercenariorum pastorum vacabulo, non jure possidentium, sed illegaliter usurpantium, rapit et dispergit oves (Joan. x, 12); non solum per se, sed et per membra sibi cooperantia, sua vineamque Domini Sabaoth a primore vastantia.

9. Et heu, quam non disconveniunt miseris talia nobis! Nos enim ipsi sumus æstimatione, quamvis non re, optimates: nos, inquam, quos, relictis pauperibus legisque Dei penitus ignaris, alloquitur sermo Dominicus; nos legendo viam Dei cognoscimus, quam pergere declinamus; nos iudicium Dei nostri, sed nos magis contemnendo, jugum ipsius suave, sed volentibus, et onus leve, non dedignantibus (1051) attamen ferre, quasi confregimus illud; rupimus vincula legis cononicæ nihil de illa curando. Idcirco verendum ne pejora nobis contingant, quam illis, de quibus hæc tuuc præsentialiter dicebantur, utpote qui non solum illos, qui tunc loquebantur, sed ipsum contemnimus, qui non tantum per ipsos, eorumque sequaces, sed et per se ipsum nunc nobis loquitur, Deum. Pejor autem multum est leo animas devorans, quam leo pecora lanians; lupus interimens spiritaliter homines, quam lupus devorans corporaliter oves. Maxime si hoc nobis contingat ad vesperam, hoc est, quando præsentem terminabimus vitam. Cujus periculi metu iter compellor arripere istud, aliorum quæsiturus consilium, quia in me non invenio ullum.

10. Cruciant me nam non parum, fateor, ista quærentem, istis utrumnam contemptis restet salutis alia, quod neque suspicor, via. Si enim quod canonicum est catholica defendit Ecclesia; catholi-

(1050) Editi indoluerunt. Melius in ms. Frising. concinente vulgati interpretis lectione.

1051) Vulg., dignantibus, pro quo meliorem manuscriptorum Frisingensis lectionem prætulimus. Construe vero: Nos legendo cognoscimus viam Dei, quam declinamus pergere; nos contemnendo iudicium Dei nostri, sed contemnendo magis nos, contemnendo jugum ipsius suave, sed volentibus, et onus leve, attamen non dedignantibus ferre, quasi confregimus illud, et rupimus, etc.

(1052) Ita nevissimus Spicilegii editor emendavit pro eo, quod Acherii codex Laudunensis, et noster Frisingensis habent concessio.

(1053) Vulg., cum nostro codice fertur, perperam. Correximus feritur, id est plectitur, punitur, sic exigente contextu et sensu, sicut in fine hujus

cum se usurpative, reor, pronuntiat. qui canonicis sanctis præsumptive repugnat (Conc. Nic. c. 9). Fidem 450 autem, ut cantamus, catholicam nisi quisque integram, inviolatamque servaverit, absque dubio in æternum peribit (Symbolum S. Athanasii).

O autem confessio (1051) firma, quod catholicus non sit qui legem canonicam respuit, quodque vitam æternam consequi nemo nisi catholicus possit. Quod cum ita innulenter atque certissime constet, quid cogitare, quid possumus æstimare de illo tam publico eanonicæ legis, qui inter nos versatur, contemptu, quo non solum illa, quæ tam severiter sunt prohibita ministris ecclesiæ de cohabitatione mulierum in Nicæno sancita consilio (Conc. Nic. c. 3); et illud quod alibi tam austere feritur (1053), ut supra habetur; in Neocæsariensi quoque non levius tale quid continetur concilio: *Presbyter si confessus fuerit, quod ante ordinationem corporali peccato deliquerit, oblata non consecret, manens in reliquis officii propter studium bonum (can. 9)*. Quæ utique in se recognita quemlibet in desperationis voraginem poterant mergere, nisi fuisset prædictum (1055): *Nescit homo utrum odio an amore dignus sit sed omnia in futurum servantur incerta (Eccles. ix, 1-2)*. Si enim qui ante ordinationem corporaliter se peccasse confitetur, tam austere feritur; quid de eo qui post ordinationem mœchatus millies fuisse cognoscitur? De quibus (1055) utique quidam, licet perrari, dum videantur immunes; de levioribus quasi et usualiter adeo usurpatis, ut neque jam trahantur in culpam, quid dicendum, quid cogitandum, ut sunt verbi gratia ista: *Episcopus, presbyter, aut diaconus, qui in seditione aliqua arma sumpserit, ab omni cætu Christianorum deponatur (Conc. Tolet. iv; can. 45)*; et: *Episcopus, presbyter et diaconus, aLEX et ebrietati deserviens, aut desinat, aut deponatur (can. Apost. 42)*, et alia hujusmodi innumera, quæ non levius quam cohabitatio mulierum et fornicatio vel adulterium, incestuositas naturæ ipsi quoque, adversa, canonica feriuntur machæra.

11. His igitur superbe neglectis, catholicus qualiter quis nedum appellari, saltem valeat non video æstimari; cum, ut supra protuli, in Nicæno dictum legatur concilio: *Quod canonicum est, catholica defendit Ecclesia (1057)*. Quamvis enim (dicente Domino: *Dimitte mortuos sepelire mortuos suos (Matth.*

D numeri legitur, canonica feriuntur machæra.

(1054) Ita cod. Frising. In vulg., male emergere. Dein laudatus codex pro prædictum habet prædicatum.

(1055) Construe et explica: *De quibus gravioribus ulique vitiis dum quidam licet perrari videantur immunes: quid dicendum, quid cogitandum de aliis quasi levioribus et adeo usualiter usurpatis, ut neque jam trahantur in culpam, ut sunt verbi gratia, ista, etc.*

(1056) Hæc sententia *Quod canonicum est, catholica defendit Ecclesia*, paulo aliter legitur canone nono Nicæno his verbis: *Quod irreprehensibile est, catholica defendit Ecclesia: quam lectionem totidem verbis auctor protulit part. I De Contempta cano-*

VII, 22), orimnostis sibi consimiles vel defendentibus, vel occultentibus) deponendos legaliter nemo deponat, damnandos non aliquis damnet; 451 non ideo damnationem per Spiritum sanctum illis illatam poterunt evadere, et quos ipse Dominus fures vocat et latrones, pastores ovium ipsius existore (1057). Simoniacum enim quis quid perpetrans, damnationem Simonis non poterit evadere, nec Gieziaca lepra carere, qui quod fecit Giezi, fecerit ipse. *Ut inquiratur*, inquit Dominus (quasi de Judæis solummodo dicens) *sanguis omnium prophetarum. qui effusus est super terram a generatione ista, a sanguine Abel justi usque ad sanguinem Zachariæ, filii Barachiz, quem occidistis inter templum et altare* (Matth. xxiii, 35). Cum utique illi, quibus hoc dicebat, neque Abel, neque Zachariam, nec quemlibet prophetarum interfecerint; sed quia eis, qui hoc fecerant, in malitia similes fuerint; et idcirco vindicta consimili plecti debuerint (*Ibid.*, 30, 34). *Colligite*, inquit etiam alibi Dominus quandoque dicendum: *Colligite primum zizania, et alligate in fasciculos ad comburendum* (Matth. xiii, 30): hoc est, pares in scelere in damnatione simili jungite. Si ergo ita est, uti damnatus est Maximus Cynicus (1058), ita damnantur socii in eodem scelere ipsius: uti Photius, ita et imitatores illius; uti Constantinus Romanæ sedis invasor, ita ipsius quilibet imitator: et sicuti eorum irrita ordinatio (1059), ita et istorum neque dissimilis condemnatio. Et heu fidei catholicæ integritas, antiqua sanctitas, et vera quæ evasisti Christianitas! Rogas? Faciamus nam eam respondere quasi præsentem. Præsens est enim, licet præ paucitate nimia lateat. Neque enim adhuc tempus illud præterit, quod ipse Dominus eidem ita loquens imposuit: *Ecce ego vobiscum sum usque ad consummationem sæculi* (Matth. viii, 40).

12. Taceat ergo de se, loquatur de illa falso Christianitate vocata: *A sollicitudinibus*, ait Dominus, *et divitiis, et voluptatibus vitæ euntes suffocantur, et non referunt fructum* (Luc. viii, 14). Quem vero fructum? Quo pascerentur utique in regno cælorum (1060): incurrentes pariter Altissimi quodiam; ita enim testatur Apostolus: *Quicumque, inquit, voluerit amicus esse sæculi hujus, inimicus*

num num. 11. Priorem vero lectionem in hoc opere supra protulit num. 10.

(1057) Construe: *Quamvis enim dicente Domino criminosis, vel defendentibus, vel occultentibus consimiles sibi: Dimitte mortuos sepelire mortuos suos: quamvis, inquam, nemo deponat legaliter deponendos. nec aliquis damnet damnandos; non ideo poterunt (sic ex ms. Frising. cum apud Acherium poterit) evadere damnationem illatam illis per Spiritum sanctum, nec poterunt existere pastores ovium ipsius Domini, quos ipse vocat fures et latrones.*

(1058) Vide libellum cleri Veronensis nomine inscriptum ad Romanam Ecclesiam, in quo auctor ipsa documenta recitat, quibus Maximus Cynicus, Photius et Constantinus, damnati fuerunt.

(1059) Quid de ordinationibus ejusmodi Ratherii senserit, et cur, videsis in Admonitione præmissa

A *Dei constituitur* (Jac. iv, 4). Quod tamen nisi ea figura prolatum intelligatur, qua per id quod continet, hoc quod continetur monstratur; quamdam quasi ingratitude eorum, quæ nobis contulit Deus, suadere monstratur. Si enim sæculum, quod nostri causa fecit Deus, minime diligimus, quasi ingrati conditori atque largitori illius existimus: *Vidit Deus*, inquit Scriptura, *vidit Deus cuncta quæ fecerat, et erant valde bona* (Gen. i, 31). Quod igitur 452 Deo ipsi valde bonum est, visum nobis quomodo esse debet invisum? Intelligamus ergo non illud sæculum (1064), quod mundus vocatur, hoc est, cælum, terram, mare et omnia quæ in eis sunt, vel illas revolutiones temporum, propter quas nostra ista vocatur sæculum vita, odio habere quemvis debore; sed quod perperam in hoc agitur sæculo, hoc est, superfluitatis primum illorum ambitum, quæ usui nostro istud ministrat sæculum, inde voluptatem, post omnimodam vitiositatem. Quidquid ergo bonum Deo ipsi videtur, ut utile diligamus; quod malum, ut noxium odio habeamus, ut inimicitiam Dei evadere, et inter illos qui vere sunt Christiani, computari quoquomodo valeamus. Quod tamen facere nullo modo possumus, nisi quod canones sancti præcipiunt, faciamus.

13. Sed ut ad me meique revertar consimiles, hoc est, canonibus sanctis usque modo rebelles, qualiter hoc facere valeamus, cum omnibus generaliter pœnitentiæ post lapsum sint induta remedia, nobis vero miserimis ipse Dominus dicat; quod *si sal*, quod nos esse debuimus, *evanuerit, ad nihil utile sit, neque in sterquilinum* saltem (Luc. xiv 34), quo (1062) pœnitentiam figurari alibi ita habemus: *Domine, dimitte illam et hoc anno, usque dum fodiam circa illam, et mittam stercora* (Luc. xiii, 8), id est factorem criminum illius ad memoriam ipsius reducens, pœnitentiam agere illam compellam; quæ utique nobis quoque infelicissimis denegatur, cum post pœnitentiam quis nec clericus esse lege canonica sinitur (SIRIC, *epist. ad Himer. n. 18*; INNOC. *epist. ad Maced. n. 14, et ep. ad Apulos.*) Quid ergo miseri, quid undique facimus conclusi? Nobis incessanter clamatur: *Quicumque comederit de carne sacrificii, quod est Domini, et immunditia ipsius super*

D Ratherii decreto, *De clericis ab invasore ordinatis*, num. 1 et 2.

(1060) Vulg.; hic addunt *Christianitates*. Melius delevimus ope codicis Frisingensis, ex quo etiam post pauca expunximus et ante vocem *Apostolus*.

(1061) Construe: *Intelligamus ergo quamvis debere odio habere non illud sæculum, quod mundus vocatur, hoc est cælum, terram, mare et omnia, quæ in eis sunt, vel illas revolutiones temporum, propter quos ista nostra vita vocatur sæculum; sed illud, quod perperam agitur in hoc sæculo, hoc est, primum ambitum superfluitatis illorum, quæ, etc.*

(1062) Acherius cum nostro quoque ms. Frisingensi quod. . . figurari. Legendum est vel *quo*. vel *figurare*. Primum a novo Spiellegii editore inductum relinimus.

*ipsum est, peribit anima illa de populo suo (Lev. vii, 20). Itemque: Homo sacerdos de semine Aaron qui habuerit maculam, non offeret panes Domino, nec accedet ad ministerium (1063) ejus (Lev. xxi, 17-18). Qualiter igitur miserimi, qualiter ab illa immunditia lavari, qualiter his valemus maculis ablui, qui post levatricem criminum pœnitentiam nedum sacerdotio fungi, in clericatu saltem non permittimur (1064) linq̄i? Esto, istud solummodo miseris obstaret immaniter nobis, quid de nobis æstimandum commissis (1065) Quid de his quæ lavari, mundari et a nobis debuerant benedici, quæ consequenter immunda noster effecit. proh dolor! tactus Domino dicente: *Quod tetigerit immundus, immundum erit?* (Num. xix, 22). Si vero pauci fuissetus, quod utinam fuissetus! indignis **453** atque repulsis Dei gratia (1066) qui nobis valerent suffici, inveniri forsitan possent, non tale fuerat periculum. Nunc vero, proh nefas! cum conquerens clamet Dominus, dicens: *Attamen hi simul omnes confregerunt jugum, ruperunt vincula (Jer. v, 5); quod remedium invenit decepta, quam regere debuimus, Ecclesia; cum omnes non simul confregis jugum, vincula rupisse vox conqueratur Dominica? Dicente enim Jacobo? Confitemini alterutrum peccata, ut salvemini, vestra (Jac. v, 16): Neocæsariensi vero continente superius scripto capitulo (1067): Presbyter si confessus fuerit, quod ante ordinationem corporali peccato deliquerit, oblata non consecret, manens in reliquis officiis propter studium bonum (can. 9); quis missam caulet, cum sententia ista pene omnibus oblata non consecrare prohibeat (1068)? Et vide quanta hic continetur adversitas. Oblata enim non permitteris consecrare, si te peccasse confiteris; salutem non consequeris, nisi te peccasse confitearis (1069). Quid igitur de vobis faciam, fratres et compresbyteri mei? Si peccata vestra non confitemini, timeo, timeo ne non salvemini: si confitemini, oblata nisi contra vetitum consecratis; si contra vetitum consecratis, ignem alienum [f. æter-**

(1063) Acherius *ad ministrum*. Correctionem novi editoris Spicilegii approbant noster codex Frising. et vulgatus interpres.

(1064) Vulg., *non permittamur*. Melior laudati codicis lectio.

(1065) Construe: *Quid æstimandum de commissis nobis? id est de iis qui commissi sunt nobis.*

(1066) Codex Frising. *pro Dei gratia* habet *digno*, forsitan *digne*, et melius. Construe vero; *quod utinam fuissetus, scilicet pauci, forsitan possent inveniri, qui Dei gratia (aut digne) valerent suffici nobis indignis, atque repulsis!* Mox pro nunc Acherii editio habebat *num*, forte typographorum errore, quem novissimus editor emendavit, emendationemque codex noster confirmat.

(1067) Ope ejusdem codicis expunximus *est*, quod post vocem *capitulo* in vulgatis perperam legebatur. Post pauca Acherius, *quis mensam cantat?* Emendationem novæ editionis recepimus. *Missam* habet etiam codex Frisingensis.

(1068) *Prohibeat* scilicet, cum ait: *Oblata non consecret.*

(1069) Ita ms. Frising. In vulg. vero, cum non

num] accenditis. Verendum igitur, ne quorum exemplum tenetis, eorum similitudine pereatis.

14. Desperare itaque vos mecum compellerer, nisi iterum lectum sæpius recordarer: *nescit homo utrum odio an amore sit dignus (Eccle. ix, 4)*. Quis enim novit, si cui nostrum sit concessum antea converti, quam mori? Felices enim hac lege depositi, felices expulsi, felices suis rebus spoliati, et episcopatu (1070) viduati; si tamen eis aliquid huic eveniat simile quod Scotigenis duobus audivimus evnisse. Quidam enim potentior super impotentiore insiliens, sede illum propria pepulit, eique præsedit. Erat illic (1771) quidam pauper omnibus membris contractus, abeuntemque ita est allocutus: Cui me deseris pater? Deo, inquit. Esne unquam reversurus? Non, nisi tu me reduxeris, **454** inquit. *Secessit igitur sepulcrum adiens Domini. Interjecto tandem tempore, tanta lucis totam, unde sanctus vir ille fuerat pulsus, invasit provinciam, ut vix usque ad decimam hominum pervenerit. Sciscitatus jejuniorum (1072), litaniarum, et eleemosynarum instantia, respondit modo quo ei placuit Dominus, ejusque invasoris confessione monstravit, stragem illam hominum illius scelere contigisse. Reatus igitur sui consideratione permotus, relicto quem invaserat episcopatu (1073), abecessit, insulamque quamdam, pœnitentiam sine tenus acturus, intravit. Solitarius quidem manere voluerat, sed vicinorum benevolentia hunc sæpies visitabat, cum repente incolis deficientibus, maxima invasit patriam fames, quæ compulit liberalitatem illum sanctum virum alentium aliquantulum repigrari. Trieris (1074) magna in littore casu restiterat. Eam ingressi, quos educabat, pueruli fame cogente, post ludum quemcunque odormierunt. Remigio itaque angelico illis dormientibus ad aliud littus patriæ perignotæ venit. Cui re- ejusdem patriæ circum equitans, præstolatus cum admiratione maxima navim sine hominibus rectissime adventantem, puerulos solum in ea reperit dormientes. Expergefactos unde essent, interrogat. U-*

legeretur *nisi*, sed *si*, suppletum fuit *non* sic: *Si te peccasse (non) confitearis*. Post nonnulla *timeo, timeo* bis expressimus cum eodem codice, ex quo etiam editionis *oblata nisi contra vetitum*, ubi forte legendum *non nisi*, ut Mabillonius recte monuit in Ratherii elogio num. 21, tom. VII Act. sanctorum ord. Bened. pag. 481.

(1070) Vulg., *episcopiis*, lectio codicis Frising. magis placuit.

(1071) Mss. cum vulgatis *illi*. Correctionem facilem sensus præbuit. Mox *abeuntemque* ex ms. Frising. prætulimus lectioni vulgatæ *abeuntemque, qui*: et dein *reduxeris inquit*, pro *reduxeris, inquit*.

(1072) Sic idem codex Frising. Vulgati *suscitatus*. Construe autem: *Sciscitatus Dominus instautia jejuniorum, litaniarum, et eleemosynarum, respondit modo, quo ei placuit, etc.*

(1073) Ob relativum *quem* cum ms. Frising. emendavimus *episcopatu*, ubi vulg. *episcopio*. Idem vero codex ignorat voces *relicto quem invaserat*. Mox et eodem ms. *introivit*, editi *introiit*.

(1074) Codex laudatus *Triremis*; et dein *illis odormientibus ad aliud littus patriæ prope ignotæ*.

scivit (1075) ergo illa ætas, cum de fame, quam vir Domini patiebatur, ab eis fuisset edoctus, eis primum cibo reffectis, cum bam (1076) frumento onerari præcepit: sicque puerulis intus remissis, et statim somno nutu Dei correptis, ad aliam ripam nemine remigante [subauditur cumba] perducitur, et Dei famulus cum tota insula ab inediæ periculo liberatur. (1077) Populus præterea pastore frustratus suum cæpit requirere; sed quo abiisset nullum contigerat nosse. Quærentibus consilium affuit qui diceret, se audisse illum dicentem, quod nunquam revertetur, nisi eum ille clinicus (1078) reduxisset. Inito itaque inter se consilio, clementia sui confisi pontificis, præceperunt in nomine **455** Domini ut surgeret, et post eum quantocius festinaret. Mirum dictu! surrexit, perrexit, Hierosolymis eum invenit, reduxit, receptus est, et in sede propria relocatus.

15. Æstimet qui valet expulsoris et expulsi quæ potiora fuerint merita. Ille pœnitentia sua angelos ad sibi auxiliandum, imo, loquar ut ita, famulandum coegit (1079). Iste paralyticum medium fecit transcurrere mundum. Sed cum tantum valeat pœnitentiæ perfectio; mirum quod clericatum, forsitan ut iste effectus fuerat, sancto decretum interdicat canonicum, cum nemo dignius fieri clericus possit videri, quam is cui per pœnitentiam sanctum (1080) contigerit fieri. Cui tale igitur aliquid, vel quiddam aliud ad vindictam tanti pertinens sceleris evenit, aut sponte sua ipse suorum est ultor facinorum, de eo nil post ejus dubito finem. Cui vero nihil in hoc sæculo incommodi contigisse considero, sentiat alter de illo quod valet: ego sententiæ illi per formidolosæ innixus, qua de talibus dicitur: *Ducunt in bonis dies suos, et in puncto ad inferna descendunt* (Job. xxi, 13), illud Joannis apostoli convenire formido: *Est peccatum ad mortem*, subaudi, usque perdurans, non pro eo dico, ut quis roget (I Joan. v, 16). Quare? Quia, ut beatus exponit Gregorius: *Jumenta in stercore suo computrescere est, carnales quosque in fœtore luxuriæ vitam finire* (l. xxiv Moral. c. 16): quod et de cæteris nil obstat sentiri sceleribus, quia dicente Domino, quod *qui perseveraverit*

A *in bono, hic salvus erit* (Matth. xxiv, 13); ita econtra qui perseverat in malis, absque dubio perditus erit. Et miserum me! quomodo potest esse non perditus, de quo clamat Apostolus: *Illoc autem scilicet, intelligentes, quod omnis fornicator, aut immundus, aut avarus, quod est idolorum servitus, non habet hæreditatem in regno Christi et Dei* (Ephes. v, 5). Væ ergo, væ miseris nobis qui enim alii in ista sunt multitudine (1081), nisi, proh dolor! hujusmodi? Liqueat enim quod omnis coitus illegalis aut fornicatio, aut adulterium sit. Lex autem nulla altaris ministris indulget conjugia; fornicatores vero isti immundi, vel avari, nulli sunt alii, nisi quibus evenit in iisdem flagitiis mori. Domino misericorditer promittente: *Quacunque hora peccator conversus fuerit et ingemuerit, salvus erit* (Ezech. xviii, 21): ecce consilium, ecce remedium **456** vestrum. Utinam tam facile existeret nostrum. De nobis enim Ezechielem prophetam quasi requirendo Dominus alloquitur, dicens: *Fili hominis, quid fiet de ligno vitis* (Ezech. xv, 2?) etc.: quibus nil terribilius æstimare valet, qui, quod Gregorius indesinenter (1082) sentiat, novit. Quid igitur faciemus?

16. Oratiunculam quamdam in Psalteriis inveni quibusdam, quam si quotidie Domino funderemus, et cooperando impetrare, ut exaudiri mereremur pro viribus studeremus, profuisse nobis aliquid fideremus. Est autem hujusmodi: *Salva nos omnipotens Deus, et per merita et intercessionem sanctæ Dei genitricis Mariæ, omniumque sanctorum esto nobis propitiis et clemens; concessaque venia præteritorum, da nobis deinceps velle, posse, et perficere quæ tibi placent, et nobis expediunt. Da nobis in tribulatione solatium, in persecutione auxilium, in omni tentatione virtutem. Da nobis de præteritis veniam, de præsentibus quoque malis emendationem, atque de futuris largiri nobis dignare custodiam. Per, etc.* Sed quid iterum agimus, fratres? Ecce nam contrarietas maxima rursum. Clamatur enim nobis: *Qui avertit aurem suam, me audiat legem, oratio ejus erit execrabilis* (Prov. xxviii, 9). Quanta autem hic sit inter nos hinc paret aversio (1083) legis, ut cum exprobrando

(1075) Vulg. *Ut sivit*, mendose. Construe: *Cum ergo edoctus fuisset ab eis, ut ætas illa scivit edocere, de fame, quam vir Domini patiebatur, etc.*

(1076) Editi perperam *cubam*. *Cumbam* ex. ms. Frising. recte scripsimus: *cumba* enim idem est ac *cymba*, seu illa, quam antea *trierem* vocavit. Vide Cangium V. *Cumba*.

(1077) Septem voces sequentes historiæ necessarias, quæ in vulgatis deerant, ex eodem ms. insecurimus.

(1078) *Clinicus*, ille scilicet pauper, quem antea omnibus membris contractum, et postea paralyticum vocat. *Clinicus* enim e Græco κλινῆ lectus, ille dicitur, qui ex quavis ægritudine, ex gr. paralyti, aut contractione membrorum in lecto detinetur. Vide exempla apud Cangium. Dein voces post eum desunt in cod. Frising.

(1079) Vulg., male *coggerunt*. Post pauca Acherius cum nostro quoque codice *sancto decreto interdicat canonico*. Correctionem novi editoris Spicilegii A-

cheriani contextui et sensui necessariam libenter recepimus. Construe autem: *Mirum quod decretum canonicum interdicat clericatum sancto, ut iste forsitan effectus fuerat, cum nemo videri possit dignius fieri clericus quam is cui contigerit fieri sanctum per pœnitentiam.*

(1080) Ita cod. Frising. Mole in vulg. *sanctum*. Dein idem codex *ad viulictam tantam pertinens sceleris*. Tantum autem scelus invasionem episcopatus vocat.

(1081) Explica: Qui enim sunt in ista hominum multitudine, nisi homines, proh dolor! hujusmodi nempe fornicatores, immundi, avari. Ferraro enim bonos esse sæpe monuit.

(1082) Ms. Frising. pro *indesinenter* habet *inde sentiat*; et dein pro *fideremus*.

(1083) Vulg. *adversio* et mox *exprobrando*; omittunt autem *dixerit*. Codicis Frisingensis emendationem et supplementum recepimus.

quondam Dominus dixerit : *Et erit sicut populus sic sacerdos*, nunc peiores multum sint sacerdotes nostri, proh dolor! quam populares (1084).

17. Tanta ergo interceptus consilii difficultate, consultores coactus requirere, nusquam dum nullum inveniam, pergere, ut dixi, satago Romam. Prosperet Dei pietas intentionem in hoc misericorditer meam. Plurimos vero vestrum compererim dum inde lætari, quasi non debeam isthuc unquam reverti;

(1084) *Populares*, id est laici, Populares enim hic opponuntur sacerdotibus et clericis : unde invaluit *clerus et populus*.

A monere vos necessarium duco, ut mihi et vobis communem hanc noveritis fore omnimodis sortem, videlicet, ut si isthic præfinitum mihi est mori, non possim illic omnino defungi. Si vos illic vero debetis tempus concessum finire, hic nullo modo terminum vitæ possitis habere. Cujuscunque modi erga me vero animi sitis, commendo vos custodiæ divinæ, discendi (1085) amore coactus hinc abiens, pietatis.

(1085) *Construe* : *Abiens hinc coactus amore discendi, commendo vos custodiæ pietatis divinæ*.

457 OTTONIS I IMPERATORIS

(1086) PRIVILEGIUM

Ratherio episcopo et Veronensi Ecclesiæ concessum.

In nomine sanctæ et individuae Trinitatis Horno divina favente clementia imperator Augustus.

Noverit omnium fidelium nostrorum tam presentium scilicet quam futurorum industria, interventu (1087) charissimi filii et equinomi nostri, concessisse nos Ecclesiæ Veronensi, cui clementia nostra imperiali, auctore Deo, Ratherius episcopus præsidere dignoscitur, ob amorem Dei et sanctæ Dei Genitricis sanctique Zenonis quidquid residuum est (1088) de eo, quod (1089) antecessores nostri antecessoribus ipsius ad portas duas civitatis pertinens contulerunt, unam scilicet quæ dicitur sancti Zenonis, alteram, quæ nomine sancti Firmi vocatur, cum teloneo de plaustis, et omni nobis ex eis debito reddito. Concedimus etiam, imo reddimus ei mercatum in festivitate S. Zenonis, vel in ramis palmarum, sicut antecessores nostri eidem Ecclesiæ (1088) concessisse narrantur. Concedimus etiam ei duas portiones de ripatico (1093), et ipsum ex integro ri-

B paticum in castello, quod vocatur Portus (1091) : quidquid etiam antecessores nostri usque ad nostra tempora eidem Ecclesiæ contulerunt, et per præcepta firmaverunt, totum concedimus, atque isto præcepto firmamus. Omnem quoque publicam functionem a castellis ipsius, quæ nunc sunt, et in perpetuum ad eandem Ecclesiam pertinentia erunt, ita (1092) abscindimus ac removemus, ut nec comes, nec vicecomes, neque sculdascio potestatem ullam in eis manendi, vel aliquem gabeant distringendi : sed omnes in eis commanentes ita sub potestatem vel istius, vel illius, qui per successiones temporum jam dictæ Ecclesiæ præfuerint, maneat, ut nusquam eos distringere aliqua nostro subjecta licentiam habeat potestas ; sed si quid perperam vel a massariis (1093), vel a castellanis, vel a plectitiis, vel incensitis, vel a commo latis, vel (1093) clericis, vel famulis ipsius fuerit actum, aut ab ipso, aut (1094) ministeriali ipsius sit juste et lega-

(1086) Istud privilegium primus edidit Ughellius tom. V Italiae sacræ, col. 735, nunc autem integrum et emendatius profertur ad normam originalis, quod in Archivo Capituli cathedralis Veronensis Ecclesiæ custoditum, exacte transcriptum nobis exhibuit Bartholomæus Campagnola ejusdem Capituli olim cancellarius, nunc archipresbyter S. Cæciliæ.

(1087) Indicatur interventus Ottonis filii, qui in Italiam veniens, paucos ante dies a patre Veronæ exceptus fuit.

(1088) Voces *quidquid residuum est* indicant alios aliquot redditus, qui ex duabus hic memoratis portis provenientes ad Ecclesiam Veronensem antea pertinebant, ab ea fuisse distractos, sicut alia multa distracta Ratherius in *Qualitatis conjectura* con-

(1078) Hinc elucet antiquitas telonei portarum civitatis episcopo concessi, cujus adhuc quædam reliquiæ eidem episcopatu obvenientes supersunt.

(1090) Ripaticum tributum est, quod ex ripis percipitur. Nota antiquam originem hujus ripatici, quod vel hodie episcopatu solvitur.

(1091) Portus scilicet, qui nunc una cum Leniaco unum oppidum conficit. De juri- bus, quæ episco-

patus habebat in Portu, quid evenerit, vide documentum anni 1217 apud Ughellium tom. V, col. 822 et seqq.

(1092) Ex hoc loco manifestum est omnimodam jurisdictionem, et a gubernatoribus Veronensis civitatis independentem episcopatu fuisse concessam in omnia castella, seu pagos et vicos ad eum pertinentes : ex qua similis jurisdictionis in loca, quæ nunc ab eodem episcopatu possidentur, originem dimanare cognoscimus.

(1093) *Massarii* dicebantur qui prædia *massaritiæ* appellata colebant, quippe adhuc in quibusdam locis nobis finitimis vulgo *massari* vocantur. *Castellani*, id est castellorum incolæ. De *plectitiis* dicemus not. in *Judicatum*. *Incensiti*, id est rustici censui obnoxii, uti probat Cangius. Porro *commodum* pro stipendio, seu salario acceptum idem Cangius ostendit. Itaque *commodati* erant homines stipendio conducti.

(1094) *Ministeriales* vocabantur minores officiales regum, ducum, comitum, et dominorum feudali-um, seu villarum præfecti, quorum erat dominorum subditis jus dicere, eorumdemque dominorum jura procurare.

liter emendatum. In suis præterea aquis nemo præsumat piscari, nisi antiquitus licentia fuerit. Et quia ipse (1095) egenus et advena, et omni carens nisi Dei et nostri auxilio, multa jam est perpressus incommoda; hoc iuvandi ingenio eum volumus levare, ut præter id quod est, ut cæteri, in regno noster episcopus, sit etiam (1096) mundeburdeno tam speciali prærogativa protectus, ut si quis eum amplius, ut usque nunc, præsumpserit inquietare, aut (1097) rebellis existere, vel Deo contradixerit, quod suum ministerium est, exhibere; si clericus est, omnibus, quæ habet, in potestatem ipsius redactis, de Ecclesia usque ad satisfactionem legitimam atque condignam pellatur; si servus, quod servorum est subeat, et in potestate ipsius, ut ex debito, maneat: habeantque fideles et amici licentiam absque ullius compositionis timore illum et de istis et de omnibus, quæ illi expediunt, agere [supple etc.] pro posse iuvare. (1098) Si comes, vicecomes, sculdascio, aut aliqua sæcularis potestas hoc egerit, et de eo, quod ipsius proprium est, se contra voluntatem ipsius inframiserit, id est ut terram ipsius absque ullius dato tenuerit, aut clericum ipsius, vel famulum in commendationem, ipso non concedente, receperit, aut aliquid simile illi intulerit, centum libras auri nobis componat; 460 damnum insuper, quod ei intulit, per legem eidem restauret. Nullum etiam castellanum ipsius a castello illius seducat, et in suum, quia hoc est injustissimum, collocaet; et si fecerit, immunitatis fracturam, illi, nobis vero ban-

(1095) Ipse RATHERIUS in *Qualitatis conjectura* num. 13 egestatem suam indicat, et num. 14, destitutum affirmat omnium amicorum præsidio, ut *potpe advena*. In solo imperatore post Deum fiduciam sibi superesse pluribus in locis testatur.

(1096) *Mundeburdus* vocem auctor explicat lib. IV *Præloquiorum* num. 12. *Mundeburdenum* autem vulgo quoddam genus regalis vocant *tuilionis*, quod qui habuerit, speciali quodam privilegio ita regia tuetur auctoritate plerumque, ut nec vi, nec iudicio aliquid etiam in culpa deprehensus, ab aliquo patiat, antequam in præsentia ejusdem majestatis audiatur. Præsens autem mundeburdium non solum RATHERII personam, verum etiam jura ipsius in tuto collocavit.

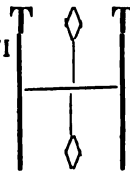
(1097) A tergo membranæ, in qua descriptum est hoc originale privilegium, adesi vetustæ manus notatio, quam vel scribente, vel saltem dictante ipso RATHERIO exaratum laudatus archipresbyter Campagnola nobis exhibuit. Eam vero, cum referatur ad vocem *rebelles* hic appendimus. *Rebelles vero clerici hi proprie sunt, qui ei obedire dedignantur, et quorumlibet patrocinia absque illius licentia quærunt. Si quis sane hominum istud vere dicit inconvertibiliter contenderit, malivole hinc (id est in hoc privilegio) aut detruncaverit, aut forte deleverit, deleverit, deleatur de libro viventium, et cum justis non scribatur.*

(1098) Dum auctor scripsit *Qualitatis conjecturam*, id quod hoc loco ab imperatore obtinuit, se ab eo petiturum significavit num. 13: *Quærerem quocumque, ait, ut quod antecessores illius præceptis suis Ecclesiæ nostræ contulerunt, vel firmaverunt, defendere nobis contra comites, vicecomites, et sculdascios dignaretur.*

(1099) Id etiam in lauata *Qualitatis conjectura* se ab imperatore postulaturum eodem numero subiicit. *Si quid etiam vel ab invasoribus illis duobus,*

num oogatur exsolvere; idem legeliter passurus, qui de ulla re, quæ ad Ecclesias easdem pertinet [leg. ad eandem Ecclesiam pertinet], ei contradixerit, quod sibi proprium et Deo est placitum, agere; et quod tutor, et defensor, et patrocinator alicujus eorum in tanto scelere præsumpserit esse. (1099) *Libellariæ*, commutationes, vel precariæ dolosæ, ex quo episcopus est ordinatus, si factæ fuerint aliqua, volumus atque præcipimus ut rescindantur omnino, et secundum quod Deo placitum est, emendantur: quatenus ab omnibus liber, quæ removere ab eo Christo favente valeamus, incommodis, secure Deo valeat deservire, et pro incolumitate nostra, conjugis, prolisque charissimæ finem tenus cuncti valeatis (supple divinam) clementiam exorare,

461 SIGNUM DOMINI
NISSIMI

OTTONIS SERE-
IMPERATORIS.

462 (1100) Ambrosius cancellarius ad vicem Huberti episcopi et archicancellarii recognovi et subscripsi.

Data Nonis Novembris anno Dominicæ Incarnatione 967; imperii vero domni Othonis piissimi Cæsaris VI, indict. XI.

Actum (1101) Balsemate feliciter. Amen.

vel a me aut necessitate, aut per fraudis alicujus subreptionem, vel commutationis, vel libellarii nomine, et quod precariam vocant, contra Deum et rectitudinem est actum, omne præcipere per potestatem rescindi. Id Ecclesiis concedere insuetum non erat. In placito Lucensi anni 853 refertur privilegium Ludovici II imperatoris anni 852, quo irritos esse jussit omnes libellos in præjudicium Ecclesiæ Lucensis. Vide Muratorium tom. III Antiqui. Italic., cal. 170. Similiter anno 998 Otto III constitutionem edidit de rescindendis libellis et emphyteusibus in damnum Ecclesiarum contractis, ut liquet ex Chronico Farfensi, tom. II Rerum Italic. Muratorii part. II, col. 496. Quid autem sint *libellariæ commutationes et precariæ*, explicavimus not. in *Qualitatis conjecturam*.

(1100) Huic Ambrosio cancellario RATHERIO anno sequenti 968 dedit epistolam 12, et paulo ante direxerat opusculum inscriptum *Discordia*. Hubertus autem episcopus et archicancellarius est ille Hubertus episcopus Parmensis, ad quem anno 964 libros misit *De contemptu canonum*.

(1101) *Balsemates* nominatur in privilegio Federici I an. 1154 apud Ughellium tom. V, col. 795, a. de loco, qui dicitur *Balsemate*, non longe a *flumine Mincio*, Nunc quoque in Monzambani pertinentis agri et diocesis Veronensis est quidam situs, qui idem nomen vulgo retinet, et vocatur *la strada di Balsemate*. Ibi olim erat vicus, seu pagus, qui cum temporum vicissitudinibus dirutus esset, Monzambani pagus, in posterioribus tantum monumentis laudatus, constructus fuit. Annalista Saxo ad annum 967 narrat Ottonem I imperatorem, qui Kalendis Novembris anni ejusdem diem festum Omnium Sanctorum Veronæ celebraverat, postea Mantuam perrexisse. Hocigitur in itinere, dum Balsemate esset, die quinta Novembris hoc privilegium dedit.

463-464 ADMONIIO IN SEQUENS JUDICATUM.

I. Sequens opusculum e ms. Frisingensi typis datum fuit a P. Bernardo Pez tom, VI Anecdotorum, seu codicis diplomatici part. 1, col. 102, Cum autem is nullam ejus inscriptionem in codice invenisset; hanc in editione præfixit: *Ratherii fundatio, et dotatio clericorum Ecclesie Veronensis. Judicati* epigraphen, quam prætulimus, ex ipso Ratherio accepimus. Bis enim hoc opusculum hoc eodem titulo laudat, nimirum I. in Testamento num. 2, ubi ait: *Una si fuerit libra, detur curatoribus funeris mei; altera, nisi defuerit, clericis ecclesiam possidentibus S. Marie Consolatricis cum cæteris in eodem Judicato descriptis*; II. in *Discordia* num. 8: *Faciens de quibusdam insuper scriptum quoddam, quod nominant Judicatum, id est decretum, pauperioribus clericis ejusdem Ecclesie, hoc est presbyteris capellanis, subdiaconibus de secretario septem, cantoribus septem, acolythis de secretario septem, cantoribus quinque, ostiariis sex, etc.*, quod quidem in ipso opusculo recensetur. Hæc non tam tituli, quam opusculi ipsius ἀναγνώστῳ comprobant. *Judicatum* autem dicebatur decretum, quo quis de rebus judicatus disponit. Ita in testamento episcopi Derthonensis apud Ughelium tom. IV habetur: *Quam vero eorum taliter Judicati, seu dispositionis meæ paginam, etc.* Et similiter Milo marchio testamentum suum scriptum anno 955 in villa Runci diocesis Veronensis bis *paginam Judicati* vocat, ut ex vetustis apographis invicem concinentibus didicimus: mendose enim apud Ughelium in episcopis Veronensibus *pagina judicari* pro *Judicati* editum est.

II. Hoc suum *Judicatum* Ratherius *chartæ* nomine appellat, dum *chartam* non ipsius, quam patriarchæ Aquileiensis metropolitani, omniumque nostræ provinciæ coepiscoporum manu firmatam memorat in epist. 42 ad Ambrosium num. 4. Cum nimirum Ratherius angetur videns redditus cathedralis ecclesie inter majores ejusdem clericos ita distribui, ut cæteris inferioribus vix quidquam relinqueretur; his ut congrue provideret, *Judicato* contendit. Ut autem id ratum esset ac firmum patriarchæ et comprovincialium subscriptionibus confirmandum curavit. Neque novum erat metropolitani et coepiscoporum ejusdem provinciæ confirmationem petere. Muratorius tom. V Antiquit. Italic., col. 986, synodale decretum affert anni 842 subscriptum ab Angilberto archiepiscopo Mediolanensi et a septem aliis ejus provinciæ episcopis, quo confirmatum fuit privilegium immunitatis monasterii Brixiani SS. Faustini et Jovitæ, concessum a Ramberto episcopo. Distinctum est hoc decretum ab institutione Ramberti; quæ distinctis loco et tempore scripta fuit. At institutio Ratherii eodem loco et tempore tum a fundatore, tum a patriarcha Aquileiensis et comprovincialibus subscripta innotuit, quia omnes simul Veronæ convenerant; sicut eadem de causa ipso institutio originalis mensæ Capituli Veronensis facta a Ratoldo episcopo anno 813, ab eodem episcopo et a patriarcha ejus temporis aliisque episcopis comprovincialibus signata fuerat, ut videre est in appendice historiæ theologicæ Scipionis marchionis Maffei pag. 95, et in emendatiori exemplo a nobis impresso in opere: *Conferma della falsità di tre documenti etc.*, pag. 123. Qua autem occasione patriarcha et comprovinciales Veronæ fuerint hoc tempore, quo Ratherius *Judicatum* edidit, explicandum est.

III. Cum Otto rex Ottonis I imperatoris filius anno 967 primum in Italiam advenisset, Veronæ reperit Ottonem patrem; ibique cum eo Omnium Sanctorum festum celebravit, ut annalista Saxo memoriæ prodidit. Huc autem patriarcham Aquileiensem cæterosque ejusdem provinciæ episcopos convenisse, ut tantis principibus ex more obsequium præstarent, dubitari nequit; et hac occasione, quam Ratherius futuram præsenarat, *Judicati* subscriptiones ab iisdem 463-466 obtinuit. Tot episcoporum concursus fuisse videtur illa synodus, quam Ratherius duobus in locis commemorans, cum imperatoris præsentia conjungit: *Fiducia imperialis præsentie et synodi adunandæ*, inquit in *Discordia* num 5. Et in sermone de octavis Paschæ num. 4: *Fiducia imperialis nil aliud quam quod justum est decernentis præsentie, et synodi congregandæ*: ubi non obscure indicat spem, quam habeat tum in Ottone imperatore, tum in episcopis, quæ memorata de causa Veronæ convenire debebant. Vide in *Discordiam* not. 10. Ab imperatore quidem, cum hinc abiret, die 5 Novembris privilegium jam impressum, obtinuit, quo se ab inimicis ac præpotentibus tutum fore sperabat. *Judicato* autem patriarcha et cæteri episcopi in quadam veluti synodo post discessum, ut videntur, imperatoris adunati subscripserunt. Ex his *Judicatum* antea paratum, post imperatoris discessum seu post diem 5 Novembris anni 967 tot episcoporum subscriptionibus munitum et editum fuit.

IV. Hic sub finem haud omittendus est nuperrimi scriptoris nisus, quo hoc *Judicatum* in imposturæ suspicionem adducere studuit. Id autem studuisse videtur, non quod ita per sese ex intimo sensu certissime crederet, sed quia in rem suam conducere putavit, si quid dubii ejusmodi injiceret. Duo privilegia Capituli Veronensis Ratoldo episcopo afficta, a nobis supposititia probata fuerant eo præsertim nomine, quod aliquot periodi *Judicati* Ratheriani multo posterioris Ratoldo in ea ab impostore fuerint transcriptæ. Hæc vero privilegia cum ille vindicanda sumpsisset, primo vindiciarum opusculo *Judicatum* Ratherii legitimum ipsius opus nihil dubitans, eas periodos Ratherium ex privilegiis Ratoldianis exscribere potuisse reposuit. At cum hanc responsionem omnino inanem rebus pluribus demonstravimus, ille in secundis eorundem privilegiorum vindiciis aliam viam iniens, Ratherianum *Judicatum*, quod eorum privilegiorum imposturam maxime declarabat, non absolute quidem apocryphum affirmare ausus est, sed dubitationes quasdam inspergere satis duxit, perinde ac si ex ipso non satis firma ratione ea privilegia a nobis fuerint impetita. De pondere eorum, quæ ipsis privilegiis opposuimus, editæ epistolæ satis superque testantur. Frustra autem dubitari posse de *Judicato*, quod ipse Ratherius tribus in locis jam allegatis suum opus esse pronuntiavit, quisque prudens intelligit. Accedit stylus, qui Ratherii ita proprius est, ut nulli præter ipsum conveniat.

V. Rationes vero dubitandi a viro cæteroquin eruditissimo et acutissimo allatas si quis attente expendit tam exiles et imbecilles inveniet, ut contra tam evidentia ἀναγνώστῳ argumenta nihil conficiant. Tres aut quatuor præcipuas hic proferre sufficet. Stylus symbolicum et dialogi speciem opponit, qui actui fundationis non conveniunt. Hæc vero erat peculiaris Ratherii indoles, qui cum *Judicatum* scripsit, noluit notariorum consuetudinem sequi, sed suo stylo et more usus est, ubi etiam in *Decreto de abbatiola Magonziani*, quod aliam fundationem continet, et in *Testamento*: in quibus scribendi ratio plane similis ac in *Judicato* reprehenditur. Urget defectum notarum ohronigarum, subscriptionum, et aliarum formularum, quæ in ejusmodi actis esse solent, nec non subscriptionum patriarchæ Aquileiensis et cæterorum coepiscoporum, quas ipse Ratherius huic fundationi accessisse tradidit. Verum nonne similiter desunt notationes chronice,

subscriptions, et aliæ formulæ in *Testamento et Decreto de abbatia Magonziani*, quæ tamen nemo idcirco in dubitationem vocabit? Nihil horum desideramus, si originalis actus, aut apographum authenticum ad nos pervenisset. At in antiquo Frisingensi codice hoc documentum, sicut et cætera opera, ex Ratherii schedis transcriptum fuit non tanquam charta publica, quæ notas chronicas, subscriptions, et certas formulas requirit, sed tanquam opusculum Ratherii, cui necessaria non sunt.

VI. Gravius illud esset, quod censor in *Judicato* videre sibi visus est, nimirum Ratherium contra ea principia, pro quibus tam acriter dimicavit, inferiores clericos a se, et a suis successoribus exemptos quodammodo esse voluisse. Ubi vero in *Judicato* id statuit? Num quia ibidem præcipit: *Si quilibet de servitio Dei aliquis eorum neglexerit, aut dediscendo suo ministerio studium non habuerit, non propter hoc aut episcopus, aut clerici licentiam habeant de istis quilibet auferendi?* Verum hæc id tantum innuunt, Ratherium interdixisse, ne quispiam episcoporum occasione criminis aut negligentiae cujuspiam clerici aliquid de hac fundatione detraheret, quam perpetuam esse volebat. Non vero episcopis item adimit aliam quamlibet in eosdem clericos jurisdictionem: alias cum id ipsum, quod prohibet episcopis, interdicat etiam clericis ejusdem collegii, aut episcopus, aut clerici; ejus generis reos subduxisset a jurisdictione et correctione illius quoque præpositi et cæterorum 467-468 clericorum, quibus corrigendi facultatem diserte tradidit: *Jam dictus, inquit, quem super se miserit, præpositus cum aliis omnibus eum conveniat; et si se emendare noluerit, quod ab eo abstulerit, aliis dividat: aut certe ipsi inter se pœnam inveniant, qua corrigi ejusmodi negligentes, et litteras discere nolentes oporteat.* Hic episcopum non nominat, non ut eosdem ab episcopo eximat, sed quia corrigendi modum faciliorem et domesticum constituit. Quod si quo casu hæc correctio negligetur, aut inanis caderet; ubinam in toto documento invenietur interdictum episcopis remedium afferre, dummodo nihil ex fundatione subducatur? Neque tandem moveant illa, quibus Ratherius suam fundationem extendens nou tam ad clericos, quanti nunc sunt, verum etiam ad eorum successores, subdit, *quanquam et illis ingratis; quæ doctus censor ita interpretatur, ac si omnes et præsentis et successores sibi ingratos et rebelles appellet.* At verba *quanquam et illis ingrati*, palam ad eos referuntur, de quibus antea dixerat, *quanti nunc sunt*: hi enim tantum sunt illi ingrati, qui ut ait, *majorum suorum vel seductione decepti, vel minis terrii, vel conspirationis illorum veneno infecti* episcopo adversabantur: quæ successoribus non conveniunt, nec aptari queunt. Cætera leviora objecta prætermittimus.

VII. Erit fortassis, qui hoc opusculum licet manifeste Ratherianum, non tamen fundationem ipsam putet, propterea quod hanc alio documento antea constitutam indicare videntur illa: *Delegati quædam, dedi quoque*, etc. Sed non absimiliter scriptum fuit *Decretum de abbatia Magonziani*, quod tamen in ipso corpore hæc decretale scriptum vocatur, quo scilicet res et fundatio ipsa instituta fuit. Apographum e Frisingensi codice accuratius exscriptum accepimus, ex quo nonnulla emendaturi sumus.

JUDICATUM RATHERII

SEU

Fundatio et dotatio pauperiorum clericorum cathedralis Veronensis ecclesie.

469 RATHERIUS, Dei solummodo gratia Veronensis episcopus, successoribus omnibus.

1. Quia malignorum consuetudinibus adversus Dei præcepta sanctorumque statuta prævalentibus nullatenus valui evincere, ut aut juxta beati Apostoli sententiam unusquisque in nostra Ecclesia propriam mercedem secundum suum reciperet laborem (*I Cor. III, 8*), aut, ut in Actibus legitur apostolorum, dividerentur clericis (1102) collata, prout cuique opus esset (*Act. IV, 35*); sed sermone illo Domini prave intellecto, quo dicitur: *Omni habenti dabitur, et abundabit, ab eo vero qui non habet, etiam quod habet auferetur ab illo* (*Matth. XXV, 29*), quasi censeretur, quod qui plus haberet, magis (1103)

(1102) Apud Pez *ecclesiis*, pro clericis, male. Lectionem nostri apographi prætulimus, cum qua etiam concinit *Discordie* liber num. 5, ubi cum hic idem locus exprimitur, tum vero clericis, non ecclesiis, legitur.

(1103) Legebatur minus: ex sensu correximus magis; vel certe exscriptor facili saltu ob concursum vocis haberet nonnulla transcurrit, et supplendum: quod quis plus haberet, plus acciperet; qui vero minus haberet, minus deberet ex delegatis Ecclesie bonis accipere. Porro construe: *injustissime decernentibus*

A deberet ex delegatis Ecclesie accipere, injustissime decernentibus, cum hoc magis voluerit intelligi utique quod habenti charitatem cæteræ addantur virtutes, non habenti vero reliquæ computentur pro nihilo; ne penitus inanis existeret compassio, qua illos et egestate perimi, et a Dei retrahi dolebam servitio, sedit animo, ut aliquid 470 eis largirer ex meo. Meum (1104) autem dico, quod et ordinari meo est concessum iudicio, et frui, si placeret, dum vivo. Aliud quoque (1105), quod me ad hoc impulit, ut proferre non cuncter, agendum: quia, proh dolor! ab infantia semper a Dei servitio otiosus adeo exstiti, ut neque cedri, neque myrti, et ligni olivæ, cæterarumque hujusmodi arborum miser in Ecclesia (iis scilicet, qui recitatum Domini testimonium prave intelligebant) quasi in eo censeretur, quod qui plus haberet, plus acciperet; qui vero minus haberet, deberet accipere minus de delegatis ecclesie bonis.

(1104) Apud Pez mendose reum.

(1105) Construe: *Ut non cuncter quoque proferre atque, quod impulit me ad agendum hoc: quia scilicet, proh dolor! semper ab infantia adco otiosus fui in servitio Dei, ut, etc.*

locum unquam meruerim obtinere; ut deinceps ulmi saltem officium sublevando aliquos fructum bonum ferentes hoc est, Ecclesiæ excubiis insistentes valerem, donec dies est, exercere, ut in omni labore eorum ut collaborans utique partem haberem; et sicut *qui recipit prophetam in nomine prophetæ, mercedem prophetæ accipiet* (Matth. x. 41), ita et ego adjuvans istos successoresque illorum in Dei servitio, mercedem semper reciperem eandem quam illi, eorum utique quasi manibus post mortem efficiens, quod vivens infelix propriis neglexeram agere, ut de illo dictum est, qui tunc nomine Saulus, post Dei munere Paulus, tunc persecutor credentium, post doctor eximius gentium, quod omnium manibus Stephanum lapidaverit, quia lapidantium vestimenta servavit (Aug. *serm.* 279, n. 1).

2. Considerans itaque, qui majorem in Ecclesia laborem, et fortiozem sustinerent adeo paupertatem, ut sine intermissione murmurarent, et ob inopiam ad sacros ordines illegaliter etiam accedere festinarent, ut aliquid ex his cum detrimento quoque animæ maximo invenirent subsidii, cum nec ætas utique eos admitteret, **471** nec scientia commendaret, nec morum probitas illustraret; delegavi quædam (1106) nuperrime ab ingratis recepta, quibus-

(1106) Id explicat auctor in *Discordia* num. 7: *Cum quidam*, inquit, *illorum* (clericorum majorum, seu canonicorum cathedralis ecclesiæ) *de me haberent beneficia, interminatus sum, quod si mihi interdicerent, quod mihi competeret* (nimirum æquiorum reddituum ejusdem ecclesiæ distributionem, quæ inferioribus clericis indigentibus provideretur); *ego quod illis concesseram tollerem. Responderunt in tantum se non curare, ut si quod alicui illorum dedi, auferrem*, etc. Et post nonnulla se ea beneficia iisdem abstulisse significans addit num. 8: *Quod causa protuleram comminationis, in effectum vertere non distuli actionis*. Dein narrans quid de his beneficiis ob illorum ingratitudinem receptis gesserit, eorum partem per *Judicatum* se contulisse significat pauperioribus clericis eodem prorsus ordine et numero, ut hic describuntur. *Nuperrime autem recepta* a Ratherio ea beneficia videntur intelligi, tum cum canonicis affirmantibus se non curare, ut si quæ illis dederat auferret, hunc eorum assensum pro renuntiatione quadam accepit.

(1107) *Presbyteri capellani*, qui scilicet non erant canonici: unde nunc quoque hi in nostra ecclesia *capellani vocantur*.

(1108) *Septem hi cantores*, qui memorantur post septem subdiaconos de secretario, et acolythis præmittuntur, erant septem subdiaconi, qui in choro canebant. Præter presbyteros scilicet capellanos, tres tantum ordines nominat paulo ante, et similiter etiam paulo post, subdiaconos, acolythos et ostiarios; sed tum subdiaconos, tum acolythos distinguit in classes duas, quorum alii de *secretario*, alii *cantores* vocantur. Tres subdiaconorum species in Romana Ecclesia distinguunt vetus codex apud Baronium ad annum 1053, num. 22, et Joannes diaconus *De eccles. Lateran.* apud Mabillonium, tom II *Musei Italici*, pag. 567, nimirum subdiaconi septem erant regionarii, qui epistolas et lectiones in stationibus canebant, septem palatii, qui idem munus obibant in Ecclesia Lateranensi, et septem alii dicti *Schola cantorum*, qui cantabant tantummodo, cum summus pontifex celebrabat. In Veronensi autem

dam presbyteris capellanis (1107), subdiaconibus, acolythis, atque ostiariis nostræ matris Ecclesiæ, isti quidem, quanti nunc sunt, post istos vero subdiaconibus septem de secretario, septem cantonibus (1108), septem acolythis de secretario, et quinque cantoribus, et ostiariis sex, quanquam et illis (1109) ingratis, utpote majorum suorum vel seductione deceptis, vel minis territis, vel conspirationis illorum veneno infectis, præter id quod a bonis et Deum timentibus, atque charitate ferventibus eis consuetudinaliter accipere est antiquitus destinatum, hoc est (1110), ecclesiam sanctæ Mariæ, quæ cognomen sortita est *Consolatricis*, cum omnibus quæ ad eam pertinent, vel pertinebunt, salva portione inibi militantis presbyteri, ita tamen, ut in potestate sit istorum, si defecerit, alterum **472** subrogandi, nihil vero ex his, quæ habere eum juste compètit, auferendi. Si vero visum eis fuerit, ut aut per vices ipsi capellani (missam) (1111) in ipsa cantent ecclesia, aut aliquos ex se eligant, qui illam percantent; illud quod consuetudo fuit presbyteros habere, qui illic militabant, peculiariter qui cantent inibi, habeant; cætera vero cum subdiaconibus, acolythis, atque jam dictis ostiariis æqualiter dividant, (1112) non per campos tamen et vineas, sed per modios atque sextaria, ut nec rixæ locus aliquis detur, neque invi-

Ecclesia duæ tantum classes subdiaconorum exstant, et ex hoc Ratherii textu septem erant de secretario, qui scilicet episcopo celebranti inservirent, septem vero alii cantores, qui in choro canerent. Similiter etiam acolythi de secretario septem, qui in sacris operam præstarent, quinque autem alii cantores, qui canerent.

(1109) Id est *et illis*, de quibus antea dixit: *quanti nunc sunt*. Quæ enim beneficia a majoribus clericis ingratis receperat, ea se delegasse tradit clericis inferioribus *quanti nunc sunt*; tametsi hi quoque sint ingrati, utpote qui majorum clericorum *vel seductione decepti, vel minis territi, vel conspirationis veneno infecti*, Ratherio pariter adversabantur. Vide admonitionem num. 6.

(1110) Nunc recensere incipit, quæ hac dispositione laudatis clericis de suo dedit. Et primo nominat ecclesiam, seu redditus ecclesiæ S. Mariæ, quæ ut distingueretur ab aliis. S. Mariæ virgini dicatur, et peculiari cujusque nomine nuncupatis, *Consolatricis* vocabatur. Hæc ecclesia modicum distat a cathedrali. Cum quidquid iisdem clericis dedit, esset inter bona episcopali juri ac dispositioni subjecta, hæc quoque ecclesia ejusmodi erat; quæ postea in Capituli jus transivit. Licet autem hæc proprium haberet presbyterum, qui inibi inserviebat; non tamen ejus erant omnes ipsius ecclesiæ redditus, sed quædam tantum portio ipsi erat assignata, quæ hac eorumdem reddituum dispositione in gratiam memoratorum clericorum eidem presbytero salva esse debebat.

(1111) *Supplevimus missam*. ad quam mox *ad illud* referendum est.

(1112) Non solum hic, verum etiam in *Decreto de Abbatia Magonziani* num. 2, et part. II *De contemptu canonum* num. 4, vineas a campis Ratherius distinguit. Campi vocari videntur ii agri, in quibus solum frumentum vel aliæ segetes serebantur; vineæ vero ii, ex quibus vinum redibat. In *serm.* 2 de Ascensione, num. 4, *vineta et campos* scripsit. Modius erat tam liquidorum quam aridorum mensura: sextarium autem modii pars erat pro varietate lo-

diæ, sed omnes inde gaudeant in ea, quam Dominus A bonæ voluntatis hominibus peculiariter contulit, pace. Dedi quoque et ecclesiam aliam sanctæ Dei Genitricis, quæ vocatur in *Stella* (1113), ut luminare, quod inde venit, ad ecclesiam jam dictam et sancti Joannis Baptistæ (1114) deserviat; cætera vero ipsi inter se dividant. Nefas est enim, ut quod 473 superimponitur altariis, serviat foricis (1115-16), et quod Deo offertur, diabolo famuletur. Concessi et quiddam de Corte sancti Proculi in valle *Paltenate*, locus ubi dicitur *Cuscianus* (1117), casalem unum. In valle de *Salla* de sancto Justo massaritiis (1118) duas ad muros. Contuli et corticellam *Palmiaco* dictam cum servis, ancillis, et omnibus ad eandem pertinentibus: decimas etiam de castello *Ilupedano*, et illam, quæ dicitur de *Forentanis* (1119); id est quæ neque ad *Tumbam*, neque ad *Roveclariam*, neque ad *Ceredam* vel plebem quamlibet aliam pertinent, cum ecclesia sancti Petri de *Persiano* cum omnibus, quæ ad eam pertinent.

3. Volumus et decrovimus vero tam ego, quam ipsi, ut nullum habeant de istis super se majorem, nisi quem ipsi sibi ex se ipsis elegerint vel constituerint, qui cum suo juniore (1120) omnia illa colligat, et, ut

corum diversa; sicut ipse modius non eandem ubique quantitatem continebat. Nolebat Ratherius certos agros clericis singulis assignari, ex quibus postea sensim constitutæ fuerunt præbendæ (hac enim ratione fere omnia majoribus et potentioribus clericis obvenerant, cæteris in egestate relictis); sed redditus ex assignatis fundis prodeuntes in communem, uti vocant, mensam conferri voluit, ut æqua portione in distributionum rationem inter pauperiores clericos hic recensitos dividerentur.

(1113) Nunc dicitur *delle Stelle*. Est ecclesia in collibus vallis *Paltenatis*, unde optimum oleum maxime redit.

(1114) Est ecclesia cathedrali proxima, nuncupata *S. Joannis in fonte*, ubi ejusdem cathedralis baptisterium existit.

(1115-16) Allegorice loquitur, et foricas opponit altariis, sicut Deo diabolus opponit. Est autem forica locus, in quem urbis immunditiæ dejiciuntur. Significat vero ecclesiæ redditus non esse in profanos ac præsertim viles et pravos usus convertendos.

(1117) *Pez Tuscanus*. Nostri apographi lectio *Cuscianus* magis placuit: et est locus vallis *Paltenatis* qui nunc vocatur *Cuzano*.

(1118) *Massaritiæ* dicebantur prædia, quæ a distinctis villicis, seu, uti vocabant, massariis colebantur. Vide Muratorium *Antiquit. Estens.* part. 1, pag. 82, ubi documentum affert, in quo multæ massaritiæ cum suis cujusque villicis recensentur. Confer not. in *Discordiam*.

(1119) *Pez de Forendarus*. Nostrum apographum secuti sumus: ex quo more ante vocem *pertinent* addidimus *aliam*. Notandum porro *Tumbam* (nunc *Tomba Susana*) *Roveclariam* (nunc *Roverchiara*) et *Ceredam* (nunc *Cerea*) vel hoc tempore plebes fuisse.

(1120) Olim putabamus pro *cum suo juniore* corrigendum esse *cum suo jure*, quam lectionem præfert antiquum pseudodocumentum Ratoldo attributum, cujus fabricator integram hanc periodum ex *Ratheriano Judicato* exscripsit, uti plane demonstravimus in appendice dissertationis *De privilegiis et exemptione Capituli cathedralis Veronensis* pag. 65, et

diximus, per mensuram et numerum æqualiter dividant. Quod si (1121) voluerint eis non calceradigo aliquid dare, in ipsorum sit potestate, tantum non sit multum. Si vero, ut est humana miseria, quilibet de servitio Dei aliquis eorum neglexerit, aut de discendo suo ministerio studium non habuerit; non propter hoc aut episcopus aut clerici licentiam habeant de istis quilibet auterendi, sed jam dictus, quem ipsi super se miserint, præpositus cum aliis omnibus 474 cum conveniat, et si emendare noluerit, quod ab eo abstulerit, aliis dividat; aut certe ipsi inter se pœnam inveniant, qua corrigi hujuscemodi negligentes, et litteras discere nolentes oporteat. Si vero minister idem aut hebes, aut fraudulentus, vel inutilis fuerit, vel si delinquentes corrigere non fuerit ausus; ab eisdem avellatur, atque ei de eisdem presbyteris vel subdiaconibus subrogetur.

4. Concessi præterea quidquid de commutatione illa, quam de mansione ea prope forum feci cum Joanne filio *Bertanæ* (1122), quæ de precaria erat, quæ cuidam facta est *Dominico* monetario (1123), ea vero ratione, ut super illam, quam cum cæteris accepturi sunt portionem, diebus vitæ suæ *Galiver-*

fusius in alio Italico opere inscripto: *Conferma della falsità di tre documenti publicati nell' Ughelli a favore del Capitolo di Verona* pag. 8 et 25. Hoc supposititium documentum apud Ughellium legitur tom. V, col. 707, d. At non deserendam lectionem ipsius legitimi *Judicati*, quod ex codice Frisingensi edidit P. Pez, meliori consilio existimamus. *Juniores* enim apud mediæ ævi scriptores ita dicebantur, qui senioribus præcipuæ auctoritatis hominibus ita suberant, ut aliquam tamen auctoritatem aut officium obtinerent. Vide Cangium. Ita in monasteriis *juniores* appellati, qui alteri in officio erant adiutores. Hoc sensu in nostro opusculo *junior* ille intelligendus videtur, qui præpositum in colligendis redditibus adjuvabat. Hanc lectionem confirmat in sequentibus plurale *eis*, quod duos saltem exigit, quibus *pro calceradigo* aliquid dari permittitur, dummodo multum non sit, id est, tum illi, quem præpositum elegerint, tum ejus *juniori*, seu coadjutori. Alias si unus præpositus, qui *cum jure suo* omnia colligat, intelligendus esset, *ei*, non *eis* emendare oporteret.

(1121) Idem codex Frising. addit particulam *non*. Jure autem apud P. Pez omissa est, ut suadent sequentia, *tantum non sit multum*, illud scilicet, quod *eis*, si voluerint, dari permittitur. *Calceradigum* aliquam retributionem præposito et ejus juniore pro officio conferendam significat: ita ut *pro calceradigo* idem sit, ac pro retributione officii, vel pro officio.

(1122) Nostrum apographum *Berdanæ*, ex quo mox emendavimus *factæ*, ubi erat *factæ*. Quid autem esset contractus *precaria* nuncupatus vide not. in *Qualitatis conjecturam*.

(1123) *Monetario*, qui scilicet monetas cudebat: ex quo testimonio Veronensis monete aliis posterioribus documentis probatæ antiquitas astruitur. *Dominicus monetarius de civitate Verona* memoratur, et subscriptus etiam legitur in testamento Nottherii episcopi Veronensis diei 15 Novembris anni 927 (non 928), quod editum est a marchione de Dionysiis canonico in collectione diplomatum pag. 105.

tus presbyter, et *Martinus* junior subdiaconus illud (1124) inter se partiantur, postea ad communitatem reliquam redeat, nulli posthæc peculiariter concedendum, sed per sextaria dividendum. Sed quia et hoc obtinere paupertas nullo modo valuit mea, ut dividerentur singulis his designatis, prout cuique opus esset; dare studui operam, ut vel aliquibus aliquid ex ipsa delegarem paupertatula, unde propriam mercedem secundum suum reciperent laborem. Unde præter id, quod omnibus communiter contuli dividendum, delegavi jam dictis presbyteris et subdiaconibus atque acolythis de secretario in *Bodanigo* (1125) 475 casalem I, in *Porto* campos III, in *Cereta* hortum unum, in *Roveclaria* casalem I, cum plecticiis (1126) tribus: in *Naudosiola*, unde dantur in censum, solidi novem; ad *Caput Alponis* casariculum (1127) I, in *Bogosio* casalem unum, ut peculiariter hoc habeant, neque cum cæteris (1128) dividant. Provisor vero rerum istarum ecclesiam provideat beati Joannis in domo (1129), qui et duos illic constituat de eodem contubernio ostiarios, qui et basilicam custodiant, et ostium cimeliarchii (1130) tempore nocturnali semper observent, aut continuatim scilicet, aut, si melius fuerit visum, per vices. Consideravi namque, quia cum præter id, quod in ecclesiastico agunt ministerio, hi tres (1131) ordines peculiariter cæteris omnibus pontificali insudent servitio, specialius aliquid accipere ab episcopo pro specialiter illi impenso debuissent obsequio. Parum vero eis ideo contuli, quia et dandis non

(1124) *Illud scilicet, quidquid de commutatione illa concesserat, id diebus vitæ suæ ita dedit Galiverto* (al. Galiberto) presbytero, et Martino juniori subdiacono, ambobus de numero eorum clericorum, quibus hoc *Judicatio* pro æqua portione providit: ita, inquam, illud eisdem dedit ad vitam supraportionem, quæ eis æque ac cæteris debebat contingere, ut post eorum mortem *ad communitatem*, id est in communem mensam perveniret.

(1125) Nostrum apographum *Bodanico*. Verum *Bodanigo* etiam legitur in charta anni 959 edita in Collectione laudata diplomatum pag. 125. In privilegio Eugenii III anni 1145, favore Ecclesiæ Veronensis dicitur *Bonadiguus*, nunc *Bonavigo*.

(1126) *Plecticiis* dictos fuisse quosdam homines rurales, ex privilegio Ottonis I, quod præmissimus, manifestum est. *Si quid perperam vel a massariis vel a castellanis, vel a plectictis, vel incensitis vel a commodatis* (omnes sunt viri ruricolæ) fuerit actum, etc. *Tres plecticii* hoc loco indicati casali ad dicti erant. Superius num. 2, casale unum et massariitæ duæ memorantur. Massaritia erat prædium amplum, casale vero paucos campos indicare videtur. Ruricolæ, qui massaritas colebant, dicebantur massarii; qui autem casale, seu paucos campos colendos acceperant, *plecticii* appellati. Mox pro *Naudosiola* melius in privilegio Federici I anni 1155 Veronensi Ecclesiæ concessio *Nauclesiola* legitur, nunc *Nichesola*.

(1127) *Vulg., casariculum*. *Casariculum* idem esse videtur ac *casariculum* in documento Farfensi apud Cangium, id est casale exiguum. Hoc casariculum ad *Caput Alponis*, nunc *Cavalpone*, situm traditur. Mox in *Bogosis* erat in vulgatis. In *Bogosio* correximus ex nostro apographo, quam lectionem memoratum quoque Federici I documentum appro-

adeo abundabam, utpote qui ubi alii dominabantur, ego solum mœrens cantarem, et invidiæ contra illos ipse causas vitare debere me crederem. (1132) Si vero (quod veraciter confidimus) Domino ipsis fideliter servientibus, alicui fidelium, ut aliquid eis addat, fuerit inspiratum; volumus, ut sicuti cætera, ita eis communiter fiat divisum, ut neque contentio inter eos, neque prævaleat odium, sed pax Dei, quæ exsuperat omnem sensum, custodiat corda intelligentiasque eorum (*Philipp.* IV, 7). Quod si, ut sæpe diabolo contigit instigante, propter invidiam et odium ab ista matre (1133) expulsus istorum aliquis illegaliter fuerit ecclesia; non propterea de ista sancta Consolatrice, quod solitus accipere fuerat, perdat ecclesia, sed et accipiat, quod cæteri, et servitio istic sese dedat, (1134) ti vult aut conceditur, Domini.

476 5. Expers vero quam sit cognitionis legis totius canonicæ, promptum est advertere, qui censet, quod alteri liceat clericum in ecclesiam mittere vel ab ea expellere, nisi (1135) qui potest de clerico acolythum, cum libuerit, facere. Sed quia nunquam deest malivolis, quod male cupiant, etsi efficere (1136) nequeant; hoc quod facio, ea cautione constringo, ut sive vocetur episcopus (non enim erit ille) sive presbyteri et diaconi istiusdem nostræ Ecclesiæ, qui aut istud destruere, aut ex his, quæ de nostra Ecclesia juste et legaliter antecessores boni prædecessoribus istorum soliti fuerunt præbere, tentaverint aliquid minuire, quasi videlicet valeant

bat; nunc *Begosso* nominatur.

(1128) *Cæteri* sunt non solum ostiarii, sed etiam subdiaconi et acolythi cantores, quos superius distinxit a subdiaconis et acolythis de secretario.

(1129) *Domus* vocabatur cathedralis: ecclesia vero B. Joannis in Domo est illa superius laudata S. Joannis Baptistæ, quæ cathedrali contigua, baptisterium ejusdem continet.

(1130) *Cimeliarchium* est locus, ubi cimelia, seu sacra vasa et pretiosa ecclesiæ mobilia reconduntur et custodiuntur. Vide S. Gregorium lib. III, epist. 50. Mox pro *semper* nostrum apographum habet *sæpe*.

(1131) *Hi tres* subdiaconi scilicet, acolythi et ostiarii.

(1132) Nostrum apographum habet: *Suis quidem veraciter*. Pez emendavit: *sive quod*. Nobis textui congruentior visa est correctio: *Si vero* (quod *veraciter*, etc.

(1133) Mater ecclesia est cathedralis.

(1134) Pez, *dedat, ut conceditur*. Emendavimus et supplevimus ex nostro apographo.

(1135) Nemini scilicet præter episcopum licet de clerico acolythum facere, nec clericum facere quisquam potest sine episcopi licentia: unde auctor in *synodica* num. 45, statuit: *Clericum nemo vestrum sine licentia factat nostra*.

(1136) Pez, *si efficere*. Scripsimus *etsi efficere* cum nostro apographo, cui concinit pseudodocumentum Ratoldo ascriptum, in quo hæc periculus ex parte cum aliis nonnullis hujus *Judicati* a consarcinate traducta fuit. Vide dissertationem nostram *De privilegiis et exemptione Capituli Veronensis* pag. 74, et Ughellium tom. V, col. 709, d.

dicere: Habetis vestrum stipendium, sufficiat istud, aut si vultis vobiscum nostra (1137) partiri, mittite, quod vobis datum est, in nostrum commune: partem isti tales in alia vita cum nullo habeant sanctorum, sed cum Cham, Dathan, et Abiron, vel cum illis, quos aut diluvium mersit, aut terra glutivit, cumque Pilato, Anna, et Caipha, Juda Christi traditore, et mago Simone, Anania quoque et Saphira, quos beatus Petrus pro fraudata ecclesiastica damnavit pecunia, sintque anathema, maranatha, et exortes, nisi resipuerint, a vita perpetua. Quod si dixerint, utpote illi, qui declinant in verba malitiæ ad excusandas excusationes in peccatis (*Psal. cxl. 4*). Non possumus eis tantum dare, quantum antecessores nostri antecessoribus eorum dederunt; respondemus eis: *Nolite errare, Deus non irridetur* (*Gal. vi. 7*). Dederunt illi quod potuerunt; da et tu quod vales, si maledictionem præmissam evadere voles.

6. Schisma, inquit, facis, dum eos a disciplina majorum avertis. Non averti a disciplina, sed ab inopia eos et occasione servitium Domini **477** negligendi eruere, si esset possibile, gestio. Nec prohibeo delinquentes corrigi; sed nolo, ut sub correctionis articulo perdant, quod confero: et ideo censeo, ut de eo, quod eis contuli (1138), destringantur a suo ministro. Magistri vero illorum disciplina eos, non inopia ad id, quod est faciendum,

(1137) Pezii editio, *nobiscum vestra*, male. Nostrum apographum *nobiscum nostra*. Correctionem *vobiscum* suasit sententia.

(1138) *Destringantur de eo quod eis contuli*, id est puniantur subtrahendo eis, quæ ipsis collata fuerant, uti num. 3 constituerat: *Si emendare noluerit, quod ab eo abstulerit, aliis dividat*.

(1139) In *Discordia* num. 8: *faciens, inquit, scriptum quoddam, quod nominatur iudicatum, id est Decretum*.

(1140) Ita nostrum apographum. Pez, *conceditur adipisci*. Construe: *Et si quidem mihi non contingat adipisci de isto mercedem speratam ob indignitatem meam; saltem piissimus utique imperator, cujus tem-*

compellant. Schisma vero facerem, si propter hoc quod eis addo, quod semper habuerunt, auferri permitterem, Nec hoc foret adjectio, sed commutatio, et a fraternitate vestra divisio: quod, qui molitur, sit divisus a Deo, et separatus a sanctorum collegio. Obsecro præterea successores, qui unquam fuerint, meos, ut dum hoc legerint (1139) scriptum, solerter meminerint: *Fili, si sapiens fueris tibi met ipsi eris* (*Prov. ix. 9*), ut ex consimili valeant attendere, quia si fuerint boni, nullis proderit magis, quam ipsis. Nemo enim, ut beatus Augustinus veracissime **478** dicit, *non in se prius, quam in alterum peccat*. Et de isto quidem si ob indignitatem meam mercedem inibi non contingat adipisci (1140) speratam; nanciscatur saltem debitum exinde præmium, cujus hoc est tempore factum, piissimus utique imperator [Otto I], qui et eidem Ecclesiæ clementissimus exstitit suffragator, me scilicet ob hoc in ea stabiliens, ut exsequeretur sollicitus exsequenda, negligere negligenda, cujus et (1141) auxilio fretus ista molitus, ac per hoc magis ipsius quam meum est opus, cui et remunerationem inde concedat ille, quæso, perpetuam; qui sustentari taliter eandem pauperrimam clericorum fecit familiam, stipem ei providens taliter annuam, in hoc sæculo eum imperare faciens utique potenter, in futuro glorificans permanentem, Amen.

pore hoc factum est, nanciscatur exinde debitum præmium, qui imperator et exstitit clementissimus suffragator eidem Ecclesiæ stabiliens scilicet me, etc.

(1141) Hæc est illa *fiducia imperialis præsentiae*, cujus Ratherius meminit tum in *Discordia* num. 5, tum in sermone *De octavis Paschæ* num. 4. Confer quæ hæc de re in admonitione diximus num. 3. Hinc autem colligere licet, Ratherium fiducia imperialis auxilii istam dispositionem molitum, eandem imperatori præsentem significasse, eoque non dissentiente sperasse fore, ut ipsam Cæsar sua auctoritate lueretur, nec reclamantibus aures præberet. Quæ tamen spes, quantum ipsum fefellerit, ex opist. 12 ad Ambrosium patebit.

RATHERII OPUSCULUM (1142)

DE CLERICIS SIBI REBELLIBUS.

479 Nocturnali dum intenderem lectioni, huiusmodi nobis non disconvenientia (et utinam venialiter) contigit audivisse: *Populus ad iracundiam*

(1142) Acherius ex ms. Landunensi hoc opusculum edidit. Tempus ex tribus agnoscitur. Initio auctor textum recitat ex Isaia c. xxx quem in *nocturnali lectione* audivit. Hæc ergo scripsit tempore Adventus, quo Isaia in nocturno officio etiam tunc legebatur. Porro verba numeri secundi *imperialiter sancitum est*, Ottonis imperatoris privilegium inununt datum die 5 Novembris anni 967, ut patebit

provocans est, et filii mendaces, filii nolentes audire legem Dei, qui dicunt videntibus: Nolite videre; et aspicientibus: Nolite aspicere nobis ea quæ recta sunt;

ex not. 1148. Præterea querelæ ad eundem imperatorem delatæ ibidem indicantur, quarum causa *missus piissimi Cæsar* expectabatur qui auditis partibus et inquisitione habita referret. Confer not. 1152. Igitur hoc opusculum in Adventu anni 967 lucubraturum fuit, cum canonici rebellionem excitarunt, unde titulus *De clericis sibi rebellibus*.

loquimini nobis placentia, videte nobis errores. Auferte a me viam, declinate a me semitam, cesset a facie nostra sanctus Israel (Isa. xxx, 10). (1143) Quod dum cum his contulisset cæteris, quæ et in eodem audieram, prophetis, psalmis, hymnis, et canticis spiritualibus, quæ vos jactatis aliis Italiæ Ecclesiis frequentare melius: cumque sermone Domini, quo prophetæ 480 a se consonans misso, auctoribus (1145) in hoc ita loquitur vestris: *Populus hic labiis me honorat; cor autem illorum longe est a me. In vanum me, colunt, tenentes doctrinas et præcepta hominum (Matth. xv, 8): cum Apostolo quoque dicente; Erit tempus, cum sanam doctrinam non sustinebunt, sed ad sua desideria coacervabunt sibi magistros prurientes auribus, et a veritate quidem auditum avertent, ad fabulas autem convertentur (II Tim. iv, 3): compulsus sum miserrimus, heu dolor! nos populum Dominum ad iracundiam provocantem intelligere, non ignarus Apostolum, Quæcunque scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta (Rom. xv, 4), veracissime testatum fuisse. Filii enim nolentes audire legem Dei, qui aptius (pace quod dixerim vestra) valent intelligi, quam illi, qui cum canonici affectent vocari, et de stipe canonicis (1145) delegata incessanter conquerantur, in tantum recusant 481 esse canonici, ut consuetudinibus malignorum solummodo innitentes, nil quod canones sanciant sancti, nedum legere, vel facere, tolerent saltem audire, eisdem verbis dicentes videntibus, eorum utique periculum animarum cernentibus; Nolite videre; et aspicientibus pravitatem ipsorum:*

(1143) Vulg. *Quod dum cum his contulisset, quæ cæteris, et in eodem, perperam. Ut sensus constaret, quæ post cæteris transtulimus. Construe autem, et explica sic: Quod dum contulisset cum his cæteris prophetis, psalmis, hymnis, et canticis spiritualibus, quæ et in eodem (nocturnali scilicet officio) audieram, quæ vos jactatis frequentare melius aliis Ecclesiis Italiæ.* Nota frequentiam chori in nocturnali etiam officio.

(1144) Legebatur in vulgatis meis auctoribus, in hoc. Sensus correctionem postulavit. Construe vero: *et (dum contulisset) cum sermone Domini, quo consonans prophetæ a se misso, ita in hoc loquitur auctoribus vestris: Populus hic, etc. Auctoribus vestris, inquit, id est majoribus et antecessoribus vestris; horum enim auctoritatem et consuetudinem canonici Ratherio opponebant, eaque se satis tutos putabant, ut vel ex sequentibus palam fiet.*

(1145) Stipe canonicis delegata proprie intelliguntur ii cathedralis ecclesiæ redditus, qui canonicis erant assignati. Cum autem potiores redditus ejusdem ecclesiæ inter majores clericos, id est inter canonicos divisi essent, inferioribus vero clericis relicta esset tenuissima portio, adeo ut iidem inopia premerentur; aliquid ex redditibus, quos obtinebant canonici, Ratherius olim subducendum curavit, ut inferioribus æquius provideret. Huic porro divisioni cum acriter restitissent iidem canonici, Ratherius ut inferioribus clericis alia via prospiceret, abstulit a decem canonicis ea beneficia, quæ ipse ex suo eisdem contulerat; ac ex istorum beneficiorum parte quosdam inferiores clericos aleudos decrevit eo *Judicato*, quod antea præmisimus. Illi vero etsi iis beneficiis sibi aufer-

Nolite aspiciere nobis quæ recta sunt; loquimini, id est, non quæ vera sunt, sed quæ nobis recta videntur; nobis, non Deo placentia dicite; videte nobis errores, hoc est simile nos nostris inventionibus, atque antecessorum nostrorum malignis consuetudinibus decipi; Auferte a me viam (Isa. xxx, 10), utique illum, qui dicit: Ego sum via (I Joan. xiv, 6). Declinate semitam (Isa. xxx, 11), angustiam scilicet atque arctam viam ducentem ad vitam. Cesset a facie nostra sanctus Israel (Ibid.), id est, desinat nos inquietare sanctitatem suam nobis sequendam proponens sanctus, visionem veræ ac sempiternæ pacis demonstrans, et Dominicus, quem nobis ingeris, sermo.

2. Quid vero, filii, super quibus monemur divinitus non lætari, si multiplicemini (*Eccli. xvi, 1*); quid, inquam, erit, si audito misericordissimi Dei promisso dicentis: *Si revertamini et quiescatis, salvi eritis. In silentio ei in spe erit fortitudo vestra (Isa. xxx, 15)*; atque post pauca: *Exspectat Dominus, ut misereatur vestri (Ibid., 18)*; parvipenditis illud, moribus utique, et si non verbis, respondentes, *Nequaquam, sed ad equos fugiemus (Ibid., 16)*, quos utique potentes quoslibet, quorum patrocinii fisci (1146) ecclesiasticam tam nullipenditis disciplinam, 482 nil obstat intelligi: [*subaudi et si*] auctoritate papæ Gregorii etiam ad litteram vobis Dominum respondere contigerit. *Ideo fugietis. Et super veloces ascendemus; ideo velociores erunt qui persequentur vos (Ibid.)*: vindicans immanitatem rebellionis utique vestræ temporaliter, ne damnet

*C*rendis quodammodo præbuissent assensum, dummodo episcopus redditibus canonicorum propriis parceret; cum tamen post *Judicatum* se in iisdem suis redditibus tutos viderunt, beneficia sibi olim collata, ac dein ablata tanquam sua præferentes, *Judicatum* rescindendum curarunt; hæcque de causa episcopum accusationibus impetiverunt apud Cæsarem, et missum ab eo expetierunt, qui de tota causa cognosceret atque referret, eoque ipsorum molimina processere, ut idem *Judicatum* tandem ex speciali imperatoris mandato rescisum fuerit. Stipe ergo canonicis delegata, de qua canonici, querebatur, non solum intelligendi sunt redditus cathedralis loco accipienda ea beneficia, quæ Ratherius ex sua paupertatula eisdem concesserat, et postea abstulerat.

(1146) Canonici, ut Ratherio obsisterent, potentium patrocinia quæsierunt. Vide *Discordiam* num. 8. Construe autem: *quos utique (equos) nil obstat intelligi quoslibet potentes, quorum patrocinii fisci, tam nullipenditis ecclesiasticam disciplinam: et si auctoritate etiam papæ Gregorii contigerit Dominum respondere vobis ad litteram: Ideo fugietis, etc.* Apud Isaiam Judæorum hæc verba sunt: *Sed ad equos fugiemus. Respondet Dominus: Ideo fugietis. Sequuntur illi: Et super veloces ascendemus. Reponit Dominus: Ideo velociores erunt, qui persequentur vos. Mille homines a facie terroris unius, et a facie terroris quinque fugietis, etc.* Hinc Ratherii textus emendandus seu explicandus videtur. Innuit enim clericis rebellibus nihil profutura potentium patrocinia contra Dominum, qui eodem modo, quo olim Hebræis, respondere ipsis poterit, *Vindicans immanitatem rebellionis vestræ, etc.*

vos, ut formidare non desinimus, æternaliter; quid, inquam, misericordissimi Dei evidens magnitudo, et justæ retributionis maxima levigatio? Hac itaque de causa Apostolo conveniens dicenti: *Estote imitatores Dei, sicut filii charissimi (Ephes. v, 1);* quos ille misericorditer (1147), ut puto, exspectat, non ausus crudeliter insequi, spe forsitan licet inani conversionem mihi pollicens vestram, cum proposuissem vos uti rebelles non modo vilissimo mihi, sed et incomparabilis potentiæ Cæsari, imo formidabilis omnipotentis Deo, ut et legaliter (1148) et imperialiter sancitum est, ab Ecclesia (ex qua me jam (1149) quater extrusistis) extrudere; pepercit animus diploide vos confusionis induere. Quod fecissem utique si vos excommunicando damnassem, ut meremini, æternaliter; et accusando (1150) apud aures tremendissimi imperatoris, ut facere, minime misso ex parte mea legato, neglexi, illud vobis curassem præparare, quod si contigerit, promptum erit vidisse.

(1147) Construe. *Hac itaque de causa ego conveniens Apostolo dicenti: Estote imitatores, etc., non ausus crudeliter insequi, quos ille misericorditer, ut puto, exspectat, pollicens mihi conversionem vestram spe licet forsitan inani, cum proposuissem extrudere vos ab ecclesia uti rebelles non modo mihi vilissimo, sed et Cæsari potentiæ incomparabilis, imo Deo omnipotentis formidabilis, expellere, inquam, vos ab ecclesia, ut et legaliter, et imperialiter sancitum est, ex qua jam quater extrusistis me; pepercit animus induere vos diploide confusionis.*

(1148) *Legaliter*, id est juxta leges canonicas. Ita in *Itinerario* num. 5, *legaliter ad sacerdotium fuisse provectum*. Et post pauca: *Si legaliter synodarem*. Utrobique *legaliter* idem est ac juxta canonicas leges. Nihil autem in canonibus frequentius præceptum legitur, quam ut clerici resistentes episcopo e clero ejiciantur, vel excommunicentur. *Imperialiter* vero inquit; quia in privilegio Ottonis superius edito decretum fuerat, *ut si quis eum (Ratherium) amplius, ut usque nunc, præsumpserit inquietare, aut rebellis ei existere. . . si clericus, omnibus in potestatem ipsius redactis, de ecclesia usque ad satisfactionem legitimam atque condignam pellatur.*

(1149) Confer not. 4029, col. 583 in *Itinerarium*.

(1150) In vulgatis alia lectione et interpunctione legebatur: *et excusando apud aures tremendissimi imperatoris, ut facere minime, misso ex parte mea legato, neglexi*; perinde ac si Ratherius legatum ad imperatorem misisset, ut canonicos excusaret. At præterquam quod ipse alienus erat ab ejusmodi officiis, ut in *Qualitatis conjectura* traditur num. 5 sententia totius contextus repugnat. Ait enim se noluisse eos confusione suffundere; quod fecisset, si ipsos damnasset excommunicando, ut merebantur; et si apud imperatorem aliquid quidpiam eidem præ-

3. Sensu igitur illo, quo dictum est: *Qui nocet, noceat adhuc (Apoc. xxii, 11);* quidquid providentia Dei mihi vobis inferre [*l. vos, vel a vobis inferri*] vel voluerit, vel permiserit, ejus majestati committens, (1151) de vobis ~~488~~ licentiam in quacunque hujus diœcesis ecclesia vobis placuerit Domino serviendi, donec annuente Deo missus (1152) piissimi Cæsaris veniat, et quæ mandavi auditis, cumque his, quæ vos de me ipsius imperialibus innotuistis auribus, collatis, ei ut fuerit libitum referat, et quod mihi sit agendum decernat. Quod vero cum vestri quibusdam id agere devoto, non contemptu fraternitatis facio: sed rustico illo ~~484~~ monitus exemplo, quod dicitur: *Quod oculus non videt, cor non dolet*; videtur quædam et pernecessaria doloris fore levigatio, si eis non visis qui mihi tanta mala fecerunt, et facere non desinunt, absit aliquantisper malorum ipsorum recordatio, dum auctores eorumdem quantulacunque obnubit oblivio.

parare curasset. Id autem, quod si præparare curasset, ipsos confusione afficeret, aliquid procul dubio iisdem infensum indicat, quod eos *accusando non excusando* parandum fuisset. Hinc pro *excusando* correximus *accusando*. Porro sicuti eos se non excommunicasse significat, ita et neglexisse accusare apud imperatorem, *legato minime misso ex parte mea*, ac propterea etiam interpunctio corrigenda fuit.

(1151) Cum in præcedentibus Ratherius se ab excommunicatione canonicorum abstinuisse declaravit; dum hic eis licentiam dat, *ut in quacunque hujus diœcesis ecclesia placuerit Domino serviant*; ipsos autem coram videre, atque cum ipsis agere renuat; eosdem ab officio in cathedrali ecclesia videtur interdixisse.

(1152) Tanta a canonicis contra episcopum est excitata contentio ob ea, quæ ipse mandaverat, ut ipsum apud imperatorem, qui Romam profectus erat, insimulare et accusare studuerint. Hac de causa missus imperatoris exspectabatur, qui auditis Ratherii mandatis, seu decretis, iisdemque collatis cum his, quæ canonici de ipso ad imperatorem deferenda curaverant, eidem Cæsari, quidquid videretur, referret, ut ab eo utique Cæsare quid agendum esset decerneretur. Non ergo hic *missus* causam dijudicare, sed tantum cognoscere, et referre debebat. In hanc vero rem etsi missus proprie dictus non fuit Veronam directus, dum tamen personæ Veronæ dominantes pretio corruptæ simile quidpiam præstiterunt in hebdomada paschali anni sequentis 968. ut patebit ex sermone *De Octavis Paschæ*. Tota autem causa contra Ratherium a Nannone ex speciali ejusdem imperatoris mandato dijudicata fuit die 30 Junii anni ejusdem, ut liquet ex epist. 11 et 12.

RATHERII OPUSCULUM

INSCRIPTUM

DISCORDIA (1153)

Inter ipsum Ratherium et clericos.

~~485~~ 1. Maximam aiunt inter episcopum et clericos D aiunt? Nimirum illi, qui ex quo cœperit conflari, Veronæ conflata his diebus discordiam. Sed qui sunt prorsus ignari. Ut, verbi gratia, utique illi [*sub-*

(1153) Acherius hoc opusculum e Laudunensi cedice typis impressit. Apographum mutilum, des-

audi sunt], qui putant Judam tunc primum pe-
riisse, quando miser Dominum vendidit, cum jam
olim cum apostolis corpore constitutus perierit,
quando scilicet avaritiæ inebriatus veneno, tandiu
non destitit lucrum sitire, donec miserrimo ad la-
queum contingeret pervenire. Diebus, inquit, istis,
non per omnia falsum, sed ostensione, quam actione
potius verum. Monstrato quippe quid sit discordia,
nunquam inter me et illos probabitur fuisse concor-
dia, prodente præsertim hoc traditione, qua me hinc
jam (1154) pepulerunt, trifaria. Eadem namque velle
atque nolle (1155), ea demum amicitia si, juxta illum
qui hoc primitus dixit, est firma; vel si, juxta alium,
humanæ amicitiae pares animos **486** et non dissim-
iles expetunt adeo voluntates, ut nunquam diver-
sitas morum ad firmam possit pervenire concordiam;
nunquam vel apud me vel apud illos stabilitatem
amicitia semper contraria cupiens obtinere, ut non
valuit nostra, ita quoque nequibit; cum illi semper
consuetudinem antecessorum, pontificibus suis in-
cessanter rebellium, sanctis et a Deo decretis prætu-
lerint canonicis; ego sanctos et a Deo decretos cano-
nes a diabolo inventis præferendos putaverim
usibus. Prohibitæ enim in Nicæna synodo mulieres
tam consuetudinaliter, tamque publice habere, tam
parvipensa Dei et hominum reverentia, ipso quoque
timore gehennæ in tantum posthabito, ut putent
adeo fieri non modo licere, sed etiam oportere, ut
nemo hoc facere devitans, videatur eis pessimo illo,
quod Apostolus in Epistola ad Romanos memorat
(Rom. 1, 27), scelere posse carere, non tibi videtur
diabolum invenisse? Et, o sancta et immaculata
virginum pudicitia, (1156) quam et tu nusquam,
si hoc verum est, sine infamia es? Quam perdita
tonsuratorum universitas tota, si nemo in eis qui
non aut **487** adulter, aut sit arsenoquita (1157).
Adulter enim nobis est, qui contra canones uxo-

nens n. 4, e ms. Frisingensi transcriptum accepimus.
Directum fuit ad Ambrosium Ottonis I imperatoris
cancellarium, uti ostendimus not. 1182. Scriptum
tempore Quadragesimæ probant illa n. 7 : *Per om-
nes sane sermones, quos populo ista quadragesima
feci, etc.* Cum vero num. 6, *Augustalem voluntatem*
de mulierositate dimittenda in Ravennati synodo
celebrata mense Aprili anni 967 declaratam nemo-
ret, ut ibidem probabimus not. 1169; et num. 8
mentionem faciat *Judicati* editi mense Novembri
anni ejusdem; palam sit hoc opusculum exara-
tum fuisse in Quadragesima anni 968, cum hæc
sit Quadragesima post Ravennatem synodum, et
post *Judicatum* prima, episcopatus autem RATHERII
ultima.

(1154) Acherius *quam hinc jam* Novissimus Spici-
legii editor etsi textum emendare non ausus, recte
tamen notavit legendum, *qua me hinc jam*; et ita
quidem correximus auctoritate codicis Frisingensis.
Trifariam autem traditionem, seu expulsionem ex
episcopatu Veronensi dum auctor hoc tempore com-
putat, prima est illi sub Ilugone rege, altera sub
Lothario, per Milonem invasorem tertia.

(1155) Construe : *Namque si ea demum amicitia,
juxta illum, qui hoc primitus dixit, firma est, velle
atque nolle eadem; vel, si juxta alium, humanæ ami-
citiæ adeo expetunt animos pares et voluntates non*

rius est. Quis ergo clericus est? Adulter enim
clericus nullo modo, ille alter (1158) multo minus
est. Si enim clericus ideo dicitur, quod de sorte
sit Domini; quod rogo consortium aliquis potest
habere cum Domino, in unoquoque istorum perma-
nens flagitio? Væ insuper Christianorum genera-
litati, si juxta æstimationem istorum nemo possit
inter eos inveniri, qui non sit aut hypocrita cum
Pharisæis, aut Publicanus cum ethnicis. Publicanus
enim est, qui adulter publice est; hypocrita est, qui
sub pallio religionis irreligiosissimus, sub clamyde
castitatis incestus, sub prætextu justitiæ iniquissi-
mus est. Ideo vero superlativo contra istum com-
parationis invehor gradu, quia non semel recolo
lectum : *Simulatores et callidi provocant iram Dei*
(Job. xxxvi, 13). Hoc ita se habente cum hypocrisis
et incestuositas longe præcellant alia in scelere cri-
mina, eo cætera sunt graviora, quo magis publica :
illa enim solos interficiunt operadores, ista et ope-
ratores necant, et consideratoribus nocent. Quia
enim non habent latentia peccata judicium, de ma-
nifestis loqui omnibus conceditur, de absconditis
nulli. Si enim, ut jam contingere potuit, quis cum
pecude quolibet in angulo, solo Deo coeat cernente;
tu per suspicionem tantum inde eum vituperas, ut
facere poteras utique si vidisses; quid agis, nisi
quod solius Dei est, tibi usurpas? Quis autem non
valet de aliquo quod volet confingere? Et ob quam
ex se alios conatur metiri, qui non putat alios alto-
rius modi posse existere, nisi cujus est ipse, rustico
illo non ei disconveniente nimirum proverbio : *Qui
fuit in furno, pares suos inibi quærit!*

2. Et ista quidem omnia facere vel loqui per
usum contra pastores rebellare per usum quod ge-
neraliter omnibus est clericis delegatum, ita inæ-
qualiter et per massaritas (1159) dividere, ut quidam
illorum inde fiant ex pauperrimis locupletissimi,

*dissimiles, ut diversitas morum nunquam possit per-
venire ad firmam concordiam; nunquam vel apud me,
vel apud illos amicitia nostra semper cupiens contra-
ria, ut non valuit, ita quoque nequibit obtinere stabi-
litem; cum illi, etc.*

(1156) Vulg., *quam tu nusquam, si hoc verum est,
apud perditos vero sine infamia es*, Melior est lectio
codicis Frisingensis. Explicæ : *Quam (id est quan-
tum) et tu nusquam sine infamia es, si hoc est verum,*
si nimirum verum est, neminem, qui mulieres devit-
et, carere posse crimine pessimo, id est Sodo-
mitico.

(1157) *Arsenoquita* e Græco est masculorum con-
cubitor. Mox pro nobis est apographum Frisingense
habet omnis est.

(1158) *Aller*, id est arsenoquita multo minus est
clericus.

(1159) *Massaritia* a massa nuocupata, aliquot
camporum unionem significat; ac propterea per
massaritas dividere idem est ac dividere per campos
et vineas, quod inæqualitatem facile inducebat; po-
tentiores enim plures aut meliores campos sibi vin-
dicabant. Hanc autem inæqualitatem RATHERIUS ut
de medio tolleret, non per campos et vineas, sed per
modios et mensuras distributionem reddituum fa-
ciendam in *Judicato* constituit. Vide ibi not. 1163
et 1168.

quidam mediocriter, quidam pene nihil ex eo accipiant omnino, per usum et consuetudinem illorum, quos jamdiu delinet barathrum; ad postremum omnia jura tam divina quam humana prævaricari per usum, non tibi a diabolo videtur inventum? Quod vero scriptum invenitur in lege Moysi, et prophetis et psalmis; quod in Evangelio, Actibus, et prædicationibus apostolorum, decretalibus pontificum, et constitutionibus canonum, non rursus a Deo tibi elucet inspiratum? Nihil vero in istis, quod eorum jam nominatis congruat consuetudinibus, dum nequeas invenire; qua eos judicas vivere lege? Inter prohibentem igitur talia, et, si prohibere non audet, saltem reprehendentem **ASS** ac vituperantem, et facientes talia, quæ potest esse concordia, præsertim cum Dominus sub appellatione gladii, ipsam ut mitteret venisse se asserat discordiam? Ait enim, notum est, apertum est, ait: *Nolite arbitrari quia venerim mittere pacem in terram; non veni pacem mittere, sed gladium. Veni enim separare hominem adversus patrem suum, et filiam adversus matrem suam, et nurum adversus socrum suam* (Matth. x, 34, 35): et quod jam per prophetam dixerat: *Inimici hominis domestici ejus* (Mich. v, 6). Quæ autem inimici hominis ejus sint maxime domestici, est ratio evidens, quia videlicet cum quidam unis claudantur parietibus. contrariis et a se diversis sunt moribus evenit sæpe ut maritus sobrius, uxor sit ebriosa; ille mansuetus, illa iracunda; sed iste Dei timore, illa propria voluntate; isto Deo inspirante, illa diabolo instigante. Quæ ergo inter tales concordia, quæ pax, quæ esse potest amicitia, nolente isto quod desiderat illa; cum ab ipso Deo hujusmodi processerit rixa? Ipse enim mansuetudinem præcepit, iracundiam prohibuit, nullique alteri (1160) assensum in malum præbere, per Apostolum ita dicentem concessit; *Non solum qui faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus, digni sunt morte* (Rom. i, 32).

3. Te ergo contra legem Dei faciente, ego qui ad te corrigendum a Deo sum institutus, non debeo saltem latrare? Te consuetudinem illorum, quos infernus sine dubio detinet, statutis illorum, qui cum Deo in cælis consistunt, præferente, ego neque ausus sum saltem mutire? Quid ergo faciam, dum cum quibusdam miseris mihi te quoque dicitur præsentem: *Non ascenditis ex adverso, neque opposuistis murum pro domo Israel, ut staretis in prælio in die Domini; et probavi te ad aquas Contradictionis?* (Ezech. xiii, 5.) Poteritne mihi amicitia tua illic aliquid prodesse, qui nunc tecum mihi suades pacem habere, ut cum aliis valeam dicere: *Pepigimus fœdus cum morte, et eum inferno fecimus pactum* (Isa. xxviii, 15): cum juxta illius doctoris sanctissimi dictum, tutius sit homini inimicitias diaboli meruisse, quam pacem; cum non desinat per te iniquitas justitiæ repugnare, cæcitas luci, mendacium veritati resistere? Te contra Dominum ita dum videam rebellare, ut ne quod tibi man-

adavit digneris saltem audire, sed Judaico ritu mandata Dei relinquere, hominum traditiones et usum tam obstinanter tenere; ut de te possit dictum haberi: *Peccatum Judæ scriptum est in ungue adamantino* (Jer. xvii, 1); obliviscino me suades unquam dictum audisse: *Si non annuntiaveris iniquitatem suam, sanguinem ejus de manu tua requiram* (Ezech. iii, 18); et: *Væ, qui dicitis bonum malum, et malum bonum* (Isa. v, 20); et: *Dimitte mortuos sepelire mortuos suos* (Matt. viii, 22); et: *Impio **ASQ** præbes auxilium, et his, qui oderunt Deum, amicitia jungeris* (II Par. xix, 2); et infinita inde divinæ comminationis tonitrua? Legi in quodam beati Columbani libro, idem officium habere in Ecclesia sacerdotem, quod possidet in corpore hominis stomachus, qui scilicet acceptum excoquens cibum, ministrat eum omnibus membris, quorum unumquodque ita in suam convertit illum naturam, ut quod suscipit jecur fiat sanguis, quod suscipit fel fiat bilis, quod descendit in pulmones efficiat phlegmata. Hoc igitur exemplo si forte contingat, ut quibusdam audientibus prosit ad vitam quod alicubi loquor, pluribus suscitet iracundiam, ut verbi gratia senserat ille qui dixit: *Sicut acetum in nitro, sic qui cantat carmina cordi pessimo* (Prov. xxv, 20): debueratne propter illorum formidinem saltem unus eorum negligi, cui quod dicitur ad salutem proficere posset? Et ubi esset quod Ezechiel a Domino dicitur ita: *Fili hominis, verba illorum ne timeas, et vultus illorum ne formides, quia domus exasperans est?* (Ezech. ii, 6.) Ubi dicentis: *Qui me erubuerit et meos sermones, et hunc Filius hominis erubescet cum venerit in gloria sua, et Patris et sanctorum angelorum?* (Luc. ix, 26.)

4. Quod si mihi opponas scandalum Ecclesiæ debere vitari, non contradico. Oppono tibi tamen duo Evangelii loca, unum scilicet, ubi Dominus Petro dixisse refertur: *Simon, reges terræ a quibus accipiunt tributum? ab alienis, an a filiis?* Illo respondente, *ab alienis*: *Ergo liberi sunt, ait, filii; sed ne forte scandalizemus eos, vade ad mare, et mitte hamum, et eum piscem qui primus ascenderit, tolle, et aperto ore illius invenies staterem; illum sumens da eis pro me et te.* Alium, ubi dicente eodem cum cæteris Petro ad **490** Dominum: *Scis quia Pharisei audito verbo scandalizati sunt?* (Matth. xv, 12) non curandum de hujusmodi monstrans scandalo, dixit: *Sinite illos* (Ibid., 14), subaudi scandalizari. Quare? Subjungit causam, et ait: *Cæci sunt et duces cæcorum. Cæcus autem si cæco ducatum præset, ambo in foveam cadent* (Ibid.). Quasi utique dixisset: Quia et ipsi cæci sunt, et aliis cæcis in perditionis foveam cadendi præstant ducatum non curandum de illo scandalum. Melius est enim juxta quemdam, ut scandalum oriatur, quam veritas relinquatur (S. GREG. hom. 6 in Ezech. l. 1). Quia etiamsi propter illos veritatis relinquatur assertio, non propterea

meliorabuntur, sed, ut cœperunt, in perditionis præscito illis ab initio ruituri deteriorabuntur miseri barathro.

5. Et ista quidem ut sufficiant, quærendum, unde ista tamen exorta sit inter nos modo discordia, Sed si quis advertat quod superius prolatum de Juda, non modo exortam hanc videbit discordiam, sed a tempore ordinationis meæ nunquam inter nos existisse concordiam: quod mille probabunt indicia, si quis meminisse valebit, qualia mihi jam acciderunt (1161), et quanta. Licet nunc fiducia (1162) imperialis præsentis et synodi adunandæ in propatulo sit designata; est tamen occasio hujusmodi rixandi nobis, quod scilicet eis manifestaverim quædam hic ideo suppressa (1163), quia in Huberto episcopo directa continentur (id est lib. *de Contemptu canonum*). Episiola ista, non vi tamen eos ad ea sequenda compellens, sed ratione perpendenda suadens.

(1161) Vulg., *acciderunt; quanta licet*. Aliam interpunctionem, et additamentum conjunctionis et sensus exegit.

(1162) *Fiduciam imperialis præsentis et synodi adunandæ* memorat etiam RATHERIUS in sermone de Octavis Paschæ num. 4, ubi postquam discordiam a die ordinationis suæ exortam prodidit, subdit: *Est vero nunc ideo in palam deducta, quod fiducia imperialis nil aliud quam quod justum est decernerentis præsentis, et synodi congregandæ: ubi locus hiulcus relinquitur, eaque procul dubio desiderantur, quæ ob eam fiduciam egerat, et ex quibus nunc tandem discordia erupit. Ex præsentis autem opusculo, quænam hæc fuerint, colligere licet. Cum utrobique synodum congregandam cum imperiali præsentia jungat; synodi nomine eos utique episcopos videtur innuere qui ex toto Aquileiensi provincia Veronæ convenere occasione præsentis Cæsaris, cum filio suo e Germania advenienti ibidem occurrit sub finem Octobris anni 967, ibique cum eo omnium sanctorum festum celebravit Kalendis Novembris. *Judicatum* vero, quo RATHERIUS quædam beneficia canonicis olim a se collata postea ademittit, ut pauperioribus clericis provideret, aperti dissidii causam dedisse ex sequentibus exploratum fiet. Hoc porro *Judicatum* fiducia imperialis præsentis, et synodi adunandæ conditum fuit. Fiduciam quidem in imperatore RATHERIUS in ipsius *Judicati* sine manifestat scribens: *cujus (imperatoris) et auxilio fretus, sum ista molitus*. Fiduciam vero in synodo adunanda probant subscriptiones patriarchæ Aquileiensi et nostræ provinciæ episcoporum, quas eidem *Judicatum* accessisse in epist. 42 ad Ambrosium RATHERIUS testatur. Hac duplici fiducia ipsum *Judicatum* edidit Hinc autem cum canonici se quibusdam beneficiis privatos dolerent, discordia, quæ antea serpebat, in publicum prodiit, atque maximam contra episcopum rebellionem excitavit, Ex his porro veremur, ne hoc quoque loco nonnulla desint. Neque enim nunc in propatulo designata est fiducia, sed discordia, quam peperit *Judicatum*, quod fiducia quidem imperialis præsentis et synodi adunandæ paratum, at solum post imperialem assensum, et synodi confirmationem promulgatum fuit. Suppleri autem posset sic. *Licet nunc discordia ob Judicatum, quod constituitur fiducia imperialis præsentis et synodi adunandæ in propatulo sit designata* (id est, ut in sermone de Octavis Paschæ loquitur, *nunc sit in palam deducta*); *occasio tamen rixandi nobis est hujusmodi*. Subjicit autem antiquiorem hujus rixæ originem.*

(1163) *Construe: Quod scilicet manifestaverim eis quædam hic ideo suppressa (seu prætermissa), quia ista continentur in epistola directa Huberto*

491 *In canonibus apostolorum* (1164).

CAP. XXXIX.

Omnium ecclesiasticorum negotiorum curam episcopus habeat, et ea velut Deo contemplante dispenset, etc. (1165).

6. Eat igitur qui volet ac judicet, quid horum melius fuerat, vel pejus; quod scilicet ista formidine (1166) Deum exasperantium jam per triginta quinque fere annos quasi patienter tulerim; an quod modo (1167), tam sers licet, hæc contra illos protulerim, cum veracissime Gregorio docente didicerim, quod inimicum tolerare, sed odisse, non sit virtus amoris, sed velamentum furoris; et Augustino credentissimus exstem dicenti: *quia recusat in Christi esse corpore, qui odium mundi non vult sustinere cum capite.* Nam præter hoc quod contra canonum sanctorum ista fieri reprehendebam decreta (1168), etiam illud me maxime nuper commovit, quoniam quidem, cum de dimittenda mulierositate (1169) Augustalis into-

episcopo (est opus de Contemptu canonum) non vi tamen compellens eos ad ea sequenda, sed ratione suadens perpendenda. Hæc versabantur circa potestatem et dispositionem reddituum ecclesiasticorum, quam canones episcopis tribuunt: ex qua RATHERIUS æquiorum reddituum cathedralis Veronensis ecclesiæ distributionem inducendam putabat, ne fere omnia majores clerici devorarent, et cæteri inopie opprimerentur.

(1164) Hic primus est canon, quem RATHERIUS attulit in opere *de Contemptu canonum* part. 1, ut laudatam potestatem episcopis tributam ostenderet.

(1165) Per *et cætera* indicat cæteras auctoritates, quæ hic supprimuntur, quæque in memorato opere descriptæ invenientur.

(1166) RATHERIUS scilicet ob formidinem exasperantium Deum, canonicos potestati episcopi et æquiori reddituum distributioni repugnantibus patienter tulerat per annos ferme triginta quinque. *Episcopatum* adiit anno 932 mense Augusto circiter. *Annus* igitur fere quinque et triginta perveniunt ad annum 966, dum post synodum Ravennatem Veronam reversus, cum iisdem fortius, quam antea, agere cepit mense Junio vel Julio.

(1167) Antea nimirum potestatem in redditibus ecclesiasticis episcopo a canonibus concessam auctor manifestans, canonicos ad æquiorum distributionem non vi, sed ratione inducere studuit. *Modo* vero, id est novissime post annos fere 35, ipsum consilium ad effectum perducendum ratus, illos, urgere fortius cepit, ut post pauca exponit.

(1168) *Construe: Nam præter hoc quod (id est præterquam quod) reprehendebam ista fieri contra decreta canonum sanctorum, etc. Ista scilicet, quibus canonici æquiori distributioni reddituum opponerentur, et episcopo potestatem hac in re denegabant, ista, inquam, quantum adversarentur canonibus, fusius probavit in laudato opere de Contemptu canonum part. 1,*

(1169) Id explicatur in epist. 42 ad Ambrosium num. 1. ubi ait: *Celebrata mediante Aprilis (an. 967) universali synodo Ravennæ reversus convocavi ex omnibus nostræ diocesis plebibus presbyteros et diaconos, relaturus ex præcepto serenissimi imperatoris, quæ in initi constituta sunt. Ad concilium omnes.* Inter ea autem, quæ iis, qui convenerant in concilio, intinavit, unicum ibidem memorat præceptum de mulierositate dimittenda. Quæ igitur hic de eodem argumento narrat, pertinent ad idem concilium diocesanum statim post Ravennatem universalem synodum celebratum anno 967 mense circiter Junio, vel Julio.

fuisset adversum illos voluntas, omnium pene excusatio existit (1170), non posse propter inopiam hoc ullo modo fieri, potuisse vero utcumque, si stipendium debitum ex rebus habuissent ecclesiæ. Visum autem mihi fuit eos habere potuisse, si aut unusquisque illorum mercedem juxta Apostolum (I Cor. III, 8) in ecclesia propriam secundum suum laborem acciperet, aut, uti in Actibus legitur apostolorum, dividerentur clericis delegata prout cuique opus esset (Act. IV, 35). Hujus rei gratia volui agnoscere omnia, quæ sive ab antecessoribus meis concessa, sive a Deum timentibus (1171) viris sunt eis collata, et sufficerent optime, si non vellem eisdem his, quæ quibusdam ingratis et inimicis contuleram stulte, providenter supplere. Hoc tam fortiter recusaverunt, ut mori se antea malle proferrent, quam hoc factum viderent. Nec inaniter. Causa (1172) enim illorum cum, Deo gratias, non mediocris sit, ita (1173) per massaritias et alia hujusmodi exstat divisa, ut quidam illorum inde valde ditescant, multitudo vero paupertate languescat, et, proh nefas! qui majus Deo in ecclesia exhibent servitium, aut nihil, aut modicum accipiant; qui pene nihil de famulatio unquam actitant Domini, locupletes de rebus ecclesiasticis fiant. Quod si quis eorum contra talia conatur saltem mutire, dicitur ei: Ut ego mortem exspectavi meorum, qui me præcesserant, magistrorum; ita tu meam exspecta, et

(1170) Hanc excusationem explicat cœtaneus scriptor Otto episcopus Vercellensis in epistola ad suum clerum adversus clericos incontinentes scripta, et vulgata ab Acherio tom. I Spicilegii, pag. 440. Sunt, inquit, qui de seminarum contubernio se accusare quaerunt, dum suam quasi necessitatem exponunt, Atunt enim, quia nisi ipsarum manibus sustentarentur jam fame, vel nuditate deficeremus.

(1171) Lectum fuit in codice admodum timentibus, et in vulgatis addita intra uncas ab præpositio, ab admodum timentibus. Sed legendum a Deum timentibus: unde et in Judicato num. 2, similiter legitur, quod a bonis et Deum timentibus. . . . est destinatum. Mox pro si non vellem novus Spicilegii editor dubitavit, num legendum sit, si modo vellem. Nos contra censemus vulgatam lectionem optime congruere; sensus enim est, communes cathedralis ecclesiæ redditus, si recte distribuere, satis futuros, etiamsi Ratherius nollet iis beneficiis supplere, quæ abs se ingratis et inimicis quibusdam olim collata, eisdem postea detrahit, ut pauperiorum clericorum indigentiam prospiceret: quod in sequentibus explicat.

(1172) Causa hoc loco idem est ac res, quam significationem Cangius pluribus exemplis confirmat V. Causa 2.

(1173) Confer supra not. 1159.

(1174) Vicini, qui ejusdem vici, seu parochiæ sunt, unde viciniæ nomen dimanat. Eodem sensu in Apologetico num. 3. Vicini omnes relinquunt me solum et insufficientissimus basilicæ diœcesis nostræ vel levare, vel relevare, etc. Similiter Atto Vercellensis episcopus in epistola ad clerum de clericis incontinentibus loquens ait: Solent etiam tali pro scelere vicinorum vicinarumque odium incurrere.

(1175) Cum de mulierositate dimittenda egit, id egit synodo diœcesana, ut probavimus not. 1169. Alia igitur synodus proxime congreganda hoc loco indicatur. Hæc autem haud dubie est illa, quam

A bonis quæ ipse præsentialiter fruor, et tu frui post obitum meum studeo. Hoc quasi sit dicere: Me illic constituto ubi sunt quos imitari decerto, tu me sequi conare, et in eadem qua cecidi barathri fovea rue; ut hoc sit veraciter cæcum cæco cadendi ducatum præstare.

7, Tu ergo, inquis, quid fecisti ad ista? Monstravi illis auctoritatem canonicam; illi 493 contra consuetudinem usitatam. Misi eis (1174) vicinorum quosdam; mandavi eis adjurando per fidelitatem quam mihi non semel juraverant, ut si aliquam authenticam rationem inde haberent, non mihi celarent; ne cum (1175) in synodum veniremus verecundiam mihi facerent, si me injustum exigere aliquid probavissent. Et ut in illorum sacramentis nullam mihi monstrarent habere potuisse unquam fiduciam, dixerunt, pro nefas! se satis scire multis multa jurasse, quæ nullatenus valerent implere; adjicientes stultum esse, ut me conarentur docere. Mandavi rursus illorum quibusdam, quod in utroque delinquerent, si aut me contra se, aut se contra me permitterent scienter contendere. Respondit cujus maxime intererat, quod stultissime faceret, si vel me (1176) toto sæculo prædicatum, vel magistrorum suos docere præsumeret. Hoc nihil juvante, conatus alio eodem modo ad pacem, non quidem mundi, sed Christi compellere, cum quidam illorum (1177) de me haberent beneficia, interminatus sum, quod

cum imperatoris præsentia conjunxit num. 5, cujusque meminit in sermone de octavis Paschæ num. 4. Confer supra not. 1162. Enim vero hæc verba, ne cum in synodum veniremus, verecundiam mihi facerent, si me injustum exigere aliquid probavissent, conveniunt vel maxime synodo provinciali, in qua cum confirmari vellet, quæ in æquiorum distributionem ac inopum clericorum provisionem constituerat, si quid injustum ab eo exigi canonici in co episcoporum cœlu probavissent, non levi apud eos verecundia ipsum affecissent. Id ergo ut præcaveret, si quæ haberent documenta aut privilegia, quibus facultas inducendæ æquioris distributionis episcopo interdiceretur, ne sibi celarent, rogavit. Hic ergo cum canonicis tractatus, quo æquiorum reddituum distributionem inducere studuit, post diœcesanam, et ante provincialem synodum habitus est.

(1176) Hinc liquet celebritas Ratherii, qui toto sæculo, id est ubique, doctissimus et litteratus prædicabatur. Confer Phrenesim num. 31. Voces magistrorum suos indicant antecessores suos, quorum exempla ac traditionem majores clerici sequebantur: de illis enim unus ex his præcedenti numere dixerat: Ut ego mortem exspectavi meorum, qui me præcesserant, MAGISTROREM.

(1177) Forte legendum de meo; ut numero sequenti tradit: si quod de meo habebant, ab eis auferrem. In Itinerario autem num. 4 quid illi haberent de suo, his verbis explicat: Cum de meo paupertutula non sim vobis adeo inhumanus, ut militari beneficio habeam, et hoc gratis, decem ex vobis dilatos. Cum vero ea, quæ ipsis abstulit, in eum usum converterit, qui ecclesiastico, non autem militari beneficio convenit (alia enim dedit ecclesiæ cathedrali, alia S. Stephani, alia autem pauperiorum clericorum subsidio assignavit, ut palam fiet ex num. 8), non sola militaria, sed etiam ecclesiastica beneficia eis contulisse videri potest. Verum si quæ alia beneficia præter illa militaria ipsis de-

si mihi interdicerent quod mihi competeret, **494** A ego quod illis concesseram, tollerem. Responderunt in tantum se non curare, ut si quod alicui illorum dedi auferrem, non mihi inde minus fideles essent; tantum de istis (1178) illos nullatenus inquietarem. Et veracissime: nunquam enim mihi pro dato fideles, nunquam pro ablato infideliores, quia non poterunt, fuerunt. Infidelissimi nam mihi existere, nullo unquam tempore (parcat illis Dominus) cessaverunt. Sed quare? Apostolus dicat. Me etenim hoc toties replicare nimium, fateor, tædet: *Erit, ait, tempus cum sanam doctrinam non sustinebunt; sed ad sua desideria coacerabunt sibi magistros prurientes auribus; et a veritate quidem auditum avertent, ad fabulas autem convertentur* (II Tim. iv, 3). Ut illegalitates (1179) apertissimas *fabulas* nuncupasse illum intelligas: res enim ficta proprie dicitur fabula. Per omnes sane sermones (1180), quos populo ista Quadragesima feci, monere mecum omnes non destiti, ut redire non differremus ad pacem, sed quam, pro dolor! nunquam tenuimus, Christi: qui aliquos (1181) utique læserunt, præceptum illud Domini recordantes, **495** quod ego paratus agere omnimodis sui: *Si offers munus tuum ad altare*

disset; ea procul dubio non omisisset in *Itinerario* in quo collata eisdem beneficiis accurate recensere et opponere maxime intererat. Notum porro est, beneficia, quæ in sua institutione erant ecclesiastica, militarium beneficiorum rationem ac formam alicui ad vitam concedebantur, de qua re vide not. 1836 in *Itinerario*. Sic ex. gr. redditus ecclesiæ S. Vitalis, qui sane erant beneficium ecclesiasticum militibus subinde assignati in militare beneficium transierunt. Vide *Invectivam de translatione S. Metronis* num. 3, et ibidem not. 641. Quidni cum eadem beneficia ecclesiis, aut certo clericorum cœtui applicarentur, veterem beneficii ecclesiastici naturam repeterent? Ita ergo Ratherius eos sui episcopatus redditus, quos in militarium beneficiorum formam decem illis canonicis concesserat, in pristinam naturam restituit, cum eos a canonicis ablatos, duabus memoratis ecclesiis et clericorum pauperiorum collegio addixit.

(1178) *De istis*, id est de bonis et redditibus cathedralis ecclesiæ, quibus canonici fruebantur. Dum scilicet Ratherius horum reddituum æquius distribuendorum omnem cogitationem deponeret, eisdemque canonicos pacifice frui sineret; beneficia sibi ab eo collata si auferret, nihil se curare responderunt.

(1179) *Illegalitates* ea vocat, quæ sunt contra canones.

(1180) Quatuor quidem sermones de pace agentes supersunt, qui in Paschate anni 963 et postea habiti sunt, nimirum serm. 2 de Pascha, alius de octavis Paschæ, tertius post Pascha, et de Ascensione secundus. Ex his vero, qui in *Quadragesima* anni ejusdem recitati fuerunt, nullus hactenus ad nos pervenit.

(1181) Monere scilicet non destitit, ut omnes redirent ad pacem, tum qui læserunt, tum læsi: et qui læserunt utique aliquos, non different ad pacem redire, recordantes præceptum illud Domini; quod ego paratus sui omnimodis agere: *Si offers, etc., æsi vero non different, recordantes præceptum illud Domini dicentis: Cum statis, etc.*

(*Matth. v, 23*), etc.: læsi vero, dicentis: *Cum statis ad orandum, dimittite si quid habetis adversus aliquem* (*Marc. xi, 25*): quod et facere paratissimum me, si dignali fuissent rogari [*f. rogare*], non cessavi eis promittere, tantum in vera pace hoc vellent efficere. Quod tamen potius eorum in tantum augebat superbiam, et accendebat usque ad criminationem quoque mei malitiam, ut pejus etiam mihi ipsi de me compellerent credere, quam hoc sit quod tibi, (1182) Ambrosi charissime, scriptum reliqueram nuperrime, nedum aliis permittant de me boni aliquid æstimare.

8. Quia vero perfidi semper de beneficio pejores fiunt, et qui aliquid eis confert, nil aliud agit, nisi contra se pugnandi vires illis ministrat, et ut perfidia propagetur, laborat; quod causa protuleram comminationis (1184), in effectum vertere non distuli actionis, et præcepto usus dicentis: *Da bono, et ne susceperis peccatorem* (*Eccli. xii, 5*); illis ablata bonis duobus, id est, beatæ Genitrici (1184), sanctoque Stephano protomartyri contuli, vel potius reddidi; faciens de quibusdam insuper scriptum quoddam, quod nominat *Judicatum* (1185), id est decretum, pauperioribus clericis (quorum causa

(1182) Intelligitur Ambrosius Ottonis I cancellarius, ad quem postea dedit epistolam 12. Hic signaverat imperiale privilegium Ratherio datum die 5 Novembris anni præcedentis 967. Hac forte occasione idem Ratherius ipsi *scriptum reliquerat nuperrime*, id est *Qualitatis conjecturam*, in qua censuras et criminationes sibi a cavillatoribus objectas exposuit. Nunc autem pejores criminationes oppositas indicat, de quibus in *Apologetico* num. 7, ait: *Post tanta, ta'ia, tam fœda, tam turpia, tam incredibilia, et ipsi etiam ætuli meæ contraria, etc.* Hinc porro liquet præsens *Discordiæ* opusculum ad eundem Ambrosium directum fuisse; et hac eadem occasione ad ipsum forsitan misit etiam *Judicatum*, quod *discordiæ* causam fuisse post pauca affirmat, quodque *chartæ* nomine ad eundem se misisse tradit in *laudata* epist. 12, num. 4.

(1183) Antea minatus fuerat, se beneficia, quæ canonicis de suo concesserat, adempturum.

(1184) *Beatæ Genitrici*, id est ecclesiæ cathedrali, quæ sanctæ Dei Genitricis nomine dedicata est, ecclesia autem S. Stephani protomartyris altera est post cathedralem præcipua. In harum vero ecclesiarum sive restaurationem, sive ornatum ejusmodi bona collata videntur; sicuti quamdam multam quibusdam clericis inflictam in *restauranda, sive, quod verius est, decoranda B. Dei Genitricis ecclesia* se contulisse tradit in memorata epist. 12, num. 1. Quod porro ait, *vel potius reddidi*, indicare videtur, ea beneficia, quæ canonicis in beneficiorum militarium formam contulerat, et eisdem ablata ecclesiæ S. Dei Genitricis et S. Stephano reddidit. Alias vero eadem beneficia *de suo* dedisse patet ex not. 1177. Conciliantur autem omnia, si consideres, redditus omnium ecclesiarum, excepta ea portione clericis singularum assignata, juris et dispositionis fuisse episcopalis; ac propterea *de suo* dedit Ratherius, cum ea quoque dedit, quæ S. Dei Genitrici, vel S. Stephano a fidelibus collata, juri episcopi cœdebant.

(1185) Hoc *Judicatum* antea edidimus, ibidemque explicavimus, quæ hic compendio indicantur.

scilicet tantum 496 pertuleram laborem) ejusdem ecclesie, hoc est, presbyteris capellanis, subdiaconibus de secretario septem, cantoribus septem, acolythis de secretario septem, cantoribus quinque, ostiariis sex, non ut mihi fideiiores tamen, sed in servitio Domini fierent promptiores, et cessante paupertatis occasione, studiosiores (1186) in Domini diebus ac noctibus fierent servitute. Invetrata itaque hac jam per aliquot annos, nunc non quidem ut ferunt acta, sed quod melius est pace ficta (1187), discordia, pessima non cessant mihi tendere ut semper insidiarum, me tamen non ignorante, molimina; et qui dicebant se non curare, si quod de meo habebant ab eis auferrem, neque ob hoc mihi minus fideles existerent, tantum eos de his quibus eos interpellaveram inquietare cessarem; securi nunc de mea cessatione (1188), de meo ab eis ob ingratitudinem illorum recepto me satagunt (per) potestatem quorundam patrociniis inquietare. Me autem ad flagella pro peccatis meis subeunda paratum Dominus dignetur misericorditer respicere, et ab illorum insidiis clementer defendere; illis veniam

(1186) Id est studiosiores fierent in servitute Domini diebus ac noctibus. Non solum ergo die, sed etiam nocte divinum officium hoc tempore agebatur. Confer not. 1143 in opusculum *De clericis rebellibus*.

1187) Acherii editio habebat *pace facta*. Novissimi editoris Spicilegii Acheriani emendatio placuit. Construe vero: *Itaque discordia hac non quidem nunc acta, ut ferunt, sed, quod melius est, inveterata jam per aliquot annos pace ficta, non cessant, ut semper, tendere mihi molimina pessima insidiarum me tamen non ignorante: et qui dicebant, etc.*

(1188) *Securi de mea cessatione*, ab inducenda scilicet nova distributione reddituum cathedralis ecclesie, qua ex iisdem redditibus pauperioribus clericis provideret. *Securi* autem inquit, quia ejus novae dispositionis inducendae consilium abjecisse Ratherius praese tulerat, cum beneficia abs se collata canonicis adimere, ut ex his pauperioribus clericis *Judicatio* prospiceret, satius duxit, quam ipsi canonicis illa nova distributione molestiam afferre. Ilac autem in re cum illi essent securi, quorundam patrociniis per potestatem apud imperatorem inquietantes Ratherium, ipsum *Judicatum* destruere, et ablata sibi beneficia restitui nitentur. In sermone

largiendo, et pacem veram illorum cordibus ingerendo, ut simul pacificari omnes mereamur cum Christo. Quod si parvipenso quod Job (1189) quondam dixit beatus, id est: *Causam quam nesciebam 497 diligentissime investigabam* (Job. xxix, 16); mihi miserrimo contingat, quod miseris contigit, de quibus legitur, illis quia, [f., qui] etiamsi apud Scythas causam dixissent, inculpati absque dubio dimissi fuissent (conveniat [l. conveniet] facienti [l. patienti] mihi nam ad flagella, ut dixi, in tantum parato, quantum dolor meus in conspectu est meo semper (Psal. xxxvii, 18), ille utique, quo et doleo quod peccato talia patior meo, et ne pejora in futuro patiar metuo) mihi, inquam, aliud non pertinet agere, nisi velle 498 optare, et indesinenter Deum rogare, ut cui (1190) fidelitatem jurasse me recolo, nunquam id facere contingat, unde gratiam ipsius irrecuperabiliter perdat; sed illud potius ei divina concedat pietas agere, quod et hic diutius feliciter imperare, et in futuro perenniter cum Christo faciat exsultare. Amen.

do octavis Paschae num. 1, conqueritur, corruptas quoque pecunia duas patriae dominantes, ut fertur, personae. Vide quae ibidem adnotabimus.

(1189) Hunc eundem Jobi textum hoc eodem in negotio repetit tum in epist. 11 ad Nannonem, tum in alia 13 ad Adclaidem imperatricem, ubi causam, de qua agebatur non satis, cognitam, decretumque sibi contrarium, se non audito, ex sola subreptione, atque obreptione potuisse extorqueri significat, Construe autem, et explica: *Quod si parvipenso, etc., contigit mihi miserrimo, quod contigit illis miseris, de quibus legitur; quia etiamsi dixissent causam apud Scythas, absque dubio dimissi fuissent inculpati (nam si contingat, conveniet mihi patienti, in tantum parato, ut dixi, ad flagella, quantum dolor meus semper est in conspectu meo, ille utique dolor, quo et doleo, quod patior talia pro peccato meo, et metuo ne patiar pejora in futuro) si contigit, inquam, id mihi: non pertinet agere aliud, nisi, etc.*

(1190) Construe: *al ei, cui recolo me jurasse fidelitatem*, id est Ottoni I imperatori, nunquam contingat facere id, unde irrecuperabiliter perdat gratiam ipsius (Dei); sed pietas divina ei potius concedat agere illud, quod, etc.

RATHERII

LIBER APOLOGETICUS (1191).

499 Cavillatori non modo actuum atque sermonum, D sed et intentionum suarum indeficuo, fautori ac defensori adversariorum cuidam praecipuo, Ratherius

(1191) Editus est ab Acherio ex codice Laudunensi. Scriptus sub finem Quadragesimae anni 968. Finem Quadragesimae indicant verba num. 7: *Missarum solemniam in ipso etiam praesentissimo Pascha celebrari*. Cum porro num. 2, mentio fiat imperatoris, qui Verona discessurus, Ratherio pecuniam credidit, qua perficeretur seu potius reficeretur S. Zenonis ecclesia; ille autem Verona discesserit sub

haec universa, timoris Jesu jugulo modicum tactus, perferre, quam his cedere promptus.

Tanta me vestra illa urbanitas, quam (1192) de

initium Novembris anni 967; hoc opusculum rejici debet in finem Quadragesimae anni sequentis 968, qui ultimus episcopatus Ratherii fuit. Cavillator, cui respondet, inter canonicos recensetur num. 4. Vide not. 1203.

(1192) Martianum Capellam intelligit, cujus satyram in novem libros distinctam, et partim prosa, partim versibus digestam, in scholis juventuti pro-

Martiano cæterisque hujusmodi trahitis, quorum me tanto fore haud diffiteor securum atque incupidum, quanto in me illud cadere vereor posse nonnihil elogium, quod jam olim de quibusdam; *semper dicentes, et unquam ad cognitionem veritatis venientes* (II Tim. III, 7), est veracissime, ut et de vobis valet, prolatum: tanta, inquam, me afficit hæc eadem ineptissima, imo pernulla philocompiæ 500 urbanitas vestræ, angustia, et dum colloquimur, gravatissimus; dum apiculos, vel ineptiunculas quasdam plus aloes quam mellis, plus veneni certissimi quam salutaris antidoti gestantes mihi mittitis (ut utique modo pernequam famulum, ne vobis loqueretur saltem, nedum aliquod javaminis a vobis exigeret, optarem prohibitum) confectissimus adeo reddar, cum Psalte illo ut libeat uti de multis, de vobis specialius quoque vociferari notissimo: *Narraverunt mihi iniqui fabulationes, sed non ut lex tua Domine* (Psal. cxviii, 85). Verum a vobis compulsus, cum pro temporis [id est paschatis jam imminens] congruentia gestirem nunc saltem existere feriat, [subaudi debeo] quantulumcunque apologeticum dicitare.

2. Cum gloriosissimus hinc abiisse disposuisset Augustus (Otto I), credidit fidei meæ quiddam argenti, ex quo (1193) perficere deberem basilicam sancti Zenonis, peculiariis, ut scitur, nostri patroni, 501 postquam scilicet omnia, de quibus habueram victitare (ne dum superfuisset, unde, ut suadetis,

positam ex Gregorio Turonensi aliisque mediæ ætatis scriptoribus notarunt viri eruditi. Lege Fabricium, Biblioth. Lat. lib. III, c. 15. Hæc prima valde prolixa, et ob prolixitatem atque syntaxim perobscura periodus ut intelligatur, paucis ejus sententia proponenda est. Cavillatoris colloquia cum Ratherio, quæ ineptam urbanitatem præferbant, et scriptiunculæ ad Ratherium directæ, quæ aloes potius quam melle erant refertæ, ita istam confecerant, ut ipsi cavillatori aptare posse crediderit illa Davidis: *Narraverunt mihi iniqui fabulationes*, etc. Construe vero sic: *Ille tanta vestra urbanitas, quam trahitis de Martiano et cæteris hujusmodi, quorum haud diffiteor me fore tanto securum atque incupidum, quanto vereor illud elogium posse nonnihil cadere in me, quod jam olim veracissime prolatum est de quibusdam, ut et valet de vobis proferrî: Semper dicentes, et numquam ad veritatis cognitionem venientes; hæc eadem, inquam, tanta, ineptissima, imo pernulla urbanitas philocompiæ (id est vanæ gloriæ) afficit me, ut dum (ego) gravatissimus angustia (et vos invicem) colloquimur, dum mittitis mihi apiculos, seu scripta, vel ineptiunculas quasdam gestantes plus aloes quam mellis, plus veneni certissimi quam salutaris antidoti (ut utique modo optarem prohibitum famulum pernequam, ne saltem loqueretur vobis, nedum exigeret a vobis aliquod javaminis) redeat adeo confectissimus, ut libeat cum Psalte illo notissimo vociferari uti de multis, specialius quoque de vobis: Narraverunt mihi, etc. Famulus pernequam, quem optaret prohibitum, ne cum cavillatoribus loqueretur, nedum exigeret ab ipsis auxilium, nescimus, an sit ipse Ratherius, quippe qui se in ea, qua premebatur angustia, colloquiis et scriptis eorum gravatum, non levatum queritur. Nec moveat adjectivum pernequam: se enim identidem veluti sceleratissimum traducit.*

(1193) Hoc scilicet tempore nondum perfecta erat

aliquas, isto relicto, qui commissus meæ est fidei, opere, possem eleemosynas facere) ejus obligurierat non dico potentia, nego violentia, sed certe præsentia. Et, o quam vera Aurelii illa sententia (Aug. serm. 46, n. 271 qua fatur temerariis judiciis fore omnia plena. Cum enim sanctus et non dispar illi asserat Gregorius (*Moral in Job*, l. xxxv, c. 40), quod nunquam propter obedientiam malum sit faciendum, nonnunquam vero bonum intermittendum; quis valeat credere, ut pecunia ab illo credita, cui est tam sancte juratum, alio debuerit expendi, quam præcepisse placuit illi? Pauperibus, inquit fuscator, ut ille quondam Cgristi censuit proditor (*Matth. xxvi, 9*). Sed vellem scire, ubi nam illi sint pauperes. Nam (1194) censu itatenus pauperes, ut pro eis destructio deberet ecclesiarum (etiam si ex meo, ut debuerat, fieret) remanere, nullos, gratias Deo, hic esse comperio, nisi (mirabile dictu, incredibile quæ auditu) me, et quos alere ut domesticos debueram ipse. Sed puto, quod apud vos non alantur nisi ab episcopo pauperes. Sed hoc istic necesse non esse clamat liberalitas (1195), qui istam incolunt patriam, omnium, ne eligas cui miserearis, præceptum communiter observantium, et usque ad crapulam et ebrietatem [id est pauperes] eos contra Dei compellentium ante horam quoque præceptum, cum deberent et ipsi solemne custodire, ut cæteri fideles, jejunium.

3. O vero utinam qui non amplius, saltem ut ego,

S. Zenonis basilica, cujus quidem turris construi cepit tantum sæculo sequenti anno 1045. Cum vero inter ecclesias ab Hungaris incensas ac dirutas illam S. Zenonis, quæ in suburbio sita erat, Panvinius referat libro quinto Antiquitatum Veronensium c. 25; dubitare licet, num. pro perficere legendum sit reficere. Enimvero solam reconstructionem ecclesiarum post nonnulla commemorat; et clarius num. 3, dum a cavillatoribus pauperes prælatos tradit necessitati restruendi basilicam, S. Zenonis basilicam restruendam designat, in cujus reconstructionem pecunia ab imperatore collata, in pauperes potius conferenda a memoratis cavillatoribus credebatur. Mox construe sic: *postquam scilicet ejus (imperatoris) non dico potentia, nego violentia, sed certe præsentia (nimirum ob ingentes hospitalitatis sumptus) obligurierat omnia, de quibus habueram victitare, nedum superfuisset, unde possem facere aliquas eleemosynas, ut suadetis, relicto isto opere, qui commissus est meæ fidei.* Nihil in textu immutavimus, nisi quod scripsimus aliquas, ubi legebatur quas.

(1194) Construe: *Nam comperio hic nullos (Deo gratias) esse itatenus pauperes censu, ut pro eis destructio ecclesiarum deberet remanere (seu relinquî). etiamsi fieret ex meo, ut debuerat; nullos, inquam, hic esse pauperes nisi me, et eos quos ipse debueram alere ut domesticos: mirabile dictu, et incredibile auditu.*

(1195) Construe: *clamat liberalitas omnium, qui incolunt patriam istam, omnium, inquam, communiter observantium præceptum: Ne erigas cui miserearis, et compellentium eos (pauperes) ante horam quoque usque ad crapulam et ebrietatem contra præceptum Dei: cum et ipsi deberent custodire solemne jejunium (id est quadragesimale), ut cæteri fideles custodiunt. Tria hic notanda: I. solemne jejunium vocat quadragesimale, quo hoc opusculum scriptum probavimus not. 1191. II. pauperes etiam ut et fideles*

modos a beato Gregorio præfixos erogandi cognoscere, approbaret, diligeret illos; inveniret procul dubio et talibus, quos Domini nostri basilicam restruendi necessitati præferret, eleemosynam divinitus omnino negari. *Du enim, ait, justo; et ne suscipias peccatorem (Eccl. xii, 2).* Quo (1196) utique præcepto, et quibus census imperialem tribui suadetis, repelluntur peculiari pro culpa : 503 et beatus Zeno, quem fraudari sibi concessio contenditis pretio, ad recipiendum pro justitia assumitur propria. Fratrem enim in sede majestatis sedentem (1197) appellandum credi competit ipsum, quam aliquem talium, quibus insuper, ne audiant : *Discedite a me, maledicti, in ignem æternum, qui paratus est diabolo et angelis ejus (Matth. xxiii, 41).* nonnihil est formidandum. Non fratribus enim, sed magis perextraneis intentari maledictio cernitur talis. Cum vero de mammona iniquitatis ob hoc sint faciendi, ut nos in æterna recipiant tabernacula (*Luc. xvi, 9*), eum non dictum sit mittant, sed recipiant; pensandum qui nos, si ex nostro quoque faceremus, potius quirent in ea recipere, sanctus utique qui cum iudice audituros judicabit, *Venite*, an isti, quibus dicetur, *Discedite*. Pauperes ergo spiritu hac auctoritate sunt eligendi; *ipsorum est enim regnum cælorum (Luc. v, 3)* : quod nobis videlicet si volunt præstare, credimus, possunt, ut utique suum. Quis enim quod non habet alicui confert? Quis quod suum est, non cui volet est potis largiri? Nec hoc dicimus, ut naturæ communionem negligi in aliquo, sive justus, sive injustus ille sit, suadeamus, sed ut genuinum (1198) vestrum nos ita rodentem pistillo hujusmodi conferamus. Omnibus enim cum noverimus benevolentiam ob naturæ similitudinem impendendam; domesticis tamen fidei (*Gal. vi, 40*), per quos derivatur ad domesticos etiam Dei, specialius perpendimus exhibendam : ac per hoc (1199) nulli valeo, etiam ipsi, suadeat si, angelo credere, acceptabilius Deo existere, propria nostra substantia ut eis probabiliter tribuatur, quibus dicetur : *Ite, maledicti, in ignem æternum (Matth. xxv, 41)*; neglectis qui sunt au-

cæteri, idem jejunium custodire debere tradit: unde in synodica num. 15, solos parvulos, et senio gravi confectos, atque infirmos a lege jejunii excipit. III. ante horam nonam intelligit, ad quam usque in quadragesima jejunium servandum ex mitiori disciplina docuit in laudata synodica num. 15, et serm. 2 de Quadragesima num. 3 et 5. Porro ante horam jejunii tempore ad crapulam usque et ebrietatem prandii solemnibus nonnullos incubantes perstringit eodem sermone num. 1.

(1196) Construe et explica : *Quo utique præcepto, et pro peculiari culpa repelluntur iis, quibus suadetis tribui censum imperialem mihi creditum pro restauranda basilica S. Zenonis, et pro justitia propria assumitur ad recipiendum B. Zeno, quem contenditis fraudari pretio sibi concessio.*

(1197) Acherius ediderat sedentis.

(1198) Genuini dicit dentes intimi, ut notavit Cicero lib. n. De natura deorum c. 54. Eorum adversi acuti morsu dividunt escas, intimi autem conficiunt, qui genuini dicuntur. Hinc genuino rodere pro detrahere, dictis mordere. *Genuinum fregit in illis apud Persium Sat. 1, vers. 115.*

A dituri : *Venite, benedicti mei, percipite regnum (Ibid., 44)* : nedum quod ab alio quolibet eis est delegatum, nobis commissum, ipsis auferatur, et illis conferatur; cum perspicacissime (1200) de eis Sapientiæ liber : *Prohibe panem illis dare (Eccl. xii, 6)*, contineat 503 dictum : et Apostolus de hujusmodi domos, cum manibus victus aliquid scilicet valerent acquirere, circumventibus censuerit: *Qui non operatur, inquit, nec manducet (1 Thes. iii, 10).*

4. Quid magis? Maximum instare mihi cerno undique prælium. Non oscitando, fateor, est ad Deum clamandum : *Fac mecum, Domine, signum in bonum, ut videant qui me oderunt, et confundantur : quoniam tu, Domine, adjuvisti me, et consolatus es me (Psal. xxxv, 47).* Quidam enim sive putatis, sive a se magis confectis, me jaculant criminibus. Quidam bona, si qua videor agere, sinistris interpretationibus non desinunt infuscare. Tolerabiliores at judico eos, qui mali cum innegabiliter exstent, mala male seu fieta seu certa proferunt; quam qui bona, boni dum affectant videri, si qua mihi cernuntur inesse male proferentes, candidum nigro deturpant colore. Sed prudentissime, rogo, edicas amice, impensæ quæ construendis vel restruendis, ne dico ornandis, conferuntur ecclesiis, non tibi videntur erogari pauperibus? Quorumnam enim commodis prosunt? Nonne eorum qui starent sub divo, sole torrerentur, imbre madererent, gelu frigerent? Quorum vero major pars intrat ecclesiam, divitumne, an egenorum? Millibus [f., millia] (1201) ergo domum ab his tribus incommodis tuentem providere utriusque hominum qualitatis quod esse melius reris; an si alicui concedatur vilissima vestis? Imbrices sæculo consenescentes, lapides mundo ipsi condurabiles, universitati, quam panes in sterco illico convertibiles præstare alicui? *Muta fiant labia dolosa, quæ loquuntur adversus justum iniquitatem (Psal. xxx, 19)*, ut non me putetis hic justum appellatum, sed qui dixit : *Væ qui dicitis bonum malum (Isai, v, 20)*. Ut ab amicitia (1202) cæterum quod suum est exi-

(1199) Construe : *ac per hoc non valeo credere ulli, etiam ipsi angelo, si suadeat existere acceptabilius Deo, ut propria nostra substantia probabiliter tribuatur eis, quibus dicetur : Ite, maledicti, in ignem æternum, neglectis iis, qui sunt audituri : Venite. etc.*

(1200) Construe : *cum perspicacissime liber Sapientiæ contineat dictum de eis : Prohibe panem illis dare; et Apostolus censuerit de hujusmodi circumventibus domos, cum scilicet valerent acquirere aliquid victus manibus : Qui non operatur, etc.*

(1201) Construe : *Quod ergo reris esse melius, providere domum tuentem millia hominum utriusque qualitatis ab his tribus incommodis (id est ecclesiam tuentem a sole, ab imbre, a gelu); an si vilissima vestis concedatur alicui? Præstare universitati imbrices (id est tegulas in modum canalium excavatas-Italice coppi) consenescentes sæculo, lapides condurabiles ipsi mundo, quam præstare alicui panes illico convertibiles in sterco?*

(1202) Construe : « Cæterum ut exigam ab amicitia quod suum est, quam haud inficior vos semper monstravisse mihi melius dando, quam conciliando proferens aliquid recognoscibile (siquidem non dubitabam

gam, quam vos semper melius dando, quam consiliando, mihi haud inficior monstravisse, recognoscibile quid proferens (siquidem proferenda vos optime non dubito nosse) cum quidquid ecclesiae confertur, Sanctum sanctorum sit Domini, et ad jus pertineat, sacerdotum; 504 quod utique [l. id utique] sic resolvendo intelligere me profiteor, ut quidquid Domino offertur sanctum esse dicam, et ad usum delegatum, non vero quorumlibet, sed sanctorum, qui utique in nostris domiciliis aut requiescunt, aut specialius venerantur: usus vero eorum, usus eis sit famulantium. Et quia illis sacerdotes specialius debitores sunt famulari, in iure ipsorum quod est collatum convenienter debere consistere; quod tamen in quatuor partes dividi sancti praecipunt canones: quarum scilicet una victui est praesulis delegata; altera provisioni [id est dispositioni] ipsius ad basilicas utique struendas vel restituendas commissa; tertia ad usum pauperum similiter commendata; quarta clericorum necessariis destinata: cui vero vos censeatis, quaeso, commissa? Connivere (1203) caeterum, ut canonicus ipse [subaudi es], canonicæ si non dedignamini regulæ; (quod) omnium ecclesiasticarum rerum disponendi episcopus habeat potestatem, haud dubito habeatis quin respondere. Ubi vero ad ptochia, xenodochia, caeterorum vel huiusmodi officiorum erit perventum; Eugenii vobis reor, quod satis pateat in decretis ita dicentis sententia: *Per sollicitudinem episcoporum dispensentur omnia*

vos optime nosse proferenda) cum quidquid confertur ecclesiae, sit sanctum sanctorum Domini, et pertineat ad jus sacerdotum; profiteor me intelligere id utique resolvendo sic, ut dicam esse sanctum quidquid offertur Domino, et esse delegatum ad usum, non vero quorumlibet, sed sanctorum, qui utique, » etc.

(1203) Construe: « Caeterum si, ut ipse canonicus es, non dedignamini connivere regulæ canonicæ; haud dubito, quin habeatis respondere, quod episcopus habeat potestatem disponendi omnium rerum ecclesiasticarum. » Hic autem canonicus cavillator, cui Ratherius respondet, quemque in titulo vocavit *fautorem ac defensorem adversariorum praecipuum*, non Veronensis, sed alius ecclesiae canonicus fuisse videtur ex verbis num. 2: *Sed puto, quod apud vos non alantur nisi ab episcopo pauperes. Sed hoc istic necesse non esse clamat liberalitas, qui istam incolunt patriam omnium.* Priori sententia sormo est de pauperibus *apud vos*, qui ali putabantur ab ejus loci episcopo; et in sequenti sententia ad verbum *istic* distinguuntur a pauperibus Veronensibus, quos non egere subsidio episcopi Veronensis clamabat liberalitas omnium *qui istum incolunt patriam*.

(1204) Editio Acherii alii mendasse. Novi editoris emendationem recepimus. Mox *paganorum* nomine Hungari designantur, qui hoc saeculo frequentibus irruptionibus in Italiam, nostræ praesertim diocesis ecclesias incenderant. Vide Panvinium lib. v. Antiqu. Veron. c. 25. Ratherius ipse Hungaros expresse nominat in Decreto de abbatiola Magonziani: *Incenso ab Hungaris canobio. Pseudo episcopi autem sunt Manasses et Milo, qui Veronensem sedem vivente Ratherio occupaverant.*

(1205) *Secunda*, id est illa pars ad ecclesias pertinentes, maxime indigebat *relevari*, seu refici. Mox in *vulgatis inculcat*, ubi *inculcet* corrigendum fuit. Dein

haec per presbyteros et diaconos (haec in edit, non exstant). Verum haec alias (V. part. 1 *De Contemptu canon.* n. 5).

5. Ad propositum sane quia juvat redire, portione clericorum victuque pontificibus delegato exceptis, de illis quæ restant duabus partibus consilium a vobis ex.eto. Prorsus totum nam cum pascere ille debeat gregem, et animaliter scilicet, et, opus si fuerit, corporaliter, cui dictum est: *Si diligis me, pascere oves meas* (Joan. xxi, 17); ad idque illa tertia pars sit delegata; cumque, Deo gratias, nec fames patriam opprimat, et plures sint qui alere valeant, quam qui elemosynaliter ali (1204) indigeant; ecclesiae vero istius patriæ passim aut incendio paganorum, aut incuria pseudoepiscoporum, sint universæ aut penitus dirutæ, aut magna ex parte destructæ; cumque ex prima et secunda parte, tertia et quarta, si necessitas instaret, debuissent fulciri; secunda (1205) cum maxime 505 indigeat relevari, mihi quæ necessitas inculcet huiusmodi, quid quaeso decernitis fieri? Ad illam enim tertiam adjutores habeo innumeros, ad quartam eosdem sibi providentes supra rectum etiam ac sufficientiam clericos; ad (1206) istam secundam cum voce uti illius possim Marthæ dicentis: *Domine, non est tibi curæ* (Luc. x, 40), quod vicini omnes relinquunt me solum, et insufficientissimum basilicas diocesis nostræ vel levare, vel relevare, et, si non datur, ornare. Insuper, si quid facio (1207), illos etiam amici qui affectant

ad illam tertiam, id est ad pauperes sublevandos habebat adjutores innumeros, quia, ut praedixit num. 2, magna erat in hanc rem omnium Veronensium liberalitas. Quartam autem partem clericorum necessariis, seu necessitatibus, destinam idcirco eosdem sibi providentes supra rectum etiam ac sufficientiam clericos habere ait, quia, ut alibi quaeritur, potentiores clerici fere omnia sibi devorabant.

(1206) Explica: *Cum ad istam secundam, id est ad ecclesias struendas, vel restruendas, possim uti voce illius Marthæ dicentis: Domine, non est tibi curæ, quod omnes vicini relinquunt me solum, et insufficientissimum vel levare, et, si non datur, ornare basilica diocesis nostræ.* His vicini intelliguntur homines incolæ ejusdem vici, seu, uti vocamus, viciniæ. Sic etiam in *Discordia* num. 7, *mihi eis vicinorum quosdam.* Se autem *insufficientissimum* affirmat ad restruendas ecclesias, quia cum plerique ecclesiarum reditus ob intolerabilem ejus ævi abusum precariis, commutationibus, libellariis contractibus, aut beneficiorum militarium nomine alienati essent, ut in *Qualitatis conjectura* conqueritur, episcopus autem multis praesertim hospitalitatis sumptibus gravaretur; ipse ad paupericem redactus erat.

(1207) Construe et explica: *Insuper si quid facio, pro ecclesiis scilicet restruendis, illi etiam, qui affectant putari amici, solent vituperare et indicare melius profugasse, id est in alienum usum et non necessarium, ut mox explicat, dissipasse: Quod est utique dicere, Vanus est qui servit Domino; quod est prætulisse incertitudinem certitudini; quia scilicet certa est ecclesiarum necessitas, pauperum autem, quibus illi volebant partem ecclesiis debitam tradi, necessitatem incertam deinde affirmat; quod est antelulisse peccatores (quos antea dixit esse pauperes crapula et ebrietati indulgentes) Sanctissimis (quibus scilicet ecclesiae nuncupatae sunt); et astruxisse, quod Deus pluris habeat crapulam illorum, quam gloriam isto-*

putari, vituperare, et profligasse melius iudicare, A quod est utique, *Vanus est qui servit Domino* (*Malach. iii, 44*), dicere; incertitudinem certitudini prætulisse, peccatores sanctissimis antetulisse, et quod illorum crapulam quam istorum gloriam pluris Deus habeat, astruxisse; ut vos utique agitis, melius dicentes fuisse, ut illis duobus, egenis scilicet atque clero, nobis partim sua provisione, partim aliorum largitione non adeo indigentibus, quod habeo eleemosynaliter dispensarem; et istam secundam, id est [*supple ecclesiarum*] struendarum, vel restruendarum necessario partem omnino neglegem; hocque existisse non solum cogitatis, sed et loquimini, melius. Quis ferre tantum nefas queat auditus? Non est amici, sed inimicissimi persuasio, fateor, talis.

6. Fautorem cæterum te, o amicissime, omnium inimicorum meorum præcipuum licet verissime dixerim; cum non sint alii nisi rebelles ipsi Domino, qui me ita lacerant clerici, non adeo forte succensio. Siquidem hoc non mei, sed vestri episcopi odio vos agere procul dubio scio. Exceptis enim qui ad episcopatus aspirant fastigium, is consensus omnium pene est clericorum, ut libentius audiant 506 Apostolum dicentem: *Non dominantes in clero* (*I Petr. v, 3*); quam: *Præcipe hæc et doce* (*I Tim. iv, 11*); vel alium: *Hæc loquere et exhortare cum omni imperio; nemo te contemnat* (*Tit. ii, 15*); et: *Increpa illos dure* (*Tit. i, 13*); et alia huiusmodi similia, quæ (1208) si profero: *Stultus totum profert sensum suum* (*Prov. xxix, 11*), opponi mihi valere non nescio. Nulli enim nisi potentissimo, ditissimo, ferocissimo, ac per hoc secundum se nec episcopo, sed, ut mus-

rum; ut vos utique agitis dicentes, melius fuisse, ut eleemosynaliter dispensarem quod habeo illis duobus, egenis scilicet atque clero non adeo indigentibus nobis partim provisione sua (id clerum respicit, cui sua portio assignata erat) *partim largitione alicrum* (id pauperes potissimum tangit), *et omnino negligerem partem istam secundam, id est istam partem ecclesiarum necessario struendarum vel restruendarum; et non solum cogitatis, sed et loquimini hoc existisse melius. Quis auditus queat ferre tantum nefas? Talis persuasio, fateor, non est amici, sed inimicissimi.*

(1208) Construe: *Quæ si profero, non nescio valere opponi mihi: Stultus profert totum sensum suum.*

(1209) Construe: *Dum tamen omnibus idem sit pervolupe, cum compellunt suos sibi subjectos deferre honorem, etiam qui non debet, hoc exemplo: Quæ vultis, etc.* Forte pro *debet* corrigendum est *debetur*, vel suppleendum *qui non debet deferri*. In fine numeri legabatur, *quodcumque audierit*, ubi emendandum fuit, *quod quicumque audierit*.

(1210) Locus hic perdifficilis est. *Horno* significat hoc anno. Num balsama *dihorno* criminationes sibi recens impactas ironice vocavit, quasi balsama huius anni? Certe sensus est. *Post tanta, talio, tam fæda, etc.*, quæ mihi opposuistis, Antea enim num. 4, dixerat: *Quidam enim sive putatis, sive a se magis confictis me jaculant criminibus.*

(1211) Superius num. 1 notavi, urbanitatem quamdam scribendi, quam a *Martiano*, inquit, *cæterisque huiusmodi trahitis*, ubi indicari animadvertimus *Martianum Capellam*, qui tunc in scholis usui

sant, tyranno alicui, a clericis hodie suis privilegium episcopalis defertur honoris. Omnes suos sibi subjectos ambiunt habere pontifices, omnes dure audiunt dicentem, cum episcopos cogitant, Dominum: *Non est discipulus supra magistrum* (*Matth. xx, 24*). Omnibus tamen idem sit (1209) dum pervolupe, cum suos sibi subjectos compellunt honorem etiam, qui non debet (*f.*, *debetur*), hoc exemplo deferre: *Quæ vultis ut faciant vobis homines, et vos facite illis* (*Luc. vi, 31*). Similiter propinatum non haurientes, amanter audiunt, dum legitur: *Patres nolite ad iracundiam provocare filios vestros* (*Ephes. vi, 4*); et hoc a nobis minime observari, cum ab eis quod Dei aut nostrum est exigimus, conqueruntur. Surdescunt cum audiunt: *Filii obedite parentibus per omnia* (*Coloss. iii, 20*). Tolerantius audiunt *Obsecra*, quam *Argue*, vel *Increpa*. Parvipendunt, cum maledictio Cham patris verenda prodentis super eos intenditur (*Gen. ix, 25*): magni ducunt, dum aliqua infamia, vera sit aut falsa, nobis impingitur. O enim (istic ut me specialius ipse dissignem) o miserum me, verbum diebus meis factum in Israel! *Quod quicumque audierit, tinniant ambæ aures merito illius* (*IV Reg. xxi, 12*).

7. Post tanta enim, talia, tam fæda, tam turpia, tam incredibilia, et ipsi etiam ætati meæ contraria, quæ balsama *dihorno* (1210) (et puto quod non adeo illibenter audistis) ad quam vesaniam 507 vestri illius *Martianistæ* (1211) processerit temeritas nuperrime, horret edicere, ne pestifera cohors hoc vestra inficiatur fetore, quod futurum non discredo certissime. Nam post omnia illa, cum saltem ad comitatum (1212) sine licentia mei ire ausum canones

erat. *Martianista* igitur, quem hic vellicat, forte erat aliquis clericus sibi infensus, qui ejusdem *Martiani* studio et stylo maxime oblectabatur.

(1212) Comitatus imperatoris curiam significat, sive eum locum, ubi imperator existeret. De proficiscentibus ad comitatum vide, quæ statuerunt concilium Sardicense can. 8, 9, 10 et 11 collectionis Dionysianæ, et codex Ecclesiæ Africanæ can. 106. Hinc etiam *Zosimus* papa in *Commonitorio* ad presbyteros et diaconos *Ravennæ* constitutos, de quibusdam suis clericis queritur, *Qui contra canones adversum nos ad comitatum, nescio qua audentes temeritate, ire voluerunt*. Depositionis autem pœna decreta legitur in concilio *Antiocheno* can. 11 et 12. Quid porro hic comitatum ingerit, ubi de legatione ad Romanum pontificem sermo est? Canonicos sub finem anni 967 missum direxisse ad imperatorem, ex opusculo *De clericis rebellibus* liquet. Forte idem canonicorum legatus, qui imperatorem adiit, Romanum quoque pontificem convenit; et idcirco comitatum cum Romano itinere vocavit. *Ratherius* jungit. Rescriptum autem pontificis consequi non potuit nisi sub *Quadragesima* anni 968, cujus notitia *Veronam nupperrime* allata, id est paulo ante Pascha, cum *Ratherius Apologeticum* scripsit. *Acrius* scribendi genus, quo auctor hocce factum exponit, condonandum est homini, qui per se in scribendo acerbior, huius temporis moribus, et ipsa improvisi rescripti novitate exacerbatus, æstu quodam abreptus scripsit. Is quidem in canonicorum redditus sese nolebat intruere, ut ipsos, aut eorum partem sibi vindicaret, aut aliis largiretur. Videbat, dolebatque, eæ quæ cathedrali ecclesiæ collata fuerant *generaliter*,

decernerent deponendum inaudita unquam temeritate, venalem illam, ut ait Sallustius (*De Bell. Jugurth.*), adfens urbem. pretio, ut omnia antiquitus, ibi emptas quasi apostolicas deferens litteras, anathematis tam me, quam successores omnimodis meos eo multavit mucrone, ut quisvis abhinc episcoporum, si de clericorum se infra mitteret rebus, perpetuo, ut aiunt, anathemate foret damnatus. Res vero cum proprie invisibiles dicantur substantiæ; illo utique innuente qui nomen partem orationis corpus aut rem significantem definitum quam breviter esse; quæ specialius res (1213) sunt clericorum, quam animæ illorum? Dum tamen et hinc haud ambigam me non irreprehensum abire, quod scilicet dubio religionis hoc loco adhibuerim testimonium auctoris ethnici, quo (1214) tamen Apostoli suffragio nitor, ad Titum contra vaniloquos et seductores dicto utentis, irremorsi sic ut non catis. Clerici at vero ipsi cum sint corporales, clericatus dum ipse incorporalis, ab omnibus rebus 508 eorum si abstineo, ut corpora, ut substantias eorum sumptui delegatas, ita et animas ipsorum, ipsum insuper clericatum, dum res utique sint, æque negligenda innuantissime colligo. Ipsæ, inquam, res, personæ scilicet ipsorum, cum in animabus maxime, ut protuli, constant eorum, cæteris specialius rebus dum hoc anathemate mihi sint interdictæ, ademptam mihi esse omnino eorum cum rebus omnibus absque dubio curam perpendo. Hic si potestis igitur, aliquid consilli date. Si enim anathema sedis apostolicæ parvipendo, præter aliud quid haud parvi ducendum, pessimi exempli pontem omnibus sterno. Si non : missam saltem eis (cum res sint ipsæ, missæque cantatio ad maximam de rebus ipsorum inframissionem pertineat, nullatenus cauto. Si missam eis non celebros, quod eorum non sim saltem sacerdos, nedum episcopus, perspicue pando. Episcopus sane (ut in synodo [1215] est Patam inæquali partitione dividi, ut majores specialiter fere omnia sibi usurpantes abundarent, cæteri autem ejusdem ecclesiæ clerici inopia conficerentur. Vide partem primam. *De contemptu canonum* num. 3 et 4. Huic malo, ex quo alia plura consequerentur, remedium allaturus, juxta aliarum ecclesiarum consuetudinem æquiorum tantum eorum redditum distributionem inter omnes ejusdem ecclesiæ clericos constituendam putabat. Canonici vero, qui in suas quoque partes omnes etiam inferiores clericos traxerant, ut peculiarem suam, quam prætendebant, consuetudinem tutarentur, ac pontificium rescriptum obtinerent, quid Romanis auribus, RATHERIO absente, nec suam causam suumque, concilium protegente, ingesserint, ignotum est.

(1213) Romanum rescriptum de rebus tantum, seu de redditibus ecclesiasticis mensæ cathedrali assignatis statuebat. Hoc autem ad animas clericorum extendere, violenta nimis interpretatio RATHERII fuit, quam recentis, ut ita dicamus, vulneris dolor expressit. Quatenus vero dispositio rerum ecclesiæ ad promovendum animarum bonum conferat, æquiori ratione explicavit part. 1 *De contemptu canonum* num. 3 et 4:

(1214) Magis placeret in quo tamen Sic autem construe: In quo tamen nitor suffragio Apostoli utentis dicto (auctoris ethnici) ad Titum contra vaniloquos et seductores sic, ut non catis irremorsi. Rescriptum textum epistolæ primæ ad Titum c. 1, vers.

A piensi quondam clamata) Veronensium ego ipse et sum, cum episcopus superintendens interpretari dicatur, quibus superintendo, qui suppositum omnibus me video? Hisne, qui, dum monogamos fore (1216) adulterium publicum, dum illegale utique conjugium sit, trigami esse, et (proh pudor!) 509 quadrigami, et hoc presbyteri et diaconi, cum bigami ex laicis nequeant saltem fieri clerici, pro nihilo decunt? qui dum negotiandi legant sibi interdictum omnimodis usum, usurarii temeranter existunt? qui fidem adeo abjuraverunt, ut perjuros se esse multoties nec negare dignentur? qui collata ecclesiæ generaliter, tam specialiter sibi usurpant, ut illis exceptis, qui Scribarum et Phariseorum ritu aliis præminent, cæteri, me ab imo cernente, nec suffragari quiddam valente, inediæ peste vehementer laborent? qui pugnis, vel potius cestibus, ut hoc ita pro Virgilianis dictum sit Entellinis (lib. v *Æneid.*), in gremio Ecclesiæ inter se dimicantes, violare eatenus (uti modo Martianista instigante vestro est factum) non verentur templum Dei viventis; ut nisi præsentia reconcilietur, missarum solemnia, in ipso etiam præsentissimo Pascha, celebrari legibus in ea interdicatur? Quorum aliquis diaconorum colaphizari presbyterum Ordinarium (1217) coram se (per) servum fecit ante fores ipsas ecclesiæ superbissime suum. Ad summam eine (1218), qui sine licentia mei Romam profectus, egit ut anathemate super me jaculato talium mihi interdiceretur cunctimodis questio?

8. Hujusmodi et alia innumera, neque minora inemendata, dum facultas non sequitur utique, omnino relinquere, estne, quæso, superintendere? Superintendere vero nequaquam valere, estne episcopum fore? Non episcopum autem in cathedra episcopali sedere, estne, rogo, approbabile atque legale? Ad istud sane (1219) ante hac inauditum si aliquid

12 : Dixit quidam ex illis proprius ipsorum propheta : Cretenses semper mendaces, malæ bestię, ventres pigri.

(1215) In *Itinerario* num. 4, se *judicio episcoporum synodali* restitutum tradidit. Hic autem quænam fuerit ejusmodi synodus indicat, scilicet Papiensis anni 962, qua tertio Veronensi Ecclesiæ restitutus fuit.

(1216) RATHERIUS fore pro esse frequenter usurpat. De clericis autem loquitur, in quibus monogamiam illegale conjugium, ac propterea adulterium publicum vocat; nam ut ait in *Discordia* num. 1 : Adulter nobis est, qui contra canones uxorius est. Et in *Qualitatis conjectura* num. 2, criminatores ejus de ipso pronuntiant : *Illegale conjugium nominat adulterium*. Construe autem : *Dum monogamos fore sit adulterium publicum, dum utique sit illegale conjugium, pro nihilo ducunt esse trigami, et, proh pudor ! quadrigami, etc.*

(1217) *Ordinarium* id est unum e canonicis. Videtur not 1042, in *Itinerario*.

(1218) Sic novissimus Spiolegii editor, cum ante in editione Acherii legeretur *ejus ne. Subauditum* verbum *superintendo*, quod in anteriori contextu legitur.

(1219) Construe : « Sane si ad istud antehac inauditum refero aliquid inspiratum, cum certis simoniacis habiturum non irreprehensum a vobis; tamen vultis me incunctanter facturum hoc, nisi Deus avocet »

refero inspiratum, non **510** me vobis irreprehensum cum certus sim habiturum, noveritis tamen me hoc incunctanter, Deus averterit nisi, facturum, licet vobis videatur homini utpote carnali, qui non percipit quæ sunt spiritus Dei, stultissime, cum non erit tamen, si Deus dederit, factum. Victum sane (1220) cum sic gratulari valeatis Ratherium, ne taliter vinci posse putantes tripudietis multum, suadeo, Antonium, cum si fieri posset, jam fuisset absque dubio factum; distare quid inter hominem et homululum, sit omnibus dum non ignotum. Invectio (1221) cæterum, o in vos amioissime, credi ut cupitis, mea, ne in infinitum contendat procedere; terminum hic ei volo statuere, expedire non inscius, multiloquii quantocius quo vitare satagam usum, cum ipso peccatum obloquii ne incurrisse, mihi contingat, est

B terit, licet videatur vobis utpote homini carnali, qui non percipit quæ sunt spiritus Dei, videatur, inquam, stultissime factum, cum tamen non erit, si Deus dederit: » *Inspiratum* intelligit aliquid ex auctoritate sacra: In *Discordia* enim num. 2, ait: « Quod vero scriptum invenitur in lege Moysi, et prophetis, et psalmis, quod in Evangelio Actibus, et prædicationibus apostolorum, decretalibus pontificum, et constitutionibus canonum, non rursus a Deo tibi elucet *INSPIRATUM*? » In nostro autem textu indicare videtur, se scripturum opusculum, quo sacris auctoritatibus probaret eum, qui superintendere nequit, et inemendata relinquit quæ essent emendanda, non esse episcopum, nec posse in episcopali cathedra sedere. In hac periodo pro *non percipit* apud Acherium erat *non præcipit*.

(1220) Construe: Sane cum valeatis gratulari Ratherium sic victum; suadeo, ne multum tripudietis, putantes Antonium posse taliter vinci; cum si **C** posset fieri, jam factum fuisset absque dubio, dum non ignotum sit omnibus, quid (id est aliquid) distare inter hominem et homululum. » *Hominem*, id est virum potentem, qui taliter vinci non potuit, ut ipse a canonicis victus fuerat. Antonium vocat; se vero, qui fuerat victus, *homululum*, seu infirmum et debilem appellat. Quis autem Antonius iste fuerit, ignoramus. Num episcopus aliquis Ratherio potentior designatur? Antonius Brixiae præsul hujus temporis a Liutprando memoratus lib. v Hist., c. 13, anno 967. una eum Ratherio concilio Ravennati interfuit. Hunc Josepho pulso, in Brixiansi sede *nullo consilio*

A quod omnino pejus reatum (*l. pejor reatus*), veritatis maxime quis si transiliens metas, charitatis inveniabiliter jure neglecto, incerta certis, nonnectans, veras cum nequit, falsas undecunque comportans calumnias; et si fingere quasi probabiles sibi ingenii prohibet parvitas, candida nigris, nigra candidis atque commutans, persequetur, quod ob hoc se vobis illi (*Psal. xv, 20*), psalmus ut prodit, pro tali commutatione imprecans Deus ipse, miserrimus cogitans, seque alterius feiicitate ignito veluti cauterio irremediabiliter urens: quod a nobis utrisque dignetur avertere Christi ineffabilis pietas, cujus cum Patre et Spiritu sancto est una eademque agendi ut possibilitas, ita regnandi una eadem, sæcula parinfinita, majestas. Amen.

habito, nulla episcoporum deliberatione constitutum a Berengario II idem Liutprandus loco laudate testatur. Quid vero canonici Veronenses cum eo habere possent, negotii, in quo eum vincere frustra tentarint, non intelligimus. Quod si is patria Veronensis fuit, ut Faynus in *Cælo aureo* prodidit, et multo magis si fuit sanguine junctus cum Milone Veronæ comite, uti affirmat Rubeus in ms. *Historia Brixiae* ad annum 960, apud Joannem Mariam Viemium tom. II *Ist. die Brescia*, pag. 204; aliqua fortassis inter ipsum et canonicos Veronenses controversia potuit existere; ex. gr. ob aliquod prædium, quod illi capitularibus bonis vindicare moliti, obtinere nequiverint. Sed absque documentis conjicere divinare est.

(1224) Construe: « Cæterum invectio mea, ut cupitis credi, in vos, o amioissime, ne contendat procedere in infinitum; volo hic statuere ei terminum, non inscius expedire, quo satagam quantocius vitare usum multiloquii; ne contingat mihi incurrisse cum ipso (multiloquio) peccatum obloquii, quod est multo pejus reatum (*leg. pejor reatus*); maxime si quis transiliens metas veritatis, neglecto inveniabiliter jure charitatis, connectans certa incertis, comportans undequaque calumnias falsas, cum nequit veras, etsi parvitas ingenii prohibet sibi fingere quasi probabiles, commutans candida nigris, atque nigra candidis, persequatur, » etc., in quibus aliquid vel deest, vel certe vitiatum est. *Psalmus* pro Isaia citatus videtur.

(1222) RATHERII TESTAMENTUM.

511 Ratherius ineffabili misericordia Conditoris **D** non modo diutissime toleratus, sed et adhuc sospes, nuncupative solummodo (1223) licet existens episcopus, tempore præfixo cinis pro certo futurus.

(1227) Hoc *Testamentum* e codice Frisingensi P. Bernardus Pez typis dedit, ejusdemque codicis non inutile apographum accepimus. Cum tanquam *Ratherii opus* ex schedis ejus transcriptum fuerit, caret illis clausulis, et chronicis notis, et subscriptionibus, quibus acta ejusmodi a notariis scripta muniri solent. Ita et *Decretum* de abbatia Magonziani, et *Judicatum* sine consuetis clausulis, chronicis notis, et subscriptionibus descripta et edita sunt. Porro *Testamentum* et *Appendix* Testamenti ejusdem in fine adjecta distinguenda sunt. Cum in *Testamento Judicatum* laudatur, et ita laudatur ut adhuc ratum et firmum præsumatur; idem *Testamentum* scri-

1. Quia transeuntis instabilitas vitæ (1224) neminem sanæ mentis securum sinit manere, (1225) reculas, quas videor habere, ita vivens volo disponere, ut post obitum meum, quibus eas dederam, ptum agnoscimus post initium Novembris anni 967, quo *Judicatum* editum fuit, et ante diem 30 Junii anni sequentis, quo Nanno uti imperatoris missus ipsum *Judicatum* publice rescidit. Appendicem vero, quæ in fine subjecta est, post ipsum *Testamentum* accessisse conjiciemus not. 1230.

(1223) *Nuncupative solummodo* episcopum dicit, quia ab exercenda potestate episcopali se fuisse impeditum sæpissime queritur.

(1223) Vulg. addunt *mæx*; delevimus eum nostro apographo.

(1225) *Recula* parva res, parva facultas.

quieto jure ipsas valeant possidere, quantumcunque scilicet ut valeant consolari, quos aliquantum constiterit de absentatu meo tristari.

2. In primis volo, ut si aliquid injuste tenco, cui competit, restituatur omnino. Inde quidquid in suppellectili mea domestica invenitur, domesticis dividatur, hoc est, clericis, qui mihi deserviunt, et quibusdam, nisi defuerint, laiculis, mansalia scilicet, scamnalia, lectisternia, curtinulæ (1226) si fuerint aliquæ, vestes, vel cætera hujusmodi. Denarii vero, si mihi fuerint aliqui, ita volo fiant divisi. Una, si fuerit, libra detur curatoribus funeris mei: altera, nisi defuerit, clericis ecclesiam possidentibus sanctæ Mariæ Consolatricis, cum cæteris in eodem Judicatio 512 descriptis. Quidquid supererit, sive sit multum, quod non credo, sive sit parum aut certe nihil, quod non discredo, habeat Martinus (1227) loculorum nunc servator meorum, aut qui, quando obibo, tunc idem habuerit ministerium. Qui vero ei quiddam inde abstulerit, sit illi anathema et confusio sempiterna. Quæ ad victum pertinent vero, ecclesiis, vellem, quas restruere sero (1228), proh dolor! inchoavi, concederentur. Retribuat vero Deus unicuique, prout gesserit, inde. Caballi cæterum, vel alia si mihi fuerint ad iter carpendum juvenina,

(1226) *Curtinulæ* diminutivum vocis *curtinæ*, alias *cortinæ*, quæ apud medii ævi scriptores *vcla aulea* significent.

(1227) Nostrum apographum *Maran*.

(1228) *Sero*, id est post tertiam restitutionem in sedem Veronensem, cæm se de ecclesiis restruendis sollicitum exhibuit. Vide *Qualitatis conjecturam* num. 2. et *Apologeticum*.

(1229) Supplevimus non ex eodem apographo.

(1250) Ita idem apographum. Apud *Pez quisve contingat*, mendose. *Repentinus casus*, quem timebat, mors est; *elongatio autem promissa*, quam sperabat, illa est, quam indicat in epist. 13 ad Adelaidem imperatricem; «*Elongari potius salubriter et habitare in monasterii mei desidero solitudine.*» Hic itaque paragrahus, qui in ipso codice aliquot linearum spatium vacuo interjecto post Testamentum subjicitur, additus a Ratherio videtur, cum abeundi præceptum, quod expetere cœperat, ipsi promissum fuit.

A aut forte etiam arma, dentur eis qui mecum tunc temporis consistentes, necessarium habuerint sese alibi transferre, de patria et cognatione measi fuerint maxime. Hæc et his cohærentia cum non (1229) magnæ pretiositatis sint certe futura, contradictoribus invadere Omnipotentis prohibeat eos conterens utique dextera et sanctorum omnium anathema. Amen.

3. Et hæc quidem repentini casus aguntur suspecto, qui sive (1230), contingat, sive elongatio promissa detur, ut speratur; commendo vestræ tuitioni, 513 pater excelsæ (123), descriptos omnes in mea concessionis decreto, eo scilicet tenore, ut cum vestris fratribus (1232) eos contra omnes vestros defendatis rogando fratres, contra cæteros vero, quibus poteritis viribus; præcipue vero libellum, quem feci, clericulis duobus Martino et Gisemperto, id est, casalem 1, quod (1233)..... nominatum per duos nunc incolitur viros Albonem 514 (1234)..... quem quidem quia diaconus nomine Benedictus fraudulenter acquisierat, ab eo auferens istis concessi, ea vero, quia non potuit aliter, ratione, ut donec forem superstes, mecum illo fruerentur, post vero meum discessum 29 annorum curriculo. ut cæteris moris est (1235), possiderent.

(1231) *Patris excelsi* nomine, cujus fratres vocat Veronenses clericos, successorem suum significare videtur, cui hanc suam ultimam voluntatem, et præcipue suæ *concessionis decretum*, id est *Judicatum*, commendat.

(1232) *Pez vestratibus*, et postea *vestrates* pro *fratres*. Apographi nostri lectionem prætulimus.

C (1233) Hæc lacuna in codice ipso relicta casalis proprium nomen, quod amanuensis non potuit legere, continebat.

1234) Hic quoque deest nomen alterius duobus, qui casalem incolebant.

(1255) Hæc nimirum libelliariorum contractuum ratio erat, ut annos novem et viginti non excederent, ad præscriptionem triginta annorum impediendam. Hujus contractus vetustius papæ Honorii exemplum anni 625 ex ms. Vaticano edidimus in tractatu *De antiquis collectionibus et collectoribus canonum* part. III, cap. 14, pag. 306, tom. III editionis novissimæ S. Leonis.

RATHERII

EPISCOPI VERONENSIS

OPERUM PARS SECUNDA

EPISTOLÆ.

521 EPISTOLA PRIMA.

AD PATRICUM (1236)

De corpore et sanguine Domini.

PATRICO RATHERIUS, misero miserimus.

(1236) Hæc epistola separatim ab Acherio edita est e ms. Lobienensi tomo XII. In novissima vero Spici (1237) *Vulgati* addunt siglas *V. S.* quas codex ignorat.

(1238) Sicut *Ordines* vacantur libelli, cui cujusque

D (1237) Interrogasti quemdam nuper, quando scilicet Dominus noster Conradus ordines (1238) excoit ecclesiasticos 522 loco qui dicitur Horna; tu apte [*f.*, aperte], sed more [*f. subauditur tuo*], hoc cilegii Acheriani editione una cum aliis Ratherii operibus ecclesiasticæ functionis ritum ordinemque præscribunt; ita functiones ecclesiasticæ, quæ ad eorundem

est explorative, non caritative, utrum missam, cantasset ipsius hebdomadæ tempore. Respondeo ipse, utinam neque ego, neque tu in Dominica nativitate; ego enim raro (1239), et hoc, proh dolor! indignissime; tu quotidie, et hoc (1240) in candida veste, quam, ut reor, Deus nulli in corpore pluris pendit, in mente quam tibi, ut et mihi, nigriorem fulgine, non nihil timeo, mihi crede. Septimo enim ille vitio, **523** quod Deus detestatur (1241), anima te servire cognosco (et utinam solus!) instantissime. Unde quis e nobis duobus, uno rarissime, altero quotidie eucharistiam indigne sumentibus, periculosius eandem accipiat (*I Cor. II, 27*), Apostoli dimittamus judicare; Joannis vero Chrysostomi super ejusdem ad Hebræos Epistolam, si studiose legere-mus (1242) uterque sermones, et me ab omnimoda, et te, credo, a quotidiana compescerent missarum celebratione.

2. Scandalizatum te quoque mihi balneo in vigilia circumcisionis Domini dum audio, mirari satis mundissimam castissimi (1243) corporis tui munditiam non valeo, in expertem scilicet legi peccati subacta caro quid nolente etiam patiaturo animo nisi (12 4).

operibus recusa est tomo I. Lectiones ejusdem codicis accuratius collati recepimus. Epistolam istam ante episcopatum Veronensem a Ratherio in Belgio scriptam putamus. Nec episcopalis enim dignitatis, nec earum vicissitudinum, quas episcopus patiebatur, mentionem usquam facit. Præterea raro, imo rarissime se missam celebrare testatur: quod monacho, non autem episcopo convenit. Adde quod *dominum nostrum* appellat Conradum, qui non erat episcopus, ut patet ex not. 1238. Num Ratherius, si fuisset episcopus, ejusmodi titulo

dem Ordinum normam exercentur, *ordinum* nomine quandoque appellantur. Hoc quidem sensu accipienda esse verba, quando *dominus noster Conradus ordines exercuit ecclesiasticos*, nihil ambigimus. Locus enim, qui dicitur *Horna* (ita ex codice emendavimus, cum male in vulgatis habere-tur *Hornon*) in diocesi Leodicensi situs est, ut not. 1236 animadvertimus. Conradus, qui *ordines ecclesiasticos* ibidem exercuit, non erat profecto episcopus Leodicensis, ut ex serie eorumdem episcoporum a scriptoribus Ratherio etiam comævis ad nos transmissa manifestum est. Cum porro alius loci episcopus in diocesi non sua sacros ordines conferre non possit; hic textus de sacrorum ordinum collatione intelligi nequit; et Conradus, qui etsi non erat Leodicensis episcopus, ex titulo tamen *Domini nostri* tum Ratherio, tum Patrico præstantior agnoscitur, aliquam functionem sacram atque solemnem *ordinum ecclesiasticorum* nomine designatam Hornæ exercuisse dicendus est, forte missarum solemniam, quorum occasione non abs re Patricus interrogavit quemdam, num Ratherius *missam cantasset ipsius hebdomadæ tempore*. Idem Ratherius in epist. 5 ad Joannem pontificem num. 6 simili sensu scripsisse videtur: *Quadam die dum ordines ecclesiasticos agerem*. Confer quæ in auctoris Vita diximus § 8. Mox pronomen *tu* refertur ad verbum *interrogasti*. Porro *missam cantare* idem est ac missam dicere, seu recitare. Vide not. 954 in Synodicam.

(1239) Pro adverbio *raro*, quod ex codice receptum, vulgati perperam habebant *ruor*.

(1240) Auctoritate codicis addidimus *hoc*; et paulo post et pariter addimus autem *mihi*. Dein con-

A forte pollutum sancta tractare absque duplici lavacri purgamine tua liceat auctoritate. Sed, *Mundamini*, ait, qui fertis vasa Domini (*Isai. LI, 11*); et, *Sanctificamini sæpe* dicitur, dum quilibet sanctum in Veteri atque umbratico etiam Testamento agendum decernitur: et ad David de panibus propositionis propter necessitatem sumendis: *Si mundi sunt*, inquit, *pueri (I Reg. XXI, 4)*.

5. Sed forte transitorie accipis, aut etiam figurat te dicere ipse putas, dum accipienti loqueris: *Corpus Domini nostri Jesu Christi propitietur tibi in vitam æternam*. Quod si ita est; cæcitas tui intellectus magis est dolenda et instruenda, quam miranda et irridenda, qua scilicet præsumptionis foveam declinare nesciens, frequentare quod ignoras cujus virtutis sit, minime cessas. Sed crede, frater, quia sicut in Cana Galilææ vinum Dei imperio verum et non figurativum fuit ex aqua factum; ita istud Dei benedictione vinum, verus et non figurativus efficitur sanguis, et caro panis. Quod si sapor idem manet, et color ita se haberi dissuadent, propono (1245) tibi aliud. Credis auctoritati Scripturæ, quæ dicit hominem de limo terræ formatum? Non dubito

donasset eum, qui se inferior erat? Porro in Belgio, ubi monachum egit, hanc epistolam Patrico dedisse ex eo colligimus, quia quæstioni respondet non scripto, sed verbis ab eodem Patrico propositæ, quando Conradus ordines exercuit ecclesiasticos in loco qui dicitur *Horna*. *Horna Comitatus* et in diocesi Leodicensi; unde vel nunc Leodicensis episcopus inter cætera *Hornæ Comes* inscribitur. Ex his primum locum huic epistolæ tradimus, cum cæteræ omnes a Ratherio jam episcopo lucubrata fuerint.

struendum videtur. *Quam* (vestem candidam) *Deus, ut reor, nulli pluris pendit in corpore, quam (non nihil timeo, mihi crede) tibi, ut et mihi, nigriorem fulgine in mente*.

(1241) In ms. Lobiensi habetur, *ejus detestatur*; in vulgatis alia interpunctione *suis detestatur anima, te*, etc. utrobique sine apto sensu. Veriorem lectionem restituisse arbitramur scribentes *Deus pro ejus*. Septimum enim vitium est tristitia, seu negligentia ac tepor in operibus bonis, quod vitium *Deus* pluribus in locis sacræ Scripturæ reprehendit. Quæstio est antiqua, num præstet frequentius, an raro Eucharistiam sumere. Patricus quotidie celebrans, sumebat illam quotidie; Ratherius raro. Se quidem hic præfert indignum; sed Patrico ob negligentiam aut teporis vitium, cui deserviebat, non modicum metuendum significat.

(1242) Ita codex: *Acherius legerimus*.

(1243) Adjectivum *castissimi* ex ms. adjecimus. Construe vero: *Non valeo quoque satis mirari mundissimam munditiam castissimi corporis tui, dum audio te scandalizatum mihi balneo* (id est ob usum balnei) *in vigiliis circumcisionis Domini; te, inquam, in expertem scilicet, quid caro subacta legi peccati patiaturo etiam animo nolente, nisi forte auctoritate tua liceat pollutum tractare sancta absque duplici purgamine lavacri*. De usu balnei ante Communionem ac præsertim diebus solemnioribus vide Mabillonium præfat. 2 in Sæculum IV Ordinis S. Benedicti num. 187.

(1244) Vulgati, *ni*, et dein *licet*. Codicem secuti sumus.

(1245) Verbum *propono*, quod in vulgatis deerat, codex suppeditavit.

credere te responsurum. Nosti præterea dictum : *A Pulvis es, et in pulverem reverteris?* (Gen. III, 19). Novi, reor, ais, et credo ita esse. Ergo pulvis es. homo, quem coram vides, et cinis. Est utique, inquis, quia de limo est factus. Quæ igitur hæc figura limi? Nulla : terram potius vocitem. Terræ aliqua? Non aliqua (1246). Et tamen terra homo 524 est? Est. Quid de limi figura? Transfigurata est operantis sapientia. Manet tamen substantia? Manet. Ita ergo et hic manente colore, atque sapore, eadem sapientia operante, veram carnem et sanguinem, quod percipis, esse crede; sicut e contra mutata (1247) in specie hominis [i. e. limi specie] creatione, limi tamen substantiam manere non diffiteris.

4. Sed cujus corporis caro (1248) sit ista, rogas, importune forsitan, ut aese vanitas habet humanæ curiositatis, et unde, et a [al., vel a quo] quo succisa, et si delata ipse, et panis forsitan invisibiliter sublatum, aut ipse panis in carnem mutatus. Isti etenim sunt, ut reor, lapides, quibus bestia, id est carnale cor, et animalis homo, qui non percipit ea quæ sunt spiritus Dei (I Cor. II, 14), lapidatur; si montem mysteriorum Dei tangere præsumpserit (Hebr. XII, 20). Evangelium itaque interrogemus: *Accipiens, inquit, panem Jesus, gratias egit, et dedit eis dicens: Accipite et comedite, hoc est corpus meum. Similiter et calicem postquam cœnavit, dicens: Hic est calix sanguinis mei et novi et æterni testamenti, mysterium fidei, qui pro vobis et pro multis effundetur in remissionem peccatorum* (Matth. XXVI, 26; I Cor. II, 24). Habes cujus sit corporis caro ista et sanguis, tanto certius, quanto veritatis ejusdem, quæ loquitur, voce

(1246) Vulg. *Non aliqua, et tamen terra est. Quid de limi figura?* Cedicis lectionem recepimus.

(1247) In iisdem vulgatis mutata hominis specie, hominis creatione. Lectionem codicis mutare ausi non sumus. Libentius emendaremus, mutata limi specie, hominis creatione.

(1248) Nomen caro ex ms. supplevimus: et delata pro delata ex eodem emendavimus.

(1249) Hanc Epistolam a Fulcino laudatam cap. 20 et ms. Lobienis vulgaverunt PP. Martene et Durand tom. IX Collectionis veterum Scriptorum, pag. 965, ejusdemque codicis accuratorem collationem accepimus, Wido fuit archiepiscopus Lugdunensis, Sobbo archiepiscopus Viennensis in Gallia. Cæterorum etiam ignoretur sedes, cum tamen iidem pertineant ad concilium, ad quod et RATHERIUM invitatus videtur, nihil dubium est, quin et hi episcopi fuerint Lugdunensi aut Viennensi metropolitanis subiecti, omnes scilicet in ea Galliarum parte, quæ tunc Burgundiæ regnum dicebatur. Scripta autem fuit hæc epistola, dum RATHERIUS e Papiensi carcere dimissus, in exilium fuerat relegatus. Hinc se *exsulem* in inscriptione appellat. Exsul vero Comi biennio et paulo amplius immoratus est, ut ipse tradit in epist. 5 ad Joannem XII pontificem num. 5, nimirum ab Augusto anni 937 usque ad initium circiter anni 940, ex quibus tempus hujus epistolæ colligere licet. Hoc eodem tempore ad eosdem in concilio coactos scripsit aliam epistolam, seu potius adnotationem in epistolæ formam, quæ inserta est in librum Præloquiorum quintum, ubi videsis eol. 302 et not. 297.

(1250) Vulg., *angustia deprimit miseriam*. Correctionem exhibuit apographum Lobiense. Indicat autem RATHERIUS, se tantas Comi, ubi exsulabat, angustias

instructus. De cæteris, quæso, ne solliciteris, quandoquidem mysterium esse audis, et hoc fidei: nam si mysterium est, non valet comprehendere: si fidei, debet credi, non vero discuti.

525 EPISTOLA II (1249).

AD WIDONEM ET SOBBONEM ARCHIEPISCOPOS GODESCALCUM ET AURELIUM EPISCOPOS.

Sanctissimis atque dulcissimis patribus WIDONI atque SOBBONI archiepiscopis, GODESCALCO et AURELIO præsulibus RATHERIUS peccator et exsul.

Nisi decesset, Patres reverendissimi, [quod et maxime angustias (1250) miserrime depromit miseriam] schedula; excusationem condignam non contumacis quidem, sed inefficacis depromerem (1251) inobedientiæ prosecutione multidica, ceu scilicet competet dominis dignissimis, pontificibus felicissimis ab indignissimo omniumque infelicissimo, quam et Dei misericordia coepiscopo. Sed quid agam? Quod nequivi digniloquio suggerere, satagam parviloquio. Ea, Domini, quam maxime curata est, quod juxta vestrum non occurri vestræ dominationis præceptum, quod juris ipse non sum proprii, et demum quod nemo in sese tentat descendere. De seniore (1252) vero aliquid sinistri sentire, nedum dicere (prudentibus loquor) scelus judico execrabile. (1253) Explorandæ vero causa qualitatis meæ cujuslibet obtutibus me præsentari 526 non est necesse. Quantum enim [subaudi spectat] ad pejus, id, juxta illud Terentianum, cunctus curat populus. Quantum vero spectat ad melius, gratia Dei sum, si quid sum; millies vero minus ab eo, quod amicorum præconiis efferor, omnimodis sum. (1254) Media inter hæc tias pati, ut vel deesset sibi schedula, seu charta, qua longiorem epistolam scriberet.

(1251) Vulg., *depromerem inobedientiæ prosecutione multidica, seu scilicet*: male Lectio nostri apographi, quam prætulimus, innuit RATHERIUM ob defectum chartæ excusationem inobedientiæ, non contumacis quidem, sed inefficacis, non potuisse depromere *prosecutione multidica*, id est verbis pluribus, ut optasset, *ceu scilicet competeat* scribenti ad tantos pontifices. Inobedientia autem refertur ad præceptum, quo ab ipsis episcopis fortassis ad concilium fuerat invitatus: alia enim epistola, seu adnotatio in epistolæ formam inserta libro Præloquiorum quinto, eisdem episcopis in concilio residentibus inscribitur. Hanc porro inobedientiam non contumacem, sed inefficacem vocat; quia etiam invitatus maxime vellet eosdem episcopos adire, non poterat, quia Comi exsul non erat sui juris.

(1252) Senioris appellatione Hugonem regem indicat, qui etiam in charta anni 920 scripta Runi, (est pagus diœcesis Veronensis) sic nominatur: *Senior meus Hugo dominus rex*. Edita est a Biancolino in opere *De Vescovi e Governatori di Verona* pag. 120.

(1253) Vulg. *explorandi*, et dein *præsentari*. Construe sic: *Non est vero necesse me præsentari obtutibus cujuslibet causa explorandæ* (id est *explicandæ*) *qualitatis meæ*. Hic qualitas pro vitæ ratione accipitur, sicut et epist. 3, *meæ qualitatis tenorem*. Hinc titulus operis *Qualitatis conjectura*.

(1254) Construe: *Miseria mei infortunii media inter hæc duo diversa* (id est inter pejus et melius) *omnibus late patet*.

duo diversa omnibus infortunii mei late patet miseria, cui propter Deum dupliciter misereamini, quæso, oratione scilicet suffragando, facultate juvando. Utroque enim hoc quam maxime indigeo; vosque et debitores fore, et ad debitum solvendum Dei misericordia abundare non nescio. Istud de cæteris sudoris mei vestro examini dirigo (1255: opusculum, quod charitative relegatis propter Deum, Valet in Domino ubique memores nostri.

527 EPSTODA III.

AD ROTBERTUM ARCHIEPISCOPUM (1256).

Domino reverendissimo ROTBERTO archiepiscopus nobilem RATHERIUS servus fidelissimus.

1. Non condignas quidem, verum uberrimas vestro dominatui (1257), pariter amantissime, refero gratiarum mercedes pro collatis a vestra claritudine modicitati meæ promissionaliter beneficiorum prærogativis: optans ut qui inspiravit promittere. præstat taliter et perficere, ut et nostra parvitate promptissimam servitii vicissitudinem (1253), et ab ipso æternam proinde mereamini recipere mercedem. Studuisse me cæterum, ut ad vestræ respondeam interrogata dominationis, nullis, postquam isthinc abii, fateor (1559), libris; oblitum vero ex his, quæ didiceram, doleo multa nimis: unde me indigere doceri quam docere convenire profiteor magis, qui licet in ipsis initiis (1260) quorundam quæstiuncu-

(1245) *Opusculum*, id est sex libros Præloquiorum. Incipio lib. v inseruit adnotationem quamdam in epistolæ formam, quæ eisdem episcopos ad ea præsertim ligenda et expendenda excitat, quibus ad sui commiserationem opemque præstandam permoverentur: cum potissimum apud Hugonem regem conregionalem suum ipsos plurimum posse confideret.

(1256) Hæc quoque epistola a Fulcino memorata cap. 20, in Collectione veterum scriptorum PP. Martene et Durand e ms. Lobiensi impressa fuit tom. IX, pag. 965 ejusdemque manuscripti apographum ad nos transmissum aliquas correctiones præbuit, Rotbertus, ad quem hæc epistola data fuit, erat archiepiscopus Trevirensis, Theodorici ducis Saxonie filius, et frater sanctæ Mathildis, quæ Ottonis Germaniæ regis, ac postea imperatoris mater multis nominibus celebratur. Ad laudatam sedem evectus est anno 928, e vivis excessit anno 956. Tempus epistolæ aliquot indicia expiscandum. Cum Ratherius se paratum exhibeat Rotberti servitio, sui juris, dum hæc scriberet, fuisse ostendit; ac proinde solutus erat ab exsilio Comensi, a quo post initium anni 940 ereptus erat. Porro animadvertenda sunt illa, quibus num. 1 tradit, se *se nullis studuisse, postquam isthinc* (id est ex Gallia Belgica) *abii* profanorum scriptorum libris. Is nimirum antea monachus apud Belgas, in profanorum auctorum libris versatus fuerat: creatus autem episcopus in Italia, iisdem valedixerat. Voces *isthinc abii* ipsum a Belgio adhuc absentem declarant. In Belgium autem primum rediit anno 944. Intermedium itaque tempore hæc epistola assignanda videtur, id est inter annum 940 et 944. Cum verò ab exsilio solutus, profectus esset in Provinciam, ubi Roestagni institutioni sese addixit; has autem litteras rebus omnibus egens neminique obligatus scripserit, quibus a Rotberto subsidium quærens, sese ei serviendo obtulit; has ante susceptam Roestagni institutionem, quæ ipsi satis providit, id est circa annum 940, evaratas satis credibile est.

lis Mediolanensium hand leviter pulsatus, quædam ex his, quæ vos requirere non ambigo, visus sum prælibasse; infulatus hac, qua Dei misericordia fungor sarcina, illud statim desii agere, injunctum mihi (1261) hoc officio cogitans in Dei potius lege die ac nocte meditari debere,

528 2. Naucipendens itaque quid mendax Græcia, quid poetica garrulitas semper de falsitate referat ornata; his ediscendis dedi operam, quæ mera Latinitas et (1262) apostolicorum virorum promulgavit sincerissima puritas: posthabens fontem Cabbalinum, bicipitemque Parnassum, vitæ fontem si cognoscerem, non solum ad salutem, verum ad peritiam credidi, Christum videlicet Jesum et hunc crucifixum (1 Cor. II, 2), in capiteque ecclesiæ anguli positum (Matth. XXI, 42). Nam etsi alienigenam prisca non prohibeamur ducere lege, tamen nisi prius raso capite, cæterisque superfluis non sine mysterio, ut melius nostis, recisis (1263), ducatur legitime, Syromasten Phineen compellimur formidare (Num. XXV, 7); cum et uasa aurea vel argentea ex Ægypto furari non ideo sit Jacobitis [id est Israelitis filiis Jacob] præceptum, ut in eodem quo apud eos maneret officio, sed ut spoliata gente reproba, populus dilaretur Hebræorum eisdem copiis. postea qui Domini (1264) comeret templum. Servus vero ille nequam de Evangelio ideo damnationis æternæ

(1357) Ita codex Lobiensis. In vulg. ex arbitrio *vestræ dominationi*.

(1258) Vulg., *necessitudinem, ut ab ipso*. Nostrum apographum correctionem suppeditavit.

(1259) Verbum *fateor* ex eodem apographo supplivimus. Construe autem sic: *Cæterum ut respondeam ad interrogata dominationis vestræ, fateor, me postquam abii isthinc, non studuisse libris ullis*, id est profanorum scriptorum, quibus antea, dum esset *isthinc* (videlicet in regno Lotharii, ubi tum Treveri, tum Lobiense monasterium erant) operam dederat: sacris enim studiis applicuissse animum, postquam episcopus creatus fuit, inferius testatur. Hinc quæstiones a Rotberto propositæ ad profana studia pertinuisse cognoscimus.

(1260) *In ipsis initiis*, id est: cum primum Ratherius Hilduinum comitatus in Italiam venit; tunc nonnulli Mediolanenses quasdam ipsi quæstiones proposuerunt, quibus dum respondit, aliquibus ex iis, quæ Rotbertus quæsierat, se respondisse affirmat.

(1251) Vulgati inserunt *in*: *delevimus ex apographo Lobiensi*. Quod autem hic de se tradit Ratherius, id ipsum præstitit Lanfrancus archiepiscopus Cantuariensis, uti liquet ex ejus epistola 33 ad Damnoaldum. *Quæstiones*, inquit, *secularium litterarum nobis solvendas misistis. Sed episcopale propositum non decet operam dare ejusmodi studiis. Olim quidem juvenilem ætatem in his detrivimus; sed accedentes ad pastoralium curam abrenuntiamus eis decrevimus*.

(1292) Vulg. *authenticorum virorum*. Codicem Lobiensem seculi sumus.

(1261) Ita idem codex. In vulgatis *rescissis*. *Syromasthen* porro vocat Phineen, id est Syropercussorem, quia mulierem Syram, seu Madianitem percussit.

(1264) Vulg., *conderet*. Melior codicis lectio, cuius auctoritate mox inseruimus *ille* ante vocem *nequam*.

addictus est elogio, quia talentum intellectus maluit terræ mandare, quam cælo penitus destinare (*Math.* xxv, 38). Quæ similitudo, ut reor, monet inter cætera, me peccatorem tantillum ingenioli, quod Deo sum assecutus largiente, illo potius acui (1265) oportere, ubi Christus est in dextera Dei sedens, quam terrenæ vanitati committere, et nihil aliud exinde, nisi ventum inanem, nec sine detrimento animæ maximo captarer.

3. Sed cui ego, vel quorsum ista? Sileat tandem iners loquacitas, cedat tandem urbanitati 529 excusata saltem rusticitas. Librum propterea me tollere difficultas prohibuit ullum præteristum (1266), quem vestræ, Domine mi, dirigo legendum fidei, mihi que ocus remittendum: legendum ut inepta per vos emendentur ejusdem; remittendum ut eum regrediens [*f. regredientem*] habere valeam comitem. Maximam de cætero in vestra clementia habere desiderans fiduciam, de servitio vestro me (1267), precor, potestative commonefaciatis; paratissimum namque ad omnia, quæ libuerit præcipere, me pro posse noveritis esse. Destinam (1268) vero alicujus suffragii si destitutioni parvitatæ meæ quamlibet dignamini prærogare; scit Dominus meus optime, quem obinde remuneratorem debeat sperare (1269). Valere feliciter nostrique meminisse clementer vestram optamus sine tenus claritudinem, ad laudem et gloriam ipsius, qui per sæcula benedictus, vestrum conservet, rogamus, perenniter decus. Amen. (1270).

EPISTOLA IV.

AD BRUNONEM. (1274)

Domino servulus, decentissimo indignissimus,

(1265) Legeremus libentius *acuere*, ita ut construat sic; *oportere me peccatorem potius acuere*, id est excitare, *tantillum ingenioli* illo, seu ad illum locum, *ubi Christus est in dextera Dei sedens, quam committere terrenæ vanitati*, etc.

(1266) Iste liber, quem ad Rotbertum misit, est agnosticus, seu Præloquiorum libri, ut ex Fulcuino discimus. Vide Admonitionem ipsis libris præmissam n. 4.

(1267) Addimus me ex nostro apographo.

(1268) *Vulg.*, *Destina*; et post pauca *prorogare*. Codex emendationes præbuit. *Destina* autem pro columna, seu sustentaculo accipitur. *Destinam quamlibet alicujus suffragii*, id est subsidium aliquod, quo sustentaretur, *destitutioni suæ parvitatæ* qua erat rebus pluribus destitutus et indigens, *prærogari* expetit.

(269) Ita codex. *Vulgati habere. Valete.*

(1270) *Amen.* ex ms addidimus.

(1271) Hæc epistola ad Brunonem Henrici Germaniæ regis filium, Ottonis item regis ac postea imperatoris fratrem, quam Fulcuinus memorat cap. 20, scripta fuit a Ratherio, cum e Veronensi sede iterum pulsus anno 948, rerum omnium inopia afflictus expetiit, ut in ejus servitium evocaretur: imo ut evocaretur, missis ad eum Præloquiorum libris hæc ipsa epistola palam efflagitavit. Accitus autem ab eo fuit, antequam idem Bruno archiepiscopus Coloniensis consecraretur (id est ante annum 953), ut ex Rotgero in Vita ipsius archiepiscopi num. 24, et ex Fulcuino in Gestis abbatum Lobiensium cap. 22 manifestum est. Confer quæ in auctoris Vita animadvertimus § 9, ubi tempus explicatius statuimus. Editam primum fuit hæc epistola a Joanne Chapeauvillio in Gestis pontificum Tungrensium tom. I, pag. 186, ex ms. Lobienſi; ex Chapeauvillio autem

A BRUNONI RATHERIUS, servitium fidelissimo fidelius cum continuis orationibus.

Nihil dignius probitate, insignius claritudine, ingenio acutius, sani dicto intellectus, in nostri ordinis valens invenire hominibus, opusculum hoc (1272) examini quoque vestri 530 dirigo dominatus, et dens et illud correctius recipere, et notitiam nostram per hoc vestræ generositati ingerere. Præfixum erit quodammodo meæ qualitatibus in eo cernentes tenorem, quid, barbarus (1273) vobis licet, in vestro servitio nequam valeamve agere, optime potestis perpendere. Si itaque placet opus. placeat et operis exsecutor servulus. Nec dedignemini (1274) suggerere, tantillum cognoscere; forsitan enim inter millia præstantiorum et iste suum obtinebit locum.

B Potestis autem, si libet, eundem et ad servitium adipisci; abesse enim tenaciam remotissime vobis audivi, cum et adsint decentiæ mores illi, quos in sæculi hujus divitibus divinitas merito semper ambivit. Remota igitur difficultate, utimini (1275) potestate, scientes me hoc inhianter ambire. Præsaga enim mens quasi divinare videtur, meam per vestram claritudinem relevandam destitutionem: tantum condignam congruamque vestro dominatui impendere valeam servitum, fidelis ad vestrum decus (1276) vestri per omnia clientulus, commendatorque per cuncta fidissimus. Cujus et optatu, nostroque precum contingat rogatu, ut quieuformam; (1277) vestre decentiæ indolem regali concessit prosapia pollere, eo usque dignetur et provehere, ut et (1278) in hodierni temporis clero non minus sint vobis omnia penitus infra, et in futuro nil inter eos inveniri valeat supra. Carmina istic subnexui, ut quidam asso-

C eamdem repetivit Lucas Acherius. Ipsam cum lactato ms. Lobienſi diligentius collatam accepimus, ac exinde nomen *Brunoni*, quod in editis deerat, in titulo supplevimus, et in prima epistolæ linea vocem *probitate*.

(1272) *Opusculum*, id est libros Præloquiorum, quos Fulcuinus c, 20, ad Brunonem cum epistola missos testatur.

(1273) *Barbarus* pro alienigena, seu alienæ gentis et ignoto accipitur: Bruno enim natione Saxo, Ratherius autem Belga erat.

(1274) Subaudiri videtur, *si quid iste servulus operis exsecutor valeat*. Rogat nimirum, ut cognoscat et suggerat, si quid in ejus servitio possit. *Forsitan enim inter millia præstantiorum* qui in Brunonis servitio erant (multos enim doctos et magistros alebat) *et iste servulus* (id est Ratherius) *suum obtinebit locum*. Obtinuit autem primum, ut Fulcuinus tradit cap. 22: *Advocatur Ratherius, et habetur inter palatinos philosophos primus*.

(1275) Apud Acherium corrupte *ultimi*.

(1276) Voces *fidelis ad vestrum decus*, quas vulgari notata lacuna omiserunt, supplevimus e ms. Lobienſi, in quo solum pro *fidelis ad legebatur fidelitus*. Mox pro *commendator* legendum fortassis et proprius *commendatas*, id est qui se alicujus patrocinio commendans, suam illi operam obligat. Vide not. in librum primum Præloquiorum, ubi eodem sensu vox *commendatus* accipitur.

(1277) In vulgatis hic lacuna relicta, quam voce *eumorsum*, id est *formosam*, ex eodem ms. eruta implevimus.

(1278) *Conjunctionem et tum hic, tum ante verba in futuro idem codex suppeditavit*.

lent nulla; non sum enim, mihi credite, poeta; A
quanquam nec lateat me poetriæ penitus regula.
Diffusiores namque sum semper amplexus sermo-
nem, obscuritatis odio diffugiens cœtractiorem.

**531-532 ADMONITIO IN TRES SEQUENTES
EPISTOLAS.**

I. Tres sequentes epistolæ eodem ordine hic pro-
ferentur, quæ exstant in ms. codice Lobienſi, qui
unus eas ad nos transmisit. Ex ipſo enim editæ
fuerunt, quinta et ſeptima a Joanne Chapeauvillio
primum [t. I *Gest. pont. Tungrcn.*], et dein ab Ache-
rio [t. I *Spicil. nov. edit.*], ſexta vero a PP. Mar-
tene et Durando [t. IX *Collect. vel Script.*]. Quinta
porro epistola ſubinde inſerta fuerat a Fulcino
Gestis abbatum Lobienſium cap. 19; at ejus tan-
tum initium in Lobienſi Fulcui codice inven-
tum, uti et in vulgatis Gestis legitur. Has omnes
uno tempore, eodemque conſilio ſcriptas ſuadent
ſimiles, quæ in omnibus continentur ſententiæ. Ra-
therius enim ſc ab episcopatu Veronenſi ejectum,
aliumque in ſuam ſedem intruſum, ſe rebus omni-
bus deſertum, ac monaſterii ſolitudinem cogitantem
æque in omnibus præferat. A qua tamen cogitatione
ſe abductum indicat nonnullorum obloquiis, quibus
niſi reſponderet in iudicio canonico, criminoſus aut
fugax iudicaretur. Hinc deſiſto conſilio monaſtica
ſolitudinis repetendæ canonice iudicium poſtulat,
tum in epistola quinta ad pontificem, tum in ſeptima
ad episcopos, ut in eo decidatur num ipſe an am-
ulus ejus legitimus Veronenſis episcopus ſit; cumque
Romanum iudicium expeditius futurum videret, in
epistola ſexta ad omnes fideles Chriſtianorum opem
efflagitat, ut iter Romam conficere poſſit. In Ger-
mania, quo ſeſe receperat, has epistolas ſcripſiſſe
colligere licebit ex not. 1337 ad epist. vi.

II. Quo autem tempore ſeu anno ſcriptæ fuerint,
difficultatem facciſſit epistola v ad Joannem pontifi-
cem, quæ in margine Acheriana editionis miſſa tra-
ditur ad Joannem XIII. Id vero nulla ratione dici
potest, cum Ratherium ſub Joanne XII ſuæ Eccleſiæ
jam reſtitutum certis documentis liqueat. Enimvero
ipſe etiam in *Itinerario* lucubrato Joanne XIII pon-
tificis, num. 4, ſe ſuæ ſedi redditum tradit præcepto
apoſtolicæ, qui tunc Romanæ præerat ſedi; ubi adver-
bio tunc eum pontificem, quo præcipiente fuerat
reſtitutus, jam vita functum ſignificat. De Joanne XI
cogitari nequit, cum in ipſa epistola nonnulla refer-
rantur, quæ ad annum pertinent 941, multo poſt
Joannis XI mortem. Hinc epistolæ inſcriptionem
Joanni XII convenire dubitandum non eſt; et alii
quidem eandem epistolam adſcribendam putant
anno circiter 956, quo ille pontificatum iniiit; alii
vero anno 961 aut 962, paulo antequam Ratherius
ſuæ ſedi reſtitueretur. Qui eam assignant anno 961
vel 962, corrigere coguntur ipſius epistolæ textum
num. 4, ubi auctor ſe calamitates paſſum prodi-
t per annos jam viginti, ac triginta legendum cenſent.
Niſi vero aliquid aliunde cogat, vulgatam lectionem
viginti, quæ item eſt lectio codicis, deſerendam non
credimus.

III. Obtrudunt illa epistolæ verba num. 8: *Inter-
jecto dehinc tempore, cum glorioſiſſimus atque piſ-
ſimus, cunctoque celebratiſſimus orbe rex noſter Ita-
liam introiſſet, adſui cum ejus clariffimo filio, ten-
tans, ſi daretur opto, ut meo reſtituerer loco.* Hæc
autem illi intelligenda exiſtimant de ſecundo Ot-
tonis I adventu in Italiam anno 961; putantque anno
ſequenti 962 eodem veniſſe Ratherium cum ipſius
filio Ottone II, et hæc occasione arrepta, ſcripſiſſe
epistolam ad Joannem XII, quæ Ottone agente, et
concilio Papienſi ſubinde celebrato, reſtitutionis
effectum obtinuerit. Huc nimirum referunt aliud
Ratherii teſtimonium in *Itinerario* num. 4, quo ſe
miſericordia piſſimi Cæſaris, præcepto apoſtolicæ,

qui tunc Romanæ præerat ſedi, iudicio episcoporum
ſynodaliter reſtitutum tradit. At recitatum epistolæ
textum non de ſecundo, ſed de primo Ottonis in-
greſſu in Italiam anno 951 accipiendum eſſe, filium
autem Ottonis, quocum adſuit Ratherius, non eſſe
Ottomem ſecundum, ſed Liutulfum ducem, nobis
certiſſimum eſt. In hanc rem expendenda ſunt, quæ
in eadem epistola ſtatim ſubjiciuntur. *Sed impedi-
vit, quod alterum illic inſtitutum 533-534 rex in-
venit, Milonis ſcilicet nepotulum.... cui quidem Ma-
naſſes ſedem vendiderat.* Hic agitur de Milone epi-
ſcopo Milonis comitis nepotulo, cui Manaſſes epi-
ſcopatum vendiderat. Hunc autem Milonem ſedem
Veronenſem tenuiſſe anno 951, ex documento Ec-
cleſiæ S. Stephani, quod Joannes Baptiſta Peretti
vidit [*Catulg. Ep. Veronen.*, pag. 61], mani-
feſtum eſt. Hoc porro anno 951 Otto rex et filius ejus Lui-
tulfus in Italiam venerunt: Otto autem ſecundus
non venit anno 962, ut illi exiſtimant, ſed tantum
anno 967; cum jamdiu ante Ratherius episcopatu
Veronenſi fuiſſet reſtitutus. Neque Ottonis ſecundi
adventum in Italiam anno 962 aſtruunt documenta
anni ejusdem, quibus Ottonis imperatoris, et Ottonis
ejus filii in Italia regis annis primus ſignatur. Cum
enim Otto pater ſub autumnum anni 961 ſecundum
iter in Italiam ſuſcepit, Ottonem filium puerulum
ſuum ſecum non duxit, ſed Gulielmi archiepiſcopi
Moguntini curæ commiſit, ut continuator Reginonis
et annaliſta Saxo tradunt. Ea autem documenta id
unum probant, Ottonem patrem, cum anno 962 ad
imperium aſcendit, effeciſſe ut filius Otto, quem an-
no præcedenti Germaniæ regem eligendum curave-
rat, Italiæ quoque rex, licet abſens, proclamaretur.
Si igitur illud epistolæ teſtimonium de primo Ot-
tonis adventu in Italiam, et de filio ejus Luitulfo in-
telligendum eſt; nihil hinc nos cogit eam epistolam
rejicere in annum 962. Equidem in eadem epistola
eodem num. 8 ſubditur, Ratherium, licet ea occa-
ſione veniſſet in Italiam ut episcopatum recupera-
ret, reſtitutionem tamen non obtinuiſſe, ſed potius
deuiſſe cedere regiæ majeſtati: quæ non conveni-
ent adventui Ottonis ſecundo, quo re ipſa fuit
reſtitutus.

IV. Cum vero anno 951 non congruat epistolæ in-
ſcriptio ad Joannem XII, qui ad Romanam ſedem
promotus fuit anno tantum 956; hoc autem anno
Liutulfus Ottonis filius iterum venerit in Italiam, ut
Berengarium II ex Italico regno expelleret: alii reci-
tatum epistolæ teſtimonium non de primo, ſed de
hoc altero Luitulfi adventu interpretantur, ita ut
Ratherius e Leodicenſi ſede pulſus, anno tantum
956 una cum eo Ottonis filio in Italiam advenerit.
Hoc Ratherii iter in Italiam poſt ejus expulſionem
ex episcopatu Leodicenſi probari exiſtimant ex Ful-
cino, qui cap. xxiv ait: *Exacto in hac deſtitutione
ſua (ſcilicet poſt eam expulſionem) Ratherius ferme
biennio.... Italiam revertitur.* In Veronenſi autem
ſede invento Milone episcopo, qui, ne Luitulfi ope
Ratherii reſtitutio fieret, impedimento erat; Joan-
nis XII recens electi iudicium eum imploraſſe cen-
ſent hæc epistola, quam idcirco *poſt annos jam vi-
ginti* ſuarum calamitatum (ſumpto initio a captivi-
tate anni 935) ſcriptam arbitrantur.

V. Huic vero ſententiæ aſſentiri non poſſumus.
Neque enim Ratherius in deſcripto epistolæ teſti-
monio ſe profectum ait in Italiam cum Ottonis filio
tantum, ſed cum *rex noſter Italiam introiſſet, adſui
cum filio*, etc., nec ſe a recuperando episcopatu im-
peditum aſſerit, quia idem filius, ſed quia ipſe rex
alterum illic inſtitutum invenit. Venerant ergo in
Italiam et rex pater et filius, cum Ratherius huc
contendit. Illud ergo epistolæ teſtimonium, quod de
filio Luitulfo accipiendum vidimus, ad adventum
pertinet anni 951, quo uterque in Italia fuit. Ful-
cui autem verba aliquid mendi habere, et alio
ſenſu eſſe explicanda in auctoris Vita § 13 proba-
vimus. Nihil igitur ſuppedit pro conſtituendo Rahe-

rii itinere in Italiam anno 956, cum e contra iter ejus ab anno 951 excludi non possit. Num vero huic anno affligi potest etiam epistola ad Joannem XII, qui tum nondum pontificatum adierat?

VI. Antequam nostram hac in re proferamus sententiam, animadvertendum vel maxime est, nonnulla eidem epistolæ inesse, quæ tempus anterius anno 956 plane videntur exigere. Etenim primo Ratherius inquiens num. 5: *Comprehendit me Berengarius instinctu Manasse sanctissimi archiepiscopi, et qui jure locum obtineat Ambrosii (obtinere inquit, non obtinuerit), Manassem procul dubio in Mediolanensi sede adhuc, dum hæc scriberet, locatum præsumit. Is autem eandem sedem dimiserat anno 953. Adde quod num. 7 eundem Manassem pluribus episcopatibus præesse tradit, nulli autem prædesse: quæ nulli anno post annum 953 convenire queunt, uti patet in ex. not. Secundo num. 8 sermonem faciens de Milone episcopo, Milonis comitis nepotulo, qui anno 951 jam erat Veronensis episcopus ordinatus, ait summum pontificem alloquens: *Sed fautores hujusmodi ordinationis licentiam se accepisse gloriantur ab apostolatu vestra dominationis: et in sequentibus se cessisse tradit apostolicæ vestræ auctoritati ac divinæ dispositioni tribuisse, quod idem pontifex fecisset; additque: Vestram credo paternitatem nec voluisse, neque ausam fuisse contra legem canonicam alicui quilibet agenti dare licentiam.* Hæc sane scripta apparent ad eum pontificem, qui apostolicæ sedi præerat, dum Milo ordinatus 535-536 fuit; ac propterea ipsi hujus ordinationis licentia a Milonis fautoribus tribuebatur. Hoc autem tempore, ordinationis scilicet Milonis sub annum 951, non Joannes XII, sed Agapetus II Romanam sedem tenebat, qui ad eam evectus anno 946, obiit anno 956. Tertio n. 9 subdit, se quidem hanc apostolicam dispositionem, qua idem Milo in Veronensi sede constitutus videbatur, reveritum, de repetendo suo monasterio cogitasse: at *præcavens, ait, ne... æstimer non vocatus quidem, sed provocatus, judicium me velle delitescendo effugere, ad pedes apostolatus vestri me prosterno, et quis e nobis duobus, cum una ecclesiæ sedes duos non admittat sedentes, episcopus sit, audire cupio;* ejusdem pontificis sententiam efflagitans, ad finem usque epistolæ ita prosequitur, ut ejus pontificis judicium querere videatur, qui ordinationi Milonis licentiam dedisse ferebatur. Hæc autem congruunt ei tempori, quo Ratherius sub Agapeto II una cum Luitulfo venit in Italiam, et Milonem ordinatum reperit. Eidem quoque tempori, seu exeunti anno 951, vel ineunti anno 952 strictius conveniunt anni viginti inchoati, quibus se *omnigeno calamitatum genere fatigatum* pronuntiat num. 1. Siquidem jam inde a sui episcopatus initiis, id est ab anno 932, plura ab Hugone rege se pertulisse narrat num. 5, et similiter num. 1, ab ipso ordinationis die *destinatus sum, inquit, quam hic deploro, perditioni.* Totus itaque epistolæ quintæ contextus cum anno 951 vel 952 aptissime concinit.*

VII. Idem tempus multo magis efflagitant aliarum quoque epistolarum VI et VII, quæ insimul exaratae fuerunt, contextus et rerum gestarum series. Nihil ex iis, quæ in eisdem epistolis narrantur, posterius est anno 951 et 952. Postrema quæ profertur vicissitudo illa est, cum post secundam expulsionem, quæ accidit anno 948, e Germania quo sese receperat, Italiam reversus anno 951, ut episcopatum recuperaret, invento in episcopali sede Milone, de recuperando episcopatu despondens, initio quidem monasterii solitudinem repetere cogitabat, et hoc consilio rediit in Germaniam; at auditis oblocutionibus non nullorum quæis episcopatu juste privatus tradebatur, ne divulgatam criminationem sua fuga comprobaret,

(1279) In codice Fulcuini, qui hujus epistolæ initium exhibet, pontificis nomen deest, ut et in vulgatis ejusdem omissum fuit.

Adeundi monasterii consilium deponendum, et appellationem apud Romanum pontificem, atque ad omnes episcopos interponendam, charitativumque Romano itineri suscipiendum subsidium a Christianis petendum decrevit. Nonne hæc gesta noscuntur statim ipso anno 951, vel ineunte anno 952, cum recuperandi episcopatus spem omnem interceptam deprehendit? Cum porro affirmet epist. VI, post desertam ultimo tempore Italiam *nusquam aliqua mihi vel hospitii quies, nusquam aliquod suffragium nisi locus misericordium, quos fuisse Germanos episcopos* indicat epist. V, num. 2; cumque perspicue insinuet se a repetendæ solitudinis consilio deductum non adisse monasterium, nec ullibi certam sedem nactum fuisse: hæc procul dubio omnium maxime repugnant anno 956, et multo magis anno 962. Etenim ante annum 956 a Brunone receptus, apud eum aliquandiu vixit: mox Leodicensem cathedram anno et amplius obtinuit, ac tandem ab ea exclusus, ut haberet unde viveret, monasterio præfectus fuit. Si vere ponatur annus 951 vel 952, cum omnium epistolarum contextus, tum rerum gestarum series æquissime congruent.

VIII. Una obstat inscriptio epistolæ quintæ, quæ non ad Joannem pontificem, sed ad Agapetum data dicenda esset. Quid autem sentiendum? Cum gravissima sint quæ ex epistolarum contextu et historia exigunt annum 95 vel 952 sub Agapeto II, nec repudiari possit epistolæ quintæ inscriptio unico licet exemplo Lobisiensi fulta, quæ Joannem (1279) præfert; in unum suspicari et conjicere licet, hanc epistolam cum aliis duabus scriptam quidem fuisse anno 951, vel ineunte anno 952 ad Agapetum II: at cum spes omnis obtinendi quidpiam evanuisset, eam tunc fuisse suppressam; ac dein Joanni XII inscriptam anno 956 aut 957, cum sub initium pontificatus ejus, Luitulfo in Italiam reverso atque victore spes recuperandæ sedis Ratherio injecta fuit, vel saltem anno 961, cum de Ottonis reditu in eandem Italiam fama retulisset, ut Berengarium devinceret, et a Joanne XII imperator coronaretur. Mirum vero maxime accidit, Ratherium, mutata licet inscriptione, nihil in ipsius epistolæ textu immutasse, nihilque eorum addidisse, quæ sibi contigerunt post annum 959. Hinc dubitari potest, num hæc litteræ reipsa ad Joannem XII missæ fuerint; et de aliis duabus, num ad eos, quibus inscribuntur, fuerint directæ, non minus ambigendum est. Confer auctoris Vitam § 9 in fine. Harum trium epistolarum diligentissimam, nec inutilem collationem cum codice Lobisiensi accepimus.

537 EPISTOLA V.

AD JOANNEM SUMMUM PONTIFICEM.

Summo primæ, hoc est Romanæ, sedis pontifici, domino patriarchæ reverendissimo JOANNI RATHERIO peccator et exul.

1. Parvitatibus meæ qualitatum, omnigeno calamitatum genere per annos jam viginti (1280) fatigatam, et a pueritiæ oris in oras senectutis per innumeros ærumnarum scopulos infelicissime devolutam, vestræ paternitatis provolvens vestigiis, domine reverendissime, archipræsulum archiepiscopo, et, si de ullo mortalium jure dici possit, universalis papa nominande, precor in Omnipotentis amore, ut querulam miseriarum mearum patienter ac benigne suscipiatis, ejusque vice mihi vel sero succurratis, ejus ideo sedem obtinetis, ut portas inferi prævalere

(1280) Sunt qui putant legendum esse *triginta*. Sed fidem codicis haud deserendam patebit ex admonitione præcedenti, num. 2 et 6.

adversus Ecclesiam non sinatis (*Math.* xvi, 18), in quantum scilicet reniti, cum Dei ipsiusque adjutorio, valeatis. Quod si de persona conquerentis, vociferantis, et præ angustia clamantis requiritis; ergo ego cum, domine, miserimus ille, qui Veronensibus datus episcopus, ipso, ut ita neque absurde loquar, die destinatus sum, quam hic deploro, perditioni. In cujus persecutione ita omnis pene quasi conjuravit mundus, ut misserimo, omniumque etiam consanguineorum auxilio destitutissimo mihi visum sæpissime sit, quod nullus fuerit tam justus, qui in me non exstiterit iniquissimus; tam munificus, qui non tenacissimus; tam pius, qui non crudelis (1281); tam cæteris per humilitatem submissus, qui mihi non alter visus sit Tarquinus; tam verax, qui in promisso vel ullum veritatis verbum mihi dicere sit dignatus, a summo scilicet nobilitatis usque ad infimum servitutis.

2. Quod si aliquis excipi valet, excipiantur **538** (1282) Germani, ac solummodo et difficillime, abundante videlicet iniquitate, et refrigescente charitate (*Math.* xxiv, 12), episcopi; qui, ut reor, si quid commodi mihi contulerunt, metu illius in decretalibus Alexandri papæ egerunt (*epist.* II), qui ait: Quicumque ex vestro collegio fuerit, et ab auxilio eorum episcoporum, utique et destitutorum, se subtraxerit, non sacerdos, sed schismaticus judicabitur.

3. Ego sum, domine, ego, quom Græcia Orienti, Hispania valet nuntiare Occidenti, se vidisse (1283) aut pallere tristitia, aut rubere præ verecundia; quem jam ubique videri, atque ab omnibus gyrovagum pudet vocari. Miretur quis, quomodo quod cunctis erat canticum, vestro apostolatu quiverat fore (1284) ceclatum. Hoc ad meæ quoque, peccatis merentibus, damnationis cumulum, quod nec apud vestram sacratissimam sedem, neque apud aliquem principum vel potentum, intercessorem invenire nunquam valui ullum. Ut autem quondam Paulus Cæsarem (*Act.*

(1281) Verba qui non crudelis; tam cæteris per humilitatem submissus in vulgatis ommissa, ex codice Lobienis inseruimus. Post nonnulla ex eodem ms. a summo scripsimus, ubi legebatur in editis e summo.

(1282) Post alteram e Veronensi sede expulsionem Ratherius sese in Germaniam recepit, ibique ab episcopis Germanis aliquis opis obtinuit.

(1283) In priori editione Acherii sed vultisse. Emendatum fuit in secunda, quemadmodum in codice legitur, et in editione Chapeauvillii, quæ solum omittit aut ante pallere.

(1284) Pro fore, quod in ms. habetur, in vulgatis emendatum fuit esse. Verum fore pro esse apud Ratherium et alios mediæ ætatis scriptores frequenter invenies.

(1285) In ipso carcere Ticinensi scribens Præloquiorum librum quartum, Romanæ præsertim sedis iudicium expetiit num. 4. In epistola quoque sequenti fidelium subsidium imploravit pro Romano itinere, quod inire meditabatur, ut a summo pontifice judicaretur.

(1286) *Jure stipendiario*, inquit, quis Hilduinus e Leodicensi episcopatu dejectus, ab Hugone rege ejus consanguineo, Notgero, seu Notherio in episcopatu Veronensi substitutus fuit, non ut ibidem perpetuo consisteret, sed ut interim ejusdem episcopatus stipendia perciperet, quoad ad aliam digniorem

A xxv, 11) ita ego (1285) appellabam Romanam sedem. Verum, ut strictim tacta dilucidem, et quo valeo succinctius; Notgero Faustæ recordationis episcopo meliora, ut remur, petente, datum episcopium est meo domino Hilduino, jure stipendiario (1286), promisso regis (*id est* Hugonis regis Italiæ), qui me tunc oppido, ut credebatur, diligebat, manente, quod ubi illum altius promovendi locus emergeret, ego petentibus darer episcopus. Inthronizato Mediolani eo (1287), ut sese instabilitas mundæ sæpe continet volubilitatis, longe aliter atque promiserat regi placuit, cupienti potius, ut fama erat, unum e tribus [*subaudi* intronizare], aut quemdam Aquitanum, aut quemdam Garafidum, aut Manassem Arelatensem archiepiscopum, contra jus licet canonum (1288).

B 4. Inter agendum revertor a Romana sede, peracta legatione, ferens privilegium (1289) pro jam dicto domino meo actum, cum archiepiscopali pallio. Alletæ cum his sunt et litteræ domini papæ tunc temporis Joannis gloriosæ indolis (1290), quibus continebantur preces ejusdem, **539** totiusque Romanæ Ecclesiæ, uti ego Veronensibus darer episcopus. Displicuit hoc non parum regi contraria molienti; sed obtinuit deprocatio apostolica, instante rogando, meo jam dicto, cum primoribus regni, domino [*scilicet* Hilduino]. Ego semivivus pene jacebam infirmus. Persuasum est regi, puto, a me diligentibus, quod non evaderem. Hac spe pellectus consensit, satisfacere gestiens tam domino papæ, quam cæteris, quos inconveniens videbatur offendere rogantes. Evasi [*scilicet* e morbo], ordinatus sum ego. Iratissimus redditur ille; juavit per Deum (nec est mentitus) quod diebus vitæ suæ de ipsa ordinatione non essem gavisurus. Misil ergo in pitaciolo (1291) certam quantitatem stipendii, quod tenerem de rebus ecclesiæ; de cæteris exigens jusjurandum, ut diebus illius filii quoque sui amplius non requirerem. Ego intelligens quanta absurditas hoc consequeretur, non consensi. Quid sedem, cum primum vacaret, promoveretur.

(1287) Hilduinus a sede Veronensi ad Mediolanensem Hugone curante proventus fuit, anno 931.

(1288) Ita codex Lobienis. *Vulgat citu jns.* Hæc autem verba *contra jus canonum* Manassem Arelatensem archiepiscopum respiciunt, qui si una cum Arelatensi sede Veronensem quoque obtineret, ut postea accidit, contra decreta canonum fieret.

(1289) *Privilegium*, id est Romanæ sedis confirmationem, quam Mediolanenses præsertim archiepiscopi una cum pallio debebant obtinere.

(1290) Scilicet Joannis XI, qui ad apostolicam sedem ascendit anno 931. Cum hic, licet vita functus, a Ratherio *papa gloriosæ indolis* vocetur; perperam a nonnullis veluti pseudopontifex aut intrusus notatur contra sensum Ecclesiæ, quæ eum inter legitimos Petri successores recensuit.

(1291) *Pitacium* seu *pitlacium* dicebantur schedulæ, seu libelli breviores, in quibus aliquid ascribebatur. In hoc autem *pitaciolo* Hugo declarabat quam stipendii quantitatem ex Veronensis ecclesiæ redditibus Ratherio concederet; et ab eo exigebat jusjurandum ne quid amplius requireret, quoad ipse et filius Lotharius in regnum assumptus viverent. Huic autem rei cum Ratherius non consensisset, hinc origo discordiæ enata, quam libro quarto Præloquiorum indicavit num. 20.

magis? Adhibuit undique persecutores et adversarios, qui aut deterrerent me, ut effugerem, aut irritarent, ut in illum excederem, et ut expellendi me inveniret occasionem. Nactus est (1292); cepit me, retrusit in custodiam in quadam Papiæ turricula; non dico sine mei culpa, qui enim (1293) inter talia saltem in verba non offendit, hic perfectus est vir (*Jac. iii, 2*); sed contra legem ita hæc egit, et sine audientia. Dicat hic quisque quod volet; temerariis enim judiciis, juxta Augustinum (*serm. 46, n. 27*), plena sunt omnia. Confiteor vero ex quo **540** eum primitus vidi, usque dum hominem exiit, semper me Theodosii felicitatem imperatoris illis optasse, et adhuc ejus recordatione me graviter affici dolore.

5. Duobus annis et dimidio, nisi fallit recordatio, priorem pertuli persecutionem (1294), et totidem carcerale supplicium: hinc emissus subii totidem quoque exsilium (1295). Sed cum per Dei misericordiam ego quidem eo invito fuissem liberatus, ille vero per Dei justitiam regnandi honore privatus, sedit animo illum adire (1296), ejusque calamitatem omnibus diebus obsequio solari: nam nec defuerat qui intimaret (sero licet, ut in eo, quodque Deus ab illo avertat postulo) quod pœnitens sæpe optasset, ut daret Deus, quod ad eum venirem, et si valeret restitutionem mihi impetraret; sin alias, daret pecuniæ tantum, ut amplius non egerem. Veniebam, comprehendit me Berengarius (1297) instinctu Manassis sanctissimi archiepiscopi (1298, ut qui jure locum obtineat Ambrosii. Tribus iterum (1299) et semis mensibus sub custodia retentus, indeque emis-

(1292) Quando Ratherius una cum Milone comite Arnoldum Bajoariæ ducem Veronæ recepit, tunc Hugo ejus expellendi occasionem sumpsit. Arnoldo enim excluso, et Verona recuperata, episcopum veluti rebellem captivum adduci jussit in turrum Papiensem, quæ post nonnulla *Walberti turricula* appellatur, forte a Walberto potenti judice Ticinensi, qui cum adversus Hugonem conspirasset, captus et capite truncatus fuit, Liutprando teste lib. iii Hist. cap. 40 et 41.

(1293) Verba qui enim usque ad perfectus est vir in Acheriana editione ommissa supplevimus ex ms. Lobionsi: ex quo mox scripsimus *contra legem*, ubi Acherius habet *contra legem*.

(1294) Priorem persecutionem vocat illam, qua ab initio sui episcopatus Hugo, ut superius scripsit, adhibuit undique persecutores et adversarios, qui aut deterrerent me, ut effugerem, aut irritarent, ut in illum excederem, et ut expellendi me inveniret occasionem.

(1295) Exsilium scilicet, quo Comum relegatus fuit.

(1296) Hugonem adire voluit Ratherius jam ab exsilio liber, non cum Como, ubi exsul fuit, eo invito aufugit sub finem anni 939, vel ineunte anno 940, sed cum idem Hugo regnandi honore privatus fuit anno 945.

(1297) Cum Ratherius comprehensus fuerit a Berengario Hyporegiæ marchione, qui sub rege Lothario Hugonis filio summam in Italia potestatem exercebat; in hac regione ipsius potestati subjecta captus dici debet, Hugonemque aditurus, iter suscepisse non in Provinciam, quo Hugo primum sese receperat, sed in Italiam, quo ille rediit anno 940, ut si posset, regnum recuperaret. *Instinctu autem Manassis* fuit comprehensus, quippe qui Veronensem Ecclesiam occupabat, timebatque, ne Ratherius se

aus, Veronamque perductus; et a Milone dolo receptus (1300), ut scilicet Manassem expelleret, ne pœnitentia ductus juvaret, quem plurimum, ut fertur, nocuerat avunculum regem.

6. Quod martyrium versutiis ejusdem Milonis per biennium pertulerim, satagam si referre, historiam putetis. Summam tantummodo ut brevissime comprehendam, omnes clericos, milites, **541** colonos, et famulos (1301) ipso contra me patrocinate, non synodum agere, non capitulo clericorum interesse, non aliquid, quod emendandum esset, audebam solummodo commemorare, statuere quidlibet, vel destituere, nusquam aliquid quod scire vellet, loqui poteram, quod non continuo sciret; sacramento enim ab omnibus id, credo, extorserat. Et cum omnes sui coram illo mihi detraherent, ille solus contra omnes quasi pro me faciebat, ut scilicet provocati ampliora derogando referrent, ita ut alterum credere possetis Antipatrum Herodis impii filium: nam boni [f., non enim boni, etc.] aliquid malive agere, potestatis vel licentiæ erat meæ. Id ipsum etiam quod ipso imperante agebam [*vulg. male, aiebam*] (neque enim contraire ejus præceptis audebam) vertebat in culpam, clericorum occulte struens contra me calumniam, mihi vero de eis promittens dolose satisfactionem. Hoc adeo processit, ut quadam die dum ordines ecclesiasticos agerem (1302), archidiaconus cum omni clero exiens, me solum in ecclesia relinqueret, et alteram sibi contra me vindicaret. Et, o tempora! o mores! o legis cano-

excluso eidem ecclesiæ restitueretur.

(1298) Ironice *sanctissimum archiepiscopum* vocat Manassem, et *et qui jure locum obtineat Ambrosii*, quippe qui Mediolanensem sedem Berengario curante obtinuit anno 948; et, dum Ratherius hæc scripsit, adhuc obtinebat.

(1299) Adverbium *iterum* ex ms. Lobionsi, et editione Chapeauvillii addidimus. *Iterum autem sub custodia retentus* dicitur, quia prius in turri Papiensi duos annos cum dimidio captivus fuit.

(1300) Hic milo Veronæ comes erat, qui Arnoldo contra Hugonem primum favit, Licet vero subinde cum Hugone reconciliatus, Veronam gubernaret cum tamen postea favisset Berengario, metuebatur Manassem, qui Veronensem episcopatum occupabat, et Berengario pariter favens, Hugoni nocuerat, pœnitentia ductus juvaret eundem regem avunculum suum, a quo si Manassis ope recuperaretur in Italia regnum, ipse Milo detrimentum caperet.

(1301) Ratherius lib. iii Præloquiorum num. 22 *laboratores liberos et servos, et milites regni* vocat quos hic appellat *milites, colonos et famulos*. *Milites* intelliguntur nobiles. Vide ibidem not. *Colones* erant rustici agris colendis addicti, sed non proprii servi, uti erant *famuli*. Quæ porro addit, *Nec synodum agere, nec capitulis clericorum interesse audebam*, de iis synodis et capitulis accipienda sunt, quæ in visitationibus ecclesiarum dioceseos habebantur uti latius ostendimus in Vita auctoris § 8, num. 37. Unde etiam patebit, cur non solum clericos, verum etiam patebit, colonos, et famulos hac occasione commemoret.

(1302) Hæc non de sacrorum ordinum collatione, sed de aliqua functione sacra atque solemnè intelligenda probavimus in auctoris Vita § 8, ubi hunc locum explicatum invenies.

nicæ publica conjuratio! o, ut ita dicam, abominatio desolationis! o verbum factum in Israel, quod quicumque audierit tinniant merito auribus ejus! (*Jer.* xix, 3.) Arelatensis archiepiscopus, tendens insidias Veronensi episcopo, consecravit episcopum quemdam suæ diœcesis in titulo Ecclesiæ Veronensis. Quis non miretur? quis non obstupescat? Ubi enim fas? ubi lex? ubi sæcularis [*subaudi* lex] unicuique provinciæ certos, distribuens inconvertibiliter limites? ubi consideratio cuncta cernentis? ubi: *Non transgredieris terminos, quos constituerunt tibi patres tui?* (*Prov.* xxii, 28.) Non intelligunt ad hoc pertinere, qui nesciunt quam longe Verona ab Arelatensi absit patria. Ubi erat quod lex ait (*CALLIST.* ep. ii, 22): Si quis metropolitanus, nisi quod ad suam solummodo (1303) pertinet parochiam, agere tentaverit, gradus sui periculo subjacebit? Et ubi archidiaconus [*f.*, archiepiscopus] suum præfixum canonibus non excedens, teneat cum humilitate locum? » 542 Sed hæc ad illos, qui unius sedis sunt archiepiscopi. Cui vero quinque (1304) licet episcopis præesse, nullique prodesse, quid poterit non licere? Horum vero omnium cum inceptor Milo esset et auctor mei tamen et videri et dici ambiebat advocatus et tutor. Itaque callidissime me affligebat, ut rarissimus esset in regno, qui non æstimaret amicissimum eum esse mihi omnino. Ego vero miser eram diebus noctibusque ita confectus et anxius, ut tæderet me vitæ meæ, et mallet in Walberti, ut quondam, turricula, quam sedere in Veronensi cathedra, esurire (1305) sub Hugone, quam epulari cum

7. Biennio et hoc tolerato, gravissimo omnium, quas antea, et post pertuli, miseriarum carcere,

(1303) Ita codex Lobiensis, concinente etiam lectione pseudoepistolæ Callisti. Acherius quodammodo.

(1304) Hic Manasses perstringitur, qui quinque episcopatus obtinuerat, Arelatensem, Veronensem, Mantuanum, Tridentinum, ac tandem Mediolanensem, ut ex Liutprando colligere licet. Cum vero hic indicetur, eum pluribus episcopis, dum hæc Ratherius scriberet, adhuc præesse, nullique prodesse; conveniunt hæc quidem anno 952, quo Manasses, Veronensi licet episcopatu Miloni antea vendito, quatuor alios episcopatus tenebat; posterioribus vero annis non conveniunt, cum anno 953 archiepiscopatu Mediolanensi sponte, si-ve invitus cedens, ac in Gallias profectus, sola

(1305) *Esurire*, inquit, *sub Hugone*, quia in turricula Valberti, seu Ticinensi, in qua biennio et amplius retentus fuit, inter multas calamitates etiam famem pertulit.

(1306) Acherius *cum possum, devito aliquem, nec adjiciam*. Codicis Lobiensis lectionem prætulimus. Num hic *calamitosus*, cujus doloribus dolorem adjicere devitat, est idem comes Milo, qui Berengarii II fautor, hoc forte tempore, seu anno 951, aut 952 aliquid gravius passus sit ab Olto, cum is Berengarium tota fere Italia expulit?

(1307) Lupi illi, qui Ratherium impetebant, intelligendi videntur Manasses, cui cedere locum jus-

A dum ad vespertinalem persolvendam pergerem synaxi, adfuit missus domini regis Lotharii præcipientis, ut urbe decedens darem locum Manasse sedem meam invadendi, adjiciens amicale [*id est amicabile*] satis consilium, melius scilicet esse, ut secederem, quam Milonis dolo aut exmembrarer, aut interficerer, aut (quod levius his multo, sed gravissimum mihi esset futurum) comprehensus, quo minime vellem abducerer. Calamitosum hic accusare, cum possem, devito aliquem (1306), ne adjiciam super vulnere ejus aliquod, quod propheta conquerendo prohibet, dolorem (*Psal.* lxxviii, 27). Quid plura? Feci jussus quod antea libentissime fecissem injussus, nisi interdixisset, quod ait in Evangelio de mercenario Dominus (*Joan.* x, 12); sed non potui agere impune. Lupi illi (1307) gregem non quærebant invadere, sed pastorem; persecutusque in una civitate, fugere venialiter potui in aliam.

8. Interjecto dehinc tempore, cum gloriosissimus atque piissimus, cunctoque celebratissimus orbe rex noster (1308) Italiam introisset; adfui cum ejus clarissimo filio; tentans si daretur optio, ut meo restituerer loco. Sed impedivit, quod allerum illic institutum rex invenit, Milonis scilicet nepotulum (1309); ne difficile sit conjectare, cujus rei causa [*al.*, gratia] tanta mihi intulerit mala. Cui 543 quidem Manasses sedem venderat (1318); sed fautores hujusmodi ordinationis licentiam se accepisse gloriabantur ab apostolatu vestræ dominationis (1311). Cedere igitur tam apostolicæ vestræ auctoritati, quam illius regali majestati, quam reprehendere si quid decrevissetis, tutius fore credens, statueram, carceribus et exsiliis per Dei misericordiam exemptus, et in latitudinem (1312) liberi arbitrii eductus, sossus fuerat, ac præterea etiam ille fortassis, quem Manasses consecravit episcopum in titulo Ecclesiæ Veronensis.

(1308) Otto rex innuitur, Verbum *introisset* primum ejus ingressum in Italiam significat, qui incidit in annum 951; ac proinde filius Ottonis, quocum Ratherius in Italia adfuit, non est Otto II, sed Luitellus, ut in præmissa admonitione latius probavimus.

(1309) Is est Milo comitis Milonis nepos, qui anno quidem 951 episcopatum Veronensem tenebat, ut ex documentis a Joanne Baptista Feretto allatis discimus. *Nepotulum* autem eum auctor appellat, quia erat adolescentulus annorum circiter 18; natus enim fuerat, postquam Ratherius Veronæ episcopus consecratus fuit, uti ex epist. viii ad eundem Milonem liquet.

(1310) Idipsum tradit etiam Liutprandus lib. iv, c. 3.

(1311) Hæc Agapeto II, non autem Joanni XIII convenire in Admonitione ostendimus. *Licentia* porro, quæ ab apostolica sede data præfertur, forte dispensationem respicit ob defectum ætatis Milonis, quippe qui adolescentulus juxta canonum regulas ad episcopatum promoveri non poterat.

(1312) Cum Acherius edidisset *et latitudinem*, novissimus Spicilegii editor pro *eductus* legendum credidit *adeptus*. Verum emendatio *in latitudinem* auctoritate Lobiensis codicis inserta, nihil in voce *eductus* immutare sinit.

litudinem monasterii petere, et ibi exspectare Deum A qui salvum me faceret a pusillanimitate spiritus et tempestate persequentium (*Psat. LIV, 9*), causasque expulsionis meae a memetipso penitendo exigere, meque ipse, ut non judicaretur, judicare, quod statuissetis, a Deo decretum credere: summus enim pontifex a nemine debet reprehendi, et cor regis in manu Dei (*Prov. XXI, 1*). Quae duo utrumque commonefaciunt, credo, illum [*id est pontificem*], ne reprehendenda agat; istum [*id est regem*], ne cor suum a manu Dei, id est, a gubernaculo (si rex jure malit esse, quam vocari) in disponendis regni necessariis auferat. Vestram credo paternitatem neque voluisse, neque ausam fuisse contra legem canonicam alicui quidlibet agendi dare licentiam: illum non alia necessitate regnum ambiisse B Italicum, nisi ut distortum per multimoda injustitiarum, hujusmodi scilicet et aliarum irrectitudinum volumina, ad rectitudinem Christianae legis potestate imperiali cogeret regnum (1313).

9. Decreveram igitur, ut dicere cœpi, monasterium ita expeditus petere; sed rursus cogitans, in quali ordine illic quoque deberem esse, episcopi scilicet, an presbyteri, an alterius, an nullius ordinis (dicturum est enim forsitan aliquis eorum, qui sibi arrogantes solent in corde, velut etiam hic publicanus, dicere, quia nec cum bonis (1314) laicis in ecclesiae publica admittendus sum statione: e diverso forsitan alius, tanto dignior, inquit, quanto flagello attritior): fluctuans inter hæc animus, cui potius assensum præbeat, ignorat. Veridicoque post, et hoc in sperato 544 percipiens C relatu, mihi ab æmulis quædam objici, pro quibus non vi, sed jure, ministerio sacerdotali me asserant privari; verens, ne hæc mei cessio vel patientia, alicujus alterius, præsentis scilicet aut futuri, fiat depositio a dignitate propria (proclivis enim semper est in deteriora veteris Adæ posteritas; nulloque existente qui opponat se murum pro domo Israel, stans in prælium in Die Domini [*Ezech. XIII, 5*]; verendum est [1315] ne serpens per licentiam vulnus in futurum multo fiat deterius,

(1313) Vide ne ex voce *imperiali* existimes, Ottonem I, quando hæc scripta fuerunt, seu quando Italiam ingressus, Veronæ episcopum invenit Milonem, jam ad imperium fuisse assumptum; ac proinde hanc epistolam, serius multo quam credimus, exaratam fuisse. Nunquam enim Ratherius hac in epistola Ottonem imperatorem, aut Cæsarem nominat, ut in aliis operibus post initum ab eo imperium scriptis constanter nominasse deprehenditur; sed regem tantum in eadem appellat. Adjectivum *imperiali* regi etiam convenire posse patet ex lib. III Præloquiorum num. 22, ubi auctor, licet regem alloqueretur, dum nullus tum erat imperator. *Aut tui*, inquit, *imperialis sunt juris*. Recte autem scripsit Ratherius illum Ottonem *non alia necessitate regnum ambiisse Italicum* (quibus verbis eum regem Italiae, dum hæc scripsit, indicat) *nisi ut distortum. ad rectitudinem Christianae legis potestate imperiali cogeret regnum*; quia regnum Italiae Otto consecutus est anno 951, antequam illud Berongario cortis conditionibus in

more ignis, qui modicas delambens paleas, dum per incuriam non exstinguitur, comburit sæpe civitates maximas): præcavens etiam; ne juxta illius in decretalibus dictum, qui ait: *Manifestum est confiteri illum de crimine, qui canonice vocatus, judicium subterfugit*: æstimer non vocatus quidem, sed provocatus, judicium me velle delitescendo effugere; ad pedes apostolatus vestri me prosterno, et quis e nobis duobus, cum una ecclesiae sedes duos non admittat sedentes, episcopus sit, audire cupio. Si ego, Veronensis ergo: si ille, repulsio mea non furtiva osse debet, sed publica, ne ob falsum contrariae suspicionis rumorem, contra vos (1316) clamet ecclesiae terra, et sulci (juxta Gregorium) ejus cum ea. Adimi quoque episcopo episcopatum, antequam causae ejus exitus appareat, utrum ulli Christiano videri jure possit, a vestra paternitate volo discere; nam miser ego et imperitissimus multa mei causa perquirens et relegens, nusquam hoc potui invenire. Quod si talis est culpa, convenientius videtur, ut degradatus prius careat officio, post episcopo, ne non juste, sed inimice videatur actum.

10. Ne igitur criminosus videar criminatus, aut fugax provocatus, audientiam rogo, audientiam flagito, invasoremque ecclesiae meae cum ipso pastorum omnium pastore audaciter furem vocitans et latronem (*Joan. x, 1*), quia aliunde ascendit, non per ostium introivit, (etenim vivente vironubere alteri [1317] non dimittitur mulier legitime) 545 coram apostolatu vestrae sedis ad certamen canonicum provoco, eo etiam, si vestrae dominationi placet, tenore, ut sive pro me, sive pro illo lex obtinuerit episcopium, cui vobis visum fuerit, tribuatis tantum in Domino: præesse enim ulterius non concupisco, si prodesse, ut antea, nulli valeo.

11. Offenderit sane, timeo, vestrae paternitatis sincerissimum auditum, paulo quam decuit severior, et quasi invectiva in adversarios oratio; sed peto veniam dari afflictissimae pusillanimitati. Nam si compatiens et non dedignantis erga meam utamini

comitiis Augustanis cederet anno 952; unde documenta cstant anni 951 et ineuntis 952, in quibus ejusdem Ottonis regis annus in Italia primus signatur. Vide Collect diplomat. canonici de Dionysii pag. 117, 118 et 120, ac Muratorium *Annali d'Italiae* ad annum 951, pag. 375 et 377.

(1314) Apud Acherium qui nec cum bonis. Novissimus Spicilegii editor emendavit quod nec cum bonis. Prætulimus Chapeauvillii lectionem, quam Lobien-
biensis codex exhibet.

(1315) Addidimus est ex ms. Lobien-
si.

(1316) Editi contra nos. Correximus ex eodem codice, et jure quidem; indicat enim, suam repulsionem ab episcopatu, ut juxta esset, debuisset esse publicam, seu publico judicio constitutam alias Ecclesia reclamaret, si pontifex repulsionem sine legitimo judicio factam ob rumores privato et falsos non reprobaret.

(1317) Voces nubere altari, quae apud Acherium deerant, supplevimus ex ms. Lobien-
si. Non dimittitur scriptum est pro non permittitur.

miseriam affectu, advertere prudentissima (1318) vestræ pietatis poterit dignatio, me isthic nullum aliud illorum tetigisse vitium, nisi quod ad meum illis famulatum est detrimentum. Testor vero et promptissime Deum, maluisse me (1319) in uno Probi, in altero mores Ambrosii, quam aliquid invenire quod carperem sinistri, eorum maxime quæ pertuli. Verum, ut in breviloquio comprehendam quod opto, aut Veronensium esse convincar, aut nequaquam episcopus; universalem (1320) namque me præsumlem esse non consequitur ullatenus, et tædet me in hoc vel errare, vel errandi aliis causas præbere diutius. Non pontificem quoque pontificalia præsumere, quanti sit periculi, tanto minus valeo ignorare, quanto frequentius missas aliquem laicorum celebrare nullatenus præsumere perspicio quotidie. (1321) Unum vero e nobis duobus episcopum non esse, cum etiam infantum, si qua eis inest, satis evidenter valeat comprehendere ratio; quis autem nostrum sit, vestræ pastoralitatis decernere debeat provisio; absque maximo vestri, si dicere audeam, periculo (quandoquidem controversia inde orta est) indiscussum relinquere non valetis omnino.

546 EPISTOLA VI.

AD OMNES FIDELES (1322).

Idem miser, infelicissimus et deceptissimus, promissiloquorum (1323) figuris et ænigmatibus affatim satiatus, hisque fidem ulterius adhibere et experientiam magisterio jam nimis sero prohibitus, omnibus legem Christi implere volentibus.

1. Villicatu concessi præsulatus, hoc est Veronensis, privatus, bonorumque omnium miserationi expositus, fodere ut huc usque inaniter laborando amplius non valens, remunerationis denario carens, expersque omnimodi redditus, (1234) quod semper erubui, seu scilicet superbiam nota, seu recuperationis fiducia (quia omnia videbantur tolerabilia, spe perfruitionis ejus una saltem, si daretur, die compensata) mendicare, tertium quod agam non inve-

(1318) Ita idem codex. Acherius, *prudentissimæ*.

(1319) Comparatio Probi imperatoris Hugoni regi magis congruit, quam Miloni simplici comiti. Cum vero supra num. 4, Hugonem levius perstrinxerit, professusque sit, se, *ex quo eum primitus vidit, usque dum hominem exiit, semper Theodosii felicitatem imperatoris illi optasse, et adhuc ejus recordatione graviter affecti dolore*; Miloni autem comiti graviora multo opposuerit: voces in uno de Milone potius adhuc superstitæ, quam de Hugone jamdiu extincto accipiendæ videntur. Voces autem in altero ad Manassem S. Ambrosii successorem referendas nihil dubium est. Post pauca *carperem* emendavimus ope manuscripti Lobiensis, cum in nova Spicilegii editione mendose legeretur *carcerem*, ubi tamen in *erratis* eadem correctio ingeritur.

(1320) *Universalem* episcopum, id est qui nulli sedi addictus, indefinite in universali Ecclesia episcopus sit.

(1321) Construe: *Cum vero etiam ratio infantum, si qua eis inest, satis evidenter valeat comprehendere, unum e nobis duobus non esse episcopum; quis autem nostrum sit, etc.*

(1322) Hic titulus *Ad omnes fideles* deest in ms. Lobiensi, ubi tantum tituli loco legitur, *Item*: sod

niens, compulsus, charitatem, sicubi est, requiro, ingeminansque clamorem, meam ut respiciat implero calamitatem. Nusquam enim aliqua mihi vel hospitii quies; nusquam aliquod suffugium, nisi locus misericordium, eorum utique quibus in corde loquitur Evangelium: *Cum facis prandium aut cænam, voca pauperes, et beatus eris, quia non habent retribuere tibi; retribuetur enim tibi in resurrectione justorum* (Luc. xiv, 12). Metuendum quoque divitis avari exemplum, qui non advertens, cur Lazarus ante januam ejus jacere fuerit permissus (Luc. xvi, 20); unde maximum captare valuit refrigerium, indeficuum accendere infelix non præcavit in eundem; cujus clamori quia pium non adhibuit auditum, expertus est in semetipso veracissime dictum: *Qui avertit aurem suam a clamore pauperis, et ipse clamabit, et non exaudietur* (Prov. xxi, 13). Et ideo dum aquæ miser guttam peteret, non est exauditus, quia non dederat; et in hoc assertor ita loquens veridicus: *Qui declinat aurem ne audiat legem, oratio ejus erit execrabilis* (Prov. xxviii, 9). Lex autem cum priori sæculo fuerit, ea cuilibet (1325) 547 impendere alii, quæ sibi quis vellet ab alio præstari; sequens quoque, ne in nullo naturale inhiberet bonum, ita lata est per Decalogum: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex omni mente tua, et ex omnibus viribus tuis, et proximum tuum sicut te ipsum* (Matth. xxii, 37; Deut. vi, 5; Levit. xix, 18). Tertia sub gratia scilicet ita: *Alter alterius* (inquit usque [1326] ad tertium cælum raptus) *onera portate, et sic adimplebitis legem Christi* (Gal. vi, 2), Christi utique, Christi. Nam ipse interroganti cuidam, quod esset mandatum magnum in lege, cum primum maximum præmisisset, secundum simile confirmavit esse: qui ut et suos a cæteris segregaret: *In hoc, ait, cognoscent omnes, quia mei estis discipuli, si dilectionem habueritis ad invicem* (Joan. xiii, 35).

2. Diligo Deum, (1327) sed unusquisque ait requisitus, pessimus omnium, etiam quilibet tyrannus;

ex ipsa epistola satis colligitur.

(1323) Vulg., *promissis loquiorum*. Codicis lectionem recepimus. *Promissiloqui* dicuntur, qui promissa meris verbis exhibent, factis autem carent. Post pauca pro *adhibere* (quod verbum ex eodem ms. inseruimus) vulgati habebant *adhibens*.

(1324) Construe: *compulsus mendicare, quod semper erubui, seu scilicet superbiam nota, seu fiducia recuperationis, id est recuperandi episcopatus (quia omnia videbantur tolerabilia, compensata spe perfruitionis ejus saltem die una, si daretur) compulsus, inquam, mendicare, non inveniens tertium quod agam, id est tertium inter proventum laboris, et consecutionem episcopatus, requiro charitatem, sicubi est, etc.*

(1325) Vocem *cuilibet* codex suppediavit. *Lex priori sæculo* lata, id est lex naturalis. Mox pro *decalogum* vulgati perperam *catalogum*. Dein ex codice adjecimus *et ex omni mente tua*.

(1326) Ms. codicis auctoritate addidimus *inquit*.

(1327) Ejusdem codicis ope inseruimus *sed*. Constructio est: *Sed unusquisque pessimus omnium, etiam quilibet tyrannus, requisitus ait, diligo Deum; nam, etc.*

nam, proh dolor! odium ita usquequaque hodie abundavit fraternum, ut nullum gloriosius in sæculo genus (1328), quam, proh nefas! homicidarum. Sed e diverso recumbens super ipsum præcipientis pectus: Si quis, ait, dixerit quoniam diligo Deum, et fratrem suum oderit, mendax est; qui enim non diligit fratrem suum, quem videt, Deum quem non videt, quomodo potest diligere? (I Joan. iv, 20). Et: Omnis qui odit fratrem suum homicida est (I Joan. iii, 15). Et: Scitis quia omnis homicida non habet, partem in regno Christi et Dei (Ephes. v, 5). Omnis, inquit, omnis, id est nec quilibet eorum, quos paulo ante deploravi infeliciter (1230) gloriosorum, nec aliquis osor fratrum. Nullum, alius inquit, odio [id est odio habeo] Christianum. Ergo omnes diligis; nihil enim est tertium. Et hæc est illa charitas, quam Apostolus præfert etiam martyrio, cujus quia ope indicibiliter (1330) indigeo, nihil dulcius quam illud, dum legitur, audio; omnesque ut idem agerent optarem omnino: Qui habuerit substantiam mundi, et viderit fratrem suum necesse habere, et clauferit viscera sua ab eo, quomodo charitas Dei manet in eo? (I Joan. iii, 17). Et alibi: Filioli mei, non diligamus verbo, neque lingua, sed opere et veritate (I Joan. iii, 18). Et illud psalmographi: Beatus, qui intelligit super egenum et pauperem (Psal. xl, 2); cujus cum intelligentiæ 548 modum novem distinctionum fidebus descriptum a beato legerim Gregorio, non minus consolationis capio, cum in dictis augustæ recordationis Aurelii Augustini scriptum invenio: Omnibus quidem inopibus misericordia jure debetur, sed major quidem in his, qui ex nobilitate et divitiis in ultimum statum devenerunt, nos miserationis pulsant affectus; consonantemque huic Hieronymum, ubi commemorat his potius tribuendum, qui cum acceperint erubescunt. Sed perpendat (hæc sententia motus ipse rogo) sincerissima, quam quæro, charitas,

(1328) Voces in sæculo genus sensui necessariæ in vulgatis exciderant.

(1329) Vulgati prætereunt infeliciter.

(1330) Vulg., incredibiliter: et dein pro omnesque perperam habebant omnes quod.

(1331) In iisdem vulg., quamvis, minus bene. Episcopus erogandi suscepit officium, quia eleemosynas ex ecclesiæ redditibus erogare debet.

(1332) Vulg. ante voces quam qui repetunt nullos: ope codicis delevimus. Construe et explica: Cum constet autem nullos sufficere pluribus (alendis) quam qui habent plura; parva sufficere minoribus, etc.

(1333) In vulg. deest perditio, et dein legitur episcopii. Codicis lectionem secuti sumus. Construe vero: sciatur, quæso, quod episcopio perditio, ut spes recuperandi ejusdem fefellit me, volui, etc. Quod ait volui contendere aliquo, ubi perpetuo quiescerem, monasterium intelligit, de quo in præcedenti epistola num. 8. Statueram sollicitudinem monasterii petere; quæ item repetuntur initio epistolæ sequentiæ.

(1334) Addidimus sibi auctoritate codicis. Construe vero: Sed æmuli litigenæ prudentissime, ut eis visum est, cumulantes sibi causas contentionis, me deliberantem eis parcere quiescendo, provocaverunt quibusdam obloquiis, non quidem, etc. Similia videsis in epistola præcedenti num. 9, et in sequenti puulo post initium.

A advertat piorum universitas, quam durum, quamve (1331) sit verecundum, opis se clamare indigum, qui erogandi suscepit officium, qui non minus interiori quam exteriori gemebundus dicere valet inopia: Tota die verecundia mea contra me est; et confusio faciei meæ cooperuit me (Psal. xliii, 16); et cum similibus: Miserere nostri, Domine, miserere nostri, quia multum repleti sumus despectione, quia multum repleta est anima nostra, opprobrium abundantibus, et despectio superbis (Psal. cxxii, 3).

B Cum constet autem nullos pluribus, quam qui (1332) plura habent, parva minoribus sufficere; miretur, vereor, alicujus prudentia, superiori me ipsius professione, domo me quoque carente propria, quæ mihi sit mendicandi necessitas tanta. Ad quod satisfaciendo ut respondeam, sciatur, quæso, quod perditio, (1333) ut me spes fefellit recuperandi, episcopio, volui contendere, ubi perpetuo quiescerem, aliquo. Sed cumulantes sibi (1334) litigenæ contentionis prudentissime, ut eis visum est, æmuli causas, provocaverunt me, quiescendo eis parcere deliberantem, quibusdam obloquiis. non quidem in facie, sed ex obliquo. Quibus nisi (1335) canonicè respondeo, aut criminosus aut fugax iudicor; pessimæque suspicionis cauterio. quod gesto officium, infamis aduro. Facultas autem illud (1336) cum desit agendi, maxime cum [subaudi me] longius disparato (1337) Romana ob hoc adiri, si liceat, cogatur Ecclesia, publicisque vehiculis, ut temporibus quondam divæ memoriæ Constantini, 549 episcopus devehere ad concilia jam olim desueverit imperatorum munificentia, iter hoc tam necessarium infectum (1338) dimittere non volens, perficere non valens, bonorum omnium in hoc pro Dei amore auxilium rogo, malorum nulli aliquid inferens importunitatis, qui auxilium tantummodo flagito charitatis.

(1335) Delevimus non ante nisi, quod non tam præter auctoritatem codicis, quam præter RATHERII mentem vulgati inserunt. Innuvit enim auctor, se aut criminosum, aut fugacem judicandum, nisi respondeat canonicè, id est in iudicio canonico coram Romano pontifice, de quo mox loquetur.

(1336) Vulg., illum. Illud vero refertur ad responsionem, qua se velle oblocutiones canonicè refutarè affirmavit.

(1337) Erat in vulg., Romanam ob hoc adire cogatur Ecclesiam. Melior visa est codicis lectio, qua cogatur construitur ut verbum videor. Sensus autem est. sibi facultatem deesse canonicè respondendi æmulorum obloquiis, cum ob hoc, id est ob iudicium canonicum, proficisci debeat Romam, nec publica vehicula, uti olim fiebat imperatorem munificentia, episcopis præsto sint; ac propterea ad istud perficiendum charitativum bonorum subsidium postulat. Ideo autem se longius disparatum, est a Romana urbe longius distantem, affirmat; quæ hæc non in Italia scripsit, sed in Germania, quæ sese omni spe recuperandi episcopatus abjectum monasterium repetiturus receperat: unde a Germanis episcopis subsidium sibi collatum fatetur epist. v, num. 2.

(1338) Vocem infectum codex exhibuit.

EPISTOLA VII

AD EPISCOPOS ITALIÆ, GALLIÆ ATQUE GERMANIÆ (1239).

Dominis Patribus et reverendissimis compræsulis per universam Italianam, Galliam atque Germaniam in Domino constitutis, RATHERIO peccator et exsul.

1. Deceveram quidem, Patres sanctissimi, sede propria, hoc est, Veronensi pulsus, livori persecuentium cedere, quod nonnullos probatissimorum legimus fecisse, solitudinemque monasterii petere, et ibi exspectare Dominum, qui me salvum faceret a pusillanimitate spiritus et tempestate (*Psal. Lrv, 9*) contra jus fasque impie garrientium. Sed veridico percipiens relatu quædam mihi ab insidiatoribus objici, pro quibus non vi, sed jure me asserant episcopio privari, dicenteque Apostolo: *Omnia licent, sed non omnia expediunt (I Cor. vi, 12)*; verens ne hæc mei licentia in alicujus alterius, præsentis scilicet aut futuri redundet damnum vel calumniam, aut juxta quod Julius papa Athanasii dicit accusatoribus: *Quia si in vera, inquit, fideretis innocentia, nullo modo vos subtraheretis a vocatione canonica*, æstimer tantopere quærere otium quod judicio audeam nullatenus adesse; licet me nemo (1340) canonicè evocet [*al.*, convocet], vestrum sacratissimum cœtum (1341) constantissime appello. Consilium atque auxilium pro veritatis, quæ Christus est, amore deprecor; non aliud nunc tamen, quam synodicam conventionem, et promulgatam a sanctis Patribus legem. Adimi namque episcopo episcopatum, antequam causæ ejus appareat existus, utrum ulli Christiano (1342) videri **550** jure possit, vestræ paternitati dimitto judicare. Conspirationum quoque crimina, plebisque contra episcopum dissensionem, utrum cum sancto Callisto papa, antecessorumque

(1339) Hæc epistola scripta fuit eodem tempore, quo duæ præcedentes. Vide Admonitionem præmissam epistolæ v.

(1340) Vocem *nemo* sensui necessariam ex ms. Lobienſi supplevimus.

(1341) Lib. iv Præloquiorum num. 4 conciliorum universalium, vel sedis apostolicæ judicium in causis episcoporum quærendum statuit. Sicut autem in quinta epistola judicium quæsivit summi pontificis, ita nunc synodale episcoporum judicium appellat, ut sua causa canonicè decidatur. Litteras vero scripsit ad utrosque, ut vel ex alterutra, vel ex utraque auctoritate subsidium afferretur.

(1342) Sic codex Lobienſis, ut similiter in epist. v. Vulgati perperam *illi Christiano*: sed in erratis novæ editionis Spicilegii emendatum est *ulli*.

(1343) Verba *concilium flagito* ex ms. Lob. addidimus. Non absimiliter in epist. v. *audientiam rogo, audientiam flagito*.

(1344) Aliquid hoc loco desideratur, ex. gr., *feriatur* (scilicet anathemate), etc.

(1345) Vocem *muti* tum codex Lobienſis, tum *leia* textus præbuerunt.

(1346) Hæc epistola ex ms. 17 capituli cathedralis Veronensis a Bartholomæo Campagnola S. Cæciliæ archiepiscopo eruta et vulgata fuit in fine operis inscripti: *Liber juris civilis urbis Veronæ* pag. 243 Pergamenæ, in quibus hæc epistola, sicuti et sequentis fragmentum descripta sunt, primum Ratherii fetum sua ipsius manu exaratum exhibent. Aliquot enim voces deletæ, et aliæ in interlinearibus spatiis

A ejus turba quamplurima episcoporum, ut verbis ipsius utar, spirituali gladio placeat ferire, an in præjudicium totius ordinis nostri patienter sinatis crescere et multiplicari, vestri erit arbitrii, non mei silentii.

2. Itaque ne aut criminosus videar criminatus, aut fugax provocatus, concilium appello, concilium **flagito** (1343), invasoremque Ecclesiæ meæ, cum ipso pastorem pastorem furem vocitans et latronem, quia scilicet aliunde ascendit, non per ostium introivit, ad certamen canonicum provoco; et, si dissimulaverit, anathemate perpetuo cum sacratissimis legibus juste, ut omnibus sanum sapientibus liquet, nisi penitendo resipuerit (1344). *Amen*, respondeo. Nec incommemoratum vestræ paternitati pro me faciens illud B. Alexandri papæ capitulum omitto, *Quicumque ait, ex vestro collegio fuerit, et ab auxilio eorum episcoporum* (utique in injuste destitutorum) *se subtraxerit, non sacerdos, sed schismaticus judicabitur*. Et illud prophetæ pariter non omitto improperantis: *Non ascendistis ex adverso, neque opposuistis murum pro domo Israel, ut staretis in prælio in die Domini (Ezech. xiii, 5)*; et: *Canes muti* (1345) *non valentes latrare (Isai. lvi, 10)*. Illud quoque Domini: *Qui me erubuerit, et meos sermones; et hunc Filius hominis erubescet, cum venerit in gloria sua, et Patris, et sanctorum angelorum (Luc. ix, 26)*. Quod sagacissime, ut opto, flagito, et desidero, vestræ paternitatis generalitate cavente, Deus pacis conterat Satanam sub pedibus vestris velociter. Gratia Domini nostri Jesu Christi sit semper vobiscum.

551 EPISTOLA VIII

AD MILONEM VERONENSIS SEDIS INVASOREM (1346)

Impetitori vehementissimo M. Vicentino (1347) R.

superductæ leguntur, quæ ab ipso auctore dimanant. Id ipsum accidit *Invectivæ* de translatione corporis S. Metronis, cujus fragmentum ex similibus pergamenis capitularibus laudatus archiepiscopus edidit, ut ex Admonitione, quam eidem *Invectivæ* præmisimus, palam fiet. Hujus epistolæ accuratam collationem marchio de Dyoniſiſi canonicus nobis communicavit. Cum porro in codice, unde eadem epistola in publicum prodiit, nomen ejus, ad quem Ratherius scripsit, non integrum præferatur, sed indicetur sigla *M*; memoratus archiepiscopus eam ad Manassem, qui Veronensem cathedram occupavit, datam interpretatus est. Verum præterquam quod Otto hac in epistola nominatur *imperator*, Manasses autem ante Ottonis imperium obierat; quæ in hac epistola indicantur, non Manassi, sed Miloni, cui Manasses episcopatum vendiderat, conveniunt, ut sunt illa inter cætera num. 1: *Me comprehendisti, abduxisti, exulasti*, de quibus confer *Itinerarium* num. 4 et ibidem not. Hinc nihil dubii est quin hæc epistola ad Milonem data fuerit. Scripta autem fuit a Ratherio, cum liber e carcere, in quem a Milone conjectus fuerat, rebus pluribus impelleretur, ut eidem episcopatum cederet. Liber evasit e carcere sub initium anni 965, ut in Vita probavimus. De cedendo episcopatu aliquanto post agi cæptum est. Cum vero hanc epistolam lucubravit instante die Natalis Domini, quo sacrum celebrare debebat; ea scripta dicenda est sub finem anni 965.

(1347) Milonem *Vicentinum* appellare videtur,

Veronensis episcopus vehementissime impetitus, im- A traque mala omnia interdicentis (videris tu tamen) pulsori compulsus. præceptum.

1. Quod instante (1348) festivitatis necessitate, celebrari cæteris nuper elapsis quæ observantius debet utique, dum summa celebritatis illius in sacrificii præcipue constet distribuendi atque sumendi mysterio, quo Agnus, 552 ut pateretur pro nobis, asseritur natus; hæret animus, ut sæpe, tuto id an possit præsumere, cui noscitur ipse Deus, qui et Agnus, inobedienti dixisse: *Si offers munus* (Matth. v, 23), etc. Cumque te adversum me aliquid non ignorem habere; munus Deo solemnitatis ejusdem offerre dum cogor (1349), culpam ipsam, reconciliari quo valeam, cupiens investigare, non aliam invenire valeo, nisi quod ausus sim me antea ad episcopatum Veronensis Ecclesiæ consecrandum admittere, quam

nasci valueris ipse (1350). Sed quid timerem, etiamsi B scire potuerim nasciturum, qui utrum femina, an masculus esses futurus, minime noveram? Et hæc quidem anterior mei contra te culpa, pro qua utique me comprehendisti, abduxisti, exsulasti, ad dedecus hæc omnia tamen imperatoris (1351) et (licet dissimulent) 553 ducum (1352) nostrorum, con-

non quod Vicentinus episcopus fuerit, ut nonnullis videri potest (Milonem enim, qui valde juvenis episcopatum quidem Veronensem invaserat, etiam episcopatum Vicentinum obtinuisse nulla documenta subindicant); sed quia Vicentinus erat origine: multa enim in agro Vicentino prædia comes Milo, cujus erat nepotulus, ejusque consanguinei obtinebant. Impetitorem autem vocat, quia Milo Ratherium, cui Veronensis episcopatus fuerit restitutus eodem Milone excluso, multis moliminibus impetiverat, et adhuc impetebat, ut sibi episcopatum cederet.

(1348) Erat in editis: *Quod compulsori compulsus instante, etc.*, quæ idoneum sensum non reddebant: sed voces *compulsori compulsus* Ratherius more ad titulum pertinere nihil ambigendum est. Construe autem: « Quod (*id est quia*) instante necessitate festivitatis (*Natalis Domini*), quæ debet utique celebrari observantius cæteris nuper elapsis, dum summa celebritatis illius præcipue constet in mysterio distribuendi atque sumendi sacrificii, quo Agnus asseritur natus, ut pateretur pro nobis; hæret animus, ut sæpe, an is possit tuto præsumere id, cui noscitur, ipse Deus, qui et Agnus, dixisse inobedienti: *Si offers munus* et reliqua: et cum non ignorem te habere aliquid adversum me, dum cogor offerre munus solemnitatis ejusdem Deo, cupiens investigare culpam ipsam, quo valeam reconciliari, non valeo invenire aliam, nisi quod ausus sim admittere (*id est* D *permittere*) me consecrandum ad episcopatum Ecclesiæ Veronensis, antea quam ipse valueris nasci. » Adverbium *utique*, quod in vulg. deerat, ex codice addidimus. Festivitatem Natalis Domini indicant verba: *Quo Agnus asseritur natus*.

(1349) Prima manu in eodice pro *dum cogor* auctor scripserat *compulsus*.

(1350) Hinc dicimus Milonem natum, postquam Ratherius Veronensis episcopus consecratus fuerat: ac propterea in epist. v, ad Joannem pontificem num. 8 eum comitis Milonis *nepotulum*, id est adolescentulum, appellat. Hæc profecto, uti et alia in sequentibus, Manassi jam seniori Arelatensi archiepiscopo nequaquam congruunt. Alia quædam hujus ævi suppetunt exempla, quibus aliquot adolescentuli ad episcopatum promoti fuerunt: quem

2. Recentior [*subaudi culp.*], imo præsentissima est, quod nec morior, nec in eo, ut incitas, fugam. Sed quis mori potest, Deo vitam servante? Fugere vero quomodo audeat, qui sibi ab eodem dici nequaquam ignorat: *Mercenarius fugit, quia mercenarius est* (Joan. x, 13), videns scilicet lupum venientem; et: *Qui dimiserit uxorem suam, excepta causa fornicationis, facit eam mæchari?* (Matth. v, 32.) Qui vero quemlibet facit mæchari, nonne consequenter animam interficit, cum scriptum sit: *Anima, quæ peccaverit, ipsa morietur* (Ezech. xviii, 4.) Prohibet quod me facere vero qui dicit: *Ad interfectionem filii ne ponas animam tuam* (Prov. xix, 18). Si non ad filii (1353) enim, multo minus ad tantorum jugalis legaliter mæ gnatorum. Quod si te non pudet lupum vocari hic, ut alibi furem (1354); formido, noveris, ipse mercenarius dici: *pastorum enim desidero reperiri in numero, cum unusquisque surrexerit in ordine suo* (I Cor. xv, 23). In qua discreatione cum etiam hædi tam sint graviter, ut Evangelium dicit, damnandi (Matth. xxv, 33);

abusum Atto Vercellensis reprobatur in libro *De pressuris ecclesiasticis* tom. I Spicil. Acheriani. pag. 423.

(1351) Construe: *Hæc omnia ad dedecus imperatoris et ducum nostrorum, licet dissimulent; et contra præceptum interdicentis mala omnia. Tu tamen videris.* Nomine *interdicentis mala omnia* Deus intelligitur. Ad imperatoris dedecus quod pertinet, notandum est hunc, postquam Veronam ingressus, Ratherium restituit, omnesque ei fidem suam obligassent, præcepisse, nequid mali amplius in eundem episcopum tentarent. Omnia ergo, quæ subinde contra Ratherium Milo et ejus complices ausi sunt, ad dedecus imperatoris pertinebant, et non tam contra Dei, quam contra illius præceptum pugnant. Omnia pariter vergebant in dedecus ducum, de quibus in notatione sequenti; quippe qui imperiali in Ratherium propensione obsecundantes, eidem ita aperte patrocinabantur, ut ipsum *dux indigne commendasset tuitioni comitis*, qui tunc Veronæ præsidebat. Vide *Qualitatis conjecturam* num. 44.

(1352) Duces plurali numero vocat Henricum II Ottonis imperatoris ex fratre nepotem, et Juditham Henrici I ducis Bajoariorum relictam, ac matrem ipsius Henrici II, qui eundem ducatum patris cum Marchia Veronensi obtinuerat, uti probavimus not. 39 in *Qualitatis conjecturam*, ubi ipsius ducissa, quæ Veronæ maxima auctoritate potiebatur expressa fit mentio. Hinc iterum inferius num. 3 *imperium* seu præceptum exigit apertum *imperatoris et ducum nostrorum*.

(1353) Ita codex. In vulg., mendose *ad filium*. Sensus est. Si non ponenda est anima ad interfectionem unius filii, multo minus ad interfectionem tantorum. Porro *jugalem* suam *legaliter* vocat Veronensem Ecclesiam, quam *legaliter*, seu canonicè consecratus episcopus duxit; *gnatos autem filios* suos Veronenses appellat.

(2354) *Furem alibi*, id est antea, *Evangelicæ parabolæ* insistens indicat Milonem, qui ut fur non per ostium, sed aliunde ad episcopatum Veronensem ascendit. *Lupum hic*, id est nunc, eundem vocat, cum ad fugam incitaret Ratherium, qui tamen ne mercenarius esset, fugere recusabat.

devoratores lupi agnorum quid sint, (1355) cogita, passuri. Et notam hujus modi, monco, cave vocabuli; collata enim hæc ad invicem duo ostendunt (1356); ovem omnem [supple esse], quamvis peccatorem, qui injuste aliquid ab inferente patitur; lupum, qui infert. Sane cum audis, quod dimissam qui duxerit, mœchatur (Matth. v, 32); si tu non vereris mœchari, metuo, scias, ego Nicolaita vocari. Et hæc quidem, ut inemendabilem (1357) contra te meam astruam culpam.

3. Tuam vero [subaudi culpam] contra me malo ipse percenseas, quam ego momentem ita offendam: *Mihi vindictam, subaudi reserva; ego retribuam, dicit* 554 *Dominus (Rom. xii, 19)*. In qua retributione ne tibi aliquid incommodius contingat, suadeo cogites, (1358) quamque contra te ipsum, cum persancte imperatori, ut et ego, fidem juraveris, agas, cum edictum illius (1359) destruere moliris, et illos, qui ei idem jusjurandum fecerunt, quod tu, ad tui in hoc trahendo auxilium pejerare compellis: cum (1360) pontifices canonum facis tam graviter transgressores dum tui existunt fautores: cum patrem filios cogis suspectos habere, et filios patrem sine culpa odissis; cum perjuriam negligi facis, anathema pro nihilo duci compellis, dum dicenti alicui: *Quid mihi vultis dare, et ego vobis eum tradam (Matth. xxvi, 15)*, præmium polliceri non abnuis? Hæc et his similia contra me cum facias, vel potius contra te, tibi dimittens perpendere, sicut mori in eo non possum iudicio; ita secedere me, quod tui [supplendum videtur gratia] facere non possim (1361) securus, formido. Si resistere nunquam deliberas, alia moliri, quod cœpi-

(1355) Construe: *Cogita quid passuri sint lupi devoratores agnorum.*

(1356) Vulg., ostenditur, perperam. Emendationem contextus, et sensus exigunt.

(1357) Reolenda hic sunt, quæ antea scripsit, nullam aliam in se invenire interiori culpam, nisi quia ipse consecratus fuit episcopus Veronensis, antequam Milo nasceretur; recentiore vero quia nec moriebatur, nec fugiebat, ut locum Miloni cederet. Hanc autem utramque culpam inemendabilem hoc loco affirmat, tum quia fieri non poterat, quin ipse ante Milonem consecratus fuisset legitimus Veronensis episcopus, et verus pastor; tum quia Deo vitam servante, mori non poterat, uti verus autem pastor, et non mercenarius, non poterat fugere.

(1358) Vulg., quam contra te. In codice quanquam pro quam; sed legendum quamque contextus sententia suadet.

(1359) Locus in ms. luxatus, ac idcirco in vulgatis agas... ictum illius. Ex contextu quod deerat supplivimus. Hujus loci explicationem videsis in auctoris Vita § 12.

(1360) Eos episcopos forsitan notat, qui sibi, ut Miloni cederet, suasores erant. In qualitatis conjectura num. 14 memorat Hubertum Parmensem, quem instituisse ait, ut accepto animarum pretio, rivati illi cederent meo. Hos pravigeres comeulsores in fine Conclusionis deliberativæ appellat.

(1361) Vulg., non possit. Correctionem non possim adjectivum securus edocuit, cum præsertim id cohæreat cum præcedentibus, quibus pastorem non ita posse fugere, uti fugit mercenarius, ex Evangelica parabola tradidit.

(1362) Construe: *suggero, tanta moliri quod cœ-*

sti, tenta, suggero, via, imperatoris et ducum nostrorum, si vales, acquirendo ulique, quo recedam (1362), imperium, et non per significantium aliquam, sed simpliciter et aperte ad intelligendum; nam cætera omnia moliris incassum, nisi forte Deus tibi habet permissum. quod de agno permittit facere lupum, et hoc ad tui magis, quam mei credito, damnum.

555 EPISTOLA IX, seu potius

(1363) FRAGMENTUM ALTERIUS EPISTOLÆ AD EUMDEM MILONEM.

Ego autem ad flagella paratus [subaudi sum, culpam] scilicet mearum non inscius. De te quid judex censeat justus, qui flagella mihi irrogas innoxio (1364), tu ipse videris. Quod si te fallit notitia, audi quid Nabuchodonosori re in consimili dicat propheta: *Iratus sum super populum meum, ait Dominus, et tradidi cum in manu tua; non posuisti ei misericordiam. nec recordatus es finis tui: idcirco venient super te mala, de quibus non poteris effugere: irruet super te calamitas, et nescies ortum ejus (Isai. xlvi, 6-11)*. Qui (1365) vero tibi ad tantum facinus auxiliatur, audiant: *Impio præbes auxilium; et (his) qui olerunt Deum, amicitia jungeris, etc.; Psalmistam quoque: Quoniam quem tu percussisti persecuti sunt, et super numerum dolorum meorum addiderunt: appone iniquitatem super iniquitatem eorum (Ps. lxxviii, 27, 28)*, et reliqua, quæ non ignoras. Qui vero te (1366), cum possint, ab hujusmodi non refrenant conatu, non est eis opus aliquid dici

pisti alia via: tenta, inquam, si vales, acquirendo ulique imperium (id est præceptum) imperatoris et ducum nostrorum, quo recedam, et hoc imperium non per significantium aliquam, etc. Similiter in fine Conclusionis deliberativæ se nolle Miloni episcopatum dimittere affirmat, imperiali piissimi Cæsaris potestate prorsus excepta.

(1363) Hoc quoque fragmentum ex membrana codicis 17 capituli Veronensis a laudato Campagnola archipresbytero impressum fuit in fine libri *Juris civilis urbis Veronæ* pag. 241. Eodem circiter tempore, eademque occasione, qua præcedens epistola, scriptum fuit, et forte alipuant ante, dum ipso anno 965: alia atque alia a Milone ejusque fautoribus patiebatur, prius quam ad cedendum episcopatum impelleretur.

(1364) Legebatur qui flagella tibi irrogas innoxio, D tu ipse videris mihi. Membranam exesam legenti, quæ, uti editor notavit, lituras, mutationes, et additiones recipit, facile fuit aliquid præter germanum sensum, et proprium locum obrepere. Certe pronomen tibi non congruit: neque enim Milo sibi, sed Ratherio flagella irrogabat. Hinc pronomen mihi extra suum locum traductum pro tibi substituímus; sicque sententia optime constat.

(1365) Ii Veronenses sunt, quos in præcedenti epistola num. 3 designat illis verbis: *Et illos, qui ei (imperatori) idem jusjurandum fecerunt, quod tu, ad tui in hoc trahendo auxilium pejerare compellis.*

(1366) Num Bucconem comitem intelligit, qui olim sibi infensus, licet postea interventu ducis inclytæ faverit, non tamen toto nisu Milonem ejusque fautores repressit, ut patebit ex iis quæ retulimus in Vita § 16.

obscurius. Apostolum aptissime audiant dicentem: *Npn solum qui faciunt, sed etiam qui consentiunt facienti, digni sunt morte* (Rom. 1, 31), Qui (1367) vero mihi 556 contra te auxilium non præbent, Alexandrum papam et martyrem se non dissimulant audisse, cum in decretis suis vivat, dicentem: *Qui autem ex vestro collegio fuerit, et ab auxilio eorum se subtraxerit, magis schismaticus quam sacerdos fuisse judicabitur*. Quam vero sive tu, sive consentientes tibi, sive auxilium mihi non ferentes, non contra me solum, sed etiam contra eos qui ab initio sæculi pro justitia persecutionem passi sunt, agant, si nescis, Evangelium audi: *Ut veniat, inquit, super vos omnis sanguis justus, qui effusus est super terram, a sanguine Abel justi usque ad sanguinem Zachariæ filii Barachiz, quem occidistis inter templum et altare* (Matth. xxiii, 35). Quod si in hoc refellor, patienter fero cum Hieronymo id astruente refellii; dummodo tu dicas mihi (1368), quomodo scribæ et Pharissæ Zachariam intellicere valuerint, quem nunquam viderunt. *Qui habet aures audiendi, audiat* (Matth. xiii, 43); justoque, quod volet, opponat.

EPISTOLA X.

AD MARTINUM FERRARIENSEM (1369).

Domino MARTINO venerabili coepiscopo RATHERIUS peccator.

Dum Apostolus præcipiat senioresem obsecrari, prohibeat increpari; compellente qua 557 vos diligo charitate, celare vobis homicidale computo, quantum vobis Ecclesiæ vestræ filii detrabant, præcipue vero de ordinationibus puerorum illicitis; adjicien-

(1367) Hi episcopi sunt, quos Milonis fautores vocat in præcedenti epistola num. 3.

(1368) Hunc locum explicant, quæ in *Itinerario* scripsit num. 11: *Ut inquiratur, inquit Dominus quasi de Judæis solummodo dicens, sanguis omnium prophetarum qui effusus est super terram a generatione ista a sanguine Abel justi usque ad sanguinem Zachariæ filii Barachiz, quem occidistis inter templum et altare: cum utique illi, quibus hoc dicebat, neque Abel, neque Zachariam, nec quemlibet prophetam interfecerint; sed quia eis, qui hoc fecerant, similes fuerint, et idcirco vindicta consinili plecti debuerint*.

(1369) Edita est hæc epistola ab Acherio ex codice Laudunensi, qui in titulo episcopatum Martini designat his verbis: *Epistola Martino Ferrariensi directa*. Eamdem contulimus cum ms. Frisingensi, cujus apographum accepimus. Martinus Ferrariensis episcopus interfuit concilio Romano an. 954, ex Rubeo in Hist. Ravenn. lib. v. Subscripsit synodo Ravennati an. 967, et a Joanne XIII anno 972 diplomata obtinuisse traditur in Italia sacra tom. II col. 532. Etsi vero nullum aliud de eo monumentum ibidem afferatur; multo tamen antiquiorem episcopum fuisse, adeo ut *silicernius* a Ratherio vocari potuerit, ex eo colligere licet, quod Ughelliana series nullum alium episcopum ante Martinum invenire potuerit nisi Constantinum, qui ex monumentis vivebat anno 898. Scripta autem fuit a Ratherio hæc epistola, dum tertio Veronensi Ecclesiæ præesset, cum ad idem tempus pertineant omnia ejusdem opuscula, quæ tum in Laudunensi, tum in Frisingensi codicibus continentur. Hinc Ratherius se appellat *senem*, quod non omnino convenit annis restitutionis secundæ. Tertiæ autem restitutionis tempore licet *silicernius* esset potius quam *senex*.

tes quod etiam pro pretio eas, quod simoniacum et a sanctis canonibus anathemate est damnatum, perpetuo faciatis. Unde et filius patrem, servus dominum, silicernium (1370) senex obsecro ut reminiscentes quod hodie (1371) specialius mihi et vobis est lectum, hoc est: *Scientes quia hora est jam nos de somno surgere* (Rom. xiii, 21); apostolici illius ad Timotheum recordari non negligatis præcepti: *Manus nemini cito imposueris* (I Tim. v, 22); Petri quoque Simoni dicentis: *Pecunia tua tecum sit in perditionem* (Act. viii, 20); multorumque dicentium *et qui dat et qui accipit, anathema sit* (conc. Aurel. II, cap. 3. Constant. III, cap. 22); exurgatis a somno contemptus tam publici canonum tandem aliquando, et a talibus cessetis ordinationibus quæso. Forsitan ille qui dixit: *Peccasti, quiesce*; et: *Convertimini ad me, et ego revertar ad vos* (Zach. 1, 3); serotinam hanc vestram non despiciet reversioem, cum sit pius et misericors, et nolit *mortem peccatoris, sed ut convertatur et vivat* (Ezech. xxxiii, 11). Noveritis sane nullos (1372) vos exinde amplius vituperare, quam illos quos taliter ordinastis, vel quorum rogatibus [al. rogationibus] hoc idem fecistis.

558 EPISTOLA XI.

AD NANNOMEM VERONÆ COMITEM (1373).

Domino NANNONI, egregie et pernecessarie collato nobis secundum merita principi (1374), RATHERIUS peccator, et eorum quæ meretur, velit, nolit perlator.

1. Comperit paupertatula mea, vestræ dominationis excellentiam mitari, maximam quod

uti se *silicernium* vocat in *Qualitatis conjectura*, num. 13; hac tamen in epistola *senem* se tantummodo nominat relate ad Martinum multo senioresem quem idcirco *silicernium* appellat. Scriptam porro fuisse Dominica prima Adventus patebit ex not. 371. Cum vero in ms. Frisingensi, quod chronologi cum ordinem sequi animadvertimus, describatur ante opusculum, cui titulus *Discordia*, lucubraturum ineunte anno 968; hanc epistolam exaratam putamus Dominica prima Adventus anni 967. quo Ratherius Martinum in concilio Ravennate cogoverat.

1370) *Silicernius* idem est ac decrepitus senex.

(1371) *Hodie* id est Dominica prima Adventus,, qua sequentia verba ex Pauli Epistola leguntur.

(1372) *Vulg.*, *suos exinde*, sed in erratis emendatum vos pro suos, uti habetur etiam in codice Frisingensi.

(1373) Hanc epistolam P. Bernardus Pez vulgavit ex ms. Frisingensi, cujus apographum obtinimus. Scripta fuit post concilium Ravennas anni 967, cujus præceptum de mulieribus dimittendis a clericis indicatur num. 2, ut colligere licebit ex not. 1381. Porro hoc eodem num. 2, scripta præfertur die festo, sive die octavæ festi S. Joannis Baptistæ, quo in versiculo responsorii tertii nocturni canebatur, uti etiam hodie canitur: *Hic est enim propheta, et plus quam propheta*. Vide responsorialia editum a cardinali Thomas'o tom. IV operum ejusdem, pag. 119. Cum vero eodem numero innuat sententia ab ipso Nannonem tanquam imperatoris misso contra Ratherium prolata die 30 Junii anni 968, uti notatione sexta concijciemus; hæc epistola diei primæ Julii octavæ S. Joannis Baptistæ anni ejusdem affligenda est.

(1374) Principem vocat Nannonem, quia comes Veronæ præerat. Sed cum rebellibus contra episcopum patrociniū præstaret, eum non regere et gubernare, sed *plus quam imperare* num. 2, affirmat-

sitis mihi facturi coram majestate piissimi imperatoris [Ottonis I] verecundiam, cum impudentiæ meæ confusus, putarem nullam patuisse stultissimus conscientiam. Sed forte meam introistis (meor) profundius; et illa nostis, quæ dicta in cubilibus, prædicabuntur, parcat nisi Deus, in tectis (*Luc. xii, 3*). De cæteris namque tam vos confido ignarum, quanto mendaciis (1375) mihi detrahentium jam universitas præbere fastidit auditum. Sed quid, Domine, facietis? Ubi verba cessabunt, facta loquentur. Non semel (1376) enim cum idem ego dominæ imperatrici [Adelaidi] suaserim, ne, rogo, putetis sapientissimum imperatorem illius beati Job sententiæ penitus esse immemorem: *Causam quam nesciebam, diligentissime investigabam* (*Job xix, 16*): nec tam credulum vobis existere, ut *os inimici non loquitur veritatem*, non olim solummodo dictum, sed et frequenti usu tritissimum non valeat recordari. Sed, o pallia (1377) Ratherii vanissimi inertia, nil prorsus illi nisi hujusmodi conferentia! O Venetia, cujus pallia tam sunt gratis etiam accipientibus vilia, ut emi, ex his neque ipsa possit inefficax, nihilque conferens gratia! O vera dicentis sententia, et isti sæculo congrua: *Ita, inquit, enim est comparatum, ut vetera subruas beneficia, nisi ea posterioribus fulcias*. Unum enim si 559 improbo exactori ingratoque sumptori negaveris, collatorum millia perdis.

2. O cæterum delicto maximo rei, quibus nec impetranter petere, nec salubriter impetrare illud datur Psalmographi: *Ab occultis meis munda me, Domine, et ab alienis parce servo tuo* (*Psal. xviii, 13*)! Deprecor sane, ut de parte piissimi (1378) semper mihi

(1375) *Mendacia* appellat fictas criminationes, de quibus queritur tum in *Apologetico* num. 7, tum in *Discordia* num. 7, eademque sequenti ad Ambrosium epistola potissimum explicantur.

(1376) Construe: *Etenim cum non semel ego suaserim idem dominæ imperatrici; rogo, ne puletis sapientissimum imperatorem penitus esse immemorcm illius sententiæ* B. *Job*: *Causam, etc. nec existere tam credulum vobis, ut non valeat recordari, non olim solummodo dictum, sed et tristissimum usu frequenti*: Os inimici, etc.

(1377) *Pallium* significat pannum sericum, sive pretiosioris materiei: unde Ratherius lib. v *Præloquiorum* num. 10, *hæresium ex pallio optimo*, id est lacernam ex panno optimo, memorat. Confer ibidem not. Pallia hujusmodi in *Venetia* contexta indicat, ubi *Venetix* nomine non urbs, sed provincia antiquam hoc quoque ævo appellationem et significationem obtinens intelligenda est. In hac provincia *Verona* etiam comprehendebatur, et in ea pallia optima conficiebantur. Quædam ex his palliis Ratherius Nannoni novo comiti, ut ejus sibi gratiam conciliaret, initio ejus regiminis dono dederat; sed ea fuere *inertia*, id est sibi inutilia, quia, ut in sequentibus innuit, eandem erga ipsum comitem liberalitatem deinceps non adhibuit. Voces *nisi hujusmodi* ea designant, quæ Nanno contra Ratherium peregit.

(1378) Hæc referuntur ad Nannonis placitum, seu judicium, quod tanquam *missus de parte imperatoris* contra Ratherium habuit die 30 Junii anni 968, uti ex sequenti epistola patebit. Vide ibidem not. 1403 et 1404.

(1379) Construe et explicata: *Consideret cur; sed opto is consideret, cui competit*.

(1380) Hæc pertinent ad synodum, quam episcopus

A Cæsaris me terrificare, cum nequeatis, cessetis. Milles enim vos magis formido, quam ipsum. Bona enim cum amari, mala cum e contra soleant magis timeri; serviens vobis duobus impossibiliter dominis, illum diligo, vos timeo. Consideret cur (1379), sed cui competit, opto. Idem cæterum dum cantemus, cum non oblivisci queamus, sicut de Joanne nunc dictum est: *Illic est enim propheta, et plus quam propheta*, videritis, ne hoc sit plus quam imperare, ut dum gloriosissimus imperator etiam corpora parochianorum suorum episcopis consentiat suis, vos ipsas animas eis auferatis, dum presbyteros (1389) ad synodum venire, et legationem ipsius papæ de uxoribus dimittendis audire, et omnimodo episcopis obedire adeo prohibetis, (1331) ut eos more militum in vestris manibus recipiatis, et eis in omnibus abominacionibus, quas contra Deum faciunt; patrociniū ferre nullatenus omittatis, et quasi vobis dictum sit: *Quotcumque solveris super terram, solutum erit et in caelis* (*Matth. xvi, 19*), ita nostram interdictionem eos parvipendere faciat. Hoc sane cum sit imperare, et plusquam imperare, non est dico regnare: regnare quippe recte est agere, vel quod quis possidet, regere, hoc est gubernare.

3. Utinam ergo me (1382) ut possidetis, etiam gubernassetis, 560 utque mihi imperare, me ita etiam regere amassetis! Tolerabilius nam fuerat vestrum sic ferre dominium, ut quem timerem, eundem diligere ipsum, ut facere inchoaveram illum (1383), de quo mihi congruere illud feci Nasonicum:

Probra Therapneæ qui dixerat ante maritæ,
Mox cecinit laudes prosperiore lyra.

post concilium Ravennæ Veronæ convocavit. In epistola enim sequenti num. 1, de eadem synodo loquens ait: *Non venientes vero* (ad synodum) *cum iterum atque iterum vocare curassem, adfuit missus nomine Giselpertus, et ex parte sui magistri* (id est Nannonis comitis) *interdixit per bannum, ne venirent nullo modo ad nostrum concilium*. Porro *legatio ipsius papæ de uxoribus dimittendis* respicit decretum concilii Ravennatis, cui Joannes XIII summus pontifex præfuit. Idem præceptum in epistola sequenti num. 1, imperatori ascribitur, quia ejusdem synodalis decreti executionem etiam imperialis potestas præscripsit; ait enim, se post Ravennas concilium convocasse omnes suæ diœcesis presbyteros et diaconos, *relaturum ex præcepto serenissimi imperatoris quæ inibi constituta sunt*; quorum præcipuum erat statutum de mulieribus dimittendis.

D (1381) Hoc loco omittenda non sunt, quæ Atto Vercellensis episcopus in epistola ad suum clerum contra clericos incontinentes refert: *Inveniuntur, qui cum ab episcopis suis tali pro crimine* (incontinentiæ) *arguantur, paternam charitatem respiciunt, et obedire contemnunt; ipsamque fidelitatem, quam jurejurando promiserant, temerare non metuunt: sed mundana adversus eum aggreduuntur defendi potentia, se quoque suamque sin. u! familiam ejus adversariis committunt*: uti Veronenses clerici incontinentes Nannoni comiti Ratherii adversario sese commiserunt.

(1382) Ita melius ex nostro apographo, quam apud Pez etiam me.

(1383) *Illum*, scilicet Bucconem comitem Nannonis antecessorem, qui cum initio Ratherio adversaretur, is de ipso sæpe dixerat; *Qui liberavit Israel de manu, etc. uti tradit in sermone de Octavis Paschæ n. 1, postea vero, dum abiturus meliorari cæ-*

Postquam enim de illo dixeram : *Qui liberavit Israel de manu Pharaonis (Exod. xviii, 10), liberet Ratherium de manu Bucconis*; dum ille abiturus meliorari cœpisset, cœpi et ego ei taliter agarrre : (1384) *Si meliorem mihi vult Deus Buccone largiri, auferat te : si pejorem, servet mihi, deprecor, te.* Quod quia non valui impetrare (1385), pejorem mihi sub ejusdem terminatione quia contulit declinationis; cadat in eum flagitio et ejusdem concinentia rogationis, quatenus non quidem subvertendo, sed potius convertendo liberet Deus (etsi me dedignatus) saltem animas, quas mei odio rebellare contra Dominum compellitis, de manibus vestris. Timere tamen ob talia me vos millies quam imperatorem noveritis. Salutem enim ille non adeo negligit, ut vos facere videremini, animarum.

561 EPISTOLA XII.

AD AMBROSIUM OTTONIS I IMPERATORIS CANCELLARIUM (1386).

RATHERIUS AMBROSIO.

4. Celebrata mediante Aprili universali synodo Ravennæ (1387), reversus convocavi ex omnibus no-

pisset, cœpi et ego, subdit, ei taliter agarrre, etc. Illa autem Ovidii *Probra Therapææ*, etc., ipsi Bucconi congruere fecit in *Qualitatis conjectura* num. 14, ut ibidem animadvertimus in not.

(1384) Verba *si meliorem mihi vult Deus Buccone largiri, auferat te* in editione P. Pez per saltum ommissa, ex nostro apographo supplevimus. *Meliorum Buccone* comite substitui desiderabat.

(1385) Construe et explica : *Quod quia non valui impetrare* (id est meliorem Buccone) *quia contulit mihi pejorem sub terminatione ejusdem declinationis* (contulit enim Nannonem, qui terminatione nominis ejusdem declinationis, qua Bucco, effertur); *flagitio cadat et in eum concinentia ejusdem rogationis* (nimirum hujus : *Qui liberavit Israel de manu Pharaonis, liberet et Ratherium de manu Nannonis*) *quatenus non quidem subvertendo, sed potius convertendo, Deus de manibus vestris liberet (etsi dedignatur me) saltem animas, quas compellitis rebellare contra Dominum odio mei.*

(1386) Hæc quoque epistola ex ms. Frisingensi edita a P. Pez, nunc autem diligentius cum eodem codice recognita, lucubrata fuit sub idem tempus, quo præcedens, nimirum statim post Nannonis placitum habitum die 30 Junii anni 968, uti not. 1403 demonstrabitur, Ambrosius, ad quem hæc epistola missa fuit, erat Ottonis I cancellarius, qui subscriptus est privilegio ab eodem imperatore in Ratherii gratiam dato anno præcedenti 967, cuique hoc eodem anno 968 episcopus noster direxit opusculum inscriptum : *Discordia*. Hunc illum esse Mediolanensis Ecclesiæ presbyterum, ad quem Atto Vercellensis epistolam dedit impressam tom. I Spicilegii Acheriani pag. 438 novæ editionis, doctus et eruditus comes Franciscus Florius primicerius cathedralis Utinensis non improbabiler credidit. Addimus vero illum eundem videri, qui subinde promotus fuit ad cathedram Bergomatem. Deest quidem in catalogo episcoporum Bergomi apud Ughellium, sed Ambrosium hujus temporis et catalogo adjiciendum ex duobus cœvistestibus liquet; I. Auctor operis, cui titulus. *Inventio Sanctorum a domo Deoderico pontifice* (Metonsi) *reperorum*, ab Acherio vulgati tom. II Spicil. pag. 134 ejusdem Ambrosii Bergomatis episcopi factum memorat anni 972; II. Idem confirmat documentum anni 972, quod videre est apud P. Bernardum de Rubens in Monumentis Ecclesiæ Aquileiensis cap. 52, col. 474.

A stræ diœcesis plebibus presbyteros et diaconos, relaturus (1388) ex præcepto serenissimi imperatoris, quæ inibi constituta sunt. Ad concilium [*subaudi vocati*] omnes (1389). Cumque versutia mihi semper rebellium, vitæque meæ insidiantium nostræ matris ecclesiæ majorum (1390), venire quidam sint indignati illorum; ex his, qui convenerant, 562 aliqui cum maxima deliberaverunt superbia, quod (1391) neque mulierositatem relinquerent, neque ab officio cessarent, quos comprehendere et custodiæ mancipari usque ad satisfactionem præcepi. Satisfactionis vero summam in restauranda, sive, quod verius est, decoranda beate Dei Genitricis (1392) ecclesia spe hujusmodi contuli, ut, quia illi in agenda pœnitentia inefficacissimi, upote ebriosissimi erant, Matris intercessio Domini illis saltem obtinere dignaretur veniam, qui ex se emendationem [*id est satisfactionem*] aliam facerent nullam. Non venientes vero cum iterum atque iterum vocare curassem, adfuit missus, nomine *Giselpertus*, et ex parte sui (1393) magistri interdixit per bannum, ne venirent ullo modo ad nostrum concilium.

(1387) Hæc synodus Ravennas, cui Ratherius interfuit, multa constituit *ad utilitatem sanctæ Ecclesiæ*, ut Continuator Reginonis tradit ad annum 967. Nihil ex ea superest nisi sententia contra Heroldum archiepiscopum Salisburgensem, cui Ratherius inter alios subscriptus legitur. Hæc synodus celebrata traditur *mediate Aprili*, id est sub medium mensis Aprilis anni 967, post Pascha, quod eo anno incidit in diem 31 Martii. Concinit laudata ejusdem synodi sententia, quæ signatur 7 *Kal. Martii*, ut videre est tom. II Conciliorum Venetæ editionis Labbei col. 911.

(1388) Synodo Ravennati, cui Joannes XIII summus pontifex præsedit, imperator Otto Ietiam interfuit, ut Reginonis continuator testatur. Utraque nimirum potestas ad mulierositatem præcipue clericorum, quæ plures infecerat, extirpandam conspiravit. *Legationem*, seu præceptum papæ Ratherius laudavit in epistola præcedenti ad Nannonem num. 2. Nunc ingerit imperatoris præceptum, quemadmodum et in *Discordia* scribens num. 6 : *Cum de dimittenda mulierositate Augustalis intonisset voluntas*.

(1389) Indicat concilium diœcesanum, quod e Ravennati universali synodi Veronam reversus convocavit eodem anno 967 mense Junio, vel Julio. De hoc autem concilio post nonnulla ait : *Non venientes prohibiti ne venirent ullo modo ad nostrum concilium*. Mox pro semper nostrum apographum habet sæpe.

(1390) *Majores nostræ matris ecclesiæ, id est cathedralis, a Ratherio vocantur canonici.*

(1391) Ex his colligere licet, Ravennatis synodi decretum contra clericos incontinentes fuisse hujusmodi, ut mulieres dimitterent, et si qui nollent dimittere, ab officio cessarent. Non absimiliter sæculo sequenti sub S. Gregorio VII, cum adversus clericorum incontinentiam maxime decertatum est, sanctum fuit, ut ejusmodi clerici aut mulieres dimitterent, aut deponerentur.

(1392) Id est ecclesia cathedralis, quæ B. M. Virginis nomine dicata est.

(1393) Hoc interdictum in epistola antecedenti ad Nannonem num. 2 ipsi Nannoni comiti tribuitur. *Dum presbyteros ad synodum venire, et legationem ipsius papæ de uxoribus dimittendis audire, et omnimodo episcopis obedire adeo prohibetis*. Nanno igitur magistri nomine intelligendus est : et *Giselpertus* ejus missus. Non solum qui ab imperatore, sed illi

2. Quosdam vero de civitate pro diversis sceleribus accusatos, cum ad satisfactionem venire dedignati fuissent, missis elatere meo cum (1394) ostiariis ecclesiæ comprehendi, ut moris est, feci **563** et satisfactionem factam in idem opus expendi. Quidam presbyter me os vulvæ appellavit, quem similiter comprehendi, et fuga cum fuisset elapsus, abstuli ab eo, quod potui, non tamen ecclesiæ contuli, quia injuriæ meæ vindictam offerre Deo ausus minime, cujus potius laxator, quam ultor esse debueram, fui. Quidam diaconus, quem anno præterito contra [al., citra] spem quoque ordinarium (1395) feci, unam cum ex parte mea ex melioribus plebem cum curte haberet (1396), ego cum nullam: me felonem, bausiatores atque perjurum appellavit; eam abstuli, et mihi, quia fuit necesse, retinui.

3. Jam sunt anni fere quatuor, ex quo unam libram argenti super altare beati Laurentii posui. Eam quidam [sic ms.; vulg., quidem] presbyter ea ratione recepit, ut eamdem resignaret. Non fecit, ad nullam synodum (1397) meam venit; nihil pro his

etiam, qui ab aliis sive comitibus, sive episcopis, sive aliis quibuslibet in aliquod negotium mittebantur, ut suam personam gererent, dicebantur *missi de parte comitis, episcopi, monasterii*, etc. Mox *præjudiciis sceleribus* in nostro apographo legitur, ubi editum est *pro diversis sceleribus*.

(1394) Nisi particula *cum* abundare credatur, hic profecto deest *famulis*, vel *bacularibus*; hos enim, uti traditur paulo post, mittebat episcopus, ut aliquem vocatum, et venire renuentem vi ad episcopum ducerent. Ille suos *baculares mittit, et per potestatem eum rapiunt, et ad episcopum ducunt*. Hos episcopo astitisse, ut ejus mandatis præsto essent, indicant verba *e latere meo*. Construe: *Missis e latere meo famulis*, vel *bacularibus cum ostiariis ecclesiæ, feci, ut moris est, quosdam de civitate comprehendi, accusatos pro sceleribus diversis, cum dedignati fuissent venire ad satisfactionem; et satisfactionem factam feci expendi in idem opus*, id est, in decorandam ecclesiam cathedraleni.

(1395) *Ordinarium*, id est canonicum cathedralis ecclesiæ. Vide not. 1036 in *Itinerarium*.

(1396) *Vulg., curæ haberet*, perperam. Melius in nostro apographo. Eugenius III in privilegio anni 1145 referens possessiones et bona, quæ ex anterioribus documentis spectabant ad episcopos Veronenses, memorat nonnullas *plebes cum capellis et decimis*, et quandoque addit *cum curte*, vel *cum dimidia curte*. Curtis itaque nomen alia bona seu prædia significat præter decimas, eaque intra limites plebis sita, fere cum aliqua jurisdictione episcopatu concessa fuerant. Plebs igitur cum curte, quam diaconus ex Ratherii parte habuit, designat plebanam ecclesiam, quæcunque illa fuerit, cum ejusdem decimis, ac præterea aliquod prædium in eadem plebe locatum; quæ omnia ex suo episcopus eidem diacono tradiderat. Plebs autem hæc diacono tradita, quæ profecto curam animarum habebat adnexam, in memoriam revocat autographum documentum diei 7 Martii anni 839, quod commutationem exhibet inter Audibertum abbatem S. Mariæ in Organis, et inter Audonem diaconum rectorem S. Martini sita in valle Paltenate. Hæc S. Martini ecclesia sita in valle Paltenate est illa, quæ in aliis vetustis monumentis dicitur *plebs de Græciana*. Sicut ergo huic plebi *Audo diaconus*, cathedralis utique Veronensis, ut ex aliis membranis discimus, rectoris titulo præerat, sub quo aliquem presbyterum curam animarum

A incommodi pertulit; ad majestatem, ut dictum est, imperatoris perrexit; nescio, unde se reclamaverit: quoddam scriptum retulit, omnes inimicos meos lætificavit, superque me instigavit. Pratum juxta flumen in medio vinearum tam meæ quam famulorum meorum (1398) habedam: illic venientes et abeunt detundere non cessabant, vineta contigua devastabant, a me semper tributum **564** insuper exigebant. Ubi igitur eum habuerunt perrossum feci arari, in coque milium seminari. In restauratione domus et amplificatione 40 stultissimus libras expendi, eam Bajuarii (1399) et juxta positi clerici et famuli præcipue destruunt, et mihi culpam inde imponunt. Die noctuque canonici et famuli de interitu meo tractare non cessant; et quod illos tentare non desinem, me falso accusant. Cum excommunicatione interdixi, ut ab opere servili Dominica die cessarent. Id cum evineere nullo modo valuissent, portas obserari contra venientia plaustra præcepi. Hoc facinus aut morte aut expulsionem mea debere judicant expiari. Bucconis (1400) in præsentia con-

administrase indubium est; ita etiam Ratherio cedente alius diaconus, qui erat ordinarius, seu canonicus cathedralis, cuiusdam pinguiori plebi præpositus fuit. Cum porro hoc loco Ratherius addat, se plebe ejusmodi diacono tradita nullam aliam plebem habuisse; dicendum est hoc tempore cæteras plebes, seu plebium decimas, quæ ad episcopum pertinebant, distractas fuisse, uti sane plura Veronensis ecclesiæ bona alienata et usurpata, adeo ut ipse inopia premetur, affirmat in *Qualitatis conjectura* num. 13. Quantum ad vocem *bausiatores*, id est deceptorum, vide not. in partem primam *De contempni canonum*.

(1397) Id est nec ad synodum diocesanam anni 966, nec ad alteram anni 967, quas duas tantum Ratherius post tertiam restitutionem celebrasse cognoscimus.

(1398) *Meorum* addidimus ex apographo Frisingensi, ac ex eodem mox scripsimus *detundere*, id est pedibus proterere, conculcare, ubi erat *devertere*. Post pauca in eodem apographo omittitur *semper*, forte melius.

(1399) Inferius hoc damnum tribuit *vicinis et extraneis*. *Vicini* hic explicantur *juxta positj clerici et famuli*. *Extranei* autem fuerunt potissimum, qui hic appellantur *Bajuarii*, seu Bajoarii. Porro *extraneos* inferius eos indicat, qui *aut imperatorem adirent, aut ab eo redirent*, quique in episcopalem domum tanquam hospites recipiebantur. Concinit sermone Octavis Paschæ, in quo hoc factum fusiis describitur: *Hospitantes vero inibi, vi et potestate non cessant illam (domum episcopalem) destruere, me non valente scilicet illorum alicui resistere.... imperiali cum constet eos de exercitu præsertim redire, vel ad illum venire*. Hi vero, qui præcipuum damnum attulere, Bajoarii fuisse noscuntur, non principes illi quidem hac transeunt, sed ii, qui in ipsorum comitatu ad exercitum proficiscebantur, vel exinde redibant.

(1400) Hic Bucco erat comes Veronæ, qui etsi primum Ratherio infensus, postea tamen ducissæ commendatione eidem favorem impendit. Vide *Qualitatis conjecturam* num. 14, et ibidem not. 899. Hinc Ratherii hostium conjurationi non solum Ratherium, sed ipsum etiam Bucconem ei faventem impetebat. Sermo autem est de ea conjuratione, quæ accidit sub initium anni 965, et in laudato opere describitur eodem num. 14.

jurationem super eum, meque fecerunt. Ad compositionem (1401) deducti, cum centum libras argenti dare fuissent compulsi, me adito de thesauro ecclesiæ 30 fere libras acceperunt mutuo sub hac attamen cautione, ut si ad tempus hoc persolutum non habuissent statutum, dupla componerent emendatione. Sunt jam anni tres (1402), nihil reddunt omnino.

4. Quam vero tanti sint beneficii immemores et ingrati, abhinc, quæso, vestra incomparabilis pietas, flagito, videat; et mihi ocius, nisi subventum fuerit, perituro propter Deum succurat, Ipsa beati Pauli apostoli solemnitate (1403) **565** pene tota civitas affuit, et sedens Nanno (1404) pro tribunali ita orsus est loqui. Quid vobis videtur, urbani, de isto prato, quem exaratum videtis, ? Responderunt unanimitè omnes: Pessime; qui tamen melius, si voluissent, justiusque dixissent: Quid ad nos? Qui fenum ex eo ausus (1405) colligerè, ipse eum potuit et legaliter arare. Rursumque: Quid iudicatis de ista domo, quam sic destructam videtis? Culpa est episcopi, omnes respondent. Qui tamen melius dixissent: Inquiratur, si hoc ullus fecerit (1406) vicinorum, et legaliter emendare cogatur. De extraneis namque (1407) vestrum fuit providere, cui commissum eos recipiendi et disponendi officium cernitur esse. E nobis enim quis potuit eos prohibere, cum aut imperatorem adirent, aut ab eo redirent?

(1401) De compositione loquitur, qua memoratæ conjurationis rei multati fuerunt anno 965. Confer not. 920 in *Qualitatis conjecturam*.

(1402) Si sub initium Julii anni 968, quo hæc epistola data fuit, jam anni tres præterierant; triginta libras mutuo datæ fuerant anno 965, postquam sedata conjuratione iudicium habitum est contra rebelles, et multa librarum centum indicta.

(1403) Ita optime nostrum apographum. Vulgati male ipse a beati. Olim credebamus hic indicari festum conversionis S. Pauli die 24 Januarii anni 968. Verum animadvertimus Ratherium in sermone de octavis Paschæ, qui recitatus fuit in ipsa octava die 26 Aprilis anni ejusdem, satis aperte indicare, adversariorum machinationem contra se tota ejusdem anni Quadragesima conceptam erupisse post Pascha, cum illi duabus personis patriæ dominantibus pretio corruptis, et circumductis per totam episcopalem domum, hujus damna et ruinam in episcopum rejicere studuerunt. Hæc autem, falsissima licet, criminatio contra eundem episcopum imperialibus auribus præcipue ingesta fuit, ut ex his verbis sequentis epistolæ ad Adelaidem colligitur: *Si pro episcopatu hoc agitis*, etc., et præcipua etiam fuit materies et causa ejus placiti, quod contra Ratherium a Nannone habitum hoc loco describitur. Igitur hoc placitum affligendum est non festo conversionis S. Pauli diei 25 Januarii, sed diei festo commemorationis ejusdem apostoli 30 Junii anni 968, quo anno non multo post Ratherius episcopatum dimisit.

(1404) Nanno non uti Veronæ comes, sed tanquam missus imperatoris hoc placitum habuit: unde paul post ait: *Missus vobis existo de parte imperatoris et dominæ mæx*, nimirum Adelaidis Augustæ. Ratherius scilicet ob privilegium, quod anno præcedenti ab Ottone obtinuerat, exemptus fuerat a jurisdictione ipsius comitis, nec nisi ex speciali imperatoris mandato quispiam adversus eum iudicium instituere poterat. Qui autem ex ejusmodi speciali

A Quadraginta, ut fertur, libras in restauratione, ampliacione ac decoratione ejus expendit episcopus sexies ostia solummodo restaurando, quæ partim furto (*id est* furtim, *clanculum*), partim vi fuerant ablata. Non parum pretii consumpsit, et nihil ei profuit. Quid amplius facere potuit? (1408) In ea illum versari inconvenientissimum fuit, ne aut comprehenderetur, ut olim, aut si se defendere conaretur, igni adhibito (quid enim vulgus Veronense non audet?) circumpositæ propter eum (1409) basilicæ cremarentur. Si neutrum vero contingeret, **566** quid faceret, cum exeunte ex ea uno (1410) ex vestratibus principe alter ei succederet, illi alius, alius item illi? Poteratue cum illis episcopus in una domo versari? Nihil horum, sed prout (1411) quisque illorum ejus potuit, omnes dixerunt. Ille iterum: Quid de istis clericis (1412), qui sua beneficia ita perdiderunt? Exclamaverunt omnes: Nihil pejus, Qui tamen, si boni filii fuissent, et beneficiis ingrati non existerent, responderet, ut jam supra, quivissent: Quid ad nos! Hoc pene omnes homines, hoc ipse efficit Deus. Dedit Sauli regnum et abstulit; Judæ apostolatam, neque reliquit; postremo diabolo primitus cælum, post infernum. Hoc vero cum Deus fecerit juste, homo facere non debet injuste. Rursumque: Quid de eo, quod si clericus, aut famulus ipsius per suam voluntatem (1413) non adit vocatus episcopum, ille suos baculares mittit,

mandato aliquid agebat, missus de parte imperatoris dicebatur.

(1405) Mendum in voce *ausus* latet. Sensus tamen est obvius. *Qui fenum ex eo prato potuit jure suo colligere, ipse potuit et legaliter arare.*

(1406) Qui intelligantur vicini, et qui extranei, explicavimus supra not. 1399.

(1407) *Vestrum* ad Nannonem Veronæ comitem refertur, cujus erat euntibus ad imperatorem ac redeuntibus hospitium providere,

(1408) Cum Ratherio tuta non esset episcopalis domus, in qua captus fuerat anno 965; Bucco tunc Veronæ comes ei auctor fuit, ne eidem domui amplius se crederet. Vide *Qualitatis conjecturam* not. 902.

(1409) *Basilicæ circumpositæ*, id est, domui episcopalis contiguæ, sunt tres, cathedralis, S. Joannis Baptistæ ubi baptisterium, et S. Georgii, nunc vulgo S. Helenæ.

(1410) Sicut cui imperatorem adeuntes Verona transibant, et in episcopali domo hospitabantur, erant Germani, ac præsertim Bajoarii ex not. 1390; ita et Nannonem ejusdem nationis fuisse hæc voces *uno ex vestratibus* palam significant. Hæ enim voces totusque contextus ad Nannonem dirigitur.

(1411) Ita cum nostro apographo. Apud Pez quis illorum, minus bene. Construe autem: *Nihil horum dixerunt; sed omnes dixerunt pejus, prout quisque illorum potuit dicere.*

(1412) Pez pro clericis edidit *dicitis*. Sed clericis omnino legendum est cum nostro apographo: subauditur autem aliquid verbum in antecedentibus expressum *videtur, iudicatis*, aut aliquid simile. Clericorum nomine illi decem cononici præcipue intelliguntur, quibus Ratherius beneficia ab se olim collata abstulerat, ut in *Discordia* fusius narrat num. 8. Confer ibidem not. 1177.

(1413) Pez non ad id vocatus, episcopum. Correctionem ex nostro apographo eduximus. Quoad be-

et per potestatem eum rapiunt, et ad episcopum A conspiratio, atque audacia imperiali cito fuerit ducunt? Hic cum omnes illud Terontianum valuis- scripto repressa. de mea factum [f. actum] est vita.
sent justissime respondere: *O factum bene!* por- cino magis universi concrepaverunt stridore. Tunc illé: Missus vobis existo de parte imperatoris et dominæ meæ [Ottonis I, et Adelaidis Augustæ], ut si amodo aliquis illorum hoc agere fuerit ausus (1414), ab omnibus ei resistatur pro viribus. Cum- que hoc dixisset (1415), quidquid 567 omnibus adversariis meis abstuleram, et per chartam (1416) vobis missam pauperulis clericis contuleram, et manu patriarchæ et meæ omniumque nostræ provin- ciæ coepiscoporum firmaveram, totum eis reddidit dicens, jurasse imperatorem, quod nunquam hoc stabile fore permetteret.

5. Sed si hoc verum est, malo fecisti, quod hoc B mihi non prædixistis. Subscriptionem namque ma- nus (1417) si fregero propriæ, quid mereor, optime scitis. Quid magis? Conjunctionem contra me fa- ctam cernitis, edictum ex parte imperatoris ad re- sistendum mihi pro viribus propositum considerare potestis, periculum videtis. Si valeatis, et non mihi succurritis, ipsi me interficietis. Vera est enim con- cedentis illatio, quia mortem languenti, qui, cum potuit, non abstulit, inflixit. Si vero ita est, ut Nannon omnes certificare non cessat; nihil plus imperatrix, quam perditionem meam desiderat, nihil minus imperator, quam salutem meam et commodum curat neque saltem me baptizatum eorum aliquis æstimat. Nisi vero hæc persuasio falsa esse fuerit monstrata, et ista contra me instigatio, provocatio

C *culares* vide supra not. 1934, et in *Qualitatis conjectu- ræ* not. 832.

(1414) Cum ex privilegio Ottonis I ita confirmata esset Ratherii potestas in suos, ut sub gravissima pœna vetitum esset eum impedire, ejusdemque mi- nistris resistere; speciali mandato opus erat, ut bacularibus ab eo missis quispiam resistere posset. Hoc Nannonis iudicium mandato principis editum paulo post vocat *edictum ex parte imperatoris ad re- sistendum mihi pro viribus propositum*.

(1415) Quid a suis adversariis Ratherius abstule- rit, indicavimus not. 1412. Hinc autem beneficia, quæ ille canonicis decem ademerat, Nannonis sententia eisdem fuerunt restituta.

(1416) Hæc *charta* est *Judicatum*, quod antea ad Ambrosium missum animadvertimus notatione 1182 in *Discordiam*. Subscriptiones autem Ratherii, patri- archæ, et episcoporum cœ provincialium eidem *Judicato* accessisse in synodo habita mense Novem- bri anni 967 probatum fuit not. 1162 in eadem *Dis- cordiam*. Hoc itaque *Judicatum* Nannonis sententia irritum reddidit.

(1417) Id explicari potest ex solemnibus formulis, quæ in pluribus antiquis donationum, aut testamentorum documentis legitur: *Nec mihi liceat ullo tempore nolle quod volui, sed quod a me semel factum, aut conscriptum est, inviolabiliter observare promitto*. Vide testamentum Notherii Veronensis episcopi anni 927, aliud Ingelbaldi diaconi anni 981, et oblationem Waldi acolythi anni 982, in diplomatum Veronen- sium collectione edita a canonico marchione Dio- nysio pag. 107, 164 et 167. Confer etiam testamen- tum Dagiberti diaconi Veronensi an. 931, apud Biancolinum tib. II *Notizie delle chiese di Verona*, pag. 699.

568 EPISTOLA XIII.

(1418) AD ADELAIDEM IMPERATRICEM.

Serenissimæ, quibus non dedignatur, Augustæ dominæ Adelaidis R. peccator fidele ultra debitum ultraque posse servitium.

Si verum est quod Nanno omnibus persuadere meis conatur adversariis, nil amplius, quam meum (1419) desideratis interitum, nil minus vester juga- lis, quam statum meæ curat salutis. Sed si (1420) pro episcopatu hoc agitis, satagite meam tantillum servare vestra potentia vitam, usque dum beatæ Dei Genitricis habeam perfectam ecclesiam (112'). Pa- ratissimum ad id faciendum, quod mihi exinde ra- tione præceperitis duce, me nam fore omnino, Deum testor, scitote. Elongari enim potius salubriter, et habitare in monasterii mei desiderio solitudine, et ibi Dominum expectare, qui me salvum faciat a pusillanimitate spiritus et tempestate (*Psal. LIV, 9*), quam talia diutius cum animæ detrimento inutiliter etiam tolerare. O vero quam omnibus, qui in pote- state sunt constituti, ut non semel vestræ domina- tioni suggesti, prodesset, si non tam præcipientes fer- rent sententias, sed illud beati Job attendissent: *Causam, quam nesciebam, diligentissime investiga- bam!* (*Job. ix, 16.*)

(1422) Aloe, domina, stomachus tumens, mellis non ructuat dulcedinem; et ingeniose fallere gestit, laudans quod odit.

C (1418) Hæc quoque epistola a P. Pez vulgata ex codice Frisingensi, cum præcedenti consonans eodem tempore eademque de causa scripta fuit.

(1419) Vulg. mendose *desiderans*. Correctionem *desideratis pro desideras* (ad principes nimirum alios- que in dignitate constitutos auctor scribens, plu- rali numero pro singulari uti solet) comprobant illa præcedentis epistolæ num. 5, cum quibus hæc omni- no concinunt: *Nihil plus imperatrix quam perditio- nem meam desiderat, nihil minus imperator quam salutem meam et commodum curat*.

(1420) Hinc vel maxime liquet, præcipuam causam, cur Nanno tanquam imperatoris missus senten- tiam tulerit in Ratherium, fuisse ruinas domus et prati episcopalis, quæ licet aliunde provenirent, ipsi tamen episcopo per summam calumniam attributæ fuerunt. Hæc vero calumnia cum imperatori et im- peratrici longe distantibus Ratherio ignorante obrep- serit, amore episcopatus tuendi specialis delegatio Nannoni commissa fuit.

(1421) Construe: *Nam scitote, me (testor Deum fore omnino paratissimum ad faciendum id, quod exinde præceperitis mihi ratione duce*.

(1422) Pez veluti aliam epistolam sequentia edidit præmisso titulo: *Ad eandem*. In codice quidem non absimilia habentur: *Idem eidem*. Verum quæ se- quuntur simul veluti appendix, seu postscriptum, et vocant, quo Ratherius timens, ne his litteris impe- ratricem exacerbaret, sese excusare eo nomine studet, quia suus animus amaritie refertus, loqui dul- cius non potest, nec laudibus ea prosequi, quæ odium merentur. Textum ex nostro apographo emendavimus; nam apud Pez erat *timens pro tu- mens, et gessit qui laudat pro gestis laudans*.

569 EPISTOLA XIV.

EVERACLI (1423) LEODIENSIS EPISCOPI AD RATHERIUM VERONENSEM EPISCOPUM.

Domino et patri ter beato præsulî RATHERIO, spectatæ opinionis viro, magno (1424) et probatissimo EVERACLIUS, servorum Christi servus, suus indignus licet vocari filius, quidquid in Christo Jesu felicius.

1. Hyperbaton cum ambagibus suis omittens, rem ipsam, quanta meæ pars vestra sit animæ, nudo et aperto sermone me juvat describere, scholasticæ si non valeo, utinam vel rusticæ, non fite tamen, quia pura traho voce, quod latet, arcana non enarrabili fibra; quantum vos sinuoso in pectore, fixi, notare gestio. Illud comicum nostis (TERENT, *Andr.* 1, 2): *Davus cum, non Œdipus*, ut fucatis verbis fallam audientes: sed hæc hactenus.

2. Audita vero et attentius percepta legatione vestra mellita, nondum viso vel accepto, quod pio amore misistis, balsamo, litteris vestris adhuc non lectis, (1425) non minimum ergo me, quem cognovi, tam magni et clarissimi viri affectus integer mihi tantillo accumulavit gaudium; liquor pretiosus, cujus fere eram inops, vultum non mediocriter exhilaravit datus. Audito tandem epitheto non meo nomini congruo, quod vestra charitas mihi nulla commendatione actuum meorum apposuit, ultra quam credi potest (1426) animum lætificavit. Inde centies flexis genibus versus Veronam, vestra quasi lambens vestigia, 570 millies mille vobis rependo gratias. Cujus vero virtutis, si quod in me apparuerit, qui nulla omnino præluceo, simulacrum nusquam et nunquam, si experimento discere cordi est, a vobis aberit elongatum. Pristinam sæpe soleo ante oculos dulcedinem ponere, idque crebris libenter sermoni-

(1423) *Evracrum* vocat Fulcuinus in *Gestie abbatum Lobiensium* cap. 27 et 28. Anselmus canonicus, apud Chapeauvillium tom. I, de *Gestis episcoporum Tungrensium Bractium* appellat. At in iisdem *Gestis auctoribus et emendationibus* apud PP. Martene et Durand tom. IV *Collect. veter. scriptorum* pag. 860 *Everaculus* nominatur. Hic Leodicensem episcopatum iniiit anno 959, et e vivis excessit anno 971. Scripta autem fuit hæc epistola, dum Ratherius Veronensem episcopatum tertio obtinens, anno 968 multa Veronæ perpessus abire meditabatur. Chapeauvillius tomo laudato pag. 190 not. 2, ipsam epistolam impressit e ms. Lobienſi, ex quo nos accuratius exemplum accepimus.

A bus repotere, et si mane non, vel post prædian inter bibendum, quomodo me fovistis; ut commanducandum cibum, sicut nutrices infantibus edentulis, in os meum trajecistis. Quid ante, quid post protanto beneficio commemorem? Radis sum et ignarus. Quis enim est vobis aut sapientia, aut probitate, aut optimarum artium studio, aut innocentia, aut ulla laudis genere præstantior? Tulliana vox sonat, (1427) tuba Ciceroniana intonat (*pro Marc.*): nullius tantum flumen est ingenii, nulla dicendi, nulla scribendi tanta vis, tanta copia, quæ non dicam exornare, sed tuarum virtutum laudes possit enarrare. Patientia si memoretur (si fas est dicere fide salva, ne Deum offendam) tu es ipsa. Non (Pens. *sut.* 5, v. 112) salivam glutto sorbuisti mercurialem, inque luto fixum potuisti transcendere nummum. Satyricos omittamus, ad simplices redeamus et sanctos. Non modo non rapuisti, sed nec quidem appetiisti aliena; largitus es propria, aliorum condolens miseriis, non felicitatibus invidens alienis, omnibus omnia factus, ut omnes lucrifaceres (1 *Cor.* 13, 22). Nativa vobis supplex tendit manus patria, et ut redeatis invitæ. Omnes quotquot sunt utriusque ordinis clericalissen militaris (1428), mente, voluntate, studio, gestu, voce, ut veniatis, clamant, vos videre desiderant. Servitio vobis impendendo nec numerum neque modum præfigimus ullum. Omnia nostra erunt in manu vestra, secundum quod animo vestro insederit, o dilecte Ratheri. Cuncta prævidete, disponite, constituite, et ut libuerit, in omnibus agite. Sub vestro pollice docto et artifice manum ferulæ non erubescam subducere. Nos valet, vos plaudite, et gratia Domini nostri vos ab incursu malo tueatur continue.

(1424) Apud Chapeauvillium deest magno, et post ambagibus desideratur suis.

(1425) Construe: *Integer affectus viri tam magni et clarissimi erga me, quem cognovi, accumulavit gaudium non minimum mihi tantillo.*

(1426) Chapeauvillius potuit. Dein omittit et nunquam.

(1427) Voces tuba Ciceroniana intonat, quæ apud Chapeauvillium desunt, ex nostro apographo inseruimus.

(1428) *Ordo militaris*, seu militum, id est nobilium. Confer not. 144, in librum tertium *Præloquio*:

RATHERII

EPISCOPI VERONENSIS

OPERUM PARS TERTIA.

SERMONES.

571-577 SERMO PRIMUS [al. II.]

(1429) DE QUADRAGESIMA.

1. Hortor et admoneo vos mecum, si qui in hac mihi estis plebe consimiles, ut aurem cordis prophético adhibentes consilio dicentis: *Redde, prævaricatores ad cor* (Isai. XLVIII, 6), cogitet unusquisque nostrum, quare creatus, quare natus, quare renatus, 578 quo pretio, et quare redemptus. Utrumnam debitas gratias retulerit Creatori, factori et Redemptori suo, et ejus, ut dignum fuerat, saluberrimis obediens præceptis. Quod si in hoc se non invenit (1430), ut optarem, culpabilem; factori, Redemptori, et protectori gratias referens suo, non sibi illud superbe attribuens, humiliter gaudeat, et ab ipso finem in talibus bonum indesinenter exoptet, et ne prævaricator unquam juste vocetur, indesinenter exposcat.

2. Qui vero secus egerunt, ne sese desperent admoneo, sed reminiscentes misericordiæ Dei super peccatores innumerabilium exemplorum, converti a suis pravitatibus, dum sani sunt et 579 incolumes,

(1429) Hujus sermonis, qui ab Acherio ex ms. Laudunensi editus fuit, exemplum Frisingense obtinimus. Habitus autem est post tertiam restitutionem Ratherii in sedem Veronensem, ad quod tempus omnia opera in iisdem manuscriptis descripta pertinent: quod idem dicendum est de cæteris sermonibus, qui ex iisdem codicibus suppetant. Hunc, qui in vulgatis, *De Quadragesima secundus* præfertur, primo loco ponimus, quippe qui ex ordine codicis Frisingensis, in quo Ratherii sermones ac libri in chronologicam seriem videntur descripti ei sermone, qui in editis primus est, non solum præmittitur, sed ab eodem separatur, intersertis inter utrumque quatuor aliis tractatibus: quod non ejusdem argumenti, sed solius chronologiæ rationem a collectore habitam indicat. Id ut intelligatur, seriem tractatum, qui in laudato codice continentur, hic exhibemus. Primo legitur *Invectiva* de translatione corporis S. Metronis, quod die 27 Januarii anni 962 subreptum dicebatur. II. Decretum in clericis ab invasore ordinatos latum die 3 Februarii anni 963. III. Aliud decretum de eadem re diei 9 ejusdem mensis et anni. IV. Sermo primus de Quadragesima. V. Primus sermo de Paschate. VI. Primus de ascensione Domini, VII. Alius de festo Pentecostes. VIII. Opusculum de proprio lapsu. IX. Hæc notatio sequitur: *Istud illi est subdiciendum sermone, quem idem Ratherius prolixiorem fecit de Quadragesima*: indicatur autem sermo de

A velocissime festinent: ne si dum possunt, non volunt, dum voluerint, non possint. Quod tamen si fecerint, antiquum illud adversarium absque dubio contra se concitabunt, qui totis contra eos sese statim exerens viribus, conabitur eos vitiis implicare prioribus (1431). *Omnis autem*, sicut ait Apostolus, *qui in agone contendit, ab omnibus se abstinere* (I Cor. ix. 25). Luctaturi igitur contra tam atrocem, crudelem callidumque tyrannum, quoniam quidem isti nobis ad hoc cum Dei adjutorio acotitandum generaliter ac specialiter delegati sunt potissimum dies, abstineamus nos (1423) ab omnibus, quæ illum fortiosem; nos imbecilliores omnino efficiunt. Quæ sint autem ipsa, Apostolus melius dicat: *Obsecro vos, inquit, tanquam advenas et peregrinos abstinere vos a carnalibus desideriis, quæ militant adversus animam* (I Petr. ii, 11). Ecce quid nos imbecilles, quid illum efficiat (1433) fortem: carnalia utique desideria, a quibus dum non abstinemus, animas nostras expugnabiles facimus. Cum enim nemonisi alicui militet, et hic expressius, cui carnalia militent desideria,

Quadragesima secundus, cui subjienda traditur ea ejusdem sermonis apologia, quæ post hanc notationem in eodem codice describitur. X. Synodica edita in Quadragesima anni 966. XI. Sermo de Maria et Martha habitus circa Augustum anni ejusdem. XII. Opusculum de otioso sermone. Observandi præsertim duo sermones de Quadragesima, qui non alia de causa non conjunguntur simul, ut illi faciunt, qui argumenti rationem sequuntur, nisi quia collector non argumenti, sed temporis rationem habuit; eademque de causa non junxit omnes sermones, sed alia atque alia interseruit, uti ratio temporis postulabat. Primus itaque sermo de Quadragesima, qui in codice subsequitur duo opuscula scripta mense Februario anni 963, commode referri potest ad Quadragesimam anni ejusdem; adeo ut tres alii subsequentes sermones de Paschate, de Ascensione, et de Pentecoste ad eundem annum pertineant non minus quam opusculum de proprio lapsu, quod tamen convenire potest ineunti anno sequenti ante Quadragesimam; et sic omnes præcedunt sermone prolixiori de Quadragesima secundo, habito, ut suo loco dicemus, anno 964.

(1430) Apographum Frisingense non inveniet.

(1431) Idem apographum pejoribus.

(1432) Addidimus nos ex eodem codice.

(1433) Vulg., efficiunt.

mini e dicatur 134-35); dum adversus animam militare dicuntur, manifeste diabolo militare monstrantur. Nullus enim animarum nostrarum alter est adversarius, nisi ille, qui eas statim invadit, ubi Deus eas justo iudicio deserit. Justo autem eas Deus iudicio, deserit si eum prius deseruerint ipsæ: quamvis et innumeras se deserentes ipse minime deseruerit, sed hoc magis ex misericordia quam ex iustitia.

3. Quia igitur carnalia desideria diabolo adversus animas militant nostras, ne dux de nobis triumphet illorum, opponamus illis abstinentiam, et habebimus Deo adjuvante, victoriam. Convertamur itaque ad Dominum, fratres, in toto corde nostro, in jejunio, et fletu, et planctu (*Joel* II, 12). Sed a quo, ad quem converti vos putatis nonnemus [f., moneri]? Ab inimicis utique animarum nostrarum carnalibus desideriis ad amicam illarum abstinentiam; a diabolo, cui militant ipsa, ad Dominum, qui contra illum, si volumus, pugnat pronobis die noctuque. sed si volumus contra illum pugnare, studeamus eum a nobis longius propulsare. et a cordibus nostris ejicere, neque eum intra non ipsi fovere. *Sub umbra enim dormit*, ut ait Dominus, *in secreto calami, et locis humentibus.* (*Job* XL, 16). Umbra vero sunt callidi; calamus simulatores, foris itaque placidi, interius vacui; humecta vero loca, luxuriosorum sunt membra, et libidinosa illorum præcordia. Verum tamen noverimus, Domino teste, quia hoc genus nullus neque de se, nepue de alio valet ejicere, nisi in oratione et jejunio (*Marc.* IX, 28). Sed quomodo in oratione a se ejicere diabolum valet, de quo dicitur: *Qui avertit aurem suam ne audiat legem, oratio ejus erit execrabilis* (*Prov.* XXVIII, 9). **580** O utinam enim si non exaudibilis, saltem non esset execrabilis oratio nostra! Itemque alibi: *Qui avertit aurem suam a clamore pauperis, et ipse clamabit, et non exaudietur* (*Pov.* XXI, 13). Hic profecto quid (1536) etiam profundius innuitur, quia nisi clamantem ad te adjuves pauperem, non te exaudiet Deus orantem. Jejunas vero, quomodo? nisi a vitii abstinentiando, cum Dominus dicat: *Notite jejunare sicut usque ad hanc*

(1434-35) In iisdem vulgatis dicitur. Construe: *Cum nemo militet nisi alicui, et hic minime dicatur expressius, cui carnalia desideria militent; dum dicuntur militare adversus animam, etc.*

Vulg. præter quid, male, Frisingensem codicem prætulimus, ubi quid pro aliquid sumitur: ac dein ex eodem addidimus freti.

(1437) Sic laud. cod. Frisingensis. In vulg. vivimus.

(1438) Cum hæc epigraphæ sermonis titulum exhibens ab ipso auctore fuerit præfixa, hunc, qui potius est liber, seu tractatus, quam sermo, inter sermones cum Acherio collocamus. Ipsum libelli nomine laudat Sigebertus de Viris illustribus c. 127, ac ex eo Egidius Leodiensis c. 45 apud Chapeauvillium tom. I Gestorum pontificum Tungrensium pag. 176: *Scriptis librum, quem prætitulavit: Inefficax, ut sibi visum est, garritus.* Hunc eundem librum, qui Anthropomorphitas late refellit num. 29 et seqq., suppresso titulo *Inefficax garritus*, memoravit etiam Fulcinius cap. 24 his verbis: *Est et ejusdem (Ratharii) libellus contra Anthropomorphitas, qui Deum, hoc est ipsam invisibilem deitatem per membrorum lineamenta depingunt.* Id autem in causa fuisse cre-

diem (*Isai.* LVIII, 4), et cætera quæ sequuntur? Ut igitur a cordibus nostris expellamus diabolum, jejunemus, oremus, eleemosynam secundum possibilitatem faciamus, sed ultra possibilitatem nos voluisse testem Dominum habeamus. Ita enim carnalia desideria, quæ adversus animas militant nostras, ipsius adjutorio freti superare valebimus.

4. Sed dicit aliquis: Si ab omnibus quæ caro desiderat abstinemus, quomodo vivemus (1437)? Nonne esuriens desiderat edere, sitiens bibere, etiamsi non superflue neque sumptuose? Somnum patiens (ut hæc tantum de innumeris honeste atque necessario requisitis proferantur) nonne optat dormire? Ad quod respondendum; quia non interdicuntur hoc præcepto necessaria, sed superflua, sed noxia, sed inhonesta, et a Deo prohibita. Unde et alter Apostolus: *Carnis*, ait, *curam ne feceritis in concupiscentiis* (*Rom.* XIIII, 14): ubi profecto nobis præcipitur, ut sic corpori necessaria ministremus, ut nulli animum voluptati subdamus; ne, dum ratio domina, caro debeat esse ancilla, propter ancillam dominam conteramus, et imperet quæ obtemperare, obtemperet quæ imperare debuerat. Abstinentia cæterum nostra uisi sit triformis, est per omnia ad perfectionem inutilis, hoc est, ut primum a meditatione prava, secundo a locutione noxia, tertio ab operatione cessemus, pro Dei timore vel amore, perversa; ut muniti, Deo misericorditer largiente, ab omni inquinamento carnis spiritus, his sanctis saltem diebus sanctissimum Pascha post ipsos venturum cum gaudio et lætitia celebrare possimus: ipso adjuvante, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

581 SERMO II [al. I].

DE QUADRAGESIMA.

ab auctore inscriptus:

(1438) *Sermo valde prolixus de Quadragesima Ratharii Veronensis, vel inefficax se vivente, ut est sibi visum, garritus.*

1. Cum neminem divinis lateat imbutum dogmatibus, hos quadragesima dies, quos parcimonie ritu

dimus, cur Sigebertus, alique eundem secuti veluti distinctum ab *Inefficaci garritu* opus laudarint (licet unum et idem sit) illud, quo Anthropomorphitæ impugnantur. *Scriptis contra hæresim Anthropomorphitarum, id est dicentium, quod Deus habebat corpoream et humanam formam.* Vide quæ latius in præfatione

D generali animadvertimus § 2, in fine. Hanc vero Anthropomorphitarum decimi sæculi hæresim, quæ in his tantum partibus ob ignorantiam nonnullis fucum facit, Sigebertus in Chronico affigit anno 939, ac ex Sigeberto alii postea id ipsum scripsere. At Sigebertus ea, quorum præcisum tempus ignorabat, cum in Chronico alicui non assignanda essent, huic vel illi anno affixit ex arbitrio, ut pluribus aliis exemplis probare liceret: ac propterea hæc quoque in re ex ejus Chronico nullus certus annus elici potest. Hunc quidem sermonem Ratharius *alius operis* nomine indicat in *Qualitatis conjectura* num. 6, ubi ex eodem nonnulla verba recitat. Scripta fuit *Qualitatis conjectura* ineunte anno 966. Porro omnia Ratharii opera, quæ in Laudunensi et Frisingensi codicibus collecta fuerunt, pertinent ad tempus, quo ille tertio Veronensi sedi præfuit. Hic autem sermo

excolendos præ manibus [f. omnibus] tenemus, hoc ideo numero institutos, quod præter id quod cataclysmo præfigurati fuerint, cum primitus etiam ipsi a Moysæ et Elia, legis utique et prophetiæ ministris, ipsiusque Domini prophetarum inspiratoris, legis conditoris et impletoris, gratiæ largitoris, Evangelii fundatoris continuos sunt jejuniis adimpleti mysticum quid etiam, nec omnino contempnendum designent; mirari non sufficimus morum superstitiosam observantiam, qui (1437) non quadragesima, sed viginti diebus distinctim nihil omnino gustantes, viginti vero reliquis ante horam usque ad crapulam et ebrietatem prandiis solemnibus incubantes, 582 Quadragesimam non verentur hujuscemodi nugacitatis observantiam vocitare, cum vigesimam deberent eam potius appellare. Nec putetis, audientes, quod hujusmodi locutionis exordium facientes, eorum reprehendere conemur religiosam devotionem, qui super hoc, quod omnibus legaliter est institutum Christicolis, aut duobus aut tribus, aut uno saltem in hebdomada die sibi fortius aliquid abstinentiæ indicunt, reminiscetes scilicet illius dicentis : *Qui illicita commisit, debet u licitis abstinere* (GREG.); et : *Hæc oportuit facere, et illa non omittere* (Math. xxiii, 23); et : *Quodcumque supererogaveris, ego cum rediero, reddam tibi* (Luc. x, 35), non obliti prolatum : non reprehendimus, inquam, sed laudamus et approbamus; tantum viderint, ne de illis quoque dicatur : *Amen dico vobis, receperunt mercedem suam* (Math. vi, 42).

2. Illorum potius dolenda vesania, qui uno die nihil gustant, (1440) altero, ut vidisse nos semel [f., non semel] adeo meminimus, ut etiam in sabbato illo sanctissimo, quo missam saltem canere ante vespertinam nulli nostratium conceditur horam,

ab Acherio editus est ex ms. Laudunensi; in Frisingensi autem licet desideretur, inserta tamen legitur ejus apologia paulo post ipsum sermonem scripta, quæ eidem subjicietur; et in præmissa notatione idem sermo indicatur his verbis : *Istud id est apologeticum, illi est subiciendum sermoni, quem idem Ratherius proliziorum fecit de Quadragesima*. Hic igitur sermo a Ratherio lucubratus, postquam tertio Veronensi sedi restitutus fuit. Porro in Frisingensi codice ubi Ratherii opuscula in chronologicam rationem descripta videntur, hic sermo indicatur post quatuor sermones de Quadragesima, de Paschate, de Ascensione, et de Pentecoste habitos anno 963, et post opusculum *De proprio lapsu* lucubratus eodem anno vel ineunte sequenti, uti monuimus not. 1429, in sermonem præcedentem. Igitur hic sermo habitus est citius in Quadragesima anni 964, vel serius in Quadragesima anni 965, antequam Ratherius initio anni 966 scriberet *Qualitatis conjecturam*. Cum vero ille in Quadragesima anni 965 magnis angustiis exagitatus huc illuc sese receperit; hoc tempus tam prolixo sermoni, seu potius tractatui lucubrando minus congruum videtur. Igitur hic sermo, seu potius tractatus probabilius assignari debet Quadragesimæ anni 964, eidemque temporis error Anthropomorphitarum hoc sermone perstrictus ascribendus est.

(1439) Hunc abusum iterum coarctat in *Synodica* num. 15. Mox legebatur *licet omnino*, minus bene. *Correximus nihil omnino* ex iis, quæ traduntur num. 2. *Uno die nihil gustant*, etc.

(1440) Construe : *Altero* (subaudi die *crapulae* et

A (cum, nisi jejunium usque ad sancti illius sabbatum protrahamus vesperam, peragere nullomodo Occidentalium ritu valeamus Quadragesimam) tertia, pro dolor! hora diei nutare instabilitate gressuum quosdam præ crapula et ebrietate viderimus. Quid illi aliud dicendi fecisse, 583 nisi paraseve quasi Domino jejunasse, Sabbato compensationem jejunii a diabolo ipsam utique crapulam recepissem? Nisi forsitan ita quis desipiat, ut putet Quadragesimam hanc meruisse prærogativam, ut contra constitutionem aliorum temporum aliqua in ea sit dies, quæ non mane incipiat, vespera terminetur.

3. Subsimitis vero (1441) quia et de cæna [i. in cæna] Domini violatorum Quadragesimæ profecto est delinquendi occasio; cum in sanctis legatur canonibus : *Si quis in quinta feria majoris hebdomadæ dicit solvendum esse jejunium, anathema sit* : et rite ejusdem solemnitatis diem colentium maximum post horam diei nonam sit rectissime gaudium; non solvisse defenditur jejunium, qui usque ad eandem jejunans, diebus ut cæteris, horam, venit ad ecclesiam, cænat cum Domino, id est, corporis et sanguinis ejus ipso die initiata percepit sacramenta, postea in magna lætitia sobrie prandet, pedes pauperum lavat, residens in Dei nomine non superflue bibit, Deo gratias agit, cubitum benedicens Domino, seque ipsius communions signaculo, pergit. Ante vero nonam horam cum nullius unquam gentis consuetudo nominaverit aliquod prandium cænam; mirari non desinimus, qualiter aliquis ante eandem (1442) celebrare audeat ullo modo missam, quæ non aliud nisi ipsam continet Domini celebratam ad vesperam cænam, sicut et Sabbati officium resurrectionem Dominicam. Quæ nimirum (1443) utraque illam inanem faciunt occasionem, quam quidam

ebrieta'ti ante horam tertiam indylgent) ut non semel vidisse meminimus, adeo ut videremus, proh dolor! quosdam præ crapula et ebrietate nutare instabilitate gressuum hora diei tertia etiam Sin abbato illo sanctissimo, quo nulli nostratium conceditur canere missam saltem ante horam vespertinam : cum nullo modo valeamus peragere Quadragesimam ritu Occidentalium, nisi protrahamus jejunium usque ad vesperam illius Sabbati sancti. Cur autem ritum Occidentalium memoret, intelliges ex num. 5.

(1441) Construe, et explica : *Quia vero occasio violatorum Quadragesimæ est profecto subsimilis delinquendi et in cæna Domini* (eorum scilicet violatorum, qui, ut postea explicat, ante horam prandent, nec expectant vesperam, in qua officium ejus diei hora nona incoemptum desinit) *cum in sanctis canonibus legatur : Si quis, etc., et cum post horam diei nonam rectissime sit gaudium rite colentium diem maximum ejusdem solemnitatis*; ille defenditur non solvisse jejunium, qui jejunans usque ad eandem horam, ut diebus cæteris, venit ad ecclesiam, etc.

(1442) Vulg., *saltem eandem*, male. Contextus sententia emendationem suppeditavit; illi enim reprehenduntur, qui ante eandem horam nonam missam in cæna Domini celebrare, et subinde jejunium solvere audebant.

(1443) Construe et explica : *Quæ nimirum utraque faciunt inanem illam occasionem, quam quidam præterunt, duobus diebus desuper adjectis supra quadragesima*. Erant scilicet, qui violationem jejunii his

desuper adjectis duobus ad quadraginta prætendunt diebus.

4. Adidimus præterea, quia decimam dierum, secundum beati suasionem Gregorii (*lib. 1, in Evang. hom. 16. n. 5*), Deo non possumus dare, nisi usque ad vesperam Sabbati sancti Quadragesimam studeamus extendere.

584 5. Sciendum sane, quod cum sub una fide sint consuetudines Ecclesiarum diversæ; Orientales et longiorem et austeriorem, quam nos, faciunt Quadragesimam: et idcirco paschale gaudium ad horam Sabbati sancti inchoant, ut dicitur (1444), (quod nobis licet minime) tertiam. Baptismum enim ut nos, non eo die, sed in Epiphania et Pentecoste dicuntur solummodo, contra instituta licet nostrorum canonum, celebrare.

6. Vituperamus et illorum ridiculosam nimium stultitiam, qui contra concessam nona hora (1445) diei omnibus sumendi quilibet licentiam, usque ad noctem quotidie jejunium eligunt protelare, ut nocte quasi cum licentia ventrem valeant ingurgitare. Cum enim de Domino sacra Evangelii proferat lectio, quia *Cum jejunasset quadraginta diebus, et quadraginta noctibus (Matth. iv, 2), postea esurierit*, nec tamen manducare suadenti consenserit; non exemplo Domini jejunare convincitur, (1446) qui post jejunium esuriens, gulæ appetitum, ut ille tentatorem, non superat, diabolum.

7. Male jejunant et illi, qui quod corpori suo subtrahunt, non pauperibus tribuunt; sed aut suo ventri, aut, quod est nequius, mammonæ, id est, cupiditiæ dæmoni, abstinendo reservant.

8. Illorum quoque Deus non approbat jejunium, qui abstinentiæ diebus, detractionibus, litibus, et criminosis inserviunt actibus. Abstinent vino (1447), livoris ebrii semper veneno; non comedunt carnes, et rodendo aliorum incessanter lacerant mores; deest eis potationum dulcedo, et cogitationum eos nequam vexat pernoxior amaritudo. Contra illorum igitur et istorum (1448) dementia, hoc potius ap-

duobus diebus cœnæ Domini et Sabbati sancti eo nomine excusare nitebantur, quia prætendebant id compensari duobus aliis jejunii diebus adjectis Quadragesimæ, nimirum quarta et quinta feria ante primam Dominicam, cum olim caput jejunii a prima Dominica inciperet, non autem a feria quarta cinerum, ut postea usu obtinuit.

(1444) Ratherius hoc loco aliorum relatione deceptus, errandi occasionem sumpsit. Orientales nimirum, seu Græci in Quadragesima non jejunabant diebus Sabbati excepto Sabbato sancto, quo solo jejunium servabant. Quibus autem Sabbatis non jejunabant, missam celebrabant hora tertia. Iis vero diebus Quadragesimæ, quibus observabant jejunium sacrum non conficiebant. Quæ autem aliis Sabbatis Quadragesimæ competunt, Ratherius communia credidit Sabbato sancto, quo servato ab illis solemniter jejunio nec sacrum conficiebatur, nec paschale gaudium hora tertia poterat inchoari.

(1445) Similiter num. 3 de quadragesimali jejunio loquens dixerat: *Qui usque ad eundem [nonam] jejunans, diebus ut cæteris, horam.* Id ipsum legitur in *Synodica*, in quam vide quæ animadvertimus not. 990. Dum autem vituperat, qui jejunium producant

A probamus quod sapientissimus ait Hieronymus: *Melius quotidie parum, quam raro sumere satis. Vere, vere, et melius, 585* et contra inanem gloriam tutius. Quis enim hora diei licita cum cæteris te considerans parum edentem æstimare potest, utrum hoc facias Dei timore, an, ut multi, edendi impossibilitate? Biduana sane vel triduana sæpe, ut ait jam dictus, jejunia, non Deo, sed vanæ gloriæ certum est militare.

9. At contra gluttonum ista solet esse defensio, licet non per omnia falsa: Melius est, aiunt, abstinere a vitiis quam a cibis. Sed quomodo abstinere a vitiis, quæso, qui gulæ deservit? Nonne ex octo principalibus vitiis unum triformis est gula, et cum manducando vetitum, homo perdidit paradysum, non aliquando jejunando, semperque peccando, qualiter quis lucrabitur cælum? Quid, aiunt, nocet, si ante nonam comedam, cum non nisi semel in die manducans, jejunium faciam? Ad quod respondemus: Quid profuit Adæ quod non nisi semel de fructu ligni vetiti manducavit, postea ab eodem abstinuit? Nonne ipsa inobediencia divini præcepti illum in perpetuum fecit? Qui autem illum de ligno eodem comedere prohibuit, ipse tibi jejuniorum diebus usque ad horam nonam abstinere præcepit. Quod si inobediens ausus fueris præterire, quod jejunium te putas fecisse?

10. Quare autem triformis dicitur gula, nisi quia primum ejus vitium est ante horam manducare; secundum in hora plurimum manducare? Spertitur (1449) enim vero, ut ait quidam, a Deo totius diei jure jejunium, quod in vesperam, aut certe in crastinum ventris ingluvie, vel pretiosorum compensatur multiplicitate, vel saltem suavitate ciborum. Fac, inquiunt, eleemosynam, et quod Deus concedit manduca.

11. Melius dicerent: Fac eleemosynam, jejuna et ora. His enim nisi duabus alis jejunia nostra vehantur, cælum non valent conscendere: orationem videlicet et eleemosynarum juvamine. Hæc enim tria

usque ad vespas, non idcirco vituperant, quod secundum veterem disciplinam jejunarent, sed quia hoc jejunium eligebant, *at nocte quasi cum licentia ventrem valeant ingurgitare.*

(1446) Construe: *qui esuriens post jejunium non superat appetitum gulæ, ut ille superavit diabolum tentatorem.*

D (1447) Notatu digna est hoc sæculo abstinentia a vino in quadragesimali jejunio. Simili argumentandi genere usus est auctor sermonis 443 in appendice Augustini num. 3, ubi de Quadragesima loquens: *Quid enim prodest, inquit, vinum non bibere, et iracundiæ veneno inebriari? Quid prodest abstinere a carnibus ad edendum creatis, et malignis obretractationibus fratrum membra lacerare?*

(1448) Acherius et justorum clementiam. Recipimus emendationem, quam novissimus Spicilegii editor induxit.

(1449) Tertium utique per saltum libroriorum omissum fuit. Supplendum autem: *tertium pretiosiores, ac suaviores cibos manducare, vel aliquid simile; ut licet ex sequentibus, vel pretiosorum compensatur multiplicitate, vel saltem suavitate ciborum.*

mutuo sibi suffragantur ita solamine, ut jejunium eleemosynæ et oratio; eleemosynas oratio et jejunium; orationem eleemosynæ et jejunium perferant ad remuneratorem facientium, si tamen sinceriter peragantur, absque dubio Deum; hoc vero nisi se invicem adjuvent incessanter suffragio, unum quodlibet eorum duobus aliis destitutum, placare, ut veremur, tria omnia requirentem justum omnino non valent judicem, ac perfectæ bonitatis amantissimum Deum.

12. Cum vero ita sit, ut et de orationibus, quæ nostrum movent animum, minime sileamus; nobiscum reprehendere non cessamus pariter eosdem, quibus Jacobus ait apostolus: *Petit, et non accipitis, eo quod male petatis* (Jac. iv, 3). Male namque petit, qui non petit quod Dominus præcipit, sed quod potius interdicit. Ille namque desiderare et petere nos jubet cœlestia, nos contra et **586** desideramus et optamus terrena; ille orare pro persecutibus et calumniantibus, nos e diverso contra persequentes et calumniantes execrabiles fundimus preces. Quale autem est illud, quod quidam noctibus psalmodiis et orationibus instant, diebus vero detractionibus, pravo loquiis, otiositati et desidiæ vacant, cum nox potius quieti, dies sit concessa labori; quod, remur, optime noverat ille, qui postquam dixerat: *Media nocte surgebam ad confitendum tibi* (Psal. cxviii, 62); et: *In matutinis meditabor in te* (Psal. lxxiii, 7); duas videlicet tantum nocti consecrans horas, *septies*, ait, *in die laudem dixi tibi* (Psal. cxviii, 164). Nos vero, fratres, quidquid perperam agitur, cum Dei adjutorio devitantes, atque apostolici illius non immemores: *Sive vigilemus, sive dormiamus, simul cum Christo vivamus* (I Thess. v, 40), in noctibus extollamus manus, id est, opera nostra, in sancta, et benedicamus Domino (Psal. cxxxiii, 2): post quietem vero surgentes, ut juxta eundem Apostolum, et jam silentes sine intermissione nos orare debere credamus, illius dicentis omnimodis recordemur: *Qui avertit aurem suam ne audiat legem, oratio ejus erit execrabilis* (Prov. xxviii, 9). At contra veri adoratores adorabunt Patrem in spiritu et veritate, Dominica nobis dicitur voce (Joan. iv, 23). Petamus quoque a Deo non quod nos prohibet cupere, sed quod imperat desiderare, ut nobis respondere dignetur quod Salomoni sapientiam postulanti respondit (III Reg. iii, 41). Cui nimirum responsio illud Evangelium concinit: *Querite primum regnum Dei et justitiam ejus, et hæc omnia, id est corpori necessaria, adjicientur vobis* (Luc. xii, 34).

13. Quales autem, quam exaudibiles illorum sunt preces, qui tempore orationis, ut ita dicamus, omnia peragrantes, furtum etiam plerumque, latrocinia, homicidia, adulteria, fornicationum etiam

A multimoda genera, et his similia meditantes quam plurima, neque Dei, quem rogare videntur, neque illius rei, pro qua rogant, ullo modo recordantur: quid, quæso, rogant? quem rogant? pro quo rogant?

14. Verum quia dæmonum hoc agitur insidiis, invidentium utique profectui orationis, cum et curæ sæculares, et quæ sæpius videmus, loquimur, audimus, ad hoc nimium impediunt faciendum; præter alia (1450) (faciendum est) nobis quod cæcus ille in Evangelio legitur fecisse: quem cum prætereuntes increparent ut taceret, *multo magis clamabat: Fili Dei, miserere mei* (Marc. x, 48). Os sane nostrum (verissime veracissimi in hoc utamur sermone) tanto minus exauditur in prece, quanto magis inquinatur turpi locutione.

15. De orationibus itaque quoniam quidem satis pro tempore diximus, ad eleemosynas veniamus. Eleemosyna cum a misericordiam vocabulum trahere videatur (1451), nulla congruentius principatum in ordine, ut nobis videtur, potest habere, quam illa, de qua Sapiens admonet ita: *Fili, miserere animæ tuæ placens Deo* (Eccli. xxx, 24): ut videlicet **587** illud nobismetipsis primitus misericordiam impendamus, ut quæ Deo placent, agere satagamus: et quia proximum sicut nosmetipsos diligere jubemur, eundem recto consilio, ubi commodum visum fuerit, sive arguendo, sive obsecrando, sive increpando, in viam Domini dirigamus; corporis si indiget necessariis, de justis laboribus nostris illi secundum quod possumus præbeamus. Scriptorum quippe tenemus: *Qui offert sacrificium ex substantia pauperis, sic est quasi qui victimat filium in conspectu patris sui* (Eccli. xxxiv, 24). Hoc vero facientes, illius Domini recordemur: *Cum facis prandium aut cœnam, noli vocare divites, quia habent retribuere tibi; sed voca pauperes, et retribuetur tibi in resurrectione justorum* (Luc. xiv, 12-14). Quamvis nemo in ea resit dives, in qua solatio indiget; ac per hoc quod illi largimur, non diviti, sed conferimus indigenti, tantum pro Dei reverentia, et pro Christi hoc faciamus amore, illius utique ducti auctoritate præcepti: *Quæ vultis ut faciant vobis homines, et vos facite illis similiter* (Matth. vii, 12). Quod enim de mammona iniquitatis amicos nobis facere suademur (Luc. xxi, 9), non propterea dicitur, ut uni auferamus quod alteri tribuamus, cum juxta Augustinum, melius sit nulli dare, quam alicui tollere; sed ut noverimus, quia divitiæ eum omni sint sæculo communiter datæ, a nullo congregari sine avaritiæ malo valent ullo modo. Omnis enim, ait Hieronymus, dives, aut iniquus, aut iniqui est hæres. Et quia Psalmistæ dicitur voce: *Beatus qui intelligit super egenum et pauperem* (Psal. xl, 2); demus operam ut, qui plus indiget, plus utique accipiat; qui minus, similiter

(1450) Voces unciis inclusæ, quæ deerat, exigente contextu supplevimus, ut supplendas recte monuit novissimus Spicilegii editor.

(1451) Vulg., a miseria. Ex significatione Græce

vocis ἐλεημοσύνη misericordia emendavimus. Ita post pauca novissimus Spicilegii editor recte scripsit misericordiam impendamus, ubi erat miseriam impendamus.

minus. Et quia hoc quoque nobis præcipitur, tribuamus potius bono quam malo, si tamen eos valemus discernere; si non, sequamur dicentem: *Ne eligas cui miseraris. Caveamus etiam, ne quem exasperemus importunius licet rogantem: Hilarem enim datorem diligit Deus (II Cor. ix, 7).* Et quia, beatus, ut ait Ambrosius, bonorum exhibitio sæpe per moram contraxit offensam, præbeamus solliciti autem dicenti: *Ne dicas amico tuo: Vade et revertere, et cras dabo tibi, cum statim possis dare (Prov. iii, 28).* In his vero omnibus hoc attendamus, ut non pro inani gloria, sed pro Dei jussione, et communis naturæ consideratione, bonum quod facimus, agere studeamus, Domino ita jubente: *Te autem faciente eleemosynam, nesciat sinistra tua quod faciet dextera tua (Matth. vi, 3).* Quanquam et hoc dicto præcipi possit videri, ut in nostra eleemosyna nil possit inveniri, quod de sinistro opere, id est, de injusto sit acquisitum labore: sequitur (1352) magis ostentationem innuat hoc dicto notari. *Ut sit, inquit, eleemosyna tua in abscondito, et Pater tuus qui videt in abscondito, reddet tibi (Ibid., 4).* Dicente quoque Apostolo: *Qui parce seminat, parce et metet (II Cor. ix, 6); et quia sicut aqua exstinguit ignem, ita eleemosyna exstinguit peccatum (Eccli. iii, 33);* consideremus, maximo igni injecta modica quid faciat **SSS** aqua. Ad quam considerationem non modice valet consilium, quod Tobias æquivoco præbuit filio: *Fili, inquit, si multum tibi fuerit, abundanter tribue; si parum, etiam ipsum libenter impertiri stude (Tob. iv, 9).* Nihil enim Deo charius bona voluntate, cum et calix aquæ frigidæ cum bona voluntate largitus remunerationis mercede non careat, ut ipse ait in Evangelio Dominus (Matth. x, 42). Cui canit Psalmista devotus: *In me sunt, Deus, vota tua (Psal. lv, 13),* id est, voluntas, quam tibi cuncta cernenti offero bonam. Quocirca si tam pauper est quis, ut nihil penitus quod tribuat habeat; semetipsum si tribuat, sibi sufficere credat. Dictum est enim: *Omni petenti te tribue (Luc. vi, 30),* id est, et cui tribuis, et cui non tribuis, te tribue. Verbi gratia, rogat aliquis sibi tribui panem, et non habes quem tribuas panem; tribue te, id est, tuam bonam voluntatem qua utique tribueres illi, si habuisses, libentissime panem; et quia *sermo bonus super datum optimum (Eccli. xviii, 17),* enitere pro viribus; ut si deest manui, quem porrigas, cibus, sermo linguæ non desit, quem respondeas, bonus.

16. Quia vero omnia hæc sine charitate, mirabile dictu! exhibita, nihil teste proderunt Apostolo, qui ait: *Si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas, et si tradidero corpus meum ita ut ardeat: charitatem autem non habuero, nihil mihi*

(1452) Idem editor optime notavit: Legerem, si res mei arbitrii esset: *quod sequitur . . . inuit.*

(1453) Lectio corrupta, inquit laudatus editor; sic autem restitui potest: *suasum. . . dedignetur, ubi præcedentem textum respicit: non dedignetur agere suasum Domini jam recitatum: Si*

A *prodest (I Cor. xiii, 3).* Ut ejusdem charitatis jura servare queamus illæsa, præbeamus cordis aurem dicenti: *Si offers munus tuum ad altare, et ibi recordatus fueris quia frater tuus habet aliquid adversum te; relinque ibi munus tuum ante altare, et vade prius reconciliari fratri tuo; et tunc veniens offeres munus tuum (Matth. v, 23-24).* Quod si ille, qui lædendo fratrem, in aliquo contristavit eumdem, suasi t (1453) agere non dedignatus Domini; ille qui læsus adversus fratrem aliquid habet, taliter se quoque monenti surdam mentis non præbeat aurem: *Cum statis ad orandum dimittite si quid habetis adversum aliquem, ut et Pater vester celestis dimittat vobis peccata vestra. Quod si vos non dimiseritis, nec ipse dimittet vobis peccata vestra (Marc. xi, 25-26).*

B 17. Sunt vero contra nostri consimilis, ad dimitendum quod in Deum committitur perfaciles; quod contra illos agitur, odiis si possent perpetuis insectantes; cum magis charitas exposceret ut contra se acta facile dimitterent, contra Deum vero perpetrata rigidissime vindicarent, non immemores tamen dicentis: *Qui sine peccato est vestrum, primus tu illam lapidem mittat (Joan. viii, 7).* Nullum præterea bonum compensatione mali fieri debere credamus; ut videlicet ideo jejunes, ideo eleemosynas facias, ideo orationibus aerem istum fatiges, ideo quod contra te est perpetratum dimittas, ut aut adulterium, aut fornicationem, aut aliquid simile quasi impunitè facere credas, cum nulli promittatur peccatorum venia, nisi qui conversus reliquerit ea.

SSS 18. Talia igitur cum nostra tanquam contemptibilia sint, proh dolor! jejunia, orationes quoque et eleemosynæ; de nobis deploratum per Jeremiam valemus timere: *Viderunt eam hostes, et deriserunt Sabbata ejus (Thren. i, 7);* et per alium nobis Dominum præcepisse: *Nolite jejunare sicut neque ad hanc diem (Isai. lviii, 4).*

19. Teste vero Apostolo, cum quod sine fide agitur peccatum sit (Rom. xiv, 24), ipsa vero sine operibus fides cum otiosa vel mortua sit (Jac. ii, 20) = deceptores illos præterire nullatenus animarum debemus, qui contra confirmationem catholicæ fidei in qua continetur, quod *venturus sit Dominus judicare vivos et mortuos (Symbol. Athanas.),* et sæculum per ignem; et: *Qui bona egerunt, ituri in vitam æternam; qui vero mala, in ignem æternum (Joan. v, 29)* = impunitatem omnibus baptizatis promittunt miserimi scelerum. Ita, inquit, pius est Deus et misericors, ut neminem Christianum permittat intrare in infernum. Quanquam verum dicerent, si Christinum fore illum solummodo, qui Christi voluntatem facit, credere possent. Cum vero Petrum audiant dicentem apostolum: *Melius fuerat eis non cognoscere*

offers, etc. Ita quidem sermone ii de Pascha num. 2 = *Suadebam, ut quid aliquem se læsisse meminissent, recordarentur dicentis: Si offers, etc., qui vero aliquo læsi fuissent, et ille veniam veraciter postulasset, non obliviscerentur dicentis: Cum statis ad orandum, etc.*

viam veritatis, quam post cognitionem retrosum converti (II Petr. II, 21); de quibus, quæso, dictum conjiciunt?

20. Et cum ordines quatuor sacra teneat auctoritas in judicio extremos futuros: unum scilicet, qui judicet cum Domino; alterum, qui per judicium remuneretur; tertium, qui per judicium damnetur; quartum, qui neque per judicium illum [i. illud] remuneretur, neque damnetur, cum scriptum in Evangelio sit: *Qui autem non credit, jam judicatus est* (Joan. III, 10); et Psalmistæ verbum [f., verbo] dicatur: *Ideo non resurgunt impii in judicio* (Psal. I, 5), quasi apertius dicat: Et si quidem resurgunt, non ideo resurgunt ut judicentur, quia jam sint judicati, sed ideo resurgunt, ut, receptis corporibus, illuc eant ubi ante sæcula sunt destinati (impios autem istos intelligeresolummodo debemus incredulos, et minime baptizatos); quis ergo damnatus tertius ordo tibi videtur, nisi creditum, id est baptizatorum existere, qui pro eo quod fidem habuerunt sed operibus fidei, quæ illic requiruntur, caruerunt, juste damnati in ignem æternum, qui absque dubio infernus erit, ituri.

21. Constat ergo certissime Dominum quemdam ideo monuisse: *Ecce sanus factus es, vade, jam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat* (Joan. V, 14); et alio loco dixisse: *Fiunt novissima hominis illius pejora prioribus* (Matth. XII, 45), ut intelligas tanta humiliatione Dei de cælo ad terram pro hominibus descendentis, tot indignitatibus, tot opprobriis ab eo perlatis, fame, siti, lassitudine, sputis, genuflexionibus irrisoriis, falsis testimoniis, aceto, felle, spinea corona, ad postremum crucis patibulo, lateris perfossione, effusione sanguinis et aquæ, manuum pedumque confixione, ignominiosæ mortis opprobrio redemptos, sacro baptismate lotos, Spiritus sancti illuminatione ditatos, cognitione voluntatis Dei locupletatos, 590 male agentes diutissime toleratos, flagellis paternaliter eruditos, promissionibus dulcissimis attractos, honoribus variis tam sæcularibus quam ecclesiasticis infulatos, commodorum inestimabilium blanditiis invitatos, infinitissimis aliis beneficiorum prærogativis ditatos, majora mereri juste tormenta, quam illos quibus talia concessa sunt nulla: *Cui enim plus committitur, plus ab eo exigitur*, ut ait quidam Benedictorum non infimus (S. Benedicti. regulæ c. 2); et: *Servus qui scit voluntatem domini sui et non facit, digne plagis multis vapulabit* (Luc. XII, 47).

22. Sed quia omnipotens est Deus, et ejus pietas nihil aliud, quam ipse est Deus; omnipotens vero pietas ejus, uti et justitia ejus, [subaudi nihil aliud quam ipse est Deus] de quo saltem dubitare apostaticum credimus esse: ad illam, dum vivimus, nos conferamus. Mortui enim nihil omnino faciemus, sed quod

(1454) Hæc concinunt cum illis Ecclesiæ in oratione secreta missæ Sabbati ante Dominicam passionis: *Ad te nostras etiam rebelles compelle propitius voluntates*. Mox verba: *Si autem meos usque ad spero* Ratherius recitat in *Qualitatis conjectura* num. 6.

(1455) Construe: *His et hujusmodi clamoribus cor-*

A fecimus recipiemus. Quod et si aliquis pro nobis aliquid fecerit boni, et si non proderit nobis, proderit illi. De illis vero purgatoriis post obitum pœnis, nemo sibi blandiatur, monemus; quia non sunt statutæ criminibus, sed peccatis levioribus, quæ utique per ligna, fenum et stipulam designantur (I Cor. III, 12). Sed quid agimus his ita pro certo constantibus, qui novimus quosdam prava consuetudine, quosdam sacramento, quosdam etiam maleficiis, aut quibusdam aliis, ut prætendunt, inevitabilibus causis ita obligatos; ut erigi ad emendationem nullo modo valeant, quid eis dicere valeamus? quod consilium dare? Quidquid enim eis dixerimus, hoc procul dubio respondebunt, etsi non verbo, effectu attamen operis, quod illi de Evangelio ad cœnam vocati (Luc. XIV, 48, 20), et verendum ne similiter ab invitante relictis, pereant, ut Pharaon, indurati.

B 23. Hi nimirum sunt enim, qui cum liberi esse valerent, immiserunt sponte sua in rete pedes miseri suos, et in ejus maculis ambulantes (Job XVIII, 8), dum expediunt se ab uno, in aliud incidunt periculum, et metuendum ne inevitabiliter a Domino conclusi. Sedenitamur, dicamus aliquid. Suademus illis ne in desperationis se præcipitent ullo modo barathrum, ignari quid eis sit destinatum. *Nescit enim, ait, homo, Scriptura, utrum odio an amore dignus sit, sed omnia in futurum servantur incerta* (Eccle. IX, 1). Quatriduanum recogitent Lazarum suscitatum; clament cum cæco illo importunius: jejunando utique, orando, elemosynis insistendo, non ut peccare eis tamen liceat, sed ut a peccato eos per misericordiam liberari contingat; vociferentur cum Chananæ, dicentes: *Miserere mei, fili David; anima mea male a dæmone vexatur* (Matth. XV, 22); et: *Noli Domine, noli vinci a malo meo, sed vince in bono tuo malum meum* (Rom. XII, 21); et: *Eripe me Domine, ab homine malo, a viro iniquo libera me* (Psal. CXXXIX, 2, utique me, et tibi factori ac redemptori meo piissimo restitue me; quod utique misericors agis, si quod contra te meditor,) (1454) me, velim, nolim, omittere facis. Si autem meos mortiferos conatus prosperari permittis, quam mihi fiduciam evadendi relinquis? Et si a 591 præsentibus malis non cesso, quam veniam de præteriti, spero? Gemensque talium quis instanter quasi conquerendo, donec exaudiri mereatur, proclamet: *Usquequo exaltabitur inimicus meus? Respice et exaudi me, Domine Deus* (Psal. XII, 3; et: *Fac mecum, Domine, signum in bono, ut videant qui oderunt me, et confundantur, quoniam tu, Domine, adjuvisti me, et consolatus es me* (Psal. LXXXV, 17). His (1455) et hujusmodi clamoribus aures exaudire cupientissimi Domini, corde, ore manuque fatigans, nisi ante terminum vitæ quiescat; forsitan pietas illius (qui

de, ore et manu fatigans aures Domini cupientissimi exaudire, nisi quiescat ante terminum vitæ; forsitan pietas illius, (qui cum vult, potens est (etc.) pulsata precibus sanctorum, respondebit et illi (sic fatiganti ejus aures) idem, quod respondit instanter clamanti: O mulier, etc.

cum vult, potens est de lapidibus filios Abraham suscitare (Matth. iii. 9): Qui non vult mortem peccatoris sed ut convertatur et vivat (Ezech. xxxiii, 11) sanctorum precibus pulsata respondebit et illi, quod idem instanter clamanti: *O mulier*, inquiens, nusquam ut scilicet viriliter agens, sed mollitia muliebri vitiis enerviter succumbens, magna est nunc fides, id est orandi perseverantia, tua; fiat tibi sicut vis (Matth. xv, 28): et sanabitur anima illius in illa hora; quod nobis omnibus præstare dignetur Redemptoris nostri clementia.

24. Est et alia pereuntium in perpetuum evidens approbatio, quod cum tres in Evangelio legamus mortuos a Domino suscitatos, quartum sibi nuntiatum noluerit suscitare, sed e contrario dixerit: *Dimitte mortuos sepelire mortuos suos* (Matth. viii, 22). Tres vero isti mortui tria significant morientium animæ genera: unum scilicet in occulto, aliud in publico, tertium in consuetudine, quod et fœtere dicitur, id est desperatione recuperandi vicinos inficere; sed quia Deo nil est impossibile, et tales ab initio omnes fuerunt in oculis ejus, quales in fine futuros illos prævidit, dilexisset eos comprobatur, cum insperata eorum emendatio cernitur. Quartum vero illud genus est mortis, de quo Psalmistæ dicitur voce: *Quoniam laudatur peccator in desideriiis animæ suæ; et iniquus benedicitur* (Psal. x, 3); et de quibus propheta: *Popule meus, qui beatum te dicunt, ipsi te decipiunt* (Isai. iii, 12). Cum enim quis et malum quod facit ipse defendit, et adulantium attollitur insuper laudibus, nunquam ad sui cognitionem rediens, ut sepulturæ mortuus aggere, ita ille adulantium falsa præmitur infelicissimus laude. Nunquam utique reviviscit, qui se mortuum fore nunquam cognoscit; nec ad salutem redit, qui salute se indigere minime credit. In perpetuum ergo periisse non dubitatur, qui tali fine defungitur. Quod genus mortis summopere cavere cum Dei auxilio laboremus, nec adulantium mendaciis de nobis credamus, sed peccata nostra et ipsi accusemus, et accusantibus non irascamur. Non ergo leve putet quis se committere peccatum, cum aliquem male agentem falsis laudibus attollit, cum Dominica voce de se dici, quod mortuus mortuum sepeliat, audit: irrecuperabiliter enim eum interficit, qui fortassis ad emendationis vitam resurgeret, nisi eum ille suis adulationibus incessanter obrueret.

25. Cum vero octo, ut beatus fatetur Augustinus (De Mendac. c. 14), 592 sint mendacii genera, adulatorum est inter omnia, fateor, pessimum. Illi enim præcipue et interfectores et sepulchrosi sunt animarum regum maxime, ducum, comitum, episcoporum, abbatum, ac sæculi hujus potentium, non veriti terribile illud per prophetam Domini maledictum: *Væ qui dicitis malum bonum, et bonum malum* (Isai. v, 20), etc. Quorum mortifera præconia ita Job, ita post Jeremias typice maledixisse legun-

tur: *Preat*, inquit, prior dies, in quo natus sum, et nox in qua dictum est: *Conceptus est homo* (Job. iii, 3); alter vero: *Maledictus*, ait, *qui annuntiavit patri meo, dicens: Natus est tibi puer masculus* (Jer. xx, 15); Psalmista contra illos auxilium Domini imprecando: *Avertantur statim erubescences, qui dicunt mihi: Euge, euge* (Psal. lxxix, 4).

26. Abstinere vero tanto magis nos oportet ab omni mendacio, quanto certius illud a diabolo procedere valemus advertere, Domino ita de eo testante, *Cum loquitur mendacium, ex propriis loquitur, quia mendax est, et pater ejus* (Psal. v, 7), utique mendacii (Joan. viii, 44). Et Psalmographus Domino dicat [f., dicit]: *Perdes eos qui loquuntur mendacium* (Psal. v, 7). Quod tamen si de omni mendacio intelligamus, nullum a perditione liberum judicamus: dicit enim alibi idem: *Omnis homo mendax* (Psal. cxv, 11). Ergo tu ipse hæc dicens mendax propheta? Absit, nam et illic certum quoddam, quod perditionis filii solummodo loquuntur, dixi mendacium, et omnem hominem in extasi (1456), id est, in contemplatione veracitatis Dei, vocavi mendacem; sicut et Ecclesiastes meus (Eccle. iii, 19), et post illum Apostolus (Rom. viii, 20), vanitati subjectum. Quam præterea noxium sit omne mendacium, alius nos admonet dicens: *Os quod mentitur, occidit animam* (Sap. i, 11); et: *Falsus testis non erit impunitus* (Prov. xix, 5).

27. Mendacium sane quam longe a præsulibus Ecclesiæ debeat esse, invectiva cujusdam sententia hujusmodi, ac populorum consuetudine trita, valemus advertere: Verba, inquit, sacerdotis aut veri aut sacrilega. Quam e contrario autem veritas sit Deo dilecta, ipse de se loquens Deus homo demonstrat, cum ait: *Ego sum via, veritas et vita* (Joan. xiv, 6); et per prophetam: *Pacem et veritatem diligite, ait Dominus Deus* (Zach. viii, 19); Pascha cujus celebrare in azymis sinceritatis et veritatis nos monet Apostolus (I Cor. v, 8). Et cum quædam populi sui acta reprobasset: subjecit: *Hæc sunt ergo verba, quæ facitis, loquimini veritatem unusquisque sum proximo suo* (Zach. viii, 16); et replicans: *Veritatem et justitiam judicate in portis vestris*. (Ibid.)

28. Ecce, fratres et filii (Deus concedat) ab ipso clementer respecti, ecce quanta commemoravimus vera mala, quanta falsa bona, quanta etiam mixta bonis mala. Quid nobis agendum ad ista, nisi, ut prædiximus Dominum præcepisse, non ita jejunemus, non ita oremus, non ita eleemosynas faciamus, sicut usque ad hanc diem jejunavimus. oravimus eleemosynas fecimus, ne hostibus nostris, malignis utique 593 spiritibus, occasionem nos amplius deridendi præstemus. Sed rationabiliter in simplicitate cordis Domino servientes, curemus primitus ne bona nostra falsa sint. Curemus ne nulla dehinc, ne postea post, ne inordinata [subaudi sint], illiusque nunquam obliiti consilii, quod datum, infructuose licet, cuidam

(1456 Sic nimrum in psalmo cxv, v. 2 *Ego dixim excessu meo: Omnis homo mendax.*

legimus ita, *Peccasti, quiesce (Eccli. xxi, 1)*. Nostro- A
rum cujusdam perlepidam ei concipientem recola-
mus pariter istiusmodi sententiam: *Noli esse malo-
rum factor, et eris occisor, utique malorum factorum;*
illiusque non immemores: *Fili, inquit, ne adjicias pec-
catum super peccatum, dicens; Misericordia Dei magna
est (Eccli. v, 5)*; et quod sequitur cogitantes
non adeo despiciamus, ut precibus ad placandum
illum compositis, et tam pravis ut usque nunc jeju-
niis, orationibus, elemosynis, et ratione contrariis
vigiliis, nos eum, qui invisibilis omnibus penetrat
suo universa intuitu, deludere posse credamus. Sed
si volumus ei placere, sicut præcepit, studeamus illi
servire, ut peccatorum remissionem accipere, et
gratias ipsius mereamur recuperare ipsius solum-
modo pietate, quam perdidimus arbitrii nostri me-
rito libertate.

29. Finem sane loquendi cum hic (1457) nobis pu-
tavissemus occurrere, occurrit econtrario non silere
valendi omnimodis ratio. Hæresis (1458) namque ex
antiquis quædam hic apud nos, cum exhausta ubi-
que crederetur, consopita potius apparuit, quam mu-
tuato a Græcitate vocabulo Anthropomorphitarum
etiam Latinitas appellare consuevit. Nudius enim
tortius quidam nostratum retulit nobis presbyteros
Vicentinæ diœcesis, nostros utique vicinos, putare
corporeum Deum esse; hac siquidem occasione in-
ductos, quod in Scripturis legatur: *Oculi Domini
super justos, et aures ejus in preces eorum (Psal.
xxxiii, 16)*; et: *Manus tuæ fecerunt me (Job x, 8)*;
et: *Faciamus hominem ad imaginem et similitu-
dinem nostram (Gen. i, 26)*; cum utique hæc simi-
lilitudo, vel dissimilitudo, non ad corpus, sed ad
solam pertineat animam, quæ est utique spiritus,
quamquam circumscriptus et comprehensibilis spi-
ritus, et hujusmodi in Scripturis alia [*subaudi
legantur*], non intelligentes stultissimi, quod tam
inexcogitabilis, tam inscrutabilis, tam ineffabilis,
tam incomprehensibilis est Deus, ut nihil proprium
effari de eo humanæ locutionis valeat usus.

30. Quis enim audeat solummodo cogitare (ut
hoc unum proferamus de multis) quod per naturam
Christus fuerit vermis aut scarabeus? Et tamen
per quamdam similitudinem ipse de se, quamvis
figuraliter loquens, veraciter dicit: *Ego autem sum
vermis, et non homo (Psal. xxi, 7)*; et per prophe-
tam: *Scarabeus de ligno clamabit (Habac. ii, 11 ex
LXX)*. Quod cum nos non modice permovisset
(1457), proh nefas! nobis commisso gregi eandem
adeo comperimus perfidiam inhæsisse, ut facto de
periculo in populo sermone, et spiritum esse Deum,
incorporeum, 594 invisibilem, intractabilem,
et inestimabilem, Scripturarum testimoniis appro-

(1457) Ita cum novissimo Spicilegii editore. Erat
apud Acherium, cum his non putavissemus.

(1358) De hac hæresi apud antiquos vide Theo-
phili Alexandrini epist. Paschal. Epiphanium, et
præcipue Augustinum *De hæresibus* num. 50. Mox
quædam scripsimus, ubi erat quosdam. Construe
autem: *Quædam hæresis ex antiquis, quam Latil-*

bato, quidam, heu dolor! nostrorum murmurando
dicent etiam sacerdotum: Quid modo faciemus?
Usque nunc aliquid visum est nobis de Deo scire;
modo videtur nobis quod nihil omnino sit Deus, si
caput non habet, oculos non habet, aures non habet,
manus non habet, pedes non habet. Ad quod uni-
eorum istud præbemus responsum: Stolidissime er-
gone anima tua, vel mea nil tibi esse videtur pro eo
quod eam videre non vales? Quale vero caput habet
anima tua, quas manus, quos pedes, quæ alia mem-
bra? Monstra mihi saltem si vales colorem ejus; si
non vales, ego ejus tibi demonstro valentiam. Statue
mihi hic duo corpora, unum cum anima, aliud sine
anima. Quod ex illis duobus videbit, audiet, loque-
tur, ambulabit? Illud quod est cum anima, an illud in
quo non est anima? Non dubium, quin illud quod ha-
bet animam, respondebis. Ego econtra: Quare non
illud quod animam non habet? nimirum quia deest
illi ipsa vis, ipsa potestas, ipsum inestimabiliter
melius atque validius, quod illud regebat, ut ali-
quid faceret, sine quo nihil omnino facere poterat:
nihil enim esse visibilem, quod non ab invisibili
regatur, ratio docet.

31. Ecce invisibilis anima quam potentior sit,
quam visibile corpus. De ipsa vita animæ quid tibi
videtur? Nonne ipsa invisibilior multum, quam ipsa
est anima? Quid autem ipsa valeret anima, imo quid
ipsa esset anima sine vita? Absque dubio nihil: legitur
enim ita: *Factus est primus Adam in anima vivente,
secundus in spiritu vivificante (I Cor. xv, 45)*. Si ergo
anima, quæ utique spiritus est, tantum valentior est
corpore, ut sine illa se saltem non possit movere;
vita vero animæ, quæ utique invisibilior est, tantum
potentior anima, ut sine illa saltem possit nec esse
spiritus vivificans, qui utique Deus est; et quo Deus
invisibilior, eo omnibus interior adeo spiritus, si
regulariter ita dici valeret, invisibilissimus omnium
spiritum spiritus, et spiritus spiritissimus om-
nium appellari possit spirituum: et quo omnibus
spiritibus invisibilior, eo omnibus interior; et quo
interior, eo magis credendus omnium rector, in-
spirator, motor, vivificator spirituum, sicut anima
omnium corporum, imo sicut vita omnium viventi-
um, et tanto præstantius, quanto ineffabilius at-
que potentius.

32. Sicut enim anima nihil esset si non esset
vita, ita omnis creatura sive visibilis, sive invisibi-
lis, sive corporea, sive incorporea, nihil omnino
esset, si non esset Deus omnia utique, ut ita dica-
tur, animans, sicut vivificans Spiritus, qui quo
omnibus interior, eo est invisibilior; sicut et
spiritus in corporibus eo interior, quo invisibi-
lior, eo invisibilior, quo usque ad ineffabilitatem

nitas mutuato etiam a Græcitate vocabulo consuevit
appellare Anthropomorphitarum, cum crederetur ubi-
que exhausta, consopite potius apparuit hic apud
nos.

(1459) Acherii editio promovisset. Novissimus
Spicilegii editor recte emendavit.

interior, ac per hoc usque ad omnipotentiam **595** A ita potentior, ut quidquid est, per ipsum sit; quidquid vivit, per ipsum vivat, quidquid movetur, per ipsum usque ad ineffabilitatem iterum moveatur. Usque ad ineffabilitatem vero protulimus, quia recolimus motus homicidarum, furum, adulterorum, qui utique nisi a Deo ipsum habent, quo pessime abutuntur miseri, motum, cum a seipsis malæ motionis habeant vitium.

33. Tanta igitur vis, tanta potestas, tam inæstimabilis, tam impenetrabilis natura, tam inscrutabilis substantia, tam incomprehensibilis deitas, tam immensurabilis magnitudo, tanta de se ipsa universa irradians pulchritudo, tam cuncta visu intimo penetrans aspectus, tam omnia continens invisibilis manus, tam universa illuminans claritas, tam omnia **B** supereminens proceritas, tam cuncta concludens profunditas, tam omnia faciens operatio, tam nihil inaccessibiliter inaccessum relinquens immobilis motus, tam omnia nutriens sapida dulcedo, tam cuncta discernendi non impotens flatus, tam subtilis universorum non modo voces (1460), sed intentiones a longe cognoscens, cui tacendo Moyses utique clamasse refertur, auditus. Et ne in infinitum ducamus, quem finire omnium qui fuerunt, sunt aut erunt, non valuerunt, valent, valebunt loquendo sermones; illud ineffabile, illud inexcogitabile omnibus esse; ille ad postremum incircumscriptus, ubique totus, nusquam minor, nusquam major, qui cœlorum continet thronos, et abyssos intuetur, montes ponderat, terram palmo concludit, cui cœlestia, terrestria, et inferna genuflectunt omnia, spiritus, qui est utique Pater, et Filius, et Spiritus sanctus, unus Deus, singillatim spiritus, indivisibiliter spiritus, qui est super omnia et per omnia, te in omnibus benedictus in sæcula Deus. Nil tibi videtur, eo quod non habeat, quod videre valeas, corpus? Nec legendo discere, aut a legentibus sciscitari curasti, qui sint illi *super justos oculi Domini?* (Psal. xxxiii, 16) *quæ aures ejus in preces eorum?* *quis vultus ipsius super facientes mala, ut perdat de terra memoriam eorum?* (Ibid., 17), *quæ manus, qui pedes?* sed omnia hæc fabrili revolvens insipientissime cogitatu dixisti, non in corde solum, sed multo vesanior in me: *Non est Deus*; imo turpius: Nihil est Deus, si non habet pedes et manus. Cum potius eo ipso quo rationalis es conditus, deberes ex ratione colligere eum qui te eondidit, eo magis Deum esse, quo minus eum vales conspicerere. Quem nimirum, ut beatus ait Gregorius, jam videre est, jam rationem illius ratiocinando conspicerere; **D** *cujus tunc aliquid quasi ex parte cognoscimus, quando eum nos digne cognoscere non posse senti-*

(1460) Id est, *auditus tam subtilis cognoscens a longe non modo voces, sed intentiones universorum, cui Moyses utique refertur clamasse tacendo. Post pauca sermonem erat in editione Acherii, ubi novissimus Spicilegii editor sermones emendavit.*

mus; tunc eum quasi ex parte videmus, cum nomine videri eum posse non ignoramus.

34. *Consideravimus, inquit, et non erat aspectus, 596 unde nec reputavimus eum (Isai. liii, 3). Quod quidem illi tui complices de incarnata pro nobis Dei sapientia leguntur dixisse; tu vero insanior, de tota Trinitate, imitatus utique eos, qui dum Moyses tardaret in Sinai monte, dixerunt ad Aaron fratrem ejus: Fac nobis deos qui præcedant nos; Moysi enim nescimus quid contigerit (Exod. xxxii, 1). Ito et tu cum te fastidisset de Ægypto, id est, de tenebris ignorantiae ad lumen cognitionis invisibilis Dei adduci; quoquomodo idola tibi in corde cœpisti stultissime fabricare, immensitatisque Dei oblitus, magnum quemdam quasi regem in throno aureo videlicet sedentem depingere, militiam angelorum quasi quosdam homines alatos, ut in parietibus soles videre, vestibus albis indutos ei assistere; cum et illi spiritus sint, et pro sua natura invisibiles, et cum hominibus apparent, non in sua natura, sed in specie, quam illis Deus aut ex isto aere corporeo licet tenuissimo dare vult, aut unde vult, aut si ei, ut [subaudi placuit.] in primordio omnigenæ creationis, placet, ex nihilo, uti videri corporalibus oculis possint, apparent, vocemque ex aere eodem aereis, ut ita dicatur, ipsi labiis et faucibus ac gutture nobis incomprehensibiliter, sed tamen his, quibus divinitus hoc videre, vel audire conceditur, cognoscibiliter reddunt.*

35. Secunda, inquit, feria Michael archangelus Deo missam celebrat, O cæca (1461) dementia! Quæ tibi enim videtur causa, quæ apud nos primam vel secundam facit feriam? nonne solis ortus et ejus occubitus? Et quis est sol alius in cœlo, nisi sol justitiæ, cum Patre et Spiritu sancto, Christus? An adeo insanis, ut putares noctem esse in cœlo, **C** *cujus illuminatio crastinam faciat diem? Quomodo ergo lux illic aeterna, si obscuritas eam interpolat ulla? In quali templo canit sanctus Michael missam, cum Joannes in Apocalypsi dicat: Templum non vidi in ea? (Apoc. xxi, 22.) Dominus, ait, in templo sancto suo: Dominus in cœlo (Psal. x, 15). Vis de illo templo tibi quod nunc cordi occurrit, respondeam? Dominus in utero matris virginis non relicto Patre in cœlo, uno utique eodemque momento et in cœlo, et in Virginis utero: sed in cœlo intemporaliter, in matre ex tempore: Sedes super thronum, ais, dicit Psalmista, qui judicas æquitatem (Psal. ix, 6). Nos quoque qui sedes super cherubim (Psal. lxxix, 2) sæpe cantavimus; et intelliximus cherubim plenitudinem scientiæ interpretari, et quod thronum hoc, hoc idem cherubim appellari, hoc est, angelicum spiritum, imo (1462) legiones utraq;*

(1461) Ita correxit idem editor. Apud Acherium clementia; et infra an adeo insanior.

(1462) Imo utraque hæc, id est throni et Cherubim, appellari legiones angelorum.

hæc angelorum. Superquem autem angelorum non sedet Dominus, cum et de anima justi legatur, quod sedes sit sapientiæ, sapientia vero Dei Patris Deus Filius sit? Quo vero sedet sapientia sine eo, cujus est sapientia?

36. Verum quia hæreticum hoc proprium est, ut confutari oppido, vinci vero non leviter **597** valeant; tota ista allegatione, non quid sit Deus, sed quid non sit, si possimus persuadere, id est, quod nec corporeus, nec visibilis, nec æstimabilis sit, utpote spiritus spiritum, invisibilissimus omnium spirituum; confutatos veritatis inimicos gaudeamus. Vos autem, o filii, quibus loquimur, hoc admonemus, ut abjectis hujusmodi nugis atque mendaciis, illius monentis non immemores; *Altiora te ne quæsieris, et profundiora te ne scrutatus fueris* (*Eccli. iii, 22*), multi enim sunt, qui, dum discipuli fieri dedignantur veritatis, magistri sunt erroris, non intelligentes scilicet, neque quæ loquuntur, neque de quibus affirmant (*I Tim. i, 7*), ad illum magni consilii Angelum vos conferatis, qui ait: *Ego sum via, veritas et vita* (*Joan. xiv, 6*); et: *Nemo venit ad Patrem, nisi per me* (*Ibid.*: consequenter enim nec ad Spiritum sanctum. Ipse enim, cum Philippo respondisset roganti ut ostenderet illis Patrem, respondit: *Qui me vidit, utique interioribus illis oculis, quibus Deus potest utcunque videri: Beati enim mundo corde, quoniam ipsi Deum videntur* (*Matth. v, 8*), *vidit et Patrem* (*Joan. xiv, 9*), et adjecit: *Non credis, quia ego in Patre et Pater in me est?* (*Ibid., 10*). Quod totum nisi ad invisibilem deitatem Patris et Filii referas, stare non potest. Non enim qui vidit in carne, quam pro nobis assumpit, Filium, consequenter vidit et Patrem. Alioquin et Judæi persequentes illum vidissent, quibus voce Dominica dicitur: *Neque me scitis, neque Patrem meum. Si me sciretis, forsitan et Patrem meum sciretis* (*Joan. viii, 19*), id est, si invisibilem et incorpoream divinitatem meam in me latentem agnovissetis, et cor mundum ad hanc contemplandam habuissetis; consequenter et Patrem meum in me manentem, et in Patre sciretis. Ipse ergo, qui hujusmodi introductione nos cognoscere fecit, quod Pater ipse, idemque qui hoc dicebat Filius et Spiritus sanctus, unus esset Deus: *Buntes, ait, baptizate omnes gentes in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti* (*Matth. xxviii, 19*) ipse, inquam, qui carneis labiis ab interiore Deo motis hoc discipulis præcepit, ipse nobis dicat quid sit Deus. *Spiritus, inquit, est Deus* (*Joan. iv, 24*): et post resurrectionem dubitantibus apostolis ait: *Palpate et videle, quia spiritus carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere* (*Luc. xxiv, 39*).

37. Si ergo carnem et ossa non habet spiritus; unde caput habet, quod utique ex carne et ossibus constat? Unde manus, unde brachia, postremo unde labia, unde linguam, unde guttur, unde pulmones, unde illi sunt arteriæ, unde palati concavitas, unde quatuor anteriores dentes, quibus proculdubio

omnibus et vox formatur, et locutio agitur, quibus Michael missam canere dicitur? Tu econtra qui supra: *Gloria in excelsis Deo* (*Luc. ii, 14*), quis primus cecinit? Angeli, respondemus. Quomodo? Ut Deo placuit illis hoc, quod pastores audire vel intelligere possent, præstare, quia in spiritali natura hoc nullo modo poterant facere, et hoc in aere, qui percussus vocem facit, utique et cælum appellatur, unde et volucres cæli dicuntur; non in æthere, non in cælo, (1463) ubi nullus indiget **598** strepitu aliquid vocis, nedum Deus, qui omnia novit, cognoscere. Vox enim in cælo angelorum nihil est aliud, nisi admiratio perpetua cleritatis et ineffabilitatis Dei sine motu linguæ, sine strepitu vocis. Nam et in terra hoc magis delectat Deum, qui, ut paulo superius protulimus, ait: *Spiritus est Deus, et eos qui adorant eum, in spiritus et veritate oportet adorare.* (*Joan. iv, 24*). Et quia missa dum canitur, corporis et sanguinis Domini participatione ipse qui canit, reficitur; monstra mihi panem et vinum unde hoc agitur. *Panem cæli dedit eis* (*Psal. lxxvii, 24*), scriptum est, respondes: *Panem angelorum manducavit homo* (*Ibid., 25*). Quis est alter panis cæli, nisi Dominus Christus? unde cælestia spiritalia escam accipiunt, et delectatione iuæstimabili perfruuntur. Et *panis angelorum* recte dicitur Christus, quia revera illius laude pascuntur. Neque enim corporalem panem manducare angeli credendi sunt. Devino quid facies? *Non bibam*, respondes, *amodo de genimine vistis usque in diem illum cum illud bibam vobiscum novum in regno Dei* (*Marc. xiv, 25*) Nihil te juvat ad hoc. Regnum enim Dei dicit Ecclesiam, in qua cum cœpisset, ut Psalmista canit, a ligno regnare (*Psal. xcvi, 10* *et lxx*), et novo vino, id est, sanguine suo, cum pane carnis suæ ejusdem incolæ regni potare, apostolis post resurrectionem suam per quadraginta dies apparens, loquensque de regno Dei, et convescens (*Act. i, 3*) consequenter et bibisse cum eis non est penitus dubitandum. Ecce tu miser, qui de media lente tuum illum corporeum Deum uno anno, Belis sacerdotibus stultior æstimande, pascetas (*Dan. xiv, 7*), Noster Deus verus, invisibilis, incorporeus, intractabilis, immensus, incircumscribitus, omnium creator quæ fuerunt, quæ sunt, quæ erunt, omnium rector, dispositor; oculi omnia contuentes, aures interiora etiam cordium penetrantes, brachia omnia continentia, manus omnium operatrices, pedes immobiliter per omnia discurrentes, quæ utique omnia *Spiritus est Deus*, Pater utique et Filius et Spiritus sanctus, unitas cujus in Deitate, Trinitas in personis consistit; noster, inquam, Deus cum magno tremore et reverentia recolendus, cum maxima dilectione amplectendus, noster, inquam, hujusmodi Deus, unde suos angelos æternaliter pascat, tandem aliquando, et si non a nobis, saltem ab Augustino convictus, et utinam conversus advertet. Nam de locutione Dei ad angelos, et illorum ad Deum, abunde te docet, si requiras in Moralibus, Gregorius.

(1463) Construe: *Ubi nullus indiget cognoscere aliquid strepitu vocis, nedum, etc.*

38. Et quia, ut cermitur, nullatenus a carnali va-
 les intellectu divelli, tene te saltem ad illam quam
 pro nobis Dei sapientia suscipere dignatus est car-
 nem. Illa enim in cœlis ad dexteram, id est, æqua-
 litatem Patris, qui ubique dexter, nusquam sinister,
 utpote incircumscrip- tus spiritus Deus, cum ossibus,
 quæ spiritus omnino non habet, absque dubio sedet
 (1464). Ejus divinitati incorporaliter astant incor-
 porei spiritus, angeli utique sancti, animæ quoque
 felices, sanctorum corpora quoque, ut nonnullis
 visum est, quæ **599** cum Domino surrexerunt
 (Matth. xxvii, 52), cum animabus justorum. Neque
 enim hujusmodi es meriti, ut dicere cum Apostolo
 possis : *Etsi cognovimus secundum carnem Christum ;
 sed jam nunc novimus (I Cor. v, 16)* Ejus tamen si
 divinam indagare utcunque cupis substantiam, ab
 eodem intentissime audi : *Philippe, inquit, qui me*
vidit, vidit et Patrem (Joan. xiv, 9), id est, neque
 me ullus in divinitate, quam si cerneres, hoc nul-
 latenus diceres : *Ego enim, et Pater, unum sumus*
(Joan. x, 30) neque illum vidit. Vides me in carne,
 quam sumpsi pro te ; non vides in divinitate, qua
 sum unum cum patre ; et ideo si vis Patrem videre,
 munda illum oculum cordis, qui considerare quo-
 quomodo valeat invisibilem Deum ; et me conspi-
 ciens videbis, et ilium non lumine attingendo, corpo-
 rali, sed contemplando pro modulo spiritali. De ejus
 cibo si sollicitaris, audi eundem : *Meus cibus est,
 ut faciam voluntatem ejus qui misit me (Joan. ix, 34)* ;
 et : *Non in pane solo vivit homo, sed in omni verbo
 quod procepit de ore Dei (Matth. iv, 34)* ; et : *Esu-
 rivi, et dedistis mihi manducare (Matth. xxv, 35)*, de **C**
 pauperibus utique dicens.

39. Verum quia de sacerdotibus nostris conque-
 sti tati protulimus, suggerendo eosdem nobiscum
 monemus, ut in lege Dei die noctuque meditan-
 tes, scrutentur Scripturas melius quam usque modo fe-
 cissent : *Cæcus enim si cæco ducatum præstet, ambo
 in foveam, ut ait Dominus, cadent (Matth. xv, 14)*. Quæ
 præcepit Deus, illa cogitent semper, hoc super omnia
 præ oculis præceptum, quoniam quidem magnopere
 expedit, incessanter habentes. Non enim semel in an-
 no, sed quotidie eos necessitas cogit pascha Domini
 celebrare. *Renes vestros accingetis (Exod. xii, 11)*, id
 est, castitati operam dare studebitis ; et : *Mundamini
 qui fertis vasa Domini (Isai. lii, 41)* : *Omne enim
 quod tetigerit immundus, immundum erit (Num. xix, 22)*,
 dicit non mentiens Dominus. *Simundi sunt, ait
 quidam, pueri, maxime a mulieribus (I Reg. xxi, 4)*,

(1464) Illa scilicet caro sedet absque dubio cum
 ossibus, quæ spiritus omnino non habet.

(1465) Legendum hisque vitis, vel aliquid simile.
 Construe vero : *Namque comperimus quemdam
 temporis nostri (quem utinam nullus hominum
 cognovisset, si est destinatum talem perfungi, id
 est in tali statu, in quo nunc est, mori) et
 deplanximus a leo insolubiliter irretitum his vitis,
 ut cum miserimus fere proximaret ad ipsum se-
 nium, conscientia remordente nec auderet osculari
 ipsum librum Evangelii, nec eum presbyterum, qui
 communicaturus esset, miser pensitans illum cantami-*

de panibus propositionis, qui nostrum figuraba-
 sacrificium, utique agens. Et cum ita sit, qui mese-
 cogitare valemus de nobis, quid æstimare, qua-
 scilicet sacerdotes vocemur, qui tam immunda præ-
 cordia gerimus ? Potestne quod damus vocari vel
 sanctum, pollutissimis manibus nostris tractatum ?
 Estne benedictio, quam illecebrosi saltem osculo,
 præter alia, fundimus ore polluto ? Væ nobis mis-
 ris, pro talibus scilicet, ac millies væ fuerat quidem
 olim prædictum : et : *Erit sicut populus, sic sacerdos*
(Isai. xxiv 2) ; sed utinam et honestiores quilibet in
 populo Dei, sic saltem sacerdotes essent hujusmodi.
 Suademus præpterea eis, ne adeo sint a **600** Deo ex-
 tranei, ut se ipsos primitus, dehinc alios mortifere
 decipientes, mentiri potuisse putent Spiritum sanc-
 tum per os Apostoli dicentem : *Nequa adulteri, neque
 fornicatores, neque ebriosi regnum Dei consequentur*
(Gal. v,) et : *Hoc autem scitote intelligentes, quod
 omnis fornicator, aut immundus, aut adulter, aut a-
 varus, quod est idolorum servitus, non habet hæredita-
 tem in regno Christi et Dei (Ephes. v, 5)*. Sed ne ad
 desperationem eos sermo iste verissimus trahat,
 noverint non de his dici qui olim fuerant adulteri,
 fornicatores, et avari, sed illos notari, qui usque
 in finem in talibus durantes, neglexerunt ad Deum
 converti ; qui utique, si concederetur, eis in æter-
 num vivere, non desinerent in æternum peccare, et
 ideo juste in æternum pœnas debent, quia digni sunt,
 luere. Comperimus namque nostri temporis quem-
 dam (talem perfungi si est destinatum, quem cogno-
 visset hominum utinam nullus) hisque his (1665)
 deplanximus adeo insolubiliter irretitum, ad ipsum
 fers cum proximaret miserimus senium, ut con-
 scientia remordente, nec ipsum Evangelii librum,
 nec eum osculari auderet, qui communicaturus esset
 presbyterum, contaminari suo miser osculo pensi-
 tans illum, ad mentem utique, *Quo tetigerit immu-
 dus, immundum erit (Num. xix, 22)*, recolligens di-
 ctum ita utique se judicans indignum, pro eo scilicet
 maxime, quod os illecebrosi cum manibus et brachiis
 haberet complexu pollutum, ut formidaret saltem
 attingere ipsum vas quod tantæ dignitatis tetigisset
 mysterium ; et tamen emendationis nullum in ejus
 erat obdurissimo corde vestigium. Pro quo duplex
 nobis visa est non silendi occasio, id est, ut ejus pri-
 mum cavere studeamus exemplum ; dehinc ut pro eo
 Dei misericordiam eo amplius supplicemus, quo
 amplius eum indigere cognoscimus.

40. Nam talis amare nullatenus (1466), licet eum

*nari osculo suo, utique recolligens ad mentem dictum :
 Quod tetigerit immundus, immundum erit ; judicans
 se utique ita indignum, pro eo scilicet maxime quod
 haberet os pollutum cum manibus et brachiis com-
 plexu illecebrosi, ut formidaret saltem attingere
 ipsum vas, quod tetigisset mysterium dignitatis tan-
 te ; et tamen, etc. Retinimus lectionem novissi-
 mi editoris Spicilegii : ubi antea legebatur *proxi-
 marit, ac dein et formidavit*. Nota osculum,
 quod presbytero communionem præbenti dari con-
 sueverat.*

(1466) Nihil poterat esse corruptius, quam quod

irrationabiliter metuat, convincitur Deum, quem A tam moribus suis sentit adversum.

41. Nec contraria isthic illa est Domini promissio, qua dicitur : *Qui crediderit, et baptizatus fuerit, salvus erit* (Marc. xvi, 16). Quia videlicet etiamsi (1467) credat in Deum talium quis, non credit Deo, qui præcepta ejus non custodit, nec sacramentum vivendo tenet quod fide percepit, sed eandem fidem, quam verbum astruit, moribus destruit. *Pater noster qui es in cælis* (Matth. vi, 9) cum cæteris fidelibus, concessio Domini, dicit, *sed omnium corrupte viventium diabolus pater est*, Zeno beatus ille e contrario ait (S. ZEN. *De Juda*, tract. 14, lib. II, n. 4). Quod a nobis avertere pietas dignetur 601 illius, qui in hunc mundum venit peccatores salvos facere, Jesus Christus Dominus noster, qui cum B Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus, per omnia sæcula sæculorum. Amen.

Appendix apologetica contra reprehensores sermonis ejusdem (1468).

1. Non dicit Ratherius Veronensis episcopus quod Deus Dei Filius, Dominus noster Jesus Christus, hoc est incarnata pro nobis Dei sapientia non habeat caput, oculos, manus, et pedes, cæteraque humani corporis membra, cum anima rationali, (1469) Deo plena; dum veraciter credat eum cum corpore et anima in cælum ascendisse, quo nunquam defuerat divinate, et in eodem corpore, angelis docentibus, didicerit eum venturum ad judicandos vivos et mortuos (Act. I, 41). Sed dicit Ratherius episcopus quod Deus, id est, divinitatis substantia, non habet corpus, nec est corpus, quod palpari possit et videri, C quia *Spiritus est Deus* (Joan. iv, 24), sicut dixit Dominus Jesus Christus; et : *Spiritus carnem et ossa non habet* (Luc. xxiv, 39), sicut idem dicit in Evangelio Christus.

2. Non dicit Ratherius episcopus, quod malum faciat qui vadit (1470) ad ecclesiam sancti Michaelis, aut audit missam sancti Michaelis; sen dicit Ratherius episcopus, quod mentitur ille qui dicit quod conveniat alicui melius in secunda feria ire ad ecclesiam sancti Michaelis, vel missam sancti Michaelis audire,

Acherius ediderat : *amare nullatenus licet eum irrationabiliter, metuat, cum vincitur, Deum*; infra editum erat : *qui videlicet quia præcepta. Optime utrobique emendavit novissimus Spicilegii editor. Quod sententiam hujus loci vide not. 723, in D credere opusculum De proprio lapsu,*

(1467) Confer not. 1550 in sermonem II de Ascensione, ubi distinctionem inter *credere in Deum et Deo ex* Ratherii mente explicabimus.

(1468) Hoc apologeticum sermonis præcedentis ex ms. Laudunensi vulgatum ab Acherio cum Frisingensi quoque codice conferre licuit, in quo præmittitur ea annotatio, quam not. 1438 in sermonem præcedentem descriptam invenies. Paulo post eundem sermonem lucubratus fuit.

(1469) Vulg., *Deo, cum corpore plena*. Voces cum corpore perperam intrusas auctoritate codicis Frisingensis expunximus : ac mox eodem addidimus *credat, ac dein nec est corpus*.

(1470) Indicatur ecclesia sancti Michaelis ad por-

quam in alio die. Dicit Ratherius episcopus quod mentitur ille qui dicit quod sanctus Michael missam cantet, cum nulla alia creatura missam possit cantare, nisi homo solum, quia ille, cum sit rationalis, habet carnem et ossa, sine quibus missa non valet cantari. *Spiritus* autem, sicut Dominus dicit, *carnem et ossa non habet*, licet valentiore quam homo, polleat ille qui est angelicus et non apostaticus spiritus, ratione. Michael vero spiritus est et angelicus spiritus, et in conspectu Dei semper assistit sine carne et ossibus : et illum incessabiliter laudat sine libro, cum quo solet missa cantari, sine pane 602 et vino, de quibus solet in missa corpus et sanguis Domini confici.

3. Si autem quæris quid sanctus Michael cantet? Labora, dicit Ratherius episcopus, cum Dei adjutorio, ut post mortem cælum conscendas; illic audies quid cantet. Quod si vis ad ecclesiam sancti Michaelis ire, sapias, dicit Ratherius episcopus, quod non libentius te recipit in secunda feria sanctus Michael quam in alia. Si vis eum rogare, sapias, dicit Ratherius episcopus, quia non clementius te exaudit sanctus Michael in secunda feria, quam in prima, quam in tertia, quam in quarta, quam in quinta, quam in sexta, quam in septima feria. Hoc cum ita sentiat, dicat atque astruat Ratherius episcopus; qui volet, valet et audet; eum non prohibet imo postulat nam ipse, refellat.

SERMO III.

(1471) IN COENA DOMINI.

1. Non est fidelium, fratres, qui possit ambigere quia, si ex toto corde ad Dominum conversi, hanc humilitatem in corde habetis quam (1472) in habitu prætenditis, quin majus sit gaudium hodie coram angelis Dei super uno ex vobis quam supra nonaginta novem justos, qui opus non habet pœnitentia (Luc. xv, 7; Matth. xviii, 13), sicut ait ipsa Veritas atque Redemptio nostra. Sed advertite, quæso, quod præposui, *si ex toto corde*, inveniens, *conversi*. Nam si ex toto corde non convertamur ab his, pro quibus Domini indulgentiam petimus, inaniter Deum rogamus ut auferat a nobis quæ nos ipsi dimittere no-

tam, quæ nunc porta Bursariorum vulgo appellatur. Eam ecclesiam feria secunda sæculo x frequentatam ex hoc loco discimus. Missa autem S. Michaelis feria secunda celebrata est missa, ut aiunt, votiva. In calce codicis Ottoboniani continentis Sacramentarium Gregorianum, caractere undecimi circiter sæculi inter aliquot missas votivas legitur : *Feria secunda missa ad postulanda suffragia sanctorum angelorum*. Vide Muratorium, Liturgia Rom. tom. II, pag. 386.

(1471) Hunc sermonem nunc primum proferimus in lucem ex codice Lobnensi, in quo nostro auctori in titulo asseritur his verbis : *Sermo Ratherii Veronensis episcopi dicendus ad populum in Cœna Domini*. Ipsum Fulcuinus laudat cap. 24. Lacunæ, quas punctis notavimus, membranis corrosis tribuendæ.

(1472) Publicam pœnitentiam, quæ ipso habitu, demonstrabatur, sæculo decimo in usu fuisse vel ex hoc, sicut et ex aliis testimoniis agnoscitur.

Christo et participibus institutis sint Christi, qui vult in quavis illarum partem habere, studeat quod fecit et ipse facere. Sed, heu dolor! negleximus agere. Exhortati enim cum vos fuissetis non semel (1548) in præcedentibus festivitates istas diebus, ut solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis (*Ephes. iv, 3*), donaremur nobis invicem, si quis adversus aliquem haberet querelam (*Coloss. iii, 13*), ut Agni Dei carnes comessuri, non in fermento malitiæ et nequitiae Pascha Domini, sed in azymis sinceritatis et veritatis (*I Cor. v, 8*) celebrasse probaremur. Hoc ipsi qui monuimus, non eo studio quo diximus, fecimus. Ventum est ad cœnæ Dominicæ sacratissimam diem, lectum est quod Apostolus dixit: suggestimus observandum quod monuit, videlicet ut non in iudicium corpus Domini sumeremus. Non defuerunt, sed pro nefas! qui de ea manu, quam truncatam optarent, buccellam sanctam perciperent: non defuit, qui defuisse quibus daret, optaret. Et heu quam lethifero utrique tumbant fermento! Cumque ab ipso legitimo quosdam hortati fuissetis continere in quadragesima ista concubitu, ut sacrificium Domini in Pascha purificati mererentur accipere, vae illis qui sumpto sacrificio ab adulterino nequiverunt usque saltem in octavas Domini abstinere. His enim certificamur congruere, quod in Psalmo cantavimus sæpe: quia videlicet cum post **631** buccellam, ut in Juda, introierit in eis Satanas (*Joan. xiii, 27*), id est, spiritus immundus, septeno sed capite (*Luc, xi, 26*), qui solus per jejunium credebatur expulsus (*Marc, ix, 28*). *Adhuc escæ eorum cum essent in ore ipsorum, ira Dei ascendit super eos (Psal. lxxvii, 30)*; (1549) violatores tantæ festivitatis, non cultores dum fuisse sint miserrimi deprehensi. Eligant ergo quid faciant. Si enim desperantes sese, obdurantur, idem utique frequentando, Judæa se ipsis laqueo strangulantur. Si Petri lacrymas imitantur, veniam consequuntur; si veniam consequuntur, Christum in cœlis uti nunc affectu, ita post effecto ipso sequuntur. Si neutrum ex his duobus merentur, festivitatem istam Deo et angelis, bonæque voluntatis, ut cantatum est, hominibus noverint esse, se vero ab illa omnino expertes existere.

5. Sed ne lenocinentur sibi sententiæ prolotione illius Dominicæ, qua dictum est: *Qui crediderit et*

(1548) Dies, qui festivitates istas præcedunt, sunt præsertim dies Quadragesimæ anni 968, in quibus sane se studuisse exhortari omnes ad pacem testatur in *Discordia* num. 7. Confer not. 1492 in serm. 2 de Pascha. In sequentibus summam eorum, quæ exhortando disseruerat, profert, ut aliis quoque verbis fecit in sermone septimo: unde hunc quoque sermonem pertinere ad annum 968 nihil dubii est.

(1549) Construe: *Dum miserrimi reprehensi sint fuisse violatores, non cultores tantæ festivitatis.*

(1550) Celebris est ex Augustino distinctio inter *credere in Deum, et credere Deo*. Credit *Deo* qui credit vera esse quæ Deus revelavit. Credit autem *in Deum*, qui non solum credit vera quæ Deus revelavit, sed etiam credendo amat ipsum Deum, et ea fide tendit in Deum, quæ per charitatem operatur, Vide Augustinum tract. xix in Joannem et alibi. Hinc cor-

A *baptizatus fuerit, salvus erit (Marc. xvi, 16)*, noverint, quia, cum sit verissimum utpote veritatis ore prolatum; illis tantum est, quibus congruit, verum; *Signa enim, ait, eos qui crediderint, hæc sequentur: In nomine meo dæmonia ejicient (Ibid., 17)*, etc. Quæ nimirum si quis frugaliter intellecta in se recognoscit, de salvatione sua securus gaudeat: qui minime, suggero, contremiscat; et, ut (1550) credere non solum in Deum, sed et Deo nisi studeat, non sibi sufficere sciat. (1351) *De ore tuo te iudico, serve nequam (Luc. xix, 22)*, at ne matures, rogo, Christe, proferre; differ ictum, precor, misericors, suspende vindictam piissime; (1552) *dimitte illam et hoc anno, usque dum fodiam circa illam, et mittam stercora (Luc. xiii, 8)*, succisoribus vitæ, supplico, misericors dicito meæ; fortassis enim meliorari tua quandoque gratia valebo. Qui adhuc ingratitude mortifera incorrigibilis exsto, dum non oculos utique conversionis lacrymis imbueo, sed guttur mentis mortiferæ dilationis, pessimæque in dies deteriorationis crinibus stringo; in infernum vivens, id non ignarus, ut multi, sed sciens, insuperque nec celans, descendo. Indeque mihi: *De ore tuo te iudico, serve nequam*, cum his qui bona dicunt, et pessima gerunt, non inaniter clamari formido. Austeritatem quippe tuæ animæ diversionis aliis innotesco, præsentissimum te **632** ubique non nescio, et dicere, vel facere, quæ tuam considerationem dedecent, non horresco. Sed quid, Domine, facio? Fugerem, si quovis valerem: quod quia nequeo, a te, Augustini veriloqui tui suasu, ad te, id est, a justitia ad misericordiam tuam pavens confugio. Ut consideras itaque indecentia tibi, ita, Domine, considera necessaria, deprecor, mihi, me ab impatientia liberans mortifera, quæ transgredi me tam immanner tua compellit præcepta. Nisi enim ab ea citius eruor, perditionem æternam præstolor, ignarus licet dispositionis de me, Domine, tuæ, Non sunt enim hominis viæ illius, sed tuæ potestatis solius; qui non damnas impie, quos creasti benigne. Vos autem, fratres, quod de nobis per nos audistis, de vobis quoque metuite. Mala, quæ usualiter facitis, quæ tunc relinquitis: ad inusitata vos bona, dum vacat; conferte: infernum cavete; cœlum desiderio scandite: ubi Christus est in dextera Dei sedens, ipsius

rigendum hoc loco videri posset *credere non solum Deo, sed et in Deum*. Verum Ratherius, ut sese explicavit sermone præcedenti num. 4, *credere in Deum* de eo sumpsit, *qui catholice credit: credere autem Deo* de illo accepit, *qui hortamentis illius obtemperat*; quod sumptum videtur ex illis Ecclesiastici c. xxxi, vers. 28: *Qui credit Deo, attendit mandatis. Quare similiter serm. 2 de Quadragesima num. 41, ait: Etiam si credat in Deum talium quis, non credit Deo, qui præcepta ejus non custodit, nec sacramentum vivendo tenet, quod fide percepit, etc.*

(1551) Construe: *At rogo, Christe, ne matures proferre: De ore tuo te iudico, serve nequam.*

(1552) Construe: *dicito (supplico) misericors succisoribus vitæ meæ: Dimitte illam et hoc anno, usque dum fodiam circa illam, et mittam stercora: fortassis enim valebo quandoque meliorari gratia tua.*

plagæ eorum (Psal. LXIII, 8); et: Intenderunt arcum A rem amaram, ut sagillent in oculis? (Psal. x, 3.) Et qui gratis eos, solo quod subsistunt bene operantes, odiorum insectatione afflictiunt, eosque a bonis, in quantum possunt, impediunt, quid aliud quam illorum perfidiæ concordant, de quibus dicitur: *Cum loquebar illis, impugnabant me gratis? (Psal. cxix, 7.)* Nam quibus ipsa eorum bona actio intolerabilis existit, iidem sunt ipsi qui in libro Sapientiæ loquuntur sibi: *Gravis est nobis etiam ad videndum (Sap. II, 15).* Qui autem et contradicunt, qui alii quam persecutores Christi existunt? Etenim quasi eradere nititur nomen Christi, cum sive prædicanti, sive laudanti, contradicit nomen Christi. Fures quos, nisi Philisthæos? prædones dicam, nisi Babylonios? nam licet sit hujusmodi Dei flagellum, verum tamen flag. quia dirumpitur, dum filii castigatur. Quilibet vero homicida quid fratris videlicet pessimus computatur lanista? Nam si verum est, quod dictum, quia Christiani alicujus interfector excusari se fratrem non interfecisse nisi Christum Si vero caput Ecclesiæ Christus, et membrum ejus quilibet Christianus membrum non abscidisse, qui autem corporaliter ut animaliter alicquem

605 4. Ex his, fratres charissimi, paucissimis in compensatione innumerabilium, in quibus humana delabitur mortalitas, satis evidentem potestis colligere quantum vitia detestanda, quantumque Dei sunt amplectenda præcepta. Nam sicut prava agendo pravorum acquiritur participatio, ita et bona exsequendo sanctorum consortium lucratur e diverso; imo filiorum Dei nobis cum re provenit nominatio, ita enim dicit: *Estote misericordes, sicut et Pater vester cælestis misericors est (Luc. vi, 36).* Unde quia ad relaxationem merendam facinorum hodie huc convenistis, considerate, quæso, quid quæritis, et tanto attentius consistite in precibus, quo vos peccasse cognoscitis gravius. Clamate vocibus, vociferate cordibus, Tibi, Domine, dicentes, peccavimus. Nemo se non peccasse excuset, nemo circumveniatur; in ultum enim, ut Job asserit, Deus abire nil patitur (*Job. xxiv, 12*). Audite Apostolum, legitur enim hodie: *Si nosmetipsos judicaremus, non utique judicaremur (I Cor. xi, 31).* Judicemus itaque nos ipsi nosmet, fratres, in præsentem et condemnemus, ne in futuro judicemur. Simus nostri tortores, ut inferni non sentiamus carnifices. Et quid amplius dicam? Cæna Domini vocatur ista dies: Cæna autem a communione vescentium dicitur; nulla autem communio ubi discordiæ divisio. Quisquis itaque odii in corde retinet venenum, non accedat ad istud charitatis convivium. Qui luxuriæ inquinamentum per aliquantulum non lavit penitentiam, hanc immundo ventre non recipiat cœnam. Adest in proximo, imo hodie incipit Pascha; Pascha vero transitus interpretatur. Exhibeamus igitur in opere, quod intelligimus in nomine: si enim consēpulti sumus Christo

mortificatione vitiorum, resurgemus utique et cum ipso exhibitione virtutum; si autem nullum in nobis per emendationem obruimus vitium, quod Pascha, id est, quem agimus transitum? Et si fermenti veteris nulla est expurgatio (*I Cor. v, 7*), nova in nobis quomodo erit conspersio? Audite, quæso, præcipientem, et credo, quod me non despicietis monentem, et, ut verius dicam, componentem; quod enim vobis suggerere videor, mihi ipsi utique loquor. Ait itaque: *Sic comedetis eum: renes vestros accingetis, calceamenta habebitis in pedibus, tenentes baculos in manibus, et comedetis festinantes (Exod. xii, 11).* Renes namque accingere, luxuriam est refrænnare; calceamenta in pedibus habere [*subaudi est*] sanctorum, qui carne mortui sunt, exemplis se munire, ne scilicet aut spina vitiorum mentis debilitet gressum, aut morsu inficiatur operum venenatorum. Cujus enim cor luxuria stimulat, ut spina pedem claudicare, ita et ipsa desiderium pii operis compellit frigescere; cujus animus vero invidia tabescit, nonne grassantis veneni livore pallescit? Tenere manibus nobis est baculum, rigore disciplinæ cælestis illicitum cohibere appetitum; et ne in lubrico viæ præsentis noxium incurramus lapsum, quoddam timoris Dei manu operationis gestare sustentaculum; pastoralis quoque officio nobis ipsis præsidere, 606 Deum animæ, animam carni præficere.

5. Hoc si solerter peragimus, Pascha Dominicum rite celebramus festinantes isto pertingere, ubi Christum in dextera, hoc est æqualitate, Patris novimus sedere; hoc enim phase, id est, transitus Domini vocatur. Et si de vitiis ad virtutes, de terrenis ad cælestia conversione saluberrima transmigramus; quod cum indesinenter conveniat. agi, hoc sacratissimo tempore moneo tanto intentius perfici, quanto. mysterium dignius compellitur celebrari. Miserrime. quadragesimali inchoatur tempore. Paschali transacta. post adventitia redeat, quasi non pro Dei, sed pro illius solummodo diei. discessum, sed aliquantulum sit intermissum; quod agere quid est aliud. Quousque enim Pascha Christianorum debet pertingere, Psalmista centesimo decimo septimo psalmo, qui totus in laude hujus diei canitur, declarat dicendo: *Constituite diem in condensis, sive, ut alia editio habet. in confrequentationibus usque ad cornu altaris (Psal. cxvii, 27).* In condensis enim est in oculis mentis; in confrequentationibus autem, in usu vel consuetudine sive continuatione. Pascha enim nostrum, id est, Christus, a corde nunquam debet recedere, hoc indesinenti veneratione debemus frequentare usque ad cornu altaris. Quod autem istud est altare? Christus utique, qui sacerdos, altare simul exstat, et hostia, quem donec videamus, a quærendo nequaquam cessemus. Quale est autem in vigilia solemnitate jejuna, et in ipsa solemnitate crapula distendi? in Cæna Domini pedes panperum lavare, et in ejus octavis mortem alicujus Christiani moliri? in Parasceve unum denarium largiri, post Parasceven autem

centum auferre? Psalmis, hymnis, et canticis spiritualibus in Quadragesima insistere, in Pascha vero otiositati, imo, quod pejus est, rixæ vel detractio- ni operam dare? (1474) a propria uxore tunc conti- nere, in Pascha maculari etiam fornicatione? in Quadragesima proprium panem non edere, post Pa- scha victum alterius diripere? quid pejus? quid excogitari valet inconvenientius?

607 SERMO IV.

(1474) DE PASCHA I.

1. Paschales, fratres charissimi, hodie dapes sumpturi, vobisque pro debito ministraturi, hoc est, Agni illius sacrosanctam refectionem, quem (1475) digito ejusdem Præcursor demonstrans clamavit: *Ecce Agnus Dei, qui tollit peccata mundi* (Joan. 1, 29) (nimirum quia typicus ille (Exod. xii, 3) istum tantummodo figurare, non vero peccata poterat re- laxare, quod solus iste in deitate, quæ illi una cum Patre et Spiritu sancto individua est, valet singula- riter agere); hujus itaque Agni corpus et sangui- nem solemniss hodie tractaturi, vestraque dilec- tioni propinaturi, postulamus, ne moleste vestrum aliquis ferat, si lactucarum agrestium aliquantula- lam (1476) interponemus partem, cum et hoc per ipsius faciamus Domini jussionem. Eorumdem sane olerum cum nemini noceat adeo speciem corpoream ignorare, non parum officit, si non spiritalem in- telligentiam quis agnoscere ac mente valeat retinere illorum. Natura equidem oleis istius sumentis fer- tur oculos in lacrymas fluere facere, dentes pur- gare (1477): sed natura illius quod significat, facit corporis et cordis intuitum in planctum salubrem excitari. Dicunt quoque, qui de physica quasi viden- tur tractare, quod aquila acumen, quo plurimum pollet, si perdidit occasione qualibet, visus; gustu illud recuperet herbæ istius. Percongrua, fratres, similitudo consilii, ut qui videlicet caliginem inter- ioris visus contraxit assiduitate culparum, gustu eundem recuperare (al. reparare) studeat talium lactucarum.

2. Sed jam nunc oremus quam promisimus mensam. *Hæc dies, fratres charissimi, quam fecit Dominus*, ait Propheta sanctissimus: *exultemus et lætemur in ea* (Psal. cxvii, 24). Nunquid, fratres, non et hesternam diem similiter Dominus fecit? Plane, sed illam jejunio, istam lætitiæ consecravit; illa discipulis luctum, hæc maximum intulit gau- dium. Quid ergo, fratres, agendum? Nimirum, ut

(1473) Continentiam ab uxore tempore Quadra- gesimæ decimo quoque sæculo observatam tum hic tum alibi Ratherius testatur.

(1474) Hunc sermonem ex Laudunensi codice editum ab Acherio, cum ms. Frisingensi recognitum accepimus. Pertinet ad tempus quo Ratherius Veronensis sedi tertio restitutus præfuit: et probabilis affigendum an. 964. patebit ex iis, quæ animadvertimus not. 1429 in serm. 1 De Quadragesima.

(1475) Acherius *quam*: melius in Frisingensi co- dice quem. Hic codex post pauca omittit *individua* æque bene.

(1476) Ita cod. Frising. Apud Acherium *aliquan- tulum interponimus*.

A ratio docet, si heri luximus cum apostolis, gaudea- mus hodie cum illis, et omnibus sanctis. Neque ve- reamur, ne nobis dicatur: *Væ vobis qui ridetis nunc, quia lugebitis ac flebitis* (Luc. vi, 25), cum pro- pter præteritam abtinentiam atque tristitiam, ejus- dem refoveamur consolatione dicentis (ut apostolis vero ante passionem, ita nobis ante resurrectionis 608 Dominicæ diem): *Et vos igitur nunc quidem tri- stitiam habetis; iterum autem videbo vos, et gaudebit cor vestrum, et gaudium vestrum nemo tollet a vobis* (Joan. xvi, 22). Hoc dictum est apostolis, hoc dicitur (1478) et nobis; luxerunt apostoli pro morte, quanquam illis nimium necessaria, Christi, de cujus resurrectione gaudio inæstimabili, et immensa sunt gratulatione lætati; imitati sumus hesterno luctum illorum, imitemur hodie gaudium. Sed si eos volu- mus imitari, ab eisdem normam sumamus, moneo, gaudii. Dic igitur, sancte Apostole, post omnes quidem vocate, sed usque ad tertium cælum modo quem ipse melius nosti divinitus rapte; dic, inquam satisfac interrogantibus, unde debeamus gaudere. *Pascha, inquit, pascha nostrum immolatus est Chris- tus* (I Cor. v, 7). Non ob aliud? Immolationem nam nos ipsam intellexeramus eandem, quam apostoli luxerant mortem, quorum et hesterno sumus imi- tati mœrorem. Rogamus igitur, prosequere quid de- beamus hodie vel qualiter agere. Subjungit atque ait: *Itaque epulemur*, id est, carnem Domini mandu- cemus, et sanguinem ipsius bibamus: *Non in fer- mento tamen veteri, neque in fermento malitiæ et ne- quitix; sed in azymis sinceritatis et veritatis* (Ibid. 8). Et veritatis, inquam. Quare hoc? Quia et alibi idem dicit Apostolus: *Consepulti sumus Christo per bap- tismum in mortem; ut quomodo surrexit Christus a mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate vitæ ambulemus. Si enim complantati sumus similitu- dini mortis ejus, simul et resurrectionis erimus* (Rom. vi, 4, 5). Hoc igitur sensu, fratres charissimi, se- servamus operando quod credimus, in Christo re- nati, in Christo passi, in Christo mortui, in Christo sumus a mortuis suscitati, ac per hoc maxima no- bis est ratio gaudi. Hanc ergo diem non sibi so- lum, sed et nobis quia fecit Dominus, fratres, exultemus et lætemur in ea.

3. Ecce hæ sunt paschalis festi decentissimæ, D quas vobis promisimus, dapes, nunc vobis mon- stratæ (1479), post modicum ministrandæ. De lac-

(1477) Novissima Spicilegii Acheriani editio mendo, ut credimus, typographorum dente. Mox apud Acherium *quid significat? Facit*. Prætulimus lectionem codicis Frising., sic enim explicandus est hic locus: *Sed natura illius, quod istud otus signifi- cat, facit*, etc.

(1478) Acherius dicit. Post nonnulla nostrum apo- graphum Frising. habet: *Num ob aliud*.

(1479) Vulg., *nunc vobis monstratæ, post modicum monstrandæ*. Corruptum locum pervidit novus Spi- cilegii editor, putavitque legendum, *nunc vobis mon- stratæ, post modicum manducandæ*. Veram lectionem præbuit codex Frising.

ritatis exhibitio est ut ait Gregorius, operis; exhibitio vero operis est Spiritus sancti monstratrix, quem hodie in apostolis accepimus, ut est in psalmo ita cantatum: *Ascendens in altum captivam duxit captivitatem* (Psal. LXVII, 19), id est captivam quondam a diabolo nostram cum anima carnem; *dedit dona hominibus* (Ephes. IV, 8) id est (1558), charismata sancti apostolis hodie Spiritus, qui cum Patre et eodem Spiritu est per sæcula benedictus. Amen.

SERMO XI.

DE MARIA ET MARTHA (1559).

1. Reminisci utinam dignaremini, fratres, præterita sanctæ Dei genitricis Mariæ solemnitate in oris nostri obsequium vestro persolvisse collegio, quo ex evangelica lectione monstraremus, non minus beatæ Dei Genitrici illud convenire, quod ei ita est prolatum in fine: *Maria optimam partem sibi elegit quæ non auferetur ab ea*; quam ei, cui hoc vox ipsa deprompsit Dominica. Cumque ex eadem evangelicæ serie lectionis vestræ filiationis nostræ facundia, quod **637** potuit, protulisset inopia; quasi nil prolatum fuisset austeri, ita incommotos vos, pro nefas! omnes, consideratis quorundam vultibus vidi. Nihil illic lacrymarum est visum, nulla suspiria, pectorum contusio sonuit nulla. Verissime verum tunc consistit fore, quod Augustinum legimus non semel dixisse: quia videlicet *Nisi ardeat qui docet, accendere auditorem nimine valet*: simulque illuc dum consideravimus, nos non multum amari, et ob hoc vilipendi, illud verissimum perpendimus fore Gregorii: *Difficile est, ut quamvis recta prædicet doctor, qui non amatur, libenter audiatur*; itemque: *Cujus vita despicitur, restat ut et prædicatio contemnatur*. Isti attamen nostræ querelæ illud ad prophetam longe quamvis incompatibiliter dictum vidimus convenire: *Domus Israel nolunt audire te, quia nolunt audire me* (Ezech. III, 7): et illud Domini: *Si sermonem meum servaverunt, et vestrum servabunt* (Joan. XV, 20), *Nos, etiam ait ille, ad cujus æstimationem non possumus aspirare, nos, inquam, ait, quid sumus? nec contra nos est murmur vestrum, sed contra Dominum* (Exod. XVI, 7, 8). Cum enim in innumeris, proh dolor! simus reprehensibiles; dum non vituperat quis vestrum, quæ fuerant jure in nobis carpenda, sed carpit jure laudanda; probat se hoc agere non justitiæ dilecto [id

A est dilectione], sed odio illorum, quæ nollet audire ullo modo. O autem qui tales in vobis existunt, utinam tam captiose intenderent seria quam avidè a nobis prolata intendunt, non modo inutilia sed etiam noxia; et tam animarum suarum profectum, quam illarum intendunt, dum conniventes utique illis loquimur, damnum!

2. Sed jam nunc dicendum, quid a nobis illic fuerit dictum. Ut ante nos sæpius fuit prolatum, duo in his duabus matronis diximus vivendi genera designata. Unum, quod ab actu dicitur *πρακτικῶν*, hoc est actuale; alterum, quod a visu, vel otio θεωρητικῶν [otio *scilicet, quo quis spectando otatur*], id est contemplativum vocatur. Nimirum enim nemo amplius videnda interius exaggerat, quem qui ab opere amplius cessat. (1560) Hos autem duos ritus vivendi cum veteres secutus duas has beatas significare dixissem sorores; innuit illarum devotio verissimum fore, cum una *satagere*, id est studere vel laborare dicta sit *circa frequens ministerium*, id est non quod tunc primitus incœperit, sed actuandi frequentia in morem converterit; scilicet ut Domino, uti multimode fecerat, de sua facultatula ministraret: altera pedibus assidere Domini maluisse narretur, non illa otiositate tamen, quæ inimica est animæ, sed illa, de qua clamat per Psalmistam Dominus ipse: *Vacate et videte, quoniam ego sum Deus* (Ps. XLV, 11); sedula vero et hæc, ut illa in ministrando, **638** ita in audiendis, quæ de ore procedebant Dominico. Et revera nemo in Ecclesia nisi hæc duo agit, cum quod debet facere facit. Nullus hic fornicationis locus adulterium procul ebriositas longe, falsitas nusquam, et, ne in infinitum nostra procedat locutio, omnis a talibus abest prorsus nequitiae plenitudo. Sed unum sæcularibus, alterum congruit spiritualibus: unum illis, qui sunt audituri: « Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum, quod vobis paratum est ab origine mundi (Matth. XXV, 34), » qui esurivi, sitiivi, hospes fuit, infirmus, et in carcere (in membris tamen hæc omnia meis), et similia multa perpepus, et a vobis su m relevatus: alterum eis, qui jam in ipsis et cum ipsis audierunt apostolis: « Amen dico vobis, quod vos, qui reliquistis omnia, et secuti estis me, in regeneratione, cum sederit Filius hominis in sede majestatis suæ, sedebitis et vos super sedes duodecim judicantes duodecim tribus Israel (Matth. XIX, 28). »

(1558) *Id est Christus ascendens in altum dedit hodie charismata Spiritus sancti apostolis, qui (Christus) cum Patre et eodem Spiritu, etc.*

(1559) Hunc quoque sermonem a Fulcuino laudatum sub titulo *De festivitate S. Mariæ*, qui Evangelium festi Assumptionis ejusdem Virginis exponit, ex ms. Lobienſi acceperat Acherius cum titulo *De Maria et Martha*, uti in Frisingensi etiam codice inscribitur, ex quo illum nunc primum in lucem proferimus. Hic autem sermo Ottone I jam ad imperium provecto (hunc enim Cæsaris nomine designat num. 4) habitum fuisse anno 966 post festum Assumptionis B. M. not. 1017 in Itinerarium conjecimus. Quo quidem tempore cum tumultus, qui in Rath-

rium cruperant anno præcedenti, adhuc serperent: idcirco num. 1: *Consideravimus, inquit, nos non multum amari et ob hoc vilipendi*: et alia deinceps ejusdem temporis indicia inspergit. Confer not. 1029. Id autem confirmatur multo magis ex ordine opusculorum, quæ in seriem chronologicam describuntur in ms. Frisingensi: Ibi enim hic sermo exhibetur post Synodicam, quæ edita fuit in Quadragesima anni 966. Vide not. 1429 in sermonem I de Quadragesima.

(1560) Construe: *Cum autem secutus veteres, dixissem has duas beatas sorores significare hos duos ritus vivendi; devotio illarum innuit id verissimum fore (id est esse), cum una, etc.*

sol, ipse salus, ipse vita, ipse resurrectio, ipse gaudium verum, ipse beatitudo perpetua, ipse felicitas æterna, ipse lætitia indeficiens, postremo ipse dies, quem gignendo, non operando fecit Dominus, et hoc ineffabiliter vero, *exsultemus et lætemur in eo*. Lætitia quoque mensæ nostræ pertingat (1485) ad pauperes Christi: nostra abundantia illorum suppleatur inopia. Ipsi quoque pauperes sese invicem adjuvent. Quod uni deest, det alter, si habet; si non habet, optet saltem dedisse, ut per omnia et in omnibus de nobis gaudeat qui pascha nostrum immolatus est Christus. Et hæc sit dies (1486) quam fecit Dominus, ut et nos exsultare et lætari in ea nunc et sine fine possimus; corpus quoque et **611** sanguinem ipsius ita percipere, ut non ad iudicium (1487), ut, proh nefas! multis, sed ad remedium sempiternum nobis, ut felicibus evenit, hoc provenire contingat. Adjuvet ad hoc desiderium nostrum, et sanctificet actum, qui pro nobis in morte dedit unicum Filium suum, qui cum ipso et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO V (1488).

DE PASCHA II.

1. Cum omnes in hac die Propheta exsultare præcipit atque lætari (*Psal. cxvii, 24*), reprehensionis non parum metuo notam, si more meo tristitiæ aliquam sermoni meo interpono particulam. Sed absit reprehensor; nam me non tristari consiliarius vetat interior. Ut enim Tobias angelo, ita cuilibet me lætari suadenti respondere ipse nec incongrue valeo: *Quale mihi*, ait enim ille, *gaudium erit, qui in tenebris sedeo, et lumen cæli non video?* (*Tob. v, 42*). Ut enim lumen cæli ipsam nostram appellare non disconveniat festivitatem, de qua scilicet dicitur: *Lætentur cæli, et exsulet terra* (*Psal. xcv, 44*): non illa vero terra, de qua serpenti illi, malitiæ suasori, est dictum: *Terram comedes cunctis diebus vitæ tuæ* (*Gen. iii, 14*), sed illa potius, de qua dictum antea fuerat: *Germinet terra herbam virentem* (*Gen. i, 11*), etc., quæ secundum litteram satis sunt bona, secundum vero mysticum intellectum oppido meliora. Hujus diei gaudium qua temeritate me frui jure pronuntio, qui tamen lumen (1489) cæli, id est, ipsum, qui cælum illuminat, peccatorum nebula circumvallatis videre non vales? Nam, dum ad hoc institutos illos, qui jam præcesserunt quadraginta noverimus dies, ut in eis purgatis

(1485) Vulg., *pertinet*. Verior nostri codicis lectio.

(1486) Idem vulg., *dies nostra*. Auctoritate laudati codicis delevimus *nostra*, et mox inseruimus *nos ante exsultare*.

(1487) Construe: *Ut contingat hoc provenire nobis non ad iudicium, ut, proh nefas! evenit multis, sed ad remedium sempiternum, ut evenit felicibus*.

(1488) Hic sermo vulgatus ab Acherio ex ms. Laudunensi, habitus fuit die Paschatis anni 968. Confer not. 1492.

(1489) Supplevimus *lumen* ex præcedenti Tobia textu, ad quem hæc referuntur.

(1490) In priori Acheriana editione: *Sibi jungit namque, et infra timore anterioris*: quæ librarii aut *typographi* incuria accidisse jure censuit novissimus

A per pœnitentiam mentibus, sanctum ipsum diem novorum videre et cum gaudio celebrare possemus; cum hoc minime fecerimus, quale gaudium, quam exultationem, quam lætitiæ habere valemus? Ait enim in commendationem ejusdem gaudii sanctus, ut legi audistis, Apostolus: *Itaque epulemur* (*I Cor. v, 7*). Quid dixit? Itaque corpus **612** et sanguinem ipsius, qui pro nobis immolatus est, Christi cum exultatione sumamus. Faciamus ergo.

2. Sed quid erit, si facere digne ac juste nequimus? Subjungit namque (1490), et ait: *Non in fermento veteri*, id est, tumore anterioris peccati, *neque in fermento malitiæ*, malitiæ utique alicui Christiano malum inferre cupiendi, nequitiæ hoc facere etiam injuste conandi. Sed qualiter? *In azymis sinceritatis et veritatis*. Sinceritatis vero puritas est, hoc est, quod nihil habet, nisi quod monstrat. Veritas vero quid esset cum Pilatus interrogasset (*Joan. xviii, 38*), non expectavit audire, ideo de illa non meruit exsultare. Qui ergo nec in ore veritatem, nec in corde possidet puritatem, Christi quomodo ausus sit pensandum comedere carnem (1491), cum præsertim Apostolus apertius hoc interdicat, nulla scilicet circuitione usus, dicendo: *Quicumque manducat corpus Domini indigne, iudicium sibi manducat* (*I Cor. xi, 29*). Et, oh! quam valet hodie exsultare et lætari, loco salutis iudicium sumpturus, loco vitæ interitum! Istud, istud, inquam, est istud, quod tota ista pene quadragesima me compulit clamare, ut *deponentes omnem malitiam, omnem dolum, et simulationem, et invidium* (*I Petr. ii, 1*), omnes ad Christi, id est, veram studeremus nos convertere pacem (1492), et quia hoc facere plurimi nesciunt, quasi normam quamdam vobis præfigens suadebam, ut qui aliquem se læsisse meminerunt, recordarentur dicentis: *Si offers munus tuum ad altare, et ibi recortotus fueris quod frater tuus habeat aliquid aversum te, relinque ibi munus tuum ante altare, et vade prius reconciliari fratri tuo, et tunc veniens offerem munus tuum* (*Math. v, 23, 24*). Qui vero ab aliquo læsi fuissent, et ille veniam veraciter postulasset, non obliviscerentur dicentis: *Cum stitis ad orandum, dimittite si quid habetis adversus aliquem, ut et Pater vester cælestis dimittat vobis peccata vestra; quod vos non dimiseritis, nec Pater vester cælestis dimittet peccata vestra* (*Marc. xi, 2*).

3. Hujus sed, proh dolor! consilii in tantum comeditor, ejusdemque emendationes recepimus: sic et post nonnulla cum ipso retinuimus possidet puritatem, ubi prima editio perperam habebat possidet veritatem.

(1491) Construe: *pensandum quomodo ausus sit comedere carnem Christi*.

(1492) Similiter in *Discordia* lucubrata in Quadragesima anni 968 num. 7. *Per omnes sane sermones, inquit, quos populo ista Quadragesima feci, moneri mecum omnes non destiti, ut redire non differemus ad pacem, etc., ubi eadem sequentia evangelica testimonia ingerit, a terum pro iis qui læserunt aliquem, alterum pro iis, qui læsi sunt. Quare hunc sermonem eodem anno recitatum liquet.*

temptores quosdam conspexi, et utinam non illos præcipue qui debuerant aliis bonum exemplum præbere, ut etiam ipsi (1493) qui panem sanctum eis mittebat in ore dicendo, (1494) *Corpus Domini nostri Jesu Christi prosit tibi in vitam æternam*, **613** non cessarent perditionis laqueos tendere, et quasi Pilato diebus eisdem: *Crucifige, crucifige* (Joan. xix, 6), clamare; non recordati dicentis: *Væ impio proditori, væ complicitibus hodieque in Ecclesia ejus. Quorum quibusdam hodie per vicem Domini nostri mandavi, ut hoc facere quiescerent; et si fecerint, sibimetipsis faciant. Dicit enim sapientissimus perlepide Hieronymus: Semel errasse sit casus; cur prudenter erratur, et crebro? Nam nisi caverint, verendum ne illis contingat quod illis, de quibus dictum est, contigit: Adhuc escæ eorum erant in ore ipsorum, et ira Dei ascendit super eos* (Psal. lxxvii, 30): et quod pridie de Juda lectum Domini est traditore, cujus imitatores adhuc in Ecclesia esse, sanctus ille, cujus verba modo meminimus, non dubitavit proferre: *Et post buccellam tunc introivit in eum Satanas* (Joan. xiii, 27), utique per pravi operis effectum, qui jam in eo per malignæ voluntatis erat affectum. Cum utique si Apostolo credidissent dicenti: *Probet autem se ipsum homo, et sic de pane illo edat, et de calice bibat* (I Cor. xi, 28), hoc est, discutiat in qua sit voluntate, peccandi utique, an emendandi, nocendi aliquem, an adjuvandi, in odio, an in amore fraterno: si, inquam, talia salubriter cogitassent, de manu saltem illius, quem oderant, sacra sumere devitassent, ne Judæ scilicet tam publici imitatores existerent Sed quia apud Deum non est difficilis aut tarda conversio, non se desperet talis, moneo, hominum portio; quoniam quidem Judæorum Pascha certo tempore, Christianorum omni est tempore, præcipue vero in Dominica, communicationis atque conversionis ad meliora de peioribus die. Pascha enim cum transitus interpretetur, quocumque tempore, quacunque die, quacunque hora, quocumque ad postremum

(1493) Is est RATHERIUS, cujus perditionem in ipso die Cœnæ Domini, quo suos adversarios communicavit, non cessabant moliri.

(1494) Notabilis est hæc peculiaris formula administrandæ Eucharistiæ, quam repetit sermone sequenti num. 2, cuique affinis est illa ab ipso RATHERIO allata in epist. 1, ad Patricum: *Corpus Domini nostri Jesu Christi propitiatur tibi in vitam æternam*. In concilio Rothomagensi anni 650, c. 2; in Turonensi apud Reginonem lib. 1, c. 199, et in missa edita ab Illyrico, quæ liturgiam Romano-Gallicanam præfert, amplior hæc formula legitur: *Corpus et sanguis Domini nostri Jesu Christi prosit tibi in remissionem peccatorum et ad vitam æternam*.

(2495) Hic sermo ex eodem Laudunensi codice ab Acherio impressus, et habitus eodem anno 968, quo præcedens.

(1496) Hunc metum satis aperte indicavit in sermone præcedenti num. 3, ubi de iis qui contra se machinabantur, ait: *Verendum ne illis contingat quod illis de quibus dictum est: Adhuc escæ eorum, etc., et quod pridie de Juda lectum Domini est traditore... Et post buccellam tunc introivit in eum Sata-*

A momento quis transit a diabolo ad Christum, a vitiiis ad virtutes, de tenebris ad lucem, paschalem agit veraciter solemnitatem. Dicente enim Psalmista Domino: *Reliquæ cogitationis diem festum agent tibi* (Psal. lxxv, 11), solemnè Domino Pascha quilibet agit, qui relinquens quod male cogitavit, illud agere satagit quod Deus ipse præcepit.

614 SERMO VI.

(1495) DE OCTAVIS PASCHÆ.

1. *An equam comedam suspiro* (Job. iii, 24), Job legitur beatus dixisse. Causa subjuncta: *Quia timor, inquit, quem timebam, evenit mihi, et quod verebar accidit* (Ibid. 25). Quod ut ad me referam tantum ab illo, quantum æreum ab æthereo distat cælo, distantem, doleo vestrum nonnullis, fateor, accidisse, quod (1496) timens Dominica protuli die. Quibusdam enim, proh dolor! contigisse non nihil formido, quod Psalmista de Judæis olim cantaverat, dicens: *Adhuc escæ eorum erant in ore ipsorum, et ira Dei ascendit super eos* (Psal. lxxvii, 30). Quia videlicet cum post buccellam introisset in eos Satanas per operationem malignam, qui ante in eis jamdiu per intentionem fuerat pessimam, quasi audissent ab eo, qui eis eandem porrexerat buccellam: *Quod facis, fac citius* (Joan. xiii, 27); abhinc non cessaverunt quantocius exsequi, quod jam antea, præcipue tota ista Quadragesima, fuerant machinati: (1467) quando scilicet Deo et læsis fratribus reconciliari, et reconciliari veraciter optantes non aspernari, verbo atque exemplo instanter fuerant moniti; illos saltem, qui *non in die festo* (Matth. xiv, 2) quondam dixerant, non imitari dignati, contra eundem scilicet, quem me fore nemo utinam sciret, omnia insidiarum molimina, omnes falsissimas concinnationes in palam per quoscunque valuerunt mittentes, taliaque de eo fingentes, qualia nemo posset credere, nisi cui aut eadem, aut similia multa contigisset fecisse: corruptis quoque pecunia (1498) duabus patriæ dominantibus, ut fertur, personis (quarum (1499) una nobilitate, et nomine utinam esset illa, de qua jam

nas, utique per pravi operis affectum, qui jam in eo per malignæ voluntatis erat effectum. Si autem id accidit, quod die Paschatis timebat, ergo post Pascha, et ante diem octavæ in effectum prodiit, quod illi antea animoolvebant, et affectu moliebantur.

(1497) Construe: *Quando scilicet verbo et exemplo instanter fuerant moniti reconciliari Deo et fratribus læsis, et non aspernari optantes veraciter reconciliari; non dignati imitari saltem illos, qui quondam dixerunt: Non in die festo, in palam scilicet mittentes per quoscunque valuerunt contra eundem, quem utinam nemo sciret me fore (id est esse) omnia molimina insidiarum, omnes falsissimas concinnationes, et fingentes talia de eo, etc.*

(1498) Duæ personæ patriæ dominantes, quæ pecunia dicuntur corruptæ, fuerunt una Nanno comes, ut ex sequenti notatione patebit, alia forte vicecomes.

(1499) Hæc una persona est Nanno Veronæ comes, cujus loco desiderat fuisse illum, de quo jam dixerat: *Qui liberavit Israel de manu Pharaonis, liberet RATHERIUM de manu Bucconis*. Vide epist. 2, in qua hunc textum integrum invenies. Nomina Nan-

dixeram sæpe, ut jam me illum qui talia patior apertius proferam esse: *Qui liberavit Israel de manu Pharaonis* (Exod. xviii, 10), etc., satis ideo cognoscibilia, quod sub ejusdem terminatione declinationis illorum cadant vocabula (1500) per totam Ecclesiam domum eas circumducentes, mutata significatione 615 verborum, de passivo genere activum non erubescens miseri et mendacissime agere, quod ego scilicet dolentissimus patior, fingentes me perpetrare, quasi propter hoc necessarium illis fuerit sæpe: *Crucifige, crucifige* (Joan, xix, 6), aliis licet verbis, clamasse. (1501) Nam dum quadraginta fere libras in restauratione ejusdem domus episcopalis ut ferunt quid ad hoc ministri fuerunt, hoc triennio expendim; me ab eadem ab eisdem fugato, cum sine habitatore remansisset; (1502) iidem qui hoc mihi ingerunt, ut congruentia innuit, furto; hospites vero inibi vi et potestate non cessent illam destruere; me non valente scilicet illorum alicui resistere, furibus quidem, quia longinquus, hospitibus, quia longe impar viribus videor esse, imperiali cum constet eos de exercitu præsertim redire, vel ad illum venire; me mendacissimi conductis consideratoribus accusant eandem destruere; quasi possit esse credibile, ut quod ego tanto mei construxi dispendio, aut destruiam ipse, aut destrui patiar sponte. In tantum vero illam hospites in ea destruunt potestative, ut si aliquis, cujus scilicet refert, illuc consideratum veniat famulorum, statim eum comprehendant, et gravissime flagellatum loris constringant.

nonis, Bucconis et Pharaonis ejusdem declinationis terminationem recipiunt. Desiderat autem Bucconem potius quam Nannonem, quia Bucconem initio quidem adversum, at postea faventem expertus fuerat, ut in eadem epistola testatur. Male in vulgatis pro *Israel* legebatur *Hierusalem*.

(1500) Id illud est, quod post paschalem diem contra Ratherium adversarii ejus in effectum perduxerunt. Duas enim personas pretio corruptas et Veronæ dominantes, circumducentes per totam domum episcopalem, ut ruinas ojus perspicerent, per summam calumniam Ratherium, qui hæc damna passus fuerat, totius damni auctorem venditarunt. Hæc vero præcipua in eum criminatio fuit; ex qua postea Nanno uti imperatoris missus contra Ratherium placitum habuit. Vide epist. 42. Construe autem: *Circumducentes eas per totam domum Ecclesie, miseri et mendacissime mutata significatione verborum, non erubescens de genere passivo agere activum, fingentes scilicet me perpetrare quod ego dolentissimus patior, quasi propter hoc fuerit illis necessarium sæpe, aliis licet verbis, clamasse: Crucifige, crucifige.*

(1501) Construe et explica: *Nam dum hoc triennio, id est, ab anno 965 usque ad annum 968, expendim fere quadraginta libras in restauratione ejusdem domus episcopalis, ut ferunt qui ministri fuerunt ad hoc; cum ea domus remansisset sine habitatore, me fugato ab eadem ab eisdem (cum scilicet in ea captus et adductus fuit, ac postea liber non auderet amplius ei domui se credere) dum iidem, qui hoc ingerunt mihi, ut congruentia innuit, non cessent destruere illam furto (id est furtim, occulte); hospites vero inibi, non cessent destruere illam vi et potestate, me scilicet non valente resistere alicui illo-*

A 2. Ita omnia cum dolentissimus patiar, versa verborum, ut dixi, natura, agere me quod potius suffero, isti maledici cum omnibus, quæ fingere de aliquo ullus mendacissimorum valuit unquam, fatentur. Sed, o vesana perfidissimorum dementia! o falsitas inconvenientissimal o diaboli per serpentes [f., per serpentem] et jam loqui non ignorans astutia! Si enim imperator non meus dominus esset, et ego illi in potentia similis essem; defendere contra ejus (1503) fideles domum meam et 616 opus utcumque valerem. Nisi quoque (1504) isti me de domo eadem sua perfidia pepulissent, præsentissimus cum essem, eam custodire die noctuque ab eorum furtis valerem. Nunc vero cum et ille meus dominus sit, et pugnare contra domini mei fideles, etiam si valerem, non solum perdidim, sed et, ut ita loquar, apostaticum sit; recedit namque a Deo, qui dato sibi ab eo terreno rebellis est domino: dictum est enim, quod *qui potestati*, utique a Deo sibi prælatæ, *resistit, Dei ordinationi resistat* (Rom. iii, 2); (1505) isti vero exemplo diaboli non cessent elaborare, ut etiam absque sui aliquo commodo aliquid, quod me noceat, meque conturbet, possint efficere; quid contra hæc duo tam impossibilia valeo agere? O vero utinam cum sacram talibus manu, quam excisam optabant, præbebam buccellam dicendo: *Corpus Domini nostri Jesu Christi prosit tibi in vitam æternam*; clamasset cæteris, quod ille quondam lapidatoribus sancti clamaverat Jacobi apostoli, qui frater dictus est Domini, ut fratres hodieque dicuntur consanguinitate propinqui: *Parcite*, inquires,

C *rum, furibus quidem* (quia scilicet clam domui episcopali damna intulerunt), *quia longinquus*, id est, ab ea domo remotus, *hospitantibus, quia videor esse longe impar viribus, præsertim cum constet eos redire de exercitu imperiali, vel venire ad illum; mendacissimi conductis consideratoribus* (quos scilicet, ut antea dixit, circumduxerunt ad inspiciendam totam domum) *accusant me destruere eandem, etc.*

(1502) Legebatur in vulg., *idem, qui hoc mihi ingerit*: at plurali numero hæc efferenda suasit non solum sequens nomen *furibus*, sed etiam epist. 42 ad Ambrosium, ubi num. 4 hoc idem factum explicatur sic: *Quadraginta, ut ferunt, libras in restauratione, ampliatione ac decoratione ejus domus expendit episcopus sexties ostia solum modo restaurando quæ partim furto, id est clanculo, partim vi fuerant ablata*. Paulo ante vero hoc damnum pluribus tribuit: *In restauratione domus, et amplificatione XL stultissimus libras expendi. Eam Bajoarii et justia positi clerici, et famuli præcipue destruunt*. Confer quæ hac de re ibidem fusius descripta hunc locum mirifice illustrant. Correximus etiam *cessent* exigente contextus sententia, ubi legebatur *cessant*.

(1503) Id est, hospites imperatori fideles, qui, ut dixerat paulo ante, ad imperialem exercitum proficiscentes, vel inde redeuntes in domo episcopali hospitabantur.

(1504) Isti sunt ii Veronenses *juxta positi clerici et famuli*, quos memorat in epist. 42, uti not. 1393 indicavimus: unde his se sacram communionem præbuisse postea subdit.

(1505) Hic porperam insertæ erant vocæ: *Quod cum ita sit*, quas totius sensus perturbatrices expunximus.

quid facitis! pro vobis orat jussus hic quem lapidatis. A Justus enim eram quantum ad illos, reatus licet illis incognitos Deus cognosceret meos: cum bona ego illis pro malis, mala illi contra mihi meditentur referre pro talibus et innumeris bonis, absque debito utique illis persæpe impensis. (1506) Quod si de injuria, quam eis intuli aliqua dicerent, non erat multum mirandum; quanquam et ex hoc conveniri humiliter ante, secundum judicium debueram canonum.

3 De illis vero, quæ ad eos nil pertinent, causari, taliaque de me dicere, quæ non inoffenso quis posset Deo credere, omnibus mihi **617** derogare facere, bona in me si qua sunt significatione mala corrumpere, mala sive sint, sive fuerint, indagatione studiosa disquirere, et aliis studiosissime demonstrare, quid est aliud nisi apertissime testari quod non solum mihi, sed et, qui me illuc (1557) eleemosynaliter instituit, piissimo Cæsari sint omnino perjuri? Et heu, ait quidam, heu dira furoris conditio! Qui vim patitur, magis ille ligatur. Fluvius enim malignæ operationis illorum ab eis ad me decurrit, et ego illum turbare agni illius exemplo fabularis accusor (PÆDR. l. 1, Fab. 4). Quidam rex juvenem cum haberet exercitum, et multitudinem sapientum; dum [subaudi juvenes] nequirent, quod juvenibus competebat, sapientibus stultitiam eorum reprimentibus, agere; inierunt consilium, ut quisque illorum patrem interficeret proprium. Actum est: unus sed illorum non tolerans tantum admittere scelus, dixit uxori suæ: Si patrem meum interficio ne consilio pereamus perditio, non modice metuo. **C** Consensit uxor ad servandam soceri vitam, atque alendum in suo eum cellario secretius locat. Imperat sane filio pater, ut interrogatus a rege de quovis consilio, non antea responderet, donec ad se illud referret. Obtemperans igitur tam industrius regis est consiliarius factus, ut inviderent illi omnes socii ejus. Adeuntes itaque regem, interminat sunt, quod nisi eum interficeret, eos omnes absque dubio perderet. Tristissimus rex consensit; quæsit tamen ab eis qua occasione id facere posset. Præcipue, aiunt, illi, ut cras veniens non secum ducat nisi unum servum, unum amicum et unum inimicum. Territus hoc dicto ille, patrem ex hoc sciscitaturus avidit. Pater vero: Ne contristeris, inquit, sed valde bonum præpara nobis obsonium, optimum de me accepturus consilium. Post prandium igitur dixit illi secretius **D** pater: Habes optimum asinum, illum pane, vino et

(1506) Construe et explica: *Quod si dicerent, seu conquirerentur, de aliqua injuria quam eis intuli; non erat multum mirandum, quanquam et ex hoc ante debueram humiliter conveniri secundum judicium canonum, non vero iis malis artibus impeti, quas antea indicavit, et mox iterum est indicaturus.*

(1507) Confer not. 920 in *Qualitatis conjecturam, Illuc autem, id est, in Veronensem episcopatum imperator Ratherium instituit, cum eidem episcopatu ipsum restituendum curavit. Qua de re in Itinerario num. 4, ait: Iterum eo misericordia piissimi Cæsaris*

carne duc tecum onustum; habes caniculam ad tua defendenda pervalde paratam, illa tecum habeto; uxorem quoque adhibens tecum, asinum pro servo, canem pro amico, uxorem offeres pro inimico. Egit, asinum assumpsit, canem secum pariter duxit, uxorem nec liquit. Regem adiit tristissimum, considerare, quæ detulerat, flagitans illum: Iste, inquit, qui astat onustus, meus est servus, ille alter meus amicus, tertia meus est, quo infestio rem habere me spero neminem, inimicus. Audiens illa, super ignem ait accensa: Inimicumne me tuum esse pronuntias? Merito, inquam, quæ contra regis præceptum tuo servavi patri, tibi obediens, vitam. Adolescens ad regem conversus: Videturne vestræ majestati **618** inimicam hanc esse mihi? Valde, respondit ille; sed utrum verum sit, volo ediscere. Verum est, ait. **B** Gratias Deo lætissimus ille respondit. Curre igitur, curre, et mihi festina eum reducere, Actum est. Consiliarius regi optimus redditur, adolescens a mortis instante periculo liberatur; uxor est non amare juvenem, ut videbatur, detecta, quæ fore utique amicissima putaretur, nisi taliter probaretur. Hoc ipse exemplo si non istos aliquantulum commovissem, non tam probabiliter eos cognoscere valissem, licet istam in eis semper fiduciam habuissem. Adhuc tamen eos Deus, quæso, dignetur convertere, et viam eis veræ pacis et charitatis ostendere, et ambulare, præstare, ne simul nobis pro talibus contingat, quod absit, periisse, vindicta nos subito occupante, milvus scilicet ut ranam cum mure fabulose legitur rapuisse.

4. Tota vero ista allegatio cum non prædicatio, sed magis contra Insidiantes vitæ et commodis meis videri possit invectio, subtedenda est, credo, et ad omnes communiter monendos, tam amicos scilicet quam inimicos, pastoralis jam nunc dirigenda intentio. Primum sane competit, quanquam non semel jam actum sit, demonstrare, unde discordia inter nos et ex quo ista contigerit. Ad ultimum vero brevandi causa primum respondeam, non modo exortam, sed a die ordinationis meæ inter nos fuisse certum est ortam. Est vero nunc ideo in palam deducta, quod fiducia imperialis nil aliud quam quod justum est decernentis præsentia, et synodi congregandæ (1508)... Unde dissentiamus crebro non solum verbis, sed (1509) et scriptis, hac vice monstratum. Summa vero ipsius, cum verba sint plura, ipsa esse monstratur, quod ego legem Dei, illi traditiones hominum et consuetudinem iniquorum se-

præcepto apostolici, qui tunc Romanæ præerat sedi, judicio episcoporum synodaliter restitutum. Post pauca juvenum... exercitum scripsimus, ubi perperam erat juvenis... exercitum: et dein locat emendavimus pro locant.

(1508) Puncta inseruimus, quæ aliquid hoc loco deesse significant. Confer not. 4162 in *Discordiam*, ubi hunc textum explicavimus.

(1509) Opusculum respicit *De clericis rebellibus*, et præcipue librum *Discordiarum*, cujus compendium hic paucis subjicit.

quenda decernant. An non ille est enim vere iniquus, qui quod mihi et illi est datus communiter, (1510) ita partitur, ut ego inde pauperrimus, ille locupletissimus fiat? Hoc ego si tacendo, imo laudando consentiam, (1511) unæ propter eam quam mecum habere optarent amicitiam, veritatem relinquens, Deum regasse convincar. Qui nihil nam suadet metuere, inimicus animæ meæ convincitur esse, nedum ego is debeam fore.

5. Hac ergo succincte monstrato, mecum vos ad-moneo, fratres, ut disquirat unusquisque nostrum a seipso, qualiter Pascha illud sanctum, id est, octo istos dies exegerit, et utrum ita exegerit, ut tuto *amen* responderit, cum presbyter : *Præsta, quæsumus, omnipotens Deus, ut qui paschalia festa venerando peregrimus, hæc te largiente 619 moribus et vita teneamus.* Interroget ergo se quisque, si de illo verum dixit sacerdos, hoc est, si in azymis sinceritatis et veritatis corpus et sanguinem Domini sumpsit, id est, si in corde nulli aliquid in Pascha machinatus est malum; si non de operibus alicujus se sciente nisi quod esset verum protulerit; si non, dum adhuc esca Christi corporis in ore esset ipsius, aut per odii, aut invidiæ, aut per cupiditatis, vel avaritiæ, aut per luxuriæ vitium iram Dei super se ascendere fecit; si post buccellam introire Satanam in suam animam minime sivit, id est si malum quod ante cogitavit, ad effectum ducere non maturavit; postremo si in die festo, hoc est in istis octavis et quousque cantatum est : *Hæc dies quam fecit Dominus*, aut per adulterium, aut per immunditiam aliquam non se polluit, vel fratrum aliquem nequiter læsit : et si nil horum in se invenit Paschæ Domini festa se venerando egisse gratulatus, humiliter *amen* respondeat; et tu moribus et vita hæc illum tenere Dei pietas dignetur concedere, manu, lingua et corde non cesset rogare. Quod si aliter in se, ut metuo, invenit, quod non saltem illos studuerit imitari, qui *non in die festo* dixerunt, tristetur : id est ut sicut illi tumultum veriti sunt, si Dominum comprehenderent, populi; (1512) ita iste iram veritus, si festivitatem violaret sanctissimam, Domini vel his saltem octo diebus se cum Dei adjutorio ab hujusmodi illecebra continue, et a læsione fraterna reprimere, conari studeret [f., studuisset]. Hinc de-

(1510) Causam præcipuam dissensionis tangit, quod scilicet bona communiter collata clericis cathedralis ecclesiæ, ita minus æque inter ipsos partita fuerint, et alii abundarent, alii indigerent.

(1511) Vulg. perperam *misi*. Correctionem *nae*, id est certe utique sensu exigente induximus.

(1512) Construe : *Ita iste veritus iram Domini, si violaret festivitatem sanctissimam, studuisset conari cum Dei adjutorio continere se vel his saltem octo diebus ab hujusmodi illecebra, et reprimere a læsione fraterna.*

(1513) Acherius ex Laudunensi codice hunc sermonem edidit. Scriptus fuit eodem anno 968, quo duo præcedentes, cum eorum compendium præferat.

(1514) Construe : *Hac ergo sententia valet certum esse, id est certum efficitur, iudicium majus instare*

num quod Judæ traditoris exemplum secutus, et damnationem adeptus sit, doleat, sed non ut Judæ ad laqueum desperando, imo ut Petrus ad lacrymas pœnitendo sese convertat; et relictis quæ male cogitavit, diem festum Domino agere, dum vacat, festinet. Ita enim et Pascha perditum, transitum utique faciens bonum, recuperare, et iram poterit Dei placare, ipso adjuvante, qui cum Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum non cessat Deus regnare.

620 SERMO VII.

(1515) POST PASCHA.

1. *De ore tuo te julico* (Luc. xx, 22), se ait Dominus in supremo dicturum, *serve nequam* iudicio. Sed cui? Demonstrat subjungens : *Sciebas quod homo austerus essem*, etc. (1514) Scienti hac ergo sententia, quam nescienti, certum esse valet majus instare iudicium. Verendum ergo bona scientibus, et mala patrantibus valde : verendum, inquam, verendum, bona præsertim eadem si quoque dicunt. Quidam enim bona dum dicunt, quid dicant, nedum vero dicant, ignorant : ut sunt verbi gratia plurimi, qui Evangelia, apostolos pro officio sibi credito recitant. Qui dum quod sibi injectum est quomodocunque acilant, non doctoris, (1515) sed ob auditoris ministerium implent. Næ ex ore suo, cum quid dicant ignorent, iudicantur, sed nisi faciam arguuntur. Miseri ergo utrinque sæculo dati doctores; miseri, inquam, et infelices, si aut nesciunt docere, aut quod non agunt docentes, suo tantum iudicantur ex ore. Si enim gehennæ pœnas agnoscunt, et aliis non innotescunt; rei omnium, quos docere debuerant, si per ignorantiam in eis inciderint, erunt. Si veros alios eas innotuerint, et ipsi eas non caverint; quid eis miserius, quid rogo est stultius? Et si monstrato aliis vitæ fonte ipsi pereunt siccitate, quis eos debet dolere? (1516) Clamavimus cum Apostolo nuper, clamavimus, et utinam non et pro eo, ut pro multis, ore proprio potius iudicandi quam, ut propheta quondam promiserat, liberandi. Clamavimus nobis et vobis, sed non inutiliter clamasse nos Dei pietas tribuat omnibus nobis. Clamavimus attamen, clamavimus cum Apostolo, fratres, clamavimus : *Pascha nostrum immolatus est Christus* (I Cor. v, 7). Sed utinam ut pro eo, ita pro nobis fuerit immola-

scienti, quam nescienti. Ergo valde verendum scientibus bona, et patrantibus mala : verendum, inquam, verendum, si præsertim dicunt quoque eadem bona.

(1515) Vulg. mendose, *obeditoris*. Correctionem contextus sententiæ approbat: illi enim arguuntur, qui recitant *Evangelia et apostolos*, sed quid dicant ignorant, ut accidit iis, qui audiunt, sed nisi explentur a doctore, non intelligunt quæ audiunt.

(1516) Construe et explica : *Clamavimus nuper cum apostolo* (illis nimirum verbis, quæ post pauca recitat, et lecta fuerant in Epistola, diei Paschatis : *Pascha nostrum immolatus est Christus*) *clamavimus, et utinam non potius iudicandi ore proprio, et pro eo delicto* (quod scilicet male clamavimus) *ut pro multis aliis delictis, quam liberandi, ut propheta quondam promiserat.*

in eadem Notitia explicavimus ; alia quædam addit præter ipsius Notitiæ fidem, quæ imposturam imposturæ additam patefaciunt, In eo enim traditur Rodoaldi sententia habita *jubente Joanne pontifice* ac producta fuisse a canonicis *innumerabilia fere privilegia.... a pontificibus et imperatoribus oblenta* : cum in Notitia mandatum imperatoris, non autem pontificis enuntietur, et unicum imperiale privilegium, nullum pontificium laudetur. Potior autem impostura in eo sita est, quod non tam bonorum capitularium, de quibus tantum in Notitia agitur, sed personarum etiam exemptio et immunitas asseratur, ac si controversia inter episcopum et canonicos non minus de bonorum, quam de personarum immunitate excitata ac definita fuerit. Ex collatione Notitiæ, et compendii ejusdem agnoscitur, verba *res et possessiones*, quæ sunt in Notitia, ab auctore compendii imutata fuisse in *bona et personas* ; quæ manifesta fraus ejusdem compendii imposturam aggravat. Vide alia plura, quæ in hocce compendium animadvertimus in libro *De privilegiis et exemptione capituli cathedralis Veronensis*, pag. 77. Hæc autem pauca indicia hoc loco satis superque esse videntur.

NOTITIA

Sententiæ suppositiæ Rodoaldi patriarchæ Aquileiæ contra Ratherium pro canonicis Veronensibus.

(Ex vestito exemplo archivi capitularis Veronensis.)

Anno Dominicæ incarnationis 968, domni quoque **A** boannissantæ Romanæ Ecclesiæ, et universalis papæ præsulatus ejus secundo anno, et imperii domni Othonis piissimi imperatoris Augusti nono, regni quoque domni Othonis filii ejus tertio, pridie Idibus Maii, luna vigesima tertia, indictione undecima.

Istiusmodi paginæ descriptio exposita fuisse vera credatur, nullique ambigendum, qui [l. quin] domnum Ratherium prudentissimum Veronæ urbis episcopum causationis querelam proposuisset adversus ecclesiæ suæ canonicos, dicens, quod ita sibi canonica auctoritate competeret, prædiorum redditus a fidelibus et Deum timentibus delegatos hominibus disponere, quemadmodum sui episcopatus res disponere, et ordinare videbatur. Cui econtra prænominati canonici, concordēs et unanimes facti, respondentēs dixerunt : Jam, bone et pie pastor, ducentorum spatia annorum transacta plenissime fore videntur, ex quo nullus de vestris autecessoribus usque in hodiernum diem se quandoque hæc **B** de causa intromisit, sicut vos facere videmini. Quid enim nostri prædecessores per mercedem domnorum regum et imperatorum quieto tenuerunt ordine, sub omnes vestros antecessores, qui in hac urbe fuerunt episcopi, hoc idem et nos moderno tenere cupimus tempore per mercedem istius serenissimi imperatoris. Dum vero hæc altercatio sic inter utrasque dilataretur partes : ecce legationis prece domni imperatoris et domni papæ Joannis missæ per **664** universum regnum vociferans, ut cuncti episcopi Ravennam ad sanctam synodum concelebrandam festinarent, sicut dudum illis indictum fuerat. Ravennam igitur cum præfatus episcopus festinare videretur, prædicti canonici suam, ad mercedem domni imperatoris, confestim destinantes legationem, illius per internuntios humiliter imploraverunt clementiam, ut si idem domnus episcopus in sancta synodo de illorum canonica inter cætera altercari vellet, nequaquam ei assensus tribueretur : **C** sed sub suæ defensionis tutela res illorum et possessiones teneret, sicut omnes sui fecerunt prædecessores. Quorum deprecatio, quia justa et rationalis sibi esse videbatur, præcepit eidem episcopo, ut nullo modo de prædictorum canonicorum se intromitteret rebus et possessionibus, ut pacifice viventes liceret eis Deum sanctosque illius pro se et pro suorum regnorum statu exorare. Et ne amplius ab eodem, vel ab ullo quolibet Veronensi episcopo aliqua quandoque de sæpe nominata possessione promoveri posset altercatio ; et si promoveretur, irrita et inanis et vacua esset, præcepit domno Rodoaldo sanctæ Aquileiæ Ecclesiæ reverentissimo patriarchæ, ut Ravenna rediens, tandiu moraretur Veronæ, donec diligenter investigare posset, quam rectitudinem frequenter dictus episcopus, aut quam crebro nominati canonici in eadem haberent re et possessione.

Cum autem venisset domnus patriarcha, et resedisset ad monasterium sanctæ Mariæ ad Organum vocitatum ; illico, ut sibi fuerat imperatum, convocatis eundem episcopum ejusque canonicos ait : Vos canonici, si aliquas habetis **665** firmitatis chartulas, aut ulla testamenti paginas, aut regum præcepta de vestris rebus et possessionibus, quas dicitis habere, ostendite coram nobis, et coram vestro episcopo aliisque hic residentibus, quibus rei veritatem discernere valeamus. Tunc Ambrosius archipresbyter, et Petrus archidiaconus, Joannes etiam et Petrus diaconi cum aliquantis ex majoribus et minoribus canonicis statim surgentes e consessu, ostenderunt eorum testamentorum paginas, et regum præcepta, et dixerunt : Hæ, senior, sunt testamentorum paginæ, per quas res et possessiones nobis collatas defendimus. Præceptum est, ut hæ in consessentium et circumstantium legerentur auditu : et inter legendum primo lectus fuit judicatus piæ recordationis Petri clerici, dehinc Giselberti, judicatus quoque Notkerii et Billongi episcoporum. Quæ scripta pari et manifesta ratione testantur, ut si ullus aliquando Veronensis episcopus de ordinatione et provisione archipresbyteri et archidiaconi et sacerdotum et diaconorum potestate res et possessiones eorum remove conaretur, statim devenirent in potestatem et ordinationem parentum eorum, quicunque inveniri potuerint, et judicem habeant Deum, et anathema maranata. Lectum insuper fuit præceptum domni Ludovici piissimi imperatoris Augusti in quo præcipitur, quod nullus episcopus, nullaque alia magna vel parva persona se intromittere præsumat de eadem re, et possessione **666** concessio fuit. Ubi ostensæ sunt et aliæ paginæ, quibus, si legerentur, non sufficeret dies.

Videns autem domnus patriarcha, quia secundum paginarum traditionem nullo modo rerum possessio canonicis concessa ad episcopi pertineret judicium, præcepit eidem episcopo Ratherio ex parte Dei omnipotentis, ut amplius de illorum possessionibus, illis a fidelibus hominibus concessis, se non intro-

(1525) ad vitia vero jejuniis, orationibus et elemosynis, cooperante gratia Dei, ut desporare nullatenus debuissimus, exhausta minime redeundum; ne hoc utique foret Ægypto relictam, agno comeso, mare Rubro transito, manna cœlesti gustato, carniū Taphniticarum, peponum atque cepearum (1526) desiderio Ægyptum relictam repetere, promisso patriæ lacte et melle manantis fraudari, cumque his, quorum in deserto plurima perierunt millia, perditionis æternæ damnationem subire. Ad quod 623 suadendum nil aptius valuimus invenire, quam ut *alleluia* cantaremus die noctuque, id est, ut *Laudate Dominum* alter alteri clamaremus, omnesque hoc sine intermissione agere studeremus. Re enim vera, quis peccato est locus, ubi laudis Dei est nullus defectus? Quod si (1527) B. Gregorio primum, postea B. Mamerto Viennensium archiepiscopo pro consimili necessitate quasdam litanias infra hanc Quinquagesimam visum est instituire; quid obest ad Dominicum illud quod continetur suasum: *Nunquid possunt filii sponsi lugere, quando cum illis est sponsus* (Matth. ix, 15), (1528) cum litanias rogationes innuere latinitas æstimet? Quo vero tempore rogatur solemniter Deus, quam festivitatis diebus? Sobrie vero, juste et pie si vivitur in Pascha, quid nocet ad hoc quod suadet Apostolus, cum Pascha nostrum ipsum dixisset esse Christum, subjungens atque dicens: *Itaque epulemur*; cum crapulæ et ebrietati (I Cor. v, 8), cæterisque vitiis famulantes denotans, adjungat: *Non in fermento veteri*, id est, tumore non abdicati delicti, et voluntate transacta crimina repetendi, vel alia committendi: *Neque in fermento malitiæ et nequitiae, sed in azymis sinceritatis et veritatis*; si igitur a crapula et ebrietate cessamus, si a coitu etiam licito, consensu parili, hoc triduo, (1529) dilecto abstinemus divino; si a jocis atque lascivia, si a cantuum vanitate atque ludorum, postremo ab omni opere servili, id est, famulatu diaboli cessantes, ut in Quadragesimæ Dominicæ

(1525) Construe: *Minime vero redeundum cooperante gratia Dei ad vitia exhausta jejuniis, orationibus et elemosynis, ut nullatenus debuissimus desperare.*

(1526) Sic cod. Frising. In vulg., *desideria*, male.

(1527) Cum S. Mamertus Viennensis annis fere centum anteiverit S. Gregorio, *Mamerto primum, postea B. Gregorio* scribendum fuerat. Porro S. Gregorius litanias, quas appellamus *maiores*, sine jejuniis instituit: S. Mamertus vero illas triduanas ante Ascensionem Domini, quæ litaniam *minores* vocantur, cum jejuniis induxit. Ratherius in Synodica num. 10 jejuniis in utrisque servandum suadet. Vide ibidem not. 961. Nunc hujus jejunii, quod a ritu Romanæ præsertim Ecclesiæ Quinquagesimæ paschalis tempore erat alienum, apologiam quamdam hoc loco videtur attexere.

(1528) Construe: *Cum latinitas æstimet litanias innuere rogationes, id est, Litaniam Græco nomine appellantur, quæ Latine dicuntur rogationes, uti habetur in additione III ad Capitularia cap. 120. Scripsimus autem innuere ex ms. Frising. cum in vulgatis esset innui; quod passivum infinitum sit recipiendum crederetur, scribendum esset litanis.*

(1529) *Dilecto* pro dilectione usurpatur: Simili-

A jure fecimus diebus, Deo servire his tribus diebus curamus; paschali gaudio quædamnum ingerimus, cum et in his resurrectionis Dominicæ cultum non omnimodis omiserimus, si tamen fecimus quod debuimus? Cum vero, ut non semel diximus, corpore et sanguine Domini reficiendis necesse sit *parasceve*, id est, præparationem aliquam facere, ne tanti sacramenti munus sumant indigne; et ob hoc inventas putare (1530) possimus præclaras, quæ præcedunt solemnitates, vigiliis; quid nocet; si in tanta festivitate, vigiliarum loco hoc triduo sui, si quid in his paschalibus commisimus gaudiis, diluamus, ab *alleluia* vero canendo, semperque in Domino exultando atque lætando 624 nequaquam cessamus? Dicente sane Jacobo apostolo: *Quia in multis offendemus omnes* (Jac. iii, 2), qui ausus sit gloriari in tot diebus ac noctibus se nihil commississe, quod egeat satisfactione diluere, ut tantam festivitatem digne possit excolere?

2. Hucusque, fratres charissimi, cum nostra processerit communis causa nostræ salutis (1531) enisio, adest infra hanc *alleluia* sine intermissione cantandi, exultandi quoque atque lætandi Quinquagesimam; ipsaque nos silere non patitur gloriosissimæ Ascensionis Dominicæ dies. Silere enim quomodo possumus reminiscentes omnium miraculorum, si, ad hominem solum intendas, mirabilioris miraculi, quod videlicet homo, non angelico, ut Elias quondam subvectus, non pennigero, (1532) ut poeticus ille, volatu, sed corporali ipsa mole perfecti, id est annorum, triginta circiter trium, hominis, ut Apostolus nobis spondet proventurum quandoque: *Donec occurramus*, inquit, *omnes in virum perfectum in mensuram ætatis plenitudinis Christi* Domini nostri (Ephes. iv, 13), videntibus idoneis testibus loquens elevatur, nubeque suscipitur, angelis astipulantibus, quod ita sit reversurus ad judicandos hereticos ab initio, usque in finem sæculi vivos et mortuos omnes? Quis hoc effari laudabiliter, quis laudaster in serm. 2 de Maria et Martha num. 1. *Non justitiæ dilecto*, id est amore, sed odio.

(1530) Sic codex Frising. Apud Acherium possumus:

(1531) Construe: *Cum nostra enisio, id est niscus seu conatus noster, fratres charissimi, hac usque processerit causa nostræ salutis communis; infra hæc Quinquagesimam adest dies cantandi alleluia sine intermissione, exultandi quoque atque lætandi; ipsaque dies gloriosissimæ Ascensionis Dominicæ non patitur nos silere. Mox ex optimo codice Frising. addidimus enim.*

(1532) Idem codex utpote *Icus* (id est *Icarus*) volatu. Hujus codicis ope delevimus *noster ante volatu*. Construe autem: *Etenim quomodo possumus silere reminiscentes miraculi mirabilioris omnium miraculorum, si intendas solum ad hominem; quod videlicet homo non subvectus volatu angelico, ut quondam Elias, nec volatu pennigero ut poeticus ille (Icarus), sed corporali ipsa mole hominis perfecti, id est, annorum circiter triginta trium, ut Apostolus spondet nobis quandoque proventurum: Donec occurramus, etc. quod videlicet, inquam, homo (Christus) loquens testibus idoneis videntibus elevatur, etc.*

satis effabiler valet? Admirari enim omittimus, si A Deum intus manentem, hominem quem de nobis pro nobis assumpsit, gestantem pensamus. Gratias, si possemus, solummodo ipsius misericordiae referre deberemus condignas. Cætera enim melius silendo quam loquendo, ineffabilia sunt quia depromimus. Ad promissum tantum inenarrabilis ipsius clementiæ oris nostri obsequium deflectamus (1533) quod modo ex Evangelio audivimus : *Qui crediderit, inquit, et baptizatus fuerit, salvus erit* (Marc. xvi, 16). Deo gratias, universitas clamat; credimus enim, et baptizati sumus in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti. Omnes hoc dicimus; omnes per hoc nos salvandos speramus; sine isto nullum salvari posse veraciter credimus et confitemur. Sed de quibus dicit qui hoc audierat Petrus? Petrus, inquam, cui fuerat specialius cum cæteris dictum : **625** *Euntes in mundum universum prædicare Evangelium omni creaturæ* (Marc. xvi, 15). (1534) De quibus, inquam, si est ita, fatetur Apostolus : *Melius fuerat eis non cognoscere viam veritatis, quam post agnitionem retrorsum converti?* (II Pet. xii, 21.) De illis, ut conjici veracissime valet, de illis, de quorum credulitate Jacobus apostolus quid sentiat audiamus : *Fides, inquam, si non habet opera, mortua est in semetipsa* (Jac. ii, 17). Itemque : *Qui confitentur se nosse Deum, factis autem negant* (Tit. i, 16). Hi nimirum sunt, qui fidem, quam verbis astruunt, moribus destruant. Verendum enim omnino, ne de talibus quoque dicatur a Domino : *Cum immundus spiritus exierit ab homine, ambulat per loca inaquosa, quærens requiem, et non inveniens, dicit : Revertar in domum meam, unde exivi. Tunc vadit, et assumit secum septem alios spiritus nequiores se, et ingressi habitant ibi; et sunt novissima hominis illius pejora prioribus* (Luc. ii, 24-26). Hæc tam veracia si in nullo caderent illorum, qui se credere profitentur et sunt baptizati, ubi esset sententia Domini illa, qua continetur : *Multi enim sunt vocati, pauci vero electi* (Matth. xx, 16) et : *Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum cælorum?* (Matth. vii, 21.) Qui enim sunt vocati, nisi per baptismum Ecclesiam ingressi? (1535) Qui pauci electi, nisi qui sacramentum vivendo tenuerunt, quod fide perceperunt? Qui non electi, nisi qui non servaverunt quod promiserunt? Quid autem promiserunt? Recurrat quis cogitando ad id, quod aut promisit, aut est vice illius promissum, antequam baptizaretur. Modicum est, recordari leviter valet. Si illud observat, securus de salute sua gaudeat (1536). Si autem peccavit, quiescat primum, id est, desinat peccare; hinc demum pœnitentiam agat. *Appropinquat enim, et huic dicendum, regnum*

(1533) Ita cum ms. Frising. Male in vulgatis quomodo. Construe vero : *Tantum deflectamus obsequium oris nostri ad promissum clementiæ ipsius inenarrabilis, quod modo audivimus ex Evangelio, etc.*

(1534) Octo voces sequentes supplevimus ex ms. Frisingensi.

(1535) Male in vulg., *Quid pauci.*

cælorum (Matth. iii, 2); id est transeuntibus, imo fugientibus terrenis omnibus, propinquant cælestia, illis tamen, qui cooperante gratia Dei, operatione sedula illa meruerint adipisci.

3. Qui vero sint isti, subjungens piissimus idem promissor demonstrat. Cum enim dixisset : *Qui vero non crediderit, condemnabitur* (Marc. xvi, 16), ut indicis quibuslibet credentes a non credentibus scerneret, subjectit : *Signa autem eos qui crediderint, hæc sequentur : in nomine meo dæmonia ejicient, linguæ loquentur novis, serpentes tollent, et si mortiferum quid biberint, non eis nocebit; super ægros manus imponent, et bene habebunt* (Ibid. 17-18). Quid hoc est, fratres? quis enim corporaliter ista hodie efficit signa? Nemo, dilectissimi, nemo. Nullus ergo credit? Absit. Credunt enim, Deo gratias, tanti, ut illis illud congruat psalmographi : *Annuntiavi et locutus sum; multiplicati sunt super numerum* (Psal. xxx, 6). Quomodo itaque credunt, cum qui hæc signa faciunt, illi tantummodo credere dicantur; isti vero ea non faciunt? Faciunt plane, faciunt quidam, sed non corporaliter **626** faciunt, sed tanto utilius, quanto a corpore discernitur spiritus. In nomine enim Christi dæmonia ejicient, qui in virtute ipsius vitia, quæ dæmones ingerunt, a cordibus suis repellunt; linguæ loquentur novis, cum, praviloquio relicto, laudem Dei lingua resonat ipsorum, utilia sermo depromit : serpentes tollent, cum quod suggerit serpens ille antiquus, minime agunt; cum quæ suggestionem diabolicam interius sentiunt, sed quod suggerit, minime faciunt, mortiferum quidem est quod bibunt, sed non eis nocebit. Omnes enim, ait Apostolus, *astabimus ante tribunal Christi, ut referat unusquisque propria corporis, prout gessit, sive bonum, sive malum* (Rom. xiv, 10). Super ægros manus imponunt, ut bene habeant, qui peccata, quæ commiserunt, bonæ operationis studiis, ut ad meliora proficiant, compensare festinant. Ecce apodixis, ecce conjectura, ecce indicium credentium, et non credentium, fratres. Qui ex his ergo in se cognoscit aliquid signis, credere se dicat; qui non, ad credendum se potius suadeo præparet, quam semet credere jactet.

4. Ubi quoque a Domino dicitur cæco : *Tu credis in Filium Dei?* (Joan. ix, 35.) cum præpositione utique. Et Samaritanæ : *Mulier, crede mihi* (Joan. iv, 21), (1357) sine præpositione : cum hic absolute dicitur, *qui crediderit*, neque scilicet addito *in Deum*, neque *Deo* (Marc. x, 16), conjici valet duo exposci, id est, ut credamus in Deum, et credamus Deo. In Deum vero credit, qui catholice credit : Deo credit, qui hortamentis illius obtemperat. Qui utrumque (1538) itaque agit, et orthodoxo est baptismate lotus,

(1536) In iisdem vulg., *Si non peccavit*. Manuscripti Frising. lectionem inseruimus.

(1537) Codex laudatus ignorat has voces sine præpositione.

(1538) Sic idem codex, melius quam in vulgatis ita agit.

maximam nobis affert, Deo gratias, securitatem. Salvus enim absque dubio talis, si tamen perseveraverit, erit. O vero nullus in hac nostra plebe inveniretur, qui non crederet verum esse, quod Joannis in Evangelio audit, hoc est : *Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil* (Joan. 1, 3). Increduli enim ad cætera, dum istud unum non credunt, fatentur (1539) tempestatem ab homine fieri posse, cum evidentissime Psalmista proclamet : *Ignis, grando, nix, glacies, spiritus procllarum, quæ faciunt verbum ejus* (Psal. CLXVIII, 8), id est Domini. Et in alio psalmo de Deo : *Qui dat nivem sicut lanam, nebulam sicut cinerem spargit. Mittit crystallum suam sicut bucellas, ante faciem frigoris ejus quis sustinebit?* (Psal. CLXVII, 16). etc. Quomodo ergo in Deum credit, qui Deum omnium creatorem esse non credit? Quomodo Deo credit, qui ipsi clamanti atque dicenti surdissimum auditum apponit? *Videte, videte quod ego sum solus, et non sit alius Deus præter me. Ego occidam, et ego vivere faciam : percutiam, et ego sanabo ; et non est qui de manu mea possit eruere* (Deut. xxxiii, 39). Intendat charitas vestra : contra enim eos qui dicunt, quod homo malus, vel diabolus tempestatem faciat lapides grandinum spargat, vincta atque campos devastet, fulgura mittat, jumenta et pecora, ipsosque homines **627** interficiat ; contra illos, inquam, valet quod dicit : *Ego occidam, et vivere faciam*. Contra illos vero qui dicunt, quod ipsi per incantationes suas ipsas tempestates avertant, valet quod dicit : *Non est qui de manu mea possit eruere* (1540). Quod si Elias triennio oratione pluviam avertisse, oratione rursus legitur eam, cum voluit reddidisse ; ignem de cælo super impios impii regis ministros misisse ; Samuel æstivo tempore tonitrua contra naturam mugire fecisse ; plerique etiam alii sanctorum sive in Veteri, sive in Novo Testamento quædam leguntur signa de cælo, de terra, de mari monstrasse ; non fecerunt ea ipsi, sed Deus per ipsos ; fecit hoc fides ipsa, de qua ipse Dominus loquitur ad apostolos ita : *Si haberetis fidem sicut granum sinapis, diceretis huic monti, Tolle te, et mitte te in mare, et obediret vobis* (Matth. xvii, 18). Non potest hoc facere diabolus, non membrum ejus quilibet malevolus. Facit hoc per servos suos, cum ei placuerit, Deus, et cum sit summe bonus, benigne ut bonus.

5. Sed redeamus ad Ascensionis Dominicæ festum. *Cum hæc dixisset, ait operis tanti relator egregius, videntibus illis elevatus est, et nubes suscepit eum ab oculis eorum. Cumque intuerentur in cælum euntem illum, ecce duo viri astiterunt juxta illos in*

(1538) Confer Agobardum episcopum Lugdunensem, qui in libro *De grandine ac tonitruo* vanam hanc de tempestatum immissoribus opinionem pluribus rejicit. Vide etiam nostri auctoris Præloquia lib. 1, num. 10, et ibidem not. 32.

(1540) Vulg. *Quod etsi Elias*, et paulo post *legatur*. Exemplum Frising. sequimur.

(1541) Vulg. *male id est pro vel*.

vestibus albis, qui et dixerunt : Viri Galilæi, quid stalis aspicientes in cælum? Hic Jesus, qui assumptus est a vobis in cælum, sic veniet, quemadmodum vidistis eum euntem in cælum (Act. 1, 9-11). Hic paucillum, auditor, rogo, attende. In Galilæa resurgens Christus primum videtur, viris Galilæis ascendens Christus tantum monstratur, illis reversurus promittitur. Galilæi vero qui sunt, fuerunt, vel erunt, nisi qui Galilæam incoluerunt, incolunt (1541), vel incolentes futuris temporibus erunt? Galilæa vero, ut a majoribus accepimus, transmigratio facta interpretatur, et hoc quare agnovimus? (1542) Bis hoc factum est, imo ter actum est subsedendum, et quia vetus de primo, de duobus tertio juncto dicamus: **Transmigraverunt filii Zebedæi de patre suo ad Christum**, Christus resurgens a sepulcro ad ipsos; ipsi demum de Galilæa ad montem ubi constituerat illis, eisque videntibus inde est elevatus in cælum. Illuc eum qui desiderat sequi, transeat de diabolo ad ipsum; consideret eum pro se mortuum ac sepultum; gaudeat ejus resurrectione se resuscitatum, ascensione in cælum evertum, si tamen in hoc figat suum firmissime desiderium. Elaboret ergo unusquisque nostrum, charissimi, ut quomodo hodie Christus cum corpore nostro cælum conscendit; ita, quomodo cunque, valet spe conscendat, desiderio migret, operatione illuc pervenire nitatur. Mirum enim dicitur, etiam per vitia nostra cælum possumus conscendere, si videlicet studeamus ea calcare : scalam quippe de illis quodammodo nobis facimus, si emendatione illa deprimimus. Elevant nos, si fuerint **628** subtus nos; deprimunt nos, si fuerint supra nos. Caro nostra in Christo cælum conscendit; sequatur eam desiderio anima nostra. Anima Christi illo transferri cupit animas nostras, cooperemur desiderio ejus. Deus est qui gestat eam; omnipotens misericordia viget et gratia; non diffidamus de possibilitate, si non deficimus voluntate. Virtutes vult tantum loco sumptuum nobiscum portemus. Vitia ut egestatem mortiferam famemque perpetuam, contrarietatem utique ascensus nostri pernoxiam, hic relinquamus : hic etiam demorantes a festinando illic nunquam cessemus : absque dubio enim ubi Christus cum carne nostra est, pervenimus, si a desiderando ipso minime cessaverimus, ipsius adjuvante clementia, qui cum Patre, etc.

SERMO IX.

(1543) DE ASCENSIONE DOMINI II [al., 1].

1. Cum pene in omnibus ab antiquorum studiis Patrum tam vitæ nostræ discrepet qualitas quam

(1542) Codex Frising. *Bis hoc : primo quia ter actum est, subsedendum de primo, Brevibus dicamus: Transmigraverunt*, etc. Locus tum in vulg., tum in hoc codice videtur corruptus. Ex utroque autem congruentiorem lectionem qui potest compingat.

(1543) Hic sermo typis datus ab Acherio e ms. Laudunensi, affligendus est anno 968, ut ex not. 1548 patebit.

doctrinæ; in hoc quoque, fateor, non parum discordat, quod in talibus, ut est ista, solemnitatibus illi primitus de Evangelii tractatu sermonem cudentes, ad considerationem ejusdem solemnitatis auditorum post animos incitabant; hinc demum admonituncula, quo magis valebant, succinctim aperta in fine prolata, ut a malis se cohiberent, et beneplacitis Deo insisterent, sollicitius eosdem, quos allocuti fuerant, commonebant: nobis contra in ipsis loquendi primordiis observare conveniat quod Psalmista suadet: *Præoccupemus*, inquit, *faciem Domini in confessione* (Psal. xciv, 2) (subaudiri ut liceat, peccatorum nostrorum) et quod alter: *Dic tu*, inquit, *prior iniquitates tuas, ut justificeris* (Isai. xliii, 26): ut justificeris, inquam, non judiceris. *Si nosmetipsos enim dijudicavimus*, ait Apostolus, *non utique judicavimus* (I Cor. ii, 31), id est, si nos ipsi veraciter accusavimus, non a Domino damnaremur. Veraciter nam se accusat, qui non de se aliud dicit quam quod egisse se meminit, et qui de eo quod se accusat, nulli alii, si de se hoc idem dicat, succenset; si malum quod confitetur execratur, et emendare pro viribus nititur; si repetere ultro veretur; si de eo salubriter confunditur. Nam si aliter, voce Dominica ejus animæ dicitur; *Quam vilis facta es iterans vias tuas* (Jer. iii, 36). Quod facero utique taliter ei interdicitur quoque: *Ne iteres verbum in oratione tua* (Eccl. xix, 17), id est, ne confessum iteres, ut sit necesse tibi iterum confiteri illud peccatum. Cum enim peccasse nos graviter et recognoscimus et dicimus; pœnas etiam, quas subire propter hoc debitores sumus, insuper referimus. Si earum saltem metu a malis non compescimur perpetrando, clamari ex obliquo ipsi compellimus nobis: *De ore tuo te judico, serve nequam* (Luc. xix, 22). De corporali vero si hoc facimus maxime delicto, oblata consecrare interdiciamus ipsi nobis omnino, nosse nos nisi dissimulamus, quod (1544) Neocæsariensi continetur concilio cap. 9.

2. Quod cum ita sit, quid de nobis dicere, quid saltem possumus cogitare? Si locuturi enim vobis in confessione faciem Domini prævenimus (Psal. xciv, 2), hoc est, si antequam ad ejus iudicium veniamus narrandum, ipsi vos veraciter accusamus, panem vobis porrigendum qua licentia consecramus? Si hoc non facimus, quod loquendi exordium facimus, imo quid vobis unquam pro debito dicimus? De gaudendo quippe nobis non aliud dicere possumus, nisi quod Tobiam angelo respondisse comperimus: *Quale enim*, ait ille, *quale mihi erit gaudium, qui in tenebris sedeo, et lumen cœli non video?* (Tob. v, 12). In

(1544) In Neocæsariensi quidem concilio c. 9, sermo est de corporali peccato ante ordinationem commisso: *Presbyter si præoccupatus corporali peccato provehatur, et confessus fuerit de se, quod ante ordinationem deliquerit, oblata non consecret*. RATHERIUS vero quod valet de peccato ante ordinationem commisso, multo magis valere putavit de commisso post ordinationem: ac idcirco eundem canonem contra clericos carnali culpa implicatos alibi retulit. Vide part. I. De contemptu canonum num. 11, et Ili-

A tenebris enim quod sedeamus, ipsi nobis testes sumus, (1575) qui obscuratis mentis obtutibus, ad ignem nos pergere, non, ut opus fuerat, cernimus. Lumen vero cœli est claritas Christi, qua scilicet supra angeli, infra illuminantur homines sancti, illi ad tenendum, isti ad desiderandum, uterque ad socialiter quandoque fruendum. Qui ergo non illuminatur nunc ad desiderandum, putas eum illuminari posse tunc ad tenendum? Quale vero hujusmodi in qualibet solemnitate gaudium valet habere, nisi omnino inane?

3. Maxima ista sed hodie est, fratres, festivitas maxima; sed lumen cœli considerare neque valentibus, neque volentibus, nulla, nulla, inquam, nulla. (1546) Sit tamen cum veraciter Ascensionis Domini festivitas hodie, maxime episcopalis vocabuli quomodo silere sinitur, etsi desit facundia, saltem garritio pauxillum perita? Sed cujus est Domini ista, rogo, festivitas? Christi utique, et ex eo utique Christi, quod Christus pro nobis dignatus est effici. *Dilexisti enim justitiam, et odisti iniquitatem* (canit de eo Psalmista). *Propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo exultationis præ participibus tuis* (Psal. xli, 8). Quam justitiam? Scilicet illam, qua justum censuit esse, ut creatura ei, qui se creaverat, deserviret. Quam iniquitatem? Qua videlicet homo serviebat diabolo, qui ad serviendum conditurus fuerat Deo. Propterea igitur unxit eum, quæ lætificaret angelos de reconciliatione generis humani 630 a suo consortio diabolica fraude seclusi. Et quia eadem misericordia ex filiis diaboli quidam filii Dei erant per adoptionem futuri, qui utique participes existerent ei, qui non per adoptionem, sed per naturam erat Filius Dei: præ participibus suis dicitur unctus, quia cæteris ad mensuram est data eadem Spiritus sancti gratia, in ipso autem habitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter (Coloss. ii, 9), id est pleniter, dum utique ipsum, quod pro nobis corpus assumpsit, Deus adeo totus replevit, ut sicut (1545) mente ejus, ita et carne Deo repleta, ex duabus et in duabus naturis non duo sed unus sit Dominus Jesus Christus, verus, ut Pater et Spiritus, per omnia Deus, cumque illis non tres sed unus vivens in sæcula Deus. Nisi igitur Deus carnem nostram misericorditer induisset, eam in cælum minime levasset: nisi eam in cælum levasset, hanc diem nobis minime dedicasset, Christi ergo est ista, fratres, solemnitas, sed non sine participibus suis; hos enim secum vexit in cælum mirum dictu! etiam necdum natos in terra.

4. Omnes ergo festivitatum decursiones cum pro nerarium num. 10.

(1545) Construe: *Qui obtutibus mentis obscuratis non cernimus, ut opus fuerat, nos pergere ad ignem.*

(1546) Construe: *Cum tamen hodie veraciter sit festivitas Ascensionis Domini; quomodo sinitur silere saltem garritio pauxillum perita vocabuli maxime episcopalis, etsi desit facundia?*

(1547) Acherii editio *mente cujus*, et infra *cumque illi non tres*. Correctiones novissimi editoris recepimus.

Christo et participibus institutæ sint Christi, qui vult in quavis illarum partem habere, studeat quod fecit et ipse facere. Sed, heu dolor! negleximus agere. Exhortati enim cum vos fuissetis non semel (1548) in præcedentibus festivitates istas diebus, ut solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis (*Ephes. iv, 3*), donaremus nobis invicem, si quis adversus aliquem haberet querelam (*Coloss. iii, 13*), ut Agni Dei carnes comessuri, non in fermento malitiæ et nequitia Pascha Domini, sed in azymis sinceritatis et veritatis (*I Cor. v, 8*) celebrasse probaremur. Hoc ipsi qui monuimus, non eo studio quo diximus, fecimus. Ventum est ad cænæ Dominicæ sacratissimam diem, lectum est quod Apostolus dixit: suggestimus observandum quod monuit, videlicet ut non in iudicium corpus Domini sumeremus. Non defuerunt, sed pro nefas! qui de ea manu, quam truncatam optarent, buccellam sanctam perciperent: non defuit, qui defuisse quibus daret, optaret. Et heu quam lethifero utrique tumbant fermento! Cumque ab ipso legitimo quosdam hortati fuissetis continere in quadragesima ista concubitu, ut sacrificium Domini in Pascha purificati mererentur accipere, væ illis qui sumpto sacrificio ab adulterino nequiverunt usque saltem in octavas Domini abstinere. His enim certificamur congruere, quod in Psalmo cantavimus sæpe: quia videlicet cum post **631** buccellam, ut in Juda, introierit in eis Satanas (*Joan. xiii, 27*), id est, spiritus immundus, septeno sed capite (*Luc, xi, 26*), qui solus per jejunium credebatur expulsus (*Marc, ix, 28*). *Adhuc escæ eorum cum essent in ore ipsorum, ira Dei ascendit super eos (Psal. lxxvii, 30)*; (1549) violatores tantæ festivitatis, non cultores dum fuisse sint miserrimi deprehensi. Eligant ergo quid faciant. Si enim desperantes sese, obdurantur, idem utique frequentando, Judæa se ipsis laqueo strangulantur. Si Petri lacrymas imitantur, veniam consequuntur; si veniam consequuntur, Christum in cœlis uti nunc affectu, ita post effecto ipso sequuntur. Si neutrum ex his duobus merentur, festivitatem istam Deo et angelis, bonæque voluntatis, ut cantatum est, hominibus noverint esse, se vero ab illa omnino expertes existere.

5. Sed ne lenocinentur sibi sententiæ prolatione illius Dominicæ, qua dictum est: *Qui crediderit et*

(1548) Dies, qui festivitates istas præcedunt, sunt præsertim dies Quadragesimæ anni 968, in quibus sane se studuisse exhortari omnes ad pacem testatur in *Discordia* num. 7. Confer not. 1492 in serm. 2 de Pascha. In sequentibus summam eorum, quæ exhortando disseruerat, profert, ut aliis quoque verbis fecit in sermone septimo: unde hunc quoque sermonem pertinere ad annum 968 nihil dubii est.

(1549) Construe: *Dum miserrimi reprehensi sint fuisse violatores, non cultores tantæ festivitatis.*

(1550) Celebris est ex Augustino distinctio inter *credere in Deum, et credere Deo*. Credit Deo qui credit vera esse quæ Deus revelavit. Credit autem in Deum, qui non solum credit vera quæ Deus revelavit, sed etiam credendo amat ipsum Deum, et ea fide tendit in Deum, quæ per charitatem operatur, Vide Augustinum tract. xix in Joannem et alibi. Hinc cor-

A *baptizatus fuerit, salvus erit (Marc. xvi, 16)*, noverint, quia, cum sit verissimum utpote veritatis ore prolatum; illis tantum est, quibus congruit, verum; *Signa enim, ait, eos qui crediderint, hæc sequentur: In nomine meo dæmonia ejicient (Ibid., 17)*, etc. Quæ nimirum si quis frugaliter intellecta in se recognoscit, de salvatione sua securus gaudeat: qui minime, suggero, contremiscat; et, ut (1550) credere non solum in Deum, sed et Deo nisi studeat, non sibi sufficere sciat. (1351) *De ore tuo te iudico, serve nequam (Luc. xix, 22)*, at ne matures, rogo, Christe, proferre; differ ictum, precor, misericors, suspende vindictam piissime; (1552) dimitte illam et hoc anno, usque dum fodiam circa illam, et mittam stercora (*Luc. xiii, 8*), succisoribus vitæ, supplico, misericors dicit meæ; fortassis enim meliorari tua quandoque gratia valebo. Qui adhuc ingratitude mortifera incorrigibilis exsto, dum non oculos utique conversionis lacrymis imbuo, sed guttur mentis mortiferæ dilationis, pessimæque in dies deteriorationis crinibus stringo; in infernum vivens, id non ignarus, ut multi, sed sciens, insuperque nec celans, descendo. Indeque mihi: *De ore tuo te iudico, serve nequam*, cum his qui bona dicunt, et pessima gerunt, non inaniter clamari formido. Austeritatem quippetua animadversionis aliis innotesco, præsentissimum te **632** ubique non nescio, et dicere, vel facere, quæ tuam considerationem dedecent, non horresco. Sed quid, Domine, facio? Fugerem, si quovis valerem: quod quia nequeo, a te, Augustini veriloqui tui suasu, ad te, id est, a iustitia ad misericordiam tuam pavens confugio. Ut consideras itaque indecentia tibi, ita, Domine, considera necessaria, deprecor, mihi, me ab impatientia liberans mortifera, quæ transgredi me tam immantiter tua compellit præcepta. Nisi enim ab ea citius eruor, perditionem æternam præstolor, ignarus licet dispositionis de me, Domine, tuæ, Non sunt enim hominis vitæ illius, sed tuæ potestatis solius; qui non damnas impie, quos creasti benigne. Vos autem, fratres, quod de nobis per nos audistis, de vobis quoque metuite. Mala, quæ usualiter facitis, quancocius relinquite: ad inusitata vos bona, dum vacat; conferte: infernum cavete; cœlum desiderio scandite: ubi Christus est in dextera Dei sedens, ipsius

rigendum hoc loco videri posset *credere non solum Deo, sed et in Deum*. Verum Ratherius, ut sese explicavit sermone præcedenti num. 4, *credere in Deum* de eo sumpsit, *qui catholice credit: credere autem Deo* de illo accepit, *qui hortamentis illius obtemperat*; quod sumptum videtur ex illis Ecclesiastici c. xxxi, vers. 28: *Qui credit Deo, attendit mandatis*. Quare similiter serm. 2 de Quadragesima num. 41, ait: *Etiamsi credat in Deum talium quis, non credit Deo, qui præcepta ejus non custodit, nec sacramentum vivendo tenet, quod file percepit, etc.*

(1551) Construe: *At rogo, Christe, ne matures proferre: De ore tuo te iudico, serve nequam.*

(1552) Construe: *dicit (supplico) misericors succisoribus vitæ meæ: Dimitte illam et hoc anno, usque dum fodiam circa illam, et mittam stercora: fortassis ntm valebo quandoque meliorari gratia tua.*

adjutorio nixi festinare contendite; instare horam vobis aut illuc conscendendi, aut deorsumruendi, hic vero non diutius morandi sedulo cogitate, ne ex improviso, quod absit, vos rapi contingat, et illuc pertrahi, ubi nemo vobis valeat auxiliari. Quod a nobis omnibus dignetur avertere, qui in hunc mundum peccatores venit salvos facere, Jesus Christus Dominus noster, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO X.

DE FESTO PENTECOSTES (1553)

1. Eia quid facio, fratres? Si taceo, re ipsa, quæ per me fuerant dispensanda, defraudo; vobis fraudis ejusdem reus existo, et quæ sit dies ista, vel quanta, mihi ipsi quoque abscondo. Loqui si gestio, magnitudini rei ipsius, de qua loqui volo, ne succumbam formido. Sed facio quod possum: debitorem enim amplius considero nullum. Pentecostes compleitur hodie, 633 fratres. Quid dixi? Quinquagesima Paschæ hodie terminatur. Quid inde? Dicat qui novit: *Melior est, ait, finis orationis quam principium* (Eccle. vii, 9). Intendat qui valet: *Qui enim perseveraverit, ait Dominus, usque in finem, hic salvus erit* (Matth. x, 22). Felices qui hos quinquaginta dies, ut colendi sunt, coluerunt, ab alleluia morali nullatenus cessaverunt, dormientes quoque eam minime dimiserunt. Salvi tamen tales si cupinpt esse, hodie devotionem perseverantiæ demonstrant, suggero, suæ. Quinquagesima est hodie dies a Resurrectione Domini, ab Ascensione decima. Magnum mysterium, et inenarrabile donum! Dies est hodie quinquagesima, ex quo in Christo resurreximus; decima, ex quo cum illo cælos conscendimus. De quibus dico? De illis nimirum, quibus audacter dicit Apostolus: *Si consurrexistis cum Christo, quæ sursum sunt quærite, ubi Christus est in dextera Dei, id est æqualitate, Patris sedens; quæ sursum sunt sapite, non quæ super terram. Mortui enim estis, peccati videlicet immunes, et vita vestra abscondita est cum Christo in Deo. Cum enim Christus apparuerit vita vestra, tunc et vos apparebitis cum ipso in gloria* (Coloss. iii, 1). Felices, qui ejusmodi sunt; infelicissimi, qui ab istorum collegio perpetualiter decidunt: illi enim non cum Christo in gloria, sed cum diabolo apparebunt in damnatione perpetua.

2. Præsentes tamen nos adhuc de illorum societate existere (*Nescit enim homo, ait quidam, utrum adio an amore dignus sit, sed omnia in futurum servantur incerta* [Eccle. ix, 1]), dicamus non desperantes de nobis, quia hodie est quinquagesima dies, ex quo in Christo resurreximus; decima, ex quo cum Christo cælos ascendimus. Hodie quid

A præstolamur, Dona nimirum, divisiones gratiarum, charismata beatitudinum omnium. Quæ sunt vero illa? Depromat Apostolus: *Charitas, inquit, Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis* (Rom. v, 5). Sed ad quid datus est? Pignoris absque dubio loco. Sicut enim non habemus hic manentem civitatem; ita nec securam heatitudinem. Unde autem novimus, quod pignoris loco Spiritum sanctum acceperimus? Dicente videlicet Apostolo: *Qui dedit nobis pignus spiritus* (II Cor. v, 5), ecce habebimus de pignore accepto. Quod hodie illud acceperimus, quomodo scimus? Historiographus dicat, Lucas medicus fateatur: *Cum complerentur, inquit, dies Pentecostes, erant omnes discipuli pariter in eodem loco* (Act. ii, 1). In quo loco? *Cumque intuerentur in cælum euntem illum* (præstulerat idem) *ecce duo viri asiterunt justa illos in vestibus albis, qui et dixerunt: Viri Galilæi, quid statis aspicientes in cælum? Hic Jesus, qui assumptus est a vobis in cælum, sic veniet, quemadmodum vidistis eum euntem in cælum. Tunc reversi sunt Jerusalem ad montem, qui vocatur Oliveti, qui est juxta Jerusalem Sabbati habens iter; 634 et cum introissent in cænaculum, ascenderunt in superiora, ubi manebant Petrus et Joannes, Jacobus et Andreas, Philippus et Thomas, Bartholomæus et Matthæus, Jacobus Alphæi et Simon Zelotes, et Judas Jacobi. Hi omnes erant perseverantes unanimiter in oratione cum mulieribus, et Maria matre Jesu, et fratribus ejus* (Act. i, 40). Cum igitur in eodem loco essent, *factus est repente de cælo sonus tanquam advenientis spiritus vehementis, et replevit totum domum, ubi erant sedentes, et apparuerunt illis dispersitæ linguæ tanquam ignis, seditque super singulos eorum; et repleti sunt omnes Spiritu sancto, et ceperunt loqui variis linguis, prout Spiritus sanctus dabat eloqui illis* (Act. ii, 2 seq.).

3. O quam hic abyssus Veteris Testamenti abyssum invocat novi! O quam antiquiora recentioribus concinunt! Quinquagesimo die post occisionem agni, et maris transitum Rubri, in Sina monte Moysi decalogus datur. Quinquagesimo post Resurrectionem Christi die Spiritus sanctus apostolis mittitur. Quinquagesimus remissionis est annus; dies noster quinquagesimus gratiæ est consecratus. Illo die Deus Dei Filius in monte descendit; isto sed nostro Deus Patris et Filii Spiritus sanctus igneis linguis demonstratus advenit. Utraque vero ista Trinitas adimplevit, Pater illic Filium Moysi destinavit; Spiritus sanctus a Patre et Filio missus atque procedens, apostolis isthic potestate spontanea sese infudit. Ibi tonitrua et voces, mons quoque fumans; hic inflam-

(1553) Inter Retherii sermones Fulcuinus c. 24 memorat in die Pentecostes. Acherius in Elencho tomi II Spicilegii opusculis Retherii ineditis accenset sermones duos de Pentecoste, eorum exemplum ex ms. Lobienis se accepisse tradit in monito ad Retherii opera. Licet vero eos se alias editurum sponderit, non tamen edidit. Lobienenses codices dili-

genter expendendos curavimus, ut hi quoque sermones cum aliis ineditis in publicum prodirent. Quæcunque autem diligentia adhibita nihil tale potuit reperiri. Unum tantum sermonem in Frisingensi codice invenire licuit, quem nunc edituri sumus. Hic habitus est anno 963. Vide not. 1438, in serm. 4, de Quadragesima.

mati linguis variis homines, apostoli utique, ignis A divini ardoribus æstantes. Ad postremum Dominicæ resurrectionis iste est quinquagesimus dies, quem patriarchæ omnes atque prophetæ, cum a Pascha usque ad istum cæteros omnes venerationi debitæ deputarent, istum præ omnibus celebrant. Monstrat hoc Tobias videntissimus cæcus: monstrat hoc Apostolus ad cæli tertii sublimiora conductus (1554): *ibam*, inquit ille [supple. ad] *Pentecostes diem festum nostrum, qui est sanctus a septimanis* (Act. xx, 46). Beatus vero Paulus festinasse legitur diem istum Jerosolymis celebrare, quod sciret illum præ omnibus eminere. *Sanctus*, inquit, *a septimanis*; non perfunctorie, inquam, computa: nam a Pascha usque ad Pentecosten istam nostram sanctissimum diem non nisi septem, nisi fallor, hebdomadas invenies. Lege prophetam, et septiformem Spiritum B super florem de radice Jesse ascendentem requievisse comperies (Isa. i, 4).

4. Quis est autem ille Spiritus, nisi qui super Dominum in columba, super apostolos in igne descendit? Quare vero super Dominum in columba, super apostolos vero in igne apparuit? nisi quia mansuetus veniens Dominus, mansueti signo se demonstrari voluit hominibus; apostolos vero iudicium suum annuntiaturus missurus [subauditur voluit demonstrare], cum quo terrore iudicaturus adveniet. Qui ne iudicaretur mansuetus, advenit sonitu C 635 vehementiore demonstratus. Linguas vero quare igneas demonstravit? nisi ut servos suos et charitate ferventes, et sermone promptissimos fore debere monstraret: qui utique (quod modo ex Evangelio auditum est) ea veritate deprecarent, qua dictum cognoscerent (quid hoc vero est, fratres?): *Dixit*, inquit evangelista, *Jesus discipulis suis: Si quis diligit me, sermonem meum servabit, etc.* (Joan. xiv, 23). Quis linguam habens igneam istud sophistica tergiversatione confundere audeat? Apertum est, aperte disseratur. Nihil medium. Aut diligimus Dominum, aut non diligimus. Si diligimus, quod præcipit facimus. Si non diligimus, quod jubet minime custodimus. Si diligimus eum, ab eo diligimur: si non, quamvis eum irrationabiliter (1555) metuamus, diligere tamen non præsumptuose putemus. Quod possit vero fieri, minime desperemus (1556). Canitur enim de eo: *Miseris omnium, Domine, ei nihilo odisti eorum quæ fecisti*. Nihil verius. Non odit Dominus quod in te fecit, sed odit quod tu ipse in tui ipsius præiudicium facis; et ideo

(1554) Hæc lectio antiquam versionem libri Tobias ex Græco exhibet, quæ a P. Sabatier ex codicibus Regio et Sangermanensi edita est. At ex duplici textu unum Ratherius compegit. Verbum *ibam* sumpsit ex cap. 4, vers. 6, ubi legitur: *Ego autem solus ibam aliquoties in Hierusalem diebus festis*; reliqua vero ex cap. 2, vers. 1, ubi habetur: *In Pentecosten die festo nostro, qui est sanctus a septimanis*: quæ totidem verbis recitantur a Lucifero Calaritano in libro *De non parcendo in Deum delinquentibus*. Vide tomum I Bibliorum sacrorum latinæ versionis antiquæ ejusdem P. Sabatier part.

tam pius, tam misericors, tam est facilis ad ignoscendum conversis, ut noverimus eum nostram non odio habere, quam condidit, substantiam, sed malignitatem execrari potius nostram. Quod si ipsius auxilio immutari gestimus; probemus et nos, cum nobis invicem succensemus, non nos propterea invicem odisse, sed malum, quod in nobis alterutrum recognoscimus, exosum habere. Convertibiles itaque ad invicem cum nostri sint amores, ut odia; Deum tanto inconvertibilius et perseverantius diligimus, quanto voluntatem ipsius idem esse, quod ipsum [f., ipse, et subaudi est], cognoscimus. Unde in ipsius amare nulla nobis imponitur mensura; in nostro vero ea ponitur conditio, ut sic diligamus proximos, sicut nosmetipsos, id est ut præter alia B quales nos existere debuissimus, tales et illos desideremus existere. Hæc de lectione tantum tetigisse sufficiat Evangelica.

5. Ad solemnitatis hodiernæ præconia convertamur. Sicut, fratres, Canticum canticorum, et Rex dicitur regum; sic ista dies solemnitas est sollemnitas. Ad hoc enim Christus natus est, ut pateretur; ad hoc mortuus, ut resurgeret; ad hoc resurrexit, ut carnem, quam de nobis pro nobis sumpserat, in cælum levaret; ad hoc eam illuc transtulit, ut immortalē semperque felicem efficeret. Quod quia nisi dono Spiritus 636 sancti non poterat fieri (nisi enim baptismo regenerati novi homines efficeremur, in vetustate manentes salvari nullatenus potuissemus: baptizari vero nullo modo nisi in Spiritu sancto (Matth. iii, 11) et igne poteramus; Spiritum sanctum nobis hodie in linguis igneis misit, ut baptizati scilicet, et loquentes de Deo, et amore illius et proximi ferventes, illo quandoque transferremur, quo sine charitate transferri nullo modo poteramus. Si quis enim, ut ait Apostolus, Spiritum Christi non habet, hic non est ejus. (Rom. viii, 9). Qui autem non est ejus, consequens est, ut non sit particeps regni illius. Spiritus autem possessio conjectura cum sit charitatis ipsa, (1557) eodem dicente Apostolo, quia *charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis* (Rom. v, 5); tanto certius de quodlibet, utram Spiritum sanctum habeat, valemus agnoscere quanto ferventiorē esse cernimus in charitate. Qui vero, ait Apostolus, *habuerit substantiam mundi, et viderit D fratrem suum necesse habere, et clauserit viscera sua ab eo, quomodo charitas Dei manet in eo?* (Joan. iii, 47.) Quod cum ita sit, probatio absque dubio charitatis, pag. 713.

(1555) Adverbium *irrationabiliter* quo sensu ex Ratherii mente sit accipiendum, explicavimus not. 723 in opusculum *De proprio lapsu*.

(1556) Canitur in introitu missæ feriæ 4 Cinerum, et sumptum est ex libro Sapientiæ cap. xi, vers. 24 et 25.

(1557) Construe: *Cum autem possessio ipsa charitatis sit conjectura Spiritus* (videlicet cum possessio charitatis sit signum, quod quis Spiritum sanctum habeat) *eodem Apostolo dicente, etc.*

ritatis exhibitio est ut ait Gregorius, operis; exhibitio vero operis est Spiritus sancti monstratrix, quem hodie in apostolis accepimus, ut est in psalmo ita cantatum: *Ascendens in altum captivam duxit captivitatem* (Psal. LXVII, 19), id est captivatam quondam a diabolo nostram cum anima carnem; *dedit dona hominibus* (Ephes. IV, 8) id est (1558), charismata sancti apostolis hodie Spiritus, qui cum Patre et eodem Spiritu est per sæcula benedictus. Amen.

SERMO XI.

DE MARIA ET MARTHA (1559).

1. Reminisci utinam dignaremini, fratres, præterita sanctæ Dei genitricis Mariæ solemnitate in oris nostri obsequium vestro persolvisse collegio, quo ex evangelica lectione monstrarem, non minus beatæ Dei Genitrici illud convenire, quod ei ita est prolatum in fine: *Maria optimam partem sibi elegit quæ non auferetur ab ea*; quam ei, cui hoc vox ipsa deprompsit Dominica. Cumque ex eadem evangelicæ serie lectionis vestræ filiationis nostræ facundia, quod 637 potuit, protulisset inopia; quasi nil prolatum fuisset austeri, ita incommotos vos, pro nefas! omnes, consideratis quorundam vultibus vidi. Nihil illic lacrymarum est visum, nulla suspiria, pectorum contusio sonuit nulla. Verissime verum tunc consistit fore, quod Augustinum legimus non semel dixisse: quia videlicet *Nisi ardeat qui docet, accendere auditorem nimine valet*: simulque illuc dum consideravimus, nos non multum amari, et ob hoc vilipendi, illud verissimum perpendimus fore Gregorii: *Difficile est, ut quamvis recta prædicet doctor, qui non amatur, libenter audiatur*; itemque: *Cujus vita despicitur, restat ut et prædicatio contemnatur*. Isti attamen nostræ querelæ illud ad prophetam longe quamvis incompatibiliter dictum vidimus convenire: *Domus Israel nolunt audire te, quia nolunt audire me* (Ezech. III, 7): et illud Domini: *Si sermonem meum servaverunt, et vestrum servabunt* (Joan. XV, 20), *Nos, etiam ait ille, ad cuius æstimationem non possumus aspirare, nos, inquam, ait, quid sumus: nec contra nos est murmur vestrum, sed contra Dominum* (Exod. XVI, 7, 8). Cum enim in innumeris, pro dolor! simus reprehensibiles; dum non vituperat quis vestrum, quæ fuerant jure in nobis carpenda, sed carpit jure laudanda; probat se hoc agere non justitiæ dilecto [id

A est dilectione], sed odio illorum, quæ nollet audire ullo modo. O autem qui tales in vobis existunt, utinam tam captiose intenderent seria quam avide a nobis prolata intendunt, non modo inutilia sed etiam noxia; et tam animarum suarum profectum, quam illarum intendunt, dum conniventes utique illis loquimur, damnum!

2. Sed jam nunc dicendum, quid a nobis illic fuerit dictum. Ut ante nos sæpius fuit prolatum, duo in his duabus matronis diximus vivendi genera designata. Unum, quod ab actu dicitur *πρακτικόν*, hoc est actuale; alterum, quod a visu, vel otio *θεωρητικόν* [otio scilicet, quo quis spectando otatur], id est contemplativum vocatur. Nimirum enim nemo amplius videnda interius exaggerat, quam qui ab opere amplius cessat. (1560) Hos autem duos ritus vivendi cum veteres secutus duas has beatas significare dixissem sorores; innuit illarum devotio verissimum fore, cum una *satagere*, id est studere vel laborare dicta sit *circa frequens ministerium*, id est non quod tunc primitus inceperit, sed actuandi frequentia in morem converterit; scilicet ut Domino, uti multimode lecerat, de sua facultatula ministraret: altera pedibus assidere Domini maluisse narretur, non illa otiositate tamen, quæ inimica est animæ, sed illa, de qua clamat per Psalmistam Dominus ipse: *Vacate et videte, quoniam ego sum Deus* (Ps. XLV, 11); sedula vero et hæc, ut illa in ministrando, 638 ita in audiendis, quæ de ore procedebant Dominico. Et revera nemo in Ecclesia nisi hæc duo agit, cum quod debet facere facit. Nullus hic fornicationis locus adulterium procul ebriositas longe, falsitas nusquam, et, ne in infinitum nostra procedat locutio, omnis a talibus abest prorsus nequitia plenitudo. Sed unum secularibus, alterum congruit spiritualibus: unum illis, qui sunt audituri: « Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum, quod vobis paratum est ab origine mundi (Matth. XXV, 34), » qui esurivi, sitivi, hospes fuit, infirmus, et in carcere (in membris tamen hæc omnia meis), et similia multa perpeusus, et a vobis sum relevatus: alterum eis, qui jam in ipsis et cum ipsis audierunt apostolis: « Amen dico vobis, quod vos, qui reliquistis omnia, et secuti estis me, in regeneratione, cum sederit Filius hominis in sede majestatis suæ, sedebitis et vos super sedes duodecim judicantes duodecim tribus Israel (Matth. XIX, 28). »

(1558) *Id est Christus ascendens in altum dedit hodie charismata Spiritus sancti apostolis, qui* (Christus) *cum Patre et eodem Spiritu, etc.*

(1559) Hunc quoque sermonem a Fulcuino laudatum sub titulo *De festivitate S. Mariæ*, qui Evangelium festi Assumptionis ejusdem Virginis exponit, ex ms. Lobienſi acceperat Acherius cum titulo *De Maria et Martha*, uti in Frisingensi etiam codice inscribitur, ex quo illum nunc primum in lucem proferimus. Hic autem sermo Ottone I jam ad imperium profecto (hunc enim Cæsaris nomine designat num. 4) habitum fuisse anno 966 post festum Assumptionis B. M. not. 1017 in Itinerarium coniecimus. Quo quidem tempore cum tumultus, qui in Rathe-

rium eruperant anno præcedenti, adhuc serperent: idcirco num. 1: *Consideravimus, inquit, nos non multum amari et ob hoc vilipendi*: et alia deinceps ejusdem temporis indicia inspergit. Confer not. 1029. Id autem confirmatur multo magis ex ordine opusculorum, quæ in seriem chronologicam describuntur in ms. Frisingensi: Ibi enim hic sermo exhibetur post Synodicam, quæ edita fuit in Quadragesima anni 966. Vide not. 1429 in sermonem I de Quadragesima.

(1560) Construe: *Cum autem secutus veteres, dixissem has duas beatas sorores significare hos duos ritus vivendi; devotio illarum innuit id verissimum fore* (id est esse), *cum una, etc.*

3. Quid modo, fratres? Istit taliter constantibus nullus intra septa quatuor istorum invenitur murrum, qui tundere jure debeat pectus, suspirare, gemere? Ubi ergo mei consimiles? Hic non auditur de illis, qui taliter agunt, alia sors, conditio alia, quam possit tamen suspicari scelerositas nostra, nisi: *Discedite a me, maledicti, in ignem æternum, qui paratus est*, non hominibus, sed *diabolo et angelis ejus* (*Matth.* xxv, 41); scilicet vel his, qui cum eo de cœlis ruerunt, vel his, qui ei in hoc sæculo assiderunt; angelus enim quasi aggelus [agchelus a Græco ἀγγελοῦ, *prope*], id est juxta stans dicitur, qui idem utique, quod isti jam dicti felices Deo hoc miseri illi exhibuerunt diabolo, ministrantes utique illi quod quærebat, hoc est flagitiorum acta multigena, assidentes jugiter, et suggestiones ejus libentissime amplectentes, et opere exsequentes. Nullus talium Mariam, nullus imitatus est Martham; nullus Liam, (1561) nullus Rachelem duxit uxorem, nemo talium unam illarum dilexit, alteram toleravit, id est amore Dominum videndi, bona quæ potuit fecit. (1562) Dicat ergo qui volet, et mihi, si valet, quod Dominus non promisit, sperare persuadeat, hoc est ut perpetrans mala, recipiat bona, et nec ut Martha Deo deserviens actualiter nec ut Maria illi assidens contemplanter, præmium illis solis, qui unum eorum fecerint, expectent promissum; cum contra ille proclamet: *Omnis arbor, quæ non facit fructum bonum* (*Matth.* vii, 49), utique unum illorum, quem aut Maria fecit, aut Martha, *excidetur, et in ignem mittetur*: et de cogitatione solum inutili vae nobis (1563) ipse promittat (*Mich.* ii, 1); de otioso vero saltem sermone rationem in die judicii reddituros (*Matth.* xii, 36) nos dixerit 639 quoque. (1564) Et cum circumspicere istius multitudinis ambitus nullum istarum imitatore[m] hic inveniam prorsus; me quoque loquendi ut statum, proprietatis causa, hic mutavisse non disconveniat multum; cum, ut dixi, illarum isthic æmulatorem invenire valeam nullum, et

(1561) Liam scilicet activæ vitæ, Rachelem contemplativæ figuram gessisse S. Augustinus docuit lib. xxii in Faustum c. 52. Mariæ autem et Marthæ. nec non Rachelis et Diæ figuras simul junxit S. Gregorius libr. ii in Ezechielem hom. 2, num. 9 et 10. Ex his fontibus Ratherius in Patrum lectione versatissimus, huic sermoni de Maria et Martha Liæ quoque et Rachelis mentionem inseruit,

(1562) Construe: *Dicat ergo qui volet, et, si valet, persuadeat mihi sperare quod Dominus non promisit, hoc est, ut perpetrans mala recipiat bona, et nec deserviens actualiter Deo ut Martha, nec assidens illi contemplanter ut Maria, expectent præmium promissum illis solis, qui facerint unum eorum; cum contra ille proclamet, etc.*

(1565) Erat in apographo quæ nobis. Ex Michæ autem loco, cui auctor alludit, emendationem expressimus, ubi habetur: *Væ qui cogitatis inutile.*

(1564) Construe: *Et cum multitudine ambitus (id est templi) istius circumspicere nullum hic prorsus inveniam imitatore[m] istarum, ut non multum disconveniat me quoque hic mutavisse statum loquendi causa proprietatis; cum, ut dixi, nullum isthic valeam invenire imitatore[m] illorum, et cernam metipsum præ om-*

illarum exortem me cernam præ omnibus ipsum; (quis) continere me hortetur ab eo, qui me vexat, rivaliter quamvis, pavore? (1565) Num me enim [subaudi pavore] eo beatum confido futurum, vitium propter hunc scilicet abdicans nullum; licet in pœna semper mea sit conscientia (*Sap.* xvii, 10), utpote rei dicit fore Scriptura?

4. Et heu quam non dissimilis ego Siculo illi tali in sorte tyranno! Cumenim eo, quo indignus addolor [id est aggravor] officio, debitorem me utriusque fore non nesciam, sic id est ut et Domino in menbris suis, hoc est sanctæ matris Ecclesiæ debeam filiis ministrare, ob hoc tamen a contemplan-do eo nunquam cessare, sed in lege ejus meditari die ac nocte (*Psal.* i, 2); et neutrum horum me prospiciam agere, sed contra non me solum, sed et omnes mihi commissos, præcipue vero magis necessarios corrumpendo, eum die noctuque (quamvis in eum nulla cadat passio) ad iracundiam provocare: (1566) quid de me dicere, quid valeo cogitare, (et ut turpia subsidens [f., subsilens], honesta solum, prohibita licet, depromam/si in lege Dei, ut debitorem me fore non nescio, die (non) meditor ac nocte; Catullum nunquam antea lectum, Plautum quando jam olim lego nec lectum; musicam quando sæpe rogatus expono, cum nequeam primo arithmetico scilicet..... auxilio; milites (1567) quando etiam meos ad prælium ob Cæsaris cogo præceptum; quando illos mitto venatum? hic enim nullum collodium, nulla conoeditur requies; sed absolute beatus ille asseritur esse, qui in lege Domini meditatur die ac nocte. O sed miserimus ego, qualiter in talibus, et, pro dolor! detestabilioribus in infernum vivens descendendo, id est non ignorans, quod in infernum ob talia, si remota pietate judicer, absque dubio perget! Cum vero neque laicos meos neque clericos satagere circa frequens, id est usitatum, Domini video ministerium, siquidem illos opera christianitatis non exsequi, istos canonicæ legi usque (1568) ad nuptum publi-

nibus exortem illarum; quis hortetur me continere ab eo pavore, qui quamvis rivaliter vexat me?

(1565) Construe: *Etenim num confido, me eo pavore futurum beatum, non abdicans scilicet vitium ullum propter hunc pavorem, licet conscientia mea semper sit in pœna, utpote Scriptura dicit, conscientiam rei semper fore in pœna.*

(1566) Construe: *Quid valeo (et ut subsilens turpia, depromam solum honesta, licet prohibita) quid valeo, inquam, dicere, quid cogitare de me, si non meditor die ac nocte in lege Dei, ut non nescio me fore (id est esse) debitorem; quando lego Catullum antea nunquam lectum, Plautum jam olim nec lectum; quando sæpe rogatus expono musicam, etc. Catulli codicem Veronæ invenisse videtur, quem antea non legerat, et forte etiam codicem Plauti.*

(1567) In Itinerario scripto exeunte anno 966 num. 4, se Romam profecturum tradit, non imperiali, quia imperatum est minime, jussu; milites solum ut mitterem meos, ab eo cum mihi sit imperatum. Confer ibidem not. 4047.

(1568) Id est ad nuptias publicas. Sæpius alibi clericorum mulierositatem publicam coarguit.

cum penitus cerno aversos; nec monachos meos contemplandi Dominum amore a sæculi 640 actibus se facere alienos velle ullo modo ita tenus cerno, ut insuper istum, cui astamus, anachoretam transitoria considerem non penitus abdicasse: ubi Martham, ubi sororem ejus Mariam, ubi Liam, ubi miser habeo Rachelem, cum a me infelicissimo de vobis omnibus requisiturus in die judicii sit Dominus, utpote de commissis ovibus, rationem? Ubi ille postremo in his ædibus diaboli est supplantator, qui dum unam, id est contemplativam, desiderat, utrasque sortitur, sic Christo ministrando transiens per bona temporalia, ut non amittat æterna?

5. Austera nimium hæc, atque a nobis inventa cavillatoribus (1569) possent, qui nimium abundant, nostris videri, nisi austeriora ex dictis hodie haussemus Gregorii. Qualia vero sint et ista, et illa utinam sensus nostri capere atque discernere utiliter valuisset duritia. Ubi enim ille nostram denotans ait cohortem, cum repente conati fuisset docere quæ magis meditatione, quam opere didicissemus, et hoc agere opitulatione alterius cujuslibet gestiremus; incidimus in illum de Evangelio ipsius sermonem, ubi visa civitate Jerusalem, refertur Dominus flevisse atque excidium illius denuntiasset: quem sic non piget totum percurrere, ut valens omnino perpendere, utrum illi lugendum sit necne, nobis desinat succensere. Considerata nempe ego tota sermonis ejusdem serie, dum plus eam contemplan aloes, quam mellis habere, cœpi satagere, an ibi aliqua consolatio inveniri valeret, quæ titubantem formidine quamvis inutili, quia inconvertibilem, animum refoveret. Quippe cum pervenissem ad illum tremendissimum locum, ubi habetur ita descriptum (GREG. lib. II in *Evang.* hom. 39, n. 8): « Unde curandum nobis est, et cum magnis quotidie fletibus cogitandum, quam severus, quam liber, quam terribilis sua in nobis opera requirens in die nostri exitus princeps mundi hujus veniet (*Joan.* XIV, 30), si etiam ad Dominum carne morientem venit, et in illo suum aliquid quæsit, in quo invenire nil potuit. Quid itaque nos miseri dicturi, quid acturi sumus, qui innumera mala commisimus? Quid requirenti adversario, et multa sua in nobis inveniendi opera dicemus, nisi solum quod nobis est certum refugium et solida spes, quia unum cum illo facti sumus, in quo princeps hujus mundi et suum aliquid requisivit, et invenire minime potuit? quoniam solus est inter mortuos liber (*Psal.* LXXXVII, 5). Et a peccati 641 jam servitio veraci libertate solvimur, quia ei, qui vere est liber, unimur. Constat enim, nec negare possumus, sed veraciter fatendum quia princeps hu-

(1569) Eos cavillatores respicit, quorum morosiores et calumniosas in se accusationes descripsit in *Qualitatis conjectura* paulo ante lucubrata, nimirum in eunte anno 966.

(1570) *Istud Pauli*, scilicet dictum a Paulo apostolo Rom. XII, 4, 5: et I Cor. XII, 13; et Ephes. IV, 16, ubi nos omnes Christi capitibus membra esse

A jus mundi habet in nobis multa; sed tamen mortis nostræ tempore jam nos rapere non valet, quia ejus membra effecti sumus, in quo non habet quidquam.» Istud (1570) dum Pauli putaveram deceptissimum mihi non modice suffragari, cum magis ille hoc de se suisque diceret similibus; sed dum sequentia (1571) legi, idem mihi contigit, quod solet sæpe contingere. Nam cum audio *gaudium esse in cælo super uno peccatore, quam supra nonaginta novem justis* (*Luc.* XV, 7); si absolute hoc, ut hic est positum, diceret, ad me putarem aliquid pertinere: sed dum addit *pœnitentiam agente* quantum nigrum ad candidum, tantum hoc attingere ad me cerno pœnitentiam nunquam agentem, semperque pœnitendam coacervantem missellum. Ita et hic dum idem infert sanctissimus doctor, et dicit: *Sed quid prodest, si fide illi jungimur, et ab eo moribus disjungimur?* (GREG. ubi supra, n. 9.) Ipse enim dicit: *Non omnis qui dicit mihi: Domine, Domine. intrabit in regnum cælorum; sed qui facit voluntatem Patris mei, qui in cælis est, ipse intrabit in regnum cælorum* (*Matth.* VII, 21); a non jure pavendo me prorsus extraneum cerno (1572).

6. Quæ est autem voluntas Patris, nisi quod aut Martha, aut faciebat soror ipsius Maria? Nil quippe nobis aliud præcipitur, nisi ut aut ministremus Christo in membris ipsius, aut assideamus Christo in contemplanda voluntate ipsius. Inde aliquid si negleximus, suspiremus, plangamus, pectora nostra tundamus, pœnitentiam agamus, frequens ministerium Domini aut repetamus, aut vacantes orationibus et desideriiis cœlestibus, a pedibus benigni Jesus nullatenus divellamur, donec ad illud unum, quod solum est necessarium, perveniamus, hoc est eundem, qui nobis solus sufficit, Dominum. Dicis econtra (sic enim est consuetudo dicta..... humana): Licet non tanta quanta debeo faciam bona, facio aliqua; et perfecte in Deum credens, spero quæ Dominus suis fidelibus præcepit speranda. O utinam hæc duo fiderem re, fratres [*s.*, te, frater], habere! Certus profecto de tua essem salute, videlicet ut in Deum perfecte crederes, et illa tantummodo, quæ præcepit speranda, sperares. Dicit vero Psalmista: *Spera in Domino* (*Psal.* XXXVI, 3). Respondes, spero. *Fac bonitatem* (*Ibid.*), sed dicit ille. Si ergo speras in Domino, suggero: *Fac bonitatem*, et non inaniter speras, promitto. Dicente enim Jacobo: *Quid prodest, fratres, si fidem quis habeat, opera vero non habeat? Nunquid poterit sola fides salvare eum?* (*Jac.* II, 14.) Una sola audiri ita potest sententia. Si perfecte credis in Deum, et aliud non speras, quam quod ille te sperare præcepit, videlicet si opera habes bona; consequenter de remuneratione, si ita tamen perseveraveris, non 642 est tibi opus dubitare perpetua. docuit.

(1571) *Sequentia*, id est illa, quæ S. Gregorius statim post recitatum locum subjicit, et ab auctore post pauca subduntur: *Sed quid prodest, etc.*

(1572) Construe: *Cerno me prorsus extraneum a non pavendo jure*: id est jure mihi timendum esse perspicio.

Quæ sunt autem bona opera, nisi illa quæ ex charitate procedunt: quam solam si non habes, nec in fide, dico tibi, confidas; nec quod suis promisit Dominus fidelibus, speres. *Fides enim si non habeat opera, mortuus est in semetipsa (Jac. II, 17); et: Spes non confundit, quia charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis (Rom. V, 5).* Si ergo charitatem in corde non habes, spem inutiliter habes. Si Spiritum sanctum non habes, Christi non es; dicitur enim: *Si quis Spiritum Christi non habet, hic non est ejus (Rom. VIII, 9).* Quam vero habet erga Dominum saltem nunc temporis quilibet charitatem, cum ne dicam diligere, saltem timere eum nullatenus probetur, dum eo præsentem non timet adulterium (ut hoc solum ex innumeris proferam) perpetrare? Si enim præsentem eum non credit, quomodo in eum nedum dicam perfecte, saltem aliquantulum credit? Si autem hoc credit, nonne Domino perspicue rebellis existit, in cuius conspectu perpetrare tam fœda miser et sui interemptor ipsius præsumit? Quid ad hoc nostrum aliquis dicit? Perit, dico, perit; ad ejus illico misericordiam vere pœnitendo nisi forte confugit. Recentiora enim citius quam vetustiora vulnera usus docet curari, quod innuere scilicet probat qui dicit: *Sol non occidat super iracundiam vestram (Ephes. IV, 26).* Mea forte hæc quæ dicat existere? Quæ Jacob dicit et Paulus, sunt, charissimi, mea?

7. Sed ne forte ad desperationem me vos dicatis velle compellere, fateor quod non solum Martham, sed etiam quæ optimam elegit partem, si vultis, et quancumque vultis, imitari valetis cum adjutorio Dei Mariam. Illa enim qualis fuerit antea, sapitis, si tamen sapienda cognoscitis: qualis vero post Dei misericordiam facta sit, agnoscere, si libet, valetis; neque de vobis id quoque fieri posse desperare quomodocumque debetis. Fac itaque, dico, quod fecit, et spera quod meruit. Oh! quam vero nullum talium usquam putarem (1573), desperatissimum gentium me ipsum considerans, esse, si non promissum tenerem: *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi (Matth. XXVIII, 20)*! In quibus enim est nobiscum, nisi in iis, quos de suis habet nobiscum? Si non est enim mecum pro mea malignitate, est mecum pro illius qui mecum est bonitate. Sic enim promisit dicendo: *Ubi duo vel tres congregati fuerint in nomine meo, ibi sum in medio eorum (Matth. XVIII, 20).* Quod utinam et diabolus non potuisset de suis nobiscum versantibus dicere; profecto enim nulli nostrum probaretur Dominum dixisse: *Propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis (Joan. VIII, 47)*: et utique illi neque surdi, neque absentes erant, quibus hoc dicebatur; sed

(1573) Construe: *Verum ego stultissimus gentium considerans meipsum, oh! quam putarem nullum talium esse usquam, si non tenerem promissum, etc.*

(1574) Construe: *Si ita est, oh! quam ergo nullus peccator, nedum ullus nostri consimilis, vel ad modicum debet existere sine metu! Sed particulariter videndum et, si libro Sapientiæ, qui ipse hoc cantat,*

A voluntate aberant, odio surdescebant, dum iis quæ dicebantur consentire nolebant. Quod etsi admiranda, 643 amplectenda, et glorificanda est patientiæ longanimitas Dei, tremenda tamen propter illud, quod de ea dicit Apostolus, nec irritanda, nec ad iracundiam provocanda, roganda vero et importunissime supplicanda: ex se namque metitur Domini iram, qui postquam eum gravissime offendit, ut nos miseri sæpe, timet ad illum laudandum accedere: procul dubio enim ita et ipse dedignaretur ab eo, qui eum dehonestasset, eadem hora laudari. Sed non faciendum suadet qui dicit: *Si ascenderit super te spiritus potestatem habentis (Eccl. X, 4)*, id est ille Dei [supple spiritus malus], qui Saulem vexabat (I Reg. XVIII, 10), prævalente videlicet tibi ipsius usque ad mortiferum consensum calidissima suggestionem; *locum tuum ne dimiseris (Eccl. X, 4)*; id est illum statum bonitatis, in quo tunc eras, quando in facinus illud, quod ille tibi suggessit, decideras; ne relinquas, subjungens causam, quia *curatio*, inquit, id est pœnitentia vel Dei clementia, *cessare faciet delicta (Ibid.)*. Unde et egregie Augustinus, ut Augustinus, omnia, ait, quæ timentur rationabiliter declinantur. Deus autem solus ita timendus est, ut ab ipso ad ipsum confugiatur. Ex infantissimo vero Dominum metitur, qui putat eum adeo pium, ut non curet quantum a quovis lædatur, sed absque satisfactione debita non solum veniam, sed etiam præmia immeritis largiatur. Si enim ita esset, amatorem mali Dominum existere opinari homo, falso licet, valeret. At justum injustitiam diligere non sequitur posse.

8. Consiliarium sed ad hoc habemus perutilem ita dicentem: *De propitiato peccato noli esse sine metu: et ne adjicias peccatum supra peccatum dicens: Misericordia Dei magna est, multitudinis peccatorum meorum miserebitur: misericordia enim et ira ab illo cito proximant, et in peccatores respicit ira illius (Eccl. V, 5-7).* Itemque: *Da misericordiam justo, et ne suscipias peccatorem; quoniam et Allissimus odio habet peccatores, et misertus est penitentibus, et peccatoribus reddet vindictam, custodiens eos in die vindictæ (Eccl. XII, 3, 4).* Rursumque: *Benefac humili, et non dederis impio; prohibe panes illi dari, ne in ipsis potentior te sit; nam duplicia mala invenies in omnibus bonis, quoniam et Allissimus odio habet peccatores, et impiis reddet vindictam (Ibid., 6, 7).* O quam ergo sine metu peccator debet existere (1674), si ita est, 644 vel ad modicum nullus, nedum nostri consimilis ullus! Sapientiæ sed particulariter libro, qui hoc cantat ipse, videndum ei, si possit aliquid, quod non sit credendum, inesse: Ipsa vero est Sapientia, quæ in Evangelio dicit: *Ego sum veritas (Joan. XIV, 6)*; possit inesse aliquid, quod credendum non sit. Ipsa vero est Sapientia, quæ dicit in Evangelio: *Ego sum veritas; cumque concessum fuerit non possit inesse ei libro aliquid, quod credendum non sit, inferat, quid potest contrarie veritati tantæ. Dicat vero quilibet, utrum existere possit aliquid mirabilius dictu.*

cumque fuerit concessum non posse, inferat quid potest veritati contraire tantæ. Dictu vero mirabilis aliquid utrum possit existere, dicat quilibet. Nam cum jam publice nobis resultet omnium pene (1575) contradictio vestrum; non desunt tamen ex vobis qui dicant: Quare talia et talia fieri consentit episcopus? Ad quod responsum reddere non immoramur. Præcipiente in persona Timothei Apostolo nobis atque dicente: *Argue*, id est reprehende; *obsecra*, hoc est in amore Dei contestare et roga; *increpa* (II Tim. iv, 2), id est etiam conviciis, excommunicationibus, verberibus, si competit, quoque non neglecta vero charitate commissos fatiga. Dum (1576) reprehensio jure reprehendorum nostro nil facta proficiat ore, et obsecratio nec nostri, nec Dei respectu quidquam obtineat; ad increpationem si fuerit ventum, pœnitebit, sero licet, alicui jure fatemur utilimum se dicentis olim non attendisse consilium: *Noli quærere fieri judex, nisi valeas virtute irrumpere iniquitates, ne forte extimescas faciem*

(1575) Hæc contradictio contra Ratherium elucet ex libris *Qualitatis conjectura*, et *Itinerario* hoc eodem tempore scriptis.

(1576) Construe: *Dum reprehensio jure reprehendorum facta ore nostro nil proficiat, et obsecratio nec respectu nostri nec respectu Dei obtineat quidquam; si ventum fuerit ad increpationem, pœnitebit, sero licet, se olim non attendisse consilium alicui, jure fatemur, utilimum; consilium, inquam, dicentis:*

A potentis, et ponas scandalum in æquitate tua (Ecclii-vii, 6).

9. Verum his alio reservatis, dicendum quod jam diximus, lectionem utique hanc hodie ideo lectam, quia quod Maria hæc tunc temporis faciebat, quando pedibus Domini assidebat, æquivoca ejus Mater Domini a die ortus sui facere cœperat, optimam utique partem eligens; id est, quod optimum in existentibus est, utique Dominum visceratim desiderans, quem quia præ omnibus dilexit, in tantum præ omnibus eo perfrui meruit, ut eum prius mente, postea et mente gestaret et ventre. Quæ pars scilicet neque ab ea est unquam ablata, nuque in æternum auferetur ab illa; quandoquidem virgo fuit ante partum, virgo in partu, virgo mansit post partum. Quæ nobis piissimis suis precibus placatum suum dignetur efficere Filium Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

Noli quærere, etc. Quibus indicare voluit causam, cur nec conviciis, id est acrioribus reprehensionibus, peccatores coercuerit, nec excommunicationibus (ut ait in opusculo *De clericis rebellibus* num. 2) hos multarit, nec famulos verberibus affecerit, ut in *Qualitatis conjectura* traditur num. 2, quia nimirum ex potentum patrociniis, qui eos tutabantur, nil fructus sperabat.

AD RATHERII OPERA APPENDIX.

ADMONITIO IN DUO SEQUENTIA DOCUMENTA.

645 646 I. Duo apocrypha documenta ad Ratherium pertinentia in hac Appendice primum proferranda sunt. Unum est sententia seu potius Notitia sententiæ Rodoaldi patriarchæ Aquileionensis pro exemptione rerum capituli cathedralis Veronensis a potestate episcopi, quam ex archivo laudati capituli eductam, anno 1754 typis dedimus Veronæ in opere, cui titulus: *Conferma della falsità di tre documenti publicati nell'Ughelli a favore del capitolo di Verona* pag. 101 et seqq. Alterum est ejusdem sententiæ compendium, quod ab Ughello vulgatum fuerat tom. V Italiæ sacræ in episcopis Veronensibus col. 737. Et si hujus posterioris documenti imposturam deteximus in libro *De privilegiis et exemptione capituli cathedralis Veronensis* impresso Venetiis an. 1753, et luculentius confirmavimus in epistola quinta memorati operis Italice inscripti *Conferma*; alterius vero falsitatem in eadem epistola quinta fuse demonstravimus; cum tamen eadem documenta in Ratherianorum operum editione omitti nequeant, et in hac Appendice opportunum locum habeant; potiores criticas notas, quibus eorum falsitas potissimum declaretur, brevius, quoad fieri possit, in hac Admonitione indicare sufficet. De sententia ipsa, seu Notitia ipsius sententiæ patriarchæ Rodoaldi in primis dicendum est.

II. In hac notæ chronicæ invicem pugnant. Anno 668 sola indictio xi convenit: cætera omnes ab eodem discordant. Etenim mense Maio anni ejusdem non secundus, sed tertius Joannis XIII summi pontificis annus decurrebat; nec annus nonus, sed septimus imperii Ottonis I, nec tertius regni Ottonis filii, sed imperii ejusdem primus; nec lunæ ætas, quæ in similibus documentis non solebat designari, pridie Idus Maii erat vigesima tertia, sed duodecima. Multo autem magis in anno repugnat tempus, quod in ipsa Notitia onuntiatur. Res gesta traditur statim post synodum Ravennatensem. Hæc autem synodus habita est medio Aprili anni 967. Igitur Rodoaldi iudicium, si illico post eandem synodum Maio mense celebratum fuisset, in annum 967 referendum esset, non vero in annum 963. Adde quod instante Paschate anni 968, quo Ratherius *Apologeticum* scripsit, apostolicæ litteræ allatæ fuerant, quibus sub anathematis pœna

præcipiebatur, ne ille, seu alius quispiam ejus successor in res et bona canonicorum cathedralis ecclesiæ sese intromitteret, ut in eodem *Apologetico* n. 7 traditur. Post editam in hoc supreno tribunali sententiam ante Pascha, quod anno 968 incidit in diem 19 Aprilis, Rodoaldi patriarchæ, judicis utique inferioris sententiæ eadem super re nullus patebat locus mense Maio anni ejusdem.

III. Neque vero quispiam existimet, errore aliquo amanuensis scriptum fuisse annum 968 pro anno 967, cui Rodoaldi sententiam affligendam statim post synodum Ravennatam ipsa Notitia docet. Quamvis enim annus 967 cum ejusdem Notitiæ contextu videatur conciliari; cum cæteris tamen chronologicis notis, et cum historia rerum gestarum Ratherii, quæ ex ejus operibus certo elicitur, omnino pugnat. Enimvero anno 967 mense Maio non congruit indicio, quæ esse deberet decima; non annus imperii Ottonis I, qui erat sextus; non annus filii ejus Ottonis, qui eo mense nondum evehctus ad imperium, annum regni sextum agebat, non tertium; non ætas lunæ, quæ pridie Idus Maii erat prima, non vigesima tertia. Unus, vel alter error amanuensis oscitantia in quibusdam legitimis documentis aliquando detegitur; tot autem errorum congeries librario tribui nequit, sed impostori, qui documentum multo post compingens, annos recte computare, et tot chronicas notas a suo avo remotas conciliare nequivit, quas probe sciunt notarii quicumque etiam minus periti, dum actum sui temporis scribunt.

IV. Multo autem evidentius Ratherii operibus ipsa Notitiæ historia repugnat. Hæc enim præfert, in Ravennati concilio imperatorem audita canonicorum legatione præcepisse Ratherio 647-648 episcopo, ne ullo modo sese in eorum res et possessiones intromitteret; Rodoaldo autem patriarchæ mandasse, ut Ravenna Veronam proficiscens, causam inter episcopum et canonicos statim cognosceret. Additur Rodoaldum illico Veronæ convocatis episcopo atque canonicis, inspectis documentis, quæ canonici produxerunt, contra Ratherium tulisse sententiam, cui episcopus ita assensus traditur, ut sese anathemati subjecerit, si quid contra tentasset. « Ad hæc conticuit episcopus, et silens inde permansit, et dixit: Qui aliter egerit, anathema sit. » In Ratherii vero operibus nullum aliud imperatoris præceptum Ravennæ editum declaratur nisi *de tollenda mulierositate*, quod ut Ratherius exsequeretur, statim post Ravennas concilium Veronæ synodum diœcesanam coegit, in qua presbyteris et diaconis idem mandatum publicavit. « Celebrata, inquit in epist. XII ad Ambrosium num. 4, « mediante Aprili universali synodo Ravennæ, reversus convocavi ex omnibus nostræ diœcesis plebibus presbyteros et diaconos, relaturus ex præcepto serenissimi imperatoris quæ inibi constituta sunt. » Præceptum autem imperatoris respexisse executionem decreti de mulierositate dimittenda, non solum manifestant, quæ ibidem subjicit, sed illa etiam *Discordix* num. 6, ubi de laudata diœcesana synodo loquens ait: « Illud me maxime nuper commovit, quoniam quidem, cum de dimittenda mulierositate Augustalis intonuisset adversus illos (clericos) voluntas, omnium pene excusatio existit, non posse propter inopiam hoc ullo modo fieri; potuisse vero utcumque, si stipendium debitum ex rebus habuissent ecclesiæ. » Duo hic notanda. I. Imperatoris mandatum non circa res, et possessiones canonicorum, sed circa mulierositatem fuisse versatum; II. hæc de causa statim post Ravennas concilium a Ratherio celebratum synodum diœcesanam, non vero a Rodoaldo patriarcha convocatos episcopum et canonicos, ut de rebus et bonis capituli cognosceret ac judicaret.

V. Porro Ratherius intelligens causam a pluribus clericis allatam, ob quam mulierositatem se non posse deserere venditabant, fuisse inopiam, qua ob minus æquam, bonorum ac reddituum ecclesiasticorum distributionem afflictabantur; ut omnem excusationem ipsis adimeret, æquiorum eorumdem reddituum divisionem instituendam persentient. « Hujus rei gratia, » addit in eadem *discordia* loco laudato: « Volui agnoscere omnia, quæ sive ab antecessariis meis concessa, sive a Deum timentibus viris sunt eis collata. » Itaque falsum agnoscimus, quod in supposititia sententiæ Rodoaldi Notitia traditur, imperatorem in concilio Ravennate, et ipsum patriarcham statim post idem concilium interdixisse, ne Ratherius in bona canonicorum sese ullo modo intromitteret, et huic patriarchæ judicio episcopum præbuisse consensum, atque anathemate idem judicium confirmasse; quin potius hoc tempore idem episcopus, ut imperialis mandati de mulierositate tollenda executionem promoveret, inopiæ impedimentum, quod opponebatur, sublaturus, in diœcesana synodo cum canonicis egit, ut æquiorum eorumdem bonorum distributionem induceret.

VI. Huic vero distributioni iidem canonici toto nisu restitere. « Hoc tam fortiter recusaverunt, » subdit loco citato Ratherius, « ut mori se antea malle proferrent, quam hoc factum viderent. » Quid ad hæc episcopus? « Monstravi illis, » inquit eodem in opere num. 7 « auctoritatem canonum, » qua scilicet hæc bonorum ecclesiasticorum dispositio episcoporum potestati atque judicio subicitur: illi *contra consuetudinem usitatam*. Si imperiale interdictum, et patriarchæ sententia præcessissent; hæc potissimum a canonicis opponendas fuerant. Tum Ratherius: « Mandavi eis adjurando per fidelitatem quam mihi non semel juraverant, ut si aliquam authenticam rationem inde haberent, non mihi eclarent, ne cum in synodum veniremus, verecundiam mihi facerent, si me injustum exigere aliquid probavissent. » Hæc est illa *synodus congreganda*, quam Ratherius cum imperatoris præsentia duobus in locis conjungit: tunc scilicet congreganda, cum imperialis præsentia occasione Veronæ, patriarcha Rodoalbus et cæteri comprovinciales episcopi ibidem convenire debebant, uti ostendimus ad hunc locum *Discordix* in not. In hac autem synodo id negotii proponere meditabatur Ratherius, et æquiorum eorumdem bonorum distributionem, quam instituendam putabat, a patriarcha et episcopis confirmandam confidebat, nisi canonici *aliquam authenticam rationem*, id est documenta seu privilegia legitima, inde haberent, quæ id impedirent: eaque propterea ne sibi nunc occulerent petiit, ne in provinciali synodo *verecundiam* sibi facerent, si authenticis documentis atque rationibus se *injustum aliquid exigere probavissent*. Qui autem in hoc cum canonicis tractatu habito aliquando post Ravennas concilium, id est mense circiter Junio vel Julio anni 967, nullam authenticam rationem ei 649-650 æquiori bonorum capitularium divisioni inducendæ contrariam noverrat, sperabatque fore ut nihil inde obsistente, in concilio provinciali congregando eadem divisio a patriarcha et episcopis comprovincialibus confirmaretur; nonne ignorabat procul dubio patriarchæ sententiam et interdictum, quod ex pluribus authenticis documentis Maio mense editum præfertur? Hoc sane si præcessisset, et si huic Ratherius præbuisset assensum; qui fieri poterat, ut tam cito ejus oblitus, eidem patriarchæ et cæteris episcopis proponendum crederet, quod ille interdixisset, et confirmationem speraret? Hæc omnia, quæ hæctenus animadvertimus, palam profecto faciunt sequentem Notitiam, quæ Rodoaldi sententiam mensis Maii exhibet, nec convenire anno 967 nec anno 968 ac propterea hanc sententiam esse omnino fictitiam. Confer, si libet, epistolam initio memoratam, ubi alia præterea congressimus, quibus eadem *impostura* luculentius demonstratur, ac tempus detexisse videmus, quo compacta fuit.

VII. *Compendium* porro ejusdem sententiæ, seu Notitiæ ab Ughello productum multo evidentius *impositionem et falsitatem* manifestat. Nam præterquam quod eosdem fere imposturæ characteres continet, quos

in eadem Notitia explicavimus; alia quædam addit præter ipsius Notitiæ fidem, quæ imposturam imposturæ additam patet faciunt, In eo enim traditur Rodoaldi sententia habita *subente Joanne pontifice* ac producta fuisse a cononicis *innumerabilia fere privilegia... a pontificibus et imperatoribus obtenta*: cum in Notitia mandatum imperatoris, non autem pontificis enuntietur, et unicum imperiale privilegium, nullum pontificium laudetur. Potior autem impostura in eo sita est, quod non tam bonorum capitularium, de quibus tantum in Notitia agitur, sed personarum etiam exemptio et immunitas asseratur, ac si controversia inter episcopum et canonicos non minus de bonorum, quam de personarum immunitate excitata ac definita fuerit. Ex collatione Notitiæ, et compendii ejusdem agnoscitur, verba *res et possessiones*, quæ sunt in Notitia, ab auctore compendii imutata fuisse in *bona et personas*; quæ manifesta fraus ejusdem compendii imposturam aggravat. Vide alia plura, quæ in hoc compendium animadvertimus in libro *De privilegiis et exemptione capituli cathedralis Veronensis*, pag. 77. Hæc autem pauca indicia hoc loco satis superque esse videntur.

NOTITIA

Sententiæ suppositiæ Rodoaldi patriarchæ Aquileiæ contra Ratherium pro canonicis Veronensibus.

(Ex vestuto exemplo archivi capitularis Veronensis.)

Anno Dominicæ incarnationis 968, domni quoque boannis sanctæ Romanæ Ecclesiæ, et universalis papæ præsulatus ejus secundo anno, et imperii domni Othonis piissimi imperatoris Augusti nono, regni quoque domni Othonis filii ejus tertio, pridie Idibus Maii, luna vigesima tertia, indictione undecima.

Istiusmodi paginæ descriptio exposita fuisse vera credatur, nullique ambigendum, qui [l. quin] domnum Ratherium prudentissimum Veronæ urbis episcopum causationis querelam proposuisset adversus ecclesiæ suæ canonicos, dicens, quod ita sibi canonica auctoritate competeret, prædiorum redditus a fidelibus et Deum timentibus delegatos hominibus disponere, quemadmodum sui episcopatus res disponere, et ordinare videbatur. Cui econtra prænominati canonici, concordēs et unanimes facti, respondentēs dixerunt: Jam, bone et pie pastor, ducentorum spatia annorum transacta plenissime fore videntur, ex quo nullus de vestris autecessoribus usque in hodiernum diem se quandoque hac de causa intromisit, sicut vos facere videmini. Quid enim nostri prædecessores per mercedem domnorum regum et imperatorum quieto tenuerunt ordine, sub omnes vestros antecessores, qui in hac urbe fuerunt episcopi, hoc idem et nos moderno tenere cupimus tempore per mercedem istius serenissimi imperatoris. Dum vero hæc altercatio sic inter utrasque dilataretur partes: ecce legationis prece domni imperatoris et domni papæ Joannis missæ per 664 universum regnum vociferans, ut cuncti episcopi Ravennam ad sanctam synodum concelebrandam festinarent, sicut dudum illis indictum fuerat. Ravennam igitur cum præfatus episcopus festinare videretur, prædicti canonici suam, ad mercedem domni imperatoris, confestim destinantes legationem, illius per internuntios humiliter imploraverunt clementiam, ut si idem domnus episcopus in sancta synodo de illorum canonica inter cætera altercari vellet, nequaquam ei assensus tribueretur: sed sub suæ defensionis tutela res illorum et possessiones teneret, sicut omnes sui fecerunt prædecessores. Quorum deprecatio, quia justa et rationalis sibi esse videbatur, præcepit eidem episcopo, ut nullo modo de prædictorum canonicorum se intromitteret rebus et possessionibus, ut pacifice videntes liceret eis Deum sanctosque illius pro se et pro suorum regnorum statu exorare. Et ne amplius ab eodem, vel ab ullo quolibet Veronensi episcopo aliqua quandoque de sæpe nominata possessione promoveri posset altercatio; et si promoveretur,

irrita et inanis et vacua esset, præcepit domno Rodoaldo sanctæ Aquileiæ Ecclesiæ reverentissimo patriarchæ, ut Ravenna rediens, tandiu moraretur Veronæ, donec diligenter investigare posset, quam rectitudinem frequenter dictus episcopus, aut quam crebro nominati canonici in eadem haberent re et possessione.

Cum autem venisset domnus patriarcha, et resedisset ad monasterium sanctæ Mariæ ad Organum vocitatum; illico, ut sibi fuerat imperatum, convocatis eundem episcopum ejusque canonicos ait: Vos canonici, si aliquas habetis 665 firmitatis chartulas, aut ulla testamenti paginas, aut regum præcepta de vestris rebus et possessionibus, quas dicitis habere, ostendite coram nobis, et coram vestro episcopo aliisque hic residentibus, quibus rei veritatem discernere valeamus. Tunc Ambrosius archipresbyter, et Petrus archidiaconus, Joannes etiam et Petrus diaconicum aliquantis ex majoribus et minoribus canonicis statim surgentes e consessu, ostenderunt eorum testamentorum paginas, et regum præcepta, et dixerunt: Hæ, senior, sunt testamentorum paginæ, per quas res et possessiones nobis collatas defendimus. Præceptum est, ut hæ in consessum et circumstantium legerentur auditu: et inter legendum primo lectus fuit iudicatus piæ recordationis Petri clerici, dehinc Giselberti, iudicatus quoque Notkeri et Billongi episcoporum. Quæ scripta pari et manifesta ratione testantur, ut si ullus aliquando Veronensis episcopus de ordinatione et provisione archipresbyteri et archidiaconi et sacerdotum et diaconorum potestate res et possessiones eorum remove conaretur, statim devenirent in potestatem et ordinationem parentum eorum, quicumque inveniri potuerint, et iudicem habeant Deum, et anathema maranata. Lectum insuper fuit præceptum domni Ludovici piissimi imperatoris Augusti in quo præcipitur, quod nullus episcopus, nulla que alia magna vel parva persona se intromittere præsumat de eadem re, et possessione absque illorum concilio et consensu. Leeta etiam Ratoldi de sæpius nominata re et possessione 666 concessio fuit. Ubi ostensæ sunt et aliæ paginæ, quibus, si legerentur, non sufficeret dies.

Videns autem domnus patriarcha, quia secundum paginarum traditionem nullo modo rerum possessio canonicis concessa ad episcopi pertineret iudicium, præcepit eidem episcopo Ratherio ex parte Dei omnipotentis, ut amplius de illorum possessionibus, illis a fidelibus hominibus concessis, se non intra-

mitteret. Ad hoc conticuit episcopus, et silens inde permansit; et dixit: Qui aliter egerit, anathema sit.

Hæc sunt nomina clericorum scilicet et laicorum, qui hinc interfuerunt altercationi, in quorum auri- bus cripturarum paginæ lectæ fuerunt. Penzo archidiaconus, Petrus presbyter, Roza subdiaconus, Giso clericus, Erizo, Peredeus, et Azo cum reliquis commilitonibus: Garimbertus abbas cum suis clericis et familia loci et aliis suis fidelibus. De Veronensibus Lampaldus, qui Lanzo vocatur, vicecomes; Ermarius, qui Erizo appellatur, vicedominus; Ermimberius, Landbertus, et Azo iudices; Pezo, Ernaldus, Ubertus, Valderius commilitones domni Ratherii episcopi; Azo, et reliqui plures.

Ego Isembardus, notarius, authenticum hujus exempli vidi et legi, et in eo continebatur sicut in isto exemplo præter litteras plus minusve, et hoc exemplum scripsi.

Compendium ejusdem suppositiæ sententiæ

Anno 968, 14 Maii in monasterio sanctæ Mariæ de Organa jubente Joanne pontifice, indict. xi, et Othone imperatore ann. 7, Rodoaldus Aquileiensis patriarcha, auditis Ambrosio archipresbytero, Petro archidiacono, Joanne et etiam Petro diaconibus cum aliis quamplurimis Veronensibus innumerabilia fere privilegia producentibus, aliaque jura ducentis ab hinc annis a pontificibus et imperatoribus obtenta, quibus ostendere conabantur, eorum jura, eorumque bona, et personas omnino a potestate Ratherii exemptas et immunes esse, qui contrarium enixe tuebatur; tandem in contradictorio iudicio sancivit, et dixit et pronuntiavit quod eorum bona et personæ nec per dictum Ratherium, nec per successores uquam turbentur; et Ratherius sententiæ quievit, consensit, ipsamque laudavit.

ADMONITIO IN SERMONEM SEQUENTEM.

667-668 In Frisingensi codice, qui aliquot Ratherii opera post tertiam ejus restitutionem in Veronensem episcopatum lucubrata continet, post ipsa opera sequitur pagella, in qua hic tantum titulus exhibetur: *Predicationes in quibusdam festis*. Subjiciuntur autem sermones octo, quorum exemplum descriptum accepimus. Hos autem expedites, omnino alienos a Ratherio reperimus. Discrimen satis indicat non solum situs, quo a cæteris Ratherii sermonibus et opusculis separantur: sed præsertim stylus, qui a Ratheriano maxime discrepat. Deprehendimus porro auctorem hos sermones fere ex Patrum testimoniis hinc inde exceptis compegisse, ac præcipue ex sanctis Augustino atque Gregorio. Veronensem fuisse ipsum auctorem non tantum ex eo conjicimus, quia sermones hujusmodi post Ratherii Veronensis episcopi opera descripti inveniuntur in codice, quem ad Veronensem ecclesiam pertinuisse arbitramur; verum etiam quia inter eosdem sermones unus est de sanctis martyribus Firmo et Rustico Veronæ glorioso martyrio donatis et custoditis, quorum festum in eadem Veronensi ecclesia celebre semper fuit. Hinc eos *martyres nostros* auctor appellat, et sermonem in ipso die festo habitum innuit. Istum sermonem inter cæteros in hac appendice idcirco proferre libuit, quia de nostris martyribus agit; ac ex eo auctoris indoles, ac cæterorum sermonum ratio satis perspiciuntur. Sancti Gregorii loca, ex quibus ille sermonem ipsum connexuit, atque digessit, in notis indicabimus.

SERMO

IN FESTO SANCTORUM MARTYRUM FIRMI ET RUSTICI.

669 1. *Venite, filii, audite me, timorem Domini docebo vos (Ps. xxxiii, 12). Accedite ad eum et illuminamini, et factes vestræ non confundent (Ibid., 6)*. Volumus vos scire, fratres, quod omnipotens Dominus Ecclesiam suam sine digna administratione non deserit. Nam cum fortes ad præmium vocat, eorum vice debiles ad certamina roborat; cum illos suscipiendo remunerat, istis laborum virtutes, quas remuneret, subministrat. His roborati virtutibus sanctus Firmus pariter et Rusticus contra hostes fidei audacter pergunt ad prælium, ipsosque insurgentes patiendo despiciunt: quia (1577) tales secum dux noster ad prædicationis prælium adduxit, qui despecta salute corporum hostes suos moriendo prosternerent, eorumque gladios non armis, non gladiis, sed patientia superarent. Martyres nostri, fratres, sub duce suo tribus modis venerunt armati ad prælium, tubis, la-

(1577) Sequentia usque ad numeri finem sumpta fuerunt ex S. Gregorii libro xxx in Job, c. 25, num. 75, ita tamen ut quædam verba inserta, alia pauca præmissa, alia transposita sint, uti not. 1579 exempli gratia explicabitur.

(1578) Supplendum *miraculis* ex S. Gregorio, et recte: unde mox *miraculis coruscare conspiciunt*.

(1579) Hæc apud S. Gregorium loco laudato not.

genis, et lampadibus. Sonuerunt tubis, dum prædicant; confregerunt lagenis, dum solvenda in passione sua corpora hostibus opponunt; resplenderunt lampadibus, dum post solutionem corporum coruscaverunt (1578); moxque hostes in fugam versi sunt, quia dum mortuorum martyrum corpora miraculis coruscare conspiciunt, luce veritatis fracti, quod impugnaverunt, cecinerunt. Cecinerunt (1579) ergo tubis milites nostri, ut lagenis frangerentur; id est prædicaverunt martyres nostri, donec eorum corpora in morte solverentur. **670** Lagenæ fractæ sunt, ut lampades apparerent, id est corpora eorum in morte soluta sunt, ut miraculis coruscarent. Apparuerunt lampades, ut hostes in fugam verterentur, id est coruscaverunt miraculis, ut hostes suos ex divina luce prosternerent, quatenus nequaquam Deo erecti resisterent, sed eum subditi formidarent.

ita efferuntur: *Cecinerunt ergo tubis, ut lagenæ frangerentur: lagenæ fractæ sunt, ut lampades apparerent; apparuerunt lampades, ut hostes in fugam verterentur, id est prædicaverunt martyres, donec eorum corpora in morte solverentur; corpora eorum in morte soluta sunt, ut miraculis coruscarent; coruscaverunt miraculis, ut hostes suos ex divina luce prosternerent quatenus, etc.* Noster auctor hæc eadem

2. Voce (1580) sanctorum martyrum Deo per Psalmistam dicitur: *Humiliasti nos in loco afflictionis, et cooperuit nos umbra mortis (Psal. XLIII, 20)*. Umbra igitur mortis mors carnis accipitur; quia sicut vera mors est, quando anima separatur a Deo; ita umbra mortis est, quando caro separatur ab anima. Quos constat non spiritu, sed sola carne mori; nequaquam se vera morte, sed umbra mortis dicunt operiri. Locus afflictionis est vita præsens (1581). Martyres ergo nostri in hoc loco afflictionis humiliati sunt, quia in æterna vita, id est in loco gaudii, sublimantur. In tantum siquidem sublimantur, quod certissimum est ipsos (1582) cum Deo iudice venire, qui nunc pro ipso injuste judicantur. Tunc eorum lux tanto latius emicat, quanto nunc manus persequentium durius angustat. Tunc reproborum oculis patescit, quod cœlesti potestate subnixi sunt, qui terrena omnia sponte reliquerunt. Stimulo denique divini amoris atque timoris excitati, hic possessa reliquerunt: idcirco culmen procul dubio iudiciariæ potestatis obtinebunt, ut simul tunc iudices cum 671 iudice veniant, qui nunc consideratione iudicii sese spontanea paupertate castigant. De sanctæ Ecclesiæ sponso per Salomonem dicitur: *Nobilis in portis vir ejus, quando sederit cum senatoribus terræ (Prov. xxxi, 23)*. Hinc Isaias ait: *Domine ad iudicium veniet cum senatoribus populi sui (Isa. xxxvii, 14)*. Hinc eosdem senatores ipsa Veritas non jam famulos, sed amicos denuntiat dicens: *Jam non vos dico servos, sed amicos meos (Joan. xv, 15)*. Ecce relinquentes temporalia, gloriam potestatis æternæ meruerunt.

3. Quid itaque in hoc mundo stultius quam sua deserere; et quid in æternitate nobilius, quam cum Deo iudices venire? Rectum quippe est, ut cum Deo de populis in iudicio disputent, qui ad verba Dei præsens sæculum perfecte derelinquunt; scriptum quippe eet: (1583) *Advocabit cœlos sursum, et terram discernere populum suum (Psal. XLIX, 4)*. Cœlos igitur

tur sursum advocat, cum hi, qui sua omnia relinquentes, conversationem cœlestis vitæ tenuerunt, ad consedendum in iudicio convocantur, atque cum eo iudices veniunt; terram autem sursum vocat, cum hi, qui in terrenis actibus obligati fuerant, in eis tamen plus cœlestia quam terrena quæsierunt. Veraciter cœlestia quæsierunt lucra, qui (1584) omnia relinquentes, plus prompta devotione consecuti sunt, quam juberi generaliter audierant. Speciali jussione paucis perfectioribus, et non generaliter omnibus dicitur hoc, quod adolescens dives audivit: *Vade, vende omnia tua, et da pauperibus, et veni, sequere me (Matth. xix, 21)*. Si enim sub 672 hoc præcepto cunctos jussio generalis astringeret, culpa profecto esset aliquid nos in hoc mundo possidere. Sed aliud est quod per Scripturam sacram generaliter omnibus præcipitur; aliud quod specialiter paucis perfectioribus imperatur. Sicut enim non judicantur et pereunt, qui suadente perfidia legem tenere contemnant (Psal. xv); ita non judicantur, et regnant, qui suadente pietate etiam ultra generalia divinæ legis præcepta proficiunt. Paulus vas electionis specialia præcepta transcendens, plus opere exhibuit, quam institutione permissionis accepit. Cum enim accepisset, ut Evangelium prædicans de Evangelio viveret; et Evangelium viventibus contulit, et tamen sumptibus Evangelii sustentari noluit (Thess. ii, 7). Quia vero non nobis est concessum generalia, sive specialia divinæ legis præcepta transcendere, idcirco studeamus istos sanctos Dei martyres, quorum hodie festa celebramus, humili prece deposcere, ut saltem quod generaliter omnibus præcipitur, ipsorum intercedentibus meritis adimplere possimus, ut cum ipsis in æterna mereamur gaudere lætitia, qui nihil terrenum, nihil carnale concupiscentes, ad hoc pertingere meruerunt, ut Christi martyres fierent, præstante Domino nostro Jesu Christo, cui est honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

alia ratione ita proposuit, ut particulam *id est* cuique ex tribus prioribus sententiis cum sua cujusque explicatione subjiceret.

(1580) Apud S. Gregorium lib. iv in Job, c. 46, num. 30 alio ordine tres sequentes periodi sic proponuntur. *Umbra etiam mortis mors carnis accipitur, quia sicut vera mors est, qua anima separatur a Deo; ita umbra mortis est, qua caro separatur ab anima. Unde recte voce martyrum per Prophetam dicitur: Humiliasti nos in loco afflictionis, et cooperuit nos umbra mortis. Quos enim constat non spiritu, sed sola carne mori; nequaquam se vera morte, sed umbra dicunt mortis operiri.*

C (1581) Vide S. Gregorium in Job lib. xix, c. 27, num. 55.

(1582) S. Gregorius lib. x in Job, c. 31, n. 52 de justis scribit, quæ hic usque ad finem numeri paucis mutatis, vel additis, vel omissis ad martyres auctor traducit. Mox pro *venire* melius *venturos*. Dein ex eodem Gregorio correximus *injuste*, ubi perperam legebatur *juste judicantur*.

(1583) Hæc usque ad *quæsierunt* invenies apud S. Gregorium lib. xv in Job, c. 31, num. 37.

(1584) Hæc usque ad *sustentari noluit* fere eadem sunt lib. xxvi in Job, c. 27, num. 31.

VERONÆ RHYTHMICA DESCRIPTIO ANTIQUA (1585)

SCRIPTA CIRCA, AN. DCCXC

(Apud Muratori, Script. Ital. tom. II, p. II, p. 1095.)

1094 Magna et præclara pollet urbs hæc in Italia, in partibus Venetiarum, ut docet Isidorus, quæ Verona vocitatur olim antiquitus.

Per quadrum est compaginata, murificata firmi-

(1585) Supra evulgavi antiquissimam descriptionem urbis Mediolanensis, rhythmicè, quantum ferebant sæcula rudia et indocta, confectam, atque ex insigni ms. codice capituli canonicorum Veronensium eductam. Subiit deinde animum alteram adjicere jam editam a celeberrimo viro Joanne Mabilonio Benedictino congregationis sancti Mauri inter vetera Analecta pag. 309 postremæ editionis. Qualis

ter; quadraginta et octo turres præfulgent per circuitum; ex quibus octo sunt excelsæ, quæ eminent omnibus.

Habet altum laberinthum, magnum, per circuitum

foret ante annos nongentos et ultra civitas Veronensis, quæque ibi sanctorum reliquiæ aut corpora eo tempore colerentur, quivo primi episcopi illic fuerint, hinc habes. Circiter annum 760 floruit ibi sanctus Hanno episcopus, et nullis rebus bene gestis illustris, quem hic præcipue laudat rhythmi auctor, ob translationem sacrorum corporum Firmi et Rustici martyrum, e Tergestina civitate, sive

tum, in qua nescius egressus non valet egredi, nisi igne lucernæ vel a filo glomere.

Foro lato specioso sternuto lapidibus, ubi in quatuor cantus magnus iustat forniceps; plateæ mire sternute desectis lapidibus.

Fana tempora constructa ad deorum nomina Lunis, Martis, et Minervis, Jovis, atque Veneris, Saturni, sive Solis, qui præfulget omnibus.

Et dicere lingua non valet hujus urbis schemata. Intus nitet; foris candet circumsepta laminis, in ære pondos deauratos metalla communia.

Castros magno et excelso, et firma pugnacula pontes lapideos fundatos super flumen Adesis, quorum capita pertingunt in orbem ad oppidum.*

Ecce quam bene est fundata a malis hominibus, qui nesciebant legem Dei, nova atque vetera simulacra venerabant, lignea, lapidea.

Sed postquam venit... plenitudo temporum, incarnavit Deitatem, nascendo ex Virgine, exinanivit semetipsam, ascendit patibulum.

Inde depositus ad plebem Judæorum pessimam, in monumento conlocatus, ibi mansit triduo, inde resurgens cum triumpho, sedit Patris dextera:

Gentilitas hoc dum cognovit, festinavit credere, quare ipse Deus cæli terræ conditor, qui apparuit in mundo per Mariæ uterum.

Ex qua stirpe processerunt martyres, apostoli, confessores, et doctores, et vates sanctissimi, qui concordaverunt mundum ad fidem catholicam.

Sic factus adimpletus est sermo Davidicus, quod cæli clariter enarrant gloriam Altissimi a summo cælorum usque terræ terminum.

Primum Verona prædicavit EUPREPUS episcopus, secundus DIMIDRIANUS, tertius SIMPLICIUS, quartus PROCULUS confessor, pastor et egregius.

Quintus fuit SATURNINUS, et sextus LUCILIUS. Septimus fuit GRICINUS doctor et episcopus; octavus pastor et confessor ZENO martyr inclytus.

Qui Veronam prædicando reduxit ad baptismum, **1005** a malo spiritu sanavit Galki filiam, boves cum... vergentem reduxit a pelago.

Et quidem multos liberavit ab hoste pestifero... Non queo multa narrare hujus sancti opera, quæ a Syria veniendo usque in Italia, per ipsum omnipotens Deus ostendit mirabilia.

ex maris insulis, ut hic dicitur, delatorum Veronam. Hannonem fortasse novit auctor; is enim hæc litteris consignabat, cum Pippinus rex Veronæ habitaret Pippinus autem Caroli Magni filius, uti notum est, anno 781 rex Italie constitutus a patre, post paucos annos sedem in Italia fixit, ita ut opinari possimus rhythmum scriptum circiter annum 790. Cum autem ex aliquo Veronensi codice circiter annum 970 Ratherius episcopus ista describeret, conjicere nunc sidentius possumus, alterum quoque rhythmum supra editum, descriptionem videlicet Mediolanensis urbis eodem sæculo VIII aut ab uno auctore, aut saltem ab auctore æquali prodiisse. Accipe nunc quæ Mabillonius in hoc antiquitatis fragmentum adnotavit. MURATORI. — Hanc Veronæ descriptionem, quæ rhythmicis numeris inconcinne fabricata est, regnante apud Langobardos Pippino Caroli

A O felicem te Verona ditata et inclyta! qualis es circumvallata custodibus sanctissimis, qui te defendant et expugnent ab hoste nequissimo.

Ab Oriente habet primum martyrem Stephanum, Florentium, Vindemiale, et Maurum episcopum, Mammam, Andronicum, et Probum, cum quadraginta martyribus.

Deinde Petrum et Paulum, Jacobum apostolum, Precursorem et Baptistam Joannem, et martyrem Nazarium, una cum Celso, Victore, Ambrosio.

Inclytos martyres Christi Gervasium et Protasium, Faustinum atque Jovitam, Eupolum, Calocerum, Domini Matrem Mariam, Vitalem, Agricolam.

In partibus meridianis Firmum et Rusticum, qui olim in te susceperunt coronas martyrii quorum corpora ablata sunt in maris insulis.

Quando complacuit Deo regi invisibili, in te sunt facta renovata per HANNONEM præsulum temporibus principum regum DESIDERII ET ADELCHIS.

B Qui diu moraverunt sancti, non reversi sunt, quorum corpora insimul condidit episcopus aromata et galbanen, stacten, et argoido, myrrha, gutta, et cassia, et thus lucidissimus.

Tumulum aureum coopertum circumdat præconibus, color stritus mulget sensus hominum, modo albus, modo niger inter duos purpureos.

Hæc, ut valuit, paravit HANNO præsul inclytus, per cujus flamma claret de bonis operibus ab Austro finibus terræ usque nostri terminus.

Ab Occidente custodit Sixtus et Laurentius, Hippolytus, Apollenaris, duodecim apostoli Domini, jam confessor Martinus sanctissimus.

Jam laudanda non est tibi urbis in Auzonia, splendens, pollens, et redolens a sanctorum corpora, opulenta inter centum sola in Italia.

Nam te conlaudant Aquilegia, te conlaudant Mantua, Brixia, Papia, Roma, simul Ravenna, per te portus est undique in fines Ligoria.

C Magnus habitat in te rex PIPPINUS piissimus, non oblitus pietatem aut rectum iudicium, qui bonis agens semper cunctis facit prospera.

Gloria canamus Deo regi invisibili, qui tuis in te adornavit floribus mysticis, in quantis et resplendes sicut solis radiis.

Magni filio, ex Italia retulit Ratherius Veronensis episcopus, eamque in Laubiensi autographo, ex quo eam erui, apponi curavit cum iconographia ejusdem civitatis minio depicta. Ex hac vero descriptione dicimus quænam antiquitus Veronæ templa fuerint, quive primi ejusdem urbis episcopi; quorum seriem penitus diversam texit Ughellus in Italia sacra tomo V, primos Veronenses episcopos recensens hoc ordine: 1. Euprepium, 2. Criscinum, 3. Agapium, 4. N., id est ignoti nominis, 5. Saturninum, 6. Lucillum, 7. Diomidianum, 8. Zenonem, 9. Proculum. Ubi vides Dimidrianum, qui Ughello Diomidianus, ordine septimus est, in hac descriptione secundus; et Proculus, qui hic quartus, Ughello nonus ac Gricinus hic septimus, Ughello Criscinus II est episcopus. Denique Ughellus plures numerat quorum nomina in hoc indice non comparent. *Manus.*

LIUTPRANDUS

CREMONENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA ET BIBLIOGRAPHICA.

(Pertz, *Monumenta Germ. hist.*, Script. tom. III.)

Liutprandus, et contracto vocabulo Liuzo, Liuso, Langobardus, patri: ut nonnullis visum est Ticinensis (1), haud infimo loco natus erat, cujus scilicet pater et vitricus Hugonis et Berengarii regum legationes ad imperatores Constantinopolitanos susceperunt (2). Patre, viro probo et eloquente, circa annum 927 defuncto, parvulus relictus ut ipse narrat, a vitrico « viro gravitate ornato et sapientia pleno » receptus (3) et litteras Latinas Græcasque edoctus est. Eruditionis pueritiæ tempore cæptæ testimonia sunt scriptores Romanorum in scriptis ejus laudati, Terentius, Cicero, Virgilius, Horatius, Juvenalis, Vegetius et Boetius, quibus sacrarum Scripturarum et Patrum notitia accessit. Anno 931 felicitis ingenii puer ob vocis dulcedinem Hugoni regi commendatus (3), in aulam accessit, et gratia regis potitus, postea clero ascriptus est, atque diaconus in Ecclesia Ticinensi constitutus (5). Hugone anno 945 fugato, vitricus magna pecunia oblata juvenilocum in aula Berengarii marchionis, moxque regis, mercatus est, ita ut secretorum conscius, litterarum regiarum signator constitueretur (6). Annis 948-950 vitrici expensis Berengarii legatus ad Constantinum Porphyrogenitum missus, quæ pro Berengario egit libro sexto Antapodoseos descripsit. Quo in itinere Græcorum mores et instituta perspexit, et linguæ quoque et auctorum Græcorum notitiam haud mediocrem sibi comparavit, quam et in scriptis suis,

A verbis et sententiis Græcis integris insertis atque dicendi genere apud Byzantinos usitato florido et verboso, ostentavit, et in negotiis Ottonis imperatoris gerendis utilem sibi postea expertus est. In patriam redux, Berengarii et Willæ, incertum qua de causa, odium vehemens incurrit, atque pro bene gestis male habitus, Italia relicta, ad Ottonem I regem confugit. A quo susceptus, complures annos in exilio peregit, cujus ærumnas tamen ægerrime nonnunquam tulit (7); ita ut nihil jam mali præter mortem aut membrorum detractionem sibi relictum esse, omnia vero bona speranda sibi, conquereretur. Germanorum tunc linguam didicit, negotiis imperii in expeditione Italica gerendis utilissimam. In aula Ottonis vere anni 956 familiaritas ei intercessit cum Recemundo episcopo Illiberitano, Abderahamenis regis legato, qui inde a festo Epiphaniæ usque ad Palmarum diem Francofurti moratus (8), precibus suis, ut Liudprandus de rebus sui temporis scribendis cogitaret, assecutus est (9). Sed non nisi biennio post, ideoque vere anni 958, noster Francofurti positus (10) Antapodoseos sive Retributionis suæ, qua scilicet amicis bona, Berengario et Willæ mala sibi illata retribueret, scribendæ initium fecit, neque opus uno calamo exegit. Priores tres libri, quibus a gravissimis viris audita se referre dicit, historiam inde ab anno 893 usque ad initium anni 931 perducunt; quorum quidem primum Francofurti anno 958

(1) Loci in testimonium adducti haud sufficiunt; nam III, 1, vox *patria* urbem simpliciter significat, et III, 2, sanctum Syrum *egregium patrem nostrum* vocare potuit quod ipse diaconus Ticinensis esset. De flota ejus origine Hispana, lectioni depravata lib. v, c. 1, Abderahaman *rex noster* (loco *vester*) superstructa, atque de Chronico et Adversariis sub ejus nomine venditis, improbo Hispanorum Hieronymi Higuerae et Laurentii Ramirez de Prado impostorum fetu, hic dicere supervacuum foret (a).

(2) III, 22, 23; v, 14.

(3) III, 25.

(4) IV, 1.

(5) Legatio et initium Antapodoseos.

(6) v, 3.

(7) VI, 1.

(8) Postea mente Junio Cordubam venit; tunc Abderahaman cum Joanne Gorziensi, Ottonis legato, de defectione Conradi qui Liudolfo seducto Ungaros per media regna depopulandos transduxerat, colloctus, ea ut *nunc* acta memoravit, ideo Recemundum potius anno 955 quam 956 Conrado jam defuncto reversum fuisse credideris; sed cum diplomata Ottonem annis 956 et 958 Francofurti et in vicinia moratum ostendant, et Liudprandus aulæ regiæ inhæsisse videatur, annos eos præhabui.

(9) Ita jam Henschenius suspicatus, propter vitiosam editorum lectionem *Reimundo* rem conficere nequivit. Tota Antapodosis Recemundo dicata est, ut præfationes librorum et allocutio *pater egregie* IV, 27, testantur.

(10) III, 1.

(a) Vide infra Appendicem ad Liutprandum. EDIT. PATROL.

incoepit, secundum et tertiam (14) æque ante Constantini Porphyrogeniti obitum anno 959, et tertium (12) in peregrinatione positus in Paxo insula (13) aggressus est. Librum quartum Berengario adhuc sæviante (14) ideoque ante annum 961 conscripsit, ultimum libri quinti caput una cum libro sexto Ottone imperante (15) post mensem Februarium anni 962 in Italia, ubi patronum suum comitabatur, adjecit. Nec tamen librum sextum absolvit; nam cum certe opus ad tempora exsilii sui producendum proposuisset (16), et libri sexti capita quinquaginta et amplius scribenda spatio rubricis tot inserendis vacuo relicto indicasset, in capite nono substitit. Cujus rei causa ingruens negotiorum moles, et novus rerum ordo, cum Berengario fracto, odio satisfactum esset et Antapodosi haud amplius requireretur, fuisse videtur. Nam hieme insequenti (17) rota Fortunæ revoluta, fidei et servitiorum Ottoni navatorum præmium tulit, cathedræ Cremonensi prælatus; et deinceps gravissimis imperii negotiis admotus, præcipuas in rebus Italicis et Græcis agendis partes suscepit. Et primum quidem æstate anni 964 cum Landohardo Mindensi epi-

(11) III, 26.

(12) III, 1.

(13) Causa itineris ignoratur; fortasse Græcorum animos de fœdere contra Berengarium iciendo tentaturus ab Ottone missus erat, sed Constantinopolim haud pervenit.

(14) IV, 7.

(15) VI, 4, *domini nostri tunc regis, tunc imperatoris, nuntium*; eodem tempore caput ultimum libri quinti exaratum esse, codex authenticus ostendit.

(16) II, 73; III, 20 fin.; IV, 13; IV, 15; V, 30.

(17) Ita apparet; nam statim post coronationem, præfatione libri VI teste, Fortunæ rota nondum revoluta erat, et æstate anni 963 episcopum Cremonensem se dicit; igitur Ottonem, qui autumno et hieme anni Papiæ rebus Langobardiæ ordinandis institit, tunc exsulem promovisse opinor.

(18) Hist. Ottonis c. 10, *potuissimus*.

(19) Hist. Ottonis c. 11.

(20) Hist. Ott. 18, de Joannis XII interitu, *a suis cognatis et familiaribus qui præsentibus erant, persæpe sub attestatione audivimus*.

(21) Ib. 6, *Leonem nunc in eadem sede beati Petri apostolorum vicarium*. Leo an. 963, d. 6 Dec., consecratus, mense Martio an. 965 obiit.

(22) Ideo ibi de se ipso in persona tertia loquitur.

(23) « Fuit in diebus Othonis majoris clarissimi imperatoris quidam Cremonensis episcopus bonæ memoriæ Liuzo, intimus summista regius, in consilio providus, amore divino denique repletus, ut tanti Patris Hymerii inventor et portitor fieret almus. Qui cum frequenter ingrediens et exiens a facie regis, fideliter agens erga præcepta imperialia, Romanis inesset partibus, venit ad eum Americensis episcopus, quem malevola turbatio invidiosaque accusatio fecerat expertem a conspectu regio, qui sic est orsus fari voce lugubri: « Pater charissime, quem imperator in secundo regni culmine dicavit, deprecor mihi subvenire, quoniam quadam accusatione damnatus nugecula ac injuste acri percussus sententia, imperiali sum privatus gratia. Nunc ergo adjuvame, meam condolens objectionem, recompensabo enim te quovis munere. » Cui ille: « Si felix, inquit, sanctorum corporibus me habendo aliquod felicem feceris, te reddam benevolentis pristinis regis. » Ad hæc

scopo legatus ad Joannem XII papam missus, tum Urbe imperatori reddita, concilio contra pontificem habito astitit (18), et orationem Ottonis Italici interpretatus est (19), atque Leoni VIII eligendo et Benedicto deponendo haud dubie interfuisse credendus est. Quarum rerum historiam inde ab anno 960 usque ad diem 23 Junii anni 964 ipse præsens et medias inter res (20) anno 964 vel initio anni sequentis, Leone VIII superstite (21), composuit, opus ab Antapodosi diversum, maturiore ingenio, stylo graviore et magis composito qui tamen Liutprandum totus referat, animo scriptum non adversarii sed spectatoris (22). Servatur in eodem codice autographo quem manibus terimus, libris Antapodosi præfixum, sed in media sententia deficiens, cum tamen spatium superasset. Circa idem tempus corpus S. Hymerii, Ameriensis episcopi, Cremonam transtulisse videtur, cuius rei historiam succinctam ex veteri codice Ughellius edidit (23), et VI Kal. Martii anni 965 terras quasdam ecclesiæ Cremonensis pro aliis commutavit (24). Eodem anno statim post Leonis VIII obitum una cum Otgero Spirensi episcopo legatus pro eligendo papa iterum Ro-

ille: « Non audeo, inquit, in hoc tuis satisfacere rogationibus; condita enim sunt sanctorum corpora sacris altaribus, sed est mihi unus arca in ligna positus, quem illius loci incolæ summo venerantur honore, Hymerius nomine; si hunc tibi inferre valerem ratione aliqua, et ad tuam posses transferre patriam, te fore lætandum scio, tanto Patre beato. » His vero relatis sermonibus, ad Ameriæ oppidum venere protinus, et alma calliditate ingressi sunt ecclesiam, quasi nocturna celebraturi mysteria. Prostrati namque in oratione, diutius multis vacabant votis et precibus, quo suis sanctis faverent petitionibus; vix expletis orationibus, totus ille contremuit locus in quo jacebat S. Hymerius. At præsules quamvis tremefacti, tamen [edit. tam] spe credula propius sunt aggressi. Interea custodibus gravi somno dormientibus adierunt episcopi ad sancti Hymerii sepulcrum. Qui dum cœperunt arcam frangere, beatum corpus conantes extrahere, expergefactus quidam ex custodibus cœpit clamare: « Surgite, fratres, surgite velociter; nobis beati Hymerii corpus furatur. » Quo Liuzo præsul egrogus audito, custodi occurrens, illico ei dat munera, et petiit silentium; ille vero accepto munere suoque viso episcopo, tacens contulit præsidium. Tunc pontificis corpus tollentes celebre, adoraverunt tanto gavisi munere. Condescentes vero sanctissima membra vase purissimo, clam omnibus exierunt ab oppido. Rediens autem prælatus antistes Cremonam, secum optata obtulit gaudia. Qui propriam ingressus urbem advocans plebem, cunctis beatissimi Hymerii corpus ostendit. Prostrati etenim in oratione populus, obnix laudabant Dominum, qui talem illis patronum dederat. Cumque in sancti Patris laudes persistenter, plurimi petierunt ecclesiam, et in honorem ejus mysteria celebrare. Tunc reconditum est sacrosanctum corpus scrinio decorato decentius post sanctæ Dei Genitricis altare, quod illo tempore conditum erat in australi parte illius ecclesiæ, ubi permansit diutius non in altari positus, quia deerat condendi locus, sed, tamen ut sanctus semper in annum colebatur. Laudabilis autem præfatus pontifex tanto patre gaudens, animadvertibat qualiter sancti conderet sacrum, sed tamen non fuit hoc illi datum, quia imperiali servitio coactus Constantinopolim directus, illic amplius haud est reversus.

(24) Murat SS. II, 420, 421.

mam missus est (25). Quo munere amplissimo functus, utrum in Germaniam indeque Cremonam redierit, an imperatoris in Italia adventum præstolatus sit, haud comperimus. Anno 966, die 8 Novembris, bona quædam ecclesiæ Cremonensis cum Wifredo comite commutavit (26). Anno 967 synodo Ravennati ad quam Otto imperator Joannem papam et proceres plurimos convocaverat interfuit, ubi exempli gratia, die Aprilis 7 judicio Joannis papæ et Ottonis I pro Petro archiepiscopo Ravennate lato adfuit (27), die ejusdem mensis 25 decreto contra Heroldum archiepiscopum Salisburgensem subscripsit (28), et die 29 in decreto Ottonis pro Rodaldo patriarcha Aquileiensi memoratur (28). Eodem anno synodo Romanæ et die natalis Domini coronationi Ottonis II haud dubie interfuit, cum paucis diebus post, die 3 Januarii an. 968, bullæ de constitutione episcopatus Misnensis subscripserit (30). Paulo post Ottoni II uxorem Theophanu impetraturus in Græciam profectus est. Die 4 Junii urbem regiam intravit (31), sed negotio minime perfecto, die 2 Octobris inde recessit, et itinere per Græciam emenso, die 7 Januarii anni 969 ab insula Coripho Italiæ vela dedit. Post reditum de negotio peracto ad imperatores Ottones et Adelheidem imperatricem retulit, bullæque de constitutione archiepiscopatus Magdeburgensis jam iterum legatus Constantinopolim destinatus subscripsit. Eodem anno, die 26 Maii, Romæ decreto de constitutione archiepiscopatus Beneventani consensit (32). Anno 970, die 22 Martii, Ferrariæ. Ottone præsentem, liti inter Petrum archiepiscopum Ravennatem et comitatum Ferrariensem decidendæ interfuit (33). Anno 974, si auctori Translationis sancti Hymerii credimus (34), iterum « imperiali servitio coactus Constantinopolim directus, » Cremonam amplius haud est reversus. Supremum igitur diem aut in Græcia, aut adducta jam Theophanu, in Italia prioribus mensibus anni 972 obiisse videtur. Certe Julio mense ejusdem anni de terris inter Adduam et Olium, quas Liudprandus antea detinuerat, inter ecclesias Bergomensem et Aquileiensem iterum contractum est (35); sed cum ibi domnus Liuso non vero quondam Liuso episcopus Cremonensis Ecclesiæ scribatur, et hunc terminum

(25) Cont. Reginonis an. 965.

(26) Mur. l. c. 421.

(27) Fantuzzi Mon. Ravenn. II, 28.

(28) Juvavia 183.

(29) Ughelli Ital. v, 45.

(30) Harzh. Conc. II, 634-637.

(31) Libellus de legatione. Liudprandi subscriptionem bullæ anni 968 de constitutione archiepiscopatus Magdeburgensis ap. Harzheim Concil. Germ. post reditum ejus insertam esse oportet.

(32) Ughelli VII, 63.

(33) Hier. Rubel Hist. Ravenn. p. 262.

(34) Eum nonnisi de legatione hujus anni intelligendum, ex superioribus patet; nec absimile videri potest. Liudprandum legationem alteram, sibi pridem inunctam, una cum Gerone archiepiscopo Coloniensi suscepisse, quem cum duobus episcopis, ducibus et comitibus missum Hugo Flaviniac. apud Labbeum Bibl. mss. I, 166, memorat.

A supergressus esse censeretur, haud vero longe, cum jam die 28 Martii anni 973 successori ejus in ecclesia Cremonensi, Oldeberto episcopo, privilegia Ecclesiæ ejusdem ab Ottone I confirmata sint.

Obiit igitur intra quinquagesimum et sexagesimum ætatis annum, vir ingenio, eruditione, eloquentia, loco, historiæ sui temporis scribendæ velut natus. Unum erat quod veritati officere potuisset, vehemens partium studium et odium Berengarii; cui tamen minus quam speraretur obnoxius fuit, quod regnâ Berengarii et Willæ nonnisi principia et extrema attingit; et judicium universum de scævitia et tyrannide eorum latum a scriptoribus fidei minime suspectæ, Hrotsuitha et Widukindo, confirmatur. Neque in laudibus benefactoris sui Ottonis I, patris ejus Henrici, tum Mathildis, Henrici ducis, Brunonis et Liudolfi veritatem (36) excessit. Idem de historia Joannis XII, Leonis VIII et Benedicti antipapæ dixeris, nisi eorum numero ascribi velis, qui cum Baronio vera præ gratis aspernantur. Mores haud omnino castos nec compositos effrenata nonnunquam scribendi licentia et joci juveniles arguunt. Oratio acris, copiosa, variata, nunc brevis nunc verbosa et tumida, faceta, ironica (49), haud raro tamen nimis involuta, et subobscura; posteriora tamen opera, historiam Ottonis et libellum de legatione Constantinopolitana, ab ea quoque parte magis laudaveris. In Antapodosi enim, prioribus præcipue libris, ubi aliorum narrationibus innititur et temporis ordinem haud raro neglexit, ex documentis authenticis illustrandus et emendandus (38) est; in reliquis ipse, spectator egregius, primum sibi locum vindicat (39). Cum igitur ea tantum scripserit quæ ipse in peregrinationibus (40) suis atque in aula Hugonis, Lamberti, Berengarii, Ottonis, Joannis XII, Leonis VIII, Joannis XIII, Constantini Porphyrogeniti et Nicephori aut viderat aut a viris fide dignis audierat, libri ejus inter primario sæculi decimi fontes referantur necesse est (41).

Scripsit sermone in universum puro, at Græcæ linguæ peritiam vocibus sententiisque textui Latino immistis ostendere nisus, Latina paulo negligentius utitur; vocibus scilicet significatione non sua ad-

(35) Die 20 Julii. Lupi C. D. Bergom. II, 302.

(36) Exempli gratia IV, 14-16, 25.

D (37) Exempli gratia IV, 28, in nece Giselberti; v, 15, in clade Rusiorum describenda.

(38) In historia expeditionis Arnolphi ex Ann. Fuldensibus; sed etiam ubi erravit, Sergio papæ tribuens quæ Stephano VI debebantur, fidei dignos testes consuluit « Hoc namque a religiosissimis Romanæ urbis viris persæpe audivi » I, 31.

(39) Erravit tamen IV, 16, Otagit Adelstani fratris filiam vocans.

(40) Exempli gratia, Merseburgi $\zeta\omega\pi\rho\sigma\tau\alpha\nu$ victoriae Henrici de Hungariis vidit. II, 31.

(41) Iniqua de Muratorii aliorumque de veracitate Liudprandi judicia strenue refutavit cl. Martini in Commentatione de Liudprando historico *Denkschriften der Königlichen Akademie der Wissenschaften zu München für die Jahre 1808 u. 1809. München 1811.*

hibitis (42), orthographia neglecta (43), formis verborum mendosis (44) et syntaxi (45) minus recta usus.

Libri Liudprandi quonam fato in Germaniam venerint, haud plane constat. Libellum de legatione Treviris in bibliotheca cathedrali repertum Browerus descripsit et Welsero transmisit, qui eum cum Canisio communicavit; eum igitur aut ab Ottonibus aut ab Adelheida imperatrice, cujus ad dotem abbatia sancti Maximini in suburbano Trevirensi pertinebat, eo transmissum opinari licet. Antapodosin quoque et historia Ottonis, uno codice conscripta, statim in Germaniam pervenerunt, sed quonam modo plane incertum. Nam apographa sæculo decimo et undecimo inde in Germania facta, Spanheimense ac Gemblacense, et Otterburgense sæculi duodecimi, autographum primum in diocesi Moguntina aut Trevirensi asservatum, inde vero Frisingam delatum fuisse, innuere videri possent; cui quidem sententiæ confirmandæ adduci posset, quod Otto, Frisingensis episcopus, in Chronico suo quamplurimum Regione, minime vero Liudprando usus est. Sed Otto fortasse scriptorem ab Ekkehardo defloratum verecundia Romanæ Ecclesiæ negligendum duxit, et ejus ævo codicem in bibliotheca Frisingensi reconditum fuisse, inscriptio sæculi XII vel XI testatur. Igitur nec eorum sententiæ adversor, qui librum ab Abrahamo episcopo Frisingensi, Liutprandi æquali, atque in conventibus Romano anni 969 aliisque socio, quem bonorum librorum studiosum libri jussu ejus scripti comprobant, Frisingensi bibliothecæ fortasse illatum fuisse opinantur. Una cum reliquis libris Frisingensibus nostro ævo bibliothecæ regiæ Monacensi illatum ibi a. 1833 lustravi et jam serenissimi Bavariæ regis ministro V. excellentissimo L. B. de Giese consentiente, procurante autem N. ill. Ludowico comite de Kielmansegge serenissimi Hannoveræ regis in aula Monacensi legato, manibus tero. Signavi eum numero primo.

4. C. reg. Monacensis optimo jure inter cimelia ditissimæ bibliothecæ II, 2, d. reconditus, olim Frisingensis n. 188, libros duos sæculo XV una ligatura compactos amplectitur; inde a fol. 86-198 Reginonem, et fol. 1-85 Liutprandum. Uterque prima

(42) Leviter loco facilliter, II, 50, singulosque pilos II, 19, loco singulaque pila.

(43) Fære III, 29, l. fere, parentes III, 26, l. parentes (a parère) ipsius Liutprandi manu o inserto, ex improvisu, fortuito IV, 25, lurica, monisse, VI, l. lorica et munivisse; infortunia VI, 1; imo da Deum omnipotentem VII, 13, l. de Deo omnipotenti, quod hominem Italum prodit.

(44) Phaleribus II, 31 l. phaleris, cubiculos l. cubicula V, 22; verbis deponentibus aut forma activa aut significatione passiva usurpatis, depopulabat I, 38, depopulare II, 51; confabularent III, 25; vaticinare IV, 7; execrare IV, 13; passiva significatione depopulari II, 24; III, 24; V, 9; hortatur II 21; testaretur II, 29; queritur II, 31; sciscitatus II, 62; III, 26; ulcisci V, 6; perscrutari I, 14; V, 18; eontra æstuari loco æstuarè I, 17.

A fronte inscribitur: *Liber sancte Marie sanctique Corbiniani Frisingensis* (46). Liudprandus, de quo uno hic sermo est, in folio minori et paulo latiori vel quarto majori sæculo decimo medio scriptus, quaternionibus novem et semis (fol. 8 36) Antapodosin exhibet, quibus præfixa septem folia (1-7) historiam Ottonis servaverunt. Prima Antapodoseos pagina vacua relicta, ultimas 10 ¹/₄ lineas historiæ Ottonis exceptit, quibus spatium aliud non vacabat; reliquæ 15 ³/₄ lineæ et nunc vacant. Antapodosin in membrana Itala, atramento nigricante, manu Itala, igitur a socio quodam Liudprandi, scripta, ab ipso tamen innumeris locis atramento plurimum subfusco correctâ completa, explicata atque ad finem demum perducta est. Lineæ in universum 27 per paginam, raro 25 aut 28, sed in ultima pagina lineæ 30. Tres operis libri, primus, quintus et sextus, fortasse et reliqui, ita compositi sunt, ut initio spatium indici capitulosum excipiendi vacuum remaneret, quod procedente demum libro repletum non nisi cum ipso absolveretur; quod et atramento et scriptura diversis et spatio vacuo in fine argumenti librorum primi et sexti comprobatur. Liudprandi manui omnia fere Græca una cum explicatione, quibus quidem spatium a scriba relictum erat, sed et alia plurima debentur, quæ in Annalibus nostris T. VII, p. 293, indicavi, inter cætera glossæ vocibus superscriptæ aut marginales, in editione quoque nostra in margine positæ; tum caput ultimum libri quinti et liber sextus integer. Orthographia Liudprandi in vocibus *Sarraceni*, *pulchritudo*, sed et aliis, a scriptoris *Sarraceni pulchritudo*, set, constanter differt. Unde facies codicis singularis, quam tabula adjecta exprimentam curavi, ita ut nigricante atramento exarata scribam, fusca Liudprandi manum ostendant. Codice vero ita comparato, haud mirum erit, textum quoque ibi legi optimum, paucissimis scribendi vitis, quibus nullus auctor plane exemptus est, relictis. Quod eo magis et in historiam Ottonis cadit, quod ipsa tota auctoris manu scripta est, imo majore cura et sedulitate, ita ut scripturam in universum paulo elegantior et magis compositam, sed iisdem cujusque litteræ et vocum ductibus (47) repetitis, aspicias; biennium vel triennium inter librum sextum et hi-

D (45) Noceo aliquem IV, 27, da Deum omnipotentem VII, 13. *Plusquamperfectum pro perfecto* responderant I, 11, deguerat IV, 3, *pro imperfecto cont. cupierat* Hist. Ott. I, *Imperfectum pro profecto et pro plusquamperfecto* imponent... suffocarent III, 43; inesceret et caperet (loco plusq.) IV, 3, viderent (l. plusq.) H. Ott. 40, prorumperet 11. *Perfectum loco imperfecti* reppererit IV, 11, l. reppererent. *Præsens pro perfecto* velle l. voluisse III, 14. *Conjunctivus pro indicativo post* quod IV, 26. *Indicativus pro infinitivo* instabat H. Ott. 6. *Infinitivus post* ut II, 55, ut suos... reddidisse... tenuisse... liberasse. *Præpositio omissa* II, 39, Tuscia reidiens.

(46) *Frisinge* in Reginone.

(47) Id vocum *restituti* fol. 7 lin. 9, et *stituta* fol. 43, l. 11, collatio extra dubitationem ponit.

storiam Ottonis intercidiſſe ſupra notavimus. Quod ultimum eſt, reliqui omnes codices a noſtro deſcendunt, ita ut vel aperta et ſingularia eorum vitia et defectus quomodo male intellecto noſtro ora ſint intelligatur. Cujus rei plurima exempla in annotationibus criticis adduxi.

Talem codicem nactus, eum ad litteram exprimentum cenſui, quod ſumma diligentia factum, et pauciſſimis tantum in locis, ubi auctorem lapſu calami male ſcripſiſſe (48) conſtabat, addita tamen codicis lectione, ab ea reſeſſum eſt. Ad Monacenſem proxime accedit.

2) C. regius Bruxellensis membr. in 4° ſæc. x. exeunte in Germania exaratus, qui ſæculo xv *Codex ſancti martini in ſpanheim* inſcriptus eſt. Eum anno 1826 integrum in uſus noſtros converti, atque e Monaceniſi deſcriptum in Annalibus noſtris tom. VII, p. 396, probavi. Scripturæ ſpeciem habes in tabula adjecta. Idem codex, quantum collatis locis judicare licet, Trithemio-Spanheimenſi ad manus fuſſe videtur. Exoiderunt jam quaterſiones II et III, cum lib. II, 1-13, et II, 3-34 fere integris, atque pagina qua ſiſis I. v, c. 32, tum 33, et argumentum libri IV, continebatur; et ordo quaternionum Frisingenſium VI et VIII, quondam turbatus effecit, ut locus integer inde ab argumento cap. 31 libri IV, *De Friderico* uſque ad verba capituli 24 ejuſdem libri *Hanc igitur Conſtantini*, medio in capite V. 9, ante *ſolus impetum ſuſtineret* inſerta habeantur. Cæterum nonniſi in hiſ duobus codicibus ultimum libri VI caput integrum exſtat.

3) C. Muſæi Britannici inter Harleianos n. 2688 in fol. membrana et ſcriptura ſæculi XIII Italiſ, ex codice manare videtur ſingulis quaternionibus manco, qui tamen et ipſe ex Frisingenſi derivatus eſſet. Lib. I, 42, textum ſingularem exhibet, II, 6, et 26-40, 45-66; III, 26; IV, 6; IV, 9-14, fere integra deſiderantur, ſed lacuniſ haud indicatiſ. Deſinit lib. v, 48, in verbis *ſe regi ſeminudum oſtenderet*. Textum capite I, 42. eundem et lacunaſ eaſdem II, 6, atque II, 45-66 exhibent, ideoque ad eandem claſſem referendi ſunt codices complures in Austria a me evoluti:

3 (a) C. bibl. Palatinæ Vindobonenſis inter hiſt. prof. n. 338, membr. ſæc. XII, cujuſ lectioneſ aliquot in Muratorii SS. II. B. 1089 ſqq. allatæ ſunt; deſinit in capite III, 37. *primogenitum Domino Amen*.

3 (b) C. bibl. Claſtroneoburgeniſ membr. ſæc. XII, in capite III, 37, una linea anterieſ deſinit in ſyllabiſ *vocabulo Con*.

3 (c) C. bibl. Zvetlenniſ membr. ſæc. XII æque ac.

3 (c') C. bibl. Palat. Vindobonenſis inter hiſt. prof. n. 168, membr. ſæc. XIII, cujuſ paucaſ lectioneſ

(48) Sententiæ Græcæ conſtanter ita ſcribuntur, ut primum vocabula Græca, tum impoſita eiſ pronuntiatio Latina, tum vero intorpretatio Latina legatur; quod cum primis paginiſ aliquotiens negligatur, in editione tamen ex ſententiæ auctoriſ ibi

A Muratoriuſ I. c. 1081 affert, deſinit cap. III, 32, in voce *ſuſcipito*.

3 a) Ejuſdem claſſiſ fuiſſe videtur codex, cujuſ excerpta legimus in Chronico Farfenſi apud Muratorium SS. II. B, p. 415-417 et p. 455. Cum enim auctor iſte, qui anniſ primis ſæculi XII ſcripſit, nonniſi excerpta capitulum lib. I, 1, 3, 5, 27, 30, 31, 37; II, 1, 9, 15, 17, 20, 32, 37, 41, 42, 44, 47, 48, 60; III, 15-17, proponat, atque ex conſilio operiſ reliqua etiam ad Italianam faciendia, ſi ei ad manuſ fuiſſent, præcipue pag. 475, 476, ubi jam Hugonem abbatem ſequitur, excerpturuſ fuiſſet, codicem ejuſ æque ac Auſtriacoſ omneſ in prima libri III parte ſubſtituiſſe, opinari licet. Quod ſi ita fuit, ſuperſtitibus adhuc capitibus II, 26-40 et 45-66 codex deſcriptuſ eſt. Libro I, c. 37, Lambertum cum codicibus 1, 2, 3, recte *nimiſ bellicoſum regem* vocat.

Patet igitur codicem jam deperditum, unde codiceſ Auſtriaci et Italiſ 3 a) 3 b) 3 c) 3 c') 3 d) derivati ſunt, ſæculo X aut XI ſcriptuſ fuiſſe; eum forte ſæculo X medio assignandum, infra 5 moneritur.

4) C. Muſæi Britannici inter Harleianos n. 3685 chart in fol. ſæc. XVI, olim Peutingerianuſ; æque ac codiceſ 1 et 2 Hiſtoriam Ottoniſ libriſ Antapodoſcoſ præmittit, illa integra, hæc, cujuſ ſiſis lectuſ diſſicilior, jam initio capituliſ VI 10 deſinit.

5) C. Harleianuſ n° 3715 membr. ſæc. XI in 4°, ex Germania oriunduſ, ut nota ſæculi XIII, *Everwicuſ de ſtegrauen* et alia ſæculi XVI, *Mariæ Wolters* et *Wicholde* oſtendunt; et ipſe ex Frisingenſi male intellectu fluxit. Quaternio cum lib. III, 25-44 excidit; lib. VI deſinit in vocibuſ *ſpatariorum candidato- rum*. Cui Hiſtoria Ottoniſ pro libro ſeptimo ſubjecta, ita ſiſit: *Non jam rome, ſet in exilium deſtinamus*. Lectioneſ hujus codicis enotavit quondam P. Scribriuſ, cujuſ notæ in bibliotheca Heidelbergeniſ aſſervantur; equidem eum a. 1827 evolvi. Quocum plurimum conſentit, vitiis, tamen adauctiſ.

5 a) C. olim Gemblaceniſ, jam in bibl. regia Bruxelleniſ aſſervatuſ, membr. ſæc. XI, quem auctoriſ Vitaſ ſancti Gerardi abbatiſ Bronienſiſ (49), Ekkehardo Uſaugienſi, Sigeberto Gemblaceniſ et Alberico Trium Fontium monacho ad manuſ fuiſſe, lectionibuſ inde deſumptiſ, haud improbabiliſter conjicimus. Deſcriptuſ fuiſſe ex Harleiano quaternione nondum amiſſo vel alio ejuſdem claſſiſ, eadem lacunaſ et lectioneſ indicant. Scriba tamen nonnulliſ lociſ aut jam depravatiſ aut perperam ab eo intellectiſ levi conjectura mederi ſtyloque etiam ſuccurrere conatuſ eſt. Fluxit inde aut ex apographo ejuſ.

5*) Editio princepſ Guilielmi Parvi an. 1514 in

quoque inſtituendum cenſui.

(49) Mabill. Acta SS. O. S. B., ſæc. V, p. 264, 265, ſententiæ nonnullæ capitulum libri IV, 24, 14 et 29 afferuntur.

folio, typis Ascensianis, omnibus lacunis et depravalis codicis Gemblacensis lectionibus conspicua, quibus editor conjectura suasubvenire nonnunquam haud infeliciter, sæpius vero, ut pro singulari Liudprandi scribendi ratione haud aliter expectari poterat adversa fortuna tentavit.

6) C. regius Parisiensis n. 5922, membr., sæc. XII in Germania exaratus, sæculo XV, *liber sancte Marie virginis in Otterburg Maguntine diocesis* Gregorii Turonensis historiae eccl. libros tres priores cum initio quarti, tum Reginonis Chronicon absque continuationibus præbet, cui Antapodoseos lib. I, c. 5-11; VI, 5, usque *arbores subvehuntur*, VI, 8, 9, et Historiae Ottonis cap. 45, inde ab *illis dictis* usque cap. 20, *ob elemosinam* adnexa sunt. Quæ quidem æque ac.

7) C. Bruzellensis chart. in fol. sæc. XVI, olim Antonii Cauci archiepiscopi Coriphensis, et.

8) C. Ambrosianus chart. sæc. XVI, qui iisdem verbis ac editiones desinit, ita comparata erant, ut iis in nova editione omnino nos carere posse intelligerem.

Liudprandi historiae undecimo et duodecimo sæculo ab historicis in usus suos conversæ sunt, ab auctore Vitæ sancti Gerardi Broniensis, Ekkehardo Uraugiensi, chronologo Farfensi, et Sigeberto Gemblacensi; sæculo XIII ab Alberico Trium Fontium monacho; sæculo XIV ab Henrico de Hervodia; sæculo XV a Trithemio abbate Spanheimensi. Editionem principem, ut supra memoravimus, anno 1514 vulgatam, Hervagius in editione Basileensi an. 1532 repetiit, adhibito tamen paucis in locis codici bonæ notæ, cujus lectiones in textu ab inde remanserunt. Nam librum Basilcensem universi postea editores, Justus Reuberus in SS. an. 1584 et 1519, Laurentius

A Ramirez de Prado in editione Operum Liudprandi Antvierpiensi an. 1640, Chesnius tom. III SS. Francicorum an. 1641, Joannes in nova editione Scriptorum Reuberi an. 1726, et mutarioribus annis 1723 et 1726 SS. Ital., tom. II, expresserunt, nisi quod Muratorium, allatis tom. II B. aliquot codicum Vindobonensium 3a et 3c* lectionibus, tertias quodammodo operis curas admovisse dicere possis.

Jam tria post sæcula nova editio ad normam autographi instituta, quantum a reliquis differat, quanto historiae commodo jam prodeat, penes lectoris iudicium esto. Amplissima lectionum segete, quam, antequam autographum ad manus venisset, ex codicibus Bruzellensibus, Londinensibus et Austriacis collegeram, recisa, eas tantum afferre placuit, unde diversas codicum classes agnoscere datur. Idem in corruptissimis editionum lectionibus observavi. Auro enim purissimo decocto, scoriam relinquere delectat.

Legationis libellum a Canisio una cum chronicis Victoris Tunnunensis et Joannis Bielariensis Ingolstadii a. 1600 in-4° primum vulgatum, indeque a Baronio ad an. 968, Muratorio SS. II., et Niebuhrio meo tom. XI SS. Byzant, repetitum, jam edita Antapodosi et Historia Ottonis Liudprandi scribendi rationem et textuum corruptionem experti, intactum relinquere, licet codice unico Trevirensi deperdito, nefas duximus, atque opere suscepto præter spem factum est, ut locis nonnullis magni momenti sanatum lectoribus proponere liceat. Legationem « livore et odio plenam verum sic quoque ad rerum cognitionem utilissimam » Niebuhrius prædicat; et Liudprandi in ea animum vigoris et eloquentiæ sibiparatæ apicem attingisse, rerum earum studiosi iudicabunt.

Cod. reg. Monacensis, olim Frisingensis.

Incipit Liber Primus.

Reverendo vocatus; sanctus pleno. Domino Revenundo liberratus etc. ep. Lupran dicitur...

responsu uide romanor ppteu ad huc pedeq; pulsan...

Et tunc conuenit de pace... Ceterum conuenit de pace... Ceterum conuenit de pace...

facinore nomulo post alcone impreato donaret honore... que pria per a partare anima conlaret

Perudrepus taxu hugaroy rex magno cu exercitu uitalia m uent.

Ubi se regie scig Corbu in hinc...

Rognand; unno sgentib; uitalia. Guu uerius fste amul... Pyramille exercentib; berengatio atq; adalberto...

Cod. reg. Bruzellensis, olim Spanheimensis.

tudine in multaret huius modi ad pfero responsa suscepi. Si regiu saltu mi hideru facia ut qra ub sonochuul...

Franeor uigutu non pariuudo ptur baxul legacionib; n nullis...

Cod. reg. Bruzellensis, olim Gemblacensis.

piu dicit con de ant; tabule n cur geti plurimu unio... scain grece uerpta huanferant; que talu e Zoykar era...

NOTITIA BIBLIOGRAPHICA ALTERA

IN LIUTPRANDUM

(Apud Fabricium *Bibliotheca mediæ et infimæ Latinitatis*, tom. IV, pag. 291.)

LIUTPRANDUS, aliis *Liutprandus*, *Litobrandus*, *Eutranulus*, etc., Trithemio cap. 362, ex Papiæ civitate oriundus; aliis minus probabiliter Hispanus, certe a Luitprando Toletano, si quis fuit, diacono diversus, atque ex diacono Ticinensi sive Papiensi episcopus Cremonensis et duabus legationibus Constantinopolim perfunctus, una a Berengario II marchione ad Constantinum Porphyrogenitum imp. an. 946, et altera ab Othone I imp. ejusque filio ad Nicephorum Phocam anno 968. De eo satis diligenter Labbeus tom. II, p. 33, de S. E.; Caveus ad an. 940; Franciscus Arisius in cremona litterata, tom. I, pag. 58 seq.; atque in primis Nicolaus Antonius, VI, 16, *Bibl. veteris Hispanæ*. Scripsit Sigebertus cap. 1260 laudatam *Historiam de gestis regum et imperatorum sui temporis, quam attulavit Antapodosin*, id est *retributionem* (48*), luculento et alterno (49) stylo, ad Regimundum [*al.*, Roymundum, *al.*, Tractemundum] episcopum Eliberitanæ Ecclesiæ Hispanorum. Idem opus Trithemius memorans *septem libris* ait constituisse, sed *sex tantum libri* in editis conspiciuntur, nec sexti libri capita sex posteriora sunt ab ipso Luitprando, sed ab alio deinde addita, ut Vossius, pag. 345; Baronius ud an. 963, num. 3; Miræus, cap. 270 Auctarii, aliique monuerunt. Fortasse historiam legationis posterioris, de qua infra, Trithemius pro septimo libro habuit. Libri illi sex scripti inter an. 957 et 960 (PAGI, *ad an.* 963, n. 3), et res utriusque imperii ab an. 891 ad 946 perstringentes prodire inter scriptores Justi Reuberi p. 86, et t. III Andreae du Chesne, p. 562, et inter Luitprandi Opera Antuerp. 1640, fol., et in Thesaurio scriptorum Italiæ Muratoriano, tom. II, p.

(48*) Proprie librum tertium *Ἀντιδόσιον* inscripsit Luitbrandus, in Berengarium a quo offensus fuerat ejusque conjngem Willam invehens ac vicissim celebrans bene de se meritis.

A 417, ubi etiam varias lectiones ex tribus mss. codicibus bibl. Cæsareæ reperies p. 1078.

Legationis ad Nicephorum Phocam, anno 968 susceptæ, *descriptio* dedicata Othonibus Augustis et Adelheidæ imperatrici, edita primum ab Henrico Canisio cum Chronicis Victoris Tunnunensis ac Joannis Biclariensis, et synodo Bavarica an. 772 sub Tassilone duce, Ingolstad. 1600, 4°, et apud Baronium ad an. 968, n. 41 seq., et in Luitprando Ramiscrii, Antuerp. 1640 fol., et tomo secundo Thesauri scriptorum Italiæ Muratoriani. In hac descriptione prioris suæ legationis meminit Luitprandus p. 115, edit. primæ his verbis *Temporibus beatæ memoriæ Constantini imperatoris huc (Constantinopolim) veneram, non episcopus, sed diaconus: nec ab imperatore aut rege, sed a Berengario marchione missus*, etc.

B Sola hæc duo genuina et lectu digna Luitprandi opuscula. Cætera supposititia, *Chronicon*, ab anno Christi 606 ad 960, et *Adversaria* (49*), in quibus p. 464 mentio Chronici ad Herontum Bracarensem episcopum, subjuncta etiam ad eundem *Epistola*. Hæc cum prioribus in lucem data atque illustrata notis ab Hieronymo de la Higuera S. J., et Laurentio Ramesio de Prado Antuerp. 1640, fol., falsitatis vincuntur a Labbeo, Caveo aliisque, sed maxime Nicolao Antonio tom. I *Bibl. veteris Hispanæ*, p. 585 seq.

Etiam *Vitas pontificum Romanorum* a S. Petro usque ad Formosum papam, anno 895 defunctum, quantum cum Anastasio per Abbonem Floriacensem excerpto edidit Joannes Busæus, Moguntia 1602, 4°, alium quam Luitprandum et potius Germanum habere auctorem, et ipsas quoque ex Anastasio excerptas notarunt Vossius aliique.

(49) Partim soluta, partim stricta oratione.

(49*) In his *Adversariis* Fuldæ se *Bibliothecarium* fuisse ait pagg. 475, 483 490.

LUDOVICI ANTONII MURATORII

PRÆFATIO IN SUAM OPERUM LIUTPRANDI EDITIONEM.

(Rerum Italic. tom. II.)

Si quod sæculum vitii et barbaris iroribus in Italia squalluit, certe decimum a Christo nato reliquis in ejusmodi infelicitate palmam præripuit. Deformata plane tunc temporis ipsius quoque Romanæ Ecclesiæ facies, bella per Italiam horrida, conculcata leges, et potissimum abjecta bonarum litterarum conditio. Itaque summopere commendandus nobis Liutprandus historicus, qui ferreo illo sæculo supra cæterorum ignorantiam se adeo erexit, ut vel nostris temporibus, quanquam stylo aspero et inurbani ævi sui indolem satis referente, usus fuerit, adhuc tamen lectorem ad sua libentissime legenda alliciat; quippe ingenio fuit ille vivido et acri, et quæ scripsit, rara vivacitate ac libertate exposuit, *Liutprandum* plerique eruditorem recentium nominare illum consueverunt; sed *Luitprandus* seu *Liutbrandus* fuit apud veteres illius nomen: qua de re certos nos faciunt marmora publica, chartæ in archivis, et antiqui codices msti, in quibus ego semper *Liutprandi* nomen, nunquam vero *Liutprandum*, scriptum fuisse animadverti. Nam quod eum *Litobrandum* atque etiam *Eutrandum* nonnulli appellant, id procul dubio ex iibrariorum supino errore processit. « Natione Italum, et ex Papia civitate oriundum, » uti Trithemius scripsit, cum veteres tum recentiores censuerunt. Verum Guilielmo Caveo in Script. Ecclesiast. Hist. litter. monente, « Franciscus Bivarius in censura Liutprandi Operibus præmissa, conjecturis non penitus contemnendis contendit gente fuisse Hispanum, domo Cordubensem, saltem Bæticum, et una cum parentibus a Saracenis fugatum in Italia condesisse. » Et hæc quidem Caveus, qui tamen egregie intellexit, anifibus fabulis, et fraude omnimoda abundare *Chronicon* quoddam Liutprando nostro suppositum in Hispania, et Matrili primum a Tamayo, tum a Ramirezio, et a Hieronymo de la Higuera Antuerpiæ editum cum notis anno 1640, a quo præcipue nugivenduli ansam ceperunt inserendi in Hispanicam gentem Liutprandi Itali.

At laude sua minime fraudandus Nicolaus Antonius, Hispalensis jurisconsultus, qui non eruditione minus quam amore veritatis, præxime elapso sæculo inter Hispanos magnum sibi nomen quæsivit. Is enim in Bibliotheca Veteri Hispana, lib. vi, cap. 16, exquisito critices usu ad fabulas totum illud *Chronicon*, atque *Adversaria* Liutprando eidem inscripta, amandavit, et censorias notas falsariis suæ gentis inussit; Italicam vero gentem Liutprandi possessione minime privandum censet. Quod solum *justam* aliquam hac de re dubitationem ingerere posse videbatur, dissimulandum non est. Scilicet in germano suo *Chronico* Liutprandus lib. v, cap. 1, ad Raymondum Illiberitanum in Hispania episcopum de quadam solis eclipsi ita scribit: « Qua etiam die Abdaram rex noster a Radamiro rege Christianissimo Gallicæ in bello superatus est. » Verum levi correctione hic utendum Nicolaus Antonius monet, nempe scribendum *rex vester*. Et sane fieri non potest ut Liutprandus Italiam a tot saltem annis incolens, et Ecclesiæ Ticincensis clero ascriptus, regem **A** suum appellaret regem Saracenum, quo cum nulla amplius ei res erat, imo nunquam fuerat.

Restat igitur, dum alia contra non militent argumenta, Liutprandum in Italia natum fuisse, et, ut verisimile est, Ticini, quæ et Papia, e gente Langobarda editum: quod et nomen ejus Langobardicum innuere satis videtur, ejusque munus, nam se *levitam*, hoc est diaconum, *Ticinensem* appellat. Libro etiam tertio cap. 1, his versibus Papiæ conflagrationem describit:

Utritur infelix olim formosa Papia,
Vulcanusque suos attollens flatibus artu
Te npla Dei, Patriamque simul conscndit in omnem.

Quibus verbis Papiam *patriam* suam is manifeste, ni fallor, nominat. Ejus autem pater ab Hugone Italiæ rege ad Romanum imperatorem Græcorum legatus est missus circiter annum Christi 927, ut et hinc videas ejus parentem in Italia egisse. Tunc **B** parvulus erat Liutprandus. Post aliquot autem annos inter honorarios aulæ pueros cooptatus, *regis Hugonis gratiam vocis sibi dulcedine acquirerebat*, ut ipsemet testatur lib. iv, cap. 1. Hugone subinde et Lothario Italiæ regibus dejectis, Berengarius II sceptrum arripuit, qui Liutprandum « secretorum conscium et epistolarum signatorem » constituit. Imo cum ejus solertiam probe nosset, ipsum legatum anno Christi 946 ad Constantinum Porphyrogenitum Constantinopolitanum imperatorem misit. Berengarium multa vitia deturpabant, atque exosum bonis brevi effecere; ac propterea et ipse Liutprandus post longum famulatum tandem in ejus odium ita incurrit, ut facultatibus spoliatus, sibique pejora timens, in Germaniam ad regem Ottonem se recipere coactus fuerit. In eo exsilio, circiter annum Christi 958, Historiam suam sex libris comprehensam, et Francofurti ad Mænum cœptam, absolvit. Anno 961 Otto Magnus, Germaniæ rex, a Romano pontifice et a plerisque Italiæ proceribus iterum invitatus contra Berengarii tyrannidem, Langobardico regno potitus est, et anno sequenti Romanorum etiam imperator creatus. Tam felici conversione rerum in Italiam remigravit Liutprandus, cumque is Ottoni charus inter paucos esset, ejus studio ad episcopatum Cremonensem provectus fuit.

Nova hac atque illustri dignitate auctum Liutprandum anno 963 censet Ughellus. Certe eo anno ipso jam episcopus Romam ad Joannem papam a laudato Augusto est missus, ibique synodo seu concilio adversus ipsum pontificem instituto interfuit. Tum anno 968 alteram legationem obivit, missus ab Ottone Magno Constantinopolim, ut a Nicephoro Græcorum imperatore Theophaniam Romani junioris filiam Ottoni filio, in consortium imperii Romani ascito, uxorem peteret. Quo autem anno Liutprandus e vivis abierit, non constat. Attamen apud Ughellum Ital. Sacr. tom. IV, in episc. Cremon. habemus descriptam translationem corporis sancti Himerii episcopi ad civitatem Cremonensem, cura ipsius Liutprandi factam, in qua is appellatur **D**

« Cremonensis episcopus bonæ memoriæ Liuzo (seu Liuzo) intimus summista regius, in consilio provi- dus, et amore divinitatis repletus, quem imperator in secundo regni culmine dicavit (*lego* locavit) fre- quenter ingrediens, et exiens a facie regia, » Quibus ex verbis intelligimus, Liutprando fuisse quoque nomen *Liuzo*, quod tamen suspicari possumus, idem sonasse seu fuisse ac *Liutprandus* apud illorum temporum vulgus. Simulque hinc manifestius elucet quanta auctoritate polleret quantoque in honore et gratia apud Ottonem Augustum foret idem Liut- prandus. Additur in eadem narratione: « Laudabilis autem præfatus pontifex animadvertibat qua- liter sancti conderet sacrum » (nempe corpus Cre- monam advectum). « Sed tamen non fuit hoc illi datum, quia imperiali servitio coactus, Constantino- polim directus, illuc amplius haud est reversus. » Ex his verbis suspicio ingeritur legenti, non diu post legationem peractam superfuisse Liutprandum. Et sane eum quidem in Italia egisse anno 970 ac interfuisse synodo in civitate Ferrariensi coactæ, testantur Acta a Rubeo laudata Hist. Ravenn. lib. v. Ibi quoque *Liuzius episcopus Cremonensis* inscribi- tur, uti et a Continuatore Reginonis et Chronogra- pho Saxone ad annum 965 *Liuzio* dicitur. Nulla post annum illum monumenta, quæ supersint, viven- tem exhibent Liutprandum. Unus Julianus Toleta- nus, historicus, si superis placet, vetustus, auctor est, anno 973 Liutprandum venisse Toletum, nec multo post mortuum ibi atque sepultum. Sed, uti jam sole clarius apud eruditos constat, Chronicon Juliani illius, et Dextri, et Hauberti, aliorumque hujus farinae historicorum, mera commenta sunt, ab impudentissimis hominibus fabricata, a nimium credulis et bonis evulgata, et ab ipsis Hispanis emunctioris naris nunc improbata, atque despecta. Ac proinde fabulis accensenda quæ de peregrinatio- ne Liutprandi nostri in Hispaniam ejusque ibi morte ab impostoribus illis referuntur.

Fuit autem Liutprandus supra infelicissimi illius sæculi modulum litteris excultus; nam non Latino tantum, sed etiam Græco sermone valuit; imo Saxo- nicam, sive Germanicam linguam tenuit, cujus peritæ specimen luculentum Romæ dedit in synodo, ubi quæ Otto Magnus Augustus patriâ lingua effere- bat, Cremonensis episcopus interpres Latine redde- bat ad concilii Patres. Neque prosa solum, sed etiam metro suum ingenium exercuit. Sunt qui

illum nimæ licentiæ incensent, quod sui temporis, principumque etiam virorum, ac mulierum vitia ac fœditates graphicæ exprimat, ac fortassis etiam am- plificet. Hujus loci non est accusationem ejusmodi ad trutinam revocare. Ad nos quod attinet. Liut- prando nostro tribuitur *Chronicon de Hispanicis re- bus*; tribuuntur et *Adversaria* quædam, in quorum laudem Franciscus Bivarius multa congegit. Ea quoque Laurentius Ramiresius et Hieronymus de la Higuera notis illustrarunt, Matrili et Antuerpiæ edita. Jam diximus hæc fabulis Romanensibus esse accensenda, utpote omnino supposititia, et menda- ciiis ad saturitatem referta. Moguntia quoque anno 1602 liber *de Romanorum pontificum gestis a S. Petro usque ad Formosum papam* prodiit Liutprando eidem tributus. Sed et hoc opus ab ipso prorsus abjudican- dum contendunt eruditi, quippe ab ejus stylo nimis dissonum, et a maleferiato aliquo Germano, fortassis etiam recentiorum temporum, verisimilius profec- tum.

Quæ igitur germana sunt Liutprandi scripta nunc iterum in lucem efferimus. Ea sunt *Historia rerum in Europa suo tempore gestarum libri VI*, quæ Basileæ anno 1532 impressa est, ac subinde a Justo Reubero in tomo Veterum Scriptorum Hanoviæ anno 1619 edito rursus exhibita. Sex posteriora libri sexti capita, ubi de damnatione Joannis XII papæ agitur, inter Baronium, Vossium, Caveum, Dupinium aliosque disceptatum est, num Liutpran- dum auctorem habeant, an alium quemquam conti- nuatorem ejusdem historiæ, qui tamen iis aut proximi- mis temporibus vixerit. Adhuc sub iudice lis est. Equidem puto integram ad nos non pervenisse Liutprandi historiam; neque enim in ea legimus propiora tempori, quo ipse scripsit, ac potissimum Berengarii II facinora, quæ ipsum acrius torquebant, atque ad scribendum incitabant. Alterum Liutprandi opus est *Legatio ad Nicephorum imperatorem Constantinopolitanum*, ab ipso peracta simul atque de- scripta. Libellum hunc e Trevirensi codice ms. eductum, mutilum tamen, Christophorus Browerus e soc, Jesu ad Marcum Velsorum misit; hic autem Henrico Canisio commendavit, cujus cura typis excusus est anno 1600 Ingolstadii. Ipsum deinde in Annales suos cardinalis Baronius intulit ad annum Christi 968. Utrumque hoc opus, Italicæ Historiæ cum primis utile hic Lector conjunctum habeat.

LIUTPRANDI

CREMONENSIS EPISCOPI

HISTORIA GESTORUM REGUM ET IMPERATORUM

SIVE

ANTAPODOSIS

(Apud Pertz *Monumenta Germaniæ historica*, Script. tom. III.)

In nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti, inci- D butionis, regum atque principum partis Europæ, a pit liber ἀνταπόδοσεως antapodoseos id est ¹ retri- Liudprando Ticinensis ecclesiæ diacone εν τῇ ἑρμα-

VARIÆ LECTIONES.

¹ vox retributionis supra antapodoseos legitur, sed eam additis id est eis postponendam duxi; ita in se- quentibus quoque feci.

λοσις αὐτοῦ en ti echmalosia autò, id est in peregrinatione ejus ², ad Recemundum, Hispaniæ provinciæ Liberritanæ ecclesiæ episcopum, editus.

1. ³ Prohæmium.
2. De castello Fraxineto ⁴ et situ ejus.
3. Qualiter Saraceni Fraxinetum prius adepti sint.
4. Qualiter invidia Provincialium et ipsis invitantibus Saraceni Provinciam devastaverint.
5. Quis imperator tum Grecis præerat qui Bulgariis, Bagoariis, Francis, Saxonibus, Suevis, Italicis, reges præerant, vel quis Rome papa habebatur.
6. Cur Leo imperator sit Porphyrogenitus dictus.
7. De domo Porphyra, quis eam edificaverit,
8. De genealogia Basilii, et qualiter imperator Michael in palatio eum receperit.
9. De infirmitate Michahelis ⁵ imperatoris, et qualiter a Basilio sit interfectus, et ipse imperator effectus.
10. De eo quod Basilius in somnis dominum nostrum Jesum Christum se interpellantem pro morte Michahelis vidit, et de elimosina quam isdem Basilius fecit.
11. Qualiter Leo imperator a suis sit noctu captus, et non agnitus custodie ⁶ traditus atque flagellatus, et qualiter custos carceris eum dimiserit, et quod ipse imperator se non flagellantes ⁷, flagellaverit, et flagellantes honoraverit.
12. De optimo ludo quem isdem Leo imperator fecit, de dormientibus et nummis aureis.
13. Cur Arnulfus rex clusas fregerit, et Hungarios ⁸ exire permiserit.
14. De Widone et Berengario, qui juramento amicitiam firmaverunt quam non observaverunt, et quod hujusmodi amicitia servari non possit.
15. De Berengario in Italia post mortem Karoli rege constituto.
16. Qualiter Wido culpa dapiferi sui a Francis sit repudiatus.
17. De reditu Widonis in Italia.
18. De pugna inter Widonem atque Berengarium.
19. De alia iterum inter eos pugna et Berengarii fuga.
20. De filio Arnulfi Zentebaldo, quem in Italiam pro Berengarii ⁹ auxilio misit.

- A 21. Qualiter in duello Langobardus Bagoarium occiderit.
22. De Arnulfo rege, qui, invitante Berengario, in Italiam venit.
23. Quod isdem Arnulfus Pergamum ceperit, et comitem Ambrosium suspenderit.
24. De Mediolanensibus et Papiensibus, qui ad Arnulfum venerunt.
25. De fuga Widonis ob Arnulfum.
26. Exhortatoria locutio Arnulfi ad pugnam.
27. Qualiter Roma Leoniana sit capta.
28. Quod Arnulfus propter Formosum papam multos Romanorum decollare præcepit.
29. Cur esset inimicitia inter Formosum et Romanos.
- B 30. De Sergio papa, qui Formosum de sepulcro jussit extrahere mortuumque deponere.
31. De corpore Formosi a Sergio in flumen projecto, atque a piscatoribus invento, et ab imaginibus sanctorum salutato.
32. Qualiter Arnulfus castrum vocabulo Firmum obsederit, et a Widonis uxore mortiferum potum acceperit.
33. De malicia quam Arnulfi homines fecerant.
34. De reditu Arnulfi et prosecutione Widonis.
35. Quod Italici de Arnulfo non curabant, et de Anscario marchione qui in Eporegia latitavit.
36. De turpi morte Arnulfi regis.
37. De morte Widonis regis, et electione Lamberti ejus filii, qui est rex constitutus.
38. De expulsionem Lamberti et revocationem Berengarii.
- C 39. De Maginfredo comite, qui decollatus est a Lamberto ob rebellionem.
40. ¹⁰ De Adelberto marchione atque Ildeprando comite, qui contra Lambertum venerant ut pugnant,
41. De eo quod Lambertus rex noctu super Adelbertum atque Ildeprandum irruit ¹¹, illorum milites occidit, eosque vivos cepit.
42. Qualiter Lambertus in Marico ¹² ab Hugone Maginfredi filio sit ob vindictam patris occisus.
43. Quod Berengarius post Lamberti mortem bene regnum obtinuit.
44. Laus Lamberti ¹³ regis.

INCIPIT LIBER PRIMUS.

1. Reverendo totiusque sanctitatis pleno, domno Recemundo ¹⁴, Liberritanæ ecclesiæ episcopo, Liutprandus ¹⁵, Ticinensis ecclesiæ, suis non meritis, levites, salutem. Biennio ingenii parvitate petitionem

D tuam, pater karissime, distuli, qua totius Europæ me imperatorum regumque facta, sicut is, qui non auditu dubius sed visione certus, ponere compellebas. Hæ siquidem res animum, ne id inciperem, deter-

VARIE LECTIONES

ejus 1. ³ argumentum deest 3. ⁴ fraxaneto corr. fraxineto constanter 4. ⁵ mihahelis 1 ⁶ custidie 4. ⁷ vox bis scripta in 4. ⁸ hungarius corr. hungarios 4. ⁹ berengari 4. ¹⁰ numerus omissus, et in quatuor sequentibus littera X omissa 4. ¹¹ iruit 4. ¹² marico 4. ¹³ lantberti constanter scribit 5 a. ¹⁴ regemundo 5. 5 a. ¹⁵ liuprandus 3. *Ilinc et lectione oppido cap. tertio, codicem 3 ex codice 4. nondum omni parte correcto fluxisse, indicari videtur.*

ruere meum, copia cujus sum pœnitus expers dicendi, detrectatorum invidia, qui supercilio tumentes, lectionis desides, ac secundum cruditi viri sententiam Boetii (50) philosophye vestis particulam habentes totamque se habere putantes, hæc mihi sunt insultantes dicturi: *Tanta decessores nostri scriptitarunt, quod multo amplius lectores quam lectiones deficient.* Illudque comicum garrient:

Nich. dicetur, quod non fuerit dictum prius.

Quorum latratibus hoc respondeo, quia phylosophy ydropicorum more, qui quo amplius bibunt eo ardentius sitiunt, quo sepius legunt eo avidius nova quoque perquirunt. Quod si perplexa faceti Tullii lectione fatigantur, talibus saltem neniis animentur. Nam, ni fallor, sicut obtutus, nisi alicujus interpositione substantiæ, solis radiis reverberatus obtunditur, ne pure ut est videatur, ita plane mens academicorum, peripatheticorum, stoicorumque doctrinarum jugi meditatione infirmatur, si non aut utili comœdiarum risu aut heroum delectabili historia refocilatur. Quod si priscorum ritu execrabilis paganorum, non soium inquam non proficiuus, verum auditu ipso non parum nocuus, tomis memorandus inscribitur, quid istorum imperatorum bella, Jullii, Pompeii, Hannibalis, fratrisque ejus Asdrubalis, ac Scipionis Africani ¹⁶, insignum imperatorum, laudibus coequanda silebitur? cum præsertim in his sit domini nostri Jesu Christi, dum sancte vixerint, bonitas recitanda, tum si quid deliquerint, salubris ab eodem correctio memoranda? Nec moveat quempiam, si enervorum facta regum principumve effeminatorum huic libellulo inseruero. Una est enim justa Dei omnipotentis, Patris scilicet, Filii et Spiritus sancti, virtus, quæ hos juste suis pro secleribus comprimit, illos dignis pro meritis extollit. Hæc inquam est vera domini nostri Jesu Cæristi sanctis promissio: *Observa et audi vocem meam, et inimicus ero inimicis tuis, et affligentes te affligam, et præcedet te angelus meus (Exod. xxii).* Per Salomonem quoque sapientia, quæ Christus est, clamat: *Pugnabit pro eo orbis terrarum contra insensatos (Map. v).* Quod cottidie fieri ¹⁷, etiam qui stertit, animadvertit. Ut autem evidens ex innumeris subdatur exemplum, me tacente loquetur ¹⁸ opidum vocabulo Fraxinetum (51), quod in Italicorum Provincialium D que confinio stare manifestum est.

2. Cujus ut cunctis liquido pateat situs, quemadmodum tenet latere minime reor, immo melius scire, sicut ab ipsis qui vestri sunt tributarii regis, Abderahamem scilicet, potestis conjicere, mari uno

A ex latere cingitur, cæteris densissima spinarum silva munitur. Quam si ingressus quispiam fuerit, ita sentium curvitate tenetur ¹⁶, acutiissima rectitudine perforatur, ut neque progressionis neque reditus, nisi magno cum labore, habeat facultatem.

3. (An. 891). Sed oculto, et quoniam secus esse non potest justo Dei judicio, 20, tantum Saraceni lintre parvula ex Hispania, egressi, nolentes istuc vento delati sunt. Qui pirate noctu egressi, villamque clam ingressi, christicolæ, pro dolor! jugulant, locumque sibi proprium vendicant, montemque Maurum villulæ coherentem contra vicinas gentes refugium parant; spineam silvam hoc pacto majorem et spissioem sua pro tuitione fatientes, ut si quis ex ea vet ramum incideret, mucronis percussione hominem exiret: sicque factum est, ut omnis præter unius angustissimæ viæ aditus demereretur. Loci igitur asperitate confisi, vicinas gentes clam circumquaque perlustrant. Accersitum quam plures in Hispaniam nuntios dirigunt, locum laudant, vicinasque gentes nichili se habere promittunt. Cantum denique tantummodo sedum mox ²⁰ Saracenos reducant, qui veram rei hujus oaperent assertionem.

4. Interea Provincialium, quæ illis gens erat vicinior, invidia cœpit inter sese dissidere, alius aliam jugulare, substantiam rapere, et quicquid mali excogitari poterat facere. Sed quia pars partem, ut invidia et dolor postularant, satis sibi facere non poterant, hos quos prædiximus Saracenos, non minus callidos quam perfidos, in auxilium rogat; cumque his una proximum conterit. Nec juvat solummodo proximum ²¹ trucidare, verum terram fructiferam iu solitudinem reddere. Sed videamus quid justa (52) secundum quandam profuerit invidia, quam ita describens ait:

Justius invidia nichil est, que protinus ipsum Auctorem rodit excruciatque animum.

Quæ dum decipere conatur, decipitur; dum extinguere molitur, extinguitur. Quid igitur? Saraceni cum suis hoc viribus minime possent, alteram alterius auxilio partis debellantes, suasque copias ex Hispania semper augentes, quos primo defendere videbantur modis omnibus insecuntur. Seviunt itaque, exterminant, nil reliqui faciunt. Trepidare jam vicinæ cæteræ gentes, quoniam secundum prophetam horum unus persequeretur mille, et duo fugarunt decem millia (Deut. xxxii), Et quare? Quia Deus suus vendidit eos et Dominus conclusit illos.

5. (An. 886-912.) Hæc itaque tempestate Leo Porphyrogenitus, Basilii imperatoris filius, Constantini

VARIE LECTIONES

¹⁶ deest loco vacuo 3. ¹⁷ deest 5. 5 a. ¹⁸ loquitur 3. ¹⁹ t. et a. 5. 5 a 5 a. ²⁰ opido corr. mox 1. oppido vodd. 3. ²¹ proximum — feliciter regnat (capite 5) manu secunda Liudprandi. 4 ita capita editionum anteriorum indicavi.

NOTÆ.

(50) De consol. phil., lib. 1
(51) Fraxinet, haud procul a Frejus.

(52) Id est juxta.

hujus pater qui nunc usque superest et feliciter A regnat (53) Constantinopolitane civitatis regebat imperium. Simeon fortis bellator Bulgariis præerat, christianus, sed vicinis Grecis valde inimicus (An. 883-927). Ungariorum gens, cujus omnes pœne nationes experte sunt sevitiã, quæ miserante Deo sanctissimi²² atque invictissimi regis OTTONIS potentia, ut latius dicturi sumus mutire²³ non audet exterrita, nobis omnibus tunc temporis habebatur²⁴ ignota. Quibusdam namque difficillimis separata a nobis erat interpositionibus, quas clusas²⁵ nominat vulgus, ut neque ad meridianam neque ad occidentalem plagam exeundi habuerit facultatem. (An. 887 Dec. 900 Aug.) Per idem tempus Arnulfus rex potentissimus, defuncto Karolo prænomine Calvo (54), Bagoariis, Suevis, Francis Teutonicis²⁶, Lotharingis, audacibusque principabatur²⁷ Saxonibus. Cui Centebaldus, Maranavorum dux, viriliter repugnabat (An. 892-893). Borengarius et Wido imperatores ob regnum Italicum conflictabantur (An. 888-894). Formosus Portuensis civitatis episcopus, Romane sedis summus et universalis papa habebatur (An. 891 Sept. 19, 896, Apr.). Sed nunc, qui sub unoquoque horum gestum sit, prout brevius possumus explicemus.

6. (An. 886-912.) Leo igitur, Grecorum piissimus imperator, cujus supra fecimus mentionem, Constantini scilicet hujus Porphyrogeniti pater, undique pace habita sancte et juste Grecorum regebat imperium. Porphyrogenitum autem non in purpura, sed in domo que Porphyra dicitur, natum apello. Et quoniam res processit in medium, quid de hujus C Porphyrogeniti generis audivimus, proferamus.

7. Constantinus imperator augustus, ex cujus nomine Constantinopolis est sortita vocabulum civitas, τὸν ἰκόν τουτόν, ton icon touton, id est domum istam, edificare jussit, cui Porphyra nomen imposuit; voluit que successuram nobilitatis suæ sobolem istic in lucem prodire, quatinus, qui suo ex stemate nascerentur, luculenta hac appellatione Porphyrogeniti dicerentur. Unde et hunc Constantinum, Leonis imperatoris filium, ex ejus sanguine nonnulli dicunt originem ducere. Veritas autem rei hujus ita se habet.

8. Basilius imperator augustus, avus hujus, Macedonia humili fuerat prosapia oriundus, descenditque Constantinopolim τῆς πτωχίας, tis ptochias, quod D est paupertatis, jugo, ut cuidam serviret igumeno, id est abbati. Igitur imperator Michahel qui tunc temporis erat, cum orationis gratias ad monasterium istud, in quo hic ministrabat, descenderet, vidit hunc

forma præter ceteros egregia, accitumque τὸν ἱγουμενόν, ton igumenon, id est abbatem, rogavit, ut se donaret hoc puero; quem suscipiens in palatio, cubicularii donavit officio. Tante denique post paululum potestatis est factus, ut alter ab omnibus imperator sit appellatus.

9. Verum quia omnipotens Deus servos suos justa visitat vul quacumque censura, hunc imperatorem Michahelem sanæ mentis ad tempus non esse permiserat, ut quo hunc gravius premeret in infimis, eo misericordius remuneraret in summis. Nam, ut fertur, hujus tempore passionis familiares etiam capitis jusserat damnare sententia. Quos tamen ad sese rediens hoc pacto requirebat, ut nisi quos jugulare jusserat redderentur, pari ipsi qui hoc effecerant sententia damnarentur. Hoc igitur terrore quos damnare jusserat, servabantur. Sed cum hoc sæpius et iterum Basilio faceret, hujusmodi a sibi obsequentibus, pro nefas, accepit consilium: « Ne forte insana regis jussio aliquando ex industria a te non diligentibus, immo odio habentibus, impleatur, eum tu potius occidito, atque imperialia sceptrâ suscipito. » Quod sine dilatione, cum terrore compulsus, tum et regnandi cupiditate deceptus, complevit. Hoc itaque interfecto, factus est imperator Basilius.

10. (An. 886-912.) Denique parvo transacto tempore, huic dominus noster Jesus Christus per visionem apparuit, domini hujus imperatoris, cujus hic necis auctor extiterat, dexteram tamens, eumque ita conveniens: ἴνα τί ἐσφαζες τὸν δεσπότην²⁸ σοῦ βασιλεῖα? « ina ti esfases ton despotin su basilea » quod est: ut quid interfecisti dominum tuum imperatorem? » Expergefactus itaque, tanti se reum novit esse reatus; moxque ad sese rediens, quid super hoc faceret cogitabat. Confortatus itaque hæc Domini nosri per prophetam salubris et vere acceptabili promissione, quia « in quacumque die peccator ingemuerit, salvus erit (Ezech. xxxiii, 12), » cum lacrimis et gemitibus se peccatorem, se reum, se sanguinis innocentis effusorem esse confitebatur. Bono autem consilio accepto, amicos sibi de mamona iniquitatis effecerat, ut quos hic temporalibus subsidiis consolaretur, eorum precibus ab æterno gehæne incendio liberaretur. Fabricavit autem præcioso et mirabili opere justa palatium, orientem versus, æclesiam quam Nean, hoc est novam, vocant, in honore²⁹ summi et celestis militie principis, archangeli Michahelis, qui Grece archistratigos appellatur.

11. Nunc autem non pigeat libellulo huic res duas,

VARÆ LECTIONES.

²² sanctissimi 1. ²³ mutrice 1. mittere 3 muttire 5. muttire corr. mutire 5 a. ²⁴ hababatur corr. habebatur 1. ²⁵ clusuras 1; sed infra cap. 13. clusas. ²⁶ f. t. voces cahærentes in 1. nec distinguendæ. ²⁷ principatur 1. ²⁸ ἴνα τί ἐσφαζες τὸν δεσπότην 5 5a ἐσφαζες deest 3 3a, etc. ²⁹ hononore 1.

NOTÆ.

(53) Obiit an. 959.

(54) Crasso.

quas ejusdem Basilii filius, memoratus Leo imperator augustus, memoria risuque dignas egit, inserere. Constantinopolitana urbs, quæ prius Bizantium, nova nunc dicitur Roma, inter ferocissimas gentes est constituta. Habet quippe ab aquilone Hungarios, Pizenacos, Chazaros, Rusios quos alio nos nomine Nordmannos appellamus, atque Bulgarios nimium sibi vicinos; ab oriente Bagdas; inter orientem et meridiem Egypti Babiloniæque³⁰ incolas; a meridie vero Africam habet et nominatam illam nimium vicinam sibi quæ contrariam insulam Crete. Cætere vero quæ sunt sub eodem climate nationes, Armeni scilicet, Perses, Chaldei, Avasgi, huic deserviunt. Incolæ denique civitatis hujus, sicut memoratas gentes divitiis ita etiam sapientia superexcellent. Moris quippe eorum est, ne a vicinis gentibus obprimantur; singulis quibusque noctibus per totius civitatis bivium, trivium, quadriviumque armatos milites causa custodiendæ civitatis, qui eam invigilent, ponere. Fitque, ut si post crepusculum quemquam deambulantem aliquo custodes offenderint, captus protinus verberibusque cæsus custodia pervigili, compedibus in carcere strictus, usque in crastinum a publicum producendus servetur. Hoc denique pacto non solum ab hostibus, verum etiam a latronibus inlesa civitas custoditur. Leo itaque imperator augustus vigilum fidem constantiamque probare volens, solus post crepusculum e palatio descendens, ad primam pervenit custodiam. Quem ut vigiles fugientem et quasi metu se declinantem viderunt, comprehensum, quis esset quove pergeret, interrogarunt. Qui, e multis unum se esse et lupanar petere, dixit. Cui mox: « Cæsum te acriter, inquirunt, compedibusque strictum usque in crastinum reservabimus. » Quibus respondit: « Μη, ἀδελφοί, μη, mi adelli, mi quod interpretatur; nequaquam, fratres, nequaquam: accipite quod porto, permittite ire quo volo. » Qui duodecim acceptis aureis, eum protinus dimiserunt. Inde vero transiens, ad secundam venit custodiam. Quo quemadmodum et in prima captus, datisque 10 aureis est dimissus. Ad tertiam deinde dum venisset, est captus: verum non ut primo ac secundo datis aureis est dimissus; sed ablatis omnibus, compedibusque graviter strictus, pugois flagrisque diu verberatus, custodia usque in crastinum producendus aervatur. His itaque discedentibus, custodem imperator ad sese carceris vocans: « Φίλε μου, file mu, quod est amice mi, inquit, Leonem imperatorem nostin? — Qui, inquit, noscere possim, quem vidisse me non meminerim? Ad publicum sane, raro quamquam, dum procedit, a longe, quia, propter nequeo, cum intueor, mirabile quiddam et non hominem videre videor. Dare autem te operam, quo hinc in-

A lesus ex eas, quam id percontari, tibi commodius est, Non æque vos, οὐ εἰς³¹ τὴν φιλακίαν, καὶ αὐτὸν εἰς τὸ χρυσοτρικλινόν, se is tin filakin ke auton is to chrisotriclinon, te in carcere, et illum in aureum triclinium, fortuna fovet. Parva sunt hæc, graviora addantur vincula, ne sit spatium de imperatore meditandi. » Cui « Desine, inquit, desine; ipse enim sum Leo imperator augustus, qui de palatii dignitate non bono omine prodii. » Carceris autem custos, sperans non vera esse quæ dixerat: « Egon, inquit, hominem inpurum, bona sua cum meretricibus abligurrientem imperatorem credam? Quoniam temet tu neglexisti pro te ego dispitiam mathesin. Mars trigonus, Saturnus Venerem respicit, Juppiter quadratus, Mercurius tibi iratus, Sol rotundus, Luna in saltu est, mala Fortuna te premit. » Imperator vero: « Ut, inquit, vera probes esse quæ dico, dum matutinale dederint signum, ante enim non ausi sumus, mecum ad palatium potiori quam ego descenderim omine venito. Si me ut imperatorem non istic recipi videris, occidito. Non minoris quippe criminis erit, me imperatorem dixisse si non sum, quam aliquem occidisse. Si vero te ob id mali quicquam pati formidas, hæc fatiat mihi Deus et hæc addat, si non potius præmium quam pro hac resumes supplitium. » Igitur credulus carceris custos effectus, dato, ut imperator dixerat, matutinali signo, eum ad palatium usque comitatur. Cumque eodem venisset, mirabiliter sicut a se noscentibus susceptus, comitem suum exanimatum admiratione nimia reddidit. Sane dum dignitates omnes huic occurrere³², laudes reddere, adorare, soccos detrudere, alia atque alia pro se quemquam facere contempleretur, emori ei tunc atque vivere satius esset. Cui imperator: « Contemplare, inquit, nunc mathesin et si vere quo huc adveneris omine dixeris, veram te angurandi scientiam habere probabis. Prius tamen quæso, quid morbi sit, proferas, quod te tam pallidum reddidit, » Cui: Parcarum³³, inquit, obtima Cloto jam nere desinit; Lachesis vero in torquendo laborare amplius non cupit, seivissima autem harum Atropos articulos jam in condilum (55) solam³⁴ imperii tui sententiam expectat, ut fila contrahens rumpat. Palliditatis autem vultus mei causa est, animam a capite descendisse, secumque in inferiorem corporis partem sanguinem perduxisse. » Subridens igitur imperator: « Recipe, inquit, animam, recipe, et cum hac bisbinas aureorum libras adsume; nulli vero de me, nisi aufugisse, respondeas. » His ita gestis, imperator vigiles, qui se captum dimiserant, quique cæsum custodiæ manciparant, venire precepit. Quibus et ait: « Vigilantibus vobis custodiamque civitati præbentibus, numquid fures ali-

VARIÆ LECTIONES.

³⁰ babiloniæque 1 55. ³¹ et 1. ³² occurre 1 ³³ parcar carum 1 in duabus lineis. ³⁴ articulis jam in conditum solam 5 5a.

NOTÆ.

(55) Id est articulos forficis jam in manu curvata (κόνδυλος) tenens.

quando adulterosque offenditis? » Qui eum prætio accepto dimiserant, nil se vidisse responderant^{34*}; qui vero cæsum illum custodiæ manciparant, ita responderant³⁵: « Præcepit δεσποτῆα σοῦ ἢ ἀγῆα, despotia sui agia, id est dominatio tua sancta, ut si vigiles post crepusculum quemquam aliquo deambulantem offenderent, captum protinus verberibusque cæsum custodiæ traderent. Ivisitaque, dominator sanctissim³⁶, jussionibus nos parentes, hac, quæ præsentem præcessit diem, nocte quendam lupanaria percurrentem cepimus, flagellavimus, carcerique impositum imperio tuo sancto producendum servavimus. » Quibus imperator: « Cito, inquit, ut in medium producat, potestas imperii mei etiam atque etiam imperat. » Nec mora, vinctus ut ducatur, percurrunt. Quem dum aufugisse audirent, semivivi ad palatium sunt reversi. Quod cum nuntiassent imperatori, mox imperator se exutum nimisque iis cesum ostendens: » Δεῦτε, deute, id est venite, inquit, μὴ δὲ λησάσεταί, mi diliasete, nolite formidare; ipse ego sum quem flagellastis, quemque e carcere nunc aufugisse confiditis. Scio enim et vere credo, quod non imperatorem sed imperatoris inimicum tundere cogitastis. Hos qui me non ut imperatorem, sed ut latronem viteque meæ insidiatorem dimisere, mortetenus verberatos urbe expelli, bonisque omnibus privari, mea non solum cupit, verum etiam jubet auctoritas. Vos autem meis non solum, sed horum etiam perversorum divitiis dono. » Quod quam prudenter egerit, paternitas tua in hoc animadvertere poterit, quoniam cæteri extunc civitatem diligentissime custodire, hunc etiam absentem quasi præsentem sperare. Sicque factum est ut et imperator amplius de palatio noctu non descenderet, et sui omnia fideliter custodirent.

12. Alium quem ipse egit ludum, silentio tegi absurdum esse dijudico. Constantinopolitanum palatium ob imperatoris salutem multorum præsidiiis militum custoditur. Custodientibus vero victus censusque cottidianus non parvus inpenditur³⁷. Contigit itaque, 12 post corporis refectionem in ipso diei fervore una in domo quiescere. Mos denique imperatoris erat, cunctis quiescentibus totum perreptare palatium. Qui cum eodem, die quadam quo 12 memorati læthæo (56) sese dederant, pervenisset, ligno modico, ut non incallidus, ostii pessulo projecto ingrediendi sibi aditum præbuit. Undecim vero dormientibus, ut ars artem falleret duodecimus pervigil stertere ceu dormiens ceperat, contractisque in faciem brachiis, totum quod imperator faceret diligentissime considerabat. Ingressus igitur imperator, dum obdormire cunctos perspicere

ret, aureorum numismatorum libram pectori uniuscujusque apposuit³⁸; moxque clam regressus, ostium, ut prius fuerat, clausit. Eo autem hoc egit, quatinus excitati (37) et de lucro gratularentur, ac qualiter hoc accideret non mediocriter mirarentur. Deuique discedente imperatore, qui vigil solus extiterat surrexit, dormientiumque nummos aureos sibi adsumpsit atque reposuit; postea vero quieti sese dedit. Imperator igitur pro hoc ludo sollicitus, post nonam horam 12 hos quos nominavimus ad se venire præcepit, eosque ita convenit: « Si forte vestrum quempiam somnii visio deterruit aut hilarem reddidit, ut in medium proferat mea jubet auctoritas; nec minus etiam si quid novitatis expergefactus quisquam vidit, ut detegat, imperat. » Hi itaque, quemadmodum nihil viderant, nil se vidisse responderant³⁹. Magis autem super hoc admirati,

Conticuere... intentique ora tenebant (58).

Sperans igitur imperator, hos non rei incitia sed caliditate aliqua reticere, suscensus⁴⁰ est ut qui magis, cepitque nonnulla terribilia reticentibus comminari. Quod qui omnium conscius erat ut audivit hujusmodi humillima et supplicii voce imperatorem convenit: » Φιλάνθρωπε βασιλεῦ, filanthrope vasileu, id est humanissime imperator, hi quid viderint, nescio; ego tamen delectabile, atque utinam quod persæpe mihi contingeret, somnium vidi. Undecim his conservis meis hodie vere sed⁴¹ non oportune dormientibus, visus sum, quasi non dormiens, vigilare. Ecce autem magnitudo imperii tui quasi occulte ostium reserans, clanculumque ingressa, libram auri adposuit supra pectus omnium nostrum. Cumque imperium tuum quasi repedare, sotiosque hac in visione cernerem dormitare, continuo ceu letus exurgens, undecim dormientium aureorum numismatorum libras tuli, meoque in marsupio, in quo una erat, apposui, quatinus ob transgressionem decalogi, ne solum essent 11, verum ad memoriam apostolorum mea una adhibita essent et ipse 12. Visio hæc, imperator auguste, bonum sit, usque modo me non deterruit, sed hilarem reddidit. O utinam interpretatio alia imperio tuo non placeat. Nam et me μάντιν καὶ ὄνειρόπολον mantin ke oniropon, id est divinum et somnii venditorem, esse liquido patet. » His auditis, magno est imperator cachinno inflatus; verum prudentiam hujus atque sollicitudinem plus admiratus, protinus infit. » Antehac σὲ οὐτὲ μάντιν οὐτὲ ὄνειρόπολον, se⁴² ute mantin ute oniropon, id est te neque divinum neque somnii venditorem esse, audivi. Hanc vero rem nunc ita aperte dixi, ut nihil circuitionis usus esses. Sed

VARIE LECTIONES.

^{34*} ita 1. ³⁵ ita 1. ³⁶ sanctissime 1. ³⁷ C. v. v. c. c. n. p. i. desunt 5 5a 5a* adsunt in edit. Hervag. ³⁸ adposuit corr. apposuit 1. ³⁹ ita 1. ⁴⁰ succensus corr. suscensus 1. ⁴¹ set corr. sed 1. ⁴² deest 1.

NOTÆ.

(56) Id est sommo.
(57) Id est excitati.

(58) Virg. Æn. II, 1.

quia vigilandi facultatem sive auspicandi scientiam habere non posses, nisi divino tibi esset munere datum, seu verum sit, ut speramus, immo credimus, seu falsum, καθὼς ὁ Λουκιανός, cathos o lukianos, idest sicut Lucianus de quodam dicit, quod dormiens multa reppererit, atque a gallo exitatus nihil invenerit, tu tamen quicquid videris, quicquid senseris, quicquid etiam inveneris, tuum sit. » His auditis, quanta cæteri sint confusione repleti, quantoque hic sit gaudio plenus, eorum quisque in se personas suscipiens, animadvertere poterit,

13. Arnulfus iterea (an. 892), earum quæ sub arcturo sunt gentium rex fortissimus, cum Centebaldum Maravanorum ducem, quem supra memoravimus, sibi viriliter repugnantem debellare nequiret, depulsis his, pro dolor! munitissimis interpositionibus, quas vulgo clusas nominari prædiximus, Hnngariorum ⁴³ gentem, cupidam, audacem, omnipotentis Dei ignaram, scelerum omnium non insciam, cædis et rapinarum solummodo avidam, in auxilium convocat; si tamen auxilium dici potest, quod paulo post, eo moriente, cum genti suæ, tum cæteris in meridie occasusque degentibus nationibus, grave periculum, immo exitium fuit. Quid igitur? Centebaldus vincitur, subjugatur, fit tributarius; sed non solus. O cecam regnandi Arnulfi regis cupiditatem! o infelicem amarunque diem! Unius homuntii dejectio fit totius Europæ contritio. Quot mulieribus viduitatem, patribus orbitatem, virginibus corruptionem, sacerdotibus populisque Dei captivitatem, ecclesiis desolationem, terris inhabitantibus solitudinem ⁴⁴, ceca ambitio paras! Legistin', obsecro, ipsius Veritatis verba dicentis. *Quid prodest homini, si totum mundum lucretur, anime vero suæ detrimentum ⁴⁵ patiat; aut quam dabit homo cummutationem pro anima sua (Math. xvi.)* Quod si te veri iudicis non terruit severitas, ipsa saltem furorem tuum humanitatis temperaret communitas. Eras enim inter homines homo, si dignitate sublimis, non tamen natura dissimilis. Flebilis hec miserabilisque conditio, cum illa bestiarum serpentium seu alium genera quæ intollerabilis feritas ac lætale virus ab hominibus separata esse facit, ut sunt basilisci, reguli ⁴⁶, vel rinocerotes, seu gripes, quæ etiam aspectu ipso cunctis perniosa esse videntur, inter sese tamen pro origine ipsius affectionisque consortio pacata et innoxia perseverant; homo autem, ad imaginem similitudinemque Dei formatus, legis Dei conscius, rationis capax, non solum proximum non amare juvat, sed et odisse plurimum valeat. Videamus igitur, quid Johannes, non quilibet, sed virgo ille egregius, secreti celestis conscius, cui Christus in cruce matrem Virginem virgini commendavit,

A super talibus dixerat: *Qui odit fratrem suum, homicida est; et scitis quia omnis homicida non habet vitam æternam in se manentem ⁴⁷ (1 Joan. iii).* Sed redeamus ad rem. Devicto namque Centebaldo Maravanorum duce ⁴⁸, Arnulfus, pace habita, regno potitur. Hungarii interim observato exitu, contemplative regionem, cordibus malum, quod post in propatulo aparuit ⁴⁹, machinabantur (an. 893).

14. Dum hæc aguntur, rex Gallie Karolus, qui cognominatus est Calvus (59), præsentem moriendo an. 888, Joan. xiii) mutavit vitam. Cui dum viveret, nobiles duo ex Italia præpotentes ⁵⁰ principes serviebant, quorum Wido alter, alter dictus est Berengarius. Hi sane tanto sunt amicitiarum fœdere glutinati ⁵¹, ut hoc sibi jurejurando promitterent, quod si regi Karolo superstites forent, alterius alter ordinationi coniveret ⁵², scilicet ut Wido quam Romanam dicunt Franciam, Berengarius optineret Italianam. Sed cum nonnulla sint incerta et instabilia amicitiarum genera, quæ diversis modis humanum genus dilectionis societate conectunt, ut quosdam præcedens commendatio postmodum amicitia facit inire commertia, alios negociationis seu militiae vel artis ac studii similitudo, quæ etiam, sicut ex diversis, vel lucri, vel libidinis, vel necessitudinum variarum ⁵³ sotietatibus adquiruntur, ita intercedente qualibet divortii occasione solvuntur: hoc tamen est, hoc inquam amicitia genus, quod multis experimentis est sæpissime comprobatum, nullo modo eos qui amicitiarum fœdus conjurationis iniere principio, indiruptam quivisse servare concordiam. Sane quidem callidissimus ille humano generi inimicus, ut homines prævaricatores sui faciat sacramenti, celerius sagatiusque ad inrumpendam amicitiam laborat. Quod si a minus recte sapientibus de vero amicitiarum genere percontamur, respondebimus, concordiam veramque amicitiam ⁵⁴ nisi inter emendatos mores ejusdemque virtutis et propositi ⁵⁵ viros stare non posse.

15. Contigit itaque, utrumque, Widonem scilicet atque Berengarium, Karolii regis funeri deesse. Cujus tamen interitum Wido ut audivit, Romam profectus, absque Francorum consilio totius Franciæ unctionem suscepit imperii (an. 887 ex., 888 in.) Franci itaque Oddonem, quoniam Wido aberat, regem constituunt. Berengarius vero Widonis consilio, quem admodum ei jurejurando promiserat, Italici regni susceperit imperium. Wido autem Franciam petiit (an. 888, Jan. xiii).

16. Cumque Burgundionum regna transiens, Franciam quam Romanam dicunt ingredi vellet, Francorum nuntii ei occurrunt, se redire nuntiantes, eo quod longa expectatione fatigati, dum sine rege diu

VARIÆ LECTIONES.

⁴³ hunegariorum 1. ⁴⁴ solitudinem 1. ⁴⁵ detrimentum 1. ⁴⁶ hac voce incipit 2. ⁴⁷ nemtem 1. ⁴⁸ dulce corr. duce 1. ⁴⁹ i, e. apparuit. ⁵⁰ præpositentes corr. præpotentes 1, ⁵¹ conglutinati 5. 5a. ⁵² i. e. coniuveret 1. ⁵³ uarium 1. ⁵⁴ amicitiam 1. ⁵⁵ proposito 1.

NOTÆ.

(59) Crassus

esse non possent, Odonem cunctis potentibus elegerunt. Fertur autem hac occasione Francos Widonem regem sibi non adsumpsisse. Nam dum ad Metansam venturus esset urbem, quæ potentissima in regno Lotharii claret, præmisit dapiferum, suum, qui alimenta illi more regio præpararet. Metensis vero episcopus (60) dum cibaria ei multa secundum Francorum consuetudinem ministraret, hujusmodi dapiferum responsa suscepit: « Si equum saltem mihi dederis, faciam ut tertia obsonii ⁵⁴ hujus parte sit rex Wido contentus. » Quod episcopus audiens: « Non decet, inquit, talem super nos regnare regem, qui decem dragmis vile sibi obsonium præparat. » Sicque factum est ut Widonem desererent, Oddonem autem eligerent.

47. Francorum igitur non parum Wido perturbatus legationibus, nonnullis cœpit cogitationibus æstuari, tam ex Italico regno Berengario jurejurando promisso, quam ex Francorum præsertim, quod prænitus se non posse sciverat adipisci. Inter utramque autem hanc æstuationem, quoniam Francorum rex esse nequibat, frangere quod Berengario fecerat jusjurandum deliberat; collectoque prout potuit exercitu — traxerat sane et a Francis quandam affinitatis lineam, — Italiamque concite ingressus, Cammerinos atque Spoletinos fiducialiter ut propinquos adit, Berengarii etiam partibus faventes, ut infidos pecuniarum gratia acquirit; itaque Berengario bellum parat.

48. Copiis denique utraque ex parte collectis, juxta fluvium Triviam, qui quinque Placentia miliaribus extat, civile præparant bellum. In quo cum partibus ex utrisque caderent multi, Berengarius fugam petiit, triumphum Wido obtinuit.

49. Nec mora, diebus interpositis paucis, multitudine Berengarius collecta, in Brixia latissimos campos Widoni bellum preparat. Ubi cum maxima strages fieret, fuga sese Berengarius, liberavit.

20. Jam vero Berengarius, cum Widoni resistere copiarum paucitate nequiret, potentissimum, quem prædiximus, Arnulfum ⁵⁷ regem in auxilium rogat, promittens se suosque ejus potentia servituros, si virtutis suæ amminiculo Widonem superaret regnumque sibi italicum vendicaret. Hujus plane tantæ promissionis gratia accitus rex Arnulfus, filium suum Centebaldum, quem ex concubina genuerat, valido cum exercitu hujus in auxilium dirigit, veneruntque pariter omni sub celeritate Papiam. Wido vero ita fluviolem qui Papiam uno ex latere alluit, Vernavola ⁵⁸ nomine, tam sudibus quam exercitu munierat quantum altera alteram, ipso medio discurrente, pars partem oppugnare nequiret.

21. Unus et vigesimus dies jam transierat, cum,

A sicut diximus, altera pars alteram nocere non posset; et Bagoariorum unus cottidie agminibus exprobrans Italarum, inbelles eos atque equitandi inscios clamitabat. Ad augmentum etiam dedecoris eos inter prosiliit, hastamque uni de manu excussit, sicque letus in suorum castra repedavit. Hubaldus igitur Bonifatii pater, qui post tempore nostro Camerinorum et Spoletinorum extitit marchio, tantum gentis suæ cupiens dedecus vindicare, clipeo accepto, prædicto mox obviam Bagoario tendit. Is autem triumphi præteriti non solum non immemor, sed eo factus audacior ceu e victoria jam securus, hunc contra properat lætus. Cepitque vertibilem equum modo impetu vehementi dimittere, strictis modo habenis retrahere. Memoratus vero Hubaldus recta se cepit adire. Cumque in eo esset, ut mutuis sese vulneribus figerent, more solito Bagoarius equo versili varios perplexosque per anfractus cepit discurrere, quatinus iis argumentis Hubaldum posset decipere. Verum cum hac arte terga verteret, ut mox rediens Hubaldum ex adverso percuteret, equus cui Hubaldus insederat vehementer calcaribus tunditur, et per scapulas, antequam reverti Bagoarius posset, lancea ad cor usque perforatur. Hubaldus igitur freno Bagoaricum percipiens equum, ipsum in medio fluvio alveo exutum hominem dereliquit; sicque suorum injuriæ ultor, de triumpho ad suos redit hilarior. Hoc sane factum non mediocrem Bagoariis terrorem, Italicis audaciam contulit. Inito quippe ⁵⁹ Bagoarii consilio, nonnullisque Centebaldus a Widone argenti acceptis ponderibus, in propria remeavit.

22. Igitur Berengarius dum ubi prospera sibi adversari prospiceret, cum Centebaldo pariter Arnulfi regis adit potentiam. orans ac pollicens, ut si ipsum adjuvaret, se totamque Italiam, ut ante promiserat, ditioni suæ supponeret. Tantæ siquidem ut prædiximus promissionis gratia excitus, copiis collectis non minimis, Italiam adit (*An.* 894). Cui Berengarius, ut promissionis suæ fidem daret, credulitatis arrabone clipeum portat.

23. Susceptus itaque a Veronensibus, ad urbem proficiscitur Pergamum. Ubi dum firmissima loci munitione confisi, immo decepti, homines ei occurrere nollent, castrametatus ⁶⁰ eodem, belli fortitudine urbem cepit, jugulat, trucidat (*Jan.*). Civitatis etiam comitem, Ambrosius nomine, cum ense, balteo, armillis, ceterisque pretiosissimis indumentis, suspendi ante porte januam fecit. Quod (61) factum cæteris omnibus urbibus cunctisque principibus terrorem parvum non attulit; quicumque hoc audierat, utraque auris ejus tinniebat.

54. Mediolanenses (62) igitur atque Ticinenses hac fama perterriti, ejus non passi sunt præstolari ad-

VARLÆ LECTIONES.

⁵⁴ obsonat 1. 2. ⁵⁷ arnulfum 4. duabus lineis. ⁵⁸ uernavolum 5 a. 5 a^o. ⁵⁹ quippe 4. ⁶⁰ castrametatus 1

NOTÆ

60) Tunc Ruodbertus.

61) Cf. Ann. Fuldenses, an. 894.

(62) Cf. eosdem.

ventum, verum præmissa legatione, jussionis uæ se obtemperaturos promittunt. (*An.* 894.) Ottonem itaque, Saxonum potentissimum ducem, — hujus⁶¹ gloriosissimi atque invictissimi regis Ottonis, qui nunc superest et feliciter regnat, avus⁶², — Mediolanium defensionis gratia dirigit; recta ipse Ticinum tendit.

25. Wido denique hujus impetum ferre⁶³ non valens, Camerinum Spoletumque versus fugere⁶⁴ cepit. Quem sine dilatione acriter rex insequitur, urbes et castella omnia sibi resistentia vi debellans. Nullum siquidem fuerat castrum natura etiam ipsa munitum, quod virtuti hujus saltem resistere moliretur. Quid autem mirum, cum ipsa civitatum omnium regina, magna scilicet Roma, hujus impetum ferre nequiverit? (*An.* 896.) Enimvero dum a Romanis ingrediendi urbem huic fiducia negaretur, convocatos ad sese milites ita convenit (*April.*):

Versus.

26. Magnamini proceres et clari Marte secundo,
Arma quibus studium fulvo radiare metallo,
Romulidæ sueti vacuis quod condere scriptis;
Sumite nunc animos, vobis furor arma ministret!
Non Pompeius adest, non Julius ille beatus,
Qui nostros domuit proavos mucrone feroces;
Indolis hujus enim summos⁶⁵ deduxit ad Argos (63),
Protulit in lucem quom (64) sancta Britannica mater.
His torta studium pingues captare siluros
Cannabe⁶⁶, non clipeos manibus gestare micantes!

27. His eroes dictis animos accensi, vitam laudis aviditate contempnunt. Clipeis denique cratibusque catervatim aperti, muros adire contendunt; plurima etiam bellorum paraverant instrumenta, cum inter agendum, populo considerante, contingit lepuscum clamore ejus exterritum urbem versus fugere. Quem dum exeregitus, ut ad solet, vehementi impetu sequeretur, Romani putantes se impugnari, de muro sese projiciunt. Quod populus cernens, sagmatibus sellisque quibus equis insederant juxta murum projectis, per eorum acervum murum ascendunt. Pars vero populi quedam, accepta mox trabe quinquaginta pedum procera longitudine, portam quatiant, et Romam quam Leonianam dicunt, in qua beati Petri apostolorum principis præciosum corpus quiescit, vi capiunt. Ceteri vero qui trans Tiberim erant, hoc timore compulsi, hujus dominatui colla submitunt.

28. Hoc (65) in tempore Formosus papa religiosissimus a Romanis vehementer afflictabatur, cujus et hortatu Romam rex Arnulfus advenerat. In cujus ingressu, ulciscendo papæ injuriam, multos Romanorum principes obviam sibi properantes decollare præcepit.

29. Causa autem simultatis inter Formosum papam et Romanos hæc fuit: Formosi decessore defuncto, Sergius quidam Romanæ ecclesiæ diaconus erat, quem Romanorum pars quædam papam sibi elegerat. Quædam vero pars non infima nominatum Formosum, Portuensis civitatis episcopum, pro vera religione divinarumque doctrinarum scientia papam sibi fieri anhelabat. Nam dum in eo esset, ut Sergius apostolorum vicarius ordinari debuisset, ea, quæ Formosi favebat partibus, pars Sergium non mediocri cum tumultu et injuria ab altari expulit, et Formosum papam constituit.

30. Descenditque Sergius in Tusciam, quatinus Adelberti, potentissimi marchionis, auxilio juvaretur; quod et factum est. Nam Formoso defuncto, atque Arnulfo in propria extincto, is qui post Formosi necem constitutus est expellitur, Sergiusque papa per Adelbertum constituitur. Quo constituto, ut impius doctrinarumque sanctarum ignarus, Formosum e sepulcro extrahere atque in sedem Romani pontificatus sacerdotalibus vestimentis indutum collocare præcepit. Cui et ait: « Cum Portuensis esses episcopus, cur ambitionis spiritu Romanam universalem usurpasti sedem? » His expletis, sacratis mox exutum vestimentis digitisque tribus abscisis, in Tiberim jactare præcepit, cunctosque quos ipse ordinaverat, gradu proprio depositos, iterum ordinavit. Quod quam male egerit, pater sanctissime, in hoc animadvertere poteris, quoniam et hi, qui a Juda domini nostri Jesu Christi proditore, ante proditionem salutem seu benedictionem apostolicam perceperunt, ea post proditionem propriique corporis suspensionem minime sunt privati, nisi quos improba forte defædarunt flagitia. Benedictio siquidem quæ ministris Christi impenditur, non pereum qui videtur, sed qui non videtur, sacerdotem infunditur. Neque enim qui rigat est aliquid, neque qui plantat, sed, qui incrementum dat, Deus (*I Cor.* III, 7).

31. Quantæ autem esset auctoritatis, quantæque religionis papa Formosus fuerit, hinc colligere possumus, quoniam dum a piscatoribus postmodum esset inventus atque ad beati Petri apostolorum principis ecclesiam deportatus, sanctorum quedam imagines hunc in loculo positum veneraliter salutarent. Hoc namque a religiosissimis Romanæ urbis viris persepe audivi. Sed, his ommissis, ad narrandi ordinem redeamus,

32. Rex Arnulfus desiderii sui compos effectus, persequi Widonem (66) non desiit, profectusque⁶⁷ Camerinum, castrum vocabulo et natura Firmum (67), in quo Widonis uxor erat, obsedit (*Maior*).

VARIE LECTIONES

⁶¹ hujus 1. ⁶² ita 1. 2. ⁶³ fere 1. ⁶⁴ fuge 1. ⁶⁵ sumos 1. *hic versus deest* 2. ⁶⁷ profectusque 1.

NOTÆ

(63) In Græciam, Constantinopolim.

(64) Constantinus Magnus imperator, sanctæ Helenæ Britannicæ filius.

(65) Quæ sequuntur, a collectore historiæ pontifi-

cum Romanorum sub falso Liudprandi nomine vulgate in Formoso excerpta sunt.

(66) Wido ante Romam captam defunctus erat.

(67). Hodie *Termo*.

Wido autem in incertis latuit locis. Igitur præfatum A castrum, nomine et natura Firmum, vallo circum-
fatur, omnia bellorum instrumenta, quibus capi
possit, parantur ⁶⁸. Cumque Widonis uxor magnis
undique angustiis premeretur, et evadendi spes illi
omnimodis negaretur, causas mortis regis vippe-
rina cepit calliditate exquirere. Accitum namque ad
se quendam Arnulfi regis familiarissimum, magnis
eum muneribus rogat, ut se adjuvet. Qui cum se
non aliter posse testaretur, nisi civitatem domini
sui traderet dicioni, illa etiam atque etiam auri pon-
dera non solum pollicens, verum etiam in præsen-
tiarum tribuens, orat, ut poculo quodam ab ea sibi
collato dominum suum regem petaret; quod non
mortis periculum daret, sed mentis feritatem mul-
ceret. Quæ etiam, suis ut fidem dictis præberet,
ante sui ipsius præsentiam hoc unum suorum potat
servorum; qui unius horæ spatio conspectui hujus
adstans, sanus abscessit. Verum veridicam Maro-
nis (68), inquam, illius sententiam in medium pro-
feramus:

Auri sacra fames, quid non mortalia pectora cogis?
Sumptum namque lætale poculum festinus regi pro-
pinat. Quo accepto tanta hunc confestim somni vir-
tus invasit, quatinus tocus exercitus strepitus eum
triduo evigilare nequiret. Fertur autem, quoniam
dum familiares hunc modo strepitu, modo tactu
inquietarent, apertis oculis nil sentire, nil loqui
posse perfectæ. Positus tamen in mentis excessu (69),
mugitum reddere, non verba edere, videbatur. Hu-
jus quippe rei accio repedare omnes compulit, non
pugnare.

33. Credo autem, Arnulfum regem justa severi
judicis hujusmodi pestem incurrisse censura. Se-
cundæ enim res dum imperium hujus ubiubi magni
facerent, virtuti suæ cuncta tribuit, non debitum
omnipotenti Deo honorem reddidit. Sacerdotes Dei
vincti trahebantur, sacræ virgines vi opprimeban-
tur, conjugatæ violabantur. Neque enim ecclesiæ
confugientibus poterant esse asylum. In his namque
simbolam faciebant, gestus turpis, cantus ludicres,
dibachationes. Sed et mulieres eodem publice, pro
nefas, prostituebantur.

34. Denique redeuntem regem magna cum valedi-
tudine Arnulfum palatim rex Wido persequitur.
Cumque Arnulfus Bardonis montem conscenderet,
hoc suorum consilio definivit, quatinus Berengarium
lumine privaret, sicque securus Italiam obtineret. D
Cognatorum vero Berengarii unus, qui non parva
Arnulfo regi familiaritatis gratia inherebat, hujus-
modi consilium ut agnovit, absque mora Berengario
patefecit. Qui mox ut sensit, lucerna quam ante

Arnulfi regis præsentiam tenuerat alii tradita, fugiit,
atque Veronam percitus venit.

35. Omnes extunc Italienses Arnulfum floccipen-
dere, nichili habere. Unde cum Ticinum veniret,
non modica horta est in civitate sedicio; tantaque
istic exercitus strages facta est, ut cripte civitatis,
quas alio nomine cloacas dicunt, horum cadaveribus
replerentur. Quod Arnulfus cernens, quoniam per
Veronam non potuit, per Hannibalis viam, quam
Bardum (70) dicunt, et montem Iovis repedare
disponit. Cumque Eporegia pervenisset, Anscarius
marchio istic aderat, cujus et hortatu civites rebel-
labat. Verum hoc Arnulfus jurejurando promiserat,
nunquam se a loco eodem discessurum, quoad præ-
sentis suæ præsentarent Anscarium. Is autem, ut
erat homo valde formidolosus, et omnino similis
quo de Maro ait (71):

Largus opum, lingua melior, sed frigida bello
Dextera,

de castello exiit, et juxta murum civitatis in caver-
nis petrarum latuit. Hoc autem eo fecit, quatinus
licite possent regi Arnulfo satisfacere, Anscarium in
urbe non esse. Itaque jusjurandum rex istud accep-
it, atque iter quod ceperat abiit.

36. (An. 899, Dec. 8.) Profectusque in propria,
turpissima valetudine expiravit. Minutis quippe ver-
mibus quos pedunculos aiunt vehementer afflictus,
spiritum reddidit. Fertur autem, quod præfati ver-
mes adeo scaturirent, ut nullis medicorum curis
minui possent. Utrum vero pro tam immenso sce-
lere, Hungariorum scilicet emissione, secundum
C prophetam duplici sit contricione attritus, an ex
presenti supplicio consequeretur veniam in futuro
(Jer. xvii, 13), soli illius scientiæ dimittamus, quo
de Apostolus dicit: « Nolite ante tempus judicare,
donec veniat Dominus, qui et inluminabit abscon-
dita tenebrarum et manifestabit consilia cordium;
et tunc laus erit unicuique a Deo (I Cor. iv, 5). »

37. (An. 896.) Justus igitur Deus uxori Widonis,
quæ huic paraverat mortem, parat viduitatis dolo-
rem. Sicut enim præfati sumus, dum redeuntem Ar-
nulfum Wido rex e vestigio sequeretur, justa flu-
vium defunctus est Tarum. Cujus obitum Berenga-
rius ut audivit, festinus Papiam venit, regnumque
potenter accepit. Fideles vero fautoresque Widonis,
veriti ne ab eis inlatam Berengarius ulcisceretur in-
juriam, et quia semper Italienses geminis uti domi-
nis volunt, quatinus alterum alterius terrore coher-
ceant, Widonis regis defuncti filium, nomine Lam-
bertum, elegantem juvenem, adhuc ephæbum nimis-
que bellicosum, regem constituunt. Cepit denique
hunc adire populus, Berengarium deserere. Cumque

VARIE LECTIONES.

⁶⁸ paratur 1.

NOTÆ

(68) Æn. III, 56, 57.

(69) Id est excessu.

(70) Ubi hodie castellum *Bard* viæ imminere,
Eporegia Augustam tendens aspicias. Sed Liudpran-

dum ea quæ Annales Fuldenses de primo Arnulfi
reditu ex Italia narrant, alteri perperam tribuere,
patet.

(71) Æn. XI, 638.

Berengarius Lamberto, magno cum exercitu Papiam tendenti, copiarum paucitate obviare nequiret, Veronam petit, isticque, securus deguit. Non post multum vero temporis Lambertus rex cum esset vir severus, principibus gravis est visus. Unde et legatos Veronam dirigunt, regem Berengarium ad se venire, Lambertum vero expellere petunt.

38. Magimfredus præterea, prædives Mediolanensis urbis comes, quinquennio huic rebellis extiterat; qui non solum urbem in qua rebellis erat, Mediolanium scilicet, defenderat, verum etiam vicina circumquaque loca Lamberto servientia nimis depopulabat. Quod factum rex non passus est abire inultum ⁶⁹, psalmographum ⁷⁰ illud persepe ruminans: « Cum accepero tempus, ego justitias iudicabo (Psal. LXXIV, 3). » Nam post paululum capitis hunc jusserat damnare sententia. Quæ res terrorem cunctis Italianis non minimum adtulit.

39. (An. 898.) Denique hoc eodem tempore Adelbertus, illustris Tuscorum marchio, atque Ildeprandus, præpotens comes, huic nisi sunt rebellare. Tantæ quippe Adelbertus erat potentia, ut inter omnes Italiæ principes solus ipse cognomento diceretur Dives. Huic erat uxor nomine Berta, Hugonis, nostro post tempore regis, mater; cujus instinctu tam nefaria cepit ipse facinora. Nam collecto exercitu, cum Ildeprando comite constanter Papiam tendere festinat.

40. Lambertus interea rex, harum rerum inscius, in Marinco, 40 ferme milibus Papiæ distans, venationibus occupatur. Cumque præfati marchio et comes cum immenso sed invalido Tuscorum exercitu Bardonis montem transirent, Lamberto regi medio in nemore venanti, ut sese res habuerat, nuntiat. Is vero, sicut erat animi constans viribusque potens, suos non passus est milites prestolari; sed collectis quos secum habuerat, cantum ferme militibus, cursu propeti eis obviare festinat.

41. Jamiam Placentiam venerat, cum hi⁷¹ justa fluvium Sesterionem ad burgum (72), in quo sanctissimi ⁷² et prætiosi martyris Domini corpus positum veneratur, castra metasse nuntiantur. Ignorantes itaque quid superventura nox pareret, temetolenti post nonnulla inutilia tragodimata, id est cantiones, somno sese dedere, stertere; nauseam alii sumptus intemperantia facere. Rex igitur, cum animi ferox ^D

tum ingenio callens, in ipso eos noctis conticinio opprimit, dormientes ferit, oscitantes jugulat. Ventum denique ad ipsos est, qui hujus ductores exercitus erant. Cumque iis non ex multitudine alius, sed rex ipse præclari hujus facinoris nuntius esset, non dico pugnandi, verum fugiendi terror ipse abstulit facultatem. Verum Ildeprandus, fuga lapsus, Adelbertum intra animalium præsepe latitantem dereliquit. Qui dum repertus esset atque ante regis præsentiam ductus, eum ilico ita convenit: « Sibillino spiritu uxorem tuam Bertam prophetasse credimus, quæ te scientia sua regem aut asinum facturam promisit. Verum quia regem noluit, aut, ut magis credendum est, non potuit, asinum, ne mentiretur, effecit, dum te cum Arcadiæ pecuariis ad præsepe declinare coegit! » Præterea hoc cum isto nonnulli capiuntur, vinciuntur, Papiam ducuntur; custodie mancipantur.

42. His ita gestis, rex iterum Lambertus præfato in loco Marinco venationibus occupatur (Oct. Nov.) quoad omnium principum decreto, quid super captis agendum esset, deliberaretur. Sed o utinam venatio hæc feras, non caperet reges! Aiunt sane, hunc, dum, sicut moris est, apros efreni ⁷³ sectaretur equo, cecidisse collumque fregisse. Verum ⁷⁴ assertioni huic fidem prebere non absurdum esse non dico. Est enim alia mortis hujus, quæ mihi verisimilior videtur, atque omnibus a populis narratur; assertio. Magimfredus Mediolanensis urbis comes, cujus paulo superius fecimus mentionem, dum pro scelere in rem publicam atque in regem commisso capitis iudicio damnaretur, unicum possessionis suæ vicarium, Hugonem filium, dereliquit. Quem dum Lambertus rex cum forma egregia tum nonnullos superare videret audacia, animi sui non parvum pro patris morte dolorem collatis nisus est beneficiis mulcere quamplurimis. Unde et eum præter ceteros familiaritatis privilegio dederat. Fæctum est autem, dum Lambertus rex nominato in loco Marinco venaretur ⁷⁵, — est enim eodem miræ magnitudinis et amœnitatis lucus adeo venationibus aptus — huc illucque cunctis, ut moris est, discurrentibus, hoc cum uno scilicet Hugone ipsum solummodo in nemore remansisse. Cumque rex aprum in transitu præstolaretur, diuque multum remorante longa expectatione lassaretur, paululum

VARIE LECTIONES.

⁶⁹ multum l. ⁷⁰ psalmographum l. ⁷¹ h l. ⁷² sanctissimi l. ⁷³ i. e. effreni. ⁷⁴ 3. 3a 3b. etc. sequentia usque collum fregit, ita efferunt: Verum quia secundum beati Job sententiam terminus ejus præteriri non potuit, illum Dominicum sermonem quo dicitur et inimici hominis domestici ejus (Mich. vii, 6) adimplevit. Nam dum quendam Magimfridum, illius Magimfridi præpotentis, ut diximus, Mediolanensis urbis comitis, quem paulo superius regia jussione pro rebellionem hominem existens assuerimus, filium, paternis beneficiis donatum, nimia familiaritate, cum pro fidelitatis firmitate tum paternæ necis oblivione, rex sibi a secretis [ad secretum 3] fecisset, eumque venationis causa, si venatio dici potest qua rex, non aper, capitur, secum ad præfatum locum ire jussisset, accidit, ut ceteris venatoribus aprum in medio nemore persequentibus, indago [undago 3] ferini anfractus, regis ejusdemque Magimfridi custodia per divortia tutari debuisset. Qua vero custodia dum nimia rex expectatione fatigatus, commissa Magimfridi obtutibus vigilia, sese quieti dedisset, Magimfridus non paternæ necis sed cæterarum quæ rex ei intulerat in memor bonitatum, ne effusione sanguinis agnosceretur occisio regis, ligno quam mox non modico accepto, dormientis heroi cervicem nefario ictu confregit. ⁷⁵ uenraretur l

NOTÆ.

(72) Borgo San-Donnino; fluvius hodie Stirona.

sese quieti dedit, vigiliæ custodiam huic infido, A quasi fido, commitens. Igitur absentibus cunctis, Hugonis mens custodis, immo proditoris atque carnificis, collatorum beneficiorum immemor plurimum, patris mortem animo cepit revolvere. Non consideravit genitorem suum justam incurrisse necem; jusjurandum, regi quod fecerat, violare non metuit; vicarium se Judæ, domini nostri Jesu Christi proditoris, appellari non erubuit; et quod est gravius, sempiternum supplicium subiturum sese non timuit; verum conamine toto virium, ligno non modico dormienti collum fregit. Gladio⁷⁶ quippe ferire timuit, ne peccati hujus auctorem res eum manifesta probaret. Eo namque mens perversa ita egit, ut non gladii cicatrix, sed ligni manifesta collisio, hunc repperientibus fidem darent equo cecidisse, collique fraccione hominem exivisse. L^Batuitque per annos res quam plurimos. Sed dum processu temporis Berengarius rex, nullo sibi resistente, regnum viriliter obtineret, ipse reatus proprii, sicut fuerat auctor, extitit proditor, im-

plevitque⁷⁷ illud quod rex et propheta canit: « Quoniam laudatur peccator in desideriis animæ suæ, et iniqua gerens benedicitur (Psal. x, 3). » Sed et aliud fecisse minime potuit propter hæc ipsius Veritatis verba dicentis: « Nichil opertum, quod non reveletur, et occultum, quod non in publicum veniat (Matth. x, 26). »

43. His ita gestis, rex Berengarius ampliori pristina dignitate regia honoratur; Adelbertus marchio et ceteri ad propria destinantur.

44. Juvat autem, pater karissime, tanti hujus obitum regis et defendo scribere et scribendo deflere. Inerat namque illi honesta morum probitas, sancta et formidolosa severitas, et quem juvenus ornabat in corpore splendida, mentis canities decoraverat sancta. Plane plus ipse rei publicæ, quam res publica decoris ei contulerat. Quod si non cita mors hunc raperet, is esset qui post Romanorum potentiam totum sibi orbem viriliter subjugaret.

EXPLICIT LIBER PRIMUS.

INCIPIUNT CAPITULA LIBRI SECUNDI.

4. De eo quod post mortem Arnulfi Hlodoicus filius ejus rex constituitur.
2. Hungarii audita nece Arnulfi Bagaoriam petunt.
3. Hulodoicus bellum Hungariis parat juxta Lemannum.
4. Hungarii positis insidiis Hulodoici milites vincunt.
5. Fugiens Hulodoicus: Hungarii Francorum Saxonum et Suevorum terram deprædantur.
6. De rebellion Adelberti comitis, et qualiter deopiente Hattone archiepiscopo sit decollatus.
7. Exploratores regressi quod consilium dederint.
8. Quare Hungarii territi ab Italiæ ingressu sint reversi.
9. Qualiter Hungarii reparato exercitu venerint et Italici eis occurrerint.
10. Cur rex Berengarius ad bellum non ierit, vel cur Hungari Italos fugerint.
11. Fugientes pagani christianis pacem petunt, quam non adquirunt.
12. De prologo pugnæ, in quo vincerunt Hungarii postquam fugerunt.
13. De eo quod propter defatigatos⁷⁸ equos super fluvium Brentam pagani christianos prestolarentur, eisque pacem quærerent⁷⁹, quam non derunt.
14. Quod consilium Hungarii ob desperationem invenerint, et quid dixerint.
15. Quomodo Hungarii positis insidiis super christianos irruunt⁸⁰ et vincunt.
16. Quod victoriam non pro eorum fortitudine, sed pro christianorum peccato habuerint.
17. Quod eo tempore Hulodoicus rex Francorum moritur, et Chunradus pro eo ordinatur.
18. Quid sub eo principes erant, inter quos et Henricus Saxonum dux erat.
19. De eo quod Henricus et cæteri principes Chunrado rebellaverint regi, et ab eo victi fuerint, et quia Arnaldus in Hungariam fugerit⁸¹.
20. Chouonradus rex moriens principes omnes de pace, et ut Henricum regem constituent, exhortatur, cui et regalia ornamenta transmittit.
21. Chouonrado rege mortuo, Arnaldus ab Hungaria redit atque Henrico regi bellum parat.
22. Henricus Arnaldi animum prudentissima locutione mitigat.
23. Arnaldus suorum exhortatione militum Henrici fit miles regis.
24. Audita Hungarii morte Chouonradi, Saxoniam ingrediuntur.
25. Rex Henricus, quamquam infirmus, eis occurrit.
26. Qualiter ad pugnam suos exhortatus sit milites.
27. De bono voto Henrici regis.
28. De nuntio qui Hungarios in Meresburg esse nuntiabat.

VARLE LECTIONES.

⁷⁶ Gladio — in publicum veniat *desunt in codicibus* 3. ⁷⁷ impletque 1. ⁷⁸ defatigatos 1. ⁷⁹ quærerent 1. ⁸⁰ irruunt 1. ⁸¹ fugerint 1.

29. Hungarii sciscitatis captivis de bello, exploratores mittunt.
30. De pugna cum Hungariis commissa.
31. De bono consilio Heinrici regis et victoria ejus, et ubi sit ipsa depicta victoria.
32. De Hulodoico quodam, quem Italici super se regnare invitant.
33. Quod Adelbertus marchio hoc effecerit, qui gener regis Berengarii erat.
34. De eodem Adelberto, qui primo fuit bonus et postmodum factus est malus.
35. Quod Hulodoicus regis Berengarii terrore juraverit et reversus sit.
36. Quod Adelbertus, Tusciae provinciae potens marchio, instinctu Bertae uxoris sue Berengarium deserit, et propter Hulodoicum, ut veniat, mittit.
37. Hulodoicus ab Italiensibus suscipitur, et Veronam Berengarius fugiit, a qua et expulsus a Hulodoico est.
38. Hulodoicus Luccam proficiscitur et decenter ab Adelberto suscipitur.
39. Hulodoicus ob Adelberti potentiam invidia tangitur, ob quam ab ejus fidelitate Adelbertus separatur.
40. Descriptio Veronensis civitatis et fluminis Athesis et pontis super eum.
41. Quod Hulodoicus Veronae degens, a Berengario corruptis civitatis custodibus captus et lumine privatur.
42. De Hungariis qui eo tempore Italiam laniabant.
43. De Saracenis de Fraxeneto, qui partem Italiae vastabant et usque Aquas pervenerant.
44. De Africanis Saracenis, qui Appuliam, Calabriam, Beneventum occupaverant et Garganium montem pro munitione habebant.
45. Qua occasione Saraceni ab Africa exierint.
46. Quod Domini hoc factum sit voluntate ob nostram correctionem.
47. Quia Johannes Ravennas eo tempore papa habebatur.
48. Qualiter per Theodorum meretricem papa sit constitutus.
49. De quodam Africano, qui ad papam venit, eique, quomodo cum Africanis pugnare posset, consilium dedit.
50. Quod idem Africanus insidiis positus ceteros occiderit.
51. De consilio Landulfi, Beneventanorum principis.
52. De eo quod papa Constantinopolim directis nuntiis adiutorium ab imperatore acceperit, et cum Pœnis pugnaverit.
- A 53. Quod Greci mox ut veniunt, castrum juxta montem constituunt.
54. Quod omnes Pœni sint interfecti et capti, et quia visi sunt in bello Petrus et Paulus apostoli gloriosi.
55. Adelbertus Tusciae provinciae marchio moritur, cujus filius Wido pro eo ponitur; mater vero ejus a Berengario capitur.
56. Quod suspicati sunt homines Bertam Adelberto filios peperisse.
57. De eo quod multi principes simul cum Lamperto Mediolanense archiepiscopo Berengario rebellarent, et cur hoc facerent.
58. De comite palatii capto, atque Lamperto non oportune commendato.
59. Quod eundem Berengarius requisierit, et cur eum habere non possit.
60. De Rodulfo rege Burgundionum, qui filiam ducis Bruchardi acceperat uxorem, et ab Italiis invitatur, ut ad eos veniat et rex eorum fiat.
61. Qualiter Hungarii, Berengarii regis amici, Odelfricum occiderent, Adelbertum vero regis generum et Gislebertum comitem vivos ceperent.
62. Qua calliditate Adelbertus marchio Hungaros deluserit, et vili pretio ab eis redemptus auferit.
63. De Gisleberto capto, flagellato et ante regem ducto, atque ab eo misericorditer dimisso et honorato.
64. De eodem qui ad Rodulfum regem abiit et eum adduxit.
65. De pugna civili inter Berengarium et Rodulfum exhorta.
66. Quod Rodulfus victoriam per Bonifatium cognatum suum obtinuit.
67. Rodulfus consensu Italiensium in Burgundiam redit.
68. De Veronensibus qui Berengarium consiliati sunt occidere.
69. Prudens regis Berengarii allocutio ad Flambertum.
70. De scisso aureo a rege Flamberto tradito.
- D 71. Quod Flamberti consilio Berengarius rex sit interfectus.
72. De regis sanguine usque in praesens tempus in lapide permanente.
73. De Milone milite qui regem Berengarium vindicavit, et post triduum ejus interfectores suspendit.

INCIPIIT LIBER SECUNDUS.

1. (An. 900. Jan. 21.) Postquam vitalis calor Arnulfi regis membra deserens, reddidit corpus ex-
VARIE LECTIONES

²⁹ africa 1. ³⁰ constitus 4. ³⁴ tuscoe 1. ³⁵ i. e. Quot. ³⁶ i. e. Burchardi. ³⁷ allocutio 1.

nime, suus ipsius filius Hulodoicus rex cunctis a populis ordinatur. Tanti denique casus viri vicinos Hungarios, sicut nec in toto orbe degentes, latere non potuit. Siquidem læti dies ejus iis fuit omni festivitate jucundior, gazis omnibus præstantior. Quid igitur.

2. Primo namque mortis hujus gnatique sui ordinationis anno, permagno collecto exercitu, Maravanorum gentem, quam virtutis eorum amminiculo rex Arnulfus subdiderat, sibi vendicant; Bagoariorum etiam fines occupant; castra diruunt, ecclesias igne consumunt, populos jugulant, et ut magis magisque timeantur, interfectorum sese sanguine potant.

3. (An. 910.) Hilodoicus itaque rex, gentis sue depopulationem hujusque intellegens crudelitatem, suorum omnium animos hac formidine inflammat, ut si quemquam bello eodem, quod cum iis acturus esset, deesse contingeret laqueo procul dubio vitam finiret. Innumerabilis denique illa gentis pessime multitudo copiis hujus maximis obviam properare festinat. Nec videas sitientem animam ardentius haustum laticis gelidæ, quam prælii diem gentem hanc crudelem appetere; neque enim hanc aliud quam dimicasse juvat. Ut autem ex libro, qui de origine hujus inscribitur (73) didici, horum matres mox pueris editis fero acutissimo faciem secant, acilicet ut, antequam lactis nutrimenta percipiant, vulnere tolerantiam subire cogantur. Dant huic assertioni fidem vulnera quæ pro deficientium dolore propinquum vivorum corporibus infliguntur. Sanguinemque prout *ἀθεοί καὶ ἀσεβοῦς ἀντι τῶν θεαπέλων* athei ke asevis anti ton dacrion, id est sine Deo et impii pro lacrimis, fundunt. Jamjam rex Hulodoicus collecta multitudine Augustam venerat, quæ est in Suevorum, Bagoariorum, seu orientalium Francorum confinio civitas, cum insperata, magis autem non optata, gentis hujus nuntiatur vicinitas. Sequenti ihitur die secus Lemanni (74) luminis campos, Martio operi capacitate sui aptos, utræque acies convenere.

4. Prius itaque ac

Titoni croceum linqueret Aurora cubile (75).

Hungariorum gens, necis sitiens, belli avida, hos, videlicet christianos, adhuc opprimit oscitantes; nonnullos namque spicula prius quam clamores evigilarunt, alios vero cubilibus confossos neque strepitus neque vulnera exitarunt; citius enim ab iis spiritus recessit, atque somnus. Gravis itaque hinc

A indeque oritur pugna, versique terga ceu in fugam Turci, directis acriter hœlis, id est sagitiis, plurimos sternunt.

Versus.

Nubibus omnipotens Heloim cum condere phœbi Lumina chriscomi venerandus ceperit atris, Vertice cumque polus summo clangore remugit, Fulgura crebra volant throno demissa Tonantis Igneas: mox trepidant, qui nigrum in candida vertunt, Conscia tum metuunt scelerum sulcare suorum Pectora, vulno pariter ruitura superno: — Haud secus e vacuis volitant concussa pharetris Spicula, scinduntur validæ quis terga lorice. Concutit ipsa ruens segetes cum grandio superba. Fit sonitus, clangorque simul per tecta sonorus, Sic galeæ strictis reboant tunc ensibus icte; Corpora sicque cadunt mutuis confossa sagittis.

Jam septimam descendens Phœbus occupaverat horam, et serenus adhuc Hulodoici partibus Mars favebat, cum Turci, sicut non incallidi, positis ex adverso insidiis, fugam simulant. Quos dum regis populus, doli ignarus, impetu validissimo sequeretur omni prodeunt ex parte insidiæ, et quasi victi ipsi victores interimunt. Rex ipse e victore se victum esse miratur; sitque illi non opinatus gravior casus. Videres equidem saltus, agros, passim cadaveribus stratos, rivos et flumina sanguine permixta rubere; tunchinnitus equum, clangorque tubarum, fugientes etiam atque etiam terrere, persequentes magis magisque hortari.

5. Hungarii præterea compotes sui effecti, christianorum hac tam immensa nece propriæ non satisfecere nequiciæ; sed rabiem ut perfidiæ satiant, Bagoariorum, Suevorum, Francorum, Saxonum omnia deflagrendo regna percurreunt. Nec quisquam erat, qui horum præsentiam, nisi labore non parvo naturave munitissimis præstolaretur in locis, factusque est per nonnullos populus hic tributarius annos.

6. Hujus tempore Adelbertus quidam, non quilibet sed magnus ille heros, simultatem non modicam in castello vocabulo Bavemberg contra rem publicam exercebat (an. 906). Sepe etenim rex Hulodoicus congregatis omnibus super eum irruerat. Cui nominatus heros non juxta castellum, ut a plerisque assolet, sed procul a munitione præparat bellum. Regis etenim milites priusquam re ipsa hujus audatiam mirarentur, regem præeuntes pugnae pro ludio hunc extra castrum illicere atque interficere cogitabant. Adelbertus itaque pro ludii hujus-

VARLE LECTIONES

⁷³ hic quaternio excidit in 2. usque cap. 34. in. ⁷⁴ acutissimo 1. ⁷⁵ propinquum 1. ⁷⁶ Sanguine neque 1. ⁷⁷ duabus lineis, priori vocabulo ultra spatium producto, ita ut scriba totam vocem in prima linea scribere aggressus, spatio deficiente ultimas syllabas lineæ sequenti intulerit. ⁷⁸ alios — exitarunt in codice prius ommissa in fine paginæ post remugit scripta sunt, remissionis tamen signo aliecto, quo neglecto in 5. 5a. 5a^o ibi perperam habentur. ⁷⁹ vulno 1 pro vulnereo. — vulnere 3e^o lacuna 5. 5a^o. ⁸⁰ judicio 5a^o. — et Hervag. ⁸¹ quis terga 3. q. t. desunt spacio vacuo 5. 5a. scolades galeæque 5a^o queis tergo Hervag. ⁸² c. voti sui 5. 5 a. 5 a^o. ⁸³ inmsa 1. ⁸⁴ caput hac totum excidit codicibus 3. ⁸⁵ castello 1.

NOTÆ

(73) Jordanis c. 24.

(74) id est Lici.

(75) Virg. Georg. I, 447.

modi non solum gnarus, verum etiam debriatus, A obviam his tam longe a castro processerat, ut non hunc milites eousque ex adversariis esse cognoscerent, quoad earum cervicibus istius mucro cædis impaciens deseviret. Igitur cum septennio ferme Adelbertus heros rebellionem hujusmodi excerceret, sciens Hulodoicus istius audacie fortitudinem haudquaquam se nisi tergiversatione quadam posse devincere, Hattonem Magontinæ sedis archiepiscopum, quid sibi super hac re faciendum esset, consuluit. Qui, ut erat versutie pollens : « Desine, ait ; ego te securum iis sollicitudinibus reddam. Ego, ut tete adveniat, providebo ; tu, ne redeat, curato. » Hatto itaque animi confidentia, qua nonnullas res ex infortunio secundas effecerat, animatus, Bavemberg quasi Adelbertum adiit compassurus. Cui et ait : B « Si et non aliam vitam præter instantem putares, tamen injuste faceres, quod domino tuo rebellis existeres, præsertim cum et quod agis, facias gratis ; eo enim quo ferocitate animi vinceris (76), quantum ab omnibus, præcipue a rege diligaris, non intellegis. Consulenti itaque mihi fidem admitte ; jusjurandum accipe, quo sine animi vacillatione de castello exire valeas et redire. Si sacerdotii mei promissionibus minime credis, juramento saltem ne diffidas, quoniam ut te salvum et incolumem de castello hoc eduxero, ita et reducere procurabo. » Adelbertus igitur hujusmodi melle dulcioribus elogiis delibutus, immo deceptus, jusjurandum ab Hattonem accepit, eumque, ut secum pranderet, protinus invitavit. Hatto vero tergiversationis, quam exercere post panlulum ceperat, non inmemor, eodem se haudquaquam pransurum omnimodis interdixit. Nec mora, Hatto de castello egreditur. Cujus dexteram Adelbertus tenens, mox eum prosequitur. Quem cum extra castellum Hatto conspiceret : « Pœnitet, inquit, me, heros egregie, quod secundum tuum consultum præsertim cum perlongum iter immineat, corpus edulio aliquo non refecerim. » Ignorans denique Adelbertus, quantum incommodi quantumve infortunii hæc sententia habeat : « Revertamur, ait, domine mi, et ne jejunii ⁹⁹ maceratione corpus tabescat, cibo saltem paululum recreato. » Connivens itaque ejus petitionibus Hatto, per quam eum eduxit ¹⁰⁰, repedavit et reducens dextera tenens. Haud mora, cibus sumitur, atque ab eis die eadem usque D ad regem properatur. Clamor in castris oritur, fit tumultus non modicus, quoniam quidem Adelbertus regem advenisse (77) nuntiatur. Rex præterea hujus ob adventum non parum exhilaratus, proceres ad se venire atque in judicio residere præcepit quibus et ait : « Jam fere septennio Adelbertus quantas stra-

ges dederit, quas nobis turbas egerit, quot rapinarum et incendiolorum infortunia nobis intulerit, re ipsa potius quam fama deferente percepimus. Unde et sententiam vestram, pro hoc tam præclaro facinore quid recompensationis in præsentiarum accipiat, expectamus. » Qui omnium decreto, secundum priscorum instituta regum, majestatis reus adjudicatus, capite truncatur. Verum dum victus traheretur ad mortem, Hattonem intuitus : « Perjurii, inquit, reus eris, si memet necem incurrere ¹⁰¹ sinis. » Cui Hatto ¹⁰² : « Sanum te, inquit, e castro educturum, ita et reducturum promisi ; quod me tunc complexse intellexi, cum te e castello eductum, salvum et incolumem ¹⁰³ quam mox in castellum reduxi. » Tum se istuc advenisse dolens et Hattonis ¹⁰⁴ dolum tarde intellexisse suspirans, tam invitus spiculatorem sequitur, quam libenter viveret, si liceret.

7. Paucis igitur interpositis annis, cum nullus esset, qui in orientali australive plaga Hungariis resisteret — nam Bulgariorum gentem atque Grecorum tributariam fecerant — ne quid inexpertum his esset, quæ sub meridiano atque occidentali degerent climate visere satagunt nationes. Inmenso itaque innumerabilique collecto exercitu, miseram petunt Italiam. Cumque juxta fluvium Brentam defixis tentoriis, immo centonibus, triduo exploratoribus directis, terræ situm gentisque multitudinem seu raritatem conderarent (79), repedantibus nuntii hujusmodi responsa suscipiunt : « Planities hæc nonnullis plena colonibus, uno, ut cernitis, ex latere montibus asperrimis atque fertilibus, altero mari cingitur Adriatico ; opida vero cum nonnulla, cum munitissima. Et gentis quamquam ignoretur inbecillitas aut fortitudo, inmensa tamen conspicitur multitudo. Neque enim tam copiis paucis aggredi hanc hortamur. Verum cum nonnullæ sint res quæ nos pugnare compellant, triumphus scilicet assuetus animi fortitudo, pugnandi scientia, opes præsertim quarum desiderio fatigamur, quæ hic tot insunt, quot toto in orbe nec vidimus nec videre speravimus ; nobis tatem consultis — neque enim longum arduumve remeandi iter est, quod decem potest et eo minus diebus perfici — revertemur, venturo quatinus vere omnibus gentis nostræ collectis fortissimis cedeamus, sitque his cum in fortitudine tum noster in multiitudine terror. »

8. Nec mora, his auditis, ad propria revertuntur, totamque hiemis asperitatem in fabricandis armis, in acuendis spiculis, in docendis juvenibus belli noticiam, ducunt.

9. Sol necdum Piscis ¹⁰⁵ signum deserens, Arietis occupabat, cum inmenso atque innumerabili collecto exercitu Italiam petunt (an 899), Aquilegiam, Ve-

VARIE LECTIONES.

⁹⁹ junii 1. ¹⁰⁰ e. viam 5. 5 a. 5 a*. ¹⁰¹ incurre 1. ¹⁰² hatto 1. ¹⁰³ i, [non dico citissime] 9. tres voces erasæ 1. ¹⁰⁴ hatonis 1. ¹⁰⁵ piscis 1-55.

NOTÆ.

(76) Id est propter ferocitatem animi, qua te vinci sinis, non intelligis, quantum, etc.

(77) Id est ad regem venisse.

(78) i. c. considerarent.

ronam, munitissimas pertranseunt civitates, et Tincinum, quæ nunc alio excellentiori Papia notatur vocabulo, nullis resistentibus veniunt. Rex igitur Berengarius tam præclarum novumque facinus — antehac enim neque nomen gentis hujus audierat — satis mirari non potuit. Italarum igitur, Tuscorum, Volscorum, Camerinorum, Spoletinorum, quosdam libris, alios nuntiis directis, omnes tamen in unum venire præcepit, factusque est exercitus triplo Hungariorum validior.

40. Cumque sibi rex Berengarius tot adesse copias cerneret, superbiam spiritu inflatus magisque triumphum de hostibus multitudini suæ quam Deo tribuens, solus ipse cum paucis quodam in opidulo degens, voluptati operam dabat. Quid igitur? Tantamox ut Hungarii contemplati sunt multitudinem, animo consternati, quid facerent deliberare non poterant. Præliari pœnitentia formidabant, fugere omnino nequibant. Verum inter utramque hanc æstuationem fugere magis quam præliari juvat; persequentibusque christianis, Adduam fluvium natando, ita ut nimia festinatione plurimi necti submergerentur, pertranseunt.

41. Hungarii denique, consilio non malo accepto, internuntiis christianos rogant, quatinus, præda omni cum lucro reddita, ipsi incolumes remeare possent. Quam petitionem christiani funditus abdicantes, his, pro dolor! insultabant, potiusque vincula quis Hungarii vincirentur, quam arma quibus necarentur, exquirunt. Cumque pagani christianorum animos hoc pacto mulcere nequirent, vetus rati melius consilium, cepta sese liberare satagunt fuga, sicque fugiendo in Veronenses latissimos campos perveniunt.

42. Christianorum primi horum jam novissimos insecuntur; sitque eodem pugnae pro ludium, in quo victoriam habuere pagani. Validiore vero propinquante exercitu, fugæ non immemores, ceptum iter percurrunt.

43. Veneruntque christicolæ cum idololatribus pariter juxta fluvium ¹⁰⁶ Brentam; equi enim nimium defatigati ¹⁰⁷ fugiendi copiam negabant ¹⁰⁸ Hungariis. Simul igitur utraq; acies convenere, memorati tantummodo fluvii alveo separatae. Hungarii denique nimio terrore coacti, omnem suppellectilem, captivos, arma omnia, equos, singulis tantum quibuscum remeare possent retentis, dare promittunt; hoc præterea in honore suæ petitionis adjungunt, ut si vita tantum comite datis omnibus illos remeare permetterent, se numquam amplius Italiam ingressuros, filiis suis obsidibus datis, promitterent. Verum heu! christiani superbiam tumore decepti, minis paganos, ceu jam victos, insecuntur, eisque continuo hujusmodi apologiam ἀπολογία, id

A est responsionem, remittunt: « Si contraditum nobis, præsertim a contraditis jamque canibus mortuis, munus reciperemus, fœdusque aliquod iniremus. »

Insanos capite non sanus juraret Orestes!

44. Hac igitur Ungarii legatione desperati, collectis in unum tortissimis, tali sese mutuo sermone solantur: « Si hac, quæ in præsentiarum cernitur, luce perditâ, nichil est quod deterius proveniri possit hominibus, et quia locus præci nullus, fugiendi spes omnis ablata, colla summittere mori est, quid verendum nobis est, tela inter ipsa ruere, morte mortem inferre? Numquid nou fortunæ, et non imbecillitati casus deputandus est noster? Viriliter enim pugnando occumbere, non est mori, sed vivere. Hanc famam tantam, hanc κληρονομίαν, cliro-nomiam, id est hereditatem, ut a patribus nostris accepimus, nostris etiam relinquamus heredibus. Nobis debemus, nobis saltem credere expertis, qui cepiarum paucitate nonnunquam plurimos stravimus. Invalidæ plebis sane congregatio plurima ad cedem est tantum exposita. Sed et Mars fugentem (79) sæpissime perhibuit. dimicantem fortiter protegit. Hi enim qui nobis supplicantibus non miserentur, ignorant, neque mente percipiunt, quia vincere quidem bonum est, supervincere nimis invidiosum. »

45. Hac itaque ex horatione utcumque animos recreati, tres in partes insidias ponunt, recta ipsi fluvium transeundo hostes in modios ruunt. Christianorum enim plurimi longa propter internuntios expectatione fatigati, per castra, ut cibo recrearentur, descenderant; quos tanto Hungarii celeritate confoderant, ut in gula cibum transfigerent aliis, quibusdam equis fugam negarent ablati, eoque illos levius perhimebani, quo sine equis eos esse conspexerant. Ad augmentum denique perditionis christianorum non prava inter eos erat discordia. Nonnulli plane Hungariis non solum pugnam non inferebant, sed ut proximi caderent anhelant; atque ad hoc perversi ipsi perverse fecerant, quatinus dum proximi caderent, soli ipsi quasi liberius regnarent. Qui dum proximorum necessitatibus subvenire neglegunt eorumque necem diligunt, ipsi propriam incurrunt. Fugiunt itaque christiani, seviuntque pagani, et qui prius supplicare muneribus nequibant, supplicantibus postmodum parcere ¹⁰⁹ nesciebant. Interfectis denique fugatisque christianis, omnia Hungarii regni loca sæviendo percurrunt. Neque erat qui eorum præsentiam nisi munitissimus forte præstolaretur in locis. Illorum sane adeo prævaluerat virtus, quatinus eorum pars quedam Bagoariam, Sueviam, Franciam, Saxoniam, quedam vero depopularetur Italiam.

46. Neque enim hoc eorum meruerat virtus, sed

VARIE LECTIONES.

¹⁰⁶ fluvium 1. *sæpius*, ¹⁰⁷ defatigati 1. *sæpius*. ¹⁰⁸ necabant 1. ¹⁰⁹ pascere 1.

NOTÆ.

(79) Id est fugentem.

verus Domini sermo, terra cœloque durabilior, mutari non poterat, quemadmodum per Hyeremiam prophetam omnibus nationibus in persona domus Israel comminatur dicens: « Ecce ego adducam super vos gentem de longinquo, gentem robustam, gentem antiquam, gentem cujus ignorabis linguam, nec intelleges quid loquatur. Pharetra ejus quasi sepulcrum patens, universi fortes, et comedet segetes tuas, et panem tuum devorabit; filios tuos et filias tuas comedet, gregem tuum; et armenta tua comedet, vineam tuam et ficum tuam; et conteret urbes munitas tuas, in quibus tu habes fidutiam, gladio. Verum tamen in diebus illis, ait dominus Deus, non fatiam vos in consummatione (*Jer. v, 15-17*).

17. Hac igitur eadem tempestate Hulodoicus rex moritur (*an. 911, Nov. 8*). Chunradus Francorum ex genere oriundus, vir strenuus bellorumque exercitio ¹¹⁰ doctus, rex cunctis a populis ordinatur.

18. Sub quo potentissimi principes Arnaldus in Bagoaria, Bruchardus in Suevia, Everardus comes potentissimus in Francia, Giselbertus dux in Lotharingia, erant. Quos inter Henricus, Saxonum et Turingiorum præpotens dux, clarebat.

19. Secundo itaque regni hujus susceptionis anno (913) memorati principes huic, præsertim Henricus, rebelles extiterant. Quos Chuonradus rex tam sapientiæ vigore quam fortitudinis robore superavit suamque ad fidelitatem perduxit. Arnaldus autem ejus nimio terrore coactus, cum uxore et filiis ad Hungarios fugit (*an. 917*), deguitque eodem, quo ad vitalis aura Chuonradi regis rexerat artus.

20. Septimo denique regni sui anno vocationis suæ ad Deum tempus agnovit (*an. 918, Dec. 23*). Cumque (80) memoratos principes se adire fecisset, Henrico solummodo non præsentem, ita convenit: « Ex corruptione ad incorruptionem, ex mortalitate ad immortalitatem vocationis meæ tempus, ut cernitis, præsto est; proin pacem vos concordiamque sectari etiam atque etiam rogo. Me hominem exeunte, nulla vos regnandi cupiditas, nulla præsidendi ambitio inflammet. Henricum, Saxonum et Turingiorum ducem prudentissimum, regem eligite, dominum constituite. Is enim est et scientia pollens, et justæ severitatis censure habundans. » His ita prolatis, propriam coronam non auro, quo pœne cujusumque ordinis principis pollent, verum gemmis præciosissimis, non solum inquam ornatam, sed gravatam, sceptrum etiam cunctaque regalia indumenta, in medium venire præcepit, ac prout valuit hujusmodi verba effudit: « Heredem regiæque dignitatis vicarium regalibus his ornamentis. Henricum constituo; cui ut obediat, non solum consulo, sed

A exoro. » Quam jussionem interitus, et interitum mox est obœdientia prosecuta. Ipso namque mortem ob-eunte, memorati principes coronam cunctaque regalia indumenta Henrico duci contulerunt; atque ut rex Chuonradus dixerat, cuncta per ordinem enarrarunt. Qui regiæ dignitatis culmen et prius humiliter declinavit, ac paulo post non ambitiose suscepit. Verum nisi pallida mors, quæ pauperum tabernas regumque turres æquo pulsat pede (81). Chuonradum regem tam citissime raperet, is esset, cujus nomen multis mundi nationibus imperaret.

21. Hoc eodem tempore Arnaldus cum uxore et filiis Hungaria rediens, honorifice a Bagoariis atque ab orientalibus suscipitur Francis. Neque enim solum suscipitur, sed ut rex fiat, ab iis vehementer hortatur. Rex Henricus cum obtemperare suis omnes jussionibus, Arnaldum solummodo resistere cerneret, per valido collecto exercitu, Bagoariam tendit. Quod Arnaldus ut audivit, ejus non passus est in Bagoaria præstolari adventum; verum collectis, quibus valuit, copiis, huic obviam ¹¹¹ properat (*an. 924*). Cuperat sane et ipse rex fieri. Cumque in eo esset, ut bellum pariter inire deberent, sicut vir sapiens et Dei timens rex Henricus cogitans, ex utraque parte inreperabile posse damnum accidere Arnaldo ¹¹², quatinus cum solo solus loquatur, denuntiat. Putans igitur Arnaldus, quo singulari se acciret certamine, ad conductum locum solus hora statuta pervenit.

22. Quem sibi obviam properantem rex Henricus tali est sermone adgressus:

Insana Domini jussis quid mente resistis?
 Quod populus regem me cupit esse, scias,
 Imperio Christi, quo constat machina mundi;
 Tartarus hunc metuit, hunc Flegeton timuit;
 Conterit hic nitidos reges dudumque tremendas
 Sublimesque volens; erigit hic miseros,
 Quo meritas Domini laudes per secula solvant.
 Tune, superbe, reus, perfide, dure, ferox,
 Invidiæ stimulis se vaque cupidine tactus,
 Corpora christicolum perdere valde sitis?
 Si regem populus cuperet præponere temet,
 Protinus si essem, qui magis hoc ¹¹³ cuperet.
 Hoc igitur quadrifario dicendi genere, copioso scilicet, brevi, sicco et florido, rex Henricus, ut erat animi prudens, Arnaldi animum mulcens, ad quos rediit.

23. Arnaldus vero, cum suis hæc omnia retulisset, hujusmodi ab eis audivit ἀποκριθῆναι, apocriain, id est responsionem: « Sapientis illius, immo sapientiæ veræ sententiam, quæ ait: *Per me reges regnant, principes imperant, et prudentes justitiam decernunt* (Prov. viii, 15), illamque Apostoli dicentis ¹¹⁴ quod omnis ordinatio a Deo est, et qui potestati resistit, Dei ordina-

VARLE LECTIONES.

¹¹⁰ exersitio 4. ¹¹¹ ouiam 4. ¹¹² arnaldaldo 4. ¹¹³ oc 4. ¹¹⁴ dicentes 1.

NOTÆ.

(80) Cf. Reginonis cont. an. 919, ubi nonnulla valde similia, nec tamen eadem, exempli gratia, *sceptrum ei et coronam cæteraque regiæ dignitatis or-*

namenta transmisit.

(81) Horat. Od. i, 4, 43.

tionem resistit (Rom. xiii), quis ambigit? Neque enim in hujus electione totius populi posset esse animus unus, si a Trinitate summa, quæ Deus unus est, ante mundi constitutionem non esset electus. Si bonus fuerit, diligendus erit, Deusque in eo laudandus; si vero malus, equanimiter tolerandus. Subditorum namque plerumque exigunt merito, quatinus nonnunquam a prælatis graventur, non rogantur. Æquum autem justumque nobis videtur, ut a cæteris non dissentiens, hunc regem eligeres, ipse vero te, ut tam fortunatum et prædivitem virum hoc pacto bearet, animique tui furorem mulceret, ut quod decessores non habuere tui, tibi concedatur scilicet quatinus totius Bagoariæ pontifices tunc subiaceant dicioni, tueque sit potestati, uno defuncto, alterum ordinare. » Convivens igitur Arnaldus suorum hoc optimo bonoque consilio, Henrici regis miles efficitur, et ab eo, ut jam dictum est, concessis totius Bagoariæ pontificibus honoratur.

24. Per idem tempus dum Chuonradi regis interitum atque Henrici in regnum successionem audirent Hungarii (an. 949), tali sese sunt mutuo sermone adgressi ¹¹⁵: « Rex forte novus novis uti legibus cupit. Copiis igitur collectis non minimis, ascendamus; scrutemurque, debita utrum rex Henricus velit tributa persolvere. Quod si non, ut credimus, regibus dissentit a cæteris, regnum ejus cede atque immensis depopuletur ¹¹⁶ incendiis. Non Bagoarium, sed Saxonum, ubi rex ipse est, primo fines occupemus; ut, si forte, quod non speramus, congregare exercitum velit, neque de Lotharingia, neque de Francia, neque de Suevia, neque de Bagoaria, ei mature occurrere ¹¹⁷ possit. Sed et Saxonum ac Turingiorum ¹¹⁸ terra facile depopulatur, quæ nec montibus adjuncta nec firmissimis oppidis est munita. »

25. Rex Henricus gravissima valetudine detinetur (an. 933), et Hungariorum ei adventus proxime nuntiatur. Vix sine tenus nuntiantis ¹¹⁹ verba audierat, cum directis per Saxoniam nuntiis, post quadrimum quotquot poterat capitali sententia se adire commendat. Validissimo igitur per quadrimum congregato exercitu, — est enim Saxonum mos ¹²⁰ laudandus atque immitandus, quatinus annum post unum atque duodecimum nemini militum bello deesse contingat — etsi corporis invalidus viribus, mentis tamen vigore animatus, prout valuit æquum conscendit, atque collectis in unum copiis, hujusmodi eas verbis ad pugnandi rabiem exitavit (82) :

26. Inclita Saxonum Ceu leo frendens
Bella per innumera Gens erat olim.
Restitit hæc Karolo Ense cruento,

Qui sibi met totum
Fugit hic victus
Quod sibi nos rediens
Id Domini pietas
Participes voluit
Nunc mala Turcorum
Gens, inimica Deo,
Ecclesiæ populum
Pro dolor, heroes,
Subdere nostra volunt
Sumite nunc animos
Membra secare præcor
Sit furor heus ardens,
Hæc Stigias ¹²² referant
Et calidos numerent

Straverat orbem ¹²¹;
Victor ubique
Subdidit ¹²³ omnes,
Gessit, ob hoc quod
Esse salutis.
Nescia Christi
Gaudet in omnem
Ducere ferrum.
Heus mage, quod nunc
Colla tributo!
More virili!
Vique ferire!
Sancta cupido;
Munera ad undas,
Igne trientes!

27. Talibus itaque rex exhortationibus ad pugnam suorum accendi animos videns, indicto cunctis silentio, hæc iterum divini munere flaminis tactus adjecit: « Priscorum facta regum, sanctorum scripta Patrum nobis, quid agere debeamus, insinuant. Non enim est Deo difficile paucis plures sternere, si tamen horum qui id agere cupiunt, fides meretur; fides, inquam, non professionis tantum, sed operis, non solummodo oris, sed etiam cordis. Voveamus itaque, ac secundum Psalmistam vota roddamus, ego, inquam, eo prius, qui dignitate videor et ordine primus. Simoniaca hæresis Deo invisa, et a beatissimo apostolorum principe Petro damnata, quæ a decessoribus nostris hactenus est tremere custodita, modis omnibus a nostro sit regno expulsa. Conectet invicem unitatis caritas, si quos diaboli divisit calliditas. »

28. Rex nonnulla his similia dicere cuperat, cum volipes nuntius Hungarios in Meresburg, quod est in Saxonum, Turingiorum ¹²⁴, et Sclavorum confinio castrum, esse nuntiabat. Adjecerat etiam, eos non modicam parvulorum ac mulierum habere prædam, virorum vero immensam fecisse stragem; condixerant enim a decimo et deinceps anno neminem se superstitem relicturos, quatinus per hoc terrorem non parvum Saxonibus adhiberent. Rex igitur, ut erat animi constans, talibus non terretur; verum magis magisque, ut pro patria pugnare ac laudabiliter debeant occumbere, exhortatur.

29. Vincitos interea Hungarii, si in pugnari debeant, seiscitantur. Cumque ab his non aliter posse fieri testaretur, exploratoribus dilectis ¹²⁵, si hoc verum esse posset, exquirunt. Profecti denique exploratores, Henricum regem immenso cum exercitu juxta præfatum oppidum Meresburg contemplantur. Denique vix ad suos poterant reppedare, adventum

VARIE LECTIONES.

¹¹⁵ adgressi 4. ¹¹⁶ depopuletur 4. ¹¹⁷ occurrere 4. ¹¹⁸ turingionum 4. ¹¹⁹ nuntiat 4. ¹²⁰ mox 4. ¹²¹ sequentia usque civitas est difficili capite 40. desunt, lacuna nulla indicata 3. ¹²² Subdidit 4. ¹²³ stigia stigas 5. 5 a 5 a. ¹²⁴ turingionum 1. ¹²⁵ ita 4. i. e. aut delectis aut directis.

NOTE.

(82) i. e. excitavit.

exercitus nuntiare; neque enim his fuerat alius, A verum rex ipse, belli nuntius.

30. Haud mora, libellum incipitur, atque ex christianorum parte sancta ac mirabilis vox Κύριε Ἐλεῖσον, hyrie eleison, ex eorum vero turpis et diabolica hui, hui, frequenter auditur.

31. Dederat rex Heinricus suis ante belli inchoationem huiusmodi sapiens ac salubre consilium: « Cum ad Martis ludium ¹²⁶ ceperitis properare, nemo sotium velotiori, quamquam habeat, temptet equo præire. Verum clipeis altrinsecus operti, primos super scuta sagittarum ictus recipite; deinde cursu rapido impetuque ¹²⁷ vehementissimo super eos irruite, quatinus non prius vobis secundo sagittarum possint ictus emittere, quoad vestrorum sibi armorum sentiant vulnera pervenisse. » Saxones igitur admonitionis huius saluberrimæ non inmemores, ordinata æqualiter acie currunt, nec est qui velociori tardiozem transeat equo; verum clipeis, ut rex dixerat, altrinsecus cooperti, sagittarum super clipeos recipiunt ictus innocuos; deinde, ut vir prudentissimus dixerat, super hoc cursu præpeti veniunt, adeo ut eorum prius vita cum gemitu fugeret, quam secundo jaculorum fulmina mitterentur. Fitque divini muneris pietate, ut potius hos fugere quam præliari iubet. Velox tunc sonipes piger queritur (83); falerarum præterea decor armorumque honor non Hungariis tutelæ, sed honeri erant. Abiectis quippe arcubus, dimissis spiculis, faleribus etiam, quo expeditus equi currerent, projectis, fugæ solummodo operam dabant. Verum omnipotens Deus, qui pugnandi eis audatiam tulerat, fugiendi etiam copiam omnino negabat. Cæsis igitur fugatisque Hungariis, immensa captivorum turba disolvitur, atque in lætitiæ cantum vox gemitus permutatur. Hunc vero triumphum tam laude quam memoria dignum, ad Meresburg rex in superiori cenaculo domus per ζογραφήαν, zographian, id est picturam, notare præcepit, adeo ut rem veram potius quam verisimilem videas.

32. Dum hæc aguntur, Italienses pæne omnes Huldoicum quendam, Burgundionum sanguine genitum, nuntiis directis invitant, ut eos adveniat ¹²⁸, regnumque Berengario auferat sibi que obtineat.

33. Huius vero tam turpis sceleris auctor Adelbertus Eporegiæ civitatis marchio erat, cui et idem Berengarius filiam suam, nomine Gislam, conjugio copulerat ¹²⁹; ex qua et filium genuerat, cui avi sui vocabulum dederat. Iste est, inquam, iste Berenga-

rius ille, cuius immensitate tyrannidis tota nunc luget Italia, cuiusque lenocinio a quibuscunque gentibus perhimitur, non juvatur. Sed ut ad rem redeamus, satis nunc dixisse sufficiat.

34. Præterea idem Adelbertus, quod bonis omnibus cavendum est, nequissimi moris ¹³⁰ fuit. Nam dum fervente sanguine juvenilem duceret vitam, miræ humanitatis miræque ¹³¹ sanctitatis fuit, adeo sane ut si ei a venatione redeunti pauper occurreret ¹³², aliudque ei deesset quod illi præstare nequiret, cornu protinus, quod ejus collo sibilis aureis dependebat, sine dilatione concederet, rursumque ab eodem, quanti estimabatur, acquireret. Tam diræ autem postmodum factus est famæ, ut huiusmodi vera de eo tam a majoribus quam a pueris cautio diceretur. Et quia sonorius est, Grece illud dicamus: Ἀδελφῆρος ¹³³ κόμης κουρτής, μακροσπάθης, γουνοδόκιστις, « Adalbertos comis curtis, macrospathis, gundopistis; » quo significatur et dicitur, longo eum ¹³⁴ uti ense et minima fide.

35. Huius denique aliorumque nonnullorum Italiensium hortatu præfatus Huldoicus in Italiam venit. Cui mox Berengarius, ut cognovit, obviam tendit. Cumque Huldoicus Berengario sibi obviam venienti magnas adesse copias, sibi vero cerneret parvas, jurejurando ei hoc terrore compulsus promisit, ut si se tunc dimitteret, aliquibus promissionibus accitus amplius in Italiam non veniret. Fecerat namque sibi Berengarius plurimis conlatis muneribus Adelbertum, Tuscorum præpotentissimum marchionem, sibi valde fidelem, atque ideo Huldoicus tam facile est expulsus.

36. Modica vero temporis transcurra intercapidine, rex Berengarius nominato Adalberto gravis est visus. Cui rex Berta conjux sua, regis Hugonis qui nostro post tempore in Italia regnavit mater, non modice fomitem ministrabat. Unde factum est ut, consulto eodem Adelberto marchione, ceteri Italienses principes propter eumdem Huldoicum, ut adveniret, transmitterent. Qui cupiditate regnandi, jurisjurandi oblitus, concitus in Italiam venit.

37. Videns itaque Berengarius, quod Huldoicus tam ab Italiensium quam a Tuscorum susciperetur principibus, Veronam profectus est. Huldoicus vero eum cum Italiensibus persequi non desistens, Verona ¹³⁵ illum etiam expulit, totumque sibi regnum viriliter subjugavit.

38. His ita gestis, bonum Huldoico est visum, ut sicut circumcirca videret ¹³⁶ Italiam, videret et Tusciam. Exiens denique Papia, proficiscitur ¹³⁷ Lucam,

VARIE LECTIONES.

¹²⁶ prolium 5. 5 a. 5 a*. ¹²⁷ impetuque 4. ¹²⁸ adueniat corr. adueniat 4. ¹²⁹ conjugio cupularat. 4. ¹³⁰ similis fuit 2. ne quis simili oris fuit 5. nequissimi livoris fuit 5 a. in loco raso; nequaquam suis similis fuit 5 a* ¹³¹ mireque 4. ¹³² occurreret 4. ¹³³ Ἀδελφῆρος 4. ¹³⁴ eo 4. ¹³⁵ veronam corr. verona 4. ¹³⁶ viderat? ¹³⁷ proficitur. 4.

NOTÆ.

(83) Id est vocatur; qui veloci equo utebatur, de eo quasi pigro conqueritur; auctor queritur (passive usurpat).

ubi decenter miroque apparatu ab Adelberto suscipitur.

39. Cumque Hulodoicus in domo Adalberti tot militum elegantes adesse copias cerneret, tantam etiam dignitatem totque impensas ¹³⁸ prospiceret, invidia zelo tactus suis clangulum (84) inquit: « Hic rex potius quam marchio poterat appellari; nullo quippe ¹³⁹ mihi inferior, nisi nomine solummodo est. » Que res Adelbertum latere non potuit. Quod Berta, ut erat mulier non incallida, audiens, non solum virum suum ab ejus fidelitate ammovit, verum etiam cæteros Italiæ principes ei infideles effecit. Ude factum est, ut dum Tuscia rediens Veronam pergeret (an. 905), degeretque eodem nichil hesitans nichilque mali suspicans, Berengarius dato prætio custodes civitatis corruperit, collectisque viris fortissimis, in ipso noctis conticinio civitatem ingressua fuerit (Jul.).

40. Fluvius Athesis, sicut Tiberis Romam, mediam civitatem Veronam percurrit. Super quem ingens marmoreus miri operis miræque magnitudinis pons est fabricatus. A leva autem parte fluminis, quæ est aquilonem versus posita, civitas est difficili arduoque colle munita, adeo ut si ea pars civitatis, quam memoratus fluvius dexteram alluit, ab hostibus capiatur, ea tamen viriliter possit defendi. In hujus vero collis summitate præciosi operis est æclesia fabricata, in honore beatissimi Petri apostolorum principis consecrata, ubi et propter æclesiæ amœnitatem locique munitionem Hulodoicus manebat.

41. Berengarius denique, ut præfati sumus, noctu civitatem ingressus, clam Hulodoico suis cum militibus pontem pertransiens, in ipso aurore crepusculo hunc usque advenit. Qui clamore strepituque militum exitatus, sciscitatusque quid esset, in æclesiam fugiit, nullusque eum, præter Berengarii militem unum, ubi esset, agnovit. Qui misericordia motus, noluit hunc prodere, sed celare. Timens vero isdem, ne ab aliis repertus proderetur vitæque multaretur, Berengarium adit (an. 905), eumque ita convenit: « Quoniam quidem tanti te Deus habuit, ut tuum proprias in manus traderet hostem, debes et tu ejus monita, immo præcepta, magnificare. Inquit enim: *Estote misericordes, sicut et Pater vester misericors est. Nolite judicare, et non judicabimini; nolite condemnare, et non condemnabimini* (Luc. vi, 36). » Intellexit itaque Berengarius, ut vir non incallidus, hunc, quo ipse lateret, scium esse, eumque sophistica hac responsione decepit: « Putasne me, insulse, quem Dominus tradidit hominem, immo regem, velle occidere? Numquid et David sanctus regem Sahulem a Deo sibi in manus

A datum non occidere potuit, sed ¹⁴⁰ noluit? « His sermonibus miles inclinatus, locum ostendit, ad quem confugerat Hulodoicus. Qui captus et ante Berengarii præsentiam ductus, hujusmodi eum Berengarius sermonibus increpavit: « Quousque (85) tandem abutere, Hulodoice, patientia nostra? Num infitari potes, te illo tempore meis præsiidiis, meâ diligentia circumclusum? commovere etiam te contra me non potuisse? meque misericordia inclinatum, quæ nulla tibi debebatur, te dimisisse? Sensistine, inquam, te perjurii institis (86) esse victum? Confirmasti sane mihi, te ipsum nunquam Italiam ingressurum. Vitam tibi sicut ei, qui tete mihi prodidit, promiseram, concedo; oculos vero tibi auferre non solum jubeo, sed compello ¹⁴¹. » His expletis, Hulodoicus lumine privatur, et Berengarius regno potitur.

B 42. Hungariorum interea rabies, quia per Saxones, Francos, Suevos, Bagoarios nequibant, totam per Italiam nullis resistentibus dilatatur. Verum quia Berengarius firmiter suos milites fideles habere non poterat, amicos sibi Hungarios non mediocriter fecerat.

43. Sed et Saraceni, qui, sicut dixi, Fraxenetum inhabitabant, post labefactionem Provincialium quasdam summas Italiæ partes sibi vicinas non mediocriter laniabant; adeo ut, depopulatis plurimis urbibus, Aquas (87) venirent, quæ est civitas 40 ferme miliaris Papia distans ¹⁴². Quæ etiam propter thermas miro in tetrægonum modo ad lavandum ibi constitutas vocabulum hujusce sortita est. Tantus enim timor invaserat universos, ut nullus esset qui horum præsentiam nisi forte tutissimis præstolaretur in locis.

C 44. Eodem tempore Saraceni ab Africa ratibus exeuntes, Calabriam, Appuliam, Beneventum, Romanorum etiam pæne omnes civitates ita occupaverunt, ut unamquamque civitatem mediam Romani obtinerent, mediam Africani. In monte quippe Galiliano munitionem constituerant, in quo uxores, parvulos captivos, omnemque suppellectilem satis tuto servabant. Nemo etiam ab occasu, sive ab arcturo, orationis gratia ad beatissimorum apostolorum limina Romam transire poterat, qui ab his aut non caperetur, aut non modico dato præcio dimitteretur. Quamvis enim misera Italia multis Hungariorum et ex Fraxaneto ¹⁴³ Saracenorum cladibus D premeretur, nullis tamen furiis aut pestibus sicut ab Africanis agitabatur.

45. Fertur autem hac occasione ab Africa exivisse, atque Italiam adventasse. Leone atque Alexandro imperatoribus augustis hominem exeuntibus, Romanos, ut latius dicturi sumus, cum Constantino, qui nunc usque superest, Leonis imperatoris

VARIE LECTIONES.

¹³⁸ impenses 4. ¹³⁹ quipe 4, ¹⁴⁰ set corr. sed. 4. sæpius. ¹⁴¹ is. c. desunt 2. in paginæ fine. ¹⁴² discans. 4. ¹⁴³ fraxeto 4.

NOTÆ.

(84) Id est clangulum.
(85) Cf. Cic. in Catil. I, 1.

(86) Id est fasciis, vinculis.
(87) Acqui, ad Bormidam fluvium sita.

filio, Constantinopolitanum regebat imperium. Et sicut fieri adsolet, primo, quo Romanos suscepit imperium, anno, nonnullæ ei gentes, præsertim ἀνατολικαί, anatolike, hoc est orientales, nisæ sunt rebellare. Factum est autem, dum imperator exercitum ad expugnandas eas transmitteret, Appuliam et Calabriam, binas regiones quæ ei tunc temporis serviebant, huic ¹⁴⁴ rebellasse. Cumque imperator, maximis orientem versus copiis directis, exercitus hac multitudinem destinare non posset, rogavit primo, ut ad sui fidelitatem pristinam sponte redirent. Qui cum recusarent, atque hoc se facturos minime dicerent, a¹ Africanum mox imperator susensus dirigit regem, eum prætio rogans ut se adjuvet, virtutisque ejus auxilio Appuliam sibi atque Calabriam subdat. Hac legatione rex Africanus accitus, innumerabiles ratibus copias in Calabriam Appuliamque direxit, binasque has regiones imperatoris dominatui potentissime subdidit. Sed dum processu temporis has regiones dimitterent. Romanus versus aciem giraverunt, montemque Garamianum maxima pro tuitione sibi vendicaverunt, multasque munitissimas civitates debellantes vi ceperunt.

46. Dominus vero noster Jesus Christus, cœternus et consubstantialis Patri sanctoque Spiritui, cujus misericordia plena est terra, qui neminem hominum vult perire, sed omnes salvos fieri et ad agnitionem veritatis venire, ne pereat, quod solus Deus ante mundi constitutionem prævidit, atque post omnem creaturam, quasi dominum ceteris utentem ac dominantem, creavit hominem, quemque in finem temporis per sanguinis sui effusionem ¹⁴⁵ verus homo verusque Deus, non duo sed unus, redemit, ad amorem sui propriæque patrie dilectionem quosdam beneficiis invitat, terroribus alios compellit, non quo sibi, qui nec augmentum bonitate nostra, ut prophete testatur dicens: *quoniam bonorum meorum non egesset* (Psal. xv, 2), nec detrimentum malitia sumere ¹⁴⁶ possit, sed ut nobis prosit. Placuit itaque ei, quia beneficiis nolumus, hujusmodi nos ad tempus castigare terroribus. Sed ne Saraceni diutius insultarent et dicerent: *Ubi est Deus eorum?* convertit Deus corda christicum, adeo ut amplior iis pugnandi quam fugiendi prius esset cupido.

47. Quo tempore venerandæ Romanæ sedis summum Joannes Ravennas pontificatum tenebat. Hic autem tam nefario scelere contra jus fasque pontificii culmen ita obtinuit.

48. Theodora scortum impudens, hujus Alberici qui nuper hominem exiit avia, quod dictu etiam fedissimum est, Romanæ civitatis non inviriliter

monarchiam obtinebat. Quæ duas habuit natas, Marotiam atque Theodoram, sibi non solum cœquales verum etiam veneris exercitio ¹⁴⁷ promptiores. Harum Marotia ex papa Sergio, cujus supra fecimus mentionem, Joannem, qui post Joannis Ravennatis obitum Romanæ ecclesiæ obtinuit dignitatem, nefario genuit adulterio; ex Alberico autem marchione Albericum, qui nostro post tempore ejusdem Romane urbis principatum sibi usurpavit. Per idem tempus Ravennate sedis, secundus qui post Romanum archieram archipræsulatum habebatur, Petrus pontificatum regebat. Qui dum subjectionis officii debitæ jam nominatum Joannem papam, qui suæ minister ecclesiæ tunc temporis habebatur, Romam sepius et iterum domno dirigeret apostolico, Theodora, ut testatus sum ¹⁴⁸, meretrix satis impudentissima, veneris calore succensa, in hujus speciei decorem vehementer exarsit ¹⁴⁹, seque hunc scortari solum non voluit, verum post etiam atque etiam compulit. Hec dum impudenter aguntur, Bononiensis ecclesiæ episcopus moritur, et Johannes iste loco ejus eligitur. Paulo post (88) ante hujus diem consecrationis nominatus Ravennas archipræsul mortem obiit, locumque ejus Johannes hic, Theodore instinctu, priori Bononiense deserta ecclesiæ, ambitionis spiritu inflatus, contra sanctorum instituta patrum sibi usurpavit. Romam quippe adveniens, mox Ravennatæ ecclesiæ ordinatur episcopus. Modica vero temporis interapedine, Deo vocante, et qui eum injuste ordinaverat papa defunctus est, Theodora autem glycerii (89) mens perversa ne, amasii sui decentorum miliariorum interpositione, quibus Ravenna sequestratur Roma, rarissimo concubitu potiretur, Ravenate hunc archipræsulatum coegit deserere, Romanumque, pro nefas, summum pontificium usurpare. Hoc igitur sanctorum apostolorum taliter vicario constituto, Pœni, ut præfatus sum, Beneventum Romanasque urbes misere ¹⁵⁰ laniabant (an. 914, Apr.).

49. Accidit ¹⁵¹ interea, Pœnorum quandam juvenem injuriis lacessitum Pœnos deserere huncque Joannem papam advenire, seque divino tactum spiramine papam ita convenisse: « Sacerdos magne, si saperes, populum terramque tibi subjectam Pœnos tam graviter laniare non sineres. Elige igitur juvenes nimia quasi mobilitate volipedes, qui me imperatorem, præceptorem, dominum equanimiter audiant. Horum neminem aliquid præter singulas parvas singulosque pilos ensesque singulos, ac simplices vestes cum exiguitate obsonii habere permitto. »

50. Sexaginta denique hujusmodi inventis sibi que

VARLE LECTIONES.

¹⁴⁴ sequentia usque interfectorum strages cap. 66 desunt in codicibus 3. ¹⁴⁵ effusione 1. ¹⁴⁶ sumere 1. ¹⁴⁷ exorcitio 1. ¹⁴⁸ testatur sua 5 a. testatur uita 5 a. ¹⁴⁹ exarscit 1. ¹⁵⁰ miserere 1. ¹⁵¹ Asidit 1.

NOTE.

(88) Joannes archiepiscopus in chartis Ravennatibus an. 905 Julii 13, et 911 Sept. 4, occurrit apud

Fantuzzium t. I.

(89) Id est dulcis amoris, γλυκύς et ἔργος

traditis, Pœnos contra properat, latuitque secus angustas, qua Pœnorum iter erat, vias. Cumque circumcirca sepius et iterum Pœni depopulantes redirent, clangore cum maximo ex improvisu atque insperato hi ex insidiis prosilientes ¹⁵², eos leviter trueidabant. Clamor ex ore, ictusque simul a manu processerant. Neque enim Pœni, qui quidve esset, prius scire poterant, quam istorum spicula horum corporibus inhererent. Hac denique fama hocque exercitio nonnulli Romanorum acciti [*i. e.* provocati], plurimis Pœnos in locis prostraverant; callidoque hoc Africani consilio adtriti, civitates pœnitius rupto fœdere deserebant, solumque Garelianum montem sibi pro munitione delegerant.

51. Joanne itaque, ut præfati sumus, papa constituto, Landolfus quidam, vir strenuus bellorumque exercitio doctus, Beneventanorum et Capuanorum omnium princeps clarebat. Pœnis igitur statum rei publicæ non mediocriter labefactantibus, Landolfum hunc principem egregium, quid super re hujuscemodi quam Africani agunt Johannes consulit papa. Quod princeps ut audivit, papam per internuntios ita convenit: « Res hæc, spiritalis pater, magnis est investiganda consiliis. Mittito denique ad Argorum imperatorem, cujus et ipsi eam quæ cis mare est terram, sicut et nostram, depopulare non cessant. Camerinos etiam atque Spoletinos nostrum ad auxilium invitato; iniamus Deo protectore cum his acriter bellum. Si vincimus, non multitudini sed Deo victoria imputetur; si vero vicerint Pœni, peccatis nostris et non inherenti deputetur. »

52. His auditis papa nuntios confestim Constantinopolim dirigit, suppliciter imperatoris amminicula sibi dari deposcens. Imperator vero, ut vir sanctissimus ¹⁵³ Deique timens, copias absque mora clasibus advectas direxit. Cumque per Garelianum flumen conscenderent, adfuit et papa Joannes (an. 946), cum Landolfo pariter Beneventanorum principe potentissimo, Camerinis etiam atque Spoletinis. Horrida satis denique inter eos pugna exoritur. Verum dum christianorum partem Pœni prævalere conspicerent, in Gareliani montis summitatem confugiunt, angustasque tantum vias defendere moluntur.

53. Ex parte vero illa, qua difficilior ¹⁵⁴ erat ascensus Pœnique ad fugiendum aptior, Greci castrum die ipsa constituunt; in quo residentes, Pœnos, ne fugerent, observabant, cottidieque oppugnantes non mediocriter trucidabant.

54. Grecis igitur Latinisque cottidie conflictantibus, Deo miserante, Pœnorum nec unus quidem superfuit, qui non aut gladio trucidaretur, aut vivus continuo caperetur. Visi sunt autem a religiosis fidelibus in eodem bello sanctissimi ¹⁵⁵ Petrus et Paulus apostoli, quorum christianos credimus præ-

A. cibis meruisse, quatinus Pœni fugerent, et ipsi victoriam obtinerent.

55. Hoc in tempore Adelbertus Tuscorum potens marchio moritur, filiusque ejus Wido a Berengario rege marchio patris loco constituitur. Berta autem uxor ejus cum Widone filio post mariti obitum non minoris facta est quam vir suus potentæ. Quæ cum calliditate ¹⁵⁶, muneribus, tum hymenei exercitio dulcis, nonnullos sibi fideles effecerat. Unde contigit, ut dum paulo post a Berengario simul cum filio caperetur et castella omnia regi Berengario minime reddidisse, sed firmiter tenuisse, eamque postmodum de custodia simul cum filio liberasse.

56. Hæc, ut rumor est, tres ex viro suo genuerat, Widonem quem prædiximus, atque Lambertum, qui nunc usque lumine privatus superest, Ermengardam etiam gratam suam sibi afroditæ dulcedine coequalem, quam Adelberto Eporegiæ civitatis marchioni, Gisla Berengarii regis filia, Berengarii scilicet regis hujus matre, mortua, hymenei consortio copularat. Quæ ei filium genuerat nomine Anscarium, qui quantæ virtutis quantæque audaciæ fuerit, liber subsequens declarabit.

57. His temporibus isdem Adelbertus, gener regis, Eporegiæ, civitatis marchio, atque Odelricus palatii comes, qui ex Suevorum sanguine duxerat originem, necnon et Gislebertus prædives comes et strenuus, Lampertus etiam Mediolanensis archiepiscopus, nonnullique alii principes Italiæ, Berengario rebelles extiterant. Causa autem rebellionis horum hæc fuit. Dum Lampertus defuncto decessore quo Mediolanensis archiepiscopus ordinari debuisset, non parvam ab eo rex Berengarius contra sanctorum instituta patrum pecuniam exigebat, jussitque scribi in tabulis post datam sibi pecuniam, quantum cubicularii, quantum hostiarum, quantum pavonarii, ipsi etiam altarium custodes, accipere deberent. Lampertus igitur archipræsulatus amore vehementer animatus, quæcumque rex poposcerat, quanto cum dolore tribueret, ex hoc intelligere poteris, quod subsequens lectio declarabit.

58. Odelricum palatii comitem, quem prædiximus, vincitum Berengarius tunc tenebat. Cumque Lampertum archipræsulem constitueret, Odelricum ei, donec quid de eo deliberaret ageret, commendavit. Is autem pecuniæ multæ, quam pro episcopatu erogarat, non inmemor, hoc cum capto cepit de ejus infidelitate discutere.

59. Paucis denique interpositis solibus, rex Berengarius, nuntiis directis, Odelricum ad se venire præcepit. Quos hyronica hac responsione convenisse non dubium est: « Sacerdotis officio penitus carere debeo, si jugulandum quempiam in manus alicujus tradidero. » Intellexerant itaque nuntii hunc pu-

VARIE LECTIONES.

¹⁵² prosilientis 4. ¹⁵³ sanctissimus 4. ¹⁵⁴ difficilior 4. ¹⁵⁵ sanctissimi 4. ¹⁵⁶ calliditate 4.

plice rebellasse, quem a rege sibi traditum absque ejus licentia noverant dimisisse ¹⁵⁷. Qui regressi protinus ad regem, Terentianum illud (90) pro responsione dederunt: *Huic commendas, et quid recte curatum velis.*

60. Quo tempore Rodulfus rex superbissimus Burgundionibus imperabat. Cui in augmentum potentiae hoc accessit, ut potentissimi Suevorum ducis Bruchardi filiam, nomine Bertam, sibi conjugio copularet. Igitur Italienses, nuntiis directis, hunc venire, Berengarium vero expellere petunt.

61. Inter agendum autem contigit (an. 921) Hungarios Veronam hisignorantibus advenisse; quorum duo reges Dursac et Bugat amicissimi Berengario fuerant. Adelbertus denique marchio atque Odelricus comes palatii. Gislebertus etiam comes, pluresque alii, dum in montanis Brixianae civitatis quae 50 miliaris Verona distat ¹⁵⁸, conventicula ob Berengarii dejectionem haberent, rogavit Berengarius Hungarios, ut si se amarent, super inimicos suos irruerent. Hi vero, ut erant necis avidi, bellandi cupidi, a Berengario mox praeduce accepto, per ignotas vias a tergo hos usque adveniunt; tantaque illos tunc celeritate confodiunt, ut nec induendi quidem sumendive arma spatium habere quirent. Captis igitur cesisque multis, Odelricus palatii comes, qui se non ¹⁵⁹ viriliter defenderat, occiditur, Adelbertus autem marchio et Gislebertus vivi capiuntur.

62. Verum Adelbertus, ut erat vir non bellicosus sed sagacitatis ¹⁶⁰ nimieque calliditatis, dum intruere Hungarios undique cerneret, essetque illi fugiendi spes omnis ablata, balteum armillasque aureas omnemque praeciosum apparatus projecit, vilibusque se militis sui induit vestimentis, ne ab Hungariis qui esset dinosceretur. Captus itaque sciscitatusque, quis esset, militis cujusdam militem se esse respondit. Rogavitque se ad vicinum castellum, vocabulo Calcinaria, duci, in quo parentes, qui eum redimerent, se habere asserebat. Ductus igitur, quia non agnitus, vilissimo praetio comparatur. Emit autem illum suus ipsius miles, nomine Leo.

63. Gislebertus denique, quia agnitus, flagellatus, vinctus, seminudus, ante regis Berengarii praesentiam ducitur. Enimvero dum ante eum sine femoralibus, curta indutus endromade, ductus, regis ad pedes pronus concite caderet. in genitalium ostensione membrorum riso omnes emoririer. Rex autem, pietatis ut erat amator, misericordia quae ei nulla debebatur inclinatus, ei non, ut populus optavit, malum pro malo reddidit; verum confestim lotum obtimisque vestibus indutum, eum abire permisit. Cui et ait: « Jujurandum a te nullum exigo,

A fidei tuae te ipsum committo, si male contra me egeris, rationem redditurum Deo. »

64. Hunc denique ad propria redeuntem, regis gener Adelbertus ceterique qui cum eo simul rebelles extiterant, accepti immemorem beneficii, ob Rodulfum, ut adveniat, dirigunt. Profectus denique eodem Gislebertus, ante 30 dies eum Italiam adventare coegit. Qui susceptus ¹⁶¹ ab omnibus, nil Berengario ex omni regno praeter Veronam dimisit; tenuitque totum per triennium viriliter regnum (an. 922 Jan. — 926 Jul.).

65. Cum 12 sibimet horis homo placeat, displiceat, hoc modo diligit ¹⁶², illud mox aspernetur ¹⁶³ qui fieri potest, ut omnibus semper aequanimiter placeat? Igitur infra triennium istud rex Rodulfus quibusdam bonus, aliis gravis est visus. Unde factum est, ut totius regni media pars populi Rodulfum, media Berengarium vellet. Parant itaque civile non modicum bellum; et quoniam Wido, Placentinae civitatis episcopus, Berengarii partibus favebat, 12 longe Placentia miliaris juxta Florentiam bellum constituunt ¹⁶⁴.

Tum quam satis horrida pugna
Oritur civilis et atra,
Heu, quattuor ante Kalendas
Quater ¹⁶⁵ Sextilis; at ipse
Radios emergere Phœbus,
Bucina Mars cum strepit alta.
Gnato Pater ipse perhennem
Fert interitum, genitusque
Perhimit patrem, dolor he ¹⁶⁶ quis?
Lœtum parat ecce nepoti
Abavus, sternendus ab ipso;
Furiis pulsatus ab atris
Fratrem fodit eminus alter.
Berengarius ruit ipse
Medios rex per citus hostes,
Properans ¹⁶⁷ ceu fulgur ab alto,
Cancri grave sidus aristas
Deicit cum falce ¹⁶⁸ novellas.
Aliter non ferus et atrox
Miserum rex ipse Rodulfus
Deicit mucrone popellum.

66. Dederat rex Rodulfus Waldradam sororem suam, tam forma quam sapientia quae nunc usque superest honesta matrona, conjugem Bonefatio comiti potentissimo, qui nostro post tempore (91) Camerinorum et Spoletinorum extitit marchio. Hic, collecta multitudine, cum Gariardo pariter comite Rodulfo in auxilium venerat, atque, ut erat virtam callidus quam audax, maluit potius cum suis in insidiis positus rei exitum expectare, quam primum belli impetum sustinere. Jamjam Rodulfi posse

VARÆ LECTIONES.

¹⁵⁷ dimisse 4. ¹⁵⁸ dictat. ¹⁵⁹ v. n. 5. 5. a. ¹⁶⁰ sagatitatis 4. ¹⁶¹ supceptus 4. ¹⁶² i. m. a. q. f. p. ut o. s. æ. p. desunt 2. ¹⁶³ asperneretur 4. ¹⁶⁴ parant 5 a. ¹⁶⁵ quattuor 5. 5 a. ¹⁶⁶ heu quantus 5. 5 a. ¹⁶⁷ Properas corr. Properans 4. Properas 2. 5. Properat 5 a. ¹⁶⁸ falface 4.

NOTE.

(90) Adelphi III, iii, 19.

(91) Anno 946 ex Chronico Farfensi.

omnes milites fugerant, et Berengarii, dato victoriae signo colligere spolia satagebant, cum Bonifacius atque Gariardus, subito ex insidiis properantes, hos tanto levius quanto inopinatus sautiabant. Pepererat Gariardus nonnullis, hasta eos et non ferro percuciens; Bonifacius vero, nulli parcens, immensam fecerat stragem. Signum itaque victoriae Bonifacius concrepat, conveniuntque qui ex Rodulfi parte aufugerant, persequentesque Berengaricos, fugam illos inire cogebant. Berengarius vero ad non incognitum Veronae perrexit asilum. Tanta quippe tunc interfectorum strages facta est, ut militum usque hodie permagna raritas habeatur.

67. His ita peractis, regnum sibi rex Rodulfus potentissime subjugavit, Papiamque concite veniens, congregatisque omnibus: « Quoniam, inquit, **B** superni muneris largitate mihi contigit devictis hostibus regni solium adipisci, nunc cordi est vestrae me regnum Italicum fidei commendare, Burgundiamque patriam veterum visere. » Cui mox Italienses: « Si bonum tibi, inquirunt, videtur, praesto sumus. »

68. Igitur post Rodulfi regis abscessum, malo Veronenses accepto consilio, vitae insidiari Berengarii moliantur; quod Berengarium non latuit. Tam servi autem auctor ac repertor facinoris Flambertus quidam erat, quem sibi, quoniam ex sacrosancto fonte filium ejus susceperat, comparem rex effecerat. Pridie vero quam puteretur, eundem ad se Flambertum venire praecipit. Cui et ait:

69. « Si mihi tecum hactenus non et multae et justae causae ¹⁶⁹ amoris essent, quoquo modo, quae **C** de te dicuntur, credi ¹⁷⁰ possent. Insidiari te vitae meae aiunt; sed non ego credulus illis. Meminisse autem te volo, quatecumque tibi accessiones et fortunae et dignitatis fuerint, eas te non potuisse nisi meis beneficiis consequi. Unde et hoc animo in nos esse debes, ut dignitas mea in amore atque in fidelitate tua conquiescat. Neque vero cuiquam salutem ac fortunas suas tantae curae fuisse unquam puto, quanti mihi fuit honos tuus. In quo mea omnia studia, omnem operam, curam, industriam, cogitationem hujus civitatis omnem fixi. Unum hoc sic habeto: si a te mihi servatam fidem intellexero, non mihi tam mea salus cara, quam pietas erit in referenda gratia jucunda. »

70. His expletis, aureum non parvi ponderis **D** poculum res ei porrexit, atque subjunxit: « Amoris salutisque mei causa quod continetur, bibito ¹⁷¹; quod continet, habeto. » Vere quippe et absque ambiguitate post potum introivit in illum Sathanas; quemadmodum et de Juda proditore Domini nostri Jesu Christi scriptum est: *Quia post bucellam tunc introivit in illum Sathanas (Joan. XIII, 27).*

71. Beneficii quippe praeteriti et praesentis immemor, insomnem illam regis in necem populos instigando pertulet noctem. Rex nocte illa, quemadmodum et solitus erat, juxta aeclesiam, non in domo quae defendi posset, sed in tuguriolo quodam manebat amoenissimo. Sed et custodes nocte eadem non posuerat, nichil suspicans etiam mali.

Se primum quatiens strepit
Gallus, cum vigiles facit
Mortales, solito sonat
Et pulsata Deo canit
Jam tunc aenea machina,
Invitatque docens bene
Laetheum (92) grave spernere,
Laudes huic modo reddere,
Qui vitam tribuit, dedit
Et nobis superam bene
Sanctam querere patriam;
Hic rex ecclesiam petit,
Ac laudes Domino canit.
Flambertus properans volat,
Quocum multa simul manus,
Ut regem perhimat bonum.
Rex horum vigil inscius,
Audit dum strepitum, nichil
Formidans, properat citus,
Hoc quid visere sit; videt
Armatas militum manus.
Flambertum vocat emimus.
Quid turbe est, ait, en bone
Vir? quid nunc populus cupit
Armatus referens manus?
Respondit: Vereare nil.
Te non ut perhimat ruit,
Sed pugnare libens cupit.
Haec cum parte, tuum petit
Mox qui tollere spiritum.
Deceptus properat fide
Rex hac, in medios simul
Tum ¹⁷² [i. e. tunc] captus male ducitur;
A tergo hunc ferit impius
Romphea; cadit heu pius,
Felicemque suum Deo
Commendat pie spiritum!

72. Denique quam innocentem sanguinem fuderint quantumque perversi perverse egerint, nobis reticentibus, lapsis ante cujusdam aeclesiae januam positus, sanguinem ejus transeuntibus cunctis ostendens insinuat. Nullo quippe delibutus aspersusque liquore discedit.

73. Nutrierat sibi rex Berengarius familiariter laetique juvenem, immo heroem quendam, Milo nomine, memoria satis ac laude dignum. Cujus si rex

VARIAE LECTIONES.

¹⁶⁹ case 1. ¹⁷⁰ que de te credi 1. ¹⁷¹ libito 4. pro bibato (?) vel bibito. ¹⁷² Tunc 5 a.

NOTAE.

(92) Id est somnum.

fretus consiliis esset, fortunas sibi omnes non tantum adversari sentiret, nisi quia forte hoc divinae providentiae consilium fuit ut aliter fieri non posset. Is sane nocte eadem, qua rex deceptus est Berengarius, adhibitis sibi copiis, nocturnas ei vigiliarum custodias voluit exhibere. Rex vero promissionibus Flamberti deceptus, Milonem se non solum custodire non sivit, verum etiam atque etiam vehementer prohibuit. Milo autem, sicut vir fidelis

A et rectus, ac beneficii sibi a rege confati non immeritorum, quem defendere, quia defuit, non potuit, brevi [i. e. cito] acriter vindicare curavit. Tertia quippe post regis necem die, Flambertum sibi-que tam in nefario scelere coniventes, vi captos, suspendio vitam finire praecipit. Fuerunt sane in hoc viro nonnullae perfectaeque virtutes, quae Deo propitio suis in locis, vita comite, silentio non tementur.

EXPLICIT LIBER SECUNDUS ANTAPODOSEOS.

INCIPIUNT CAPITULA LIBRI TERTII.

1. De titulo hujus operis, cur dicatur Antapodosis.
2. Quod defuncto Berengario et Rodulfo ab Italia discedente, Hungarii Italiam laniabant.
3. Metrica descriptio de Papiensi lamentabili exustione.
4. Quod Dei gladius non funditus Papiam destruxerit ¹⁷³, sed misericordia ejus mirabiliter ab Hungariis liberarit.
5. Quod beati Siri, ejusdem civitatis patroni, sit meritis liberata.
6. Quod isdem beatus Sirius Papiam veniens, prophetie spiritus ejus affluentiam et Aquilegiae casum denuntiarit.
7. Cur Ermengarda ¹⁷⁴ post Adelberti viti sui necem tam potens extiterit.
8. Regi Rodulfo a Burgundia regresso; Ermengarda ei post paululum rebellis extitit et cum Italiensibus Papiam tenuerit.
9. Rodulfus rex cum exercitu Papiam ¹⁷⁵ tendit.
10. Quod Ermengarda calliditate sua hoc faceret, ut Rodulfus noctu suos desereret atque ad se transfuga fieret.
11. Quod mane facto re cognita Rodulfi milites Mediolanium fugerint.
12. Italienses ob Hugonem mittunt.
13. Rodulfus igitur in Burgundiam vadit, et Bruchardum ¹⁷⁶ socerum suum ad auxilium suum adducit.
14. Qua occasione Bruchardus Mediolanium sit profectus, et cur ibi honorifice susceptus de ejus sit morte tractatum.
15. Bruchardus Mediolano rediens Novariam venit, ubi et ab Italiensibus cum suis omnibus occiditur.
16. Post Bruchardi necem Rodulfus in Burgundiam fugit, atque Hugo per Tyrrhenum mare in Italiam venit.
17. Italiensium nonnulli ad Pisam ei occurrunt, et Johannis papae nuntii veniunt, quorum hortatu Papiam pergens rex efficitur.
18. De Widone regis Hugonis fratre, qui Tusciam tunc tenebat, qui Marozotiam sortum Romanam uxorem habebat.
19. De plurimis Hugonis regis virtutibus, quas luxuria foedabat.
20. Quod idem rex Hugo duos filios tunc habuerit.
21. De eo quod rex Dugo Heinricum regem sibi amicum facit.
22. Quem nuntium rex Constantinopolim direxit Romano imperatori.
23. De duobus canibus imperatori directis qui eum laniare voluerunt.
24. Quam ob rem regis Hugonis nuntius ab imperatore sit mirifice susceptus.
25. De leone ferocissimo quem Romanos interfecit.
26. Qualiter Romanos primo delongaris et postmodum pater vasilleos sit constitutus.
27. Focas domesticus cum Simeone Bulgariorum rege pugnans sponte fugiit, cum Romano patrem vasilleos factum audit.
28. Qualiter Focas Constantinopolim veniens a Romano capitur, et lumine privatur.
29. De Simeone Bulgariorum rege, qui prius metochus et postmodum reus (93) est factus.
30. De Romano qui filiam suam Helenam Constantino imperatori conjugem dedit.
31. Cur imperatores porphirogeniti dicantur.
32. Qualiter Basilius, interfecto domino suo Michaele imperatore, imperator sit factus.
33. De eo quod Dominus noster Jesus Christus per visionem ¹⁷⁷ de morte Michaelis Basilium terruerit.
34. De poenitentia Basilii et aeclesia miro opere ob reatum facta.
35. Qualiter Romanos principes sit allocutus et ex patre vasilleos imperator sit factus.
36. Quod Romanos ex humili sit natus prosepia.
37. Romanos filium suum Christophorum imperatorem facit, et injuste Constantino domino suo eum preponit.
38. Qualiter inter imperatorem Romanon et Simeonem pax sit constituta.

VARIAE LECTIOES.

¹⁷³ dextuxerit 1. ¹⁷⁴ ermenga 1. 2. ¹⁷⁵ papam 1. ¹⁷⁶ bruchardum 2. ¹⁷⁷ visione 1.

NOTAE.

(93) Scilicet apostasiae reus, ad saeculum reversus.

39. De Walperto et Gezone Papiensibus, qui seditionem contra regem Hugonem fecerunt. A
40. Quod humili sint a rege legatione decepti.
41. Post modicum Walpertus capite truncatur, Gezo lumine privatur.
42. De Ildoïno episcopo et Ratherio monacho, quorum Ildoïno per Hugonem regem Mediolanii archiepiscopus, Raterius Verone episcopus constituitur.
43. Qualiter Johannes papa sit captus, custodie traditus, ibique defunctus, et quis post eum fuerit ordinatus, et quod Wido moritur et Lambertus marchio constituitur.
44. De munitione in ingressu Romane urbis posita, in qua rex Hugo suscipitur, a qua et turpiter non multo post per Albericum ejicitur. B
45. Quod divina hoc dispositione sit factum.
46. Qualiter et cur rex Hugo ¹⁷⁸ Lambertum fratrem suum cœperit, et consilio Bosonis fratris sui eum excecaverit, cui et marcam dedit.
47. Rex Hugo jusjurandum a Rodulfo rege accipit, atque Heinricum regem sibi amicum muneribus facit.
48. Arnaldus dux Bagoariorum Milonis comitis et Raterii episcopi hortatu in Italiam properat; cui rex Hugo festinus obviat.
49. De Bagoariis ab Hugonis regis militibus interfectis.
50. Cur Milo Arnaldum deseruerit ac regem Hugonem adierit.
51. Arnaldus, expugnata munitione quæ Veronæ erat, in Bagoariam redit.
52. De Verona regi Hugoni reddita, et de Raterio episcopo capto, et libro suo facete satis composito.

EXPLICIUNT CAPITULA.

INCIPIT LIBER TERTIUS. BIBLOS C.

1. Operis hujus titulum, pater sanctissime, satis mirari non ambigo. Ais forte : Cum virorum illustrum actus exhibeat, cur *Ανταπόδοσις*, antapodosis, ei inseritur titulus? Ad quod respondeo ¹⁷⁹: Intentio hujus operis ad hoc respicit, ut Berengarii hujus, qui nunc in Italia non regnat sed tyrannizat, atque uxoris ejus Willæ, quæ ob immensitatem tyrannidism *secunda* Jezabel, et ob rapinarum insacietatem Lania proprio appellatur vocabulo, actus designet, ostendat, et clamitet. Tanta enim mendaciorum jacula, tantæ rapinarum dispendia, tanta impietatis molimina in me et domum meam, cognationem et familiam, gratis exercuere, quanta nec lingua proferre nec calamus prævalet scribere. Sit igitur eis præsens pagina antapodosis, hoc est retributio, dum pro calamitatibus meis *τιν ἀποδοξάν*, asevian. id est impietatem eorum, præsentibus futurisque mortali- bus denudaverò. Nec minus etiam sanctissimis et fortunatis viris pro collatis in me beneficiis antapodosis erit. Ex memoratis sane aut memorandis nullus invenitur aut rarus, hoc uno, Berengario ¹⁸⁰ scilicet impio, exopto, quorum non beneficiis genitores aut genitus vehementer gratularemur. Denique quod *ἐν τῇ ἐχμάλωσι*, en ti echmalosia, hoc est in captivitate seu peregrinatione, libellulus hic conscriptus dicatur, præsens indicat exulatus. Cæptus quippe in Frankenenvurd, qui est 20 miliaris locus Magontia distans, in Paxu insula (94), nongentis et eo amplius Constantinopolim miliaris distans, usque hodie exaratur. Sed redeamus ad rem.

2. Rege Berengario defuncto (an. 924, Mart. 12) atque absente Rodulfo, Hungariorum rabies Salardo

præduce totam per Italiam dilatatur, adeo ut muros Papiensis civitatis vallo circumdarent, ac defixis per girum tentoriis, exeundi aditum civibus prohiberent. Qui cum his viribus non resistere possent: peccatis promerentibus, nec munere mulcent.

Versus.

3. Clarus ab infuso discedens sidere Phœbus ¹⁸¹
Zodiaci primum solito conscendere sidus
Incipit, et gelidas dissolvere colle pruinas,
Æolus atque suos binos bis mittere flatus,
Ungrorum ¹⁸² furibunda manus cum gaudet in urbem
Flatibus Æoliis adjuta infundere flammæ,
Spiritibus validis parvus diffunditur ignis;
Nec juvat Hungarios solis hós urere flammis,
Undique conveniunt, mortemque inferre minantur;
Confodiunt telis, calidus quos terruit ignis:
Uritur infelix olim formonsa Papiæ!
Vulcanusque suos attollens flatibus artibus,
Ecclesias patriamque simul conscendit in omnem.
Extinguntur matres, pueri, innuptæque puellæ

[*ypermetris versus.*]

Sancta catervatim moritur catecumina plebs (95)

[tunc,

Præsulin urbesua hac moritur sanctusque sacerdos;
Nomine qui proprio bonus est dictusque Johannes;
Quod fuerat longo thecis in tempore clausum,
En jacet, hoc aliena manus ne tangere aurum,
Atque per immensas dissolvitur igne cloacas.
Uritur infelix olim formonsa Papiæ!

Cerneret [sc. qui adesset] argenti rivos, paternasque
[micantes;

Corpora majorum passim combusta virorum

VARIE LECTIONES.

¹⁷⁸ hogo 4. ¹⁷⁹ respendo 4. ¹⁸⁰ berenga 4. ¹⁸¹ poebus 1. ¹⁸² hic versus et sequens desunt 3.

NOTÆ.

(94) A meridie Corcyræ, in littore Epiri.

(95) Id est plebs.

Jaspidis hic præcium viridis utilique topazii.
Spernitur, et saphyrus ¹⁸³ pulcherque berillus;
Institutor heu faciem nullus tunc flectit ad aurum
Uritur infelix olim formonsa Papia!
Lucidus immensas eripit nec fonte carinas
Ticinus, sentina simul diffunditur igne.
Usta est infelix olim formonsa Papia
anno Dominicæ incarnationis 92, iv. Idus Mart.,
indictione 12, sexta feria, hora tertia. Quorum me-
moriam piæ recordationis affectu, qui eodem com-
busti sunt, vos et quicumque legeritis, faciatis, ve-
hementer exoro.

4. Verum piissimi omnipotentisque Domini, cui
propheta misericordiam et iudicium concinit cujus-
que misericordia plena est terra, usque ad consum-
mationem gladius non desevit. Nam etsi peccatis
promerentibus est exusta, non tamen inimicorum
manibus tradita. Impleturque quod rex et propheta
cantat: « Numquid in æternum projiciet Deus? aut
non apponet, ut complacior sit adhuc? aut in finem
misericordiam suam abscidet, a generatione in ge-
nerationem? Aut obliviscetur misereri Deus? aut con-
tinebit in ira sua misericordias suas? (Psal. LXXVI,
8.) Itemque ei alius propheta dicit: « Cum iratus
fueris, misericordiæ recordaberis (Habac. XIII, 2). »
Reliquis igitur quæ supererant ¹⁸⁴, Hungariis non
inviriliter resistebant; adeo ut letabundi canerent
cum Propheta: « Hæc est immutatio dexteræ Excelsi
(Psal. LXXVI, 11) (96). »

5. Accessit ad hoc magnumque juvamen præbuit
sanctissimi ¹⁸⁵ patris nostri doctorisque egregi beati
Siri, cujus in præfata urbe requiescunt exuvia ¹⁸⁶
intercessio gloriosa. Ac ne ejus vaticinium fallere-
tur, prædicta urbs Papia, ut caderet, est impulsæ,
verum misericorditer a Domino liberata. Missus
equidem prædicationis gratia a beato Hermagora,
evangeliste Marci discipulo, Papiam beatissimus
pater, hujusmodi eam propheciæ spiritu præsigio
honoravit:

6. « Delectare gaudiis, urbs Papia, quia veniet
tibi ab externis montibus exultatio. Non vocaberis
minima, sed copiosa in finitimis civitatibus. » Et ut
hoc ejus vaticinium firmiter crederetur, Aquilegiæ
non ignotæ civitatis casum hac eadem hora sermone
hujusmodi nuntiavit: « Ve tibi, Aquilegia, quia cum
impiorum incesseris manus, destrueris, nec ultra
reædificata consurges. » Quod ita esse completum,
visibus patens ratio manifestat. Aquilegia namque,
prædives atque immensa olim civitas, ab impiis-
simo Hunorum rege Attila capitur ac funditus dissi-
patur, nec ulterius ¹⁸⁷, ut in præsentiarum cernitur,
elevatur; Papia vero, ut vir sanctissimus dixerat,
copiosa et appellatur et cernitur; non solum quippe

A præcellit vicinas, sed et longe positas opibus civita-
tes. Quid alias memorem, cum insignis ipea totoque
orbe notissima Roma huic inferior esset, si præciosa
beatissimorum apostolorum corpora non haberet?
Pater igitur, quod hanc intercessio beatissimi pa-
troni nosiri Siri eripuit, qui eam tam veridico ac
præcioso præsigio honoravit. Exusta denique Papia,
factaque totam per Italiam non modica præda, Hun-
garii ad propria revertuntur.

7. Hoc eodem tempore defuncto Adelberto, Epo-
regiæ civitatis marchione, uxor ejus Hermengarda,
Adelberti præpotentis Tuscie marchionis et Bertæ
filia, totius Italiæ principatum obtinebat. Causa au-
tem potentiæ hujus hec erat, quoniam, quod dictu
etiam fœdissimum est, carnale cum omnibus, non
solum principibus, verum etiam ignobilibus, com-
mercium exercebat.

8. Per id ¹⁸⁸ tempus rex Rodulfus Burgundia re-
diens in Italiam venit, defunctoque Berengario, re-
gnum potenter obtinuit. Post aliquot autem dies I-
talienses omnes cœperunt inter sese dissidere. Zelo
quippe non modico propter Hermengardæ pulcritu-
dinem juxta carnis hujus putredinem trahebantur,
eo quod ea stuprum aliis præbebat, aliis denegabat.
Unde factum est, ut prædives Mediolanensis archi-
episcopus nonnullique alii regis Rodulfi partibus fa-
verent; cum Hermengarda vero tot simul rebelles
aderant, quod ipsam etiam regni caput Papiam re-
gi non inviriliter prohiberent.

9. Factum est autem, ut rex Rodulfus, collectis
copiis, Papiam tenderet. Castrametatus vero milia-
rio ab urbe, eo in loco quo Ticinus simul magnus-
que ille Padus conveniunt, — in cujus Maro sic lau-
dibus canit (97).

Fluviorum rex Heridanus;
Itemque (98).

Corniger Hesperidum fluvius regnator aquarum.

10. Hermengarda, ut non incallida, Rodulfo regi
hujusmodi noctu per memorati alveum fluvii man-
data transmittit: « Si te perdere vellem, jam longo ex
tempore extinctus esses. Tui quippe omnes te dese-
rere meque ardentem adire, si meum modo adsit
velle, contendunt. In his enim es locis, in quibus
captus vinctusque esses, si eorum jamdudum consi-
liis paruissem. » Talibus rex legationibus non solum
credulus, verum etiam territus, nuntiis remissis, ac
acturum quicquid ea consuleret, remandavit. Nec
mora, sequenti nocte rex Rodulfus clam custodibus,
dimissis omnibus, dimisso tentorio, lecto etiam bene
composito, lintrem ingressus suos deseruit, atque ad
Hermengardam quantocius properavit.

11. Igitur mane facto, magno cum silentio regis
milites tentorium circuibant. Venientibus vero prin-

VARLE LECTIONES.

¹⁸³ carus inserit 3. lacuna in 4 a. ortyx 6 a. onyx Hervag. ¹⁸⁴ supererant 1. ¹⁸⁵ sanctissimi s. ¹⁸⁶ ex-
cubis 1. 2. ¹⁸⁷ ulte tertius 1. duabus lineis. ¹⁸⁸ idem corr. id 1.

NOTÆ.

(96) Id est excelsi.

(97) Virg. Georg. 1, 482.

(98) Virg. Æn. VIII, 77.

cipibus, non parva inter eos admiratio erat, cur insolito rex hora hujusmodi dormitaret. Cumque strepitu, ut spadones quondam Holofernem, evigilare niterentur, nullum, quemadmodum ipse [sc. Olofernes], omnino dabat responsum. Introeuntibus autem tentorium nichilque repperientibus, raptum hunc alii, interfectum alii clamitabant. Nemo tamen, quod transfuga fieret, ullo modo animadvertere poterat. Verum hac dum admiratione fluctuarent, nuntius venit qui diceret Rodulfum regem super eos cum adversariis eorum vellicirruere. Qui mox animo consternati, tam celeri cœperunt fuga discedere, ut non hos currere, sed, si videres, diceres transvolare.

12. Cumque Mediolanium, tutum scilicet ad locum, pervenissent, consensu Lampertus archiepiscopus omnium Hugoni, potentissimo et sapientissimo Provincialium comiti, mandat ut in Italiam veniat regnumque Rodulfo auferat sibi que potenter obtineat. Erat enim longo ex tempore multis argumentis et ipse periclitans [i. e. temptans], si forte regnum posset obtinere Italicum. Hic enim et Berengarii jam nominati regis tempore cum multis in Italiam venerat; sed quia regnandi tempus ei nondum advenerat, a Berengario territus est atque fugatus.

13. Rodulfus denique cum infidelitate suorum prænominatos adversarios superare non posset, in Burgundiam profectus (an. 626), Bruchardo Suevorum duci, cujus sibi filiam conjugio copularat, denuntiat, ut sui in auxilium veniat. Qui collectis copiis, cum Rodulfo confestim in Italiam est profectus. Cumque Eporegiam pervenissent. Rodulfum Bruchardus ita convenit :

14. « Ipse ego ut legationis obtentu Mediolanium proficiscar, non absurdum videtur. Hac enim occasione urbem explorare, atque eorum potero cognoscere voluntatem. » Profectus denique, cum jam Mediolanium pervenisset, priusquam urbem ingrederetur, ab beati ac præciosi martyris Laurentii ecclesiam orationis gratia declinavit; sed, ut aiunt, non tantum petitionis gratia, quantum alterius rei gratia. Dicunt enim quia prope civitatem est ecclesia, miro atque præcioso opere fabricata, eum ibidem munitionem constituere velle, qua non solum Mediolanenses sed et plures Italiæ principes cohercere decrevisset. Inde vero exiens, cum juxta murum civitatis equitaret, lingua propria, hoc est Teutonice, suos ita convenit: « Si Italienses omnes uno uti tantummodo calcari, informesque non fecero callicare equas, non sum Bruchardus; fortitudinem siquidem muri hujus seu altitudinem, qua se muniri confidunt, nichili pendo; jactu quippe lanceæ meæ adversarios de muro mortuos præcipitabo. » Hæc autem eo dicebat, quoniam neminem adversariorum suæ ibi linguæ gnarum esse putabat. Verum suo omine non bono quidam istic aderat, quamquam

A pannosus despectus, ejus tamen loquelæ sciens, qui horum omnium Lamperto archipræsuli celer factus est nuntius. Qui uterat ingenio callens, Bruchardum non despexit, sed malo animo eum suscipiens, mirabiliter honoravit; sed et inter cetera hoc quasi ei privilegio amoris concessit, cervum quatinus suo in brolio venaretur¹⁰⁹, quod nulli unquam nisi karis simis magnisque cessit amicis. Lampertus interea Papienses omnes nonnullosque Italiæ principes ad Bruchardi necem invitat, eumque tandiu retinuit, donec omnes qui occidere illum deberent congregatos esse posse speraret.

15. Factum est igitur ut, Bruchardo Mediolanio discedente, Novariam die perveniret eadem. Cumque isthic, nocte transacta, diluculo surgeret Eporegiam tendens (April. 29, Italicæ super eum irruentes subito apparuere phalanges. Quas contra ut vir bellicosus properat, verum mox fugam inceptat. Et quoniam secundum beati Jobs sententiam, terminus ejus constitutus preteriri non poterat (Job xiv, 5), et quia fallax equus ad salutem (Psal. xxxii, 17,) in fossam, quæ muros circuit civitatis, equus decidens eum projecit. Quo et ab irruentibus Ausoniis lanceis confosus, vitam morte commutavit. Sui denique hoc videntes, quoniam alio non poterant, intra ecclesiam sanctissimi confessoris Christi Gaudentii fugiunt. Ausonii itaque, ut ex Bruchardi minis non medio-criter inflammati atque indignati, ecclesiæ fores frangunt, omnesque in ea reptos sub ipso etiam altari confodiunt.

C 16. Quod Rodulfus ut audivit, Italiam dēreliquit, et Burgundiam percitus petiit. Hec itaque dum aguntur, Hugo, Arelatensium seu Provincialium comes, navim conscenderat, et per Tyrenum mare in Italiam festinabat. Deus itaque, qui hanc in Italia regnare cupiebat, prosperis eum flatibus brevi Alpheam, hoc est Pisam, quæ est Tusciæ provinciæ caput, duxerat; de qua sic Maro (99) *Alphææ ab origine Pisæ*.

17. Cumque eodem pervenisset, adfuit Romani papæ, Johannis scilicet Ravennatis nuntius¹⁰⁰. Ad fuerunt etiam pœne omnium Italiensium nuntii, qui hunc, ut super ipsos regnaret, modis omnibus invitabant. Is autem, ut erat longo hoc ex tempore cupiens, Papiam percitus venit, cunctisque coniventibus regnum suscepit (Jul. 9). Post paululum Mantuam abiit, ubi et Johannes papa ei occurrens, fœdus cum eo percussit.

18. Quo tempore Berta matre regis ipsius Hugonis mortua, Wido, filius ejus, quem ex Adelberto genuerat sicut prædiximus, Tusciæ marcam tenebat¹⁰¹, qui Maroziam scortum Romanam sibi uxorem acceperat.

19. Fuit autem rex Hugo non minoris scientiæ quam audaciæ, nec infirmioris fortitudinis quam

VARLE LECTIONES.

¹⁰⁹ veneraretur 1. ¹⁰⁰ nuntios 1. ¹⁰¹ tenebant 1.

NOTÆ.

(99) Æn. x, 179.

PAUL. CXXXVI.

37

calliditatis ; Dei etiam editor sanctæque religionis amatorum amator ; in pauperum necessitatibus curiosus ; erga æclesias valde sollicitus ; religiosos philosophosque viros non solum amabat, verum etiam fortiter honorabat. Qui etsi tot virtutibus clarebat, mulierum tamen illecebris eas fedabat.

20. Hic ex Francorum genere Teutonicorum uxorem acceperat nomine Aldam, quæ filium ei genuerat nomine Lotharium. Habuerat sane tunc temporis ex quadam muliere nobilissima, vocabulo Wandelmoda, filium nomine Hubertum, qui nunc usque superest et Tusciæ provinciæ princeps potens habetur. Cujus acta Deo propitio, suis in locis exponuntur.

21. Hugone igitur rege constituto, sicut vir prudentissimus, ubiubi terrarum cœpit nuntios suos dirigere, multorumque regum seu principum amicitiam quærere, Heinrici præsertim famosissimi regis, qui, ut supra memoravimus, Bagoariis, Suevis, Lotharingiis, Francis atque Saxonibus imperabat. Hic etiam Sclavorum gentem innumeram subjugavit sibi que tributariam fecit ; primus etiam hic Danos subjugavit sibi que servire coegit, ac per hoc nomen suum multis nationis ¹⁹² celebre fecit.

22. Rex igitur Hugo cum reges sibimet ac principes amicos circumcirca acquireret, studuit et Achiviis nomen suum longe a nobis positum notum facere. Imperabat vero his tunc temporis memoria satis et laude dignus Romanus imperator, liberalis, humanus, prudens ac pius ; cui cum propter morum probitatem, tum propter linguæ urbanitatem genitorum meum dirigit nuntium.

23. Qui cum eodem pervenisset, inter cætera, quæ imperatori Romano rex Hugo munera miserat ¹⁹³, bujusmodi duos canes adduxit, quales in eadem non sunt aliquando patria visi. Qui dum ante imperatorem adducti fuissent, nisi multorum brachiis tenerentur, eum protinus morsibus laniarent. Puto enim, quia dum hunc Grecorum more teristro (100) opertum habituque insolito viderunt indutum, non hominem sed monstrum aliquod putaverant.

24. Denique magno cum honore ab eodem susceptus ¹⁹⁴ est imperatore. Nec tam pro rei novitate aut munerum magnitudine, quantum quoniam dum præfatus genitor Tessalonicam venisset, Sclavorum quidam, qui rebelles Romano imperatori extiterant terramque ejus depopulabant, super eum irrucunt Verum Dei actum est pietate, ut duo eorum principes vivi, nonnullis mortuis, caperentur. Quos dum præsentaret imperatori, immensa est affectus læticia, magnoque ab eo genitor munere datus, ad Hugonem regem, qui se istuc transmiserat ¹⁹⁵, rediit lætus. Post reditum vero ejus, paucis interpositis solibus, langore correptus, monasterium petiit sanctæ-

A que conversationis habitum sumpsit ; in quo post dies 15 mortuus, me parvulo derelicto, migravit ad Dominum. Nunc autem quoniam imperatoris Ῥομανός, id est Romani, mentio facta est, quis fuerit qualiterve ad imperii culmen pervenerit, hic non absurdum mihi videtur inserere ¹⁹⁶.

25. Imperante Leone, Constantini hujus genitore, Ῥομάνος imperator iste, quamquam πτοχός, ptochos, id est pauper, ab omnibus tamen χρήσιμος, chrisimos, id est utilis, habebatur. Erat autem ex melioribus ipsis qui navali pugna stipendia ab imperatore acceperant. Qui cum sepius et iterum ἐκ τὴν μάχην, ἱς τινε μάχην, id est in pugna, nonnulla χρησιμότητα, chrisimotata, id est utilia, faceret, a sibi præposito adeo ἐτιμήθη ¹⁹⁷, ὅπως προτοκαρῶς, etimithi opos protocaravos, id est honoratus est, ut primus navium fieri mereretur. Quadam autem nocte, dum exploratum Saracenos abiret, essetque eodem in loco palus atque arundinetum non modicum, contigit leonem ferocissimum ex arundineto prosilire, cervorumque multitudinem in paludem dimergere, unumque eorum capere, sicque ¹⁹⁸ ventris rabiem mitigare. Ῥομάνος δὲ τὸν αὐτῶν φόρον πσοφον αcuon ediliasen sfodra, id est Romanos ¹⁹⁹ autem eorum sonitum audiens, timuit valde. Putavit eum Saracenorum multitudinem esse, qui se conspectum fraude aliqua vellent perhimmere. Ὁρθρου δὲ βῆθῶς, orthru de vatheos, id est mane autem primo exurgens, cum diligentissime cuncta consideraret, conspectis vestigiis, εὐθεῶς, eutheos, id est statim quid hoc esset, agnovit. Leone itaque in arundineto commorante, Ῥομάνος, Romanus Grecum ignem, qui nullo præter acetum liquore extinguitur, undique per arundinetum jaclare præcepit. Erat autem in arundineto acervus in arundinibus plenus, in quem eo confugiens, illo est ab igne salvatus. Ventus quippe contraria ex parte flans, ignem, ne ad acervum usque perveniret, ammovit. Romanos præterea post ignis extinctionem uno tantum cum assecula, ense solum dextra, sinistra autem pallium gestans, locum omnem peragrans lustrat, si forte os ex eo vel signum aliquod repperiret. Jam vero cum in eo esset, ut nichil inveniens repedaret, qui hoc monstri esset, quod acervus ille sit ab igne salvatus, studuit visere. Cumque duo propter [i. e. justa] assisterent, secumque rebus ex nonnullis confabularent, leo eos tantum audivit, quoniam quidem ob caligantes oculos κατὰ τὸ κάπνω, para to capno, quod est ob fumum, videre non potuit. Volens igitur leo animi sui furorem, quem ab igne conceperat in hos evomere, saltu rapidissimo, qua illorum voces audierat, eos inter prosiliit. Romanos vero, non ut suos assecula pavitans, sed ea potius mente con-

VARIE LECTIONES.

¹⁹² i. e. nationibus. ¹⁹³ munera 1. ¹⁹⁴ susceptus 1. ¹⁹⁵ transmiserat 1. ¹⁹⁶ sequentia usque cap. 44. scilicet quaternio unus, perierunt 5. ¹⁹⁷ ἐτιμήθη 1. ¹⁹⁸ sique 1. ¹⁹⁹ ita scripsi, in codice Nomen proprium legitur.

NOTÆ.

(100) Velamentum, pallium mulierum.

sistens, ut etsi fractus caderet orbis, impavidum A ruinæ ferirent (101), pallium, quod manu gestabat, leonis inter brachia misit. Quod dum pro homine leo discerneret, Romanos totis hunc a tergo viribus inter clunium juncturas ²⁰⁰ ense percussit. Qui dissociatis divisisque crucibus ²⁰¹ quia stare non potuit, pœnitens cecidit. Leone igitur interfecto, Romanos seminecem asseculam suum solo stratum eminus vidit, quem et vocare voce præcipua cepit. Sed cum nullum daret omnino responsum, isdem Romanos propter cum adstilit, pedeque pulsans: *ἐλαίρα, εἶπεν, ἀθλία καὶ ταλεπορε, μὴ φοβοῦ, egere ipen athlie ke talepore mi* ²⁰² *fobu*, id est *Surge*, dixit, *miser et* ²⁰³ *miser, noli timere!* Qui consurgens, præ admiratione, dum leonis immanitatem conspiceret, non habuit ultra spiritum. *Ἐξεπλισσοντο δὲ πάντες* B *περί τοῦ Ῥωμανοῦ τάυτα ακουσαντες, exeplassonto de pantas peri tu Romano tanta accusantes, id est stupabant autem omnes de Romano hæc audientes. Unde factum est, ut tam pro cæteris quamque pro præclaro præsentī hoc facinore non multo post a Leone imperatore tanto donaretur honore, ὅπως παντα τα * πλοια, opos panta plia, id est, ut omnes naves in manibus essent suis, ejusque jussionibus obædissent.*

26. Leo denique, Grecorum piissimus imperator, cujus supra fecimus mentionem, corporis humani debitum solvens viamque carnis universæ ingrediens (an. 912), regni sui heredem Alexandrum, fratrem germanum, ubicumque suum Constantinum, qui nunc superest et feliciter regnat, parvulum, et ut Greci aiunt *ἀλαλον, alalon*, id est non loquentem, C dereliquit. Quibus ad tuendum palatium tutandamque rem privatam, ut iatic moris est, eunuchum officio parakinumenon (102) dedit, Focan vero *δομαστικον μεγαν*, domesticum majorem, hoc est terrestris ducem exercitus, fecit. Romanon autem, non claro natalium hortu sed cordis magnanimitate, *δελογαρην* ²⁰⁴ *της πλοως, delongarin tis ploos*, hoc est navalis exercitus principem, ordinavit. Alexander post modicum defunctus, soli Constantino parvulo imperium dereliquit (an. 913). Denique tempore quo magnus imperator Leo migravit ad Christum, præfatus Focas domesticus, terrestris dux exercitus, contra Simeonem Bulgariorum regem copias duxerat, eique Constantinopolim venire cupienti non inviriliter repugnarat ²⁰⁵. Romanos vero, ut non in-callidus, audito imperatorum, Leonis scilicet atque Alexandri, interitu, haud longe ab urbe collecto clas- sium exercitu fuit, atque in insulam parvam juxta

Constantinopolim, ita ut e palatio ²⁰⁶ videri pœne posset, ratibus collectis advenit (an. 919). Ad palatium autem minime transfretavit, laudes juxta consuetudinem Porphyrogenito minime decantavit. Que reseunuchō parakinumeno cunctisque Constantinopoleos principibus stuporem timoremve parvum non adtulit. Internuntiis itaque, quid hoc monstri sit, quod regem non adierit ²⁰⁷ laudesque debitas non persolverit, sciscitatur ²⁰⁸. Illisque a Romano respondetur, quod propriæ vitæ timens palatium declinarit; et adjecit, quod si parakinumenos cæteris cum principibus se non adiret, vitamque illi et honorem jurejurando promitteret, mox se ad Cretensium Saceracorum regem conferret, regnumque Argivorum sui auxilii fortitudine debellaret. Quod quam callide dixerit, exitus declarabit. Igitur quod prefati sumus, principes terrore compulsi, ignorantes quod lateret anguis in herba, omnes hunc fiducialiter adœunt, quod mandaverat gratanter cupientes implere. Quos omnes, non malo consilio accepto, projectos in sentinam ligat; sicque securus ad urbem magno cum comitatu festinat, iis, quos suspectos habuerat, palatium purgat, suæ parti parœntes ²⁰⁹ (103) ibi collocat: rectorem, magistrōs, patricios, logothetim, eparchon, kitonitas, cubicularios, protospatharios, spatharios, spatharocandidatos, parathalassitin suos facit; cæteros, ut diximus, abdicat. Qui etiam ut cœptum opus firmitus patraret, cum Popphyrogeniti matre *Ζοη Ζοι* ²¹⁰ nomine, veneria est dulcedine junctus ²¹¹. Tota mox civitas coronatur, et Romanos pater vasilleos ab omnibus apellatur.

27. Pugnanti præterea cum Bulgariis Foca domestico, qui et ipse pater vasilleos ardentem fieri cupiebat, ipso in bello de hostibus jam triumphum tenenti, quid a Romano actum sit nuntiatur. Qui mox animo consternatus nimioque dolore compulsus, victoriæ signum quo hostes insequebatur projecit, terga vertit, fugam suos inire fecit. Reparant itaque Bulgarii Simeonis hortatu animos, et quos prius adverso Marte fugerant, prospero postmodum insecuntur, tantaque tunc Achivorum strages efficitur, ut longo post tempore campus plenus ossibus videretur.

28. ²¹² Omni denique cum festinatione jam nominatus Focas domesticus Constantinopolim redit; palatium ingredi cupit, vi et non arte pater vasilleos fieri satagit. Sed quia *vis consilii expers mole* D *ruit sua*, et ut Flaccus dicit (104),

Dii temperatam provehunt in majus,
a Romano domesticus iste capitur, atque utroque lumine privatur. Bulgariis non minima vis augetur,

VARIE ELECTIONES.

²⁰⁰ i. e. juncturas legendum esse videtur. ²⁰¹ ita 1. 2. sed cruribus. ²⁰² mi fobu desunt 1. ²⁰³ deest 1. ²⁰⁴ ita scribo in codice latina præcedunt. ²⁰⁵ repugnabat corr. repugnarat c. ²⁰⁶ pulatio 1. ²⁰⁷ audierit 1. ²⁰⁸ i. e. sciscitatur. ²⁰⁹ parœntes 1. o manu secunda. ²¹⁰ ita scribo; Zoi. zoc. 1; littera i in loco ruso manu secunda. ²¹¹ sequentia usque ad IV. 6. cui hoc nomine desunt, nulla lacuna indicata 3. ²¹² caput hoc et sequens usque ad silogismos manu Liudprandi scriptum est in loco vacuo relicto.

NOTÆ.

(101) Horat. Od. III, 3, 7.

(102) Παρκακοιμώμενος præfectus sacri cubiculi.

(103) Idest. qui parti suæ parebant.

(104) Od. III, 4, 63.

hæque Grecos depopulandi vicissitudo dupla re- A
penditur.

29. Hunc etenim Simeonem emiargon, id est semigrecum, esse aiebant, eo quod a puericia Bizantii Demostenis rhetoricam Aristotelisque silogismos didicerit. Post hæc autem, relictis artium studiis, ut aiunt conversationis sanctæ habitum sumpsit. Verum paulo post regnandi cupiditate deceptus, ex placida monasterii quiete in seculi procellam transivit, elegitque potius apostatam Julianum, quam beatissimum Petrum oeclestis regni sequi clavigerum. Qui duos filios habuit, unum nomine Bajanum, alterum, qui nunc usque superest potenterque Bulgariis principatur, nomine Petrum (105). Bajanum autem adeo fere ²¹³ magicam didicisse, ut ex homine subito fieri lupum B
quamvecumquo cerneret feram.

30. Romanos præterea eodem, quo pater vasilios constitutus ²¹⁴ est anno, filiam suam Helenam imperatori parvulo, domino suo, Constantino Porphyrogenito conjugem dedit. Porphyrogenitum autem non in purpura, sed in domo quæ Porphyro, ut superius scripsimus, natum appello. Et quoniam res processit in medium, quid de hujus Porphyrogeniti genesi audivimus proferre iterum ²¹⁵ non pigeat, quemadmodum et in priori libro eisdem verbis tytulo 6, 7, 8, 9, 10, scriptum reperies.

31. Constantinus imperator augustus, ex cujus nomine Constantinopolis est sortita vocabulum civitas, τὸν οἶκον τοῦτον, tom icon tuton, domum istam, edificare jussit, cui Porphyra nomen imposuit; voluitque successuram nobilitatis suæ subolem C
isthic in lucem prodire, quatinus qui suo ex stemate nascerentur, luculenta hac appellatione Porphyrogeniti dicerentur. Unde et hunc Constantinum, Leonis imperatoris filium, ex ejus sanguine nonnulli dicunt originem ducere τῆς γενέσεως δὲ αὐτοῦ ἢ ἀλήθεια αὐτῆ ἔστιν, tis geneseos de autu alitia auti estin, id est generationis autem hujus veritas hæc est.

32. Basilius imperator augustus, avus hujus, Macedonia humili fuerat prosapia oriundus, descenditque Constantinopolim paupertatis jugo, ut cuidam serviret igumeno, id est abbati. Igitur imperator qui tunc temporis erat, Michahel nomine, cum orationis gratia ad monasterium illud, in quo hic ministrabat, descendere, vidit hunc præter forma D
ceteros egregia, accitumque ton igumenon, rogavit, ut se donaret hoc puero; quem suscipiens in palatio, cubicularii ²¹⁶ donavit officio. Tantæ denique post paululum potestatis est factus, ut alter ab omnibus imperator sit appellatus. Verum quia omnipotens Deus servos suos justa visitat vult quicumque censura ²¹⁷, hunc imperatorem sanæ men-

tis ²¹⁸ ad tempus non esse permiserat, ut quo hunc gravius premeret in infimis, eo misericordius remuneraret in summis. Nam, ut fertur ²¹⁹, hujus tempore passionis familiares etiam ²²⁰ capitis jusserat subrepresentantiam. Quos tamen ad sese rediens hoc pacto requirebat, ut nisi quos jugulare jusserat redderentur, pari ipsi qui hoc effecerant sententia damnarentur. Hæc igitur terrore quos damnare jusserat, servabantur. Sed cum hoc sepius et iterum Basilio faceret, hujusmodi a sibi obsequentibus, pro nefas, accepit consilium: « Ne forte insana ²²¹ regie jussio aliquando ex industria a te non diligentibus, immo hodie habentibus, impleatur, eum tu potius occidito, atque imperialia scepra suscipito ²²². » Quod sine dilatione, cum terrore compulsus, tum regnandi cupiditate deceptus, complevit. Hæc itaque interfacto, factus est imperator Basilius.

33. Denique parvo transacto tempore, huic Dominus noster Jesus Christus pervisionem apparuit, domini hujus imperatoris dexteram, ojus hic necis auctor extiterat ²²³, tenens, eumque ita conveniens: « Basili, ut quid interfecisti dominum tuum hunc Michaelem imperatorem? » Expergefactus itaque, tanti se reum novit esse reatus, moxque ad sese rediens, quod super hoc faceret, cogitabat.

34. Confortatus itaque hæc Domini per prophetam salubri et vere acceptabili promissione, quoniam in quacumque die peccator ingemuerit, salvus erit (Ezech. xxxiii, 12), cum lacrymis et gemitibus se peccatorem, se sanguinis innocentis effusorem esse, confitebatur. Bono autem consilio accepto, amicos sibi de mamona iniquitatis effecerat, ut quos hic temporalibus subsidiis consolaretur, eorum præciibus ab æterno gehennæ incendio liberaretur. Fabricavit autem præcioso et mirabili opere juxta palatium orientem versans ecclesiam in honorem summi et celestis militiæ principis ²²⁴ et archangeli Michahelis, qui Græce archistratigos, hoc est militiæ princeps, appellatur. Vocesiam autem ipsam nean, hoc est novam, alii vocant, alii vero ennean, quod nostra lingua novennalem sonat, apellant, eo quod ibidem æcclesiasticarum horarum machina novem pulsata ictibus sonet.

35. Secundo itaque quo Romanos pater vasilios constitutus est anno convocatos ad sese principes ita convenit: « Romane dignitatis archontes, id est principes, quoniam vobis consultis non solum, inquam, pater vasilios sum constitutus, verum etiam sanctissimi imperatoris fidelitati glaucopis Helenæ, id est virides oculos habentis, conjunctione sociatus, hoc aliquo imperialis ornatus inditio monstrari dignum reor in corpore, quod celebratur a populis ex dignitatis nomine. » Judicatum denique a populo communique decretum est consilio, ut quia

VARIÆ LECTIONES.

²¹³ i. e. fere. ²¹⁴ constitus 1. ²¹⁵ vox iterum et reliqua post pigeat secunda manu adiecta sunt 1. ²¹⁶ cubicularii 1. ²¹⁷ censura 1. ²¹⁸ mentes 1. ²¹⁹ ita supra 1. c. 9. Nam infertur 4. ²²⁰ etia 1. ²²¹ insania 1. ²²² in hac voce desinit codex bibl. Cæsareæ Vindobon. Hist. prof. N. 178. ²²³ extirat 1. ²²⁴ prinpiss 1.

NOTÆ.

tantæ dignitatis erat, et leucolenon, id est, alba brachia, Helenam filiam suam imperiali dignitati copularat, rubricatarum pellium caligis, ut isthic imperatorum moris est, uteretur. Sed nec hoc quidem satis ei visum fuit. Equidem post unius anni sinaxin, cum amplioris jam potentie esset, talibus adgreditur eisdem sermonibus principes: « Quoniam communi vestro iudicio est definitum imperialibus me uti caligis, περιφανίστατοι ἥρωαι, perifanestati, id est nobilissimi heroes, vestræ auctoritatis benivolentia quæ contulistis, videntur mihimet ἀγλαὰ δῶνα, aglaa apina, id est præciosa dona, diligentius vero consideranti visum est mihi histrionum mimorumve more incedere, qui ut ad risum facile turbas illiciant, variis sese depingunt coloribus. Risum denique aliis non solum, sed mihi etiam ipsi moveo, dum pedibus imperatorem, capite communem imitari videar plebem²²⁵. Nam quæ comœdia? mimus quis melior? Igitur aut coronam præbete, aut caligas imperiales, quis ridiculus²²⁶ populo videor, anferete. » Hoc plane dicto, magis autem qua cunctis præerat potestatis auctoritate omnium iudicio coronam recepit (an. 920) et caligarum decorem minime perdidit. Hujus miretur prudentiam nemo, sed laudem referat Deo cordis ex intimo, qui erigit elisos, solvit compeditos (Psal. c. xlv), cujus in manu calix vini meri plenus mixto²²⁷ inclinans ex hoc in hoc (Psal. lxxiv, 9).

36. Is autem humili fuerat prosapia, ex Armenorum scilicet gente, oriundus, neque solum mente conceperat futurum se regis in aula esse, nedum imperialia sceptrata tenere. Sed quid propheta Anna dicit? « Dominus pauperem facit, ditat, humiliat, et sublimat, suscitans a terra inopem, et de stercore erigens pauperem, ut sedeat cum principibus et solim gloriæ teneat. Domini enim sunt cardines terræ (I Reg. ii, 7). Ei itaque immortalis, invisibili, Deo soli honor et gloria per cuncta seculorum secula, amen.

37. Denique Romano imperatore constituto, Christofora, quem ante imperii dignitatem habuerat, imperatorem constituit; post imperii vero sui ordinationem uxor ejus ei filium peperit nomine Stefanum. Rursum concepto festu, alium ei peperit vocabulo Constantinum²²⁸. Quos omnes imperatores constituens, contra jus fasque se et Christofora primogenitum domino²²⁹ suo imperatori Constantino Porphyrogenito præposuit; adeo plane, ut procedentes in tin prolempsin, hoc est ad publicum, ad sanctam Sophiam scilicet, vel ad Vlachernas, seu ad sanctos Apostolos, Romanos cum Christophoro primogenito præcederent, Constantinus Por-

A phyrogenitus et duo cæteri sequerentur. Quod quam indigne justus iudex pertulerit, ulcio subsequens declaravit. Nam post modicum Christophoros defunctus est. Constantinus itaque Porphyrogenitus eum orationi tum leccionibus vacans, totum se Domino commendabat, opere manuum victum quæritans. Sane τὴν Ζωγραφίαν, zograflan, id est picturam, perpulchre exercebat.

38. Eodem tempore Simeon Bulgarius agros²³⁰ cepit vehementer affligi, Quem Romanos, filii sui Christofori filia filio illius Petro, qui nunc superest, uxore data, ab incepto furore conpescuit, sibi que fodere placito sociavit. Unde et puella mutato nomine est Irini, id est pax, vocata, eo quod per eam inter Bulgarios et Grecos pax sit firmissima constituta²³¹.

B 39. His temporibus Walpertus et Gezo, prænomine Heverardus, Papie præpotentes iudices erant. Causa autem potentie Walperti hæc erat, quoniam Cumis, ditissimo in loco, filium suum Petrum episcopum fecerat, Rozam vero, gnatam suam, Gilleberto²³² comiti palatii conjugio sotiaverat. Ea tamen tempestate uterque defunctus erat. Ticinensis itaque, quod est Papiensis, populus omnis ad hunc convenerat, causasque omnes et controversias ante eum delibebat. Participatione denique potentie hujus memoratus Gezo, prænomine Heverardus, quoniam quadam affinitate ei jungebatur, præpotens habebatur. Qui nobilitatem suam pravis moribus deturpabat. Fuit enim ambitiosus nimis, cupidus, invidus, seditiosus, juris corruptor, præceptorum Dei immemor; quod Deus non passus est abire inultum; et ne diutius protraham sermonem, Catilinæ omnino similis, qui sicut consul em rei publicæ defensorem Marcum Tullium Ciceronem conabatur occidere, ita et hic regem Hugonem morti molitus est tradere. Quædam enim die, dum nichil mali suspicans rex Hugo Papie cum paucis degeret, hic seditione facta voluit sæper cum irruere; sed Walperto, qui non tam ferocis animi erat, remorante, tardatus est.

40. Nec minus etiam eos rex Hugo suis rhetoricis et melle dulcoribus elogiis ab incepto furore conpescuit. Dum enim seditionem super se exhortam atque in domo Walperti congregatam²³³ esse cognosceret, hujusmodi omnes per internuntios sermone convenit: « Quid est, quod tantopere, viri fortes, tamque insperate contra dominum, immo regem, vestram commoti estis? Si quippiam quod displiceat ætatum est, consolidetur. Neque enim sera emendatio reprehendi solet, præsertim si nulla negligentia prætermissa est. » His auditis, furorem cuncti animi mitigarunt. Solus Gezo, in qua prius fuerat protervia manens, operam dabat quo omnes super regem ir-

VARIE LECTIONES

²²⁵ plebem. 4. ²²⁶ riculū. 4. ²²⁷ mitti corr. mixto 4. ²²⁸ vocabulo con ultimæ codicis Claustroneoburgensis voces, folio sequenti exciso. ²²⁹ in hac voce desinit codex Vindobon. Hist. prof. N. 338 ²³⁰ sic 4. fortasse Argos legendum ²³¹ constituta 4. ²³² ita 4. fortasse Gisleberto legendum. ²³³ congregatam 4.

ruerent eumque morte turpissima cruciarent. Verum A disponente Deo, affectus ejus pravus effectum habere non potuit. Reversi igitur ad regem nuntii, prout viderant et audierant, enarrarunt.

41. Igitur rex Hugo hæc omnia quasi pro nichilo mente subdola ducens, Papiæ egressus, longo alio properare festinat, missisque circumcirca libris²³⁴, milites suos ad se venire præcepit. Quos inter Samson præpotens comes advenerat, qui jam dicto Gezoni inimicissimus erat. Is denique regem ut vidit, eum ita convenit: « Sollicitum te equidem de urbanis rebus contra te tumultuose et moleste his diebus actis intueor; verum si me audis mihi que obtemperas, suis ipsi laqueis capientur. Alter enim, qui melius consilium dare possit quam ego, non facile inveniri potest; tibi vero ipsi certe nemo melius dabit. Unum tamen peto, ut dum capti mea opera fuerint, Gezo cum omni sua ypostasi meis tradatur in manibus. » Quem dum dari sibi a rege audivit, adjecit: « Leo, Ticinensis episcopus civitatis, Walperto et Gezoni non habetur amicus; ii sane quocumque possunt et omnimodis adversantur. Scitis denique, moris esse, regi ab aliis locis Papiam tendenti cives forciores extra urbem occurrere. Mandate itaque clam episcopo, ut dum tempore statuto Papiam veneritis, et ipsi nobis extra urbem obviam venerint, portas civitatis omnes serrare faciat, clavesque sibi retineat, quo dum capere eos ceperimus, nec in urbem confugere, nec ab urbe possint auxilium expectare. » Quod et factum est. Nam dum statuto tempore rex Papiam tenderet, et memorati obviam ei exirent, episcopus libenter, ut ei imperatum fuerat, fecit. Rex itaque omnes capere, ut Samson consilium dederat, jussit. Confestim igitur Gezo Samson traditus, utroque lumine privatur, et lingua, quæ in regem blasphemiam dixerat, ei absciditur. O factum bene, si sicut cæcus, ita et mutus cunctis extitisset temporibus! Sed o scelus, quoniam lingua abscisa loquelam non perdidit, secundum Græcorum fabulas, oculorum privatione vitam sibi protelavit, quæ multis ad perniciem usque in præsentem diem esse non desiit. Fabulæ vero ludum, cur ceci plurimum vivant, secundum Græcorum ineptiam hic inseramus, quæ talis est: Ζεὺς καὶ Ἥρα ἤρισαν περὶ ἀφροδισιῶν, τῆς πλείονα ἔχει ἦδομας ἐν τῇ συννουσίᾳ· καὶ τότε Τιρυσίαν Ἔβρου υἱὸν ἐζήτησαν. Οὗτος γὰρ ἐν ταῖς ἀμφοτέραις φύσεσσι μεταμορφώθη, ἐπὶ δὲ δράκοντα ἐπάτησεν. Οὗτος οὖν κατὰ τῆς Ἥρας ἀπεφκύνετο, καὶ Ἥρα ὀργισθεῖσα ἐπῆρσεν αὐτὸν, Ζεὺς δὲ ἐχαρίσατο αὐτῷ πολλοὺς ζῆσαι ἔτεσι, καὶ ὅσα ἔλεγεν μάντικα λέγειν, Zeus ke Ira irisan peri afrodision, tis pliona echi idomas en ty synnusia; ke tote Tiresian Euru von ezitisan, utos gar en tes amfoteres fysesti metamorfoti epidi draconta epatisen, utos un cata tis Iras apefkynato, ke Ira orgi-

sthisa epirosen auton, Zeus de echarisato auto polis zise etesi, ke osa elegem mantica legin. Hæc est interpretatio: Jupiter et Juno contenderunt de amoribus, quis plures haberet libidines in coitu. Et tunc Tiresiam Euri filium quæsiverunt. Iste enim in utrisque naturis transmutatus est, quia draconem calcavit. Hic ergo contra Junonem pronuntiavit. Et Juno irata excecavit eum. Juppiter autem donavit ei multis vivere annis, et quanta diceret, divinando dicere. Sed redeamus ad rem. Gezo, ut prædiximus, membrum defœdato, substantia illius diripitur. Ceteri complures custodie mancipantur. Walpertus in crastinum capite truncatur, thesaurus ejus infinitus diripitur. Cristina uxor illius capitur, et ut thesauros occultos tradat, diversis crucibus laniatur. Crevit extunc non solum Papiæ, sed et in omnes Italiæ fines regis timor; neque hunc ut reges ceteros floccipendere, verum modis omnibus honorare.

42. Eodem tempore Ildoinus, Laudociensis (406) ecclesiæ episcopus, propria sede expulsus (an. 928), ad Hugonem regem, cui affinitatis linea jungebatur, in Italiam venit. Qui honorifice ab eo susceptus²³⁵, Veronensem ei episcopatum ad stipendii concessit usum. Factum est autem, ut post paululum Lampertus archiepiscopus moreretur, et hic loco ejus Mediolanii episcopus ordinaretur. Venerat autem cum præfato Ilduino monachus quidam. Raterius nomine, qui ob religionem septemque liberalium artium peritiam Verone episcopus constituitur, ubi et Milo, quem supra memoravimus, comes habebatur an. 932).

43. Wido interea, Tusciæ provinciæ marchio, cum Marocia uxore sua de Johannis papæ dejectione cepit vehementer tractare, atque hoc propter invidiam, quam Petro fratri papæ habebant, quoniam quidem illum papa sicut fratrem proprium honorabat. Contigit itaque Petro Rome degente, Widonem multos habuisse clam milites congregatos. Cumque die quadam papa cum fratre paucisque aliis in Lateranensi palatio esset. Widonis et Marociæ super eos milites irruentes, Petrum fratris ipsius ante oculos interfecerunt; eundem vero papam comprehendentes, custodie manciparunt, in qua non multo post est defunctus²³⁶. Aiunt enim quod cervical super os ejus inponerent, sicque eum pessime suffocarent. Quo mortuo (407) [an. 927], ipsius Marotix filium Johannem nomine, quem ex Sergio papa meretrix ipsa genuerat, papam (408) constituunt. Wido vero non multo post moritur, fraterque ejus Lampertus ipsi vicarius ordinatur.

44. Marozia scortum impudens satis, nuntios suos post Widonis mariti sui mortem Hugoni regi dirigit (an. 932), eumque invitat ut se adeat Romamque nobilissimam civitatem sibi adsumat. Hoc autem non

VARIAE LECTIONES.

²³⁴ ita 4, ut et lib. II, 9. ²³⁵ i. e. susceptus. ²³⁶ i. e. defunctus.

NOTÆ

(486) Leodiensis.
(407) Mortuis etiam, qui ei successerant, Leone VI et Stephano VII.

(408) Joannem XI, qui mense Martio anni 931 summum pontificatum adeptus est.

aliter posse fieri testabatur, nisi eam rex Hugo sibi A
maritam faceret.

Versus.

Quid veneris facibus compulsa Marozia sævis?
Conjugis ecce tui spectas tu suavia fratris,
Nubere germanis satagens Herodia duobus,
Immemor en videris præcepti ceca Johannis,
Qui fratri vetuit fratris violare maritam.
Hæc tibi Moseos non præstant carmina vatis,
Qui fratri subolem fratris de nomine jussit
Edere, si primus nequeat sibi gignere natum.
Nostra tuo peperisse viro te, secula norunt.
Respondens, scio, tu: *Nichil hoc Venus ebria curat.*
Advenit optatus ceu bos tibi ductus ad aram
Rex Hugo, Romaram potius commotus³⁷⁷ ob urbem. B
Quid juvat, obsclerata, virum sic perdere sanctum?
Crimine dum tanto satagis regina videri,
Amitis magnam Domino tu iudice Romam.
Quod recte esse actum, non solum sensata, verum
etiam insensata, animadvertunt³³⁸. In ingressu Roma-
næ urbis quædam sst miri operis mireque forti-
tudinis constituta munitio; ante cujus januam pons
est præciosissimus super Tiberim fabricatus, qui
pervius ingredientibus Romam atque egredientibus
est; nec est alia, nisi per eum, transeundi via. Hoc
tamen, nisi consensu munitioem custodientium,
fieri non potest. Munitio vero ipsa, ut cætera desi-
nam, tantæ altitudinis est, ut ecclesia quæ in ejus
vertice videtur, in honore summi et celestis miliciæ
principis archangeli Michahelis fabricaia, dicatur
« sancti Angeli ecclesia usque ad cœlos. » Rex deni- C
que, ob munitioem confidentiam relicto longe exer-
citu, cum paucis Romam advenit. Quo decenter
a Romanis susceptus, in prædictam munitioem ad
Marozie meretricis³³⁹ thalamum declinavit, Cujus
incesto dum potitus esset concubitu, Romanos quasi
jam securus despiciere cœpit. Habuerat sane Morazia
filium nomine Albericum, quem ex Alberico mar-
chione ipsa genuerat. Qui dum matris hortatu Hu-
goni regi, vitrico scilicet, aquam funderet, ut manus
ablueret, ab²⁴⁰ eo pro correctione in faciem cesus
est, eo quod non moderate et pudenter²⁴¹ aquam
effunderet. Is vero, ut inlatam sibi posset ulcisci
injuriam, congregatis in unum Romanis hujusmodi
eos sermone convenit: « Romanæ urbis dignitas ad
tantam est stultitiam ducta, ut meretricum etiam D
imperio parcat. Quid enim fedius, quidve turpius,
quam ut unius mulieris incestu Romana civitas
pereat? Romanorum aliquando servi, Burgundiones
scilicet, Romanis imperent? Si meam, privigni sci-
licet sui, faciem cecidit, cum præsertim novus ha-
beat hospes, quid vobis jam inveteratum facere

creditis? An Burgundionum voracitatem et super-
biam ignoratis? Ipsam saltem nominis etimologia-
m²⁴² dispicite: Burgundiones ideo dictos, quon-
iam dum Romani, orbe devicto, ex gente hac ca-
ptivos ducerent multos, constituerunt eis ut extra
urbem domos sibi sustollerent; a quibus et paulo
post a Romanis ob superbiam sunt expulsi; et quon-
iam ipsi domorum congregationem, quæ muro non
clauditur, burgum (109) vocant, Burgundiones (110)
a Romanis, quod est a burgo expulsi, appellati sunt.
Ceterum secundum naturale nomem Galli Allobrogi
nuncupantur. Ego tamen secudum²⁴³ mihi tradi-
tum fronesin, id est sapientiam, Burgundiones eos
quasi gurguliones apello, vel, quod verius est, edaci-
toto gutture loquantur, vel, quod ob superbiam
tati²⁴⁴, quæ per gulam exercetur, nimis indulgeant. »
Nec mora, his auditis, Hugonem regem duncti dese-
runt, atque eundem Albericum sibi dominum eligunt;
et ne spacium quidem milites introducendi suos rex
Hugo haberet, munitioem confestim obpugnare ince-
ptant.

45²⁴⁵. Liqueat divinæ dispensationis hoc consilium
esse, ut quod rex Hugo tam turpiter cæperat sce-
lere, enm omnimodis optinere non posse. Tanto
quippe est terrore coactus, ut per restim se ipsum
ea ex parte qua civitatis muro munitio inhæbat
deponens, eam desereret, atque ad suos confugeret.
Expulsus igitur rex Hugo cum præfata Marioza,
Romanæ urbis Albericus monarchiam tenuit, fratre
suo Johanne summi atque universalis præsulatus
sedi presidente.

46²⁴⁶. Aiunt quidam, Bertam, Hugonis regis ma-
trem, Adelberto marchioni viro suo nullum filium
peperisse, sed ab aliis mulieribus clam acceptos,
simulato partu, Widonem et Lambertum sibi sup-
posuisse, quatinus post mortem Adelberti, Bertæ-
filii non deessent, quorum adjutorio omnem mariti
sui potentiam possideret. Hoc autem mendatium
mihi ideo videtur esse inventum, quatinus incestum
suum hac occasione rex Hugo tegeret, infamiæ
ob²⁴⁷, id est turpitudinem, evaderet. Ea tamen quæ
nunc narranda est, cur hoc dictum sit, veri similior
mihi videtur assertio. Lambertus, qui post Widonis
fratris sui mortem Tusciæ marchiam tenebat, vir
erat bellicosus et ad quodlibet facinus audax. Quem
ob regnum Italicum rex Hugo suspectum nimis ha-
bebat. Timebat enim ne Italienses se desererent,
et Lambertum regem constituerent. Boso denique,
ex eodem patre regis Hugonis frater, insidiarum
laqueos huic paraverat, eo quod ipse marchio Tu-
sciæ fieri vehementer anhelabat. Consilio igitur
hujus²⁴⁷ rex Hugo Lamberto cominando denuntiat,
ne se fratrem suum amplius dicere audeat. Is vero,

VARIE LECTIONNES.

³⁷⁷ commutatus 1. ²³⁸ hic aliud caput incipere codex 1. significare videtur. ³³⁹ meretricis 1. ²⁴⁰ hic prose-
quitur 5. ²⁴¹ ifa. 1. ²⁴² etimologiam 1. ²⁴³ s. m. t. desunt 5 a. 5 a. ²⁴⁴ edaciti 1. ²⁴⁵ XLVI. 1.
²⁴⁶ XLVII. 1. ²⁴⁷ hius. 1.

NOTE.

(109) Italice borgo.

(110) Id est sine (ohne Germanice) burgo.

ut erat animi ferocis atque indisciplinati, non moderate, ut debuit, sed effrenate ita respondit: *Ne inficiari rex possit me fratrem suum esse, nos uno ex corpore eundemque per aditum in lucem prodiisse, duello cupio* ²⁴⁸ *cunctis cernentibus comprobare.* Quod rex ut audivit, juvenem quendam, Teudinum nomine, elegit, qui cum eo hanc ob rem singularem pugnam commisit. Deus autem, qui justus est, et rectum est iudicium ejus (*Psal.* cxviii, 137), in quo non est iniquitas, ut amphibologiam dirumperet ac veritatem cunctis ostenderet, fecit ut Teodinus citissime caderet, et Lampertus victoriam obtineret. Quamobrem rex Hugo non mediocriter est confusus. Concilio autem accepto, eundem Lambertum tenuit et custodia tradidit. Timuerat enim, ne, si se dimitteret, regnum illi auferret. Hoc igitur capto, Bosoni fratri suo Tusciae marcam contradidit; et non multo post Lambertum lumine privavit.

47. His temporibus Italienses in Burgundiam ob Rodulfum, ut adveniat, mittunt. Quod Hugo rex ut agnovit, nuntiis ad eundem directis, omnem terram quam in Gallia ante regni susceptionem ¹⁴⁹ tenuit, Rodulfo dedit, atque ab eo jusjurandum, ne aliquando in Italiam veniret, accepit. Nec minus etiam Heinricum, quem supra memoravimus, regem fortissimum, multis collatis muneribus amicum sibi effecerat; cujus ex hoc apud Italos nomen maxime tunc clarebat, quod Danos, nulli ante subjectos, solus ipse debellaret ac tributarios faceret (*an.* 934). Est enim gens indomita, sub septemtrione in oceano degens, cujus sevitia multarum sæpe gentium nobilitas luxit. Hi aliquando classibus per Rheni sevitia fluminis alveum conscendentes, ferro et igni cuncta misere laniant; ipsas insuper nobilissimas civitates, Agrippinam quæ nunc Colonia vocatur, atque Treverim longe a Rheno positam, nonnullasque alias in regno Lotharii debellantes vi cæperunt, cunctisque ablatis, ea quæ secum deferre non poterant, combusserunt. Thermas etiam Grani palatii, atque palatia combusserunt (111). Verum, his omnis, ad narrandi seriem redeamus.

48. Arnaldus Bagoariorum et Garentanorum dux, cujus superius fecimus mentionem, cum non multum ab Italia longe distaret, collectis copiis, quatinus Hugoni regnum auferret advenit (*an.* 935). Qui Tridentinam ea ex parte primam Italiæ marcam pertransiens, Veronam usque pervenit. In qua a Milone comite atque Raterio episcopo libenter, ut qui eum invitarant, suscipitur. Quod rex Hugo ut audivit, collecto exercitu ei obviam tendit.

49. Cumque eodem pervenisset, et caballicatas (112), ut vulgo aiunt, circumcirca dirigeret, Bagoariorum quædam pars non minima de castro vocabulo Gauseningo egrediens, cum Italiensibus pugnare cepit. A quibus graviter confossa, vix ex ea, vel qui hoc cæteris nuntiaret, evasit. Qua ex re Arnaldus dux non parva est confusione repletus.

50. Unde factum ²⁵¹ est, ut consilio accepto, Milonem comitem vellet capere atque Italia derelicta secum illum in Bagoariam ducere, quatinus reparato exercitu, cum eo iterum posset redire; quod Milonem non latuit.

41. Qui diversis cogitationibus estuans, quid ageret pœnitens ignorabat. Hugonem regem, plane ut meruerat, adire timebat; cum Arnaldo vero in Bagoariam duci, non solum mortem sed infernam putabat. Hac itaque in ambiguitate, quoniam regem Hugonem cito misericordia noverat inclinari, Arnaldum fugere, et ad eum deliberat tendere. Arnaldus vero, prout citius potuit, in Bagoariam est regressus. Munitionem autem, quæ in eadem civitate erat, prius oppugnans, fratrem Milonis militesque suos, qui eam defendere conabantur secum in Bagoariam duxit.

52. ²⁵² Quo discedente ²⁵³, Hugoni regi mox civitas redditur, et Raterius ejusdem civitatis episcopus ab eo captus, Papie exilio religatur. In quo facta satis urbanitate de exilii sui erumma librum componere cepit. Quem si quis legerit, nonnullas ibi hæc sub occasione res expolitas inveniet, quæ legentium intellectibus non minus placere poterunt quam prodesse.

EXPLICIT LIBER ANTAPODSEOS. III.

INCIPIUNT CAPITULA LIBRI QUARTI.

1. De eo quod nunc usque scripserit audita, scripturus a modo ²⁵⁴ visa. D
2. Rex Hugo filium suum Lotharium regem constituit, et Romam cum exercitu pergit.
3. Rex Hugo filiam suam Alberico conjugem dat, ut ipsum per eam decipiat.
4. Saraceni de Fraxeneto Aquas veniunt, ubi et D
5. In Januensi civitate fons sanguinis fluxit, quo anno ab Africanis capta est Saracenis.
6. Qua ratione Manasses Arelatensis episcopus propriam æclesiam deseruisse se dicit et aliam absumpsisse, et quod in vectiva responsione recte

VARIÆ LECTIONES

²⁴⁸ copio 1. ²⁴⁹ suseptionem. 1. ²⁵⁰ hic indicem secutus caput 50. incipit. ²⁵¹ factutu 1. ²⁵² Codex 1. jam. in voce Munitionem caput hoc incipit. ²⁵³ dicente 1. ²⁵⁴ amodo 1. manus tamen secunda lineam duabus lineolis transversis ita delevit, ut in codice 2. ci amodo scribi potuerit.

NOTÆ.

(111) Cf. Ann. Vedastinos, quorum sententia palatia quoque regum et villas. igne cremaverunt plu-

rali palatia loco palatium ansam fortasse dedit. (112) Equitum turmas.

- se non egisse scripturarum testimoniis compro- A
betur.
7. Quam uxorem Berengarius acceperit, et de An- scario fratre ejus.
 8. De Tedbaldo marchione, qui contra Grecos pugnavit, et captos castravit.
 9. Quanto ludibrio quædam mulier suum maritum, ne castraretur, liberavit.
 10. Rex Hugo fratrem suum Bosonem, qui consilio uxoris sue ei perfidus extiterat, cepit et custodie tradidit.
 11. Qualiter Hugo rex Willam. Bosonis uxorem, ab Italia ejecit, et de balteo, turpi in loco invento.
 12. De morte Rodulfi regis, cujus uxorem rex Hugo ducit, suamque filiam suo filio tradit.
 13. De Hugone rege, qui uxorem suam ob concubinas hodie habuit.
 14. De morte Heinrici regis et ubi sit humatus et de filiis ejus.
 15. De prudentia Heinrici regis, qui filium suum Ottonem regem constituit.
 16. De filia fratris regis Anglorum, quam rex Otto ante regni susceptionem duxit.
 17. De Heinriro, qui perversorum hominum consilio fratri rebellis fit.
 18. Metricæ invectiva oratio ad Heinricum, et contra diabolum, cujus opera cum fratre pugnare desiderat.
 19. De Heverardo, qui Heinricum adhuc regi suo fratri fidelem in castello quodam degentem C initio rebellionis suæ cepit et in Franciam duxit.
 20. Qua ratione Heverardus Gislebertum a regis fidelitate sejunxit.
 21. Gislebertus et Heverardus Heinricum de custodia dimittunt.
 22. Qua calliditate Heverardus Heinricum atque Gislebertum in acquirendo regno decipere voluit.
 23. De admirabili victoria quam rex Otto orando optinuit, et de Heinrico in brachio ²⁵⁴ vulnerato.
 24. Qualiter rex Heinricus sanctam lanceam adquisiverit.
 25. Argumentum ex scripturis sanctis, quod hujusmodi victoria sive bellum non fortuito sed Deo disponente provenerit.
 26. De eo quod regem castrum Brisicau ²⁵⁵ obsidentem, consilio Friderici archiepiscopi multi deserunt.
 - B 27. De admirabili constantia et responsione regis Ottonis.
 28. Quemadmodum, Deo pro rege pugnante, Gislebertus atque Heverardus ab Hutone et Chuonrado ad Andernach sint occisi.
 29. De nuntio qui horum mortem regi nuntiat dum ecclesiam peteret.
 30. Rex Otto de istorum morte Bertaldo Bagoariorum duci, et quod ei sororem sive sororis suæ filiam conjugem dare velit, denuntiat.
 31. De Friderico archiepiscopo qui jam dudum regem deseruit et ad Metensem ²⁵⁶ urbem ut congregaret exercitum ²⁵⁶ ivit. ubi de morte eorum audivit.
 32. De eodem archiepiscopo capto et custodia tradito.
 33. De Heinrico qui a sorore prohibetur, ne in munitiones contra regem ingrediatur.
 34. De eodem qui regis postmodum ad misericordiam venit.

EXPLICIUNT CAPITULA.

INCIPIT LIBER QUARTUS FELICITER.

1. Hactenus quæ digesta sunt, sacerdos sanctissime, sicut a gravissimis, qui ea creverant [*i. e. viderant*], viris audivi; exposui; cæterum quæ narranda sunt, ita ut qui interfuerim, explicabo. Eastidem tempestate tantus eram, quod regis Hugonis gratiam michi vocis dulcedine adquirebam. Is enim euphoniâ ad eum [*i. e. valde*] diligebat, in qua me coequalium puerorum nemo vincere poterat.

2. Igitur rex Hugo dum properari sibi cuncta prospiceret, filium suum Lotharium, quem ex Alda uxore sua genuerat, cunctis conventibus, post se regem constituit (*an. 931, Mai. 15*). Quo constituto, qualiter Romam, ex qua tarpiter ejectus fuerat, posset acquirere, cogitabat. Collecta itaque multitudine, proficiscitur Romam. Cujusquam loco

D et provincias circumcirca misere devastaret, eamque ipsam cottidiano impetu impugnaret, ingrediendi tamen eam effectum non potuit obtinere.

3. Sperans denique, calliditate sua Albericum posse decipere, ei denuntiat, ut filiam suam Aldam, Lotharii regis nati sui germanam, sibi conjugio tollat, sicque pace habita, ut suus ipsius filius securus permaneat. Albericus igitur, ut vir infatuus, filiam ejus sibi conjugio juaxit, Romam autem, quam nimis ardebat, non tradidit, seque ei minime credidit. Vere tamen Albericum rex Hugo inescaret et caperet, τοῦτο τῶν ἀγαθῶν, toto to agkistro, id est isto hamo, nisi suorum hoc faceret fallacia militum, qui eum aliquando pacem cum ipso habere non cuperant. Si quem enim rex suorum vellet corripere, ad

VARIE LECTIONES.

²⁵⁴ brachio 1. ²⁵⁵ brisicau 2. littera vocis prima vic distinguitur. ²⁵⁶ exercitu linea deleta 1.

Albericum mox studuit fugere, a quo regis ob meum gratanter susceptus Romæ deguerat honoratus.

4. Dum hec aguntur, Saraceni Fraxenetum inhabitantes, collecta multitudine, Aquas*, 50 miliaris Papia distans, usque pervenerant. Horum πρόωλος, provolos, id est prædux, Sagittus Saracenus pessimus impiusque extiterat. Deo tamen propitio, pugna commissa, ταλέπορος, taleporos, id est miser, ipso cum omnibus suis interiit.

5. Per idem tempus in Januensi urbe, quæ est in Alpibus Cotzie, octingentis stadiis Papia distans, supra Africanum mare constituta, fons sanguinis largissime fluxit, subsecuturam cunctis patenter ruinam insinuans. Eodem quippe anno Pœni cum multitudine classium illo perveniunt, civibusque ignorantibus, civitatem ingrediuntur, cunctos, pueris exceptis²⁵⁸ et mulieribus, trucidantes; cunctosque civitatis et ecclesiarum Dei thesauros navibus imponentes, in Africam sunt reversi.

6. Hoc in tempore Mannasses, Arelatensis civitatis episcopus, agnita regis Hugonis potentia, a cujus ipse affinitatis²⁵⁹ lineam sanguine traxerat, deserta sibi commissa æclesia, ambitionis spiritu, multas violaturus²⁶⁰ immo laceraturus æclesias, Italiam petiit. Hugo autem rex regnum securius obtinere sperans, si affinitate sibi conjunctis regni officia largiretur, contra jus fasque Veronensem, Tridentinam atque Mantuanam commendavit, seu, quod verius est, in escam dedit, æclesiam. Ac nec his quidem contentus, Tridentinam adeptus est marcam; quo, impellente diabolo, dum miles esse inciperet, episcopus esse desineret. Libet autem, pater agie, id est sancte, aliquantulum immorari, suamque ipsius sententiam cur hoc ageret, Deo largiente²⁶¹, propria jugulare. « Beatus, inquit, Petrus, Antiocena instituta æclesia, ad Romanam urbem, quæ potentiam magnitudine cunctis tunc nationibus imperabat, postmodum transvolavit. Ubi cum Deo disponente sanctam totoque orbe²⁶² venerandam fundaret æclesiam, discipulo suo beato euvangelistæ Marco pristinam, Antiocenam scilicet, commendavit; ita tamen, ut Aquilegensis et ipse primo institueret, atque Alexandrinam concite peteret. Quod ita actum esse, neminem qui eorum actus legerit, non nescire cognoscimus. » Sed ut, nobis respondentibus, o Mōnasses, vera te super his non sentire cognoscas, nominis tui etimologiam parentes tuos videntes fuisse intelleges. Manasses quippe *oblivosus*, seu *oblivio Domini*, interpretatur. Quid enim verius aut nertius parentes²⁶³ [i. e. prophetas] tui hoc nomine vaticinare potuerunt? Ita, inquam, es oblitus tui, ut nec hominem quidem te esse reminiscare. Diabolus quippe scripturas novit, et tamen, ut perversus, perverse eas interpretatur, et cum his utitur, ad

pernitiam, non ad salutem. Scisne, hunc, cum temptationum jaculis dominum et redemptorem nostrum Jesum Christum ausu nefario sautiare conaretur, his propheticis male usum verbis? *Quoniam angelis suis mandavit de te, et in manibus tollent te, ne umquam offendas ad lapidem pedem tuum* (Luc. iv). Hoc sane ita esse scriptum ac de eo dictum, nullus fidelium ambigit. Sed quam fraudulenter vera hæc Leviathan ille proferret, ipsius, qui non solum mortalium sed et angelorum sensus exuperat, responsione animadvertere poteris; *Non temptabis, inquit, dominum Deum tuum*. Vides igitur et tu, veris quidem sed fraudulentibus assertionibus uteris; quemadmodum et apostata Julianus respondisse dicitur christianis, quos aviditate rapinæ censu proprio defraudavit: *Nolite, inquit, inquit magister vester, possidere²⁶⁴ aurum neque argentum*. Et illud: *Εύκοπώτερον γάρ ἐστὶν κάμηλον διὰ τρυμαλίας ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλοῦσιον εἰς τὴν βασιλείαν, τοῦ Θεοῦ, eucoptereron gar estin camilon dia trimalias rafidos iselthin i plusion is tin basiliam tu theu*, quod est: *Facilius est camelum per foramen acus transiri, quam divitem intrare in regnum cælorum* (Marc. x, 25). Et item: *Qui non renuntiat omnibus quæ possidet²⁶⁵, non potest meus esse discipulus* (Luc. xiv, 33). Cedo igitur, quid perversius ille, quidve fœdus te dixisse credendus²⁶⁶ est? Quod enim Petrus ad justitiam, tu transfers ad culpam. Credo²⁶⁷ equidem, te actus apostolorum non intellexisse, aut, quod credibilius est, minime legisse. Ibi plane sic scriptum reperies quoniam fideles vendebant prædia sua, et ponebant præcium ante pedes apostolorum, quibus erant omnia communia (Act. ii, 35), nec quisquam aliquid suum esse dicebat; dividebatur autem singulis, prout cuique opus erat (Act. iv, 45). Si igitur, quod in humano censu præciosius tibi que anima tua carius, Petrus aurum, quasi quiddam pestiferum, tangere noluit, qua retione eum, Antiocena deserta, ad Romanam asseris æclesiam transvolasse? Si latras, illum, quod omnino falsum est, quæsisisse censum, ego animarum lucrum et comprobo goriosum martyrium. Predictum quippe sibi²⁶⁸ a magistro, immo creatore et redemptore suo fuerat, quoniam: *Cum esses junior, cingebas te, et ambulabas ubi volebas, cum autem senueris, extendes manus tuas, et alius te cinget, et ducet quo²⁶⁹ tu non vis*. Hoc autem dixit, significans que morte clarificaturus esset Deum (Joan. xxi, 18). Denique et alio in loco post resurrectionem Petro se, quo irret, interroganti, respondisse Dominus legitur: *Romam iterum crucifigi*. Venit igitur Petrus, non ambitione inflatus sed martirio animatus, non querens aurum sed animarum lucrum. O felicem, immo beatum, si talem te tua conscientia testaretur! Nec inficiari inquam potes, Veronensem te

VARLE LECTIONES.

²⁵⁸ exceptis 1. ²⁵⁹ affinitatis 1. ²⁶⁰ ui violaturus *duabus lineis* 1. ²⁶¹ largente 1. ²⁶² orbe 1. ²⁶³ hic codex 3. *prosequitur*. ²⁶⁴ possidete 1. ²⁶⁵ possidet 1. ²⁶⁶ credendu 1. ²⁶⁷ C. equidem *την παρατην των αποστολων* non dixisse 3. ²⁶⁸ P. sibi q. sibi a i. ²⁶⁹ q = quod 1.

episcopium minime vendidisse, quod Petro, non a cuilibet sed apostolo illo²⁷⁰, numquam didicimus contigisse. Qua ex re non solum spiritali verum etiam corporali honore, census animatione (113) te privatum esse cognovimus. Hæc autem interim ad propositum redeundo dicta sufficiant, quoad largiente Deo suis in locis, qualiter Mediolanensem usurpaveris cathedram, veniamus.

7. Eo²⁷¹ tempore Berengarius iste, cujus tyrannide tota nunc²⁷² luget Italia, Eporegiæ civitatis marchio habebatur. Cui rex Hugo neptim suam, nomine Willam, quam ex Willa uxore sua Boso Tusciæ provinciæ marchio, regis frater, genuerat; conjugem dedit. Anscarius vero, Berengarii frater, quem ex Adelberto Hermengarda regis Hugonis genuerat soror, virium audacia potentiaque clarebat.

8. Tedbaldus²⁷³ etiam heros quidam, proxima Hugoni regi affinitate conjunctus, Cammerinorum et Spoletinorum marchio erat. Hic in auxilium Beneventani principis contra Grecos, qui eum graviter oppresserant, abiit. Quibus cum bellum inferret, victoria est potius. Contigit denique multos Grecorum, jamjam non arva sed castra obtinentium, hunc cæpisse. Quibus dum virilia amputaret, talia strago qui eis præerat nuntiavit: « Quoniam quidem vestro sancto imperatori spadonibus nil prætiosius esse cognovi, hos studui pauculos sibi verecunde transmittere; plures quentocius, Deo propitio, transmissurus. »

9. Ludibrium autem, immo sapientiam, quam quædam tunc mulier gessit, hic inseramus. Dum enim die quadam Greci cum ipsius terre hominibus extra castrum quoddam ad pugnam adversus Tedbaldum memoratum exirent, nonnulli ab eodem sunt capti. Quos dum enuchizaret eosque in castellum dirigeret, mulier quædam, mariti amore succensa, ejus pro membris non parum sollicita²⁷⁴, passis crinibus de castello exiit furibunda. Quæ cum cruentis unguibus ora discerperet, atque ante Tedbaldi tentorium clamosis vocibus fleret: « Quid causæ est, inquit, mulier, quod tam sonoris vocibus queraris? » Quæ — quia stultitiam simulare loco prudentia summa est, — ita respondit: « Novum hoc inauditumque facinus est, heroes, ut bellum non repugnantibus mulieribus inferatis. Nostrarum nulla ex Amazonarum sanguine prosapiam ducit; Minervæ quippe solum operibus deditæ, armorum pœnitissimus ignaræ. » Cui cum Tedbaldus diceret: « Quis unquam sane capitis heros, præter Amazonarum temporibus, bellum mulieribus intulit? » ea respondit: « Quid, cedo, crudelius mulieribus bellum inferre, quidve incommodius his potestis²⁷⁵ auferre, quam ut earum viris certetis orchidia [testiculos

amputare? in quibus nostri refocillatio corporis, et, quod omnium potissimum est, nascituræ spes extat prolis? Dum enim eos eunuchizatis, non quod illorum, sed Quod nostrum est, tollitis. Num inquam armentorum seu ovium copia, quam mihi dies ante hos abstulistis, vestra me castra adire coegit? Animalium quippe quæ mihi fecistis dispendia laudo; jacturam hanc tantam tam credulem, tamque inrecuperabilem, modis omnibus, horreo, fugio, nolo. Sancti Dei, omnes talem a me avertite pestem! » His auditis, nimio sunt omnes cachinno commoti, tantusque in eam populi favor excrevit²⁷⁶ ut non solum virum suum integrum, sed et cuncta quæ sibi ablata fuerant animalia, recipere mereretur. Quæ cum his receptis abiret, directo Tedbaldus post eam puero, interrogavit quid viro suo auferret, si ad pugnam amplius contra se de castelo exiret? « Oculi, inquit, sunt illi, nares, manus, et pedes. Si hec egerit, sibi quæ sua sunt auferat; quæ mea, suæ scilicet ancillulæ, derelinquat. » Verum quia favorem populi prima sibi locutione per risum et mariti donum adesse intellexit, hanc postmodum per directum nuntium remandavit.

10. Per idem tempus regis Hugonis frater Boso, Willa uxore sua cupidissima²⁷⁷ stimulante, adversus regem nova quædam et perversa molitus est agere. Quod Hugonem non latuit. Qua ex re captus, custodiæ est continuo traditus. Causa denique dejectionis ejus hæc fuit. Dum Lamberto, quem supra memoravimus, lumine privato, isdem Boso marcam Tusciæ obtineret, conjux sua Willa phylargiriæ cepit amore flagrare; adeo ut totius Tusciæ provinciæ nulla nobilium matronarum quantivis se præcii ornamentis excoleret. Hæc cum prolem non haberet virilem, quattuor habuit natas, Bertam, Willam, Richildam et Gislam. Harum Willa, Berengarii hujus, qui nunc superest, vere marita, hoc effecit, ne genitrix sua omnium esset mulierum nequissima. Ut autem non per longas ambages ejus acta ponamus, uno turpissimo descripto, quæ et quanta in cæteris fuerat, animadvertere poteris.

11. Vir ipsius Boso mire longitudinis et latitudinis aureum habuerat balteum, qui multarum et prætiosarum splendebat²⁷⁸ nitore gemmarum. Hunc, cum Boso caperetur, super omnes gazas ejus diligenter rex jussit inquiri; sumptisque divitiis, uxorem ejus, quasi profanam et sceleris totius auctricem, turpiter de regno Italico præcepit expelli, atque in Burgundiam, de qua oriunda fuerat, duci. Verum cum diligenter omnia perscrutati balteum non reppererint, cætera nuntii reportantes, sunt ad Hugonem reversi. Tum rex: « Revertentes, inquit, falerarum ejus omnem apparatus, pulvinaretiam,

VARIE LECTIONES.

²⁷⁰ i. e. illi. ²⁷¹ Eo tempore ουτος ο Βερεγγεριος ουτου τυραννησῶ αλη τ ιτζλαω νω eporegie 3. ²⁷² num 4. ²⁷³ Thiebbaldus 5. ²⁷⁴ sollicita 1. ²⁷⁵ potestetis 4. ²⁷⁶ sequentia usque ad in saxoniam cap. 14. desunt nulla lacuna indicata 3. ²⁷⁷ cupidissima 1. ²⁷⁸ splendebat 1.

NOTÆ.

(113) Id est quia in censum animatus, census avidior, erat.

quod equitando premit, evertite²⁷⁹. Et si nec ibi quidem balteum poteritis²⁸⁰ reperire, vestimentis omnia eam exuite, ne alicubi super se possit latere; novi enim quantum callida, quantumque sit cupida. » Igitur illis redeuntibus regisque jussioni parentibus, cum requisitis omnibus nil invenissent, vestimentis eam omnibus nudaverunt. Hoc denique tam turpe facinus atque inauditum cum avertentibus oculis proborum nemo conspiceret, servorum quidam directo obtutu, purpuream secus natium speroiden vidit dependere corrigiam, quam impudenter arripiens scditerque trahens, e secretiori corporis parte eam secutus balteus est egressus. Servus itaque isdem non solum inverecondus²⁸¹, sed eo ipso turpi facinore hilarior redditus: « Ha! ha! he! ait, quam peritus obstetricandi miles. Ruffus puer est natus heræ; quæso ut sit superstes²⁸². O me fortunatum, immo omnibus felicior, si tales saltem duos uxor mea mihi pareret natos, hos quippe Constantinopolim dirigerem nuntios, quoniam quidem, ut institoribus²⁸³ narrantibus agnovi, hujusmodi libenter imperator nuntios suscipit. » Talibus præterea Willa confusa sermonibus, lacrimis effusis latentem sub corde aperit cunctis dolorem. Servus autem, ut eorum suum est, ejus dejectione non solum non inclinatus, verum etiam animatus, hec ad exaggerandum doloris vulnus adjecit:

Versus.

« Willa, quid insanis? auram quod condere cæcis
Incipis in membris? pro non audita cupido?
Allecto furiis gemmas in corpore condis²⁸⁴.
Matribus insolitum tales producere partus,
Hinc tibi nulla decem tulerant fastidia menses.
Alma parens, tales nobis haud desine fetus
Edere, qui nati superent te ætate parentem! »
Talia cunctanti collum percusserat unus
Impiger, ac verbis ipsum culparat amaris.

His ita peractis, Balteus regi adducitur, eaque in Burgundiam destinatur. Utrum tamen, quæ abscondit, aut qui eo inquirere jussit, scdus egerit, michi quidem videtur amphibolum. Liqueat tamen, quod uterque nimia sit auri gemmarumque cupidine animatus.

12. Burgundionum præterea rex Rodulfus mortem obiit (*an. 977 Sept.*) cujus viduam nomine Bertam rex Hugo, Alda, Lotharii regis filii sui matre, defuncta, maritali sibi conjugio sotiarat. Sed et filio suo, regi Lothario, Rodulfi et ipsius Bertæ natam nomine Adelgidam, cum forma honestissimam tum morum probitate gratiosam, conjugem tulit (*Dec.*).

A Quod Grecis omnibus non videtur idoneum, scilicet ut, si pater matrem, cum sint duo unum, uxorem accipiat, filius filiam non sine reatu valeat sibi conjugio copulare.

13. Hugo²⁸⁵ denique multarum concubinarum deceptus inlecebris, præfatam conjugem suam Bertam maritali non solum non cepit amore diligere, verum modis omnibus execrare; quod quam Deus juste punierit, suis in locis ponere non pigebit. Verum cum nonnullæ essent concubine tres supra cæteras²⁸⁶ turpissimo amore ardebat: Pezolam, vilissimorum servorum sanguine²⁸⁷ cretam, ex qua et natum genuit nomine Boso, quem²⁸⁸ in Placentina post Widonis obitum (114) episcopum ordinavit ecclesia; Rozam, deinde, Walperti superius memorati filiam decollati, quæ ei miræ pulcritudinis peperit natam; tertiam Stephaniam, genere Romanam, quæ et filium peperit nomine Tedbaldum, quem postmodum in Mediolanensi ecclesia archidiaconem ea ratione constituit, ut, defuncto archiepiscopo, ejus ipse vicarius poneretur. Quid autem fuerit, quod effectum Deus hæc habere non siverit, vita comite, scribendus ordo nardabit. Sed et populus has ob turpis impudicitis facinus dearum nominibus, Pezolam videlicet Venerem, Rozam Junonem, ob simultatem et perpetuum odium, quoniam quidem ea secundum carnis putredinem hæc appetiosior videbatur, Stephaniam vero Semelen appellabat. Et quoniam non rex solus his abutebatur, earum nati ex incertis patribus originem ducent.

14. Eo in tempore rex Heinricus, in castello quod Cest in Turingiorum et Saxonum confinio et dicitur Himenleve (115), gravissima valetudine correptus, migravit ad Dominum (*an. 936, Jul. 2*). Cujus corpus in²⁸⁹ Saxoniam deportatum, in nobilissimarum ac religiosarum monasterio puellarum, quod in ipsius regis prædio vocabulo Quitelingberg (116) situm liquet, intra ecclesiam cum immensa est veneratione repositum. Ubi et venerabilis ejus conjux regniq; consors ex eadem gente, nomine Machtild, ultra omnes quas viderim et audierim matronas, pro delictorum expiatione celebre exequiarum officium vivamque Deo hostiam offerre non desinit²⁹⁰ (117). Hæc ante regni susceptionem viro suo filiam peperit, quem vocavit OTTONEM, istum, inquam, cujus mundi partes aquilonaris et occidua potentia reguntur, sapientia pacificantur, religione lætantur, justique judicii severitate terrentur. Post regiam autem dignitatem duos peperit, unum quem patris nomine vocavit Heinricum, facies satis ornatum, comissis prouidum, vultus nitore gratiosum, oculorum vigi-

VARIE LECTIONES.

²⁷⁹ evertite 1. ²⁸⁰ poteris 1. ²⁸¹ inverecondus 2. ²⁸² cf. Terent. ²⁸³ institoribus 1. ²⁸⁴ cordis 1. 2. ²⁸⁵ Hgo 1. ²⁸⁶ cæteras 1. ²⁸⁷ suevorum 4 a. ²⁸⁸ quam 1. ²⁸⁹ hac voce proseguitur 3. ²⁹⁰ desinet corr. desinit 1. desinat 2. desinit 5 a. 4 a * desivit Herodog.

NOTÆ.

(114) Anno 945, d. Mart. 11, in vivis erat Wido; anno sequente, d. 14. Febr., Bosonem episcopum 55 offendimus. Campi. Hist. di Piacenza 1, 488; 1, 263.

(115) Memleben.

(116) Quedlinburg.

(117) Obiit d. 14. Mart. an. 968.

lantia placidum; cuius rocenti pro funere(118) non A
mediocres adhuc lacrimas fundimus. Tercium deinde
de Bruno nomine (119), quem pater sanctus, quoniam
Nordmanni Trajectensem destruxerant omnino
eclesiam, ob ejusdem recuperationem eidem voluit
militare. Verum ut istorum actus suis in locis latius
explicemus, ad propositum redeamus.

15. Quantæ fuerit prudentiæ quantæque rex Heinricus
scientiæ, hinc probari potest, quod potissimum ac
religiosissimum natorum suorum regem constituit.
Imminebat enim, rex prudentissimè, obitu tuo
totius populi casus, si tantus regiæ dignitati non subiret
vicarius. Qua ex re in amborum laude hos pangimus
versus :

Ipse qui condam superare gentes
Impias bello solitus cruento,
Novimus nunc, rex, dederis popello
Morte tu quantas propria ruinas.
Turba certatim viduata karo
Rege, jam cesset lacrimare, quando
Alter exurgit venerandus orbi,
Filius, patri similis cluenti
Otto rex, gentes dicione magna
Qui premet, pacemque feret beatam.
Quicquid Henrici periit recessu,
Prestitit claro populis hic ortu,
Blandus et mitis patiensque sanctis,
Pestifer durus ²⁹¹ ravidusque sævis.
Bella nonnullis tibi sunt gerenda;
Ex quibus nomen referens in astro,
Cuncta calcabis pedibus per orbem,
Quæ premit tardus radians Bootes,
Et quibus nomen dedit Hesper almus :
Lucifer rursus vocitatus idem,
Surgit ²⁹² Eoo[scilicet] properans corusco ²⁹³.

16. Daxerat idem rex Otto ante regni susceptionem
ex Anglorum gente nobilissima regis Hadelstani
fratris filiam(120) sibi uxorem, nomine Otgith;
ex qua et filium genuit, nomine LIUTOLFUM. Cujus
ob recentem jacturam (121) quociens memoriam
agimus, lacrimis sinum replemus. O si nunquam
natus, aut non tam mature defunctus esset!

17. (An. 939.) Quo in tempore regis ejusdem fratris
Heinricus quorundam perversorum instigatu eidem
est nimium adversatus. Is enim, qui post creationis
sue mox clarissimam dignitatem Creatori suo se
similem facere voluit, per auditores suos talibus
Heinricum contra fratris, immo regis et domini ²⁹⁴,
sermonibus instigavit : « Rectumne patrem egisse
rere, regia tibi in dignitate genito, non in eadem
genitum proponendo? Plane non discretionis hoc
censura ponderavit, verum passionis magnitudi-

dine aberravit. Ergo age, neque enim tibi deerunt
copiæ; fratrem deice, regnum accipe; sitque tibi
regnandi facultas, cui accidit, Deo largiente, et in
eadem dignitate natiuitas.

Versus.

18. Regnandi tibi quid juvenum tam dira cupido
Optime Saxigenum? Prohibet Deus,
Haud pater Heinricus; dedit is quia sceptrum; monebat
Astripotens bonus ipse Deus pius.
Quo sine nec regnum capitur, nec tempora sistunt.
Quicquid in orbe Deus geritur jubet,
Per quem jura duces cernunt regesque triumphant.
Fraternas acies nunc nunc male
Conficulare cupis, fallax, crudelis, inique?
† Impie Leviathan Behemoth, paras
B Antiquum renovare tua jam fraude duellum.
Crimine pro cuncto pœnas lues,
Hoc reprobum numerus culpans quod peccat in ævo
Improbe supplicium referes simul;
Et quæcumque malis debentur flammae cunctis
Vincula, parta tibi miscro; neque
Ignivomas herebi juste dimersus [ad undas ²⁹⁵]
Perpetuo tecum arsuros trahos
Christicolæ; quia si qua sacro baptismate loti
Debita post traxere, Dei manet
Gratia, quæ lapsos erexit sanguine gratis.

19. Tanti hujus ac perniciosi facinoris illex He-
verardus extitit comes. Hujus enim primæ rebellio-
nis tempore (anno 938) Heinricus fratri suo regi et
domino, prout debuerat, ammicula dederat, nisi-
que omni adversarios fatigabat. Verum quia incuria
non solum temporalibus rebus, sed æternis etiam
C deditis, atque in ipsa internæ contemplationis vi-
sione constitutis, lapsum nonnunquam parat, et ut
Vegetius Renatus in libro rei militaris ait (122),
quod necessario amplior securitas gravius solet habere
discrimen, Heinricum quodam in opido manentem
incautiusque se tuentem, prædictus Heverardus
collecta multitudine obsedit, ac priusquam frater ei
rex ammiculari posset, expugnavit, secumque il-
lum et gazam non parvam in propria transportavit.
Rex igitur tantum fratris, immo suum, capiens de-
decus vindicare, præfatum Heverardum sibi que
coniventes tot cepit conamine persequi.

20. Heverardus sane Gislebertum Lotharingarum
ducem a regis fidelitate sejunxerat, cuius adjutorie
regi non modice resistebat. Quamquam ²⁹⁶ enim is-
dem Gislebertus regis sororem haberet uxorem, ma-
luit tamen, suscipiendi regni spe animatus, regi
resistere, quam eum, ut debuerat, contra suos emu-
los adjuvare. Sed cum se nec sic resistere regi
posse conspicerent, non incallido ²⁹⁷ secundum ho-

VARIE LECTIONES.

²⁹¹ duris 5 a. ²⁹² Surgit scilicet cum eoo 2. Surgit sed cum eoo 5 a. voce s. (scilicet) mare intellecta.
²⁹³ ultimæ syllabæ hujus vocis superscriptum sa. 1. 2. ²⁹⁴ scilicet fidelitatem. ²⁹⁵ Ita supplendum cum 5 a;
ad umbras 3. ²⁹⁶ Hinc lin. 6. folii 64. usque in finem paginæ primæ fol. 65. Liudprandus ipse scripsit.
²⁹⁷ incaide 1.

NOTÆ.

(118) An. 955, Nov. 1.
(119) Obiit die 14 Oct. 965.
(120) Adelstani sororem.

(121) Die 6 Sept. anni 957.
(122) Lib. III, c. 22.

minem, sed fatuo secundum Deum, accepto consilio, hujusmodi Heinricum verbis conveniunt.

21. «Si consiliis nostris te parere nobis juramento promittis, non solum, quia captus es, dimittimus; sed quod majus est, si tamen rex velis fieri, nostrum te dominum constituimus. » Hæc autem non eo dicebant, ut facerent, sed ut ejus auxilio regem facilius debellant.

22. Habuerat plane rex nonnullas fortissimas copias, Herimannum scilicet Suevorum ducem, fratremque ejus Hutonem, atque Chuonradum cognomine Sapientem. Qui quamquam Heverardo affinitatis linea jungeretur, maluerunt tamen juste, si ²⁹⁸ necessitas incubisset, justo cum rege occumbere, quam injuste cum consanguineo triumphare. Henricus igitur præmissa jam promissione deceptus, propriis mox collectis copiis, totis viribus ipsos adjuvare regemque cæperat impugnare (*an.* 939). Verum quia scriptum est: *Mentita est iniquitas sibi* (*Psal.* xxvi, 15), libet paululum immorari, et quemadmodum tunc mentita sit sibi iniquitas, explicare. Heverardus haud secus Gislebertum a regis fide sejungere valuit, donec regem eum se facturum promisit. Gislebertus autem Henricum hac arte decipere voluit, ut dum suo adjutorio regem devinceret, ipsum deponeret, sibi que regni solium obtineret. Verum Heverardus longe aliter disposuerat. Voluit enim, si regem posset devincere, utrosque regno privare sibi que usurpare, quemadmodum ex verbis ipsius, quæ paulo antequam moreretur uxori suæ dixit, conicere possumus. Quam dum foveret in sinu: *Jucundare*, inquit, *in gremio comitis, brevi lætatura in amplexibus regis*. Quod non ita accidisse et iniquitatem sibi mentitam esse tempestas indicat præsens.

23. Igitur, ut præfati sumus, hujusmodi promissione animatus immo deceptus, collecto exercitu, cum Gisleberto pariter atque Heverardo regi preparant bellum. Quos contra rex properat lætus, non eorum multitudine territus, sed de Dei pietate confisus. Sed ut scias quam facile est Deo in paucis plures vincere, et quod quisquam in abundantia virtutis suæ non salvabitur (*Psal.* xxxiii, 17), audi antiquum a Domino renovatum miraculum. Regis milites supra Rhenum ad locum vocabulo Bierzuni (123) pervenerant, Rhenique alveum transire jam cæperant, ignorantes, quod Henricus cum præfatis comitibus tanta eis vicinitate esset jam proximus. Per pauci denique e navibus egressi, vix equos ascendere seseque armis indui poterant, cum prenominatorum legiones non nuntiantur properantes, sed intuitu ipso cernuntur presentes. Tali igitur sese sunt mutuo sermone adgressi: Fluminis hujus, ut cernitis, magnitudo socios nostros nobis succurre, nosque

A etiam, quamvis volentes, illo redire non sinit; nec clam nobis est, quam ridiculum nostris presertim sit nationibus fortes viros se ostibus ²⁹⁹ tradere et non resistendo mortem fugere, vitamque sempiternis obpropriis comparare. Quamquam enim evadendi, quæ nonnumquam hostibus obest, oblata desperatio et supplicandi sempiternum obproprium pugnandi nobis fiduciam prestant: eo tamen est, quæ nos presertim, veritatis scilicet ac justitiæ, causa pugnare compellit. Si enim terrestris domus nostra resistendo injustitiæ dissolvatur, æternam non manu factam recipiemus in cælis. » His itaque dictis accensi, hostes inter cursu præpeti transeunt. Rex denique tantam suorum constantiam non sive divino instinctu ³⁰⁰ esse considerans, quoniam, fluvio ³⁰¹ intercedente, corporali præsentia subvenire suis non poterat, recordatus populi Domini, qui repugnantes sibi Amalechitas orationibus Moysi servi Dei devicerat, protinus de equo descendit, seseque cum omni populo lacrimas fundens ante victoriferos clavos manibus domini et salvatoris nostri Jesu Christi adfixos suæque lanceæ impositos in orationem dedit; quantumque justi viri, secundum beati ³⁰² sententiam Jacobi, tunc valeret oratio (*Jac.* v, 16), res manifesta probavit. Eo namque orante, cum ex suis nullus occumberet, hostes sunt omnes in fugam conversi; nonnullique eorum, cur fugerent, pœnitentiam ignorabant, quoniam quidem pre paucitate sese insequentes hostes videre non poterant. Cesis igitur plurimis, Henricus vehementer in brachio est percussus, et quamquam loriciæ triplicis fortitudo ad carnem usque ensis aciem non admitteret, pondere tamen percussione acerbæ brachium est adeo in livorem conversum, ut nullis medicorum curis ita mederi posset, ne recurrente anno permagnam dolorem sentiret. Unde et multo post hujus facinoris occasione ipsum fassi sunt hominem ³⁰³ exivisse. Sed quia lanceæ ipsius sanctæ memoriam fecimus, hic, qualiter ad eum pervenerit, inseramus.

24. Burgundionum rex Rodulfus, qui nonnullis annis Italicis imperavit, lanceam illam a Samson comite dono accepit. Erat enim exapta ³⁰⁴ cæterarum specie lancearum, novo quodam modo novaque elaborata ³⁰⁵ figura, habens juxta lumbum medium utrobique fenestras. Hæ pro pollicibus perpulcræ duæ acies usque ad declivum medium lanceæ extenduntur. Hanc igitur Constantini Magni, sanctæ filii Helenæ, vivificæ crucis inventricis, fuisse affirmant, quæ media in spina, quam lumbum superius nominavi, ex clavis, manibus pedibusque domini et redemptoris nostri Jesu Christi adfixis, cruces habet. Henricus itaque rex, ut erat Dei timens totiusque religionis amator, audito Rodulfum tam incestimabile donum habere cælestis, nuntiis directis

VARIE LECTIONES.

²⁹⁸ s. n. i. i. c. r. o. q. i. *desunt* 2. 3. ²⁹⁹ i. e. hostibus. ³⁰⁰ intinctu 1. ³⁰¹ fluvio 1. ³⁰² hic vox viri erasa 1. ³⁰³ homie 1. ³⁰⁴ i. e. exapta. ³⁰⁵ elaborata 1.

NOTÆ.

(123) *Birthen*. Cf. *Reginonis contiq. an.* 939.

temptavit, si præmiis aliquibus id posset acquirere sibi que adversus visibiles atque invisibiles hostes arma invictissima triumphumque perpetuum præparare. Quod cum rex Rodulfus modis omnibus se numquam hoc acturum ediceret, rex Henricus, quia mollire hunc muneribus non potuit, minis terrere magnopere curavit. Omne quippe regnum ejus cede atque incendiis se depopulaturum esse promisit. Quia vero quod petebatur munus erat, quo cœlestibus terra Deus conjunxerat ³⁰⁶, lapis scilicet angularis faciens utraque unum, Rodulfi regis cor emollivit, justoque regi justa juste petenti ³⁰⁷ cominus tradidit. Neque enim pace præsentis simultati locus erat. Nam et eo, qui his crucifixus est, a Pilato ad Herodem properante, facti sunt amici in illa die, qui prius inimici erant ad invicem. Quanto autem amore rex Henricus præfatum inestimabile donum acceperit, cum in nonnullis rebus, tum in hoc præsertim claruit, quod non solum eo dantem se auri argentique muneribus, verum etiam Suvorum provincie parte non minima honoravit. Deus autem, qui quo quisque quid animo peragat, intuetur, non muneris quantitatis sed bonæ voluntatis inspector ac retributor, quanta ob prælibatam rem mercede æterno in sæculo pium donaverit regem, iudiciis quibusdam hoc etiam in tempore prodidit, dum contra se insurgentes hoc victorifero præeunte signo semper hostes terruit atque fugavit. Hac igitur occasione, immo Dei voluntate, sanctam rex Henricus rompheim adeptus est; quam filio suo, de quo ³⁰⁸ in præsentiarum nobis sermo est decedens cum regno simul hereditario dereliquit. Qui quanta donum inestimabile veneratione coluerit, victoria non solum indicat præsens, verum divinorum, ut prompturi sumus, admiranda largitio munerum. His itaque perterritis atque fugatis, rex rediit, non tantum de divina miseratione magnificus.

25. Libet autem paululum immorari, et quod non fortuito sed Deo disponente hæc ita acciderint, enarrare. Quod luce nobis clarius constabit ³⁰⁹, si domini et salvatoris nostri Jesu Christi apparitionem, quæ post resurrectionem mulieribus ac discipulis facta est, in medium proferamus. Fidem Petri, dilectionem Joannis supra pectus magistri in cena recumbentis, Thomas firmiter noverat, eos ad sepulcrum cucurrisse, nichilque præter linteamina invenisse audierat, angelorum etiam visiones, qui eum vivere assererent, mulieribus apparuisse cognoverat. Sed esto; forte enim mulierum infirmitatem considerans, mulieribus non credebat. Cedo, inquam, sancte Thoma, si duobus discipulis ad castellum Emmaus properantibus, quibus non solum apparuit, sed et scripturas quæ de se erant aperuit ³¹⁰, immo etiam secundum con-

A suetum morem panem benedixit, fregit, ac dedit, non credis; omnibus tamen condiscipulis, quibus januis clausis apparuit, quid fidem non adhibere contendis? Meministine, inquam, eundem Dominum et præceptorem tuum, cui te commoriturum promittebas, ante passionem hæc omnia prædixisse? Ait namque: « Ecce ascendimus Jherosolimam, et consummabuntur omnia quæ scripta sunt per prophetas de filio hominis. Tradetur enim gentibus, et illudetur, et flagellabitur, et conspuetur, et postquam flagellaverint, occident eum, et die tertia resurget (*Luc. xviii, 31*). Cur itaque eum resurrexisse dubitas, cum gentibus traditum, flagellatum, consputum, crucifixum, sicut prædixerat, videas? Haud ab re est, quod Deum tuum manibus propriis tractare contendis. Ipse namque rex noster, qui ante sæcula operatus est salutem in medio terræ (*Psal. lxxiii, 12*), qui novit omnia antequam fiant, multos præviderat hoc errore perituros, ut est, misericors et clemens: « Infer, ait, dignum huc, et mitte manum tuam in latus meum, et noli esse incredulus, sed fidelis (*Joan. xx, 27*). » Ἐξαύδα δὲ, Θομαῖ ἀγα, exauda de Thoma agie, quod est: confitere autem Thoma sancte, et tua dubietate omne nostrum exclude amphibolum. Dominus, inquit, meus et Deus meus. O ambiguum omni laude dignissimum! O dubium cunctis sæculis prædicandum! Si tu non dubitares, non ego tam firmiter crederem. Si mulierum credentium, si condiscipulorum fidem hereticis, qui non vero corpore dominum nostrum Jesum Christum resurrexisse latrabant, diceremus, multa nobis argumenta diabolica calliditate opponerent. Sed cum dubitantem Thomam corpus tractasse, vulnerum cicatrices tegisse, ac mox dubitatione remota Deum et Dominum exclamasse audiunt, qui prius erant multisoni, mox ut pisces videntur insoni; cognoscentes quia et vera caro est, quæ tractari potuit, et Deus, qui clausis januis intravit. Et quod Thomas dubitavit, non fors sed divina dispensatio fuit. Sic itaque, sic, rex piissime, inseparata ob militum paucitatem victoria divinæ consilium providentiæ fuit, volens mortalibus indicare quam carus Deo esset qui orando tam immensum cum paucissimis triumphum optinere promeruit. Forte enim, immo certe, et tu prius ignorabas, quam carus Deo existeres; quod post te cognoscere fecit, cum tanta victoria honoravit. Sancti etenim viri quid virtutis habeant, et quanti in conspectu divini examinis consistant, nisi probaverint, ignorant; quod ad Abraham filium immolare cupientis ³¹¹ ex verbis angeli dicentis colligere possumus; ait enim: « Ne extendas manum tuam super puerum, neque facias illi quicquam; nunc cognovi quod timeas Domi-

VARIE LECTIONES.

³⁰⁶ conjunxerat 4. ³⁰⁷ petententi 1. ³⁰⁸ suo unde (5. 5 a.) 5 a* *Vita S. Gerardi Broniensis c. 18.* ³⁰⁹ con constabit 1. *duabus lincis.* ³¹⁰ i. e. aperuit. ³¹¹ lege cupientem; *constructio scilicet hæc est: Quod colligere possumus ex verbis angeli dicentis ad Abraham cupientem filium immolare.*

minem, sed fatuo secundum Deum, accepto consilio, hujusmodi Heinricum verbis conveniunt.

21. « Si consiliis nostris te parere nobis juramento promittis, non solum, quia captus es, dimittimus; sed quod majus est, si tamen rex velis fieri, nostrum te dominum constituimus. » Hæc autem non eo dicebant, ut facerent, sed ut ejus auxilio regem facilius debellarent.

22. Habuerat plane rex nonnullas fortissimas copias, Herimannum scilicet Suevorum ducem, fratremque ejus Hutonem, atque Chuonradum cognomine Sapientem. Qui quamquam Heverardo affinitatis linea jungeretur, maluerunt tamen juste, si ²⁹⁸ necessitas incubisset, justo cum rege occumbere, quam injuste cum consanguineo triumphare. Henricus igitur præmissa jam promissione deceptus, propriis mox collectis copiis, totis viribus ipsos adjuvare regemque cæperat impugnare (*an.* 939). Verum quia scriptum est: *Mentita est iniquitas sibi* (*Psal.* xxvi, 15), libet paululum immorari, et quemadmodum tunc mentitia sit sibi iniquitas, explicare. Heverardus haud secus Gislebertum a regis fide sejungere valuit, donec regem eum se facturum promisit. Gislebertus autem Henricum hac arte decipere voluit, ut dum suo adjutorio regem devinceret, ipsum deponeret, sibi que regni solium obtineret. Verum Heverardus longe aliter disposuerat. Voluit enim, si regem posset devincere, utrosque regno privare sibi que usurpare, quemadmodum ex verbis ipsius, quæ paulo antequam moreretur uxori suæ dixit, conicere possumus. Quam dum foveret in sinu: *Jucundare*, inquit, *in gremio comitis, brevi lætatura in amplexibus regis*. Quod non ita accidisse et iniquitatem sibi mentitam esse tempestas indicat præsens.

23. Igitur, ut præfati sumus, hujusmodi promissione animatus immo deceptus, collecto exercitu, cum Gisleberto pariter atque Heverardo regi preparant bellum. Quos contra rex properat lætus, non eorum multitudine territus, sed de Dei pietate confisus. Sed ut scias quam facile est Deo in paucis plures vincere, et quod quisquam in abundantia virtutis suæ non salvabitur (*Psal.* xxxiii, 17), audi antiquum a Domino renovatum miraculum. Regis milites supra Rhenum ad locum vocabulo Bierzuni (123) pervenerant, Rhenique alveum transire jam cæperant, ignorantes, quod Henricus cum præfatis comitibus tanta eis vicinitate esset jam proximus. Perpauci denique e navibus egressi, vix equos ascendere seseque armis indui poterant, cum prenominatorum legiones non nuntiantur properantes, sed intuitu ipso cernuntur presentes. Tali igitur sese sunt mutuo sermone adgressi: Fluminis hujus, ut cernitis, magnitudo socios nostros nobis succurre, nosque

etiam, quamvis volentes, illo redire non sinit; nec clam nobis est, quam ridiculum nostris presertim sit nationibus fortes viros se ostibus ²⁹⁹ tradere et non resistendo mortem fugere, vitamque sempiternis obpropriis comparare. Quamquam enim evadendi, quæ nonnumquam hostibus obest, oblata desperatio et supplicandi sempiternum obproprium pugnandi nobis fiduciam prestant: eo tamen est, quæ nos presertim, veritatis scilicet ac justitiæ, causa pugnare compellit. Si enim terrestris domus nostra resistendo injustitiæ dissolvatur, æternam non manu factam recipiemus in cælis. » His itaque dictis accensi, hostes inter cursu præpeti transeunt. Rex denique tantam suorum constantiam non sive divino instinctu ³⁰⁰ esse considerans, quoniam, fluvio ³⁰¹ intercedente, corporali præsentia subvenire suis non poterat, recordatus populi Domini, qui repugnantes sibi Amalechitas orationibus Moysi servi Dei devicerat, protinus de equo descendit, seseque cum omni populo lacrimas fundens ante victoriferos clavos manibus domini et salvatoris nostri Jesu Christi adfixos suæque lanceæ impositos in orationem dedit; quantumque justii viri, secundum beati ³⁰² sententiam Jacobi, tunc valeret oratio (*Jac.* v, 16), res manifesta probavit. Eo namque orante, cum ex suis nullus occumberet, hostes sunt omnes in fugam conversi; nonnullique eorum, cur fugerent, pœnitentiam ignorabant, quoniam quidem pre paucitate sese insequentibus hostes videre non poterant. Cæsis igitur plurimis, Henricus vehementer in brachio est percussus, et quamquam loriciæ triplicis fortitudo ad carnem usque ensis aciem non admitteret, pondere tamen percussiois acerbæ brachium est adeo in livorem conversum, ut nullis medicorum curis ita mederi posset, ne recurrente anno permagnam dolorem sentiret. Unde et multo post hujus facinoris occasione ipsum fassi sunt hominem ³⁰³ exivisse. Sed quia lanceæ ipsius sanctæ memoriam fecimus, hic, qualiter ad eum pervenerit, inseramus.

24. Burgundionum rex Rodulfus, qui nonnullis annis Italicis imperavit, lanceam illam a Samson comite dono accepit. Erat enim exapta ³⁰⁴ cæterarum specie lancearum, novo quodam modo novaque elaborata ³⁰⁵ figura, habens juxta lumbum medium utrobique fenestras. Hæ pro pollicibus perpulcræ duæ acies usque ad declivum medium lanceæ extenduntur. Hanc igitur Constantini Magni, sanctæ filii Helenæ, vivificæ crucis inventricis, fuisse adfirmant, quæ media in spina, quam lumbum superius nominavi, ex clavis, manibus pedibusque domini et redemptoris nostri Jesu Christi adfixis, cruces habet. Henricus itaque rex, ut erat Dei timens totiusque religionis amator, audito Rodulfum tam incestimabile donum habere cælestis, nuntiis directis

VARIE LECTIONES.

²⁹⁸ s. n. i. i. c. r. o. q. i. *desunt* 2. 3. ²⁹⁹ i. e. hostibus. ³⁰⁰ intinctu 1. ³⁰¹ fluvio 1. ³⁰² hic vox viri erasa 1. ³⁰³ homie 1. ³⁰⁴ i. e. exapta. ³⁰⁵ elaborata 1.

NOTÆ.

(123) *Birthen*. Cf. Reginonis contiq. an. 939.

temptavit, si præmiis aliquibus id posset acquirere sibi que adversus visibiles atque invisibiles hostes arma invictissima triumphumque perpetuum præparare. Quod cum rex Rodulfus modis omnibus se numquam hoc acturum ediceret, rex Henricus, quia mollire hunc muneribus non potuit, minis terrere magnopere curavit. Omne quippe regnum ejus cede atque incendiis se depopulaturum esse promisit. Quia vero quod petebatur munus erat, quo cælestibus terra Deus conjunxerat ³⁰⁶, lapis scilicet angularis faciens utraque unum, Rodulfi regis cor emollivit, justoque regi justa juste petenti ³⁰⁷ cominus tradidit. Neque enim pace præsentem simulati locus erat. Nam et eo, qui his crucifixus est, a Pilato ad Herodem properante, facti sunt amici in illa die, qui prius inimici erant ad invicem. Quanto autem amore rex Henricus præfatum inestimabile donum acceperit, cum in nonnullis rebus, tum in hoc præsertim claruit, quod non solum eo dantem se auri argentique muneribus, verum etiam Suevorum provincie parte non minima honoravit. Deus autem, qui quo quisque quid animo peragat, intuetur, non muneris quantitatis sed bonæ voluntatis inspector ac retributor, quanta ob prælibatam rem mercede æterno in sæculo pium donaverit regem, iudiciis quibusdam hoc etiam in tempore prodidit, dum contra se insurgentes hoc victorifero præeunte signo semper hostes terruit atque fugavit. Hac igitur occasione, immo Dei voluntate, sanctam rex Henricus rompheim adeptus est; quam filio suo, de quo ³⁰⁸ in præsentiarum nobis sermo est decedens cum regno simul hereditario dereliquit. Qui quanta donum inestimabile veneratione coluerit, victoria non solum indicat præsens, verum divinorum, ut prompturi sumus, admiranda largitio munerum. His itaque perterritis atque fugatis, rex rediit, non tantum de divina miseratione magnificus.

25. Libet autem paululum immorari, et quod non fortuito sed Deo disponente hæc ita acciderint, enarrare. Quod luce nobis clarius constabit ³⁰⁹, si domini et salvatoris nostri Jesu Christi apparitionem, quæ post resurrectionem mulieribus ac discipulis facta est, in medium proferamus. Fidem Petri, dilectionem Joannis supra pectus magistri in cena recumbentis, Thomas firmiter noverat, eos ad sepulcrum cucurrisse, nichilque præter linteamina invenisse audierat, angelorum etiam visiones, qui cum vivere assererent, mulieribus apparuisse cognoverat. Sed esto; forte enim mulierum infirmitatem considerans, mulieribus non credebat. Cedo, inquam, sancte Thoma, si duobus discipulis ad castellum Emmaus properantibus, quibus non solum apparuit, sed et scripturas quæ de se erant aperuit ³¹⁰, immo etiam secundum con-

A suetum morem panem benedixit, fregit, ac dedit, non credis; omnibus tamen condiscipulis, quibus januis clausis apparuit, quid fidem non adhibere contendis? Meministine, inquam, eundem Dominum et præceptorem tuum, cui te commoriturum promittebas, ante passionem hæc omnia prædixisse? Ait namque: « Ecce ascendimus Jherosolimam, et consummabuntur omnia quæ scripta sunt per prophetas de filio hominis. Tradetur enim gentibus, et illudetur, et flagellabitur, et conspuetur, et postquam flagellaverint, occident eum, et die tertia resurget (*Luc. xviii, 31*). Cur itaque eum resurrexisse dubitas, cum gentibus traditum, flagellatum, consputum, crucifixum, sicut prædixerat, videas? Haud ab re est, quod Deum tuum manibus propriis tractare contendis. Ipse namque rex noster, qui ante sæcula operatus est salutem in medio terræ (*Psal. lxxiii, 12*), qui novit omnia antequam fiant, multos præviderat hoc errore perituros, ut est, misericors et clemens: « Infer, ait, dignum huc, et mitte manum tuam in latus meum, et noli esse incredulus, sed fidelis (*Joan. xx, 27*). » Ἐξαύδα δέ, Θομαῖ υἱε, exauda de Thoma agie, quod est: confitere autem Thoma sancte, et tua dubietate omne nostrum exclude amphibolum. Dominus, inquit, meus et Deus meus. O ambiguum omni laude dignissimum! O dubium cunctis sæculis prædicandum! Si tu non dubitares, non ego tam firmiter crederem. Si mulierum credentium, si condiscipulorum fidem hereticis, qui non vero corpore dominum nostrum Jesum Christum resurrexisse latrabant, diceremus, multa nobis argumenta diabolica calliditate opponerent. Sed cum dubitantem Thomam corpus tractasse, vulnere cicatrices tegisse, ac mox dubitatione remota Deum et Dominum exclamasse audiunt, qui prius erant multisoni, mox ut pisces videntur insoni; cognoscentes quia et vera caro est, quæ tractari potuit, et Deus, qui clausis januis intravit. Et quod Thomas dubitavit, non fors sed divina dispensatio fuit. Sic itaque, sic, rex piissime, inseparata ob militum paucitatem victoria divinæ consilium providentiæ fuit, volens mortalibus indicare quam carus Deo esset qui orando tam immensum cum paucissimis triumphum optinere promeruit. Forte enim, immo certe, et tu prius ignorabas, quam carus Deo existeres; quod post te cognoscere fecit, cum tanta victoria honoravit. Sancti etenim viri quid virtutis habeant, et quanti in conspectu divini examinis consistant, nisi probaverint, ignorant; quod ad Abraham filium immolare cupientis ³¹¹ ex verbis angeli dicentis colligere possumus; ait enim: « Ne extendas manum tuam super puerum, neque facias illi quicquam; nunc cognovi quod timeas Domi-

VARIE LECTIONES.

³⁰⁶ conjunxerat 4. ³⁰⁷ petententi 1. ³⁰⁸ suo unde (5. 5 a.) 5 a* *Vita S. Gerardi Broniensis c. 18.* ³⁰⁹ con constabit 1. *duabus lineis.* ³¹⁰ i. e. aperuit. ³¹¹ lege cupientem; *constructio scilicet hæc est: Quod colligere possumus ex verbis angeli dicentis ad Abraham cupientem filium immolare.*

num (*Gen. xii, 12*), » id est te ipsum et posteros cognoscere feci. Noverat enim Dominus et ante quam filium immolare vellet, quanta Abraham patriarcha sanctus cum caritate diligeret; sed is qui diligebat, quam perfecte diligeret, non novit, donec per dilecti filii immolationem apertissime claruit. Possumus et hanc ex beati Petri promissione sententiam approbare. « Domine, inquit, tecum paratus sum et in carcerem et in mortem ire. » Cui Dominus: « Dico tibi, ait, Petre, non cantabit in hac nocte gallus, donec ter abneges nosse me (*Luc. xii, 33*). » O sancte Petre, melius quam tu te novit qui fecit te. Tu profiteris, quemadmodum putas, veram fidem; sed qui priusquam fiant omnia novit, ter se negaturum te esse prædixit. Hujus quippe sententiæ non inmemor, cum te postmodum, an se diligeres ³¹², interrogaret, magis ipsi credens quam tibi, amorem tuum hac temperata responsione declarasti, dicens: « Domine, tu omnia nosti, tu scis quia amo te (*Joan. xxi, 15*). Conscientia quidem mea plus diligo te quam me, nisi quia te diligendo diligo me. Utrum autem, ut existimo, ita sese veritas habeat, ipse quam ego melius nosti, qui me ut essem fecisti, ei ut te diligerem amore justissimo inflammasti. » Bone itaque ~~sex~~, non ob tuam hoc sed ob infirmorum actum est fidem, qui victoriam non nisi in multitudine putant consistere et humanas res non nisi in fortuito provenire. Scimus enim, quia et si cum milibus ³¹³ legionibus transires ac victoriam optineres, non eam tibi, sed Domino, imputares. Et hæc ratio est, quod te in paucis orando voluit vincere, ut et in se sperantes ad amorem sui magis accenderet, et, te quantum diligeret, nescientibus indicaret, sed his obmissis, ad narrandi seriem redeamus ³¹⁴.

26. Est in Alsaciæ partibus castellum, Brisicau (124) patriæ vocabulo nuncupatum, quod et Rhenus inmodum insulæ cingens, et naturalis ipsa loci asperitas munit. In hoc itaque suorum Heverardus posuerat multitudinem militum, quorum terrore non solum magnam sibi partem præfatæ provinciæ vendicabat, verum etiam circumcirca regis fideles misere laniabat. Rex denique bonus, non quæ sua sed quæ suorum erant considerans, collecto exercitu, in Alsatiæ, ut præfatum castrum obsideat, proficiscitur. Cumque eodem pervenisset, Frederici, qui eam eo tunc simul aderat, Mogontinæ sedis archiepiscopi, exhortatione episcoporum quamplurimi, defixis noctu per girum amissis tentoriis, cœperunt regem deserere clamque ad civitates proprias fugere, Frederico cum eodem subdole permanente. Quod regis milites considerantes, hujusmodi regem sunt sermone adgressi: « Consule, rex

saluti tuæ, loca hæc deserens et Saxoniam petens. Nec clam te est, quod Heinricus frater tuus bellum tibi inferre conetur; qui si tam pravus tecum esse copias senserit, ita irruet repentinus, ut nec fugiendi quidem sit locus. Melius est igitur reparato exercitu iterum redire, quam aut mori misere, aut turpiter fugere. » Quibus rex inperterritus, ut quondam suis Judas cognomento Machabæus: « Nolite, ait, nolite talia loqui; et si adpropinquavit tempus nostrum, moriamur in virtute, et non inferamus crimen gloriæ nostræ (*1 Machab. ix, 10*). Melius est enim pro vera justitia mortem subire, quam eam fugiendo turpiter vivere. Denique si illos Dei ordinationi resistentes, auxilium a multitudine sola et non a Deo sperantes, injuste præliari, mori et ad irremissibiles herebri pœnas descendere juvat, nichilominus non immo acrius pugnare delectet, qui et præliari pro justitia securi, et præliando, si sors carnis universæ acciderit, securius possumus mori. Nam pro justitia pugnaturus, ob copiarum paucitatem ante pugne experimentum terga dare, Deo diffidere est. » His dictis non solum eos a fugæ proposito revocavit, verum etiam, ut vehementer pugnarent, protinus animavit.

27. Unum autem, unum, pater egregie, velim diligenter adtendas; quod cum audieris, plus eum animi passiones quam hostes vicisse miraberis. Hujusmodi vincere adversarios, permittente Deo, nonnumquam et peccatores possunt; inconcussam autem animi tenere virtutem, prosperis scilicet non elevari et adversis non frangi, perfectorum solummodo est. Audi igitur in tanta hac fluctuante procella quo fidei supra petram, quæ Christus est, sit ardore fundatus. Comes quidam tunc prædives secum erat, cujus multitudo militum regis aciem condecorabat. Hic itaque videns, quam plurimos ex regis acie desertores ac transfugas fieri, non interiorum sed exteriorum considerans hominem, tacitus hæc secum volvere cepit: « Quicquid regem in hac turbatione constitutum petiero, sine dubio impetrabo, præsertim cum et acre bellum nobis immineat, ac ne se deseram timeat. » Nuntiis itaque directis, regi supplicat, ut abbatiam quandam Laresheim dictam ³¹⁵, prædiis ditissimam, ei concedat; cujus possessionibus quod sibi decratas militibus suis ministrare prævaleat. Rex autem, columbina non solum sed, ut erat, vipperina calliditate suffarcinatus, non hoc quod portenderet ³¹⁶ animadvertere minime potuit; unde et hujusmodi nuntiis apologeticum dedit: « Illi, quid super hæc re sentiam, verbis ipse potius explicabo quam nuntiis. » Quod qui hoc direxerat audiens, immensa est

VARLE LECTIONES.

³¹² diligeres 1. ³¹³ XII milibus 4. 2. 3. 5. XII 5 a. duodecim 5 a*. ³¹⁴ ad alia festinemus 5. 5 a. 5 a*. ³¹⁵ l. d. desunt 3. laresheim 2. laresheim vel loresheim 5. ³¹⁶ portenderet 1.

NOTÆ,

(124) *Breisach*,

animi affectus leticia, sperans, se quod poposcerat impetrasse. Unde et moræ ³¹⁷ incipiens, regem adit, eumque sententiam super hac re promere postulavit. Cui rex, populo circumstante : « Obœdite, inquit, magis oportet Deo quam hominibus. Quis enim sanum sapiens ignorat, te hæc non petitionis humilitate sed comminationis auctoritate dixisse? Scriptum est : *Nolite sanctum dare canibus* (Matth. vii, 6). Quod quamvis a doctoribus spiritaliter intelligendum esse prædicetur, ego tamen satis me dare sanctum canibus censeo, si monasteriorum prædia, quæ a religiosis viris Deo sunt militantibus tradita, tulero, sæculoque militantibus dederò. Tibi vero tam procaciter injusta petenti, sub testimonio totius populi, nec hoc nec aliud te unquam a me accepturum esse testificor. Si cordi tibi est ceteris cum infidelibus avolare, quanto citius, tanto melius. » His auditis, quia facies mentis est speculum cordis ³¹⁸, verecundiam vultus rubore nudavit, concitusque regis ad pedes corruens, se peccasse, se graviter deliquisse, confessus est. Perpende itaque, qua constantia ³¹⁹ athelta Dei non solum visibiles, verum etiam invisibiles conterat hostes ; antiquus etenim hostis non eum se nocuisse putavit, dum tot fortissimos principes contra illum surgere persuasit, fratrem etiam, qui ei regnum auferret, instigavit, quoniam exteriora hæc esse damna cognovit ; unde et præfatum comitem ad expetendam sanctorum hereditatem incitavit, quatinus eo rex velocius offensam Dei incurreret, quo servorum Dei stipectia suis injuste militibus traderet. Verum quia nequivit, nunc, quantum rex sanctus, ob temptationis hujus constantiam Deo pro se pugnante, creverit, in medium proferamus.

28. David sanctus ex persona Domini dicit : « Si populus meus audisset me, Israel si in viis meis ambulasset, pro nichilo forsitan inimicos ³²⁰ eorum humiliassem, et super tribulantes eos misissem manum meam (Psal. lxxx, 14). » Quod in hoc rege Dominum audiente atque in viis ejus ambulatio esse completum, quam prompturus sum, ratio declarabit. Heverardus atque Gislebertus, audito regem in Alsatia esse, quoniam neminem, qui eis resisteret, verebantur, permagno collecto exercitu, Rheni alveum ad Andernacha pertranseunt, regisque fideles circumquaque demoliri procedunt. Huto sane, Herimanni Suevorum ducis frater, necnon et Chuonradus cognomento Sapiens, quos superius regi diximus esse fideles, ipsi in partibus erant. Sed quia eorum copias istorum copiis multo inferiores extiterant, his occurrere ³²¹ trepidabant. Verum jubente Deo, non locutionis sed inspirationis modo, hos multis cum spoliis redeuntes pone secuntur. Cumque paululum processissent, quidam eis flens et ejulans obviavit

A sacerdos. Qui rogatus ab eis unde iret, cur fieret? « Ab istis, inquit, prædonibus ego venio, qui paupertatis meæ erumnam uno quod solum possederam jumento ablato dilatarunt. » Quod cum præfati ³²² Huto ac Chuonradus audirent, si Gislebertum atque Heverardum viderit, examussim sunt sciscitati. Quo respondente : « Quoniam cum præda cunctis pœne trans Rhenum missis, ipsi soli cum eorum electis militibus, quod nec bene vertat capiunt cibum ; » tanta celeritate super eos irruunt, ut, si videres, non eos currere ³²³ sed diceres transvolare ³²⁴. Quid plura? Heverardus gladiis occidit, Gislebertus Rhœni undis submergitur, quas quoniam præ multitudine sorbere ³²⁵ non potuit, anima recedente defecit. Cæterorum vero nemo aufugiit, qui non aut vivus ligaretur, aut gladio truncaretur. Vides igitur, quemadmodum super regem tribulantes Dominus manum miserit, quem in viis suis ambulasse cognovit.

29. Dum hæc aguntur, rex in Alsatia horum incipiens, mori potius quam adversarios fugere est paratus. Accidit itaque, ut, quemadmodum ei moris erat, mane primo, quoniam æcclesia longe aberat, super equum conscenderet ³²⁶, eoque se munitum orationibus iret, dum directis procul obtutibus, obviare sibi nimia celeritate hominem vidit, quem illico nuntium esse intellexit ³²⁷. Et quia is qui venerat prospera nuntiabat, mox ut regem vidit, subsecuturam letitiam quodam prologo hilaritatis ostendit. Hoc igitur inditio, quia secunda eum qui aderant nuntiare intellegunt, arrectis auribus ut eum audiant currunt. Quibus moderata hujus processio, capillorum ac bestium compositio, honesta salutatio, annus erat. Vidit rex populum anhelare, et quod dicendi moram ³²⁸ nuntius faceret, graviter ferre. « Age, ait, ad quod missus es fare, præposterato ordine rem prius injice ³²⁹, circumstantium metus adime, eorumque animos gaudio exple ; dehinc per longa exorsa et rhetorum prohœmia salutationibus nos demulce, Non qualiter, sed quid dicas, præsens tempus expectat. Malumus enim rusticana simplicitate lætari, quam Tulliana facetia periclitari. » His auditis, Heverardum atque Gislebertum hominem exutos esse, primo impetu nuntiavit, volentemque, qualiter hoc acciderit, prosequi, rex manu compe-scuit, ac mox de equo descendit, seseque, cum lacrimis Deo gratias agens, in orationem dedit. Qua expleta, surrexit, atque itinere quo cœperat Deo se commendaturum ad ecclesiam tendit.

30. Hoc in tempore Bertaldus Bagoariorum dux, Arnulfi ducis frater, vir strenuus, regis partibus toto favebat conamine. Xolens itaque rex, ut quemadmodum tribulationis præteritæ ita et læticie præsen-

VARIE LECTIONES.

³¹⁷ more 1. ³¹⁸ post mentis et post cordis puncta habentur 1. ³¹⁹ constantia 1. ³²⁰ inimicus 1. ³²¹ occurre 1. ³²² præfato 1. ³²³ curre 1. ³²⁴ tranvolare 1. ³²⁵ exorbere præ multitudine (5. 5 a) 5 a. Vita S. Gerardi Broniensis c. 19. ³²⁶ conscenderet 1. ³²⁷ intellexit 1. Et quia i. q. v. p. n. m. ut r. v. desunt 5. 5. a. 6 a. ³²⁸ momoram 1. ³²⁹ injuce 1.

tis fieret particeps, sequenti die, quanta erga eum Dominus beneficia egerit, nunciis directis apperuit. Cui etiam in augmentum læticiæ, quoniam conjugali ³³⁰, minime tenebatur vinculo, demandavit ac juramento promittere fecit, ut si sororem suam, scilicet Gisleberti uxorem, habere posset, eam illi conjugio copularet; quod si minus procederet, ipsius Gisleberti ex eadem sorore genitam, quam pœnes se habuerat, fere jam nubilem, maritali ei conjugio traderet. Quo audito, Bertaldus immenso est gaudio affectus: elegitque potius nondum nubilem filiam expectare, quam matrem, quæ jam nupserat, tollere.

31. Fridericus denique Magonciacensis ecclesiæ archiepiscopus, cujus consilio episcoporum nonnulli regem dimiserant, ut quam occulte gestabat jam infidelitas cunctis pateret, decem ferme ante prænominatorum diebus interitum regem deseruit, ac Magonciam concitus venit; in qua nichil moratus, Metensem urbem adit. Disposuerat enim regis frater Heinricus, redeuntibus Heverardo atque Gisleberto, cum eodem Friderico isthic exercitum congregare, sicque regi in Alsatia degenti bellum maximum præparare. Cumque illo pervenisset nominatus archiepiscopus, insperate et non oportune nuntii ei occurrunt, qui jam prælibatos principes morte intercedente non vivere dicunt. Quo audito, animo consternatus, quid faceret penitus ignorabat.

32. Rex interea, Alsatiam deserens, Franciam occupabat ³³¹. Cujus ob metum Magonciæ cives redeuntem archiepiscopum intra urbis mœnia non

A suscipiunt. Unde factum est, ut non multo post a regis fidelibus captus, et ante sui præsentiam adductus, custodiæ sit in Saxonia traditus. In qua aliquandiu commoratus, miseratione regis dignitati est pristinæ restitutus.

83. Heinricus denique regis, fratris scilicet sui, terrore exanimatus, in castellum vocabulo Capræmons, ingeniis non solum hominum, verum natura ipsa munitum, ingredi voluit. Quod sorore ejus, vidua videlicet Gisleberti, prænosens, non solum ne id facere posset prohibuit, verum hujusmodi eum sermonibus convenit: « Pro! non tete miseriarum mearum tedet, quas conjuge interempto perpetior, nisi etiam meis te in municionibus occludendo regis iram super regionem hanc velut aquam effundas? Non feram, non patiar, non sinam; non tanta vecordia michi innata inerit, ut ex meis incommodis tua compares commoda. »

34. Ilis Heinricus auditis, cum aliud quod faceret ignoraret, adsumptis secum, quorum præsidio juvaretur, quibusdam episcopis, die quadam nudis pedibus regis ad pedes ipso ignorante pervenit, supplexque misericordiam imploravit. Cui rex: « Indignum, inquit, facinus tuum misericordiam non meretur. Verum quia video te humiliatum coram me, non inducam malum super te. » Jussit eum itaque rex ad palatium suum, quod in Francia in loco qui Ingeenheim dicitur constitutum est, proficisci, sollerti que illum vigilantia custodiri, quoad iræ remota paululum egritudine, quid super eo faceret, sapientum consilio definiret.

EXPLICIT LIBER QUARTUS DEO GRATIAS.

INCIPIUNT CAPITULA LIBRI QUINTI.

1. Qualiter Herimannus Suevorum dux Liutulfo C filio regis filiam suam nomine Itam conjugem daret.
2. De eelipsi solis et apparitione cometæ.
3. De eo quod rex Hugo Romam quotannis oppreserat.
4. De Berengario et Anscario fratribus, quorum Anscarium in Camerino et Spoletio marchionem constituerat.
5. De Serlione quem rex Hugo contra Anscarium mittit, et de verbis Anscarii ³³².
6. De hono consilio Wikberti boni militis, et malo Arcodi mali militis ³³³.
7. De prima pugna inter Sarlionem et Anscarium, in qua Wikbertus occisus est fugiitque Arcodus.
8. De alia pugna, in qua Anscarius Hattonem comitem hasta occidit, ac postmodum de equo cadens ab hostibus est ipse occisus, Sarliusque marca potitur.
9. De Hugone rege, qui Constantinopolim nuntios dirigit propter naves et Grecum ignem.
10. De rege Hugone, qui Berengarium execare ³³⁴ voluit, sed propter Lotharium non potuit, qui hoc Berengario nuntiavit; et de fuga ejusdem Berengarii uxorisque ejus.
11. Inprecatio contra montes qui Berengarium et Willam transire permiserunt.
12. Qualiter Herimannus dux Berengarium suscepit et ante regis præsentiam duxit.
13. De eo quod rex Hugo nuntios suos regi Ottoni dirigit, pollicens pecuniam si Berengarium non recipiat, quod omnino impetrare non valuit.
14. De eo quod imperator Grecorum Romanos Hugonem rogat, ut suam filiam conjugem suo det nepoti filio Constantini.
15. De pugna navali quam Romanos cum Ingero rege Russorum fecit, quem mirabiliter vicit.
16. De eo quod rex Hugo ad Fraxinetum pergens, Grecos cum navibus eo dirigit.
17. De eo quod rex Hugo Fraxinetum destruere potuit sed noluit.

VARLE LECTIONES.

³³⁰ conjugali 1. ³³¹ occupabat 4. ³³² hucusque index codicis 3. *cujus tamen textus non nisi capite 18 finitur.*
³³³ hucusque prima manu, reliqua indicis capita manu secunda 4. ³³⁴ i. e. execrare.

18. De Amedeo Berengarii milite, qui exploratum A in Italiam venit.
19. De eo quod rex Hugo pactum Hungariis dedit eosque in Hispaniam misit.
28. De eo quod rex Hugo filiam suam, quam ex concubina habuerat, Constantinopolim mittit.
21. De fortitudine et pulchritudine Constantinopolitani palatii, et qualiter Stephanus atque Constantinus suum patrem de palatio eiecerint et monachum fecerint.
22. De eo quod idem voluerunt Constantinum Porphyrogenitum deicere; a quo sunt et ipsi capti atque in monasterium missi; et per quem eorum consilium sit palam factum.
23. De yronica patris susceptione et locutione, quando filii ad monasterium venerunt.
24. Oratio imperatoris Romani, quam pro filiis egit, Deo gratias agens.
25. De eo quod Constantinus et Stephanus custodia observantur.
26. De adventu desiderati Berengarii in Italiam, et quod Mannasses ejus partibus favet.
27. Qui principes prius Hugonem desererent, et cur.
28. De eo quod rex Hugo filium suum Lotharium Mediolanium mittit, ab misericordiam omnium Italarum.
29. De Joseph episcopo per Berengarium Brixia expulso, et Antonio eodem constituto.
30. Cur Berengarius Placentinum et Papiensem dimitteret episcopos, et cur Liudprandum clericum parentes sui Berengario commendaverint.
31. De Hugone rege qui cum omni pecunia in Provinciam ivit, et de Raimundo qui suus miles factus est.
- B 32. De uxore Berengarii quæ passa est crimen incesti, et qualiter inde sit liberata.
33. De pecunia quam Berengarius causa Hungariorum pauperibus et ecclesiis Dei tulit.

EXPLICIUNT CAPITULA.

INCIPIT LIBER QUINTUS.

1. (*An. 939.*) Factum est, ut post mortem Heverardi atque Gisleberti, necnon et Heinrici fratris regis inclusionem, concurrentibus undique ad regem congratulationis causa proceribus, veniret et vir ditissimus, Suevorum dux Herimannus; qui post congratulationis satietatem talibus regem est adgressus sermonibus: « Non clam domino meo est, cum prædiorum latitudine, tum pecuniarum immensitate prædivitem me absque liberis esse; nec est præter unam parvulam gnatam, qui mearum rerum me decedente heres existat. Placeat itaque domino meo regi filium suum parvulum LIUTOLFUM mihi adoptare in filium, quatinus unica filia meæ maritali commertio sociatus, me migrante mearum fiat rerum hereditate magnificus. » Hoc itaque quia placuit regi consilium, quod poposcerat sine dilatione complevit.

2. Hoc in tempore (*Jul. 19*), ut ipsi bene nostis, sol magnam et cunctis terribilem passus est eclipsin, sexta feria, hora diei tertia; qua etiam die Abderahamen³³³, rex vester, a Radamiro chistianissimo rege Gallitiæ in bello est superatus (*125*). Sed et in Italia octo continuis noctibus miræ magnitudinis cometa apparuit, nimis proceritatis igneos ex sese radios fundens, subsecuturam non multo post famem portendens, quæ magnitudine sui misere vastabat Italiam.

3. Ea siquidem tempestate, Hugone rege turpiter expulso, Albericus, ut præfati sumus, Romane civitatis monarchiam obtinebat. Quem rex Hugo quot-

annis graviter opprimebat, gladio et igne quæ poterat universa consummans³³⁶, adeo ut civitates præter Romam, in qua ipse conederat, omnes auferret. Sed et ipsam sine dubio cum depopulando tum cives muneribus corrupendo conquireret, nisi occulta justis Dei illi sententia³³⁷ prohiberet.

C 4. Per id³³⁸ tempus Berengarius³³⁹ atque Anscarius in Italia fratres clarebant, uno quidem patre, Adelberto scilicet, Eporegiæ civitatis marchione, sed non una matre progeniti. Berengarium scilicet, uti præfati sumus, Gisla, Berengarii regis filia, Anscarium autem Hermaugarda, Adelberti Tuscie provincie marchionis, quam ex Berta, regis Hugonis habuerat filia, peperit. Quorum Berengarius consiliis providus; ingenio callidus; Anscarius vero ad quodlibet facinus promptus. Quem et rex Hugo nimis suspectum habuerat, ne se occideret³⁴⁰ ac regnum sibimet obtineret. Consilio itaque accepto, quia Tedbaldus³⁴¹ marchio hominem exierat, Spoletinorum cum ac Camerinorum constituit marchionem, quatinus eo securius viveret, quo longius hunc ab sese sequestratum esse cognosceret. Quo dum profectus esset, uti animi inpaciens erat, quicquid ex rege mali cogitando mens ei suggesserat, rerum signis continuo declarabat. Quod Hugonem minime latuit.

5. (*An. 940.*) Igitur quod remedium huic egritudini dare posset, excogitans, Sarlionem ad se, Burgundionum³⁴² ex gente progenitum, advocat. Cui et ait: « Camerinorum ac Spoletinorum hominum non est

VARIE LECTIONES.

³³³ abdaram 5. 5 a. ³³⁶ i. e. consnmens. ³³⁷ sentia 1. ³³⁸ idem corr. id 1. ³³⁹ bererengarius. ³⁴⁰ occidere 1. ³⁴¹ tebaldus 1. ³⁴² burdionum 1.

NOTÆ.

(125) Cf. Ann. Sangall. majores an 939.

mihi fides incognita. Est enim calamo, similis, cui si in-
 nisus fuerit homo, perforabit manum ejus. Vade itaque, atque a me suscepta pecunia, mentes eorum
 corrumpere, ab Anscarii dilectione eos amove, tibi que conjunge. Te nemo est qui possit ³⁴³ facere, cum
 melius, tum commodius. Habes enim illius Ted-
 baldi, mei nepotis defuncti optimi marchionis, uxorem, cujus auxiliis fretus cunctus ad te veniet populus. » Profectus denique, hand secus atque rex
 predixerat Camerinorum ac Spoletinorum populus egit. Congregata itaque multitudine, ad eam in qua
 Anscarius erat civitatem properare festinat ³⁴⁴ Quod cum audisset Anscarius, antesignanum ³⁴⁵
 suum nomine Wikbertum talibus adorsus est ver-
 bis :

Versus

« Sarlius inbellis, multorum fisis in armis,
 Pugnaturus adit; cui fortes pectore et armis
 Occursare decet bellumque inferre cruentum.
 Lecta manus juvenum, bellisque exercita multis,
 Est huc ³⁴⁶ tendentem quæ me comitata patronum,
 Protinus adveniet, fulvo decorata metallo. »

6. His auditis, Wikbertus, ut erat vir non audacia
 solum verum etiam scientia fretus : « Mane, ait, ac
 copias prout potis est congregato ³⁴⁷. Pergrave est
 enim, exercitui cum tam paucis numeroso occurrere.
 Sed et si quibuscum res agitur animadvertis, he-
 roes sunt, haud segnius atque nos bello assuefacti. »
 Jam Anscarius Wikberto recta sibi consulenti con-
 ivere decreverat, directisque usquequaque nuntiis,
 congregare exercitum cuperat, cum Arcodus qui-
 dam, Burgundionum sanguine ortus, Wikbertum
 ista consulentem dictis increparet amaris : « Chre-
 meti, inquit, similis es, qui ob Trasonis metum
 Thaidi de occultandis edibus consilium, quoad
 advocatos sibi a foro duceret, dedit; quem cum Thais
 prohiberet (126) : *Quod cum salute tua, ait cavere
 possis, stultum admittere est. Malo ego nos prospicere,
 quam ulcisci* ³⁴⁸ *accepta injuria!* Optime, Wik-
 bertus, inquam, Thrasonis fecisti memoriam militis,
 qui rabido prius ore desevis, cum ad rem veram
 ventum esset, Syrisum in dextro cornu, Symalio-
 nem in sinistro constituens (127), ipse sibi locum
 post principia (128) elegit. Burgundiones enim gar-
 ulos ³⁴⁹ esse, voraces ac inbelles, nullus qui eos
 noverit ambigit. Sed et quam perfertiter sæpe fece-
 ris, quas fugiendo declinasti, cicatrices indicant
 corporis. »

7. Hujusmodi itaque Anscarius atque Wikbertus
 exitati dictis, ubi Sarlium esse cum multis audiunt,
 quam mox cum paucis properare contendunt. Sex ³⁵⁰

Sarlius acies habuerat, quarum tres contra Anscarii
 unam, in qua et ipse erat, direxerat. Ipse vero
 fluvio interjecto rei spectans eventum, cum tribus
 remanserat. Verebatur enim, quod nec tanta eum
 quiret multitudo defendere, si suos in eum Anscari-
 us posset obtutus inducere. Haud mora, bellum
 incipitur, in quo Arcodus, quia fugerat, non videtur,
 Wikbertus vero morte tenus vulneratur, quoniam
 quidem mori satius quam fugere duxit. His itaque
 omnibus ab Anscario debellatis, duas ei iterum
 Sarlius acies mittit, uno solummodo secum retenta.
 Cumque Anscarius, quis suorum in campo occumbe-
 ret, vellet inquirere, non suo tantum quam aliorum
 sanguine cruentatus Wikbertus ei occurrit. Cui et
 ait : « Duæ contra nos acies ³⁵¹ perpulcre armis
 instructæ adveniunt, quas te potius declinare quam
 expectare etiam atque etiam rogo. Arcodus, ut ipse
 bene nosti pugnae hujus incentor, qualiter aufugerit,
 vides. Ego vero positus in extremis, non cogito jam
 de pugna, sed misericordem Deum rogo pro animâ
 ne mihi imputet ³⁵², quæ ob dilectionem tui hodie
 commerui crimina, hominum neci dando corpora
 multa. » His expletis, expiravit.

8. Collecti itaque Anscarius quos potuit, duabus
 phalangis occurrens, eas inter furibundus insiliit
 stragemque innumeram dedit. Comes quidam, Hatto
 nomine, duabus illis præerat aciebus, qui hac An-
 scario occurrit fidutia, quoniam, contracta jam lan-
 cea, solam in manu ejus viderat hastam. Quem dum
 intuitus esset Anscarius : « Tune es, inquit, qui con-
 tempto crucis et sanctorum juramento, perjurus
 in nomine Dei tui me tuum dominum deseruisti,
 et ad vulpem Sarlium transfuga ac desertor abi-
 isti ?

Ess. : aliquos manes et subterranea regna (129).

in quibus perjuri puniantur, Cocitum ³⁵³ etiam et
 Stigio ranas in gurgite nigras (130),
 qui usque modo somniasti, re ipsa quam mox expe-
 rire ! » Hæc dicens, hastam, quam sine ferro gesta-
 bat, aer os illius valide jaciens, sanguine cerebro-
 que respersam per occipitium eduxit; ensequè
 abstracto, quoniam multi super se irruerant, di-
 micare naviter cœpit. Cumque, nullis sibi ammi-
 culantibus, omnium pœne hostium solus impetum
 sustineret, huc illucque discurrens, sonipes quo
 insederat ³⁵⁴ adeo in scrobem cecidit, ut collo
 supposito pedibusque sursum erectis, eo usque super
 Anscarium jaceret, donec ab irruentibus hostibus
 directis missilibus occideretur. Quo mortuo, Sarlius
 marca secure politur, et rex Hugo gaudio inmensò
 afficitur.

VARIE LECTIONNES.

³⁴³ possit 1. ³⁴⁴ festinet 1. ³⁴⁵ antesignatum 1. 2. ³⁴⁶ hunc corr. huc 1. ³⁴⁷ congregata. ³⁴⁸ ul-
 cissi 1. ³⁴⁹ garulos 1. ³⁵⁰ Sed 1. 2. 5 a set 5. Sex 3. ³⁵¹ actes 1. paulo ante occurrit. ³⁵² utputet 1.
³⁵³ Coitum corr. eadem manu Conitum 1. Conitum 2. ³⁵⁴ insederat 1.

NOTÆ.

(156) Terent. Eun. IV, vi, v. 24.

(127) Ter. l. l vii, v. 5.

(128) Ter. l. l. v. 44.

(129) Juvenal, Sat. 11, 140.

(130) Juvenal. l. l. 450.

9. Dum hæc aguntur, montana quibus ab occi- A
dua ³⁵⁵ seu septentrionali Italia cingitur parte, a
Saracenis Fraxinetum inhabitantibus crudelissime
depopulantur ³⁵⁶ (an. 941). Quamobrem Hugo rex
consilio accepto, nuntios Constantinopolim dirigit,
rogans imperatorem Romanon, ut naves sibi Greco
cum igne transmittat, quas chelandia patrio ser-
mone Greci cognominant. Hoc autem eo fecit, ut
dum terrestri itinere ipse ad destruendum tenderet
Fraxinetum ³⁵⁷, eam partem qua mari muritur Gre-
ci navigio obsiderent, eorumque naves exurerent,
ac ne ab Hispania victus eis aut copiarum subsi-
dia provenirent, diligentissime providerent.

10. Interea Berengarius, memorati frater Anscarii atque Æporegiæ civitatis marchio, occulte quædam in regem cœpit moliri. Quod dum regi compertum esset, simulata benignitatis dissimulataque ira, dum ad sese veniret, luce eum privare disposuit. Filius denique ejus, nomine Lotharius rex, et ipse parvus ac necessariorum sibi rerum adhuc ignarus, quoniam consiliis his interfuit, celare quemadmodum puer haud potuit, verum destinato ad Berengarium nuntio, quod sibi pater suus facere vellet, aperuit. Hoc denique Berengarius ut audivit, Italiam quam mox deseruit, ac per montem Jovis in Sueviam ad Herimannum ducem properavit; uxorem vero suam William per aliam viam ad eandem provinciam venire præcepit. Quæ tempore ³⁵⁸ digressionis sue per montem Avium (131), feta partuque vicina, qualiter montes tam asperos atque invios transire pedibus poterit ³⁵⁹, satis nequeo mirari; nisi quia fortunas omnes adversas C mihi fuisse certo scio. Sed ah! quam sibi decipulam Lotharius præparaverit, futuri ignarus videre non potuit. Dum enim Berengario consuluit, qui regnum et vitam auferret sibimet præparavit. Impræcor itaque non Lothario, qui puericiæ levitate peccavit, idque postmodum amare pœnituit, verum montibus illis crudelibus, contra insuetum omnibus morem facile eis iter prebentibus. Itaque libet in eorum mihi nunc contumeliam exclamare:

44. Improbe ³⁶⁰ mons Avium, tali
Conservas quia nam pestem,
Invius esse soles etiam,
Tempore quo Cererem messor
Tempore quo radiis Phœbi
Pessime nunc es inaudito
Pervius? atque utinam possent
Protinus in baratrum avulsus ³⁶¹
Ecce Berengarium servat,
Mons transire Jovis, mirum haud

Et servare malos, vocitant
Sanguine qui gaudent hominum,
Quid loquar? ecce Deum cupio
Conscissusque chaos cunctis
Neque tu nomine dignus,
Nunc quam perdere possis
Cum sol igneus ardet,
Curva falce reposcit ³⁶²,
Cancris ³⁶³ sidus adurit.
Rigidæ ³⁶⁴ tempore brume
Mea nunc vota valere,
Aliis montibus isses.
Sinit et tramite recto
Suetos perdere sanctos,
Heu quos nomine Mauros,
Juvat et vivere raptos.
Tete fulmine aduri,
Fias tempore cuncto.

12. Igitur Herimannus, Suevorum dux, venientem ad se Berengarium benigne suscepit, eumque magno cum honore ante piissimi regis Ottonis præsentiam duxit. Quæ quanta rex devotione suscepit, quantisque muneribus donaverit, quantumque honoraverit, stilus meus se scribere ³⁶⁵ posse diffidit. Verum quantum poterit designatis, cujus sanctitatis quantæque humanitatis rex fuerit, quantæ etiam improbitatis Berengarius extiterit, facile prudens lector animadvertere poterit.

13. Rex Hugo, audita Berengarii fuga, nuntios suos regi Ottoni dirigit (an. 942), secundum voluntatis suæ deliberationem auri argentique copiam se ei daturum, si Berengarium non susciperet cique amminicula non conferret, promittens. Quibus rex apologeticum ³⁶⁶ hujusmodi dedit: « Rerengarius non ob domini vestri dejectionem, verum, si potis est, ob reconciliationem, nostram adiit pietatem. Qua in re si amminiculari illi pœnes dominum vestrum potero, gazas a se mihi promissas non solum non suscipio, verum meam illi libentissime tribuo; Berengario vero, seu cuilibet nostræ pietatis clementiam imploranti, mandasse subsidium non præbere, summæ dementiæ est. He, pende itaque, quanta eum rex pius caritate dilexerit, qui promissam non solum non accipere, sed propriam pro illo pecuniam voluit dare.

44. Dum hæc aguntur ³⁶⁷, Constantinopolitanus D imperator cum regis Hugonis nuntiis suos pariter dirigit, mandans, naves et omnia que desideraret se ei daturum, si nepoti suo parvulo sibi omonino, Constantini filio, filiam suam conjugem daret. Constantinum autem Leonis imperatoris ³⁶⁸, non ipsius

VARIE LECTIONES

³⁵⁵ hoecidua corr. occidua 1. ³⁵⁶ depopulantur corr. depopulatur 4. vox sensu passivo usurpata. ³⁵⁷ fra-
xenetum corr. fraxinetum 4. ³⁵⁸ temre 1. ³⁵⁹ i, e. potuerit. ³⁶⁰ Codex 3 hæc in margine habet: Metrum
dactilicum alemannium constans trimetro ypercatalecto qui spondeo constat et de dactilo et spondeo,
set in loco pro primo spondeo est ubi anapestum traditum invenimus ut est omne hominum genus in
terris. ³⁶¹ reposit 1. ³⁶² crancr 1. ³⁶³ Regidæ 4. ³⁶⁴ vulsus 5. 5a. 5a*. ³⁶⁵ scriberere 4. ³⁶⁶ ατολογε-
τραν 3. ³⁶⁷ a. Πομπυος 3. ³⁶⁸ L. i. οὐν (ὄν) του αὐτου Πομπυου filium dico 3.

NOTÆ

(131) Hodie Vogelberg, ultra 10000 pedes altus, prope Adulam atque fontes Rheni.

Romanum, filium dico. Tres enim hi cum Romano simul imperitabant, ejusdem videlicet duo filii, Stephanus atque Constantinus, necnon et hic de quo in præsentiarum sermo est, Constantinus Leonis imperatoris filius. Rex itaque Hugo, hac audita legatione, directis iterum nuntiis, Romano denuntiat, se legitimo ex conjugio filiam non habere; sed si ex concubinarum filiabus vellet, egregiam ei forma posse præstare. Et quoniam Greci in Geneseos nobilitate, non quæ mater sed quis fuerit pater, inquirunt, imperator Romanos naves continuo Greco cum igne præparavit, munera maxima misit, atque ut illam nepoti suo conjungeret mandavit, Verum quoniam meus vitricus, vir gravitate ornatus, plenus sapientiæ, regis Hugonis fuerat nuntius, pigrum michi non hic sit inserere ³⁶⁹, quid eum imperatoris sapientia et humanitate, et qualiter Rusios vicerit, audivi sepius dicere.

15. Gens quædam est sub aquilonis parte constituta, quam a qualitate corporis Greci vocant Ρουσιος, Rusios, nos vero a positione loci nominamus Nordmannos. Lingua quippe Teutonum nord aquilo, man autem dicitur homo ³⁷⁰; unde et Nordmannos aquilonares homines dicere possumus. Hujus denique gentis rex vocabulo Inger erat; qui collectis mille et eo amplius navibus Constantinopolim venit. Quod Romanos ³⁷¹ imperator ut audivit, quoniam navalem suum exercitum directum contra Saracenos et ad insularum custodiam habuit, estuari cogitationibus cepit. Cumque cogitationibus non paucis insomnes noctes duceret, et Inger cuncta mari vicina diriperet, nuntiatum est Romano, 15 semifracta se habere chelandia ³⁷², quæ populus ob vetustatem sola reliquerat. Quod ut audivit, τοὺς καλαφάτας, tus calafatas, hoc est navium compositores, ad se venire præcepit, quibus et ait: « Properantes sine dilatione, ea quæ remanserant, chelandia ³⁷³ præparate. Sed et argumentum, quo ignis projicitur, non in prora solum, verum etiam in puppi, insuper in utrisque lateribus ponite. » Compositis itaque secundum jussio-nem suam chelandiis, sapientissimos in eis vires collocat, atque ut regi Ingero occurrant denuntiat. Profecti denique, cum in pelago eos positos rex Inger aspiceret, ut vivos illos caperet, exercitui suo præcepit et non occideret. Denique miserator et misericors Dominus, qui se colentes, se adorantes, se deprecantes, non solum protegere sed et victoria voluit honorare, ventis tunc placidum reddidit mare. Secus enim ob ignis emissionem Grecis esset incommodum. Igitur in Rusorum medio positi, ignem circumcirca projiciunt. Quod dur Rusi conspiciunt, e navibus confestim sese in mare projiciunt, eliguntque potius undis submergi quam igne cremari. Alii tunc loriceis et galeis onerati, numquam visuri, ima pelagi petunt; nonnulli vero natantes, inter ipsos ma-

ris fluctus uruntur, nullusque die illa evasit, qui fuga sese ad terram non liberavit. Rusorum etenim naves, ob parvitatem sui, ubi aquæ minimum transeunt, quod Grecorum chelandia ³⁷⁴ ob profunditatem sui facere nequeunt. Inger ³⁷⁵ ingenti cum confusione postmodum ad propria est reversus. Greci vero victoria potiti, vivos secum multos ducentes, Constantinopolim regressi sunt læti. Quos omnes Romanos, in præsentia regis Hugonis nuntii, vicerit scilicet mei, decollare præcepit.

16. Rex itaque Hugo congregato exercitu, classibus per Tirrenum mare ad Fraxinetum directis, terrestri ipse eo itinere pergit. Quo dum Greci pervenirent, igne projecto Saracenorum naves mox omnes exurunt. Sed et rex Fraxinetum ingressus, Saracenos omnes in montem Maurum fugere compulsi; in quo eos circum sedendo capere posset, si res hæc, quam prompturus sum, non impediret.

17. Rex Hugo Berengarium, ne collectis et ex Francia et ex Suevia copiis super se irrueret regnumque sibi auferret, maxime timuit. Unde non bono accepto concilio. Grecos ad propria mox remisit; ipseque cum Saracenis hac ratione fœdus iniiit, ut in montibus qui Sueviam atque Italiam dividunt starent; ut si forte Berengarius exercitum ducere vellet, transire eum omnimodi prohiberent. Eo vero constituti, quam multos christianorum ad beatorum apostolorum Petri et Pauli limina transeuntium sanguinem fuderint, ille solus scit numerum, qui eorum nomina scripta tenet in libro viventium. Quam inique tibi rex Hugo regnum defendere conaris! Herodes, ne terreno regno privaretur, innocentes multos occidit; tu, ut obtineas, nocentes et morte dignos dimittis, atque utinam ea ratione nocentes illi tunc viverent, ne nocentes ³⁷⁷ postmodum interimerent. Puto, sed quod verius est, credo, te non legisse, immo nec audivisse, qualiter iram Domini incurreret rex Israel Achab, dum regem Sirie, virum morte dignum, fœderatum dimitteret Benadab. Unus enim de filiis prophetarum dixit ad Achab: *Hæc dicit Dominus: Quia dimisisti virum dignum morte de manu tua, erit anima tua pro anima ejus, et populus tuus pro populo ejus (I Reg. xx, 42)*. Quod et factum est. Verum quantum tibi hæc in re obsueris, stilus noster suis in locis oportunius enarrabit.

18. Tempore quo Berengarius ab Italia fugiit (an. 943), quendam secum Amedeus nomine militem duxit, ad prime nobilem, et ut postmodum claruit, non Ulixæ calliditate actemeritate inferiorem. Fortissimus rex Otto eum, nonnullis impeditus rebus, tum quottannis ab Hugone rege muneribus immensis delintus, Berengario copias præstare non posset, ipse quem præfatus sum Amedeus Berengarium ita convenit: « Nec clam te est, domine mi, quam invisum rex Hugo imperio se duro Italicis cunctis effecerit;

VARLE LECTIONES

³⁶⁹ i. quod eum περι του βασιλεως Ρομανου σοφικας και φυμανθρωπικας (φιλανθρωπικας) et qualiter 3. ³⁷⁶ ita et 5. 5 a. ³⁷¹ Ρομανος 3. ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ γελανδία 4. ³⁷⁵ von deleta esse videtur 1. ³⁷⁶ confusiose 1. ³⁷⁷ i. e. nocitura; edd. innocentes.

præsertim cum et concubinarum filiis ac Burgundionibus sit dignitates largitus, nec ullus inveniatur Italicus, qui aut expulsus aut non dignitatibus omnibus sit privatus. Et quod in regem non aliquid moluntur, hæc causa est, quoniam quidem, quem sibi constituent principem, non habent. Si itaque nostrum aliquis mutato habitu, ne agnosceretur, eo tenderet eorumque voluntatem inquireret, consilium nobis procul dubio bonum exculperet. » Cui ³⁷⁸ Berengarius: « Te, inquit, cum commodius, tum nemopotes facere melius. » Igitur Amedeus mutato habitu, cum pauperibus, qui orationis gratia Romam pergunt, Romam quasi profecturus, Italiam petit, principes convenit, et quid unusquisque cordi haberet inquisivit; neque enim eodem omnibus se habitu ostendebat, nunc niger alii ³⁷⁹, subrubeus alii, maculosus alii videbatur. Verum *fama, malum quo non velotius ullum mobilitate viget* (132), cum in Italia esse, auribus regis innotuit. Quem dum diligenter juberet inquirere, ipse prolixam et pulcherrimam barbam pice adeo defedavit, capillos subaureos nigredine immutavit, fatiem deturpavit, debilem finxit, adeo ut inter pauperes, regis in præsentia comedentes, se regi nudum ostenderet ³⁸⁰, et vestem ab eo qua indueretur acciperet, et quicquid rex de Berengario et se ipso loqueretur audiret. Hoc denique modo cunctis diligentissime perscrutatis, non eodem quo venerat modo cum oratoribus est regressus. Preceperat enim rex clusarum custodibus, ne quempiam transire permitterent, nisi prius, qui esset, diligenti investigatione perquirerent. Quod Amedeus audiens, per invia quedam et aspera nulli custodita loca ^C pertransiit, atque ad Berengarium cum ea quam audire voluit legatione pervenit.

19. Hoc in tempore rex Hugo datis decem numerorum modis pacem cum Hungariis fecit, quos ab Italia acceptis obsidibus expulit, atque in Hispaniam dato eis præduce ³⁸¹ direxit. Quod vero ad Hispaniam et ad civitatem ipsam in qua rex vester moratur, Cordobam, non venerunt, hæc causa fuit, quoniam triduo per inaquosam et siti ³⁸² vastam regionem transierunt; putantes itaque equos seseque siti perituros, præduce sibi ab Hugone concesso morte tenuis verberato, celeriori quam abirent impetu revertuntur.

20. Hac etiam eadem tempestate (*an. 944*) idem rex Hugo Bertam filiam suam, quam ex meretrice Pizola ipse genuerat, per Sigefredum, venerabilem ^D Parmensis æcclesiæ antistitem, Constantinopolim direxit, Romanò parvulo Constantini Porphyrogeniti filio copulandam conjugio. Tenebatque summum imperii Romanos major, ejusque filii duo Constantinus et Stephanus, quibus post Romanon præstabat Constantinus, Leonis imperatoris filius ³⁸³, cujus

VARLE LECTIONES.

³⁷⁸ Cu 1. ³⁷⁹ aliis subnieus aliis m. aliis v. 5. 5 a. ³⁸⁰ se regi seminudum ostenderet *ultima verba condicis* 3. ³⁸¹ perducere *corr.* præducere 1. *fortasse legendum* præduce ire direxit. ³⁸² siti — siti *desum* 5. a. ³⁸³ 384 685 *syllabæ* fil, ex, ma, *in margine absisæ.*

NOTE.

(132) Virg. *Æn.* iv, 174, 175.

A parvulus ex ³⁸⁴ Helena, Romani majoris ³⁸⁵ imperatoris filia, natus jam nominatam Bertam, quam mutato nomine Greci dixerant Eudokian, uxorem duxerat. His itaque quatuor imperantibus, Stephanus atque Constantinus fratres, ignorante Constantino Leonis imperatoris filio, adversus Romanon patrem suum quædam *σφάλματα*, sfallmata, id est dolos, machinabantur. Tedeat enim eos, patris severitate imposita quæcunque vellent facere non licere. Unde et malo mox accepto consillio, quatinus patrem dejicerent, pertractabant.

21. Constantinopolitanum palatium non pulcritudine solum, verum etiam fortitudine omnibus, quas unquam perspexerim, munitionibus præstat, quod etiam jugi militum stipatione non minima observatur. Moris itaque est, hoc post matutinum crepusculum omnibus mox patere, post tertiam dici horam emissis omnibus dato signo, quod est mts, usque in horam nonam cunctis aditum prohibere. In hoc igitur Romanos is to chrysostoclinon, id est aureum triclinium, quæ præstantior pars est, potentissime degens, cæteras palatii partes genero Constantino filiisque suis Stephano et Constantino distribuere. Hi duo denique, ut prædiximus, non ferentes patris justam severitatem, in eorum cubiculis multis copiis congregatis, diem constituerunt, quando patrem dejicere solique ipsi possent regnare. Cumque dies adveniret optata, cunctis de palatio juxta morem egressis, Stephanus et Constantinus facta congressione super patrem irruunt, eumque de palatio civibus ignorantibus deponunt, et ad vicinam insulam, in qua cœnobarum multitudo phylosophabatur, tonso ei, ut moris est, capite, phylosophandum transmittunt. Fit quam mox multirumiger in Constantinupoleos sonitus: Romanon ejectum quidam, Constantinum ejusocerum interfectum alii clamitabant. Nec mora, totius populi ad palatium fit concursus. Romanos quasi imperator abusivus non requiritur; verum Constantinus an supersit, ab omnibus percontatur. Cumque inquisitionis sedicio non modica fieret pro Constantino, rogantibus Stephano et Constantino, ex ea parte; qua Zucanistrii magnitudo portenditur Constantinus crines solutus per cancellos caput exposuit, suaque ostensione populi mox tumultum sedavit, ac in propria quemque repedare coegit. Quod factum gravem duobus fratribus ingessit dolorem. « Quid profuit, inquit, quod, abdicato patre, alium, qui non paterest, dominum sustinemus? Tolerabilis enim decentiusque paternam, quam exteram, patremur dominationem. Quid illud, aiunt, quod in hujus auxilium non solum propriæ, sed et exterae venerere nationes? Sigefredus quippe episcopus, regis Hugonis nuntius, adsumptis secum suæ linguæ natio-

nibus Amelfetanjs ^{385*}, Romanis, Caietanis, nobis ad A interitum, huic præsidio fuit. »

22. His dictis, armatorum manibus cubiculos, sicut et pro patre, complent (*an.* 945). Quibus Diavolinos præfuit, qui horum omnium inceptor et post paululum proditor exitit. Constantinum namque libris incumbentem ita convenit: « Quæ tibi incommoda a Stephano et Constantino fratribus, immo inimicis, tuis præparentur, isthec, quæ in te vetus permanet, religio ignorat. Si enim infortunia tibi parta cognosceres, quatenus posses vivere, cogitares. Uxor tuæ Stephanus et Constantinus fratres, armatorum manibus congregatis atque in cubiculis jam conclusis, te non ut patrem de palatio expellere, verum hic cogitant interficere. Occasio autem tui hic interitus erit: Cenatum te post triduum ³⁸⁶ Constantinus et Stefanus invitabunt. Cumquetuæ ^B sessionis medium excellentiæ tue, quatenus moris est, obtinere temptabis, percusso mox scuto, inclusi de cubiculo exilient, tuamque fuso sanguine vitam finient. Fidem autem si relatis exposcis, iis impræsentiarum argumentis adfirmo, quoniam conclusorum tibi personas rimis ostendo; dein quod saluti solempnius est tuæ, hostiorum tibi claves trado. » His auditis Constantinus: « Age, inquit, ut conjuratorum prodidisti perfidiam, quatenus hanc devincam, exprome sententiam. Non enim tam mihi mea salus cara, quam pietas erit in referenda gratia jucunda. » Cui Diavolinos: « Non, inquit, clam te est, Macedones cum tibi devotos, tum bello duos existere; mittito itaque, ac cubicula ^{386*} propria, Stefano et Constantino ignorantibus, eis suffarcinato. Cumque designata dies convivii adveniret, atque ob sessionis fastum similtas inreperit, dalo signo ut præfatus sum, percusso scilicet scuto, cum illorum manus armatorum præsidio eis esse non poterit, tui mox ex improvise proxiliant ³⁸⁷, eosque tanto commodius quanto inseparatius capiant, atque ad vicinum monasterium, ad quod patrem suum, socerum scilicet tuum, dirlexerant, tonsis ut moris est, crinibus, phylosophandum transmittant. Divinæ siquidem rectitudo justitiæ tuum negotium secundabit, cujus recompensatione, ne in patrem peccarent, illos non terruit, et te, ne offenderes, custodivit. » Quod justo Dei judicio ita accidisse, non solum Europa, sed et Asia nunc cantat et Africa. Designato etenim die, dum simulata pace Constantinum huic Stefanus ^D et Constantinus fratres ad convivium invitarent, et ob sessionis fastum tumultus insurgeret, percusso ut dictum est scuto, Macedones insperato prouunt, duosque fratres Stefanum et Constantinum quam mox compræhensos, tonsos capite, ad vicinam insulam ³⁸⁸, phylosophandum ad quam patrem direxerant, mittunt.

^{385*} *i. e.* Amalfitanis 1. ³⁸⁶ postriduum 4. ^{386*} cubilia 5 a. ³⁸⁷ *i. e.* prosiliant. ³⁸⁸ insatum *corr.* insulam 1. ³⁸⁹ parata 5 a. ³⁹⁰ occisis 5. a occidnis 5 a*. ³⁹¹ alteris 1. ³⁹² frade 1. ³⁹³ ita *corrijo*; scilicet: gratia tibi sit quod dignatus [es] pellere iniquos; *codex* 1. *legit* pollere.

NOTÆ.

(133) Juvenal. Sat. v, 50.
(134) *Vinstgau*.

23. Quorum pater Romanos adventum ut audivit, graciaram acciones Deo exhibuit, eisque extra fores monasterii obvians læta fatie: « Festivum tempus, inquit, quod humilitatem nostram imperium vestrum visitare cogit. Caritas puto, que de me palacio expulit, filiationem vestram non ibi diu esse permisit. O factum bene, quod me quam dudum præmisistis. Confratres enim et commilitones mei, supernæ tantum phylosophye incubentes, qualiter imperatores susciperent, ignorarent, si non me jam dudum imperialibus institutis altritum haberent. Parta ³⁸⁹ jam frigidior Coticis ³⁹⁰ aqua decocta. pruinis (133); dulces adsunt fabæ, lachana [*id est herbæ*] porrique recentes. Non hic marinæ delitiæ morbos, sed crebra potius jejunia creant. Turbam vero hanc tantam, tam sumptuosam, modicitas nostra non recipit; vestrum solummodo imperium nunc scipit, quod, ne paternam desereret senectutem, advenit. » Romanos hæc et hujusmodi perstringente, Stephanus et Constantinus filii pudibundo contuentes lumine terram, quam invite monasterium peterent, non est percontari necesse sed credere. Expansis itaque post hæc manibus ad altaris ³⁹¹ Romanos crepidinem susus, hujusmodi cum lacrimis Deo præces effudit:

Versus.

24. Christe Deus, cum quo Pater est et Spiritus
[unum,
Jure Patris verbum, per quod Pater omnia mundo
Innotuit secreta poli seu mistica pandens,
Respice sumentum propria bonitate creatum.
Ne patiare, precor, demonis me fraude ³⁹² perire,
Sanguine quem sacro voluisti reddere vite!
Da, Deus, ut mundi tumidos calcare conatus
Jam valeam, sistatque procul corruptor iniquus,
Cui labor est animas semper fedare beatas!
Imperii libuit cum scepra tuli; nunc haud placet,
[esto!
Gratia dignatus tibi sit quod pellere ³⁹³ iniquos,
Imperii teneant solum ne injuste paternum.

25. His ita gestis, Stefanus atque Constantinus custodia jugi observantur, patre quæ ei acciderant equanimiter perferente. Aiunt enim hunc, et sub adtestatione confirmant, dum a fratribus lentis ob purgationem culparetur, respondisse, quod luculentius regnaret, qui servorum Dei humilitatibus deserviret, quam qui potentibus mundi peccatoribus imperaret.

26. Desideratus interea Berengarius ex Suevorum partibus, paucis secum comitantibus, a Suevia, per Venustam vallem (134) Italiam petit, applicuitque castra secus munitonem vocabulo Formicaria (135), quæ a Manasse, ut jam prædiximus, Arelatensis sedis archiepiscopo, tuncque Tridentinæ, Veronenensis atque Mantuanæ invasore, Adelardi sui clerici

(135) Formigara Mur.

erat vigiliæ commendata. Cumque Berengarius A huc ⁴⁰⁰ inventus est, qui quod haberet, esset satis, nullius machinamenti apparatu nulliusque belli impetu hanc se capere posse conspiceret, Mannasse ambitionem et kenodoxiam, id est vanam gloriam, cognoscens, Adelardum ad se venire rogavit; cui et ait: « Si munitionem hanc potestati meæ tradideris, dominumque tuum Mannassen ad adiutorium meum protraxeris ³⁹⁴, se Mediolanii archiepiscopatus, te vero Cumani episcopatus dignitate post acceptam regni potestatem donabo. Et ut promittenti mihi fidem admittas, quod verbis spondeo, juramentis adfirmo. » Hæc dum Mannasse ³⁹⁵ ab Adalardo narrantur, munitionem solum Berengario dare non iussit, verum etiam Italos omnes ejus in auxilium invitavit.

27. Fama igitur, *malum quo non velotius ullum mobilitate viget* (436), Berengarii adventum quam mox omnibus nuntiavit. Cæperuntque mox nonnulli, Hugone deserto, Berengario adherere. Horum Milo, præpotens Veronensium comes, extitit primus, qui dum Hugoni suspectus, appositis clam custodibus servaretur, simulatus se non intellegere custodiri, ferme cenam usque ad noctis pertraxit medium; cumque omnes tam somno quam lieo (137) adgravatii corpora quieti traderent ³⁹⁶, solo se qui ejus portaverat clipeum comitante, Veronam percitus venit, directisque nuntiis Berengarium excivit; quem et in Verona, quo Hugoni firmius resisteret, suscepit. Sane nulla hunc infidelitas ab Hugone divisit, verum illata sibi ab eodem nonnulla incommoda, quæ jam diu sustinere non potuit. Prosequitur hunc Wido, Mutinensis ³⁹⁷ æclesiæ præsul, non injuria lacessitus, sed maxima illa abbatia Nonantula, quam et tunc acquisivit, animatus. Qui Hugonem solum non deseruit, verum etiam multorum multitudinem tulit. Quod Hugo ut audivit, congregatis copiis ad ejus castrum Vinoleam ³⁹⁸ (438) venit, idque viriliter sed inutiliter oppugnavit; quod quam mendatii alienum sit, sententia subsequens declarabit. Nam dum eodem degeret, Berengarius ab Arderico archiepiscopo accitus, Veronam deseruit, ac Mediolanium concitus venit. Quo audito, rex Hugo Papiam tristis advenit. Cæperunt interea omnes Italiæ primates omine non bono Hugonem deserere et egenti Berengario adherere. Egentem autem, non nichil possidentem (439), sed cui numquam quicquam satis est, aio. Quoniam improbi et avari, qui incertæ atque in casu positas possessiones habent, et plus semper appetunt, nec eorum quisquam ³⁹⁹ ad-

B 28. Eo itaque Mediolanii degente ac Italicæ dignitates sibi adherentibus dispensante, rex Hugo Lotharium, filium suum, non ad Berengarii solum verum ad totius populi præsentiam dirigit, petens, quia se eis non morigerum abdicant, filium saltem Dei pro amore, qui nil in eos deliquerat ⁴⁰¹, suscipiant, ac voluntatibus eorum morigerum reddant. Lothario denique Mediolanium petente, rex Hugo Papiam cum pecunia egressus, Italiam deserere atque in Burgundiam ⁴⁰² ire cogitavit. Sed eres eum ista retinuit, quoniam dum misericordia inclinati, Lotharium in ecclesia beatorum confessoris et martirum ⁴⁰³ Ambrosii, Gervasii et Protasii, ante crucem prostratum erigerent, regemque sibi constituerent, quam mox post Hugonem dirigunt nuntium, quem se iterum super eos regnaturum promittunt. Hoc plane consilium, imo deceptionem, non omnes, sed Berengarius, ut erat calliditate suffarcinatus, adinvenit, non quo hos regnare disponderet, sed, ut post claruit, ne Hugo discederet, atque immensa quam habebat pecunia Burgundionum aut aliarum gentium super se populos invitaret.

C 29. Hoc in tempore Joseph quidam, moribus senex, diebus juvenis, Brixianæ civitatis flarebat episcopus. Quem Berengarius, ut erat Dei timens ⁴⁰⁴ (*cod.*, yronicos), ob morum probitatem episcopio privavit, ejus loco Antonium, qui nunc usque superest, nullo concilio habito, nulla episcoporum deliberatione, constituit. Sed et Cumis tunc non Adelardum, ut juraverat, verum ob Mediolanensis archiepiscopi amorem Waldonem quendam episcopum ordinavit. Quod quam beue fecerit, subditorum depulatio, vitium incisio, arborum decorticatio,

VARIE LECTIONES

³⁹⁴ m, *inflectere potueris illum in cathedram promoveo Mediolanii archiepiscopatus 5 a.* ³⁹⁵ mannase 1. ³⁹⁶ traderent 4. ³⁹⁷ mutiniensi 4. ³⁹⁸ neolam, manu 2 vineolam 4. ³⁹⁹ qsq; 4. ⁴⁰⁰ a. sibi sufficiens i. 5a. ⁴⁰¹ deliquerat 4. ⁴⁰² burgundiam 1. ⁴⁰³ mar. ⁴⁰⁴ deitimens *et in margine* . . yronicos 4. *quod 2 ita legit: dei tyronicos mens, 5 a. autem dei tironicæ mens. — tyrannus vehemens 5 a.*

NOTÆ.

(436) Virg. Æn. iv, 474, 475.

(437) Lyæo, Baccho.

(438) Vignola. prope Panarum, Muratorii patria.

(439) Quæ sequuntur usque sunt certissimæque divitiæ, ad verbum fere ex Cicerone Par. vi, 3, exscripta sunt.

multorum oculorum excussio. simultatis sepiissima repetitio, cum signis, tum gemitibus narrat. Hadolardum autem Regensi præfecit æclesiæ.

30. Bosonem vero, Hugonis regis spurium, Placentinæ sedis, et Liutofredum Papiensis æclesiæ episcopos expellere cogitavit; verum intercedente prætio, ob Dei se amorem eos dimisisse simulavit. Quam immensum tunc Italiam gaudium! Alterum David venisse latrabant. Sed et magno Karolo ceca hunc mente præferebant. Quamquam enim iterato Hugonem atque Lotharium ⁴⁰⁵ reges Italici susciperent, Berengarium tamen nomine solum marchionem, potestate vero regem, illos vocabulo reges, actu autem neque pro comitibus habebant. Quid plura? Tanta hac Berengarii fama, humanitate, liberalitate, parentes mei acciti, ei me ad serviendum tradunt. Cui et immensis oblati ⁴⁰⁶ muneribus, secretorum ejus consocium ac epistolarum constituunt signatorem Cui cum fideliter longo tempore deservirem, hac, quam prosecutus ⁴⁰⁷ sum suis in locis, pro dolor! mercede donavit. Verum hæc retributio pœne me ad desperationem usque pertraheret, si in re consimili consocios plurimos non excuderet. De isto enim pulchre dictum accipimus: *Pennæstructionis similes sunt pennis accipitris et herodii. Cum tempus advenerit, in altum alas erigit, deridet æquitem et ascensorem ejus* (Job. xxxix, 13). Hic enim, superstitibus Hugone et Lothario, magno voraxque strutio, non bonus sed bono similis est visus. Eis autem decedentibus, et ad regni fastigio omnibus promoventibus, quantum alas erexerit, quantumque nos omnes irriserit, non tam verbis quam suspiriis ac gemitibus narro. Sed his omissis, ad narrandi seriem redeamus.

31. Rex Hugo cum divinam animadversionem declinare ac Berengario præesse non posset, relicto Lothario et, simulata pace, Berengarii fidei tradito, in Provinciam omni cum pecunia properavit. Quo audito Raimundus Aquetaniorum princeps eum adiit, cui ⁴⁰⁸ et pro minis mille se in militem dedit, fidemque sibi servaturum juramento adfirmavit. Sed et congregatis copiis Italiam ingressurum ac Berengarium debellaturum ⁴⁰⁹ esse promisit; quod quanto nos omnes cachynno affecerit, gentis ejusdem vilitas palam facit, quæ etsi præsidio esse posset, ad effectum tamen haudquaquam perduceret, quoniam quidem, vocante Domino, brevi rex Hugo viam est carnis universæ ingressus ⁴¹⁰ (an. 966, April.), Bertæ nepti suæ, Bosonis Arelatensis comitis viduæ, pecunia derelicta. Quam etiam brevi spatio intercedente, memoratus Raimundus, impurissimæ ⁴¹¹ gentis princeps impurior, sibi maritam effecerat; cujus non solum concubitu verum etiam osculo indignum, ele-

A gantes formarum inspectores etiam atque etiam confirmant.

32. Hujus hoc in tempore soror, Berengarii scilicet uxor Willa, passa est crimen incesti. Quod ita accidisse, non solum aulici vel cubicularii, verum aucupes et cupedenarii clamant. Habuit ea presbyterulum capellanum, nomine Dominicum, statura brevem, colore fuliginem, rusticum, setigerum, indocilem, agrestem, barbarum, durum, villosum, caudatum, petulcum, insanum, rebellem, iniquum; cujus magisterio duas Willa commendaverat natas, Gislam scilicet atque Gibergam, ut eas litterarum scientia epotaret. Occasione itaque puellarum, quas presbyter Dominicus, hirsutus, inlotus, facere docebat, mater ei propitiaverat ⁴¹², tribuens delicatum cibum vestesque præciosas. Mirari omnes, cur cunctis invisâ, ingrata, tenax, huic existeret larga. Sententia tamen Veritatis, quæ ait: *Nichil opertum quod non reveletur, et occultum quod non in publicum veniat* (Matth. x, 26), diu mirari homines passa non est. Nam cum nocte quadam, Berengario absente, ad cubile dominicum more solito hirsutus isdem vellet accederet, canis isthic aderat, qui latratu horribili circumjacentes exitavit ⁴¹³, huncque morsu vehementi laniavit. Consurgentes denique qui in domo erant, cum eum compræhenderent, et, quo iret, interrogarent apologeticum istud anticipando domina dedit: *Ad mulieres nostras ibat perditus! Sperans itaque presbyterulus sibi lenius fore, si teneret sententiam dominæ: Ita est, inquam.* Cepit itaque domina vitæ ejus insidiari, præmiumque promittere, si esset, qui ei vitam auferret. Sed cum timerent Deum omnes, et mors ejus differretur, pervenit ad Berengarium sermo. Willa vero cepit aruspices maleficeque inquirere, quo eorum carminibus juvaretur. Utrum autem horum carminibus an Berengarii sit adjuncta mollicie, adeo mens ejus est inclinata, ut

Sponte maritali porrigeret ora capistro (140).

Presbyterulus itaque, quia dominæ asseculas adhinivit, virilibus amputatis dimittitur; domina vero a Berengario magis diligitur. Dixerunt autem, qui eum cunuchizaverunt, quod merito illum domina amaret, quem priapeia portare arma constaret.

D 33. Per id tempus Taxis, Hungariorum rex, magno cum exercitu in Italiam venit. Cui Berengarius non ex propria pecunia, sed ex ecclesiarum ac pauperum collectione 40 modios nummorum dedit. Fecit autem hoc, non ut populi curam haberet, sed ut hac occasione magnam pecuniam congregaret. Quod et fecit. In omni enim utrius sexus homo, tamque ablatus

VARÆ LECTIONES.

⁴⁰⁵ lotharii f. ⁴⁰⁶ oblatis f. ⁴⁰⁷ prosecutus f. ⁴⁰⁸ deest 5, 5 a. ⁴⁰⁹ debellaturum f. ⁴¹⁰ ingressus f. ⁴¹¹ impudissimæ corr. impurissimæ f. ⁴¹² t. d. c. v. p. M. o. c. c. in desunt 5. 5 a. ⁴¹³ isthic — exitavit desunt 5. 5 a.

quam lactens, pro se nummum dedit; quibus æs A vero partem, et quicquid ex ecclesiis tulit, sibi re-commiscens, ex paucis 10 modios fecit; cæteram. tinuit.

EXPLICIT LIBER QUINTUS. DEO GRATIAS.

INCIPIUNT CAPITULA LIBRI SEXTI.

- 1*. ⁴¹⁴ Prohæmium.
2. De eo quod imperator Constantinus nuntium Berengario dirigit.
3. Qua calliditate Berengarius nuntium Constantinopolim direxit cui nihil dedit.
4. Quo tempore isdem nuntius Papia exierit, ac quo Constantinopolim venerit.
5. De admirabili domo quæ dicitur Magnaura, et susceptione nuntii.
6. De donis quæ nuntius Berengarii imperatori fecit de suis rebus, ex parte Berengarii, qui nihil misit.
7. De eo quod imperator nuntium Berengarii ad mensam invitat.
8. De admirabili domo Decanea et tribus magnis vasis aureis.
9. De admirabili ludo ad mensam facto ⁴¹⁵.
10. ⁴¹⁶.

1. Temporis instantis qualitas tragædum me potius quam historiagraphum quærere, nisi pararet Dominus in conspectu meo mensam adversus eos qui tribulant me. Explicare enim non possum, quot peregre (131) profectus incommoditatibus quatiar, juvatque hominem exteriorem potius lugere quam scribere. Interior vero apostolicis confirmatus institutis, in hujusmodi tribulationibus gloriatur, sciens quod tribulatio patientiam operatur, patientia autem probationem, probatio vero spem; spes autem non confundit, quia caritas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis (Rom. v, 3). Parceat itaque interiori exterior, suaque infurtunia non solum non abhorreat, verum in his potius conquiescat; dumque scribendi operam dans, fortunæ rota elevari hos, illos deprimi diverit, præsentem incommoditatem minus sentiet, ejusque mutabilitati congaudens, deteriora, quod fieri nequit ni mors aut membrorum debilitatio intercedat, jam non metuat, sed fortunata semper expectet. Instantia enim si mutaverit, salutem quæ deest adferet, infortunatum quod adest expellet. D Scribat itaque, et superioribus vera hæc quæ secuntur adjungat.

2. Rege Hugone Proviñtiæ in partibus defuncto

(An. 848, 849?), Berengarii nomen cælebre apud nonnullas, præsertim apud Græcas extitit nationes. Is enim Italicis omnibus principabatur virtute, rex vero Lotharius solo nomine. Constantinus itaque, qui, dejectis Romano filiisque suis, Constantinopoleos regebat imperium, audito, Berengarium potentia præstare Lothario, per Andream quendam qui ab officio comis ⁴¹⁷ curtis (142) dicebatur, literas Berengario dirigit, in quibus continebatur, vehementer se Berengarii nuntium velle videre; cujus in reditu cognosceret, quanta eum caritate diligeret. Scripsit etiam et commendaticias eidem pro Lothario litteras, ut fidelis et esset administrator, cui Deo largiente extiterat gubernator. Constantinus namque sollicitudinem non parvam Lotharii pro salute habebat, religiose ob amorem nurus suæ cogitans, quæ Lotharii soror extiterat.

3. Berengarius itaque, calliditate qua erat suffarcinatus, cogitans quem potissimum mitteret, cui nil impensæ ob itineris longinquitatem præberet, vitricus, cujus tunc sub cura debebam, veniens: « Quanti mihi, inquit, esset, privignum tuum Græcas literas non ignorare? » Cui cum diceret: « Uti divitiarum mearum ea gratia partem mediam distributam haberem! C Non necesse, aif, habes, neque centesimam imperitri. Constantinopolitanus imperator litteris orat, ut meum ad se nuntium dirigam. Quod cum ob animi constantiam nemo melius, tum ob dicendi copiam nemo commodius facere potest. Quid dicam, quam facile doctrinas ebibet Græcas, qui tam puerilibus in annis epotavit Latinas? » Hæc spe quam mox vitricus animatus, impensas omnes distribuit, meque magnis cum muneribus Constantinopolim direxit.

4. Die quippe Calendarum Augustarum Papia exiens, per Heridani alveum triduo Venetiam veni; ubi et Salemonem Grecorum nuntium, kitonitan, eunuchum, repperi, ab Hispania et Saxonia reversum Constantinopolim versus tendere cupientem, secunq̄ue ducentem domini nostri, tunc regis nunc imperatoris, magnis cum muneribus nuntium, Liutefredum scilicet, Magontinum institorem ditissimum. Octavo denique Kalendas Septembres Venetia (143) exeuntes, 16 Kalendas Octoubres ⁴¹⁸ Constantino-

VARLÆ LECTIONES.

⁴¹⁴ numerus deest. 1. ⁴¹⁵ Finiunt capitula. Incipit liber sextus 5 a. ⁴¹⁶ deest numerus et argumentum, quæ auctor scribendo finem imponens omisit; jam fere duæ paginæ vacuæ 1. ⁴¹⁷ una pars glossa 1. significans fortasse vocem comis proxime sequenti conjungendam esse, dum in codice duabus lineis habentur. Comis una pars curtis 2. ⁴¹⁸ octobris c.

NOTÆ.

(141) i. e. extra patriam meam Langobardiam, Romam fortasse.

(142) Κόμητις τῆς κόρτης, præfectus prætorio.

(143) Henschenius Acta SS. Febr. T. I, præf. p. xix, loco vocis Venetia falso legit die Veneris.

polim venimus : nbi quam inaudito miroque simus A modo recepti, scribere non pigebit.

5. Est Constantinopolim domus palatio contigua, miræ magnitudinis seu pulchritudinis, quæ a Grecis per v loco digammæ dositam Magnaura, quasi magna aure dicitur. Hanc itaque Constantinus, cum ob Hispanorum nuntios, qui tunc eo naviter venerant, tum ob me et Liutefredum hoc modo præparari iussit. Ærea sed deaurata quædam arbor ante imperatoris sedile stabat, cujus ramos itidem æræ diversi generis deauratæque aves replebant, quæ secundum species suas diversarum avium voces emittebant. Imperatoris vero solium hujusmodi erat arte compositum, ut in momento humile, exelsius modo, quam mox videretur sublime; quod [scil. sedile] inmensæ magnitudinis, incertum utrum ærei an lignei, B verum auro tecti leones quasi custodiebant, qui cauda terram percutientes, aperto ore, linguisque mobilibus rugitum emittebant ⁴¹⁹. In hac igitur duorum ennuohorum humeris incumbens, ante imperatoris præsentiam sum deductus. Cumque in adventu meo rugitum leones emitterent, aves secundum species suas perstreperent, nullo sum terrore, nulla admiratione commotus, quoniam quidem ex his omnibus eos qui bene noverant fueram percontatus. Tercio itaque pronus imperatorem adorans, caput sustuli, et quem prius moderata mensura a terra elevatum sedere vidi, mox aliis indutum vestibus pænes domus laquear sedere prospexi; quod qualiter fieret, cogitare non potui, nisi forte eo sit subvectus argalio, (144) quo torcularium arbores subvehuntur, Per se autem nunc nihil locutus, quoniam C et si vellet, intercapedo maxima indecorum faceret, de vita Berengarii et sospitate per logothetam est percontatus. Cui cum consequenter respondissem, interpretæ sum innuente egressus, et in datum mihi hospitium mox receptus.

6. Sed ne hoc pigeat memorare, quid tunc pro Berengario egerim, scilicet ut agnoscat, quanta hunc caritatè dilexerim, et cujusmodi ab eo reconpenationem pro bene gestis acceperim. Hispanorum nuntii et nominatus Liutfredus, domini nostri tunc regis Ottonis nuntius, magna ex eorum dominis parte, munera imperatori Constantino detulerant. Ego vero Berengarii ex parte nihil præter epistolam, et hanc mendatio plenam, detuleram. Estuabat itaque non parum hac pro verecundia animus, et quid D super hac re faceret, cogitabat attentius. Estuanti autem et mihi nimium fluctuanti mens suggestit, quatinus dona, quæ imperatori mea ex parte detuleram, Berengarii ex parte conferram, parvumque manus prout possem verbis ornarem. Optuli autem loricas optimas 9, scuta optima cum bullis deauratis 7, coppas argenteas deauratas 2, enses, lanceas,

verua, mancipia 4 carzimasia, imperatori nominatis omnibus præciosiora. Carzimasium autem Greci vocant amputatis virilibus et virga puerum eunuchum; quod Verdunenses (144) mercatores ob inmensum lucrum facere, et in Hispaniam ducere solent.

7. His ita gestis, imperator me post triduum ad palatium vocare præcepit, proprioque mecum ore locutus, ad convivium invitavit, magnoque post convivium me meosque asseculas munere donavit. Verum quia narrandi se occasio intulit, qualis ejus sit mensa, festis præcipue diebus, qualesque ad mensam ludi celebrentur, bonum non opinor silere sed scribere.

8. Est domus juxta Yppodromum, aquilonem versus. miræ altitudinis seu pulchritudinis, quæ Decanneacubita vocatur, quod nomen non ab re sed ex apparentibus causis sortita est; deca enim grece, latine 10, ennea 9, cubita autem a cubando inclinata vel curvata possumus dicere. Hoc autem ideo, quoniam quidem 10 et 9 mensæ in ea quæ secundum carnem est domini nostri Jesu Christi nativitate opponuntur. In quibus imperator pariter et convivium non sedendo, ut cæteris diebus, sed recumbendo epulantur; quibus in diebus non argenteis, sed aureis tantum vasis ministratur. Post cibum autem aureis vasis tribus sunt poma delata; quæ ob inmensum pondus non hominum manibus, sed purpura tectis vehiculis sunt allata. Apponuntur autem duo hoc in mensam modo. Per foramina laquearis tres sunt funes pellibus deauratis tecti cum anulis depositi aureis, qui ansis quæ in scutulis prominent positi, adjuvantibus inferius quattuor aut eo amplius hominibus, per vertibile quod supra laqueum est ergalium in mensam subvehuntur; eodemque modo depununtur ⁴²⁰. Ludos denique, quos ibi perspexerim, quia nimis longum est scribere, prætermitto; unum solummodo ob admiratione hic inserere non pigebit.

9. Venit quidam, 24 et eo amplius pedum longitudinis lignum sine manuum ammiculis in fronte gerens, quod cubito a summitate inferius, bicubitum transversim ⁴²¹ habuerat. Adducti sunt autem duo pueri nudi sed campestrati, hoc est succinctoria habentes, qui per lignum ascendentes eodemque ludentes, versisque deorsum capitibus per id descendentes, ⁴²² ita servaverunt immobile, ac si radictus terræ esset adfixum. Denique post unius descensum, alter qui remanserat eodemque solus iugere, ampliori me admiratione attonitum reddidit. Quoquo modo enim, quoad uterque luserat, videbatur possibile, quoniam quidem quamquam mirabili, verum pondere non dispari ⁴²³ lignum per quod ascendebant gubernabant. Unus vero qui in ligni summitate

VARIE LECTIONES.

⁴¹⁹ qui c. t. p. a. o. l. m. r. e. desunt 2. 5. 5. a. 5. ⁴²⁰ i. e. deponuntur. ⁴²¹ tranversim 1. ⁴²² e. l. v. d. e. p. i. d. desunt 5. 5 a. ⁴²³ v. p. q. q. m. v. p. n. d. desunt 5. 4 a. 5 a.

NOTÆ.

(144) τὸ ἐργαλεῖον instrumentum.

(145) Verdunenses.

remansit, quia ita se æqualiter ponderavit, ut et luserit ac sanus descenderit, ita me stupidum reddidit, ut ipsum etiam imperatorem mea admiratio non lateret. Unde et accersito interprete, quid mihi mirabilius videretur, est sciscitatus: puer, qui se adeo moderate rexerat, ut immobile lignum esset, an is, qui id in fronte tam argumentose tenuerat, an puerorum nec pondus neque ludus vel modicum flecteret. Cumque me ignorare, quid mihi thau-mastoteron, id est mirabilius, videretur, edicerem, magno inflatus cachinno, se similiter neque scire, respondit.

10. Sed neque hoc silentio prætereundum esse arbitror, quid novi mirique aliud eodem perspexerim. In ea quæ ante vaiophoron, quod nos palmarum ramos dicimus, ebdomada, tam militibus quamque et in diversis constitutis officiis numismatorum aureorum erogationem, prout cuiusque meretur officium, imperator facit. Cui erogationi quia me interesse voluit, venire præcepit. Fuit autem huiusmodi. Erat apposita 10 cubitorum longitudinis ac quattuor latitudinis mensa, quæ numismata loculis colligata, prout cuique debebatur, numeris extrinsecus in locutis scriptis, retinebat. Ingrediebantur denique ante imperatorem, non confuse, sed ordinatim, secundum vocantis vocem, qui scripta virorum secundum officii dignitatem nomina recitabat. Quorum prius vocatus est rector domus, cui non in manibus, sed in humeris posita sunt numismata cum scaramangis (146 quattuor. Post quem o domesticos tis ascalonas, et o delongaris tis ploos, sunt vocati; quorum alter militibus, na-

A vigantibus præest alter. Hi itaque pari numero, quia dignitas par erat, numismata et scaramangas suscipientes, præ multitudine non jam in humeris porterunt, sed adjuvantibus aliis post se cum labore traxerunt. Post hos admissi sunt magistri numero 24, quibus erogatæ sunt numismatorum aureorum libræ, unicuique secundum eundem numerum 24 cum scaramangis duabus. Patriciorum deinde ordo hoc pone est secutus, et duodecim numismatorum libris cum scaramangia una donatus. Qui sicut nec patriciorum, ita nec librarum, nisi quod unicuique dabatur, numerum scio. Turba post hæc inmensa vocatur, protospathariorum, spatharocandidatorum ⁴²⁴, kitonitarum, manglavitaram, protocaravorum, quorum 7 alius, 6, 5, 4, 3, 2, 1, secundum dignitatis modum acceperat alius. Neque enim hoc te una patratum ⁴²⁵ esse die existimare velim. Ceptum quippe quinta feria ab hora diei ⁴²⁶ prima usque in horam quartam ⁴²⁷, sexta et septima feria est ab imperatore finitum. His namque qui minnsquam libram accipiunt, non jam imperator ⁴²⁸, sed parakinumenos in ea quæ ante pascha est tota ebdomada tribuit. Adstante itaque me, et cum admiratione rem considerante, per logothetam, quid super hac re mihi placeret, sciscitatus ⁴²⁹ est imperator. Cui inquam: « Placeret ⁴³⁰ sane, si ⁴³¹ prodesset; sicut et estuanti diviti Lazari visa requies prodesset, si proveniret ⁴³²; cui quia non accidit, qui quæso placere potuit? » Subridens itaque imperator, paululum pudore commotus, ut ad se irem, capite innuit, palliumque magnum cum aureorum **C** libra, quam libenter dedit, libentius accepi.

VARIE LECTIONES.

⁴²⁴ candidatorum reliqua capitis desunt 5. 3 a 5*. hinc folium excisum in codice 5 a. Editio princeps addit: et id genus clientum. ⁴²⁵ paratum 2. ⁴²⁶ die 1. 2. ⁴²⁷ quartam et sexta et s. f. ab 2. ⁴²⁸ duæ voces membrana abscissa exiderunt in 2. ⁴²⁹ suscitatus 2. ⁴³⁰ Placere 2. ⁴³¹ vox excidit in 2. ⁴³² vox obscurior in 2.

NOTE.

(146) peuula, pallii militaris genus.

LIUTPRANDI

CREMONENSIS EPISCOPI

LIBER

DE REBUS GESTIS OTTONIS MAGNI IMPERATORIS (433)

(An. 960.) 1. Regnantibus ⁴³⁴, imo sævientibus, **D** in Italia, et ut verius fateamur tyrannidem exercentibus, Berengario atque Adalberto Johannes summus pontifex et universalis papa, cuius tunc æcclesia supradictorum Berengarii atque Adalberti sevitiæ erat experta, nuntios sanctæ Romanæ æcclesiæ ⁴³⁵,

Johannem videlicet cardinalem diaconem, et Azonem scriniarium, serenissimo atque piissimo tunc regi, nunc augusto cesari, Ottoni destinavit suppliciter litteris et rerum signis orans, quatinus Dei pro amore sanctorumque aposolorumque Petri et Pauli, quos delictorum suorum cupierat esse remis-

VARIE LECTIONES.

⁴³³ inscriptio INCIPIT LIBER SEPTIMUS DE REBUS OTTONIS extat nonnisi in 5. et 5a. Divisionem capitulum quæ in codicibus desideratur, institui, ⁴³⁴ codex 2. in voce Waldpertus sanctæ orditur. e. in fine delatum 4.

soros, se sibi que commissam sanctam Romanam ecclesiam ex eorum faucibus liberaret, ac saluti et libertati pristinae restitueret. Hæc dum Romani nuntii conqueruntur vir venerabilis Waldpertus, sanctæ Mediolanensis ecclesiæ archiepiscopus, semivivus ex prædictorum rabie Berengarii atque Adelberti liberatus, superius memorati Ottonis, tunc regis nunc cesaris augusti, potentiam addit, indicans, se non posse ferre et pati Berengarii atque Adelberti, necnon et Willæ sævitiam, quæ Mannassen Arelatensem episcopum contra jus fasque Mediolanensi sedi præfererat. Aiebat sane, hanc ecclesiæ suæ esse calamitatem, quæ, quod se suosque capere oporteret, interciperet. Sed Waldo Cumanus episcopus hunc pone est secutus, non disparem a Berengario, Adalberto et Willa, quam Waldpertus, contumeliam clamitans se esse perpessum. Venerant et nonnulli alterius ordinis ex Italia viri, quos inter illustris maschio Otbertus cum apostolicis cucurrerat nuntiis, a sanctissimo Ottone, tunc rege nunc augusto cesare, consilium, auxilium expetens.

(An. 961.) 2. Horum itaque rex piissimus lacrimosis quæstibus inclinatus, non quæ sua sed quæ Jesu Christi sunt cogitans, filium suum sibi æquivocum contra morem puerilibus in annis regem constituens, eum in Saxonia dereliquit; ipse collectis copiis Italiam percitus venit. Qui tanto Berengarium atque Adalbertum celerius regno expulit, quanto constat, quod commilitones Petrum et Paulum sanctissimos apostolos habuit. Bonus itaque rex dispersa congregans et fracta consolidans, quod cuique proprium fuit restituit dein Romam similia facturus adivit.

(An. 962.) 3. Ubi miro ornatu novoque apparatu susceptus, ab eodem summo pontifice et universali papa Johanne unctionem suscepit imperii; solum propria non restituit, verum etiam ingentibus gemmarum, auri argenteique muneribus honoravit (Febr. 2). Jusjurandum vero ab eodem papa Johanne supra preciosissimum corpus sancti Petri, atque omnibus civitatis proceribus, se numquam Berengario atque Adelberto auxiliaturum, accepit. Post hæc Papiam ⁴³⁶ (147) quantotius repedavit.

(An. 963.) 4. Interea præfatus papa Johannes, juramenti et promissionis oblitus quam sancto fecerat imperatori, ob Adelbertum, ut se adeat, mittit, juramento ei adfirmans, se illum contra sanctissimi imperatoris potentiam adjuturum. Adeo enim eundem Adelbertum, ecclesiarum Dei ejusdemque papæ Johannis persecutorem, imperator sanctus terruerat, ut omnem Italiam deserens, Fraxinetum adiret, seque Sarracenorum fidei commendaret. Imperator

A denique justus, cur Adelbertum Johannes papa, quem prius odio vehementi insequeretur, nunc diligeret, satis mirari non potuit. Accersitis quam ob rem quibusdam familiaribus (148), si hoc verum esset, Romam dirigit percontatum. Cumque eodem nuntii pervenissent, hujusmodi non a quibuslibet, sed ab omnibus, aut paucis, Romanis ⁴³⁷ civibus responsa suscipiunt: « Non dispar videtur ratio, cur Johannes papa sanctissimum imperatorem, suum scilicet ex Adalberti manibus liberatorem, et diabolus oderit Creatorem. Imperator, quemadmodum re ipsa experti sumus, ea quæ Dei sunt sapit, operatur, diligit; ecclesiastica et sæcularia negotia armis tutatur, moribus ornat, legibus emundat, Johannes papa his omnibus adversatur. Non clam populo est, quod fatemur. Testis est Rainerii sui ipsius militis vidua, quam cæco captus igne, multis præfatam uribus, sacrosanctis beati Petri donavit aureis crucibus atque calicibus. Testis est Stephana, ejus amita, quæ in effusione quod ex eo conceperat, recens hominem exivit. Quid si cuncta taceant, Lateranense palatium, sanctorum quondam hospitium, nunc prostibulum meretricum, non silebit, amitam conjugem, Stephanæ alterius concubinæ sororem. Testis omnium gentium præter Romanarum absentia mulierum, quæ sanctorum apostolorum limina orandi gratia timent visere, cum nonnullas ante dies paucos hunc audierint conjugatas, viduas, virgines, vi oppressisse. Testes sunt sanctorum apostolorum ecclesiæ, quæ non stillatim pluviam, sed totum tectum intrinsecus, supra ipsa etiam sacrosancta altaria imbrem admittunt. Quanto nos terrore tigna afficiunt, cum divinam ⁴³⁸ opem eodem deposcimus? mors in tectis regnat, quæ nos orare multa volentes impedit, atque domum Domini mox linquere cogit. Testes sunt non solum juncearum curatura, sed et cotidianarum mulierum (149) formarum. Cui idem est, « Et silicem pedibus quæ conterunt atrum (150), » et quæ magnorum subvehuntur adjutorio jumentorum. Atque hoc rei est quod tanta ei cum imperatore sancto discordia est, « lupis et agnis quanta sortito optigit (151). » Illi hæc ut inpunitè liceat, Adalbertum sibi patrem, tutorem, defensorem parat. »

5. Hæc dum a redeuntibus nuntiis imperator audiret: « Puer inquit, est, facile bonorum immutabitur exemplo virorum. Sperabo eum objurgatione honesta, suasionem liberali, facile ex illis sese emersum malis; dicemusque cum propheta: *Hæc est immutatio dextræ Excelsi (Psal. LXXVI, 11).* » Et adjecit: « Quod prius rerum ordo deposcit, Berengarium in Feretrato monte resistentem propulsa-

VARIE LECTIONES.

⁴³⁶ Papiam vel patriam 2. patriam 5 a. ⁴³⁷ i. e. non a quibuslibet aut paucis sed ab omnibus R. c. ⁴³⁸ divina 2.

NOTÆ.

(147) Anno 962, April 2, 9, 20, diplomata ibi condidit.

(148) Liudprando?

(149) Id est, non solum ancillæ sed et meretrices

publicæ.

(150) Juvenal. Sat. vi, 350.

(151) Horat. 55 Epod. 4, 1.

mus; dein paterna abdicatione ⁴³⁹ domnum papam conveniamus; si non voluntate, verecundia saltem in virum perfectum sese commutabit. Sicque forsitan devictus, bene consuescere pudebit ⁴⁴⁰ desuescere.»

6. His expletis, Papiæ navim conscendit, ac per Heridani ⁴⁴¹ alveum Ravennam usque pervenit; indeque progrediens montem Feretratum, qui sancti Leonis dicitur, in quo Berengarius et Willa erant, obsedit (*Mai., Jnn., Jul.*). Quo et præfatus papa Leonem, venerabilem sanctæ Romanæ Ecclesiæ tunc proto-scrinarium, nunc (152) in eadem sede beati Petri apostolorum vicarium, necnon et Demetrium, optimatum Romanorum illustriorem, sancto imperatori nuntios dirigit, mandans haud mirum esse, si hactenus juventutis igne victus, puerile quid gesserit; jam tempus instabat, cum alieno cuperet vivere more. Mandavit etiam dolose quædam: Leonem episcopum et Johannem diaconem cardinalem, suos infideles suscepisset, et quia ⁴⁴² sanctus imperator promissionis suæ fidem violaret, dum eos qui eo loci manebant, non ipsi sed sibi juramento astringeret. Quibus imperator: « Pro correctione, inquit, ac morum immutatione, quam promittit, gratias ago; ex promissionis vero commutatione, cujus me arguit, fecisse, si verum sit, ipsi perpendite. Omnem terram sancti Petri, quæ nostræ potestati proveniret, promissimus reddere; atque id rei est, quod ex hac munitione Berengarium cum omni familia pellere laboramus. Quo enim pacto terram hanc ei reddere possumus, si non prius eam ex violentorum manibus ereptam, potestati nostræ subdamus? Leonem episcopum et Johannem cardinalem diaconem, suos infideles, quos nos suscepisse accusat, his temporibus nec vidimus, nec suscepimus; Constantinopolim domno papa eos ob injuriam nostram proficiscentes dirigente, Capue sunt, ut audivimus, capti. Quibuscum etiam Saleccum, natione Bulgarum, educatione Ungarum, domni papæ familiarissimum, et Zacheum virum reprobatum, divinarum atque humanarum insecium litterarum, a domno papa episcopum (153) noviter consecratum, et Ungariis ad prædicandum, ut super nos irruant, destinatum, eodem captos esse audivimus. Hæc domnum papam nullis narrantibus fecisse crederemus nisi litteræ fidem admitterent, quæ plumbo signatæ sui nominis characteres monstrant.»

7. His expletis, Landohardus a Sayonia Mimen-densem et Liudprandum ab Italia Cremonensem, D episcopos, cum præfatis nuntiis Romam dirigit, domno papæ se incupabilem esse satisfacturos. Quorum etiam militibus hoc imperator justus imposuit, ut si secus domnus papa non credere, duello verum esse approbarent. Præfati igitur Landohardus et

A Liudprandus episcopi Romam ante domni papæ præ-sentiam venientes, tanto sunt in honore suscepti, ut non eos lateret, quanto sanctum imperatorem tedio fastidiret. Ordinatum tamen, prout eis injunctum fuerat, enarrantes, non juramento, non duello satisfactionem papa recipere voluit, sed in eadem qua fuerat mentis duritia mansit. Subdole tamen post dies octo Johannem episcopum Narniensem, et Benedictum cardinalem diaconem, cum istis domno imperatori destinavit, putans se hunc suis deludere posse versutius; cui nimis est verba dare difficile. Ante quorum reditum Adelbertus, invitante papa, a Fraxineto rediens, Centumcellas advenit; dein Romam profectus, non, ut debuit, repudiatus sed honorifice a papa est susceptus.

B 8. Hæc dum aguntur, phæbi radiis grave Cancrisidus inestuasus imperatorem Romanis arcibus propellebat (*Jul.*). Sed cum virginale sidus gratam rediens temperiem ferret, collectiscopis, clam Romanis invitantibus, Romam advenit (*Sept.*). Quid enim clam dixerim, cum major Romanorum pars optimationem sancti Pauli castellum invaserit, sanctumque imperatorem obsidibus etiam datis invitavit? Quid multis morer? juxta urbem castrametatus imperator, Roma papa simul atque Adalpertus aufugiunt. Cives vero imperatorem sanctum cum suis omnibus in urbem suscipiunt, fidelitatem repromittunt; hoc adentes et firmiter jurantes nequam se papam electuros ⁴⁴³ aut ordinaturos præter consensum et electionem domni imperatoris Ottonis cesaris augusti, filiique ipsius regis Ottonis.

C 9. Post triduum, rogantibus tam Romanis episcopis quam plebe, magnus in sancti Petri ecclesia fit conventus, sederuntque cum imperatore archiepiscopi, ab Italia pro Ingelfredo Aquilegenesi patriarcha, quem in eadem urbe languor repente, ut fit, ortus arripuerat, Rodalfus ⁴⁴⁴ diaconus, Waldpertus Mediolanensis, Petrus Ravennas; a Saxonia, Adeltac archiepiscopus et Landohardus episcopus Mimendensis; a Francia, Otkerius episcopus Spirensis. Hupertus Parmensis; ab Italia, Liudprandus Cremonensis, Hermenaldus Regensis; a Tuscia, Cuonradus ⁴⁴⁵ Lucensis, Everarius Aritiensis, Pisanus ⁴⁴⁶ Seniensis, Florentius Pestrus (154), Petrus Camerinensis, Spoletinus; a Romanis, Gregorius Albanensis, Sico Hostiensis, Benedictus Portuensis, Lucidus Gaven-sis, Theophilactus Prænestinus, Wido Silvæ candidæ, Leo Veletrinensis, Dico Bledensis, Stephanus Cerensis, Johannes Nepesinus, Johannes Tiburtinus, Johannes Forocludensis (155), Romanus Feretinis, Johannes Normensis, Johannes Berulensis, Marinus Sutrinus, Johannes Narniensis, Johannes

VARIE LECTIONES.

⁴³⁹ applicatione? ⁴⁴⁰ pudebis 1. ⁴⁴¹ heridari 1, ⁴⁴² quia et linea sequenti quod 1. ⁴⁴³ electuro 1. ⁴⁴⁴ ita 1. ⁴⁴⁵ Cuoradus 1. ⁴⁴⁶ codex hic non distinguit.

NOTÆ.

(152) Sedit anno 962, Dec. — 963 Maat.
(153) *Gezani* prope Velitras.

(154) *i. e.* Florentinus Pistoien-sis.
(155) Forum Claudii prope Calinum olim situm,

Sabinionensis, Johannes Callasensis Falarensis (156), Alatrinensis, Ortanus, Johannes Anagninensis, Trebensis, Sabbatinus Tarracinensis, Stephanus cardinalis archipresbiter tituli Balbinæ, Dominicus tituli Anatasie, Petrus tituli Damasi, Theophilactus tituli Chrisogoni, Johannes tituli Equitii, Johannes tituli Susannæ, Petrus tituli Pamachii, Adrianus tituli Callixti, Johannes tituli Cecilie, Adrianus tituli Lucinæ, Benedictus tituli Sixti, tituli sanctorum quatuor Coronatorum, Stephanus tituli Sabinæ, Benedictus cardinalis, archidiaconus, Johannes diaconus, Bonosilius diaconus cardinalis, primicerius, Georgius secundicerius, Stephanus aminiculator, Andreas arcarius, Sergius primicerius defensorum, Johannes sacellarius⁴⁴⁷, Stephanus, Theophilactus, Adrianus, Stephanus, Benedictus, Azo, Adrianus Romanus, Leo, Benedictus, Leo, item Leo, et Leo, scrinarii, Leo primicerius scolæ cantorum, Benedictus subdiaconus et oblationarius, Azo, Benedictus Demetrius, Johannes, Amicus, Sergius, Benedictus, Urso, Johannes, Benedictus subdiaconus, subpulmentarius, et Stephanus archiacolitus cum omnibus acolitibus et regionariis; ex primatibus Romanæ civitatis, Stephanus filius Johannis superista, Demetrius Meliosi, Crescentius Caballi marmorei, Johannes cognomento Mizina, Stephanus de Imiza, Theodorus de Rufina, Johannes de Primicerio, Leo de Cazunuli, Rihkardus, Petrus de Canaparia, Benedictus cum Bulgamino filio suo; ex plebe Petrus, qui et imperiola⁴⁴⁸ est dicitur, adstitit cum omni Romanorum militia.

10. His itaque residentibus silentiumque summum tenentibus, ita sanctus est imperator exorsus: « Quam decorum esset tam claro sanctoque domnum papam Johannem interesse concilio. Verum cur tantum declinaverit cœtum, vos, o sancti patres, consulimus, quibus communis cum eo vita⁴⁴⁹ ac commune negotium extitit. » Tunc Romani pontifices et cardinales presbiteri ac diaconi, cum universa plebe dixerunt: « Miramur sanctissimam prudentiam vestram nos hoc velle percontari, quod non Hibericos, nec Babilonicos, nec Indicos incolas latet. Non hic jam vel de ipsis est qui veniunt in vestimentis ovium, intrinsicus autem sunt lupi rapaces; ita aperte sævit, ita palam diabolica pertractat negotia, ut nihil circultionis utatur. » Imperator respondit: « Justum nobis videtur, ut accusationes nominatim exprimantur⁴⁵⁰; dein quid agendum nobis sit, communi consilio pertractetur. » Tunc consurgens Petrus cardinalis⁴⁵¹ presbiter, se vidisse illum missam celebrasse et non communicari testatus est. Johannes episcopus Narniensis, et Johannes cardinalis diaconus, se vidisse illum diaconem ordinasse in equorum stabulo, non certis temporibus, sunt professi.

Benedictus cardinalis diaconus cum ceteris condiaconibus et presbiteris dixerunt se scire quod ordinationes episcoporum præcio faceret, et quod annorum decem episcopum in Tuderina civitate ordinaret. De sacrilegio dixerunt non esse necesse percontari, quia plus videndo quam audiendo seire potuissemus. De adulterio dixerunt, quod oculis non viderent, sed certissime scirent viduam Rainerii et Stephanam patris concubinam et Annam viduam cum neptesus abusum esse, et sanctum palatium lupanar et prostibulum fecisse. Venationem dixerunt publice exercuisse; Benedictum spiritalem suum patrem lumine privasse, et mox mortuum esse; Johannem cardinalem subdiaconem virilibus amputatis occidisse; incendia fecisse, ense accinctum, galea et lurica⁴⁵² indutum esse testati sunt. Diaboli in amorem vinum bibisse, omnes tam clericos quam laicos acclamarunt. In ludis alicæ, Jovis, Veneris ceterarumque demonum adiutorium poposcisse dixerunt. Matutinas et canonicas horas non enim celebrasse, nec signo crucis se monisse⁴⁵³ professi sunt.

11. His auditis imperator, quia Romani ejus loquelam propriam, hoc est Saxoniam, intelligere nequibant, Liudprando Cremonensi episcopo præcepit, ut Latino sermone hæc Romanis omnibus quæ secuntur exprimeret. Surgens itaque sic cepit: « Persepe contigit, et nobis expertis credimus, ut in dignitatibus constituti invidorum infamia maculentur; displicet bonus malis, quemadmodum et malis bonis. Atque hoc rei est, quod hanc in papam accusationem, quam modo Benedictus cardinalis diaconus legit et vobiscum fecit, amphibolam retinemos, incerti, utrum zelo justitiæ an impietatis livore prumperet. Unde mihi indigno secundum concessam dignitatis auctoritatem omnes obtestor per Deum, quem fallere, etsi vult, nemo potest sanctamque ejus genitricem intemeratam virginem Mariam, perque præciosissimum apostolorum principis corpus, in cujus hæc recitantur ecclesia, ut nulla in domnum papam jaculentur convitia, quæ non sint ab ipso patrata atque a viris probatissimis visa. » Tunc episcopi, presbiteri, diaconi, reliquosque clerus, et cunctus Romanorum populus quasi vir unus dixerunt: Si non et quæ per Benedictum diaconem lecta sunt, hisque turpiora et ampliora Johannes papa indigna commisit facinora, non nos a delictorum vinculis absolvat apostolorum princeps beatissimus Petrus, qui verbo cœlum indignis claudit, justitiam aperit; sed simus anathematis vinculo innodati, atque in die novissima in sinistra parte positi, cum eis qui dixerunt domino Deo: *Recede a nobis, scientiam viarum tuarum nolumus (Job. xxi, 14)*. Quod si fidem nobis non admittitis, exercitui domini imper-

VARIE LECTIONES.

⁴⁴⁷ secellarius 1. ⁴⁴⁸ imperiola 1. ⁴⁴⁹ eo corr. io 1. vita *haud totum legitus, a stilo tantum indicato in 2 legitureo* vita ⁴⁵⁰ exprimitur 1. ⁴⁵¹ cardinales 1. ⁴⁵² i. e. lorica. ⁴⁵³ i. e. munisso.

NOTE.

(156) Oppidorum 55 Gallæ et Falerti.

toris saltem debetis credere, cui ante quinque dies ense accinctus, clipeo, galea, et lorica indutus occurrit: solus Tiberis, qui interfluxit, non sic ornatus ab exercitu caperetur, impedivit.» Mox sanctus imperator dixit: «Tot sunt hujus rei testes, quot sunt nostro in exercitu bellatores.» Sancta synodus ⁴⁵⁴ dixit: «Si placet sancto imperatori, mittantur litteræ domno papæ, ut adveniat, sequæ ex his omnibus purget.» Tunc eidem sunt hujusmodi litteræ destinata:

12. «Summo pontifici et universali papæ domno Johanni, Otto divinæ respectu clementiæ imperator augustus, cum archiepiscopis, episcopis, Liguriæ, Tusciæ, Saxonie, Franciæ, in Domino. Romam ob servitium Dei venientes, dum filios vestros, Romanos scilicet episcopos, cardinales presbiteros et diacones, insuper et universam plebem de vestri absentia percontaremur, et quid causæ esset quod nos ecclesiæ vestræ vestrique defensores videre nolissetis, talia de vobis tamque obscena protulerunt, ut si de histrionibus dicerentur, verecundiam nobis ingererent. Quæ ne magnitudinem vestram omnia lateant, quædam nobis ⁴⁵⁵ sub brevitate describimus; quoniam et si cuncta nominatim exprimere cupimus, dies nobis non sufficit unus. Noveritis itaque, non a paucis, sed ab omnibus tam nostri quam et alterius ordinis, vos homicidii, perjurii, sacrilegii, et ex propria cognatione atque ex duabus sororibus incesti crimine esse accusatos. Dicunt et aliud auditu ipso horridum, diaboli vos in amore vinum bibisse; in ludo alexæ Jovis, Veneris, ceterorumque demonum auxilium poposcisse. Oramus itaque paternitatem vestram obnixæ, ne Romam venire atque ex his omnibus vos purgare dissimuletis. Si forte vim temerariæ multitudinis formidatis, juramento vobis affirmamus ⁴⁵⁶, nihil fieri præter sanctorum canonum sanctionem. Data VIII Idus Novembris.»

13. Hanc epistolam cum legisset, hujusmodi apologeticum scripsit: «Johannes episcopus, servus servorum Dei, omnibus episcopis. Nos audivimus dicere quia vos vultis alium papam facere; si hoc facitis, excommunico vos da (157) Deum omnipotentem, ut non habeatis licentiam nullum ⁴⁵⁷ ordinare, et missam celebrare.»

14. Cum hæc epistola in sancta synodo legeretur, advenerunt, qui prius defuerant religiosi, a Lotharingia Henricus Treverensis archiepiscopus, ab Emilia et Liguria Wido Mutinensis, Gezo Tertonensis, Sigulfus Placentinus; quorum consilio domno papæ ita rescribunt (Nov. 22): «Summo pontifici et universali papæ domno Johanni. Otto divinæ respectu clementiæ imperator augustus, sed et sancta synodus Romæ Dei ob servitium congregata,

A in Domino salutem. Preterita synodo, quæ celebrata est 8 Idus Novembris, litteras vobis direximus, in quibus accusatorum vestrorum verba atque accusationis causæ delinebantur. Rogavimus etiam eisdem litteris magnitudinem vestram, quemadmodum justum est, Romam ⁴⁵⁸ venire sequæ ex his quæ obioiuntur purgare. Recepimus autem litteras a vobis, non quales temporis qualitas, sed inconsultorum hominum vanitas exposcit. Non veniendi ad synodum rationabilis esse excusatio debuit. Sed et præsentem magnitudinis vestræ debuerunt nuntii interesse, qui aut egritudinis aut certæ difficultatis causa satisfacerent sanctam vos synodum declinasse. Est et aliud vestris in litteris scriptum, quod non episcopum sed puerilem ineptiam scribere deceret. Excommunicatis etenim omnes, ut haberent licentiam canendi missas, ordinandi ecclesiasticas dispositiones, si alium Romanæ sedi constitueremus episcopum. Ita enim scriptum erat: *Non habeatis licentiam nullum ordinare.* Nunc usque putavimus, immo vere credidimus, duo negativa ⁴⁵⁹ unum facere dedicativum, nisi vestra auctoritas priscorum sententias infirmeret auctorum. Nos vero intentioni vestræ, non verbis, respondeamus. Si ad synodum venire et objecta purgare non differitis, auctoritati vestræ procul dubio obedimus. Sed si, quod absit, venire et objecta vobis capitalia crimina purgare dissimulatis, cum præsertim vos nihil venire impediatur, non maris navigatio, non corporis egritudo, itineris longitudo, tunc excommunicationem vestram parvipendemus, eamque potius in vos retorquebimus, quoniam quidem juste facere possumus. Judas, Domini nostri Jesu Christi proditor, immo venditor, cum ceteris prius ligandi atque solvendi potestatem a magistro in hæc verba acceperat: *Amen dico vobis, quæcumque alligaveritis super terram, ligata ⁴⁶⁰ erant et in cælis, et quæcumque solveritis super terram, erunt soluta et in cælis* (Matth. xviii, 18). Quamdiu enim bonus inter condiscipulos fuit, ligare atque solvere valuit; postquam vero cupiditatis causa ⁴⁶¹ homicida factus, vitam omnium occidere voluit, quem postea ligatum solvere aut solutum ligare potuit, nisi se ipsum, quem infelicissimo laqueo strangulavit? Data 10 Kalendas Decembris et missa per Adrianum cardinalem presbyterum, et Benedictum cardinalem diaconem.»

D 15. Qui cum Tiberim pervenissent, eum non invenerunt; pharetratus enim in campestria jam abierat; nec quisquam erat qui his ubi ipse esset indicare posset. Cumque eum invenire non possent, cum eisdem litteris ad sanctam synodum, quæ tunc tertio est habita, sunt reversi. Mox imperator ait: «Expectavimus adventum ejus, ut, præsentem eo, quid

VARIE LECTIONES

⁴⁵⁴ sidonus f. ⁴⁵⁵ ita 1. ⁴⁵⁶ affirmamus 1. ⁴⁵⁷ ullum 1. sed nullum legendum esse ex sequentibus patet. ⁴⁵⁸ R. v. s. e. h. q. o. p. R. a. I. desunt 5a 5a*. ⁴⁵⁹ gatina 4. ⁴⁶⁰ l. e. et i. c. et q. s. s. t. e. s. ei i. c. desunt 5a. 5a*. ⁴⁶¹ deest 5 a. veneno 5a*.

NOTÆ

(157) Italismus, loco de.

nobis egerit, quereremur; verum quoniam non eum adfuturum certo scimus, quam perfide nobiscum egerit, ut diligenter agnoscat, etiam atque etiam flagitamus. Notum itaque vobis facimus archiepiscopis, episcopis ⁴⁶¹, presbiteris, diaconibus, reliquoque clero, necnon et comitibus, iudicibus, omnique plebi, quod idem Johannes papa oppressus a Berengario atque Adelberto, rebellibus nostris, misit nobis in Saxoniam nuntios, rogans ut ob amorem Dei in Italiam veniremus, et ecclesiam sancti Petri ac se ipsum ex eorum faucibus liberaremus. Nos vero adjuvante Deo quantum fecerimus, non est necesse dicere, ut impræsentiarum videtis. Ereptus vero mea opera ex eorum manibus, et honori debito restitutus, oblitus juramenti, et fidelitatis quam mihi supra corpus sancti Petri promisit, eundem Adelpertum Romam venire fecit, et contra me defendit, seditiones fecit, et videntibus nostris militibus dux belli factus, lorica et galea est indutus; quod super hoc sancta synodus decernat, edicat. » Ad hæc Romani pontifices reliquosque clerus et cunctus populus responderunt: « Inauditum vulnus inaudito est cauterio exurendum. Si corruptis moribus soli sibi, et non cunctis obesset, quoquo modo ⁴⁶³ tolerandus esset. Quot prius casti hujus facti sunt imitatione incesti? Quot probi hujus exemplo conversationis sunt reprobi? Petimus itaque magnitudinem imperii vestri, monstrum ⁴⁶⁴ illud nulla virtute redemptum a vitiis, a sancta Romana ecclesia polli, aliumque loco ejus constitui, qui nobis exemplo bonæ conversationis præesse valeat et prodesse; sibi recte vivat, ac bene vivendi nobis exemplum præbeat. » Tunc imperator: « Placet, inquit, quod dicitis, nihilque gratius nobis, quam ut talis, qui huic sanctæ et universali sedi præponatur, inveniri possit. »

16. His dictis, omnes una voce dixerunt: « Leonem, venerabilem sanctæ Romanæ ecclesiæ proto-scriniarium, virum approbatum et ad summum sacerdotii gradum dignum, nobis in pastorem eligimus, ut summus et universalis papa sanctæ Romanæ ecclesiæ, reprobato ob improbos mores Johanne apostata! » Cumque hoc tertio omnes dixissent, annuente imperatore, nominatum Leonem ad Lateranense palatium secundum consuetudinem cum laudibus ducunt, et certo tempore in ecclesia sancti Petri ad summum sacerdotium sancta consecratione attollunt, et fideles ei ad futuros jurejurando promittunt (*Dec. 6*).

17. (*An. 964.*) His ita gestis, sperans sanctissimus imperator, cum paucis Romæ se degere posse, ne consumeretur Romanus populus ob multitudinem exercitus, multis, ut redirent, licentiam dedit. Cumque hoc Johannes, qui dictus est papa, cognosceret, non ignorans quam facile Romanorum mentes pecunia posset corrumpere, clam Rymam mittit non-

A tios, beati Petri omniumque ecclesiarum pecuniam repromittens, si super pium imperatorem et dominum Leonem papam irruerent ⁴⁶⁵, eosque impiissime trucidarent. Quid multis morer? Romani quam mox exercitus paucitate confisi immo decepti, et pecuniæ promissione animati, bucina concrepante super imperatorem, ut eum occidant, festinare contendunt. Quibus imperator supra pontem Tyberis, quem Romani plaustris impeditum habebant, occurrit. Cujus fortes milites, assuefacti bello, pectora et armis intrepidi, eos inter prosiliunt, et quasi accipitres avium multitudinem, nullo resistente, perterret. Non latibula, non corbes, non concava ligna, non criptæ sordium receptacula, fugientibus tutelæ esse possunt. Occiduntur itaque, et ut fortibus assolet contingere viris, passim a tergo vulnerantur. Quis tunc Romanorum cladis hujus superstes fieret si, non imperator sanctus misericordia, quæ eis nulla debebatur, inclinatus. suos adhuc interficere sciscientes ⁴⁶⁶ retraheret, revocaret?

18. Itaque devictis omnibus, atque his qui supererant obsidibus acceptis, venerabilis papa Leo pedibus imperatoris provolutus, orat, ut Romanis obsides reddat, seque eorum fidei commendat. Rogatu denique venerabilis papæ Leonis imperator sanctus Romanis obsides reddit, non incertus quod prosecuturus sum incepturos. Igitur Romanorum fidei eundem papam, quemadmodum lupis agnum, commisit. Dein Roma exiens, Cammerinum Spole-tumque versus, ubi Adelbertum esse audierat, properavit.

C 19. Interea mulieres quibuscum Johannes, qui dictus est papa, voluptatis suæ ludibrium exercebat, ut non ignobiles et plures concitaverunt Romanos ut Leonem, summum et universalem papam a Deo et ipsis electum, perderent, et Johannem in urbem susciperent. Quod cum fecissent, miserante Deo, ex eorum manibus est venerabilis papa Leo liberatus, paucisque secum comitantibus, ad piissimum Ottonis imperatoris misericordiam est profectus.

D 20. Imperator denique sanctus, tantum dedecus egre ferens, cum ex domni papæ Leonis ejectione, tum ex Johanne cardinali diacone, et Azone scriniario, quorum alterum manu dextera, alterum lingua, duobus digitis naribusque abscisis, Johannes abdicatus defedaverat, reparatio exercitu, Roma ⁴⁶⁷ redire disposuit. Prius tamen quam sancti essent imperataris copiæ congregatæ, volens cunctis sæculis innotescere Dominus, cum juste esset Johannes papa a suis episcopis et omni plebæ repudiatus, quamque postmodum injuste receptus, quadam nocte extra Romam, dum se cum viri cujusdam uxore oblectaret, in temporibus adeo a diabolo est percussus (*Mai. 14*), ut infra dierum octo spacium eodem sit vulere mortuus. Sed eucharistiæ viaticum, ipsius instinctu qui eum percusserat ⁴⁶⁸, non percepit;

VARIE LECTIONES

⁴⁶² vox deest 1. 2. rel. ⁴⁶³ mod 1. ⁴⁶⁴ monstrum 1. ⁴⁶⁵ irruent 1. ⁴⁶⁶ i. e. sciscitantes? sciscientes 54.
⁴⁶⁷ i. e. romam. ⁴⁶⁸ percussera 1.

quemadmodum a suis cognatis et familiaribus, qui præsentes erant, persepe sub attestatione audivimus.

21. Quo mortuo, Romani omnes, juramenti quod sancto promiserant imperatori immemores, Benedictum cardinalem diaconem papam constituunt, insuper et juramento, nunquam se eum dimissuros, sed contra eum imperatoris potentiam defensuros, promittunt. Quo audito, Imperator urbem vallavit, neminem, qui non membris truncaretur, exire permisit; machinis et fame usque adeo afflixit, donec Romanis nolentibus urbem reciperet, Leonem virum venerabilem debitæ sedi restitueret (*Jun. 23*), ac Benedictum summæ sedis invasorem ejus præsentiam præsentaret.

22. Residentibus itaque domno Leone summo et universali papa in ecclesia Lateranensi, necnon et imperatore sanctissimo Ottona, episcopis insuper Romanis, Italicis, a Lotharingia et Saxonia archiepiscopis, episcopis, presbiteris, diaconibus, omnique Romanorum plebe, quorum nomina ⁴⁶⁹ inferius adscribentur, advenit Benedictus, apostolicæ sedis invasor, eorum qui se elegerant manibus adductus, pontificalibus vestibus indutus. Quem Benedictus cardinalis archidiaconus tali sermone adgressus: « Qua tibi auctoritate, quave lege, o invasor, hæc pontificalia indumenta usurpasti, superstitie hoc præsentī domno nostro venerabili papa Leone, quem tu nobiscum, accusato et reprobato Johanne, ad

A aposolicatus culmen elegisti? Num inficiari potes, præsentī domno imperatōri juramento promisisse nunquam te cum ceteris Romanis papam electurum aut ordinaturum absque illius filiique ejus regis Ottonis consensu! » Benedictus respondit: « Si quid peccavi, miseremini mei. » Tunc imperator effusus lacrimis, quam misericors esset ostendens, rogavit synodum, ne Benedicto præjudicium fieret. Si vellet et posset, ad interrogata responderet causamque suam defenderet; quod si non posset aut nollet, ac se culpabilem redderet, tamen pro timore Dei misericordiam aliquam inveniret. Quo audito, ad domni Leonis papæ pedes ipsiusque imperatoris isdem Benedictus concite procidens, se peccasse ⁴⁷⁰, se sanctæ Romanæ sedis invasorem esse, acclamavit. Post hæc pallium sibi abstulit, quod simul cum pontificali ferula, quam manu gestabat, domno papæ Leoni reddidit. Quam ferulam isdem papa fregit, et fractam populo ostendit, Deinde Benedictum in terra sedere præcepit. Cui casulam, quam planetam dicunt, cum stola pariter abstulit. Post autem omnibus episcopis dixit: « Benedictum, sanctæ Romanæ et apostolicæ sedis invasorem, omni pontificatus et presbiteratus honore privamus; ob elemosinam vero domni imperatoris Ottonis, cujus summs opera in sedem debitam restituti, diaconatus cum ordinem habere permittimus, et non jam Romæ, sed in exilium ad quod destina ⁴⁷¹.

VARLÆ LECTIONES.

⁴⁶⁹ nra 1. ⁴⁷⁰ i. e. peccasse ⁴⁷¹ ita codex 1. fuit media in pagina et initio lineæ. Codd. 2. et 4. eodem modo. set in exilium destinamus 5. Set in exilio destinamus 5 a. set in exilium destinamus editt et Albericus. Sententia poscere videtur; destinatus est abeat.

LIUTPRANDI

CREMONENSIS EPISCOPI

RELATIO DE LEGATIONE CONSTANTINOPOLITANA.

Ottones Romanorum invictissimos imperatores augustos, gloriosissimamque Adelheidem imperatricem augustam, Liudprandus ⁴⁷² sanctæ Cremonensis ecclesiæ episcopus, semper valere, prosperari, triumphare, anhelat, desiderat, optat.

1. Quid causæ fuerit, quod prius litteras ⁴⁷³ sive nuntium meum non susceperitis, ratio subsequens declarabit. Pridie Nonas Junii Constantinopolim venimus, et ad contumeliam vestram turpiter suscepti, graviter tupiterque sumas tractati; palatio quidem satis magno et aperto, quod nec frigus arceret, sicut

C nec calorem repelleret, inclusi sumus; armati milites appositi sunt custodes, qui meis omnibus exitum ⁴⁷⁴, cæteris prohiberent ingressum. Domus ipsa solis nobis inclusis pervia, a palatio adeo sequestrata, ut eo nobis non equitantibus, sed ambulatibus, anhelitus truncaretur. Accessit ad calamitatem nostram, quod Græcorum vinum ob picis, tadæ, gypsi commixtionem nobis impotabile fuit. Domus ipsa erat inaquosa, nec sitim saltem aqua exstinguere quivimus, quam data pecunia emeremus. Huic magno væ, væ aliud apositum est, homo scilicet... orum ⁴⁷⁵ custos, qui cotidianos

VARLÆ LECTIONES.

⁴⁷² ita ubique correxi; luitprandus *Canisius* edidit. ⁴⁷³ litteras C; uui etiam millia, littus, oportunus, imo, tentare, solennis, quotidianus, quatenus, elemosyna, Joannes, nuncius contra *Liudprandi* scribendi rationem exprimi fecit, quod correximus. ⁴⁷⁴ exitium C. ⁴⁷⁵ Sciliorum al. Siciliorum C. fortasse legendum: homo scilicet nostrorum (domorum?) custos.

sumptus præberet, cui similem si requiras, non terra sed infernus forsan dabit; is enim quicquid calamitatis, quicquid rapinæ, quicquid dispendii, quicquid luctus, quicquid miseræ excogitare potuit, quasi torrens inundans in nos effudit. Nec in centum viginti diebus una saltem præterit, quæ non gemilus nobis præberet et luctus.

2. Pridie Nonas Junii, ut superius scripsimus, Constantinopolim ante portam Carcam ⁴⁷⁶ venimus, et usque ad undecimam horam cum equis, non modica pluvia, expectavimus. Undecima vero hora non ratus Nicephorus nos dignos esse tam ornatos vestra misericordia equitare, venire jussit, et usque in præfatum domum marmoream, invisam, inaquosam, patulam, sumus deducti; octavo autem Idus ⁴⁷⁷ sabbatho primo dierum pentecostes, ante fratris ejus Leonis coropalati ⁴⁷⁸ et logothetæ præsentiam sum deductus, ubi de imperiali vestro nomine magna sumus contentione fatigati. Ipse enim vos non imperatorem. id est βασιλέα, sua lingua, sed ob indignationem ῥήγα, id est regem, nostra vocabat. Cui cum dicerem, quod significaretur idem esse, quamvis quod significat diversum, me, ait, non pacis sed contentionis causa venisse; sicque iratus surgens, vestras litteras, vere indignans, non per se sed per interpretem suscepit, homo ipse ad personam satis procerum, falso humilis, cui si innisus homo fuerit, manum ejus perforabit.

3. Septimo autem Idus ⁴⁷⁹ (Jun. 7), ipso videlicet sancto die pentecostes, in domo, quæ dicitur Στεφάνου, id est Coronaria, ante Nicephorum sum deductus. hominem satis monstruosum, pygmæum, capite pinguem, atque oculorum parvitate talpinum, barba curta, lata, spissa et semicana fœdatum, cervice digitali turpatum, prolixitate et densitate comarum satis hyopum [hirtum] (158), colore Æthiopem, cui per mediam nolis occurrere noctem, ventre extensum, natibus siccum, coxis ad mensuram ipsam brevem longissimum, cruribus parvum, calcaneis pedibusque æqualem, villino [byssino] sed nimis verno vel diurnitate ipso fœtido et pallido ornamento indutum; Sicioniis calceamentis calceatum, lingua procacem, ingenio [ingeniis] vulpem, perjurio seu mendacio Ulyxem. Semper mihi, domini mei imperatores ⁴⁸⁰ augusti, formosi, quanto hinc formosiores visi estis? Semper ornati, quanto hinc ornatiores? Semper potentes, quanto hinc potentiores? Semper mites, quanto hinc mitiores? Semper virtutibus pleni, quanto hinc pleniores? Sedebant ad sinistram, non in eadem linea, sed longe deorsum

A duo parvuli imperatores (159), ejus quondam domini nunc subjecti, cujus narrationis initium hoc fuit:

4. « Debueramus, immo volueramus, te benigne magnificeque suscipere; sed domini tui impietas non permittit, qui tam inimica invasione Romam sibi vindicavit, Berengario (160) et Adelberto contra jus fasque vitam abstulit, Romanorum alios gladio, alios suspendio interemit, oculis alios privavit, exilio alios relegavit (161), et imperii nostri insuper civitates homicidio aut incendio sibi subdere ⁴⁸¹ temptavit; et quia affectus ejus pravus effectum habere non potuit, nunc te malitiæ hujus suggestorem atque impulsorem, simulata pace, quasi ἀποκτόν ⁴⁸², id est exploratorem, ad nos direxit. »

B 5. Cui inquam ego: « Romanam civitatem dominus meus non vi aut tyrannice invasit, sed a tyranni, immo tyrannorum jugo liberavit. Nonne effeminati dominabantur ejus? et quod gravius sive turpius, nonne meretrices? Dormiebat, ut puto tunc potestas tua, immo decessorum tuorum, qui nominesolo, non autem re ipsa, imperatores Romanorum vocantur. Si potentes, si imperatores Romanorum erant, cur Romam in meretricum potestate sinebant? Nonne sanctissimorum paparum alii sunt relegati, alii a te afflicti, ut neque cotidianos sumptus nec elemosinam habere quirent? Nonne Adelbertus contumeliosas litteras Romano et Constantino, decessoribus tuis, imperatoribus misit? Nonne sanctissimorum apostolorum ecclesias rapinis expoliavit? Quis ex vobis imperatoribus, zelo Dei ductus, tam indignum facinus vindicare et sanctam ecclesiam in statum proprium reformare curavit? Neglexistis vos, non neglexit dominus meus, qui a finibus terræ surgens Romamque veniens, impios abstulit, et sanctorum apostolorum vicariis potestatem et honorem omnem contraxit. Postmodum vero insurgentes contra se et domnum ⁴⁸³ apostolicum, quasi jurisjurandi violatores, sacrilegos, dominorum suorum apostolicorum tortores, raptores, secundum decreta imperatorum Romanorum, Justiniani, Valentiniani, Theodosii et cæterorum, cecidit, jugulavit, suspendit, et exilio relegavit; quæ si non faceret, impius, injustus, crudelis, tyrannus esset. Palam est, quod Berengarius at Adelbertus sui milites effecti, regnum Italicum sceptro aureo ex ejus manu susceperant (162), et præsentibus servistis, qui nunc usque supersunt et hac in civitate degunt, jurejurando fidem promiserunt. Et quia, suggerente diabolo, hand perfide violarunt, juste illos, quasi desertores sibi que rebelles,

VARIE LECTIONES.

⁴⁷⁶ fort. Auream C. ⁴⁷⁷ id est C. ⁴⁷⁸ coroplati C. semper. — *Curopalata. Doripp. lib. 2. factus mox cura palati. Et lib. 1. Vocitatus cura palati* CANIS. ⁴⁷⁹ id est C. ⁴⁸⁰ imperatoris C. ⁴⁸¹ subducere BROWER ANS, Trev. p. 474, ex codice. ⁴⁸² fort. ἀποκτόνον C. ⁴⁸³ dominum C.

NOTÆ.

(158) Suis (δ<) faciem (δ<) præferentem.
(159) Basilius et Constantinus Romani imperatoris filii. CAN.

(160) Obiit anno 966.
(161) Anno 967 ineunte. Contin. Regin.
(162) Anno 952 Augustæ.

regno privavit; quod ita subditis tibi et postmodum rebellibus faceres. »

6. « Sed non, ait, Adelberti hoc profitetur miles. Cui inquam : Si secus dixerit, meorum aliquis militum, si jubes, cras, ita rem esse, duello declarabit. Esto, inquit, fecerit hæc, ut ais juste. Nunc cur imperii nostri terminos bello incendioque aggressus sit, expedi. Amici eramus, societatemque indissolubilem, nuptiis interpositis, facere cogitabamus. »

7. « Terram, inquam, quam imperii tui esse naras, gens incola et lingua Italici regni esse declarat. Tenueruntque illam potestative Langobardi; quam et Lodovicus, Langobardorum seu Francorum imperator, de manu Saracenorum, multitudine prostrata, liberavit. Sed et Landulphus, Beneventanorum et Capuanorum princeps, septennio potestative eam sibi subjugavit. Nec a servitutis ejus seu successorum suorum jugo usque ad præsens exiret, si non, immensa data pecunia, Romanos ⁴⁸⁴ imperator nostri regis Hugonis amicitiam emeret. Et hæc causa fuit, quod nepoti suo et æquivoco, regis nostri, ejusdem Hugonis, spuriam conjugio copulavit (163). Et, ut considero, domino meo non gratiam, sed impotentiam ascribis, quod post. Italiæ seu Romæ acquisitionem tot annis eam tibi dimiserit. Societatem vero amicitiae, quam te parentela voluisse facere dicis, fraudem nos dolumque tenemus; pausanas [inducias] exigis, quas nec te exigere neque nos concedere ratio ipsa compellit. Verum ut fallacia exculpatur, veritas non reticeatur: misit me dominus meus ad te, ut si filiam Romani imperatoris et Theophanæ imperatricis, domino meo filio suo, Ottoni imperatori augusto, in conjugium tradere volueris, juramento mihi affirmes, et ego, pro gratiarum recompensatione hæc et hæc dominum meum tibi facturum et observatum, jurejurando affirmabo. Sed et optimam amicitiae arbonam ⁴⁸⁵ fraternitati tuæ nunc dominus meus contulit, cum Appuliam omnem potestati subditam, meo interventu, cujus hoc suggestionem malum factum esse dicis ⁴⁸⁶. Cujus rei tot sunt testes quot sunt totius Appuliæ habitatores. »

8. (An. 868, Jun. 7.) « Secunda, inquit Nicephorus, hora jam transiit; προλευσις, id est processio, nobis est celebranda. Quod nunc instat agamus. Contra hæc, cum oportunum fuerit, respondebimus. »

9. Non pigeat me; προλευσιν ipsam describere (164), D et dominos meos, audire. Negotiatorum multitudo copiosa ignobiliumque personarum, ea sollempnita-

A te, collecta, ad susceptionem et laudem Nicephori, a palatio usque ad sanctam Sophiam, quasi pro muris, viæ margines tenuit, clypeolis tenuibus satis et spiculis vilibus dedecorata. Accessit et ad dedecoris hujus augmentum, quod vulgi ipsius potior pars, ad laudem ipsius nudis processerat pedibus. Credo sic eos putasse sanctam ipsam potius exornare προλευσιν. Sed et optimates sui, qui cum ipso per plebeiam et discalceatam multitudinem ipsam transierant, magnis et nimia vetustate rimatis tunicis erant induti. Satis decentius cotidiana veste induti procederent. Nullus est cujus atavus hanc novam haberet. Nemo ibi auro, nemo gemmis ornatus erat, nisi ipse solus Nicephorus, quem imperialia ornamenta, ad majorum personas sumpta et composita, foediorum reddiderant. Per salutem vestram, quæ mihi mea carior exstat, una vestrorum pretiosa vestis procerum, centum horum et eo amplius pretiosior est! Ductus ego ad προλευσιν ipsam, in eminentiori loco juxta psaltas, id est cantores, sum constitutus.

40. Cumque quasi reptans monstrum illud procederet, clamabant adultores psaltæ: *Ecco venit stella matutina, surgit Eous, reverberat obtutu solis radios, pallida Saracenorum mors, Nicephorus μέδων*, id est princeps! Unde et cantabatur: *μέδωνι*, id est principi, *Nicephoro, πολλά ετη*, id est plures anni sint (165) *Gentes, hunc adorate, hunc colite, huic tanto colla subdite!* Quanto tunc verius canerent: Carbo extincte veni, μέλλε, anus incessu, Sylvanus vultu, rustice, lustrivage, capripes, cornute, bimbis, setiger, indocilis, agrestis, barbata, dure, villosa, rebellis, Cappadox! Igitur falsidicis illis inflatus nœniis, sanctam Sphiam ingreditur, dominis suis imperatoribus se a longe sequentibus et in pacis osculo ad terram usque adorantibus. Armiger hujus sagitta calamo immissa seram ⁴⁸⁷ (166) in ecclesia ponit, quæ prosequitur, quo nimirum tempore imperare cœperit, et sic aeram, qui id non viderunt, intelligunt.

11. Hac eadem die convivam me sibi esse jussit. Non ratus autem me dignum esse cuiquam suorum præponi procerum, quintus decimus ab eo absque gausape sedi; meorum nemo comitum, non dico solum mensæ non assedit, sed neque domum, in qua conviva eram, vidit. Qua in cœna temporis satis, et obscena, ebriorum more, oleo delibuta, alioque quodam deterrimo piscium liquore aspersa, multa super potentia vestra, multa super regnis et militibus, me rogavit. Cui cum consequenter et vero responderem,

VARIÆ LECTIONES.

⁴⁸⁴ al. optimum arrabonem BAR. ⁴⁸⁵ scil. dimiserit? reliquerit? ⁴⁸⁶ romanus C. ⁴⁸⁷ al. aram C.

NOTÆ.

(163) Vide Antapod. v, c. 14.

(164) Cf. Constantini Porphyrogeniti librum De ceremoniis aulæ Byzantinæ, l. i, c. 9.

(165) Codinus Cuiropal. lib. De offic. aulæ Constantinop. ἅμα δυντὶ τὸν βασιλέα φανῆναι, οἱ ψάλλται αὐτίκα ψάλλουσι τὸ πολυχρόνιον, simul atque apparet

imperator, cantores statim canunt, ad multos annos, quod Cuiropalata vocat πολυχρονίειν, et ipsam actionem seu cantionem multos annos precandi, πολυχρόνισμα. C.

(166) Id est annum imperii.

« Mentiris! ait, domini tui milites equitandi ignari, pedestris pugnæ sunt inscii, seutorum magnitudo, Ioricarum gravitudo, ensium longitudo, galearumque pondus neutra parte eos pugnare sinit, ac subridens: Impedit, inquit, eos et gastrimargia, hoc est ventris ingluvies; quorum Deus venter est; quorum audacia, crapula; fortitudo, ebrietas; jejuniū dissolutio; pavor, sobrietas. Nec est in mari domino tua classium numerus. Navigantium fortitudo mihi soli inest, qui eum classibus aggrediar, bello maritimas ejus civitates demoliar, et quæ fluminibus sunt vicinas redigam in favillam. Quis, cedo, mihi etiam in terra copiarum paucitate resistere poterit? Filius non abfuit ⁴⁸⁸, uxor non defuit; Saxones, Suevi, Bagoarii ⁴⁸⁹, Italici omnes cum eo adfuerunt, et cum civitatulam unam sibi resistantem capere nescirent, immo nequirent, quomodo mihi resistens venienti, quem tot copiæ prosequentur,

Gargara (167) quot segetes, quot habet Methymna race-
[mos,
Quot cælum stellas, quot mare in flatibus undas! »

12. Cui cum respondere et apologeticum, dignum inflatione hac, evomere ⁴⁹⁰ vellem, non permisit; sed adjicit quasi ad contumeliam: » Vos non Romani, sed Longobardi estis! » Cui adhuc dicere volenti, et manu, ut tacerem, innuenti, commotus inquam: « Romulum fratricidam, ex quo et Romani dicti sunt, porniogenitum, hoc est ex adulterio natum, chronographia innotuit; asylumque sibi fecisse, in quo alieni aeris debitores, fugitivos servos, homicidas, ac pro reatibus suis morte dignos suscepit, multitudinemque quandam talium sibi ascivit, quos Romanos appellavit; ex qua nobilitate propagati sunt ipsi, quos vos kosmocratores, id est imperatores, appellatis; quos nos, Langobardi ⁴⁹¹, scilicet, Saxones, Franci, Lotharingi, Bagoarii ⁴⁹² Suevi, Burgundiones, tanto dedignamur, ut inimicos nostros commoti nil aliud contumeliarum, nisi: Romane! dicamus, hoc solo, id est Romanorum nomine, quicquid ignobilitatis, quicquid timiditatis, quicquid avaritiæ, quicquid luxuriæ, quicquid mendacii, immo quicquid vitiorum est, comprehendentes. Imbelles vero nos et equitandi inscios quia dicis, si Christianorum peccata promerentur, ut in hac austeritate perdures, quales vos estis quamve pugnaces nos simus, bella proxima demonstrabunt. »

13. Talibus Nicephorus exacerbatus dictis, manu silentium indixit, mensamque sine latitudine longam auferrī, meque in invisam domum, seu, ut verius fatear, carcerem, reverti præcepit. Ubi post biduum, cum indignatione tum æstu et sibi, magno sum languore affectus. Sed et asseclarum meorum nemo exstitit, qui non eodem ebriatus poculo, diem sibi

ultimum imminere formidaret. Cur, quæso, non ægrotarent, quibus erat potus pro optimo vino salsugo, pro calcitra non fœnum, non stramen, non saltem terra, sed durum marmor, pro cervicali lapis? quibus patula domus non calorem, non imbrem, non frigus arcebat. Ipsa, si vellet, salus his circumfusa, ut vulgo loquimur, eos salvare non posset. Proprio ergo atque meorum debilitatus angore, convocato ad me custode, immo persecutore, meo, non precibus solum, sed pretio obtinui, ut epistolam meam hunc modum continentem Nicephori fratri deferret:

14. « Leoni coropalati et logothetæ τοῦ δρόμου (168) Liudprandus episcopus. Si imperator serenissimus petitionem, ob quam veni, perficere cogitat, non fatigant me, quas hic sustineo, passiones; litteris solummodo meis et nuntio ut instruat dominus meus, me hic moram ab re non facere. Quod si secus res sese habet, navis est ⁴⁹³ hic Veneticorum oneraria, quæ ⁴⁹⁴ proficisci festinat; hanc me ægrotum ingredi sinat, ut si dissolutionis meæ tempus advenit, cadaver meum genitale saltem solum suscipiat. »

15. Quas cum legisset, se post quatrimum me jussit adire. Sederunt cum eo ad disceptationem vestram, secundum eorum traditionem, sapientissimi viri, Attico pollentes eloquio, Basilius parakinumenos ⁴⁹⁵, prolo a secretis protovestiarius, et duo magistri, quorum hoc fuit narrationis initium: « Quid causæ sit, quare te huc fatigasti, frater, edissere. » Quibus cum parentelæ gratia, quæ esset occasio infinitæ pacis, edicerem, inquiunt: « Inaudita res est, ut porphyrogeniti porphyrogenita, hoc est in purpura nati filia in purpura nata, gentibus misceatur. Verum quia tam excellentem rem petitis, si datis quod decet, accipietis quod libet; Ravennam scilicet et Romam cum his omnibus continuatis, quæ ab his sunt usque ad nos. Si vero amicitiam absque parentela desideratis, Romam liberam esse dominus tuus permittat; principes autem, Capuanum scilicet et Beneventanum, sancti nostri imperii olim servos, nunc rebelles, servituti pristinæ tradat. »

16. Quibus: « Dominum meum, inquam, potentiores habere Schlavos Petro Bulgarorum rege, qui Christophori imperatoris filiam in conjugium duxit, etiam ipsi non ignoratis! — Sed Christophorus, aiunt, non porphyrogenitus fuit. »

17. « Romam vero, inquam, quam vos liberam esse velle perstreptis, cui servit? cui tributa persolvit? Nonne prius meretricibus serviebat? et vobis dormientibus, immo non valentibus, dominus meus imperator augustus a tam turpi servitute liberavit? Constantinus imperator augustus, qui hanc ex suo nomine condidit civitatem, sanctæ apostolicæ Re.

VARIE LECTIONES.

⁴⁸⁸ adfuit C. ⁴⁸⁹ boarii C. ⁴⁹⁰ emovere C. ⁴⁹¹ longobardi C. ⁴⁹² bagoarii C. ⁴⁹³ et C. ⁴⁹⁴ onerariaque C. ⁴⁹⁵ paracknoumenos C.

NOTÆ.

(167) Ovid. De arte amandi i, 56.

(168) Logotheta τοῦ δρόμου Joannes Zimisca fuit, Nicephori successor, de quo Zonaras: τῆς στρα-

τιωτικῆς ἀρχῆς παύσας αὐτὸν (Nicephorus) εἰς πολιτικὴν μετατίθεισι λογοθέτην τοῦ δρόμου. C.

manæ ecclesiæ, ut erat kosmocrator, multa donaria contulit, non in Italia solum, sed in omnibus pene occidentalibus regnis, necnon de orientalibus atque meridianis, Græcia scilicet, Judæa, Perside, Mesopotamia, Babylonia, Ægypto, Libya, ut ipsius testantur privilegia, quæ penes nos sunt. Sane quicquid in Italia, sed et ⁴⁹⁶ in Saxoniam, Bagoaria ⁴⁹⁷, omnibus domini mei regnis est, quod ad apostolorum beatorum ecclesiam respicit, sanctissimorum apostolorum vicario contulit. Et si est, ut dominus meus ex his omnibus civitates, villas, milites aut familiam obtineat, Deum negavi. Cur imperator vero non itidem facit, ut ea, quæ suis insunt, regnis, apostolorum ecclesiæ reddat, et per laborem atque munificentiam domini mei ditem et liberam, ditior ipse ac liberiores reddat? »

18. « Sed hoc, ait Basilus parakinumenos ⁴⁹⁸, faciet, cum ad nutum suum Roma et Romana Ecclesia ordinabitur. » Tum : « Homo, inquam, quidam, multam ab alio passus injuriam, his Deum aggressus est verbis : *Domine, vindica me de adversario meo ! Cui Dominus : Faciam, inquit, in die cum reddam unicuique secundum opera sua !* At ille : *Quam tarde !* infit !

19. Tunc omnes præter fratrem cachinno commoti, disceptationem dimiserunt, meque in invisam domum reduci præceperant, magnaque custodiri cautela usque in sanctorum apostolorum religiosis cunctis celebrem diem. Qua celebritate me satis ægrotus, necnon et Bulgarorum nuntius, qui pridie venerant, ad sanctos apostolos sibi obviare præcepit (Jun. 29). Cumque post næniarum garrulitatem et missarum celebrationem ad mensam invitaremur, in ceteriori mensæ margine, quæ erat sine latitudine longa, Bulgarorum nuntium, Ungarico more tonsus, ænea catena cinctum, et ut mens mihi suggerit, catechumenum, mihi præponit; ad vestram plane, domini mei augusti, contumeliam. In vobis contemptus, in vobis spretus, in vobis abjectus. Sed gratias ago domino Jesu Christo, cui vos servitis omni spiritu vestro, quod habitus sum pro nomine vestro dignus contumelias pati. Verum, domini mei, meam non considerans sed vestram injuriam, mensam reliqui. Cumque indignans abire vellem, Leo coropalates, imperatoris frater, et proto a secretis Simeon, pone me sequuntur, hæc latrantes : « Cum Christophori filiam Petrus, Bulgarorum vasileus, conjugem duceret, symphona, id est consonantia scripta, juramento firmata sunt, ut omnium gentium apostolis, id est nuntiis, penes nos Bulgarorum apostoli præponantur, honorentur, diligantur. Bulgarorum ille apostolus, quamquam, ut dicis et verum est, tonsus, illotus, et catena ænea cinctus sit, patricius tamen est, cui episcopum præponere, Francorum præser-

tim, nefas decernimus, judicamus. Et quoniam te id indigne ferre cognoscimus, non te nunc, ut putas, ad hospitium redire sinimus, sed in diversorio quodam cum imperatoris servis cibum gustare compellimus. »

20. Quibus ob incomparabilem cordis dolorem nil respondi, sed quæ jusserant feci; indignum ⁴⁹⁹ judicans mensam, qua non dico mihi, id est Liudprando episcopo, sed Bulgarorum nuntius vestro præponitur nuntio. Sed lenivit dolorem meum imperator sanctus munere magno, mittens mihi ex delicatissimis cibis suis hædum pinguem, ex quo ipse comederat; allio, cepe, porris laute suffarcinatum, garo delibutum, quem vestræ tunc mensæ inesse optavi, ut qui delicias sancti imperatoris faustas esse non creditis, saltem his perspectis crederetis.

21. Transactis ergo octo diebus, cum Bulgari jam abessent, putans me mensam magnificare suam, in eodem loco me satis ægrotum secum convivere coegit. Aduit cum pluribus episcopis et patriarcha (169), quibus præsentibus, plures mihi quæstiones de scripturis sacris proposuit, quas cum Spiritu sancto afflante eleganter exposui, novissime autem, ut de vobis ludum haberet, quas synodos haberemus rogavit. Cui cum Nicenam, Chalcedonensem, Ephesianam, Antiochenam, Carthaginensem, Ancyranam, Constantinopolitanam edicerem : « Ha! ha! he! ait, Saxoniam dicere es oblitus, quam si rogas cur nostri codices non habent, rudem esse, et ad nos necdum venire posse, respondeo. »

22. Cui inquam : « In quo membro regnat infirmitas, illud est cauterio exurendum. Hæreses omnes a vobis emanarunt, penes vos vigerunt; a nobis, id est occidentalibus, hic sunt jugulatæ, hic sunt occisæ. Romanam sive Papiensem synodum, quamquam essent sæpe, his non connumeramus. Romanus enim clericus, postmodum universalis papa, Gregorius, qui a vobis appellatus est Dialogus, Eutyrium Constantinopolitanum patriarcham hæreticum ab ejusmodi hæresi liberavit. Aiebat idem Eutyrius, nec solum aiebat, sed etiam docebat, clamabat, scriptitabat, nos in resurrectione non veram, quam hic habemus, sed fantasticam quandam carnem assumpturos; cujus erroris liber a Gregorio orthodoxe est combustus. Sed Evodius Papiensis episcopus, propter aliam quandam hæresim huc, id est Constantinopolim, a Romano est patriarcha directus, quam compressam in catholicam atque orthodoxam reformavit. Saxonum genus, ex quo sanctum lavacrum et Dei accepit notitiam, nulla est hæresi maculatum, ut ibi synodus fieret, qua errorem, cum nullus esset, corrigeret. Rudem quia dicis Saxonibus esse fidem, id ipsum et ego affirmo; semper enim apud eos Christi fides rudis est, et non vetus, ubi fidem opera

VARLE LECTIONES.

⁴⁹⁶ vocem adjeci. ⁴⁹⁷ baoria C. ⁴⁹⁸ parakimomenos C. ⁴⁹⁹ indignam legendum videtur G.

NOTÆ.

(169) Patriarcha hic fuit Polyuctus. C.

sequuntur. Hic fides non rudis sed vetus est, ubi fidem opera non comitantur, sed quasi prae vetustate, ut vestis contempta, contemnitur. Sed hanc synodum factam esse in Saxonia certo scio, in qua tractatum est et firmatum, decentius ensibus pugnare quam calamis, et prius mortem obire quam hostibus terga dare. Quod vel tuus exercitus experitur! In corde meo dixi: et quam sint pugnaces, re ipsa experiatur!»

23. Verum hac eadem die, post meridiem, adeo impotentem et transfiguratum me revertenti ad palatium sibi praecepit occurrere, ut obviantes mihi quae prius, in stuporem mentis mulieres versae: *Mana, mana*⁵⁰⁰, clamabant, miseriam meam pugnis pectora tunsae: Dicebatur: *ταπεινὴ καὶ ταλαίπωρη!* Cui⁵⁰¹, Nicephoro scilicet venienti, et vobis absentibus, qui tunc manibus in caelum crectis optaverim, proveniat utinam! Sed mihi velim credatis, ad risum me non parum illexit. Impatienti enim atque effreni insidens equo, satis parvus satis magno, puppam ipsum mens sibi depinxit mea, quam Söhlavi vestri equino colligantes pullo, matrem praecedentem sequi effrenate dimittunt.

24. His expletis, ad concives et cohabitatores meos, quinque leones, in praenominatam invisam domum sum deductus, ubi post hebdomadarum spatium trium, nullius nisi meorum sum colloquio visitatus. Qua ex re, Nicephorum nunquam me velle dimittere, mens sibi depinxit mea, ac tristitia immodica languorem languori adeo superimposuit, ut vita excederem, nisi mihi hanc Dei genitrix a creatore et filio suo precibus obtineret; quemadmodum, non fantastica sed vera, est mihi visione monstratum.

25. His ergo tribus hebdomadibus habuit Nicephorus extra Constantinopolim metastasin, id est stationem, in loco qui dicitur *Ἐὶς πύλας*, id est Ad fontes, eodemque me venire praecepit. Et cum tam languidus essem, ut non solum statio, sed ipsa etiam sessio gravis mihi morae videretur, discooperto capite, quod male valetudini meae nimis contrarium erat, ante se me stare coegit; cui et ait: « Domini tui regis Ottonis nuntii, qui praeterito te praecesserant anno, juramento mihi promiserunt, et jurisjurandi litterae impresentiarum sunt, nunquam illum in aliquo nostrum scandalizare imperium. Vis majus scandalum, quam quod se imperatorem vocat, imperii nostri themata sibi usurpat? Utraque non sunt ferenda; et si utraque importabilia, istud est non ferendum, immo nec audiendum, quod se imperatorem nominat. Sed si confirmas eadem quae ipsi fecerunt, fortunatum te atque locupletem imperii nostri majestas cito dimittet.» Id autem eo non dixit,

A ut vos, si mea hoc stultitia faceret, conservatos sperarem, sed voluit habere prae manibus quod in laudem suam et contumeliam nostram ostenderet futuris temporibus.

26. Cui inquam: « Nuper sanctissimus dominus meus, ut est sapientissimus et spiritu Dei plenus, haec praenoscens quae asseris, ne terminos, quos constituit mihi, transcenderem, *ἐντολίνα*, id est praecceptum, conscripsit, quod et sigillo signavit tuo, ne secus facerem.» Scis, domine mi auguste, qua id fiducia dixerim. « *Ἐντολίνα* istud in medium profertur, et quicquid jusserit, juramento a me tibi firmetur. Sed praeteriti nuntii praeter jussionem domini mei promiserunt, juraverunt, conscripsurunt. Ita est, ut Plato ait: Causa penes optantem. Deus extra culpam.»

B 27. His expletis, ventum est ad nobilissimos principes Capuanum et Beneventanum, quos ipse servos nominat, et ob quos intestinus ipsum agitat dolor. « Servos, inquit, meos dominus tuus in tutelam recipit suam; quos si non dimiserit et in pristinam servitutem redegerit, nostra amicitia carebit. Ipsi in imperium nostrum ut recipiantur, flagitant; sed recusat eos nostrum imperium, ut cognoscant et experiantur quam periculosum sit servos a dominis declinasse, servitutem effugere. Et est decentius domino tuo, ut mihi eos tradat amicus, quam mihi dimittat invitus. Experientur plane, vita comite, quid sit herum fallere, quid sit servitutem deserere; et, ut puto, sentiunt nunc quod dico, operantibus hoc nostris, qui sunt ultra mare, militibus.»

C 28. Quibus respondere me non permisit; sed abire cupientem, ad mensam suam redire praecipit. Cui pater (170) assedit homo, ut mihi videbatur, natus centum quinquaginta annis. Cui itidem, ut filio, Graeci in laudibus, immo, in ventis suis, Deus annos ut multiplicet, conclamant. Qua in re, quam sint Graeci stulti, quamve hujus gloriae amatores, quamve adlatores, quam cupidi, hinc colligere possumus: optant soli non sola, sed silicernio (171), quod naturam ipsum non pati certo sciunt; gaudet et silicernium ea sibi optari, quae nec Deum facere, nec sibi⁵⁰² prodesse sed obesse, etiam si faceret, novit. Quod quæso Nicephorum gaudere pacis⁵⁰³..... illum et phosorum clamabant. Impotentem virilem, stultum sapientem, brevem magnum, nigrum album, peccatorem sanctum dicere, mihi credite, non laus sed contumelia est. Et qui aliena magis gaudet sibi acclamari quam propria, avibus omnino est similia, quarum intuitum nox illuminat, dies caecat.

29. Sed redeamus ad rem. Hac in coena⁵⁰⁴, quod prius non fecerat, voce elata⁵⁰⁵ beati Joannis Chry-

VARIAE LECTIONES.

⁵⁰⁰ id est, mater, mater BAR. ⁵⁰¹ Cui? N. s. v. et v. absentibus. Quid C. ⁵⁰² tibi C. ⁵⁰³ Hic deest aliquid C. ⁵⁰⁴ coena C. ⁵⁰⁵ al. voscelatus, ex quo corrigo voce elata. CAN. qui voce Latina in textu habet.

NOTÆ.

(170) Fuit is Bardas, quem Nicephorus imperium adeptus Cæsarem salutavit. CAN.

(171) Seni decrepito.

sostomi homiliam in apostolorum actibus legere jussit. Post cujus lectionis terminum, cum ad vos redeundi licentiam quaererem, capite se ita facturum innuens, recipi me ad concives et cohabitatores meos leones persecutori meo indixit. Quod cum fieret, non sum ab eo visus usque in tertio decimo Calendas Augusti (*Jul.* 20), sed diligenter custoditus, ne cujuspiam fruerer sermone, qui suos mihi actus indicaret. Interea Grimizonem, Adelberti nuntium, se adire jussit, quem cum navali suo exercitu redire praecipit. Fuerunt chelandia 24, Rusiorum ⁵⁰⁶ naves 2. Gallicae 2; si plus miserit, quas non viderim, nescio. Vestrorum, Domini mei imperatores augusti, militum fortitudo non eget, ut adversariorum impotentia animetur; quod in his saepe expertum est gentibus, quarum etiam ultimi et caeterorum comparatione impotentes, Graecam fortitudinem straverunt, tributariam fecerunt. Sicut enim vos non tererem, si fortissimos illos et Alexandro Macedoni similes praedicarem, sic et vos non ⁵⁰⁷ instigo, cum impotentiam eorum, quae vera est, narro. Mihi credatis velim, et credetis scio, omnem ipsum exercitum quadringentis vestris ⁵⁰⁸, si fossa murive non impediunt, posse occidere, cui exercitui, ut puto ad contumeliam vestram, hominem quandam — sed quandam eo dixi, quia mas esse desiit, mulier fieri nequit — praeposuit. Adelbertus octo milia loricatorum se habere Nicephoro mandavit, quibuscum, Argivo administrante exercitu, vos fugare aut sternere dicit, rogavitque emulum vestrum, ut pecunia illi mitteretur, qua illos avidius ad pugnam instigaret.

30. Sed nunc, domini mei,

Accipite (172) insidias Danaum, et crimine ab uno Discite omnes.

Nicephorus mancipio illi, cui collectitium atque conductitium commendavit exercitum, pecuniam satis magnam hac ratione dedit, ut si Adelbertus cum septem milibus loricatorum et eo amplius, sicut mandavit, se adierit, tanconativum eis illud distribuat, Cona frater suus cum ipso et Argolico exercitu vos impugnet, Adelbertus vero Bareis diligenter custodiatur, donec potitus victoria frater redeat. Quod si veniens tot hominum milia nonduxerit, ut capiatur, vinciatur, vobisque eo venientibus tradatur, insuper et pecunia quae ei debebatur vestras in manus conferatur, edixit. O bellatorem! o fidelem! Prodere cupit, cui ⁵⁰⁶ defensorem parat; defensorem parat, quem perdere cupit; in neutro fides, in utroque infidelitas; fecit, quo non eguit, eguit, quod non fecerat. Sed esto; facerit, ut Graecos decuit! Nos ad propositum redeamus.

31. Quartodecimo Calendas Augusti (*Jul.* 19)

A collectitium ipsum navalem exercitum, me ab invisa domo spectante, dimisit. Decimo tertio autem (*Jul.* 20), quo die leves Graeci raptionem Heliae prophetae ad caelos ludis scenicis celebrant, me se adire praecipit, cui et ait: « Imperium nostrum copias in Assyrios ducere cogitat, non super christicolas, quemadmodum dominus tuus. Praeterito quippe anno id ipsum facere volui, sed audito quod dominus tuus imperii nostri terram invadere vellet, dimissis Assyriis, illum versus habenas retorsimus; obviavitque nobis in Macedonia Dominicus Venedicus, nuntius suus, qui multo labore et sudore nos, ut reverteremur, delusit, jurejurando nobis affirmans, nunquam dominum tuum esse id cogitaturum, nedum facturum. Revertere ergo — quod cum audissem tacitus Deo gratias! dixi — et haec atque haec tuo domino nunciato; si me compotem facerit, ipse reddito. »

B 32. Cui: « Jubeat, inquam, sanctissimum imperium ⁵¹⁰ tuum, me in Italiam cito advolare, certa ratione, quod dominus meus, quae vult imperium tuum, compleat, et laetus ergo ad te redeam. » Quod qua mente dixerim, nec ipsum, proh dolor! latuit. Nam subridens, simul capite innuit, meque terra ⁵¹¹ tenus se adorantem atque abeuntem extra, foris manere, atque ad cenam, allio et cepa bene olentem, oleo et garo sordidam, venire praecipit; magnisque die illa effeci precibus, ut munus meum, quod saepe aspernatus erat, dignaretur accipere.

C 33. Residentibus itaque nobis ad mensam sine latitudine longam, pallingi ⁵¹² latitudine tectam, longitudine seminudam, ex Francis, quo nomine tam Latinos quam Teutones comprehendit, ludum habuit; rogavitque me, ut, quo in loco episcopatus mei civitas esset, quoque nomine frueretur, edicerem. Cui: « Cremona, inquam. Eridano fluviorum Italiae regi satis vicina. Et quia imperium tuum chelandia eo mittere properat, prosit mihi te vidisse, prosit agnovisse! Da pacem loco, ut per te saltem possit subsistere, qui tibi non potest resistere! » Sed vaser ille haec *εἰρωνυῖα* me dixisse cognovit, submissoque vultu se ita facturum promisit, juravitque mihi per sancti sui virtutem imperii nil me mali passurum, sed prospere suis cum chelandiis usque in Anconitanum portum cito perventurum; et mihi id tunse digitis pectore juravit.

D 34. Verum quam impie pejeraverit, animadvertite. Haec acta, haec dicta sunt decimo tertio Calendas Augusti, secunda feria (173), quo ex die usque in nonum stipendiorum nihil ab eo recepi, cum tanta esset Constantinopoli fames, ut viginti quinque assecclas meos et quatuor custodes Graecos tribus aureis una cena nequirem rescire. Quarta feria ipsius

VARIAE LECTIONES

⁵⁰⁶ ita correxi. Russorum C. ⁵⁰⁷ deest C. ⁵⁰⁸ scilicet vos ⁵⁰⁹ al. qui C. ⁵¹⁰ Imperatorem C. ⁵¹¹ contra C. ⁵¹² al. palli. al. palmi C.

NOTAE.

(172) Virg. *Aen.* II, 65

(173) Vere hoc anno dies XIII Kal. Aug. in secundam feriam incidit.

hebdomadæ (*Jul.* 22) Nicephorus Constantinopolim **A** egreditur, in Assyrios profecturus.

35. Quinta feria (*Jul.* 23) frater suus me accessivit, quem ita convenit : « Sancto imperatore præmisso, domi hodie dispositionis ejusdem causa substiti ; nunc si te sanctum imperatorem vicendi desiderium obtinet, et si quidquam, quod necdum prodideris, habes, edissere. » Cui inquam : « Nec sanctum imperatorem videndi, nec rei novæ narrantæ habeo causam ; unum hoc peto, secundum sancti imperii promissionem ut chelandiis in Anconitanum portum usque deducat. » Quo audito — ut sunt Græci per caput alterius semper jurare parati — per imperatorum caput, per vilam propriam, per liberos, quos Deus ita, ut verum dixit, conservet, se id completurum, jurare cœpit. Cui. cum : **B** « Quando ? » dicerem, « Mox discedente, inquit, imperatore ; Delongaris enim, sub cujus manu navium est omnis potestas, recedente sancto imperatore, curam tui aget. » Hac speludificatus, lætus ab eo recessi,

36. Post sequentem vero diem, sabbatho scilicet (*Jul.* 24), in Umbriam, qui est locus decem et octo miliaribus Constantinopoli distans, Nicephorus me accessiri jubet ; cui et ait : « Putabam te quidem virum magnum et honestum ea gratia huc venisse, ut, completa omnimodo voluntate mea, perpetuam inter me et dominum tuum constitueres amicitiam. Et quoniam ob cordis tui duritiam id facere nolis, unum saltem quod facere justa ratione possis, efficio ; scilicet dominum tuum principibus Capuano et Beneventano, servis meis, quos oppugnare dispono, nullum consilium collaturum. Sua qui non largitur, nostra saltem dimittat. Nota ⁵¹³ res est, quod eorum patres et avi nostro imperio tributa dederunt ; at id istos brevi tempore facturos, imperii nostri exercitus laborabit. »

Cui inquam : « Principes isti appeime nobiles et domini mei sunt milites ; qui si senserit exercituum super eos irruere, eis copias mittet, quibus tuos contere, et duo illa themata, quæ ultra mare habes, tibi prævalebunt auferre. » Tunc bufonis in modum tumefactus et commotus : « Discede, inquit. Per me, per qui me talem genere parentes (174), faciam ut aliud dominus tuus, quam desertores servos defendere, cogitet. »

37. Cumque abirem, jussit interpreti me eibi convivam fieri ; accitisque eorundem principum fratre et Bysantio Barisiano, magnas in vos gentemque Latinam et Teutonicam contumelias evomere jussit. Verum cum a sordida cœna ⁵¹⁴ ipse discederem, nuntiis interpositis clam mihi mandaverunt et jura- **D** rit, quæso advertite. Habent Græci et Saraceni libros, quos ὄρασεις, sive visiones, Danielis vocant, ego autem Sibyllanos ; in quibus scriptum reperitur quot annis imperator quisque vivat ; quæ sint futura, eo imperitante, tempora ; pax, an simultas ; secundæ Saracenorum res, an adversæ. Legitur ita-

VARLE LECTIONES.

⁵¹³ Noua C. ⁵¹⁴ cœna sæpius C. ⁵¹⁵ amœnum C. ⁵¹⁶ al. vipolati C. ⁵¹⁷ non C.

NOTÆ.

(174) Virg. n. 1, 606.

(175) Περὶ βελῶν, luci ferarum muris aut sepibus

incti.

(176) Episcopus Brixiensis.

earmine prosaque contextam, » etc. Distincta autem non esse opera Sigebertus diserte ait, historiam scilicet eum scripsisse *De gestis regum et imperatorum sui temporis, quam attitulavit Antapodosim, id est retributionem*. Similiter Trithemius. Constatque ex laudato libri III prologo; quem tamen, nisi fallor, inepte affixere huic libro transcriptores, cum quinto debuissent. Ratio palam est. Nihil enim de Berengarii rebus continet vel tertius vel quartus historiae liber, quibus retributum Berengario pro malefactis sive retaliatum ab auctore dici valeat. Quinti aliqua et sexti ea quæ supersunt capita usque ad quintum, omnino Berengarium sonant. Quare acephalam, ut ex principio satis perspicuum est, historiam remansisse quoque, aut saltem ad nos pervenisse mutilam, sine videlicet multatam, certo certius est: quemadmodum et continuasse eam, quæ in fine desideratur, partem, scelera omnia Berengarii usque ad ejus postremam ab Italia ejectionem et Ottonis coronationem.

25. Sed quod in prologo ad *Antidosin* dicitur de loco exaratae a se hujus historiae, certe mihi crux est, nec video hic sistere ullum Liutprandi rerum descriptorem. «Denique quod in captivitate seu peregrinatione libellus hic conscriptus dicitur, præsens indicat exsulatus; ceptus quippe in Franconovord (*Erancfort*, hodie Franconiae civitate) qui est viginti milliariis locus a Moguntia distans, in Paxu insula nongentis, et eo amplius a Constantinopoli milliariis, usque hodie, inquit, exaratur. » Insula hæc *Paxu*, sive insulae *Paxæ*, juxta Corcyram insulam in Ionio mari sunt, *Paxu* major, *Antipaxu*, minor, dictæ: quo appellere navim potuit qui Constantinopolim navarchus Liutprandum vectabat.

26. Sed qualinam ex duabus legationibus eo directis hocce conveniat quo scriptio vacabat tempus; hoc opus, hic labor. Neutri enim convenit. Priori namque intentus Liutprandus in gratia vigeat Berengarii, cujus nempe nomine Constantinum adierat: tantum abest ut sub hoc tempus dehonestare queat (quod in prologo facit *Antidosis*) honorem hujus muneris exsiliis nomine, aut dominum adhuc beneficium tyranni compellatione. Posteriori ad Nicephorum Phocam, creatus jam Cremonensis præsul, obivit Ottonis nomine, post pulsum regno ac fortasse in orbitate mortuum, Berengarium anno 968, cujus dignitatis nec vola apparet vestigiumve in hoc prologo. Et huic tempori adhuc minus convenit lamentatio ejusdem prologi adversus Berengarium, tanquam præsentem, atque etiamnum rerum potentem tyrannum. Quare si prologum hunc, signataque in eo, cum ceptæ, tum continuatæ historiae loca non improbamus, necesse est mediam, inter duas prius memoratas, saltim usque ad Græciæ occidentales plagas ac mare Ionium Liutprandi peregrinationem, quo tempore Berengarium fugiebat, hoc est circa anuum sæculi quinquagesimum quartum admittere; eo enim anno extinctus fuit Albericus marchio Romæ tyrannus, cujus recentis obitus libri III, cap. 43, auctor meminit.

27. Tertio, legi se facere, Tractemundus ait, inter afflictos Muzarabes Granatenses S. pontificis Adriani epistolam, quam de hoc argumento ad Egilonem Illiberitanum episcopum olim dederat. Quandonam? Anno 748 respondebit hic ipse Liutprandus. Nam id contigisse hoc anno disertis in Chronico verbis monet (anno 748 n. 224). Tu vero huic nugatori nuntium remittes, quodocumque animo adverteris Adrianum papam hujus nominis primm, non ante anuum 772 creatum pontificem fuisse. Quem anachronismum hic taxamus, licet non sit epistolæ, quia epistolæ auctor unus idemque cum Chronici auctore, etsi duo videantur, eadem vehuntur navi.

28. Quarto erroribus attribuit, quod S. Jacobi Hispyni confessoris in Piceno prima die Novembris sancte mortui vitam a Liutprando exscriptam ad se mitti Tractemundus exoptet. Hujus enim sancti Ja-

cobi confessoris nulla vel in antiquis vel in recentibus sanctorum catalogis mentio.

29] Affectatio autem inculcandi absque idonea rationis ulla res, epistolæ novitatem, atque impotens desiderium auctoris ejus clamant asserendi ac stabilendi momenta historiae quædam, quæ vulgo credi summe voluit. Hujusmodi sunt distinctio facta inter municipium Eliberitanum atque oppidum Granatam Cæcilii primi ejus episcopi mentio, primitialis et patriarchalis Toletani episcopi dignitatis im portuna intimatio, lecti a se una cum Liutprando Boetii *Consolationis* libri, dum alter presbyter, subdiaconus alter Toleti agerent.

30. Et nonne talis nota illa est, pro asserendo vulgari Liutprandi nomine in scripto Chronico inepte adjuncta, qua petit ab eo Tractemundus ut Dextri et M. Maximi Chronica exscripta ad se quamprimum e Germania transmittat, quæ nunquam in Hispania reperire poterat? « Et de tuo, inquit, addas ab anno 612, ubi finivit Maximus, usque ad tua tempora, hoc est ad annum 960. » Potuitne designari expressius, addo et cum putidiori affectatione, pseudo-chronicon ad hunc usque annum a sculneo artifice continuatum? Certe verus Tractemundus, usque ad nostra, vel tua tempora, dixisset tantum, uti supra notavimus.

31. Quid autem absurdi non continet a Liutprando extero homine, tam longæ ab Hispania dissite, Hispanum atque Hispaniæ incolam Tractemundum desiderare ac petere, ut Chronicon Hispaniæ plus quam trecentorum annorum, hoc est Maximi continuationem, tam citoque conficeret; cum præsertim ille civium Toletanorum veterum amicorum ope etiam Granatæ positus thesaurum illum ditissimum bibliothecæ templi S. Justæ, quem edeo frequenter laudare solet, jactare que Julianus, exoutere posset; sibi que et aliis, præ quovis peregrino, quem peno istud Toletano-ficulnum instruere haud poterat, morem gerere ac satisfacere?

32. Nec sine censura transigi debet quod Tractemundus in scripta epistolam Liutprando diacono Tioinensi et subdiacono Toletano, quasi alipud apponeret diaconatus ordini subdiaconatus ordo, novæ neque tacendæ dignitatis, Subscriptio item illa: *Ecclesiæ Illiberitine peccator episcopus* inepta, nec in usu fuisse videtur; cum vulgaris plurium illa esset, potius personæ respectu non dignitatis. *Tractemundus peccator, Illiberitane Ecclesiæ episcopus*, aut *indignus episcopus*, quomodo frequenter in conciliis legitur.

33. Adjungo his, Hieronymum Romanum de la Figuera hujusce tam operosæ ac multiplicis fabricæ, ut contendimus, architectum, nullam hujus prioris epistolæ mentionem fecisse in *Toletanæ urbis et regni Historia* adhuc inedita; cum posterioris Liutprandi ad Tractemundum responsionis non solum meminerit, sed eam quoque vulgari sermone translata libri . . . capiti inseruerit. Neque item codicem meum Estepanum illam habere, qui hanc habet, ea forma, quam statim ostendemus.

34. Jam enim, ad responsionem Liutprandi venientibus ea manifestioribus adhuc signis falsam, sive, quod temperantissime dicimus, majori ex parte auctam et adulteratam sese prodit. Si quid enim ex ea germanum, et Germanum, hoc est e Germania missum, superest, id totum e Latino vulgare fecit Hieronymus Romanus jam laudatus, partemque historiae suæ Toletanæ esse voluit. Quibus Hispanis ejus translationis verbis omnino respondet epistolæ codicis mei Estepani textus: fortissimum ut hinc argumentum nascatur, hunc primum esse conceptum sive Liutprandi ipsius, sive quod magis est ejus qui Liutprandum fingens sub larva ista posteritatis exhibere se ausus fuit. Quod cum representari omnium oculis magnum rei præjudicium contineat: age, hic triplici columnari ordine Hispanam primo loco Higuere translationem; secundo Latinum simplex

diderunt, quanti nec ullum hujusmodi mortalesani capitis emerent. Nec infirmiori animo, eadem confirmati lectione, haud multo post magistro Exacontæ occurrunt; quem dum in fugam verterent, ejus copias omnibus modis contriverunt.

44. Est et aliud, quod nunc Nicephorum compulit copias in Assyrios ducere. Argorum enim omnem regionem instans tempus, Deo jubente, eo usque fames attrivit, ut neque tritici duo Papienses sextarii aureo comparentur, hocque ubi ubertas quasi regnat. Hanc pestem, muribus cooperantibus, ita dilatavit, ut messio tempore quicquid ubique terrarum annonæ erat, minimo dato pretio, possessorum ejulantibus, congregarit. Quod cum juxta Mesopotamiam faceret, ubi frugum copia muribus absentibus creverat, arenæ maris multitudinem annonæ multitudinem coæquavit. Igitur cum vili hoc commercio turpiter fames ubiubi desæviret, octoginta milia mortalium, obtentu militiæ, secum congregavit; quibus per continuum mensem, quod uno emerat aureo, duobus vendidit. Hæ sunt, domine mi, res, quæ Nicephorum copias in Assyrios nunc ducere compulerunt. Sed quales, quæso, copias? vere, inquam, non homines, sed hominibus similes; quibus lingua tantum proca, sed « frigida bello dextera (180). » Non inspicit in his Nicephorus qualitatem, sed solam quantitatem; quod quam periculosum illi sit, tum sero penitebit eum, cum imbelles plurimi, multitudine animati, a nostris perpaucis bella scientibus, immo sitientibus, conterentur.

45. Cum obsideretis Bareas, trecenti tantum modo Ungari juxta Thessalonicam quingentos Grecos comprehenderunt et in Ungariam duxerunt. Quæ res, quia prospere successit, compulit ducentos Ungariorum: haud longe Constantinopoli in Macedonia similiter facere; ex quibus, cum incaute per angustam redirent viam, quadraginta sunt capti; quos nunc Nicephorus de custodia eductos, pretiosissimisque vestibus ornatos, patronos sibi et defensores paravit, secum in Assyrios ducens. Verum qualis sit ejus exercitus, hinc potestis conicere, quoniam qui cæteris præstant, Venetici sunt et Amalphilani⁵²³.

46. Nunc his omissis, quid mihi acciderit animadvertite. Sexto Kalendas Augusti (Jul. 27) extra Constantinopolim in Umbria a Nicephoro licentiam accepi ad vos redeundi. Cumque Constantinopolim venirem, Christophorus patricius eunuchus, qui Nicephori vicem eodem gerit, mihi mandavit non posse me tunc recedere, quia Saraceni tunc occupaverunt mare et Ungarii terram; expectandum mihi esse donec ipsi discederent. Sed utrumque, proh dolor! fuit mendacium. Tunc appositi sunt custodes, qui mihi et meis a domo mea exitum pro-

hiberent. Latinæ linguæ pauperes, qui me elemosinarum gratia adierunt, comprehendentes occiderunt, custodia tradiderunt; Græconolon meum, id est Græcæ linguæ gnarum, non permittebant egredi, saltem ut sumptus emeret, sed cocum solus Græcæ linguæ ignarum; qui non signorum signis, sed digitorum seu capitis nutibus, cum venditore emptor loquebatur, tantique nummis emebat quatuor, quanti Græconolon obsonium uno. Et cum amicorum quidam aromata, panes, vinum, poma mittret, solo cuncta fundentes, nuntios colaphis satis oneratos dimiserunt. Et nisi divina pietas parasset in conspectu meo mensam adversus eos qui tribulant me (181), una mihi parata mors foret accepta. Sed qui permisit temptari, dedit tunc misericorditer pati. Hujuscemodi me periculum secundo Norarum Junii usque ad sextum Nonas Octobris Constantinopoli, diebus scilicet centum viginti, maceravit.

47. Verum ut auferentur calamitates meæ, in Assumptione sanctæ Dei genitricis et virginis Mariæ (Aug. 15), meo omine non bono venerant domni⁵²⁹ apostolici et universalis papæ Johannis nuntii cum litteris, quibus rogabant Nicephorum imperatorem Græcorum, ut parentela firmamque amicitiam faceret cum dilectio spiritalique filio suo Ottone Romanorum imperatore augusto. Quæ vox, quæ inscriptio, secundum Græcos peccatrix et temeraria, quomodo latorem non occiderit, cur, priusquam læderetur, non oppresserit, qui in aliis rebus sæpe videor spermologus et multisonus, in hæc, ut picis, videor insonus. Objurgabant Græci mare, impræcabantur æquori, plus justo morantes, cur peccatum illud portare potuerit, cur fretum debiciens navim non absorbuerit. « Imperatorem, inquit, universalem Romanorum, augustum, magnum, solum Nicephorum scripsisse Græcorum, hominem quendam barbarum, pauperem (182) Romanorum, non piguit! O cælum! o terra! o mare! Sed quid, inquit, faciemus hominibus istis sceleratis, criminosis? Pauperes sunt, et si eos occidimus, manus nostras sanguine vili polluimus; pauperes sunt, servi sunt, rustici sunt; si eos flagellamus, non ipsos, sed nos dedecoramus, qui nec Romana scutica deaurata, nec hujusmodi sunt crucibus digni. O utinam alter episcopus, alter marchio esset! culeis enim suti, post acerbos virgarum ictus, post barbæ seu capillorum distractionem, in mare demergerentur. Sed servantur, inquit, et quosque sanctissimus imperator Romanorum Nicephorus hæc resciscat mala, gravi custodia macerentur. »

48. Dum hæc resciscerem, felices eos, quoniam pauperes, me infelicem, quia divitem, judicant. Cum domi essem, mea me voluntas pauperem ex-

VARIÆ LECTIONES.

⁵²³ amalphiliani C. ⁵²⁹ domini C.

NOTÆ.

(180) Virg. Æn. xi, 338.

(181) Cf. Antapodosi, vi, 1.

(182) Id est Ottonem.

sabat, Constantinopoli vero positus, Cræsi⁵²⁵ me habere divitias timor ipse dicebat. Semper mihi pauperies gravis, tunc visa est levis, tunc accepta, tunc amplectenda; amplectenda utique, quæ suos perimi, subjectos sibi flagellari non patitur. Et quia hæc paupertas Constantinopoli solum suos ita defendit, eodem sit solummodo diligenda.

49. Igitur apostolicis nuntiis in carcerem traditis, publicana illa epistola Nicephoro in Mesopotamiam mittitur, unde usque ad 2⁵²⁶ Idus Septembris non est reversus, qui afferret apologeticum nuntium. Qua die cum rediret, et me lateret, post biduum⁵²⁷ decimo octavo scilicet Calendas Octobris, precibus muneribusque effeci, ut vivificum atque salutiferum adorarem lignum; ubi tanto in tumultu populi, clam custodibus, quidam me adierunt, qui mentem meam lugubrem furtivis sermonibus hilarem reddiderunt.

50. Decimo quinto autem Calendas Octobris, mortis vitæque medius, ad palatium sum convocatus. Cumque ad Christophori patricii eunuchi præsentiam venirem, benigne me suscipiens, mihi cum tribus aliis assurrexit. Quorum hujusmodi fuit narrationis initium: « Ostendunt pallor in ore sedens, macies in corpore toto, crinitum caput, proluxa contra morem barba, immensum cordi tuo inesse dolorem, eo quod redeundi ad dominum tuum terminus est dilatatus. Verum ne sancto imperatori, neve nobis succenseas, oramus. Reddimus autem tarditatis tuæ causam. Papa Romanus — si tamen papa est vocandus, qui Alberici⁵²⁸ filios apostatæ, adultero, sacrilego (183), communicavit, comministravit — litteras nostro sanctissimo imperatori, se dignas, illoque indignas, misit, Græcorum illum, et non Romanorum imperatorem vocans; quod tui domini consilio actum esse, non est ἀμφισβήτητον. »

51. « Quod, inquam mecum, verbum audio? perii; haud dubium est, quin in prætorium recta proficiscar via! »

« Sed papa, audi, aiunt, omnium hominum stolidior, scimus, dicere dicere vis, nosque id profiteremur. At ego: Non id aio. — Audi ergo; sed papa fatuus, insulsus, ignorat Constantinum sanctorum imperialia sceptrata huc transvexisse, senatum omnem cunctamque Romanam militiam, Romæ vero vilia mancipia, piscatores scilicet, cupidarios, aucupes, nothos, plebeios, servos, tantummodo dimisisse. Nunquam ille hoc nisi tui suggestione scriberet regis; quod quam periculosum ambobus fuerit, nisi resipuerint, proxima tempora declarabunt!

« Sed papa, inquam, simplicitate clarus, ad laudem hoc imperatoris, non ad contumeliam scribere putavit. Constantinum Romanum imperatorem cum Romana militia huc venisse, ac civitatem istam suo

A ex nomine condidisse, certo scimus; sed quia linguam, mores vestesque mutastis, putavit sanctissimus papa, ita vobis displicere Romanorum nomen, sicut et vestem. Quod in futuris, vita comite, ostendetur epistolis; quarum superscriptio hæc erit: *Johannes papa Romanus Nicephoro, Constantino, Basilio, magnis Romanorum imperatoribus atque augustis!* » Quod quia nam dixerim, quæso advertite.

52. Nicephorus perjurio atque adulterio regni apicem est adeptus. Et quoniam Christianorum omnium salus ad Romani papæ pertinet sollicitudinem, mittat Nicephoro dominus papa epistolam sepulchris omnino similem, quæ foris sunt dealbata, intus plena sunt ossibus mortuorum; impropere illi intrinsecus, qualiter perjurio et adulterio acceperit super dominos suos monarchiam; invitet eum ad synodum, et si non venerit, anathemate feriat. Si superscriptio hujusmodi non fuerit, nec ad ipsam usque feretur.

53. Nunc ad propositum redcamus. Superscriptam ex superscriptione promissionem a me memorati principes cum audiissent, nil inesse doli putantes: « Grates tibi persolvimus, aiunt, o episcopo; decet enim sapientiam tuam tantis mediaticem intercedere rebus. Solus es ex Francis, quem nunc diligamus; sed cum depravata, te hortante, correxerint, et ipsi diligentur; tuque iterum ad nos cum veneris, non indonatus abibis!

« Corona aurea sceptroque, cum huc ultra rediero, me Nicephorus donabit⁵²⁹! » tacitus dixi.

« Sed dic, inquiunt, vult dominus tuus sanctissimus cum imperatore firmare amicitiam tondere nuptiarum? »

« Cum huc venirem, voluit, inquam, sed quia me diu hic morante litteras non recepit, σφάλμα, id est vitium, a vobis, meque captum putat et vinctum, æstuatque animus ejus totus, ut lænæ, catulis raptis, donec vindictam justa faciat acerbitate, et nuptias abhorreat, atque iram in vos evomat. »

« Si ceperit, inquiunt, non dicimus Italiam — sed nec ipsa capiet eum, in qua ortus est, pauper et gunnata, id est pellicea, Saxonia, — pecunia qua pollemus omnes nationes super ipsum invitabimus, et quasi keramicum [καραμοῦ], id est vas fictile, quod fractum reformari nequit, confringemus. Et quoniam te in decorem suum quædam pallia emissemus, ut in medium proferantur, edicimus; quæ sunt vobis digna, plumbea notentur bulla vobisque sinantur; quæ vero κωλύμενα, id est nationibus omnibus, præ nobis Romanis, prohibita, pretio reddito auferantur. »

54. Quod cum fieret, quinque mihi pretiosissimas purpuras abstulerunt, indignos vos omnesque Italos

VARIE LECTIONES.

⁵²⁵ Cræsi C. ⁵²⁶ ita correxi; quintum C. sed codicem II. non vero V. legisse, vox biduum infra probat., ⁵²⁷ bidivum C. ⁵²⁸ albericii C. ⁵²⁹ donabis C.

NOTÆ.

(183) Joanni XII papæ.

Saxones, Francos, Bagoarios ⁵³⁰, Suevos, immo cunctas nationes, hujusmodi veste ornatos incedere judicantes. Quod quam indecorum quamque contumeliosum sit, molles, effœminatos, manicatos, tiaratos, teristratos, mendaces, neutros (184), desides, purpuratos incedere; heroas vero, viro scilicet fortes, scientes bellum, fidei charitatisque plenos, Deo subditos, virtutibus plenos, non! Quid est, si non hæc contumelta est? « Sed ubi est, inquam, imperatorius sermo? ubi imperialis ⁵³¹ promissio? Cum enim illi valedicerem, rogavi, ut in ecclesiæ honorem quantivis pretii me permitteret pallia emere. Qui ait: *Qualis vis et quanta, ποιότητα και ποσότητα*, id est quantatem et quantitatem, ponens, differentiam plane non posuit, ut diceret: *his et illis exœptis*. Testis est Leo coropalates, frater ejus; testis est et interpretes Euodisius, Johannes, Romanus; testis sum ipse, qui quod imperator diceret, etiamsi interpretis abesset, intellexi. »

« Sed κωλύμενα, id est prohibita, sunt hæc, » inquit. « Et cum quæ asseris imperator diceret, de talibus saltem, ut somnarios, non potuit cogitare; ut enim divitiis, sapientia, ita et cæteris nationibus præstare veste debemus, ut quibus est singularis in virtutibus gratia, sit singularis et in pulchritudine vestis. »

55. « Haudquaquam singularis, inquam, hæc vestis fieri potest, cum penes nos obolaria mulieres et mandrogerontes (185) his utantur. »

« Unde, inquit, vobis? »

« A Veneticis et Amelfitanis institoribus, inquam, qui nostris ex victualibus, hæc ferendo nobis, vitam **C** nutriunt suam. »

« Sed non amplius hoc faciunt, aiunt. Scrutabuntur plane, et si quid hujusmodi inventum fuerit, verberibus cæsus, crine tonsus, pœnas dabit. »

Temporibus, inquam, beatæ memoriæ Constantini imperatoris huc veneram, non episcopus, sed diaconus, nec ab imperatore aut rege, sed a Berengario marchione missus, et multo plura ac pretiosiora pallia emi, quæ neque scrutata, nec a Græcis visa, nec plumbo sunt signata. Nunc, Deo, miserante, episcopus, et a magnificis imperatoribus Ottone et Ottone, patre et filio, missus, tanto inhonestor, ut Veneticorum more pallia mea notentur, et quæ quantivis pretii videntur, auferantur cum in ecclesiæ mihi commissæ usus ferantur. Non tædet vos contumeliarum mearum, immo dominorum meorum, in quibus contemnor? quod sum custodiæ traditus, quod fame sitique cruciatus, quod non ad ipsos redirem, hucusque retentus, nisi etiam, ad cumulum dedecoris eorum, propriis exspolier rebus? Auferte saltem quæ sunt empta; dimittite quæ sunt dono ab amicis donata. »

« Constantinus, inquit imperator, homo lenis, in

A palatio manens perpetuo, hujusmodi rebus amicas sibi nationes effecerat; Nicephorus vero basileus homo *παύχερος*, id est militiæ deditus, palatium ceu pestem abhorret; et vocatura nobis proprie simultatis amator atque argumentosus, qui non pretio sibi gentes amicas, sed terrore et gladio sibi subditas facit. Atque, ut cognoscas quanti dominos tuos reges habeamus, quæ data sunt coloris hujusmodi, et quæ empta, via eadem ad nos revertentur. »

36. His dictis atque completis, χρυσοβόλιον, id est epistolam auro scriptam et signatam, mihi dederunt, vobis deferendam, sed non vobis dignam, ut mens credit mea. Tulerunt autem et alias litteras argento signatas, atque dixerunt: « Papam vestram imperiales recipere litteras, indignum esse dijudicamus; mittit autem illi coropalates, imperatoris frater, non per suos pauperes nuntios, sed per te epistolam, se satis dignam, ut nisi resipuerit, funditus se periisse cognoverit. »

57. Hanc cum accepissem, vale mihi dicentes, dimiserunt, oculo præbentes satis jucunda, satis amabilia. Sed dum recederem, legationem mihi non me, sed illis satis dirigunt dignam; scilicet quod mihi soli meisque equos darent, sarcinis nullum; sicque nimis, ut res poscebat, turbatus, διαώσσει, id est ductori meo, quinquaginta aureorum res pretio dedi. Et cum non haberem quod pro malefactis Nicephoro tunc redderem, hos in pariete invisæ domus meæ et in mensa lignea versiculos scripsi.

Versus ⁵³².

Argolicum non tuta fides; procul esto, Latine,
Credere, nec mentem verbis adhibere memento!
Vincere dum possit, quam sancte pejerat Argos!
Marmore quæ vario magnis patet alta fenestris
Hæc inaquosa domus, concluso pervia soli,
Frigora suscipiens, æstum nec sæva repellens;
Præsul ab Ausonia Liudprandus in urbe Cremonæ,
Constantinopolim pacis profectus amore,
Quattuor æstivis concludor mensibus istic.
Induperator enim Bareas conscenderat Otto,
Cæde simul flammisque sibi loca subdere temptans,
Sed precibus remeat Romanas victor ad urbes
Inde meis. Nurum promisit Græcia mendax,
Quæ nec nata foret, nec me venisse doleret,
Nec rabiem, Nicephore, tuam perpendere quirem,
Privigam prohibes qui nato jungere herili.
D Imminet ecce dies, Furiis compulsus acerbis
Ni Deus avertat, toto Mars sæviet orbe,
Crimine paxque tuo cunctis optanda silebit!

58. His conscriptis versibus, sexto Nonas Octobris (Oct. 2) hora decima, ex illa quondam opulentissima, et florentissima nunc famelia, perjura, mendace, dolosa, rapace, cupida, avara, cenodoxa civitate cum diasoste meo lintre egressus, diebus quadraginta et novem, asinando, ambulando, equitando, jejunando,

VARIE LECTIONES.

⁵³⁰ Al. Baoarios C. ⁵³¹ al. imperia C. ⁵³² vocem supplevi.

NOTÆ.

(184) Id est ennuchos C.

(185) Monachi vetuli.

sitiendo, suspirando, flendo, gemendo Naupactum veni (Nov. 20), qui est Nicopoleos civitas, in qua diasotes meus me deserens, duabus parvis impositum navibus, duobus me mandatoribus, qui Hydruntem me per mare conducerent, commendavit. Verum cum entolina, id est præceptum, jus captionis a Græcorum principibus non haberent, ubi ubi spernebantur; nec jam nos ab ipsis, sed ipsi a nobis alcantur. Quam sæpe illud Terentianum mecum stomachabar: (186) *Tulore opus est, quos defensores paras.*

59. Igitur nonis Kalendis Decembris (Nov. 23) Naupactum egressus, biduo ad Offidarim ⁵³³ fluvium usque perveni, ut ⁵³⁴ meis comitibus non in naviculis, quæ eos capere non poterant, residentibus, sed secus litus pergentibus. Positi itaque in Offidaro flumine, Patras alio maris in litore, decem et octo miliaribus distare prospeximus. Quem apostolicæ passionis locum, quia Constantinopolim ascendendo visitavimus, adoravimus, nunc eum visitare et adorare — confiteor peccatum meum! — distulimus. Fecit hoc, domini mei augusti, revertendi ad vos et videndi ineffabile desiderium; et ni hoc solum esset, perpetuo, ut puto, perierim.

60. Pngnavit contra me insensatum Auster, mare flatibus ab imis turbans sedibus (an. 968, Nov. 30). Cumque hoc continuis diebus ac noctibus faceret, pridie Kalendas Decembris, ipso scilicet passionis die (187), intellexi meo mihi hoc accidisse delicto. Sola vexatio intellectum dedit auditui. Fames quippe nos vehementer oppresserat. Terræ incolæ, ut nostra nobis auferrent, interficere nos cogitabant; mare, ne effugeremus, fluctibus æstuabat. Tum conversus ad ecclesiam, quam videbam, flens et ejulans inquam: « Sancte Andrea apostole, conspicatoris, confratris et coapostoli tui Simonis Petri sum servus. Passionis tuæ locum non abhorruï, nec superbia declinavi; urit me domum redeundi augustalis jussio ⁵³⁵, augustalis amor. Si te ad indignationem commovit peccatum meum, eliciat ad misericordiam meorum meritum augustorum. Non habes, fratri quod conferas; confer diligentibus fratrem augustis, inhærendo ei qui omnia novit. Nosti tu, quanto labore et sudore, quantisque vigiliis et impensis Romanam fratris tui Petri apostoli ecclesiam, ex impiorum manibus ereptam, ditaverint, honoraverint, exaltaverint, et in statum proprium reformaverint. Si mea me præcipitant opera, ipsorum saltem liberent merita; quosque vult prædictus fide et sanguine frater tuus, apostolorum princeps apostolus Petrus, in aliis rebus gaudere et prosperari, in hac, id est in me, quem ipsi direxerant, minime contritari!

61. Non est, domini mei augusti imperatores,

A verum dico, non est adulatio hæc, nec consuetudo nunc pulvillos sub cubito manus; res, inquam, vera est, (Dec.) Post biduum vestris meritis tanta est fretum tranquillitate sedatum, ut, cum ⁵³⁶ nautæ nobis auferrent, ipsi Deucaten usque navigaremus, miliaribus scilicet centum et quadraginta, nihil discriminis aut tristitiæ patientes, nisi parum in faucibus fluminis Aeheloi; ubi discurrentes velociter fluctus ejus maris unda reverberat.

62. Quid ergo, præponens augusti, retribuētis Domino pro omnibus quæ retribuit in me vobis? Dicam quid. Hoc Deus vult, hoc petit; et quamvis sine vobis hoc facere possit, vult tamen hujus rei esse hypurgos, id est ministros; ipse enim quod ei offeratur dat, custodit quod exigit, ut possit coronare quod præstat. Advertite igitur, quæso. Nicephorus cum omnibus ecclesiis homo sit impius, livore, quo in vos abundat, Constantinopolitano patriarchæ præcepit, ut Hydrontinam ecclesiam in archiepiscopatus honorem dilatet, nec permittat in omni Apulia seu Calabria latine amplius, sed græcè divina mysteria celebrare. Mercatores dicit fuisse præteritos papas et Spiritum sanctum vendidisse, quo vivificantur et reguntur omnia, qui replet orbem terrarum, qui scientiam habet vocis, qui est cum Deo patre et filio ejus Jesu Christo cœternus et consubstantialis, sine initio, sine fine, permanens verus, qui pretio non æstimatur, sed a mundis corde tanti emitur, quanti habetur. Scripsit itaque Polyeuctos Constantinopolitanus patriarcha privilegium Hydrontino episcopo, quatinus sua auctoritate habeat licentiam episcopos consecrandi in Acirentila, Turcico, Gravina, Maceria, Tricario (188), qui ad consecrationem domini apostolici pertinere videntur. Sed quid hoc memorem, cum ipsa Constantinopolitana ecclesia nostræ sanctæ catholicæ atque apostolicæ ecclesiæ Romanæ merito sit subjecta? Scimus, immo videmus, Constantinopolitanum episcopum pallio non uti, nisi sancti patris nostri permissu. Verum cum impiissimus Albericus, quem non stillatim cupiditas, sed velut torrens, impleverat, Romanam civitatem sibi usurparet, dominumque apostolicum quasi servum proprium in conclavi teneret, Romanus imperator filium suum Theophylactum eunuchum patriarcham constituit; cumque eum Alberici cupiditas non lateret, missis ei muneribus satis magnis, effecit, ut ex papæ nomine Theophylacto patriarchæ litteræ mitterentur, quarum ⁵³⁷ auctoritate cum ipse, tum successores ejus, absque paparum permissu palliis uterentur. Ex quo turpi commercio vituperandus mos inolevit, ut non solum patriarchiæ, sed etiam episcopi totius Græciæ, palliis utantur. Quod quam absurdum sit, censure opus

VARLE LECTIONES.

⁵³³ al. Ophidarim C. ⁵³⁴ i. e. siquidem. ⁵³⁵ ita corrigendum videbatur, visio C. ⁵³⁶ tum C. ⁵³⁷ qua C.

NOTÆ.

(186) Eun. iv, 6, 32.
(187) Die S. Andrææ.

(188) Acerenza, Tursi, Gravina, Matera, Tricarico.

non est. Est ergo moum consilium, sanctam fieri A synodum, et ad eandem vocari Polyeuctum. Quod si venire, et *σφαλατᾶ* sua, id est vitia, superius scripta canonice emendare noluerit, quod sanctissimi canones decreverint, fiat. Vos interim, præpotes augusti, ut cœpistis, laborate; efficite, ut si nolit nobis ⁵³⁸ Nicephorus, quem canonicè arguere disponimus, obœdire, audiat vos, quorum copiis non audet cadaverosus occurrere. Hoc, inquam, est, quod nos apostoli (189), domini et commilitones nostri, facere volunt. Non est a Græcis Romanus vilis tenendus locus, quia recessit inde imperator Constantinus; verum eo magis colendus, venerandus, quia venerunt illuc apostoli doctores sancti, Petrus et Paulus. Ac de his satis me scripsisse sufficiat, donec Deo largiente sanctissimorumque apostolorum orationibus, ex Græcorum eruptum manibus, vos aeam. Et tunc non tædeat dicere, quod hic non piguit scribere. Nunc ad propositum redeamus.

63. Octavo Idus Decembris (Dec. 6) Leucatē venimus, ubi ab episcopo ipsius loci eunuchō, sicut et ubique ab aliis, inhumanissimè suscepti et tractati sumus. In omni Græcia, veritatem dico, non mentior, non reperi hospitales episcopos. Divites sunt, pauperes ministris seu ustensilibus. Soli mensulæ assident nudæ, paximacium (190) sibi apponentes, balneaque (191) tunc vitro per modico non bibentes, sed sorbillantes. Ipsi vendunt, ipsi emunt; ostia ipsi claudunt, ipsi aperiunt; ipsi dapiferi, ipsi agasones, ipsi capones — sed, ha! capones volui scribere, verum res ipsa, quæ vera est, veritatem C etiam nolentem compulit scribere — dicimus enim, quia capones sunt, id est, eunuchi, quod canonicum non est; sunt et capones, id est tabernarii, quod contra canones est; quorum

Incipit (192) et claudit cœnam lactuca tenacem, Claudere quæ cœnas lactuca solebat avorum!

Felices eos, si paupertatem Christi hæc imitaretur, pauperes (193) iudicarem! Facit hoc asper nummus (194) et auri sacra fames (195). Verum parcat illis Deus! Hoc eo illos puto facere, quoniam eorum ecclesiæ sunt tributaria. Leucatenensis mihi juravit episcopus, quotannis ecclesiam suam debere Nicephoro aureos centum persolvere, similiter et cæteras plus minusve, secundum vires suas. Quod quam D iniquum sit, sanctissimi patris nostri Joseph acta demonstrant, quia cum Ægyptum totam famis tem-

pore tributariam Pharaonis faceret, sacerdotum terram a tribulo liberam esse permisit.

64. Igitur decimo nono Kalendas Januarii (Dec. 16) ⁵³⁹ Leucaten exeuntes, ipsique, quoniam, ut superius scripsimus, nautæ effugerant, navigantes, decimoquinto (Dec. 18) ad Coriphum (196) pervenimus, ubi ante navis egressionem occurrit nobis stragetos quidam, Michael nomine, Chersionitis, a loco scilicet Chersona; homo ipse canus capite, facie bilaris, sermone bonus, risu semper jucundus, sed, ut post patuit, mente diabolus; quod et Deus apertis mihi monstravit indicio, si mea tunc mens hoc potuisset conicere. Mox enim ut pacem, quam corde non ferebat, mihi osculo dedit, tota Coriphus, magna scilicet insula, tremuit; nec solum semel, sed ter eadem die pertremuit. Post quadriduum autem, undecimo scilicet Kalendas Januarii (Dec. 22) ⁵⁴⁰, dum in mensa positus panem comederem, qui ampliatus super me calcaneum suum, vercundatus sol facinus tam indignum, lucis suæ radios abscondit, et eclipsin passus, Michaelē illum terruit, sed non immutavit.

65. Dicam ergo, quid illi causa amicitiae fecerim, quidnam ab eo pro recompensatione perceperim. Dum Constantinopolim ascenderem, illud vestrum pretiosissimum scutum, miro opere deauratum et fabricatum, quod mihi domini mei augusti dedistis, cæteris cum muneribus, ut amicis meis Græcis dederem, filio ipsius contuli. Nunc Constantinopolim rediens, patrem pallio donavi pretiosissimo; pro quibus omnibus gratias distribuit ejusmodi: Scripsit Nicephorus, ut quacunque hora se adirem, absque mora chelandio impositum Leoni Kitonia dirigeret; quod ipse non fecit; verum diebus viginti me retentum, non suis sed propriis me stipendiis aluit, donec a præfato Leone kitonia nunciatus venit, qui illum, cur me moraretur, objurgavit (An. 969, Jan. 7). Verum cum objurgationes meas, lamenta et suspiria mea ferre non posset, recessit, meque homini tam iniquo et pessimo commendavit, ut sumptus saltem me emere non permitteret, donec a me cortinam, libræ argenti pretio dignam, acciperet, et cum post viginti dies inde discederem, nuntius ipse, cui cortinam dederam, nauclero jussit, ut post acroteria, id est promontorium quoddam, me positum fame perire permitteret. Hoc autem eo fecit, quoniam, ut purpuras haberem absconditas, mea pallia regere vit; ex quibus dum unum vellet accipere, non accepit O. Michaelēs, Michaelēs, ubi ves tot simul tales

VARIAE LECTIONES.

⁵³⁸ ita correxi, vobis C. ⁵³⁶ ita correxi; nam supra narravit, se 8. Idus Decembris Leucatem venisse; Decembris C. ⁵⁴⁰ ita correxi Canisii lectionem; Postq. triduum autem decimoquinto scilicet Kalendas Decembris. quæ et sensu caret, quum triduo post 15. Kal. non iterum 15. Kal. esse possit, et naturæ adversa sit; nam eclipsis die 22. Dec. fuit, ut Curopalates, Ann. Cavenses supra p. 488 et tabulæ astronomicæ produnt. Qui codicem exscripsit XI. legit XV.

NOTÆ.

(189) Petrus et Paulus.

(190) Id est panem nauticum BAR.

(191) An vinum aqua plurima permistum?

(192) Martial, ep. XIII, 14.

(193) Pauperes eos iudicarem felices, si, etc.

(194) Cf. Pers. Sat. III, 69.

(195) Virg. Æn. III, 57.

(196) Corfou insula.

que reperi! Custos meus illo Constantinopolitanus Michaeli suo rivali me commendavit, malus pessimo, pessimus iniquo. Michael vocatus est et diasostes meus, homo quidem simplex, cujus sanota simplicitas tantum mihi pene nocuit, quantum et istorum perversitas. Sed ab his parvulis Michaelibus impegi

in te Michaellem magnum, semihieremitam, semimonachum. Dico, et verum dico: non proderit tibi balneum, quo te assidue potas in amore beati Joannis Præcursoris. Qui enim fecte Deum quærunt, nunquam invenire merentur.

Illic nonnulla excidisse patet.

APPENDIX AD LIUTPRANDUM

DE SEQUENTIBUS LIBRIS

FALSO LIUTPRANDO CONFICTIS

D. ANTONII HISPALENSIS DISQUISITIO.

(Bibliotheca Hispana vetus, tom. I.)

CAPUT PRIMUM.

Liutprandum Ticinensis Ecclesie diaconum et Cremonensem episcopum, hominem Italum, magna impensa Toletani Higuerae factum Ecclesie Toletanae subdiaconum fuisse nostrarumque rerum scriptorem. Quædam vitæ ejus ostenduntur comparatione eorum, quæ Chronicon et Adversaria falso ei conficta continent. De quibus late in sequentibus capitulis.

1. Liutprandus diaconus Ticinensis Ecclesie, et qui postea fuit Cremonensis in Italia episcopus, unus ex illis est quorum auctoritatis et nominis velamento usus Protheus multiformis Toletanus fictitiam historiam nostræ gentis sinceræ ac veræ locum occupaturam, conficere se posse in animum induxit. Sed cum, ex divino proloquio, ante oculos pennatorum frustra retejaciatur, quantumvis bonæ fidei nonnullis et patriæ amantibus, lenocinioque rerum allectis, dolosum aucupium, non sine quadam Hispanæ gravitatis jactura quondam imposuerit: accenso jam hoc tempore defæcati judicii lumine, proposito ac spe sua cadere cœpit; monitique tensorum insidiarum prudentiores, avertunt se alio; hosque Sirenarum, ut sic dicam, cantus, veritatis malo ligati, surda aure prætereunt.

2. Fuit quidem Liutprandus non incelebris hoc sæculo historiam scriptor; sed qui ex ipsis ejusdem libris necessario comprobetur alius ab eo fuisse, quem Chronicis cujusdam, sive Chronicorum Dextri et Maximi continuationis auctorem, Toletanum subdiaconum, Toletique vita functum nobis venditant. Atque, ut hinc aggrediamur veritatis vindicias, germanum Liutprandum a supposititio distinguentes: age, videamus quid de seipso scriptor Chronici, quid tum de eo Julianus narraverint.

3. Apud Liutprandum legitur ad annum 937 Bonito III Toletano præsuli Joannem Servumdei successisse, et ad annum 944. velut ea continuans quæ ante septennium facta præmiserat: Quem ego, ait, subdiaconus Toleti cognovi ac virum sanctum et Spiritu Dei ferventem expertus sum Toleti. » Julianus item in chronico num. 503, sub anno 946 de Joanne Servodei et ipse loquens: « Electus erat autem, ait, Bonitus III ante hunc (Joannem) sed non inlerat pontificalem dignitatem. Sub hoc (Joanne)

B fuit subdiaconus Eutrاندus, vel Liutprandus, archidiaconus Ticinensis, historiarum scriptor haud ignobilis, et pariter poeta excellens. » Cui Juliani testimonio in Chronico ejus edito id ipsum conferre, quomodo Hieronymus Higuera in præmio ad Liutprandi Chronicon id protulit, operæ magnum præmium erit. Ita scilicet: « Anno 946 Bonitus Toletanus episcopus annis duobus. Sub hoc floruit Eutrاندus sive Liutprandus, Ticinensis diaconus, Toletanus subdiaconus, et Tractemundus presbyter post episcopus Iliberitanus, ab eodem Bonito missus. » Viden' ut prævaricetur testis aliusque in editione, alius in ore sit Higuera? Sed transeamus ad alia.

4. Liutprandum item ait *Adversario* 48 se anno 960 per Tarraconem urbem transivisse, carmineque lusisse in laudem S. Theclæ virg. et mart., cujus pars corporis in ea servatur; quod in carmine ita de eo ait:

Ecce Liutprandus jam non novus incola terræ Hispanæ, externam carmine lætus adit.

Julianus item post peregrinationem Toletum rediisse archidiaconum Liutprandum, atque ibi mortuum ait (num. 113: « Eodem anno (973) venit Toletum Eutrاندus subdiaconus, qui alias ibi fuerat, nobilis histicrius; nec multo post moritur. In ecclesia S. Justæ honorifice a Felice (episcopo) sepelitur. » Distinctius autem de Liutprando Tractemundoque actum fuit nobiscum in duabus epistolis quæ præponuntur supposititio Chronico, non minus supposititiæ ipsæ, ut loco suo videbimus, cum, de Chronico censorie agemus. Prior est dicti Tractemundi episcopi Iliberitani at Liutprandum. *Regimundi* alias legitur. Posterior autem responsoria Liutpraudi ad Tractemundum ex Fuldensi Germanis monasterio, Consolatur Liutprandum Tractemundus in ærumna Germanicæ ejus peregrinationis, et ad patienter eam ferendam cohortatur. Berengarii enim Italiæ regis sævitiam fugiens, ab Italia eo venerat. Inde ait degere se in oppido Granatensi, Iliberitanæ civitati proximo, inter fideles Muzarabes, eos confortantem doctrinæque pabulo reficientem.

5. Accipisse item adjungit librum ejus, id est, *rerum gestarum in Europa* historiam; et præterea *Antapodosin* (quasi distincta essent opera) « carmine prosaque contextam, ut fecit olim, ait, capientia Beatus in libro De Consolatione philosophica; quæ

librum Boctii Severini (memini) diligenter nos duo percurrimus Toleti, cum ego presbyter essem, tuque subdiaconus illius sanctæ Ecclesiæ Toletanæ: quæ semper vere fuit filia primogenita Ecclesiæ sanctæ Romanensis, et cum patriarchalibus post Romanensem merito comparanda; cujus pastor totius est Hispaniæ primas et patriarcha. » Importuna et putida adulatio impostorem prodit.

6. Obsecratur tandem Liutprandum, ut mittat inde ad se quosdam libros, scilicet, « Vitam S. Jacobi Hispani in Piceno sancte mortui 1 Novembris, » ab omnibus Martyrologiis illudati. Metasthenis item Persæ librum *De Monarchiis* » (jam diu est quod viri docti observaverunt *Megasthenem*, non *Methasthenem* hunc scriptorem appellatum, abortivumque Joannis Annii, sive alterius ovum hunc esse, qui cum Beroso et aliis fuit editus) « ubi in Persarum (supple *ordine*, aut *regibus*; deest enim) ponit Darium, Cyrum, Cambysem, Artuxerxem, post alterum Darium Longimanum. Et, sicubi in Germaniæ bibliothecis delitent, Dextri, Marci que Maximi scripta membranis Chronica (cur non et charta?) quæ nunquam in Hispaniis reperire potuit. » Petit hæc ad se ab eo descripta quamprimum mitti, ac, ut de suo adderet « ab anno 612, ubi finiviit Maximus » (unde nam id noverat qui Maximi opus non viderat?) « usque ad sua tempora, hoc est ad annum 960. » Usque ad *nostra tempora*, sive ad *hunc annum*, verus auctor dixisset, de re præsentem loquens; fictivum vero ac recentem ostendit inepta hæc anni mentio. Hæc summa Tractemundi epistolæ. Sed quæ Liutprandi sequitur, non hujus tantum, sed suam quoque fidem evertit, ut suo tempore constabit.

7. Quod ad rem præsentem attinet, dolet Liutprandus quod a Mauris dure haberetur Granatæ Tractemundus. « Neque enim ita duriter (addens) sed paulo melius agebamus quum Toleti quondam conviximus. Leniebat enim feroces barbarorum animos hinc præsulm Toletanorum singularis auctoritas, illic vero mirabilis bonitas et patientia, » etc. Et infra: « Porro Chronicon quod petis, in hujus bibliothecæ reperi vetusta membrana descriptum, adjecique, ut jussum est a te, annorum seriem ad hæc usque tempora, id est ad annum 960. Et gratulor mihi quod cum Toleti, ubi sub sanctissimo præsule Toletano Bonito subdiaconus fui, in Italiam profisciscerem, aliquot historiarum libros mecum asportavi: in quibus ordine erat series sollecta multorum Hispaniæ episcoporum, quos et in hac bibliotheca reperi jussu, ut credo, S. Caroli Magni imperatoris ex Hispania allatos: quos, ut aiunt, sibi obtulerat sanctissimus Kilipandus episcopus Toletanus, postquam illum erroris sui de adoptione Christi serio et vere pœnituit.

8. Hæc de habitatione Toletana Liutprandi, subdiaconatuque in hac Ecclesia sub Bonito III et ejus successore Joanne Servodei, archiepiscopis, gesto. Quorum utique testimoniorum fidem secutus Franciscus Bivarius Cisterciensis, in ea quam ad Laurentium Ramirezium dedit, *Censura Liutprandi Operum*, editionis Plantiniana præambula, objectis sibi fere omnibus iis quæ pro veris Italicis ejusdem Liutprandi genere et natalibus, transactaque fere semper in patria vita, mox producimus. Hispanum tamen esse eum contendit genere, hoc est Hispani hominis filium, qui captivitatis pertæsus in Italiam concesserit; allectum tamen patriæ desiderio Liutprandum Toletum venisse, quod loco Tractemundum familiarem habuerit. Censet quoque pro Hispano ejus genere eo motus, quod Abderraghmanem Saracenorum in Hispania, hoc est Cordubæ regem alicubi vocet *regem nostrum* nempe suum ac Tractemundi. Verba ejus audi *Rerum in Europa suo tempore gestarum* lib. v, cap. 1: « Hoc tempore, ait, ut ipse pater bene nosti, sol magnam et cunctis terribilem passus est eclipsim, sexta feria, hora diei ter-

tia. Qua etiam die Abdaram (pro Abdarraghman) rex noster, a Radamiro rege Christianissimo Galliciæ in bello superatus est. »

9. Hoc vere aliquid est quod e noto ejus historiarum opere deducitur. Cætera vana, et sine cæmento aliquo arenæ inædificata. Attamen et istud facillimo ruit nisu, si levi utamur correctione, *Rex vester pro rex noster* legentes, quomodo scriptum fuisse ostenditur similibus ex initio historiæ his verbis (*lib. 1, c. 1*): « Sicut ab ipsis qui vestri sunt tributarii regis Abderraghmanis, potestis conjicere. » Ineptum enim, imo impium, fuisset a Liutprando regem suum regem Saracenum dici, ex eo solum quod Toletanorum, aquod quos olim is fuerat, rex ille esset. Quin imo dominum suum vocat Ottonem alibi Liutprandus (*lib. vi, c. 2*).

10. Neque peregrinationis Hispanæ quidquam nedum generis, admittere videtur series rerum quas de se ipse narrat, non illibralis earum dispensator. Anno 924 incendium contigit urbis Ticinensis, in qua natum credimus, quod is deplorat *lib. iii, cap. 1 et 2*. Anno 924 Hugo, Provinciæ sive Arelatensium comes, regnum Italiæ suscepit: qui aliquo ex sequentibus non diu tamen ab ingressu suo in Italiam, inter alios principes, quos conciliare sibi studiose procuravit, Romanum Lecapenum Græcorum imperatorem legatione adiit. Legatus his pater fuit Liutprandi, quem quidem nomine suo haud appellavit filius de re loquens. Subjungit tamen *lib. iii, cap. 5*: « Post reditum vero ejus, paucis interpositis solibus, languore correptus monasterium petiit, sanctæque conversationis habitum sumpsit, in quo post dies quindecim mortuus, me parvulo derelicto, migravit ad Dominum. » Post conjugis mortem Liutprandi mater secundo viro nupsit quem Hugonis ejusdem nomine post aliquot annos nuntium ad eumdem Lecapenum ivisse his verbis refert: « Quoniam meus vitricus, vir gravitate ornatus, plenus sapientiæ, regis Hugonis fuerat nuntius: pigrum non sit mihi inserere, quod eum de imperatoris sapientia et humanitate, et qualiter Russos vicerit, audivi sæpius dicere. » Coatigisse hoc anno 944 ex Joanne Curopalate Baronius notat (*hoc anno, num. 3*).

11. Anno 945 Hugo regno Italiæ cessit, Lothario filio suo pro se relicto, nominetenue, revera in Berengarii manus regno tradito. Hugons hujus in magna gratia Liutprandus vixit ob canendi peritiam, qua pueros alios sibi æquales superabat, atque in ejus curia et comitatu semper versatus fuit. Quod ipse satis innuit dum initio *lib. iv*: « Hactenus quæ dicta sunt, inquit, sacerdos sanctissime, sicut a gravissimis, qui ea creverant, viris audivi, exposui. Cæterum quæ narranda sunt ut qui interfuerim, explicabo. Ea siquidem tempestate tantum eram, qui regis Hugonis gratiam vocis mihi dulcedine acquirerebam. Is enim euphoniæ magnopere diligebat, in quo me coæqualium puerorum nemo vincere poterat. » Quæ quidem consuetudo in aula, unde sibi præsentem rerum notitiam, quæ narraturum se deinde ait quærere potuit ab anno 932 aut sequenti, regni Hugonis sexto septimove initium procul dubio cepit. Horum enim priore anno (ut ex Sigeberto constat [*hoc anno in Chronico*], Arnoldus Bajoariæ dux a Ratherio Veronensi episcopo invitatus Italiæ, regem Hugonem aggressus fuit, qui non solum Arnoldum fugavit, sed et Ratherium cepit. Quod cum Liutprandus bellum fini consignasset *libris tertii*, exinde quæ narraverit, ut qui interfuisset iis, explicaturum se ait.

12. Hoc jacto fundamento, nimirum interfuisse Liutprandum his omnibus quæ deinde narrat, ab hoc scilicet anno usque ad 946, quo legationem Constantinopolitanam Berengarii nomine ad Constantinum imperatorem ipse inivit, cujus narratione germanus historiæ ejus textus absolvitur, cap. scilicet 5

l. vi, notantibus viris eruditissimis (197), recte colligimus, non alibi quam in curia Hugonis, aut saltem Ticini vel in Italia ad minus, toto hoc tempore cum fuisset, Nec minus patenter idem Liutprandus innuit cap. 1, lib. iv. se domi sub vitrici cura usque ad Constantinopolitanam istam expeditionem continuasse. Unde et consequens sit minime verum esse, quod sub Servodei Toletano episcopo, qui ab anno 937, usque ad 947 (auctore, si credimus, ipso Liutprando [dict. anno 937]) episcopatum tenuit, subdiaconum in Toletana Ecclesia egerit; aut (quod Liutprandus ipse supposititius disertere ait) anno 944 sese Toleti laudatum episcopum cognovisse.

13. Sed germani Liutprandi res gestas prosequendo ab initio ipso Berengarii, quod anno contigit hujus sæculi 45 servitio hujus Liutprandum parentes ejus mancipavere; cujus secretorum consocium, epistolarumque signatorem egit, donec post longi temporis servitium ingrattissime ab eo, ut plures alii, atque inhumaniter fuit tractatus, ut libri v. cap. 44 ipse refert. Quo etiam confirmatur presentia Liutprandi per annos subsequentes annum 946 in Italia et curia Berengarii. Sed anno 941 (Baronius, hoc anno, n. 1) venit in Italiam Otto Magnus imperator adversus dictum Berengarium; sequentique (Baronius, num. 2) denuo ei tradidit Italiæ regnum sub fidelitate ejus administrandum: quod is tenuit plures adhuc annos, donec tyrannidis ejus impatientes Itali Ottonem iterum vocavere anno 961. Qui quidem facillimo negotio Berengarium regno spoliavit (Baronius, dicto anno, n. 1); annoque sequenti Romæ a Joanne XII papa solemniter coronatus fuit imperator.

14. Sed paulo post, desciscente ab imperatoris partibus Joanne, venit Otto iterum Romam Joannemque ibi comparere nolentem, coacto episcoporum totius Italiæ concilio Romana sede per sententiam pepulit. In quo quidem concilio, quod celebratum fuit anno 963 (Baronius, eodem anno), inter alios Liutprandus factus jam episcopus Cremonensis subscriptus legitur. Acta servavit scriptor quidem anonymus, qui Liutprandi ejusdem historiæ narrationis suæ telam subtexit; aperteque, uti supra monuimus, alium se ab eo prodit: quæ quidem acta ex eo Baronius ad Annales suos transtulit (198). Qui quidem Liutprandus, cum a Berengario ipse domusque ejus et familia et cognatio, sæpe atque impie vexata essent, quod refert ipse in prologo libri iii, in Germaniam ad Ottonem se recepit, et apud eum in magna gratia fuit. Imo factus postea Cremonæ episcopus, ivit legatus ejusdem Ottonis ad Nicephorum Phocam Græcorum imperatorem, anno scilicet 968. Quam ipse legationem peculiari libello descripsit, ab Henrico Canisio in Antiquis suis Lectionibus, posteaque cum cæteris ejus operibus Antuerpiæ edito.

15. Nihil autem plus extra conjecturæ aleam positum haberi debet, quam unum atque eundem esse Liutprandum Ticinensem diaconum eum Liutprando Cremouensi episcopo (199). Idem enim Historiæ quam diaconus, et Legationis quam episcopus exaravit, stylus: idem amor Græcæ verba quædam Latinis importune, ut Græculus appareret prosæ item orationi carmina, non ex lege historiæ inserendi. Præterea Legationis auctorem se ipse prodit, dum ad Nicephorum hæc se verba direxisse ait: « Temporibus, inquam, beatæ memoriæ Constantini imperatoris huc veneram, non episcopos sed diaconos; nec ab imperatore aut rege sed a Berengario marchione missus » (ita per contemptum Italiæ tyran-

num vocat) • et multo plura, et pretiosiora pallia emi, » etc.

16. Hæc cum ita sint, Liutprandum scilicet Cremonensibus episcopum datum ante annum 963 fuisse, qui fieri potest ut Pseudo-Julianum non sibi accipiamus, qui scribere sustinuit anno eodem 663 venisse Toletum Liutprandum, sive Eutrandum subdiaconum, qui alias ibi fuerat, nobilem historicum, et paulo post idem mortuum et sepultum fuisse? Absque hoc etiam, quis credat Italum hominem nulla coactum vi aut cupiditate allectum, relicta patria urbem Saracenorum habitatum venisse; nec semel quidem, sed iterum post tot annos rediisse, amore, ut credas, ductum subeundi jugum quod necessitate cives compulsi vix tolerare poterant?

17. Ipsa quoque Eutrandi nomenclatura dissonat, quam unus Trithemius, siveque Trithemii novator Toletanus, tribuit ei quivere Germanico aut Longobardico nomine Liutprandus, sive Luitprandus alicubi etiam Litohrandus, audit (200) in omnibus mss. atque editis codicibus, tam ejus operum, quam Sigeberti De scriptoribus ecclesiasticis libelli: excepto uno ms. monasterii Viridis-Vallis, quem Suffridus Petrus in editione Coloniensi ejusdem Sigeberti, et aliorum similis argumenti scriptorum laudat (in notula ad Sigeberti c. 127); cum Eutrandi nomen Græcum quoddam, Liutprandi, vero seu Luitprandi Longobardicum sonet. Quibus affatim comprobatum ivimus utriusque Liutprandi, germani et nothi, res minime inter se convenire.

18. Hujus verus fetus est Historia rerum ab imperatoribus et regibus Europæ gestarum, cujus pars est Antidosis, nisi hoc nomen integro adaptemus operi, de quo infra; atque item Legatio ad Nicephorum Constantinopolitanum imperatorem pro Ottonibus Augustis et Adelhaidis, eorum uxore et matre, ab eo suscepta. Et, si Deo placet, liber De Romanorum pontificum Vitis. Quod plures non credunt. Huic tamen homini Italo, ex eo tantum quod historiam suam inscripserit Illiberitano in Hispania episcopo, imputatum sponte credimus ab his quibus propositum fuit sub antiquorum hominum persona hodierno in teatro fabulam veteris pseudo-historiæ pronuntiare, quod in Hispaniam venerit, Toletique in ea cum laudato Illiberitano episcopo familiariter vixerit; et, quod majoris operæ est, de rebus Hispanis monumenta quædam, eaque insignia, et coram quibus vilia sint aurum gemmæque, conscripserit. Chronicon, inquam, quod continuatio esse dicitur alterius Chronici Maximi Cæsaraugustani episcopi, et Adversaria.

19. Utrumque opus Matrili primus edidit D. Thomas Tamaius de Vargas regius historiographus, adjunctis, ad Chronicon saltem, eruditissimis. Deinde D. Laurentii Ramirezii a Prato cura et industria Liutprandus totus quantum est ex veteri et novo coagmentatus, ex officina Plantiniana fuit emissus, et per Europam communicatus. Esse tamen Chronicon et Adversaria recentioris manus opera, et ab eodem qui Pseudo-Dextrum cum Pseudo-Maximo, gemellos, uno eodemque abortu edidit, inventa: jam diu est hominibus, tam nostris quam exteris, qui semel ad animum reducere fraudem, persuasissimum. Id tamen rationibus evincere, cum aliunde, tum ex ipsa horum operum tela deductis, argumentum erit sequentis et subjectorum illi capitum: dum interim et veluti per transennam id innuamus amicitiam Liutprandi ac Tractemundi (qui vere Recentemundus est, Gothico nomine) tunc fuisse contractam, cum hic ab Abderraghmane Cordubæ rege ad Ottonem fuit missus legatus, uti ex Germano scri-

(197) Baronio ad ann. 963, n. 3; Bellarmino De script. eccl. Vossio de H. L. lib. ii, cap. 40.

(198) Liutp. Cremon. memoriam lege dicto anno num. 12.

(199) Ita docent Nossius de H. L. lib. ii. cap. 40;

Miræus in Auctario de Script. Eccles. cap. 200; Baronius ad ann. 973, n. 3; Bellarminus De Script. ad ann. 946.

(200) Vossius De H. L., lib. ii, cap. 40; Tamaius in notis ad Liutprandum, pag. 1

ptore Joanne S. Arnulphi abbate crudite ostendit altero *Dissertationum ecclesiasticarum* volumine D. Gaspar Ibañez de Segovia marchio Mondexarensis et Acropolitani, convellendis et stirpandis fabulis veluti natus.

CAPUT II.

Preliminares duæ epistolæ ad Chronicon Pseudo-Liutprandi dupliciter oppugnantur: tum e contentis in eis erroribus, affectationibus, et parum verosimilibus, Primi generis sunt in priore Tractemundi ad Liutprandum. Tractemundi nomen Eliberitani episcopi, ad quem directum legitur, pro Regimundo. Antapodosus titulus libri cujusdam Liutprandi pro Antidosi; atque hujus ad historia distinctio falsa: cujus occasione locus difficultis Liutprandi historię hujus explanatur. In Adriani Ipapæ tempore lapsus. S. Jacobi Piceni supposita mentio Affectationes notantur plures, novitatis indices. Inter absurda esse, ab extero et longe posito homine continuationem historię rerum Hispanarum explet. Prioris hujus epistolæ non meminit Higuera in Historia Toletana, posterioris Liutprandi ad Tractemundum meminit. Confertur edita hæc epistola cum ea quam in eadem historia Toletana, et in ms. quodam nostro ineditum legitimus: ex qua varietate fraudem colligimus. Similibus ac prior vitiis hæc posterior Liutprandi responsoria scatet. Falsum commissum Servidei Toletani curæ et Heronii Bracarenensis, episcoporum, extra suum tempus maxime. Absurdis aliis et affectationibus premittitur epistola.

20. In Chronicon quod vocat nunc inquirimus, atque in primis epistolas ei præmissas. Harum altera est, ut nuper diximus, Tractemundi episcopi Illiberitani ad Eutrandum sive Liutprandum, altera hujus ad Tractemundum, ejusdem utraque styli recentis. Has duplici quassabimus ac evertemus impressione. Priorem nobis suppeditabunt eæ ipsæ res quas continent; posteriorem vero investigatio, excussio et collatio eorum inter se locorum unde non ita pridem istæ merces infaustis avibus erupere. Et quidem res ipsæ clamant, non illi tempori quod jactant, auctore quem præferunt, congrua et convenientia dici; sed aut commissi erroris, aut affectatæ quorundam articulorum quos falsos veræ historiæ impingere animus fuit, mentionis, aut inverisimilitudinis et absurditatis optimo jure postulanda.

21. Erroris inquam (de priore nunc Tractemundi ad Liutprandum loquimur) primo. Regimundus enim, non utique Tractemundus, Illiberitanus ille episcopus appellatus legitur, apud Siebertum (*Descript. eccles. c. 127*), Trithemium (*De Script. eccles.*), reliquos, qui hujus nuncupationis meminere. *Raimundum*, quod idem nomen est, edidit Reuberus in *Germanicarum rerum* suis auctoribus, quos inter Liutprandi hæc historia: unde hoc nomen servavit in editione sua Ramirozius. Quod et habeo in ms. meo fragmento Dextri, Maximi, atque hujus Liutprandi ex bibliotheca Estepani marchionis: quo purum, aut sane puriori proximum, ad nos pervenisse id quod ex his superfluit chronicis, existimari posse non semel alias diximus.

22. Tractemundum, sive Tractemundum unus ha-

(201) In Catalogo Illiberitanorum præsulum codicis Emilianensis, fol. 360, pag. 2, *Tretemundus* dicitur, ordineque a sancto Cæcilio *quadragesimus primus est*. In serie autem chronologica iconum Granatensium præsulum æneis tabulis incisa, quam ad manum habemus, item *Tretemundus*; sed ordine a Cæcilio

bere dicitur quidam catalogus præsulum Illiberitanorum, in quorum locum Granatenses successere, apud quos manet. In quem cum incurrisset Toletanus harum novitatum inventor, magnum antiquitatis vindicem existimandum inde se credidit, si corruptum, ut verosimile est, episcopi nomen suorum assereret auctorum fide; et vulgare omnium aliorum Tractemundi, uno contentus teste, damnaret. Unde enim huic catalogo tantum fidei, cui veterum quidquid monumentorum est, decedere debeat? Neque enim ullus nobis jaclatur codex venerandæ antiquitatis catalogi hujus custos et conservator. Et si fabulis credimus, quæ tamen oracula sunt Apollineæ, his quos oppugnamus, cum quadragesimus a S. Cæcilio primo episcopo in eo collocetur catalogo Tractemundus, qui sit, ut in altero Hauberti Hispanensis quinquaginta tres non minus ab eodem S. Cæcilio ad Samuelem secundum, hoc est usque ad annum 910 et aliquot annos ante Tractemundi pontificatum, recenseantur; et in novissimo Joannis Tamaii Martyrologi nostri (*Tom. IV, die 17 Aug., pag. 494*), Tractemundus septuagesimus primus a Cæcilio martyre numeretur? I nunc, catalogis crede, quorum ignoratur auctor tempusque. Certe nos magno exemplo peccabimus, qui Haubertum Tamaiumque Granatensi catalogo fidem denegandi duces sequimur (201).

23. Secundo, cum *Antidosi* nomine Liutprandus, aut historiam integram *Rerum in Europa gestarum*, aut illius partem appellatam voluerit: epistolæ hujus maximus ac duplicatus error est, non solum *Antapodosim* pro *Antidosi* enuntiare; sed et opus istud ab historia distinguere. De nomine ab auctore proposito credamus ei, non alii, oportet. In prologo enim tertii historiæ libri: « Operis hujus titulum, ait, Pater sanctissime, satis te mirari non ambigo; sis enim: Cum virorum illustrium actus exhibeantur, cur *Antidosi* ei inseritur titulus? Ad quod respondeo. Intentio hujus operis ad hoc respicit, ut Beregarium hujus, qui nunc in Italia non regnat, sed tyrannizat, atque uxoris ejus... actus designet, ostendat, et clamitet. » At ne in Græco verbo contractum suspicari aliquando errorem possemus: « Sit igitur, inde ait, eis præsens pagina *Antidosi*, hoc est *retributio*: dum pro calamitatibus meis $\epsilon\upsilon\chi\alpha\iota\sigma\tau\alpha$ eorum, id est impietatem, presentibus futurisque mortalibus denudavero. Nec minus etiam sanctissimis et fortunatis viris pro collatis in me beneficiis *antidosi* erit. » In errore cubant Sieberti editiones, quem et contraxit Joannes Trithemius, *Antapodosim* subrogantes, nihili verbum ad auctoris propositum: quod et faletur Thomas Tamaius (*notis ad hanc epistolam*, pag. 15), convincitque ipsa apud Siebertum verbi explanatio; excusatione licet utatur Franciscus Bivarius, contendens utrumque *Antidosi* et *Antipodosi* vocabulum in idem recidere; nam *Antipodosi* rhetorum est figura, quæ fit cum media primis et ultimis respondent, et *correspondentiam* sonat. Atqui nunc non quærimus, quid appellare potuerit opus, sed quid appellaverit.

24. Præterea distinxisse ab historia hanc *Antidosi* epistolæ auctorem ex his verbis constat: « Granter accipi librum tuum, id est *Rerum gestarum in Europa* historiam, et præterea *Antapodosim* tuam

quadragesimus quartus, annoque Christi 704 episcopatum iniisse dicitur. Bermúdezius Pedraza *Hist. Gran. part. II, c. 25*, quinquagesimo eum loco a Cæcilio numerat, et Granatensi sedi ante Hispaniæ cladem præfuisse affirmat. Sistimus horum catalogorum seriem:

EMILIANENSIS

CODICIS

39. Joannis
40. Ceteri
41. Tretemundi
42. Dadilani
43. Adiliani

ICONUM

PRÆSULVM

42. Centurio A. C. 693.
43. Eleutherio A. C. 708.
44. Tretemundo A. C. 714.
45. Dadilano A. C. 744.

GRANAT.

PRÆSULVM

BERNÚDEZII

PEDRAZE

48. Joannes A. C. 684.
49. Centerius circ. A. C. 690.
50. Tractemundus circ. A. C. 714.

carminē prosaque contextam, » etc. Distincta autem non esse opera Sigebertus diserite ait, historiam scilicet eum scripsisse *De gestis regum et imperatorum sui temporis, quam attulit Antapodosim, id est retributionem*. Similiter Trithemius. Constatque ex laudato libri III prologo; quem tamen, nisi fallor, inepte affixere huic libro transcriptores, cum quinto debuissent. Ratio palam est. Nihil enim de Berengarii rebus continet vel tertius vel quartus historiarum liber, quibus retributum Berengario pro malefactis sive retaliatum ab auctore dici valeat. Quinti aliqua et sexti ea quæ supersunt capita usque ad quintum, omnino Berengarium sonant. Quare acephalam, ut ex principio satis perspicuum est, historiam remansisse quoque, aut saltem ad nos pervenisse mutilam, sine videlicet multatam, certo certius est, : quemadmodum et continuissa eam, quæ in fine desideratur, partem, scelera omnia Berengarii usque ad ejus postremam ab Italia ejectionem et Ottonis coronationem.

25. Sed quod in prologo ad *Antidosin* dicitur de loco exaratae a se hujus historiarum, certe mihi crux est, nec video hic sistere ullum Liutprandi rerum descriptorum. « Denique quod in captivitate seu peregrinatione libellus hic conscriptus dicitur, præsens indicat exsulatus; cæptus quippe in Franconovord (*Erancfort*, hodie Franconiarum civitate) qui est viginti milliariis locus a Moguntia distans, in Paxu insula nongentis, et eo amplius a Constantinopoli milliariis, usque hodie, inquit, exaratur. » Insula hæc *Paxu*, sive insula *Paxæ*, juxta Corcyram insulam in Ionio mari sunt, *Paxu* major, *Antipaxu*, minor, dictæ: quo appellere navim potuit qui Constantinopolim navarchus Liutprandum vectabat.

26. Sed qualinam ex duabus legationibus eo directis hocce conveniat quo scriptioni vacabat tempus; hoc opus, hic labor. Neutri enim convenit. Priori namque intentus Liutprandus in gratia vigeat Berengarii, cujus nempe nomine Constantinum adierat: tantum adest ut sub hoc tempore dehoneat quæ (quod in prologo facit *Antidosin*) honorem hujus muneris exsilii nomine, aut dominum adhuc beneficium tyranni compellatione. Posteriorem ad Nicephorum Phocam, creatus jam Cremonensis præsul, obivit Ottonis nomine, post pulsam regno ac fortasse in orbitate mortuum, Berengarium anno 968, cujus dignitatis nec vola apparet vestigiumve in hoc prologo. Et huic temporis adhuc minus convenit lamentatio ejusdem prologi adversus Berengarium, tanquam præsentem, atque etiamnum rerum potentem tyrannum. Quare si prologum hunc, signataque in eo, cum cæptæ, tum continuatæ historiarum loca non improbamus, necesse est mediam, inter duas prius memoratas, saltem usque ad Græciæ occidentales plagas ac mare Ionium Liutprandi peregrinationem, quo tempore Berengarium fugiebat, hoc est circa annum sæculi quinquagesimum quartum admittere; eo enim anno exinctus fuit Albericus marchio Romæ tyrannus, cujus recentis obitus libri III, cap. 43, auctor meminit.

27. Tertio, legi se facere, Tractemundus ait, inter afflictos Muzarabes Granatenses S. pontificis Adriani epistolam, quam de hoc argumento ad Egilonem Illiberitanum episcopum olim dederat. Quando nam? Anno 748 respondebit hic ipse Liutprandus. Nam id contigisse hoc anno disertis in Chronico verbis monet (anno 748 n. 224). Tu vero huic nugatori nuntium remittes, quancumque animo adverteris Adrianum papam hujus nominis primum, non ante annum 772 creatum pontificem fuisse. Quem anachronismum hic taxamus, licet non sit epistolæ, quia epistolæ auctor unus idemque cum Chronici auctore, etsi duo videantur, eadem vehuntur navi.

28. Quarto erroribus attribuo, quod S. Jacobi Hispani confessoris in Piceno prima die Novembris sancte mortui vitam a Liutprando exscriptam ad se mitti Tractemundus exoptet. Hujus enim sancti Ja-

cobi confessoris nulla vel in antiquis vel in recentibus sanctorum catalogis mentio.

29] Affectatio autem inculcandi absque idonea ratione ulla res, epistolæ novitatem, atque impotens desiderium auctoris ejus clamant asserendi ac stabilendi momenta historia quædam, quæ vulgo credi summe voluit. Hujusmodi sunt distinctio facta inter municipium Eliberitanum atque oppidum Granatam Cæcili primus ejus episcopi mentio, primitialis et patriarchalis Toletani episcopi dignitatis im portuna intimatio, lecti a se una cum Liutprando Boetii *Consolationis* libri, dum alter presbyter, subdiaconus alter Toleti agerent.

30. Et nonne talis nota illa est, pro asserendo vulgari Liutprandi nomine inscripto Chronico inepte adjuncta, qua petit ab eo Tractemundus ut Dextri et M. Maximi Chronica exscripta ad se quamprimum e Germania transmittat, quæ nunquam in Hispania reperire poterat? « Et de tuo, inquit, addas ab anno 612, ubi finivit Maximus, usque ad tua tempora, hoc est ad annum 960. » Potuitne designari expressius, addo et cum putidiori affectatione, pseudo-chronicon ad hunc usque annum a sculneo artifice continuatum? Certe verus Tractemundus, usque ad nostra, vel tua tempora, dixisset tantum, uti supra notavimus.

31. Quid autem absurdi non continet a Liutprando extero homine, tam longeque ab Hispania dissito, Hispanum atque Hispaniarum incolam Tractemundum desiderare ac petere, ut Chronicon Hispaniarum plus quam trecentorum annorum, hoc est Maximi continuationem, tam citoque conficeret; cum præsertim ille civium Toletanorum veterum amicorum ope etiam Granatæ positus thesaurum illum ditissimum bibliothecæ templi S. Justæ, quem eodeo frequenter laudaret solet jactareque Julianus, exoutere posset; sibi que et aliis, præ quovis peregrino, quem penitus istud Toletano-ficulnum instruere haud poterat, morem gerere ac satisfacere?

32. Nec sine censura transigi debet quod Tractemundus inscribat epistolam Liutprando diacono Tioinensi et subdiacono Toletano, quasi aliquid apponeret diaconatus ordini subdiaconatus ordo, novæ neque tacendæ dignitatis, Subscriptio item illa: *Ecclesiarum Illiberitanæ peccator episcopus* inepta, nec in usu fuisse videtur; cum vulgaris plurium illa esset, potius personæ respectu non dignitatis. *Tractemundus peccator, Illiberitanæ Ecclesiarum episcopus*, aut *indignus episcopus*, quomodo frequenter in conciliis legitur.

33. Adjungo his, Hieronymum Romanum de la Higuera hujusce tam operosæ ac multiplicis fabricæ, ut contendimus, architectum, nullam hujus prioris epistolæ mentionem fecisse in *Toletanæ urbis et regni Historia* adhuc inedita; cum posterioris Liutprandi ad Tractemundum responsoriæ non solum meminerit, sed eam quoque vulgari sermone translata libri . . . capiti inseruerit. Neque item codicem meum Estepanum illam habere, qui hanc habet, ea forma, quam statim ostendemus.

34. Jam enim, ad responsionem Liutprandi venientibus ea manifestioribus adhuc signis falsam, sive, quod temperantissime dicimus, majori ex parte auctam et adulteratam sese prodit. Si quid enim ex ea germanum, et Germanum, hoc est e Germania missum, superest, id totum e Latino vulgare fecit Hieronymus Romanus jam laudatus, partemque historiarum suarum Toletanarum esse voluit. Quibus Hispanis ejus translationis verbis omnino respondet epistolæ codicis mei Estepani textus: fortissimum ut hinc argumentum nascatur, hunc primum esse conceptum sive Liutprandi ipsius, sive quod magis est ejus qui Liutprandum fingens sub larva ista posteritatis exhibere se ausus fuit. Quod cum representari omnium oculis magnum rei præjudicium contineat: age, hic triplici columnari ordine Hispanam primo loco *Wagneræ* translationem; secundo Latinum simplex

Estepani codicis : tertio demum adulteratum et autem Liutprandi vulgari editionum textum dabitur. Quæque magis etiam non accurate collaturis, statim diversitas et in ea patescat dolus : quidquid 35. Ex Historia Toletana Codicis Estepani Dextræ. lib. xv, cap. 11, translatio Hispana epistolæ. Maximi, et Liutprandi Chronicorum epistola Latina.

Al santo Padre y señor Agismundo (ita nomen legitur) obispo de Ilerberia, toda salud.

Eutrandi Ticinensis diaconi, et subdiaconi Toletani, sancto patri Regimundo episcopo Eliberitano Eutrandus inutilis servus S. . . .

Gusto recibi (benditissimo padre, y señor digno de ser muy reverenciado) que haya venido a sus manos nuestra Antipodosis, en la qual unas veces uso de verso, otras de prosa. Y no menos me fue agradable lo que al presente me mandays, que en la libreria del monasterio de Fulda, a donde desterrado me detengo, busque el Chronicon de Dextro, que continuo Maximo arzobispo de Zaragoza a ruego del obispo Agebado, y si me parerise, lo conuinuase hasta nuestros tiempos. Porque me decis que tenéis gran falta de algunos libros, y que viviendo entre Saracenos barbaros e inhumanos a duras penas alcanzais lo necesario para el sustento de la vida. Doli me de vuestra suerte, que paseis la vida con tanta aspereza ; mas puesto en tantas angustias y apreturas, una cosa sola os consueta, que como buen pastor, estais para consolar y socorrer vuestras ojeas, y que cada dia trahéis el alma en los dientes por su causa. El Chronicon, que me pedis, halle en esta libreria de Fulda escrito en un libro de pergamino antiguo ; y anadite, como mandais, las cosas que sucedieron en nuestros tiempos, esto es hasta el año de 960. Y huelgome, que quando varti de Toledo para Italia, a donde fui subdiacono en tiempo del santo arzobispo de Voleto Bonito, truxee conmigo algunos libros de historia, en los quales estava por su orden la successio de muchos obispos de Espana, los quales lambien halle en esta libreria, que segun creo fueron truhidos de Espana aqui por mandado del santo empe-

Gratum mihi fuit (beatissime Pater ac domine) quod Antapodosis nostra, in qua nunc carmine nunc prosa indimus, tandem ad manus tuas perveniret. Nec minus jucundum est quod modo jubes ut in Fuldensis monasterii bibliotheca, ubi nunc exul commoror, quærerem tibi Chronicon Dextræ, quod Maximus Cæsargustanus episcopus rogata Argebuti episcopi (deest continuavit) et si vacaret, ad nostra tempora producerem. Nam dicis laborare vos maxima quorundam librorum penuria ; inter barbaros enim et inhumanos Saracenos non suppetit copia rerum ad vitam necessariorum, nedum ut habeatis bonorum librorum copiam. Dolui quidem vicem tuam, quod ita duriter vitam exigas. Sed solatur in tantis angustiis constitutum, quod sicut bonus pastor ovis tuis es solatio, et auxilio, qui quotidie mortem subis omnium causa. Chronicon quod petis, in hac bibliotheca reperi in vetusta membrana descriptum ; adjecique, ut jussus sum, annorum seriem ad hæc usque tempora, hoc est usque ad æram CMLX. Et gratulor mihi, quod cum Toletis, ubi sub sanctissimo præsule Toletano Bonito subdiaconus fui, in Italiam proficiscerer, aliquos historiæ libros mecum asportavi, in quibus ordine erat series collecta multorum Hispaniæ episcoporum, quos in hac bibliotheca, jussu, uti credo, S. Caroli Magni imperatoris ex Hispania allatos, quos, ut aiunt, illi obtulerat sanctissimus Elipandus archiepiscopus Toletanus postquam illum erroris

vulgaris textus tertio loco ponendi a duobus aliis non abscedit, eodem caractere ; quod vero abscedit, diverso alio edi curavimus.

Vulgaris Liutprandi Chronici Latina epistola.

Admodum reverendo, et totius sanctitalis pleno Tractemuundo episcopo Iliberitano in Hispania Liutprandus, non meis meritis Ecclesiæ Ticinensis levita, salutem, et omninodam observationem.

Gratum mihi fuit (beatissime papa, ac domine multum observande) quod Antapodosis nostra, in qua nunc carmine, nunc prosa ludo, tandem ad manus tuas pervenerit. Fec minus meo selet animo, quod meam rerum gestarum in Europa historiam perlegeris, quæ mihi quodammodo placere incipiunt, cum tibi viro recto doctoque quodammodo probari video. Sequerereque tuam in hac parte sententiam, nisi scirem amorem interdum cœcitere ; quamquam te tam cæco judicio liberum faciunt integritas vitæ tuæ et amor veri, qui semper tuis intimis hæsit sensibus ab adolescentia. Postrema non minus jucundum mihi fuit quod modo jubes, ut in Fuldensis monasterii bibliotheca, ubi nunc exsul bibliothecarius immoror, quæram tibi Chronicon Dextræ, quod Marcus Maximus monachus Benedictinus, postea episcopus Cæsargustanus prosecutus. Et insuper obtine petis, ut ad nostra tempora seriem annorum perducam. Nam dicis maxima vos laborare quorundam librorum penuria ; etenim inter barbaros et inhumanos Saracenos copia non suppetit rerum ad vitam transigendam necessariorum, nedum, ut habeatis bonorum librorum suppellectilem. Dolui quidem vicem tuam (reverendissime Pater) quod adeo dure vitam exigas in hac urbe Beticæ non infima. Nec enim ita duriter, sed paulo melius agebamus, quum Toletis quondam conviximus. Leniebat enim feroces barbarorum animos, hinc præsulatum Toletanorum singularis auctoritas, illinc vero mirabilis bonitas et patientia : auctoritas, (ut bene nosti) partim amplitudinis antiquæ adhuc remanentis, partim quod eo nileretur favore regum Oletensium catholicorum, qui litteris crebris commendabant Toletis rem, auctoritatem, bonamque tractationem, tum fidelium omnium, tum maxime Toletanorum aristitum. Eratque hoc (ut bene nosti) velut quoddam frenum, ne, quod liberet, illis omnino licere putarent. Quod non accidit episcopis in Batica constitutis, quibus omnibus potentissimus imperator præsidet. Sed soletur te (Pater optime) in tantis angustiis constitutum, quod tu, ut bonus pastor, ovis tuis et solatio et auxilio es, qui quotidie libenter mortem subis illorum causa. Fac, obsecro, ut libros eos conciliarum et epistolarum decretalium, et nomina sanctorum martyrum Hispanorum ad sanctissimum pontificem re et nomine vere Servum dei transmittas. Porro Chronicon, quod petis, in hujus bibliothecæ reperi vetusta membrana descriptum, adjecique, ut jussus est abs te, annorum seriem ad hæc usque tempora, id est ad annum 960. Et gratulor mihi, quod cum Toletis, ubi sub sanctissimo præsule Toletano Bonito subdiaconus fui, in Italiam proficiscerer, aliquot historiæ libros mecum asportavi, in quibus ordine erat series collecta multorum Hispaniæ episcoporum, quos et in hac bibliotheca reperi, jussu, uti credo, Caroli Magni imperatoris ex Hispania allatos, quos, ut aiunt, sibi obtulerat sanctissimus Elipandus episcopus Toletanus, postquam illum erroris sui de adoptione Christi serio et vere pœnituit : ad quem manifestandum concilium episcoporum suffraganeorum et abbatum collegit, et coram omnibus, abjurato publice errore, fidem S. R. E. confessus est, ut tu me-

rador Carlo Magno, que le ofrecio el santo arzobispo de Toledo Elipando despues de haber hecho de veras y con efecto penitencia del error que tu ro cerca de la adoption de Jesu Christo hecho hombre. Encomendad a Dios a este vuestro siervo des-terrado.

Finis epistolæ.

36. Hucusque triplex epistolæ Liutprandianæ textus, Higuerae Hispanus ex Latino, Latinusque, tum codicis nostri Estepani, tum vulgatus editionum. Vides jam, lector veri amans, Hispanam translationem non vulgatis, sed Estepanis. Latinis adhærere semper, paucissimis exceptis. Unde necesse est ita primitus a recenti conceptu seu inventione epistolæ quam Higuera servabat, eam fuisse formatam; immane autem distare ab his Latinum duabus editionibus repetitum ejusdem epistolæ contextum: quo liquet manifeste secundarum hunc esse auctoris sui curarum, sive reformatæ compositionis fœtum a prima sui editione vere alterum. Non conjectura hic opus est, sed oculorum examine his, qui *Toletanam* hanc *historiam* ms. in Toletano Jesuitarum collegio servatam adire velint; aut qui consilere exempla ejus, quorum aliquot Matriti in excellentissimi comitis Villumbrosani non ita dudum demortui, magni Castellæ senatus præsidis, bibliotheca est; aliudque apud comitem de Mora olim fuit.

37. Egregieque id confirmamus ex eo quod Didacus Murillo Franciscanus, *Historiæ Deipuræ Virginis de Pilari* auctor, qui ante publicatum Liutprandi Chronicon, paulo post sparsam apud nos inventionis famam, communicataque a Hieronymo Romano inventore quibusdam ejus familiaribus amicis, et inter hos laudato Murillo, ex eo nonnulla, historiam prædictam in publicum edidit; non hanc laxiorem et longiorem, quæ postmodum edita fuit, epistolam, sed breviorē illam, et pressiorē, quam ex codice Estepano nostro produximus, de Liutprando agens, et hoc ejus opere, apologetico suo prologo intexit. Quam inde Rodericus Carus in notas ad Dextri Chronicon (*in prologo*), et Franciscus Bivarius in commentarium suum ad idem Chronicon transtulere: id quod revera fuit sequentes, non decepti; neque mutilam, quasi integram (quod Thomas Tamajus ait [pag. 25]) representantes.

38. Manifestata jam epistolæ hujus a se ipsa diversitatis, indeque resultatæ falsi suspicionis aut verius improbationis exceptione, verbis ejus censoriam admovere virgam non gravabimur. Planè iisdem ea urgetur vitii falso, affectate et absurde dictorum, quibus altera. In primis falsa sunt, *Antipodosis* nomen, diversitasque ab *Historia*, uti jam diximus. Falsum quod precetur Tractemundum, ut, quod ait, «libros hos conciliorum et epistolarum decretalium, et nomina sanctorum martyrum Hispanorum ad sanctissimum pontificem, re nomineque vere Servum dei transmittat.» Nam si Servus dei (ex testimonio ipsius Liutprandi supra posito [scilicet anno 947]) anno 947 in vivis esse desit, Liutprandus autem hæc scribebat in Germaniæ exsilio, post historiam conscriptam legationemque Constantinopolitanam priorem, contractamque Berengarii adversus se indignationem: quæ omnia, ut e superiori vitæ ac rerum ejus narratione constare cuivis poterit, annus ut minimum non gentesimus quinquagesimus quartus præcessit. Si duohæc, inquam, uti verissima admittimus, alterutrum affirmare nos oportet: suppositiam et falsam esse epistolam, aut Servodei tandiu post mortem consignari hos quos memoravit libros Liutprandum voluisse. Neque

sui de adoptione Christi **A** *lius nosti. Igitur feci quod jussisti (beatissime Pater) an voto conatus responderit, tu videbis qui jussisti, et servum hunc exsulem in oratione Deo commenda. Vale.*

Finis epistolæ.

Incipiam tamen ab anno 606, æra DCXLIV, et ordinem in scribendo sequar, quem secutus est Maximus. Hinc per æras Hispanorum more, illinc per annos Christi: nihil de consulibus, aut de egris Maurorum; perducamque hoc Chronico nostrum usque ad annum 960.

Finis epistolæ.

eo idonec recurret aliquis, ut ignoraverit Liutprandus Servidei mortem post tam longum tempus; siquidem ipse in Chronico, cujus anteambula est epistola, Servidei obitum anno prædicto, et Visitani loco ejus subrogationem referat. Meridiana luce clariora hæc sunt.

B 39. Falsum quoque et contradictorium est quod ait in fine: « Post hæc misi hæc Heronio (*sive Heromo* [202]) episcopo Bracarensi. » Additionem ad Chronicon Maximi usque ad annum 960 intelligo. Quidnam enim aliud? Confirmat quidem id dictum idem Liutprandus in Adversario 32: « Ego Chronico con meum, inquit, quod miseram Tractemundo, etiam transmisi partem filii Heronio Bracarensi seni pontifici sanctissimo, et scripsi illi sequentem epistolam. » Sed et ipse (quod cæcitatem et incogitantiam clamat impostoris) tenore ipso epistolæ ad Heronium directæ, quam subjungit, esse falsum et immemorem planissime ostendit. Epistolam Toleti datam æra CMLXXXI finis ejus docet. Hic est annus hujus sæculi quadragesimus tertius, quo in vivis erat Joannes Servus dei episcopus Toletanus, cujus nomine salvere jubet Heronium. Hic tamen annus tot annis præcessit exsiliū Liutprandi Germanicum, et inventionem in Fuldensi bibliotheca Chroniconum Dextri et Maximi continuatæque ab hinc, ubi finivit Maximus, ab eohistoriæ; ut non nisi a recordi et insano homine annus isto subscribi potuerit epistolæ, cum qua tum prædictam continuationem ad Heronium mittit, tum quoque remissæ jam ejusdem ad Tractemundum meminit. Miserum, qui nec verum dicere, nec fallere novit!

C 40. Absurda et incredibilia sunt, Liutprandum in responsione ipsa epistolæ Tractemundi mississe ad eum trecentorum annorum non breve jejunumque aut unius gentis, sed prolixum et exterarum quorquerum successibus locuples Chronicon: quod non sine jugi studio ac diligentia confici valuit multorum mensium. Absurdum, quod *Oveti* reges adhuc appellatos finxerit: qui vel *Gallicia*, vel *Legionis* fere ante sæculum appellabantur, at constat ex Joannis papæ epistola ad Alphonsum Magnum apud Sampirum, et ex his quæ Ambrosius Morales non semel cum aliis notavit (*lib. xv, c. 37 et 42*). Absurdum ac temere dictum est, idcirco vexari a Mauris Granatenses Christianos, quia potentissimus imperator, cum hæc Liutprandus scriberet, episcopis omnibus in Bætica constitutis præsideret: quasi Abderragman Almanzor, de quo intelligit, sub ditione sua non haberet omnes Hispaniæ urbes quæ Mauris in Bætica eo, quod nunc est Castellæ regnum, præbant. Absurdum est, quod mittere se ait ad Tractemundum cum aliis « nomina sanctorum martyrum Hispanorum: » quasi hoc aliud alicujusve pretii futurum esset, misso Dextri Chronico, quod merus albus est Hispanorum martyr. Nec injuriosus audiam, absurdus jam prædiclis aliud subjungens, quod scilicet in continuatione sua secuturum se ait annos Christi, et æras Hispanorum, « nihil de consulibus, » aut egris Maurorum adjecto: quasi consulum ratio et computum eo adhuc tempore, quo ipse sumit in

manus Maximi telam, hoc est anno Domini 606 A adhuc in usu esset.

41. Affectationes intolerandæ sunt, et impotentiam genii auctoris produnt, sub persona ipsa manifestare se quodammodo gestientis. Evincent id cuncta quæ veteri telæ, ut vidimus, assuuntur: quod scilicet, ubi Maximus Cæsaraugustanus episcopus Chronici auctor olim laudabatur, ajecta fueri *Marci* prænomen et *monachi Benedictini* conditio, juxta perpetuum infixumque Toletano ludioni propositum de Marco Benedictino cum Cæsaraugustano antistite Maximo, uti jam loco suo notavimus, coagulando. Item importuna Toletanorum præsulum pristinæ auctoritatis et nitoris mentio quæ Maurorum etiam dominantium ferocitatem quodammodo leniebat. Nec minus, quod tingat ad Tractemundum una cum cæteris transmissum conciliorum et epistolarum decretalium volumen: ad id respiciens, quod sub Isidori Mercatoris collectione pro antiquo et germano diu venditatum fuit; cuique jam hodie ab aliquo eruditorum, quasi legitimo antiquitatis monumento vix applauditur. Denique putidissime inculcatur Elipaуди penitentia et concilium ab eo Toleti coactum: quod non ignorare Tractemundum infusa illa sæpiusque tota epistola repetita parentesi (ut tu melius evocasti) Liutprandus ipse agnoscit. Sed jam ad ipsum Chronicon impressionem transferamus.

CAPUT III.

Chronicon ipsum, ut in fragmento manuscripto quodam nostro esset, viginti trium annorum tantum, cum edito et vulgari confertur; unde additiones et interpolationes deinde factæ falsi convincuntur sublatæ et mutata notantur. Historiæ Toletanæ auctor Higuera usus fuit, cum hanc scriberet, fragmento nostro non Chronico integro vulgato.

42. Animadvertendum est ante omnia, in codice meo Estepano, qui judicio nostro vera aut vero proxima Dextri, sive alterius. Maximique Chronica representat, (qui ille ipse est quo Hieronymus Higuera, cum *historiæ Toletanæ* incumberebat formandæ, unico fruebatur et utebatur, toties, ut inculcamus), levi fragmentum sane breve continuationis ejus ad Maximum Chronicon quæ Liutprando tribuitur.

Nempe incipit ab anno 606 hoc modo:

ERA CÆSARIS. ANNUS CHRISTI.

DCXLIV.

DCVI.

Toleti nascitur præclaris parentibus Ildephonsus, qui postea fuit Toletanus episcopus. »

« Toleti synodus cogitur. »

DCXLV.

DCVII.

« Mahometus virus erroris sui infusus in Hispanias venit, Cordubæ, Hispali, Toleti incipit seminare. Ab Aurasio pellitur Toletum.

« Victorius catholicos persequitur, » etc., usque ad annum 629 et quam subijcimus clausulam.

DCLXVII.

DCXXIX.

« Svinthila regno pulsus moritur, sublatoque Helladio, rege jam Sisenando, succedit Justus archidiaconus, et Joanni Cæsaraugustano Brauhio. »

43. Quibus verbis fragmentum Maximo appensum, vigenti trium annorum tantum, absolvitur. Idque maxima ex parte a prioribus his vulgatæ editionis annis diversum; quippe in quo vel singula capita, pluribus demptis, additis, mutatis interpolata vel ex integro intermixta alia, leguntur. Quod facile is deprehendet, qui in calce hujus partis bibliothecæ appendices veterum aliquot monumentorum, et in his hodie cum Dextri et Maximi Chronicis Estepani exempli consulere velit.

44. Exhibebimus autem hic lectoris compendio, unum aut alterum exemplum, interpolatorum scilicet primum esto caput ipsum fragmenti.

In Estepano est.

« Toleti nascitur præclaris parentibus Ildephonsus, qui postea fuit Toletanus episcopus. »

Quæ quis non videt eo consilio addita fuisse ad simpliciorum narrationem, ut fides epigrammatis de Stephano et Lucia parentibus S. Ildephonso a Juliano tributi (203); utque fama (204) de Mendozarum comitum de Orgaz ab Ildephonsina stirpe descendendum origine testimonio isto Liutprandi confirmarentur?

In Estepano.

Æra DCLII, anno 614.

« Mortuo Aurasio in-vitus sufficitur in sede Toletana Helladius. »

In vulgatis vero.

« Toleti nascitur S. Ildephonsus clarissimis parentibus Stephano et Lucia die 18 Decembris, in domo quæ nunc est Toleti Muzarabum nobilium. Ille vero postea fuit Toleti episcopus. »

« Mortuo Aurasio, sanctissimo doctissimoque pontifici succedit in sede Toleti S. Helladius, vir eximius, et pius, monachus Benedictus. Ætate jam ingravescente ad superiores evocatur. »

In vulgaribus.

Æra DCLII, anno 613.

« Mortuo Aurasio, sanctissimo doctissimoque pontifici succedit in sede Toleti S. Helladius, vir eximius, et pius, monachus Benedictus. Ætate jam ingravescente ad superiores evocatur. »

Viden' ut monachatum Helladii et quorumcumque aliorum summorum hominum Benedictum vindicandi cupiditas, toto Chronica, et consecratorum Liutprandi Chronicis perpetua et omicans vestigia sui manifesta huic loco impresserit?

In Estepano.

Æra DCLX, anno 622.

« Maximus ex monacho Cæsaraugustanus episcopus habetur clarus. »

In vulgaribus.

Æra DCLX, anno 622.

« Marcus Maximus monachus prius Benedictinus, et post episcopus Cæsaraugustanus, celebris post mortem habetur. »

Prius ignorabatur Maximum prænomen *Marci* habuisse, monachumque ordinis Benedictini fuisse, atque isto anno adhuc vivere; quippe qui anno 624, mortuus sit, ut infra ad hunc annum refertur. Quibus omnibus posteriores curæ (utinam sapientiores!) renuntiaverunt.

45. In Estepano.

Æra DCLXII, anno 624.

« Reversus Hispali Ildephonsus. Eum Helladius diaconum facere volebat. Ille vero cedens sæculo vitam agit in eonobio Agaliensi, quod in suburbio Toleti est, ut nosti, septemtrionem versus, non procul a flumine Tago, et a Prætoriansi templo S. Leocadiæ circiter 300 passus distat, quod ego dum fui Toleti frequenter invisi. »

In vulgaribus.

Eadem æra et anno.

« Reversus Hispali cum esset Ildephonsus Toletum, eum archidiaconum suum Helladius facere volebat. Ille vero cedens sedulo vitam agit in monasterio Agaliensi, quod in suburbio Toleti est septemtrionem versus, non procul a Tago flumine, et a Prætoriansi templo S. Leocadiæ extra muros in planitie; quod ego, dum Toleti fui, frequenter invisi. Est etiam alterum, Agaliensis hujus quasi colonia, ad pagum Bonalgoviama Marisdictum, tribus miliaribus a Toletum distans. Sed in priori, quod non procul eremitorio S. Susane prope Tagum fuit, S. Ildephonsus vitam egit. Quod, ut dixi, invisi, cum fui subdiaconus Toleti sub Bonito, primo hujus nominis Toletano archiepiscopo, prius abbate Agaliensi. »

(203) In Collect. carminum ad calcem Operum.

(204) Tamais in notis ad hunc locum.

46. Insignem factam accessionem vides, lector, restrictiori de Ildelphonso et monasterio ejus narrationi. Legebatur scilicet prius *diaconum facere volebat*, hoc est sacris ordinibus eum initiare. Placuit postea, *archidiaconum facere volebat*, hoc est ea dignitate in Toletana eum Ecclesia ornare. Legebatur prius, *cedens sæculo*, quasi diceret, religioso statui tunc primum se mancipasse Ildelphonsum postquam Toletum rediit. Placuit postea hæc verba sic mutare *secedens sæculo*, fortasse ut intelligeremus, a puero in urbe Hispali, dum apud S. Isidorum detineretur, jam olim monachum esse professum. Quam item ea quæ deinde sequuntur de Agaliensi monasterio, et ejus colonia quodam altero, utrobique Tractemundo ingesta qui conscius rei erat, putida sunt et inepta! Nimirum inculcata, ut recens harum nugarum artifex sententiam suam de antiquo loco hujus monasterii sub mangonio Liutprandini nominis venditaret.

47. Plura quoque veteris scripturæ jussa sunt loco cedere, nosquamque apparere: exempli gratia:

Ex æra DCXLV, anno 607.

« Vitericus catholicos persequitur. »

Æra DCXLVII, anno 609.

« Synodus Lucensis in Hispania. Illi præfuit Aurasius. »

Æra DCLXII, anno 624.

« Tonantius Palentinus episcopus moritur. »

Æra DCLXIV, anno 626.

« Kalendis Januarii Fulgentius Astigitanus moritur. »

Æra DCLXVII, anno 629.

« Svinthila regno pulsus moritur, sublatoque Heladio, rege jam Sisenando, succedit Justus archidiaconus, et Joanni Cæsaraugustano Braulio. » Et alia his similia præteriri indigna.

48. Quædam et in alium fere sensum, quam olim fuerant, reformata observabis.

Æra DCLII, anno 614,

« Sanctus vir Vincen-
tius episcopus Carthagi-
nensis Romæ moritur. »

Æra DCLVI, anno 618.

« Civitas Assota episco-
pi destituitur. » Et pos-
tea æra DCLXI: « Sedes
Assotæ Bigastrum trans-
fertur. »

In vulgatis.

« Vincentius Carthagi-
nis Spartariæ episcopus
moritur. »

In vulgatis editionibus.

« Assota civitas in con-
testanis, et in confinio
Batestanæ, quæ quon-
dam sedes episcopalis
fuit, destruitur. » Et mox:
« Sedes Assotana Biga-
strum, quæ Murcia est
(in Tamaii editione, quæ
Mentua) transfertur. »
Sed de his satis.

49. Alio etiam ariete non minus robusto et valido quassatur Chronicon, atque eo quidem ejusdem Liutprandi vi et humeris librato. Illum intelligo Liutprandum, qui primum e Germania in Hieronymi Romani pervenit manus, quoque usus hic fuit in exornandis *Toletanæ suæ historiæ* rebus. Plano hujus historiæ cap. 1 libri II hæc verba leguntur de Maximi Chronico, et Liutprandi continuatione, quæ e vernaculis Latina damus: « Et his finem imposuit Chronico suo Maximus Cæsaraugustanus. Utemur autem nos, quousque pertinet, continuatione, quam Eutrandus fecit Toletanus subdiaconus, ac Ticinensis almæ Ecclesiæ diaconus multa vir doctrina et litteris; quamvis hæc valde sit, ab eo quod is reliquit, deficiens ac diminuta. « Non potuit magis aperte designari fragmentum nostri codicis, nec reprobari vulgatum Chronicon, omnibus idem numeris, si approbasset fidem suam, absolutum. Et jam sæpius monuimus, cum hæc Higuera scriberet, supellectilem omnem Chroniconum et Adversariorum quatuor auctorum Dextri, Maximi, Liutprandi, et Juliani, e Germania et forsitan aliunde ad se transmissorum, in sinu et ulnis fovere, atque eorum, per

A totam hanc historiam testimonia producere. Colligimus et ea loca ejusdem historiæ, quibus vel silentur ea quæ in vulgatis sunt, minime vero in codice nostro; vel quæ ex Liutprando referuntur, non secundum vulgarium editionum, sed secundum nostri codicis tenorem.

50. Lib. II cap. 2 mentionem facit habiti Toleti concilii tempore Witterici Gothorum regis, «cujus, ait, Eutrandus, sive Liutprandus, meminit, absque eo quod ultra quidquam adjungat. » Verba ejus accipe quæ representat codex meus: *Toleti synodus cogitur*, ad æram nempe DCXLIV, sive annum 606. Hujus autem rei non ullum vestigium in vulgariis.

51. Paulo post in eodem capite 2 de Gundemari electione in regem Gothorum ac Witterici successorem agens: « Electionem, ait, diximus, quia S. Isidorus et Liutprandus ita simpliciter de hujus successione loquuntur, ut nec notare prætermisissent, si is per vim aut tyrannidem intrasset. Habeo quoque pro certa re coronatum eum in Toletano templo ab Aurasio pontifice, uti decessores ejus duo fecerant. » Ecce Liutprandi verba ad æram DCXLVIII: « Mortuo Toleti Witterico subrogatur Gundemarus, » Simpliciter nihil enuntiari potuit. At quod Higuera, duntaxat ex more antecessorum regum, circa coronationem colligit, id ipsum jam in vulgato expressum legitur Liutprando: « Mortuo Witterico succedit Gundemarus. Ab Aurasio Toletano, ut olim imperatores Græci a patriarchis Constantinopolitanis, inungitur in sede SS. Petri et Pauli Toleti. »

52. Nec ultra dictam æram DCXLVII, sive annum 629, ab auctore hujus historiæ ulla sit Liutprandi mentio, cujus nempe fragmentum apud eundem existens ad hunc annum usque pertinebat. Nusquam autem historia meminit earum rerum ad Toletanam urbem pertinentium, quæ in vulgatis nunc presentia, in nostri tamen codicis fragmento desiderantur. Nempe æra DCXLIV, S. Adelphi Toletani et Metensis archiepiscopi mentio. Æra DCXLIX Adeodatæ monialis Benedictinæ Toletanæ ad quam S. Gregorius scripsit. Æra DCX templi S. Thyrsi martyri a S. Leandro Hispalensi Toletana in urbe dicati. Huo usque et laudata historia, et ex eo quod fuit apud historicum Liutprandi fragmento desumpta, a nobis contra vulgare hujus Chronicon, ut logici loquuntur, ad hominem argumenta.

CAPUT IV.

Topicis quibusdam locis genitus et propositum Pseudo-Liutprandini ostenditur Chronici. Primum æquivoco nominum vel virorum aut locorum abusus, externos homines conciliaque Hispaniæ attribuit. Exempla in SS. Magno, et Columbano, et Gallo, in S. Fara Galliarum moniali. In concilio Augustano. Quandoque etiam sine occasione æquivoci. Exempla in Verano et Ostano episcopis, Adeodatuque, ex epistolis S. Gregorii papæ nota virgine.

53. Dabimus nunc veluti quodam specimen totius Chronici, atque ejus inventoris consilium tanquam in speculo representabimus, capita colligentes, sive topicos quosdam locos credulis imponendis lectoribus: quos maxime auctor persuadere voluit, sartosque tectosque ab omni recentiorum oppugnatione, judicio suo, veluti quodam trabali elavo affixo, relinquere.

54. Audisti sæpius eum circa Dextrum et Maximum nostra hæc lucubratiō versaretur, de præcipuo consilio Hieronymi Romani de la Higuera. Consilium, inquam, magnificandi Toletanam omnem rem, in primisque ecclesiasticam: primatiales perpetuam et patriarchalem amplissimæ, suisque contentis opibus Ecclesiæ dignitatem, collatis undique argumentorum copiis vindicandi atque asserendi: Hispaniam quoque honoribus et viris illustribus, quomodocumque quæsitis, atque aliunde extortis, ditandi atque illustrandi; Benedictinumque omni laude majorem ordinem, sive jure sive injuria, mirisque

modis extollendi. Nec enim commodius et aptius poterat ei, quam procurabat Toletanis rebus a se confictis haberi fidem, consulere, quam prodigalitate ista spargendi atque ejiciendi per omnium provinciarum, urbium, locorum, sodalitates, ut ita dixerim, sinum, vetera ista et pretiosa virorum eminentissimorum, rerumque olim pie aut magnifice gestarum gaza. Huic scilicet consilio intentus multipliciter sibi munire hanc viam contendit. Locos jam ostendimus, ad quos inventiones et cogitata ejus omnia facile reducuntur.

55. I. Virorum sanctitate illustrium, qui alio natales referunt, in Hispania constituit, sicuti et res gestas, æquivoco nominum aut locorum abusus. Quod ipsum facit in exteris conciliis Hispaniæ tribuendis.

II. Etiam absque æquivocis, locorum aut nominum prætextu, virorum sanctitate illustrium in fastis ecclesiasticis celebratorum patriam, aut mortem Hispaniæ adjudicat.

III. Rebus apud nos in historia controversis ambiguisque solvendis ac determinandis judicem sese invocatus et importunus ingerit, affectationem ubique novitatemque manifestans.

IV. Iis autem quæ non satis expressa sunt in veteribus monumentis lucem declarationemque gasti inferre: quo locis personisque a se nominatis honorem et splendorem, sibi que fidem ab obnoxiiis conciliat.

V. Eventibus, quorum in veteribus inscriptionibus apud nos exstantibus obscurior aliqua memoria superest, clariorem pseudo-historiæ faciem immittit conatur.

VI. Carmina a se composita pro sustinendis suis fictionibus, nomine antiquorum inscripta signataque commendat, quo tutius fallat.

56. Uniuscujusque horum locorum seu capitum exempla quædam, non omnia, sed conspicua magis, subjicere est animus. Ludit, inquam, in æquivoco nominum, vel virorum, vel locorum, ut aliarum gentium homines sanctitate celebres in martyrologiis laudatos, ad nostram gentem referat.

57. Primum exemplum S. Magnus esto, S. Galli discipulus. Locus huic datus fuit in fastis Ecclesiæ die Septembris 6, Bedæ scilicet in antiquis, Maurolyci, Galesini, Ferrarii in recentioribus. Galesinus adjunxit: « Ad Fauces S. Magni confessoris, » etc. *Fauces* hodie *Fruessen*, oppidum est Sueviæ, non obscurum, aiente Philippo Ferrario (in notis ad hunc diem in Martyrologio suo) geographiæ totius peritissimo « ad Lycum fluvium ad montium angustias constructi, inter Campidoniam, a qua quinque millibus passuum Germanicorum distat, et Laude cum opp. Tirolensis comitatus occurrens, ubi cœnobium Faucense celebre Constantiensis diocesis. » Unde hic in elogio suo ita: « Apud Fauces in Suevia S. Magni primi Faucensis abbatis. » Et Joannes Trithemius (*De vir illustr. ord. Bened.* lib. III, cap. 107): « Abbas, ut fertur, in Faucibus, » etc. Sed quid adhuc his duorum sæculorum egemus testibus, cum vita exstet S. Magni a Theodoro scripta ejus sodali, et ab Hermerico Elewangensi monacho emendata et distincta (205): in qua diserte narrat historicus cap. 7, lib. II, B. Magnum ab episcopo Augustanæ urbis Wichperto rogatum, quo in loco morari vellet, « Domino auxiliante, respondit, directus sum ad locum qui vocatur Fauces, ubi prope sunt fontes Alpium Juliarum, » etc.

58. Ibi construxisse monasterium, eique præfuisse constat ex his quæ sequuntur. Nam et cap. 12 ejusdem I libri ita incipit: « Beato itaque Magno morante in cœnobio, quod sibi paraverat ad Fauces, per viginti quinque annos magnas virtutes ibi operatus est. » Nec inde discessit toto vitæ tempore, ut

A ex cap. 43 aperte constat. Hanc Vitam a se scriptam una cum Magni cadavere Theodorus discipulus sepulcro indidit. Cui quidem appendicem adjunxit Hermericus Elewangensis monachus, Lantonis episcopi Augustani jussu, qui B. Magni corpus multis venerandum signis suo tempore cum libro vitæ inventum, sublimiorem ad locum transtulit. Hæc veritas est ab æquali scriptore posteris tradita. Confirmat Ekkhardus San-Gallensis monachus in libro *De casibus monasterii S. Galli*, his verbis: « In quam (ecclesiam) S. Magni brachium Adalberone episcopo dante, et prosequente, de Faucibus sumptum, » etc. Ad quem locum Melchior Haiminsfeldii notam consule. Quam quidem veritatem impetere frustra conatus fuit Liutprandus, ista conspiciens (*æra dclxx, anno 621*): « Ad Fauces Hispaniæ in Lusitania, vulgo Garganta-la-olla, Magnus, cognomento Joannes, abbas floret. »

59. Nec eo contentus auctor, Lantonem etiam Augustanæ in Suevia urbis nobilissimæ decimum sextum episcopum in Cæsaraugustæ seu Emeritæ-Augustæ episcopum transformare voluit, Juliani auctoris Liutprando gemelli his verbis usus (*in Chronic. num. 447*): « Bento [*potius* Lanto] episcopus Cæsaraugustanus, vel Augustanus, auctoritate Adriani papæ » (nulla hujus rei in vita mentio, nec illius temporis hæc fuit solemnitas) « refert in numerum sanctorum S. Magnum in oppido Lusitanæ ad Fauces. » Et tamen corruptum hodie legi hoc testimonium ex Higuera nota ad Liutprandi superius liquet. Eo enim laudato, Lantonem hunc Emeritæ-Augustæ fuisse episcopum tempore captivitatis monet. Hæc tamen suspiciunt qui exornandis hisce nugis se adixerunt, viri alias doctissimi, Thomas Tamaius ac Laurentius Ramirez, nec hiscere contra audent. Joannes quoque Tamaius, qui curiose omnia collegit, nihilque doli suspicatus, quidquid scriptum reperit Sibyllæ folium credit, et in meris fabulis cum vero conciliandis ingeniosulum se ostendere satagit: dum ait, utriusque oppidi, et Suevici et Hispanici, ad Fauces dicti, fines Magnum lustrasse, acta ejus in hunc sensum compingens.

60. Æque tamen falsum est id quod de SS. Columbani et Galli, quos magistros secutus fuit S. Magnus, in Hispanias adventu, appulsuque ad Brigantium portum Gallæciæ, quæ tunc parebat Gunzoni duci; visitataque ab iis ecclesia in castro Arbone, Lucensique episcopatu a S. Gallo repudiato, quæ tunc *urbs Martia Constantiensis* a Constantio Augusto dicta est, uti etiam montes Asturum *Alpes Rhoticæ*, ex Juliani ludicris adversariis (*num. 268-271*) refert. Omnia enim hæc auctor ex actis S. Magni extorta fabulæ suæ deservire voluit. In cap. 4 libri I, fluvii oppidique quod *Brigantium* olim nuncupabant; postea *laci Brigantini*, et *Arbonæ* loci mentio fit. « Perrexerunt ergo ad lacum Brigantium, auctor Vitæ ait, in cuius littore invenerunt locum antiquum destructum, qui vocatur Arbona, » etc. Et cap. 8: « Non post multum vero temporis beatus Gallus divina pietate convalescens, postquam filium ducis Gunzoni a dæmonio liberavit, oblatumque sibi ab eodem principe Constantiensis Ecclesiæ pontificatum humiliter recusavit, » etc. Omnia hæc leguntur non minus diserte in Vita S. Galli abbatis auctore Walafrido Strabo.

61. Alphabetariis pueris nota dicimus, sed que inculcari oportet. Brigantinus, sive Acronius lacus, nunc *de Constanza*, et ipsa celebris urbs Constantia, sicut et Brigantium (hodie *Bregentz*) et Arona (nunc *Aron*) oppida ad ejus oram, ipsa illa sunt, quorum in S. Magni actis memoria exstat; quin ad Brigantium nostrum portum, *la Coruña* nunc seu *Belanos*, et Aronæ fictitium Hispanicum locum recurrere opus sit, auresque dare fabulæ. Lucum-Augustam

Gallæciæ urbem in Martiam Constantiensem, et Asurum montes in *Rheticas Alpes* (206) transformant. Quod non nisi Julianæ geographiæ periti sciunt ac refellere supervacaneum.

62. Fara, alias *Burgundofaria*, sanctimonialis Gallicæ, illustris est in memoriis hujus gentis omnibus. Sigebertus (anno 620 in *Chronico*): « Virgo Christi Fara claret in Francia, ejus sanctitatem imitatus frater ejus Faro, ex comite clericus, et ex clerico factus Meldensium episcopus, claret. » Ideo Gallicæ Meldensique territorio frequenter martyrologi Faram assignant, Usuardus (7 Decembr.), Vincentius Bellovasensis (lib. xliii *Histor. spec.* cap. 15), Equilinus (lib. 1 *Catal.*, cap. 39), Trithemius (lib. iii *De vir. illustr. ord. Bened.* cap. 55), Andreas Saussaius (in *martyr. Gallic 7 Decembris*), et in primis Romanus die 7 Decembris: « In pago Meldensi S. Pharæ virginis. » Omnes viderunt acta ejus et S. Faronis germani fratris Meldensis episcopi; aique hæc ultima apud Surium 28 Octobris. Itemque S. Eustachii Luxoviensis monasterii abbatis, a Jona Bobiensi monacho æquali scripta, ut mox dicemus.

63. Ex omnibus his monumentis liquidum redditur, Faram, alias Burgundofaram, uti se ipsa in testamento vocat, Agnerici Burgundionis ac Leodegundæ nobilissimorum patrum prolem, germanos habuisse, si S. Faronis acta sequimur, Faronem ipsum, Walbertum et Chalnoaldum; si testamentum ipsius Faræ, quod e tabulario Fare-monasteriensis (vulgo *Faremonstier*, seu *Farmontier*) monasterii exceptum San-Marthani fratres publicavere (tomo IV *Gallicæ Christ.*, lit. F, verbo *Fare-monasterium*), Faronem, Chagnulphum (eumdem cum Chalnoaldo) Burgundum (forte eumdem qui Walbertus) et Agnetrudem. Fara autem Deo sponso sibi electo, contra licet nitente Agnerico patre, in religioso habitu sese tradidit, Eustachio, sive Eustacio abbate Luxoviensi, S. Columbani discipulo, magnæ doctriæ et sanctitatis viro consilium et auxilium præbente. Ipsaque sibi et sodalibus, quas magno numero undique collegit, monasterium Eboriacum ædificavit in Briegio pago (unde *Prije* cœnobium vocavit Beda lib. iii *Hist. Eccles. Anglorum*, cap. 8) quod hodie existat, abbatia ordinis Benedictini in diœcesi Meldensi provinciæ *Brixæ*. Omnia ex actis constant.

64. Monasterium vero ita describunt laudati San-Marthani fratres (*ubi proxime*), et Augustinus Lubinus (in *notis historicis ad Martyr. Romanum*, tabula 3 Gallicæ, verbo: *In pago Meldensi*, pag. 74). Meldensis autem urbs, Meldi Pilnio, Meldæ etiam ad Matronam, seu la *Marne* fluvium, *Meaulx*, sive *Meaux* hodie; a quo pagus (territorium significat Meldensis, non ab Usuardo tantum, ne diversum iisse eum existimes, sed et in testamento jam laudatæ sanctæ virginis Faræ, *Mellicensis* audit *vitas*). Cujus quidem fratres ejus germani Walbertus, et post eum Faro, episcopi fuere, *urbs Melodorum* eadem dicitur a Jona in Vita S. Eustachii Luxoviensis. Jonas hic Segusianus patria, monachus fuit Robiensis monasterii a S. Columbano fundati, in quo vixit sub Attala Columbani successore et alii abbatibus: de quo plura Bollandus, sive Antuerpienses Jesuitæ, sanctorum strenui vindices, in vita S. Attalæ 10 et

A S. Eustacii 29 Martii. Idem enim scripsit acta SS. Columbani, Eustacii, Attalæ, Bertulphi abbatis, et sanctæ nostræ Burgundofaræ, perperam Bedæ attributa, et in hujus Operum tomo III edita. Cuncta hæc suis diebus edidere memorati Patres. Vitam autem Burgundofaræ ex editionibus Bedæ ac Sarii emendatorem dedit Joannes Mabillonius inter *Acta Sanctorum ordinis Benedictini* (sæculo xi, pag. 438): qui potius est liber *De virtutibus et rebus mirabilibus in Eboriacensi monasterio a Fara fundato tempore illius factis*. Id quod indicat ea adhuc in vivis agente scriptum a Jona fuisse. In Vita autem S. Eustacii refertur monasterium ab illo ædificatum Faræ in paterno ejus solo inter Mugram et Albam fluvios, de quibus Mabillonius in *Notis*. Meminit horum omnium fratrum Carolus Le Cointe in *Annalibus ecclesiasticis Francorum* (tomo III *ad ann.* 672, a num. 12).

B 65. Huic tamen æqualium scriptorum roboratæ monumentis, recentiorumque nulli non certæ historiæ Burgundofaræ, seu Faræ virginis in Gallia natæ, in Gallia sub Luxoviensi abbate Eustacio monasterii Eboriacensis non longe a Meldensium urbe fundatricis, et in Gallia tandem ad superos evocatæ, opponere ausus fuit nomina supposita Liutprandi et Juliani. Audistis, lector, hominis inventum. Liutprandus ait ad æram dclxxvii (anno 639): « S. Fara virgo Benedictina fugiens patrem Tudem venit. Ab episcopo Tudensi Anastasio ædificatur monasterium. Moritur anno 650. » Et Julianus in *Chronico* (num. 326): « In Gallæcia oppido Meladensi, vel Melducensi, sancta Fara virgo Benedictina, monialis sub Heraclio imperatore. » Et alibi (207): « Monasterium sanctæ Faræ prope Tudem ad Aquascalidas dirigitur a Mauris anno 670. » Ubi Meldensem Gallicæ urbem in Meladense, seu Melducense Gallicæ oppidum, Eustacium Lexoviensem abbatem in Anastasium Tudensem episcopum, eo fine inter subscriptiones conciliorum Toletanorum hujus ævi quæsitum, veluti Circes virgula transformata legimus.

C 66. Cui statumando multiplici errori cum idem Higuera, tum Joannes Tamaius, symbolam unusquisque suam contulere. Prior scilicet laudato Placentinæ Ecclesiæ pervetusto martyrologio, ex eoque his verbis: « Tudæ in pago Meladensi S. Faræ virginis. » Ad hunc codicem sese referuntur Sandovalius in *Historia Tudensi* (fol. 34), et Joannes Tamaius in *Martyrologio* (*lomo VI, die 7 Decemb.* pag. 666), et in Vita S. Epitacii (cap. 2, n. 24, fol. 137); atque item Thomas Tamaius in notis ad Liutprandum. Nullus autem vidit, sed a solo Higuera hoc laudatum Placentinum fuisse Martyrologium constare poterit ex notatis alibi ab eodem Sandovalio (*Hist. Tudensis* fol. 18), qui in fontibus ipsis Higuera ipsius viventis ebibat hos latices. Mos autem fuit illi, dicta sua commendatis hujusmodi manuscriptis libris Hispanarum ecclesiarum confirmare. Sed utinam soli. Nam et Joannes Tamaius e libro suo Auli Hali poematum, qui omnes Martyrologii Hispani (quam nobis pudendi!) paginas implet; qui que illi cuncta, quæcunque voluit, subministrare consuevit, epigramma nobis prætulit, quo Faram gente Gallæcam, Tude monacham, Anastasio Tudensi episcopo cœnobium eidem construentem, atque ejus in eo glo-

(205) Apud auctores nostros *Alpes* communi nomine excelsi quicunque montes vocantur. Sampirus apud Sandovalium in ejus *Historiæ* columna penultima: « Normanni, inquit, totam Gallæciam deprædaverunt, usquequo pervenerunt ad ALPES montes Ezebrarii: » quem hodie tractum Hispani. *El Zebro* dicimus. Lucas Tudensis *Hisp.* ill. t. IV, pag. 90, « Cum ipse (rex Sanctius cognomento *Abarca*) esset in Pyrenæis montibus ultra ALPES ROSCROÆ VALLIS (hodie *Ronces Valles*). » Et pag. 86: « Ad ALPES montis Zebrarii. » Noc recentiores tantum, sed et Prudentius Peristeph. in hymn. S. Laurentii:—

Nos Vasco Iberus dividit
Binis remotos ALPES
Trans COTTIANORUM juga.
Trans et PYRENAS ninguídos.

Alpes de quibuscunque montibus ac de Pyrenæis dici notavere etiam Lipsius ad Trajani Panegyri; Scalliger, lib. ii, lect. Ausonian., cap. 16; Joseph Maria Suarezius, in *Diat. de synonymia diversor. locorum et fluminum*, pag. 44. Quid tamen id ad *Rheticas*? (207) Adducitur a Thoma Tamaio in notis ad locum Liutprandi, pag. 56, non tamen apparet in edito Juliani *Chronico*.

riosam mortem, adstruere voluit ejusdem farinae cum historicis nostris poeta. Adi, si tanti est, Sandovalii et Tamaii loca et nomina in Gallæcis quæ sita, de quibus ne labasceret omnino dictorum fides, Liutprandianis et Julianæis conformia illa esse argutati sunt. Vere enim tædet nos his ultra morari.

67. Nec dum finis Liutprando in ludendo et ludificando lectores uno spectro nominis. Era CMLXXXIX ita legimus: « Concilium habitum in Hispania in urbe Cæsauragustana, dictum vulgo Augustanum, viginti quinque episcoporum. » In animum hoc est prorsus, nedum falso ac ridicule excogitatum, quod cum non auderet ultra loqui addictus partibus, sic Thomas Tamaius censuit: « De quo serie et vere veterem judiciorum formulam pronuntio, N. L. (*non liquet*). » Audiamus tamen Higuera notam. Manu ducet ea nos quo tendimus: « Concilii Cæsauragustani, ait, cujus hic meminit Liutprandus, meminit Onuphrius anno Domini 951, et sic gestum fuit sub Joanne Toletano pontifice. » Onuphrius sane ipsi his verbis non sponte illusit (*in Chronico Ecclesiastico*), Augustanum concilium, hoc est in Augusta Germaniæ urbe coactum intelligens, de quo sic Hermannus Contractus eodem anno 951: « Synodus viginti quinque episcoporum apud Augustam Vindicam coram Ottone rege celligitur. » Melius anno 952 uti est in Chronica, ut vocant, *Austriaci* Matthæi Marescalci de Bappenheim canonici Augustani, quam edidit Freherus (inter alios *German. rer. auctores*, pag. 311): « Synodus xxv episcoporum sub Ottone rege colligitur. » Exstatque eadem synodus in conciliorum editionibus (*in ultima edit. Paris. volum. IX, col. 655*) cum præfatione, in qua nomina eorum qui interfuerunt, Italiæ, Galliæ, Germaniæque pontificum sub ditione Ottonis degentium referuntur. Incauto tamen homini visum fuit licere sibi ex Augustana Cæsauragustanam conficere, quasi unico Panvinii testimonio ita brevi fides ejus, et loci, quo celebrata fuit, constituta esset.

68. Ejusdem commatis est, quod S. Veranum episcopum Tarraconensem laudat in Carpetania tractuque Aurelianensi exsulem æra DCLXXXII (*anno 744*). Cui consonat Julianus in Chronico (*num. 381*). Ad quæ adnotatores tractum Aurelianensem territorium oppidi *Oreja* in regno Toletano intelligunt; eque Tarracone, vexationes Maurorum civitatum episcopum Veranum, in Toletum urbem, tanquam in asylum se contulisse aiunt; aliaque apud Joannem Tamaium videnda (*tom. V, Mar., die 19 Octob.*), cum solemnî Auli sui Hali carmine. Inde autem fabulæ locus, quod Octobris die 19 in Martyrologio Romano sic legatur: « In territorio Aurelianensi depositio S. Verani episcopi. » Quem inter plures hujus nominis indicare ausus non fuit Baronius (*in notis ad hunc diem*). Sed quid *Aurelianensis tractus* nomen cum *Oreja* oppido? cum Aureliæ in Hispania nullus meminerit geographum, neque in priscis monumentis ullum vestigium exstet?

69. Similiter S. Ostanus episcopus fingitur Aucensis in Hispania, interfuisseque concilio Ovetensi, ac decessisse in tractu Bivariensi 30 Julii. Liutprandus æra CMLXXXIII (*anno 895*). Quibus adjunxit glossographus ejus Julianus, *Bivar* (*oppidum*) intelligendum esse. Didaci Ruderici cognomento Campiatoris patriam. Unde occasio, quæris? Quod scilicet hæc die apud Usuardum, ex quo Romanus desumpsit, legatur memoria « in territorio Vivariensis Ostani presbyteri et confessoris. » De quo Galesinus et Molanus ad Usuardum, ubi ait ejus exstare acta. Equilinus certe non presbyterum, sed episcopum appellans in fine catalogi (*lib. xi. cap. 130, num. 183*), ubi catervatim de his agit, quibus de nil ultra quam nomen minime vero res gestas noverat: occasionem dedit fabricandi apud nos Aucensem episcopum, qui nunquam fuit, eum ipsum quem presbyteri tantum (Nullo notum, Usuardus octavi sæculi auctor *posteris commendavit*). Nec Ovetensi concilio, quod

A celebratum fuit sub Alphonso III rege, anno 901, interfuit Ostanus aliquis Aucensis episcopus; omnes enim eo venientes nominat Sampirus Astaricensis, atque inter alios Joannem Ocensem, qui dubio procul Aucensis est.

70. Eodem hæc ambitio præpostera de mortalibus exteris Hispaniæ formandi cives, impulit ad S. Gregorii epistolarum libros; cumque ibi habiles et paratas huic rei nuncupationes quasdam invenisset: more suo egit, tumque Adeodatam, nec non Dulcidium, ad quos litteras dedit sanctissimus pontifex, alio id est ad Italos pertinentes, genti nostræ inseruit. Adeodata femina fuit Deo devota, cui inscriptæ sunt libri vii epistola quinquagesima quinta, et libri viii sexagesima secunda, quemadmodum commendatoria ejus est ad Venantium Lunensem episcopum libri vii epistola vicesima octava. In hac ultima Venantium adhortatur Gregorius, ut apud matrem Fidentiam causam agat Adeodatæ, ut scilicet, quod innuitur, alimenta subsidiave alia ei præstet, ut in habitu religioso se exhibere possit; sin minus sponte facere velit, Adeodatam in judicio tueatur, eamque in omnibus habeat commendatam.

71. Luna urbs in Tusciæ Liguriæque confinio ad Marcam fluvium hodie excisa, in cujus locum Sarzana successit, quemadmodum Lunensis Vicem jam intravit Sarzanensis episcops. Unus ex his Venantius fuit, agnitus ubi tali ab Ughello in *Italia sua saora* (*tom. I, col. 894*): ad quem Gregorius papa, tanquam ad proprium Fidentiam, fortasseque et ejus filiæ Adeodatæ antistitem, officii excitatorias dedit prædictas litteras. Sed certum quoque est Adeodatam in Sicilia, in urbe scilicet Lilybetana (urbs episcopalis olim fuit Lilybæum ad promontorium ejusdem nominis, nunc *Marsala*) monasterium fundasse, atque in eo abbatissam egisse. Id enim constat ex duabus aliis epistolis 63 et 64 ejusdem Gregorii, quarum prior ad Decium episcopum Lilybetanum et altera ad Hilarium notarium inscripta legitur. Accedit quod ad Adeodatam Gregorius ait (*epist. 55, lib. vii*) se commisisse causam Decii episcopi (cujusnam alius quam ejusdem Lilybetani?) Joanni episcopo et Leontio glorioso: qui mihi Joannes Syracusanus, aut alter Panormitanus est episcopus, et Leontius exconsul in Sicilia per hoc tempus jus dicens, ad quos frequentes sunt papæ sanctissimi datæ litteræ. Abi nunc, et aures Liutprandi nugis præbe: « Adeodata virgo sanctissima Toletana, inquit (*ad ann. 614, sive æra DCLII*) monialis Benedictina floret, ad quam hodie S. Gregorius scripsit. » Simile credimus, quod de Dulcidio ait paulo inferius (*æra DCLVI sive anno 614*). « Dulcidius diaconus Cæsauragustanus floret, quem S. Gregorius in epistolis mirum in modum commendat. » Nulla quidem ad Dulcidium Gregorii epistola; nec vacat utrumne aliqua de Dulcidio sit, quærere.

CAPUT V.

Liutprandus pro nostratibus venditat eos qui sanctitatis alibi claruere. Exemplum primum in S. Babyla martyre. Higuera et Joannis Tamaii codices suspectissimi. Secundum in Raymundo Metellinensi pastore, qui Raymundus vere fuit ordinis Calatravensi institutor, Cisterciensis monachus. Tertium in Anacirardo Augæ-Divitis monacho. Quartum in Cornelio Proculo et Cornelio Basso, qui ex lapidibus inscriptis noti duntaxat sunt. Quintum in Gensio martyre. Arelatensi Genesis dicasa, non alio Hispano qui non fuit, videri omnia hujus nominis apud nos templa.

72. Taxabimus aliis adhuc hominis cupiditatem, in ascribendis Hispanorum sanctorum albo iis qui vere nostrates non sunt. Solet enim eos, quibus Hispani veteres locum aliquem dicavere sacrum, Hispaniæ cives statim asserere. Babylas pontifex fuit Antiochenus et martyr die Januarii 24, Græcorum omnium patrum, nec semel Latinorum, monumentis celebratissimus; apud nonnullos tamen distinctus ab

altero *Babyla* ludimagistro : de quibus, ne actum A agam, adiri Baronius et Bollandus hac die (24 Jan.) poterunt. *Babylam* certe pontificem S. Eulogius noster in his laudat (*Memorialis sanctorum* lib. 1) qui sponte martyrio se obtulerunt, quemadmodum et SS. Sebastianus, Thyrsus, Adrianus, Eulalia, et alii. Hunc, nec alium exstitisse *Babylam* Baronius contendit.

73. Sed cum novisset prope *Odon* oppidum agri Matritensis eremitorium de *san Babiles* nuncupatum exstare gratum se oppidi hujus incolis facturum, existimans si anxietate illa res quærentium gestas *Babylæ* Antiocheni, et alterius fortasse ludimagistri, abusus, postremum hunc, nothum a Baronio martyrem reputatum, vindicaret; notisque loci ac temporis modique martyrii illihatam assereret: his verbis imposuit, quidquid intimabitur, facile credituris (*Chron. ad ann. 715*): « Per hæc tempora S. *Babylas* episcopus *Virinensis* et *Pampilonensis* (utrobique enim prædicavit) animo videndi captivos et miseris *Muzarabes* *Toletum* venit et inde ad *Odonem* oppidum, et prope in eremitorio (audisne?) pucros docet primas litteras; et venit cum duobus fratribus, qui sunt eremita; et postea omnes martyrium patiuntur. » Male editum fuit *Virinensis*, pro *Iruniensis*, quomodo appellatum fuisse aliquando *Pampilonensem* episcopum, ab *Iruna* vernacula linguæ appellatione, quæ *bona urbs* sonat, certa res est (208). *Julianus* eamdem ludens fabulam (*Chron. n. 413*): « S. *Babylas* episcopus *Pampilonensis* capta *Pampilone* venit in *Carpetaniam*, et prope populum *Odonem* docet pueros; et cum illorum *lxxx* a *Saracenis* patitur martyrium 20 Octobris. »

74. Vellent ita factum, qui larvatis his auctoribus non minus quam *Pythagoræ* auditores ejus deferre amant, ac duplici argumento pro *Babyla* hoc Hispano utuntur. Primum est (209) sanctum *Eulogium* nostrum (*Memorialis sanctorum* lib. 1 hunc inter eos laudasse, qui martyrio sponte se obtulerunt. Sed hoc plumbeum est telum; nam et *Sebastianus*, *Adrianus* et *Thyrsus* exteri *MM.* una laudantur. Secundum est cultum olim proprio ut vocant officio *Babylam* in Hispania, quod in *Breviario Isidoriano* legitur. At nos id quoque argumenti in contrarium torqueamus; cum hymnus officii prædicti ad *Antiochenum* episcopum *Babylem* dirigatur, uti notavit *Joannes adversus Thomam Tamaium* (*ibidem*, pag. 275). Ait enim:

Formam exempli *Babylas* antistes, etc.

Et postea:

Hic vir virtute fidei munitus
Antiochenam rixerat. rem,
Sprevit profanum atris a sanctis
Numerianum.

Unde proclive est credere, huic, quem peculiari memoria Ecclesiæ nostræ fasti dignati sunt, eremitorium istud, quo de locuti sumus, fuisse olim dictum; frustra que alium nos quærere nostrum civem, quem antiquitas ignoravit; nec si fuisset *Antiocheno*, idest extero, postposuisset. Huic etiam sponte adjudicamus Ecclesiam de *san Babil*, juxta oppidum *Sanguesa* in regno *Navarræ* cujus meminit *Garibaius* lip. *xxi* *Hist. Hispan.*, cap. 6.

75. Contendit tamen ut solet *Joannes Tamaius* uno partium studio, tertium *Babylam* apud nos fuisse, ab *Antiocheno* episcopo qui cum tribus, et ludimagistro ejusdem urbis qui cum octoginta quatuor pueris

mactatus fuit (quorum utriusque *Menologium Græcorum* quarta Septembris die meminit) diversum: dem tamen cum *lxxx* pueris martyrio impensum; profertque et hic manuscriptum suum codicem, atque ex eo hymnum, qui pro omnibus *Liutprandi Julianique* mendaciis fide jubet, versibus stribiligine sua verum auctorem suum prodentibus. Falsus quoque est *Liutprandus* in distinguendo, tanquam diversi fuerint loci, *Pampilonem* ab *Iruna*, si vera scribit *Garibaius*, *Cantabrarum* et *Navarræ* originum callentissimus, lib. *xxii* cap. 17 et alibi. Nullam igitur, spero, fidem his nugis præstabant qui semel animadverterint consilium hominis occasione sibi data sacræ alicujus ædis obscuræ ambiguae nuncupationis, pro insinuandi fabulis suis pia impietate, ut sic dicam, turgentibus, abutendi.

76. Eodem ille confisus æquivoco nominis e duobus sanctis unum atque eundem facere pro ludo habuit. Celebrantur namque apud *Bellovacensem* Ecclesiam apostoli, ut vocant, sui atque primi episcopi S. *Luciani*, qui cum S. *Dionysio* in *Galliam* venerat, octava die *Januarii* martyrium (210). Nunc non quærimus quisnam *Dionysius* annuntiaverit *Gallis*, aut quo tempore, *Christianum Evangelium*. Quidquid enim sit, acta *Luciani* martyris ab *Edone* *I.* ejusdem urbis *Bellovacensis* præsule, ut fama est, sub *Carolo Calvo* scripta, dubitare non sinunt de ejusdem, cum agone, tum agonis sociis, nempe *Maximiano* (alias *Messiano*) et *Juliano*, de quibus accurate *Bollandus* in notis diei *viii* *Januarii*; qui et *xv*, *Septembris*, et *xvi* *Octobris* factam fuisse horum trium sociorum corporum quamdam translationem ex veteribus *mass. martyrologiis* observat.

77. Diversus omnino est ab hoc *Luciano* *Bellovacensi* *Lucianus* martyr *Vicensis* *Cataloniæ* urbis, qui cum *Marciano* sodali triumphavit in *Decii* persecutione. Quorum similiter acta germana, ut videtur, sinceræque antiquitatis, ac solemnibus tunc temporis formæ in conscribendis hujusmodi religionis causis consignata notis, in *Vicensis* ejusdem Ecclesiæ breviario, et in antiquissimo libro *Sanctorali*, veteri gentis lingua, qua utuntur et *Galli Provinciales*, conscripto; et alia valde antiqua relatione in archivo Ecclesiæ jam dictæ conservata ad manum habuit, quæ in historia sua *Cataloniæ Sanctorum* (fol. 99) repræsentaret vir æque doctus ac pius *Antonius Vincentius* *Dominicus* ordinis *Prædicatorum*, ex eoque *Hieronymus Puiades* in *Cronico* suo ejusdem principatus lib. *iv*, cap. 55.

78. Et tamen haud veritus fuit, tanquam omnes umbra essemus, hæc *Pseudo-Liutprandus* effutire verba (ad *æram* *cmxl*, ann. 902): « Sancti *Luciani* pontificis et martyris, comitis sancti *Dionysii* *Areopagitæ*, ossa *Bellovaco* ad urbem *Vicensem* translata sunt. » Eodem scilicet fallendi genio, quo gemellus ejus *Pseudo-Dexter* animabatur, cum scriptum reliquit ad annum 308: « Reliquiæ sancti *Luciani* episcopi *Vicum* (211) transferuntur; » sextentis tamen et amplius annis ante memoratam a *Liutprando* translationem. Hæ sunt, quibus mendaces deprehenduntur, notæ, Frequenter enim mentiri solet iniquitas sibi, de quo sacræ nos litteræ admonent.

79. Neque contentus ad nominationis hoc velamento abuti, absque ullo etiam nostræ gentis cœlites ex alienarum gentium cœlitis facit, aut qui nnsquam noti sunt, pro notis laudat. *Paulum* scilicet *Jac-*

(208) *Oihenartus* in *Notitia Vasconicæ* lib. *ii*, cap. 2, pag. 77; *Garibay* lib. *xxiii* *Comp. Histor. Hisp.*, cap. 9.

(209) *Utitur* *J. Tamaius* *Martyr. Hisp.* tom. *i*, die *Januarii*, pag. 277.

(210) *Beda*, *Usuardus*, *Ado*, *Martyrol. Roman.* et alii a *Baronio* laudati die *8 Januarii*, et a *Bollando* eadem. *Saussay* in *Martyr. Gallic.*; *Vincentius Bellovacensis* lib. *x* *Spec. Histor.*, cap. 25, et 26.

(211) *Nec Vici*, aut *Urbis Vicensis*, nomen persequente *Christianos Decio*, nec nisi ad *Ludovici Pii* tempora cognitum usquam fuit: qui *Ausonam*, sive *Ausam* urbem a *Mauris* eversam utcuque restauravit; et quod impar esset ob civium paucitatem atque infrequentiam sustinendo *Urbis* nomini, *Vicum Ausensem*, sive *Ausonensem* appellavit, ut alibi a nobis dictum. *Hodie indigenis Vich d'Osona* vulgo *Vique*.

cetanum episcopum. « Memoria, inquit (*ad æram* DCLI, *ann.* 613) S. Pauli episcopi Jacetani, qui Romam dum visitat, cum aliis duobus sub Decio martyrium patitur sexto Idus Februarii. » Oculos nempe habuit ad hunc diem 8 Februarii in Martyrologio Romano, in quo Romæ æS. martyrum Pauli, Lucii, et Cyriaci memoriam ex codice monasterii S. Cyriaci restituit Baronius. Quem Paulum Galesinus episcopum fuisse addidit. In Florentini antiquo Martyrologio « Romæ » legitur: « Depositio S. Pauli episcopi. » Videsis ibi Florentinum, et in opere magno *De actis sanctorum* Bollandum. Qui omnes conqueruntur nusquam de loco episcopatus significari. Qua data porta ruit noster, et Jacetanam urbem (*Jaca* nunc in Pyrenæis, et Aragoniæ regno) tanquam ex cortina pronuntiavit.

80. Cælestinum, SS. Saturnini et Neapoli Romanorum martyrum socium, laudat Baronius, et Galesinus die 3 Maii. Alibi tacetur locus, nempe in Martyrologio Florentini, de quo plura hic in Notis. Hunc fingit Pseudo-Liutprandus (*ad æram* DCLX, *ann.* 622) in Hispania fuisse consularem, ejusque memoriam apud nos floruisse.

81. « Anacirardum, ait (*ad æram* DCCCLXXXVIII, *ann.* 850), eremitam ex Germania venisse in Lusitaniam, et in ripa fluminis Tagi prope civitatem Scalabim sancte vixisse, reversumque ad Italiam, non longe a lacu Tigurino vulneribus confectum, et martyrizatum 4 Februarii. » Fingit hic se hujus rei haud conscius Higuera, et Anacirardum eundem facit cum Lielphardo, cujus Molanus die 4 Februarii meminit; aut certe alterius quam Higuera illa nota est huic loco affixa, Nam Liutprandi gemellus Julianus (*in Chron.* num. 436), parum mutato nomine *Hancarardam* vocat, atque eadem de illo refert, adjectives singularia hæc: « Manent aliqua vestigia adventus hujus sancti abbatis in Lusitaniam in oppidis ejusdem provinciæ Atangia et Meinardo. » Cujus observationis interpretationem si querimus, Joannes Tamaius succurrit, *Atougua* oppidum prope Scalabim, sive *Santarem* civitatem Tago adjacentem: in quo subodoratus fuit *Augiæ majoris*, sive *Reichenaugiæ*, quod Germanice *divitem insulam* sonat, insignis monasterii, hoc vestigium nominis, quod insinuaverat falsus ille chronologus, atque item ait prope idem oppidum esse vallem de *Bollardo* dictam, hoc vocabulum vix distare a *Meinardo* subjungens, quod verum et vulgare magis sancti eremitæ nomen fuit.

82. Sed relinquo libens non insanis lectoribus Tamaiam hanc conjectationem Alpinis frigidiorum nivibus dijudicandam. Plane hujus sancti Helvetici eremitæ ac martyris Meinradi, aut Meginradi, monachi prius in Augiæ-Divitis monasterio, deinde eremi Nigræ-Sylvæ viginti sex-annorum incolæ, tandemque a duobus latronibus interfecti, supersunt acta anonymi auctoris, quem Bennonem, secundum hujus eremi incolam, non temere judicavit Bollandus. Hæc acta, cum Surius aliquantulum mutata, tum Christophorus Hartmannus in annalibus suis Einsidlensis S. Meinradi monasterii quod in eodem loco ejus martyrii postea fuit erectum; tum demum Bollandus nuper laudatus in Actis sanctorum Januarii die 21, publicaverit. In quibus disertis verbis habemus notatum, eremitam nostrum priorem a se petitum juxta Tigurinum, seu Turicinum lacum, eremi locum septem annis habitasse; indeque interius per quatuor milliaria spa-

tium secessisse in aliam eremivallam, in qua usque ad mortem solitarii vivit. Verba hæc sunt (*cap.* 2 *Vitæ seu Actorum*): Ibi dum per septem annos æperni regis militiam excogisset, multitudinem populi ad se venientis ferre non valens, mutavit locum; atque a prædicti laci littore quatuor milibus distantem reperit planitatem inter montes accessu valde difficilem. Ibi adjuvantibus viris religiosis, et maxime quadam abbatissa Heiluviga nomine, necessaria voti sui construxit habitacula, atque in eodem loco quod erat reliquum vitæ permansit. » Quam sit hoc verosimilius migratione Liutprandiana et Julianæ Meinradi ad Lusitaniam, in qua tunc temporis Christiani Gallaciæ sive Oveti reges Alphonsus Castus, aut Ranimirus I, aut Ordonius I, qui æquales Meinrado vixere, cum Saracenis bellum gerebant, inter quos vix sperare potuit Christianus homo vitæ quietæ ac solitariæ copiam, prudentes judicent.

83. Eadem temeritate quovis famæ detrimento coercenda, e præcis Romani ritus ac temporis ethnicorum inscriptionibus excitat Christianos et apostolicos viros, et martyres Toletanus fabulator. Nonne enim talia sunt, Cornelium Proculum, et Cornelium Bassum a discipulis S. Jacobi conversos pontifices martyresque factos celebrari Antiquariis in Bætica, quod in Liutprando legitur (*ad æram* DCCXXIV, *ann.* 686)? In quo habitus fuit respectus ad inscriptionem duplicem, quarum alteram M. Cornelius Proculus Liviæ Augustæ, alteram Cornelius Bassus Caio Cæsari pontifex uterque Cæsarium, quomodo se appellant, dedicaverit; quasque vel nunc gemini præseferunt lapides Antiquariæ urbis [*Tamaius in notis hujus loci*] (212).

84. Et cuiam alii noti sunt SS. Maria, Joseph, Victor, et Theodorus, Castri Octaviani in Catalonia MM. quorum ad annum 785 sive æram DCCXXXIII, et Genesisus Cordubæ passus sub Nerone, cujus ad annum 668, sive æram 706; Liutprandus mentionem habet? Certè hunc secundum enixe admodum, propter frequentem Genesisii martyris nuncupationem in Hispanis quibusdam Ecclesiis, non jure abrogata sive Arelatensis sive Romani Genesiorum memoria, Hispanum asserere civem et martyrem Higuera contendit. Nam et ad partes venit non semel, Julianus (*in Chron.* num. 376, et *Adv.* 149, 389, 481) laudate æde sacra Toletana Genesii martyris Cordubensis, a quo habemus Hispanum fuisse et militem legionarium in castello Nunetensi (*Nuez*, juxta Toletum, ad radice montis *de Allamira* dicti); celebrarique ejus festum 20, sive, ut legendum est, die 25 Augusti; corpus autem ejus e Corduba Alarcurrim, indeque Toletum fuisse translatum.

85. Hæc omnia in *Adversariis* (149 et 481). Quibus aperte hunc distinguit a Genesio alio Anastasii socio die 11 Octobris in Rutenio Hispaniæ (*Dexter Mantuæ Carpetanorum* ait ad annum 353) martyre. Cujus in *Adv.* 326 meminit. Atque idcirco non debuit vir clarissimus D. Laurentius Ramirezius a Prato ad Franciscum Bivarium de Genesio scribens, omnia hæc Juliani testimonia de eodem Genesio accipere, differentiamque diei martyrii corrigere velle: de quo Bivarius in responsione eum admonuit, variationem Juliani ad conditionem *Adversariorum* quæ tumultuarium observationum formam continent, rejiciens. Quidquid tamen is dicit de quatuor Genesio, i. Arelatensi, ii. Romano, iii. Barcinone nato, Mantuæque Carpetanorum cæso,

(212) Antiquarienses quotquot hodie supersunt lapides vidi ac descripsi ante hoc triennium; Corneliorum autem *Proculi* aut *Bassi* cognomina nullibi reperi. In extimo veteris templi maximi, ejusque cœmeterii muro versus flumen exstat M. CORN. mentio:

GENIO
MVNICIPI. ANTIK
IVLIA. M. F. CORNELIA
MATERNA. MA::ER
M. CORN::: IA
TESTAMEN::: IT
IVSSIT

cujus acta profert, iv demum Cordubensi, de quo A nunc agimus : certissimum haberi debet, non alteri quam i Arelatensi exceptori sive notario publice oblatum ab Hispanis cultum in dedicatione ecclesiarum fuisse. Quod maxime de Toletanæ urbis ac territorii, quo Mantuo-Carpetana, seu Matritensis curia comprehenditur, sacris ædibus a Genesio martyre nuncupatis, fateri oportet. Ad Toletanorum enim res et usum præcipue spectare quidquid in Gothicos ecclesiastici ritus libros ad Isidoro Hispanensi Hispaniarum doctore vulgo appellatos, cum ab ipso, tum ab aliis Toletanis episcopis fuit conjectum; indeque desumendum antiquorum in solvendis sacris his officiis propositum, nemo inficiabitur.

86. Atqui non de alio quam de Genesio Arelatensi in Breviario et Missali Gothico ad vicesimum quintum Augusti diem sit mentio : ubi prostat officium proprium hujus martyris cum hymno, unde hæc ad rem nostram exscriptissimus :

Genesius igitur ille juvenculus,
Civis eximius Arelatis oppidi,

Ætatis peragens foscula primulæ
Injuncto paret ordini.
Exceptor igitur dum nitesceret,
Ac jussa tabulis publica scriberet,
Afflatus subito munere cœlico,
Quo vota cumulat pia.
Extemplo officium abnuo impium,
Et ceris renuit imprimere mauum,
Cœlestis cupiens effici accola.
Vita, votisque, moribus, etc.

Et putasne ad alterum olim directum cultus solemnis officium, alteri autem Genesio dicata fuisse sacra templa, non Matriti tantum, Toletique, aut Cordubæ; sed et Hispali, et Salamanticæ, ac forsitan alibi? Credant Bivarius, Ramirezius, Tamaius (qui carmen quoddam Cypriani sui Cordubensis hypobolymæi adducit), Argaiziusque superstitione his falsis historiæ numinibus assurgentes; non cæteri, quibus intimatum jam sæpius fuit B devitare hos scopulos, quibus jam fere universæ antiquitatum nostrarum auctoritas navem allisimus.

PROLOGUS P. HIERONYMI DE LA HIGUERA

IN

CHRONICON LIUTPRANDI.

(Apud Reuberum, *Collect. vet. script.* Antwerp. 1640.)

Ex libro Gothico ex bibliotheca Fuldensi detracto, Wormatiæque allato, exemptum est Chronicon Eutrandi, vel Liutprandi, Toletani quondam subdiaconi, levitæ vero Ticinensis. De quo quid auctores dicant, primo dixerim. Meminit ejus Onuphrius Panvinius in principio Chronici ecclesiastici. Et in ipso Chronico anno 959 his verbis : « Vitichindus monachus Corviensis, et Luitprandus Ticinensis, historici; » dominus Didacus Hurtado de Mendoca in Memoriali; P. Joannes Mariana; cardinalis Robertus Bellarminus; Cæsar Baronius in Annalibus ecclesiasticis; et Trithemius De scriptoribus ecclesiasticis in hunc modum : « Eutrandus, vel Luitprandus (213) Ecclesiæ Ticinensis diaconus, ex Papia civitate oriundus, Berengarii regis Italiæ quondam scriba et secretarius, vir in sæcularibus litteris satis eruditus, et divinarum Scripturarum non ignarus, ingenio acer et vehemens, Græco et Latino sermone peritus, et non minus carmine excellens quam prosa, fertur nonnulla præclara scripsisse opuscula, quibus nomen suum notificavit. A Berengario rege Italia pulsus, venit in Germaniam; apud Francofordiam positus, scripsit insigne opus, historiam sui temporis, et tyrannidem ipsius Berengarii continens. Quod, quasi pro vicissitudine injuriarum ab eo perceptarum, prænotavit Antapodosim, id est, Retaliationem, libro septimo. Regnantibus, imo sævientibus de aliis, vidi nihil. Scripsit præfatum volumen ad Regimundum Illiberitanæ Hispaniarum Ecclesiæ episcopum, in quo aliquando carmine utitur, aliquando Græco sermone, multa de Germanorum gestis interserens. Claruit sub Otthone imperatore anno Domini 950.» Nota legendum pro *Regimundum*, *Tractemundum*. Erratum est et in Historia, *Raimundum*, pro *Tracte-*

mundum. Meminit et ejus Julianus subdiaconus Toletanus in lib. De ordine archiepiscoporum, in hunc modum : « Anno 946 Bonitus Toletanus episcopus annis duobus sub hoc floruit Eutrandus sive Luitprandus, diaconus Ticinensis, Toletanus subdiaconus, et Tractemundus presbyter, post episcopus Illiberitanus, ab eodem Bonito missus; » vir doctus, cujus etiam testimonio graves auctores utuntur liberenter; et in his Gabriel Vazquez, in libro De adoratione imaginum; quem cum tanta eruditione quam admiratione doctissimorum, et magna laude egregiæ Universitatis Lovaniensis, ante decem plus minus annos, in lucem dedit. Sed quid moramur in recensendis auctoribus? nullus ipso melius suis se coloribus exprimit. Sic ille in principio Historiæ in epistola : « Reverendo totiusque sanctitatis pleno domino Raimundo, Liberitanæ [*lege* Tractemundo Illiberitanæ] Ecclesiæ episcopo, Luitprandus Ticinensis Ecclesiæ, suis non meritis, levites, salutem. Biennio ingenii parvitate petitionem tuam, Pater charissime, distuli, qua totius Europæ me imperatorum regumque facta, sicut is, qui non auditu dubius, sed visione certus, ponere compellebas. Hæc si quidem res animum deterruere meum, ne id inciperem, [*forte*, susciprem] copia (cujus sum penitus expressi dicendi, et detractorum invidia. Qui supercilio iumentes, lectionis desides, ac (secundum eruditi viri Boetii sententiam) philosophiæ vestis particulam habentes, totamque se habere putantes, hæc mihi sunt insultantes dicturi : Tanta majores nostri scriptitarunt, ut multo amplius lectores quam lectiones deficiant; illudque comicum garrient : Nihil dicitur quod non fuerit dictum prius. Quorum latratibus hæc respondeo, quod philosophi, more

(213) Jodocus Badius Ascensius id editione librorum Liutprandi de Reb. gestis per Europam *Liutprandum* nominat, et edidit; et in epistola pro-

sphonetica *Liutbrandum* ab aliis agnitum scribit. Nos vero, *Liutprandum* semper exaudendum curavimus.

hydropicorum (qui quo amplius bibunt, eo ardentius sitiunt) quo sæpius legunt, eo avidius novæ quæque perquirunt. Qui si perplexa facundi Tullii lectione fatigantur, apertis saltem nœniis animentur. Nam, ni fallor, sicut oculorum obtutus, nisi alicujus interpositione substantiæ solis radiis reverberatus, obtunditur, ne pure, ut est, videatur: ita mens academicorum, peripateticorum stoicorumque doctrinarum jugi meditatione infirmatur, si non aut utili comœdiarum risu, aut heroum delectabili historia refocillatur. Quod si priscorum ritus execrabilis paganorum, non solum, inquam, non proficiuus, verum auditu ipso non parum nocuus, Thronus [al. Tonus] memorandus inscribitur; quid istorum imperatorum facta, Julii, Pompeii, Annibalis, fratrisque ejus Asdrubalis, ac Scipionis Africani, insignium imperatorum laudibus cœquanda, silebunt? cum præsertim insit iis Domini nostri Jesu Christi, dum sancte vixerint, bonitas recitanda; dum quid deliquerint, salubris ab eodem correctio memoranda. Nec moveat quempiam, si encrvatorum facta regum, principumve effeminatorum, huic libello inseruero. Una est enim justa omnipotentis Dei, Patris scilicet, Filiique, et Spiritus sancti virtus; quæ hos juste suis pro scelere comprimit, illos meritis dignis extollit. Hæc, inquam, est vera Domini nostri Jesu Christi sanctis facta promissio: « Observa, et audi vocem meam, et inimicus ero inimicis tuis; et affligentes te affligam, et præcedet te angelus meus (Exod.

A xxiii 24-25). Per Salomonis quoque os Sapientia, quæ est Christus, clamat: Pugnabit pro eo orbis terrarum contra insensatos. (Sap. v, 2f). Quod quotidie etiam qui stertit, animadvertit. » Postea idem auctor loquitur primo capite hujus operis, quasi non ignarus rerum Hispanicarum: « Quomodo, inquit, tuam, Pater, prudentiam minime latere reor, imo melius scire, sicut ab ipsis, qui vestri sunt tributarii regis Abderahamensis, potestis conjicere. » Narrat eum ibi, quod viginti Saraceni venerunt de Hispania in navicula, et invaserunt oppidulum quoddam forte, nomine « Fraxinetum », in confiniis Provinciæ et Italiæ; et venientibus ex Hispania centum Mauris, illorum auxilio ibi remanserunt. Et lib. v, cap. 3, idem asserit: « Hoc in tempore rex Hugo, datis decem nummorum modiis, pacem cum Hungaris fecit; quos ab Italia acceptis obsidibus expulit, atque in Hispaniam dato eis præduce direxit. Quod vero et ad Hispaniam et ad civitatem ipsam, in qua rex morabatur, Cordubam non venerint, hæc causa fuit: quoniam triduo per inaquosam et asperam viam ducti, cum timerent se siti perituros, præduce sibi ab Hugone concesso morte tenus vulnerato, celeriori cursu reversi sunt. » Cardinalis Cusanus in opere, quod De concordia catholica ad concilium Basileense scripsit, citat Liutprandum tanquam auctorem gravem, et maxime verum. Sed hæc instar præcæmii sufficient; jam ad rem ipsam.

CHRONICON LIUTPRANDI

TICINENSIS DIACONI, TOLETANI VERO SUBDIACONI,

AD

TRACTEMUNDUM [AL., REGIMUNDUM]

EPISCOPUM ILLIBERITANUM.

Epistola Tractemundi [al., Regimundi] episcopi Illiberitani in Hispania ad Liutprandum diaconum Ticinensem et Toletanum subdiaconum.

Sancto et amabili filio LIUTPRANDO, olim Ecclesiæ Toletanæ subdiacono, Ticinensis vero levitæ, TRACTEMUNDUS Ecclesiæ Illiberitanæ peccator epi-

P. DE LA HIGUERA ET

Satis multis dictum est de Eutrando, vel Liutprando, subdiacono Toletano, diacono vero Ticinensi, qui fuit a secretis Berengarii imperatoris junioris; postea venit in Germaniam, et anno 970 scripsit *Chronicon*, quod scholiis illustrare conamur: anno vero 973 venit Toletum ex cænobio Fuldensi; ac senectute et ægritudine confectus fati concessit. Sepultus est (ut refert Julianus archipresbyter S. Justæ) in eadem basilica: vir egregio præditus ingenio, et ad poeticam bene natus. Quem ordinem secutus sum in illustrandis Dextro ac Marco Maximo, in hoc etiam illustrando sequar. P. H.

(214) Etenim vita nostra militia est. Apponit textum Job. cap. viii, § 1, et addit explicationem illi loco explanando genuinam. Agnoscit namque vitæ pericula, et nisi jubente Domino, abitionem nobismet ipsis dicere non licere. *Militiam*, *μαρτύριον*, interpretantur Septuaginta, *exercitationem*, seu *probatio-*

scopus, salutem in Domino nostro Jesu Christo.

Lectis tuis litteris, fili charissime, magna consolatione suffusus sum, sciens te recte valere, ac in Germaniæ longa peregrinatione, in patientiæ perutili exercitatione valde proficere. Etenim vita nostra militia est (214), a multis quidem retro temporibus

D. LAURENTII NOTÆ.

nem; scilicet militiæ pericula, quid aliud, quam probationes et exercitationes? Insuper animadvertendum, ut militiæ tempus non longum, et occasio debellandi brevis; ita vita: et sicut duobus vel tribus mensibus fit congressio, postea canitur receptui; sic ad tempus vivimus, ad temporis præditionem laboramus: tunc ab imperatore missio datur, et e præsidio disceditur. Appositissime Cicero De senectute: « Vetatque Pythagoras injussu imperatoris (*id est Dei*) de præsidio et statione vitæ decedere. » Adducam novum antiquum testimonium, quod, ne a blattis et tineis adsum pereat, edo et luci do, elucidabitque totam rem. Est D. Alphonsi de sancta Maria, archiepiscopi Burgensis, qui Joannis II Castellæ regis jussu, aliqua opera Senecæ, Hispano sermone donata evulgavit, et illustravit Notis: quæ omnia antiquissimis characteribus scripta habeo; et quorum meminit Ferdinandus del Pulgar in Viris illustribus titulo 22. At ergo ad

gravis et difficilis, et innumeris periculis incommo-
disque inexcogitabilibus exposita, donec ad litlus
optatissimæ patriæ pervenire Dominus nobis conce-
dat. Quod autem desideras scire de me, sic habeto:
nos versari in isto oppido Granatensi Illiberitanæ
nostræ civitati proximo (215), inter fideles Muzarabes,
qui cum improbis Saracenis (utcumque possumus)
conflictantes, quotidie morimur; sed gratias Deo
Patri, et Domino nostro Jesu Christo, ejus Filio,
qui dat ferre posse, et inter tot adversa fidem cat-
holicam viriliter confiteri. Quotidie crebro pro meis
omnibus ovibus oro; diebus Dominicis ad patientiam
constantiamque eos exhortor; aliquando legi facio
epistolam S. pontificis Adriani papæ, quam de hoc
argumento ad Egilonem prædecessorem meum
sanctæ memoriæ pontificem misit, quæ in Tabulario
nostræ Ecclesiæ reverenter servatur, sicut aliorum
Romanorum pontificum, et diptychon sacrum et
episcoporum hujus Ecclesiæ; quæ Cæcilium habuit
primum pastorem, S. Jacobi, cum venit in Hispaniam
Jerosolymis, individuum comitem; jugisque
memoria sanctorum martyrum, qui in persecutio-
nibus Ecclesiæ pro fide catholica constanter passi
sunt; nec desunt, quos Saraceni mactatos, et in
occisione gladii necatos ad cælos transmittunt in
dies. Ora pro me, fili charissime. Gratanter accepi
librum tuum id est, *rerum gestarum in Enropa His-
toriam*, et præterea *Antapodosin* tuam carmine
prosaque contextam, ut fecit olim sapiens Boetius
in libro De consolatione philosophica. Quem librum
Boetii Severini (memini) diligenter nos duo percur-
rimus Toleti, cum ego presbyter essem, tuque sub-
diaconus illius sanctæ Ecclesiæ Toletanæ: quæ
semper vera fuit filia primogenita Ecclesiæ sanctæ
Romanensis, et cum patriarchalibus, post Romanen-
sem, merito comparanda: cujus pastor, totius est
Hispaniæ primas et patriarcha. Plane libri, quos
misisti, crebram sapiunt lucernam, et tuum felix
redolent ingenium. Heu! scito nos maxima rerum
omnium necessariorum commoditate destitui; nam

A ægre sustentamus vitam in hac flebili duraque cap-
tivate, nedum, ut liceat nobis aliunde magnam
librorum importare suppellectilem. Quapropter, fili
charissime, obsecro te, et per nostram veterem
amicitiam impense obtestor, ut vitam S. Jacobi
Hispani, in Piceno sancte mortui primo Novembris,
et Metasthenis Persæ librum De Monarchiis, ubi in
Persarum ponit Darium, Cyrum, Cambysem et Ar-
taxerxem, post alterum Darium Longimanum, et
sicubi in Germaniæ bibliothecis delitent Dextri
Marcique Maximi scripta in membranis chronica,
quæ nusquam in Hispaniis reperire potui, exscripta
ad me quamprimum mittas, et de tuo addas ab
anno 612, ubi linivit Maximus, usque ad tua tem-
pora, hoc est, ad annum 960. Multum fortassis te
onero, sed tibi perfacile erit hoc officium, mihi
certe jucundum, ne dicam amori in te meo pene de-
bitum. Vale, fili charissime, et pro hoc sene pro-
lixius Deum ora.

Responsio Liutprandi (216)

Admodum reverendo, et totius sanctitatis pleno
TRACTEMUNDO [al., REGIMUNDO] episcopo Illiberitano
in Hispania, LUITPRANDUS, non meis meritis Ecclesiæ
Ticinensis levites, salutem, et omnimodam obser-
vationem.

Gratum mihi fuit, beatissime papa ac domine
multum observande, quod *Antapodosis* nostra, in
qua nunc carmine nunc prosa ludo, tandem ad
manus tuas pervenerit; nec minus meo sedit ani-
mo (217), quod meam *rerum gestarum in Europa His-
toriam* perlegeris. Quæ mihi quodam modo placere
incipiunt, cum tibi viro recto doctoque quodam
modo probari video, sequereturque tuam in ea parte
sententiam, nisi scirem amorem interdum cœcutire;
quanquam, quod de tam cæco judicio liberem, fa-
ciunt integritas vitæ tuæ et amor veri, qui semper
tuis intimis sensibus ab adolescentia hæsit. Pos-
tremo non minus jucundum mihi fuit, quod modo
jubes, ut in Fuldensis monasterii bibliotheca (ubi
nunc exsul bibliothecarius immoror) quæram tibi

P. HIGUERÆ ET DE LAURENTII NOTÆ.

cap. 15, fol. 35: « Todas estas palabras parece que
quiere concluir Seneca, que es licito al home fuir
de la vida. lo qual no es ansi, antes es cosa muy
reprobada, no solamente segun la verdad catholica,
mas aun segun los gentiles, con Tulio en el Sueño
de Scipion, dice que no debe salir el anima del
cuerpo, si non por mandado de aquel que la puso,
que es Dios. En otra guisa pareciera fuir del oficio
e cargo que Dios le dio. Ca ansi como de la guese
non debe partir ninguno sin mandabo del Principe;
ansi desta vida, laqual, segun dice Job, es como
una caballeria sobre la tierra, non debe alguno
partir, si non quando Dios lo llama. » Pluribus
hoc prosequitur, quæ, brevitati ut consulam, omitto.
Docet ergo retinendum animum in custodia corpo-
ris, nec in jussu ejus, a quo nobis est datus, ex hac
vita demigrandum. Ideo Hebræi mori vocabant מָוֶת,
et Græci ἀπολεύσθαι, id est, dimitti: ut invenitur
Numeror. cap. xx in fine, Vulgare Græcorum lo-
quendi genus sic expressit Themistius lib. De Anima:
Ἀπολεύσθαι τὸν ἀποθύσκοντα, καὶ τὴν τελευταίαν
ἀπολύσειν καλοῦσιν, id est, eum qui moritur, aiant di-
mitti: et mortem, dimissionem vocant. Plutarchus in
Consolatione: Ἔως ἂν ὁ θεὸς αὐτὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς

donec Deus ipse nos dimittat. Vide divum Augusti-
num, De Civitate Dei, lib. 1, cap. 19 et seqq., cujus
verba referuntur in cap. Si non licet, 23, quæstione
5. Ex nostris jurisconsultis multa cumulavit D. Bal-
thasar Gomezius de Amescua, Toletanus, in
peculiari Tractatu De Potestate in seipsum:
Grotius De Jure belli, lib. II, cap. 19, n. 5 ex alienis.
D. L.

(215) Nos versari in isto oppido Granatensi Illiberi-
tanæ nostræ civitati proximo. Vide quæ notavi ad
Chronicon. num. 202. D. L.

(216) Responsio Liutprandi. Meminit hujus epistolæ
et ejus, cui respondit Luitprandus, Julianus in Chro-
nico, num. 505: « Florebat per id tempus et Toleti
presbyter Trasemundus (lege Tractemundus) post
Illiberitanus episcopus, vir sanctus: ad quem Eu-
trandus scripsit, subdiaconus Toletanus, post Tici-
nensis diaconus, et ipse etiam scribit. » D. L.

(217) Sedit animo. Obvia significatione pro placere.
Virgilius lib. II, Æneid. Et sedet hoc animo: non
isnota jureconsultis. Testatur Ulpianus in l. Si fide-
jussor. II, qui satisfadere cogantur; Si hoc, ait, iudici
sederit. D. L.

Chronicon Dextri, quod Marcus Maximus monachus Benedictinus, postea episcopus Cæsaraugustanus, prosecutus est. Et insuper obnixè petis, ut ad nostra tempora seriem annorum perducam : nam dicis maxima vos laborare quorundam librorum penuria, Etenim inter barbaros et inhumanos Saracenos copia non suppetit rerum ad vitam transigendam necessariorum, nedum ut habeatis locupletem librorum suppellectilem. Dolui quidem vicem tuam, reverendissime Pater, quod adeo dure vitam exigas in hac urbe Bæticiæ non infima : nec enim ita duriter, sed paulo mollius [*al.*, melius] agebamus, cum Toleti quondam conviximus. Leniebat enim feroces barbarorum animos, hinc præsulum Toletanorum singularis auctoritas, illinc vero mirabilis bonitas et patientia. Auctoritas, ut tu bene nosti, partim amplitudinis antiquæ adhuc remanente nitore, partim quod ea niteretur favore præsidioque regum Ovetsensium catholicorum, qui litteris crebris commendabant regibus Toleti rem, auctoritatem, bonamque tractationem, cum fidelium omnium, tunc maxime Toletanorum antistitem : eratque hoc, ut bene nosti, velut quoddam frenum, ne, quod liberet illis, omnino licere putarent. Quod non accidit episcopis in Bætica constitutis, quibus omnibus potentissimus imperator præsidet. Sed soleris te, Pater optime, in tantis angustiis constitutum, sicut bonus pastor

ovibus tuis es solatio et auxilio. qui quotidie mortem libenter subis, illarum causa. Fac, obsecro, ut libros hos conciliorum, et epistolarum decretalium, et nomina sanctorum martyrum Hispanorum, ad sanctissimum pontificem, re nomineque vere *servum Dei*, transmittas. Porro chronicon, quod petis, in hujus bibliothecæ reperi vetusta membrana descriptum; adjecique, ut jussum est abs te, annorum seriem ad hæc usque tempora, id est ad annum 960. Et gratulor mihi, quod, cum Toletò (ubi, sub sanctissimo præsule Toletano Bonito (218), subdiaconus fui) in Italiam proficiscerer, aliquot historiæ libros mecum asportavi, in quibus ordine erat series collecta multorum Hispaniæ episcoporum : quos et in hac bibliotheca reperi, jussu, credo, sancti Caroli Magni imperatoris ex Hispania allatos, quos, ut aiunt, illi obtulerat sanctissimus Elipandus archiepiscopus Toletanus, postquam illum erroris sui de adoptione Christi serio et vere pœnituit (219). Ad quod manifestandum, concilium episcoporum suffraganeorum et abbatum collegit; et coram omnibus abjurato publice errore, fidem sanctæ Romanæ Ecclesiæ confessus est, ut tu melius nosti. Igitur feci quod jussisti, beatissime Pater; an voto conatus responderit, tu videbis qui jussisti; et servum hunc exulem in oratione Deo commenda. Vale.

Incipiam tamen ab anno 606 æra 644, et ordinem

P. HIGUERÆ ET DE LAURENTII NOTÆ.

(218) *Præsule Toletano Bonito.* Vide Julianum in Chronico, ubi agit de Bonito num. 440, anno 859: « Qua re cognita, mense Aprili, cogitur iterum synodus, et sine ulla difficultate eligitur S. Bonitus, episcopus Toletanus, natione Gallus, Arvernensis civis: » et uum. 441, 442, et 444. D. L.

(219) *Sanctissimus Elipandus archiepiscopus Toletanus, postquam illum erroris sui de adoptione Christi serio et vere pœnituit.* De abbate Genesisio, quem Carolus Magnus misit in Hispanias legatum, ut ab hoc errore averteret Elipandum, et alios ejus sequaces; vide Julianum in Adversariis, et quæ diximus ad num. 403, et num. 265, cujus verba sunt: « Nec multo post ivit (*Genesisius*) in Hispanias, missus a Carolo Magno, ad Felicem Urgelitanum episcopum, et Elipandum Toletanum, in negotio adoptionis Christi; et ivit Romam ad Adrianum papam, attulit ejus epistolam ad Carolum et episcopos. Interfuit conciliis Francofordiensi et Italico. Retulit epistolam Caroli ad Elipandum, cum quo disputavit, et ejus rationibus et precibus Elipandus respuit, manente in sua perfidia episcopo Felice. »

Nuper luci dedit P. Jacobus Sirmondus epistolam Adriani papæ, et Caroli Magni, concilium Francofordiense, libellum episcoporum Italiæ concilii decreto missum (de quibus Julianus in Chronico num. 402) atque Synodicam concilii ab episcopis Galliæ et Germaniæ ad episcopos Hispaniæ. in tom. II Conciliorum Gallic., fol. 161, 167, 175, 186 et 193; et canonem primum concilii apponit, ubi damnatur hæresis Elipandi et Felicis; ubi Felix Urgelitanæ sedis episcopus assertitur, et non Toletanæ, ut late dicemus alibi.

De Elipando autem, qui erravit in adoptione, quam tribuit Domino nostro Jesu Christo, idem Julianus in Chronico num. 402. Qui respuit, monitionibus Adriani P. M., et Caroli Magni imperatoris, dicto num. 402; vide plura num. 404, 406, 409, 410, 411. Agit gratias Carolo num. 414. Moritur sancte num. 415. Nunc testem ad id irrefragabilem, integræque

frontis produco Jonam Aurelianensis Ecclesiæ episcopum, qui libros tres « De Cultu imaginum, » Carolo Calvo adversus hæresim Claudii præsulis Taurinensis, ante annos quidem 770 inscripsit; quamvis, ut ait eminentissimus cardinalis Baronius, tom. IX, anno Christi 825; ita Jonas confecit bestiam, ut ab Ecclesia catholica præmio dignus minime fuerit judicatus, et notat P. Hieronymus de la Higuera, num. 292. At in ipsius operis limine sic ait: « Ut igitur cæteros omittam, emersit ex eadem Hispania, tempore sanctæ memoriæ Caroli piissimi atque invictissimi Augusti, quidam Felix nomine, actu infelix, Urgelitanensis civitatis episcopus: qui, juncto suo sceleratissimo errori Eliphanto [*lege Elipando*] Toletanæ urbis episcopo, secundum humanitatem, non esse proprium Filium Dei, sed adoptivum, prædicare ausus est. » Suffragatur Julianus in dicto, num. 265, in Adversariis, et in Chronico num. 401, *Elipandus Felicis Urgelitani pontificis discipulus, etc.* De Elipandi pœnitentia Jonas nihil addit; de qua iterum Luitprandus in Chronico num. 259, cujus usque Julianus meminit, num. 402, 411, et 415. Aimoin. 4 Rer. Franc. 83. Rhegino in Chronico. Ado Viennensis lib. II, quos inter antiquos recenset et inter recentiores morales Hist. Hisp., lib. XIII, c. 26. Schotus jurisconsultus biblioth. Hisp. Joannes de Mariana, lib. VII Hist., cap. 8. Beatum et Heterium contra Elipandum scripsisse agnoscunt multi: quod quidem testatum reliquit Julianus in Chronico, num. 401: « Scripsit contra eum [Elpidium] Heterius, adjuvante Beato; et hic liber est in nostra bibliotheca. » Erudite de his, uti solet, Joannes Eusebius Nierembergus Societatis Jesu præbyter in epistola, quam mihi scripsit, et excudendam curavi inter notas ad epistolas præsulum, ne te tanta defraudarem doctrina; cui bene consulere, munus et honos mihi est. Strictim pauca exaravit P. Hieronymus de la Higuera ad n. 260 nostri Luitprandi in Chronico. D. L.

in scribendo sequar, quem secutus est M. Maximus; hinc per *æras*, Hispanorum more; illine vero per *annos* Christi (nihil de consulibus, aut de egris Maurorum) producāque hoc nostrum Chronicon usque ad annum 970. Post etiam misi hæc Herodio episcopo Bracharensi.

CHRONICON LUITPRANDI.

ÆRA DCXLIV.

1. Toleti nascitur S. Ildefonsus præclarissimis parentibus, in domo Stephani et Lucie, 18 die Decembris in domo quæ nunc Toletanorum Muzarabum nobilium; ille vero postea fuit Toletanus archiepiscopus.

2. Floret Metis S. Rufus, patruus sancti Adelphi, antea abbatis Agalliensis, et archiepiscopi Toletani, post, episcopi Metensis: qui patruo Rufo vir sanctus successit.

DCXLV.

3. Mahumetus virus erroris sui fundens per Hispanias, Cordubæ, Hispali, Toleti cepit semiuare; ab Aurasio Toletano archiepiscopo Tolleto pellitur: catholicique doctores verbo scriptoque nefarium errorem persequuntur.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

1. De fortunatissimo natali hujus sanctissimi pontificis ante hunc auctorem nemo; post Julianus adhuc specialius. P. H.

3. De Mahumeti adventu in Hispaniam, et ejus conatu spargendæ infectissimæ sectæ Hispali, Cordubæ et Toleti, testantur multi: M. Maximus anno 606. « Mahumetus homo impius et flagitiosus, grassatur per Hispaniam. » Ubi doctissimus P. Franciscus Rivar, heu quondam meus! plena et erudita manu. Utinam editorem et editionem mors immatura non præoccupasset! quæ ferre invidiam non valens, valuit tamen eum de medio tollere, nobisque abripere. Lucas Tudensis in suo Chronico, lib. II, æra 653, sic ait: « Ipso tempore Mahumet, ab Hispania turpiter fugatus, in Africa nequitiam nefariæ legis stultis populis prædicavit; » et lib. III. « Verumtamen, ut fertur, diabolus transfiguratus in angelum lucis, quædam et prædicebat futura. Inde est, ut in exordio suæ subdolæ prædicationis adiret Hispaniam, et Cordubæ suæ perditionis sectam doceret. » Et, quod magis est, noster rex Alfonsus, cognomento Sapiens, in suo generali Chronico, vel in eo ipsius jussu compilatores, II parte, cap. 40: « Vino [Mahomad] a España, e fuese para Cordoba, e predico et hi aquella su mala secta. » Alfonsus Spina auctor antiquus, et non parvi habendus, in Fortalitio fidei, lib. III, in quarta expulsionem: « Hujus tempore [de Sisebuto loquitur] nefandus Mahometh ab Hispania fugatur in Africam; » quod ex Archivis fratris Agidii Zamorensis D. Francisci alumni, historiographi regis sancti Ferdinandi III, desumpsisse fatetur. Wernerus Rolevinck in Fasciculo temporum anno 34, Joannes Vasæus ad annum 605. « Hoc anno Mahomethen pseudopropheta Cordubæ hærcæos suæ virus diffundere in Hispanos conatum produit. » Ludovicus Mayerne Turquet in Historia generali Hispaniæ, lib. V, pag. 182, narrat anno 605 Mahumetum Hispaniam ad prædicandum suam doctrinam in civitate Cordubensi petiisse; at cum ipse secapiendum fore, deprehensa sua nequitia, secreta cognovisset, arripuisse fugam. Et a divo Isidoro Hispalensi præsele fugatum scribit: idem Alfonsus rex ibidem, in hæc verba: « Et quando este supo el buen Padre san Isidro, que llegava entonces de la corte Romana, embio sus homes a Cordoba, para que gelo prendiesen, e gelo llevanten. E el diablo aparecio a Mahomad, e dixole, que se partiese de aquel logar. E entonces salio de Cordoba, e fuyo, e paso a li en mar, e predico en Arabia. » Concinit Vasæus ubi supra: Quæ res cum sancto Isidoro, qui id tem-

ANN. CHRISTI DCVI.

DCVII.

poris Roma (quo ad concilium a summo pontifice vocatus fuerat) redibat, innotuisset, atque ad capiendum illum misisset; ille, sive a dæmone, sive ab alio quopiam admonitus, fuga sibi consulens, in Africam redit. Ex Fortalitio et Breviario Ebo-rensium. » Contestatur liber antiquus manuscriptus, in Tabulario ecclesiæ sancti Marci Legionensis magna cura et veneratione servatus, mihi que ex indulgentia ad transcribendum concessus. Verba sunt in extrema secunda parte: « Eiendo assi san Isidro sit camino para la ciudad de Sevilla, fue le dicho, que un mal hombre, que se decia Mahomat, con boca de vivora, predicaba, i enseñaba machos errores i herejias, nunca vistas, ni oidas, con que engañaba i enponçñaba muchas almes. I assi como lo oio san Isidro, invio a prender a Mahomat; i el demonio, quo lo supo, transfigurado en angel de luz, dixole, como se fuera mpnsagero de Dios, que fuese luego a otras tierras, por: ue no le hiciese prender san Isidro, que era poderoso en aquella tierra. » Et paulo post: « Liegado san Isidro cerca de Cordoba, en un lugar, que se decia santa Olalla, fue le dicho, que audava a la saçon, en aquella tierra, cerca de alii un espantable dragon: el qual avia alli parecido. desde el tiempo que Mahomad avia venido a Espana, i hazia mucho daño en la tierra: i luego fue alla san Isidro, i alanco aquel dragon maravillosamente. » Iidem fere verbis D. Rodericus archiepiscopus Toletanus, in sua Historia Hispano sermone scripta, quæ tertia parte auctior est Latina, cap. 102, quam ex antiquo autographo, apud monasterium divi Hieronymi Carthusiensis Hispali, religiosus donato, marchionis de Tarifa munificentia intercedente, desumendam curavi. Alfonsus Morgado in Historia Hispalensi, lib. I, cap. 1. « Viniendo [S. Isidro] para España, obro nuestro Señor grandes milagros por su intercesion. No le oso esperar Mahoma en Sevilla, ni en toda España, adonde se avia entremetido en su ausencia, por si pudiera obrar e falso profeta en estas partes, la maldita seta i errores, que despues obro en Berberia, en que hasta oy perseveran sus sequaces. » Ambrosius Morales, lib. I Historiæ Hispaniæ, cap. 21, inficias it; atque non indigere eum defensione, qui Mahumetum in Hispaniam venisse neget. Suffragatur Padilla cent. 7 ecclesiasticæ Historiæ, cap. 21. Pater Joannes Mariana, lib. VI De rebus Hispaniæ, cap. 3, anilem asserit esse fabellam; idque temporis rectam supputationem demonstrare manifeste: quem contra chronologiæ partem defendit assatum et docte P. Didaeus Bleda in historia

DCXLVI.

4. Theodorius, Mediomatricum rex, Hermembergum sponsam suam intactam Wicterico regi Wisigothorum patri remittit cum muneribus; quod pater ægre fert.

DCXLVII.

5. Fl. Claudius S. Masonæ, episcopi Emeritensis ex sorore filius [*leg. nepos*], et Claudii Emeritensis viri clarissimi, floret.

6. Ad Segontiam Celtiberorum urbem Wicterici regis duces cum Romanis congressi, eos omnino prælio fundunt.

DCXLVIII.

7. Gregorii papæ Magni tempore Isidorus Romam petit; et honorifice susceptus a Romano pontifice, reversus domum in pretio est.

8. Mortuo Wicterico succedit Gundemarus; ab Aurasio Toletano (ut olim imperatores Græci a patriarchis Constantinopolitanis) inungitur in æde sanctorum Petri et Pauli Toleti.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

Maurorum, in principio, ubi de Mahometo, cap. 45. Strictim, sed dilucide Antonius de Quintana Dueñas in libro De Sanctorum Hispalens. Vitis, in S. Isidoro, § 4, pag. 161. Quos transcribere merito recuso, cum lector adire possit, et cum veram esse narrationem affirmat supra adducti, nec desint alii, mirabilem in suis gestis D. Isidori virtutem agnoscentes. Iterum lector rem examinet, ac censeat; atque loco *τὸς ab Aurasio* reponat, *τὸ ab Isidoro*. Et licet Rudericus Caro ibidem [in loco illo M. Maximi] impossibile fuisse fateatur; antiquis scriptoribus contra ire non audeat. Medium tamen eligit viam, ita ut saltem credat illius pseudoprophetae mystas aliquos venisquo Hispanos suis fallaciis et dolis in eam inducerent vesaniam. Quod Maximus et alii affirmant, ipse negat: et quod ipsemet autumat, nemo est, quem ego viderim, qui scribat. D. L.

4. Id Gregorius Turonensis affirmat in Historia Francorum, Morales in Historia Hispaniæ de rege Wisigothorum Wicterico. P. H.

5. De Flavio Claudio Paulus Emeritensis, S. Gregorius papa. P. H.

6. De hac victoria S. Isidorus, Morales, et alii auctores. P. H.

7. D adventu S. Isidori Romam tempore Gregorii, Lucas Tudensis, P. Ribadeneira in Vita S. Patris Isidori. Id.

8. Quod reges Gothorum coronarentur et ungerentur, id faciebant ad imitationem Constantinopolitanorum imperatorum; quorum omnes actiones tam in civilibus quam in ecclesiasticis imitabantur: ut enim illi vocabant Constantinopolim *urbem regiam*, sic reges Wisigothorum Toletum *regiam* etiam *civitatem*; illi cudebant monetam cum signo crucis, et Gothi; illi vehebantur eburneo curru, et reges Gothi; illi Constantinopoli, Gothi Toleti coronabantur inuncti; illi a Constantinopolitano patriarcha, ut totius imperii sui primatæ, sic Gothi a Toletano, tanquam patriarcha imperii Gothici. Nihil ago de legibus, pœnis, statutis: quæ omnia collecta sunt de legibus imperatorum Constantinopolitanorum, ut nihil etiam interim agam de palatinis, officiiisque domus et aulae regiæ; quia hæc majoris otii et alterius loci sunt.

Quod autem inungerentur reges Gothi, constat primo ex Chronico S. Juliani, ubi sic: « Suscepit autem gloriosus dominus Wambi regni gubernacula, eodem die, quo ille, *scilicet Recesvinthus*, obiit in supradicto die xviii Kalend. Septembris, dilata unctionis solemnitate usque in diem xiiii Kalend. Octobris, luna 22, æra qua supra 740. » Et agens de rege Ervigio: Suscepit statim succedente die, 11 feria, gloriosus dominus Ervigius regni sceptrum; quod fuit iii Idus Octobris, æra 718 dilata unctionis solemnitate usque in superveniente die Dominico. » Et de rege Egica: « Unctus autem dominus noster Egica in regno, in ecclesia sanctorum Petri et Pauli prætorienst, sub die viii Kal. Decemb. die Dominico, æra 785. » Et de Witiza: « Unctus est autem Witiza in

DCVIII.

DCIX.

DCX.

A no die qui fuit xviii Kalend. Decemb., æra 729; » et in concilio Toletano xii, can. 1. « Etenim sub qua parte vel ordine serenissimus Ervigius princeps regni conscenderit culmen, regnandique per sanctam unctionem suscepit potestatem. » Et infra: « Aliam quoque informationem jam dicti viri in nomine honorabilis et sanctissimi fratris nostri Toletanae sedis episcopi; ubi omni separavit pariter, ut sub omni diligentia ordine, jam dictum dominum nostrum Ervigium in regno ungere deberet, et sub omni diligentia unctionis ipsius celebritas fieret. » Hinc colligitur et reges Gothos ungi solitos, et in urbe regia Toletana, et ab archiepiscopo Toletano, ut totius Hispaniæ primatæ. Unde non poterant se habere reges, nec habebant potestatem in regnum Gothicum, nisi per unctionem, ut docet sancta Synodus xii Toletana: unde perperam intelligunt nonnulli de rege Wamba, quod illi sit dictum, ut in terra Camporum ungeretur, quasi possit alibi quam

B Toleti ungi: ob id distulit coronationem, et unctionem, donec veniret Toletum. Addam hic verba P. Joannis Mariana I tom. lib. vi, cap. 12, lingua vulgari: « Doblepose Wamba con estas amenzas, pero de tal manera aceto la eleccion, que no se quiso dexar ungir, como era de costumbre, antes de ir a Toledo. Pretendia reservar aquello para aquella ciudad; i con aquel espacio de tiempo entendia, o que se mudarian las voluntades de los que le eligieron, o se ganarian las de todos los demas, de gracia que no se signiese algun alboroto por la diversidad de pareceres. Con esto partio para Toledo donde a veinte i nueve de Setiembre (Miércoles, dia de S. Miguel archangel) fue ungado i coronado en la iglesia de S. Pedro i S. Pablo, que esta cerca de la casa Real. Juro ante todas cosas por expresas palabras, de guardar las leyes del Reyno, i mirar por el bien comun. Quirico arçobispo de Toledo, successor de san Ilifonso, hizo la ceremonia de la uncion. » Hæc Mariana. Quod autem coronarentur uncti imperatores Constantinopolitani a patriarcha urbis regiæ, docent pluribus Zonaras et Cedrenus; et manifeste colligitur ex epistola Joannis patriarchæ Constantinopolitani ad Hormisdam papam his verbis: « Quoniam talem verticem tali corona decoravit. » Hinc Baronius, et auctor Epitomes, colligunt fuisse in more, ut Orientis imperii electi imperatores ab episcopo Constantinopolitano coronarentur. De hoc alii multa P. H. — De regum Gothorum unctione multi multa. Noster Julianus passim, plura P. Joannes Benedictus Guardiola in Nobilitate Hispaniæ cap. fin. Noster Garrias de Loaysa ad concilia Toletana in exhortatiue ad principem, quam edidit ex C. Alueldensi, pag. 34, ex jureconsulti Camillus Borrellus, De Præstantia regis catholici, cap. 49, n. 83, p. 50. Luitprandus, n. 87. « Qui (Recesvinthus) ab Eugenio episcopo Toletano Toleti in æde sanctæ Mariæ, quæ, vulgo voce Arabica, Allicensis nominatur, vel Inferior, coronatur et inu-

9. Rex catholicus Gundemarus Toleti jubet concilium contrahi : contrahit autem Aurasius.

40. Dignitas patriarchalis Toletanæ sedis imminuta, pristinae dignitati restituitur, ut ad ejus obedientiam rediret Carthaginensis provincia, in quam tota Carthaginensis et Toletana fuerat divisa.

DCXLIX

DCXI.

11. Adeodata virgo sanctissima, Toletana, monialis Benedictina, floret ; ad quam olim S. Gregorius scripsit.

DCL.

DCXII.

12. Gundemaro succedit in solio regni Gothici Susebutus, vir doctus et pius, et in rebus gerendis satis expertus.

DCLI.

DCXIII.

13. Bonifacio papæ succedit in sede Petri papa Deusdedit.

14. Memoria est S. Pauli episcopi Jacoetani, qui Romam dum visitat, cum aliis duobus sub Decio martyrium patitur sexto Idus Februarii.

15. Floret memorio Mediolani S. Anatoloni episcopi, discipuli S. Barnabæ.

16. Mortuo Aurasio, sanctissimo doctissimoque pontifici, succedit in sede Toletana S. Helladius, vir eximius ; et prius monachus Benedictinus : ætate jam ingravescente, ad superos evocatur.

DCLII.

DCXIV.

17. Dulceidius diaconus Cesaraugustanus floret, quem S. Gregorius in epistolis mirum in modum commendat.

DCLIII.

DCXV.

18. Vincentius, Carthaginis Spartariæ episcopus, moritur.

19. Toletani celebrem mentionem habent S. Vincentii episcopi et martyris, qui prædicat Meviæ.

20. Murila, episcopus Valentinus, attulit ex Gallia corpus S. Vincentii levitæ, martyris Aginnensis, Valentiam.

21. Mahumetus pseudopropheta Cordubæ prædicat.

DCLIV.

DCXVI.

22. Marcus Maximus, Cesaraugustanus episcopus, ex ordine sancti Benedicti, scriptor Chronicorum, eximius concionator, vir pius et doctus, qui vitam S. Benedicti scripsit carmine, et multa prosa et versu, sancte moritur.

23. Joannes exarchus populari tumultu perimitur.

24. Extruso per vim Isidoro episcopo Hispalensi, viro doctissimo sanctissimoque, Gordianus in sede

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

gitor. » Nostræ Hispaniæ litterarium decus D. Gregor. Lopez Madera, eques ordinis S. Jacobi, regii senatus consiliarius, cap. 12, § 6, De monarchiæ Hisp. præstantia, novissime ex conciliis, chronicis, et multis hinc inde petitis testimoniis. Scribit idem in Marte suo Gallico, sive de Justitia armorum et fœderum regis Galliæ, cap. 12 ; Alexander patritius Armacanus, vero tamen nomine doctor Corn. Jansenius episcopus Iprensis.

At, Græcos imperatores inungi solitos a patriarchis Constantinopolitanis referunt plures. Unus pronunctis Codinua Curopalata, De Officiis Constantinop., cap. 27 ; De Coronatione imperatoris, num. 18, ex nupera versione. « Post hæc, ait, tollit novus imperator capitis tegumentum, quaecunque illud fuerit. E vestigio autem quotquot in templo reperiuntur, apertis capitibus astant. At patriarcha crucis in formam caput imperatoris divino unguento inungit, accinens elata voce illud : Sanctus. » Ubi Jacobus Gretserus, societatis Jesu presbyter, noster Luitprandus, lib. vi Rerum a principibus per Europam gestarum : « Miro ornatu miroque apparatu susceptus ab eodem summo pontifice et unctionem suscepit imperii. » Quem allegat annotator ad Historiam Pauli Warnefridi diaconi Forojuliensis ad pag. 92, in pag. 276 et 277. Julius Cæsar Bulengerus, De Imperatore, lib. II, cap. 3, p. 89. D. L.

9. De concilio regis Gundemari exstat in nonnullis codicibus manuscriptis, præcipue in sancti Æmiliani codice, qui nunc est apud regiam bibliothecam sancti Laurentii Scurialis. Quod Aurasius præfuerit concilio, præter ipsam temporum seriem, manifeste dicit illustriiss. archiepiscopus Toletanus,

A D. Garsias Loaysa Giron in commentariis ad hoc concilium. P. H.

11. Nullam in alio, nisi in Gregorio papa et Luitprando, mentionem hujus sanctissimæ virginis invenio ; suspicor tamen vixisse in antiquissimo cœnobio sacrarum virginum Benedictinarum, quod nunc sacratum est S. Dominico Calciatensi : olim credo sacratum fuisse S. Benedicto, quia memoria traditione firmata est Toleti, eo confluere consuevisse S. Ildephonsi beatam matrem Luciam, et cum illis monialibus conversari Id.

12. De Sisebuto multa mentio est in Chronico S. Ildephonsi, Isidori, et in Historia Gothorum, in conciliis Toletanis, in Foro judicum, in Rodrico Toletano, et Palentino, et Luca Tudensi Grægorio Vasæo, Morales, Mariana, et aliis, Id.

16. Post Aurasium ponit Ildephonsus in sede Toletana Helladium : de quo ipse Ildephonsus in lib. De Viris illustribus, et alii, Id.

17. De Dulcideo nullus scripsit, præter hunc auctorem et S. Gregorium papam : vir fuit talis, quem sanctus doctor commendat. Id.

18. De Vincentio episcopo Carthaginis Spartariæ solus hic auctor. Id.

19. De Vincentio Baronius die vicesima septima Octobris in littera B, ubi mentionem facit hymni, quem se invenisse ait in breviario Toletano. Vide doctissimum P. Franciscum de Bivar ad Dextrum anno Christi 352. n. 4, p. 382 D. L.

21. De adventu Mahumeti in civitatem Cordubensem, præter hunc auctorem, Ildephonsus in Chronico, et Lucas Tudensis P. H.

24. Ex epistola Deusdedit Gordiano Hispalensi ;

Hispalensi per vim intruditur : S. Isidorus Malacæ exsulat, papa Deusdedit scribit epistolam ad Gordianum intrusum.

DCLV.

25. Deusdedit hoc anno moritur : succedit Bonifacius.

DCLVI.

26. Opera Sisebuti regis Wisegothorum catholici, sedes Hispalensis S. Isidoro amico suo cum honore restituitur.

27. Assota civitas in Contestanis, et in confinio Bastetanæ, quæ quondam sedes episcopalis fuit destruitur.

28. Illici-sancta Corona virgo Benedictina floret.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

hoc manifeste patet ex libris epistolarum summorum pontificum Romæ impressis : nec mirum aliqua tacuisse scriptores, quæ in dies magis tempus retegit. Idque confirmatur ex epistola Gothica manuscripta, quam habent Patres Augustiniani Salmanticenses, Artuhagi Gothi, Toletani monachi Augustiniani ad eundem Isidorum. Id credo factum per vim factionum Ariatorum, et restituitur anno sequenti opera et potentia regis Sisebuti : credo durasse in exilio pauculos quosdam menses, post vero restitutum. P. H.

27. Assota civitas est in Batestanis, duabus lencis a Caravacca, ubi nunc *las Cuebas*, ubi ingentis civitatis vestigia cernuntur : unde Caravaccam lapis alatus inde est, cum nomine *Respubl. Assotanorum*, qui nunc est in ecclesia vetustissima loci pro frontispicio; de qua in nostra Geographia Hispaniæ. Ista dicitur a Ptolemæo *Asso* pro *Assota*. Fuit olim civitas episcopalis; quæ his temporibus vastata fuit. P. H. — *Assota civitas in Contestanis*. Hujus civitatis meminit Fr. Joannes Ægidius de Zamora his verbis : « Urbs Lacedæmon prope Caravaccam vel Theodomirum a Græcis, Assota ab Africanis venientibus ab urbe Assota, quæ nunc prope Melillam destructa dicitur Assota, conditur. » Disertius noster Julianus in *Adversariis*, num. 70. « S. Indaletius per oram Carthaginis habetur celeberrimus, qui dicitur prædicasse Assotæ, et Lacedæmone propinquis inter se urbibus, divisus fluvio Ripare intermedio, sitis in duobus montibus : Assota ad ortum, et Lacedæmon ad occasum, » ubi loco *Ripare*, legendum ex Ægidio, *Quipare*. Quod ut pateat, ejus verba transcribam : « Capipa fluvius, vulgo Quipar, prope Carabum, vel Theodomirum, qui a fragrantia rosarum florumque vere novo quasi divinum odorem, a venientibus a civitate Capipa in Africa, in ripa Magradæ fluvii dicta. » Iterum de iisdem civitatibus ibidem archiepiscopus, II. 83, 84, 85 et 475. Notandum obiter sanctos Crispulum et Restitutum passos non procul ab eis, in oppido Caravaccensi, ut testatur Julianus dict. n. 84. Et in Hispania coronam martyrii reportasse scribunt Beda et Martyrologium Romanum die 10 Junii. Multa crudite cengerit Fr. Don Prudentius de Sandoval, episcopus Pampilonensis, in adnotationibus *Tudensibus*, pag. 17, et Licentiatus Joannes de Robles in libello *De Cruce Caravaccæ*, lib. 1, cap. 2, fol. 5, qui hanc antiquam inscriptionem abhinc 85 annis Assotæ ruinas inventam dedit in lucem, situ obrutam diu, e ruderibus erutam :

S. ÆMILI. M. F. NEP. QVIRINA. RECTVS. DOMO ROMA. QVI. ET. CARTH. ET. SILICITANVS. ET. ASSOTANVS. ET. LACEDÆMONIVS. ET. BATESTANVS. ET. ARGIVS. SCRIBA. QUÆSTORIS. SCRIBA. ÆDILIS. DONATUS EQVO PVBLICO AB IMP. CÆSARE. TRAJANO. HADRIANO. AVG. ÆDILIS. COLONIE CARTAGI. PATRONVS. REIPUBLICÆ. ASSOTANORUM. FIERI. JVS. SIT. EPVLO. ANNVO. ADJECTO.

Hanc urbem recenset Ptolemæus, decurtata tamen voce *Asso* : nisi cum Juliano in *Adversariis* num. 40 malueris « *Assonem* » et « *Assotam* » diversas civitates fuisse, conditas a civibus Assonis

DCXVII.

DCXVIII.

A urbis apud Asiam Minorem, cujus meminit S. Lucas in Act., cap. xx, num. 13 et 14; et cap. xxvii, n. 13. Fuit enim sedes episcopalis, ex Luitprando, num. 27. « Quæ quondam sedes episcopalis fuit, » et num. 38 « sedes Assotana, Bigastrum, quæ Murcia est, transfertur. » Exstat insignis lapis in hujusce rei irrefragabile testimonium, qui in agro Oriolensi repertus fuit, et continet veterem inscriptionem ejusdem episcopi catholici, litteris A et Ω, ornatum.

A. LEANDER SERVVS DEI EPISCOPVS. Ω.

S. ECCLESIE. ILLICITANÆ.

VEL. BELSENSIS. PROPE. FLYMEN. SECVRAM. EPISCOPVS. ET. ASSOTANÆ.

OBIIT. IN. PACE. ERA. DCC. XXIII.

hoc est, anno Domini 685. Duodecim annis ante confirmat in concilio xi Toletano : et in xii, quatuor annis ante ejus mortem, vi loco. Duobus ante mortem annis interfuit et confirmavit in xiii Concilio Toletano, et in Toletano xiv post Julianum pontificem primatem Toletanum confirmat. In xv concilio Toletano confirmat Emilia episcopus Elicitaniæ [*lego* « Illicitaniæ »] et Dotanæ, xxv loco, duarum sedium; sicut et Leander. Successit hic Leander Ubini Illicitano, qui confirmat, vel ejus vicarius Agricus pro eo, in x concilio Toletano, æra 694, hoc est, anno Domini nostri Jesu Christi 656. In Synodo Toletana, sub Gundemaro, æra 648, anno Christi 610, confirmat Sanabilis, sanctæ Ecclesiæ Elotanæ episcopus; et in vii Toletano concilio, æra 604, confirmat « Winibal, » his verbis : « Winibal [alii legunt *Vinibal*] Dei miseratione Ecclesiæ Illicitanæ, qui et Elotanæ episcopus, hac statuta definiens, subscripsit. » Utrobique emendandum autumat vir doctus *Assotanæ*, pro *Elotanæ* et *Elothanæ*. Crediderim (fas sit conjectari) episcopum Eliocrotensem, vel de *Lorca*, migrasse in episcopum Assotanensem. Fit namque mentio in concilio Illiberitano, æra 362 ante mille trecentos annos coacto, Successi episcopi Eliocrotensis. Et in synodo Gundemari, post trecentos annos, incipit fieri mentio episcopatus Assotanensis, et nunquam amplius Elotanensis vel Eliocrotensis. Unde datur locus conjecturæ, tum primum cepisse pontificium Assotanum, jam abolito prius Eliocrotensi, quamvis Julianus in *Adversariis*, num. 81, episcopos Bigastri, Assotæ et Eliocarotæ positis a S. Indaletio affirmet sic : « S. Indaletio prædicat Carthaginæ, Illicone, Assotæ, Lacedæmone, Eliocrotæ, ubi posuit episcopos. » De S. Indaletio, qui Eliocroth prædicavit, Fl. Lucius Dexter anno Christi 54, num. 1, ubi docte magnus ille et incomparabili doctrina vir, Hispaniæ decus et ornamentum, P. Franciscus de Bivar, refert Lucam Tudensem, ubi de rege Wamba, et Ambrosium de Morales, lib. x Hist. Hispan., cap. 32. De translatione sedis Assotanæ ad Bigastrum, vide quæ notant ad num. 38. D.L.

28. *Illici*. Hodie *Origuella*, ex Antonini Itinerario, Valentia Carthaginem. De qua Pomponius Mela Plinius, Strabo, Ptolemæus, et alii, quæ sicut Illicitano nomen dedit olim, ut nunc, civitas episcopalis. Habet nunc episcopum D. Josephum Stephanum, virum morum sanctorum, et multarum disciplinarum

DCLVII.

29. Mahumetus libros erroris sui in Arabia vulgat.

DCLVIII.

30. Mortuo Sisebuto rege Wisegothorum catholico, die octava Novembris, suffectus est illi Suintila.

31. Isidorus Hispalensis episcopus secundo concilio Hispali collecto præest, sub cujus disciplina multum Ildefonsus proficit.

DCLIX.

32. Bonifacium papam sequitur in sede Petri Honorius.

33. Ad Fauces Hispaniæ in Lusitania, vulgo *Gargantalaolla*, Magnus cognomento, Joannes abbas floret.

DCLX.

34. Marcus Maximus, monachus prius Benedictinus, et post episcopus Cæsaraugustanus, celebris post mortem habetur.

35. Mire floruit S. Cœlestinus, vir in Hispania consularis, martyr sub Juliano, Romæ in carcere mense Maio mortuus cum aliis.

36. S. Leander, viso Constantinopoli templo S. Thyrsi, fecit aliud Toleti.

DCLXI.

37. Exacto Adalbaldio exarcho Ravennate, regnat in Italia Ariobaldus primus rex Longobardorum.

38. Sedes Assotana Bigastrum, quæ Murcia est transfertur.

DCXXIX.

DCXX.

DCXXI.

DCXXII.

DCXXIII.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

cognitione non mediocriter præclarum. Ibi S. Corona, monialis Benedictina, sanctitate claret : de qua apud Molanum, Galesinum, et Martyrologium monachorum Benedictinorum celebris mentio ; et inter sanctas virgines nuncupatur die 24 Aprilis. P. H.

30. Sisebuto successit Suintila : ex Chronicis divi Isidori, Ildefonsi, Juliani, et ex recentioribus, Garsia Loaysa, et aliis. Id.

31. Quod Isidorus præfuerit Hispalensi et Toletano sub Gundemaro, et iv concilio Toletano, docent historia, et ipsa concilia : et quod Ildefonsus fuerit ejus discipulus, vide in Vita utriusque apud Rodericum Toletanum, Garsiam Loaysam, Vasæum, Garibayum, Morales, Marianam, et alios auctores. Id.

33. Ad fauces. In Lusitania oppidum est hodie *Gargantalaolla* : quas *Fauces* Latini vocant. Hispani *Gargantas* : ubi veterum Faucium mentio fit, et insunt ruinæ inter *Gargantum* et *Quacum* oppidum. Hic prædicavit S. Magnus discipulus S. Galli, de quo 6 Septembris sic Beda : « S. Magni confessoris discipuli S. Galli. » Maurolycus item : « Magni confessoris, » eodem die. Galesinus eodem die : « Ad Fauces, S. Magni confessoris, qui, S. Galli discipulus, divino prædicandi munere multorum animos ad pie agendum inflammavit, miraculorumque ac vitæ religiose actæ laude nobilis, in sanctos summipontificis Romani auctoritate ab episcopo Augustano ascriptus est. » Etiam in eodem die Molanus in Adnotationibus sic : « De Magno Gaspar Bruschius De episcopatibus Germaniæ. Lantho, alias Dantho, et iterum aliis Lancho dictus, xvi episcopus Augustanæ urbis anno Domini 870 canonizavit cum consensu Romani pontificis sanctum Magnum ; cujus vitam etiam Emerito monacho Elefancensi eximie docto describendam, et posteritati commendandam, commisit. » Hic Lantho fuit episcopus Augustanæ Emeritiæ tempore captivitatis ; de quo Julianus archidiacon. S. Justæ anno 870. Fuit hic monachus Benedictinus, vir doctus et eximie sanctus. P. H. — In Juliano M. S. archetypo P. Hieronymi Higuera legitur, uti edidi, sic : « Bento episcopus Cæsar-Augustanus, vel Augustanus, auctoritate Adriani papæ refert in numerum sanctorum S. Magni in oppido Lusitaniæ ad Fauces. Scripsit autem hic vir Dei elegantis stylo contra Iconoclastas hæreticos. » Ubi ex ea Molani notatione superius adducta, legendum, *Lantho pro Bento*. D. L.

34. De Marco Maximo multi scribunt, ipse in suo

Chronico, S. Isidorus in fine Virorum sanctitate et litteris illustrium, Trithemius : et in Concilio in Toletano, quod celebratur sub rege Gundemaro, mentia fit multa : fuit ex ordine S. Benedicti, vir non minus sanctus quam doctus. P. H. — Adde : S. Braulio, Regimundus ad nostrum Luitprandum, et Luitprandus ad Regimundum, et in Chronico num. 22 ; Hellecas in Additionibus ad M. Maximum, Petrus Damianus sermone 8, in vigilia S. Benedicti ; Julianus noster in Chronico, num. 5, et multis in locis. Quos, et alios auctores congerit doctissimus F. Bivarium ad M. Maximum, in Elogiis auctorum qui cum laude Maximi meminerunt. D. L.

38. De hac translatione etiam Maximus Cæsaraugustanus. Etiam Murcia vocata est *Acarta* ex ms. Gothico monasterii Parracensis, sic ibi : « *Acarta* Bigastrum. Hic jacet Restis episcopus Vergaræ ; » ergo Murcia dicta est *Acarta*, et *Bigastrum* : et sic episcopi Bigastrenses pertinent ad Carthaginensem Spartariam. Huc ergo translata est sedes Assotana : quo credo translata fuisse Carthaginensem Hispaniæ, postquam excisa est tempore Leuvigildi, vel paulo prius P. H.

Sedes Assotana Bigastrum, quæ Murcia est, transfertur. Dixi ad n. 27 de Assotana civitate, et sede episcopali, nunc de *Bigastro*, et *Murcia*, quæ eadem est, ut in nostro apparat Luitprando hic, et in Adversariis num. 87, et in Juliano in Adversariis num. 450. Bigastrensis sedes nomen habet ab oppido Bigastro. Bigastrum dicitur ἀπὸ τῆς βίαις, καὶ γαστέρος, id est, a vi et ventre ; quia opportuna vis colendo et curando ventri in ea sit civitate. Aliunde deducit Luitprandus in Adversariis d. num. 87, ubi *Bigastrum* scribit, dictum quasi duplex castrum. Utrumque non abs re, cum civitas sit amœna, et nobiles strenuosque viros, pace belloque insignes ferat. Hæc est civitas Murcia, a voce myrto nuncupata. Plinius, lib. xv Natural. Hist., cap. 29, agens de dea Murcia : « Quin et ara vetus fuit (ejus sunt verba) Veneris Myrtæ, quam nunc Murcia vocant. » De aris Murcia meminit in Veiente apud Tusculanum, lib. 11, cap. 96. Festus eandem appellat Murciam, et sub Aventino sacellum habuisse tradit ; venit tamen corrigendus ex Plinio : nunc legitur in Festo : « Murcia deæ sacellum erat sub Aventino, qui antea Murcus vocabatur ! » emenda, quæ antea Myrtea vocabatur. Vel intelligi, retenta vulgari lectione, montem Aventinum prius Murcum dictum ; quod non probo. At Murcia suum deduxit nomen, quia homines præ

deliciis murcidos reddebat. Divis Augustinus, De Civitate Dei, lib. iv, cap. 16, « deam Murciam, quæ præter modum non moveret, ac faceret hominem, ut ait Pomponius, murcidum [vel murcum] id est, nimis desidiosum et inductuosum. » Tertullianus, lib. De Spectaculis, cap. 8, deam Murciam recenset, quam esse deam marmoris dicit, forte quia desidiosi, quibus præsidebat, veluti marmorei sunt; seu emendandum *marmoris* in *amoris*: hoc enim nomen Veneri convenire videtur. Ita Pamelius, cujus vestigiis insistit Cerda, reprobaturque Turnebum, qui, lib. xxii Advers., cap. 13. *murcoris* scribendum putat. Murcia, seu Myrter, conciliabat apud veteres amorem; apud quos per myrtum, mutuum amorem viri et mulieris, significari in conjugio certum est. Quare Plinius, lib. xv, cap. 29, scribit Romanos et Sabinos verbena ac myrto conjuratos amice, dum Sabinas illi ad conjugium rapuissent: et ex tribus myrty generibus, *Sancta*, quæ *ἀγία* Græcis dicebatur, conjugii dicata fuit. Hinc Catulli lectio firmanda in epithalamio Juliae et Manlii; qui bene auspicatus ex nuptiis, ramusculos sanctæ myrty illis dat:

Floridis velut enitens
Myrtus hægia ramulis,
Quos Hamadryades deæ
Ludicrum sibi roscido
Nutriunt humore.

Doctæ F. Fortunatus Scacchus, ordinis Eremitarum S. Augustini, in sacrorum Elæochrismis, Myrothecio primo, cap. 51, pag. 495: « Murci, inquam, apud Romanos dicebantur, qui, ut vitarent bellum et pugna congressus, pollices sibi amputabant. » Et hunc invaluisse morem in Italia, auctor est Ammianus, lib. xv, extremo de Gallis loquens: « Ad militandum omnis ætas aptissima, et pari pectoris robore senex ad proclivum ducitur, et adultus; gelu duratis artubus, et labore assiduo, multa contempturus et formidanda: nec eorum aliquando quispiam, ut in Italia, munus Martium pertimescens, pollicem sibi præcidit; quos joculariter murcos appellant. » Exemplum apud Suetonium in Augusto, cap. 24. « Equitem Romanum, quod duobus filiis adolescentibus causa detractandi sacramenti, pollices amputasset, ipsum bonaque subiecit hastæ: » ubi Lævinus Torrentius. Meminit etiam Quintilianus, lib. viii Instit. Orator., cap. 5, cujusdam gladiatoris, cui, ut non luderet, pollicem amputavit soror, his verbis: « Ut in eum, quem sæpius ludo redemerat soror, agentem cum ealationis, quod ei pollicem dormienti recidisset: Eras dignus ut haberes integram manum. Sic enim auditur, ut depugnare. » Legi jamdiu, pene puer, in Martiale ad Spectac. librum: « Sic enim ad digitum depugnare. » Paulo namque inferius scribitorator: « Contra eandem sororem gladiatoris, cujus modo feci mentionem: At digito pugnavi, » reponendum: « Ad digitum pugnavi. » Quique (si excurrere licet) pollicem sibi præcidebant, rei erant læsæ reipublicæ. Fortunatian., lib. ii Rhetoricorum de Achronio: « Decem milites belli tempore pollicem sibi amputarunt, rei sunt læsæ reipublicæ. » Noster Luitprandus in Hist. PP. in Innocentio, « Murcorum » vocem oblivioni minime tradidit. « De indigentia clericorum, » inquit, « querimoniam facienti, cum aliquos murcos [lego murcos] aliquos digamos, habere diceret; respondit, illum qui volens partem digiti sui absciderit, juxta canones non posse admitti ad clerum. » Quæ est epistola Innocentii quarta ad Felicem Nucernianum, affertque Franc. Lindenbrogius ad lib. xv Ammiani, pag. 45. Ad hanc pollicis abscissionem respexisse videtur Arius Menander J. C. in l. « Qui cum uno, § 4: eum, qui filium, 12, π. » De Re militari; « eum, qui filium debilitavit, dilectu [lege delectu] per bellum indicto, ut inhabilis militia sit, præceptum divi Trajani deportavit: » ubi Dionysius Gothofredus littera O explicitis verbis explanat. Constantinus imperator, in lib. i, C. Theodos. De Filiis militarium, lib. vii, dum eos, qui se sponte,

A resectis digitis, bello inutiles fecissent, cæcis civitatum addixit. Verba sunt: « Jubernus, si ad militiam inutiles resectis digitis judicentur, curialibus sine aliqua ambiguitate muneribus atque obsequiis aggregari. » Id vero alii principes vetuere in lib. iv in eodem Cod. Theodosiano, tit. De Tyronibus: « Eos, qui amputatione digitorum castra fugiunt, secundum divi Constantini decretum tua sinceritas non sinat manus deformatione defendi, si quidem possent in quacunque reipublicæ parte prodesse, qui se sponte truncaverunt. » Videndus Cujac., lib. xv, Observat. ultima, et addenda capita 21, 52, 23 Canon. Apost. Idem « Murcii, » labente imperio, et lingua Latina, « Murcinarii » dicti sunt. Isidorus in Glossar. *Murcinarius, mutilus*: ab Italis *poltrones* nominati; quasi pollice trunci: et vocabulo Italo-Latino *pullrones*. S. Franciscus, tomo I Opusculorum, in opusculo De vera et perfecta Lætitia, p. 94: *Recedite hinc, pultrones*. Late Meursius Exercitat. Critic., parte ii, cap. 2, pag. 67. Savaro ad Sidonium Apollinarem, lib. i, epist. 2, pag. 12. *Murcii* ergo delicati, et eorum dea *Murcia*. Amœnitates enim ei bene conveniunt: nam aeris temperies, aquarum ingens copia, ubertas, opes, divitiarum abundantia, horti, nemora, fontes, faciunt omnium urbium totius orbis indulgentissimam: suique habitatores, forte etiam, et armorum exercitationi habiles, munitissimam reddunt.

Bigastrum successisse *Carthagini* insinuat Garsias de Loaysa ad concilia Toletana, ubi in explanatione aliquorum nominum antiquorum scribit: *Acarta Bigastrum*, id est, a *Carthagine Bigastrum*: collocaturque inter Illicem et Carthaginem; et sic est *Murcia*, vel *Bigastrum*, inter Carthaginem et Oriolam, quæ est Illicis. Videndus Loaysa ad concilium apud Lucum a Theodomiro principe habitum, pag. 151. verbo *illicis*. *Bigastrum* præterea partiebatur terminos cum Urci et Illice. Sic invenitur in divisione terminorum a rege Wamba. « Urci teneat a Gesta, usque Carthaginem, et a Pugilla usque Losolam, Illicem a Pugilla usque Losolam » Losola est hodie *la Losilla*, quæ dat nomen hospitio campestri entibus Murcia Toletum; vulgo, *la venta de la Losilla*. Hinc patet, inter Carthaginem et Illicem concludi terminos episcopatus Bigastrensis. Juvat etiam, quod porta Illicitanæ civitatis, quæ Murcia ducit, nunc vocatur *Puerta de Magastre*, id est, quæ itur *Bigastrum*. P. Joannes Mariana, maximus inter magnos antiquitatum indagatores, lib. vi Hist. Hispan., c. 15, « *Bugastra*. Hujus urbis nullum vestigium exstat; tantus versus Origuellam sita fuisse putatur, tum ex locorum ordine, tum ex portæ Magastri nomine [*Hispane scripsit, de Magastro*] quæ in ea urbe est indicio. » Erudite de eadem porta doct. Franciscus Martinez in libello Antiquitatis Origuellæ, cap. 3, pag. 154, B. Accedit item testimonium Rasis historici Saraceni, qui inter episcopatus subjectos Toletano enumerat Murciensem anno 900. Bigastrensis ergo sedes, Murciensis est: atque Murgensis civitas, et *Bigastrum*, eadem. Et, ut nulla reliqua sit deinceps legentibus dubitatio, audiamus Julianum in opusculo de Eremiteris, n. 14: « Eremiterium S. Mariæ de Arraxaca (*sic ibi legendum*) Murcia, quæ tempore Gothorum dicta est *Bigastrum*, quo translatus est episcopatus Carthaginensis Spartariæ; et in dicto eremitario baptizati sunt S. Leander, et Theodosia soror ejus, prior uxor regis Wisigothorum Leovigildi, mater sanctissimorum regum Hermenegildi martyris, et Riccardi regis pientissimi religiosissimique: quos baptizavit Dominicus [*lege Domitianus*] primus hujus nominis episcopus Carthaginensis. Et fuit ecclesia Muzarabum post captivitatem Murcia, tempore Maurorum. » Hic episcopus confirmavit sexto loco in ii concilio Toletano, et fuit antecessor Liciniani; cujus nomen in catalogo episcoporum apponit rex divus Alfonsus Sapiensis sua Hist. generali, ii parte, cap. 51.

DCLXII.

39. Moritur in prælio Heraclius imperator Romanus.

40. Reversus Hispali Ildefonsus Toletum; eum archidiaconum suum Helladius facere volebat. Ille vero cedens sæculo, vitam agit in monasterio Agaliensi, quod in suburbio Toleti est (ut nosti) septentrionem

DCXXIV.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

Antiquam autem esse civitatem Murciam, docet A longè dissitas necesse est ut agnoscat. Primum ex dicto, num. 363, in Adversariis; apertius, num. 482. « Hic (hinc) destructa urbe (Urci *sci.iciet*) Christiani sedem mutarunt, et tulerunt secum ad Almeriam corpus S. pontificis et martyris in Urcitania urbe passi anno 3 Neronis. Colitur die decima quinta Maii. » Firmant secundum versus et notæ, quas luci dedit archiepiscopus Garsias de Loaysa in concilio apud Lucum, pag. 264. Ait enim, in monasterio Parasses, in quo antiquitus vita canonicorum regularium sancte floruit, et tunc observantia divi Hieronymi, dum noster rex catholicus Philippus II ibi moraretur, incidisse se in librum manuscriptum membranaceum, ubi legebatur: « Urci, quæ modo Almeria vocatur; inde versus:

Insistens operi, venit Indaletius Urci,
Quæ post mutata, fuit Almeria vocata. »

D. Ferdinandus de Mendoza, vir apprime doctus, in suo concilio Illiberitano, lib. 1, cap. 44, fol. 97, hanc secutus opinionem, scribit: 16 *Januarius Urci. Alias Virgi. vulgo Almeria.* De S. Indaletio, Urci et Almeria, plura congruit, et docte, abbas divus Joannes Briz in Historia S. Joannis de la Peña, lib. III, cap. 28, usque ad finem libri.

Denique, ut tam longo excursui finem jam imponam, sciendum est, dum Hispania venit in potestatem Saracenorum, habuisse hoc nomen Murciam, uti ex Rase refert Morales, lib. XII, cap. 22, plena manu Franciscus Cascales in Murciæ descriptione, cap. 1.

De *Bigastro et Murcia* iterum Julianus in Adversariis, n. 86, ubi de sanctis Rustico et Crispulo, de quibus Joannes de Robles in libello De Cruce Caravaccæ, lib. 1, cap. 2, fol. 5, et D. Fr. Prudentius de Sandoval, episcopus Pampilonensis, in Antiquitate Tudensis Ecclesiæ et civitatis, fol. 17, col. 1 et 2. S. Crispulum autem fuisse amicum M. Val. Martialis asserit Julianus in Adversariis, num. 4. Nec Chronologia resistit; Martialem namque sub Nerone etiam vixisse plures docent (sub quo passus Crispulus) inter eos Matthæus Raderus, Societ. Jesu presbyter, in comment. ad Martialem, tertiis curis, in ejus Vita, pag. 3.

Pro corollario idem Julianus in Adversariis, num. 365: « Finis hujus episcopatus Urcitani, Munda fluvius, ubi influit in Taderem, vel Securam, Carthaginem et Murciam, dictam olim Bigastrum, et castrum Dotanæ, nunc Totanæ; » et num. 66. D. L.

39. Non est hic, Heraclius imperator Augustus, de quo num. 44; is enim nec hoc anno, nec in prælio obiit, sed, ut animadvertit Luitprandus, anno 642, infra num. 72; ubi, non ex adversione, sed consulto dixit, Heraclium, qui crucem restituit, mortuum fuisse; quasi discriminans ab isto Heraclio, duce Romanorum; eujus, scriptores vitæ Mauritiî imperatoris, meminere. Quos inter micat, uti luna inter minores stellas, noster Petrus Mexia, nobilis Hispanus, in suis Cæsaribus, in Mauritiî Vita. D. L.

40. De reditu sancti Ildefonsi Hispali in urbem Regiam Toletum crebra mentio est in Vita ipsius Ildefonsi, a Cixila et Juliano episcopo Toletano scripta. Ubinam fuerit monasterium Agaliense docuimus latius in Historia ecclesiastica urbis Toleti, et ideo non est opus hic pluribus de hoc situ agere, maxime cum hic Luitprandus satis id graphice declaret; doceatque, sub Bonito pontifice Toletano se fuisse tunc in ea urbe, et cum abbate Agaliensi magnam usum habuisse. P. H.

Ecce ipse parat præ se (f. per se) sua vina propinat
Militibus lassis, dum tollitur horrida cassis:
Mauris est pestis, fuit Urci (lege Urci) postea testis.
Sumitur hoc castrum, sed et Urci, sternitur ipsum.

Hinc iterum noster archipresbyter in Adversariis, num. 363, illustrandus. « Et quia dictum est passum S. episcopum *de S. Indalatio agit Urci*, ubi, ubi fuit episcopus, et reperlum est corpus ejus Almeriæ, a quibusdam antiquis deceptis, vocata est Almeria Urci. » Non eandem fatetur, Urci et Almeriam; sed non

versus, non procul a Tago flumine, et a Prætorienti templo S. Leocadiæ extra muros in planitie; quod ego, dum Toleti fui, frequenter inveni. Et etiam alterum, Agalliense hujus coloniam ad pagum Buralganiam [*leg.* Benalfaviam] a Mauris dictum, plusquam tria milliaria a Toletis distans. Sed in priori (quod non procul ab eremiterio S. Susannæ prope Tagum fuit) S. Ildefonsus vitam egit; quod, ut dixi, sæpius inveni, cum fui subdiaconus Toletis sub Bonito I hujus nominis Toletano archiepiscopo, prius abbate Agalliensi.

41. Tonantius, episcopus Palentinus, vir sanctus, moritur.

DCLXIII.

DCXXV

42. S. Helladius, episcopus Toletanus, vitæ sanctimonia et eleemosynarum in pauperes misericordia clarus habetur.

DCLXIV.

DCXXVI.

43. Primogenius patriarcha Gradensis floret multum.

DCLXVII.

DCXXIX.

44. Imperator Heraclius, repetita cruce, ex Perside in sanctam urbem Jerosolymitanam triumphans intrat.

DCLXIX.

DCXXXI.

45. Protasius, episcopus Ambraciensis in Lusitania, prope Laconimurgum murificis floret virtutibus.

DCLXX.

DCXXXII.

46. Prima die Maii moritur sancte compositæque Toleti Arthuagus, monachus Augustinianus, Scislæ Toletanæ

47. Hoc tempore floret Orosius, episcopus Elborensis, in Carpetania.

48. Justus, diaconus sæcularis S. Helladii episcopi Tolctani, Hispaniarum primatis (ut cæteri fuerant,

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

44. De Tonantio S. Ildefonsus. Fuit vir egregie A leti Arthuagus, monachus Augustinianus, vir apprime fervens zelo Dei. » M. Maximus anno Christi 584. « Arthuagus Gothus, ex ordine S. Augustini monachus, Scislæ Toleti floret sanctitate. » Ambrosius de Moral., lib. xii, cap. 18; Rodericus Carus, musis charissimus, in Maximo, anno 584, pag. 202; B. Gabriel Pennotus in Hist. tripartita clericor. canonicorum, lib. 1, cap. 56, num. 1 et 2 qui nostrum refert. P. M. Joannem Marquez, cap. 11, § 2, in lib. De Ordine S. Augustini; nostrum itidem non amaret Liutprandum, et suum antagonistam aggrediat. Chronologia discrepat inter auctores. D. L.

42. Fama longe lateque diffundebatur per omnes Hispaniæ partes sanctitatis beatissimi pontificis Helladii, præcipue tamen eximie ejusdam largitatis in pauperes. Sic S. Ildefonsus in ejus Vita verbis quidem magnificis: « Miserationes, eleemosynarumque copias, inquit, tam large egenis intulisse probatur, ac si de illius stomacho putasses inopiam et artus descendere, et viscera confoveri. » P. H.

45. De Ambracia in Lusitania, quæ nunc *Placentia*, jam sæpe alias. De Protasio vero episcopo hoc non legi alias. P. H. — *Protasius episcopus Ambraciensis*. Ambracia oppidum, dictum κατ' ἐξοχήν municipium, Sic Julianus in tractatu De eremiteriis, num. 16: « Quod oppidum Ambracia, per emphasis dictum est municipium. In concilio Illiberitano confirmat archipresbyter Eucharius a municipio. Qui hoc tempore, scilicet comiti templi, dicitur fuisse episcopus, vir apprime sanctus et doctus. » Agens de eodem Eucherio, qui inter presbyteros decimo tertio loco astitit in concilio Illiberitano. D. Ferdinandus de Mendoza *Municipium Calagurrim* esse aumat, lib. 1, cap. 11, fol. 97; D. Gregorius Lopez Madera in monte sacro, cap. 23, fol. 92, pag. 2, *municipium Florentinum Illiberitanum* esse asserit. P. Franciscus de Bivar ad Dexterum, anno Christi 300. Comment. 1, n. 5, *municipium Albense* explicat, quod *Arjona* nuncupatur. Illuxit Julianus, et tenebras ab antiquitate offusas pellit. De Ambracia urbe idem doctissimus P. Franciscus de Bivar in Dexterum anno 268, num. 4, pag. 294, ubi hanc civitatem Græcos condidisse scribit; et noster Julianus docet in dict. num. 16, his verbis: « A Constantini tempore, post datam Ecclesiis pacem, sumptibus reginæ Helenæ sanctissimæ edificatum ex templo Berecynthiæ (Matris deorum) eremiterium S. Mariæ Fontis dominarum apud Ambraciam urbem. » Ubi obiter animadvertendum, duo dixisse Julianum; et eremiterium a Constantini imperatoris temporibus edificatum, et post ibidem habitasse moniales ordinis S. Benedicti. D. L.

46. De Arthuago, monacho Augustiniano, agit multis Hieronymus Romanus in Historia, quam luculenter de suo ordine scripsit. P. H.

Arthuagus. Julianus in Chronico, num. 325, anno Christi 659: « Hoc tempore Januarii moritur To-

letus Arthuagus, monachus Augustinianus, vir apprime fervens zelo Dei. » M. Maximus anno Christi 584. « Arthuagus Gothus, ex ordine S. Augustini monachus, Scislæ Toleti floret sanctitate. » Ambrosius de Moral., lib. xii, cap. 18; Rodericus Carus, musis charissimus, in Maximo, anno 584, pag. 202; B. Gabriel Pennotus in Hist. tripartita clericor. canonicorum, lib. 1, cap. 56, num. 1 et 2 qui nostrum refert. P. M. Joannem Marquez, cap. 11, § 2, in lib. De Ordine S. Augustini; nostrum itidem non amaret Liutprandum, et suum antagonistam aggrediat. Chronologia discrepat inter auctores. D. L.

Scislæ Toletanæ. De Scisla, vel Sisla, seu Cislæ, monasterio Toletano, inf. num. 293, Joannes Beuter, et Escolanus in Hist. Valentia; Joseph Seguntin. in Hist. ordinis S. Hieronymi; Alcoer et Pisa in Histor. Toletana; ex antiquis, Julianus in Tract. De eremiteriis, n. 9. « Monasterium S. Mariæ Cislæ, tempore Gothorum ab Augustinianis monachis possessum a rege Athanagildo, a quo sese dicunt descendere Pantoæ, et ideo sunt Patroni hujus eremiterii. » Marcus Maximus anno Christi 562. « Monasterium Scislæ S. Augustini ab Athanagildo rege Wisogothorum Toleti edificatur. » Late et erudite probat P. M. Joannes Marquez in lib. De Origine ordinis S. Augustini, cap. 11, § 2 et 3, cum quo pugnat Pennotus, lib. 1 De clericorum regularium hist., cap. 57, § 6, et Fl. L. Dexterum, M. Maximum, Liutprandum expungit; quamvis in textu Bivariensi testimonium Fl. L. Dextri adductum a Marquez non inveniam. Id.

47. De Orosio, Elborensi episcopo in Carpetania, et de episcopatu Elborensi vel Talabricensi, alias multis egi; nunc ejus episcopatus manet vestigium in archidiaconatu Talabricensi, qui docet olim ibi fuisse sedem episcopalem, Dicta est Talabrica, vel Elhora, antiquitus Aquensis civitas, a multitudine bonarum aquarum, quæ passim per vicos cernuntur. P. H.

Hoc tempore floret Orosius, episcopus Elborensis, in Carpetania diaconus. Julianus d. num. 325: « Floret tunc Orosius episcopus Elboracensis, sanctus, ac doctrinæ laude præclarus. » D. L.

48. Duos ponit hic Justos in Ecclesia Toletana, sed utrumque episcopum; alterum Toletanum, virum sanctum, doctum et valde religiosum; alterum vero diaconum S. Helladii, non ejus successorum. Præter ea, quæ dicit hic Liutprandus, et n. 51 et

a S. Elpidio, Juliano, Saturnino, M. Marcello Eugenio) eidem sancto pontifici molestus ludibriis, dieteriis, et malo linguæ, infelicissimo genere mortis malam vitam finivit, episcopus Gallus.

49. Hoc anno die 18 mensis Februarii sanctissimus pontifex, Toletanus Helladius, grandævus, sancte decedit.

50. Fides Christi a discipulis S. Jacobi primo centenario predicata, Canariæ crescit. Patitur S. Avitus in Canaria, et in insulis adhuc durat.

51. Eligitur præsul Toletanus S. Justus, monachus Benedictinus, ex monasterio Agaliensi, rector patrimonii; hic longe alius a sæculari. Qui vir sanctus, pius, innocens et optimis moribus instructus, præest tres annos suis monachis.

52. Sub hoc præside Justo, rege Wisegothorum Sisenando, coacta est IV synodus Toletana, 62 episcoporum virorum excellentium gravitate, litteris et moribus; præfuit S. Isidorus.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

52. Id ex ipso manifeste colligitur Ildefonso, cujus verba bene considerata, inter utrumque Justum ponunt discrimen. « Rursus cum Helladio episcopo sedis ejus Justus diaconus fastu superbiæ insultaret, post mortem equidem sui pontificis vixit episcopus, et ipse tabefactus; sed in reprobum versus sensum, ob intemperantiam morum, a ministris altaris sui dormiens strangulatus laqueo expiravit. » Revera si hic justus fuit archiepiscopus Toletanus, non solum disceret, *post mortem sui pontificis vixit episcopus*, sed adderet, *ejus successor*: quemadmodum agens de Justo Toletano, sic ait: « Item cum successor ejus Justo episcopo, » etc. Quia cum esset abbas, vel rector Agaliensis, vocatus est ad sedem Toletanam immediate post Helladium. Quomodo ergo potuit esse diaconus Toleti simul, et abbas Agaliensi? Hæc munera adeo negotiosa sunt, ut unum cum altero nullo modo ab eodem præstari possit. Sic cum S. Ildefonso in Agaliensi monasterio tertius post illum S. Helladium rector est factus, « extitit rector annis tribus. » Sed dices: Ex monacho factus est diaconus Toleti, et postea factus est abbas Agaliensis. Rem illis temporibus mihi narras inusitatam, ut videri potest in Eugenio monacho, qui vocatus ad Ecclesiam Toletanam cum Helladio, et ab eodem Helladio, nunquam ad monasterium reversus est; et oh id non fuit abbas Agaliensis: sicut etiam idem accidit M. Maximo, monacho Benedictino Cæsaraugustano, qui ex archidiacono Cæsaraustanæ Ecclesiæ, ac S. Mariæ Pilaris, nunquam ad monasterium reversus est. Sed præstat S. doctoris Ildefonsi verba concepta subjicere, quæ sunt hæc: » Hunc, scilicet Eugenium, secum Helladius a monasterio tulit ad pontificatus tractus, qui rursus ab eo clericalibus institutis ordinibus, sedis ejus post eum tertius rector accessit. » Adde, quod Justus non fuit sacratus ab Helladio, nisi lector. Sic S. Ildefonsus. « Eugenius, discipulus Helladii, collector et consors Justii. » Ergo factus simul cum Eugenio lector. Quarto, quomodo sibi contrarius esset S. Ildefonso, qui dixerat in proœmio de Justo illo sic: « Cum Helladio episcopo sedis ejus, Justus diaconus insultaret, post mortem quidem sui pontificis vixit episcopus: et ipse tabefactus; sed in reprobum versus sensum, ob intemperantiam morum, a ministris altaris sui dormiens laqueo strangulatus expiravit? » Quasi denotaret in peccato mortali decessisse hunc Justum intemperantem, superbum, pecculantem. Quomodo ergo, si hic ipse est qui fuit archiepiscopus Toletanus, dicit de illo in Vita S. Eugenii: « Et bonum meritum sentis, qui duobus discipulis, sanctisque filiis, Ecclesiæ Dei hereditatem meruit relinquere gubernandam? Quomodo ergo, si intemperans moribus pessimusque mortem oppetiit, vocat eum sanctum filium Helladii? Sint ergo duo Justii, dissimilis statu, moribus, cursuque vivendi; alter laicus, alter monachus; alter intemperans, alter ab infantia sanctis moribus imbutus: uterque tamen episcopus post Helladium; alter Toletanus, ejusque successor in sede primate; qui fuit sæcularis creditur a nonnullis, Accitanæ Ecclesiæ fuisse pontificem; confir-

matque in Ecclesia Toletana concilio Toletano VI, num. 44, ann. 638, septem annos post mortem sanctissimi pontificis Helladii. Interfuerunt Clarentius et Serpentinus. Potuit esse alterius Ecclesiæ; sed quod hic sit, nomen et temporis propinquitas multum faciunt. Sed revera, si talis fuisset Justus, non tacuisset S. Ildefonsus in ejus Vita, ubi sic: « Justus post Helladium, discipulus ejus, illique successor, vir habitudine corporis ingenique meritis decorus atque subtilis: ab infantia monachus; ab Helladio ad virtutem monasticæ institutionis assatim educatus pariter et instructus, in Agaliensi monasterio tertius post illum rector est factus: extitit rector annis tribus: tempore Sisenandi obiit: qui rex post hunc die nono decimo defunctus abscessit. » Præterea, cum regerentur monasteria consilio ductuque pontificum Hispanorum, non est credibile, sanctissimum et innocentissimum virum Helladium assensum præbiturum, ut homo nequam, et superbus, ac insolens, et malis moribus præditus, sufficeretur regendo monasterio, ubi tantopore florebat disciplina monastica, et vigor sanctitatis, quem diutius servavit ordo Benedictinus. Neque enim id ratio, prudentia et amor erga suam religionem ullo modo pateantur. Ex quibus rationibus colligitur male lapsos esse scriptores, qui tam incuriose legentes S. Ildefonsum, ex duobus Justis unum injustæ consuerunt, et tam manifestam labem notamque S. Ecclesiæ Toletanæ, et ordini sanctissimi Benedictorum asperserunt; non certe dedita opera, sed per incuriam, Expediret itaque bonos auctores non dormitantes, sed vigilantes et vehementer attentos percurrere, locaque cum locis conferre. In quem ego simul errorem incidissem, nisi Luitprandus, auctor diligens, et acri vir judicio, mihi nunc aurem vellicasset. Scipsit nonnulla ad Achilanam abbatem Agaliensem. P. H.

49. Mors S. Helladii fuit initio regni Sisenandi, hoc est, anno 631. Celebratur ejus festum in Martyrologio noviter Romæ edito, die 18 Februarii, de quo S. Ildefonsus, lib. De viris illustr., et Rodericus, lib. II, cap. 7. Sic venerabilem Helladium, Toletanæ seorsim metropolitanum episcopum, sanctitatis præconio præfulgentem Ecclesia veneratur, cum summus pontifex Martyrologium auctoritate sua toti proponat Ecclesiæ, ut ii solum habeantur sancti, qui hic sunt scripti, et hoc est canonizare sanctos: nam quid est canonizare, nisi aliquem sanctum toti proponere Ecclesiæ Dei, habendum, colendum et nominandum sanctum? Hoc fit, quatenus in universa Ecclesia proponitur S. Helladius. Ergo jam est canonizatus, de quo non siebat ullum in Hispania officium, ut nonnulli viri docti conqueuntur. Moritur S. Helladius die octava decima Februarii, anno 632, primo anno Sisenandi, qui cæpit ab die 6 Septembris; defluerant jam sex menses; præfuit annis tribus, mensibus sex, ab initio circiter Martii usque ad duos dies vel tres Septembris. Igitur fuit rector patrimonii annis tribus, ex Ildefonso; et sex mensibus pontifex Toletanus, ex Luitprando; cui multum debemus. H. H.

52. Hæc synodus affertur a divo Garsia Loaysa, ex libris Gothicis manuscriptis; ibi confirmat Justus

DCLXXII.

53. Honorius papa obiit iii Idus Octobris; sedit in Petri sede annum unum, meuses septem, dies vero octodecim.

DCLXXIII.

54. Alexandria et Ægyptus a Saracenis [*al.*, a Saracenorum duce] dure captæ.
 55. Justus, archiepiscopus Toletanus, monachus Benedictinus, vir magnæ religionis, sancte moritur tertia die Septembris.
 56. Sisenandus, rex Wisigothorum catholicus, moritur Toleti 22 Septembris; sepelitur in æde S. Leocadiæ prætoriensis.
 57. Cintila eligitur in locum Sisenandi, sub finem mensis Septembris; vir acer, et armorum exercitatione strenuus.
 58. Eligitur Eugenius in locum Justi, Toletani archiepiscopi.
 59. Eugenius die vicesima quinta Octobris consecrat, inungit et coronat regem Cintilam [*al.*, Chintilanem, *ex ms.*] in præsentia multorum episcoporum et aulicorum, in æde S. Leocadiæ urbanæ.

DCLXXIV.

60. Kalend. Decembr. habita, est v synodus Toletana in basilica S. Leocadiæ confessoris, anno primo serenissimi regis Wisigothorum Flavii Cintilianis.

DCXXXIV.

DCXXXV.

DCXXXVI.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

episcopus Toletanus: habita est anno 633, Decembris die 9 S. Leocadiæ, et in ejus ecclesia, scilicet in basilica. Qui annus erat tertius regis Sisenandi; primus cœperat ab die 8 Septembris; secundus finitus erat anno 633, die 8 Septembris. Ab hoc die incœperat tertius regis Sisenandi, fluxerant illius anni tres, mensis et dies unus; et, ut celebrior esset festivitas S. Leocadiæ eo die in ejus S. martyris basilica (credo in parochiali) habita est 62 episcoporum synodus. P. H.

55. Justum defunctum anno Domini 636, die tertia Septembris, id est, annis et aliquot mensibus post felicem discessum S. Isidori, episcopi Hispalensis, credo sepultum in Agaliensi monasterio; nisi malis, in æde prætoriensis S. Leocadiæ, ubi S. Helladius. Hic a Marieta et Prudentio Sandovalio ut sanctus habetur.

Nondum note satis terris, notissime cœlo,
 Heu! moreris gentis gloria, Juste, tum.
 A puero es monachus Benedicti castra secutus,
 Discipulus sancti charior Helladii.
 Iria te genuit, Toletum nutrit in arctis
 Ordinis obsequiis, et vocat ad cathedram.
 Agahensis eras prius in pictate palæstræ,
 Altus ad egregias inde vocaris oves.
 Doctus, amans æqui, castus, moderatus, honestus,
 Sobrius, ingenio, religione vales.
 Ut fueras solers abbas, sic providus ipse
 Præsul, et officio sic in utroque decens.
 Te vocat Alfonso sanctum, sanctissimus idem;
 Dignus es, et compar præsulis Helladii.
 Tertia lux meritum Septembris te intulit astris:
 Leocadiæ in templo busta parata tibi.
 Diaconum qui te credunt vixisse beati
 Helladii, falli arbitror hos nimium
 Hic lector fuit Helladii; sanctissimus abbas
 Dum regit Helladius, Agaliensis erat.
 Hinc Toletanam præsul concessit ad urbem,
 Moribus et sophia non minor Helladio.
 Ora pro nobis, præsul justissime Juste,
 Note Deo, doctis note, piisque viris. P. H.

56. De morte Sisenandi, novem diebus post mortem S. præsulis Justi, S. Ildefonsus scribit in Vita Justi. P. H.

57. De electione Cintilæ Isidorus in Historia Gothorum, Ildefonsus, Rodericus: de die nullus præter Liutprandum. P. H.

58. Le Eugenio alias in concilio iii Toletano, et divus Ildefonsus de Eugenio I in hunc modum « Eugenio discipulus Helladii, collector et consors Justi, pontifex post Justum abcessit, ab infantia monachus, ab Helladio cum Justo pariter sacris in

monasterio institutionibus eruditus. Hunc secum Helladius a monasterio tulit, ad pontificatum tractus; qui rursus ab eo clericalibus institutis ordinibus, sedis ejus post eum tertius rector accessit, et bonum meritum senis, qui duodus discipulis sanctisque filiis Ecclesiæ Dei hæreditatem meruit relinquere gubernandam. Idem Eugenius moribus incessuque gravis; nam numeros, statum, incrementa, decremентаque, cursus, recursus lunarum tanta peritia novit, considerationes disputationis ejus auditorem in stuporem verterent, et in considerabilem doctrinam inducerent. Vixit in sacerdotio fere undecim annis, regnantibus Cintila, Tulgane et Cindasuindo regibus. » Hæc ille. Interfuit tribus Synodis Toletanis v, vi, vii, S. Ildefonsus vocat hunc sanctum, ut vocarat Justum, de duobus dicens discipulis, *sanctisque filiis*. Sedit in sede primato fere undecim annis; in cujus gratiam hoc juvenale carmen addere.

B Eugeni olympiaca præsul dignissime lauro,
 Cujus et ingenio machina tota subest:
 In dubio est, utrum major pietate vocandus
 Sis, an doctrina; quando in utroque micat.
 Sedulus es pastor, Pater optimus, omnibus idem,
 Mercaris superas religione domos.
 Morte triumphata scandis super æthera victor,
 Et cingit frontem laurea sacra tuam.
 Inter apostolicos splendescis apostolicus vir,
 Non minor Eugenio, nec minor Helladio.
 Pro nobis effunde preces, sanctissime præsul,
 Et monache excellens, præsul et eximie.
 Tu patriamque, tuamque regas mitissime gentem,
 Quæ tibi sollicito supplicat ipsa prece.

Meminerunt etiam hujus Garibaius, Mariana, Marieta, Magister Prudentius a Sandoval, et alii recentiores. P. H.

59. Eugenius more gentilitio Gothorum consecrat, ungit et coronat Chintilanem die vicesima quinta Octobris, die Dominico, in æde S. Leocadiæ prætoriensis, ubi ejus jacuit corpus. Toletania hæc sacra basilica dicitur *sancta Leocadia de Afuera*. P. H.

C 60 De synodo habita sub rege Cintila anno ejus feliciter primo (quæ in ordine quinta est) ubi interfuit S. Eugenius, ut ait divus archiepiscopus Loaysa. Hæc synodus habetur in multis manuscriptis codicibus: de qua sic Rodericus lib. ii, cap. 19, *Histor.* « Post mortem Sisenandi Quintila Gothis præficitar æra 697, uno anno mensium numeralo, regnans quatuor annis. Hic quintum concilium Toletanum (24 scilicet episcoporum) procurat sub Eugenio regis urbis primato: ubi non solum de rebus munda-

61. Floret Toleti archipresbyter Verecundus, cujus meminit S. Isidorus. Fuit postea idem episcopus Africanus.

62. Festum S. Jacobi, filii Zebedæi, hoc anno per Hispanias celebrius agitur, quam multis retro sæculis.

63. B. Bonifacius, episcopus Cauriensis, Toleti moritur. In æde S. Justæ a B. Eugenio honorifice sepelitur.

DCLXXVI.

64. Hoc anno sub eodem pontifice, secundo anno regis Cintilanis v Idus Januarii, in æde S. Leocadiæ prætoriensis, collegit rex conventum aulicorum suorum.

65. S. Isidorus, qui jam obierat die 4 Aprilis anno Domini 635 multis miraculis et gloria refulget.

DDXXXVIII.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

nis, verum etiam de divinis multa ignaris mentibus a lumine gratiæ sunt infusa. Quinta vera sanctorum congregatio episcoporum vicariis assistentibus, et cum senioribus palatii, qui digni interesse concilio habebantur, exstitit aggregata in ecclesia S. Leucadiæ virginis, ut liber canonum gloriose declarat. Huic synodo Braulio Cæsaraugustanus episcopus præcæteris illustri effulsit, atque piam doctrinam Christianis mentibus decenter infudit; cujus et opuscula nunc usque Ecclesia veneratur. Hujus eloquentiam Roma, urbium mater et domina, per episcopale colloquium est mirata. Et in hoc concilio subscripsit Selva Tarraconensis, et aliqui de suffraganeis suis, et vicariis absentium episcoporum. » Hæc Rodericus, qui videtur habuisse exemplaria longe diversa quam nunc habemus: nam tametsi v Concilium Toletanum, tam excusum quam manuscriptum, quod præ manibus est, habeat 24 episcopos, et inter illos sit etiam Braulio Cæsaraugustanus episcopus; nec Selva ibi confirmat, nec ullus vicarius aut palatinus. Nec censeo silentio prætereundum esse, non omnes conciliis interfuisse principes palatinos: sed, ut recte netat noster Rodericus, qui moribus et vitæ puritate ac gravitate consili digni censebantur, ut qui inter tantos pontifices interessent: nam cum maximus esset numerus palatinorum, si omnes interfuisent, plane excederent numerum pontificum, qui ad concilia undique confluebant. An ab ipsis, an a rege, an a pontifice, hæc fieret electio, nullibi, quod sciam, legi. Verosimilius est, cum interessent conciliis, ubi de rebus etiam sæcularibus agebatur, vel a populis, vel a rege selectos fuisse; ubi vero digni discernuntur a minus dignis, electio est. P. H.

61. *Floret Toleti archipresbyter.* Hic est, quem Eugenius II, recens electus misit ad Isidorum, ut ipse testatur in epistola ad Eugenium, quem morti proximus remisit ad prædictum Eugenium, his verbis: « Litteras vestræ sanctitatis per nuntium suscipiens Verecundum. » De quo postea major mentio in sequentibus facienda est. Id.

62. Minime celari velim, quæ in ipsa beatissimi apostoli nostri decollatione prodigia contigere; quod hactenus inter tineas et blattas, cum tanti patroni memoriæ detrimento, latuerint. Decerpit ea ex Historia S. Jacobi, quæ, auctore Calixto II, Romano pontifice, exstat in M. S. codice bibliothecæ monasterii Sandovalis; ejusque mihi, cruce S. Jacobi Equestri recens donato, Bivarius meus granter copiam fecit, jurisque communis facit in commentariis suis ad M. Maximum in Chronico sub anno Christi 583, num. 2. Exordium Historiæ est: « Post ascensionem Dominicam; » ad calcem vero hæc habentur memoria dignissima: « Evaginavit gladium percussor, et elevavit in altum, et percussit bis in collo ejus, et absceidit caput ejus sanctissimum: et statim pretiosus sanguis manavit; et non cecidit caput ejus ad terram, sed beatus apostolus, virtute Dei plenus, accepit illud in brachiis suis, quæ ad cælum elevaverat; et sic permansit genibus flexis, et caput tenens in ulnis, donec veniret nox, in qua discipuli

A ejus corpus acciperent. Interea quidam, qui missi fuerant ab Herode, caput ejus abripere tentaverunt; sed non valuerunt: manus enim eorum super B. Jacobi pretiosissimum corpus rigeabant; statimque percussor d. collavit Josiam martyrem Christi B. Jacobi discipulum. Et mox factus est terræ motus ingens, et cælum apertum est, et mare concussum est, et tonitruum factum est intolerabile, et tellus aperta iniquorum partem maximam deglutivit, et lux magna in regione illa effulsit, et angelica turba audita est a multis in aere, eorum ferens animas in celestibus sedibus, ubi sine fine lætantur. Transacto die, sequenti nocte venerunt discipuli ejus ad eum, et invenerunt illum, ut prædiximus, genibus flexis, et cuput tenentem in ulnis, et posuerunt corpus ejus et caput in pera cervina, cum aromatibus pretiosis, et transtulerunt illud a Jerosolymis in Gallæciam, angelo Domini comitante per mare; et ibi sepelierunt illud, ubi veneratur usque in hodiernum diem. »

B Hactenus Acta, quibus Julianus noster concinit in Chronico num. 24, unde ejus auctoritas magnopere stabilitur. Verba sunt: « Quod et ego B. Calixtum II audivi dicentem, cum in festo S. Jacobi die Romæ concionaretur 25 Julii, quod, cum caput apostoli amputatum est, non cecidit in terram, sed sanctissimus apostolus inter suas manus illud excepit, et diu retinuit; nec potuerunt carnifices illud inde tollere; nam conantibus manus aruerunt et brachia. Post decollatus est Josias, et mirifica lux apparuit, terræ motus et fulgura secuta sunt, et multos carnificum absorpsit. Quibus prodigiis mirifice delectati fideles, qui super corpus apostoli magnum planctum fecerunt, et illud honorificentissime curarunt. » Nec te itidem latere patior S. Jacobum « nostrum » vocari a Luitprando in Adversariis, num. 33, ubi apponit epistolam, quam scripsit Heronio episcopo Bracharensi sicque ait: « Cum invisi S. Jacobi Zebedæi filii, doctoris et apostoli nostri sacra ex voto limina, » etc. quo clarius appareat Hispanum fuisse, origine saltem, Ticinensem diaconum, ut conjecturis et rationibus appime validissimis defendit doctissimus P. Franciscus Bivarius meus in censura operum circa finem. P. H.

63. Bonifacius, episcopus Cauriensis, interfuit concilio vi Toletano, loco undecimo; habita est synodus v Idus Januarii, post quod tempus mortuus est, et honorifice ab Eugenio II sepultus in æde S. Justæ, quæ tunc erat ecclesia Toleti. Dicitur ibi fuisse vir pius, ut erant illi sancti Patres. P. H.

64. De Eugenio, et sub eo concilio, Rodericus Toletanus, lib. II, cap. 19. « Sextum concilium, de observatione fidei catholicæ, et aliis ecclesiasticis disciplinis, fuit tempore ejusdem principis Cintilæ, celebratum sub Eugenio, urbis regis metropolitano primate, subscribentibus Selva Narbonensi, et Juliano Bracharensi, et Honorato Hispanensi, et Protasio Tarraconensi, et eorum suffraganeis et vicariis. » P. H.

D 65. De die obitus, et anno S. Isidori egimus super Maximum. Id.

DCLXXVII.

66. Honorio Romano pontifici succedit Severinus; Severino vero Joannes IV, qui hoc anno moritur, Idibus Octobris.

67. Vacat sedes annum unum, menses tredecim, dies septem.

68. S. Fara, virgo Benedictina, fugiens patrem, Tudem venit. Ab episcopo Tudensi Anastasio ædificatur monasterium. Moritur anno 650 [al., 657].

DCLXXVIII.

69. Hoc anno, vigesima sexta mensis Junii, moritur Cintila rex.

70. Succedit Flavius Tulga in regno Gothorum; regnet annos duos, menses quatuor; eligitur die S. Jacobi, patroni Hispaniarum; et eodem die ab Eugenio Toletano consecratur, inungitur, et coronatur in æde S. Mariæ Toleti.

71. Hoc anno Justus, Helladii diaconus, propter linguæ petulantiam, et morum incontinentiam, a suis clericis (factus episcopus nescio cujus civitatis) in lectulo laqueo suffocatur. Sunt qui suspicentur hunc episcopum fuisse Accitanæ civitatis, qui interfuit concilio Toletano. Sunt qui alium omnino ab hoc, et admodum diversum, putent. Omnes quidem consentiunt non fuisse hunc Toletanum pontificem.

DCLXXX.

72. Hoc anno Heraclius imperator, qui crucem Domini restituit ereptam a manibus Persarum, mense Malo moritur,

73. Theodorus, Theodori filius, Jerosolymites, Græcus natione, sedet in sede Petri post Joannem IV; sedet annos 6, menses 5,

74. Hoc anno 14 Octobris moritur rex Tulga; Cindasuinthus rex Gothorum eligitur, et in die SS. du-

DCXL.

DCXLII.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

69. De morte Cintillanis regis Isidorus, et Rodericus capite supra citato, nisi quod mortem ejus ponit æra 683, hoc est, anno Domini 645 revera fuit 778, hoc est, 640. Moritur die S. Joannis hoc anno, et etiam feria secunda. P. H.

70. Tulga eligitur in locum Cintillanis; consecratus fuit die S. Jacobi, patroni Hispaniarum, per Eugenium II, præsentibus episcopis et palatinis, in æde S. Mariæ Majoris; regnat annos duos, menses duos, de quo sic Rodericus eodem capite: « Mortuo Cintilla, Tulgas, bonæ indolis et radicis Gothorum, regnum suscepit æra 678, et regnavit duobus annis. Iste blandus et catholicus in omnibus est inventus. Regna sibi subdita pacifice dilatavit: in judicio reclusus iudex; claruit largitate, magna fuit lenitate; doluit gens Gothorum tam cito talem indolem amisisse, cunctis flentibus; quia flos tantæ indolis in fructum non adolevit: Toleti propria morte decessit. » De Tulga sic Joannes Mariana, lib. vi, cap. 8: « En lugar de Cintilla por voto de los grandes del reyno fue puesto Tulga, mozo en la edad, pero en las virtudes viejo: en particular se señalaba en la justicia, zelo de la religion, en la prudencia, en el gobierno, y destreza en las cosas de la guerra. Fue muy liberal para con los necessitados: virtud muy propia de los reyes, los quales deben considerar, que la abundancia que tienen, y sus riquezas, no deben servir para su particular provecho, y para sus deleites, sino para ayndar a los flacos, y para remedio de todo el pueblo. Iva destes principios ep aumento, i parecia habia de subir a la cumbre de todo virtud y valor, quando la muerte le ataxo los pasos; la qual de enfermedad sobrevino en la ciudad de Toledo, año de nuestra salvacion de DCXLI y tuvo el reyno solos dos años, y quatro meses. Sigeberto Gemblacense dice, que el Rey Tulga fue mozo liviano, y con su liverlad y soltura dio ocasion a los suyos para que se levantasen contra el, y le echasen del Reyno. La razon pide hiziese mas caso en esta parte, de lo que san Ilesonso deponne como testigo de vista, que de lo que escribio vi estrangero, o por odio de nuestra nacion; o, lo que es mas probable, por engaño, a causade la distancia del lugar, y tiempo en que y quando escribio, con que facilmente se suelen trocar las cosas. » P. H.

Credibile est sepultum esse in basilica prætoriensis

A S. Leucadiæ: unde Rasis Saracenus historicus vocat S. Leucadium regum, quod in ea consueverint reges Gothi sepeliri. In cujus regis gratiam et am addidi carmen sepulcrale:

Heu! moreris, Tulga, primæ sub floræ juventæ,
Qui multos annos vivere dignus eras.
Indole præclara, ceu Titam surgis in orbem
In medio cursu stamina Parca secat.
In te religio micuit, pietasque fidesque:
Pauperibus largus, justitiæque tenax.
Annos qui numeret, juvenem te dixerit esse;
Virtutes numerans, dixerit esse senem.
Te pueri lacrymis desient, juvenesque senesque,
Urbs Toletana patrem te vocat esse suum.
Ad meliora tuo regno rex regna vocaris,
Pax ubi continua est, et sine nube dies.
Sorte sepulcrali Tulga Leucadia virgo
Associata tibi est, semper amica comes
Et comes in terris, comes et super æthera fida,
Gaudet ubique tuo, rex generose, bono
Eriperis terris, princeps, ut sidera calces:
B Quam tibi virtutes expediere viam.

Obiit gloriosus rex Tulgas Toleti die 25 Octobris, æra 680. P. H.

71. Præter dicta testimonia, hoc magnum et violentum est, ut quis discernat duos fuisse Justos; et quod ille, qui strangulatus est, non fuerit episcopus Toleti; sed diaconus, postea episcopus. Obiit plus quam sex annos post Toletanum.

72. De inventione crucis, quam ex Persia retulit Heraclius imp. Jerosolymam, multa scriptores ecclesiasticæ Historiæ. P. H.

74. Die 16 Octobris succedit Tulgani regi Gotho rex Gothus Cindasuindus. De quo sic Julianus in Chronico « Cindasuindus regnavit solum ann. 6, menses 8, dies 20, item cum filio suo domino Reccasundo rege annos 3, menses 7, dies 14, » hoc est, annis decem, mensibus quatuor. De quo sic Rodericus, lib. II, cap. 20: « Post Tulgam Chindasuindus per tyrannidem regno Gothorum invaso, cepit Iberiæ triumphaliter principari æra 685, et regnavit annis decem. » Generale chronicon Alfonsoi æra 639, id est, anno Christi 651, sed ex concilio VII Toletano constat fuisse hujus regis annos 5 ann. 646. et sic necesse est quod die 16 Octobris anni 646, completus est annus quartus Chindasuindi, inceptus

centorum martyrum coronatur ab Eugenio in æde S. Petri prætoriensis, præsentibus episcopis et palatinis. In regno Gothorum regnat annos 6, menses 7 [al. 9] solus cum filiis aliquot.

75. Fridenandus [al., Eufridius diaconus, innixus favore regis Cindasuinthi, invadens honorem presbyterii, et quædam prædia S. Ecclesiæ Toletanæ attributa, fit illorum dominus : qui divinitus punitus est, ut Gerontius presbyter, male tractaverat Justum episcopum Toletanum, ut Justus non monachus, sed diaconus Toletanus sæcularis, indignis modis tractaverat S. Helladium.

DCLXXXI.

DCXLIII.

76. In sede Constantinopolitana ponitur Paulus hæreticus.

DCLXXXII.

DCXLIV.

77. Synodus Romana contra Paulum patriarcham Constantinopolitanum hæreticum contrahitur, et synodi tres Africanæ collectæ contra hæreticos Monothelitas.

DCLXXXIV.

DCXLVI.

78. Incunte anno 5 regis Cindasuinthi, die 27 Martii, moritur S. Braulius, episcopus Cæsaraugustanus, vir eximie doctrinæ et sanctitatis, et de clarissima Gothorum stirpe. Et xv Kalend. Novemb. cogitur Toleti septima synodus; concurrunt episcopi et vicarii 39.

DCLXXXV.

DCXLVII.

79. Prima Julii moritur Toleti S. Eugenius II, vir sanctus; sepellitur in æde S. Leocadiæ martyris.

80. Moritur Verecundus, monachus Benedictinus, S. Eugenii diaconus.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

quintus annus est a die 17, et sic illius anni solum duo dies præterierant 15 Kalend. Novemb., hoc est, die decima octava Octobris, quæ fuit Feria quarta. Hunc regem sacravit, inunxit et coronavit Dominus Eugenius II in æde SS. Petri et Pauli prætoriensis cum magna pompa et apparatu, more Græcorum imperatorum Constantinopolitanorum. P. H.

75. De Eufridio et Gerontio, diaconis, lege divum Ildefonsum, archiepiscopum Toletanum, in prologo libri De Viris illustribus. Id.

78. De synodo vii Toletana sic Rodericus, cap. 20. lib. II, agens de Chindasuintho : « Hic Toletana urbe synodale decretum 30 episcoporum cum omni clero et vicariis eorum episcoporum, quos languor vel inopia detinuerat, et palatino collegio, quod interesse consiliis merebatur, anno regni sui 5 indixit laudabiliter celebrandum, discurrantibus tantum notariis, quos ad recitandum ordo requirit; et hoc fuit septimum concilium Toletanum sub Eugenio metropolitano et primate urbis regie. » Duo hic adverte, pontifices posse non venire nonnunquam ad concilium, vel causa languoris, vel inopiæ, quod tot sumptibus, quos dignitas episcopalis postulat, præ redditum annorum tenuitate pares esse non poterant : secundum, quod non omnes palatini, sed qui merebantur, solebant admitti. P. H.

79. Non multos annos, imo nec annum quidem, sed 9 mensibus a consilio moritur S. Eugenius II, prima die mensis Julii; qui jacet in æde Prætoriensis S. Leucadiæ virginis et martyris. P. H.

80. Verecundus, episcopus Uticensis, qui fuit archipresbyter Toletanus, anno 647 moritur : de quo Felix in Additione ad Chronicon S. Ildefonsi Toletani pontificis, De viris illustribus. Hic fuit prius archipresbyter Toletanus, postea episcopus Uticensis; poeta, ut illa tempora ferebant, non malus; de quo Felix sic : « Verecundus, Africanus episcopus, studiis liberalium litterarum disertus, edidit carmine dactylico duos modicos brevesque libellos : quorum primum De Resurrectione et iudicio edidit; alterum vero De Penitentia, in quo ab incunabulis carmine propria delicta deplorat. » Alter penes me est cum scholiis Joannis Ruisii Azagræ, a secretis principum Bohemiæ, viri quidem doctissimi, scriptus ex codice Gothico vetusto in membra a x.s. sic incipit :

Quis mihi mœsta dabit lacrymosis imbris ora ?

Hunc putat fuisse illum, cujus meminit in Chro-

nico Victor Uticensis. At fallitur, Utica in Italia est, non in Africa. Felix vocat episcopum Africanum. Plane est Uticensis ille, quem S. Eugenius misit cum litteris ad Isidorum, ut ex epistola constat Isidori ad Eugenium : dedicat hoc opus magistro suo Eugenio Toletano. Est et Verecundus S. episcopus Veronensis, cujus annua celebritas agitur 22 Octobris, cujus et Galesinus et Romanum Martyrologium meminerunt. More Gothico vocat eum *Vergundum* : Gothi enim vertebant *c* in *g*, ut locus, *lugar*; Græcus, *Griego*; sic Verecundus, per synopen *Vergundus*.

De septima synodo Toletana meminit, lib. II, cap. 2, Rodericus, cui non interfuit S. Braulio, quia morbo fortasse destinebatur. Quod tunc viveret, constat, quia M. Maximus mortuus est anno 616, cui ex Ildefonso successit Joannes, qui 12 annis tenuit cathedram usque ad annum 628, incipit sub finem anni 616 usque ad annum 628 et forsan 629, quo tempore finivit etiam vitam Suintilla. S. Braulio incipit jam rege Sisenando, anno scilicet 629 vel 630 usque ad aliquot annos Chindasuindi, fere usque ad annum 648 vel 649, nam circiter viginti annos tenuit cathedram, ut ex verbis S. Ildefonsi constat : « Habuit sacerdotium ferme viginti annos; quibus expletis, clausit diem vitæ presentis; duravit in regimine temporibus Sisenandi, Chintillæ, Tulganis et Chindasuendi. » Ergo si habita est synodus vii anno 646, anno quinto regis Chindasuindi, duo sequuntur ex prædictis : vivere tunc S. Braulionem, et Taionem Cæsaraugustanum non fuisse tunc episcopum; quia si esset, confirmaret in concilio; revera non confirmat. Ad hæc, in viii synodo Toletana inter 52 episcopos confirmat primo loco; ex quo apparet vel eo anno, vel paulo ante, fuisse creatum episcopum Cæsaraugustanum. Quod si, cum petivit Romam, erat episcopus, jam concurrerant septem anni, et non esset tam infimo loco. Quare crediderim archidiaconum, vel diaconum, aut presbyterum tunc Romam petisse ad inquirendum Moralia S. Gregorii; postea reversus jam defuncto S. Braulione, scilicet anno forte 650 vel 651 factus est episcopus Cæsaraugustanus; et sic confirmat in concilio viii Toletano inter postremos episcopos. Cum accessit Romam Taio, erat episcopus Romæ S. martyr Martinus Tudertinus, cujus historia et a Roderico Toletano narratur, et est in codice manuscriptorum litteris Gothicis in membrana pervetusta. Credoque regem Chindasuindum, petente concilio

81. Usus erat episcopis mitræ qua cum petalo [*leg.* petaso] usi sunt omnes Apostoli.

82. Verecundus episcopus Uticensis in Africa, vir magnus ingenio et piis editis libris, moritur.

DCLXXXVI

DCXLVIII.

83. Martinus, Fabricii filius, Tudertinus, postmodum martyr, sedet annos sex, menses quatuor, dies septem. Succedit Theodoro.

DCLXXXVII

DCXLIX.

84. S. Eugenius III litteris et sanctimonia Toleti floret; qui post rexit patriarchalem sedem Toletanam.

85. Synodus Hispalensis contra Monothelitas.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

lio viii Toletano, misisse litteras ad sanctum pontificem Martinum, ut pars Moraliū, quæ post mortem Leandri fuerat absoluta a S. Gregorio, et allata in Hispaniam non inveniebatur, ipso dante redderetur. Hæ epistolæ omnino intercederunt solum est responsio ad epistolam Marci Amandi, episcopi Castellonensis prope Galliam, hominis natione Galli; ad quam respondet S. Martinus, et mittit simul encyclicam epistolam concilii, post adventum Taii, et Moraliū sancti Gregorii libros, quos S. Leander de Constantinopolitana civitate tulit; rogatque ut admoveat omnes metropolitanos, et regem Franciæ, utpote vicinis, et natione Gallicis; quod et fecit. P. H.

81. *Usus erat episcopis mitræ, qua cum petalo, etc.* Legendum, *qua cum peluso*. Est autem petasus galerus, quem Itali *capello* vocant, pilei latioris genus, quo adversus injurias solis viatores sese tountur, qualis Mercurio a poetis affingitur. Plautus in Amphitr.

Ego habeo usque in petaso pinnulas.

Declarat Sueton. in Augusto, cap. 82: « Æstate apertis cubiculi foribus. ac sæpe in peristyllo, saliente aqua, atque etiam ventilante aliquo, cubabat; solis vero ne hiberni quidem patiens, domi quoque non nisi petasatus in die spatiabatur. » Est nomen Græcum πέτασοι, a verbo πετάσσειν, quod est *extendo*: petasus enim extensus tegebatur operiebaturque caput, et faciem obrumbrabat. Hesychius πέτασον βικίδα ἐκ χολύων vocat; galerum ex viminibus; qui forte umbella erat. Georgius Cedrenus in Histor. Compend. pag. 139, linea 59, ex editione Joannis Oporini: « Ἐστὶ δὲ καὶ ἕτερα κατασκευὴ σπυρίδος, ἀντὶ πλοῦ τοῦ κεφαλῆ τῆς μενῆς καλεῖται δὲ παρ' Ἱταλοῦ κάμελα, ἐξ οὗ καὶ καμελάκια. Est aliud genus sporæ, quæ, pilei loco, capiti imponitur; Italici camela dicta, unde et camelauca; sic vertit Xylander. Petasus ergo galerus est, et insigne episcoporum, seu pontificum, una cum mitra. Apud Romanos inter pontificis ornamenta apex, tutulus, galerus. De quibus Jacobus Gutherius, lib. 1 De veteri Jure pontificio, cap. 29. qui galerus σκουφία appellabatur; de quo Georgius Codinus curopalata. De Officiis et officialibus magnæ ecclesiæ et aulæ Constantinopolitanæ, cap. 15, num. 52, pag. 36, ad quem locum Jacobus Gretserus, lib. 11 Comment., cap. 6, n. 25, p. 212. Unde nos Hispani *scofia* dicimus, capitis nocturnum ac cubantium tegumentum. Alcuinus De divinis Officiis, *pileos* a Græcis dici scribit *cuphias*. Hugo vero de S. Victore, lib. 1 De Sacramentis, cap. 55, mitram, tiaram, infulam, pileum, pro eodem accipit. Papias itidem; *Cidaris, mitra, tiara, pileus sacerdotalis, cuphia*. Vide quæ notavit Meursius in Glossario Græco barbaro, verbo σκουφία, et Cæsar Bulengerus De pontificum, episcoporum et sacerdotum Christi Cultu ac vestitu, lib. 1, cap. 6, ad finem. D. L.

85. De synodo contra Monothelitas habita in Hispania mentionem facit Onufrius in Chronico, et Magnus archiepiscopus S. Justæ, in suo Chronico, anno 652 et fere ultimo Chindasuindi 4 vero Recesuindi, cum patre in Hispania regnantium. Quæ res,

A quia satis est insignis, mihi paulo diligentius est repetenda; cujus etiam rei mentionem, lametsi obscuram, reperio in Roderici Toletani præsulis Historia, lib. 11, cap. 22: « Clarente, inquit, Eugenio urbis regiæ metropolitanæ, Toleti instituit concilium celebrari 46 episcoporum cum infinito clero, et vicariis desistentium, atque officiaris, dignissimis palatinis, in basilica prætoricensi SS. Petri et Pauli apostolorum; et non solum de mundanis actibus, verum etiam sanctæ Trinitatis mysterium animos instituit ignorantes. » Non est de numero trium synodorum ipso rege Toleti celebratarum. non, inquam, octava est, nona, vel decima, sed alia seorsum: quia octava 52 episcopos, ut ipse refert paulo inferius, habuit; nona 56 episcopos, decima 20 episcopos et quinque vicarios. Ergo illa alia, quæ, habuit episcopos 46, non est illa istarum sed alia differens. Adde, quod de rebus divinis hic agitur, confirmatione videlicet et acceptance concilii Lateranensis contra Monothelitas; quod habitum est Romæ anno 652 et eodem anno, sub dictis regibus habitum est concilium hoc 46 episcoporum Toleti sub finem regni Chindasuindi contra Menothelitas, ut docent Onuphrius in Chronico ecclesiastico, et Julianus Toletanus in suo. Quod ut melius intelligatur, oportet observare S. pontificem Martinum papam I litteris ad M. Amandum, episcopum Castellonensem (*Castellon de la Plana* vulgo) in regno Catalanis significare inventionem librorum a Taio petitorum, sed non expectasse, ut scriberentur Moralia. Sic sanctus pontifex: « Reliquias vero sanctorum, de quibus præsentium lator nos admonuit, dari præcepimus. Nam codices jam examinati sunt a nostra bibliotheca; et unde dare ei nullatenus habuimus; transcribere autem non potuit, quoniam festinanter de hac civitate regredi properavit. » Postea scriptus est liber, et Roma ad Hispaniam transmissus. Circa materiam hujus concilii sic scribit ad dictum episcopum S.

B Martinus: « Credimus autem ad vos pervenisse, quomodo in conturbatione veræ fidei Ecclesiæ conculcatione, ante hos plus minus 24 annos, a Sergio, falso episcopo Constantinopolitano, in auxilio habente imperatorem Heraclium, exsecranda et abominanda hæresis pullulavit, Apollinaristarum atque Manichæorum errorem renovantium: quem successor ejus Pyrrhus, idemque episcopus, qui ambitionis fastu Constantinopolitanam sedem arripuit, in deterius auxit. Pro qua re sæpe apostolica sedes persuasionibus, contestationibus atque increpationibus plurimis admonuit eos, quatenus ab hujusmodi errore recederent, et ad lumen pietatis, ex quo lapsi sunt, remearent. Et non solum hoc facere nullatenus voluerunt. sed et nunc successor ejus Paulus temerato fidei episcopo Constantinopolitano, alium nequiorum excogitavit in præjudicium catholicæ fidei conatam, quasi quæ a decessoribus suis hæretice exposita fuerant destruens, et imperiale typum sacrilego ausu totius plenum perfidiæ, a clementissimo pontifice nostre fieri persuasit; in quo promulgatum est, ut omnes populi Christiani credere debuissent. Ideoque necesse habuimus, ne pro quadam negligentia et animarum detrimento, quæ nobis

86. S. Eugenio II Toletano pontifici mortuo Toleti, mense Martio, ann 649, succedit Eugenius III hujus nominis, in sede Toletana, vir sanctus et doctus.

DCXCI.

DCLIII.

87. Eodem anno, die 16 mensis Octobris, moritur Cindasuinthus, rex Wisegothorum. Succedit illi Recesuinthus filius, qui ab Eugenio episcopo Toletano, Toleti in æde S. Mariæ, quæ vulgo voce Arabica *Alficensis* nominatur, vel *Inferior*, coronatur et inungitur.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

commissæ sunt, culpæ reatu astringamur, cœtum generalem fratrum et episcoporum nostrorum in hac Romana civitate congregare. In quorum præsentia memoratorum hæreticorum scelerosa conscripta examinata atque denudata sunt, et apostolico mucrone Patrumque definitionibus uno ore unoque spiritu condemnavimus; ut cognoscentes universi errorem, qui in eis continetur, eorum pollutione nullatenus maculentur. Unde prævidimus volumina gestorum synodali in præsentem vobis dirigere una cum encyclica nostra, ex quorum serie omnia subtiliter potestis addiscere, et tenebras illorum nobiscum, ut filii lucis, extinguere. Idcirco studeat fraternitas tua omnibus ea innoscere, ut tam abominandam hæresim nobiscum exsecratur, quamque suæ salutis sacramenta indiscere valeant, atque synodali conventionem omnium fratrum et episcoporum nostrorum partium illarum effecta, secundum tenorem encyclicæ a nobis directæ, scripta una cum subscriptionibus vestris, nobismet destinanda concelebrent, confirmantes atque consensientes eis quæ pro orthodoxa fide et destructione hæreticorum vesaniæ nuper exortæ statuta sunt. » Marcus Amandus, acceptis litteris a S. Martino papa, mittitur ad reges, qui jubeant Eugenio ut congreget synodum Toleti. Hæc est contra Monothelitas, ut videamus quanta sit Hispanorum regum observantia erga sanctam sedem Romanam, et episcoporum obedientia; qui, habita synodo Toleti, ubi recepta est honorifice synodus Lateranensis, et abjurantes ac detestantes hæresim Monothelitarum, mittunt Romam hanc synodum cum Taio et M. Amando episcopis. Et mirum est, quomodo hæc synodus intercederit, quamquam ejus vestigia in Onaphrio et Roderico, ac Juliano Toletano, clara expressaque reperimus. Merito ergo laudat Rodericus pietatem et sanctimoniam regis Chindasuindi, et regis Recesuindi, qui tot concilia ediderint. Huic concilio non interfuit Eugenius secundus, sed tertius. P. H.

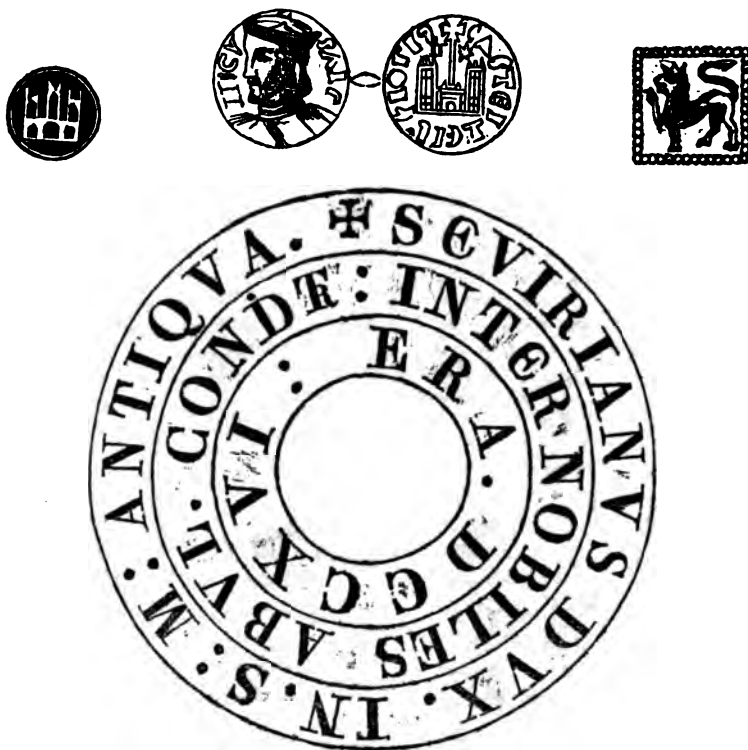
87. Hoc anno, mense Octobri, moritur Chindasuinthus Toleti: moritur vero prima die Octobris, die Martis, consepultusque in æde S. Leocadiæ prætoriensi. Consecratus est ab Eugenio III Recesuinthus, de novo in æde S. Mariæ Alficensi (quem vocant) die vicessima mensis Octobris. Cogit concilium eodem anno, xvii Kalend. Januar., hoc est vicesima decima sexta die Decembris. octavo, S. Leocadiæ lunæ, habita die Domini processione. Et quod recens erat mors patris regis Recesuinthi, nempe ante duos menses et dimidium, ipse docet in principio concilii, his verbis: Etsi summus Auctor rerum me divæ memoriæ Domini et genitoris mei temporibus regni sede subvexit, atque ipsius gloriæ participem effecit; nunc tamen, cum ipse requiem æternam adeptus est mansionum, ea que in me totius regiminis transfusa jura reliquit, ex toto divina mihi potentia subjugavit. Nunc » quod dicit, est, hoc anno: nam ex Juliano obiit pater Kalend. Octobris æra 691, hoc est anno 653, ut dixi. Ex hoc etiam concilio manifeste constat adhuc vivente patre partem habuisse regiminis totius regni cum eodem. P. H.

Recesuinthus filius, nominatur, coronatur et inungitur. De sacra regum unctione diximus ad n. 8; nunc adde l. xiii. tit. 4, part. 1, præsertim ibi (*Por eso los ungen a los reyes en este tiempo con oleo*

sagrado en el ombro de la espalda del brazo diestro), ubi Gregorius Lopez glos 1, verbo *a loc Reyes*, et vide infra num. 123.

Alficensis, vel *Inferior*. Antiquissima ecclesia S. Mariæ *de Alficen* sic dicta; quia ex Africa Sitifensi (de qua Isidorus lib. iv Origin., cap. 5, et passim in codice Theodos.) venientibus Arabibus assignata. Ita Julianus in Adseasariis num. 516: « Ex Africa Satifensi, nunc Fez, tempore Cindasuinthi venerunt Toletum Christiani nobiles Arabes, qui docuerunt linguam Arabicam Gothos, quod illis post fuit magno adjumento ad futuram captivitatem. Data est illis ecclesia S. Mariæ, quæ a Satifensibus vulgo dicta est Alficen, vocabulo patrio Arabico. » A quibus etiam oppidulum Getafe nominatum affirmat in Adversariis, num. 214: « Cum hæc scriberem, reparatum est oppidum Getafe, quod est prope Mageritum; illudque a veteri oppido Africano Satafi (*lege Sitifi, ex D. Isidoro, ubi supra*) corrupto vocabulo Saraceni, qui ceperunt Hispanias, sic nominare voluerunt patria voce. » Hinc item dicta arx Alficen, non procul distans a civitate *Granata*, ubi eosdem Arabes coloniam duxisse facile credi potest. Sic Licent. Rades de Andrade in Chronico Ordinis de Calatrava, in Vita Magistri Don Rui Perez Ponce, anno 1292, pag. 47, col. 2: « Eu este mismo año, inquit, el maestre con un famoso exercito de los cavalleros desta orden, i de los vasallos della (que eran muchos, i muy ricos) entro por tierra de Moros, por las partes del obispado de Jaen, hasta llegar al reyno de Granada. En esta entrada le sucedio prosperamente al principio: porque tomo un fuerte castillo llamado Alficen, i lo hizo asolar, i hallo en el muchas riquezas de oro, plata, vestidos i otras cosas, que los Moros aldeanos avian recogido en el, para tener las mas seguras. »

Iterum de sanctæ Mariæ ecclesia, quæ dicitur *Alficen* Arabico, num. 222, 225, 376, in Chronico. Hanc ecclesiam Luitprandus *Inferiorem* vocat, et Julianus in Chronico num. 464, quia inter tria antiquissima templa Toletanum tertium, id est, ultimum et inferius, enumerabatur. Illustrat ejusmodi explicationem Julianus in Chronico num. 74, his verbis: « Paulatus (*alias*, Privatus) episcopus Toletanus, ad annum 280 jacet cum antecessoribus suis ad ecclesiam S. Mariæ; vulgo dicitur nunc *de Alficen*, quæ tertia fuit Toletanorum ecclesia: secunda vero Prætoriensis S. Leucadiæ virginis et martyris: prima vero S. Mariæ adhuc viventi sacra post Cæsaraugustanam. » Hinc corrigendus locus ipsius auctoris in De Eremiteriis, num. 15. « Eremiterium Noleti, in suburbio S. Mariæ de Alficen, a temporibus antiquissimis 3 templa Toletanorum (*lege tertium templum Toletanorum*). Et tempore captivitatæ hæc fuit ecclesia regis Adefonsi sexti, ubi fere semper sedebat archipresbyter S. ecclesiæ Toletanæ, suq. patronatu Toletanorum Eiculneorum Portocarrerorum. » Et quia hæc sacrosanctæ ecclesiæ ab antiquis erectæ lemporibus; imagines B. Mariæ, quæ in iis erant collocatæ, Antiquæ etiam vocabantur, Vallisoleti hodie dicitur *Nuestra Señora de la Antigua*. Et Abulæ: « ubi inter rudera vetustissima tale veteris monumenti ac sepulchri erutum fuit, non multis abhinc diebus, illustre monumentum: quod in ære incidi non abs re mihi visum. »

Abriedo los Monges de Nuestra SENORA de la *Antigua* de la Ciudad de Abila el Anno de mil i seiscientos, treinta, los cimientos para una Capilla que hacian en su Iglesia al lado del Evangelio, en el sitio que Antiguamente dicen estaba otra dedicada a S. ANDRES, se hallaron algunos Sepulcros Antiguissimos: i en uno d'ellos un Cuerpo con una Lamina de plomo, de la forma, i con las letras que en esta van esculpidas. Tienese por cierto ser Iglesia de tiempo de S. SECUNDO, primer Obispo de Abila, Discipulo de Sant IAGO, hecho el computo de los Annos, i que es la era de DCCXVI, que es el Anno DCLXXVIII se llamaba S. MARIA de la *Antigua*, despues sedio a los Monges Benitos, que en el Anno de MDCXXX, la poseen, tienen en ella un Priorato sugeto a N. SENORA de *Valbanera*, aviendo sido antes de la Perdida de Espana Abadia: i tenido en Abila otros quatro Monasterios de su Orden. En otros Sepulcros se hallan Espuelas i Evillas, i piecas de Armas como las talladas, de donde consta que eran Nobles los que se enterraban alli, como tambien se dice en la Lamina, Hallose una moneda que casi no se divisan sus lineas, i letras sacose loque se pudo conocer en ella.

Constatque S. *Mariam de Alficen* ex dict. num. 15 ecclesiam fuisse Alfonsi VI, et archiepiscopalem sedem post captam ab eo civitatem. Sic Pisa in Toleti Hist. lib. II, cap. 21, pag. 45. col. 4, in hæc verba: « Era en esta sazón la silla Arçobispal, como de prestado, en la iglesia de S. Maria de Alficen, en la qual havia perseverado inviolablemente el culto divino, i Christiana religion por todo el tiempo de la captividad. » Quod asseverat ipsemet Adefonsus in regia donatione qua munificentissime fuit prosecutus monachos S. Særvandi et Germani, his verbis: « Et pro augmento conversationis monasticæ, suorumque famulorum et hospitem receptione, testor, ibi antiquam ecclesiam, quæ dicitur S. Maria de Alficen, quæ nunquam titulum Christianitatis perdidit, quamvis tempore paganorum, neque a Christianis incoli et venerari (licet sub jugo perfidæ gentis) omisit. » Elicies etiam clare ex Juliano, cujus testimoniis musivum reddimus opus in Chronico num. 554, anno Christi 1085: « Atque sub hæc tempora gloriosissimus imperator Adefonsus, et semper magnificus

triumphator, urbem regiam obsidebat. Ego vero pro archiepiscopo vicarius in sede vacanti excubabam, et audivi quod rex Adefonsus consulebat dominum apostolicum disponendo pro episcopo Toletano Sanctio, cognato suo, qui sciebat parum in litteris, et volebat ejus cathedralem, vel ppius archiepiscopum, facere in Alficen: sed sancta Romana Ecclesia non illum admisit, nec voluit dominus apostolicus, quia nesciebat litteras, nisi ut signaret rex Adefonsus virum litteratum et sanctum. » Hujus loci meminit don Fr. Prudentius de Sandoval in Vita regis Aldefonsi VI, fol. 68, col. 1. Epistola autem decretalis pontificis Gregorii VII, in qua rescripsit Aldefonso regi, extat in tomo III Concilior. general. par. II, lib. IX, epistolarum Gregorii VII papæ epist. 2., pag. 368, col. 1, et in tomo III epistolar. decretal. summorum pontificum Romæ excuso, anno 1591 ex lib. IX. Registri Gregorii Papæ VII, epist. 2, pag. 852. Habui beneficio doctissimi viri D. Vincentii Turtureti, qui operibus eruditissimè et reconditis peritoris quæ doctrinæ, et suam patriam, et nostram

88. Fl. Rodoaldus, Rotarii filius, secundus Longobardorum rex, regnat annis quinque; missus est ad Hispanias.

89. Synodus Romæ collecta contra hæreticos Monothelitas.

90. Martinus papa martyrio coronatur pridie Idus Novembr.

91. Hoc anno collecta est sub Eugenio III Toletano pontifice, synodus viii Toletana, anno 5 Recesuinthi.

DCXCII.

92. Fl. Heraclius, Constantino prognatus [*lege progenitus, seu Pogonatus (quod probo), et loco Constantino scribe Constantinus*], Kal. Martii a patre imperatore consors imperii nominatur.

DCXCIII.

33. Fortis, tricesimus nonus Mediolanensis archiepiscopus.

94. Hoc anno, qui est septimus Recesuinthi regis Wisegothorum, congregatur synodus ix Toletana, sub Eugenio tertio hujus nominis.

DCXCIV.

95. Hoc anno, qui fuit octavus Recesuinthi, regis Wisegothorum, contrahitur Toleti syuodus x.

DCLIV.

DCLV.

DCLVI.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

Hispaniam, dum in ea publico litterarum beneficio commoratur, fovet et illustrat. Cujus epistolæ verba, quippe quæ optime conducunt ad rem, ut videas, et agnoscat omnes, quantæ auctoritatis et veritatis sit Chronicon Juliani, apponere operæ pretium duxi; in quibus et Maximi pontificis prudentiam atque religiosam suspicies temperantiam; dum, ne tunc dedecori Sanctii cederet repulsa, quam imperatori renuntiabat, ejus pepercit nomini. Ait summus pontifex: « De illa autem persona, quæ in archiepiscopum fuerat eligenda, dicimus, licet satis prudens et liberalis videatur, tamen (quemadmodum nobis notum est, et litteræ tuæ non negant) disciplinæ fundamento, videlicet litteralis scientiæ, peritia indiget. Quæ virtus, quam sit non modo episcopis, verum etiam sacerdotibus necessaria, ipse satis intelligis; cum nullus sine ea, aut alios docere, aut sese possit defendere. Quapropter serenitatem tuam studere oportet, ut cum consilio præfati legati nostri Richardi, Masiliensis abbatis aliorumque religiosorum virorum, eligatur inde, si inveniri potest, sin autem, aliunde expetatur talis persona, cujus religio et doctrina Ecclesiæ vestræ et regno decorem conferat et salutem. Nec vero te pigeat aut pudeat, extraneum forte, vel humilis sanguinis virum (dummodo idoneus sit) ad Ecclesiæ tuæ regimen, quod proprie bonos exoptat, adscire, cum Romana respublica, ut paganorum tempore, sic et sub Christianitatis titulis, inde maxime, Deo favente, excrevit, quod non tam generis aut patriæ nobilitatem, quam animi et corporis virtutes perpendendas adjudicavit. » Adducit hanc epistolam illustriss. cardinalis Baronius tom. XI Annal. anno Christi 1080 quasi tunc scripserit summus pontifex; aitque emendandos esse eos qui Toletum captum ab Alfonso tradunt anno Christi 1085, cum sibi suadeat anno 1080 litteras a Gregorio VII scriptas: quamvis in epistola Gregorii nec diem nec annum inveniam, imo positam agnoscam in tomo III epistolar. decretalium post concilium coactum anno 1081. Vel, si quis hac difficultate motus, maluerit de alio archiepiscopo potius quam de Toletano locutum Gregorium, in eam sententiam pedibus it Baronius. Posteriori huic conjecturæ resistit Julianus; et priori omnes fere Hispani chronologi, et historici, inter quos Pisa lib. III. Histor. Toleti 17, pag. 151, col. 1, et dicitur infra num. 210. Satius puto intelligendum etiam in captivitate de hoc eligendo Sanctio archiepiscopo, Alfonso consuluisse summum pontificem Gregorium: nam et erat Ecclesia Alfensis, tempore captivitatis, ubi sedebat archipresbyter S. Ecclesiæ Toletanæ, ut scribit Julianus in lib. De eremiteriis n. 15, et rem in futurum disponebat, ad hoc, ut Sanctius archiepiscopus confirmaretur. Quod indicare videntur verba illa Juliani in Chronico: « Adefonsus consu-

lebat dominum apostolicum, disponendo pro episcopo Toletano Sanctio, cognato suo. » Conveniunt etiam regia diplomata, quæ inveniuntur scripta anno 1083, in quibus rex se nominat Toleti; non quia, ut ait Pisa, tunc captum esset Toletum; sed, quia, Deo juvante et præeunte, iu animo constantè habebat, et cogitabat hoc in antecessum Alfonso. Deinde cum vacaret sedes, mortuo Petro Toletano archiepiscopo, et per obsidionem non possent episcopi convenire ad eligendum, consulebat sacram Romanam Ecclesiam. Sic noster Julianus in Chronico num. 552; verba sunt: « Anno 1081 episcopus S. Justæ, senio et ærumnis confectus, moritur Toleti sub finem anni, vacatque sedes, quia non potuerunt venire Toletum episcopi metropolitani, quorum intererat eligere, propter arctam obsidionem. » Quare anno 1085 dict. num. 554, de seipso testatur Julianus, quæ sequuntur: « Ego tunc etiam pro archiepiscopo vicarius in sede vacanti excubabam. » D. L.

89. Synodus contra Monothelitas Romæ habita est, et absoluta hoc anno in palatio Lateranensi anno 652, ann. 6 Martini papæ I, de qua multa Platina et alii scriptores rerum ecclesiasticarum. P. H.

90. S. Martinus papa moritur pridie Idus Novembris in exsilio Chersohensi, pro fide ærumnis confectus. Celebratur ab Ecclesia ut martyr, pro defensione duarum Christi voluntatum. P. H.

91. De synodo viii hoc anno collecta Rodericus et alii codices ms. in membrana pervetusta littera Gothica, etiam codex Surii conciliorum, et codex Garsisæ Loayæ. Pugenius, qui huic interfuit, est sanctus vir, inter sanctos relatus. P. H.

94. Cogitur synodus ix Toletana anno 7 regis Recesuinthi, ubi, sicut in octava, multa de reformatione episcoporum et clericorum, sepelientium mulierum intemperantiæ fœdæque consuetudine, ut docet Martinus ex litteris Amandi. Sic ille: « Suggestum est namque nobis, eo quod presbyteri, seu diaconi, alique sacerdotalis officii post suas ordinationes in lapsu coinquinantur; et propterea nimio mœrore fraternitatem tuam astringi, velleque pastorale officium, vel obsequium pro eorum inobedientia deponere. » Et occasione hujus epistolæ, ac rei necessitate exigente, cum jam absolvissent pertinentia ad confirmationem concilii Lateranensis, Patres in synodo Toletana viii Toleti congregati, multa circa episcopos, sacerdotes diaconosque pollutos decernunt, non minus sancte, quam acriter et acerbe, ut canon 4, 5, 6, 7, ubi id severe distincteque prohibetur, ut videnti constabit. P. H.

95. In synodo Toletana x instituta est celebritas Incarnationis die 18 Decembris, anno 8 regis Recesuinthi, hoc est anno 658. Alii dicunt restitutam

DCXCV.

95. Hæc anno, die 13 Novembr. moritur Toleti S. Eugenius III, et miraculis clarus tota Hispania celebris habetur; jacet in S. Leocadia extra urbem; alii volunt hunc sepultum in domo S. Leocadiæ.

97. S. Ildefonsus, monachus Agaliensis, vir nobilis et religiosus doctrinaeque variæ fama celebris, abbas SS. Cosmæ et Damiani, monasterii diversi ab Agalliensi S. Juliani martyris, in demortui locum (Eugenii

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

esse a S. Ildefonso; sed falluntur, quia non præfuit concilio Toletano x Ildefonsus, nec tunc erat Toletanus episcopus; sed revera (ut docet Julianus Toletanus archiepiscopus) fuit primus qui id proposuit in hoc concilio. et ad ejus preces, et propter S. Virginis singulare devotionem, sancti Patres proposuerunt. Hoc certe verum est, primum archiepiscopum Toletanum, qui consilii hujus canonem executioni mandavit, fuisse S. Ildefonsum; qui sequenti anno proximo cathedram tenuit, ut egregie adnotat idem Julianus, ut in ejus Chronico videtur, P. H.

96. Hoc anno die 13 Novembris, qui fuit dies Lunæ, et a sæculo Luitprandi jam habebatur Eugenius ut sanctus, inter superos relatus. Testatur id eo longe antiquior Usuardus hoc die; item Gelasius; sed confundit cum martyre longe hoc recentiore. De quo sic Ildefonsus in lib. De Viris illustribus: « Eugenius æter post Eugenium pontifex subrogatur. Hic cum Ecclesiæ Regiæ clericus esset egregius, vita monachi delectatus est: qui sagaci fuga urbem Cæsaraugustam petens, illic martyrum sepulcris inhæsit; ibique studia sapientiæ et propositum monachi decenter incoluit. Unde principali violentia reductus, atque in pontificatum ascitus, vitam plus virtutum meritis quam viribus egit; fuit namque corpore tenuis, parvus robore, sed valde fervescens spiritus virtute; studiorum honorum vim persequens, cantus passivis vocibus vitiatos melodiciæ cognitione correxit, officiorum omissos ordines curamque discrevit. Scripsit de sancta Trinitate libellum, et eloquio nitidum, et rei veritate perspicuum. Qui Libyæ Orientisque partibus multi quantocius poterat, nisi processis resultantia freta incertum pavidis iter viatoribus distulissent. Scripsit et duos libellos, unum diversi carminis metro, alium diversi operis prosa, concretos: qui multorum ad industriam, ejus ex hoc tenaciter sanctam voluerunt commendare memoriam. Libellos (a) quoque Dracontii de creatione mundi conscriptos, quos antiquitas protulerat vitiatos, quæ incontinentia reperit, subtrahendo, immutando, vel meliorando, ita in pulchritudinis formam coegit, ut pulchrioris de artificis corrigentis, quam de manu processisse videantur auctoris. Et quia de die septimo idem Dracontii, omnimodo relicendo, semiplenum opus visus est reliquisse; iste et sex dierum recapitulationem, singulis versibus renotavit; et de die septimo, quæ illi visa sunt eleganter dicta, subjunxit. Clarus habitus fuit temporibus Cindasuinthi et Recesuindi regum, fere duodecim annis tenens dignitatem simul et gloriam sacerdotii: sicque post lucis mundanalium occasum, in basilica S. Leocadiæ tenet habitationem sepulcri.» Hæc ille, qui et obitum ejus ornavit sepulcrali carmine:

Præsulis Eugenii jacet hic venerabile corpus,
Quem Leocadiæ tempta sacrata tenent.
Hic monachus sit, mortales dum perfugit umbras.
Et Toletana præsul in urbe senex.
Discipulus dat dilecto postrema magistro
Carmina, promeriti sat memor officii.
Ildefonsus enim monachus bene sancte. . . .
Et docto Eugenio pro pietate facit.

Sæpe meminit hujus Eugenii S. Julianus lib. III, cap. 17: « Nam (ut cæteros taceam) egregii præceptoris nostri Eugenii Toletanæ sedis breviter hæc verba retexam: Resurrectionem autem carnis verissime confitemur; non ut quidam declarant, ut in

(a) De Dracontio videndus Julianus in Adversariis, n. 498, et quæ ibi notavi; adde nunc Isidorum De viris illustr., cap. 37. D. L.

DCLVII.

aerea, vel qualibet alia carne, resurgamus; sed in hac, qua sumus, qua etiam pro recte gestis coronam, aut pro male gestis unusquisque merebitur recipere pœnam. » Et eodem lib. cap. 24: « Erit, ut præceptor noster sacer Eugenius docet, tanta ac talis corporis pulchritudo, ut oblectet intuitum, et cor nullatenus inflectat ad vitium. » Et ibidem: « Juxta quod et clara præceptoris nostri sententia contestatur, hoc astruit, quod in illa futura gloria resurrectionis, ubi nulla corporibus sanctis deformitas, nulla quoque deloris aut laboris adversitas, non sit quoque tegminis necessarius usus, quibus erit omnia et in omnibus Christus. » Libri Dracontii, et multa epigrammata sunt, et epistolæ. Dubiatur P. Mariana, an inter sanctos sit annumerandus; quia Ecclesiæ Toletanæ tabulæ cum non ut sanctum referunt: sed cum eam referant vetus et novum Romanum Martyrologium, nihil refert non adduci ab Ecclesia Toletana. quæ non potest sola sanctos facere, aut quos colit Ecclesia Romana ut sanctos non venerari: maxime, quia ex Brevi Gregorii XIII, omnes qui sunt in Martyrologio proponuntur ut sancti habendi toti Ecclesiæ, quia vult, ut in ista Ecclesia solum hoc recipiatur Martyrologium, et recitentur singulis annis tales sancti. Et iste modus quodammodo tacitus canonizandi. Liber de Trinitate hujus sancti doctoris omnino intercidit, nisi in aliqua basilica lateat, ut lauerant opera nonnulla S. Ildefonsi, quæ opera doctoris fratris Francisci Feuarentii ex familia Franciscanorum in lucem prodierunt. P. H.

97. De electione S. Ildefonsi anno 657 in sede Toletana, Cixilla et Julianus. Vacat sedes Toletana septemdecim diebus; quibus transactis, in officio novemdiarii demortui pontificis, et in regis consultatione, prima die Decembris, quæ fuit dies Dominica, sacra S. Chrysanto et Dariæ et Mauro martyribus, positus est in sede Toletana S. Ildefonsus, abbas Agaliensis, cum esset 53 annorum. Vir vere sanctus, pius, doctus, et zelo charitatis mirifice fervens: consecratur ab episcopis suffraganeis maxima cum lætitia cleri populique Toletani. Fuit omni vitæ suæ decursu pontifex omnibus suis numeris absolutus, qualem et collapsa disciplina ecclesiasticæ et morum corruptio postulabat; magisque subditorum vitia vitæ sanctoris exemplo, quam severitate vel nimia reprehensione curabat: nulli unquam morosus, omnibus somper amabilis fuit. Id.

S. Ildefonsus, abbas SS. Cosmæ et Damiani. Electus fuit anno 657 in abbatem divus Ildefonsus, si fides Luitprando adhibetur: unde in Juliani Chronico n. 330, sic legendum: « Hoc tempore regebat Ecclesiam Toletanam sancte pieque B. Ildefonsus, qui anno 656 (antea legebatur 636) electus est abbas SS. martyrum Cosmæ et Damiani in suburbio Toletano. »

Voto Recesuinthi, regis Wisegothorum, et cleri populique Toletani, mortuo sufficitur. Antiqua hæc eligendi episcopi forma. Secundum enim temporum varietatem, diversi modi in episcoporum electionibus a summo pontifice designati, ultra quos excedere non licebat: et, juxta varias itidem et occurrentes temporum circumstantias et casus, variis personis jus eligendi episcopi ab eodem pontifice concessum sive permissum. Primum enim totius cleri et populi auctoritate fiebant electiones, cap. Nasce, cap. Cleri cap. Vota, 63 dist., et ex Luitprando hic,

scilicet cognati sui) voto Recesuuthi, regis Wisegothorum, et cleri populique Toletani, mortuo sufficitur.

DCXCVIII.

98. S. Ildefonsus mores hominum aulicorum depravatos, et ipsum etiam regem, Christiana libertate reprehendit, et ob id ipsis et regi visus est acerbus.

99. Nonnullos Judæos ad fidem conversos baptizat.

100. Taio, episcopus Cæsaraugustanus, gloriosus habetur.

DCLX.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ

atque ex Juliauo in Chronico numer. 542, elicitur: « Post reversus in patriam creatur (*Sigefritus abbas Fuldensis*) a clero populoque Moguntinus episcopus. » Principibus sæcularibus aliquando concessum, ut electio a clericis facta valida non esset, nisi eorum accederet consensus, cap. *Quia igitur*, 9, dist. 63, ibi: « Totius concilii unito consensu, et serenissimi principis voluntate declarat accersiri. » Apud Hispanos exstat insigne hujusce rei monumentum in cap. *Cum longe*, 25, dicta 63 dist., his verbis: « Unde placuit omnibus pontificibus Hispaniæ atque Galliciæ. ut, salvo privilegio uniuscujusque provincie, licitum maneat deinceps Toletano pontifici, quoscunque regalis potestas elegerit, et jam dicti Toletani episcopi iudicium dignos esse probaverit in quibuslibet provinciis, et præcedentium sedibus præficere præsules, » etc. Ab egregiis illis temporibus, quibus reges Hispaniæ eam a Maurorum faucibus vindicarunt (gloss. penult. in cap. *Adrianus*, dist. 63) competit eis jus patronatus in ecclesiis, expectata summi pontificis confirmatione. Celebris textus in l. *Antigua*, 17, tit. 5, partit. 1: « E esta mayoria è honrsa an les reyes de Hespaña por tres razones: la primera, porque ganaron la tierra de los Moros, è ficieron las mezquitas Eglesias, è echaron de y el nome de Mahoma, è metieron y el nome de nuestro Señor Jesu Christo. » Ubi Georgius Lopez docte, quem refert, et plures alios, Gabriel Pereira in *Manu Regia* tom. II, cap. 22, num. 14. Succinit Rodericus archiepiscopus Toletanus lib. III *Histor. Hispan.*, cap. 12, et in nova nostra *Recopilatione* suffragatur lex 14. tit. 3, lib. 1: « Los quales [Reyes de Castilla y Leon] con deuocion ferviente, y Catholicos y animosos corazones, y con derramamiento de sangre suya, y de sus subditos y naturales, ganaron y lybraron esta tierra de los infieles Moros, enemigos de nuestra santa Fe catholica: y la pusieron só la obediencia de la santa Fe catholica: y la tierra, uue por tantos tiempos fue enuciada con seta Mahometica, fue por ellos recorbrada y atimpiada; y las Yglesias, que por tanto tiempo haviam sido casas de blasphemia, no solo fueron por ellos recobradas para loor de Dios, y ensalçamento de nostra sancta Fe, mas abondosamente dotadas. » Et paulo inferius: « Y de las Prelacias y dignidades mayores siempre los sanctos Padres proveyeron à suplicacion del Rey, que à la sazón reynava. » Exemplum præposui in iis, quæ notavi supra ex Juliauo nostro in Chronico, num. 554, et in lege supra citata illud adverbium *siempre* miniatula cera noto ut jus patronatus regum Hispaniæ abhinc multis annis deducere valeamus. De simili episcoporum electione quandam inscriptionem inveni apud Blasium Ortizium in descriptione templi Toletani, cap. 36, quam, ne te hujus antiquitatis fraudarem lenocinio, transcribere non recusavi: « Aquí yace Don Martin Martinez de Calahorra, arcediano de Calatrava, y canonigo de Calahorra: è fue electo en concordia para ser obispo de la yglesia de Calahorra, y de la Calçada; e no lo quiso recibir por honrra de la yglesia de sancta Maria de Toledo. e fino nueve dias dados del mes de Abril de 1367 anos. » Rem totam confirmat inauguratio Dominici episcopi Burgensis; de qua in vulgus jactatum fuit, tempore Don Petri regis Castellæ-

ascissis, Ferdinandi antecessoris obitu, in bifariam opinionem, sacerdotum suffragiis, totius controversiæ partium voluntate, Dominicum delectum arbitrum, seipsum, prætermisiss rivalibus. episcopum nominasse. Felicem temeritatem approbavit eorum qui aderant assensus: insigniaque pontificalia delata, et confirmatio Gregorii XI P. M. secuta. Ita recenset Ferdinandus Perez de Guzman in libello, cui epigraphe affixa, *Valerio de las historias*, lib. VII, tit. 11, cap. 4. Atque iisdem insistit vestigiis P. Joannes de Mariana in *Histor. generali Hispana* lingua conscripta, lib. XVII, cap. 8. Simile exemplum et eventum eundem in lectione alterius Dominici episcopi Civitatisensis, regnante Alfonso, cui cognomen *Sapiens*, scripsit Antonius Sanchez Cabanas in ejusdem civitatis historia, quam manuscriptam habeo, p. II, lib. III, cap. 6, ibique adducit duo regis Alfonsi diplomata; alterum anno 1264, alterum anno 1270, in quibus Dominicus Martinus episcopus hujus nominis II confirmat. De his vide quæ congerit doctor Augustinus Barbosa De officio episcopi, tit. 1, cap. 3, per totum. Novissime illustrissimus dominus Rodericus Acunha, archiepiscopus Bracharensis, cujus ingenitam nobilitatem, litterarum splendore illustrem et conspicuam venerantur et agnoscunt omnes, num. 4, 2, 3 et 4, in *Commentariis* ad decretum Gratiani ad cap. *Cum longe*, 25, dist. 68, ubi multos auctores recenset docte sane et laboriose. Adde pro mantissa episcopum Pampilonensem. D. Fr. Prudentium de Sandoval in *Chronico Imp. Alfonsi VII*, opp. 8, qui inserit quandam epistolam Petri abbatis Cluniacensis ad Innocentium III, P. M., ubi de electione episcopi per clerum et populum agit; et I. C. Didacum Perez in L. II, tit. 6, lib. 1, *Ordinam*, col. 251, in versiculo: *Item reges Hispaniæ*. D. L.

98. De moribus regis aliquid attingit Cixilla in *Vita S. Ildefonsi*: « Sed princeps quondam Recesuudus, qui eo tempore erat, gloria et ferocitate terrena deposita, qui eum, ob iniquitates suas increpatus, superbo oculo intuebatur, cultrum modicum, quem in theca tenebat, cum lacrymis offerebat; et colle submisso, supplices manus a throno suo extendens, ut eum illi deferrent, instanter deprecabantur: postulans ut non indignum judicaret sua cum lacrymis offerentem, » P. H.

100. *Taio episcopus Cæsaraugustanus*. Concordat. cum Luitprando Julianus, qui æra 698, anno 660, num. 331, ait: « Florebat memoria S. Taionis pontificis Cæsaraugustani, docti et pii, qui obiit in pace IV Kalen, Februarii, æra 698. » In concilio Toletano VIII quod celebratum fuit æra 691, id est, anno 663, invenio subscriptis quinqueagesimo loco, sic: *Taio Cæsaraugustanus episcopus*. Carmen tamen Valderedi in chronico Helece Cæsaraugustani episcopi, inter fragmenta ex M. Maximi carminibus edita, discrepat uno in anno, dum obiisse ex eo constat æra 697, anno 659. Versus transcribere, qui ad rem optime conducunt, non gravabor:

Valderedus ego, Taionis et ipse minister,
Cæsarea indignus præsul in urbe simul,
Carmina dilecto funebria sacro Parenti,
Pectus in hoc clare testificata memm.
Taio fuit, dum vita manet, virtutibus almus,
Nobilis ingenio, sed gravis eloquio
Hispani debemus ei Morale volumen

DCXCIX.

101. Hæreticos Narbonæ venientes, natione Gothos, Theudium et Helladium, per Hispanias tominæ [cor.] teterrime vagantes, et de virginitate beatæ virginis Mariæ temere sentientes, quod more cæterarum mulierum, dilatatis claustris virginalibus, pepererit Christum Deminum, verum Deum et hominem, filium suum, sermonibus quatuordecim Ildefonsus, et editis libris (diversis ab illo *Soliloquiorum* incipiente, *Dolina mea*) viriliter confutat: et castigatos jussu regis Recesuindi catholici, severissimique [al. serenissime] principis, tota Hispania cogit exsulare.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

Gregorii Magni; quidquid et ille dedit.
Hæc causa petiit Romam; divinitus autem
Admonitus, miris reperit ejus opus.
Inde redit fama melior, virtutibus idem,
Gregoriquæ super grande laborat opus.
Jamque gravis senio, factus repletus opimis:
Vivo larga manus, vitæque honesta fuit.
Mortuus antiqua tumulatur in œde Columnæ,
Et volat ad superos mens bona pontificis.

« Obit sanctissimus pontifex in pace, famulus Dei Taio, Cæsaraugustæ, æra 697, iv Kal. Februarii. »

Celebris et gloriosus habetur apud Hispanos Taio: nam, ut graphice jam vides scriptum, Roma in Hispaniam apportavit Moralium libros S. Gregorii Magni pontificis; et ad id fuit missus, sacro concilio vii Toletano approbante. Refert Rodericus lib. ii Histor., cap. 20: « Et fuit in hoc concilio (*de vii agit*) magna turbatio, eo quod liber Moralium, quem B. Gregorius ad petitionem B. Leandri composuerat, deperditus negligentia, in Hispaniis non exstabat. Unde et idem princeps, sacro concilio approbante, Taionem Cæsaraugustanum episcopum, qui synodo octavæ subscripsit, religione et litteratura præstantem, et sollicitum Scripturarum, ad Romanum pontificem cum sua petitione, pro libris Moralium navigio destinavit. » De qua re, et de miraculosa librorum Moralium apparitione, consule quæ e codice ms. perantiquo evulgavit eminentiss. Garsias de Loaysa in Concilio Toletani vii, pag. 414. Sed multo copiosius enarratidem archiepiscopus Rodericus, ad quem noster Luitprandus se refert inf. n. m. 365, ubi in fine chronici aliqua memoratu digna quasi congerit. Extat Taionis insigne monumentum in carmine, quod Honorato præsuli Hispalensi cum lacrymis posuit, tale:

« Taio, Cæsaraugustanus archidiaconus, sanctissimo pontifici Honorato, germano suo Cæsaraugustano, archiepiscopo Hispalensi, carmen supulcræle dicat:

Præsul Honoratus successerat hic Isidoro;
Hispalis illius ossa beata tenet.

Jamque novem lustris gaudens dum vita maneret,
Spiritus astra tenet, corpus in urna jacet.
Vita fuit melior lingua, sed lingua modesta.
Nunc ovat, hostiles nec timet ille minas.

« Obit idem pontifex pridie Idus Novembria æra 678. In honore vixit annis quinque, mensibus sex. »

Hanc illustrat inscriptionem eruditissimus Rodericus Caro in additionibus ad Chronicon M. Maximi pag. 233, et D. Franciscus Fernandez Beltran, abbas Olivarensis, in suo ad id tractatu. Novissime divus Paulus de Espinosa de los Monteros in Historia Hispalensi, lib. ii, cap. 23, Dixerat prius planius et plenius de Taione P. Didacus Murillo in Historia Cæsaraugustana, tractat. 1, cap. 29, pag. 242, et de Moralium libris ab ipso in Cæsaraugustam advectis, ibidem, c. 4, pag. 2, col. 1, et cap. 3, pag. 16, col. 2, qui asserit repositus esse in bibliotheca S. ecclesiæ *D. Mariæ de Pilar*, in quodam armario, cujus lemma tale est:

In hoc sunt condita scrinio beati Gregorii Moralium a Taio, Cæsaraugustano episcopo, Romæ miraculose inventa.

Horum meminit. aliaque memoria digna adducit rever. D. Coccimus decanus Rotæ Romanæ, in decisione causæ Cæsaraugustanæ cathedralitatis, pag. 9, in principio. Forte et hic Taio aliqua scripta concin-

DCLXI.

A navit, de quibus Julianus in Chronico, num. 414. D. L.

401. Hæreticos tres dicit fuisse Julianus in Vita S. Ildefonsi: communiter receptum est, istos tres hæreticos obloqui virgineo pudori S. Mariæ matris Dei, et ad devincendos eos edidisse librum, qui incipit: « Domina mea, atque dominatrix, » etc. Sed in illo, libro multum de hæreticis, plus tamen de laudibus B. Virginis. Sic Rodericus, lib. ii, cap. 22:

« Hujus (*scilicet Ildefonsi*) tempore, cum Elvidius et Pelagius, a Galliis venientes, plerasque partes Hispaniæ infecissent, virginitatem B. Mariæ infamantes, B. Ildefonsus illis occurrens sacrarum Scripturarum testimoniis, et lingua melliflua, et gratia in labiis suis diffusa, eorum dogma confutavit, et ab Hispaniis confusos abegit. » Hujus historiam pravi dogmatis nec Julianus nec Cixilla recensent, ita ut hic narratur. Tantum Julianus agens de libris S. Ildefonsi, librum, quem *De Parturitione B. Mariæ virginis* S. Ildefonsus edidit, inuit scripsisse contra quosdam tunc dicentes B. Virginem mansisse quidem virginem, ut ante partum, sic et post partum; tamen maligne asserentes peperisse modo naturali, ut parere solent cæteræ mulieres, per dilationem puerperiorum; unde, inquit S. doctor, illos voluisse re, quamvis non verbis claris et explicitis. contrarium docere, non mansisse scilicet virginem, ut cæteræ non manent quæ consueta naturæ lege pariunt. Sanctus doctor admonens regem Recesuindum de periculo fidei, petiit ut in tantæ rei gravitate et periculo manifesto, plebis juberet contrahi concilium nationale Toleti, ut in illo convicti hæretici hæresim abjurerent, vel pertinaces in exsilium amandarentur. Habita synodo, manentes hæretici in sua perfidia, tota Hispania cum ignominia ac dedecore pulsati sunt, ut refert Julianus archipresbyter S. Justæ. et, ne periculosa serperet hæresis (ut solet eancæ) librum composuit, quem dedicat monialibus sancti Benedicti Toletanis. Hic liber multos annos delitescerat: repertus in Gallia per doctorem Fr. Franciscum Feuardentium Frauciscanum, excussus est tom. IX bibliothecæ veterum Patrum, excusæ Parisiis, ubi sist dictus liber *De Parturitione B. virginis Mariæ*:

« Quamvis omnium Ecclesiarum virginitas beate et gloriosæ Dei genitricis Mariæ sit deus, honor et forma virtutis, maxime tamen sanctimonialium et virginum. quarum castitas ejus specialiter illustratur virtutibus, informatur exemplis, corroboratur meritis; unde sacratissimum ejus puerperium animo et corde devotissime venerari ac retexere; divini muneris est gratia. Pro ea vero contra hæreticam pravitatem dimicare ac vincere opus est Spiritus sancti, ac virtus Altissimi, qui eam obumbravit, ut sine coitu viri et sine ulla corruptione, Deum et hominem pareret, virgoque semper permaneret. Pro qua jam olim B. Hieronymum contra Helvidium hæreticum, et contra ejus complices scripsisse legitur: quos ita debellavit ac devicit, ut deinceps usque ad præsens nihil recidivum erroris contra eam surrexerit. Sed quia quorundam nunc fratrum rursus impudica quasi percontando laborat temeritas, decrevi ad vos, matronæ Christi, his scribere quæ ipsi curiosius contra ejus pudicitiam, quam religiosius conantur explicare. Explorando partum virginitatis ejus et uterum pudicitia, introducunt, acsi peritissimi philologi essent, callide satis, disputatione sua, colluvionem vitiorum, in qua concurrunt plurima

C

D

102. Hoc anno, die nona Decembris, apparet S. pontifici S. Leocadia virgo et martyr (cujus corpus ignorabatur ubi erat) in aede Prætoriansi. Inde cepit Ildefonsus esse regi catholico admirationi, et admirabili reverentia.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

erroris discrimina. Dicunt enim non aliter beatam virginem Mariam parere potuisse neque aliter debuisse, quam communi lege naturæ, et sicut mos omnium feminarum, ut vera nativitas Christi dici possit. Alii autem inquirunt: Si non ita natus est, ut cæteri nascuntur infantes, vera nativitas non est: et ideo, ne phantasia putaretur, aut ne, sicut aqua per alveum transiisse, ita per uterum Virginis absque nascentis ordine natus credatur; pium esse sentire, sic eum lege naturæ natum fuisse sicut cæteri nascuntur infantes, et eam sic peperisse sicut reliquæ pariunt mulieres. O cæca pietas, quæ tam impie sentit de Maria virgine, et cæca præsumptio, quæ tam impie loquitur de Christo! Non dico quod dicant virginitatem amisisse, quæ nesciens virum, virgo concepit, virgo peperit, et virgo permansit: sed quia id ipsum quod continentur negant, dum eam dicunt communi lege naturæ puerperam filium edidisse. Quod si ita est, ut astruunt et affirmant (quod absit), jam Maria virgo non est; Christus sub maledicto natus est iræ filius, de carne peccati: et ipsa quæ benedicta ab angelo prædicatur, in maledictione adhuc permanens, sub maledicto peperit. Alioquin quid est, quod legem naturæ requirunt in Maria, ubi totum quidquid in ea fuit possedit Spiritus sanctus? quoniam eam virtus Altissimi obumbravit. » Hinc facile colligitur non fuisse Gallorum istorum a Narbonensi provincia descendendum errorem, quod in verbis negant S. Virginem non mansisse virginem, cum re ipsa negarent. Nam tametsi virgo conceperet, in dilatatione illa et modo legis naturæ mulieribus parturientibus consueto, si claustra virginalia aperirentur (ut aiebant) virgo non permaneret. Cum hoc percepisset S. Ildefonsus, regem admonuit oportere concilium totius nationis (ut dicit Julianus) Toleti contrahi: ubi disputatum contra hunc errorem. Et convicti quidem hæretici in concilio validissimis S. Ildefonsi rationibus, cum nolent respicere, damnati sunt ad exsilium, quod rex exsequi fecit. Et mirum alioqui mihi videbatur, in tanto gentis Hispanæ periculo non conflatum esse concilium, nec novem annis, quibus præfuit S. Ildefonsus, nullum concilium habitum Toleti, presertim cum ejus antecessores multa habuerint. Post vero non contentus concilii determinatione, ut suæ pietatis satisfaceret, ac persuasioni populorum contrairerit, scripsit librum De virginitate, quem citavi, quemque monialibus sui ordinis Toletanis nuncupandum duxit. Ut hinc intelligatur quanta fuerit pietas Hispanæ gentis in B. Virginem, cujus honorem et dignitatem virginalem, collecta synodo et libris editis, tutata est. S. Ildefonsus. Et ubinam necanda venit hæresis ista pernicioosa in Gallia nata, quam in Hispania quam præ cæteris mundi nationibus Virgo sanctissima prælegit? cui adhuc vivens favorat, et sua corporali præsentia manifestissime fortunarat? Hispania igitur hæresum gladius et locus occisionis omnium errorum; quo, divina providentia ita disponente, alibi hæreses exortæ, tandem gladio confodiendæ et jugulandæ detruduntur, idque peculiari Virginis privilegio. Nulla enim hactenus orta est hæresis in Hispania; alibi autem erumpentes ac natæ, ibi suffocatae. Sic hæresis Ariana, Priscillianiana et Vigilantiana. Quod si semper satis sedulo, nunc maxime sanctissimi inquisitionis officii diligentia, studio, pietate ac vigilantia; cui a Deo, intercedente B. Virgine et S. Jacobo, quidquid puræ fidei et religionis est (quod plane multum est, et plusquam in aliis orbis regionibus) exertis vocibus omnes delatum fatentur, et merito.

Sed revertamur ad nostrum Luitprandum, qui sane legerat libros S. Ildefonsi, et (ut res se habet)

A intellexerat errorem istorum e Gallia descendendum, cum dicit. quod « more cæterarum mulierum dilatatis ac laxatis claustris virginalibus peperisset Dominum nostrum Jesum Christum. » Etiam concilii meminit, dicens: « S. Ildefonsus concilio, sermonibus et editis libris confutavit, et a rege Recesuindo tota Hispania fecit exterminare. » Sed quod non sit liber iste, ille alius quem Synonymorum, edidit, declarat idem, dicens: Composuerat ante hæc tempora librum Synonymorum, ubi tenere ac devote cum sancta Virgine loquitur per modum Soliloquii, qui sic incipit: *Domina mea, dominatrix mea, etc.* Sed dices: Quando habita est synodus hæc? Dico habitam esse primo die Decembris, et dilatam ex Juliano usque ad finem mensis. P. H.

Hæreticos Narbona venientes, nationes Gothos, Theudium et Helladium, per Hispanias tomisæ vagantes. Legendum temere. De hisce hæreticis infra num. 3, Julianus in Chronico, num. 338, ubi refero P. Gabrielem Vazquez par. III, disp. 121, cap. 21, et virum singularis doctrinæ P. Alfonso Vazquez in suo Ildefonso, lib. IV, cap. 3, fol. 275. P. Franciscum Portocarrero in libello aureo De descensu deiparæ virginis Mariæ, fol. 34, B. Ecce iterum Julianus in Chronico, num. 342 et 344. Et adde illustrem locum Pelagii Ovetensis episcopi a me adductum inf. num. 197, ubi de Helvidio et Joviniano; de quibus P. Theodorus Petreus in Catalogo hæreticorum, verbo *Helvidiani*, pag. 83, et verbo *Jovinianistæ*, pag. 503; episcopus Guido de Perpiniano in summa de hæresibus, cap. 60 et 64, et in hæresi 47. D. L.

102. Et die nona Decembris, euntibus episcopis ad ecclesiam S. Leocadiæ cum processione, factum est miraculum apparitionis S. virginis. Præterquam quod dicit Julianus Toletanus, hoc idem docet Cixilla in Vita S. Ildefonsi his verbis: » Atque conspectui ejus virgo pulcherrima obsequens adventaret, clamantibus episcopis, principibus, presbyteris, » quia nulli alii poterant ibi esse episcopi, quam qui convenerunt ad concilium, et ob id dicit S. Leocadia: *Per vitam Ildefonsi vivit Domina mea.* Quia ipse multum laboraverat in synodo contrahenda; et convicerat hæreticos, in publico totius concilii luce oculisque, disputatione. Quod obsequium Virgini impensum simili favoris significatione voluit Filius placidissime compensare. Habitum est ergo concilium anno 664, et eo anno contigit mirabilis apparitio S. Leocadiæ virginis et martyris. Sex annis post primum miraculum accidit secundum de apparitione B. virginis, scilicet anno 667, nam eo anno fuit littera Dominicalis C, et fuit dies 19 Decembris, dies sabbati. De amissione memoriæ corporis S. Leocadiæ, Cixilla in Vita S. Ildefonsi; de sede eburnea idem; et Breviarium vel Tabulæ S. Ecclesiæ Toletanæ, a sacra Rituum Congregatione collectæ, approbatæ a P. Ribadeneira in vita sancti Ildefonsi. P. H.

102. Hoc anno die 19 Decembris apparet. De hac apparitione Julianus noster in Chronico n. 345, Cixilla in Vita S. Ildefonsi, et alii plures. Quo autem nomine censeretur ecclesia ubi S. Leocadia B. Ildefonso apparuit, dubium multis. Et sciendum S. Leocadiæ virginis et martyris tres ecclesiæ fuisse sacratas; collegiatis duas, tertiam parochialem. Hæc in qua alta et educata virgo, quæ arci regiæ proxima, martyrem carcere detinuit; quæ Tago flumini imposita est in suburbio Toletano, sepultam custodivit. Blasius Ortizius, canonicus Toletanus, in summi templi Toletani descriptione depingit graphice, cap. 42, fol. 36: « Huic divæ *Leocadiæ* martyri tres in hac urbe dedicatæ sunt ecclesiæ; quarum duæ collegiatæ; tertia vero parochialis, quæ,

sicut a majoribus accepi, fuit, ædificata in ipsius domo propria. Ex collegiatis vero, una in carcere qui a parte meridionali regio capitolio est contiguus, ubi spiritus Altissimo reddidit; ibique in quadam spelunca, quia vineta servabatur, propriis digitis signaculum crucis saxo impressit: quod usque adhuc magna religione colitur. Altera extra muros hujus civitatis, ubi ejus corpus sepulturæ fuit traditum. » Paucis rem tamen totam comprehendit eminentiss. card. Cæsar Baronius in Martyrologio Romano die 19 Decembris: « Tres ibidem basilicæ in ejus memoriam erectæ permanent; quarum prima, ubi nata; altera, ubi passa; tertia vero, ubi sepulta fuit. » Plenius illustriss. archiepiscopus Garsias de Loaysa in notis ad concilium IV Toletanum, pag. 364. Refert idem in Historia Toletana Franciscus de Pisa, lib. II, c. 17, fol. 85, col. 2. Paribus fere tibiis concinit lectio VI in officio proprio hujus invictissimæ martyris. In iis ecclesiis varie varia cogeantur concilia: Quibus (*verba sunt VI lectionis*) tantus honos est habitus, ut in eis potissimum multa concilia Toletana, eaque frequentissima, habita. Patet manifeste ex concilio IV, quod fuit celebratum in basilica sanctæ Leocadiæ; et ex V ibidem coacto; utrobique conceptis verbis scriptum invenies. In IV, sic: Hic quippe, dum in basilica beatissimæ et sanctæ confessoris Leocadiæ omnium nostrorum pariter jam cætus adesset. » In vita: « Apud urbem Toletanam diversis ex provinciis Hispaniæ, sacerdotes Domini in uno Pacis collegio, in basilica sanctæ confessoris Leocadiæ, qui consedimus. » Item ex VI, cujus en contextus: « Et que in prætorio Toletano, in ecclesia sanctæ Leocadiæ virginis, debitis sedibus collocatis. » Denique ex XVII, ibi: « Dum in ecclesia gloriosæ virginis et confessoris Christi sanctæ Leocadiæ, quæ est in suburbio Toletano, ubi sanctum ejus corpus requiescit. » Vides non in eadem, sed in ecclesia S. Leocadiæ cætus adfuisse conciliorum. Ad amussim tamen rem examinare libet et expedit, servato numero conciliorum et ordine.

Basilica D. Leocadiæ, cujus mentio in concilio IV et V. ea dicebatur ecclesia ubi alta et educata fuit sanctissima virgo. Nomine et forma patet. Nomine, quia alia est prætoriensis; altera quæ in suburbio: unde basilica erat, quæ parochialis, in ipsa virginis domo, et in urbe Toletæ erecta, quam rex Sisebutus ædificavit. S. Eulogius, quamvis non basilicæ voce, id periphrasi, et elegantius descriptione, aulæque nomine plane demonstrat, in Apologetico martyrum-fol. 80, B: » Toleti quoque (*hæc sunt ejus verba*) beatæ Leocadiæ aula mira opere, jubente prædicto principe (Sisebuto) culmine alto extenditur. Quid aliud basilica significat, quam miro opere, et culmine alto, quasi pendulo, structam regiam molem, et verè eam quæ ab Eulogio recensetur? Mutuimus, si placet, basilicæ explanationem rectam ab eminentissimo Cæsare Baronio die quita Augusti ad illa verba: « Romæ in Esquilii dedicatio S. Mariæ ad Nives. » Ait enim: « Vox ista quidem et si a gentibus accepta videatur, non abhorret tamen a phrasi divinæ Scripturæ: nam atrium illud majus templi Salomonis basilica dicitur in III Paralipom., c. IV et VI, licet Græcè ἀνάκλιον legatur (*attende basilicam, et aulam idem*) quod alii vertunt *atrium*. Apud nos autem loquendi usus obtinuit, ut non quæcunque ecclesiæ appellentur basilicæ, sed illæ tantum, quarum, augustior esset amplitudo. Unde autem id acciderit, ut hujusmodi ecclesiæ dicerentur basilicæ, Isidorus lib. V. Originum hæc ait; Basilicæ prius vocabantur regum habitacula; unde et nomen habent. » Paucisque interjectis filium iterum apprehendit: « Quod autem ad ipsarum (basilicarum) structuram spectat, erant plures simul in longum junctæ porticus, suffultæ columnis, æquis inter se distantibus spatiis, epistylliis desuper junctis, velut intermixtis invicem. » Eleganter describit basilicam

A Ramano more et eloquio lib. II *Metamorph Ovidius*:

Regia Sous erat sublimibus alta columnis,
Clara micante auro, flammæque imitante pyropo.

Conjunctis forte Sisebutus plures in unam domos, inter quas virginis sanctæ habitaculum comprehendit. Suffragatur archiepiscopus Toletanus Rodericus, lib. II Hist., cap. 17, ubi de Sisebuto: « Ecclesiam S. Leocadiæ Toleti miro opere fabricavit. » Non dixit prætoriensem, neque, in suburbio Toleti; sed *Toleti*, id est, in medietate Toletano, ut excludas Ambrosii de Morales interpretationem in Apologetico T, Eulogii, qui autumat, templum Sisebuti illud ipsum esse, quod extra urbem hodie perdurat, non longe a flumine Tago. Rem extra dubitationem ponit et explanat Julianus noster in *Adversariis*, num. 287 et 288: « Ecclesia parochialis (*hæc sunt verba*) quam S. Leocadiæ Sisebutus fecit, vocatur basilica. Fuit, ut ex traditione majorum accepimus, juxta domum ubi S. Leocadia virgo et martyr Toletana nata et educata est, ingens templum, seu basilica, Minervæ Carpetanæ dicata, ubi reges Gothi aliquando habitaverunt. Hanc, cum domo sanctæ, fecit Sisebutus ecclesiam eidem divæ sacramentum in qua erant multæ porticus et spatiosa deambulacra, et vocata est S. Leocadiæ vulgo basilica. »

Quæ dicebatur ecclesia prætoriensis? Anceps et dubia quæstio.

Hic opus, hic labor est...

Sed ut finem disceptationi imponamus, præmittere sane oportet, imperatoriam domum apud Romanos ideo dictam prætorium, quia quemcunque militum imperatorem, antiqui prætorem dixerunt; et eorum tentoria, prætoria appellabantur; hincque præfecti prætorio vocati, de quibus exstat insignee testimonium in l. ult. C. de officio rectoris provinciarum, ubi imp. Anastasius (non Leo, ut in vinigatis) præfecto prætorio rescripsit in hæc verba: « Nulli iudicum, qui provincias regunt, in civitatibus, in quibus sacra palatia aut prætoria sunt, liceat, iis relictis, privatorum sibi domos ad habitandum, veluti prætoria, vindicare. » In his ergo ædibus prætores seu præsides habitare, aut jus dicere solebant. Congerit plura Dionysius, Gothofredus ad dict. leg. ult. et Guido Pancirol, in Thes. uru variar. lect., lib. II, cap. 491, pag. 283 et 284. Hinc apud D. Joann., cap. 48, num. 28, Judæos non fuisse ingressos constat: Καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ πραιτώριον, ut non contaminarentur, sed ut manducarent Pascha. Πραιτώριον verbum Græco-barbarum est, ut invenies Joannis Meursii Græco-barbaro, verbo Πραιτώριον. Appositissime de prætorii significatione S. Eulogius in Memoriali sanctorum lib. I circa principium, pag. 17, B, ubi de constanti et valido martyrum ardore: « Et ita interriti, inquit, contra hostem publicum apertum veritatis erigentis vexillum, utpote ante fores prætorii, et in ipso accessu palatii, proferentes testimonium, indicem perditionis, confusionis et ignominie. » De hujusmodi prætorio intelligendus Tertullianus ad Scapulam, cap. 3: « Claudius Herminianus in Cappadocia, cum indigno ferens uxorem suam ad hanc sectam transisset, Christianos crudeliter tractasset, solusque in prætorio suo vastatus peste, cum vivus vermicibus ebullisset. » Et D. Hieronymus Diogenis dolium festive vocat prætorium lib. II contra Jovinianum. D. L.

Erat etiam prætorium pars villæ latius ædificata, et patrisfamilias habitationi relicta. Ulpianus I. C. in l. Plenum 12, π, De usu et habitatione, « Plenum autem usum debet habere, si et villæ et prætorii relictus est. » Neratius item in l. 2, π, de servitutibus rusticorum prædior: « Rusticorum prædiorum servitutes sunt, licere altius tollere, et officere prætorio vicini. » Claudat agmen idem Ulpianus in l. Urbana

103. Composuerat S. pontifex ad privatam devotionem suam librum quemdam *Soliloquiorum* cum beata Virgine, quæ *Synonima* dicuntur; post libros et sermones scripsit elegantiori sermone, contra hos hæreticos: constat ex litteris Genesisii secundi hujus nominis Lugdunensis (qui dictus est etiam Abelardus [al. Adelardus]) abbatis Corbeie prius, post episcopi Urcitani

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

prædia, 198, τ, De verbor, significat, ubi Joannes Gæddeus num. 5, Dionysius Gothefredus littera M, et ad L. *Titio* 34, 23, τ, de Legat. 2, ducaturque agmen inter poetas Martialis noster, lib. x, Epig. 79,

Ad lapidem Torquatus habet prætoriam quartum: Ad quartum breve rus emit Otacilius.

Hinc præluce facem verbis concilii vi Toletani, in ipso principio. Hæc sunt: « Atque in prætorio Toletano, in ecclesia sanctæ Leocadiæ virginis, debitis sedibus collocatis. » Unde patet concilium coactum fuisse in ecclesia prætorio juncta, quod domus erat augusta regum Gothorum; ideo legitur, *in prætorio Toletano*, id est *in arce regia*. Sic interpretatur Ambrosius de Morales, part. II Histor., lib. XII, cap. 23: « Celebrosæ (concilium vi Toletanum) en la iglesia de santa Leocadia, i parece era la del Alcazar, porque se señala en particular, ser en el Pretorio de Toledo; i no ay que se pueda entender aqui por. Pretorio sino el Alcaçar ó casa Real: a quien los Godos, gente guerrera, se puede creer, llamaban assi, por el mismo nombre que los Romanos, aqui en ellos imitaban, nonbraban en la guerra la tienda del general: i en paz usaban en alguna manera deste nombre, como en la sagrada Historia evangelica, i en otras partes se ve: i parece que para diferenciar la de otra iglesia desta santa, se le añadio este titulo. » In eandem it sententiam doctissimus P. Joannes Mariana in Histor. Hispan. Latino sermone scripta, lib. vi. cap. 6, de Toletano concilio viagens: « Ad D. Leocadiæ templum prætorio vicinum (nunc arci regie conjunctum est, veteris elegantiam et amplitudinis vestigia retinens) ante diem 5 Idus Januarii, salutis anno 637, convenius habitus est. » Demonstrarunt, inquam, hoc clare illa verba concilii, *in prætorio Toletano*: quasi discrimen statuentia inter ecclesiam prætoriensem quæ arci contigua, et prætoriensem quæ in suburbio sita: de qua (et hæc est tertia ecclesia S. Leocadiæ) mentio in concilio Toletano XVII: « Dum in ecclesia (*en verba*) gloriosæ virginis et confessoris Christi S. Leocadiæ, quæ est in suburbio Toletano, ubi sanctum ejus corpus requiescit, plerique Hispaniarum et Galliarum pontifices convenissemus. » De prætorienis suburbana noster Julianus in Chronico num. 343: « Aoc anno (667) S. Leocadia virgo et martyr, nono die Decembris, in æde sua prætorienis suburbana, Tago fluminis contigua, apparet S. Ildefonso archiepiscopo Toletano. » Et Luitprandus hic, quamvis voce prætorienis tantum insigniverit ecclesiam, in qua asserit apparuisse B. virginem regi Sisebuto, satis, quasi digito ad fontem intenso, indicans suburbanam fuisse, ipsamet apparitione relata. Aperte infra idem Luitprandus num. 282: « Machometo, Toleti rege, ædificatur mirus pons super, Tagum ad columiam S. Leocadiæ prætorienis. » Dixit prope Tagum S. Leocadiæ prætorienis ecclesiam. Sic in concordiam adduco quos inter se dissidentes refert P. Joannes Mariana in dict. cap. 6, lib. vi Hist. Hispan. nostro evulhata idiomate: « Celebrosæ el concilio, que fue sexto entre los de Toledo, en santa Leocadia pretoriense, que algunas entienden fue la Iglesia de la Santa, que esta iunto a el Alcaçar, llamado en Latin pretorio, i en su vejez muestra rastros de su antiguo primori grandeza. Otros quieren, que la iglesia de santa Leocadia la pretoriense fuesse la que esta fuera de la ciudad, porque tambien las casas de campo se llaman pretorios » Hæc sunt quæ addidit Mariana in ultima editione anni 1617 Hispano sermone concinnata. Hanc ecclesiam *regiam*

appellat Rasis; forte, quia aliquot regum Gothorum corpora servabat sepulta: « E en su tiempo (*de Theodosio*) ficieron en España la iglesia de Toledo, que llaman la de los Reyes, e que los Christianos llaman de santa Leocadia. » In alia vero Latina Historici translatione sic legitur: « Diocletiani tempore Christiani, qui Toleti in Hispania erant, Ecclesiam construere ceperunt, quæ postmodum Regum dicta fuit. Christiani sanctam appellant Leocadium. » Ex Juliano nostro in Adversariis n. 289, constat apparitionem S. Leocadiæ in æde prætorienis suburbana fuisse, ut ipsemet retulit in Chronico dicto num. 343, et *regiam* appellatam. Audi Julianum: « Et accepi simul a majoribus, in S. Leocadiæ sacello regio corpus sepultum fuisse in aula sacello majori; et prope sepulcrum Virginis in pariete locatum thronum fuisse regis Recesuinthi, Gothorum more, purpura auroque contextum, et tam propinquus sedebat sepulcro, ut ipse per se rex dederit gladiolum S. Ildefonso, qui cum velo servatur in æde majori. » An in sacello regio ipsius ædis, discutit et disputat doctiss. V. D. Vincentius Turturatus in libro De sacello regio cap. 2, pag. 29. Julianus, ut omnem moveamus lapidem, apparitionem S. Leocadiæ, eodem anno quo apparuit sanctissima Virgo Maria E. Ildefonso, scribit; Luitprandus sex annis ante, ut animadvertit hic doctiss. P. Hieronymus de la Higuera. D. L.

103. *Dictus est etiam Abelardus*. Alii legunt, *Adelardus*; melius *Adalardus*. Vide Surium tom. I, die secunda Januar. De isto S. Genesisio, Corbeie abbate, Julianus in Adversariis nam. 246, 253, 254, 255, 256 et 266. In Usuardo die secunda Januarii *Adalardum* reperies « Apud Corbeiam depositio S. Adalardi abbatis. » Cujus vitam Joannes Molanus scripsisse ait S. Rathbertum abbatem, S. Adalardi in Gallica Corbeia sextum successorem. Noster vero Julianus in Adversariis num. 253, apud Usuardum asserit inveniri festum Genesisii Adelardi, die tamen 21 Maii, non 2 Januarii, ut Usuardus et Surius. Verba ejus sunt: « Translationis S. Genesisii, cognomento Abelardi (*lege Adelardi*) Festi ex Corbeia in Hispaniam meminit Usuardus in Martyrologio die 21 Maii, et ejusdem sancti cum aliis, qui in eodem die celebrantur; » de cujus translatione in Chronico n. 420: « (*ex monasterio Corbeiensis*) post centum annos, ad eremum in littore maris prope Carthaginem spartariam, ubi vivens degerat, translatus est; ubi mira frequentia circumjacentium oppidorum Muzarabum visitur; » et num. 461: « Per quosdam monachos Gallos allatum est corpus S. abbatis Abelardi [*Adelardi*] vel Genesisii, ad littus Carthaginense, ex Corbeia antiqua ejus domo, sancti viri abbatis. » Sancto autem Genesisio successisse Odonem in abbacia Corbeiensis testatur idem Julianus num. 255 in Adversariis, et concilio Suessionensi interfuisse, De Adelardo Romam misso a Carolo imp. ad Leonem papam, exstat testimonium in concilio Aquisgranensi anno Christi 809, quod inter concilia Gallicana novissime edidit doctissimus P. Jacobus Sirmondus, e Societate Jesu presbyter; cujus morum suavitate, ingenita lenitate animi, omnigena doctrina; summa religione frui mihi licuit, dum a potentissimo et catholico nostro rege Philippo IV, missus ad Ludovicum XIII Galliarum regem Christianissimum, Parisiis fui commoratus. Edidit, inquam, in tomo II Conciliorum, fol. 256; verba sunt: « Cujus [quæstionis de processione Spiritus sancti] definiendæ causa Bernarius episcopus Wormatiensis, et Adalardus abbas monasterii Corbeie, Romam ad Leo-

DCCI.

104. Reparatus, episcopus tricesimus sextus. Ravennas floret.

105. Theodorus, Tharsensis patria, archiepiscopus Cantuariensis, opinione raræ sapientiæ et prudentiæ floret.

DCCII.

106. Synodus Britannica habetur de controversia Paschatis inter Anglos et Hibernos, sive Scotos.

DCCIII.

107. Flavius Gundebertus [*al.* Gondebertus], et Flavius Protharissus [*al.* Portharissus *scu* Bertarissus], Arebetti [*al.* Aripeth] regis filii, regnant in Italia annum unum.

DCCIV.

108. Gundebertus [*al.* Gondebertus] occiditur, Protharissus [*al.* Bertarissus] fugatur.

109. Flavius Grimoaldus, filiis Aripeth victis, demum fit Longobardorum rex.

DCCV.

110. Feria quinta in vigilia Expectationis B. Mariæ virginis (quæ die sequenti celebrabatur) festum Incarnationis (et servatur lapis ab hoc tempore, in quo B. Virgo penes posuit) celebratur in Hispania, hoc est xv Kalend. Januar. S. Ilfonsus, archiepiscopus Toletanus, vidit (post apparitionem S. Leucadiæ, post novem dies exclusive) B. Virginem multis angelorum et cœlicolarum agminibus comitatam in sede eburnea, unde solebat ipse concionari apud populum præidentem [*al.* præidentem, *aut* credentem] quæ nunc sedes in magno pretio servatur in æde Sanctæ Justæ in summo templo, eidem Virgini sacro: quæ dulciter illum affata, cappa donat cœlitus elaborata.

DCCVI.

111. Elborenses in agro Carpetano Theudium et Helladium, importunos hæreticos, ad Hispaniam reversos, et Elboram repetentes, audacter insanientes ignominiose verberant et turpiter a suis sedibus amandant.

112. Cordubæ, Toleti, et in aliis Hispaniæ locis celeberrima memoria est S. Genesisii martyris Hispani, Cordubæ passi in persecutione sævissima imperatoris Neronis.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

nem papam missi sunt. » Ex quo mortis annus in Juliano a me assignatus venit corrigendus. Legati enim munere fungitur dicto anno 809, et mortuus fuisse, in Juliano excuso videtur anno 809, ut patet ex margine dicto num. 420. Firmatur hæc conjectura, ne dicam evidens emendatio, præsertim cum in synodo Noviomensi, habita anno 814 congregatum agnovimus Adelardum cum aliis abbatibus, ut constat in tomo II Conciliorum Gallicanorum, fol. 327, et iterum in concilio Attiniacensi, anno 827, fol. 448 et 450. Suadetur item hæc emendatio ex eo, quia in margine Juliani ab anno 800 usque ad annum 828, non est appositus intercalaris numerus annorum. Hinc facile credi potest omissum fuisse numerum annorum in d. num. 420, et verum, qui chronologiæ correspondet, scribi debere.

Hæc postquam delineavi, ad manum habui Chronicon Juliani propria P. Hieronymi de la Higuera manu exaratum; quæ, quæ de S. Adelardo leguntur n. 420, assignantur in margine sub anno Christi 820 et quæ sequuntur in n. 421, recensentur contigisse anno 826. Unde et datur locus congruus legationi Adelardi, et subscriptionibus: quæ non excedunt annum 822, et quæ in d. n. 420, refert Julianus, ex annorum notatione contingere potuerunt usque ad annum 826. Nisi mavis, ut omnem moveam lapidem, Julianum in Historia anni, in quo nondum e vivis excesserat Adelardus, de ejus morte per anticipationem locutum. Multa in Chronico sic debent intelligi, ut ipsemet testatur de Actis apostolorum in Adversariis num. 485, et notat doctissimus P. Franciscus de Bivar ad Fl. Dextrum anno Christi 308, comment. 2 num. 2. D. L.

140. Et servatur lapis. Lapis marmoreus in maximo pretio et reverentia populorum servatur hodie in sacello Descensionis B. Mariæ virginis in templo Noletano. P. H.

Cappa donat cœlitus elaborata. De voce capæ, vide Julianum in Chronico, num. 343 et 347, et in De cremiferiis Hisp., num. 30, et Nicolaum Rigaltium,

DCLXIII.

DCLXIV.

DCLXV.

DCLXVI.

DCLXVII.

DCLXVIII.

virum doctissimum, cum quo mihi litteraria amicitia Lutetiæ Parisiorum inita nuper fuit, in Glossario Græco-barbaro, verbo Κίππα; Cerdam in Adversariis sacris (quem, uti præceptorem meum merito et lubens, atque suspiciens, nomino; licet meum aliquando in suis operibus supprimit nomen, verbo *Cappa*, Covarruviam in Thesaurio linguæ Hispan. verbo *Cappa*; P. Franciscum Portocarrero in libello De Descensu virginis Mariæ; tum et alios, quos vidi, laudavi ad Julianum in Chronico d. num. 343, et nunc novissime addo V. C. Vincentium Turturum in *Sacello regio*, sive *De cappellis et capellanis regum*, cap. 4, num. 2 et seqq. D. L.

111. De Elborensibus præterea Luitprandus, et Julianus Toletanus. P. H. — *Elborensis in agro Carpetano*. Lege quæ notavi supra ad num. 101. D. L.

112. *D. Laurentius Bivariorum suo S.*

Cordubæ, Toleti, et in aliis Hispaniæ locis celeberrima est memoria S. Genesisii martyris Hispani. De S.

Genesisio milite, Hispano martyre, Cordubæ passo, frequens mentio apud Julianum in Chronico, n. 376, his verbis: » Dirutæ sunt ædes sacræ S. Genesisii, Hispani militis, Cordubæ passi. In Adversariis num. 139: « Toleti habetur in honore S. Genesisii martyris Cordubensis, passus sub Nerone. » Idem agnoscere videtur ipsemet auctor num. 376, dum ait, in primis Ecclesiæ persecutionibus, id est Neronianis, S. Genesisium passum cum sociis, die 11 Octobris. Martyrologium Romanum eundem signat diem; sub quo tamen imp. martyrium reportarit, non explicuit. Verba sunt: « Item passio SS. Anastasii presbyteri. Placidi, Genesisii, et sociorum, » ubi illustrissimus cardinalis Baronius veteres tantum manuscriptorum refert. S. Genesisii passim meminit S. Eulogius in lib. II Memor. sanctor., cap. 10, num. 13, in Apologeticum martyrum, num. 19, et in Vita S. Pelagii, p. 114. Quod etiam testatur Julianus in Adversariis, num. 289. « Frequens est, ait, S. Genesisii, militis Hispani, et martyris, ad Cordubam, ut ferunt, passi, apud S. Eulogium martyrem memoria. « Ambrosius de More-

les in Apologetico Eulogii, num. 19, scribit S. Genesii monasterium apud vicum Tertios situm fuisse, auctoritate Alvari ductus in D. Eulogii Vita. Sed cum Genesium militem Hispanum, martyrem Cordubensem nondum Morales agnovisset, duos Genesios martyres, Romanum alterum, Arelatensem alterum; illum exceptorem, hunc mimum die 25 Augusti celebratos, et in Martyrologio descriptos accersit, et cum Hispano confundit. Hinc ecclesiæ in Hispania consecratæ Genesio, suo militi et martyri. Exstant hodie jam abhinc multis annis vel erectæ, vel refectæ. Secundas fert Julianus in dicto, num. 289 Adversar.: « Cujus (*Genesii*) corpus a Christianis Cordubensibus allatum est ex Corduba Alarcurrim, et revelante Domino imperatori Aldefonso, qui Toletum lucratus est; cujus causa restituit Toleti S. Genesio veterem parochiam: celebratur die 20 mensis Augusti [*legeadum die 25*] » Quæ verba (si liceat conjectari) in textum e margine, ab aliquo non hujus reconditæ antiquitatis gnaro scripta, irrepserunt; nam die 11 Octobris martyrium S. Genesii Hispani recolitur, uti diximus. At temporis injuria, quæ situ veritatem sæpe obruit, nominumque eorumdem confusio introduxit celebrari S. Genesium die 26 Augusti, ab iis, quibus Romanus et Arelatensis tantum cogniti: quorum in Martyrologio Romano festus dies. Hinc Madridenses arripuere ad diem sancto Genesio sacrandum die 25 Augusti. Non enim est credibile, nec verosimile videtur, Hispanos antiquitus S. Genesii Arelatensis vel Romani nomine insignisse ecclesiæ suas, dum martyrem patriæ decus et ornamentum haberent, qui in tutelare referri jure, non injuria, possit. Viri doctis sic sentiunt, ut cum judicio notat Hieronymus de Quintana in Historia Madridensi, lib. 1, cap. 43, fol. 63, col. 3, aliosque in suam vocat sententiam. Hæcque ex eadem nominum appellatione æquivocatio non insolens apud scriptores. Vidimus Genesium Arelatensem confundi cum Genesio Romano a Mombriçio, et Petro in Catalogo, teste Baronio in Martyrologio die 25 Augusti, littera E. Et, quod majus est, ad remque mirifice conducit, idem accidisse reperio in S. Columbæ festivitate, in qua lectiones Vitæ S. Columbæ Gallicæ legebantur, antequam Cordubensis memoria erumperet in lucem. Notavit doctissimus P. Martinus de Roa, Latinæ et Hispanæ musæ suavius, prosa versaue oratione in Flore sanctorum martyrum Cordubensium die 18 Septembr., pag. 149, cujus verba transcribere operæ pretium duxi: Et leerse en los Maytines la Historia de la Santa de Francia, no tuuo otra causa, que no saberse la de estotra de Cordoua, i averse engañado con la semejança del mesmo nombre, por falta de los escritos de san Eulogio, que no parecieron, hasta el año de 1572 en los archivos de la Iglesia de Oviedo. » Et addit summum pontificem Clementem VIII ubi lectiones S. Columbæ Gallicæ legebantur, proprias Hispaniæ assignasse Columbæ. Dixit hæc suavi eloquio doctrinaque singulari P. Franciscus de Soria, e S. Basilii Magni familia alumnus, in sermone S. Genesii, fol. 4, pag. 2.

Astipulatur huic conjecturæ Fl. L. Dexter, qui verum suum patronum restituit Pallentinæ ecclesiæ Hispanum martyrem Antoninum, sub gentilium furorē passum, cum usque adhuc, ab illius civitatis restauratione, Gallum Antoninum martyrem (cujus tunc fama vulgator erat) Pallentini solum agnoverint. Unde Gallicanæ coronæ stemmata, id est, tria illa aurea lilia usurparunt, et tanquam velum regium, in nostro jure, ad omnes ædes ecclesiæ suspenderunt, et affixerunt postibus, quibus insigni titulorum vice, eas sibi ecclesia vindicavit. Idem utriusque martyris Antonini nomen induxit cives; duxit eos manu apprehensa ad rectam Flavius. Eadem insistent via D. Antonini Pallentini facta, quæ proferunt Vincentius Belluacensis in Speculo Histor., lib. XIII, cap. 35, apud quem *Carrionem*, non *Avarionem* flumen, legendum; juxta quod martyrium consecutus,

A et in ipsius undas immissus Antoninus. Profert etiam D. Antoninus part. I Histor., cap. 1 tit. 8, § 42; nec discedit Esquilinus, lib. III Catalog., cap. 24. Notavi in Itinerario Gallico meo, quando ad civitatem Pallentinam conveni, et novissime P. F. Bivar in suo supplicii libello: dixeratque anno Christi 308, Comment. II, num. 41, et eadem premens vestigia Dom. Franciscus de Sandoval, abbas S. Salvatoris; et canonicus Pallentinus, in suo Apologetico pro S. Antonino Hispano, § 3, a pag. 44.

Flavius Lucius Dexter Genesium Hispanum proponit nobis anno 353, num. 3, et Mantuæ-Carpetanum, ut multi interpretantur, non Cordubensem: ibidemque passum, et sub Juliano imp. Verba sunt: « Mantuæ Carpetanorum est in pretio Anastasius presbyter, Placidus, Genesius, et socii; quia postea sub Juliano passi sunt pro Christi fide illustre simul ibidem martyrium. » Triplici modo triplex succurrat cuneus: cum inficias eant Luitprandus et Julianus, Oedipum de hac sphinge consulo, et tanquam e tripode, ut aiunt, oraculum requiro a mysta illo infulato, P. Francisco de Bivar, peritoris litteraturæ intima adyta, doctrina, eruditione et linguarum cognitione feliciter reserante. O utinam responsum det! discedere ab eo nefas et religio. Futurum spero; novit enim vir bonus et litteratus conciliaturus. Locus medicus, ne dicam carnificas, desiderat manus. Addam pro mantissa, quam dicat sortem; ultraque sortem erit accessio, et excursus, in quo late divagatus, excusatio legitima; penates mei et lares e regione templi S. Genesii, qui ejus numen devote suspiciunt et venerantur.

Bivarius D. Laurentio suo.

« Quidquid gratiæ et dilectionis sibi impendere possunt absentes amici, puto et me debere tibi, et mihi deberi a te, non solum ob propositi consortium, sed etiam ex debito nostræ invicem societatis (BERNARDUS, *epist.* 75). » Non potuit hæc verius abati Pultariensi suo Bernardus meus dicere, quam ego tibi, mi Laurentio doctissime. Sed nunc ex Academia (ut est in proverbio) te venire non dubito; tam docte, tam subtiliter, tam concinne scribis de Genesio. Quid tamen e tripode oraculum requiris, qui ex tripode loqueris? At cum amico, inquis, loquor. Sed amicus usque ad aras; nunc in ipsis aris amicum quæris. In aris quidquam negare, religio et nefas; ita tamen mea accipias, quæ de Genesio dicturus sum, quasi hederam post anthisteria offeram, id est, floralium tuorum adminiculo egentia.

Agnosco Genesios martyres quatuor (ut omnium faciam Genesium Adhelardum, cujus etiam Luitprandus meminit) Romanum archimimum, Arelatensem exceptorem, quorum cum laude nomina replicat Ecclesiæ quotannis ad diem 25 Augusti; Hispanos item duos, Cordubensem et Mantuanum: nam et posteriores hos non minus inter se, quam a cæteris differre, multa sunt quæ convincant. In primis, tertium Genesium concedendum nec mimum nec exceptorem; sed Anastasii presbyteri socium, Martyrologium ipsum Romanum clamat die 11 Octobris; quam Hispanum fuisse Dexter affirmat, et Genesium Hispanum martyrem Julianus etiam et Luitprandus asseverant. Cæterum, nec Dexter Cordubensis meminit, nec Luitprandus Mantuani. Jam duos prorsus fuisse, et tempus, et patria, et sepulcra utriusque luce clarius meridiana manifestant; namque Cordubensis Genesius sub Nerone passus est, auctore Luitprando, et Juliano astipulatore; cujus tu, mi domine, verba profers: Mantuanus vero, Anastasii et Placidi socius, sub Juliano Apostata, post 300 a nece Cordubensis annos: nam persecutio Neronis desæviit anno Christi 60! imo ab anno 57 in Hispaniis viguisse, testes sunt Ilipulitani, seu Granatenses martyres, eodem pro Christo occisi, id est 14 Neronis, ut habent tabulæ plumbeæ Dextro coincidentes. Julianus autem imperium iniiit anno Domini 361, bienniumque in eo exegit. Ergo 300 annorum intercedo

113. Hoc eodem anno appositus est in sacrario S. ecclesiae Toletanae gladiolus, impensus a rege Recessintho Gothorum B. Ildefonso, ad rescindendum velum S. Leucadiae divinitus apparentis. Nunc est in sa-

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

martyres hosce discriminare non valebit? Quod spectat ad patriæ diversitatem, Neronianus martyr Rutenii in Celtiberia egit legionarium militem, et Cordubæ cervicem dedit Christo: Julianus Ulyssipone civis vixit, Dextro etiam teste, ad annum Christi 308 (non quod eo anno natus jam esset, sed quod eo loci de Vincentio et sororibus Ulyssipponensibus Genesii concivibus sermonem faceret, inde occasionem de Genesio et sociis agendi desumpsit) et Mantuæ occubuit. Hoc ex eodem Dextro accipio ad annum Christi 353 illud a Juliano in Adversariis num. 149. Rursus Genesius Cordubensis, seu Rutenensis, Cordubæ tumulum suscepit, indeque Alarcurrim translatus est. Mantuanus, seu Ulyssipponensis, Mantuam cuatodire creditur præsentia sua; nusquam enim inde traductus scribitur. Accedit non contemnendum e sociis petitum discrimen, nam Cordubensis sine duobus aliquo martyrio coronatus est; Mantuanus cum duobus, quos ex nomine sciamus, Anastasio et Placido, et cum aliis anonymis fere viginti.

En cum Dextro Luitprandum et Julianum conciliatos: solus Julianus a se tantisper dissentit, dum num. 149 Adversarium, « S. Genesius, inquit, martyr Cordubensis, passus sub Nerone, celebratur die 20 mensis Augusti (*seu potius, ut corrigis*, 25); dicitur Hispanus fuisse, et miles legionarius in castello Rutenensi. » Et recte quidem; sed postea num. 236, utrumque videtur confundere, iniquens: « Rutenii in Hispania, in Celtiberia die 11 Octobris sanctorum martyrum Anastasii presbyteri, Genesii militis, et sociorum, qui in primis Ecclesiae persecutionibus passi sunt. » Verum hæc in Adversariis scripsit, quam tumultuarie ante codicis maturam confectionem perscribentur, ne memoria rerum excideret, et ex his postea tabulæ justæ et æternæ fierent. « Quod si eandem vim, diligentiam auctoritatemque habeant Adversaria, quam tabulæ (*hoc aliquando Cicero dixit pro Q. Roscio*) quid ætinet Codicem instituere? » Anastasium et Genesium, quorum festivitas die 11 Octobris agitur, in primis Ecclesiae persecutionibus occisos dicit; sed abs re, cum in ultima passi sint, nequidquam his et Rutenii castello communi, sed huic cum Cordubensi Standum proinde priori scripto num. 149, et posterius repudiandum. Standum eidem Juliano, standum et Luitprando, in Genesii Cordubensis cultum Toleti et Cordubæ erecta templa astruentibus, dummodo Madridense Genesio suo sacramentum dicamus; tametsi procedente tempore, et tanti martyris obliterata memoria Arelatensis venerationi cesserit.

Addam pro coronide margaritum, quo lares tui tripudiantes occurrant Genesio suo, et templum pro foribus ornent. Et schedis meis, quibus multum defero, proferam tibi nostrorum Acta martyrum Anastasii, Genesii, Placidi, et sociorum, quæ prædictis exitium præsent munimen, et Mantuanis meis gratissima pro desiderio sint. Utinam in patronorum suorum venerationem vehementius exardescant, et ob eorumdem memoriam templum Genesio sacrum frequentius visitent, ac deinceps die 11 Octobris festam celebrent diem suorum sanctorum propriam, et multis titulis venerandam. Sic vero habent:

Martyrium SS. Anastasii Placidi et Genesii et sociorum. — « Mortuo Constantino, et filii ejus, Julianus tenuit imperii habenas; qui a fide Christi, quam in baptismo professus fuerat, apostata factus, curavit idololatriam iterum instaurare, et in toto Romano imperio restituere: qua occasione suscepta, multos Christianorum martyrio affecit; e quorum numero fuerunt Anastasius, Placidus, et Genesius, et socii eorum, in Hispanorum regione pro Christo occisi: quod quomodo acciderit, ad subsequendum

A devotionem, et sanctorum glorificationem, opera pretium duximus enarrare.

« Nati sunt tres isti Christi athletæ Ulyssipone, Lusitanorum urbe; sic tamen, ut solus Placidus Ulyssipponenses habuerit parentes: nam Anastasius parentes habuit Mantuæ cives, quæ est Carpetanorum urbs; Genesius vero, Barcinonis: omnes tamen inter se sanguine erant conjuncti. Sed cum detinerentur Ulyssipone commercii causa, accidit ad Anastasio et Genesio aucti fuerint. Hi cum Placido, non dissimilis ætatis puero, educati sunt in omni lege sancta Dei ac scientiarum studiis, in quibus periti admodum evaserunt; et multo magis sanctis moribus et actionibus florere cœperunt, ita ut notissimæ fierent ipsorum virtus et doctrina.

« Procedenti tempore Anastasius ad presbyterorum ordinem assumptus, liberius prædicationi evangelicæ insistebat; in qua Genesius et Placidus erant illi fidelissimi coadjutores. Prædicabant vero contra Arianorum errorem, qui multos Christianorum a puritate fidei aberrare faciebat, et contra idolorum culturam, quam Julianus per ministros suos introducere satagebat. Cumque multo tempore Ulyssipone essent demorati, multis charitatis operibus instantes, placuit Anastasio Mantuam patriam suam repetere, ubi non modicas facultates a matris morte hæreditario jure susceperat; cumque Placidus et Genesius amici fidissimi comitati sunt. Degebant in una domo, et simul prædicationi et charitatis operibus instantes incedebant, pauperibus elemosinas et afflictis solamen exhibentes, et præcipue Christianos in carcere detentos visitabant et animabant.

« Cumque fama sanctorum ad aures gubernatoris urbis pervenisset (qui cultui idolorum erat addictissimus, et ea de causa viginti viros nostræ religionis professores et defensores vinculis tenebat strictos) sanctos martyres ad se jubet adduci. Quorum fidem cum exploratam haberet, nunc pollicitationibus, nunc minis et pœnarum infligendarum acerbitate eos abnegare curavit. Sed cum irritum videret conatum suum, et sanctorum emollire corda non valeret, eos duris vinculis innodatos in tetrum carcerem conduci jussit, ubi per dies aliquot durissime afflictati sunt; sed ipsi in eo etiam constituti, a prædicatione non desistebant. Qua nonnullos illorum, qui in fide acerbitate tormentorum vacillabant, forti et constanti animo esse fecerunt. Tandem die 11 mensis Octobris ad campum extra urbem deducti, pro Domino decollati, martyrii palmas adepti sunt. Quorum corpora consanguinei ipsorum colligentes, intra domum propriam Anastasii tumularunt. Et post dies octo ad eundem supplicii locum viginti illi viri perducti, pariter pro confessione Christi decapitati in cœlum evolarunt; eorumque corpora nocturno tempore Christiani in eodem campi loco sepelierunt, præstante Domino nostro Jesu Christo. » etc.

Hactenus, quæ mihi rescripsit E. Franciscus de Bivar. Successit voto res; et vaticinio respondit eventus. Tesseram amici do, in Antiquitatis ecclesiasticæ tesseram et monumentum æternum, nomenque sub Bivarii tessera scribe. Schepiasma, vel hypomnena, levi meo (sic liceat fari) brachio exaratum, apponere non recuso; quippe quod prælit (non tamen ut me præeunte recitaret sacerdos) ad S. Genesii Acta in lucem eruenda, et ad ejus illustrandam memoriam. D. L.

113. De gladio, qui cum velo servabatur, et adhuc servatur in S. ecclesiae Toletanae sacrario, doctor Blasius Ortizius, et alii. Hodie in pyxide argentea conclusa sunt jussu illustriss. card. Gasparis a Quiroga. P. H.

Sed bonam partem hujus cathedræ translata est alio

crario S. Justæ cathedralis tempore Maurorum, cum lapide marmoreo candidissimi coloris; ubi descendens de cælo sanctissima virgo Maria pedes posuit, eratque suppedaneum archiepiscoporum Toletanorum, voluitque B. Virgo decorare, et auctoritatem addere cathedræ, quæ a B. Jacobo semper fuit primogenita filia Romanæ Ecclesiæ, et veritatis magistra; sed bonam partem hujus cathedræ translata alio cognovi.

114. Julianus, qui postea fuit archiepiscopus Toletanus urbis regiæ, sapientiæ et sanctitatis opinionè cum aliis ecclesiæ Toletanæ diaconis, Gudila et Felice, floret.

115. Vigesima tertia die Januarii mensis, S. Ildefonsus, sapientia, vitæ sanctitate, et miraculis clarissimus, ad cælum emigravit. In æde S. Leucadiæ (quæ domus ejus fuit) ad pedes S. Eugenii prædecessoris sui sepelitur. Julianus ejus discipulus, et archidiaconus, hæc illi carmina sepulcralia condidit, et poni fecit:

Alfonsi jacet hoc corpus venerabile saxo,
Quo Toletana nihil terra tulit melius:
Luciaque, et Stephanus clara de gente Gothorum,
Sed virtute magis nobilitante micat.

Invenit juvenis portum, sæcloque relicto,
Cœnobii cellas Agaliensis amat.
Hincque Toletanam raptatur præsul ad urbem,
Cui fuit in votis sede latere sua.

116. S. Torquatus fuit inter socios archiepiscopi Accitanensis.

117. Recesuinthus, abbas Benedictinus Bracarenensis, floret.

118. Eodem anno Quiricus, ex episcopo Barcinonensi, non multo post, Toletanam Ecclesiam regit; qui ex abbate Agaliensi factus est episcopus Barcinonensis.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

cognovi. Facem prælucent Luitprando verba Egidii Zamorensis, quæ locum, ubi cathædra asservatur, clarissime manifestant; hæc sunt: « Audi, Christianos Toletanos in adventu Saracenorum tulisse in saltum distantem a Trogillo duodecim mille passus et ibi abscondisse cathedram, et unum lignum crucis et quamdam imaginem; et a priscis temporibus in aere lucas apparere. » Hic tractus hodie ab incolis nominatur *Sanctu Cruz de la Sierra*, et, ut par est, a sancto hoc ligno deducitur appellatio. Suffragatur itidem crux fulgidissima noctu pendens ære vacuo, a multis visa, quæ ligni testimonium occulti perhibet, et nomen etiam oppido assignat, atque imponit. Antiqua fuit Romanorum colonia, post ab Arabibus diu occupata; et tandem a sancto rege dom. Fernando III capta jam Corduba, in ditionem redacta suam. Nunc vero nobilitata manet dominio et protectione dom. Joannis de Chaves et Mendoza, comitis de la Calzada, Philippo IV Magno Hispaniarum regi catholico nostro a consiliis in supremo et regiæ Cameræ senatu, nec non in concessu militarium ordinum præsidis meritissimi, qui nostram Hispaniam nobilitatis splendore et litterarum ornamento decorat. De hujus, inquam, oppidi antiquitate, et luminum apparitione, videsis admirabilem narratiunculam, licet veram, apud P. Franciscum Portocarreum in libello aureo De Descensu B. virginis Mariæ ad ecclesiam Toletanam, cap. 24. D. D.

114. De Juliano ac Gudila sæpe facta mentio est in præcedentibus, anno 49 regis Recesuindi, et 8 pontificatus Ildefonsi. Moritur Toleti die 23 Januarii; sic ex tabulis Toletanis, Martyrologio Romano, et ex Juliano, qui sichabet: « Sequenti die, x Kalend. Februarii, domicilio carnis exiit, atque in ecclesia B. Leucadiæ tumulatur, ad pedes sui conditus decessoris; cum quo creditur æternæ perfrui receptaculo claritatis. » Moritur die Martis, eo anno bissextili, littera Dominicali R. A; fecit illi carmen sepulcrale S. Julianus, ejus discipulus. Fuit præclarus et egregius Hispaniæ doctor vocatus *Chrysostomus, et fulca divini Spiritus, anchora fidei, et malleus conterens audaciam hæreticorum exultantium fortissime.* De operibus sancti doctoris sic Julianus, « Scripsit sane quamplurimos libros luculentiori sermone potissimos, quos idem in tot partibus censuit dividendos: id est, librum prosopopœiæ, imbecillitatis propriæ; librum De virginitate sanctæ Mariæ contra tres infideles; opusculum De proprietate personarum Patris, et Filii, et Spiritus sancti; opusculum Annotationum actionis divinæ; opusculum Annotationum in sacramentis; librum De gubernatione baptismi unum, et De progressu

spiritualis deserti alium; quod totum primæ partis voluit volumini connectendum. Partis quoque secundæ liber Epistolarum est, in quo de diversis Scripturis ænigmaticis formulis agit; personas quoque in titulos induxit, in quo etiam a quibusdam luculentiora scriptorum responsa promeruit. Partem vero tertiam missarum esse et hymnorum. Atque ulterioris denique partis liber est; quartus versibus prosaque contextus, in quo epitaphia multa et quædam scilicet epigrammata annotata sunt. Scripsit aujtem et alia multa, quæ variis rerum et molestiarum occupationibus impeditus, aliqua cœpta, aliqua semiplena reliquit. » Maxima tamen existit dubitatio quomodo S. Julianus non meminerit libri De viris illustribus, nec Historiæ Gothorum; quos esse S. Ildefonsi tuto scimus: nec similiter libri Synonymorum; quia De virginitate liber est ille, quem dixi. Primo constat, Synonymorum librum esse S. Ildefonsi, ex testimonio Luitprandi, et quia ego vidi codicem ms. ante 540 annos litteris Gothicis in membrana, qui servatur in cœnobio S. Trinitatis Toteti. Unde mihi argumento est non omnino perfectum absolutumque fuisse relictum a S. Ildefonso, ut etiam De viris illustribus: cui voluisset plures viros suppleraddere, si vixisset. Nec mihi placet solutio Grialis, vel Grialis doctoris, quia est velut appendix librorum S. Isidori. De Chronico nulla mihi videtur esse dubitatio; nam Julianus Toletanus ejus meminit auctor plusquam quingentorum annorum; meminit auctor plusquam Morales, D. Garcias Loaysa. et præcipue D. Rodericus Toletanus, lib. II, cap. 22, his verbis: « Et cum B. Isidorus scripsit Gothorum originem usque ad annum quintum Suintillæ, S. Ildefonsus scripsit tempora Gothorum, Alanorum, Vandalorum et Suevorum, ab anno quinto Suintillæ usque ad octavum decimum Recesuindi annum fideliter prosecutus. » Hunc librum citat generalis Hispaniæ Historia, citat Cardinalis Baronius, et Morales: quæ quia non erat omnibus omnino numeris absoluta, non fuit fortassis in animo S. doctoris eum librum publicare, sed suppressere. Hoc Chronicon penes me habeo, annotationibusque illustratum.

117. Recesuinthi abbas, ordinis S. Benedicti, Bracharensis civis, fit mentio et apud Julianum; cum quo juvene habuit multum usum S. Ildefonsus, ad quem scripsit senior. Interfuit concilio XIV Toletano; ut vicarius Leubanii episcopi metropolitani confirmat septimo loco; fuit egregius poeta, et doctissimus theologus, ex Juliano.

118. De Quirico cive et episcopo Barcinonensi, qui fundavit in episcopatu Barcinonensi monaste-

DCCVII.

119. Cæsarius, Arcobricensis [*al.* Arelatensis] episcopus, ex monacho monasterii Lirinensis, discipulus S. Paronii [*al.* Porcarii], multum floret.

DCCVIII.

120. Petrus, episcopus Achiliensis, multum floret.

DCCIX.

121. Vitalianus papa obiit : succedit illi Adeodatus.

DCCX.

122. Hoc anno, Kalend. Septembris, moritur Toleti imperator Flavius Recesuinthus ; sepelitur in *æde* S. Leocadiæ, ubi beata virgo martyr dicitur arctata [*lege* mactata].

123. Eodem anno, sed feria III ejusdem mensis, fuit electus in regem Wisegothorum rex Flavius Wamba, palatinus, de nobilissimo genere Gothorum ; et usque ad diem 19 ejusdem mensis dilata est unctio, ut præsentibus episcopis et palatinis fieret, die Dominico supradicto sacro Januario, et sociis ejus, in ecclesia præstantiori, sacrata B. virginis Lariæ assumptioni, ecclesia prima Toletana, sanctis Patribus constituta. Coronatur vero, sacratur et inungitur rex per Quiricum archiepiscopum Toletanum, aliis episcopis ministrantibus.

DCCXI.

124. Joannes, episcopus Constantinopolitanus, floret.

DCCXII.

125. Aribaldus [*al.* Gaubaldus], Abimoaldi [Grimoaldi], filius, rex quintus decimus Longobardorum.

DCCXIII.

126. Undecima synodus Toletana Toleti collecta a 17 episcopis. præside Quirico Toletano pontifice, VII Idus Novemb. anno 4 regis Wambæ, in basilica S. Mariæ.

127. Floret Gratindus, abbas SS. Cosmæ et Damiani.

DCCXIV.

128. Rex Wamba, victo Paulo, ac profligatis omnibus hostibus suis, gloriosa fruitur quiete : Toletum,

DCLXIX.

DCLXX.

DCLXXI.

DCLXXII.

DCLXXIII.

DCLXXIV.

DCLXXV.

DCLXXVI.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

rium S. Eulaliæ, plura in ejus Vita. Confirmat in A concilio x Toletano, loco decimo, nomine « Quirici episcopi Barchinonensis : » in concilio xi episcopus Toletanus anno 675 et decimum, habitum est 656. Fere annos 20 post decimum, habitum est concilium xi Toletanum. Moritur statim, postquam potio lethalis propinata est Wambani. Fuit hic Quiricus, monachus et abbas Agaliensis, ordinis S. Benedicti, vir egregius, et præclare peritus. Sic Julianus :

A Domino qui nomen habes pie, voce, Quirice,

Et monachus, præsul Barchinonensis, ave.

Agaliensis eras quondam sanctissimus abbas,

Barchino te multum præsul gaudet ovans.

Te Toletano pietas Præfecit ovili ;

Divisas sedes Præsul amansque vides.

Nil uno melius fuit, aut te sanctius uno :

Et dementato rege dolens moreris.

Te socium lætis Leocadia suscipit ulnis,

Corpus homo, mentem læta sub alta locans.

Gande sorte tua, præsul venerande Quirice ;

Sic Dominus terris es, dominusque polo.

119. *Discipulus S. Paronii.* Lege « S. Boni, » qui fuit Lirinensis monasterii restaurator. P. H.

122. Primo die Septembris moritur Toleti rex Flavius Recesuinthus, ex Chronico Juliani ; sepelitur in Leocadiæ carcere, ubi nunc est. P. H.

123. De electione regis Wambanis multa Julianus in libro suo, et etiam Morales, Mariana, Julianus Toletanus. De coronatione constat factam per Quiricum Toletanum in *æde* S. Mariæ Majoris cum magna celebritate. P. H.

Dilata est unctio. De unctione regum vidè quæ notavi in num. 8 et 87. D. L.

Die Dominico supradicto sacro Januario et sociis ejus. Forte quia dies 19 Septembris fuit illo anno dies Dominicus ; vel loco *supradicto*, legendum, *dicato* ; et loco vocis sacro, legendum *sancto*. Id.

Ecclesia prima Toletana. Vide quæ dixi ad num. 87 in illis verbis : « Alficensis, vel inferior. » Ubi adduco Julianum in Chronico num. 74. Id.

126. De synodo xi Toletana, quæ fuit sub rege Wambane, est mentio in ipsis Toletanis Conciliis tam ms. quam impressis ; namque collecta est 4 anno regis Wambanis æra 715, VII Idus Novembris, anno 675 cepit anno 672, die prima Septembris, annus impletus est die 1 Septemb. hujus anni 675 ; incœpit annus quartus a primo die mensis Septembris, ab anno 661 vel 662. Non fuerat collecta synodus Toleti per 13 annos, ut diurnitatem hujus temporis notat idem concilium xi de quo sic Rodericus lib. III, c. 11 : « Hic, scilicet Wamba, anno regni sui 4 in Toletana urbe, B. Mariæ semperque virginis atrio, in secretario, post transactos octo et decem perturbationum et diversarum cladum annos concilium salutis paravit ; et istud fuit undecimum concilium Toletanum sub Quirico, urbi regis primæ. Interfuerunt huic concilio 16 episcopi, et multi vicarii absentium episcoporum ; cum quibus et tempora absque concilio prætereuntia deplorant. Sic sacra synodus : Erasmus enim hic usque prolentis sæculi colluvione instabiles, quia annosa series temporum, subtracta luce conciliorum, non tam vitia auxerat, quam malitiam omnium [*al.* matrem omnium errorum ignorantiam] repnantium otiosis mentibus ingerebat, » etc. Et inferius : « Ut qui de causis ante post octodecim scilicet labentium annorum excursus, in unum meruimus aggregari conventum, » Non loquitur de conciliis alibi collectis, sed in urbe regia ; nam et in Cæsaraugustana civitate ante annos 19 et in Emeritensi ante 9 concilia contracta fuisse liquido constat. Sedecim episcopi coacti sunt, præter Quiricum, et Multi vicarii : in excusis ponuntur duo, Arcavic. et Segoviensis, » et septem abbates. Ut inde colligatur aliter legisse dominum Rodericum pontifices, et vicarios hujus sacri concilii, quam modo nos in nostris legimus exemplaribus. P. H.

128. Anno 676 jam bellis consopitis, rex Wamba Gothorum ornavit Toletum ædificiis publicis, muris, mœnibus, et pontibus. De quibus sic Rodericus in

Histor., lib. III, cap. 14 : « Postquam igitur, inquit, rex cum triumpho nobili fuit sedi regie restitutus, sceptrum regni meditans, eleganter civitatem Toletanam muro et exquisito opere renovavit : quam et opere sculptorio versificando prætitulans, hoc in portarum epigrammatibus stilo ferreo in nitido lucidoque marmore fecit scribi :

Erexit, fautore Deo, rex inclutus urbem
Wamba, suæ celebrem protendens gentis honorem.

In memoriis quoque martyrum, quas super eisdem portarum turribus titulavit, hoc similiter exaravit :

Vos domini sancti, quorum hic præsentia fulget,
Hanc urbem, et plebem solito servare favore.

Ubi vero positæ sunt hæ sanctorum martyrum inscriptiones, sic ait Chronicon generale sub rege Ildonso X. « Otrosi fizo escrivir en estos otros sendes marmoles estos versos, e ponerlos en las torres de las puertas de la ciudad, en aquellas que eran mas de aquellos sanctos martyres, cuyas eran las vocaciones. » Quemadmodum ad portam Cambrorum, S. Leucadiæ; ad meridiem, SS. Felicis et Petri; in turri e regione SS. Petri et Pauli prætoriensium, horum apostolorum; e regione S. Juliani, SS. Cosmæ et Damiani, S. Torquati, SS. Justæ et Rufinæ, S. Marci, S. Sebastiani, S. Lucæ, S. Eulaliæ, SS. Servandi et Germani. Qua de re sic doctor Joannes Mariana, lib. IV, cap. 15 : « Puso el Rey » scilicet Wamba « cuydado en hermosear su Reyno de todas maneras, i en particular ensancho la ciudad Real de Toledo, i para su fortificacion levanto una nueva muralla con sus torres, almenas i pretiles, continuada por el arrabal de san Isidro, que llega de una puente à la otra. Està Toledo de quatro partes, por mas de las tres çerrado del rio Tajo, que aenala le entre barrancas muy altas, corre por penas i estrechuras muy grandes. La quarta parte tiene la salida muy aspera i empinada, por donde la cerea un muro de fabrica Romana mas angosto que et que hizo et Rey Wamba, cuyos rastros se veen à la plaça de Zocodouer, i à la puerta del Hierro. Wamba con intento de meter dentro de la ciudad los arrabales, i para mayor fortaleza, anadio la otra muralla mas abajo. Traxeror s; para la obra piedras de todas partes, à lo que se entiendo de una fabrica Romana à manera de carro, que està alli çerca con figuras entalladate en ella de rosa, o de rueda. El vulgo se persuade ser aquellas armas de Wamba. Las mismas piedras muestran lo contrario, ca estan sin orden, ni traza; sino como las trahian, assi las asentavan los officiales. » Hæc P. Mariana. Sunt illæ rosæ, vel tortulæ « masopæ » ædificiorum ex ipso circo allatæ, quarum meminit non semel Vitruvius ut mihi significavit Joannes Baptista Montenegro excellens Toletanus architectus. P. II.

S. Thyrsio, Toletano civi, martyrique foris passo. De S. Thyrsio plene et docte doctissimus P. Franciscus Bivar in Dextrum, anno Christi 286, num. 2, D post comment., fol. 303.

Dixit Luitprandus, foris passo, quia martyrii palmam reportavit Apolloniæ in Græcia; infra num. 238 : « Toleti conditum est templum S. Thyrsi, vernulæ Christi, civis Toletani, passi Apolloniæ in Græcia. » Appellavit eum vernulam, quasi nativum, vel naturalem; quo pacto vernaculum linguam dicimus, et saporem vernaculum. De S. Leucadia existat illustris commemoratio, conceptis verbis, in antiquissimo hymno, et testimonium; de quibus infra in num. 75 concilii Toletani ad finem inter Adversaria Luitprandi. Et de sancto Jacobo sic :

O vere digne sanctior apostole,
Caput refulgens inclitum Hispaniæ,
Tutor nobis, et patronus vernulus.

Hæc docet et probat apud Dextrum anno Christi 286, num. 2, doctissimus Bivarius meus. Convenit, et

A suffragatur Julianus in Chronico num. 73 : « In urbe Apollonia Græciæ, sub Decio fidei illustre testimonium dat; » et num. 397 : « A Cixilano conditum est S. Thyrsi templum Toleti, civis Toletani, in Apollonia Græciæ passi; » utrobique scintillas excessu quasdam. D. L.

Pontis ferrati portam S. Damaso Melchiadique civibus Mantuæ-Carpetanorum. De hisce Madridii duobus micantibus luminibus plures plura. De S. Damaso notavit erudite doctissimus P. Franciscus Bivar in Dextrum anno Christi 366, num. 3, et anno 388, num. 8, ex Baronio tom. IV. Annal. et aliis: novissime et plene Hieronymus de Quintana in suo Madridio lib. II, cap. 4, ubi satisfacit iis qui Lusitanum defendunt; inter quos ego addo Augustinum Barbosam in Remissionibus doctorum de dictionibus, dict. 131, num. 5, pag. 62, col. 2, et lib. De officio episcopi, part. III, alleg. 60, num. 14. Quamvis Quintana illa verba, quæ disputationibus dissidiisque ansam dedere, sive destinam et fulcrum, e Dextri codice non expungat; uti edidit noster P. Franciscus Bivar, et tanquam spuris et nothis notam eis inurit, satius duces conari respondere obviam euntibus. Utramque recenset opinionem P. Andreas Schotus, Societatis Jesu presbyter, exquisitæ industriæ et magni judicii vir, in sua Hispanica bibliotheca, tom. II, class. I. Antiquorum, pag. 183. Novissime plena manu, longoque excursu asserit Lusitanum Antonius de Sousa et de Mazedo in suo libro, cui titulus, Flores de Espana, Excelencias de Portugal. cap. 9, pag. 93.

De Melchiade idem P. Bivar in Dextrum, faustoque illustrandi genere ad annum Christi 248 et 299, num. 3 et 308, Comment. 2, num. 15. Videndus Quintana in suo Madridio, lib. II, cap. 1, præsertim fol. 104, col. 4, qui Julianum nostrum refert in Chronico, num. 72 : « Melchiiades, qui postea fuit papa, nascitur in Hispania, scilicet patribus Afriosis, apud urbem Mantuam Carpetanorum. » De utroque sidere disserit, et inter omnes micat illustrissime D. Gregor. Lopez Madera a Consilii Magno nostro regi Philippo IV, qui est mihi sæpe vocandus, in lib. De excellent. monarchiæ Hispan., cap. 6, § 2, pag. 45, col. 2 et 3, ubi sedat et componit dissidia. D. L.

Ac præcipue D. Michaeli, hujus urbis divo tutelari, a fundamentis ecclesiarum ejus, et angelo tutelari civitatis. S. Michalem divum tutelarem, et angelum tutelarem agnoscit. De eremiterio S. Michaelis ante portam eisdem consecratam videri Julianum De eremiteriis, num. 5, his verbis : « Eremiterium S. Michaelis a parte orientali Toleti (coævum eremiterio Hispal. ubi imago B. Mariæ...) distans ab urbe regia 4 miliar. passum, non procul a fluvio Tago, ab Athanagildo conditum; nunc possidetur jure patrociniæ a Columbanis, genere nobili Muzarabum. » Mos erat antiquis eremiteria ante ingressum urbium angelis dicere, quo eas custodirent, defenderentque, ut muneris est angelorum qui civitates tuentur; iis, et imperiis, sui designati angeli. Inter omnes micat devotio erga D. Michaelem, quem præesse Christianæ Ecclesiæ tutamini notum, vel ex ipsius variis apparitionibus, quibus partim in occidentali, partim in Ecclesia orientali, per multa miracula conspicuus redditur, et ostenditur. Præfuerat antea Judæis; constat ex cap. x Danielis, num. 13, ubi quartus angelorum Michael, princeps populi Dei constituitur : quod Martinus Becanus, Societ. Jesu presbyter, ex illis elicit verbis : « Nemo est adjutor meus tu omnibus his, nisi Michael princeps noster : » Scholasticæ Theologiæ tom. I, parte I, tract. 3 De angelis, cap. 6, fol. 388, gesta que ejus recenset desumpta ex dicto cap. 10 et cap. 12, et ex Epistola Canonica Judæi, et Apocalyps. cap. XII. Hinc tot basilicæ D. Michaeli erectæ, de quibus Christophorus Besoldus in discursu De angelis, seu geniis imperiorum, pag. 2 et 3.

Dixi angelos esse eorum protectioni constitutos. Succinit Clemens Alexand. lib. II Recognit. Solo ta-

men quid de Recognitionum libris senserit Bellarmin. De libero arbitrio lib. v, cap. 25, et tractatu De scriptoribus ecclesiasticis anno Domini 300, et alii judicaverint; sed de his in præsentia non est mihi curæ. Vide S. Dionys. Areopag. De cælesti hierarchia, cap. 9. De eadem re apud ethnicos passim, Dionys. Halicarnassens lib. viii, Crinitus D. honesta disciplina lib. ix, cap. 3. Servius ad 1 Georg; Gebhard. Elmenhorst. in Qbservation. ad Arnobium fol. 14; vetus etiam inscriptio :

IOVI. OPTIMO. MAXIMO. GENIO LOCI.

Alteram affert Guido Pancirol. in Thesaurò vari- ar. lect., lib. ii, cap. 128.

Q. YOLVSIQ. SATVRNINO. P. CORNELIO. CI. COS. AVGVSTALES. QVI. NERONI CLAVDIO. CÆSARI. AV. GVSTO. ET, AGRIPPINÆ. AVGVSTÆ. I. O. M. ET. GENIO. COLONIÆ. LVDOS. FECER. XIII. KAL. MART.

Cunctis nam populis, seu mœnibus inditur, inquit, Aut fatum, aut genius nostrorum more animarum, Quæ sub disparili subeunt nova corpora sorte.

Prudentius contra Symmachum, lib. ii.

E sacris D. Hieronymus in Ezech. cap. xxviii : « Traditæ sunt angelis ad regendum provinciæ, quasi iudicibus ab imperatore. » Deus enim pulcherrimo ordine sparsit per hoc corpus universi *φύλακτοντας μέρη τῆς γῆς, καὶ ἔθνων καὶ τόπων προϊσταμένους, curantes terræ certas partes, præfectosque gentibus et locis* Quæ omnia intus et in cute sciens noster Luitprandus, adjunxit angelum esse tutelarem contra dæmonia meridiana, exprimens ad vivum locum psalmi xc num. 6, ubi loquitur sanctus rex de angelis, describitque eorum virtutes; et pollicetur virum fore tutum, qui iisdem munitus est, et liberum itidem vaticinatur a negotio perambulante in tenebris, ab incurso et dæmonio meridiano; id est, a periculis, quæ latenter et palam, nocte scilicet et meridie, potissimum a dæmonibus, impendunt; aliquando solo pavore spectrorum, aliquando a dæmone pestilente, et ab afflata lue. P. Joannes Mariana sic interpretatur : « A peste, quæ aperte grassatur, non ab occultis causis. » Genobardus antea dixerat idem, his verbis : « Pestem, sive grassetur noctu, sive die, non formidabis. » Joannes Bochius strictim uti solet, hanc sententiam Hebræorum esse asserit; « Etsi pestem, inquit, vel perniciem meridianam legant Hebræi, tamen per dæmonium meridianum intelligi terriculamentum quoddam, quo empusam, vocant, sunt qui putant. » In Parodiis heroicis ad dictum psalmum xc, priori adhæret interpretationi :

Et vacuo cures animo, discrimina noctis
Nulla perhorresces, nec formidare diurnas
Fas erit, aut missas, nervo stridente, sagittas;
Nec metues cæca tectam caligine pestem :
Nec, quæ luce palam media grassatur.

Paribus fere tibiis cecinit alius :

Noctis per atræ cæca silentia,
Non expavesces cæca pericula;
Non luce grassantem timebis
Perniciem, nec aperta bella.

Lorinus Janssenius et alii plures, *τὸ a dæmone meridiario* intelligunt de peste. Nec ab iis discedunt, qui, ut ait Bochius loco supra citato, dæmonium meridianum *empusam*, explicant. Nam Scholiastes Aristophanis in Ranis, *empusam*, et *dæmonium meridianum*, confundit; *empusamque* spectrum esse dicunt, quod miseris et calamitosus solebat apparere. De cujus nominis vi consulo Etymologicum, verbo *Ἐμπουσα*. Congerit plura Joannes Bourdelotius in Petronium pag. 414 ad illa verba satyrici *noctu diæque non alio genere furiarum*, pag. 4 linea 1, et adagiographus in *empusa*. Julius Cæsar Bulengeriis lib. ii, adversus Magos, cap. 59; Gyraldus Syntag. 12 deor., pag. 349; Raderus ad Q. Curtium, lib. vi, cap. 7, pag. 348, qui plures allegat; et ex iis doctissimus D. Antonius Ponce Santa Cruz in Præle-

ctionibus Vallisoletanis ad librum Hippocr. De Morbo sacro textu 17, pag. 23, et 24; ille vere Hispanus *Æsculapius*, id est, salutis medicus et assertor, ex philosophiæ et medicæ artis adytis, utilissimis remediis in lucem erulis. Cumulat plura erudita manu Fortunius Licetus in Encyclopædia ad Aram lemniam Dosiadæ, poetæ vetustissimi et obscurissimi, ad illa verba *ἐμπούσα; κόροι*, pag. 124.

Quæ significatio convenit etiam *pestilentiæ* venturæ: nam hæc et similia terriculamenta, priusquam grassetur, divagari docent multi. Observat noster Martinus Delrius (heu quondam amicus meus: lumen divinarum atque humanarum litterarum splendidissimum) ex Procopio, lib. i. De bello Persico, in lib. ii Disquisit. magic., quæst. 27, sect. 2, num. 8. Qui Procopius cum ingentem et admirandam illam luem, quæ Justiniani tempore orbem totum depopulata fuit, describit, traditum ait visos in humana specie dæmones versari, et obvios percutere virulento et ardenti afflatu, et ab Hebræis *meririm* et *ressaphim* vocatos: et aliquibus vigilantibus clare die (nota *dæmonium meridianum*) et aliquibus in somniis noctu (nota *nocturnum*) id contigisse. Adde ego Dionem in Tito, qui scribit homines gigantæ magnitudinis per civitates incessisse, quando Vesuvius mons flammis evomuit. Testatur et Dionysius Halicarnassens, lib. 8. « Romæ obversatas oculis novas spectrorum facies; et hæc oculis atque auribus hominum sæpe oblata. » Quæ in sacra Scriptura dæmones appellari autumo: Isaiæ, cap. 34, num. 14: *Et occurrent dæmonia onocentauris, et pilosus clamabit alter ad alteram.*

Ilinc apud nos Hispanos tale terriculamentum « Estantigua » vocatur; quia sub ea figura apparet diabolus, a sacris auctoribus et sanctis Patribus « hostis antiquus » appellatus. Ita S. Gregorius, lib. ii, epist. 23, ad Justinum prætorem, relatus in cap. Habet. 2, q. 5: « Habet hoc proprium antiqui hostis invidia, ut, quos improborum actuum perpetratione Deo sibi resistente dejicere non valet, opinionem eorum, falsa ad præsens cumulando, dilaceret. » Sic Jonas episcopus Aurelianensis in lib. i De cultu imaginum, in princip., « cum ipsi non apostoli Christi, sed præcones essent hostis antiqui. » Congerit plura Joannes Montholonius in Dictionario, verbo *Diabolus*, pag. 456 « De Estantigua » celebris mentio in Historia belli Granatensis, a D. Didaco de Mendoza scripta nostro vulgari idiomate, pag. 124, his verbis, ubi agit de bello inter Cæsarem et Sextum Pompeium, in Bætica apud Mundam: « Donde oy día, como tengo dicho, se veen impresas señales de despojos de armas i caballos; i veen los moradores encontrarse por el aire esquadrones, oyense voces como de personas, que acometen. Estantiguas llama el vulgo Español a semejantes aparencias, o fantasmas, que el baho de la tierra, quando el sol sale, se pone, forma en el aire bajo como se veen en el alto las nubes formadas en varias figuras i semejanças. » Et ab ethnicis usurpatur alio, sed eodem fere modo, quod regius Vates edixerat. Ovidius iv, Fastorum ad Palem :

Tu, dea, pro nobis fontes fontanaque placæ
Numina, tu sparsos per nemus omne deos.
Nec Dryadas, nec nos videamus labra Dianæ,
Nec Faunum, medio cum premit arva die.

Ubi conjungit diei tempestatem, hoc est, *meridiam*; et locum, per quem discurrerebat Faunus, id est, *arva*. Poetæ multa et sacris deduxerunt, ut dixi in meo Pentecontarcho, cap. 26, docti Bibliorum lectione. Ovidius non inter ultimos hujusce rei gnarus, nec infimo constituendus loco iis qui metamorphoseon libros evolverint, quos plenos Historiæ sanctæ documentis retortis, et sua falsa doctrina contaminatis, facili inveniunt negotio. Legerat forte in Veteri Testamento *meridiam* et *desertum*, sæpe pro eisdem poni; unde *dæmonium meridi-*

civitatem regiam, laxat, ac muris ambit; portam quæ respicit septentrionem, S. Thyrsi, Toletano civi, martyrique foris passo, dedicat; similiter et S. Leucadiæ virgini et martyri; et eam, quæ respicit orientem, B. Marcianæ civi, martyrique ac virgini sanctissimæ: supra portam pontis S. Juliano martyri Toletano; pontis serrati portam S. Damaso Melchiadique civibus Mantuæ carpetanorum, ac præcipue divo Michaeli, hujus urbis divo tutelari, a fundamentis ecclesiarum ejus, et angelo tutelari civitatis contra dæmones meridianos.

129. Per hæc tempora florebat in Austria [al., in Neustrina, vel, Austrasia, vel, in Aquitania] Pipinus I, cognomine Ubertinus, majordomus Austrasiæ, pater Caroli Martelli, dicti Maximi, patris Milonis, cognomento de Angleris, Bernardi et Pipini II regis, et patris Caroli Magni, et etiam aliorum.

130. Habetur concilium Toleti XII, die Novembris, anno 6 gloriosissimi regis Wambani Wisegothorum.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

num et dæmonium deserti, apud doctos idem: quem gaudere silvis, et deserta habitare docent Procopius et Cyrillus in Isaiam; ideoque Faunum premere scripsit arva meridiano tempore, quasi furentem et debacchantem. Ex veterum gentilium opinione Pan (dæmonum meridianorum hic erat unus, ut refert Delrius) tunc maxime iracundus et formidabilis credebatur, ut testatum reliquit Theocritus Idilio I cum æstuabat dies: causamque reddit Psellus lib. De natura dæmonum, quia « hoc genus est solare, ideoque leonis est naturæ. » Deinde, « sicut in noctis tenebris » (verba sunt Origenis ad cap. I Jobi, §. 19, si modo Origenes auctor illius est operis) « sic similiter in medio meridie plures dæmonum tentationes se demonstrant, quam cæteris temporibus. »

Ex his (ut, unde digressi sumus, revertamur) jam patet, per dæmonem meridianum luem ac pestem denotari, contra quam angelus tutelariorum insurgit in suæ tuitionem civitatis. Adsit irrefragabilis testis, erecta Romæ basilica in Mole Adriani a Bonifacio Rom. pontifice D. Michaeli dicata, ea scilicet de causa, quia ibi apparuit recondens gladium in vaginam, qui antea erat exertus; hocque in signum pestis cessantis. Astipulatur Gregorius Turonensis, qui lib. IV Hist. Francor. cap. 5, ait aliam pestem averuncatam, S. Gallo rogante, et ministrante ipso angelo Dei nuntio, quem refert eruditissimus doctissimusque vir, regione pollens, vario litterarum ornamento apprime tessellatus, P. Martinus de Roa in Flore sanctorum Cordubensium, in festo angeli custodis, pag. 10.

Dixit Luitprandus tutelari angelo portam sacram contra dæmones meridianos; idque fuit semper in voto regi Wambæ, qui dicavit eas variis divorum numinibus: et idem testatus, in ædificiis, quæ erigebat, hos inscribi curabat versus;

Vos Domini sanc i; quorum hic præsentia fulget
Hanc urbem et plebem solito servate favore.

Refert doctor Franciscus de Pisa in Descriptione Toleti lib. I, cap. 9, et noster doctissimus P. Hieronymus de la Higuera in hujus memoriæ illustratione; prius Mariana lib. VI Hist., cap. 14, pag. 285 col. 2. Et Muzarabes adprecabantur sanctam Leocadiam, urbis Toletanæ advocatam, ut a contagio eos liberaret:

Tu nostra civis incluta,
Tu es patrona verna;
Ab urbis hujus termino
Procul repelle tædium.

Huc alludunt stemmata imperialia Toleti, in quorum summitate apparet custodius et tutelaris angelus, gladium stringens ad suam civitatem vendam. Et Madridii supra portam, quæ de Guadalaxera vocabatur antiquitus (cujus nominis usque adhuc existat memoria) simili astatat forma angelus tutelariorum, ut mihi retulit D. Gregorius Lopez Madera, eques ordinis S. Jacobi, Philippo IV Hispaniarum regi catholico a Consilio, eminens litteraturæ et rerum Hispanicarum antiquarius, I. C. que prudentissimus doctissimusque.

A De dæmone meridiano et nocturno vide P. Martinum Delrium supra citato loco, ubi docet B. Basilium et Theodoretum tradidisse, Psalmistam eo in sensu de dæmone meridiano locutum. Sed peritiorum locum eruo in lucem e recondita Paraphrasi Chal-daica, ad cap. IV Canticæ, num. 6, verba sunt: « Tenebat manibus suis artem patrem suorum justorum, fugiebant nocentes spiritus tenebriones, et matutini ac meridiani dæmones de medio eorum; eo quod majestas gloriæ Domini residebat in domo sanctuarii, quæ ædificata est in monte Moriach. et omnes dæmones et spiritus nocentes fugiebant ab odore incensi aromatum. » D. L.

130. De divisione sedium a rege Wambane facta fit hic mentio a Luitprando, qui fuit auctor 640 annorum; et a Juliano 450 et in libro, qui titulus est *Idatii*, auctor antiquior; et in generali regis Aldefonsi Historia 350 annorum. Ibi in codice Toletano ms. antiquissimo sic habetur in fine divisionum: « Acta sunt hæc Toleti in concilio generali, omnibus voce dicentibus: Placet, placet; præsentibus ac subscribentibus invicto ac serenissimo rege Wambane, et Quirico archiepiscopo Toletano, Hispaniarum primate; cæterisque archiepiscopis, cum suis suffraganeis diocesium prædicatarum; in ecclesia S. Leocadiæ, æra DCCX per manum Petri. » Vixit autem plus hic rex Wamba annis quinque, et mortuus est. Credo legisse x, ut jam scripsi, cum hac nota significetur numerus xv. Sic anno 677 habita est hæc synodus, et anni emergentes usque ad principium anni 681 sunt anni quinque computati. Falluntur ergo qui putant hoc factum XI concilio Toletano. Nam, præterquam quod in illo concilio nulla fit mentio hujusmodi sedium divisionis, hæc facta est in concilio generali ac nationali totius Hispaniæ: undecimum vero sub Quirico præsule Toletano fuit solum provinciale. Servata tamen temporis ratione, interserendum est inter undecimum et duodecimum Toletanum; quæ tria, tribus annis continenter labentibus, collecta sunt. Et quod nulla habeatur hujusmodi synodi ratio memoriaque, ob id puto factum, quod nulli canones hic decreti sunt, pertinentes ad morum reformationem, sed sedium, quibus uti possent Hispaniæ pontifices ad reformationem subditorum. Et ideo partes illæ conciliorum, quæ ad sæcularia solum pertinent, omnino inde avulsæ sunt, vocantibus Patribus canones, qui vel ad fidem eel ad morum censuram juvare possent. Lectæ sunt coram rege veterum regum historiæ, et divisiones sedium antiquæ. Et, ut addit Julianus Toletanus, cuicumque Metropoli tres principes palatini attributi sunt, qui testes essent oculati in divisione singularum sedium, et in numerandis ac assignandis juxta veterum regulam et assignationem terminis. In quo rex Wamba imitatus est Romanos; qui jubentes mensurari partes orbis, cui libet viros graves et peritissimos designarunt, ut docet Atticus historicus Græcus; qui, juxta quorundam sententiam, nactus est Augusti tempore. Harum divisionum meminerunt omnes auctores juniores, Garivaius, Vassus, Mariana, Morales, et alii, ut Petrus Alcocer in Historia Toleti, doctor Beuter

Toleti, inquam, quo confluerunt omnia episcopi Hispaniæ et Galliæ Narbonensis, presidente Quirico metropolitano Toletano, ut totius Hispaniæ et Galliæ Narbonensis patriarcha; divisæque sunt omnes sedes Hispaniæ cum suis limitibus et terminis (ut eas olim dividerat Constantinus Magnus, cum Toleti concilium episcoporum totius Hispaniæ contraxit, auctoritate Silvestri, et eidem concilio dicitur præfuisse) sic sub Wambane rege dati sunt veteres singulis sedibus termini. Quos immanitas persecutionum ingruentium, tot bellorum rabies, et iniquitas temporum majori ex parte deleverat; ille sua diligentia et studio penitus restituit.

Anno 5 regis Wambanis coacta est Toleti hæc magna synodus, in qua divisæ sunt sedes per illum, præsentibus metropolitano, et cæteris Hispaniæ episcopis, abbatibus et palatinis, et illis partiri rex injunxerat, ut visum esset, dioceses, præsentibus; pro Toletano et suffraganeis, Sullo, Athanegono et Reccaredo; pro Hispali et suffraganeis, Adilogo, Ela, Witiza; pro Bracarensi, Wimaro, Vitula, Hicadile; pro Emeritensi, Idigno, Theodulpho, Ostulpho; pro Narbonensi, Salamino, Egisibarino, et Theudegildo. Toletani hinc partiti cum Complutensi, illinc cum Elborensi. Facta est hæc divisionum formula, et expressa litteris per Petrum, S. Leucadiæ diaconum; et concilium habitum est præsentibus Quirico, urbis regis archiepiscopo, et primate totius Hispaniæ, tam ceterioris quam ulterioris.

Judices designati sunt pro Toletano, Quiricus archiepiscopus; pro Hispali, Julianus; pro Bracarensi, Liuba; pro Emeritensi provincia Stephanus; pro Narbonensi Crescentius. Appellat omnes ad primatatum Toletanum: et in causa Toletanorum ad Suasilium abbatem, ex omnium consensu. Prudentia Quirici multæ lites subtortæ compressæ sunt. Durat concilium usque ad finem mensis.

131. Prætoriensis sedem SS. Petri et Pauli extra urbem prope viam ad Talabricam, vel Elboram, distantem fere mille quingentos passus, Wamba rex noviter episcopali cathedra, Toletano patriarchæ subjecta, decorat, reclamante Quirico Toletano et capitulo Toletano et in oppido Aquensi (quod nunc Talavera) olim dicebatur Elbora, sede episcopali subjecta Emeritensi, in villula Aquis (nunc Cazalegas) sedem constituit [al., transtulit] episcopalem, consentiente Emeritensi metropolitano, in honorem S. Pemenii [al., S. Pigmenii: de quo vide Baronium die 24 Martii, in Martyrol.], martyris antiquissimi ibidem quiescentis; quod nunc diu permansit.

132. Beatissima sedes de Columna in urbe Cæsaraugustana, quæ constructa est jussu Virginis a B. Jacobo, cum in Hispania prædicavit anno 37 a nativitate Domini, et consecrata ejusdem immaculatæ conceptioni (quam omnes apostoli prædicaverunt ubique) hoc tempore celeberrimo multorum peregrinorum contubernio visitatur.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

in Valentina. Qua de re Julianus archipresbyter A virgula decem notabat. Consonat Aldus Manutius in Commentario De veterum notarum explanatione. Sed hæc vel tabulariorum aut pariatorum filiis notissima.

Annorum vitæ regis Wambanis vera computatio coegit nostrum Hieronymum de la Higuera notam hanc X . in ms. Codice a se inventum pro xv accipere; quod tamen quadraginta procul dubio significet, ut ex multorum mss. codicum Gothorum collatione luculenter deprompsit Pompeliensis episcopus D. F. Prudentius de Sandoval, in Animadversionibus ad Historiam sancti Jacobi, auctore Don Mauro de Castello Ferrer, cum de epitaphio Urracæ reginæ, regis Ranimiri uxoris, enucleando sese obtulit occa. io, pag. 233. Satus ego duxerim, non aliter exaratam in illo ms. codice; sed a librario, sciolo quidem, corrupte translata; sic nimirum xv. Nam quando x antecedit, et ligatur cum l. scilicet xl, significat quadraginta; si vero x antecedit v, uti suspicor in autographo fuisse, denotabit quindecim. Unde varie apposita et conjuncta, varia pertendit et demonstrat; ansamque præbet erroribus calculi, non bene, nec ad amussim examinata. Hoc idem sensit Ambrosius de Morales 3 parte Chronic. Hispan. in excursu, quem ad finem prologi apposuit, in quo de diplomatum observatione erudite agit: «Ay tambien, inquit, otra dificultad grande en los privilegios muy antiguos de letra Gotica, para leer en sus numeros. Esta es, que los diez años señalados por xx, tienen las mas vezes tales trabaciones entre si, que si no es con mucho uso de saber aquella letra, i aver visto mucho escrito en ella; i aun demas esto, si no es con tener gran vigilancia i cuidado en mirar los numeros, es cosa muy facil el erarse en un diez.» Hactenus ille. Nec me latet, apud Romanos, teste Petro Diacono in litterarum Notis, hanc in usu fuisse X' ac decies significandum; quæ tamen sine

131. De designationibus novorum episcopatum tempore Wambanis fit mentio in concilio xv, primoque sub Ervigio habito Toleti: nam episcopi, ut regi placerent, contra decreta Patrum assensu sunt regi petenti, ut Toleti in sede prætoriensis SS. Petri et Pauli poneret episcopum: et in villula circa Elboram vel Talaberam, in monasterio S. Pimenii [lege Pigmenii]: similiter et in aliis locis obscurioribus: quod ut regi tributum est levitati; episcopis quidem assentationi. D. L.

132. Et consecrata ejusdem (Virginis) immaculatæ conceptioni, quam omnes apostoli prædicaverunt. De immaculata conceptione jam integra sunt volumina. Videsis Julianum in Chronico num. 607. « Qui (D. Bernardus) erat B. Virgini devotissimus, qui faciebat celebrare festum ejusdem Domine cum magna devotione; et fecit celebrare devotius festum immaculatæ Conceptionis ejus; quod prædicavit in Hispania S. Jacobus; et incepit ab apostolis, hoc, in concilio, decernentibus.» In Adversariis num. 395: « Traditio (ejus sunt verba) fuit ab apostolicis concilium congregatis, beatam virginem Mariam originali peccato incontactam esse. » Et quæ notavit Ægidius De præsentatione Lusitanus, in libro de immaculata Conceptione lib. iii, q. 3, artic. un. sect. 1, num. 3, fol. 160, col. 2. Exstat antiqua Glossa marginalis in cap. 1, verbo Nativitas, De consecr. dist. 3, quam examinare et ad rectam censuram trahere oportet; et ad id, a nemine, quod viderim, adducitur.

DCCXVIII.

DCLXXX

133. Decima quarta die Octobris hoc anno datur pœnitentia regi Wambano (erat enim die Dominica) prima hora noctis: Rex in se reversus tondetur, et accepto habitu monachi Benedictini, cum comite Alberto Pampliegam, ejus ordinis præcipuum cœnobium, lætus petivisse dicitur [*al., sed non recte, petivit et se dicat*].

134. Sequenti die, feria secunda, 15 mensis Octobris, votis omnium palatinorum Ergivius (qui dato poculo dicitur regem dementasse) rex eligitur. Differet coronatio et inunctio in sequentem Dominicam diem: quam (ut aliqui volunt) archipresbyter, vel archidiaconus Julianus (nam ægrotaverat Quiricus, archiepiscopus Toletanus) fecit. Quiricus, vel morte præventus, vel ægrotus, ut communiter dicitur, vel archiepiscopatu Toletano abiens [*al., abjecto*], propter scelus et imposturam Ergivii, cum Wambane monasterium petit: ubi cum rege reliquum vitæ laudabiliter confecit.

135. Julianus hoc anno, vel præcedenti, sepelivit sanctissimum Gudilam, archidiaconum Toletanum,

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

133. De confessione et pœnitentia regis Wambanis sic Alfonsus, vel potius Sebastianus Salmanticensis, in Chronico Ervigio: « Adversum regem excogitans herbam, cui nomen est *spartus*, illi in potum miscuit, et statim regi memoria est ablata; cumque episcopus civitatis, seu optimates palatii, qui regi fideles erant, quos penitus causa potionis latebat, vidissent regem absque memoria jacentem, causa pietatis commoti, ne rex inordinate migraret, statim ei confessionis et pœnitentiæ ordinem dederunt. Cumque rex a potione convaluisset, intelligens ordinem sibi impositum, monasterium petiit, ibique, quandiu vixit, in religione permansit; regnat annos 8, mensem unum; et in monasterio vixit annos septem, menses tres. » Julianus asserit in adolescentia fuisse episcopi Segoviensis diaconum, qui in vi Toletano pro suo pontifice confirmat. Post cognita ejus prudentia, fortitudine, et animi præstantia cum summa pietate conjuncta, inter palatinos fuisse primo loco habitum. Mortuo vero Reccesuintho, jam fere sexagenarius, nolens, volens, electus est. Fuit vir apprime sanctus, cui favit impense Deus; nunquam habuit uxorem; neque genuit filium. Post accepta pœnitentia, ut datus rebus ecclesiasticis, sponte sua monasterium petiit. Obiit die 20 Septembris, anno 88 cum esset annorum 75, die Dominico, pridie festi S. Matthæi apostoli et evangelistæ: ad cujus tumulum S. Julianus hoc adjecit carmen:

Wamba prius, qui Petrus eras, misæque minister,
Rex Gothicæ gentis religione micæ.
Sponte tua non affectas regale cacumen,
Sed subis imperii grande eoactus onus.
Spes tua, conatusque tuus, virtute potentis
Fretus, inauditas res operatus ades.
Nulla perinde talis res gratior usque quiete est:
Cœnobium gaudens, post sacra scepra, petis.
Septem ibi perpetuos monachos bene præteris annos,
Iude oblata cœlos morte beatus adis.
Felix Wamba tua censeris sorte fuisse:
Fam bene qui calcas scepra, per astra volet.
Septem scepra tuæ gentis moderatis in annos,
Quæ sinis haud morbi mole, sed ipse libens.

Et accepto habitu monachi Benedictini cum comite Alberto, Pampliegam, etc. Privilegium, seu diploma D. Petri castellæ regis die 15 Octobris æra 1389 narrat Wambam sumpsisse habitum monachalem in monasterio S. Vincentii de Pampliega; integrum apponit Franciscus de Pisa in Historia Toleti lib. 1, c. 24. Idem refert, qui glossam scripsit perpetuam ad libros Joann. de Mena, primi inter maximos poetæ Hispani, in carmine 272, his verbis: « Fue despues este santo rey (*de Wamba loquitur*) monge en el monasterio de Pampliga, i estuvo en la religion siete años; è murio alla muy santamente. » Archiepiscopus Rodericus Panniplicam vocat lib. iii Histor. cap. 11. Vide quæ docte pleneque scripsit P. Antonius de Yepes in Historia Benedictina tom. II, cent. 3, anno Christi 681, fol. 333. Et adde Julianum nostrum in Chronico

A num. 362. Ubi autem sepultus tandem jaceat, varie apud auctores. Vide Morales lib. xii, sæ Historiæ cap. 52; Marianam lib. vi, c. 14; Comitem D. Petrum in Nobiliario tit. 3 in quo scribit de Gothis regibus, et Yepes ubi supra pag. 335 col. 1, vers. *Lo segundo se muestra*, qui opiniones inter se contrarias et fundamenta adducit. D. L.

134. De electione Ergivii et coronatione, Julianus in Histor. et Julianus in brevi Chronico sic: « Suscepit autem statim succedenti die secunda feria gloriosus dominus Ergivius regni scepra: quod fuit Idibus Octobris æra 718. Dilata unctio nis solemnitas usque in superveniente die Dominico xiii Kalend. Octobr. æra quod supra 718. Idem quoque gloriosus Ergivius rex regnavit annos septem, dies 25. » Hæc ille. Sic intelligit regni principium a die coronationis. P. H.

Cum Wamba monasterium petit. Quid actum sit de Quirico, varia dicunt auctores. Alii, dolore illatæ regi Wambæ injuriæ mortuum esse, alii pontificatum cessisse; hic addit, cum rege petiisse monasterium Pampligense. Nihil de hoc scriptores iterum Hispanicarum, nec qui de Benedictinis scribunt. P. H. — P. Hieronymus de la Higuera hic ait non vidisse in Annalibus Benedictinis Quiricum fuisse monachum; asserit P. Antonius de Yepes in Hist. Benedictina tom. II, cent. 3, fol. 335, col. 4; vide eum. D. L.

135. De Gudila archidiacono Toletano fit mentio in concilio xi collecto anno 675. « Gudila, ecclesiæ S. Mariæ regis sedis archidiaconus, hæc gesta synodica cœnobii definita subscripsi. » Felix archiepiscopus Toletanus in Vita S. Juliani. « Denique dum ad puerilis formæ devenisset ætatem, sanctæ memoriæ collegæ sui Gudilani levitæ ita sociali vinculo est innexus, et inviolabilis charitatis et individua unione est conjunctus, ut et ambos inviolabilis charitas unum esse ostenderet, et unitas in ambobus præfixa, non duas animas, sed unam iis inesse monstraret. Tantaque erat inter eos adeptæ unanimittatis communio, ut, secundum Actuum apostolorum historiam, in duobus corporibus unum tantum computaretur, et anima una. Sistebant quippe in consilio providi, in definitione uni, in laudabili operatione concordēs. Quippe divino afflante Spiritu, theoriæ, id est contemplativæ quietis, delectationis perfrui bono, et monasticæ institutionis constringi repagulo; sed quia aliter in supremi numinis fuit iudicio, eorum nihilominus frustrata devotio; cumque tamen minime peregissent desiderati itineris cursum, non tamen desierunt a piæ devotionis studio: et dum sibi malent tantum prodesse profugi, cœperunt postmodum proximorum salutis gliscentibus votis niti. Etenim in subditis docendis operosæ virtutis, in profectu eorum desiderabiles, in servitute Dei ferventes; in desiderio decoris domus Domini strenui, in seniorum obedientia præsto, atque, si fieri posset, omnium emolumentum obtinuerant virtutum, quibus animis ferventi-

condiscipulum suum, in monasterio S. Petri et Felicis, Tago flumini incumbenti; cui fecit hoc sepulchrale carmen in sepulcro :

Gloria Toleti jacet hac sub mole sepultus
Gudila, pars animi dimidiumque mei.
Qui senis a tenera mores ætate tenebat,
Et juvenis fecit hic juvenile nihil.
Spiritus in sacro residebat pectore Christi,
Exprimit hunc totum, moribus, ore, manu.
Pauperibus cibus est, viduis solamen, ut ægris
Grata salus; miseris omnibus una erat.
Mercaris meritis multis, bone Gudila, cælum;
Nos desiderium lancinat usque tui.
Mœrentesque vocamus eum, quem sustulit æther:
Prosequimurque piis funera lacrymulis.

A Non violas, tenerasque rosas, non lilia cana
Spargimus ad tumulum, sed bona vota, tuum.
Nos ergo e supera prospecta candidus arce;
Teque amor, et moveat, Gudila, cura mei.
Mœnibus a patriis morbos avertet, famemque,
Hostilesque minas, dogmata falsa, dolos.
Toleti ne temne preces [al., Toletique preces audi], co-
[mitisque rogatus],
Qui tibi dat carnem sat Julianus amans:
Ossaque Felicis tua sacra condit in æde,
Cujus mens superis est sociata choris.

A X Q

Obiit in pace servus Dei, dominus Gudila, archidiaconus sanctæ Ecclesiæ Toletanæ vi Kalend. Septembr. æra 718 id est, anno Domini nostri Jesu Christi 680.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

bus studebant. Igitur divinatorum judiciorum dispensatione sanctæ recordationis Gudila diaconus vi Kal. Septembris funestæ mortis eventu anno 8 Wambanis principis, sub digna confessione Dei, clausit supremum curriculum. Cujus corpusculum in monasterio sancti Felicis, quod est Cannensi in villa dedicatum, dilectissimi socii sacra exhibitione honorifice requiescit humatum. » In Martyrologio SS. Ecclesiæ Placentinæ ante 200 annos ms. sic habetur: « 27 Augusti Toleti S. Gudila archidiaconus, confessor et doctor, S. Juliani archiepiscopi Toletani comes. » Et mirum est, cur non relatus in Martyrologium Romanum, recens recognitum, potissimum testimonio sanctissimi viri Felicis archiepiscopi Toletani.

Pars animi dimidiumque mei. Imitantur antiquos Ausonius:

Vado, sed sine me, quia te sine: nec nisi tecum
Totus ero, pars cum sim altera, Galla, tui.

Non violas, tenerasque rosas, etc. Tangit morem antiquum coronandi sepulora rosis et floribus, de quo Lævinus Torrentius ad Sueton. in Augusto cap. 18: « Ac floribus sparsis veneratus est. Consultusque, num Ptolomæum inspicere vellet, regem, ait, se vivos voluisse videre, non mortuos. » Joannes Kirchmannus De funeribus Romanorum lib. iv, cap. 3; Jac. Gutherus De jure manium lib. ii, cap. 10, pag. 220, 221; Petrus Morestellus in Pompa ferali lib. viii, cap. 14 et 15; Joannes Meursius ad Lycophronis Cassandr. pag. 208; Godescalcus Stewechius ad Apuleium in Asino aureo pag. 388, 389; novissime Antonius Santorellus in Postpraxi medica, seu De medicando defuncto, cap. 45. Idque sæpe ex testamento jussum. Varias inscriptiones petunt a Justo Lipsio, et Jano Grutero pag. 237, 5; 744 1; 804, 5 et alibi. Hunc vero morem abhorrerunt Christiani antiquissimi, teste Minucio Felice in Octavio, qui id inter crimina eis objectum a Cæcilio refert his verbis: « Sic reformidatis deos, quos negatis, non floribus caput nectitis, non corpus odoribus honestatis; reservatis unguenta funeribus, corona etiam sepulcris denegatis, pallidi, trepidi, misericordia digni. » Ubi cumulat Geberhardus Elmenhorstius pag. 20, pungit strictim Joannes a Woveren pag. 150, et ex Clemente Alexand. lib. ii Pædagogi, cap. 8; Carolus Paschalius lib. iv, De coronis cap. 5. Postea autem amplexi sunt Christiani recentiores. Descendat his ad testimonium D. Hieronymus, epist. 3, cap. 1, Heliodoro scripta: « Quotiescunque nitor in verba prurere, et super tumulum ejus flores spargere, toties lacrymis implentur oculi. » Et ad Pammachium super obitu Paulinæ uxoris, tom. I, epist. 26, cap. 2: « Cæteri mariti super tumulos conjugum spargunt violas, rosas, lilia, purpureosque flores, et dolorem pectoris his officiis consolantur. » Prudentius Hymno 40 in exsequiis defunctorum:

Nos tecta fovebimus ossa.
Violis et fronde frequenti.

Ubi Joannes Weitzius adducit Desiderium Heraldum lib. i Adversarior., c. 6, Jacobum Pontanum Progymnasmatum volum. III, pag. 2, fol. 879 et seq., Franciscum Bencium Orat. 26, de Sepultura Romanorum: et ego addo Thomassium Porccachium De funerali pompa antiqua, sermone Italo conscripta, in tabula sepulchrali 3, fol. ii; Petrum Bacherium in Apogetico pro defunctis cap. 13, pag. 222; novissime Julium Lavorium de Prico et recenti funerandi more, tit. 2, cap. 1, a num 145. Agmen claudat miles ille strenuus litterarius noster D. Ludovicus de Gongora, qui variis stellarum notis, veteris splendoris plenis, scripta variabat sua, antiquis comparandus merito:

Sus vestidos conseruan, aunque rotos.
Algunos celestiales Cortesanos,
Guarnecelos de flores, forastero.

C Illud denique non abs re visum observare Romanos serere solitos stirpes et hores in tumulis eorum qui de se benemeriti. Theophrastus lib. vi Histor. Plant. cap. 7: « Item quod desiderium [*κρόκος*] vocant; cujus genera duo sunt; unum cui flos hyacintho similis; alterum decolor, album, quo in sepulchris uti mos est, et diuturnius vero idipsum est. » Plinius item lib. xxi Nat. Histor. cap. 11: « Sed maxime spectabilis pothos. Duo genera hujus: unum, sui flos hyacinthi est; alterum candidus, qui fere nascitur in tumulis, quoniam fortius durat. » Ex Theophrasto Athenæus lib. xv Dipnosopistarum ex ultima editione Isaaci Casauboni fol. 679. Jacobus Dalechampius in adnotationibus posterioribus, cum Isaaci Caupani Commentariis nuper editis, *polthum* esse *jasminum* (*jasmin* apud Hispanos) aliquos autumare ait. Allusit huc Persius salyra 1, versu 53:

Nunc non e tumulo fortunataque favilla
Nascuntur violæ?...

Ad quem locum Tæodoros Marcilius.

A. X. Q. Hæc signa seu notæ in sepulcra antiquitus apponebantur, ad denotanda ea catholicorum, non Arianorum, esse. Fuit namque insigne labari Constantini magni, ut passim est obvium. Christus namque Dominus noster, qui *principium* et *fnis* est, hisce litteris prima et finali alphabeti Græci, suam ostendit divinitatem æqualem Patris cum divinitate. *Ego sum* (*Apoc. 1.*) *alpha et omega, principium et fnis*. Quam Ariani negabant. De hac interpretatione, et hocce Hispanorum more usitatissimo tempore Gothorum, testatur Ambros. de Morales lib. xi Histor., cap. 41, pag. 48; Don Franciscus de Padilla in Historia Ecclesiast., cent. 4, cap. 49, fol. 249, pag. 2. Novissime late, et ad res Hispanas bene, animadvertit Gundisalvus Argote de Molina lib. i de Nobilit., cap. 47, pag. 39, et Quintana in suo Madridio lib. i, cap. 48, cui dederunt ansam ad hujusmodi antiquitatem in lucem eruendam celebres verus.

inscripti supra alteram portarum ecclesiæ S. Joannis Madridiensis, quos transcribere opere pretium duxi :

Condita mille annis maneo, sacrata trecentis,
In labaro Ariada Æ negat, Quæ negat.
En grave Quintus onus Paulus tenet urbis et Orbis,
Tertius hic et Iber sceptræ Philippus habet,

Observavi in meo Itinerario, die qua Carrionem appuli, cum legatione regia fungens Lutetiam cogitabam Parisiorum, et ex iis, quæ ibidem scripsi, constabit, etiam in magnorum virorum sepulcris insculptas has notas: nam in sarcophago Comitum Carrionis in ipsomet stemmatum scuto inveni hoc sacrum incisum signum P . Atque id in regis itidem diplomatibus observavi: et notat Argote ubi supra, Quod ut pateat, signum et confirmationis rotam incidi curavi. En accipe:

Hoc LABARI Signum, et Confirmationis ROTA conspiciuntur in quodam Privilegio (quod, ab eadem Rota, vulgo vocant *Rodado*) Sancti Regis Castellæ Ferdinandi III exarato Guadalaxaræ Die XX Septemb. Æra Clj CCLXIV (hoc est Anno Clj CCXXVI) ubi confirmat Donationem Domum et Vinearum, quas dedit Virgini Maximæ, cæterisque Virginibus Monasterii S. Dominici de Madrid. Dominus Ægidius Presbyter S. Ægidii de Guadalaxara: et ut, hæreditario jure, habeant perpetuo et possideant, cavit concessitque REX.

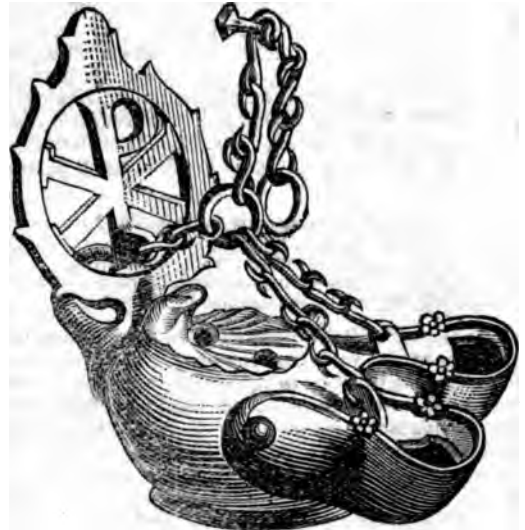
Et quo mirere magis, in collaribus fugitivorum apud Laurentium Pignorium in libello de Servis pag. 21, ubi ait id Romæ vidisse se inter Antiquitates a Læo. Paschalino observatas :

TENE ME. QVIA FVGI. ET
REVOCA ME DOMINO MEO
BONIFACIO LINARIO.
A P Q X.

Cum enim deformare faciem servorum inter catholicos prohibitum, ne imago ad similitudinem pulchritudinis cœlestis figurata macularetur, ut rescripsit imp. in l. *Si quis c. De pœnis.* et erudite observat Petrus Ostermannus in Commentario juridico ad l. *Stigmata. C. de Fabricensibus.* sect. 4, pag. 9, compendiarie quadam via se catholici præcavebant; et eundem assequebantur finem, ac si stigmate eos deformarent, legique parebant: et ut fidei tesseram darent, collaria hisce variegabant notis.

Lucernæ etiam sacris usibus destinatæ hoc Christi Domini nostri signabantur characteres, Ut enim antiqui Romani lucernis accensis idolorum cultum manifestabant, quarum Plinius meminit lib. xxxiv, cap. 3, ita Christiani, suis in Oratoriis, iis etiam utebantur; idololatriæ ritus, ubi fidei non repugnabant, paulatim detorquentes et expiantes. Observavi jam dlu in meo Pentecontarcho, cap. 26 et 49. Lucernæ iconem propono ex sacerorum Elæochrismat. Myrothecio Fortunati Scacchi lib. 1, cap. 7, tom. I, unde plura et docta pete.

C

In annulis item, non scarabæos, aut signa pellica, sed pisciis effligem, in memoriam scilicet Christi, qui

DCCXIX.

136. Hos anno, VIII Kalend. Januarii, in æde S. Mariæ Toletanæ Majoris. sanctus vir Julianus, jam factus

DCLXXXI

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

fuit Sybillarum ἰχθῦς mysticus; vel piscatoris, in reverentiam Apostoli; vel columbæ, ad recordationem Spiritus sancti; vel navis, ad speciem Ecclesiæ, milites gestare soliti fuere. Sic monet Clemens Alexandrinus Pædagogii lib. III. : Ἀὐτὸς δὲ σφραγιδὲς ἡμῶν ἔστων, πελαγίας ἢ ἰχθῦς, ἢ ναὺς οὐριοδρομοῦσα, ἢ λύρα μουσικῆ, καὶ ἀλειψῶν τις ἢ, Ἀπόστολον μὲν ἠγέσται, id est: *Hæc autem signa nobis erunt, calumba, vel piscis, vel navis expedita, vel harmonica lyra, et si piscator aliquis sit, Apostoli memor erit.* Imagines in annulis portare, obsequii vel amoris causa, semper apud veteres nationes moris fuit. Obsequii exemplum apud Suetonium invenitur in Vita Tiberii cap. 38 : « Paulatim genus calumniæ eo usque processit, ut hoc quoque capitalia essent, circa Augustini simulacrum servum cecidisse: nummo vel annulis effigiem impressam, latrinæ aut lupanari intulisse. » Et apud Val. Maximum lib. III, cap. 5. De Africani Filio loquentem : « Insuperque e manu ejus annulum, in quo caput Africani sculptum erat, detraxerunt. » Sic Lentulus avi imaginem habebat ut scribit Cicero Catilinaria 3 : « Tum ostendit tabellas Lentulo; et quæsi cognosceretne signum? annuit. Est vero, inquam, signum quidem notum, imago avi tui, clarissimi viri, qui amavit unice patriam et cives suos; quæ quidem te a tanto scelere, etiam muta, revocare debuit. » Amoris tessera invenies in Ovidio lib. I, Tristium elegia 6 :

Hæc tibi dissimula, sentis tamen omnia dici.
In digito qui me fersque refersque tuo.
Effigite meam fulvo complexus in auro,
Chara relegati, quæ potes, ora vides.

Non ergo solum in annulis specimen deferebant obsequii; sed ipsum corpus illius inurebant notis. Agnovit D. Chrysostomus homil. 3 in Epist. II D. Pauli ad Cerinthios, dum imperatoris imaginem et nomen, candenti ferro, in ente militum Romanorum inustum, quo fidei et fortitudinis admonerentur, Σφραγιδα στρατιῶτων appellat. Καθάπερ γὰρ στρατιῶταις σφραγίς, οὕτω καὶ τοῖς πιστοῖς πνεῦμα ἐπιτίθεται: καὶ λειποτακτησίης, κατὰ δὴλος γίνῃ πάντων. *Quemalmodum enim nota quædam militibus, ita fidelibus quoque Spiritus imponitur. Quo fit, ut si ordinem deserueris, perspicuus omnibus fias.* Eadem utitur voce, eundem deducens morem Prudentius Περὶ Στεφ., hymno 4 :

Quid, cum sacrandus accipit sphragitidas?
Acus minutas inferunt fornacibus:
His membra pergunt urere; utque igniverint,
Quamcunque partem corporis fervens nota
Stigmarit, hanc sit consecratam prædicant.

Ubi Georgius Fabricius : « Σφραγίς est signum, aut nota impressa: ut sit memoriæ causa, ut fit annulo; vel religionis, ut fit ferro ignito. » De annulo: D. Hieronymus in cap. III Isaiæ ad illud : *Auferet Dominus et annulos*; sic scribit : « Annulos, quibus signamur ad Dei militiam. » De nomine imperatoris inusto clare D. Augustinus in epist. 50 ad 23, q. 7 : « Quare ergo me, inquit, non baptizas, ut me abluas a peccatis? Respondeo, Quia non facio injuriam characteri imperatoris, cum errore corrigo desertoris. » Hoc signum, seu notam, characterem regum iterum appellat, epist. eadem : « Sic error corrigendus est ovis, ut non in ea corumpatur signaculum Redemptoris. Neque enim si quisquam regio charactera a signato desertore signetur, et accipiat indulgentiam; atque ille redeat ad militiam, ille autem esse in militia, in qua nondum erat, incipiat; in aliquo eorum character ille rescinditur; an non potius in ambobus agnoscitur, et honore debito, quoniam regius est, approbatur? »

A Concinit extenta voce D. Ambrosius in oratione De obitu Valentini imperatoris : « Character Domini inscribuntur et servuli, et nomine imperatoris signantur milites. » Hinc antiqui illi Patres primis Ecclesiæ temporibus ea in re suam pietatem manifestum fecerunt, dum in carne stigmate Christiano venerandum nomen Jesu aut crucis signum portabant. Observavit Procopius Gazæus in cap. XLIV Isaiæ, num. 5. *Iste dicit: Dei sum*, his verbis : Τὸ δὲ χειρὶ δία τὸ στιχεῖν ἰσως πολλοὺς ἐπι καρπῶν, ἢ βραχιῶν, ἢ τοῦ σταυροῦ τὸ σημεῖον, ἢ τὴν Χριστοῦ προσγορίαν. Id est : *Hoc autem manu quamplurimi solebant insculpere, vel in carpis, vel brachiis, seu crncis signum, seu Christi nomen.* Quo respexisse forte videbitur D. Paulus (aliis interpretationibus, et acceptis, et ad gustum admissis, quas erudite probat et recenset Claudius Dausquius in libro, cui titulus : *Sanctitudo D. Pauli II, cap. XIII*.) ad Galatas, cap. ult. num. 47, cum inquit : *Stigmata Domini Jesu in corpore meo porto.* Quasi dicat : Non solum stigmata illa Jesu Christi, tanquam ejus servus, in corpore defero; sed ipsius etiam nomen inustum, ut ab omnibus agnoscar talis. Nomen enim regium alicui impositum rei, eam principi addictam clare demonstret. Sic imperatores Honorius et Theodosius in l. I, c. *Ut nemo privatus titulos*, etc. ibi : « Omnes igitur intelligant publico juri esse deputandum id, cui nomen Domini cum præscribitur. » Dixi non incuriosa in *Tesseram legum*, sive *Olio æstivo pomeridiano*, ad l. *Super creandis*, 9, c. *De jure fisci*, lib. x, pag. 41 et seqq. Postquam hæc scripsi, vidi huc allussisse Aloisium Novarianum lib. III Electorum sacror. cap. 14, n. 467, sic scribentem : Nemo sibi stigmata inurat, nisi cælestis imperatoris : nemo corpus suum obtinget, nisi Christi characteribus, ut dicere cum Paulo possit : Ego enim stigmata Domini Jesu in corpore meo porto : non Cæsaris, non alterius terreni imperatoris. » Ubi oblitescere ait Magni Justi Lipsii suspitionem, quam fatetur ingenue lib. I de Militia Romana, dialogo 9, cum se nescire affirmet, quid stigmate militari scriberetur, quamvis aliquid testatur suspicari. Accursius noster, non sic rei antiquariæ ignarus, ut aliqui jactantur, et jactam eum irridentes : inter quos Glossa marginalis ad l. Stigmata. 5, c. de Fabricensibus, lib. II, hæc enim veneranda et vetustissima monimenta fuit assecutus. ibi namque sic ait : « Stigmata instrumenta erant, quibus felici nomine nostræ pietatis impresso, eorum brachia signabantur : sicut et tirones, ut hic subjicit. » Lucas de Penna ibidem ad finem commentariorum, his verbis : « In prima glossa ibi, *Signabantur*, adde : Et vocatur hoc stigma character imperatoris. » De servorum stigmatibus, plena, licet tunc teneræ ætatis, manu lusimus ad Martialem lib. II Epigr. 29, num. 5.

Unum hic non omitam, quod ad rem non læva conducit manu, litteram A fuisse revelatam sub triangulari figura, hoc pacto Δ; quando primum alphabetum mortalibus hominibus a tempore Adæ tradidit Deus : quod his testatur verbis Joannes Martinus Siliceus, archiepiscopus Toletanus, in libro De divino nomine Jesus, cap. 3, pag. 22, unde magno declarat mysterio locum supra adductum D. Joannis Apocal. cap. I : « In figuris poligomis, inquit, hoc est, plurium angularum, prima figura est littera A, id est triangulum æquilaterum; ultima, sed non poligonia, est littera O, quæ omnium figura-

rum
136. Consecratus est in ecclesia S. Mariæ S. Julianus VIII Kalend. Januarii, ipso die sanctissimo Natalis Domini anno 680, qui incidit eo anno in diem Lunæ, cum fuerit littera Dominicalis A. P. H.

DCCXXI.

presbyter, presentibus omnibus suæ novemdecim metropolis episcopis [*al.*, suis novemdecim metropolitans], palatinis, et Flavio Ervigio rege, consecratur.

137. Anno 11 regis Ervigii, v Idus Januar., habita est in urbe regia Toletu, in basilica SS. apostolorum Petri et Pauli, synodus Toletana, præside metropolitano urbis regie Juliano, primate Hispaniarum Julianoque sedis Hispalensis episcopo, Liuba Bracarensi, Stephano Emeritensi, Argebato Illiberitanæ civitatis episcopo, viris doctissimis sanctissimisque : admisit alios triginta episcopos, vicarios tres, abbates quatuor, palatinos quindecim.

138. Isidorus Setabtanus, qui interfuit concilio XVI Toletano, composuit ordinem concilii, et collectionem Conciliorum, quæ dicitur *Isidori piscatoris* vel *Mercatoris*, in Chronico ; quo cognomento vocatus est Isidorus super Isidori nomen.

139. Prædie Nonas Novembr., anno ejusdem regis IV, habita est synodus decima tertia Toletana sub eodem Juliano, a viginti octo episcopis, octo abbatibus, viginti sex palatinis, viginti septem Vicariis episcoporum absentium ; et inter hos Gratianus [*al.* Gratinus] presbyter, et vicarius Argebadoni Illiberitani.

DCCXXII.

140. Anno V regis Ervigii, in æde Prætoriansi suburbana sanctorum apostolorum Petri et Pauli, eodem præside, habita est decimaquarta synodus Toletana.

DCCXXIII.

141. [*Deest* Leo I papa D. L. . . . scripsit ad episcopos Hispaniæ, ad Ervigium regem, et ad Toletanum pontificem comitemque Simplicium, de concilio sexto Constantinopolitano recipiendo.

DCCXXIV.

142. Benedictus papa, adhuc electus, scribit Petro Regionario [*deest* de recipienda eadem VI synodo generali].

143. Patres concilii decimi quarti Toletani scribunt Apologeticum a S. pontifice Juliano compositum ; in eoque concilio approbant, quod senserat et scripserat sanctus pontifex Julianus.

144. Quando legati concilii decimi quarti Toletani ferentes Apologeticum, venerunt cum illo Romam, ubi erat papa Benedictus. Legatorum nomina hæc sunt : Benedictus presbyter, Innocentius diaconus, Constantinus subdiaconus [*in aliis*, Benedictus fuit postea episc. Pacis Aug.], post episcopus Pacis Augustæ, Vincentius [*al.*, Innocentius V] episcopus Dumiensis, Constantinus Egabriensis [*al.* Constantius Egitanensis].

145. [*Deest* Joannes V ; *hic enim Benedicto successit.* D. L.]. . . Papa posuit canones concilii XIX Toletani in conspectu S. Petri.

146. S. Asodi vel Asodani, corpus, passi Gazæ, transfertur Romam, et Antiquariæ in Bætica durat memoria Cornelii Proculi, et Cornelii Bassi, pontificum cæsorum, a discipulis S. Jacobi ad fidem conversorum.

DCCXXV.

147. Hoc anno rex Ervigius, positus Toleti in ultima ægritudine, posuit in regni solio gloriosissimum fi-

DCLXXXIII.

DCLXXXV.

DCLXXXVI.

DCLXXXVII.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

rum est capacissima. Nemo Christianorum intra ambitum litteræ Δ recipietur, si non fecerit prius moram in littera Δ ; quæ principium est et fundamentum Christianæ religionis : in quo principio una est essentia et tres personæ. Qui ergo accedere cupit ad Deum infinitum et capacissimum per litteram Ω significatum, oportet prius credat ipsum esse unum et trinum : unum in essentia, et trinum in personis, quod per litteram Δ diximus designatum. » Hactenus archiepiscopus.

137. Concilium XII Toletanum anno II regis Ervigii collectum Toleti v Id. Januar. Rodericus collectum ait v Id. Maii. Sic ille lib. III, cap. 12 : « Hic (*scilicet Ervigius*) anno regni sui II procuravit fieri concilium XII Toletan. v Id. Maii, in quo fuerunt XXXV episcopi cum inestimabili Clero, et Christianorum collegio laicorum : et hoc concilium fuit sub Juliano urbis regie primate : et subscripserunt Julianus Hispalensis, Liuba Bracarensis, Stephanus Emeritensis, et suffraganei, et vicarii absentium prælatorum. » Nihil hic de abbatibus, nihil de viris palatinis. Felix in Vita Juliani : « Julianus nactus est præfatæ urbis primatum. » Emphatice dictum est, *præfatæ urbis primatum*, quasi penes illam totius Hispaniæ resideret primatus. Id. — De *Liuba Bacarensi* vide illustris D. Rodericum de Acuna in Catalogo archiepiscoporum Bracarensium, cap. 97, pag. 404. D. L.

139. De synodo XIII Toletana ex Roderico ubi supra ; habita est anno 4 regis Ervigii. Fuit Quadra-

ginta et octo episcoporum. P. H.

140. Habita est anno 5 regis Ervigii, impleto 4, et ingressi in 5 per sex dies, hoc est, 20 Novembr. et, ut notat D. Rodericus XII Kalend. Decembr., die dominico habita est : nec dies, nec quod dies esset Dominicus, est in ms.

143. *Patres concilii XIII Toletani*, etc. Vide num. 144 et 149, et Julianum in Chronico, num. 361. « S. Julianus, inquit, mittit Apologeticum cum expositionibus ad papam Sergium, et carmina ad imperatorem Heraclium Justinianum in laudem ipsius Respondent illi eleganti epistola. » Sic legendum ex nostro Luitprando dicto num. 149, ibi : « Et ab utroque litteras accepit. »

147. De Ervigii cessione regni, et collocatione in regio throno Gothorum Egicanis filie suæ conjugis, ejusque generi, sic S. Julianus in parvulo Chronico : « In quo die in ultima ægritudine positus, elegit sibi successorem in regno gloriosum nostrum dominum Egicanem ; et altera die, quæ fuit 17 Kalend. Decembris die, sexta feria, sic idem dominus Ervigius accepit pœnitentiam, et cunctos seniores absolvit, qualiter coram dicto principe glorioso domino Egicane ad sedem regni sui in Toletu accederent. » Hæc sanctus Julianus de unctione Egicanis regis ; « Unctus est autem dominus noster Egica in regno in ecclesia SS. Petri et Pauli Prætoriansi, in die VIII Kal. Decembr., die Dominico, lunæ 15, æra 725. » Hæc ille. P. H.

lium, vel generum, Egicanem, die 17 Kalend. Decembr. feria v et altera die feria vi, id est xvi Kalend. Decembr. accepit pœnitentiam, et a juramento fidelitatis et obedientiæ sibi præstito absolvit omnes seniores; qualiter dicti seniores accederent ad accipiendum in dominum et regem dictum principem Egicanem, ut acciperent et jurarent; accipiente juramentum regium, vel pro rege, domino Juliano, Toletano primate. Uctus autem est sub eodem patriarcha in æde sanctorum Petri et Pauli intra urbem, viii Kalend. Decembr. et coronatus est æra 725, in præsentia multorum præsulum, abbatum et palatinorum.

DCCXXVI.

DCCXXXVIII.

148. Anno primo ineunte regis Egicanis, v Id. Maii habita est Toleti decima quinta synodus in ecclesia prætoriensis, id est, suburbana, versus septentrionem, SS. Apostolorum Petri et Pauli, præsentem eodem Toletano primate Juliano, Suniefredo Narbonensi, Floresindo Hispalensi, Faustino Bracarensi, Maximo Emeritensi, Joannesedis Illiberitanæ, et aliis 55 episcopis, 11 abbatibus, vicariis episcoporum 5, et 17 viris palatinis.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

148. De decima quinta synodo Toletana habita sub rege Gothorum Egicano, sic Rodericus lib. iii cap. 14, his verbis: « Hujus tempore (*scilicet Egicanis*) inguinalis plagæ necessitas invaluit in provincia Narbonensi occasione cujus ad Narbonensem cathedram episcopi pertinentes a Toletano concilio excusantur; ita tamen, quod ejusdem sacri concilii Instituta in singulis cathedralibus ecclesiis nuntientur et admittantur: et si quis episcoporum hoc non fecerit, et anathemate feriatur, et quinta bonorum parte multetur. Anno regni ejus primo, quintum decimum concilium celebratur in Ecclesia prætoriensis SS. Apostolorum Petri et Pauli; omnibus Hispaniæ et Galliæ episcopis aggregatis, beatæ memoriæ Juliano clarescente sub sexagenario numero episcoporum, et multiplici Christianorum collegio in circuitu assistente. In quo pro diversis causis, et absolute juramenti quod præfato principi Ervigio noxialiter fecerat, exposcit synodum, ut solveretur a juramento. Ejus tempore librum de tribus substantiis, quem dudum Romam miserat primas sanctissimus Julianus et minus caute tractando Benedictus papa Romanus indixerat reprobandum, ob id quod voluntas genuit voluntatem, S. Julianus veridicis testimoniis in hoc concilio ad exactionem præfati principis, per oracula eorum quæ Romam transmiserat, verum esse firmavit, et Apologeticum fecit, et olim transmiserat de laude Romani imperatoris. Quod Roma pie et digne recipiens, cunctis legendum indixit; atque imperator acclamando: Laus tua, Deus, in fines terræ, lectum sæpe notum fecit: qui et rescriptum domino Juliano per supra fatos legatos cum gratiarum actione, et cum honore remisit; et omnia quæcunque scripsit, juxta et pia esse deprompsit. Et fuit hoc quintum decimum concilium Toletanum, celebratum anno primo regis Egicæ; v Id. Maii, sub Juliano, urbis regiæ primate; et subscripserunt Sentfredus Narbonensis, Floresindus Hispalensis, Faustinus Bracharensis, Maximus Emeritensis, metropolitanus, et Sisuldus, vicarius Cypriani Tarraconensis, et alii vicarii episcoporum, qui non venerant causa legitima impediti; et fuerunt præter vicarios sexaginta unus. »

Sed videamus quid de hoc dicat etiam Julianus archipresbyter S. Justæ in ecclesia Toleti. Sic in Chronico anno 689 quod multam lucem afferet huic historiæ, et pietas ad obedientiam Hispanorum dec laratur. « Misit Leo papa II anno 633 episcopis Hispaniæ cum Petro regionario concilium sextum Constantinopolitanum, petens ut illud illi confirmarent. Et episcopi miserunt Apologeticum cum nuntiis, quos infra nominabimus, a S. Juliano factum, ubi dicebat: Voluntas genuit voluntatem: et constare Christum tribus naturis vel substantiis. Obierat jam papa Leo, et successit illi Benedictus; qui ante consecrationem suam sic scripsit Petro regionario: Benedictus presbyter, et in Dei nomine electus sanctæ

A sedis apostolicæ Petro notario regionario: juxta quod tuam strenuitate apostolicæ memoriæ; dominus Leo papa Hispaniam provinciam ire disposuit ad præcellentissimum et Christianissimum regem, et sanctissimos archiepiscopos, et Ecclesiarum omnium præsules ibidem constitutos, simul et gloriosum comitem, pro innoscenda venerabilis sextæ synodi definitione, acclamatione quoque, quæ et phosphoreticum dicit reverendissimorum episcoporum, qui in eodem a Deo congregato concilio convenerunt, ad clementissimum principem, et edicto ejusdem piissimi principis ubique generaliter destinato, pro apostolicæ nostræ fidei firmitate cum summo pietatis studio commissum ministerium perage: subscriptiones quoque reverendissimorum episcoporum post eandem synodum ac definitionem cum summa sedulitate atque vigilantia procura subjungunt; ut eidem reverendissimi episcopi, omnisque per eos religiosa provincia, consortes nobiscum catholicæ atque apostolicæ traditionis et fidei comprobent; et apud Deum ad cujus gloriam laus et stabilitas fidei Christianæ redigatur, commendatio ejus atque susceptio ad salutem animarum proveniat. Officium perinde pietatis assumptum vigilantia atque diligentia condecorans, festina perficere: quia et tibi metipsi thesaurizas boni operis fructum, et suscipientibus provides cælestis regni beatitudinem per rectæ atque apostolicæ fidei confessionem adipisci. » Alias misit ad Quiricum, jam tamen ad monasterium profectum. Porro papa Benedictus accepit litteras, et Apologeticum S. Juliani. Quippe novus papa Benedictus offensus est novitate vocum, scilicet, « quod voluntas genuit voluntatem, et quod Christus constaret ex tribus naturis, » vel essentiis: scripsit illud comiter, et verbo tenus jussit lateri, ut illum admoneret de propositionibus. Videns sanctus doctor aliquos scandalizatos esse novitate harum vocum, ad ipsum papam misit libellum responsorium cum Petro regionario notario, et simul quædam carmina de imperii laude; quæ ego excerpserim ex operibus S. Juliani, quæ sunt hujusmodi;

Latus imperii majestas præterit orbem,
Si pietas adsit, pervolat astra super.
Cæsaris ensis enim debet defendere sedem
Immotam Petri, cui Deus ipse præest.
A quo suscepti vires titulique cæcumen,
Nonne illi, o Cæsar, ferre decebit opem?
Romani decas imperii juga regibus infert:
Illud agit populos, gentibus illud adest.
Justiniane, tuæ transgatur robore dextræ
Barbarus omnis iners, perfidus omnis homo.
Cæsare te, referat virides Ecclesia lauros,
Portet ab hæretica conditione decus.
Et Monothelitæ subdant colla impia, papa,
Pastor sancte, tibi, clavigeroque Petro.
Vincat, et æterna sedes sacra pace fruatur,
Cæsare te, teneat, Justiniane, solum.
Vive diu, Cæsar, quæ dat Benedictus, adora
Jussa libens, felix sic quoque Cæsar eris

Rescripsit Juliano, et adhuc mordet; et jussi,

DCCXXVII.

149. Hoc anno misit dominus Julianus, Toletanus archiepiscopus, Hispaniarum primas, concilium, de creta et carmina ad papam Sergium, et imperatorem; et ab utroque litteras accepit.

150. Hoc anno habita est sancta et universalis synodus Nicæna 350 episcoporum contra hæreticos Ioo. nomachos.

DCCXXVIII.

151. Hoc anno, postridie Nonas Martii, obiit Toleti sanctus et sapientissimus pontifex Julianus, qui inter alia scripsit Chronicon regum Wisigothorum, ab æra 450 ad tempora regis Egicanis. Cætera addidere Felix et Guntericus archiepiscopi Toletani. Sepultus est sanctus pontifex Julianus in æde S. Leucadiæ; quæ domus illius fuit. Posuit ei Felix, episcopus Toletanus, hoc carmen sepulchrale :

Assequeris sanctum in cathedra, Juliane, Quiricum,
Optimus in vita, clarus in eloquio.
Vita decens, et larga manus, et cura fidalis,
Atque Dei zelus [al., cœtus], iudiciiue jubar,
Fecit ut Hispanæ genti sat amabilis esses,
Ordinibus cunctis, plebibus atque viris.
Deseris ecce solum [al., heu! solum], sed te Deus in-
[tulit astris :

Et tua sat tanto vitæ beanda loco.
Inter apostolicos resides, Juliane, maniplos,
Robur apostolicum conficis, atque decus.
Felicis memorare tui, Pater alme, Levitæ,
Ut prece sit dignus servus honore tua.
En tua membra damus tumulo, Leucadia civis
Corporis est custos; hic sua cuna fuit.
A P Q

DCLXXXIX.

152. Obiit in pace sanctissimus pontifex Toleti Julianus paidie [al., *postridie*]. Non. Mart. Sedit in pachioli solio annos 10, menses 11, dies 9; decessitque gloriosi regis Egicanis anno 5, æra 728. Felix Levita, qui succedit in eadem sede.

153. In eo tempore fuerunt in Hispania decem linguæ, ut sub Augusto et Tiberio : i Vetus Hispana; ii.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

Julianum, communicato consilio suo cum rege Egicane, cogi Toleti concilium episcoporum gentis Gothicæ, et suæ, nationale et universale, anno primo regis Egicanis : et illic lectis epistolis explicuit se, et fecit alium Apologeticum cum carmine in laudem sancti papæ Sergii, qui successerat post alium Benedicto anno 687 missis etiam tribus viris sapientissimis sanctissimisque ex clericis S. Ecclesiæ Toletanæ, ut res tanta postulabat, scilicet Felice archiepiscopo, Ubisando archidiacono, Musairo primicerio vel subdiacono; cum litteris et libro Apologetico, ac carmine. Lectis litteris ac libro, approbavit eum sanctus papa Sergius, et legendum omnibus dedit : et actis gratiis de labore et pietate, remisit cum reliquiis, et sua benedictione nuntios cum litteris responsalibus. Carmina hæc sunt de prompta ex ejusdem S. Juliani epigrammatis, quæ sunt in libro ms. S. Justæ :

Ad te mitto libens codicem, sanctissime Sergi,
Qui regis innumeras et moderaris oves.
Inclita pervasit nos laudum fama tuarum,
Quod bonus et clemens sis, pietatis amans.
Pectore, voce refers vivandique ordine Christum,
Cujus et in terris fungeris officio.
Vive diu nobis, et mundo, candide Sergi;
Cui Julianus ovans oscula dat pedibus.
Accipe clementi, Sergi sanctissime, vultu
Scripta mea; excubias corrige, papa, meas.
Perlege quodcumque est, quod epistola nostra docebit,
Atque animo exiles curre labente notas.
Est censura Dei tua, quidquid dixeris ipse
Hoc Deus in cælo iuxerit esse ratum.
A Domino Christo summa est concessa potestas.
Claudere qui cœlos, et reserare, vales.
Ergo, Pater Sergi, parvo benedictio fratri,
Ut fluat in nostrum gratia larga caput.
Regis Egicani, populi memorare fidelis,
Pontiacum benedic plebibus inde tuis.
Rora tua vernabit ager Hispanus abunde,
Catholicamque colet tempus in omne fidem.
Quam fera tempestas Phlegethonis turbine nulla
Auferet, ex linguis pectoribusque piis.
Hei mihi, quam timeo ne nos malus implicet error,
Demur et infandis gentibus opprobrio!
Africa plena viris bellaebus arma minatur,
Inque dies victrix gens Agarena furit.
Ne meus iste metus sit verus, vindice Christo,
Ora pro populis, optime papa tuis;
Ut Deus avertat nostra a cervice securim.
Detque pius veniam, te lacryuante, reis.

Utriusque Apologetici meminit Felix, archiepiscopus Toletanus, in Vita sancti Juliani, his verbis :

A « Apologeticum fidei, quod Benedicto Romanæ urbis papæ directum est. Item aliud Apologeticum de tribus capitulis, de quibus frustra Romanæ urbis præsul visus est dubitasse. » Nec aliunde posse puto melius Historiam colligi rerum istarum, quam ex conciliis xiv et xv Toletanis: ubi omnia satis abunde declarantur. Nam in xiv, can. 4, sic: « Placuit proinde illo tunc tempore apologeticæ defensionis nostræ responsis, satisfaciens Romano pontifici, et ipsa gesta firmare, nostræque fidei sensum purissima verborum enodatione depromere. Et quia illic de hac gemina voluntate et operatione Jesu Christi, Filii Dei, copiose et dilucide insigniunt, quæ vera sunt, quæ jam utique Romanis partibus per legatos Hispaniæ destinata sunt. » Et in concilio xv: « Post confessionem fidei, ad illa nos illico convertimus contuenda capitula, pro quibus muniendis ante hoc biennium, B. memoriæ Romanus papa, Benedictus, nos litterarum suarum significatione monuerat. Quæ tamen non in scriptis suis adnotare curavit; sed homini nostro verbo renotanda injunxit; ad quod illi jam eodem anno sufficienter congrueque responsum est. Nos tamen nunc eamdem renotationem hominis nostri studiosius relegentes, invenimus, quod in libro illo responsionis fidei nostræ, quem per Patrum regionarium Romanæ Ecclesiæ miseramus, id primum capitulum jam dicto papæ incaute visum fuisset a nobis positum; ubi nos secundum divinam essentiam diximus: Voluntas genuit voluntatem, sicut et sapientia sapientiam; quod vir ille incuriosa lectionis transcurusione præteriens existimavit hæc ipsa nomina, » etc. Hæc ex ipso S. Juliano. Ex quibus colligitur, paulo ante biennium profectum esse Romam Petrum notarium regionarium, qui attulit Apologeticum S. Juliani: quod papa Sergius diligenter lectum approbavit; et Magister Sententiarum citat ejus nonnullas partes.

B Anno 690 pridie Nonas Martii, qui dies incidit in diem Dominicam, S. Julianus, archiepiscopus Toletanus, doctor egregius mortuus est. Sepultus est in basilica S. Leucadiæ, ut prædecessor,

C 149. Hoc anno misit dominus Julianus. Diximus supra ad num. 143. D. L.

151. Hoc eodem anno scilicet 690 consecratus est in sede S. Mariæ Sisbertus (ut quidam volunt) abbas Benedictinus, in archiepiscopum Toletanum, loco S. Juliani pontificis Toletani, feria vi, octava incarnationis Domini nostri Jesu Christi. P. H.

153. In eo tempore fuerunt in Hispania decem lin-

Cantabrica III, Græca; IV, Latina; V, Arabica; VI, Chaldæa; VII, Hebræa; VIII, Celtiberica; IX, Valentina; X, Cathalaunica. De quibus in III lib. Strabo, ubi docet plures fuisse litterarum formas et linguas in Hispaniis.

154. Hoc anno, Kal. April. in templo S. Mariæ, præsentibus suffraganeis episcopis, consecratus est episcopus Tolet. Sisebertus (ut quidam volunt) abbas, acutus ingenio, mediocri litteratura, sed regia cognatione, cum Wambane rege conjunctus, valde arrogans, et rerum novarum studiosus; licet fuerit in fide catholica stabilis, et acris ejus defensor; ideoque a dignitate postea amotus.

DCCXXXIX.

DCXCI.

155. Kalend. Novembr. hoc anno regis Egicanis 4 habita est synodus in urbe Cæsaraugustana.

DCCXXX.

DCXCII.

156. Sisebertus veste, quam beatus Ildefonsus divinitus acceperat, contradicente clero Toletano, vult indui; et præcipitatus amentia, contra regem novis rebus studet.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

guæ, etc. Adducit Strabonis locum, ut confirmet ea quæ tradit, videlicet, variis linguis locutos esse in Hispania ejus habitatores: et idem tempore Augusti et Tiberii Cæsaris (sub quo floruit Strabo) contigisse, qui ex recensione Isaaci Casauboni talis est lib. III: « Hi (*Turdetani*) omnium Hispanorum doctissimi judicantur, utunturque grammatica, et antiquitatis monumenta habent conscripta ac poemata, et metris inclusas leges a sex millibus (ut aiunt) annorum. Utuntur et reliqui Hispani grammatica, non unius omnes generis: quippe ne eodem quidem sermone; » melius, qui vertunt *lingua*. Græce sic: Καὶ οἱ ἄλλοι δ' Ἴβηρες χρώνται γραμματικῇ, οὐ μὴ ἰδίᾳ, οὐδὲ γὰρ γλώττῃ ἰδίᾳ. Hunc adducit scriptorem, P. Joannes Mariana De rebus Hispan. lib. I, cap. 5, ad firmandam eandem rem. Ideo dixerat doctissimus D. Alfonsus de Madrigal, Abulensis episcopus, in Paralipom. I, cap. 1, q. 1. « Quia Thubal unicum idioma habuit, unicam gentem nominavit, cum dicitur de omnibus istis Geneseos x, 5. Quod omnes in suis linguis fuerunt, id est, quilibet habuit unum idioma distinctum ab alio; et tamen in Hispania fuerunt multæ linguæ a principio, et sunt: ideo quod non solus Thubal terram istam habitaret, sed aliæ gentes cum eo venirent » Duo hic elicio: principale idioma gentis Thubal, fuisse et commune nativumque Hispanis: secundo, secum alias gentes alterius idiomatis adduxisse, quæ diversis etiam disserebant linguis: unde in Hispania plura idiomata erant. Primum etiam confirmo ex ejusdem episcopi Abulensis auctoritate, quam magni facio, et merito. In secundæ partis cap. 25, ad Eusebii Chronicon Commentario nostra lingua scripto sic ait: « Es de considerar, que, como los aucofores ciertos dizen, Espana fue poblada de Thubal, hijo quinto de Japhet, el qual en el derramamiento de las gentes, quando las lenguas se repartieron, vino con mucha gente de su longua, que es aora la nuestra, aunque mucho limada e alterada de aquella primera condicion. » Maximi testimonium anno Christi 514, quas turbas dedit! cujus verba: « Præter linguas, Latinam, Cimbricam, Gothicam, in Hispania, quæ copia verborum, elegantia et tumore, a Cantabrica differebat. » Doctis sane et laboriosis chartis docuit nos V. C. D. Gregorius Lopez Madera in secunda editione Hispan. monarchiæ cap. 13. Dixerat de his etiam doctissimus Bernardus Joseph de Aldrete in Origine linguæ Hispan. lib. II, cap. 15. iterumque magnum se cogitat exhibere athletam in eodem magno et admirando eruditionis spectaculo, non tamen in eadem descendet arenam: et novissime omnia congerit et digerit, subtilique ingenio magno judicio scribit in commentariis ad M. Maximum, ut nihil ultra desiderari aut inveniri possit. Addam aliud ex Juliano Chronico num. 376, quo non lac lacti similis: « Loquebantur Muzarabes linguam Hispanam consuetam, et Gothicam: præcipue Toletani, qui politiores erant cæteris, nitorem linguæ vernaculæ nativum inter Mauros observaverunt. »

A Hæc a Thubale principium habuit; in contractibus et sermone vulgari cum Saracenis lingua loquebantur Arabica, inter se sermone Gothico vel Hispano vetusto loquebantur (*al.*, utebantur). » Dixit, Toletanos cæteris esse politiores: quod diu observatum, et usque ad hæc nostra tempora. Rex etiam Alfonsus, Sapiens nominatus, in curiis alicujus vocabali notionem antiqui Hispani, standum fore interpretationi, quam Toletani assignarent. Refert D. Franciscus de Pisa I, parte descriptionis Toleti lib. I, cap. 35, fol. 56, col. 3, prius Alcocer in Hist. Toleti. Legem vero de hac re loquentem in septem partitis non me legisse memini, quamvis vulgo asserant inveniri. D. L.

155. De synodo Cæsaraugustana memoria est in D. Garsisæ Loaysæ conciliis Kal. Novembris die Dominica, æra 729, hoc est, anno Christi 691, anno 14, regis Egicanis. P. H.

156. Sisebertus voluit induere vestem, quam B. Virgo S. Ildefonso tradiderat. Quid induit cappam, dicit P. doctor Mariana cap. 18, lib. VI; Garivay lib. VIII, cap. 44; sed Cixilla non hunc induisse vestem, sed insedis cathedram eburneam, in qua virgo sanctissima præsederat. Sujiciam verba Cixiliani episcopi Toletani, quæ sunt hæc: « Repert in cathedra ipsam Dominam sedentem, ubi solitus erat ipse residere, et populum salutare: quam cathedram nullus episcopus adire tentavit postea, nisi dominus Sisebertus: qui statim ipsam perdens, exsilio ablegatus est. » Hinc cœpit in barathrum malorum incidere.

Die Veneris 11 Maii anno 6 regis Egicanis, anno Christi 693, privatus est sede rebusque Sisebertus, et in exsilium ad ergastulum sui ordinis pulsus. De quo sic in cap. 9 XVI concil. Toletani, in hunc modum: « Unde Sisebertus, Toletanæ sedis episcopus, talibus machinationibus denotatus repertus est: pro eo quod serenissimum dominum nostrum Egicanem regem non tantum regno privare, sed et morte cum Flogello, Theodemiro, Liubilane, Liubigithone quoque, Tecla et cæteris, interimere definivit, atque genti ejus, vel patriæ inferre conturbium et excidium cogitavit; qui etiam per decreti nostri definitionem, jam et loco et honore privatus existit. Ideo nostrum in commune per hujus canonicæ sanctionis decernit collegium, ut hoc ipsum unionis nostræ decretum, quod etiam his synodicis definitionibus innectendum decrevimus, omni subsistat valore subnixum, atque in perpetuum obtineat inconulsabile robur. Ipse vero Sisebertus pro sui juramenti transgressione, facinorisque tanta machinatione, secundum antiquorum canonum institutionem, qua præcipitur, ut quisquis inventus fuerit talia fecisse, et vivente principe in alium attendisse pro futura regni spe, a conventu catholicorum excommunicationis sententia repellatur, honore simul et loco depulsus, omnibusque rebus exutus; quibusque in potestatem prædicti principis redactis, perpetui exsili ergastulo maneat relegatus; ita nempe, ut, secundum eorum-

DCCXXXI.

157. Anno 6 gloriosi regis Egicanis, vi Nonas Maias habetur xvi synodus Toletana, 59 episcoporum, in basilica sanctorum apostolorum Petri et Pauli, feria vi die S. Athanasii pontificis et confessoris; in qua (credimus auctoritate Romani pontificis ea de re consulti) deponitur Sisebertus præsul Toletanus, quod rebus novis studeret contra regem et prolem regiam, videlicet Flogellum, Theodomirum, Liubilanem [*al.*, Labilanem], Vugiosanam [*leg.* Liubigithonem], Theclam, cæterosque Egicanis regis filios, quos interimere conatus est, rebus suis omnibus exutus, anathemate percussus, et usque ad mortem communicatione sacrae Eucharistiæ et convictu catholicorum privatus, ad monasterium S. Petri Caradinensis, sine suffragio et loco, omnibus suis bonis confiscatis, in exsilium perpetuum detruditur.

158. Felix, Juliani discipulus, jam creatus Hispalensis episcopus, vir gravitatis et eximie prudentiæ laude clarus, voto regis et metropolitanorum, Toletanæ sedi præficitur, suffragio pariter totius concilii; qui Chronicon S. Juliani doctoris sui, Toletani archiepiscopi, nonnihil auxit.

DCCXXXII.

159. Hoc anno, v Id. Novembr., anno 7 regis Egicanis, habita est sub Felice, Toletano præside, synodus Toletana xvii in æde S. Leucadiæ.

DCCXXXIV.

160. Hoc anno, abdicato imperatori Justiniano succedit Leo.

DCCXXXVI.

161. Hoc anno, Flavius Witissa, cum potestate regis, vivit in Gallæcia, sic ordinante patre rege Egicane.

162. Floret Toleti Julianus Lucas, qui multa de utroque Beroso colligit, et concinavit [*al.*, continuavit].

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

dem antiquorum decreta, in fine vitæ suæ tantum communionem accipiat; excepto, si regia eum pietas ante absolvendum crediderit. Simili quoque et cæteri de religiosi, cujuslibet sint ordinis aut honoris, qui deinceps talia contra principem egisse vel definisse reperti exstiterunt, censura multandi sunt.» Et cap. 12 : « Proinde, quia Sisebertus, Toletanæ sedis episcopus, eorum salubribus monitis nequaquam maluit ex humilitate dependere obsequiam, quo Ecclesiam Dei ordine debito regeret, humilitate instrueret, et exemplis salutaribus ad regna siderea provocaret; sed bicipiti se percellens mucrone, superbiam videlicet atque perjurii, gloriosum dominum nostrum Egicanem regem non solum voluit regno privare, sed et mortis impensione perimere; ideo non congruit nos prius concilium inchoare, nisi illo prius canonica ac legali censura multato, in loco ejus alius fuerit subrogatus Toletanæ sedis cathedram retenturus. Idcirco nobis omnibus in unum collectis, idem Sisebertus episcopus nostro cœtui præsentatus, atque infidelitatis suæ machinationem patuli oris est affatu professus. Unde nos per hujus nostri decreti formulam sæpe dictum Sisebertum, secundum dictum edictum priscum synodice sanctionis, ac decretum de talibus promulgatæ legis, ab episcopali ordine et honore dejicimus, a perceptione corporis et sanguinis Christi excommunicatum, in exilio perpetuo manere censemus: in fine tantum communionem percepturum; excepto, si eum principalis pietas cum sacerdotali conventiva delegerit absolvendum. » Id.

158. De electione Felicis, qui discipulus Juliani sanctissimi fuit in ecclesia Toletana archipresbyter, et inde ascendit ad ecclesiam Hispalensem, et subrogatus est Siseberto Toletano, ut Matthias apostolus proditori Judæ, sic eadem sancta synodus cap. 12 : « Igitur, quoniam favente Domino, concilium est quo citius inchoandum secundum prælectionem atque auctoritatem toties dicti nostri domini, per quam in præteritis jussit venerabilem fratrem nostrum Felicem, Hispalensis sedis episcopum, de prædicta sede Toletana jure debito curam ferre, nostrum eum in postmodum reservans idem decreto formandum; ob id nos cum consensu cleri ac populi, ad sæpe dictam sedem Toletanam pertinentis, prædictum venerabilem fratrem nostrum Felicem de Hispalensi

DCXCIII.

DCXCIV.

DCXCVI.

DCXCVIII.

A sede, quam usque hactenus rexit, in Toletanam sedem canonicè transducimus, et in eadem Hispalensi cathedra fratrem nostrum Faustinum, Bracharensis sedis episcopum; necnon Felicem, Portulacensis Ecclesiæ episcopum, antistitem in præfato Bracharensi sede similiter pontifices subrogamus.» Ex his, et verbis edicti Egicanis, quæ subdit : « Alio tamen episcopo principali electione ibidem constituto; » colligitur, primo, reges Gothos habuisse jus nominandi episcopos in suo regno. Secundo, jure transire de urbe Hispalensi ad Toletanam, tanquam ad sedem primatem totius Hispaniæ. Tertio, non fuisse Bracharensis sedem primariam, quia inde non ascenderetur ad Hispalensem, sed potius descenderetur, ut revera factum est; ita ut ad Hispalensem demigraret episcopus Bracharensis. De Felice sic Rodericus lib. iii, cap. 13 : « Qui gravitatis et prudentiæ excellentia nimia pollebat. » Idem generalis Historia, et in Gundemaro Loaysa. Hic licet in sede junior, saltem Hispalensi; tamen præest, ut manifestus totius Hispaniæ primas.

B 159. De synodo Toletana xvii, quæ habita est in æde S. Leucadiæ anno 697 sic Rodericus lib. iii, cap. 13 : « Anno 7, Flavii Egicæ regis, v Id. Novembr., fuit celebratum septimum decimum concilium Toletanum in ecclesia S. Leucadiæ, ubi sanctum ejus corpus requiescit, in suburbio Toletano, sub Felice urbis regie primatè, qui gravitatis et prudentiæ excellentia nimia pollebat; et subscripserunt Faustinus Hispalensis, Maximus Emeritensis, Vera Tarraconensis, Felix Bracharensis, metropolitani, præter absentes, qui pro se vicarios destinarunt. In quo concilio idem rex præsentialiter adfuit, et coram omnibus humi prostratus, se eorum orationibus commendavit : et tomum, quem in manu tenebat, primati et concilio offerens, super his, quæ continebantur, sibi satisfieri postulavit : et hæc omnia in libro canonum plenissime declarantur.» Quo loco prætereundum non est doctissimum Rodericum, pontificem Toletanum, non solum sensisse, primatum Toletanum incæpisse a Bernardo, sed ab Eugenio martyre, atque adeo sub Gothorum regibus antistites Toletanos fuisse primates. P. H.

161. Constat regnum Gallæciæ ex historiis Gothorum, et aliis. P. H.

162. Julianus Lucas, qui multa de utroque Beroso

163. Floret Corduba, quam Persæ condiderunt, quasi Saldubam, quasi Saldubam, summitatem pacis.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

collegit, et concinavit. De Juliano diximus in Adversariis num. 36. De Valerio Hispano, Berosi Fragmenta colligente, vide Flav. Dextrum anno 300 num. 13; De Beroso multi multa. Vide novissime F. Alfonsum Maldonado in Chronico universalis tractatu 15 pag. 92. D. L.

163. *Floret Corduba.* Dissidium usque adhuc inter auctores: alii aiunt, alii negant, Cordubam a Persis conditam. Ambrosius de Morales in II tom. Histor., ubi de Corduba peculiari agit tract. fol. 113 et in tom. IV Hispaniæ illustratæ inficias, it, damnatque fundamenta tanquam futilia pro asserentibus. Stat in contrarium Stephanus de Garivay lib. v Comp. hist., pag. 129, num. 25, adducitque Plinium lib. III, cap. 1 naturalis Historiæ in suam sententiam, dum ille refert, Persas in universam Hispaniam pervenisse, ex M. Varronis traditione. Nunc vero hoc enixius defenderet, si Liutprandum nostrum ei videre contigisset, qui tam fidenter narrat Cordubam a Persis conditam; cum etiam sit verisimile, ad similitudinem civitatum quæ in Persia erant, alias eorumdem nominum eosdem in Hispania condidisse; uti apud Indos in occidentaliibus regionibus fecere primi illi novi orbis accolæ Hispani. In Persia, prope fluvium Tigrim quædam jacet provincia *Corduena* nominata; ex qua, levi intercedente mutatione, nostra potuit appellari *Corduba*. De *Corbuena* Ammianus Marcellinus lib. xxv: « Quo temporis spatio, antequam hi mitterentur, si abusus princeps paulatim terris hostilibus excessisset, profecto venisset ad præsidia Corduena, uberis regionis, et nostræ, ex eo loco, in quo hæc agebantur, centesimo lapide disparatæ; » et alibi pluries. Nec absonum erit conjectari, ex *Corduena*, et *Duba*, regione et voce Persica, *Cordubæ* nomen compositum. *Duba* namque summitatem videtur significare; et tam in *Corduba* quam in *Salduba* (quæ hodie est *Zaragoza*) summitatem denotat. In *Corduba*, ut bono præeunte omine infinitum dierum numerum, seu summitatem, illo nomine futuram omnarietur, quisquis *Cordubam* nominaret. In *Salduba*, ut quasi pacis summitas agnosceretur, Quid aliud *sal*, quam *pacem* portendit? I Esdræ, cap. IV, vers. 14: *Nos memores salis*; late Bernardinus Gomez Comment. 4, de sale a num. 9; Joachimus Zechnerus auctor expurgandus in cent. 3 Adag. sacrorum, adag. 54, num. 4: Vox, inquam, Persis familiaris, vel non ignota. Sic Barreirus a salinis frequentibus in ea regione nomen fluxisse credit: montes enim salis fecundos non procul ab hac urbe distare notum est. Refert et sequitur Lud. Nonius in sua Hispania cap. 82, pag. 252. Iterum Bernardinus Gomez de Sale lib. I, § 38, pag. 39, B. Etymologiam *Cordubæ* aliunde deducunt Joannes Gerundensis episcopus, lib. I Paralipom. Gerardus Mercator in Atlante majori in Bæticæ descriptione, Georgius Merula in sua Cosmographia p. II, lib. II, cap. 24, pag. 366, a *Corde*, et *Bætica*, quasi *Cor Bæticæ* dicatur. Multa ex his indicavit mihi doctissimus P. Franciscus de Bivar; quod libens candide fateor.

Denique ex hoc iter auctores dissidium majus examinandum venit, in dignosenda Avicennæ patria. *Cordubensem* in Hispania multi; *Corluensem* in Persia non pauci agnoscunt: quos ad calculum reducere, et referre, nec otii nec opera pretium est. Prætereo alios, qui Hispali tribuunt, et eorum suffragio ductum Pasch. Gallum in Bibliotheca Medica; Conradum Gesnerum Conradum Lycosthenem, et Josiam Simlerum Tigurinum, Gasparum etiam Bauhinum Basileensem. Quid dicam de nostro Roderico Gonzalez de Clavijo in Legationis suæ Itinerario ad magnum Tamerlanum? is enim ait, Avicennam in insula; quæ antiquis *Ebosus*, seu *Ebusus*, nunc *Ibiza* dicta, natum; et ibique usque ad sua tempora turrim quamdam, nomine Avicennæ

A insignitam, exstare. Ex Arabica vero historia, Hispanice per Marcum Obelum regium interpretem conversa, Persam fuisse indigenam constat: et quavis acerrime solam mea mihi vindicare; ita, qui forte aliena sunt, minime mihi arrogare consuevi.

Eadem fere dubia conjectura veniunt examinanda, dealbandaque, quasi ex eadem fidelia, cujus parentis sint opera, vulgo Avicennæ tributa: nam in quodam antiquo manuscripto libro, qui asservatur in civitatis Legionensis ecclesia, divo Isidoro dicata (cujus exemplar apud me habeo), Isidori extolluntur et falso Avicennæ ascripta; eumque Theodisclius archiepiscopi Hispalensis ope, traducunt plagiarum, qui suo idiomate et nomine evulgavit, ubi adducitur in testimonii tesseram Lucas Tudensis diaconus in Chronico lib. III circa principium: « Successit, inquit, beatissimo doctori Isidoro Theodisclus, natione Græcus varietate linguarum doctus, exterius locutione nitidus, interius autem, ut exitus demonstravit, sub ovina pelle lupus voracissimus: nam libros quosdam de Naturis rerum, et arte medicina, non et De arte notoria, quos Pater Isidorus sacrosancto stilo composuerat, et necdum ad publicum venerat, in odium fidei corruptit, resecaus vera, et inserens falsa, atque per quemdam Arabem, nomine Avicennam, de Latino in Arabicum transtulit. » Eminatissimus cardinalis Cæsar Baronius tomo VII Anналиum, anno Christi 636 num. 9, ipsissimum Tudensium locum refert, et ad calcem apponit: « Hæc Tudensis; quem exscriptum ex prototylo nobis concessit Franciscus Pegna mei amantissimus, Rotæ auditor. » Verba tamen manuscripti Hispani transcribere non recuso; antiquitatem redolent, et ad illustrandam rem mirifice conducunt. « I tambien lo dice don Lucas de Tui, que hizo san Isidoro un muy excelente libro de medicina, el qual quedo en su camera, quando deste siglo paso; i antes que el dicho libro viniese a poder de alguna persona que lo conocia, vino de las partes de Africa a suceder en la Silla archobispal de Seuilla un obispo malo, inficionado de la heregia Arriana, que se decia Theodisclio, i era Griego de su naturaleza, el qua tomo muchos libros, de los que san Isidoro avia dexado en su estudio; i entre ellos hallo aquel libro De medicina. i por que tenia necesidad de entender algunos nombres Arabigos, invis por un Moro letrado, que se los decia, el qua era Medico, i se decia Avicena, i en pago de su trabajo diole aquel libro, que san Isidoro avia hecho, para que el Moro se le intitulasen a si mismo, i como si el le viesse compuesto; i assi se perdio la memoria de san Isidoro. Quanto al dicho libro, afirman muchos, que este es el libro mismo, que los medicos tienen aora por principal, que se nombra Avicena. Dizen, que como aquel libro fue entonces trasladado de Latin en vulgar, para que el dicho Moro lo pudiese entender, el lo compuso en su lengua Arabiga, i despues fue tornado a trasladar en Latin, como aora est. Dizen, que en aquellas trasladaciones, por no ser bien entendidos los vocablos, vuo muchos errores, los quales oy dia en el dicho libro se ballan. I muchas vezes se ha platicado en los doctores De medicina de corregir los dichos errores de Avicena, porque dizen, que son muy dañosos, especialmente en los medicos nuevos, i no experimentados. Plegue a Dios, que haga presto, i bien; porque cessen los daños, que dellos se figuen a la salud corporal de infinitas personas. I muchos creen, que segun la abundancia de la ciencia i conocimiento, que san Isidoro alcanço en las cosas naturales todas, si aquel libro suyo De medicina no fuera corrompido, i se hallara el verdadero original, como el lo escribio, aquel solo bastara, para curar todas las enfermedades, quanto la humanidad permitia, i no vult

ubi de fidei custodia et morum agitur reformatione, per illos sanctissimos pontifices, zelo, fide et mirabili sanctimoniam luce in tota Hispania fulgentes.

173. Gundericus, Toletanus præsul, sapientia, prudentia, et (ut aliqui volunt) miraculorum gloria præclarus, valde resistit libidini et petulantiam regis Witizæ scelestissimi.

DCCXLIV.

DCCVI.

174. Rex Witiza se effrenate præcipitans per omne genus flagitii, legem nequissimam tulit; ut more Saranorum cuilibet laico et clerico liceret, quotquot posset alere, uxores et concubinas impune domi suæ retinere.

DCCXLV.

DCCVII.

175. Gundericus primo blande depravatis legibus regis Witizanis resistit, mox palam publicis sermonibus et interminatione anathematis ferendi deterret.

DCCXLVI.

DCCVIII.

176. Hoc anno, iv Kalend. Januarii, sanctus pontifex Gundericus, ætate, malis ærumnaque confectus, sancte placideque quiescit in Domino. Sepelitur in domo natali S. Leucadiæ virginis et martyris; lugentibus eum tanquam patrem, et ludiam amissum viduis, egenis et orphanis effertur. Posuit illi carmen sepulchrale Synderedus, ejus archidiaconus, poeta non invenustus; quod hoc est:

Gunderice Pater, viduis pes, lumen egenis:
Orphanus hoc omnis præsule lætus agit.
Nactus es, o genitor, scopulose tempora vitæ;
Heu nocuit multum consuluisse bene!
Omnibus ipse malis exemptus in æthere gaudes,

Atque ibi fers zeli præmia digna tui.
Discipulus tibi dat carmen, pro more, magistro,
Synderedus amans: quod cape, quæso, libens.
Esto memor nostri, gentis memor esto Gothorum,
Rex Witiza diu regnet, et astra petat.

A X Q

Obiit sanctissimus pontifex Gundericus in pace, ætate confectus, annos natus 85, iv Kal. Januar., æra 746.

DCCXLVII.

DCCIX.

177. Succedit illi in sede regia sanctus vir Synderedus, patria Romamus; sed in ecclesia S. Mariæ Majoris Toletanæ per omnes gradus et ordines usque ad presbyteratum etiam evectus, ipsa die Circumcisionis Domini; in æde majori S. Mariæ, præsentem ipso rege Witizane, metropolitanis, et episcopis, ac palatinis præsentibus sacatur, et cum gaudio recipitur.

178. Confirmavit hic pontifex, quod Gundericus vivus fecerat. Qui moniales S. Benedicti longe ab urbe degentes in solitudine prope viam, quæ ducit Elboram, vel Talaveram, ad urbem transtulit, in ædem SS. Petri et Pauli Prætoriensem.

179. Hac per Gundericum facta translatione, ei favet honorans Synderedus memoriam magistri et antecessoris sui.

180. Hoc anno jubet Witiza civitates muratas muris nudari, arma dejici, præter Toletum, Legionem, Asturicam; quod sibi persuaderet in omni casu sibi fore fideles.

181. Constantinus papa monet Witizam, ut legem abroget de ducendis uxoribus per sacerdotes; alioquin

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

stinus, Hispalensis archiepiscopus, et alii conveniunt sapientissimi sanctissimique pontifices, qui labentes Hispaniæ res suis orationibus apud Deum fulciebant, et egregie tuebantur. P. H.

173. Sed qui majori animi contentione effrenatis adolescentis Witizæ conatibus obsistebat, unus fuit sanctus pontifex Gundericus, utpote qui ceteros ut sanctimonia, sic zeli magnitudine superabat: tum etiam, quia propius res videbat, ac corruptelæ regis intererat; non poterat non vehementer angere, et confictari tot malorum certatim irruentium (ut quotidie pullabant) præsentem calamitatem. Id.

174. De lege nefaria execranda, quam circa plures habendas uxores Witiza tulit, sic Rodericus Toletanus: « Et cum antea petulantem ageret in occulto, jam nunc luxus impudicitiani publicat in aperto; et, laxatis habenis, nulli vitio se subtrahit, et utinam solus in suis sordibus periisset, nec nobilitatem Gothorum cleri et populi sui immunditiis infecisset! Ad tantæ enim perditionis et dissolutionis pervenit cumulum, ut plures uxores et concubinas ad satietatem libidinis insimul detineret; et exemplo simili viros illustres et potiores Gothorum ad similia facinora inducebat; quorum exemplo in minoribus populi peccata similia inundabant et cap. 15. Witiza, inquit, facinorosus timens, ne suis criminibus obviarent, et populum ab ejus obedientia revocarent, dedit licentiam, imo præceptum, omnibus clericis, ut uxores et concubinas, unam et plures haberent, juxta libitum voluptatis. » Hæc Rodericus Toletanus.

175. Inter hæc non tacebat sacratus pontifex Gundericus, quinimo, juxta regulas prudentiæ et charitatis, primo blandis cohortationibus et admonitionibus regem reducere conabatur; at ubi non successit, mox publice, et interminatione anathematis, et asperis urgebat reprehensionibus. P. H.

176. Hoc anno 708 die 20 Januarii mortuus est, imo ad beatam de mortali vita translatus est sanctus pontifex Gundericus. Sepultus est cum omnium pauperum et honorum multis lacrymis, in basilica prætoriensti, hoc est, suburbana. L. Leucadiæ.

177. De Synderedo sic Rodericus lib. III, cap. 53: « Gunderico successit Synderedus, episcopus urbis regni primas, sanctimoniamque studio clarus usque ad tempora Roderici; et sub isto fuit perdita civitas Toletana; » de quo multa Alvarus Gomezus. Hoc uno maculavit sanctimoniam suam et animi puritatem, quod hic, teste Roderico, « viros longævos et honorabiles, quos in Ecclesia Toletana repererat, post mortem S. Felicis et Gunderici decessorum suorum, zelo sanctitatis, licet non secundum scientiam, cepit graviter infestare, et hoc ad instinctum Witizæ, qui propter sui nequitiam eorum justitiam timebat. » Hactenus archiepiscopus Toletanus. P. H.

180. Hoc de urbibus sumptum est ex Luca Tudensi, de quo nihil Rodericus: quia postea ex optimis auctoribus colligitur, Saracenos diruisse muros in urbium expugnatione. Id.

181. Erat tunc Constantinus pontifex, ejusque currebat annus secundus. Misit ad Vitizanem lega-

168. Gothi destruunt Lacobricam, prope Bursadam [*al.*, Bursandam, *et al.*, Ursandam P. H.], hoc est Linam, ubi Sertorius vicit Metellum, Romanum ducem.

DCCXXXIX.

DCCI.

169. Hoc anno Egica, rex Gothorum, moritur Toleti, v Idus Novembr., et sepelitur in æde S. Leucadi Prætoriensis extra muros, prope Tagum, cum suis majoribus.

170. Succedit illi in regno Wisigothorum Flavius Witiza, filius ejus; consecratur, inungitur, coronatur (ut imperatores solebant Constantinopolitani, manu patriarchæ ejusdem urbis) die lunæ 17 Kalend. Septembr. a Gunderico, Toletano pontifice, et præsentibus episcopis metropolitanis et palatinis, in æde S. Mariæ, quæ de Alfiæn modo dicitur.

171. Gundericus, Toletanus archiepiscopus, cum suis suffraganeis sacrat ecclesiam S. Torquati, discipuli S. Jacobi, quem cum aliis undecim fecit in Hibernia ex comitibus discipulos, quasi apostolos. Hæc una fuit ex septem quæ Toleti remanserunt, ex pactis conventis cum Mauris et modo manet.

DCCXLII.

DCCIV.

172. Gunderico, Toletano pontifice, et Hispaniarum ac Galliæ Gothicæ patriarcha præside, Faustino Hispalensi, cum aliis quatuor metropolitanis et multis episcopis ac palatinis, in basilica Prætoriensis urbem sanctorum Petri et Pauli, anno 4 regis Flavii Witicanis, viii Kalend. Novembr. concilium Toleti celebratur:

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

e por quien ficiera muchas virtudes e muchos milagros nuestro Señor Diosital servicio le avia el fecho.» Idem Carivayus lib. viii, cap. 46; M. Alvarus Gomczius in Vita ejus sic ait: «Magnum detrimentum mors Felicis reipublicæ attulit; nam protinus Vitiza, velut custode et rectore amisso, cœpit pessimæ suæ naturæ documenta et indicia dare. Gundericus tamen Felici succedens, vir morum etiam probitate clarus (ut quem ob ejus insignes virtutes, et miracula adjuncta, auctores sui temporis fuisse aiunt in numerum divorum relatum) petulantiam hominis erumpentem coercuit: quamvis adolescentiæ protervitate in licentiam omnem raperetur; tamen ætatis junioris causa adhuc pudoris claustris non abruptis, Gunderico reverentiam deferebat, ejusque monitis et suavis aliquot exempla bona debebat. Nam eo tempore quidam prodiderunt monasterium ab eo in Toletano suburbio constructum, duobus millibus passuum in occidentem ab urbe distans, qua videlicet Talabricam itur; quibus ad aquam in cœnobium deferendam arcus opere fornicato erant impositi. Algodorinum voce nunc Arabica locus appellatur, ubi prædia et oliveta sunt, atque aliæ arbores cum vitibus consistæ. S. Petro monasterium dedicavit, atque in eo feminas conversari jussit, quæ juxta Benedicti regulam, atris velis caput velarent. In quod, quoniam maturioris ætatis mulieres, quam rerum humanarum tædium jam ceperat, admittebantur, cœnobium matronarum, quas illa ætas dominas appellabat, cognomen tenuit. Cæterum mali genitoris prole in vitiosam naturam degenerante, aute rege ipso in omnia scelera postea effuso, eas incestante, aut in solitudine licentiam suggerente, cum incontinenter vivere prohiberentur, Toletano pontifice curante, ad Aguilanis portam postmodum sunt translata. Eam vero auctores illi fuisse dicunt, quæ nunc Galliæ ac virginæ conceptionis appellatur. Aquila vero Gothorum rex in Hispania regnavit anno Domini 542. Sub quo matronarum translatio in urbem facta sit anno, Gundericus an Sinderedus successor fuerit auctor, ab auctoribus non traditur. Ego parvo tempore quo Gundericus vixit, nondum illas sanctam disciplinam, quæ solet in initiis religionum fervere, projecisse tam cito crediderim: sed post Gunderici pontificatum, quando Vitiza religionis et pudoris oblitus, vitiiis omnibus habenas laxavit. Aliquot ultra passus, qua Daciani hortu nunc sunt, in hujus monasterii monumentis, memoriam ad extremam planitiem quæ est urbi subjecta, ædiculam majores eidem divo ædificasse opinor, quæ nunc Petri Veridis cognomen tenet. Quod ad Tagum, ni fallor, inter hortos: sic enim (quæcunque anni tempestas sit) totus ille locus vernare videtur.

A Annum, aut paulo amplius, Gundericus inter vivum egit: nam et ille quoque Deo dilectus, antequam mali imminentes ingruerent, ex iis regionibus ad cælum evolavit anno Domini 704. Quis hic fuerit, quove loco natus, inopia antiquorum monumentorum nescitur. At Gothici sanguinis fuisse, nomen declarat, Gundericus Segontia episcopus, in xii Toletano subscribit, cujus episcopatus ad Carthagenensem provinciam pertinet; facile a provinciali Ecclesia ad provinciam potuit gradum facere. Hoc quidem compendio utentes alii Gundericum deinde vocarunt, alii Goter, inde Godel [*vulgo*, Gudiel]: Godelorum familiæ nomen dedit, quæ ex vetustis civitatis nostræ est, et in qua aliquot archiepiscopi fuere. Sed temporis longinquitate omnia consumptis ferme in paucissimis durat civibus.»

B Noster Luitprandus ait inisse pontificatum die 24 Junii, die S. Jonnis Baptistæ, qui fuit eo anno Feria v scilicet 700. Primo fuit discipulus, diaconus et archipresbyter cum Felice, ut puto (qui duo discipuli S. Juliani) et ideo nutritus in ecclesia sancta Toletana, ac per omnes gradus versatus usque ad episcopatum Ecclesiæ Saguntinæ. Inde vero propter merita translatus ad Toletanum. Id.

169. De anno, quo mortuus est rex Egica, variant auctores: nam Godericus ait mortuum esse æra 740, hoc est, anno Christi 702, ad D. Carsias Loaysa, et alii anno 701, quem sequitur Garivayus, P. Joannes Mariana, et alii scriptores. P. H.

C 170. Eodem anno iniiit regni coronam solus Vitiza, quamvis cum patre regnaverit annos aliquot. Coronatur et inungitur (non in ecclesia S. Petri Prætoriensis) die lunæ 14 Novembr. in pervigilio festi S. Eugenii, archiepiscopi Toletani martyris; facta vero est consecratio in æde S. Mariæ Minoris Toleti, ut credi par est, cum summa alacritate. Garivayus affirmat, tunc fuisse Witizam annorum 49. Constat hoc anno sacramta a Gunderico S. Torquati martyris ecclesiam, ex sigillo quodam ibi reperto, ut ego latius refero in «Historia Ecclesiastica civitatis Toleti.» Id. — De coronatione et unctione diximus supra ad num. 8 et 87; de ecclesia S. Mariæ de Alfiæ ad num. 87. D. L.

172. De concilio Toleti coacto, quod fuit xviii æt ait Rodericus lib. x, c. 14: «Hic in ecclesia, inquit, S. Petri, quæ est extra Toletum, cum episcopis et magnatibus super ordinatione regni concilium celebravit, quod tamen in corpore canonum non habetur, quod corpus canonum reor vocari diptycham, vel tabulam conciliorum Toletanorum. Habitum est ex nostri Luitprandi testimonio viii Kalend. Novembr., ubi de formatione morum, et fidei custodia, qua morum corruptela sensim labascebat. Præfuit Fau-

ubi de fidei custodia et morum agitur reformatione, per illos sanctissimos pontifices, zelo, fide et mirabili sanctimoniam luce in tota Hispania fulgentes.

173. Gundericus, Toletanus præsul, sapientia, prudentia, et (ut aliqui volunt) miraculorum gloria præclarus, valde resistit libidini et petulantiam regis Witizæ scelestissimi.

DCCXLIV.

DCCVI.

174. Rex Witiza se effrenate præcipitans per omne genus flagitii, legem nequissimam tulit; ut more Saronum cuilibet laico et clerico liceret, quotquot posset alere, uxores et concubinas impune domi suæ retinere.

DCCXLV.

DCCVII.

175. Gundericus primo blande depravatis legibus regis Witizanis resistit, mox palam publicis sermonibus et interminatione anathematis ferendi deterret.

DCCXLVI.

DCCVIII.

176. Hoc anno, iv Kalend. Januarii, sanctus pontifex Gundericus, ætate, malis ærumnaque confectus, sancte placideque quiescit in Domino. Sepelitur in domo natali S. Leucadiæ virginis et martyris; lugentibus eum tanquam patrem, et lumen amissum viduis, egenis et orphanis effertur. Posuit illi carmen sepulchrale Synderedus, ejus archidiaconus, poeta non invenustus; quod hoc est:

Gunderice Pater, viduis pes, lumen egenis:
Orphanus hoc omnis præsulæ lætus agit.
Nactus es, o genitor, scopulose tempora vitæ;
Heu nocuit multum consuluisse bene!
Omnibus ipse malis exemptus in æthere gaudes,

Atque ibi fers zeli præmia digna tui.
Discipulus tibi dat carmen, pro more, magistro,
Synderedus amans: quod cape, quæso, libens.
Esto memor nostri, gentis memor esto Gothorum,
Rex Witiza diu regnet, et astra petat.

A X Q

Obiit sanctissimus pontifex Gundericus in pace, ætate confectus, annos natus 85, iv Kal. Januar., æra 746.

DCCXLVII.

DCCIX.

177. Succedit illi in sede regia sanctus vir Synderedus, patria Romamus; sed in ecclesia S. Mariæ Majoris Toletanæ per omnes gradus et ordines usque ad presbyteratum etiam evectus, ipsa die Circumcisionis Domini; in æde majori S. Mariæ, præsentate ipso rege Witizane, metropolitanis, et episcopis, ac palatinis præsentibus sacratur, et cum gaudio recipitur.

178. Confirmavit hic pontifex, quod Gundericus vivus fecerat. Qui moniales S. Benedicti longe ab urbe degentes in solitudine prope viam, quæ ducit Elboram, vel Talaveram, ad urbem transtulit, in ædem SS. Petri et Pauli Prætoriensem.

179. Hac per Gundericum facta translatione, ei favet honorans Synderedus memoriam magistri et antecessoris sui.

180. Hoc anno jubet Witiza civitates muratas muris nudari, arma dejici, præter Toletum, Legionem, Asturicam; quod sibi persuaderet in omni casu sibi fore fideles.

181. Constantinus papa monet Witizam, ut legem abroget de ducendis uxoribus per sacerdotes; alioquin

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

stinus, Hispalensis archiepiscopus, et alii conveniunt sapientissimi sanctissimeque pontifices, qui labentes Hispaniam res suis orationibus apud Deum fulciebant, et egregie tuebantur. P. H.

173. Sed qui majori animi contentione effrenatis adolescentis Witizæ conatibus obsistebat, unus fuit sanctus pontifex Gundericus, utpote qui cæteris ut sanctimonia, sic zeli magnitudine superabat: tum etiam, quia propius res videbat, ac corruptelæ regis intererat; non poterat non vehementer angere, et conflictari tot malorum certatim irruentium (ut quotidie pullabant) præsentem calamitatem. Id.

174. De lege nefaria execranda, quam circa plures habendas uxores Witiza tulit, sic Rodericus Toletanus: « Et cum antea petulanter ageret in occulto, jam nunc luxus impudicitiam publicat in aperto; et, laxatis habenis, nulli vitio se subtrahit, et utinam solus in suis sordibus periisset, nec nobilitatem Gothorum cleri et populi sui immunditiam infecisset! Ad tantæ enim perditionis et dissolutionis pervenit cumulum, ut plures uxores et concubinas ad satietatem libidinis insimul detineret; et exemplo similium viros illustres et potiores Gothorum ad similia facinora inducebat; quorum exemplo in minoribus populi peccata similia inundabant et cap. 15. Witiza, inquit, facinorosus timens, ne suis criminibus obviarent, et populum ab ejus obedientia revocarent, dedit licentiam, imo præceptum, omnibus clericis, ut uxores et concubinas, unam et plures haberent, juxta libitum voluptatis. » Hæc Rodericus Toletanus.

175. Inter hæc non tacebat sacratus pontifex Gundericus, quinimo, juxta regulas prudentiæ et charitatis, primo blandis cohortationibus et admonitionibus regem reducere conabatur; at ubi non successit, mox publice, et interminatione anathematis, et asperis urgebat reprehensionibus. P. H.

176. Hoc anno 708 die 20 Januarii mortuus est, imo ad beatam de mortali vita translatus est sanctus pontifex Gundericus. Sepultus est cum omnium pauperum et honorum multis lacrymis, in basilica prætoriensti, hoc est, suburbana. L. Leucadiæ.

177. De Synderedo sic Rodericus lib. III, cap. 53: « Gunderico successit Synderedus, episcopus urbis regis primas, sanctimoniamque studio clarus usque ad tempora Roderici; et sub isto fuit perdita civitas Toletana; » de quo multa Alvarus Gomezus. Hoc uno maculavit sanctimoniam suam et animi puritatem, quod hic, teste Roderico, « viros longævos et honorabiles, quos in Ecclesia Toletana repererat, post mortem S. Felicis et Gunderici decessorum suorum, zelo sanctitatis, licet non secundum scientiam, cæpit graviter infestare, et hoc ad instinctum Witizæ, qui propter sui nequitiam eorum justitiam timebat. » Hactenus archiepiscopus Toletanus. P. H.

180. Hoc de urbibus sumptum est ex Luca Tudensi, de quo nihil Rodericus: quia postea ex optimis auctoribus colligitur, Saracenos diruisse muros in urbium expugnatione. Id.

181. Erat tunc Constantinus pontifex, ejusque currebat annus secundus. Misit ad Vitizanem lega-

eum regno privatus : ille vero impatiens iræ, nihiloque melior factus, minatur sanctissimo papæ, se propedium Romam cum exercitibus aditrum, eamque captam exspoliaturum sanctis suis ornamentis, ut olim fecerant majores sui, vel dirutam desolaturum.

182. Concordius, Toletanus diaconus, composuit homiliam in laudem S. Turibii, ex monacho Benedictino pontificis Palentini ; quæ sic incipit : *In nostrum*.

183. Synderedus, episcopus Toletanus, jubente rege Witizane, male tractat presbyteros sanctæ ecclesiæ Toletanæ, qui se flagitiosis regis conatibus viriliter opponebant [*al.*, quia se flagitiosis regis conatibus viriliter opponebat.].

184. Witizæ consilio impulsuque Synderedus Toletanus patiturus ut Oppas [archiepiscopus Hispanensis] frater Witizanis (aliis est filius) moribus nihilo Witizane melior, invadat constupretque castissimam sanctissimamque, et immaculatam sedem Toletanam, quæ eo usque uno legitimo consociata sponso, sanctissime felicissimeque vixerat ; nunc infeliciter, Oppane constupratore.

DCCXLIX.

DCCXI.

185. Rodericus Palatinus, de regio sanguine Gothorum, faventibus nonnullis gentis suæ et generis, invadit regimen contra Witizanem ; ille vero vel morbo, vel cæde, Toleti decedit, anno 40 regni sui vicesima die mensis Decembr., exosus Deo hominibusque tyrannus ; et sepelitur, sine lacrymis, in æde S. Leucadiæ Prætorienti in urbe.

186. Synderedo Romam profecto, nolenteque ferre vim tyrannicamque oppressionem Oppanis intrusi, metuque Saracenorum irruentium, relicta sede Toletana, Romam petit.

187. Succedit in sede Toletana, Synderedo Romam (ut diximus) profecto, archiepiscopo Tolct, die 22 ejusdem mensis (quæ fuit Dominica) Suineredus, præsentem Oppane, rege Roderico, et episcopis et palatinis.

188. Rex Rodericus, in principio regni sui, lege lata legem Witizanis de clericis uxorandis, et alendis simul [*al.*, secum] compluribus uxoribus, abrogavit, et Oppanem Ecclesia Toletana depulit ; Cabam Florindam, filiam comitis Africæ limitanei Juliani, violat. Aralies Hispaniam adeunt.

P. HIGUERÆ ET D, LAURENTII NOTÆ.

tum, ut legem impiam et sacrilegam, et contra omnem honestatis et pietatis rationem latam revocaret. Acerbe et impatienter tulit hanc legationem Witiza rex ; et iniquo perferens animo se reprehendi, respondit se prope diem Romam iturum, et more regis Alarici prædecessoris sui Romam demoliturum. Quod in nullo alio (quod recorder) auctore reperire potui. Id.

184. De invasione Oppanis (sive filius, sive frater fuerit Witizanis) sic Rodericus Toletanus lib. iv, c. 16 : « Witiza autem sacrorum canonum inimicus, Oppanem fratri suo, archiepiscopo Hispanensi, contradidit Ecclesiam Toletanam, renuente pontifice Synderedo ; ut, sicut ipse se carnali, ita frater spirituali adulterio fœdaret. » Hoc loco Oppanem fratrem regis vocat. Id.

185. Tria hic quærenda. Primum de Roderico, an per tyrannidem et vim, an per electionem inierit regnum Gothorum ? Secundum, ubi Witiza mortem obierit ? Tertium, quoto nam anno cæperit ? Sebastianus Salmanticensis ait per electionem ; at Rodericus Toletanus, per tyrannidem. Sic ille : « Igitur Rodericus, filius Theodefredi, quem Witiza, ut et patrem, privare oculis missus fuit, favore Romani senatus, qui eum ob Recesuinthi gratiam diligebat, contra Witizam decrevit publice rebellare ; qui viribus præminens cepit eum, et quod patri suo fecerat ; fecit ; et regno expulsum, sibi regnum electione Gothorum et senatus auxilio vindicavit. » Duo hic ex quæsitis comprehendit. Rodericus ait obiisse Cordubæ, sic et Garivayus ; at sic Rodericus : « Witiza itaque plenus abominationibus, vacuus regno, orbis oculis, propria morte Cordubæ, quo Theodefredum relegaverat, exsul et exrex vitam finivit æra 751. » Salmanticensis et Luitprandus Toleti, sepultumque aiunt ibidem ; noster vero in æde Prætorienti S. Leucadiæ, quia, ut docet bene Garivayus, hæc erat regia Gothorum sepultura. Fallitur Sampirus, quia ponit ejus mortem anno 709 insinuans intelligere, hoc anno rebellasse Rodericum ; sed ille nihil de rebellionem ; sed ait, post mortem Witizæ electum Rodericum die 29 mensis Novembris. Obiit Witiza scilicet Feria vi, die 22 Novembris : Rodericus consecratur et inungitur in æde S. Leucadiæ Prætorienti, in urbe regia a Synderedo,

A legitimo pontifice Toletano, præsentem Oppane intruso ; a quo noluit Rodericus consecrari. Intererat magnus numerus pontificum et palatinorum in regia coronatione. P. H.

188. De hac lege sic ait Alvarus Gomezius in Vita Synderedi : « Ego tamen vetustum in ecclesia Toletana fori Gothici codicem vidi : in cujus lib. m, tit. 9, lege 18 adversus sacerdotum impuritatem lex gravissima Roderici regis nomine habetur, ubi uxores gravissimis pœnis interdicuntur. » Recentiores codices præ Roderico Recesuinthum habent : sed id vitiose positum, series rerum gestarum ostendit ; siquidem ante Witizanem ea labe Hispaniam non infecerat ; legem tamen si quis requirit, reperitur apud me in codice ms. vetusto sub nomine Reccaredi regis ; « Quia quanto mundiciam carnis sacra auctoritas imperat, tanto hanc appetere omnes ministros ejus clamor informat. Ideo nos ponere finem illicitis ausibus rite compellimur, quoniam et ipsis divinis nutibus devotissime placere conamur. Igitur quemcunque presbyterum, vel diaconum, aut subdiaconum, devotæ viduæ pœnitenti, seu cuicumque virgini, vel mulierculæ, aut sæculari, matrimonio aut adulterio commistum esse evidentissime patuerit ; mox ut episcopus aut iudex reperit, talem commisionem dirumpere non tardet, redacto illo in sui pontificis potestatem, sub lamenta pœnitentiæ, juxta sacros canones cum deponet. Quoniam districtioris hujus severitatem si torpor implere neglexerit, idem pontifex duas auri libras fisco persolvat et commissum malum vindicare non differat. Quod si corrigere hoc nequirit, aut ad concilium appellet, aut regis auditibus hoc nuntiet. Mulieres vero, quæ fuerint hujusmodi immunditiis implicite, centenis verberibus a iudice verberentur, et commiscendi se illis aditus omnino negetur ; servata ab episcopis et super hoc scelere in utroque sexu Patrum sententia, quæ canonum decretis agnoscitur ordinata. In ulciscendis tamen hujusmodi sceleribus non damus passim accusandi vel puniendi licentiam, nisi aut manifestis delictis patuerit scelus, aut legitime fuerit hoc ipsum malum accusatum atque convictum, quatenus nulla videamur intentione vel ordinatione Patrum transgredi præcepta

sanctorum, aut obviare sacris legibus antiquorum. Flavius Rodericus rex. » Hæc habet lex. P. H.

Lege lata contra legem Witizanis, etc. De hujus legis Witizæ latione multi multa, et fere omnes nostri historiographi. Stephanus de Garibay lib. viii Comp. Hist. cap. 47; P. Joannes Mariana lib. vi Hist. Hispan. cap. 19, his verbis: « Magno numero concubinas uxorum justarum loco cultuque habuit: lege lata, ut id cunctis liceret tum promiscuo populo, et proceribus, tum viris sacratis. » Dixerat prius Rodericus, archiepiscopus Toletanus, lib. iii De rebus Hispaniæ cap. 15: « Et cum antea petulanter ageret (Witiza) in occulto, jam nunc luxus impudicitiam publicat [melius, ut in aliis, luxus impudicitiam publicatur] in aperto, et, laxatis habenis, nulli vitio se subtrahit. Et utinam solus in suis sordibus periisset, ne nobilitatem Gothorum cleri et populi suis immunditiis, infecisset! Ad tantæ enim perditionis et dissolutionis pervenit cumulum, ut plures uxores et concubinas, ad satietatem libidinis, simul detineret: exemplo simili viros illustres et potiores Gotharum ad similia facinora inducibat. » Lucas Tudensis in Chronico mundi æra 733 agens de Witiza: « Et ne adversus eum insurgeret sancta Ecclesia, episcopis, presbyteris, diaconibus et cæteris Ecclesiæ Christi ministris carnales uxores lacivus rex habere præcepit. Et ne obedirent Romano pontifici, sub mortis interminatione prohibuit. » Iisdem pene verbis Alfonsus (a) de la Spina in Fortalitio Fidei (quod perperam cuidam Guilielmo tribuit Possevinus in Bibliotheca lib. ix, cap. 3; Thomas Bozius De signis Ecclesiæ tomo I, lib. v, sig. 16, cap. 11, exemplo 11, pag. 385; et De ruinis gentium adversus impios politicos lib. vii, cap. 4, pag. 638.) Quam legem uti causam Hispaniarum devastationis agnoscit Lucas Tudensis ubi supra: « Istud quidem causa pereundi Hispaniæ fuit sicut scriptum est: Abundavit iniquitas, et refrigerasset charitas multorum. » Paribus fere tibiis Alfonsus de la Spina loco superius adducto: « Hæc quidem causa, inquit, pereundi Hispaniæ fuit: tota enim Gothorum nobilitas in conviviis, libidinibus et vitiiis immersa, Altissimum ad iracundiam provocavit. » Exstat insignè testimonium in decreto, ex Bonifacii martyris epistola ad Echeldobaldum, glorum regem, relata in cap. Si gens Anglorum, dist. 56, cujus verba, quia rem comprehendunt totam, hic transcribere non gravabor: « Si gens Anglorum (sicut per istas provincias divulgatum est, et nobis in Francia et in Italia impropertur, et ab ipsis paganis impropertur) spretis (nota hæc) legalibus connubiis, adulterando et luxuriando, ad instar Sodomiticæ gentis, fœdam vitam duxerit; de tale commistione meretricum æstimandum est degeneres populos, et ignobiles, et furentes libidine fore procreandos, et ad extremum universam plebem ad deteriora et ignobiliora vergentem, et novissime, nec in bello sæculari fortem, nec in fide stabilem, et nec honorabilem hominibus, nec Deo amabilem esse venturam; sicut aliis gentibus Hispaniæ, et Provinciæ, et Burgundionum populis contigit: quæ sic a Deo recedentes fornicatæ sunt, donec Judex [alias Vindex] omnipotens talium criminum ultrices pœnas, per ignorantes legem Dei, id est, per Saracenos, venire et sævire permisit. » Iisdem verbis Ivo episcopus Carnotensis in decreto parte viii, cap. 224, ubi illustrissimus et doctissimus D. Rodericus de Acuna, archiepiscopus Bracharensis, plura cumulat. Eadem refert, quamvis non eisdem verbis Joannes Filesacus lib. i Selectorum cap. 9, pag. 139 et 140. Prædixerat hæc D. Methodius, aliique viri sanctitate et litteris vere magni, ut testatur M. Didacus de Valera in Hist. parte iv, cap. 125, fol. 114, col. 3; Stephanus de

Garibay, comp. Hisp. Hist., cap. 49, anno 714, pag. 376.

De S. Methodio Alfonsus de la Spina dicto lib. iv; Fortalitii Fidei cap. 8, incipit: *Primus passus*, fol. 344, col. 2, plene Hispaniarum doctor et mundi stupor Alfonsus Tostatus, Abulensis episcopus, omnium disciplinarum genere ornatissimus, ad cap. xvi Genesis, prope finem. Audistis; nam appositisime loquitur, explicans illa verba: *Qui vocavit nomen ejus Ismael*, ait ergo: « Abraham imposuit istud nomen filio suo, quia audivit per revelationem ea quæ gesta fuerant inter Agar et angelum; vel quia ipsa Agar revelavit supradicta Abraham, ut contigerunt. De isto Ismaele dicit Methodius martyr, qui chiliades sæculorum in quibusdam arcanis descripsit: De genere Ismael quatuor principes futuri erant, qui vocantur vineæ filii (forte pro vesania tanquam ebrios sic vocavit) Zeb, Zebeo, Oreb, Saldmana, qui egressi sunt de solitudine contra filios Israel, qui victi per Gedeonem retrusi sunt in solitudinem, de qua exierant. Dicit etiam quod futurum est, quod filii Ismael semel exeant, et obtineant orbem, per octo hebdomadas annorum, id est, per quinquaginta quatuor annos; et vocabitur via eorum via angustæ; in sacris locis interficient sacerdotes, et ibidem cum mulieribus dormient; et ad sepulcra sanctorum religabunt jumenta; hoc autem erit pro nequitia Christianorum. De hoc ait Dominus per Ezechielem: Fili hominis, voca bestias agri, et exhortare illas, dicens: Congregamini, et venite, eo quod sacrificium magnum immolo vobis, manducate carnes fortium, et bibite sanguinem excelsorum. Hæc autem omnia ab isto viro sancto prænuntiata, ad litteram venerunt super nos in miserabili Hispania, quando tempore regis Roderici Arabes totam Hispaniam vestaverunt, multo tempore detinentes terram. Hæc enim perspicua sunt ex vulgatis chronicis Hispanorum. » Hactenus Abulensis, qui verba D. Methodii subinde inserit; Fr. Alfonsus de la Spina eadem et alia ex D. Methodio transcripsit; illa tamen notata digna: « Græcia in captivitate erit, in occasione Africa erit: similiter Ægyptii orientales, et Asia sub gravi tributo in auro et argento erit: Hispania gladio peribit, et captivi ducentur habitatores ejus. » Quæ fere iisdem verbis inveniuntur in Bibliotheca veterum Patrum ex editione Michaelis Sonni, Parisiis, anno 1585 tomo II, col. 522, sub titulo, *D. Methodii, Patrensensis episcopi et martyris, De rebus quæ ab initio mundi contigerunt, quæque deinceps contingere debent; revelationes per paraphrasim translatae incerto auctore*.

Varii varie verba D. Methodii transtulere, quamvis in sensu appareant iidem. Opus Græce ab auctore scriptum; Latino tantum exstat vetustissimum ms. in bibliotheca sancti Victoensis Parisiensis; ex quo desumpsi exemplar, dum legationis regiæ fungear officio. Aliis SS. Græcorum Operibus idem accidit. Accedit in testimonium D. Cyrilli ἱερομάρτυρα in D. Joannem, de quo Heinsius in Aristarchio sacro, sive in Exercitationibus sacris ad Nonnum cap. 11. Salianus tamen in I Tomo Anal. anno mundi 1756 memorat Græco-Latinum excusum in Orthodoxographia a Grinæo Basiliæ editis; sed (post Pererium) quædam ex hisce Revelationibus, non tam D. Methodii scripta, quam commenta Rabinorum existimat. Tornielius, mediam viam tenens, adeo esse dubia et incerta putat, ut pariter, neque prorsus probari nec improbari posse affirmet. Cui assentitur Jacobus Bolduc lib. i De Ecclesia ante legem pag. 67; eminentiss. cardinalis Bellarminus De scriptoribus ecclesiasticis hunc libellum Revelationum supposititium censerit ait. Dubius et anceps historicis Græcis annumerat Gerardus Joannes Vos-

(a) Asserit, P. Joannes Mariana, lib. xxii De reb. Hisp. c. 13. Suffragatur Historia ms. Enrici III Hisp. regis cathol. ad finem, in ejus morte.

sus lib. II, cap. 16, pag. 199. Unicum tantum, ut alia omittam, ex mea conjectura, adducam testimonium, ad vindicandas D. Methodii Revelationes, ipsius nomine circumlatas. Id est: in earum textu invenitur scriptum, ubi agit de Saracenis invadentibus Hispaniam et Galliam: « Et erunt, tanquam locustæ, in multitudine, quæ congregabuntur a vento; et erit in eis pestilentia et fames; et exaltabitur cor exterminatorum, et in superbiam elabatur, et loquentur excelsa, usque ad tempus constitutum eis. » Prædixit Maurorum multitudinem locustarum figura: qui quidem magnam (a) Gallie partem emensi, victricibus armis in Aquitaniam irrupere, et Garumna transmissa, Burdigalam, dirutis templis devastarunt. atque Engolismenses, Petragorios, Sanctones Pictonesque eadem belli flamma devorarunt, donec Carolus Martellus hostibus processit obviam prope Turones, Ligeri fluvio trajecto, ut pro munimento a tergo esset. Ubi, Barbarorum adventu totis utrimque viribus dimicatum, et Christianorum virtute innumeri hostes fuere devicti, trecentis septuaginta quinque millibus ex eorum exercitu cæsis. Unde Nobiles Turonenses in stemmata locustas inducere sua, trophæa victoriæ a Mauris reportatæ indicant. Gentis multitudo a locustis mutuata comparatione significatur, Judic. c. vi, n. 5, et c. vii, n. 12. Id satis notum; in vastationem tamen: uti in ædificationem ab apibus, quarum examen ad deducendas colonias, condendasque civitates, bono, ut ferebatur, augurio sibi desumebant antiqui. Athenæ namque Atticæ, ex responsis Apollinis Delphici, tredecim colonias uno tempore in Asiam deduxerunt; Jone Xuthi et Creusæ filio impetatore. Sic Vitruvius scripsit lib. iv, c. 1, cui suffragator Velleius Paterculus lib. i Hist. Duces autem classis exstitere Musæ, sub apum specie, teste Philostrato in Melete. Illarum vero coloniarum primaria fuit Ephesus, celeberrima Christianorum primitivo conventu, ut invenitur scriptum Act. apost. cap. xx. D. etiam Joannis evangelistæ mora et morte illustris, emporiumque totius Asiæ recognitum, et summo honore habitum; quod attingere in id proficiscenti proconsuli necessarium fuit, ut respondit Ulpian. J. C. in lib. iv, s. De officio proconsulis et legati. Hinc apis imagine Ephesii nummes suos signarunt, et Dianæ symbolis. Vide in symbolam et fidei tesseram, hoc venerandæ antiquitatis monumentum: Apum enim examen,

contra aruspicum vanitatem prosperum etiam aliquando fuisse, memorat Plinius lib. xi Natural. Hist., cap. 17. Erant denique coloniarum emissarum nota. Sic Varro: « Cum examen exiturum est (quod fieri solet, cum adnatæ prospere sunt multæ, ac progeniem veteres emittere volunt in coloniam, ut olim crebro Sabini factitaverunt, propter multitudinem liberorum) hujus quod duo solent præire signa, scitur. » Ad rem mirifice Virgilius lib. iv Georg., ubi apum naturam inter multa describens, ait:

(a) P. Joann. Maian. li. vi Hist. Hispan., c. 3, t. I, anno 733. Scipio Dupleix I, to. Hist. Gal. an. Christi 726, p. 262, ex Paulo Diac. et Roderico Ximenez archiep. Tolet. et passim in descriptionibus et itinerariis Galliæ: Paulus item Merula in Cosmographia, n. p. I. III, p. 494.

(b) Stephan. de Garibay in Comp. Hist. I. VIII, c. 48, ann. 750, p. 372. Bozius de Sign. Eccles. t. I,

Prima favis ponunt fundamina deinde tenaceis
Suspendunt ceras; aliæ spem gentis adultos
Educunt fetus; aliæ purissima mella
Stipant, et liquido distendunt nectare cellas.

Quem Seneca refert et illustrat epist. 84: « Apes, ut aiunt, debemus imitari, quæ vagantur, et flores ad mel faciendum idoneos carpunt; deinde quidquid attulere disponunt, ac per favos digerunt. » Plura invenies apud Laurentium Pignorium in libro Symbolarum Epistolarum, epist. 48, pag. 205.

De S. Isidoro, ut jam excursui longissimo finem imponam, et filum iterum apprehendam, Lucas Tudensis lib. III Chronici in principio. Ex eo eminentiss. cardinalis Baronius tom. VIII Annal., anno Christi 636, pag. 340, litt. D., et Constantinus abbas Cajetanus, in suo Hispalensi S. Isidoro, P. Joannes Mariana lib. vi Hist. Hisp. cap. 7, tom. 4; P. Jacobus Bleda in Chronico Maurorum Hist. lib. II, cap. 1. Ipsius verba prophetica mihi communicavit M. Agidius Gonzales d'Avila, regius historicus, litterarum bono publico natus, exarata vetustissimis characteribus in membrana pervetusta. Hæc sunt:

VÆ TIBI HISPANIA, BIS PERDITA,
TERTIO PERDENDA PROPTER MALAS NUPTIAS.

Transtulit in nostrum e Latino sermonem M. Didacus de Valera d. 4, p. Hist., c. 125, in epistola ad regem Hisp. D. Joannem II, cui titulus affixus, De pacem, Domine, pag. 116, col. 3: « Pues señor, vos solo, aqui en Dios esse cura destos Reynos encomendada, quered dar paz en nuestros dias, e no querais, que en vuestros tiempos sea verificado aquel dicho de Isidoro, que decia: O mezquina España, dos vezes eres destruida, e tercera vez lo seras por casamientos illicitos. » Quamvis insinuare videatur, tunc nondum adimpletam prophetiam illam comminationem: de qua item P. Jacobus de Bleda in dict. Chron. Maur. Hisp. lib. II, cap. 1, ad principium. Quæ sane tempore Roderici regis Gothorum, Witizæ antecessori (b) similis (esto quod legem de maritandis clericis, ductis pluribus uxoribus, abrogaverit) omnino respondit ventui. Et fuit tertia Hispaniæ devastatio. Confirmant id manifeste quidem D. Isidori verba, dum ait, tunc jam bis destructam Hispaniam, et tertio devastatam iri. Suffragantur omnes ii qui asserunt D. Isidorum locutum de Witize scelestissimis nuptiis, legum auctoritate munitis; inde saltem agnoscentes præcessisse, ante D. Isidori tempora, duplicem Hispaniæ ruinam. Doctæ, uti solet, illustrat omnia illustrissimus archiepiscopus Bracharensis, D. Rodericus de Acuña in catalogo episcoporum Portualiensium I part., cap. II, fol. 119. Denique paria faciet bonus reliquator, si digitis et aure calluerit verum a falso discernere, et supputare optimo examine rationes, in quibus tres Hispaniæ devastaciones et ruinas offendet. Non enim eas numero quæ ante Christi fidem omnibus in regnis Hispaniæ susceptam contingere; sed eas tantum quæ postquam in iis religio Christiana ubique viguit, funditus everterunt. Ea namque vere floret republica, ubi verus Deus colitur et timetur amaturque: atque illius certa est ruina, ubi a vero Dei et divini cultus tramite deviat.

1. Hunc totis ulnis amplexata fuit Hispania Tertulliani tempore, imperante Septimo Severo, sub quo (c) vixit. Verba ejus sunt lib. adversus Judæos cap. 71 (d): « In quem enim alium universæ gentes crediderunt, nisi in Christum, qui jam venit? cui enim aliæ gentes crediderunt? » Et paucis interjectis, enumeratisque multis nationibus, de Hispania sic effatur: « Hispaniarum omnes termini. »

lib. v. sig. 16, cap. 11, exemplo 11, p. 385 et de Ruinis Gent. lib. VII, c. 4, p. 638.

(c) Tertul. ipse lib. I Apolog., c. 4; Eminent. Card. Bedar. De scriptorib. eccl. in tertio sæculo an. Chr. 203, p. 4; Greg. Eberlinus De orig. juris cap. 55, n. 7, pag. 407; Joann. Bertrand. De jurisperitis I. I, pag. 95.

(d) Ubi Pamelius, num. 44.

DCCL.

189. Seniores ecclesiæ Toletanæ, mortuo Suinredo, Julianum, cognomento Urbanum, Toletanæ sedi præficiunt, ætate confectum, dicipulum S. Ildefonsi Toletani.

190. Coacta est Londini in Angliâ synodus pro sacrarum imaginum defensione, ut synodus Constanti-nopolitana prima.

DCCLI.

191. Synodus Romana prima pro defensione sacrarum imaginum.

DCCLII.

192. Die 11 Novembr., et Dominica, Rodericus, ultimus Gothorum rex, curru subvectus eburneo, tra-

DCCXII.

DCCXIII.

DCCXIV.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

Diocletianus imp. (a) anno Christi 303 bellum, quod ante octo annos concitaret sævissimum, crudelioribus edictis exacerbavit : et, ut divus Augustinus (b) est auctor, templa Christianorum everti, libros sacros exuri, Christianos homines infames haberi, et publicis honoribus arceri imperatum : additum deinde, ut ecclesiarum præfecti interficerentur, Diocletiano VIII et Maximiano VII coss., incendiis, proscriptionibus, ædibus, e terris Christi cultum ita exterminare conatus est, ut nulla diuturnior aut immanior existeret persecutio. Et adhuc legi lapidem in Hispania testatur Thomas Bozius De signis Ecclesiæ, tom. II, lib. xvii, sig. 76, cap. 3, pag. 392, in quo incisum a Diocletiano : « Ex Hispaniis Christi nomen prorsus abolitum et deletum. » Quem blanditiis potius quam rei veritate positum, in ipsius adulationem duco : Christi namque nomen ab Hispaniæ terminis omnino amandatum non fuit, licet immanis fuerit persecutio. Hujus lapidis meminit eminentis. cardia. Cæsar Baronius tom. II Annal. anno Christi 304, pag. 787 ; et Clunia, quam Corona del Conde vocamus, exstare affirmat : quem ad id adducit noster doctissimus Bernardus Joseph de Aldrete in variis Antiquitatibus Hispaniæ lib. II, cap. 22, pag. 310. Inscriptio talis est :

DIOCLETIAN. JOVIVS. ET. MAXIMIANVS. HERCVLIVS
CÆSS. AVGG.
AMPLIFICATO. PER. ORIENTEM. ET. OCCID IMP. ROM.
ET. NOMINE. CHRISTIANOR. DELETO
QUI. REMP. EVER TEBANT.

et alia talis :

DIOCLETIAN. CÆS. AVG. GALERIO. IN. ORIENTE
ADOPT.
SVPERSTIONE. CHRIST. VBIQ. DELETA
ET. CVLTV. DEORVM PROPAGATO.

Has inscriptiones Justus Lipsius proponit inter eas, quas vulgari curavit pag. 280, num. 3, 4, e Schoti Schedis aliorumque, et Adolphus Occo in veteribus Hispaniæ inscriptionibus pag. 24, num 2 et 3 ; easque acceptas refert Ambrosio de Morales, qui primus edidit tom. I Chron. Hisp. lib. x, in Diocletiano et Maximiano, cap. 26.

Floret in Hispania Christi religio sub imp. Theodosio Magno, qui publica edixit lege, ut Damasi, Romani pontificis, et Petri Alexandrini episcopi, de Religione, quæ sectarum opinionibus distrahebatur placita rata haberentur. Sic P. Joannes Mariana lib. iv Hist. Hisp. cap. 20, in principio, Tom. I ; Thomas Bozius De ruin. gentium lib. vii, cap. 4, ex Sozomeneo et Theodoretis.

Exsecrabili secta Priscillianistarum, magna rei Christianæ facta iterum jactura, et Hispania a Wisigothis destructa fuit. Cujus jacturæ, meminit Salvianus lib. vi De gubernatione Dei, ex Rithershusii editione, pag. 224, et lib. vii pag. 255, qui vixit anno 460, et cardinales Bellarminus De scriptoribus ecclesiasticis pag. 122. Meminerunt et alii ; S. Isidorus, archiepiscopus Hispalensis in tractatu De ortu et obitu, tom. II, pag. 165, col. i in editione Madri-densi ; Idacius in Chronico ab episcopo D. F. Pru-

dentio de Sandoval editus, pag. 29, num. 16 ; Thomas Bozius De signis Ecclesiæ tom. I. lib. v, sign. 16, cap. 11, exemplo 9 et 10, et tom. II, lib. xxiv, signo 99, cap. 1.

Postea vero, cum veritas religionis Christianæ ab imp. Reccaredo (c) esset restituta, ab ea discessit Witiza rex et Rodericus ; sub quo tertio fuit destructa Hispania, quam maximo Christianæ legis dedecore et detrimento Saraceni occuparunt : et D. Isidori propheticæ prædictiones adimpletæ fuerunt.

Cabam Florendam filiam. De nomine filiæ comitis Juliani anceps et ambigua apud auctores questio. Multi eam vocant Florindam, inter quos Abulcasim Tarif si Michaeli de Luna credimus in Historia regis Roderici lib. II, cap. 4, fol. 127, col. 1 ; abbas Dom. Martinus Carillo in suis Annalibus, anno Christi 741. Alii vero Cabam appellant ; Stephanus de Garibay lib. viii Compend. Hist cap 48 ; P. Joannes de Mariana lib. i Hist. Hisp. cap, 21, tom. I, qui antiquæ Historiæ Roderici regis monumenta sequuntur. Liutprandus noster illam utroque insignivit nomine, quasi innuens, proprio Florindam vocatam fuisse, adjectitio Cabam ; quæ vox inhonestam apud Arabes feminam designat, deducta ab Hebreo verbo כבב maledicere, quasi maledicta mulier, quæ discolutis moribus libidini dedita omnibus prostat. Hinc כבב dictum lupanar. Qua de re plura cumulat et digerit erudita sane manu Sebastianus de Covarruvias in linguæ Castellanæ Thesauris, verbo Cava. Annuuntque fere omnes qui de Hispaniæ excidio scripsere. Renuit unus aut alter, doctus tamen et eruditissimus vir, qui fuisse Cabam negat, in prima sua editione Mediolanensi Animadversionum ad Hist. P. Marianæ p. 98 ; quamvis id in Madri-densi novissima omiserit ; forte, an consulto, nescio, lector videat et perpenderit. D. L.

192. Quidam ponunt primum Arabum in Hispanias adventum anno 709 ; alii, 710, et crediderim alios de aliis æris quidem, et dissimilibus, loqui. Prima transmissio. secundum Rodericum lib. III cap. 48, facta est æra 750, cum Juliano comite et Tariis transmissi super Algeziram centum equites, pedites etiam quadringenti, qui quatuor navibus transierunt. Fuit hoc anno 91 hegiræ Arabum, revera Christi 709 in mense, qui dicitur Ramadam. Hæc dicitur prima Saracenorum in Hispanias irruptio ; sed fallit mensis. Isti quingenti Mauri, centum, ut dictum est equites, quadringenti vero pedites, primum Algeziram spoliabant, inde littore Lusitanæ et Bæticæ, per comitatum Nebulæ, et Marchionatum Gibræonis, ac Algarvem dispersi ; multas viti, nonnullis rebus spoliantes, domum redeunt onusti captivis et pretiosissimis spoliis. Hæc omnia facta docet Rodericus sub primum Saracenorum ingressum, adhuc vivente Witiza ; statim narrat abiisse Toletum Romam Synderedum archiepiscopum Toletanum. Sed qui fieri potest, ut sub illo perdita sit civitas Toletana, cum ille fugerit ? Hæc vero civitas perdita fuit anno 709, ut postea primo ex historiis et privilegio regis Ade-

(a) P. Mariana l. vi Hist. Hisp., c. 12, tom. I.

(b) xviii L. De Civit. Dei c. 62 ; l. vii De Baptismo

cont. Donatistas c. 7 ; Arnob. l. iv, sub finem ; Optatus l. v

(c) P. Joan. Mariau. l. vi Hist. Hisp. c. 15, anno 586.

hontibus sex candidissimis equis, serico auroque venustus [*al. vestitus*], a Saracenis prælio victus est post octo dies, post varios ancipitesque bellorum casus; et ex eo tempore paulatim venerunt Hispaniæ in manus Arabum victoriis insultantium et grassantium.

193. In Betonia, oppido Sarandulæ, ad montem quemdam, ubi a primis Christianæ religionis in cunabulis constructum erat templum S. Salvatoris celeberrimum, multi ex variis partibus confugiunt pontifices; qui plebes eo confugientes docebant, et sacramentorum edulis nutriebant; et a Mauris obsessi, dum sacris operarentur, servata in puteo profundo sanctissima eucharistia, omnes necati sunt. Erant ex iis Cauriensis, Elborensis, Civitatensis, Salmanticensis, Lamicensis, et non pauci sacerdotes et diaconi sanctissimi.

DCCLIII.

194. Hoc anno imp. Constantinopolitanus Anastasius coactus, imperio se abdicavit xiv Kal. Septembr.

195. Per hæc tempora S. Babylas, episcopus Virinensis et Pampilonensis (utrobique enim prædicavit) animo videndi captivos et miseros Muzarabes, Toletum venit; et inde ad Odonem oppidum; et prope in eremiteriolo pueros docet primas litteras; et venit cum cum duobus fratribus, qui sunt eremitæ; et postea omnes martyrium patiuntur.

DCCLIV.

196. Hoc anno succedit in sacrosancta Petri principis apostolorum sede Constantino papæ Gregorius hujus nominis secundus.

197. Eodém anno synodus Romana sub Gregorio papa secundo.

DCCLV.

198. Hoc anno Julianus, cognomento Urbanus, cum principe Pelagio, aliisque ducibus palatanis, Toletum in Asturias asportant arcam sanctarum reliquiarum, et corpora SS. Juliani, et Compluti Asturii, cognomento Serrani, sanctissimorum olim episcoporum Toletanorum, metuentes ne capta [*al. captivitate*] civitate per Saracenos illas irreverenter et impie tractarent.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

fonsi VI constabit. Secundo, quod sub illum primum ingressum fugerit, docet Rodericus; narrato primo illo ingressu Saracenorum, subdit: « Iis diebus Synderedus, de quo diximus, urbis regiæ præsul et primas, adventum Arabum expavescens, et Witizæ insolentis fugatus, Romanæ patriæ sese dedit, oves deserens, ut mercenarius, non ut pastor; ingressi sunt iterum, » etc. Tertio, ut constat ex cap. 49, lib. III Roderici. Quo die mense victus fuerit Rodericus, auctores non omnino consentiunt. Rodericus die Dominica, v Idus mensis Xabel Arabum, hegira 93 (pro 96) anno 714, Garivay, 4 Septembris; sed revera fuit die Dominica, 11 Novembris, die S. Martini pontificis et confessoris, hegira Arabum 96 qui fuit anno 714. Cæpit hoc anno Xabel, 3 Novembr. fuit anno 714 Dominicalis littera G, et sic dies Dominica 11 Novembris. P. H.

195. Per hæc tempora S. Babylas. Idem refert Julianus in Chronico num. 413, quamvis discrepet in tempore. Exstat adhuc eremiteriolum, quod appellatur « de san Babyles, » tribus a Madrido leucis distans, et ab oppido Odone dimidio milliari, cui S. Babylas forte nomen dedit. Recolitur ejus memoria in Odone die 24 Januarii; et a quibusdam asseritur ibi servari et suspici corpu ejus. D. L. 498 Sunt qui putent Urbanum dictum esse Julianum, et Julianum cum Pelagio portasse Toletum reliquias arcæ sanctæ; noster auctor putat non fuisse Julianum, sed Urbanum, quia Julianus doctor sanctus, archiepiscopus Toletanus IV, fuit ante Synderedum. Id vere quidem; sed noster Liutprandus dicit Urbanum fuisse binominem; et ita non est idem, qui S. Julianus archiepiscopus Toletanus; sed longe alius, atque etiam diversus a Juliano Luca diacono Toletano, qui scripsit vitam regis S. Pelagii. De sancto Serrano plura super M. Maximum Cæsaraugustanum. P. H.

Toletum in Asturias asportant arcam, etc. De harum reliquiarum asportatione videsis Rodericum archiepiscopum Toletanum, lib. IV Histor. cap. 3; et Isidorum Pacensem anno 719; Sebastianum Salmanticensem episcopum in Historia edita a D. Don Fr. Prudentio de Sandoval, episcopo Pampilonensi, pag. 45, col. 1 et 2, et pag. 50, col. 2, nostrum

DCCXV.

DCCXVI.

DCCXVII.

A Julianum et Chronico num. 377, pag. 87, qui graphic describit omnia, et antea scripserat num. 369 et 371. Adducam celebre testimonium ex manuscripto antiquissimo codice membranaceo, Gothicis litteris exarato, quem mihi communicavit clarissimus doctissimusque vir D. Don Franciscus de Eraso, comes de Humanes, qui nobilitatem cum scientiarum cognitione morumque suavitate apprime conjunxit, potentissimo nostro Philippo IV Hispaniarum regi catholico, pacis bellicque in supremo Indiarum senatu a Consiliis, et serenissimi Ferdinandi Infantis cardinalis cubicularius, equititque primus præfectus. Verba M. S. sunt: « Tunc Pelagius Fasilæ, qui erat ex gente Gothorum, accepta arca cum sanctorum pignoribus, quibus nunc Ovetum gloriatur; et cum Juliano Toletano archiepiscopo, et cum multis Christianis intraverunt Asturias, quæ erant vallatæ montibus, et inhabitabiles. » Dixerat Sebastianus loco supra citato iisdem fere verbis: « Cujus larca præsentia nunc gloriatur Sedes Ovetensis sublimitus. » B Lege Baronium ad ann. 791 tom. VIII, pag. 414; prius D. Ludov. cum episcopum Tuci, in Chronic. Hisp.; Ildesonsum de Carthagena Burgens. episcopum, in Anacephalæosi Hispan.; Vasseum in Chronicis ann. 791; Lucium Marin. Siculum lib. I Hist. Hisp. cap. de sacris ædibus; et lib. V cap. ubi sacras ecclesiæ S. Salvatoris Ovetensis recenset reliquias, quæ quidem ab hac depromptæ arca fuere; Ambros. de Morales lib. XIII Hist. Hisp., in Vita Ildelfonsi el Casto, sic nuncupati, cap. 38; Aldesonsum Venero in temporum Chronicis fol. 44; Jacobum Bleda Dominicanum in libro Miraculorum crucis, miraculo 61, ubi de cruce ab Angelis fabricata circa annum 886; Ildesonsis vero 35. Adde dilucide scribentem P. Franciscum Portocarrerum in lib. De B. virginis Mariæ descensu in ecclesiam Toletanam, cap. 29 et 30, ubi catalogum reliquiarum apponit, non tamen integrum: is inseritur testimonio, quod ex voto peregrinis Ovetum proficiscentibus ad eas invisas datur. Verba sunt: Universis et singulis Christi fidelibus, has presentes litteras inspecturis, notum facimus, quod Deus sua mirabili potentia quamdam arcam de lignis imputribilibus a discipulis apostolorum factam, Dei imaginibus plenam, ab

DCCCLVI.

199. Eodem etiam anno, mensis Julii die 4, quidam de genere sancti Ildefonsi, primi nobilesque palatini, qui putaverant aliquando posse Toletum defendi, ac ob id detinuerant ejus ad Asturias translationem; jam defensione diffisi, effodiunt corpus sanctissimi consanguinei, et civis et patroni Toletani, et ad urbem Zamoram efferunt; ibique cum thesauro cœlesti remanent; et illis morientibus memoria corporis excidit.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

urbe Jerosolymitana, tempore quo devastata est a Cosdra rege Persarum, transtulit Africam, ab Africa in Carthaginem, a Carthagine Hispalim, ab Hispali Toletum, a Toleto in Asturis ad montem appellatum Sacrum, et inde ad istam sanctam ecclesiam sancti Salvatoris, quæ dicitur Ovetum. Quæ quidem arca ibi aperta fuit, in qua aperientes multas arcellas aureas, argenteas et eburneas invenerunt: quas summa cum reverentia aperientes, viderunt quædam scripta, singulis reliquiis ibi reconditis alligata. Quæ omnia manifestissime declarabant. Inveneruntque magnam partem de sindone Domini, qua involutus jacuit in monumento, ejusque pretiosum sudarium, suo cuore sanctissimo insignitum, quo speciosissima ejus facies cum saceratissimo capite cooperta atque involuta fuit: quodque ter in singulis annis, ea qua decet reverentia, ostenditur; videlicet in festo solemnium sanctorum dictarum reliquiarum, quod incidit die decima tertia Martii, ac Feria vi, in Parasceve, necnon in festo Exaltationis sanctæ Crucis, die decima quarta Septembris. Plurimum de vera cruce Domini; octo spinas coronæ Domini; de pannis in quibus jacuit involutus in præsepio: de pane cœnæ Domini; de manna, quam pluit Dominus filiis Israel; magnum fragmentum cultri B. Bartholomæi, quod fuit excoriatus; pallium quod dedit Regina cœlorum Ildefonso, archiepiscopo Toletano, etc. Et postquam aliæ multæ referuntur reliquiæ, sequuntur hæc: « In quorum fidem et testimonium nos decanus et capitulum almæ ecclesiæ Ovetensis hæc præsentem litteras exindò fieri fecimus. » Hactenus quæ inveniuntur apud Portocarrerum; plenius apud Pelasium Ovetensem, cuius insertum agnoscit, eique vindicat episcopus D. Prudentius de Sandoval in Hist. Sebastiani Salmantici, episcopi pag. 50, col. 2, et 51, col. 2; en accipe: « His igitur præmissis, quæ arca sanctorum gloriosissima tenet pignora, scripto subtitulavimus, eam manifestantes populis fidelibus. Tenet enim crystallinam ampullam cum eruore Domini fuso, videlicet e latere illius imaginis, quam quidam Christicola vere in urbem secum adduxit; quoniam quorundam Judæorum perfidia, ad depressionem veritatis Christi, Christi ligneam effigiem lignæ crucis perforavit in latere, de quæ exivit sanguis et aqua, ad ipsorum Judæorum perfidiam convincendam, et sanctæ Ecclesiæ fidem roborandam; de ligno Domini; de sepulcro Domini; partem ex spinea corona; de sindone Domini; de tunica Domini; de pannis ubi jacuit in præsepio involutus; de pane, quæ saturavit Dominus quinque millia hominum; de pane cœnæ Domini; de manna, quam pluit Dominus filiis Israel; de terra montis Oliveti, ubi Dominus ascensus pedes tenuit; de terra, ubi Dominus pedes tenuit, quando Lazarum resuscitavit; et de sepulcre ipsius Lazari; et quod est dignum summa veneratione, in Ecclesia sancti Salvatoris habetur, una sex hydrarum, in quibus Dominus in nuptiis aquam vertit in vinum, ut Evangelica monstrat veritas, integra. De lacte Matris Domini; de vestimento ejus; ipsum pallium, quod dedit ipsa Regina cœli Ildefonso, Toletanæ sedis archiepiscopo, pro laudibus in honorem sanctæ ipsius virginitatis celebratis (ubi ipse sanctus episcopus gloriosus contulit adversus hæresiarachas Eluidium atque Jovinianum) [a] sic decens illi, circumstantibus tam angelorum quam et sanctorum multiplicibus choris,

A inenarrabili luce circumscriptis: Accipe hoc munus, quod tibi de thesauro Filii mei attuli. Manus sancti Stephani; sandale dextrum sancti Petri apostoli; frons Joannis Baptistæ; de capillis Innocentium et articulos digitorum; de ossibus trium puerorum, Ananiæ, Azariæ, Misaelis; ex capillis, quibus Maria pedes Domini torsit; de petra montis Sinai; de pallio Eliæ; pars piscis assi et favi mellis. Est ibi vero clavis parvula, in qua est ferrum de catenis beati Petri apostoli inclusum, et crux, in qua est lignum Domini, et capilli beati Joannis Baptistæ; quod B. Gregorius papa ad B. Leandrum, Hispalensis Ecclesiæ archiepiscopum, transmisit. Multa præterea sanctorum ossa prophetarum; multa etiam aliorum sanctorum confessorum atque sanctorum virginum diversa pignora, ibi in capsis aureis et argenteis tenentur recondita: quæ nos scribere omnia ipsa abnegat infinitas. Crux ibi monstratur opere angelico fabricata spectabili modo. Nunc revertamur ad superiorem historiam unde incipimus. « Denique, ut bono reipublicæ litterariæ consulam, antiquum hujus æræ monumentum, quod inter Tabularia Ecclesiæ Ovetensis asservatur, et mihi communicavit doctissimus vir Ludovicus Tribaldus a Toleto, nostræque laus Hispaniæ, transcribere non gravabor; tale est: « Reynaudo Sisebuto en España, en tiempo de Heracleo, quando Cosdra destruyo a Jerusalem; Philippo Presbytero tomo una arca, que estava en la casa santa, i avia sido hecha por mano de los discipulos de los Apostoles, de madera de setin incorruptibile; i recogio dentro della las mas principales Reliquias que en la casa santa estavan, i embarcose con ellas la buelta de Poniente, porque no viniesen a poder de infieles. Desembarco en Tuncz, donde estuvo hasta la era 656, que fue el año del Nacimiento de dcxx. de alii llevo esta arca Fulgentio Obispo Rupense a Cartagena en España, i de allí a Sevilla, i de allí a Toledo; donde estuvo hasta la destrucion de España, en la era de dcccxlvi, que es año de dcccxxv. vendose entonces perdiendo España. El Principe Don Pelayo, i el Arçobispo Don Urban de Toledo, la lleuaron con la casulla de san Ildefonso, i otros libros i Reliquias, a Asturias; i puesta en Monte sacro, estuvo hasta en tiempo de Don Alonso el Casto su tercero año, que fue era de 830, que es año de dcccxxi, traida que fue con veneracion por este Rey a la santa Iglesia de Oviedo. Despues de algun tiempo la quiso visitar el Obispo Poncio, i salio tanta claridad, que cegaron muchos de los que assistan alii. Despues en la era de 1313, que fue el año de 1075, et Rey Don Alonso el Sesto fue alla desde Zamora en romeria con gran devocion, convocando los Obispos de Astorga, Palencia i Oviedo. Despues de muchas processiones, i plegarias, i ayunos, i sacrificios, permitio Dios, que se abriesse tan gran tesoro, i se manifestase a todos. Cuyo catalogo es largo i maravilloso. » Quæ in hac descriptione ad chronologiam spectant, examinat accurate, ansam ad id ei præbente Pelagii episcopi Ovetensis historia, P. Franciscus Portocarrerus dicto lib. De censu B. virginis Mariæ cap. 28. Pro coronide adduco Marietam lib. xxii, De civitate Ovetensi, et arca. D. L.

199. Anno 718, paulo ante captivitatem regiæ civitatis Toleti, delatum est Toleto Zamoram a quibusdam cognatis S. Ildefonsi, ejus corpus, ibique remanserunt deferentes. Quatuor ergo annis post

(a) Contra quos scripsit librum synonymorum. Vide id quæ notavit Hieron. de la Higuera num. 101, et quæ ibid ego strictim tetigi.

DCCLVII.

200. Vigesima quarta die menciis Maii, festo sancti Urbani papæ et martyris, Feria sexta occupant Arabes Toletanum urbem, sub ea pactione, ut septem ecclesiæ remanerent pro Christianis Muzarabibus, ibidem manentibus, cum gravi etiam tributo.

DCCLX.

201. Synderedus, olim archiepiscopus Toletanus, interfuit et confirmavit quoddam concilium Romanum sub Gregorio papa II, nec multo post Romæ grandævus moritur, dolore confectus malorum Hispaniæ; ac in basilica Petri sepelitur.

202. Florebat civitas Granata, quæ et Illiberis Florentina; cujus prima domina Natta dicta quia...

DCCLXII.

203. Beda Anglo-Saxo, monachus Benedictinus, floret.

204. Joannes Mansur, Damascenus, vir doctus et pius.

DCCLXIII.

205. Synodus Orientalium contrahitur in Tyro, pro defensione sacrarum imaginum, Joannis Damasceni opera.

DCCLXIV.

Hoc anno habita est sancta œcumenica synodus Romana contra hæreticos Iconomachos.

DCCLXV.

206. Flavius Euty chius patricius succedit in officio Paulo exarcho Ravennatum; fuit vir egregius et præstans. Toleti celebris est memoria sanctorum Justi et Abundii sub Numeriano in Bætica passorum, a tempore S. doctoris Isidori, qui illos eleganti hymno decoravit.

DCCLXVII.

207. Synodus Constantinopolitana contra imagines.

DCCLXVIII.

208. Gregorius II obiit Romæ III Idus Februarii.

DCCLXIX.

209. Gregorius III succedit in sede Petri Gregorio II.

DCCLXX.

210. Synodus collecta Augustæ in Germania a S. Bonifacio.

DCCLXXII.

211. Theodorus episcopus XLIV Mediolanensis, et S. Bonifacius, primus Archiepiscopus Moguntinus, florent.

212. Urbicarius, primus archiepiscopus Viennensis celebratur.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

mortem Roderici delatum est Toletum corpus sanctissimi doctoris et civis Toletani Aldefonsi P. H. A batur *Florentina*. Sic invenitur sculptum in quodam lapide, qui Granatæ in magno habetur pretio dicato

200. Magna varietas inter auctores, quonam anno capta fuerit civitas Toletana. Rodericus putat paulo post ingressum et dominationem Saracenorum. Sed noster hic auctor, et Julianus, atque alii putant anno 719. Et supposito tanquam vero fundamento, hoc quod capta est et restituta Christianis die Dominica 25 Maii, die S. Urbani, ex ratione astronomica necessarium est, ut incidat in annum 1085, ut *Annales Toletani* testantur, docetque donatio quædam facta Cellenovæ IV Id. Augusti, æra 1123, id est, anno 1085, « tempore serenissimi principis Aldefonsi, in anno quando pressit Toletum a Saracenis. » Hoc tanquam firmo jacto fundamento, ex privilegio regis Aldefonsi, quod vocatur « *Dos S. Ecclesiæ Toletanæ*, » æra 1124, XX Kalend. Januarii, anno, et fere septem mensibus a captione civitatis, ait sic ibi: « Quæ civitas abscondito Dei judicio 366 annis fuit a Mauris possessa. » Retrocede cum supputatione ab anno 1086, quo recepta fuit, ad annum 719, numerantur æqualiter anni 366, ita ut nec redundet, nec super sit, nec desit ullus annus. Eodem igitur die, quo capta fuit, recepta est, scilicet die 25 Maii, capta Feria VI, recepta vero die Dominica, festo sancti Urbani papæ et martyris P. H. De captivitate Toleti diximus ad num. 87. D. L.

201. Synderedus interfuit cuidam synodo Romanæ; posteaque moritur, et in æde S. Petri principis apostolorum sepelitur. De synodo plures in conciliis, Garibay, Morales et alii. P. H.

202. *Florebat civitas Granata, quæ et Illiberis Florentina*. Ex lapidibus legendum *Illiberis*, et dice-

Fluriæ Sabinæ, videlicet:

FVRLE SABINÆ TRANQVI
LINÆ

AVG.

CONIVG. IMA. CÆS. M. AN
TONI. GORDIANI. PII. FEL.
AVC. ORDO. M. FLOR. ILLI-
BERRITANI. DEVOTVS. NV-
MINI
MEJESTATIQVE. SVMPVT
PVBLICO POSVIT

D. D.

Et in alio etiam:

II. VI. CORNE
NICIPI FLORENTINI
ILLIBERRITANI. DEVOTVS
ORDO. NVMINI MAJESTATI
QVE. SVMPVTV PVBLICO POSVIT
CORNELIÆ
F. SEVERINÆ
FLAMILÆ
AVG. MATRI
VAL. VEGETI

CONSVLIS
FLORENTINI
ILLIBERRITANI

D. D.

Hujus Valerii Senecam mentionem facere autumo, dum eum Hispanum oratorem agnoscit. Horumque lapidem meminit Licentius Francisus Bermudez

DCCLXXVIII.

213. Gregorius III obiit iv Kalend. Decembris.

214. Leo imperator obiit Constantinopoli xiiii Kalend. Julii.

DCCLXXIX.

215. Zacharias monachus, ex presbytero cardinali creatur papa Kalend. Decembr. consecratur iii Nonas Decembr.

216. Quarta die Octobris moritur Toleti sanctus vir Julianus, cognomento Urbanus, vir pius, doctus et excellentis spiritus; nec multo post S. Evantius archidiaconus.

DCCXL.

DCCXLI.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

de Pedraza in libro, cui affixit titulum, *Antiguedad i excelencias ee Granada*, lib. II, cap. 7, pag. 35 et 36, ubi docte explicat. Addo Julianum in *Adversariis* num. 175, « Illiberis, vel municipium Florentinum Illiberitanum, idem est; et Illiberitani, seu Florentini. Pro quo in quibusdam corruptis codicibus legitur, Liberini. Ex hoc municipio progressi sunt quidam ante Christi natalem, qui conderunt in Italia civitatem Florentinam. » Dixerat in *Chronico* n. 22: « Basilius civis municipii Florentini, ibi (*lege* vel) Illiberitani, etc. et in *Adversariis* num. 171; Basilius (*id est*, Basileus) civis municipii Florentini Illiberitani. » Plena, erudita, cultaque manu cumulat, disponit, judicioque integerrimo decidit doctor Gregorius Lopez Madera a Consiliis Philippo Hispan. regi catholico, in sacro suo Monte Granatensi cap. 23, ubi Dom. Didacum de Mendoza in historia belli Granatensis, et Hieronymum de Curita in *Annal.* lib. xx, cap. 42, refert. Ad virum doctum illum, tanquam digito ad fontem intenso, te mitto; opera pretium, si evolvas, erit; D. Ferdinandum de Fendoza, in concilio Illiberitano, lib. I, cap. 1, pag. 4, 5 et 6, qui hos et alios recenset lapides.

De *Natta* varii varia; multa idem D. Gr. Lopez Madero scribit eodem libro cap. 17, et Covarruvias in suo *Thesouro* linguæ Hispan. verbo *Granada*. Ea vero quæ desunt, in autographo haud possunt legi; conjecturam faciat lector, et supplet.

216. De morte S. Urbani, quo die fuerit, nos docet noster Liutprandus, scilicet « die 4 Octobris, anno 741 post Toletum captum anno 22, sancte moritur, Feria vi. » Sed dubitari solet num sit annu-merandus inter Toletanos antistites. Primo, quia in nullo catalogo veterum, scilicet in S. Æmiliano nec in Toletano sacrario, a tempore regis Adefonsi VI scriptus invenitur. Secundo, quia Pelagius episcopus Ovetensis his vocat illum veterem Melodium regie civitatis Toletanæ, ejus sunt hæc verba: « Per idem tempus Frodoarius Accitanæ sedis episcopus Urbanus, Toletanæ sedis urbis regie cathedralis veteranus Melodius. » Et paulo post: « Per idem tempus, ait, viri doctores, et sanctimonie studio satis pol-entes Urbanus et Evantius, satis læti ad Dominum pergentes, requiescunt in pace. » Tertio, quia non potest admittre una eademque sedes duos pontifices viventes: vivebat autem Romæ Synderedus cum electus est Urbanus; non videtur ergo fuisse pontifex Toletanus. Nihilominus tamen D. Rodericus, archiepis-copus Toletanus, non semel vocat eum Toletanum archiepiscopum, et *Historia generalis Hispaniæ*; Lucas Tudensis, D. Garsias Loaysa archiepiscopus Toletanus; bis, semel in catalogo, iterum agens de primatu ecclesiæ Toletanæ, de quo postea: ante hos Liutprandus auctor fere 700 annorum, et Julianus archipresbyter, D. Garivayus, Morales, Mariana; ego in *Historia Toletana*, doctor Blasius Ortizius canonicus Toletanus, Alcozer lib. II, cap. 3, Er. Joannes Marieta, et alii. Argumentis vero sic satisfit. Ad primum respondetur, catalogos Toletanorum adhistitum esse mire diminutos. Ad secundum, non tanti faciendum esse Pelagii auctoritatem, ut illam præferamus testimoniis tot auctorum, qui Pelagii scripta non semel versarunt: et hanc opinio-nem sequitur M. Alvarus Gomezius in *Vita ipsius*

Urbani pontificis. Ad tertium, credendum est de sanctitate Synderedi, non fugisse, sed ivisse Romam impulsam injuriis, quai accipiebat ab Oppane, et, si animus illi fuit non revertenti Toletum, libere resignasse; ac ideo Toletanos sacerdotes, consulto rege Roderico, elegisse sanctum pontificem Urbanum. Non potest aliud sentiri nec dici, vel de prudentia sacerdotum Toletanorum, et Evantii archidiaconi, ut contra jus fasque viventi Synderedo sufficerent Urbanum: vel de sanctitate ac animi moderatione Urbani, ut contra justitiam electus suam admitteret electionem. Canonice igitur electus, non ambitione dominandi, sed voluntate Deo patriæque serviendi pontificatum adiit. De quo præter laudes Pelagii pontificis Ovetani cap. 18, lib. III: « Viri autem longævi (de quibus diximus) Urbanum virum sanctimoniam in episcopum elegerunt. » Sio Garsias Loaysa fol. 278; concil. Toletan. « Urbanus, inquit, præsul, eo quod Synderedus abiisset, primatus honorem suscepit. Qui, ut erat vir sanctus, constanti et forti animo invictoque insignem illam sustinuit calamitatem, cui multum adjumenti ad pondus miseræ servitutis ferendum attulit Evantius archidiaconus Toletanus. Erant enim ambo præclara docti disciplina, et ea cognitione ecclesiastica informati, qua Toletanam Ecclesiam sanctissimus instruxerat Idefonsus, Urbanus igitur in tanta rerum commutatione non destitit, quibus potuit, rebus providere; libros complures, sacras divorum reliquias atque corpora studiose ac accurate collecta, et in capsam summa cum veneratione inclusa, in montanos Astures diligenter portanda curavit. Hæc vero beata capsula in ecclesia Oveti postea cum multis aliis reliquiis sancte collectis magna cum pietate hodie colitur, et ibi illa asservatur; Cameræ sanctæ nomen est inditum. Miserandis Urbani temporibus, divinus cultus et sacramentorum usus cæpit Toleti magna ex parte immutari imminuique; illa namque amplitudo, summaque auctoritas præsulibus Toletani ad sex tantum parochias, et exiguum fidelium numerum redacta, iniquis admodum finibus inclusa est. Nec satis fuit paucitate esse imminutos; verum, qui superfluerunt fideles, assidua Maurorum familiaritate et consuetudine usi, et sævissima persecutione deterriti, in religione Christianisque institutis turpiter fluctuare cæperunt; quos ut firmos in fide efficerent, et ad pericula subeunda excitarent, curam et studium maximum adhibuerunt Urbanus, Evantius alique pii. » Alvarus Gomezius putat mortuum Oveti, nec ob mœrorem et animi dejectionem, ac ætatis ingravescentis justum impedimentum rediisse. Sed penes me plus habet ponderis, quod iste sciebat esse se pontificem Toletanum, nec excusabatur in tanta rerum perturbatione ac ovium periculo, illas in manibus luporum relinquere. Venit citra dubium Toletum. ibique anno 741 mortuus est; sepultusque (ut opinor) in œdæ S. Justæ, quæ tunc erat sedes et cathedra Toletanorum pontificum. Vir dignus immortalitate, qua fruitur; et qui referretur in catalogo sanctorum, ut etiam Gaudericus ab illo tertius. Sed bene est, quod illi multique alii pontifices Toletani sanctissimi scripti sunt in æterno libro vitæ, quam assuetos pie credo. D. L.

DCCLXXXII.

217. In Carpetaniæ finibus multæ virgines moniales Benedictinæ, ne violarentur a Mauris, a Deo consecutæ sunt ut a terra absorberentur; quædamque campanula statis dici horis, qua vacante conveniebant ad preces, auditur.

218. Hoc loco nonnulli ponunt Suineredum, et annos 11 dicunt ab illo gubernatam sanctam Ecclesiam Toletanam, in miserrimo temporum et rerum afflictarum quidem successu.

219. In Carpetania, tractuque Aurelianensi S. Veranus exsulat, episcopus Tarraconensis. Colitur die 19 Octobris.

220. Pelagio divinitus in spelunca liberato, succedit filius Froila; Froilæ vero Aldefonsus catholicus gener.

DCCLXXXIV.

221. Petrus, cognomento Pulcher, regit Ecclesiam Toletanam post Concordium, et prius alios annos quinque. Fuit hic scriptor nobilis, et acerrimus fidei defensor.

DCCXLVI.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

217. Idem refert Julianus in Adversariis n. 550 : A quo semper hæc regia civitas uti solet in calamitosos et miseros episcopos. In quo certe servatur canon 21 concilii Sardicensis; ubi præside Hosio Cordubensi præcipitur, ut episcopi a suis sedibus pulsati, in aliis civitatibus recipientur benigne et humane, ut dicti tractati sunt. Id.

218. Luitprandus Urbano sufficit *Suineredum* : hunc vocat catalogus Ecclesiæ Toletanæ *Sugifredum*. Loaysa *Sumeredum*, et Julianus archipresbyter; alii vocant *Sunideredum*. Ejus meminit Garivayus, Morales, Mariana. Loaysa in catalogo, quem textit super concilium Toletanum sub rege Flavio Gundemaro. Substituunt Urbano Cixilanem. Dat illi Luitprandus 11 annos, Julianus Toletanus 6; codex Loaysæ 20. Non dubito quin fuerit vir sanctissimus, ut illa tempora, vere calamitosa et infelicia, vehementer postulabant. Nec enim de providentia divina aliter sentiendum est, quin rebus afflictis, et propemolum desperatis, tales exhibeat pastores, qui vitæ exemplo præeant, et doctrinæ salutaris pabulo commissas oves passim reficiant. Gothicum fuisse pontificem hunc, nomen præ se fert; et sit mihi maxime verisimile, fuisse in ecclesia Toletana nutritum, mortuumque, in ecclesia Toletana S. Justæ sepul- tum. P. H.

219. Aurelia in Carpetania oppidum est, non procul ab Ocania; ibi dicit Luitprandus exulasse S. Veranum, a Mauris, ut creditur, illuc missum; vel, quod magis credo, Tarracone se illuc contulisse, ut se contulit Acci Prodoarius, episcopus Accitanus, Toletum. Fuit vir sanctus. In tabulis Aurelianensibus talis episcopus non exstat: dicitur fuisse Tarraconensis; agitur ejus dies festus die 19 Octobris, sic in Martyrologio Romano recentiori hoc die: « In territorio Aurelianensi S. Verani episcopi. » Putat Baronius hunc esse pontificem Cabilonensem, quia Gregorius Turonensis agit de illo lib. ix, cap. 4, his verbis: « Erat enim eo tempore ipse pontifex magnis virtutibus imponens, statim sanitatem, annuente Domino, restitueret. » Floruit anno 580. Sed hic alius est; nam sedes et tempus et locus id facile monstrant videnti. Fuit alius Veranus episcopus Lugdunensis, ad quem scribit S. Hilarius papa: et Petrus de Natalibus lib. x, cap. 50, punit Veranum Gabalitanum episcopum, tempore imp. Valentis. Crediderim, hunc sanctissimum pontificem Veranum Toleti multos annos altum, et Urbani facultatibus sustentatum, donec in tractu Aureliæ, vel Aureliano, in Carpetania felices dies obiit: et, ut credi par est, Toletum est ejus sanctissimum corpus allatum. Nam ad hanc regiam urbem, licet a Mauris possessam, tanquam ad domicilium pietatis, et portum naufragorum tutissimum, episcopi e suis sedibus confugerunt, ut Odoarius, Clemens, Veranus, et alii. Quod non parum auget pietatis studium,

nam in defuncti Cixilæ locum Petrus, qui propter elegantem corporis formam Pulcher cognominatur, cooptatus est. Fuit litteris apprime eruditus, et in religionis observantiam et pietatem ita accensus, ut non modo in urbis suæ curam sollicitè incumberet, omnibusque periculis diligenter provideret, verum etiam aliorum Hispaniæ præsulum necessitatibus consulendum arbitraretur. Nam cum ad eum pervenisset, Paschatis computum rite et canonice Hispani, non observari, ad episcopum et Hispanensem clerum super ea re scriptis quid tenendum esset. Quod vero attinet ad Paschatis computum, ex conciliorum decretis nemini licebat, præterquam primatibus episcopis, quid constans et firmum esset decernere. Sic stabilitum est in concilio Carthaginensi III, can. 4 et 12: Tolet. IV, can. 4; Brachar. II, can. 9; concil. I Arelat. c. 4. » Magister Alvarus Gomezius, ingenii et Judicii laude præclarus, in Vita Petri docet adeo castimoniam custodem et amicum fuisse, ut a Froilane rege contenderet, ut legem conderet, qua abrogaret turpissimas et incestas sacerdotum et clericorum nuptias, quæ superfluerant in Hispania ex concessione præcipitis Witizæ; post quinque annos sacerdotii, ætatis et mororis damno confectus, in fata cessit. Nec enim sine gravissimo dolore poterat videre injurias, quas a Mauris Toletum ferebat; sepultusque est, ut ejus prædecessores, in æde S. Justæ. Suspico librum misisse ad Heeram archiepiscopum Hispanensem, qui præerat Ecclesiæ illi per hoc tempus. Credo hunc Petrum positum in canone Gothico. Successit illi Concordius: cujus meminerunt tres diptychæ Toletanorum archiepiscoporum, Wormatiensis, Juliani, Luitprandi, Ortizii, Moralis, Garivayi, Toletani Petri, Zamaliciæ, et D. Garsii Loaysæ. Hunc ponit Alvarus Gomezius sæculo Silonis, sed fallitur, quia præcedit Cixilanem et Elipandum, qui in Silonis incidit ætatem, et ad illum scripsit, ab eoque litteras accepit: et in catalogo D.

222. Hoc tempore scribit etiam Toleti, jam ætate ingravescente, diaconus Julianus Lucas, qui de rebus Hispaniæ libros edidit.

DCCLXXXVI.

223. Etiam florebat Toleti sanctissimus vir Odoarius [al. Frodoarius] episcopus Accitanus, et Joannes episcopus Hispalensis, qui sacras Scripturas de Latino transtulit in Arabicum, quæ jam in Hispaniâ lingua vulgaris erat; in exiguo fuit usu lingua Latina.

224. S. papa Adrianus scribit ad Egilanem episcopum Illiberitanum, ex abbate monasterii Agaliensis Toletani.

225. S. Urbicius asportat corpora sanctorum martyrum Justi et Pastoris intra urbem Complutum, id est, *Guadalfaxaram*, ex Campo laudabili, ubi prius sepulta fuerant et reperta divina revelatione ab Asturio Serrano; translata primum in Galliam, deinde prope civitatem Hoscam.

226. Egilæ, abbatis Agaliensis, et episcopi post Illiberitani, Toleti celebris est memoria. Hic in urbe *Tadere*, seu *Secura*, natus.

DCCXLVIII.

P. FIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

Loaysæ ponitur anno 760, Cixila 775, Elipandus 784. Nullo ergo modo potuit incidere in tempora Silonis; qui cum novem annis regnasset, in Cixilanis ætatem incidit, ut ex litteris jam dictis manifeste patet. Mortuus est Concordius anno 775 post quindecim annos pontificatus, et multos labores exantlato pro tuendo grege suo, et defendenda Christi religione; quos ut abundasse magis ærumnis mihi certum est, sic divinitus maximis reffectos visitationibus, et sanctitatis laude vehementer floruisse, mihi persuadeo. P. H.

222. Julianum Lucam, natione Thessalonicensem, hoc tempore Toleti floruisse, et res gestas illorum temporum posteritatis memoriæ mandasse, præter Florianum Occampum, testantur Garivayus et Luitprandus. Vide quæ dixi de Juliano Luca in Adversariis num. 36. Id.

223. De Odoario episcopo Accitano, Pelagius Ovetensis, Rodericus, generalis Historia, et alii. De Joanne Hispalensi sic Rodericus lib. iv, c. 3: « Fuit apud Hispalem gloriosus et sanctissimus Joannes episcopus, qui ab Arabibus Caut Almatram vocabatur, et magna scientia in lingua Arabica claruit, et multas miraculorum operationibus gloriosus effulsit: qui etiam sacras Scripturas catholicis expositionibus declaravit, quas ad informationes posterorum Arabice compositas reliquit. » Alvarus Gomezus et alibi putant archiepiscopum Toletanum. D. L.

226. Tader nomen est fluvii, dicti *Segura*, qui Murciam urbem prætergreditur, et in mare, non procul hinc, se exonerat. Urbs dicta *Securis*, prope quam nascitur *Tader*. P. H.

Tadere, seu *Secura natus*. Idem refert Julianus in Chronico num. 388. « Egila TADERE civitate natus, quæ nunc *Secura*, abbas Agaliensis, sanctitate doctrinaque florebat Toleti. » Frequens mentio est de *TADERE* civitate sub nomine *Securæ*: nam in divisione sedium facta a rege Wamba, assignans ipse terminos episcopatus Mentisani, ait: « Mentesa; hæc teneat de Ecigu usque *Securam*; de Lila usque *Puxilena*. » Et ubi de Accitana sede: « Acci; hæc teneat de *Secura* usque *Montaneam*; de Arcatel usque *Carachuel*. » Optime, ut ei moris est, doctissimus religiosissimusque amicus noster P. Franciscus de Bivar., ad Fl. Dextrum anno 308, com. II, num. 3, explicat, quod nomen *Securæ* non erat sub Wamba novum, ut patet ex Idacio anno 925. Intus oppidum, callis quidam est vulgo dictus *Phanicsis*, qui creditur factus a Phœnicibus: ii enim aliquando ibidem habitaverunt; est callis fornicibus et arcubus operis antiquissimi structus. Nec legentibus Historiam id dubium esse potest; cum manifeste liqueat Romanos et Carthaginenses, vel ibidem resedissee, vel frequentasse, concursasseque. Festus Rufus Avienus, agens de fontibus Theodori fluminis, et ejus vicinia, sic scribit: « Ista Phœnicis prius loca incolebant. » Tempore tamen Romanorum, quoniam

A nomine *Secura* appellata fuerit, non affirmant auctores. Molezius in Observationibus ad Ptolemæum asserit esse *Seguisum*. Nec abscondit situs, quem illi dat Ptolemæus, tribuens undecim gradus et semis longitudinis, triginta octo et semis latitudinis; et quemadmodum octoleucæ sunt longitudinis a *Secura* ad fontes Bætis, sic a *Seguisa* ad eodem fontes. Nec parum astipulatur, cum nomen *Secura* videatur corruptum a *Seguisa*. Idem est iudicium Antonii Nebrissensis, quam optime de tota Hispania meriti. Alii dicunt habuisse nomen fluminis: neque enim insolens est urbes et flumina eodem nomine gaudere. Confirmat hoc Julianus in Chronico num. 178, qui ex ms. Higuera sic venit corrigendus: « *Securæ*, quæ et Taderetiam dicitur propinquitate fluminis, per ejus terminos interlabentis, nomine sancta Brianna, virgo sanctissima. » De quo flumine, et id genus alii, docte Bernardus Joseph de Aldrete in Origine Castellanae linguæ, lib. I, c. 15, pag. 402. Dicta est quondam *Altamira*, ut specula, unde maximus in omnes partes est prospectus: a *Secura* namque multas regiones æstimari poterant. Hinc corrupte dicta *Copea*, quasi *Scopeum*, et *Dianium* dictum *Merokopeum*, quasi *diurna specula*. Tempore Saracenorum *Toman*, vel *Odonam*, nuncupata, id est *Securitas*; quod locus sit inaccessus et tutus. Siliceat autumare, non abs re erit conjectari, deam *Securitam* ibidem Romanis in cultu fuisse; quæ pingebatur sedens in quadam sella regia, manu ad malas admodum, et altera virgam tenens. Estat nummus æreus, quem apud me servo, cum hac inscriptione.

NERO CLAUDIVS CESAR AVG. GERMAN. PONT. MAX.
TRIB. POTES.

in altera facie,

SECVRITAS AVGVSTI.

cum ejus deæ effigie.

Alterum numisma est M. Julii Philippi in facie,

IMP. M. AVRELII SECVRITAS PERPET.

C in reverso,

SECVRITAS ORBIS.

Habet dea *Securitas* in altera manu cornu copias. In aliis nummis SECVRITATI PERPETVÆ inscribitur. In nummo Antonini Pii, SECVRITAS dea lauro redimita visitur, cum hæc inscriptione:

SECVRITAS PVBLICA.

Ideo in hoc oppido hæc dea colebatur, quia *Secura* dicebatur. Igitur aliquando *Taderem*, nonnunquam *Seguisam*, et *Altamiram*; postremo dictam hanc civitatem *Securam*, non immerito affirmare possumus. De *Secura*, et ejus flumine, Rasis historicus Saracenus, quem beneficio doctissimi eruditissimique viri cunctis æquabilis (ut cum Tacito loquar) D. Bern. Joseph de Aldrete, Hispano sermone manuscriptum habeo: « E termino de Lerida con el de Tarragona; e Lerida yace al Setentrion de Tarragona contra el

227. Sub Egila floruit Toleti Venantius monachus, qui fecit Homilium S. Adelphi, Tolotani pontificis; quæ falso ascribitur Petro episcopo Ravennati.

228. Passus est Ledesmae, quæ Latine *Bletissa* dicitur, S. Nicolaus, puer undecim annorum, dictus, cum erat Saracenus, nomine patrio *Halli*, Alcamanis Saraceni reguli filius, Galafri regis Toleti frater; Gallianæ, conjugis Caroli Magni, patru[m] [*al. patruus*]. et cum eo duo presbyteri Muzarabes Christiani, Nicolaus et Leonardus, pridie Kalend. Novembr.

DCCXC.

DCCCLII.

229. Cixilla, Petri Pulchri archidiaconus, fuit Toleti pontifex. Præest annos 21 sub Juceph [*al. Juphed*] et Abderamam, regibus Toleti.

P. HIGUERÆ ET LAURENTII NOTÆ.

sol levante de Cordova, è yace sobre el rio de Segre [a] *Segura*, è este rio sale de la Sierra Segura. E quando fundaron estr villa, toma este rio en el termino de Pilares, è este cio entra el Ebro so un Castillo que a nombre Menaça o Viçueça. E este rio da oro fino, lo que non dan otros rios : è entra en este rio octo, que ha nombre Vocaira; è este, è los otros rios entram en el rio de las Olivas, que Haman Cleridas. » Non est prætereundum flumen *Taderem* transire per oppidum *Cteça*, quod puto esse *Viçueça*, et hoc dici *Menacem* : quod nonnulli etiam *Malachæ* tribuerunt; unde Festus Rufus Avienus libro De littoribus Hispaniæ sic declarat, ex editione Lugdunensi Jacobi Chouet, anno 1596.

Malachæque flumen, urbe cum cognomine, Menace priore quæ vocata est sæculo.

Strabo lib. III id reprehendit his verbis, ex versione Guilielmi Xylandri, et recensione Isaaci Casauboni: « In hac ora prima urbs est Malaca, tanto a Calpe, quantum ab hac Gades, intervallo. Ea habet emporium, quo utuntur qui in opposito littore vivunt, multumque ibi conficitur salsamenti. Sunt qui hanc eandem putant cum Mænaca, quam ultimam Phœcorum versus Occasum civitatem accepimus. Sed errant: nam Mænacæ longius a Calpe dissitæ atque eversæ rudera, Græcanicæ urbis vestigia retinent: Malaca magis ad Punicæ formam accedit. » Ex quibus, quasi per transennam, notandum *Mænacem* et *Malacam*, non eandem esse urbem, imo longe inter se dissidere. Hinc *Manaca* longe abest a Gadibus et Calpe: *Malaca* est ultima littoris maris nostri, occasum versus; et *Mænaca* multum quidem est orientior: *Malaca* urbs formæ Punicæ, *Mænaca* vero Græcanicæ: atque ob id puto hanc esse, de qua locutus est Rasis historicus; a quo denique *Secura* vocatur *Tademir*, his verbis: « Parte el termino de Jaen con el de Todemir, quasi dicit *Trudemira*, yace Todemir. al sol de levante de Cordova, è Todemir es muy apreçiado lugar, è de muy buenas arboledas, è toda su tierra riegan dos rios, assi como fazen en tierra de promission, que ha buena propiedad de tierra natu. al. E aqui ay veneros de que sale buena plata. E Tademir a junto assi todas las bondades del mar, è de la tierra. De Todemir a Cordova ay andadura de quatro dias de home de a cavallo. » Licentiat Joannes de Robles in Historia apparitionis S. Crucis de *Carabaca*, cap. 1, pag. 3, pro Theodomira *Carabacam* accipit; et ab eo noster doctissimus vir, ingenuarum artium ingenuus professor Ludovicus Tribaldus Toletus in sua Epænesi Iberica pag. 31.

Christiferae splendore crucis Theodomira coruscet.

Sed quod magis mirere, anno 1519 hoc oppidi nomen Todemir adhuc in usu erat; sic inveni scriptum in libello, cui titulus: « Question de Amor, » in ipso principio: « Un cavallero, que Vasquiran avia nombre, de naçion Espanola, natural de la ciudad de Todemir. » Olim fuit regni solium, ut ex privilegio imp. Adefonsi, comitis Raimondi filii, patet; quod concessit Petro Ecclesiæque Auriensi (ut in Tabulario hujus sedis servari audio) æra 1195, ubi confirmat inter alios rex *Securæ*, qui subditus

erat hujus imperatoris. Noster Luitprandus de *Tedere* in Adversariis, num. 291, ubi de *Munda* fluvio et civitate, ut ibi dicemus; Julianus item in Adversariis num. 365 et 366. Stemmata *Securæ* securis et pinus erant. *Pinus* insigne fuit apud Romanos Cybeles matris deum; quam tutelarem eos habuisse in civitate antiquissima *Secura*, possumus non immerito suspicari. *Securis* vero significat, in illa Romanorum vana disciplina, *Jovem, Libra deum*; quia *libris* lingua Lydorum *securis* est, ut testatur Pierius lib. XLII Hieroglyphicorum, verbo *securis*. *Securis* vero significat securitatem in suppliciis inferendis. Inde est quod reges Lydorum, et consules ac magistratus præferebant lictores cum securibus. Demosthenes vocabat Phocionem securim, quia singula quæque secabat; et sic adeo pollent *Securenses* acie ingenii, ut omnia dissecent, rimentur et intelligant. D. L.

227. Egila fuit abbas Agaliensis miræ pietatis in Christianos afflictos. Hunc puto postea fuisse episcopum Illiberitanum, ad quem scribit dominus papa Adrianus, et ad Joannem ejus archipresbyterum. Versabantur multi tunc errores in Hispania, partim ignoratione bonarum litterarum, partim ingruentibus pristinis abusibus circa celebrationem Pasche, jejuniis diei Veneris et Sabbati, circa castitatem clericorum. De quibus et aliis sic Baronius tom. IX, anno Domini 1295, num. 12: « Scripsit ad alios, ut ad Egilam in Hispania episcopum, ipsumque hortatur de fide orthodoxa tuenda pro jejuniis sextæ feriæ et Sabbati celebrando. Idem Adrianus ad Egilam, cum Joannem presbyterum, de conservatione castimonie in Hispaniæ partibus prædicanda epistolam scripsit; et de paschali festivitate, ut eo tempore celebraretur, quando a Romana celebratur Ecclesia. Item cum monet de prædestinatione hominis, sive ad bonum sive ad malum, de coinquinatione eorum tam in eis quam in potu, de diversis erroribus, et eorum pseudosacerdotibus, qui vivente viro sortiuntur uxores; de libertate arbitrii, ac de multis aliis capitibus, sine partibus illis contra fidem catholicam exortis. In fine eos hortatur ut omnes sint concordēs, et canones servent, ut omnes non obediētes salubribus præceptis excommunicent. » Interim illud oportet observare istum Egilam abbatem impetrasse ab Adriano pontifice, ut ab Wilichario, Galliæ Senonensi archiepiscopo trigesimo octavo, consecraretur; postea jam consecratus misit Romam Serranum diaconum, et Victorianum clericum cum litteris, ac de multis questionibus consilium petiit; quod et pontifex libens communicat, modo Romanæ sedi sese subjiciat, ac characteres pontificios amplectatur, et non opponat illis qui jejunia Feriæ sextæ et Sabbati rejiciebant, ut patet ex epistola ad eundem Egilam episcopum. P. H.

228. S. Nicolai martyris Ledesmae passi hoc anno pridie Kalend. Novembr. exstat Vita eleganter scripta a doctore Fr. Joanne Egidio, monacho Franciscano; et in ejus sepulcro, et in libris bibliothecæ S. Francisci Zamorensis asservatur. Fuit insignis martyr; et ibi habetur in magna veneratione. b.

De Joanne Egidio, et ejus operibus, diximus in epistola prosphonetica ad Julianum. D. L.

229. De *Cixilla* fit mentio in omnibus Diptychis

DCCXCIV.

230. Hoc anno delatum est corpus S. Leucadiæ virginis et martyris, Toletanæ civis et patronæ, Ovetum Toletum per Argericum abbatem Agaliensem, et Petrum abbatem S. Leucadiæ, et Andream Muzarabem Abenlupi Ficulnei filium, et alios viros Toletanos primores.

DCCCLIX.

231. Sub hoc tempus venit Toletum Carolus Magnus sub rege Galafrio, ejusque filiam Gallianam, Christianam factam a Cixillane pontifice Toletano, duxit uxorem; pro qua singulare certamen inivit cum Bradamantio, regulo Complutensi, vel Guadalfaxaræ, vastæ molis torvique vultus gigante; quem in prælio victum interfecit.

232. S. Urbicius, S. Bafardi [*leg.* Bassacii] abbatis Benedictini discipulus, in Valle-nocæ [*lege* Valle-Nocita, et vide *Fr. Diegum in Antiquit. Rosæ lib. II, c. 33, fol. 275, col. 2. D. L.*] floret: colitur Kalend. Novembr.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

episcoporum Toletanorum; qui scripsit vitam S. Ildefonsi, et epistolam ad Silonem, et responsionem ejus ab illo susceptam; quæ litteris exarata Longobardicis olim asservabatur in ecclesia Toletana. De quo sic illustriss. Loaysa in Gundemaro: » Idem, inquit, munus Cixila non minori diligentia præstitit. Is enim pietate et disciplina Spiritus sancti conspicuus. » Hæc ille. Fuit hic archidiaconus Petri Pulchri, ex ipso Luitprando. P. H.

230. Anno 756 delatum est corpus S. Leucadiæ Toletum Ovetum. Causa transferendi corpus hæc est, quod Abderrahman rex Cordubæ, seu Miramolinus Saracenorum, instinctu quodam dæmonum, cœpit per Hispanias magnificentissimas sanctorum basilicas diruere, corpora sanctorum martyrum cremare; et neid exeret per summam impietatem in pretiosissimas S. Leucadiæ, Toletanæ civis, patronæ et martyris reliquias, Argericus abbas Agaliensis, et Petrus abbas S. Leucadiæ, et Andreas Muzarabs, Abenlupi Ficulnei filius, vir Toleti primarius, summa diligentia ac secreto deportarunt. Exstat Oveti ara capax sanctorum reliquiarum cum nomine sanctæ virginis, modo vacua, manifestum hospitii sacri monumentum. P. H.

231. De adventu Caroli Magni in Hispanias testes sunt Annales Hispanorum, præcipue Chronicon generale, Onuphrius, et alii, qui ex eodem Onuphrio in Cæsaribus, et Chronico generali, et ex Nicolao Clemente Trælæo. Sic ille in Carolo: » Caroli Magni multæ uxores; Galliana Toletani regis filia nati Carolus, Pipinus, Ludovicus, scilicet Pius, successor in imperio. » Hujus uxoris non meminit ejus a secretis. Hoc bene viderat Trælæus; et nihilominus facit primam uxorem Gallianam, ejusque filium Ludovicum Pium. Quæ non exigua laus est gentis Toletanæ, ex qua prodierat femina, quæ partu secunda dominos imperio Romano ministraret. Est Toleti semita quædam per compendium, quæ vocatur semita Gallianæ; et Toleti sunt horti regii dicti Gallianæ; et arx prope S. Fidem, olim fuit dicta arx Gallianæ; in Gallia palatium quoddam, quod ad hanc usque diem appellatur Gallianæ. Regis Galafri mentio est apud Rasim Maurum historicum, et apud historicos rerum Toletanorum, non obscura. P. H.— In Historia archiepiscopi Roderici manuscripta, et ab ipsomet in Hispanam linguam translata, de qua infra, hujus regis (seu viceregis) hæc exstat memoria. « E fuit se para la ciudad de Toledo [el Conde Don Morante] que en este tiempo era alli Rey, por Abdarrahmen, Galafre. » D. L.

Sub hoc tempus venit Toletum Carolus Magnus, etc. De hiseruditus noster doctissimus P. Franciscus de Bivar (o et musarum et dulce decus meum!) in epistola ad me missa De auctore, et ejus scriptis, § 2, ubi de Chronico Gallianam vocant historici Galafri filiam; inter quos D. Rodericus archiepiscopus Toletanus, non in Historia Latina, sed in Hispano sermone composita, quam habeo ms. ab ipsomet ar-

DCCCLVI.

DCCCLXXXI.

Achiepiscopo translata, et ab incerto auctore additam locupletatamque. Locus hujus historiographi est in Vita D. Fruelæ, cap. 34, cujus epigraphe talis: « De las cosas que en el noveno año aconteçieron, e como vino Carlos a Toledo. » Discrepat in anno a Luitprando; ait enim Carolum venisse Toletum anno 761. « Andados nueve años del Rey Don Fruela, que fue el año de la Encarnación del Señor de dcccxxi. años, Carlos a el que ilamaron Maynete, aviendo gran desavenimiento con su padre el Rey Pipino por las cosas que fazia, que no le parecian bien, tomo consigo a un Conde que avia nombre Don Morante, porquesabia y a el aquellas tierras de Moros, e era muy conocido, e fue se para la ciudad de Toledo. » Et paulo post cap. 35, refert Carolum duxisse uxorem Gallianam, quam in Galliam ad illum asportavit D. Morante. Verba sunt: « Fue se entonces Don Morante con Galiana por medio de esos montes, con miedo de que no recreçiesen los Moros: e anduvo siete dias, que nunca entro en poblado, que toda la tierra era llena de Moros: e al cabo de pocos dias llegaron a Paris. E Carlos, quando lo supo que venian, saholos a reçeibir con gran caballeria, e lleno a Galiana a sus palacios; e fiçola lonho bautizar, e tornaria Christiana, e caso con ella ansi, como selo prometio: e Carlos recibio entonces la corona del Reyno, e le llamaronlo de alli adelante Carlos el Grande. » Discrepat item a Luitprando, dum asserit Gallianam baptizatam fuisse Parisiis, et Luitprandus Toleti. De Galliana supra num. 248, Galli historici suffragantur, novissime auctor Epitomes regnum Gallia, qui suo idiomate scripsit hujus imperatoris gesta; doctor Petrus de Salazar et de Mendoza, canonicus pœnitentiarius Toletanæ Ecclesiæ, vir eruditissimus, et in Historiæ Hispanicæ cognitione versatus, in Prologo ad lectorem in Chronico, quod scripsit de magno et illustrissimo illo cardinali de Mendoza, ubi ait et negat. Cujus verba ipsissima apponere operæ pretium duxi: « En su tiempo vino a Toledo el Emperador Carlo Magno, Rey de Francia, i dexo por su amigo muy estrecho al Rey Galafre. Lo demas que llevo a su hija Galiana, i caso con ella, i que la labro palacio en Burdeos: lo del Moro Bradamante, i las armas que hizo en el Valsamonia, entre Ollas i Cabañas, ni lo digo, ni lo creo. » Quod ultimum iterum asseverat in eadem Historia lib. II, cap. 56, pag. 388, col. 1; Julianus noster idem recenset num. 395, quod Luitprandus hic: et virginem honestissimam pulcherrimamque fuisse Gallianam addit. D. L.

232. S. Urbicius tulit corpora sanctorum Justi et Pastoris, eadem propemodum occasione, qua Toletani S. Leucadiæ, et ad Gallias tulit; reversus vero, prope Oscam in valle Nocita vixit sub disciplina S. Lifardi abbatis Benedictini: moriturque vir sanctus, pridie Kal. Novembris, anno 771, et miraculis clarus, Oscæ colitur, et in sepulchro honorifice conditus est. De quo multa in libro Translationis sanctorum Justi et Pastoris martyrum, quem Ambro-

233. Toleti conditum est templum S. Thyrsi vernulæ Christi, civis Toletani, passi Apolloniæ in Græcia, prope Mezquitam majorem; consecratumque est a Domino Cixillane archiepiscopo Toletano, cum magno periculo.

234. Abdalla, primus rex Securæ, mirifice floret opibus et fama.

235. Petrus, abbas Agaliensis, Toleti in pretio habetur.

236. Celeberrimus habebatur in Hispania Cixilla, quod anno 776 contraxit concilium Toleti ex mandato litterisque Adriani papæ contra Egilanem episcopum Illiberitanum, nolentem die Sabbati a carnibus abstinere; concurrunt ad concilium ex omnibus Hispaniæ partibus.

DCCCXX.

DCCLXXXII.

237 et 238. Elipandus; archidiaconus Cixilianus pontificis Toletani, succedit in sede patriarchali Tolitana pro domino Cixilane, magistro suo; ad annum 810 præest.

239. Mala persuasione Felicis Urgelitani pontificis, magistri sui, labitur in fœdum de Adoptione Christi errorem; sed epistolis Adriani papæ et Caroli Magni Pipini Francorum regis filii, ad mentem et verum sensum Ecclesiæ redit.

240. Florebat Toleti Joannes presbyter, doctus et sanctus; ad quem mittit litteras Adrianus Papa Romanensis.

241. Hoc tempore Muzarabes Toletani graviter premuntur a Mauris, impositis novis vectigalibus.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

sus Morales, historicus regius, pie composuit. P. H. A
233. De Toleti templo, S. Thyrsio dicato, exstat epistola regis Silonis ad Cixilanem episcopum Toletanum, Gothicis litteris scripta, quæ nunc cum Apologia excusa est. Hoc ædificasse Cixilanem, testatur epistola, et hymnus ab eodem Cixilane compositus in laudem sancti martyris; ubi inter alia sic habet:

Hanc tibi, Domine, Cixila condidit.

De S. Thyrsio diximus ad num. 428. D. L.

236. Concilium Toleti coactum per Cixilanem episcopum Toletanum, ex litteris Adriani papæ contra Egilam, vel Egilanem, episcopum Illiberitanum, præter testimonium hujus auctoris, colligitur ex epistola ejusdem pontificis Adriani ad omnes episcopos Hispaniæ. Nam cum amanter pontifex Adrianus hortaretur Egilam, ut non solum ipse servaret jejunium sextæ Feriæ et Sabbati, sed contradicentibus illud suaderet; respondit ipse parum civiliter et modeste, se ab Adriano dissentire. Id sanctus pontifex ægre ferens, ad episcopos Hispaniæ scripsit; coram quibus Egilam accusat, quod errores Vincentii magistri sui amplectatur, et extra catholicam disciplinam docere conetur; ac monet illos, ut ab erroribus ejus sibi caveant, ac illum in viam reducere studeant. Quod non alia commodiore ratione facere potuerunt, quam sistere eum coram nationali synodo, quæ collectore Cixilane, ut Hispaniarum primate, habita est Toleti; ubi credo hominem, depositis erroribus suis, in se rediisse. Cujus rei illud argumentum est satis efficax, quod a Diptycha pontificum Illiberitanorum non est expunctus Egila; alioqui procul dubio expungendus, si pertinax in proposito maneret. Quod Dei genitricis Mariæ precibus, et præsentis S. Jacobi, Cæciliique martyris, primi Illiberitanorum apostoli, patrocinio tribuendum censeo. In quo plane relucet mira pontificum Hispanorum erga S. Romanam sedem reverentia et observantia; qui in medio durissimæ captivitatis non dubitarunt (ut jussi fuerant) synodum multorum episcoporum Toleti colligere, et tibi causam Egilanis episcopi examinare. P. H.

Contra Egilanem episcopum Illiberitanum nolentem die Sabbati a carnibus abstinere. De abstinence ab esu carnis in die Sabbati exstat Gregorii VII pontificis Maximi decretum in synodo celebrata Romæ; quod refertur a Gratiano, De consecrat. dist. 5, in cap. *Quia dies*; cujus sunt verba: « Quia dies Sabbati apud sanctos Patres nostros in abstinentia celebris est habitus, nos eorundem auctoritatem sequentes, salubriter admonemus, ut quicun-

que se Christianæ religionis participem esse deciderat, ab esu carnis, eadem die nisi majori festi-
tate interveniente, vel infirmitate impediente, ab-
stineat. » Quæ est admonitio, non præceptum. Jejunium autem Sabbato constituit Innocentius I pontifex; cujus meminit Gratianus in suis decretis. De consecrat. dist. 3, cap. 13 ex epist. 4, cap. 4. In Hispania vero, aut Innocentii tunc decretum non omnino receptum, sicut nec in orientalibus Ecclesiis; aut postea diuturnis ac molestissimis bellis adversus Arabes Mahumetanos, qui totam ferme provinciam occuparant, per 700 et eo amplius annos continuos gestis, in annonæ angustissima penuria per contrariam inductam consuetudinem abrogatum, ut ait hisce ipsi-
mis verbis F. Alfonsus Chiaccon in tractatu De Je-
juniiis, et varia eorum apud antiquos observantia. Invenio etiam aliquando abstinuisse Hispanos, et noster refert Luitprandus; aliquando vero nos: et varius inde subinde ortus mos. Videsis illustre testimonium tempore regis Alfonsi VIII, qui post partam illam victoriam, quæ vocatur *de las Navas de Tolosa*, abstinendum ab esu carnis die Sabbati in gratiarum actionem devote vovit. Refert P. Joannes Mariana lumen litterarum, Hispaniæ eccles. lib. x Historiarum cap. 24: « Haud, inquit, multis majori fide nixum est, quod cujusdam historici testimonio a nonnullis invenio affirmatum; ex hoc tempore in Hispania religionem a Carnibus abstinendi diebus Sabbati, ac intestinis tantum et extremis animalium partibus vescendi, susceptam esse; veteri more, quem Gothi ex Græcia transtulerunt, unde sacra primum acceperunt, hoc temperamento emollito. » Desumpsit ex Fernando Perez de Guzman in libello, cui titulus: *Valerio de las Historias*, lib. 1, tit. 4, cap. 7, ubi nostro Hispano sermone sic ait: « Fue necho voto de no comer carne el Sabado en España. »

257. De Elipando pluribus Morales, Mariana, Gmezus et Loaysa, qui cum Baronio hominem hæresos insimulat; cum nullo modo sic notandus veniat homo, qui nec malitiose nec pertinaciter adhe-
renti errori suo, sed ab Adriano pontifice maximo præ-
nitus se collegit et respuit, ut bene docet Gabriel Vasquezus theologiæ professor in Complutensi Gynasio, libro de adoptione Christi. Quod noster Luitprandus docet exertis verbis num. 239. P. H.

241. De persecutione, quam Muzarabes Toletani passi sunt a Saracenis, non opus est aliis majoribus argumentis, quam videre ferocet et incivile Maurorum ingenium, pertinax eorum in Christianos odium, et miseram captivorum conditionem. Similia passos esse Christianos Cordubenses post sexaginta annos.

oc anno fui Cugduni, et ex convictu cum viris et tabulariis ejus Ecclesiæ, cognovi duos fuisse ; alterum seniore, ante circiter 200 annos [imo leg. qui ante non multos annos], vel saltem 150], alterum [qui paulo prius] decesserat, dictum Abhelardum, consanguineum Caroli Magni, qui is Benedictinus maluit quietem, quam negotia.

ic ipse interfuit concilio Francofordiensi : et non assensit errori Gallorum et Germanorum, as- n sacras imagines habendas, non colendas. Contra quem senserunt omnes doctores His-

agia per dæmones Toleti docetur in spelunca, quam dicunt vulgo Herculem condidisse ; unde i cœpit per Hispanias, et dicitur Scientia Toletana

atholico regi succedit Froila, Froilani Aurelius, Aurelio Silo, Siloni Alfonsus Castus, huic tus.

ilo rex mortuus est, sepultusque Praviæ in templo S. Joannis Baptistæ, quod ipse condi-

DCCCXXI.

DCCLXXXIII.

iloni succedit solus in Ovetensi regno Alfonsus Castus, strenuus vir, et pudicitie studiosus.

lauregatus, patruus Alfonsi regis, vir spurius, contra regem Alfonsum rebellavit periculose.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

uribus S. Eulogius, excellens martyr, et A Toletanus. P. II.

agia dicta est *Scientia Toletana*, quod To- rretur in spelunca, quam Hercules vocant, is accommodato ad similes incantationes et im præstigas. Legatur Vita S. Egidii Domi- qui cum iret Lutetiam Parisiorum ad discen- dicinam, invitatus in via a dæmone, ali- nos in hac spelunca exegisse, et doctore eo- mone, magias ibi didicisse dicitur.

per dæmones Toleti docetur. De magia To- ulianus in Adversariis num. 193 his verbis : a primis Phœnicum temporibus duravit a quodam antro Herculi consecrato, et durat diciturque Scientia Toletana. Idem in Chro- o respexit num. 624. « Magiæ Toleti lubricæ unt. » Garivayus lib. v Compend. Hystor. ag. 431, cujus verba apponere operæ pre- uxi : « Con el tiempo los pobladores de To- tieron, como varones muy doctos, a enseñar B entes diversas ciencias, especialmente la

gia : i no paraion hasta hezer lo mesmo en ca, la qual siendo por ello llamada Arte To- conserva hasta oy dias su nombre, llamandola algunas partes » De spelunca Herculis multa spaniæ historicos, D. Franciscus de Pisa in Toleti lib. 1, cap. 5, discriminat hanc spe- ab illa fatidica regis Roderici ; sed nec ver- idem addit de Necromantia, quæ ibi doceba- Martinus Antonius Delrius (heu ! quondam reminit hujus speluncæ in Proloquio ad libros la, sic : « Legimus post Saraceniæ per as illuvionem, tantum invaluisse magicam, litterarum bonarum omnium summa ibi opia et ignoratio, solæ ferme dæmoniæ ilam Toleti, Hispali, Salmanticæ doceren- t iterum lib. II, q. 27, sect. 2, pag. 132,

. : « An ergo ex hoc genere Johi, ait, vexator Opinor, et illi, qui Salmanticæ et Toleti in a maleficæ et curiosas artes adhuc avorum um memoria docebant. » De historia S. Egi- um in suis notis ad hunc numerum refert P. mus de la Higuera, vide Abrahamum Bzo- Annalibus ecclesiasticis anno 1230, num. 9, Hanum Sandæum Societatis Jesu in *Gram- profano*, commentat, VII, § 25, pag. 226, et anu scribeutem Rev. P. Ferdinandum del

ordinis Prædicatorum facem illustrem, in generali S. Dominici, part. lib. II, cap. 72, enset pacta dæmoniaca, quæ inibant et jura- scipull, antequam speluncam ingrederentur. it omnino recederent a fide catholica, Dei-

que lege, seque submitterent potestati et voluntati diaboli, magiæ illius doctoris. Secundo, ut blasphemarent de fide et baptismo, abjurarentque. Tertio, ut dæmoni in recognitionem supremi dominii rubricarent, conscriberentque chartam proprio contra- bentiæ sanguine corroboratam, in tantæ dementiæ detestabile firmamentum et homagium ; sanguine enim dæmones gaudent, et cum amare dicuntur. Quapropter quotiescunque fiebat necromantia, cruor aqua miscebatur, cujus colore alliciebantur facile. Exstat cap., *Nec mirum*, 26, quæst. 5, § *Necromanti- tici*, unde P. Ferdinandus decerpsit. Refert Paulus Grilandus in tractatu De sortilegiis cap. 2; D. Eman- uel de Valle de Moura De incantationibus, seu ensalmis, opuscul. 1, sect. 1. cap. 2. num. 44. Et ut rictus oscitationesque antri Toletani illustros, non oscitanter lege lepidulam narratiunculam comitis Lucanor, cap. 43, de quodam decano, nomi- nato *Don Illan*, qui Toleti degebat : in qua invenies non rudera, nec rudia, sed speluncæ aliqua expressa delineamenta. De Salmanticensi vero non possum non addere versus antiquo nostro numero et idio- mate concinnatos, in libello, cui titulus : *Triumphus Raimundinus*, ubi auctor Petrus Gonzalez de Tras- miera genealogicas illius civitatis Descriptiones stemmataque cecinit :

Estudio Nigromanteso
De la cueva Cypriana,
Da es opinion Castellana
De siete quedar un preso.

Quamvis irrideat hujus antri aliqua vestigia D. Fran- ciscus Torreblanca Villalpando lib. II De magia di- vinatrice cap. 41, num. 4, his verbis : « Præter il- lud, quod de antro Hispaniæ, D. dicto Peña Clemen- si, vulgus jocatur, in eo dæmones responsa dare consuevisse ; nam illud fuit olim S. Cebriani [Cy- priani] ecclesiæ subterraneum in Salmanticensi urbe, in quo Clemens Potosi, ejus sacrista, postquam magiæ artis professores ab Hispania expellerentur, quod illic secreto doceret, locum fabulæ dedit, ut accipi a præceptore mfo Gabriele Henriquez, primo- rio juris Civilis Salmanticensi doctore, et nunc regio Consiliario. » Hactenus Torreblanca. Doctis- simus tamen Delrius in docto Proloquio ait cryptam illam se vidisse. « Et ego vidi gymnasiî nefandi vestigium, quam virilis animi mulier Isabella regina, Ferdinandi catholici uxor, vix ante annos centum et triginta cæmentis saxisque jusserat obturari. » D. L.

246. De sepultura regis Silonis, in oppido Pravia, docet idem rex in epistola sua ad Cixilianem Toletanum archiepiscopum. P. H.

DCCCXXIII.

249. In Castro Octaviano prope Barcinonem sancta Maria, Joseph, Victor, et Theodorus, sancti Dei.

250. Hoc anno Elipandus Toletanus pontifex miserat legationem ad Carolum Magnum, et librum, in quo petit vehementer ab eo, eum legi faceret.

DCCCXXIV.

251. Toletani gravissime ferunt jugum Maurorum.

252. Synodus universalis Nicææ septima habita, tercentum et quinquaginta episcoporum, contra hereticos Iconomachos congregata; in qua interfuit Pantaleon episcopus Valentinus ex Hispania, et Theodorus presbyter Badæ prope Carthaginem Spartariam (nunc sic vocata est, vel prope), olim dicta Thyrsi. Interfuit etiam Nicephorus presbyter S. Mariæ de Columna ecclesiæ Cæsaraugustanæ, et Agapius S. Thyrsi monasterii Toletani abbas, pro domino Elipando pontifice Toletano, ejusque vicarius.

253. Hoc anno moritur degener rex Mauregatus; ex æquo cælo serusque [al. suisque] exosus, sepelitur vero Praviæ.

254. Et Abderahmam, Maurorum imperator, moritur Cordubæ post annos 29 imperii Saraceni.

255. Hoc tempore Zuleiman rex Toleti fit etiam rex Cordubæ; succeditque in imperio Mèhometano tatus Hispaniæ patri suo Abderahmam, ipse natu maximus.

256. Moritur admodum senex post triginta annos Turpinus, qui scripsit graviter vitam Caroli Magni; posuitque eum Adrianus [al. Gregorius] papa pro sancto Rebobero exsule.

DCCCXXVIII.

257. Socrates, Sozomenus, Philippus, scriptores ecclesiastici, et doctrina Joannis Cassiani monachi, florent.

DCCCXXXI.

258. Adrianus papa synodum contrahit Romæ [al. Francfordiæ].

DCCCXXXIII.

259. Elipandus archiepiscopus Toletanus, hoc anno Toleti synodum contrahit petitione sancti regis Caroli Magni, et hortatu Gumesindi archidiaconi Toletani, discipuli sui, et Lupi viri Muzarabis, Toletani primarii, die 13 mensis Aprilis, die Dominico, in die festo S. Hermenegildi regis et martyris, apud S. Justæ secretarium: ad quam convenerunt multi episcopi et abbates, et coram illis dixit Elipandus, stare determinationi sanctæ Ecclesiæ Romanæ circa determinationem negotii de adoptione Christi (in quo deceptus fuit) idque cum lacrymis tam ejus quam aliorum.

260. Peracto concilio, egit gratias Elipandus Carolo Magno; scribitque sancto pontifici Adriano, qui vehementer gavisus illi gratulatur: mittitque Elipandus multos libros Gothice scriptos ad Carolum.

DCCCXXXIV.

261. Defuncto papa Adriano, succedit illi Leo III papa. Hoc anno habetur in Germania synodus Aquigrani.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

251. Premebantur Toletani vectigalibus immodicis et malis tractationibus Saracenorum, ut de Christianis qui debebant Cordubæ, ex luculenta S. Eulogii constat narratione. P. H.

252. Cogitur septima synodus generalis Nicææ anno 788 trecentorum quinquaginta episcoporum, ex Onuphrio in Chronico ecclesiastico. Illuc missi sunt Nicephorus archipresbyter S. Mariæ de Columna Cæsaraugustanæ ecclesiæ, a S. Jacobo instructus, et Agapius abbas S. Thyrsi Toletani, vicarius archiepiscopi Toletani Elipandi; ut videatur sedulitas pontificum Hispanorum, qui nunquam defuerunt rebus necessariis, sed juverunt rem Christianam, adeuntes per se, vel per suos, civitates quantumcunque remotas, ubi similia cogerebantur in rebus maximis et necessariis concilia. Id.

Badæ. In Fl. Dextro anno 353, num. 2, *Bagæ* legitur: utrobique *Badæ* legerem; nam est, quæ hodie *Baza*. Vide nostrum D. P. Franciscum de Bivar. D. L.

Nunc sic vocata. In ms., *nunc vocata est, vel prope*; quia *Baga* forte appellabatur. Id.

Zuleiman rex Toleti fuit totius Hispaniæ miramolinus, ex Roderico in Arabum Historia, ex Carivayo et Rase, et aliis historiis rerum Saracenicarum. P. H.

259. De concilio, quod Elipandus contraxit To-

leti, hortatu regis Caroli Magni, et impulsoribus Gumesindo Toletano archidiacono ac Lupo Muzarabe, meminit etiam Julianus hoc eodem anno. Habitu est ipso die S. Hermenegildi regis et martyris die 13 Aprilis, qui eo anno in Feriam II incidit. Et locus est hic illustris ad probandum, tunc, scilicet anno 795, celeberrimum illum diem fuisse Christianis Muzarabibus; adeo ut in illo, tanquam celeberrimo sacratissimoque die, principium daretur concilio. P. H.

260. De gratiarum actione pontificis Elipandi ad Carolum Magnum, est in Juliano frequens et magna quidem mentio. De actis Adriano gratias nihil alibi, nisi quod crediderim, hac occasione jussisse pontificem Adrianum Elipando, ut ipse tanquam Hispaniarum primas indiceret per Hispanias litanias 23, 26, 28, die Junii pro salute regis Caroli Magni. Quod exponit Adrianus eidem Carolo, et petit ut, sicut fiebat in Hispania, sic eisdem diebus jubeat fieri in suis regnis; quod est signum quanti fieret in Hispania Carolus. Id. — Vide quæ notavi ad epistolam Tractemundi Luitprandi missam, num. 6. D. L.

Mittit Elipandus multos libros Gothice scriptos ad Carolum. Idem asserit Julianus in Chronico num. 414: « Et cum legatis mittit (*Elipandus*) suppellectilem multorum librorum Gothicois litteris scripto-

DCCCXXXV.

262. Constantinus imperator coactus est ab Irene abdicare ; quæ regit imperium cum multa laude.

DCCCXXXVII.

263. Corpus S. Jacobi, Zebedæi filii, quod ubinam tumulatum jaceret, multos annos penitus ignorabatur, a Theodomiro Iriensi pontifice divinitus patefit.

264. Venerunt auxilio regis Alfonsi, cognomento Casti, quidam duces, comes Cenomanensis, Anselmus comes palatinus, Rolandus frater Abhelardi, cognomine Genesii; et postulaverunt corpus S. Leucadiæ virginis et Martyris, Toletanæque civis, Toletum delatum Ovetum ; et rex non potuit ullo modo negare, Delatum est ad urbem Suessionum, et post ducentos annos a quodam comite Henaco, in Hannonia, Suesionibus ad Cellense monasterium S. Gislensi, episcopi et confessoris.

DCCCXXXVIII.

265. Hic annus felix fortunatusque fuit orbi quidem Hispano, Carolo Magno regente Romæ imperium occidentis.

DCCCXXXIX.

266. Collecta in Germania synodus Saliburgensis.

DCCCXLI.

267. Moritur Constantinopoli sanctus patriarcha Tharasius, maxime fidei defensor, vii Kalend. Martii.

DCCCXLIV.

268. Nortingus episcopus hac tempestate floret.

DCCCXLVIII.

269. Hoc anno Elipando archiepiscopo Toletano, viro prudenti, humili, ac in zelo fidei catholicæ ferventi, sancte mortuo sufficitur archidiaconus ejus Gumesindus. Ipse vero cum pauperum et viduarum lacrymis sepelitur in ecclesiæ S. Justæ secretario.

270. Gumesindus successor ac discipulus illi posuit ex more Gothico carmen sepulchrale.

271. Multi ex Hispania, præcipue Toletum. ex Muzarabibus, pressi jugo Saracenorum, quæsitis occasionibus, clanculum, ut possunt, ad Gallias confugiunt.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

rum ; in iis concilia Toletana, Chronica Dextri, Maximi fragmenta, Braulionis, Heleccæ, Taionis et aliorum ; et Luitprandi postea ego misi Fuldam. » Horum meminit librorum doctor Salazar de Mendoza in Vita S. Ildelfensi cap. 18, § 7, pag. 163. D. L.

263. De revelatione facta Theodomiro pontifici Iriensi, qua reseratum est corpus S. Jacobi Majoris apostoli, multa historia Compostellana, et Morales, Garivayus ac Mariana. P. H.

265. Annus octingentesimus felix fuit ac fortunatus toti terrarum orbi pro coronæ acceptione sancti regis et imperatoris Caroli. P. H.

269. Anno Domini 810 moritur sanctus pontifex Elipandus, et sepelitur in æde S. Justæ Toletanæ ; succedit illi in sede Toletana Gumesindus ; ex catalogis S. Æmiliani, Toletano Gothico, et aliis ; quem etiam ponit Julianus archidiaconus Toletanus. P. H.

261. Multi ex Hispania et præcipue ex Toletanis Muzarabibus, ob oppressiones assiduas Maurorum, ad Gallias migrant. Hos Carolus primum amanter excepit, et Ludovicus postea terris donat ; de quo sequens Ludovici diploma, in quo mirifice refulget ejus pietas, charitas et amor in patriam Toletum. De qua sic Baronius, tom. IX Annalium anno 815. « Eodem, inquit, tempore in Occidente, cum Hispaniæ durissimo Saracenorum premerentur jugo, complures populi, duræ servitutis impatientes, magis diligenter servire Christianis, quam Christi hostibus Mahometanis, inde migrarunt, suis bonis relictis, in Gallias. At imperator maxime Pius Ludovicus, tantum abest ut suscipere voluerit eos in servos, ut æqua conditione, qua Francos, illos omnino voluerit esse liberos, concedens eisdem quoque agros, quos colebant, unde viverent ; sed, quod majus est, ut tributorum exhibitione vellet esse immunes. » Exstant de hoc duæ epistolæ a Pithæo ex Archivis metropolitanæ Ecclesiæ Narbonensis, quæ olim paruit Gothis. Quo tempore crediderim inter familias, quæ Toletum migrarunt ad Gallias, vetustissima etiam

DCCXCVII.

DCCXCIX.

DCCC.

DCCCL.

DCCCLIII.

DCCCLVI.

DCCCLX.

A permigrasse Figuerarum, quorum sunt hodie nonnulli modo ab iis profecti, viri primarii nobilitate, ac rerum gestarum gloria satis laudabiles, dicti Joannes et Petrus Figuera ; quæ non procul oppido sancti Floris domicilium habent.

Sed revertarum ad priorem epistolam, quæ sic habet : « Hoc est præceptum remissionis, seu concessionis, quod fecit Ludovicus imperator Hispanis, qui ad se confugerunt : In nomine Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi, Ludovicus, divina ordinatione et providentia, imperator Augustus, omnibus fidelibus sanctæ Dei Ecclesiæ, et nostris præsentibus, et futuris, in partibus Aquitaniæ, Septimaniæ provinciæ, et Hispaniæ, consistentibus in locis scilicet illis, quæ diximus a Francis Saracenis fuisse sublata. Sicut nullius vestrum notitiam effugisse putamus, qualiter aliqui hominum propter iniquam oppressionem et crudelissimum jugum, quod eorum cervicibus inimicissima Christianitati gens Saracenorum imposuit, relictis propriis habitationibus et facultatibus, quæ ad eos hæreditario jure pertinebant, de partibus Hispaniæ ad nos confugerunt, et in Septimania, et in ea portione Hispaniæ, quæ a nostris marchionibus in solitudinem redacta fuit, sese ad habitandum contulerunt, et a Saracenorum potestate se subtrahentes, nostro dominio libera ac prompta voluntate sese subdiderunt ; ita ad omnium hominum notitiam pervenire volumus, quod eosdem homines, sub nostra protectione et defensione receptos, in libertate conservare decrevimus ; eo videlicet modo, sicut cæteri liberi homines, cum comite suo in exercitum pergant, et in marcha nostra, juxta rationabilem comitis nostri ordinationem atque admonitionem, explorationes et excubias (quod usitato vocabulo Vastas dicunt) facere non negligent ; et missis nostris, aut filii nostri (quos rerum opportunitate in illas partes miserimus) legatis, qui de partibus Hispaniæ ad nos transmissi fuerint, paratas faciant et ad subvectiones eorum veredas donent. Alius vero census ab eis, neque a comite, neque a junio-

272. Hoc anno comes Suessionensis ab Alfonsi impetrat corpus S. Leucadiæ; defertque Oveto Suessionem.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

ribus et ministrilibus ejus exigatur. Ipse vero pro majoribus causis (sicut sunt homicidia, raptus, incendia, deprædationes, membrorum amputationes, furta, latrocinia, alienarum rerum invasiones, et undecunque a vicino suo criminaliter aut civiliter fuerit accusatus, et ad placitum venire jussus) ad comitis sui mallum venire omnimodis non recuset. Cæterum vero minores causas, more sicut hactenus fecisse noscuntur, inter se mutuo diffinire non prohibeantur. Et si quisquam illorum in partem, quam ad habitandum sibi occupaverat, alios homines undecunque venientes attraxerit, et secum in portione sua, quam ad partendum adduxerit, habitare fecerit, utatur illius servitio, absque ullius contradictione, vel impedimento; et liceat illis distinguere ad faciendas justitias, quales illi inter se diffinire possint. Cætera vero judicia criminalia, actiones, ad examen comitis reserventur. Et si aliqui ex iis hominibus, qui ab eorum aliquo attracti sunt, et in sua portione collocati, locum reliquerit; locus tamen, qui relictus est, a Domino illius, qui prius eum tenebat, non recedat. Quod si illi propter lenitatem et mansuetudinem comitis sui, eidem comiti honoris et obsequii causa quidpiam de rebus suis exhibuerint, non eis hoc pro tributo vel censu aliquo computet; aut comes ille, vel successores ejus, hoc nec in consuetudinem præsumant, nec eos sibi, vel hominibus suis, aut mansionaticos portare, aut veredas dare, aut nullum censum, vel tributum, aut obsequium, præter id quod superius comprehensum est, præstare cogat; sed liceat tam istis Hispanis, qui præsentem tempore in prædictis locis resident, quam iis qui adhuc ad nostram fidem deiniquorum potestate fugiendo confluerint, et in desertis atque incultis locis per nostram vel comitis nostri licentiam confidentes ædificia fecerint, et agros incoluerint, juxta supradictum modum, sub nostra protectione atque defensione in libertate residere, et nobis ea, quæ super diximus, tam cum comite suo, quam cum missis ejus, pro temporum opportunitate alacriter atque fideliter exhibere. Noverint tamen iidem Hispani, sibi licentiam esse concessam; ut, si in vasativam comitibus nostris more solito commearent, et si beneficium aliquod quispiam eorum ab eo, cui se commendavit, fuerit consecutus; sicut se de illo tale obsequium seniori suo exhibere debere, quale nostrates homines de simili beneficio senioribus suis exhibere solent. Idcirco has nostras auctoritatis litteras dare eis decrevimus, per quas decernimus atque jubemus, ut hæc nostræ liberalitatis atque mansuetudinis constitutio erga illos tenore perpetuo ab omnibus fidelibus sanctæ Dei Ecclesiæ et nostris inviolabiliter conservetur. Cujus constitutionis in unaquaque civitate, ubi prædicti Hispani inhabitare consuevisse noscuntur, tres descriptiones esse volumus; unam, quam episcopus ipsius civitatis habeat, et alteram quom comes, et tertiam ipsi Hispani qui in eodem loco conversantur. Exemplar vero harum in archivo nostri palatii censemus reponendum; ut ex illius instructione, si quando (ut fieri solet) aut ipsi se reclamaverint, aut comes, vel quilibet alter causam contra eos habuerit, definitio fieri possit. Hanc quoque constitutionem, ut per diuturna tempora a sanctæ Ecclesiæ fidelibus, et nostris, et verius credatur, et fidelius conservetur, manu propria subscripsimus, et annuli nostri impressione signare jussimus. ✕ Signum Domini imperatoris serenissimi Domini Ludovici. D. Uzadus diaconus ad vicem Helisachar recognovit. Datum Kal. Januar., anno (Christo propitio) Ludovici imperatoris piissimi Augusti III, indictione octava. Actum Aquisgrani in palatio regio, in Dei nomine. Amen.»

Sed illi qui præerant Christianis istis, inique et

A duriter illos tractabant; istique erant ex illis, qui venerant ex Hispania: hinc porro conquesti sunt apud imperatorem. Ille vero sic rescripsit: « In nomine Domini. Amen. Notum sit omnibus fidelibus sanctæ Ecclesiæ, et nostris, tam præsentibus quam futuris, seu etiam successoribus nostris: Quia postquam Hispani, qui de potestate Saracenorum se subtraxerunt, et ad nostram seu genitoris nostri fidem se contulerunt, et præceptum auctoritatis nostræ, qualiter in regno nostro cum suis comitibus conversari, et nostrum servitium peragere deberant, scribere eis et dare jussimus; querimoniam aliqui ex Hispanis nostris auribus retulerunt, duo capita continentem. Quorum unum est, quod, quando iidem Hispani in nostrum regnum venerunt, et locum desertum, quem ad habitandum occupaverunt, per præceptum domini et genitoris, ac nostrum, sibi ac successoribus suis ad possidendum adepti sunt; ii qui inter eos majores et potentes erant, ad palatium venientes, ista præcepta regalia susceperunt: quibus susceptis, eos qui inter eos minores et infirmiores erant, et loca sua bene excoluisse videbantur, per illorum præceptum, et auctoritatem, aut penitus ab eisdem locis depellere, aut sibi ad serviendum subijcere conati sunt. Alterum est, quod simili modo, [vassallos] nostros, vel etiam ad vassos comitum commendaverunt, et ad habitandum atque colendum deserta loca acceperunt, quæ ubi ab eis exculta sunt, ex quibusvis occasionibus eos inde depellere, et ad opus proprium retinere, aut aliis dare ad præmium voluerint. Quorum neutrum justum nobis aut rationale videtur, etc. Prohibet ne id fiat amplius. Et de hac constitutione nostra septem præcepta conscribere jussimus; quorum unum in Xarbona, alterum in Charcassona, tertium in Roscillona, quartum in Emporiis, quintum in Barchinona, sextum in Gerunda, septimum in Beteris haberi præcepimus; et exempla eorum in archivo nostri palatii, ut prædicti Hispani ab illis septem exemplaria et accipere et habere possint. Datum iv Idus Februar. anno (Christo propitio) imperii domini Ludovici piissimi imperatoris, piissimi Augusti . . . indictione 9. Actum Aquisgrani in palatio regio, in Dei nomine feliciter. Amen. Arnaldus ad vicem Helisachar recognovit. » Postea Septimania data est Bernardo duci, vel comiti Barchinonensi, quem ab Hispanis accessitum suo præfecerat cubiculo; sicque voluit per Hispanum hominem regi colonos ex Hispania illic delatos. Ille Bernardus vocatus est dux Septimaniæ in Gallia Narbonensis. Nec tunc, sed postea, contigit, ut Alvarus et Isidorus fratres S. Eulogii doctoris Cordubensis, et electi episcopi Toletani, ex urbe Cordubensi in exilium exsulerent. De qua re in epistola ejusdem ad Vilesindum episcopum Pampilonensem: « Olim, beatissime papa, cum dira sæculi fortuna, quæ fratres meos, Alvarum et Isidorum, a solo abducens, pene in ultimos Togatæ Galliæ partes apud Ludovicum regem Bajoariæ exsulare fecit; cum me etiam propter eos diversas regiones, et ignota atque laboriosa itinera, subire compelleret, etc. » P. H.

272. Anno Domini 834 allatum est corpus S. Leucadiæ Oveto Suessiones per quemdam comitem Andegavensem, qui venit adjutum Ordonium Ranimiri filium contra Muzam regem Toleti: et cum ille devotissimus esset sanctæ virginis et martyri Leucadiæ, quæ servabatur Oveto, petiit a rege sacrum corpus, et illud Andegavum attulit. Collocat demum anno 839, ut affert Baronius in Annal., tom IX, ann. D. 841, nu. 7. Sic Nithardus historicus, nepos S. Caroli Magni ex filia Berta, inquit: « Cumque Suessionicam peteret urbem Carolus, monachi de S. Medardo occurrerunt illi, deprecantes ut corpus S. Medardi,

DCCCLIV.

273. Hoc anno cogitur in Germania synodus Triviacensis [*al.*, Aquisgranensis].

274. Hoc etiam anno contrahitur synodus ad villam Theodonis.

DCCCLV.

275. Carthaginæ Spartaria habetur in pretio memoris sancti abbatis et episcopi Abhelardi, cogaomento Genesii, ex genere Caroli Magni imperatoris, qui post ibi fuit.

276. In honore præcipuo habetur per Hispanias Epistola catholica S. Jacobi Zebedæi filii, quam scripsit duodecim tribubus per Hispaniam dispersis: quod ex apostoli Jacobi discipulis acceperunt posterique; ab his S. Melantius, usque ad hæc tempora; hinc Dexter, Maximus, Isidorus collegerunt. Et habetur in Missa sancti Jacobi a *Pater noster*, a discipulis sancti Jacobi incepta, a Melantio aucta [*al.*, ab ejus discipulis incepta, a Mantio, et ab aliis aucta]: ubi citantur testimonia hujus Epistolæ, tanquam Jacobi Zebedæi; quæ Missa toti Hispaniæ et Galliæ Narbonensi communis fuit. Quæ videre non potuit Eusebius Cæsariensis, et ideo Jerosolymitano Jacobo, ut notiori, illam attribuit.

277. Hoc tempore Nicander poeta Hispanus Toleti floret.

DCCCXVI.

DCCCXVII.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTI NOTÆ.

S. Sebastiani, Tiburtii, Petri et Marcellini, Marii, Marthæ, Audifaz, Abacum, Onesimi, Meresinæ, Leucadiæ et Remigii Rothomagorum archiepiscopi, in basilicam, ubi nunc requiescunt, et jam tunc maxima ex parte ædificata erat, transferret; quibus acquiescens inibi remansit; et, ut postulaverant, beatorum corpora propriis humeris cum omni veneratione transtulit: insuper et villam, quæ Bernacha dicitur, rebus ejusdem ecclesiæ addidit: » Hæc ille. Ex hoc monasterio postmodum translatum est corpus hujus gloriosæ martyris ad Flandriam. Unde recte dicitur in vita ejus perantiqua, missa ad patres Toletanos, primum ex Hispania sacras ejus reliquias allatas esse ad Galliam: et inde revera translata fuit sancta virgo ad monasterium S. Gisleni in monte Henao; unde Toletum rediit 340 annis post banc translationem factam Suesionem. Reperitur celebris alia facta per archiepiscopum Cameracensem corporis S. Leucadiæ cum suo velo ex uno loco ad locum honoratiorem; nec ea fuit prima, quæ facta est ex monasterio Andegavensi in Gallia ad Belgicum monasterium S. Gisleni in monte Henao; quia de prima nihil apud monachos hos reperitur. P. H.

275. S. Genesius de la Xara in territorio Carthaginis spartariæ celeberrimus habetur, cujus corpus ibi dicitur quiescere, at nihil certi habetur de ejus vita. Præterea traditur ejus dies festus incidere in festum Genesii Arelatensis, mense Augusto; quo nimirum die frequentissimus est concursus populorum ex agro Cathaginensi, eodem religionis causa confluentium. Dicitur hic fuisse consanguineus Caroli Magni, ex sorore nepos, frater Rolandi ducis Gallorum fortissimi; ex Juliano Toletano et Liutprando. Fuit hic sanctus binomius: nam vocatus est etiam Adelardus, sic in Gallia; in Hispania frequenter vocatur Genesius. Sic in veteri sermone Hispano: « No Horava san Gines, que era una santa persona, mas rogava a Dios del cielo, que quando le aplaze abona. » Et ibidem loquens cum B. Virgine: « Que otra vez que me librastes, de plata os hize corona: mas si aora nos librades, de oro es la fare toda. » Credo, cum ex Gallia profectus est ad insulam Eruson, vel Ebusam, et gravissima tempestate jactatus; in ea insula monasteria condidit; fuit multorum monasteriorum Pater; et ejus corpus allatum est ad littus quoddam Carthaginis, ubi et vivens aliquot per annos cœlestem vitam duxerat; at Corbeix mortuus est, ibique carmen sepulchrale sacer habet ejus tumulus: celebratur ejus dies anniversarius die 2 Januarii, de quo sic Galesinus in suo martyrologio: « Apud Corbeiam sancti Abhelardi abbatis; is regio genere natus, Caroli Magni consobrinus, rebus hujus sæculi spretis atque contemptis, vigesimo ætatis anno fit monachus: quo in vitæ genere hoc præter cætera habuit, ut quotidie bis saltem, mane ac vespere sua alienaque peccata profusis uberrime lacrymis deploraret. Abbas autem

creatus, ita omni virtute floruit, ut Antonii sanctissimi abbatis nomine aliqui eum appellarent. Meritorum igitur magnitudine cumulisque, ætate in religionis studio acta, animam Deo reddidit. » Hoc ipso die apud Molanum: « Apud Corbeiam, inquit, depositio sancti Adalardi abbatis. » In Scholiis: « Adelardi vitam scripsit S. Ratbertus abbas, sextus S. Adalardi in Gallia Corbeia successor, qui et Paschasius magis usitate dicitur. » Et sicut Ratbertus dictus est et Paschasius, ita ut fuerit binomius; sic et S. Adelardus cognominatus est etiam Genesius. In illo tractu Carthaginensi plures Genesii nominantur. Tanta est devotio populorum ad illum sanctissimum abbatem. Hæc in gratiam Murciensium et Carthaginensium dicta sint: alibi in Historia Hispaniæ ecclesiastica paulo fusius. Id.

De S. Genesio de la Xara exstat libellus nostro idiomate scriptus a P. Melchior de Huclamo Franciscano; plene Franciscus Cascales in Hist. Murcia, discours. ultim., cap. 7, pag. 451, et seqq. Vide infra num. 291, et 307; Julianum in Adversariis num. 435, 436, 437, 438, 439 et 450. D. L.

276. Nicander poeta Hispanus anno 815. Toleti floret sub Gumensindo, qui S. Cyriaci episcopi Anconitani scripsit Martyrium versibus, ut refert Galesinus in Annotationibus iv. Non. Maii, fol. 102, pag. 2. Nihil de hoc vidi. Meminit hujus etiam Julianus hoc anno [In Chron. num. 421], et eum civem Toletanum facit. Quod ad Toletanorum gloriam accedit, quod tempore tam barbaro Toletum tales gemmas produxerit, et in media hieme similes rosas, P. H.

Hujus poete autumo esse versus, qui in Siliii Italici opere ad limen ipsius apponuntur, in editione Gisleni Jansenii. Antuerpiæ anno 1101. Versus et eorum inscriptio sunt:

AMBROSII NICANDRI TOLETANI IN SINGULOS SILII ITALICI LIBROS CATALEPSES.

Catalepsi primi.

Bellorum hic causæ. Pœnoque obsessa Saguntos
Est duce. legatos Latias quæ mittit in oras.

Romanam prohibet navem contingere portus
Hannibal: huic clypeus datur, et ruit alta Saguntos.

Gadeis Pœnus adit, sortes perit æquore Bostar;
Dux Alpes superat, Taurinis qui sedet ævis.

Ticinis clades canitur, Trebiæque ruina:
Hic Appenninum transit cum milite Pœnus.

Insidias Tyrius ductor struit, hinc Trasimenus
Romanam indoluit stragem, tremit Italia tellus.

Romam quisque petit, prima audit Punica bella
Serranus, referente Maro, et movet agmina Pœnus.

Obvius Hannibali Fabius venit; isque cadentem
Collegam eripuit fato, cui reddit honores.

278. Artinodus [*al.* Erthinodus] monachus Gothus Augustinianus, in Scisla Toletano monasterio hujus ordinis, ut martyr, in pretio habetur.

279. Stephano Quinto succedit in sede Petri Paschalis.

DCCCLVIII.

DCCCXX.

280. Gratosus episcopus XLIV, Ravennas multum floret.

DCCCLXIV.

DCCCXXVI.

281. Dum sanctus Abhelardus, cognomento Genesis, erat in exilio apud Carthaginem Spartarum, apud insulam Eron (nunc Grossam [*al.*, Grillam] dictam) multis ultro citroque missis litteris se consolantur, ipse Gumesindusque Toletanus archiepiscopus, qui ex eodem erat genere et gente progenitus.

DCCCLXVI.

DCCCXXVIII.

282. A Machometo Toleti rege ædificatur mirus pons super Tagum ad alveum [*al.* columnam] S. Leucadiæ prætoriensis.

DCCCLXVIII.

DCCCXXX.

283. Gumesindo archiepiscopo Toletano succedit in sede Wistremirus archipresbyter Tolotanus, vir sanctus, pius, et in pauperes egregie propensus; sedet annos 28 sub gubernatore civitatis Toletanæ Ambrosio.

284. Erigitur [*al.*, eligitur] Toleti academia philosophiæ, medicinæ et astrologiæ, eo concurrentibus Hispaniæ doctissimis.

. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

8.
Conveniunt Varrone dnce ad fora bella cohortes,
Italiæ et cladis signa infelicia surgunt.

9.
Collega invito Cannarium prælia Varro.
Stultus init, portenta vetant, fugitque cruentus.

10.
Cannis occumbit Paulus, quem Pœnus honorat :
Spes Italas Fabius renovat, Varrone recepto.

11.
Ad Tyrios socii desciscunt, pectine Teutras
Gesta virum cauit, et Mago Carthagine certat.

12.
Pathenopen dux Pœnus adit Nolamque resedit
Ad Capuam, trepidæ tenditque ad mœnia Romæ.

13.
Pœnus ab urbe redit Capuam, tellure et Ibera
Scipiadæ occumbunt, natus descendit Avernum.

14.
Arte Syracosiam expugnat terraque marique
Urbem Marcellus, foedat late omniâ pestia.

15.
Scipio ad Hispanas juvenis tunc navigat oras,
Marcellusque cadit, cadit Asdrubaliense Neronis.

16.
Hispanos vicit dux Scipio, recta Syphacis
Hopes, patrio celebratque in funere ludos.

17.
Advehitur Romam Cybeis; hinc Scipio Pœnum
Dejicit Asdrubalem, prostratoque hoste triumphat.

278. *De Artinodo Julianus in Chronico num. 422, P. M. Joannes Marquez in lib. De ordine S. Augusti, cap. 2 § 3. De Scisla diximus supra num. 46. D. L.*

283. Gumesindo defuncto, per electionem metropolitanorum episcoporum, eligitur Wistremirus civis Toletanus, ex genere Ficulneorum, et archipresbyter S. Justæ. Fuit hic vir sanctissimus, ex testimonio sancti martyris, et electi Toletani pontificis Eulogii, dicentis in epistola ad Wiliesindum episcopum Pampilonensem : « Post quintum diem Toletum reverti, ubi adhuc vigentem sanctissimum senem nostrum, faculam Spiritus sancti, et lucernam totius Hispaniæ Wistremirum comperi; cujus vitæ sanctitas totum orbem illustrans, hæc enus honestate morum celsisque meritis catholice gregem refovet : multis apud eum diebus legimus ejusque angelico contubernio hæsimus. » Data est hæc epistola anno Domini 841 quo tempore regnabat hæc Ecclesiam vir sanctitate vitæ, morum integritate, litteris et sapientia clarissimus, qui potest cum Ambrosio, Augustino jure comparari; quem vocat in primis « faculam Spiritus sancti, lucernam totius Hispaniæ; cujus tanta fuit sanctitas ut ejus splendor totum orbem perfunderet. » Vocatque populum Muzaralum Toletanorum *catholicum* Felix pecus, quod tali pastore

A gubernatur. De quo pulchre Morales in hunc locum. « Ingentis gloriæ Toletanis Muzarabibus Christianis profecta fuit talem ac tantum virum hoc tempore episcopum habuisse. Sed Cordubensibus meis inde eliam præstantissimæ laudis decus derivatur, divum videlicet Eulogium eodem ipso tempore habuisse, qui multorum episcoporum suffragio, et Toletani populi sanctis studiis, dignus haberetur, qui Wistremiro (quali, bone Deus, antistiti!) succederet. Idque circumspicere judicio, et matura deliberatione factum prorsus est, cum ex hac apud se commoratione Toletana Muzarabum Ecclesia nobili experimento didicisset, quem virum dignis studiis et populi voluntate requireret. Deber autem sancta Ecclesia Toletana plurimum divo Eulogio, quod sanctissimi præsulis memoriam conservaverit, Alvaro itidem Cordubensi, qui ad hoc usque sæculum nostrum notitiam electi antistitis transmiserit, qui martyr esse tandem promeruerit. » At vero cum hactenus dicit

B Eulogius, intelligere licet, eo ipso anno, quo scripta fuit hæc epistola, vixisse adhuc Wistremirum archiepiscopum. Alvarus vero vocat sanctum episcopum *divinæ memoriæ Wistremirum episcopum*. Scriptus est in tribus veteribus episcoporum Toletanorum Diptychis, in Luitprando, Juliano, in catalogo Garsie Loaysæ, Moralis, Ortizii; sed illum vocat corrupte *Hentistrentum* pro Wistremiro : meminit et Gomezius; ego in Historia Toleti; Petrus de Alcozer in Historia Toletana, Mariana, et plures alii. Vir fuit Wistremirus dignus, qui inter sanctissimos pontifices referretur in Martyrologio; sed reformatores ejus diem obitus sanctissimi viri autumo prorsus ignoravisse. De hoc alias; non minimam partem fuisse reor sanctissimi senis approbationem, ut populus Toletanus approbaret electionem, quam de sancto Eulogio fecerunt episcopi metropolitani ad apicem Toletani pontifici. P. H.

284. De academia Toleti erecta, ubi floruerunt philosophia, astrologia et medicina, nihil mihi mirum; cum hæc regia civitas semper fuerit omnium altrix artium et alumna. Id.

Erigitur Toleti academia philosophiæ, medicinæ, astrologiæ, etc. Antiquus in Hispania academiæ usus et graduum. Alvarus in Vita S. Eulogii : « Sed cum jam (*hæc sunt ejus verba*) annos juventutis attingeret, diaconi ministerio fungitur, atque ita in brevi, merito vectus ad superiorem gradum presbyteris sublimatur; moxque magistris ordine *hoc est more ex-minis adhibito* et vitæ moribus, sociatur. » Noster Julianus in Chronico nu. 521, ubi de monasterio Agaliensi ait : « Sic finivit illa domus, illa, que fuerat sanctitatis et religionis officina, et per plus-

quam 450 annos tot archiepiscopus patriarchali sedi dedit, et tot sedibus contribuit episcopos, tot etiam doctores toti Hispaniæ et Galliæ quondam Narbonensi; ex quo, velut ex equo Trojano, tot viri sanctissimi doctissimique certatim prodierunt. » De hac re alibi in Juliano et Luitprando mentio num, 244, ubi vide quæ diximus; et Paulum Jovium in lib. xxxiii, cujus sunt verba. « Postremo cam Africam invalescente Mahometis secta, Saraceni e Syria, Ægypto Arabiaque, inducti religionibus, tanta vi invaserunt, ut, pulsis Christianis, invectaque et late propagata superstitione, in Hispaniam usque victores transcenderint. Et cum Afri, Numidæ, Mauri, et denique omnes Pænorum gentes nova sacra facile suscepissent, in Illiberi Bæticæ regia urbe, quam Granatam nostri vocant, posita est Maurorum sedes, et Cordubæ gymnasium cum celebri bibliotheca constitutum, ubi Arabicarum litterarum professores juventutem docendo, excipiendoque intermorientes apud Græcos optimarum scientiarum atque artium disciplinas, cum insigni gloria floruerunt. » Refert Theodoros Zuingerus in Theatro vitæ humanæ vol. 26, lib. unico f, 4063, col. 2. De Academiis et earum antiquitate, peculiarem commentarium edidit Jacobus Middendorpius doctum sane ac laboriosum; et de utilitate, necessitate et antiquitate scholarum scripsit Admonitionem panegyricam Joannes Althusius, auctor donec expurgetur prohibitus. Ab Ogygis enim temporibus in Hispania celebres et illustres academiæ fuere; præcipue in tractu Bætico et Turdetano, cujus habitatores litteratissimi habiti; ea regione Bætica, a fluvio; ab incolis, Turdetania nominata. Sic Strabo lib. iii, ipso limine: « Hi omnium (de Turdetanis loquitur, ex recensione Isaaci Casauboni) Hispanorum doctissimi judicantur, utunturque grammatica, et antiquitatis monumenta habent conscripta, ac poemata, et metris inclusas leges a sex millibus, ut aiunt, annorum. Utuntur et reliqui Hispani grammatica, non unius omnes generis quippe ne eodem quidem sermone. » Docuit in Turdetania grammaticam Asclepiades Myrleanus; teste eodem geographo in eodem etiam libro. Ex quo idem refert Alfonsus Garcias Matamoros in *Apologetica narratione de Academiis, litteratisque viris Hispaniæ*. Ejus verba sunt: « His temporibus nondum litteras in Græciam Palamedes invexerat, et multis cum poetis, tum philosophia, Bætica florebat, quæ post Phœnicum illud celebre litterarum emporium (quod primum in orbe conditum a Xenophonte proditum) insignem academiam habuisse fertur; in qua Asclepiadem Myrleanum litteras docuisse Strabo numerat. » Secundas fert Morales in sua Corduba II, tom. Historiæ pag. 407: « Assi queda Cordoba estava en esta Region de los Turdulos, de los quales diçe este mismo autor [Estrabon] eran tenidos comunmente en Eस्पaña por los mas sabios de toda ella. Teniam, diçe el, letras i estudios dellas, i libros de insigne antiguedad; teniau uso de Poesia, i sus leyes escritas en verso de tiempo antigo, que decian era de seis mil años. » Meminit etiam Strabonius Jacobus de Valdes, in libro De dignitate regum regnorumque Hispaniæ, cap. v, num. 8, et Frater Joannes de la Puente lib. iii. De la conveniència de las dos Monarquias, cap. 21, § 2. quamvis Valdesium reprehendat, littera G. Nunc autem novissime de Cordubensi academia, et de aliis Hispaniarum inclitis P. Roa eruditè, uti solet) in lib. del Principado de Cordoba cap. 6 p. 25, B. Hispanis autem amorem innatum esse ad perquirendos libros, ad artes addiscendas, dicit Oldradus de Ponte in Consilio 84, incipit: *An expediat habere multos libros*. Et lepidam narratiunculam scribit his verbis: « Et Hispani consueverunt circa hoc esse curiosi; unde narrat Joannes, quod Hispani, volentes habere copiam librorum, invitaverunt eum, et dederunt vinum rubeum, mistum cum albo, ut inebriatus commodaret eis libros: ac ipse notat cod

A de Dolo. 1. *Dolum* » Hactenus Oldradus. In eis etiam academiis antiquis, ut in recentioribus nostris, dignitatum gradu, seu nomine, magistri decorabantur. Diximus jam ex S. Eulogio, et ex nostro Juliano. Addam nunc, *grammaticos, philosophos, doctores* appellari solitos. Suetonius Tranquillus temporibus quibusdam super viginti grammatices celebres scholas fuisse in urbe tradit. Sunt autem grammatici, ut inquit Cicero, interpretes poetarum, versanturque non solum circa sermonem, sed etiam circa historias et carmina evagantur. A Latinis litterati vocantur. Apud Græcos nium sibi indulgebant in quæstionibus inutilibus discutendis: Quem numerum remigum Ulysses habuisset? priore scripta fuisset Ilias an Odyssea? et id genus alia. Increpat eos Seneca De Brevitate vitæ: « Operose nihil agunt, inquit, qui in litterarum inutilium studiis detinentur, quæ jam apud Romanos quoque magna manus est. » Deridet Quintilianus lib. 1, et A. Gellius lib. ult., hanc litteratorum anxiam nimis et futilem curam. Iterum Seneca, epist. 88: « Ergo illa discamus, quæ Homerum fecere sapientem. Hoc quidem me quærere: Utrum major ætate fuerit Homerus, an Hesiodus, non magis ad rem pertinet, quæ scire, an major Hecuba fuerit, quam Helena, et quare tam male tulerit ætatem. » Hujusmodi tricus eos experiebatur, imo detinebat implicitos, Tiberius, referente Suetonio ejus Vita cap. 70: « Quæ mater Hecubæ; quod Achilli nomen inter virgines fuisset; quid Sirenes cantare sint solitæ. » At boni grammatici, et non grammaticistæ, ab isto ineptiarum stulto labore cavent, quem cane pejus et angue ventant et fugiunt, de republica litteraria bene meriti, et bono publico consulentes. De his mentio apud I. C. in l. *Si duas, § Grammatici, π, De excusationibustutorum*. Quibus dabatur immunitas munerum; negata iis qui primas tantum litteras docebant l. ii, § ult., π, *De vacatione munerum, l. Ne gradatim, § ult. π, De muneribus et honoribus*. Doctæ ad id Cujacius in Recitationibus in pandectas in dict. l. 1, *Si duas, § Grammatici*. Qui vero liberales profitebantur artes, et fideliter discabant et docebant, *Doctores* appellabantur. Id passim Suetonius in Julio cap. 42. « Julius Cæsar (ejus sunt verba) omnes medicinam Romæ professos, et liberalium artium doctores civitate donavit. » De Adriano Spartianus in ejus Vita: « Doctores, qui professioni suæ inhabiles videbantur (senio aut morbo), ditatos honoratosque a professione dimisit. » Lampridius de Alexandro Severo: « Grammaticis salaria instituit, et auditoria decrevit; et discipulis cum annonis pauperum filios, modo ingenuos, dari jussit. » Ubi vides *constituta salaria*. Descendat, sæpe vocatus, Suetonius in arenam, in Vespasiani Vita cap. 48: « Vespasianus primus e fisco Latinis Græcisque rhetoribus annua centena constituit. » Capitolinus in Antonio Pio: « Rhetoribus, inquit, et philosophis per omnes provincias, et honores et salaria constituit. » Eusebius in Chronico refert, Quintilianum primum publicam scholam Romæ, et salarium e fisco accepisse; quemcum Suetonio in concordiam conatur adducere magnus ille Lipsius in suo Lovanio lib. iii, cap. 7, qui de hac re plena et erudita manu cumulat multa et disponit recte; uti in De bibliothecis syntagmate cap. 11. Secundas fert in hac questione non secundus Samuel Petitus lib. iv *Miscellancorum* cap. 1, de numero, hæresi et salario grammaticorum, rhetorum et philosophorum, undique petitus testimoniis, quæ huc transcribere non est opus; imo opus infrunitum erit. In novo etiam orbe, *Scholæ, doctores et salaria*. Ex Gomara transcripsit Lipsius cap. 6. Lovanii, ubi de Mexicanis legisse ait, scholas in eorum templis fuisse, ei ad eas divites præsertim nobilesque filios suos missitare solitos ab anno statitis quinto; ibique a præceptoribus suis docebantur, coercebantur, neque egredi fas erat, et ad usum juventutis hujus terræ et agri dabantur, e quibus fruc

DCCCLXXIV.

285. In territorio Zamorensi, oppido Albugensi, floret, opinione raræ sanctitatis, Sæculina virgo Benedictina.

DCCCLXXVI.

286. Alvarus et Isidorus, fratres S. Eulogii, qui post fuit electus archiepiscopus Toletanus, ad Boioariam exsulant.

DCCCLXXVIII.

287. Theodemirus monachus Benedictinus, episcopus, Calagurritanus, Claudio Taurinensi episcopo succedit.

DCCCLXXXII.

288. Hoc anno fit iudex Muzarabum Gunderinus Toleti, vir pius, justus et Deum valde timens.

DCCCLXXXIV.

289. Martinus Secundus, Romani papæ fama [*al.*, frater] in Gallæcia floret.

290. S. Alvarus, socius S. Eulogii, mirifice floret Cordubæ.

291. S. Fructuosi memoria celeberrima habetur apud Ligures.

292. Contra Claudium episcopum Taurinensem Iconomachum scribit S. Wistremirus archiepiscopus Toletanus.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

tus et annonam colligebant. In Oriente Brachmanæ et Gymnosopistæ cœtus suos docendi discendique habuere : hodieque durat nomen ipsum Brachmanarum, et in Japone Bonzoriorum, qui magnos discuntium cœtus, et in primariis oppidis habent. D. L.

285. Anno 836 in territorio Zamorensi, oppido Albugensi, vulgo Albugela (est Latine Albucella Antonino, et Albocella Ptolemæo in Vaccæis) floret S. Sæculina virgo, abbatissa, ut credo, ordinis Benedictini, cujus memoria est in Martyrolog. Hispan. et in breviario membranaceo S. Ecclesiæ Abulensis, die 23. Julii celebratur festum simplex de ea; sic ibi: « Sancta Sæculina ex urbe Albugensi, claris natalibus orta, nobili viro, cui matrimonio juncta fuerat, ut continentiam sectaretur, Deo precibus annuente, persuasit. Quo ex hac luce subtracto, monasticam vitam eligens, cœnobium ingressa, quod pater extruxerat, cum pluribus feminis jejuniis et orationibus vacans, Deo humiliter deservebat; ubi, post plurima signa, congregatis sororibus datoque eis pacis osculo, migravit ad Christum. » Nusquam nec in Martyrologio, nec in alio, quam in hoc loco Luitprandi, et in Tabulis Ecclesiæ Abulensis de hac reperi. P. H.

287. Theodemirus monachus Benedictinus, et post episcopus Calagurritanus, vir apprimè pius et doctus, scripsit contra Claudium Hispanum episcopum Taurinensem iconomachum librum elegantem pro imaginum defensione. Fuit huic Claudius vir fallax, qui ex capellano Ludovici factus est episcopus Taurinensis. Sæpe bellavit contra Mauros, ut patet ex rebus gestis Augustæ Taurinensis: contra quem scripsit (ut dictum est) Theodemirus, et Jonas episcopus Aurelianensis, et Spiritu Dei concitatus sanctus senex Wistremirus episcopus Toletanus, *facula Spiritus sancti*. De Claudio sic Walfridus Strabo, De rebus ecclesiasticis: « Claudius quidem Taurinensis episcopus, sed in veritatis itinere, nominis sui similitudine, nutabundus inter cæteras vanitatum suarum ineptias, cupiens hæresim de imaginibus renovare, antequam diversorum contra eum scribentium tellis, suo iudicio damnatus, interiret: et fortasse qui imperatoris, velut in nummo, contempsit imaginem, ante tribunal ipsius, protervitas suæ, et pariter ingratitude vel inquietudinis penas exsolvit. Non enim levem injuriam sæculi potentes sibi putant illatam, si imaginem suam, vel nomen in quolibet numismate a subjectis despici cognoverint et calcari. » Vivebat per id tempus Walfridus Strabo; et ideo testi præsentis ac viventi fides habenda est. Fuit autem Claudius discipulus Felicis Urgelitani hæretici; similis omnino patri fuit filius. P. H.

(a) De Jona vide not 6, in epist. Tractemundi. D. L.

DCCCXXXVI.

DCCCXXXVIII.

DCCCXL.

DCCCXLIV.

DCCCXLVI.

290. De Alvaro Cordubensi, S. Eulogii contubernali, multa apud eum mentio est. Fuit illusterrimo genere natus, ut qui a sancto et modestissimo viro S. Eulogio *serenissimus* appellatur; quod nomen, non nisi in reges, aut e regio sanguine procreatos, cadere videmus. Scripsit vitam S. Eulogii, et mortem, ac officium precum, et hymnum in ejus laudem Asclepiadeis versibus composuit, et librum, qui dicitur Scintilla, testimoniis sanctorum Patrum concinnatum; opus eo tempore valde necessarium, in quo erat tanta librorum omnium penuria. Indiculus luminosus non est ejus, ut mox videbimus. Non credo uxorem duxisse, sed egisse vitam cælibem. Post mortem S. Eulogii 12 annos plus minusve moritur sanctissime Cordubæ, quarto die Maii, lumen splendor Muzarabum Cordubensium; dignus sanctus vir (ut fertur) qui sanctorum catalogo ascriberetur. Fuit, prout illa tempora ferebant, vir plane doctus; in cujus laudem lubet hoc carmen annexere.

Alvare Muzarabum decus, et quem Corduba jactat
Emeritum, sacra cingere fronde caput.
Te pietas, te cana fides, studiumque sciendi,
Eulogio et sociat fœdus amicitie.
Hoc dixisse sat est; nam cætera sustulit ætas;
Quem canet admirans invida posteritas.

Quæ scripsit P. Higuera, Juliani testimonio confirmantur in Chronico n. 433, hoc eodem anno: « Alvarus (*hæc sunt verba*) ex regio semine Gothorum, amicus et collega studiorum S. Eulogii, litteris et sanctitatis opinione floret Cordubæ. » Cujus etiam meminit idem Julianus num. 430. Nunc habeo opera quæ exstant manuscripta in archivo sanctæ ecclesiæ Cordubensis, emissurus in lucem, si per tempus licuerit. D. L.

292. Scripserunt multi contra Claudium Iconomachum, ut Walfridus, Jonas Aurelianensis (a); sed claude, nec omnino secundum Ecclesiæ Romanæ, Ecclesiarum omnium magistræ et regulæ, dogma catholicum. Quæ duo circa sacras imagines docet; et nullo modo frangendas aut abjiciendas, sed debito cultu venerandas. Il Pa' res, qui convenerunt ad concilium Francofordiense, acclamantibus S. Ecclesiæ Romanæ legatis, recipiendas et habendas censuerunt, ut sint velut alphabeta indoctis et imperitiis nullo tamen modo venerandas. De quo sic Baronius IX tom., anno Domini 825 num. 74, pag. 761: « Verum » (inquit, agens de Jona Aurelianensi, qui scripsit contra Claudium Iconoclastam), « verum, inquam, sic Jonas confecit bestiam, ut tamen ab Ecclesia catholica præmio dignus minime fuerit judi-

catus; quippe qui etsi pugnavit adversus Iconoclastas, non tamen e castris Ecclesiæ orthodoxæ, a qua errore pristino ex parte dissensit; dum ita non confringendas esse prædicavit imagines, ut tamen eas non esse venerandas assereret; ex eorum classe unus ipse, qui adornatum duntaxat, et ad instruendum de rebus gestis fideles, non autem ad venerationem esse debere imagines in ecclesia sensit. Quem una cum aliis ejusdem sectæ gregalibus superius confutavimus. » Hæc Baronius, Scripsit ad Jonam Lupus Ferrariensis abbas, epist. 27: « Excellentissimo præsuli Jonæ Lupus, æternam in Domino salutem. Librum vestrum (sicut rogasti) excurrimus, sed ut parcissime dicamus, immutare in eo nihil volumus, ut operis vestri sitis ipsi correctores, cujus estis auctores; siquidem expendenda nobis fuit teneritudinis et tenuitatis nostræ ratio, et ætatis ac ordinis vestri habenda consideratio; nec facilitatem ac delectationem quamdam reprehendi, quam in quibusdam notare solemus, debuimus imitari. » Hæc ille. Addit Baronius: « Debuisset vir doctus et pius reprehendisse antistitem de errore contra Ecclesiam hic insinuato. »

Præter Theodomirum monachum, Dungalus non ignobilis ejusdem temporis scriptor, et Vistremirus, utpote scriptor contra Iconoclastas et errores imaginum, archiepiscopus Toletanus, vir doctissimus et sanctus, et ipse Lupus, scripserunt de crucis et imaginum adoratione. Constat hoc ex epistola ejusdem Lupi ad Eginhardum scriptorem rerum a Carolo gestarum. Est epistola 4 occasione reprehendendi Claudii Taurinatis episcopi negantis sacras imagines venerandas esse. Res hæc venit ad aures imperatoris Michaelis Græci, qui misit legatos suos ad Ludovicum imperatorem, qui in hoc errabat, dicens imagines tenendas omnino quidem, sed nullatenus adorandas esse. Qui etiam ad Eugenium papam misit suos oratores, ut peterent a papa, ut litterati Galli disputarent ea de re. Et sanctus pontifex arguit temeritatis Legatos, scilicet Freculphum episcopum, et Adegarium, quod rein tantis sæculis ab Ecclesia observatam, certam et constitutam, vellent ausu quodam temerario in questionem revocare. Tandem ipsis insistentibus licentiam petitam concessit. Facta est collectio prope Parisios anno Domini 825, non coacta synodus. Quæ in illa collectione decreta fuerunt, satis posteritas erubescit. Prodiit in lucem actus Francofordiensis sine nomine auctoris, aut bibliothecæ unde petitus sit codex ille: quod tyrannice factum cardinali Baronio doctissimo pientissimoque fuisse plane videtur. Tunc est abjecta septima synodus generalis. Qua de re sic Baronius anno 794: « Vetustissimum omnium Chronicon hac ætate conscriptum, sub Ludovico imperatore, Caroli filio; synodus, inquit, etiam quæ ante paucos annos sub Irene et Constantino filio ejus congregata, et ab ipsis non solum septima, verum etiam generalis erat appellata; ut nec septima nec universalis haberetur dicereturque, quasi supervacua omnino ab omnibus abdicata est. » Hæc eadem totidem verbis apud Aimonium descripta leguntur. Chronicon itidem eodem tempore scriptum, nuper a Pythæo editum, hoc eodem anno iisdem verbis: « Pseudosynodus Græcorum, pro adorandis imaginibus, habita ab episcopis, damnatur; in eodem videlicet Francofordiensi consilio. » Et Ado Viennensis, qui scripsit sub Carolo nepote hujus Caroli Magni, eadem verbis iisdem. Idem Regino. sed et alii complures longe nobiliores auctores. Verum de ipsis primis auctoribus, qui interfuerunt eidem Francofordiensi concilio, prius investigandum est, quomodo ex adversantium scriptis, capitulari scilicet libro illo, inducti sint, ut Nicænam synodum condemnarent. Mirum est quomodo sint obcæcati isti doctores, non inspectis veris actibus, et reclamantibus legatis Adriani, et contrariis eos fallentibus

A credere maluerint; nisi quod coacta sit synodus a Constantino et Irene, qui noluerunt recipere uxorem filii sui filiam Caroli Magni. Et Jonas Aurelianensis fuit in sententia hujus erroris, sic: « Illud quod imaginum adoratores ad suum errorem munitulum respondisti scripsisse, ita inquit: Non putamus imagini, quam adoramus, aliquid inesse divinum, sed tantum pro honore, cujus effigies talis, eam veneratione adoramus; una autem reprehendimus ac detestamur, qui cum eorum scientiam non subterfugerint, imaginibus nihil esse divini, majori digni sunt invectione, eo quod delatum honorem divinitati impenderint infirmo et egeno simulacro. Quantumque hujus erroris sectatores et defensores a vera exhorbitent religione, non opus est per singula mea declarare narratione. Id ipsum etiam nonnulli Orientalium, qui eodem sceleratissimo mancipantur errore; sed objurgantibus respondere solent; Tribuat Dominus sua gratuita pietate, ut tandem aliquando, et isti et illi ab eadem exantur superstitione, et apostolicis disciplinis salubriter instructi, traditioni renoventur ecclesiasticæ. » Et inferius: « Illi, qui nimio et indiscreto amore ob honorem sanctorum imaginibus supplicant: nescio an temere idololatræ sint, aut vocandi videantur; sane potius ab hac superstitione adhibito rationis moderamine revocandi, quam idololatræ (cum utique sanctæ Trinitatis fidem veraciter credant et prædicent) nuncupandi. »

Ejusdem malæ opinionis videtur fuisse Walfridus Strabo, de rebus ecclesiasticis cap. 8: « Nunc autem de imaginibus et picturis, quibus decus ecclesiarum augetur, dicenda sunt aliqua, quia et earum varietas nec quodam cultu immoderate colenda est, ut quibusdam stultis videtur. » Et inferius: « Si enim ideo quia novimus non adorandas nec colendas icones, conculcandæ sunt et delendæ picturæ. » Hæc ille. Ejusdem fuit classis Amalarius, Altigarius, seu Elisagarus, Trevolphus, Adegarius. Inter hos numerandus est et Hincmarus archiepiscopus Remensis contra Joannem episcopum cap. 20: « Septima autem apud Græcos vocata universalis Pseudosynodus de imaginibus (quas quidam confringendas, quidam adorandas dicebant; neutra vero pars in intellectu sano definiens sine auctoritate apostolicæ sedis) non longe ante nostra tempora Nicææ est a quam plurimis episcopis habita, et Romam missa, quam et papa Romensis ad Franciam direxit. Unde tempore Caroli Magni imperatoris, jussione apostolicæ sedis, generalis synodus in Francia (Francofordiæ scilicet), convocante præfato imperatore, celebrata; et secundum Scripturarum tramitem traditionemque majorum ipsa Græcorum pseudosynodus destructa et penitus abdicata; de cujus destructione non modicum volumen, quod in palatio adolescentulus legi, ab eodem imperatore, per quemdam episcopum missum. » Et inferius: « Auctoritate itaque hujus synodi (Francofordiensis videlicet) non nihil repressa est imaginum veneratio. Sed tamen Adrianus, et alii pontifices in sua opinione perseverarunt; et mortuo Carolo, suarum pupparum cultum vehementius promovērunt: adeo ut Ludovicus Caroli filius, libro longe majori insectatus sit imaginum cultum, quam Carolus. » Hæc Hincmarus. Quo loco satis irreverenter et de cultu Sacrarum imaginum, et de sententia irrefragabili Romanorum pontificum loquitur. Nec ignorare poterant illi Patres regulam infallibilem veritatis esse sanctam sedem Romanam. At vero Anastasius bibliothecarius, in præfatione quam præmisit septimæ synodo: « Quæ super venerabilium imaginum adoratione præsens synodus docet (Nicæna scilicet), hæc et apostolica sedes vestra, sicut nonnulla conscripta fuerant, antiquitus tenuit, et universalis Ecclesia semper venerata est, et hactenus veneratur; quibusdam duntaxat Gallorum exceptis, quibus utique nondum est harum utilitas revelata. Aiunt namque,

DCCCLXXXVI.

293. S. Blasius, episcopus et martyr, qui in Hispania apud Centumfontes, oppidum Celtiberiæ, passus est tempore persecutionis Neronianæ, anno sexagesimo septimo; miraculis celebris [al., crebris] micat.

DCCCLXXXVIII.

294. S. Anacirardus eremita ex Germania venit in Lusitaniam, et in ripa fluminis Tagi, prope civitatem Scalabim, sancte degit; et reversus ad Italiam, non procul a lacu Tigrurino, vulneribus confectus, martyrizatur die 4 Februarii.

DCCCXCV.

295. Patitur Cordubæ Rodericus et Salomon; domo Lusitanus, prope urbem dictam in Bætica Tuccim vetus, aliquibus Fossina.

396. Hoc anno Wistremirus, Toletanus primas, jubet deponi Samuclem episcopum Illiberitanum, propter nefandam vitam: quod exsequitur David Hispalensis archiepiscopus; sufficit illi Gervasium.

297. Hoc anno sufficitur per Toletanum Wistremirum, defuncto episcopo Urcitano (Urci, nunc Portella) Genesisius, alias Abhelardus episcopus, qui fuerat Lugdunensis in Gallia, vir sanctus, Milonis cognomento Bernardi filius, frater vero Rolandi, ducis Palatini.

298. Wistremirus vir sanctus (qui vocabatur a. S. Eulogio Facula Spiritus sancti) Lupi Ficulni frater,

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

quod non sit quodlibet opus manuum hominum adorandum, quasi non sit codex Evangeliorum, opus manuum hominum, quem quotidie osculantes adorant. Venerabilior canis, quem non esse opus manuum hominum, procul dubio non negabunt; similiter et formas sanctæ crucis, quam se adorare omnes ubique Christiani fatentur. » Duo collige ex Anastasio; solos quosdam pontifices Gallos non admittere adorationem imaginum, non omnes; et, præter hos, nullos aliarum nationum episcopos. Unde perniciose hæc hæresis, tametsi Gallia proxima sit Hispaniæ, ejus membra non pervasit, nec eam infecit. Imo cum scripsisset de non adorandis, sed frangendis imaginibus Claudius Hispanus, Taurinas episcopus, isque liber, utpote scriptoris Hispani. manibus tereretur Hispanorum; Vistremirus Toletanus pontifex, et Hispaniarum primas, zelo Dei fervens, ut *facula Spiritus sancti*, ne quibus ille liber noceret, aut sententia Patrum Gallorum illos decipere posset, scripsit luculentum librum (ut docet hic Luitprandus, et Julianus Toletanus archipresbyter) contra Iconoclastas et eos qui non reverenter adorant sacrosantas sanctorum imagines. Quod credo factum, adhibitis ad concilium Toletanum metropolitanis episcopis, et viris doctrinæ splendore et vitæ sanctimoniam præclaris. Quod quidem cedit in maximam laudem, tum gentis Hispaniæ, tum maxime sanctæ sedis Toletanæ gloriæ, quæ divino beneficio tales pastores et pontifices non minus doctos quam sanctos, zelo fidei catholicæ flagrantes, quam famæ celebritate conspicuos, semper ut mater Hispaniarum nacta sit. Utinam hoc opus, ut pium et egregium, nunc exstaret! Posset in illo, ceu in limpidiissimo quodam speculo, sedulus lector intueri expressam imaginem eorum ac doctrinæ, quibus sanctissimus vir et pontifex Wistremirus totam Hispaniam, ceu quibusdam clarissimis radiis illustravit; faxit Deus, ut, sicubi latet tantus thesaurus, in lucem prodeat jam tandem, ad ejus gloriam et multorum utilitatem, et ut omnes intelligant quanti semper Toletani pontifices fecerint sententiam sanctissimorum Romanorum pontificum; ut ne latum, quod aiunt, unguem et ab eorum sensibus et placitis unquam recesserint, quin eorum statutus facilem et benevolam aurem (ut par est) accommodarint.

293. S. Blasii martyris Hispani, sub Decio passi, celebris memoria est apud Hispanos. Toleti servatur ejus sacrum cranium in cœnobio sanctæ Trinitatis. Exstat Joannis et Manuelis ante trecentos circiter annos diploma donationis monasterio sancti Blasii centumfontani; ubi dicitur donationem illam fieri ob reverentiam S. Blasii martyris ibidem sepulti. P. H.

DCCCXLVIII.

DCCCL.

DCCCLVII.

De sancto Blasio Julianus in Chronico num. 434: « S. Blasius apud oppidum, vocatum Centumfontes, in Celtiberia, in Neronis persecutione in Hispania martyr patitur. » Non abs re mihi visum, verba fratris Thomæ de Truxillo apponere, qui in tomo II, *Thesauri concionatorum* fol. 637, col. 2, sub titulo, *De beato Blasio Hispano*, sic ait: « In oppido de Cifuentes in extremitate regni Toletani, in quodam monasterio monialium B. Dominici, est insigne quoddam sepulcrum ex lapide alabastrite, ubi dicitur esse corpus beati Blasii Hispani. Aliqui vero dicunt esse eundem Blasium, quem celebrat Ecclesia catholica die 3 februarii. Cæterum. quod ille sanctus diceretur Blasius, certum quidem est: ita enim ibi ab omnibus affirmatur; quod autem sit ille, de quo supra diximus, magna quidem est ea in re difficultas: quamvis ostendant, prope flumen Tagum ruinas cujusdam civitatis, quam ipsi dicunt appellatam fuisse Sebasten. Ostendunt etiam speluncam quamdam, in qua vir sanctus habitaret, et ubi eum jussisset comprehendi præses Agricolaus, cum fuisset indicatus a canibus venantibus. Indicant etiam prætereà, et assignant ibi nomen provinciæ Cappadociæ, et alia multa ostendunt, quæ videntur convenire illi alteri sancto Blasio episcopo. Sed tamen jam universa Ecclesia recepit illum Blasium, de quo superius dictum est, tanquam episcopum et martyrem, Sebastæ in Cappadocia illa Asiæ Minoris, non autem illa de Alcarria. Itaque quidam alius esse debet hic Blasius; qui tamen idem habet nomen, et fuit etiam sanctus. » Hactenus Frater Truxillo. Sic Morales, Marieta, Dadilla, D. S.

294. De Anacirardo facit mentionem Molanus die 4 februarii; sed vocat *Lietphardum*. Lege Surium hoc die. P. H.

295. Vide P. Joan. de Rea Soc. Jesu in Vita Martt. Cordub. p. 51. B.

297. *Urci nunc Portella*. Diximus ad num. 38, de oppidulo Portella, seu Portiella vel Portellia, (sic hic legendum *Portellia*, vel *Portella*, aut *Portiella*) ubi laudavi diploma Sanctii regis, cujus nunc verba, quæ ad rem conducunt, apponere non recuso: « Bono, inquam, vobis in valle de Ostella, prope villam quæ dicitur Portiella, monasterium, quod dicunt S. Joannis, cum suis terminis; et in Pampilonia parochiam de S. Cæcilia; et in valle de Garonio, monasterium quod dicitur Zeyahassa. » D. L.

298. De felici obitu et die mortis sanctissimi Wistremiri, episcopi Toletani, potest nos facere certiores Luitprandus, qui vixit post hoc tempus fere centum annis; multa de eo supra. P. H.

domo Toletanus, ex ipsis ejus Muzarabibus natus, senio confectus moritur. Sepelitur in æde S. Justæ. Succedit illi Bonitus, qui posuit sepulcrale carmen :

A. *Obiit in pace S. vir Wistremirus 31 Decembris* a

DCCCXCVI.

299. Eligitur in concilio episcoporum Toleti sanctus Eulogius.

DCCCXCVII.

300. Bonitus, sanctæ Ecclesiæ Toletanæ archidiaconus, eligitur Toletanus pontifex. De hoc dicitur ivisse ad patriam suam Clarummontem Arverniam, et ibi fuisse donatum veste cœlesti a beata virgine Maria : sed Toleti scriptis litteris ad Sansonem Cordubensem, ipse eum absolvit.

301. Leander, trigesimus sextus abbas Agaliensis, floret.

DCCCC.

302. Julianus succedit in sede Toletana sancto viro Bonito. Fuit doctus, ut illa ferebant tempora. Synodum coegit.

DCCCIII.

303. Juliano succedit Petrus, vir pius. Coegit synodum.

DCCCLIV.

304. Succedit Petro alter Petrus in sede Toletana, vir bonus.

305. Floret memoria sancti Crescentis in Cæsarone, et Vienna, ubi fuit episcopus.

306. Floret in monte Serrato sanctus Joannes Guarinus eremita.

DCCCLVIII.

DCCCLIX.

DCCCLXII.

DCCCLXV.

DCCCLNVI.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

299. De electione sancti Eulogii in episcopum Toletanum, loco sanctissimi pontificis Wistremiri, sic Alvarus in Vita sancti Eulogii : « Nec illud, inquit, omittendum in hoc opere reor, quod post divinæ memoriæ Wistremiri Toletanæ sedis episcopi [aliquid deest] in eandem sedem ab omnibus comprovinciabus et confinitalibus episcopis electus, et dignus est habitus, et pro relatu omnium comprobatus. » Jam depositus est post Wistremirum in sacrario vel sacretario sanctæ Ecclesiæ Toletanæ; quin et D. Garsias Loaysa in Diptycha Toletanorum pontificum, ponit anno Domini 859 cum hoc elogio, *S. Eulogius electus martyr*. P. II.

300. Bonitus archidiaconus S. Wistremiri, cujus est indiculus luminosus, ex Juliano, qui passim Alvari nomine circumfertur, electione pontificum comprovincialium succedit S. Eulogio. P. II. — De indiculo fumino dicam infra num. 389. D. L.

Sed Toleti scriptis litteris ad Sansonem Cordubensem, ipse (Bonitus) eum absolvit. Samson vivebat Cordubæ tempore S. Eulogii, postea fuit abbas sancti Zoili; vir doctus et subtili ingenio, in philosophiæ et sacrarum litterarum studiis versatus, ut ait Ambrosius de Morales. Quem Samsonem in concilio Cordubensi Hostigesius Malacitanus episcopus, convicii notam ei inurens, hæreticum nominavit : unde ansam arripuit ad scribendum Apologeticum contra eum, tribus libris distinctum, cujus late ipse in præfatione operis meminit. Omnia comprehenbit noster Julianus in Chronico, num. 440 : « Noluit (*Bonitus*) interesse concilio Cordubensi, in quo graviter erratum est contra Sansonem abbatem; ubi ubi et ille Samson vir doctissimus et sanctissimus fuit. Fecit Apologeticum, quod servatur in sanctæ Justæ Toletanæ bibliotheca. » Forte dixit, *graviter erratum est*, ad Hostigesii convicium respiciens. Bonitus absolvit Samsonem, ut ait Luitprandus. Quo non contentus Julianus, successor Boniti, pro defensione Samsonis convocavit synodum. Noster archipresbyter id testatur in Chronico, num. 444, his verbis : « Ab illo (*Juliano*) cogitur synodus in defensione Samsonis cum concilio. »

De Samsonem inventa fuit quædam inscriptio cymbali ærei, non admodum longe ab oppido quod *Trasierra* vocant; typisque expressam debemus Ambrosio de Morales, de repudica litterariâ bene merito

A in ejus notis ad lib. I Memorialis D. Eulogii, num. 9, inscriptio hæc est :

OFFERT HOC MUNUS SAMSON ABBAS IN DOMUM SANCTI SEBASTIANI MARTYRIS CHRISTI. ERA DCCCC ET XIII.

Vipe et epigramma a Cypriano archipresbytero Cordubensi compositum, cujus epigraphe : *Epitaphium, quod idem in sepulcro domini Samsonis edito metro heroico* :

Quis quantusve fuit Samson clarissimus abbas,
Cujus in urna manent hac sacra membra sub aula,
Personat Hesperia, illius famine fota.
Flecte Deum precibus, lector, nunc flecte peroro,
Æthra uti culpis valeat consendere tersis.
Discessit longe notus, plenusque dierum;
Sextilis namque mensis die vicesima prima,
Sextilis namque mensis primo et vicesimo sole.
Æra 928.

B Qui Cyprianus fuit poeta, ut apparet ex Epitaphio et ex aliis versibus, quos congerit idem Ambrosius de Morales, ibidem num. 6; suffragatur noster Julianus in Chronico, num. 519 : « Posuit illi (*Blasio*) carmen Cyprianus, ejus discipulus. » Et in Adversariis, num. 284 : « Eade re exstat hymnus qui sic incipit : *Lætare, Toletum*; quem composuit Cyprianus archidiaconus Cordubensis, ad petitionem Adulfi comitis, Anathagildi abbatis, et Valentiniani presbyteri, Toletano oriundorum. » De Apologetico Samsonis alibi Julianus : « Cum sanctus vir Cyprianus venit Corduba Toletum, attulit secum librum Apologeticum domini Samsonis, qui positus est in bibliotheca sanctæ Justæ, pro magno thesauro. » D. L.

302. Bonito, Toletano præsuli, succedit Julianus : archidiaconus, qui prius fuit monachus Agaliensis. P. H.

303. Juliano succedit in sede Toletana Petrus, vir doctus; et habuit Toleti synodum de rebus ad religionem necessariis. In.

C Vide Julianum in Chronico, num. 448, in hæc verba : Julianus sancto, Toletano præsule defuncto, in sede Toletana succedit Petrus, archidiaconus ejus. Qui Julianum ad S. Justam, Toletanam metropolim, eleganter, ut illa tempora ferebant, composuit, et apposuit ejus viri sanctorum memoriam et carmen. » Sic in ms. Patris Hier. de la Higuera. D. L.

DCCCCVII.

307. Sub id tempus Dulcidius, presbyter Toletanus, ex Berta Osorii Gunderici sorore natus, orator regis legionis ad imperatorem Cordubæ.

308. Hoc anno fit translatio reliquiarum sanctæ Obdulie Palma Toletum.

309. Toletum fertur *Indiculus luminosus*, quem sanctus Bonitus scripsit Cordubæ.

310. Obiit Cordubæ sanctus vir patricius Alvarus die 4 mensis Maii.

DCCCCXX.

DCCCLXXXII.

311. Marinus Columbi filius ex Gallæcia, matre Hispana, et patre Fabricio, ex diacono cardinali consecratur papa (*vide infra num. 320.*)

DCCCCXXI.

DCCCLXXXIII.

312. Theophylactus archiepiscopus Bulgarorum floret.

313. Habebatur pro martyre in Hispania comes Milo [*al.*, Rolandus comes, cujus fuit pater Milo] de Angleris, cognomento Bernardus, levir Caroli Magni; qui Milo cum filio Abhelardo, cognomento Genesis, venit in Hispaniam, et recta adiit Alphonsum Castum, Legionis et Oveti regem catholicum, et detulit corpus S. Leucadiæ Sussionses [*al.*, Suessionibus], ut refert Nitardus, nepos Caroli.

314. Selva, Abbas Agaliensis, Toleti mirifice floret.

DCCCCXXVIII.

DCCCCXC.

315. Joannes episcopus Toletanus novem menses sedit.

316. In oppido Prunis, vel Prusæ, in Carpetania Raymundus Metallinensis pastor Lusitanus, mirus in pauperes, sanctus floret.

DCCCCXXX.

DCCCCXCII.

317. Joanni Toletano succedit in sede Bonitus secundus, vir egregiæ mentis, et satis providus in pauperes et suos.

DCCCCXXXIII.

DCCCCXCV.

318. S. Ostanus [*al.*, Ostianus], episcopus Aucensis in Hispania, interfuit concilio Ovetensi; moritur in tractu Bivariensi die 30 Julii. Relatus inter sanctos in catalogo numeratur.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

307. De Dulcidio presbytero Toletano est celebris A mentio in historiis Hispaniæ: qui cum exacte calle- ret linguam Hispanam et Arabicam, mitti solebat orator a regibus Oveti ad reges Cordubæ. Hunc credo alium fuisse ab eo qui post septuaginta et quinque annos fuit episcopus Salmanticensis. P. H.

309. *Indiculus*, quem Bonitus composuit Cordubæ, negotiorum causa ibidem commoratus, affertur Corduba Toletum post mortem Boniti. Id.

De auctore *Indiculi luminosi* varii varie. Fere omnes agnoscunt Alvarum esse. Sic episcopus Placentinus, quem refert Ambrosius de Morales in Vita S. Eulogii, in fine; quamvis non certo eum sequatur pede, dum primum Alvaro opus tribuit, paucis vero interjectis dubitet his verbis: « Unum illud est, quod ut Alvarii opus illud esse non credam, omnino persuadet; quia nimirum divi Eulogii ibi mentio nulla fit. Nec arbitrator Alvarum in tanta benevolentia continere se potuisse, quin ejus eadem scribentis meminisset. » Recantavit tamen meliori ductus, ut ait, ratione, in part. *Histor. general. lib. iv, cap. 3, fol. 95*, eoque nititur fulcro; nimirum quia Alvarus in Vita S. Eulogii recenset se tale quid operis concinnasse. Juliannus Wistremiro tribuit in *Chronico*, num. 438. secundasque fert P. Hieronymus de la Higuera in notis supra ad num. 300. Quamvis tantum eum referre, quæ invenisse fatetur apud Julianum, non vero eam de hac re protulisse sententiam, possumus dicere. Liutprandus denique hic, vel alium laudat auctorem, Bonitum scilicet, vel, si sensus patitur, scripsisse tantum, non composuisse *Indiculum Boniti pontificis Toletani*. Quare alterutro in loco corrigendus. Inter opera tamen Alvari, quæ in sancta Ecclesia Cordubensi asservantur, *Indiculus* invenitur, et suo contextu patrem appellare videtur C eundem Alvarum: in quod pronius inclino. D. L.

311. De Marino Hispano plura docet Julianus Toletanus. (*Vide infra num. 32*)

313. *Et recta adiit*. Legendum ex meliori exemplari, *Et recte juvit*. Confirmatur ex Juliani Adversariis, num. 450, ubi sic: « Recteque regem Alfonso dictum Castum adjuvit. » D. L.

Juliano Toletano præsuli defuncto succedit Joannes. Joanni Toletano succedit in primatæ sede S. Bonitus H. P. H.

316. In oppido Prunis vel Prusæ, quod quinque millibus passuum abest Oceania, fuit opilio sanctus nomine Raymundus, adeo fide plenus et operibus charitatis inardescens, ut vivus mortuusque multis claruerit nobilitatusque sit miraculis. Hic dicitur fuisse Metellinensis in Lusitania, ubi ejus memoria est adhuc vivax; nam colli flumini Anæ incumbenti nomen est collis Raymundo; quia fortassis dum ad extremum hiemali tempore gregem illuc ageret, ibi pascere solebat. Mira est oppidanorum erga hunc sanctum virum devotio, quem supplicatione publica quotannis indigitare solent confluentes ex oppidis multi. Id.

In oppido Prunis vel Prusæ. Vide infra num. 331. Julianus in *Chronico*, num. 453: « In oppido Prunis Prusæ vel Clusæ, in Carpetania, nunc Cirvelos, Raymondus pastor patria Metellinensis, et Puteolis ibidem sanctus patronus, quia fuit episcopus Puteolanus in Hispania. Fuit autem Raymundus, ut dixi, Metellinensis, in quo tempore florebat in Cathalonia S. frater Joannes Guarinus Lusitanus; et opinione sanctitatis et illustrium signorum clarus habetur; cui erexerunt tunc cives Prunitani in loco Tago proximo eremitorium. Celebratur ab antiquo tempore ejus dies tertio die Paschatis Domini. » Sic inveni post excusum Julianum in autographo P. Hieronymi de la Higuera. D. L.

318. *Bivarium*. Hodie *Bivar*, prope Burgos, patria celeberrima ducis, numquam satis pro dignitate lau-

319. Cordubenses Muzarabes ædificant intra urbem templum; dubium ne Genesio martyri, ikidem passo in persecutione imperatoris Neronis, an Abhelardo, cognomento Genesio, consanguineo Caroli Magni, episcopo abbatique glorioso.

DCCCCXXXIV.

DCCCXCVI.

320. Martinus [alii legunt Marinus, ex Juliano. Vide quæ diximus ad n. 514. D. L.] et Romanus, natione Gallæci, mittuntur a Joanne papa ad Alfonso regem Legionis et Oveti.

DCCCCXXXVIII.

DCCCC.

321. Prunis [Vide supra n. 316 D. L.] in Carpetania moritur sanctus Raymundus Pastor, vir pius, simplex, mansuetus, largissimus in pauperes.

DCCCCXL.

DCCCCLII.

322. Bonito de vivis sublato, sufficitur in sede Toletana patriarchali archidiaconus ejus servus Dei, non minus opere quam nomine; qui librum scripsit, quod Filius Dei Christus videt in celo faciem Patris. Sedet annos septem.

323. Sancti Luciani pontificis et martyris, comitis sancti Dionysii Areopagitæ, ossa Bellovaco ad urbem Vicensem translata sunt. Alii putant Leuciani reguli Carpetanorum corpus, passi cum Quiteria, cum corpore S. Marci [al. Martiani, al. Martiæ] allatum.

324. Opinio fuit, in Hispania prædicasse Jacobum sanctum Evangelium, a fratre Joanne nondum scriptum, ut docet Chrysostomus, et claræ divinitatis adyta orbi prædicasse.

325. Corpus sancti Levitæ Vincentii Agenensis [al., Nonnagensis] Valentia delatum per quosdam: nunc servatur in Algarvio.

DCCCCXLIII.

DCCCCV.

326. Duæ Remenses synodi de diversis rebus collectæ.

DCCCCXLVIII.

DCCCCX.

327. Orontius episcopus Toletanus annos 19 sub Abderragmane et Almansore Toletum gubernantibus.

DCCCCLII.

DCCCCXIV.

328. Orontius congregat Toleti concilium episcoporum.

DCCCCLIV.

DCCCCXVI.

329. Regino abbas Pruniensis, Benedictinus historicus.

DCCCCVI.

DCCCCXVIII.

330. Ægidius, Tusculanus episcopus, Joannis papæ legatus apostolicus, Polonos ad fidem Christianam convertit.

331. Obiit vir sanctus Rudesindus pridie Novembris; sepelitur Dumii.

DCCCCX.

DCCCCXXII.

332. Rodolphus Burgundio contra Berengarium imperatorem creatur imperator; durat in imperio annos quatuor.

DCCCCXII.

DCCCCXXIV.

333. Christiani Muzarabes miseris modis a Saracenis tractantur eo tempore; quorum odium id declarat.

334. Floret S. Eugenia virgo et martyr; quæ in territorio Cordubensi urbe Utica (nunc *Marmolexos*) passa anno 923 patribus Cordubensibus Christianis decollata est. Christiani Muzarabes, ob memoriam martyrii, posuerunt cenotaphium versibus acrostichis.

DCCCCLVIII.

DCCCCXXX.

335. Thela virgo Benedictina floret sanctitate, Conchæ camporum.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

dati, Roderici Didaci. Hinc tractus Bivariensis. Hic obiit die 30 Julii: « Ostanus episcopus et confessor in territorio Bivariensi eodem die obdormivit in Domino. » Fuit episcopus Aucensis: confirmat anno 890, in Privilegio, ubi ait: *Sub Dei gratia Ostanus episcopus confirmat.* P. H.

320. *Martinus* Alii legunt *Marinus*, ut notavi. Meminit Marini noster Julianus in Chronico (ut ait P. Higuera) num 458: « Marinus et Romanus, natione Gallæci, in Hispaniam mittuntur ad Alfonso regem, a Joanne papa Romensi; venientes Legionem, comiter excipiuntur a Rege. » Diaconum agnovit idem Julianus in Chronico num. 504: « Marinus diaconus missus est a Joanne ad Ovetensem regem, » etc., et Luitprandus ex diacono creatum summum pontificem. D. L.

321. Anno 900, moritur in oppido Prunis sanctus vir Raymundus; quem tametsi pauperem, meritis tamen ditissimum credo; nec defuisse multos Ange-

los, qui eum comitentur, et miracula, quæ mortem ejus facerent gloriosiore. P. H.

322. Bonito sufficitur in sede Toletana ejus archidiaconus *Servus Dei*. Fuit nobilis scriptor: scripsit enim librum, quem composuit, probans quod *Christus videret Patrem*; contra nonnullos, qui male hoc negabant; ut mirum sit quam locuples fuerit hæc sancta Ecclesia Toletana pontificum sanctissimorum doctissimorumque; ex qua, velut ex equo Trojano, certatim prodierint scriptores nobilissimi; qui sicut vita, sic et libris editis mirum in modum sanctam Ecclesiam Dei illustraverint. P. H.

327. Servo Dei succedit in Ecclesiæ Toletanæ gubernatione præclarus vir Orontius, qualem illa tempora difficilia et valde calamitosa plane exigebant: qui pastoris altitudine et animi sanctitate præstaret ad subeunda maxima quæque pericula, quæ tunc maxime sese fidelibus offerebant. P. H.

328. Is sanctus pontifex, non oblitus muneris

DCCCCLXIX.

336. Hoc anno corpus S. Cyriaci [*Fortè legendum* Cyrici, *pueri, filii S. Julittæ* D. L.] repertum est a quodam bubulco : quod ab Hispanis ad Gallias prius allatum fuit.

DCCCCLXX.

337. Basilius sedet in sede Toletana annos 23 vir probus.

338. Hoc anno rex Toleti Mezquitam maximam amplificat.

339. Basilius scribit ad Silvanactum et Floreindum presbyteros.

340. Marinus diaconus Hispanus, Gallia veniens, mittitur a Joanne papa ad præsullem Toletanum, qui libros Gothicos Missales, breviarios, sacramentales, oratorios, examinans catholicos invenit.

DCCCCLXXIV.

341. Basilius Toletanum concilium contrahit ; quo providetur, ne Christiani detrimentum acciperent convictu Saracenorum.

342. Basilio succedit Bonitus Tertius : sedet Toleti annos duos.

DCCCCLXXV.

343. Joannes, Servus Dei succedit in sede ; annos decem sedet.

DCCCXXXI.

DCCCXXXII.

DCCCXXXVI.

DCCCXXXVII.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

pontifici, in mediis Saracenorum discriminibus concilium colligit. P. H.

336. Corpus hujus Cyriaci credo esse sancti martyris Anconitani, qui die 4 Maii cum Anna matre Jerusalemis gravissima tormentorum genera pro Christo passus est. P. H.

Corpus sancti Cyriaci De S. Cyriaco Julianus in Chronico num. 468, ubi et in autographo doctissimi P. Hieronymi de la Higuera, quod post editionem Parisiensem feliciter nactus sum, sic legitur : « S. Cyriaci corpus translatum est ad Gallacias ex Hispania ; inventum est Hivernis ab Vebulco anno 930. » Legendum forte, ad Gallias, loco *rov ad Callacias* ; et a bubulco, ubi ab Vebulco legitur ; si Julianum cum Luitprando componas. Vide quæ notavi in margine. D. L.

337. Basilius pontifex præclarus habetur ; qui videns christianos mirifice depravari ex frequenti convictu colloquioque Sarracenorum, ut huic tam inventato malo faceret salutarem medicinam, concilium contrahit comprovincialium episcoporum. P. H.

340. *Marinus Diaconus*, etc. De visitatione facta a Marino exstat mentio apud Julianum in Chronico num. 501, cujus verba apponam, quia illustrant etiam Luitprandum numero sequenti : « Marinus (hæc sunt) diaconus missus est a Joanne ad Ovetensem regem : qui libros Gothicos eximios [*forte* examinans] catholicos invenit. » Visitans [*leg.* Visitans] et conjungendum cum voce sequenti, *clarus*, ut legatur sic : « Visitans clarus habetur doctrina et vitæ sanctimonia, qui coegit concilium Toleti, ad inveniendum remedium, ne Muzarabes, Toletani, imo totius Hispaniæ. Saracenis conjuncti, illorum ceremoniis communicarent. » D. L.

342. Succedit Basilio Bonitus III hujus nominis. Sub hoc fuit Toleti subdiaconus, noster Luitprandus ; et postea diaconus Ticinensis. P. H.

343. Variæ loquuntur auctores de temporibus Joannis Servi Dei : quia Garsias Loaysa putat obiisse anno 926, sed in codice S. Emiliani sic habetur : *Joannes æra* 964. Legunt Morales et Loaysa *æra* 964 ; sed revera est 994 quia ex Garivaio lib. ix cap. 4, x quadraginta valet xl ; sic obiit anqo Domini 926, idem sentit frater Bernardus Brito Bracharensis, vir egregie doctus et peritus, in quadam epistola quam ad me misit. Hoc loco prætereundum non est, existimasse Alvarum Gomezium, quem sequuntur Morales et Loaysa, hunc fuisse ultimum episcoporum Toletanorum, Ponam verba Loaysæ in Gundemaro, quæ sic habent : « Joannes vero Dei Servus, vita et miraculis clarus » (fallitur in sequentibus) « qui » (supparem facit Joannem Eulogio) « qui, inquit iisdem fere temporis, quibus martyrismum sustinuit Eulogius, primam Toleti sedem, consentientibus clero et populo, tenuit ; in tanta rerum permutatione, et

aperto discrimine, suas partes strenue atque viriliter egit. Nam et furori indomito, sanctissimisque moribus immanitati restitit, impotentemque tyrannidem constitutis vitæ præclaris oppugnavit. Quomobrem Joanne usura vitæ privato, designari successorem Mauri non sunt passi. Fuit ergo Joannes fere ultimus episcoporum, qui Toletum in Maurorum servitute præfuit : unde Pastore centum et quinquaginta caruit annos ; donec ab Alfonso sexto rege civitas oppugnata est. Christiani autem Muzarabi, quamvis carebant publico primoque pastore, in spiritualibus, velut episcopum, S. Justæ parochum constituiebant, quem electum summa cum observantia suscipiebant ac venerabantur. » Hæc ex scriniis Gomezii doctissimi hausit Garsias Loaysa ; quæ nituntur fundamento satis debili. Cum non invenissent ad manum episcopos Toletanos, putarunt omnino cessasse primum hoc Hispaniæ pontificium, nec causam cessationis aliam dari posse, quam Maurorum prohibitionem. Hæc ad speciem dicta, carent omni probabilitate et veritatis fortitudine. Nam si propterea cessarunt omnimode Toletani pontifices, quod essent Maurorum conatibus contrarii ; peterem quibus in rebus ? Et si episcopi Toletani erant odiosi Saracenis, cur non essent episcopi et Cordubenses, et Hispalenses et aliarum sedium pontifices ? Sed videmus post mortem hujus Joannis Servi Dei fuisse Cordubæ, Hispali, et aliis in locis pontifices, quid ni essent in regia urbe Toleti ? In fine cujusdam libri M. S. in quo continetur novum vetusque Testamentum litteris scriptum Gothicis, et est in bibliotheca sanctæ Ecclesiæ Toletanæ, sic habetur : « In nomine Domini Salvatoris nostri Jesu Christi. Auctor hujus libri, in quo novum vetusque (omne) servatur Testamentum, Servandus divæ memoriæ fuit : cum enim vero natus eruditusque in beata Hispalensi sede, postea cathedram Batisigitanæ meruit tenere. A quo inclyto viro concessus est hic codex Joanni sodali intimoque suo. Qui etiam postquam in hanc eximio sedem Spalensis mutatus a patruo suo beati memoriæ Stephano, sapientissimo luculentissimoque Spalensis sedis episcopo Felici, item episcopo primæ Toletanæ sedis nutritus, ad sacerdotii ordinem dedicatus, et ad Carthaginensem sedem missus est episcopus ; et iterum unde translatus, Cordubæ, magnæ regiæque sedis præsul electus. Ex qua sede egregie incolumis corpore ac mente decrevit hunc codicem perfectum Domino Deo offerre in suprafata Hispalensi sede, penes memoriam sanctæ semperque virginis Mariæ, x. Kal. Januarii, æra 1026 cum tali conditione, ut nullus clericorum audeat hunc codicem aut mutare a suprafata sede. Et si quis, quod absit, fecerit, sit a Deo, et angelis suis, sanctisque omnibus condemnatus. »

Ex quo loco constat. anno 988, scilicet 38 annos post mortem Joannis Servi Dei fuisse pontifices Ste-

344. Sub hoc, et in hoc anno, multi martyres passi sunt in Hispania, et nonnulli degeneraverunt a fide. Qua de re exstat epistola elegantissima, zelo et fervore fidei plena, quam scripsit sanctus Joannes Servus Dei, Toletanus primas, ad omnes Hispaniæ Muzarabes; ut primas et patriarcha totius Hispaniæ, scripsit ad omnes Ecclesias Hispaniarum.

DCCCCLXXXII.

DCCCCLXIV.

345. Quem ego subdiaconus Toleti cognovi, ac virum sanctum et spiritu Dei ferventem expertus sum Toleti. Epistola incipit: *Multorum relatu*. Scripsit et ad Marinum, antequam esset pontifex Toletanus; responditque ei Marinus papa, missis etiam litteris amoris et benevolentiae plenis.

346. Celebratur memoria in Hispania sancti Agathangeli, passi cum S. Clemente Ancyrano episcopo. Fuit Agathangelus patre Romano Illici natus in Hispania.

347. Bletisæ florebant corpora trium sanctorum Pastorum.

DCCCCLXXXV.

DCCCCLXVII.

348. Obiit sanctus pontifex Toletanus, Joannes, cognomento *Servus Dei*; et sepultus est in ecclesia S. Luca evangelistæ.

349. Succedit ei in sede patriarchali Vissitanus, vir magni consilii, et raræ pietatis in omnes afflictos Muzarabes.

DCCCCLXXXVI.

DCCCCLXVIII.

350. Synodus Ingelhermensis in Germania 34 [al., 31] episcoporum,

DCCCCLXXXVIII.

DCCCCL.

351. Berengarius rex Italiæ junior hoc anno creatur.

DCCCCLXXXIX.

DCCCCLI.

352. Nunilo et Alodia hoc anno patiuntur, me vivente, in castro Wergeti, id est, Castellon; in castris viniariis in Batestania.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

phanum Hispalensem, Servandum Bastigitanum, A postea Joannem primo Corthaginensem, mox Cordubensem, et Felicem Toletanæ sedis episcopus existisse; ut his addam, ante vicesimo quinto anno, quo Toletum expugnaretur ab Alfonso Toletanorum imperatore, fuisse Toletanæ sedis Paschalem, quem affert Dominus Loaysa in suis Consiliis, et est depictus inter Toletanos pontifices in libro, qui *De B. virgine Maria* scribitur, litteris Gothicis scriptus, qui fuit fr. magistri Joannis a Vega, celeberrimi quondam concionatoris, et modo servatur in cœnobio sanctissimæ Trinitatis Toletano; ubi in fine sic: « Benedictus es, Domine, qui adjuvisti me et consolatus es me. Ego miser Salomonis archipresbyter, servus Dei indignus, et peccator, scripsi hoc libellum De virginitate S. Mariæ virginis et Dei genitricis Domini, et ad finem usque conscripsi, in civitate Toletu, in ecclesia sanctæ Mariæ virginis, sub metropolitana sedis domno Paschalis archiepiscopi 18 Kal. Octobr. in æra millesima centesima quinque; notatum sub die sexta Feria, hora tertia, in diem sancti Cypriani episcopi.» Fuit annus iste 1067 littera Dominicalis G, die 14 Septembris ergo celebratur festum S. Cypriani. Observanda est memoria S. Mariæ virginis de Alficen in urbe Toletana. Ex his apparet pontifices etiam fuisse Toleti post Joannem, et illos episcopos sanctæ Justæ fuisse Toletanos pontifices; sic dictos, quia in illam Ecclesiam coirent tanquam ad summum Toletanorum Muzarabum templum; et ubi pontifices Toletani eodem episcopalem et dominium habebant. P. H.

344. Magnam fuisse persecutionem Christianorum sub Joanne Servo Dei, multosque pertulisse martyrium, docet epistola ejus ad omnes Christianos Hispaniæ Muzarabes; quæ nunc servatur in Archivo ecclesiæ S. Clementis Toleti, ordinis Benedictinarum, vel Cisterciensium Menialium. Hunc notum fuisse sibi pontificem fatetur in hoc Chronico Luitprandus anno 944 et miras ejus laudes textit. P. H.

348. De obitu sancti Joannis episcopi Toletani hic agit, dicens, obiisse Toleti anno Domin 860 jacereque apud S. Justam. P. H.

352. *Nunilo et Alodia hoc anno*, etc. Vel hoc anno Chronici nostri plus satis comprobatur auctoritas. Nam solus scriptor Nunilonis et Alodiæ synchronos potuit Scriptores omnes rerum Hispanicarum in

tenebris Cimmeriis deviantes ad lucem semitamque veritatis reducere. In chronologia enim et chorographia actorum istarum virginum multos errores admisisse, ex jam dicendis facile lector comperiet, a quibus inopinato presenti Luitprandi sententia liberamur. Quod spectat ad chronologiam, mira est auctorum variatio. S. Eulogius lib. II Memor, sanctorum cap. 7, et ipse coævus illarum, auctorest, martyrii coronis redimitas anno Christi 851 seu æra 889 ejusque placitum sequuntur Marinæ Siculus lib. V De rebus Hispan. cap. 28; Tarapha lib. De regibus Hispaniæ in Garsia; quibus subscribit Baroni- tom. X eodem anno; et multa Ecclesiarum Hispaniæ brevitaria ita habent in nocturnis Lectionibus officii earundem virginum; idemque annus assignatur in multis manuscriptis codicibus, quos vocant sanctorales, præsertim in Toletano monasterii S. Bernardi venerandæ antiquitatis et molis; ibi enim num. 70 in quinque magnis membranarum foliis exstat ipsarum historia sub titulo: *Passio virginum Christi Nunilonis et Alodiæ in urbe Osca sub præside Zumael*; et incipit: « Sanctarum Dei virginum; » et aliquanto inferius hæc habet ad verbum. « Factum est igitur in anno incarnationis Domini 851 » etc. Et subscribunt Joannes Maldonatus, et Zacharias Lippeloo tom. IV de Vitis sanct., die 22 Octobris.

Ab his tamen dissentit Ambrosius Morales, tum in Scholiis ad dictum cap. 7 S. Eulogii, tum tomo III Histor Hispaniæ lib. XIII, cap. 44, contendens passas anno Christi 810. Eo vero nititur argumento, quod anno superiori 839 S. Eulogius monasterium Lege- rense revisit, ut ipse fatetur in epistola ad Wille- sindum Pampelonensem episcopum, et in Apolog- tico ad Alvarum; tunc vero nihil prorsus de marty- rio sanctarum audivit, auditurus plane, si contigisset, vir doctissimus, et lauræarum sanctorum martyrum sui sæculi studiosissimus; præsertim cum non longe a Legerensi cœnobio prædictæ virginis pro Christo cervices dedisse credatur. Hinc ergo explo- ratum habemus, minime passas ante ann. Christi 840. Quod vero ante 842 oceseæ fuerint, deducit ex privilegio regis Navarrae Enneci Eximenii (*Inigo Ximenez*) cognomento Aristæ, cujus autographum in ipso cœnobio exstat, exemplum autem apud Ste- phanum Garivayum in compendio regum Navarrae lib. XXII, cap. 1 Continet vero donationem villarum

Esanæ et Banasæ Deo Salvatori, et sanctis martyribus Nuniloni et Alodiæ, in eodem S. Salvatoris Legerensi cœnobio extunc quiescentibus; et in calce habetur: « Facta charta in æra 880 (est in annus Domini 842) xix Kal. Jul. et posita super altari S. Salvatoris, et commendata Fortunio abbati, ejusque monachis, coram populo privatam exceptionis corporum sanctorum celebranti in eodem loco. » Quare si eodem die et anno sanctarum virginum corpora ad Legerense cœnobium translata sunt (nam populus Navarrorum exceptionem eorum celebrabat), sit procul dubio, ante ipsum annum Domini 842 martyrii palmam suscepisse; cum alias comperit sit, occisas mensis Octobris die 21 vel 22, ut habent martyrologia et Breviaria universa. Siquidem si translatae sunt mense Julio, haudquaquam occumbere potuerunt. Octobri sequenti ejusdem anni; sed necessario ante præfatum annum 842. Neque vero falsitatis argui poterit hoc privilegium, cum ei suffragentur multa alia subsequentiæ regum, quæ producit idem Garivayus lib. 22, cap. 3, 6, 10, 14, 16. Primum Garsia, præfati Enneconis filii, datum æra 914 seu anno Christi 876. Secundum, Fortunii, Garsia filii, sub æra 939. Tertium, Sancii, Fortunii fratris, æra 957. Quartum, Garsia, Sancii ejusdem prolis, æra 982. Quintum, Sanctii, Garsia filii, æra 1019. In quibus omnes isti reges oppida quædam et villas ditionis suæ donant præfato Legerensi monasterio ob reverentiam sanctarum Christi martyrum, quæ ibi tumulatae jacere dicuntur. Consonatque antiqua monasterii charta, seu tabula, qua corpora regum inibi sepulchorum recensentur. Nam dum agit de Enneco Arista, ejusque conjugis Oneca, « Tempore quorum, ait, fuerunt martyres translatae ab Osca in monasterium Legerense. » De quo videndus est Yepius cent. 4, anno Christi 840. Cum Moralis sentit Garivayns prædicto cap. 1, lib. xxii.

Histamen nihil obstantibus, multalii contendunt, occisas anno Christi 950 quod nunc a Luitprando audimus. Cum eo vero sentiunt nonnulla ex veterioribus breviaria Ecclesiarum Hispaniæ, præcipue Saimantinum, cujus copiam in monasterii Vallisparadis: bibliotheca nactus sum, et Joannes Vasæus in Chronico ad ipsum annum; qui refert in Hispanensi Breviario haberi, occubuisse anno sequenti, id est 951, et pro hac opinione quosdam refert auctores Garivayns suppresso nomine. Centum proinde, aut etiam amplius, annis dissident inter se ejusmodi placita.

Nec rariores tenebræ chronographiam virginum harum offuscant. Nam martyrologia omnia passas dicunt in urbe Osca (sive Hosca), ita Romanum, ita Adonis, ita Usuardi, Calesini, Maurolyci, et si quæ sunt alia; quibus suffragantur Esquilinus lib. iv, Cath. cap. 96; Marinæus Siculus et Tarapha supra citati, et M. S. codex S. Bernardi Toletani. Alii in urbe Bosca apud oppidum Barbetanum [al., Barbitunum]. Sic habet S. Enlogus a Moralis excusus et illustratus, sic Vasæus citato loco: et uterque contendit Boscam prope urbem Najeram exstitisse. Denique nunc Luitprandus (ut vides) asserit contigisse in castro Bergeti [al., Vergeti] in Castris Vinariis, in Bastetania. Inde multi, utraque oppida commiscentes, asserunt vitam finisse in territorio Barbitano juxta oppidum et antiquissimum castrum, quod dicitur Castro Bergeti, in villa Osca. » Quæ verba habent multa Breviaria, præcipue Palentinum et Hispanense, et Burgense a Maldodato illustratum: quem sequitur Zacharias Lippeloo, tom. IV, De vitis sanctorum die 22 Octobris. Quædam Legenda Hispani sub hoc nomine excusa anno Christi 1503 pro Osca vel Bosca habet Abosca; et Morales Oscam renuens, et Boscam non inveniens, parva facta mutatione legit Ocam, olim Aucam, a qua saltus Aucensis nomen retinet, los montes de Oca. Sed dubius nihilominus, et nimium hærens, subdit: « Todo es conieturaz, porque mas no se puede hazer. Mas queda todavia

A la dificultad, de que parece por la historia aver padeçido, y sido sepultadas en Oca, donde estana el Presidente Zumal: ni no se dezir cosa que satisfaga, porque yo no me satisfago a mi mismo con ninguna. Id solum citra dubium asserit, occisas fuisse in Castro veteri prope Najeram, ex traditione oppidanorum, locum etiam martyrii et pristinae sepulture inibi venerantium: nominaque ipsa Urbebetanum, et Castrum-Virgetum satis ex sese indicare, e Castro veteri, vulgo Castro viejo, esse deducta.

Verum enim vero tantam caliginem mirum in modum dissipat Luitprandus, dum asserit, « Me vivente hoc anno passæ sunt, » etc., scilicet 950. Si enim hoc testimonium cum altero D. Eulogii conferras, exploratissimum erit, duas bigas sororum, eisdem nominibus insignitarum, virginum pariter ac martyrum occisas esse pro Christo Domino in Hispania. Sed urde hoc? Nimirum ex eo, quod aliter ab altero centum annorum interstitio sejunctus fuit; cum tamen uterque quasi oculatus testis fuerit passionis sanctarum: nam Eulogius occisas agnovit dum scribebat, anno Christi 851: Luitprandus autem, qui anno 950 in Hispaniis agebat, affirmat, se vivente, martyrio coronatas fieri tamen nequit, ut eadem sint virgines, quæ ad annum Christi 950 triumpharunt, cum his quæ jam ante centum annos coronas acceperunt. Ergo utriusque pro sua probitate fides adhibenda, et diversas prorsus sorores sub eisdem nominibus significari dicendum est.

Idque multo magis oppidorum seu urbium nomina, quæ suosanguine nobilitarunt, persuadent. Et priores quidem Osca in regno Aragonensi, recentiores in Castro Vergeti jugulum græbuere; et ita purissima lectio martyrologiorum habet, quæ dum de prioribus agunt, Osca passas dicunt. Usuardi verba, cui Ado consonat, sunt ad 22 Octobr. « In civitate Osca sanctarum virginum Nunilonis et Alodiæ, quæ pro confessione Christi diutina custodia maceratae, ac capitali sententia puniæ, martyrium celebrarunt. » Romani vero Martyrologii hæc: « Osca in Hispania sanctarum virginum Nunilonis et Alodiæ sororum, quæ a Saracenis ob fidei confessionem capitali sententia puniæ, martyrium consummarunt. » Ita etiam priores codices actorum ipsarum habent; et quod pluris habendum est, ita prorsus scripsit S. Eulogius; quæ enim urbs in codicibus excusis Bosca vocatur in originali dicebatur Osca, ut ipse Morales, qui textum reformare credens, vitavit, plane fatetur; in Notis enim ad illud cap. 7, lib. II Memorialis; sanctorum, num. 4, hæc ait: » In veteri exemplari Osca, non Bosca fuit. Ego usitatum magis nomen reposui » (usitatum tamen in vitiatis Sanctoralibus), « nam Oscam remotam admodum in Aragonensibus urbem non credo fuisse traductas sanctas virgines. » Quare ubi in textu Eulogii legitur, « Didicimus in urbe Bosca apud oppidum Barbitanum, duas sorores virgines fuisse, » etc., particula illa, apud oppidum Barbitanum, a sciolo aliquo textui intermixta fuit, multis post Eulogii eadem et posteriorum virginum annis, nimirum postquam semet decursu temporis confusio actorum sanctarum sororum invaluerat. E jusque rei argumento sunt prædictorum martyrologiorum auctores, qui notitiam sanctarum Nunilonis et Alodiæ ab Eulogio desumpserunt, et nemo illorum oppidi Barbitani meminit, sed solius Osca. Rursus ipse Eulogii contextus proclamat alienum esse: nam si in urbe Osca passæ sunt, quo pacto passæ etiam dicuntur apud oppidum Barbitanum? et quod est oppidum illud prope Oscam? Adhuc nomen ipsum perperam effertur, cum Bergitanum vocari deberet aut per V. Vergitanum. Verum hoc procul dubio oppidum est, in quo, aut prope quod, recentiores virgines martyrio sublatae sunt. Beuetanos siquidem longius ab Oscensibus Aragoniæ, et a Nazarensibus separatos, ex Ptolemæo liquet, qui Birgetum, seu Bigertum, in Bastetanis populis assignat: ut modo Luitprandus, et Plinius lib. III, cap. 1, inter eodem

locat *Castra vinaria* prope Oscam; quæ forte ab Antonino, itinere *Carthagine Castellonem* vocantur Vineolæ. Quo mireris Luitprandi certissimam Geographiam locorum ad recentiorum virginum Acta spectantium, et longissime *Birgetum* abesse a *Castro Veteri* prope Najeram, fere totius Hispaniæ interjectu. His accedit, quod Zumael tyrannus, sub quo passæ leguntur, Juliano teste (in *Adversariis* num. 450) rex fuit Caravaccæ; quod sane oppidum prope Oscam Bæticiæ situm est. Sed et Breviarium perantiquum Granatense, quo Osca olim usa fuit, identidem verbis conceptis asseverat; et traditione per manus majorum accepta, suas esse martyres asserit, et ut patronas hodieque impense Osca illas veneratur ac laudat, et multam earumdem interventu Dei circa se benevolentiam in dies experiri fatetur.

Pari correctione dignum est, quod Morales vestustiorum virginum martyrium contra S. Eulogii fidem contendit anno Christi 840 contigisse, non vero 851 quod scribit Eulogius. Ut enim a tanto scriptore, sui temporis res prodente, dissentiret, sola unius privilegii Legerensis cœnobii copia in causa fuit, quo dicuntur æra 880 qui est annus Domini 842 illuc translata. Sed vero errore scriptoris id factum, ut sæpissime alias, mihi dubium non esse, testimonium ipsius Eulogii facit, quod pluris multo quam mille transcriptiones aliorum facio; præsertim consentientibus sanctorum virginum vetustissimis Actis, quæ anno Domini 851 occisas affirmant. Privilegium vero illud Enneconis Eximenii cognomento *Aristæ* non potest subsequens privilegii fulciri, quæ multo recentiora sunt, quam præfatus earumdem necis annus, et solum confirmant SS. virginum in eo loco annis subsequentibus existentiam; quod nemo negat.

Atque hinc iudicium ferendum est de instrumento illo perantiquo, quod producit Blancas in *Commerum* Aragonensium, e tabulario monasterii S. Joannis Pinnatensis, sub titulo, *Canonica S. Petri de Taberna*, petitum. Quod quidem si qua auctoritate gaudet, magni proculdubio habendum est; utpote cujus auctor sub rege Roderico Hispaniarum cladem, sævissimamque vastationem propriis oculis in eo dicitur conspexisse. Detegi autem videtur impostura scriptoris, ex eo quod asserat, tunc temporis Bentium episcopum Cæsaraugustanum fugam arripuisse, cum multorum sanctorum reliquiis, ad Tabernense monasterium: et inter cæteras recenset, *caput sanctæ Nunilonis. et spatulam sanctæ Alodiæ*: quæ sub altari S. Stephani repositi. Quod si id verum esset, cum Hispaniarum vastatio in annum Christi 714 inciderit, oporteret harum sacrarum virginum reliquias in veneratione fuisse 170 et eo amplius annis ante ipsarum martyrium, quod anno Christi 851 contigisse probavimus. Verum opinor, scripturam totam minime suppositam esse; nam succedente tempore harum sanctorum virginum reliquiæ in idem monasterium adduci potuerunt, et sub antiquiori S. Stephani altari cum cæteris reponi; nomina vero inseri in ipsamet scriptura; uti in textu S. Eulogii nonnihil postmodum additum fuisse monstravimus. Vel si scriptura illa parili ubique sit antiquitatis iudicanda, tres bigas virginum et martyrum, sub eisdem Nunilonis et Alodia nominibus, diversis tamen temporibus coronatarum, concedendas esse non ambigo; et priores ante annum Christi 714 seu Hispaniæ vastationem; post has anno Christi 851 juxta Eulogii testimonium alias: postremas vero ad annum Christi 950 quod Luitprandus fere vidit, astruendas. Maxime Juliani auctoritate accedente, qui id conceptis verbis asserit in *Adversariis* num. 292, et seqq. et priores sub Diocletiano occisas Oscae in Aragonia ego assererem; easdemque in Hispaniarum clade Bononiam delatas: secundas prope Najeram, seu Tritium, quæ sint Legerensis cœnobii ornamentum; tertias Osca Bæticiæ sibi vindicet. Inde Julianus: « Quasdam, ait, Osca Bæ-

ticiæ, quasdam Tritium patronas habet, quasdam Osca Aragoniæ. »

Juvat etiam ad sanctorum diversitatem comprobendam tumulorum discrepantia; dum quædam Bononiæ, quædam autem in Legerensi monasterio tumulata dicuntur.

Nec obstat nominum, cognationis et martyrii similitudo. Sæpius quidem idem accidisse comperimus, et apud dextrum multa exstant ejus rei exempla. Verbi gratia, Blandæ in Cathalonia duo sancti martyres, Bonosus et Maximianus, occubuerunt; et alii eisdem nominibus insigniti Urguvone in Bæticiæ. Sub Felicis et Fortunati nominibus tres bigas martyrum scimus, scilicet occisos Valentiam, Eburam et Carthaginam; sed et duas Eulalias similis ferme ætatis et coronæ inter Hispanias agnovimus; et inter apostolos Simones duos, Jacobus duos, et Judas totidem. Ut omittam, Nunilonem et Alodiam recentiores ob antiquorum venerandam memoriam nomina procul dubio sortitas fuisse: in quo nulla est contradictio. Atque hæc pro temporis angustiis de sanctis puellis in gratiam Luitprandi dixisse sufficiat.

E re litteraria mihi semper fuit visum, eritque a magnis viris iudicium requirere, ne dicam efflagitare, et ingenium per quos proficiam palam et bona fide profiteri. Cum enim impari quis se iudicet oneri sufferendo, recti animi est opem mutuam desiderare. Quæ de Nunilone et Alodia mihi scripsit doctissimus P. Franciscus de Bivar, rescribo; et de liberalibus studiis bene meritum me puto, dum hocce eruditionis thesauro frui lectorem facio. Addo symbolam, levidensam tamen, triplici ex loco Luitprandi, qui sibi est omnino similis in *Adversariis* num. 212, his verbis: « In castris vinariis, in Bastetania, sanctæ Nunilo et Alodia anno 951. » Juliani item nostri in *Adversariis* num. 540, qui convenit cum titulo codicis, seu Sanctoralis monasterii S. Bernardi in Toletana urbe adducti in hujus excursus principio, titulus talis est: « Passio virginum Christi Nunilonis et Alodiæ in urbe Osca, sub præside Zumail. *Juliani verba sunt*: Passæ sunt Nunilo et Alodia sub Zumaila rege Caravaccæ. » Veritas veritati respondet. Iterum Juliani in *Adversariis* num. 292, 293, et 294; ubi in numero 292 concordat cum iis qui passas esse affirmant anno 851 legendumque in num. 293. « Oppido Oscae prope oppidum Bergetanum [seu Vergetanum], nunc autem Bergetanum, apud Antoninum Barbariana, passæ sunt sanctissimæ virgines Nunilo et Alodia sorores anno 950. » Cætera delenda sunt; quippe quæ perperam inserta ab amanuensibus. Nunc vocatur istud oppidum *Castro Vegelo*, a civitate Osca, *Haesca*, in Bastetania tribus tantum leucis distans. Et suo tempore oppidum *Bergetanum* attestatur Julianus appellari *Berbetanum*; utrumque, ut autumo, ex flumine prope eremitiolum fluente, quod *Barbata* nunc dicitur, ab eo distante duplici jactu lapidum.

Deduco aliud testimonium ex nostro indefessæ lectionis viro P. Hieronymo de la Higuera, asserente ejusdem nominis bigam fuisse sororum martyrum, quamvis trigam agnoscam ex P. Francisco Bivar. Reliquit inter manu propria exarata schediasmata, quæ apud me servo, ut proprio parentis nomine decorata, lucem (si per tempus licuerit) videant. Plena manu de Nunilone et Alodia scribit, congeritque plura, erudite sane, Franciscus Didacus de Aynsa et de Iriarte in *Antiquitatibus Oscae* lib. II, cap. 24 et 25. Nec abs re itidem verba lectionum e *Breviariis*, præsertim ex manuscriptis, ut vocant, Sanctoralibus, referre, in quibus mentio de veste, qua induta martyrium obiit Alodia. Ea adducit Morales ad S. Eulogii lib. II, Memorial. sanctorum cap. 7, num. 6, fol. 58: « O mira (*hæc sunt*) virtus Altissimi! Puella, quæ gladium non longe micantem cavere non poterat, in propriam cervicem descensurum non permitit; sed apprehensam sindonem crure alligavit, et capillis suis faciem suam extersit. » Sindon enim

viris et feminis communis fuit vestis, quamvis diverso ea uterentur modo, lineæ et alba, aliquando Tyria et serica; Hebræis, inquam feminis, et Arabibus. Apud multos invenies multa, pauca et recondita seligam et deprodam, ut nomen et Hispaniæ aliqua antiquissima monumenta illustrem. Exstat de Hebræis insigne testimonium Isaiæ in cap. III, ubi loquens de mundo muliebri, ait: *Et mutatoria, et palliola, et linteamina, et acus, et specula, סדינות sedhinim, sindones et vittas.* S. Thomas in verbo *sindones*, scribit: Subtilia velamina, quibus operiuntur humeri, sicut fit in Campania a mulieribus. » Proverb. ultimo: *Sindonem fecit et vendidit, et cingulum tradidit Chananeæ.* Antea dixerat, et primo ad operiendum humerorum ornamenta. Episcopus Hieronymus Osorius in sua Paraphrasi sic interpretatur, *Lineas vestes atque velumina*: D. Hieronymus, *amictoria* vertit. Appositissime B. Isidorus lib. XIX Etymolog. cap. 25, De palliis feminarum: « Anabolladium, amictorium lineum feminarum, quo humeri operiuntur, quod Græci et Latini sindonem vocant. » ἄναβόλαιον, seu ἄναβόλαιον, antiquus erat, quo pectora et humeri protegebantur feminarum. De cuius vocis explanatione erudite doctissimus, nullique in bonarum litterarum cognitione secundus, V. C. meus Puteanus in epistolarum ferculis secundis, epist. II, Unde libet observare, notam merito inustam Neroni, qui turpiter se vestibus ornabat, feminarum scilicet more. Dio est auctor, qui ait *linteum* habuisse circum collum. In Græco, σινδών. Suetonius in ejus Vita cap. 51, *sudarium* nominat. In Sardanapali nefanda libidine describenda Xiphilinus eadem utitur voce. « Concutiebatque sindonium connexum annulis aureis, ut molli et effracta voce prætereuntes alliceret. » Guiljelmo Blanco interprete. Seneca pallio involutum caput Mæcenatis increpat epist. 114: « Hunc esse, qui in tribunali, in rostris, in omni publico cœtu sic apparuerit, ut pallio velaretur caput, exclusis utrimque auribus. » Plutarchus item, superbiæ Pompeiani liberti Demetrii taxans, habere vestem in capite usque ad aures, scribit. Molles namque non solum communi virorum et feminarum habitu, sed gestu et modo induendi muliebri gaudebant. Hinc Ulpianus in l. *Vestis* 23, § 2, de auro et argento legato, enumerat inter femine vestimenta, *pallia*; et Scævola J. C. in l. *Titia* 38, § 1, ejusdem tituli, additque: « Muliebria sunt, quæ matrifamiliæ sunt comparata, quibus vir non facile uti potest, sine vituperatione, veluti stolæ, pallia. » Rem (ut iterum apprehendamus filum, et unde digressi sumus revertamur) explanat totam Rabbi Jonathas Benzahir, uti accepi ab eruditissimo viro P. Magistro Bernardo Brito Historiographo Lusitano: illius (ad cap. Isaiæ III) sunt verba: « Sindones mollissimæ et tenuissimæ sunt vestes, quibus nobilissimæ in Judæa femine et corpus et caput ipsum tegere decenter et venuste erant solitæ. » Formam describit graphice Levi Benzemerah in cap. 31 Proverb.: « Commune in Palæstina, Arabia et Ægypto indumentum erat; hoc tantum discrimine, quod a viris humero nodatum sinistro, ad talos usque demissum ferebatur; a feminis vero venusto redimitum ambitu, per brachia ad summitatem capitis aptabatur; et sic nuptis ornamentum, et peplum, virginibus vero ornamentum et velamen erat. » Et paucis interjectis de materia agens scribit: « Sindones ex lino præcipue texebantur in Galilæa, bombycinæ vero in Phœnicia, et in Sidonis urbe, ex qua et laudem et nomen sumpsere. » De hoc vestimenti genere intelligendus Tertullianus lib. De velandis virginibus cap. 17: « Judicabunt vos Arabiæ femine ethnice, quæ non caput tantum, sed faciem totam tegunt, ut, uno oculo librato, contentæ sunt dimidia frui luce, quam totam faciem prostituere. » Hujus technæ, sed potius hamati lenocinii, meminit Tacitus, ubi de Sabina Poppæa lib. XIII, Annalium « *Rarus (ejus sunt verba) in publicum*

A egressus, idque velata parte oris, ne satiaret aspectum, vel quia sic decebat. » Id, inquam, notum et solemne apud Judæos feminis velamen, ita ut inde noscerentur. Iterum Tertullianus, qui asserit lib. De corona militis cap. 4, vestis genus esse, non veli, ex Genesi cap. XXIV, num. 65, ubi de Rebecca, cui obviam ibat Isaac: *At illa tollens cito pallium suum, cooperuit se.* Xantes Pagninus *velamentum* vertit, constatque magnum fuisse; quippe quo caput, et totum amiciebatur corpus, qualis Latini *palla* fuit. Hujusmodi jussa est expandere Ruth. Booz, ut sex in eo hordei modios donatos acciperet cap. III, num. 5. In Græco περιωρα legitur, id est *amictorium*. Vestes namque quædam sunt amictoria, et in Hispania præcipue, ubi passim eis utebantur, de quibus Accursius intellexit locutum J. C. Aristonem, relatum ab Ulpiano in l. *Argumento*, 27. 2. de auro et argento legato, verbo *coactilia*: « Vestes, inquit, quæ cogunt, propter stricturam, ut in Hispania. » Lazarus Baitius De re vestiaria cap. 21, in aliam inclinat sententiam, et per *coactilia* significari indumenta strictius compacta ex villis crassioribus ait; rejecta Joannis Baptistæ Egnatii in Annotationibus ad Pertinacem in Ælio Spartiano, interpretatione: cujusmodi sunt Thoracemachi, qui loricas superinduunt. Facem prælucent ad id Plinius lib. VIII, cap. 48, ubi scribit: « Lanæ, et per se coactam vestem faciunt. » Ἀφέτρα item hujus generis sunt, monumenta scilicet equorum: horum meminit Nicetas Choniatis, et Leo Constitutione 6, § 8, de militibus equis. *Feltra* dicebantur; uti apud nos *Feltros*. Sic in antiquis Bajuvariorum legibus: « Si quis in exercitu aliquid furaverit, pastorem, capistrum, frenum, feltrum, vel quæcunque involaverit, » etc., quas, addito aceto, ferro resistere, ait Plinius. Unde in veteri epigraphe artifex *feltrorum* nominatur *coactor*.

DIS MANIBUS

L. CORNELII

JANVARI

QUI VIX. ANN. XVII.

LANARI COACTOR

Et in Glossario πλωτόν, coactile: Πλωτοποιός, *Coactilarius*. Videsis Jacobum Cuicium in Observat. lib. V, cap. II, et Nicolaum Rigaltium in suo Glossario Græco-barbaro, verbo Ἀφέτρα. Dicitur etiam qui *coactilia* operatur, aut vendit, *lanarius coactilarius*. Ita in lapide vetustissimo:

M. L. LARISCUS

LANARIUS. COACTILARIUS

Satis de amictoriis. Linea item vestimenta, pro *Sindone* posuit idem ipse S. Eulogius, ubi de S. Columba, lib. III Memorial. sanctorum cap. 10, fol. 69. « Nec mora, ut erat lineis indutum, » id est, sindone, « cadaver, sporta immissum alveo projici principes mandaverunt. » Primum illæ femine Arabes, quæ in Hispaniam mentio habitu, cum suis viris vel amasiis venere, *sindonem* virilem, seu illum communem viris et feminis, eo tamen modo quo viri gestare soliti apostarunt; rex namque Miramolinus eas secum adducere prohibuit. Noster Julianus in Chronico num. 620, « eisdem vestibus utuntur Saraceni, quas ex Africa secum deduxerunt, quæ mentitis vestibus venerant huc cum viris. Nam Miramolinus feminas veterat, ne transirent ad Hispanias. Et amatores Saraceni adduxerunt nonnullas virgines in habitu virili, quali nunc utuntur femine Baticæ, et olim utebantur etiam Christianæ degentes inter Mauros; vocant Mantos et Almalfas. » De feminis Toletanis, in Adversariis num. 416. « Afferunt femine cyclades, et crepidas et mitriolas in capitibus; gestant pallia diversis coloribus variegata, quæ habent super mitriolis; pendent usque ad talos, utuntur sericis thoracibus, capillos incrispant more Gothico, et calamistrant. »

De lineis et sericis sindonibus frater Alphonsus de Spina, in Fortalitio fidei lib. III, De bello Judæorum,

353. Concilium habitum in Hispania in urbe Cæsaraugustana, dictum vulgo Augustanum, viginti quinque episcoporum.

DCCCCXCI.

354. Adclagus [*lege* Adelgarius] Bremensis archiepiscopus, sedis apostolicæ legatus, virtute, doctrina et religione multum floret.

DCCCCXCIII.

355. Bruno, Otthonis Magni imperatoris frater, archiepiscopus Coloniensis, vir in omnibus præclarus habetur.

DCCCCLIII.

DCCCCLV.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

fol. 222. « Quando, inquit, venit annus ille, et dies assignata; valde mane surrexerunt venientes ad Synagogas suas, ad adorandum Deum, induti sindonibus albis, lineis, seu sericis; prout est moris fieri in die expiationis, scilicet in die decima mensis septimi. » Similia sindonibus (ut excursum plane librum agamus) theristra erant velamina, seu pallia, « quibus a capite per humeros dimissis velabantur. » Genes. cap. xxiv, num. 63, ubi de Rebecca in Vulgata legitur, *At illa tollens cito pallium suum, operuit se*: septuaginta vertunt, ἢ δὲ λαβοῦσα τὸ θέριστρον περιέβλετο. Illa autem sumens theristrum, operuit se. Retinet vocem theristrum, qua interpretes utuntur, vulgatus Genesis cap. xxxviii num. 14, agens de Tamar: *Quæ, depositis viduitatis vestibus, assumpsit theristrum: et mutato habitu, sedit in bivio itineris*. S. Cyprianus lib. iii ad Quirinum N. 36, hunc locum ita reddit: « Thamar cooperuit se pallio et adornavit. » D. Hieronymus in Hebraicis traditionibus sic explicat: « Theristrum, pallium dicitur: genus etiam nunc Arabici vestimenti, quo mulieres provinciæ illius velantur. » Et in epistola ad Lætam De institutione filiæ, theristrum pro calyptra, seu capitis velamento, accepisse videtur. « Ne auferrant, ait, theristrum pudicitia. » Plenius idem ipse ad cap. iii Isaiæ: « Theristra, quæ nos palliola possumus appellare, quibus obvoluta est Rebecca, Genes. xxiv et hodie quoque Arabiæ et Mesopotamiæ operiuntur feminæ; quæ Hebraice dicuntur *redidim*; Græce θέριστρα, ab eo quod ἐν θέρει, hoc est, in æstate et caumate, corpora protegant feminarum. In Hebræo eadem vox utrobique cap. xxiv, num. 65; et cap. xxxviii num. 14, reperitur; quam D. Hieronymus *pallium*, et ex eo sanctus Pagninus in suo thesauro) *theristrum* interpretatur. » Appositissime ad rem, D. Basilii in commentario ad Isaiam, cap. iii, ex editione et versione ultima Parisiensi, anno 1613: « Theristrum vestis est superior, quam sibi per æstatu circumponebant (feminæ) ne immoderato æstatu gravarentur; quemadmodum in Genesi didicimus, Rebeccam fuisse indutam theristro, cum pergeret in occursum Isaac. » Meminit theristro noster Luitprandus lib. iii Rerum per Europam gestarum cap. 5: « Puto enim, quod dum hunc Græcorum more cheristro (*lege* theristro) opertum habituque insolito viderunt indutum, non hominem, sed monstrum putaverunt. » Et in Legatione non semel. Recenset sua solita eruditione Jacobus Gretserus e societate Jesu, lib. i Rerum variarum posthum. cap. 7, pag. 76. Tenuissima et perlucida vestis erat, uti Sindon. Utramque forte comprehendit versus Græcus inter vetera Oracula editus, una cum Sybillinis pag. 61, cura et labore Joannis Opsopæi:

Σινδόνας ἀμπέταβον, νεφέλην λύσον τε δοχεῖα
Sindonas laxato, nebulam solve, et acceptabulum.

Nebulam lineam, et ventum textilem dixit Petronius Arbitur, sub persona P. mimographi:

Æquum est induere nuptam ventum textilem;
Pselam prostrare audam in nebula linea.

Tales vestes a muliebri excogitata luxu: « Ut in iis » (verba sunt Tertulliani *De cultu feminarum*) « non dico nullum corpori auxilium, sed nullum pudori sit; quibus sumptis, mulier parum liquido nudam se non esse jurabit. » Seneca suggillat lib. vii De beneficiis cap. 9: « Matronæ nostræ ne adulteris quidem

plus sui in cubiculo quam in publico ostendunt. » Hujus loci meminit illustrissimus cardinalis Cajetanus ad 2-2. D. Thomæ, quest. 169, art. 2, ad 1-5. *Ad objectionem autem de ornatu*. Insultat Philosophus in matronas, quæ vestibibus tegebantur, ut meretrices: quæ licet iis tegerentur, fere nudæ incedebant. Hinc Horatius lib. i, serm. 2, satyricè consulit a matronis abstinendum, quippe quæ corporis vitia vestimento integunt, et adire meretrices; quæ quia nudæ sunt, facile conspiciuntur:

Desine matronas sectarier: unde laboris
Plus haurire mali est, quam ex re decerpere fructus.
Nec magis huic inter niveos virideisque lapillos,
Sit licet hoc, Chærite, tuum, tenerum est femur, aut

Retius, atque etiam melius præsepe togatæ.
Adde huc quod meream sine facis gestat; aperte,
Quod venale habet, ostendit,

Et paulo post:

Altera, nil obat: Cois tibi, pene videre est,
Ut nudam; ne crure malo, ne sit pede turpi:
Metiri possit oculo latus.

Non pectus, sed totum subili isto velamine corpus conspiciendum præbebant: ex quo more quæstionem solvit Cajetanus. Facem præluceat et his Ezechiel cap. xvi, num. 7: *Ubera tua intumuerunt, et pilus tuus germinavit, et eas nuda, et confusione plena. Dixit nuda, id est, induta vestibus daphanis*, qualibus utebantur meretrices. Salse, uti solet, veluti laudant, prestringit Martialis lib. viii, epig. 68.

Femineum lucet sic per bombycina corpus.

Contra hoc, quamvis tenue, acre tamen luxuriæ incitamentum, pudicam virgunculam instituit D. Hieronymus, epist. ad Lætam: Talia, ait, « vestimenta pariet, quibus pellatur frigus, non quibus vestita corpora nudentur. » τὰ διαφανῆ, λακωνικά, hujusce generis vestes Septuaginta nominant Interpretes, Isaiæ cap. iii, num. 21, id est, *perspicua*, seu pellucida *Laconica*; Suidas itidem διαφανῆ χιτώνια, id est, *pellucidas tunicas* exponit, τὰ Ἰγγῆ δ' ὡν διαφανεῖται τὰ σῶματα τῶν γυναικῶν: *tenues, per quas pellucet corpora feminarum*. Laconina dictæ, a Lacedæmoniis nomine privatim deducto: quod insignis esset meritoque detestanda Lacedæmoniorum, præter cæteras gentes lascivia et turpitudine in denudandis quæeunque ratione feminarum corporibus, Kimchius in Lexico, *interulas*, sive *subuculas*, tenues ac subtiles, sic appellatas testatur, quoniam transparebat sub illis corpus, præ nimia earum tenuitate. Congerit plura Jacobus Gretserus, ubi supra. Joannes Filesacus in Uxore justa, cap. 4.

Hæc *Theristra* duplici erant in usu, vel induendi, vel sternendi in lectis causa. Julius Pollux lib. vii, cap. 13, ubi de peplo: « Pepli autem usus duplex est; ad induendum scilicet, et insternendum. » Utrumque clare de theristro Septuaginta Interpretum innuit lectio in dicto cap. iii Isaiæ, num. 21: καὶ θέριστρα κατέκλιτα. *Et Theristra accubitoria*. Ubi S. Basiliius: « Ἄ ἐὰν νῦν διαβάλλαι ὁ λόγος, θέριστρα λέγεται, τὰ ἐν τῶν κατακλίνεσθαι δι' ὑπερβολῆν τρυφῆς ταῖς χλιναῖς ἐπιβαλλόμενα. Theristra autem, quæ nunc vitio vertit Sriptura, dicuntur ea, quæ insternebant lectis, ut molliuscule discumbèrent, propter exuberantiam deliciarum. De sindone Martialis lib. ii, epig. 16.

356. Agapeto pontifici succedit in sede S. Petri Joannes XII.

DCCCXCIV.

357. Concilium coactum hoc anno in urbe Ravennate.

DCCCXCVI.

358. Concilium Ingelheimense episcoporum sedecim.

DCCCXCVIII.

359. Smaragdus, Serlofridegodus [*lege* Ceolfridus] Angli, monachi Benedictini, viri moribus egregis præstantes, theologi insignes.

360. Vitæ quæ adduntur Chronico *Du viris illustribus* Ildefonsi, compositæ sunt a Felice Toletano archiepiscopo, quæ incipiunt : *Quamvis superius plurimi* Scripsit duodecim vitas, Xisti pontificis Romani; Macrobbi diaconi; Philastrii Brixienensis episcopi; Theodori Mopsuestensis episcopi; Tyrannii; Rufini; Verocundi [*al.* Vergundi] Uticensis in Africa episcopi, olim archipresbyteri Toletani; Victorini episcopi Legionensis; Idacii Lamicensis episcopi; Eusebii Dorolitani episcopi; Cerealis Castulonensis; Ferrandi Carthagini Africæ diaconi; Petri Ilerdensis episcopi, et Marcellini schismatici presbyteri.

361. Sanctus Julianus scripsit vitam sancti Ildefonsi; Felix præterea scripsit vitam sancti Juliani Toletani episcopi, idemque adjecit Chronico, quod sic incipit : *In nomine Domini : Incipit Chronicon, quod sanctus Julianus composuit.* Illud : *Natus* [*al.*, *nactus*] *est autem Witiza*, alii tribuunt Gunterico. Nihil de additione certe hactenus reperitur.

362. Velascus episcopus Aluendensis, [*al.*, Albigensis] scripsit vitam Salli abbatis Amendensis [*al.*, Sali ab. et episcopi Albigensis] ejus discipulus, ad cujus pedes jact.

363. S. Godina, S. Gervasius, in Lusitania obiit hoc anno, prima die Octobris.

364. Scripsi ego vitam S. Petri, archiepiscopi Compostellani, cognomento Mansonii, Itali martyris [*lege* fil. Martini].

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

Zoilus ægrotat, faciunt hanc stragula febrem;
Si fuerit sanus, cocchina quid facient?
Quid torus a Nilo? quid sindone tinctus olenti?
Ostendit stultas quid nisi morbus opes?

Denique theristro, uti etiam sindone et palla, totum amiciebatur corpus. D. L.

359. Concilii Cæsaraugustani, cujus et hic meminit Luitprandus, meminit Onuphrius anno Domini 951, et sic gestum fuit sub Joanne Toletano pontifice. P. H.

360. Vitas illas, quæ circumferuntur sine nomine auctoris in calce Chronici S. Ildefonsi, fatetur additas esse a S. Felice Toletano pontifice, atque, Verocundum episcopum Uticensem in Africa fuisse pontificem, Toletique archipresbyterum. P. H.

361. Docet S. Julianum episcopum Toletanum scripsisse vitam S. Ildefonsi, ejusdem civitatis episcopi meritissimi. Chronicon, quod nomine Vulscæ circumfertur, etiam est Juliani, nisi quod illud de Witiza additum est a Gunterico: quanquam hoc ultimum, tanquam incertum, relinquat. Id.

364. *Scripsi ego.* Hoc opus Luitprandi non inveni, quamvis diligenter conquisivi. Loco *archiepiscopi legendum est episcopi*; ea enim tempestate in qua sanctus Petrus floruit, Compostellana sedes in archiepiscopalem non fuit erecta, sed anno 1096 Dalmachio impetrante. Sic in martyrologio Baronii die 10 Septembris: « Compostellæ sancti Petri episcopi, qui multis virtutibus et miseraculis claruit. » Antea mendose apud Usuardum, etiam Molani castigationibus expunctum. « Eodem die 10 Septembris sancti Petri archiepiscopi, qui multis virtutibus et miraculis claruit. » Clare noster Julianus in Chronico num. 510: « Hymnus: *Salve Regina, mater misericordix*, Græce ab apostolis compositus, translatus est de Græco in Latinum a sanctissimo viro Petro episcopo Compostellano, » et num. 517: « Floret memoria sancti Petri monachi Benedictini episcopi Compostellani, in divos relati. Colitur die 10 Septembris. » Auctorem eum fuisse hymni *Salve, Regina*, aliqui affirmant: Claudius de Rota cap. 137 his verbis: « Hermannus Contractus Teutonicus fecit antiphonam, *Alma Redemptoris mater*; et, *Simon Barjona*; Petrus vero de Compostella episcopus fecit *Salve, Regina.* » Idem testatur Antonius Demochares lib. iv De institutione Christianæ religionis: Sed et Her-

A mannus Contractus Teutonicus inventor Astrolabii, composuit sequentias illas: *Rex omnipotens; et Sanctus Spiritus, et Ave, Maria, et Alma Redemptoris*; et. *Simon Barjona*; Petrus vero Compostellanus episcopus fecit illam: *Salve, Regina, mater misericordix, vita, dulcedo et spes nostro, salve.* Suffragatur Durandus in Rationali divin. offic. Noster tamen Julianus traductorem, non auctorem agnoscit et apostolos hymnum hunc sanctum fecisse. Quod non levi destina fulcies ex D. Bernardi (melius, si legas, ex Domini Bernardi archiepiscopi Toletani) verbis desumptis e primo quinque Sermonum super *Salve, Regina*, quos seorsim a cæteris operibus D. Bernardi edidit Gillotius in impressione Parisiensis in II tom. fol. 367, ubi non *divi Bernardi*, sed *Domini Bernardi* esse autumat. « Dulce canticum (*hæc sunt verba*) ac nobilissimum melos, quod in honorem sanctæ Mariæ quater in anno ordo noster devotissime concinit, ad devotionem nostram discutendam, fratres, assumpsimus, quia speciali dulcedine multa refertum, masticatione continua repetimus. Nam a summis labiis canticum illud effusum venit. Habet enim fundamentum. Fundamentum ejus in montibus sanctis. Fundamentum ejus interius dulcedinis suavitas est. Et ubi hæc nisi in montibus sanctis? hoc est, in montibus [*lege* montibus, ut supra; nam montibus non congruit sensui] nostris a sanctis compositum, a sanctis institutum, digne etiam frequentabitur a sanctis. » Hactenus D. Bernardus. Ex iis, et aliis constat compositum *montibus sanctis*; qui nulli alii sunt quam duodecim sanctissimi apostoli. Ab his merito dicitur hoc divinum canticum, et a summis labiis diffusum venire. Montes dicebantur apostoli, ut fere omnes Patres interpretantur ad illud Psal. LXXXVI: *Fundamenta ejus in montibus sanctis*; ut Arnobius: « Secundum fundamentum apostolorum. » Explicite magis, nam reddidit rationem, Haymo: « Montes sunt apostoli, quia super eos fides nostra est fundata. » Cassiodorus aliter: « Qui soliditate fidei et excellentia vitæ montes sunt. » Ludolfus item: « Quia ibi primum posita est fides Ecclesiæ; qui montes sunt propter fidei sublimitatem; sancti per vitæ puritatem, quorum fide, doctrina et exemplo Ecclesia est fundata. » Fusius D. Augustinus ibidem, et ita sensisse ait D. Paulum ad Ephes. cap. II, v. 20): « Super funda-

365. Pars librorum moralium, quæ adducta fuerat ab ipso Leandro, Constantinopoli, ad Hispanias allata est. Pro reliquis libris missus est Taio; [al., Tico; D. L. *Diximus supra*, n. 400, de isto Taione Casarung. episc.]; et hæc (ut videtur Roderico) amissa est. Hæc solum pars erat Romæ; postea reliqui libri advecti sunt, quorum meminit S. Isidorus in Leandro.

366. Multas habent Diptychas Ecclesiæ Hispanorum, quæ sibi cognitæ sunt. Toletana a tempore captivi-

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

mentum apostolorum.» Idem testatur D. Ambrosius ad Psalm. cxviii sermone 22, et super D. Lucam cap. xvii, et in libro de Noe cap. 32. Iterum D. Augustinus ad sanctum Joannem tract. 4 et psalm. xxxv; Sanctus Hieronymus super psalmum xlv, et ad Isaiam cap. 11; doctissimi etiam viri *gigantes* appellabantur; quod passim in sacra Scriptura, ubi positum non pro hominibus ingenti mole corporea præditis, sed pro iis qui sanctitate, sapientia et gravitate admirabili antecelabant. Plura cumulat Jacobus Boulduc de Ecclesia ante legem cap. 8 et 9, et interpretatur illud Deuteronomii cap. ii, num. 10 et 12, et adducit Vulgatum, qui nomina *Nephilim*, *Zuzim*, *Rephaim*, vertit, *Gigantes* hoc sensu. Novissime plura crudite cumulat Ludovicus Cresollius Societatis Jesu in suo *Mystagogo*, sive De sacrorum hominum disciplina, lib. i, cap. 13, sect. 1 et sequentibus, ubi ecclesiasticos per *montes* in sacris Litteris adumbratos asserit, et ex varis auctoritatum suppellectile depromit verum.

Nec D. Bernardus (ut filium iterum apprehendam, et si conjectari licet) a sanctis compositum canticum diceret, nisi majorem ei auctoritatem tribueret, quam Hermannus Contractus. Deinde phrasis id etiam indicat; nam est Græca et Hebræa; genitivum enim in sua dialecto pro adjectivo apponebant. Dixi in meo Pentacontarcho cap. 9: *Viri sanguinis*, pro viris sanguinolentis; Deus pacis et misericordiae, pro *Deo misericorde*. D. Paulus epistola ad Romanos cap. vii, v. 6 *legem mortis dixit pro mortifero*. Et Ecclesiast. cap. lxxiv, v. 27, *viros misericordiae* invenies pro *misericordibus*. Sic in divino cantico, *Regina misericordiae* (ut legit sanctus Bernardus, sanctus Bonaventura, Martinus de Magistris, et in breviariis antiquis) pro *Regina misericorde*. Non abs re Canisius lib. v De beata Virgine cap. 13, ubi, postquam Hermannus Contractus fecisse affirmat canticum, et hoc dulcissimum melos, nutantem se ostendit, et quasi recantare videtur, dum, esto quod non condiderit, attamen evulgasse scribit, quasi recedens a prima sua sententia. Verba ejus sunt: «Quantum ex aliis et vetustioribus Ecclesiæ scriptoribus liquido percipi potest, Mariam similibus, ac etiam præstantioribus, quam in hoc ipso cantico comprehensis, præconis jam olim salutata, ac publice decorata esse; nihil ut novi afferat, quisquis demum hoc canticum primus intra sexcentos annos, aut condidit aut evulgavit. Nota illius disjunctivæ notam condidit aut evulgavit.»

Ubi legitur *Monsonii*, seu *Monsorii*, scribendum *Monsonii*; ita in Historia Compostellana manu scripta: «In cujus (*Pelagii scilicet*) equidem honorem, Petrus de Monsoncio, videlicet abba de Antelata, divina providente gratia, eubrogatus.» Appellabatur enim *Petrus Martinus de Monsoncio*, Martinus namque erat ejus pater, et devovit se religioni in monasterio sanctæ Mariæ de Monsonço. Aliter Stephanus de Garibay in Compendio histor. lib. ix, cap. 36, fol. 473, qui eum nominat *Petrum de Monsorio*; P. Joannes Mariana lib. viii, Hist. Hisp. cap. 8, fol. 388, col. 2, *Pedro Mansorio*. Plena doctaque manu fere hæc omnia cumulat Magister Antonius de Ypes, ordinis Benedictini alumnus in sua Historia generali, Centuria sive tom. V anno a Christo nato 986, fol. 216, pag. 2, quem omnino vide et consule; quamvis pro sua adducat opinionem (generali tamen et sub involacro verborum) Petrum Bergomensem lib. vii Supplementi Chronicorum; qui Bergomensis

A contrariam amplectitur, anno Christi 1049, fol. 318; fatetur enim Hermannum Contractum auctorem cantici *Salve Regina*.

Duo tamen animadvertenda merito duxi: primum, Petrum Monsoncium fuisse episcopum Compostellanum; non, ut recenset Fr. Alfonsus de Yepes, anno Christi 986, siquidem Pelagius, ejus antecessor, majorum consilio accepto, eiecit a sede, et ipse eligitur regnante Beremundo II, qui ex communi omnium fere calculo haud excessit metas anni 983. Neque episcopi fungebatur dignitate anno 981, ut scribit P. Joannes Mariana lib. viii, Historia Hispan., cap. 8, fol. 388, col. 2; nam ut Stephanus de Garibay et Zamalloa loco supra citato refert, manucente præeunteque historia Compostellana ms. dignitatem adeptus fuit anno 963 vel 964. Astipulatur noster Liutprandus, qui Petri Monsoncii vitam delineavit, et suam terminavit circa annum 973. Convincit docte amicus noster Franciscus de Bivar in Censura operum § 7; unde subrogari in locum Pelagii minime poterat anno 986, uti Fr. Alfonsus de Yepes autumat. Inficias mihi non it, imo secunda tert Ambrosius de Morales lib. xvii, Histor., cap. 20, qui anno 909, Pelagium filium comitis Roderici Velasquez, a sede dejectum, et Petrum Monsoncium successorem ejus jam antea fuisse commemorat, quamvis annum non assignet.

Secundum miniatis cæulis venit notandum auctorem in calce Chronici aliqua, quasi parerga, uti mos fuit illius ætatis scriptoribus, exarasse, non per annos chronographice digesta, et temporis ad amussim serie collinata, præcipue cum enarratio ad suorum operum dinumerationem, non ad historiam concinnandam spectet. Sic Juliadus in fine Chronici omnia quæ scripserat recenset. Hinc quæ vel delicatissimus lector non abhorrebit, Chronicon Liutprandi terminari aano 960 et P. Monsoncium adhuc in vi- esse anno 963 cum tredicim intercalentur anni ab anno 960 usque ad mortem Liutprandi; in quibus et vitam finisse Monsoncium, et ejus miraculosa gesta scripsisse poterat Liutprandus.

Hanc eandem Monsoncii electionem iterum apponit nobis Girardus auctor secundæ et tertiæ partis Historiæ Compostellana ms. quam in magno pretio habeo, his verbis: «Qui Beremundus, magnorum consilio accepto, prædictum Pelagium a sede projecit, et loco ipsius Petrum, cujusdam Martini filium, monasterii Monsoncii sapientem monachum, ante altaris archisterii abbatem venerabilem, a cunctis senioribus eligi decimum episcopum et consecrari præcepit.» Quæ viam strenue muniunt ad Liutprandi textum emendandum, a sciolis amanuensis male luxatum. Ii enim cum invenissent scriptum *F. Martini* ducentes *F* esse litteram initialem, et pro *Martini* (quod nomen litteris *Marti* significabatur) legendes *martyris*; *Itali martyris* falso scripserunt. Hispanus ex Gallæciæ provincia oriundus fuit, et Compostellæ non martyr, sed confessor decubuit: ut vel ipsæ ecclesiasticæ tabellæ proclamant. D. L.

365. Quid actum sit de libris Moralium; nam partem miserat S. Gregorius Leandro, pars omnino desiderabatur. P. H.

366. De Diptychis Hispaniarum ecclesiarum multa pulchre ponit hic Liutprandus. Duas in primis Diptychas ab anno 309; nam ponuntur quidam hio episcopi insignes sanctitate cum extra Hispaniam, tum intra Hispaniam. Extra Hispaniam, Hilarius episcopus Pictaviensis, Athanasius Alexandrinus, Martinus Turonensis, Ambrosius episcopus Mediola-

tatis habet illud principium, quod aliæ omnes ab anno 369, *Pro spiritibus pausantium sanctorum episcoporum Hilarii, Athanasii, Martini, Ambrosii, Augustini, Fulgentii, Leandri, Isidori, David, Juliani, item Juliani, Petri, item Petri.*

A Felice usque ad Julianum post Bonitum III ponuntur episcopi, qui maxime juverunt rem Hispanam, scilicet Hilarius Pictaviensis episcopus, Athanasius Alexandrinus, Martinus Turonensis, Ambrosius Mediolanensis, Augustinus Hipponensis, Fulgentius ex Carthagine Spartaria Astigitanus, Leander, Isidorus, David Julianus Hispalensis, Julianus Toletanus doctor, Petrus Ilerdensis, Petrus Pulcher; idque more Græcorum, qui in principia Diptycharum episcopalium, aliarum Ecclesiarum præmittēbant aliquos insignes pontifices, cum quibus eorum Ecclesiæ Antistites aliquando communicaverunt. Id etiam fecere episcopi Æthiopes.

367. Solus Toletanus episcopus, ut primas Hispania, habuit olim jus pallii in Hispania.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

nensis, Augustinus episcopus Hipponensis in Africa; hi extra Hispaniam. Intra vero eam Leander, Isidorus, David, Julianus Hispalensis, Julianus Toletanus doctor, Petrus Ilerdensis, Petrus Pulcher Toletanus; idque more Græcorum, qui ponunt in principio Diptycharum suarum nonnullos catholicos pontifices, quibuscum more catholico communicare soliti. P. H.

Pro spiritibus pausantium. Prius de voce; post de more. Vox Latina est *pausa*, qua usi antiqui: Lucilius lib. 1, Satyr.

Hæc ubi dicta dedit, *pausam* facit ore loquendi.

Plantus in Pænulo; act. VI.

Quando id quod sat erat, satis habere noluit,

Ego *pausam* feci.

Lucretius lib. III:

Frigida quem semel est vitæ *pausa* secuta.

Deducta vox a Græco fonte parce detorta, *παύω*, quod *quiescere* significat, et in futuro *παύσω*. Unde verbum Latinum, *pauso*. Plautus de verbo iterum in Trinummo, act. IV: *Pausa vicisti castigatorem tuum*. In Glossis Græco-Latinis, *Pausal, ἀναπαύεται καὶ ἀναπαύει*. Quamvis Obertus Gifanius ad Lucretium verbo *Pausa*, sumpsisse id Romanos a Græcis fateatur, sed hos *παύλα* dixisse.

Igitur *pro spiritibus pausantium*, idem est ac *pro spiritibus quiescentium*, id est, mortuorum. Tempore Gothorum passim usurpata vox. Sanctus Eugenius in Epigrammate: *Nunc pausa malorum*, ait: *Pro spiritibus pausantium*, id est, *requiem habentium*, qui nunc cessarunt a laboribus. *Anodo jam dicit spiritus* (ait D. Joannes in Apocalysi) *ut requiescant a laboribus suis: opera enim illorum sequuntur illos*. Mos autem orare pro vivis et defunctis: unde duæ *Diptychæ*, de quibus alibi. Adjiciam tamen *Diptychon* exstare in tabulis Isidorianis, quas vidit excusas ante centum et viginti annos cum Missa S. Jacobi P. Hieronymus de la Higuera; in quo eadem hæc reperiebantur verba: *Pro spiritibus pausantium*; et statim sequebatur oratio Presbyteri concepta: «Suscipe, Jesu bone, in hoc natali Jacobi apostoli tui offerentium vota, et refrigerium præsta spiritibus defunctorum, ut eo apud te, intercedente, ei venia defunctis tuæ pietatis gratia impendatur.» Hoc monumentum, non a Saliari carmine mutuata est vetus Ecclesia (in quo eorum nomina, quos eximio honore volebant decorari Romani, canenda ponebant) ut autumavit, falso tamen, Casaubonus ad Athenæum lib. vi, cap. 44, sed a Veteri Testamento, ut assertit ex sancto Dionysio doctissimus Pater Heribertus Rosweyds in Onomastico, edito ad calcem Vitarum Patrum, verbo *Diptychum*, pag. 776, col. 2. Ethnici illi sacra nostra ex divinis libris usurparunt retorseruntque, ut pluries variis in locis diximus, et in Pentocontarcho, cap. 26. Adde nunc testimoniis ibi adductis Tertullianum in Apogetico adversus gentes, cap. 47: «Quis poetarum, quis sophistarum, qui non omnino de prophetarum fonte potaverit?» Quod pluribus prosequitur verbis; et in fine capituli ait:

A «Unde (oro vos) philosophis aut poetis tam consimilia? non nisi de nostris sacramentis.»

De Diptychis vide Wilhelmum Lindanum episcopum Gandavensem in Annotationibus ad liturgiam D. Petri apostoli; ubi assertit se vidisse Diptychas Ecclesiæ S. Georgii, quæ in littore maris Oceani, sive Bisschagiæ apud Portugalete sita est; et novissime editum Facundum episcopum Hermianensem provinciæ Africanæ pro defensione trium capitulorum concilii Chalcedonensis lib. IV, cap. 1, et P. Jacobum Sirmondum Societatis Jesu ad pag. 442. Prius excursus fecit, eruditum sane, P. Christophorus Browerus ejusdem Societatis Jesu, in Notis ad Venantium Honorium Clementianum Fortunatum lib. x, epist. 7, p. 229. Ex Jureconsultis vide Guidonem Pancirol. in Thesaurio variarum lectionum lib. 1, cap. 28, pag. 30. E.; require et quæ ad Julianum in variorum carminum collectione pag. 458, et schediasma, quod pro colophane edi curavi D. L.

366. Olim dicitur, solum Hispaniæ primatem, Toletanum scilicet, habuisse jus pallii, ut in Africa Carthaginensem, et in Macedonia Thessalonicensem primates, qui eodem jure gavisi sunt. P. H.

Jus pallii in Hispania. Pallium. in quo pontificalis officii plenitudo (ut ait Innocentius III, in cap. Nisi, de auctoritate et usu pallii) est archiepiscopale insigne: ideo Luitprandus Toletanorum primatum peculiare, et jurisdictionis agnoscat indumentum. De quo multi multa: congerit suo more docte et plene Augustinus Barbosa in Collectaneis ad Decretales ad dictum titulum. De auctoritate et usu pallii; dixerat prius in Pastoralis, seu De officio et potestate episcopi, parte I, tit. 3, cap. 4, num. 20 pag. 215; col. 1 et allegat. 50, de 3. Plura ex Antiquitate ecclesiastica eruit in lucem Nicolaus Alemannus in Dissertatione historica de Lateranensibus parietinis cap. 40, num. 72, 73, 79 et 81. Solebat summus pontifex post concilium celebratum, in quo de hæc agebatur re, pallium dare. Julianus in chronico num. 612: «Urbanus nimium honoravit D. Bernardum Toletanum archiepiscopum, quem in concilio Placentinorum aliquibus patriarchis comitibus consecravit, et in præsentia totius concilii ei pallium dedit.» Confirmat sanctus Bernardus in Vita S. Malachiæ sub Innocentio II pontifice maximo: ubi docet nos, sanctum virum Romam post annum 1130 ivisse; et cum accepisset Malachias officium legati apostolici, petiisse pallium, summumque pontificem respondisse. Verba ejus sunt: «Post hæc, inquit S. Bernardus, petit Malachias novæ metropolis constitutionem confirmari, et utriusque sedis pallii sibi dari. Et confirmationis quidem privilegium mox accepit. De pallii autem oportet, ait summus pontifex, solemniter agi. Convocatis episcopis, et clericis, et majoribus terræ, celebrabitur generale concilium; et sic convenientia, et communi voto universorum per honestas personas requiretis pallium, et dabitur vobis. Deinde tollens mitram de capite

368. Etiam in media captivitate semper servata est obedientia, et reverentia ab Hispanis pontificibus Toletano pontifici, ut patriarchæ, et totius Hispaniæ jam inde a principio Ecclesiæ Primati.

P. HIGUERÆ ET D. LAURENTII NOTÆ.

suo, imposuit capiti ejus, sed et stolam cum manipulo dedit illi, quibus uti inter offerendum solebat. • D. L.

368. Semper in media captivitate servata est obedientia et reverentia Toletanis pontificibus, ut Hispaniarum primatibus. P. H.

LIUTPRANDI ADVERSARIA.

1. Duplex Legio : altera dicta *Septima, Cemina, Pia, Felix*, quæ Gothis flos civitatum est ; et hæc fuit regia sedes, episcopalisque, nulli subjecta pontificum Hispanorum, præterquam Romano papæ. Altera, quam Urbicus fluvius lambit, et *Benaventum* dicta : hæc paruit episcopi Asturicensi (*modo parit Ovetensi*) ; hæc dicta *Legio Urbica*.

2. Legie Gemina, sedes episcopalis, paruit Bracarensi ad tempora sancti Lucii papæ, qui creditur exemisse Legionensem episcopum a Bracarensi, quia contra vicinum Basilidem Asturicensem episcopum lapsum, mirabiliter dictis, scriptis factisque laborarat.

3. Aquæ Quintianæ in Gallæciis Lucensibus (quorum meminit Ptolemæus recensens hos populos) sunt in monte Tebiceio fons quidam, qui fluit ac refluit, et fluctus habet instar Oceani, prope fluvium Loriam (vulgo *Lor*) : quem cum vidisset Q. Metellus prætor, ante Christi natalem anno 140 miratus, ei proximoque oppido nomen imposuit, vocavitque *Aquas Quintianas*. Fluvius Loria visus prope labitur in Similiam [*al.*, Similum] flumen.

4. Æra DCCCLXVIII a nativitate Domini 830, vixit sanctissima virgo Lumbrosa ex oppido Cea, quæ frequentabat parœciam in diruto monasterio sanctorum martyrum Facundi et Primitivi cum Muzarabibus Christianis in magna vitæ sanctitate. Jacuit in illa parœcia, donec per Alfonsum regem reparato monasterio, illuc ea translata est. Obiit non multo prius reparatione. Frequentantur ejus reliquiæ maxima populi veneratione ; colitur die 4 Novembris ; jacet in tumulo super duas columnas.

5. Carthagine Spartaria sanctus Constantinus confessor, vir clarissimus, multorum virtutum gloria clarus, migrat confessor sub Valeriano 11 die Martii : Eodem die passio sanctorum martyrum Heraclii et Zozimi passorum pro Christi fide ibidem.

6. Dum transirem Pyrenæum in confinibus Hispaniæ, reperi quod S. Felix colitur in civitate Spalaten-si, vel Ispalensi ; qui missus ab Hispanis episcopis huc, prædicansque Evangelium, sub Diocletiano

3 *Aquæ Quintianæ*, etc. Vide Ortelium verbo *Aquæ Quintiæ*, cujus sunt verba : « *Aquæ Quintiæ, sive Quintianæ, cetera nutritiva, Ptolemæo Scutorum*

A martyrium consummavit XII Kal. Junii. Sunt qui putant hanc eandem civitatem esse Spartulacensem ; non recte ii : nam in oppido Anzanego [*al.*, Onzanego] sanctus episcopus et martyr colitur. Hic Felix creditur fuisse qui cum aliis tredecim episcopis confessoribus interfuit concilio nationali Illiberitano et præfuit episcopus Accitanus ; missus vero ab Hispanis episcopis, propter ferventem ejus charitatem, prudentiam, scientiam et leporem, ad confirmandos in fide populos Hispanos, ivitque ad Celtiberos Vascones, et Pyrenæum accolentes.

7. S. Patricius, qui celebratur XVII Kalend. Aprilis, non fuit episcopus Arvernensis ; sed creditur Malacitanus, qui interfuit concilio Illiberitano : postea, dum iret alio, venit Arveniam, et obiit.

B 8. Heracleæ in Hispania, quæ civitas *Calpe* dicitur, passionis recolitur triumphus S. Januarii Sarrabiensis [*al.*, Salariaensis, et Salernensis] episcopi cum sociis, 7 Januarii : cujus meminit Dexter, aitque passum sub Diocletiano. Fuit episcopus, qui interfuit Illiberitano.

9. Quam Latini Murciam, Gotthi vocaverunt Bigastrum, Mauri *Achata*, anno 900, ut conjicitur. Venit illo episcopus Bergaræ Thyestes, et mortuus est, jacetque ibi [*al.*, estque martyrizatus ibi].

10. Melantius, vel Melanius, natus in majori Britannia, venit Romam, et a sancto Stephano missus Rothomagum, ibi aliquantulum temporis episcopale munus exercuit : post, nescio qua causa, venit Athenas, et cum Sixto pontifice venit Toletum, ubi successit in episcopali sede Palmatio, vel Paulato. C Interfuit concilio Illiberitano, post anno 305 venit Rothomagum, et in 310 sanctissime mortuus est, ibique sepultus XI Kal. Novembr.

11. Villæ Cassinæ, quam Mauri vocaverunt *Villam, Castin*, in confinibus Carpetaniæ, S. Nicasius, primus episcopus Rothomagensis, cum sociis patitur XI Octobris sub Domitiano, dum ibi prædicat : misit Fescenninus, jussu [*al.*, misso Fescennino, jussu, etc.] Domitiani, qui eos in Hispania occideret.

12. Anno Domini 302 Constantio Chloro et Galerio Maximino Cæsaribus, coss. quartum, die 3 Aprilis,

in Hispania Tarraconensi oppidum. *Aquecaldes, Molezio* dicitur. »

diæ Veneris sanctæ, vel passionis Domini, per totum orbem indicitur persecutio, et anno 16 Melantii Toletani pontificis, iisdem consulibus, mense et die, diruta est Ecclesia Toletana B. Mariæ virginis Assumptionis, a sancto Elpidio erecta, et a B. M. Marcello spatiis ampliata; solo æquata est a [legi videtur Teucris, sed libenter legam Duumviris,] jussu Diocletiani sub P... Diacono Hispaniæ præside, qui demolitioni præfuisse dicitur. Ex tunc creditur per orbem sacra synaxis fieri solita in speluncis, ut Romæ in cœmeteriis, Augustobrigæ (quæ dicitur a Mauris *Cobisa*, in fine Carpetaniæ) in antro, Toleti in spelunca, quæ vulgo dicitur Herculis, opere Romano, Libanæ in Celtiberia in speluncis, quas a cavitatibus foratas vocant, et sic in aliis antris.

13. Dicit non potest, quanta dejectio Christianorum animis accesserit hac demolitione et librorum inconsonione. Toletanos libros loco tuto posuit sanctus vir Melantius, et animabat Christianos ad tolerantiam cruciatu. Duravit demolitio sexdecim annos, donec anno 318 lex data est a Constantino, qua jussit restitui bona, fundos, solaría sanctis ecclesiis. Tunc reparata est S. Mariæ de Columna matrix orbis ecclesiæ, cujus imaginem et columnam Christiani absconderant, juvante Valerio episcopo, et Vincentio archidiacono. Toleti restituta est ecclesia Assumptioni sanctæ Dei Genitricis dicata; et denuo [al., de novo] sanctæ Leucadiæ recens martyri, civi, et patronæ, altera.

14. Non prætereundum est in iisdem adversariis meis, Camerinum, vel Marinum, vel Tamerinum, Toletanum pontificem, ad Sardiniam delatum cum aliis, adhuc durante persecutione Diocletiani 21 Augusti passum.

15. S. M. Pomponius Januarius episcopus Salariaensis [al., Sarabriensis, vel Salanensis] fuit vir consularis, interfuitque, ut dictum est, concilio Illiberitano; prædicansque in Heraclea civitate freti Herculei, per dira tormenta cum sociis pro Christi fide triumphavit.

16. S. Vitalis, quem a fonte baptismatis sustulit sanctus Sebastianus, e Thermedo in Carpetanis Romanam miles profectus, relictis filioliis, Justo et Pastore, Complutensibus, 3 [Lege 2, ex Mart. Rom. 2 Julii] mensis Julii anno 290, prope Paduam [al. Capuam] passus est.

17. Nicomedæ passus est in persecutione Diocletiani sanctus Flavius Antiochenus, vir consularis, et episcopus Illiberitanus [al., Illiteritanus], qui concilio

16. S. Vitalis, quem a fonte, etc. De S. Vitali, patre S. Natalis, et sanctorum Justi et Pastoris Complutensium martyrum, vide Martyrologium Romanum 2 die Julii; suffragatur ad id, omnibus indicibus inter se convenientibus, Flavius Dexter anno 290, num. 1, his verbis: « In Campania Italiæ S. Vitalis Hispanus, ex oppido Thermeda in Carpetania, pater sanctorum martyrum ad Complutum pastorum, Justi et Pastoris, conversus ad fidem monitis sancti Sebastiani, cum aliis patitur, » ubi noster Bivorius, qui adducit Valderedi Cæsaraugustani episcopi epi-

lio interfuit Illiberitano habito anno 299, vel circiter: qui negotiorum gravium causa Nicomediam delatus, cum fratribus Augusto et Augustino 7 Maii martyrium passus est.

18. Anno 313 Constantino et Licinio Augustis, consulibus tertium, sub Melchiade papa coactum est Toletanum concilium universale totius Hispaniæ, præside Camerino, vel Tamerino, vel Marino Toletano: interfuit Leontius Bracarenensis, Benedictusque Tarraconensis [al., Tabelonensis], Sabinus Hispalensis, Marcus Emeritanus; et alii complures episcopi sancti; mittunt conciliarem epistolam ad Melchiadem, quibus ille respondit.

19. Turibius notarius S. Leonis, archidiaconus Tudensis, succedit Ceponio episcopo Tudensi; moritur vero vi Kalend. Novembr. translatus anno [al., æra] 528. Is autem fuerat antea Tudensis [al., Iracensis], cum scripsit Idito.

20. Concilium primum Bracarense [al., Emeritense] habitum est Bracaræ, nondum ea parte Gallæciæ quæ est a Compostella in potestate Suevorum, habitum anno 3 Richiliani, 2 Suevorum regis, Idibus Martii, æra 481. Pancratius ærumnis confectus moritur anno 444; successit illi in sede Bracarensi Balconius vir pius, et zelo Dei plenus.

21. Prædicationibus sancti pontificis Balconii et aliorum episcoporum, pullulantibus erroribus Priscilliani, Gallæciamque vastantibus, Reclarus fit ex gentili Christianus, et mirifice fovet Ecclesias, et catholicos, quibus publice prædicatur fides catholica; et dat facultatem cogendi concilium ad Aquas Celenas veteres, uti dictum est.

22. Fluminis Tenedi aquæ, præsertim prope Guardiam oppidum, qua flumen labitur in Oceanum, quia lutulentæ sunt, et cœnosis impeditæ vadis, Celenæ dicuntur quasi nigricantes, et Hispanorum more oppido nomen dedere, ut alias *Sucro*, *Vaccæa*, et *Eminius*.

23. Varada municipium est antiquum Carpetaniæ, in via Toletocomplutum sic: Toletocomplutum xxiiii M. P., Tituliam M. P. M., Varadam viii M. P. M., Complutum xxx M. P. et viam Varada Segoviam f. c. [id est facere curavit] M. Fulvius Nobilior proconsul. Hic, scilicet et Varadæ, recolitur memoria Nerei, Saturnini, et 365 martyrum, qui erant in æstivis in hoc municipio sub persecutione Diocletiani, passorum 16 die Octobris. Crediderim hos passos Cluniæ, et reliquias aliquas illinc huc allatas, et ibidem ali-

gramma. Pro sancto Vitali. Iterum planius et plenius Luitprandus inf. num. 154 et 155, et num. 154, S. Natalem agnoscit filium S. Vitalis martyris, uti etiam num. 155, nepotemque S. Natalis confessoris Romani. Unde venit corrigendus Juliani contextus anno 290 num. 425: nam ibi facili litterarum ductus conversione, scioli exscriptoris vitio, Filius Natalis martyris legitur; cum sit legendum, Vitalis Martyris, cujus erat filius sanctus Natalis, et nepos S. Natalis confessoris.

quot annis in Hibernis [al., Titulia vel Tulliani] vi-
xisse conoorditer.

24. Muris, oppido in Gallæcia, in populis Tamaricis, ubi ex mari exundantique flumine fiebat peninsula, de qua Plinius lib. iv, cap. 20, sanctus Theodorus monachus cultus est, vita miraculisque clarus, 2 Aprilis.

25. Ovetum (quæ prope Lucum Asturum, civitatem regiam, et quæ sub Suevis continet se Lucum Augusti; et in quo Luco Asturum, sub rege Theodomiro Suevorum, habitum est concilium nationale Suevorum) tempore Maurorum allata est arca Toletum cum reliquis plurimis, et cappa, qua beata Virgo donavit sanctum Ildefonsum [scriptum erat Elephosum] Toletanum antistitem, quæ fuit candidissimi coloris, et corpora sanctorum Asturii, cognomenta Serraci, et Juliani, Toletanorum episcoporum.

26. In Gallæciæ civitate, Luco Augusti, memoria sanctorum martyrum Procli et Hilarionis sub Trajano passorum; quorum reliquiæ et Acta alio translata dicuntur.

27. Floret memoria sanctitatis, apud Lucam Augusti, sancti pontificis Odorii [al., Odornis], qui reparavit hanc civitatem et ecclesiam, et illi sedem restituit anno 744, annis 27 post vastationem hujus civitatis; moritur post sanctissime.

28. Achartæ vel Murciæ mansit episcopus, et templum ecclesiae [al., Arcisa] tempore Maurorum.

29. Ante Hispaniarum vastationem a Mauris, in ecclesiis cathedralibus eucharistia semper patens erat. Quam consuetudinem servarunt antiquæ Ecclesiae, ut Toletana, Bracarensis, Lucensis, et aliæ, quæ non captæ a Mauris, sed vel desertæ vel admissæ.... In aliquibus Ecclesiis, ubi frequentissimi Saraceni degebant, et Ecclesiae erant debiles, id aliquando fiebat, sed raro.

24 Populis Tamaricis. De Fontibus Tamaricis idem Plinius lib. xxx, cap. 2, et doctissimus Ludovicus Nonnius in sua Hispania, cap. 44, nostræque laus Hispaniæ.

32. Cum Lusitaniam pertransissem, publica Saracenorum fide, vidi non longe procul Eminio, in campo Osensi, vetus et miraculosum stagnum. Cum Luitprando oculato teste convenit M. Maximus in Chronicon anno 550: « Prope Osset, oppidum Lusitanæ, in diocesi Pachis Augustæ, fontes baptismatis in pervigilio Paschatis exsiccantur, » lego, *excitantur*. S. Gregorius Turonensis secundas fert lib. vi hist. Franc. cap. 43: « Habito ergo tractatu, de multis virorum milibus trecentos viros elegit armatos, et intra castrum Osset, in cujus ecclesia fontes divinitus complentur, includit » [Hermenegildum]. Ex obsidione D. Hermenegildi clare convincitur, *Osset* oppidum, in quo aquæ illæ miraculosæ baptismales, Lusitanæ fuisse, si verba M. Maximi anno 581 penitus attendamus; hæc sunt: « Leuvigildus iterum Hermenegildum filium obsidet apud Osset oppidum Lusitanæ, captumque Toletum ducit. » De hisce fontibus idem Turonensis lib. v hist., cap. 7; Baronius anno Christi 548, pag. 589. Morales lib. ii, histor. cap. 54. Illustrat rem totam vetus inscriptio, quam apud Emmanuelem de Faria et Sousa in epi-

30. Via Antonini Emerita. Augusta Cæsaraugustam, sic: Castra Julia, vel Trogilium (posterius nomen retinent Mauri) M. P. M. xvii, Lacippeam xl M. P., nunc Madrigaletum [al., Mudragæ]; Laucianam [al., Leucipam] xxiiii M. P. M. Villare Pedrosi Mauris; Augustobrigam M. P. M. xxii Caleran.; Toletum M. P. M. lv [al., lvii].

31. Itinerarium, quod Antonini Augusti nomine circumfertur, mire corruptum est, additis et subtractis mansionibus non paucis: primo cœptum sub C. Cæsare, productum sub Augusto, positis tantum nominibus locorum sine milliarium numero; post addita sunt milliaria ab Antonino, et ob id illi tributus est labor, qui alioqui plurium fuit; addita nomina; ut Constantinopolis, Maximianopolis, Diocletianopolis, quod est signum, tunc ultimam manum operi fuisse superadditam.

32. Cum Lusitaniam pertransissem, publicam Saracenorum fide, vidi non longe procul Eminio, in Campo Osensi, vetus et miraculosum stagnum, quod tot fecit miracula, et ecclesiam stantem, anno 942, conveni sanctum senem Heronium Bracarensem pontificem in Bracaræ [al., Concheræ] ruinis, cum suis ovibus, officio sancti pastoris fungentem, et Eminii sanctorum virum Gundisalvum, quem audivi post aliquot annos successisse Heronio.

33. Ego Chronicon meum, quod miseram Regimundo [al., Tractemundo], etiam transmisi (partem illius) Heronio Bracarensi seni pontifici sanctissimo, et scripsi illi sequentem epistolam:

« Sanctissimo Patri, et eminentissimo papæ Heronio, meritissimo Bracarensi archiepiscopo, Luitprandus Toletanus subdiaconus debitam offert obedientiam, et salutem ac felicitatem æternam precatur.

« Efflagitasti a me servulo tuo frequenti pene convitio (sanctissime Pater, et eminentissime papa) quod pro tua in me præstantia justius imperare potuisses, tome histor. Lusitan. part. ii, cap. 1, pag. 165, inveni, ubi *Eminii et Osset* mentio, quorum Luitprandus meminit.

IMPER. CÆS. D. AVG. INTER. DIV. REL. COHORT. PRÆSID. VACE. OSCEL. LANCO. CALEN. ÆM. LEG. X. FRETENS. EJVS. NVM. SPECTACVLA. ET LVD. GLADIAT. E. V. VRBES. LVSVITA L. A. EXP. ET. HECATOMB. D. D.

Unde non *Osset*, sed *Oscel* forte legendum in Maximo, Luitprando et Turonensi. Ex lapide vero, Eminiensem et Oscellensem cohortem spectacula et ludos gladiatorum August. imp. edidisse demonstratur. De Eminio fluvio Plinius Nat. hist. lib. iv, cap. 22. Et de hac re brevi in lucem emittet excursus, doctum sane et laboriosum, P. Franciscus Bivar in eruditissimis Comment. ad M. Maximum. Non tamen nego in Bætica *Osset* oppidum reperiri; constat ex M. Maximo anno 506 et anno 556 et a quas has divas in eo erupisse, qui electissimum legit opusculum doctissimi relegiosissimique viri D. Joseph de sancta Maria ordinis Carth. credat forsitan: tot tantasque sui iudicii (summi quidem) adducit conjecturas et testimonia.

32. De Eminentissimi titulo vide notam 1 ad epistolas.

ac pro mea in te meritissima observantia ad nutum A ego parere debuissim: cum invisi S. Jacobi Zebedæi filii, doctoris et apostoli nostri, sacra ex voto limina, ut pleraque Lusitanæ Gallæciæque celebriora loca, et in primis sanctissimi doctoris, martyris et aposteli Petri, primæ ejusdem apostoli discipuli, primique Hispanorum martyris, ædem sacram, ac admirabiles reliquias, a te tuisque ministris. Bracaræ Augustæ tecto perhumaniter exceptus sum. Tum cum sermonem facerem opusculorum meorum, et inter illa continuationis chronici mei ducti ad annum 960 ad Chronicon L. F. Dextri, et M. Maximi Benedictini monachi, sapientissimi poetæ, episcopi Cæsaraugustani plane sanctissimi; tunc injecta est tibi cupido videndi litteras meas; quia videras Dextrum et M. Maximum, et studiis sanctarum Scripturarum, et B legendis nostrarum rerum historiis solabaris labores prolixæ et insuavis captivitatis inter Mauros. Promisi statim missurum partum meum, vel potius abortivum fetum, maluique qualemcunque tibi castigandum, quam nullum mittere, satius ducens parere comiter imperanti, quam reluctari comiter efflagitanti. An placiturum sit hoc meum obsequium, prorsus ignoro: si fuerit ingratum, tu videris, qui jussisti; sin placeat, cæteros annos, quos addideram, tibi mittam. Vale, sanctissime papa, et sanctum tuum, licet pauperulum, senatum fidelium, et ministros in primis clerumque saluta, qui versantur inter lupos ut oves mansuetæ, ac barbarorum car-

An ejus epistola encyclica in tuas manus venerit. De encyclicis litteris communis locus, quarum frequens mentio apud ecclesiasticos auctores, vide eminentissimum cardinalem Cæsarem Baronium tom. II Annalium anno Christi 142, pag. 105, littera C, et novissime Franciscum Bernardum Ferrarium de antiquo ecclesiasticarum epistolarum genere lib. 1, cap. 2, et quæ scripsi in Tissera legum ad I. *Certa forma*. C, De jure fisci, lib. x, fol. 52 et 53. Hæ sic dictæ, quia mittebantur ad omnes Christi fideles, quasi in circulum: sive a synodo, vel a summo pontifice; vel cum ab aliis alia occasione darentur. De hisce encyclicis noster Julianus in Chronico num. 146 et 173.

36. *Julianus Lucas, auctor Græcus, etc.* Hujus auctoris meminit Florianus de Ocampo in proœmio quinque librorum priorum suæ hist. pag. 5, et quia adamussim patriam et scripta ejus describit, non erit otio abuti, transcribere, nec itidem erit ea legere. Hæc sunt: « Después del Juliano sobredicho prosiguo la relación de los hechos Españoles mucho mejor que todos, otro Juliano diacono tambien D Toledano, morador en aquella ciudad, puesto que Griego de nación, según el paraçe, declara en el principio de su Coronica: dentro de la qual primero que trate de los acontecimientos de sus tiempos, recapitula sumariamente muchas antigüedades Españolas, donde se muestra leído, i muy exercitado en letras i çiençia de su gente Griega. Después de lo qual viene a contarla mayor parte de los trabajos i victorias del santo rei Don Pelayo: en cuya edad, el dize, que fue con la entreda de aquellos Alarabes e Moricos Africanos, que diximos arriba. » A Florianus accepit Garibayus lib. ix hist. c. 3, qui refert his verbis: « En estos tiempos, que en España mas sonavan las armas, que floreçian las letras, vuo en la ciudad de Toledo un doctissimo varon, de nación Griego, llamado Juliano Diacono, según Florian lo afirma, habitando en aquella ciu-

niscinæ in singulis horis subjacent, ferentes continuas injurias maledictaque a Saracenis; quorum gladius eorum impendet cervicibus. Sanctus senex Joannes servus Dei; Toletanus antistes, multum te salutari jubet; ac injunxit mihi, ut de te soirem, an ejus epistola encyclica in tuas manus venerit. Iterum et tertio vale. Toletum, iv Idus Octobris, æra DCCCCLXXXI. »

34. Fluvius Sucro dividebat Oretanos occidentales ab orientioribus Bastetanis [al., orientales ab occidentalioribus]; et in Antonino populi Saltiga, et Putealia, sunt Bastetanorum in hac via populi.

35. Via sic ordinatur in codicibus castigioribus. Saltiga xvi M. P.; Putealia xxxii M. P., prope Paracuellos; Vallem longam xl M. P.; *Branchales* modo dicitur oppidum, unde ejus principium sumitur: Urbiacam xxvi [al., Terbitium xxv] M. P. (Mauri *Arbecam* vocant); Allaborcium xxv M. P.; (vulgo Carinenam [al., Cartenam]) Argiriam vi M. P.; Carenas, vel Callete M. P. M. xx, Carinenam, sermone Maurorum *Longares* M. P. M. vii; Cæsaraugustam M. P. M. xxvi, Zaragozaïam vocant.

36. Julianus Lucas, auctor Græcus, Toletanus diaconus, refert Græcos, cum venerunt in Hispanias, in Bastetanis condidisse oppidum dictum Di-cæarchia, vel Puteolos, aut Putealia, quod Mauri diruerunt; postea venisse Campaniam [al., Carpetaniam], et alterum condidisse hujus nominis.

dad; dize, aver escrito doctamente las antigüedades de España, siendo erudito en las lenguas Griega i Latina, i afirma aver proseguido su historia hasta contar las cosas aconteçidas en su tiempo, con la mayor parte de los trabajos i victorias de este rey Don Pelayo; i en particular tomo su historia desde los tiempos del rex Wamba. » Prius dixerat noster Julianus in Chronico num. 234. « Hinc auspicatur suam historiam Julianus Lucas Thessalonicensis, et in sancta Ecclesia Toletana celeberrimus archidiaconus; qui vixit sæculo sanctissimi regis et reparatoris Hispaniæ Pelagii. » Iterum num. 385: « Julianus Lucas Thessalonicensis, Græcus natione, diaconus Toleti, in pretio habetur, nobilis scriptor: nam scripsit historiam Gothorum, et præcipue regis S. Pelagii. » Unde non eum confundas cum Juliano nostro, ut aliquos fecisse testatur D. Paulus de Espinosa de los Monteros in prima parte Hispal. histor. lib. II, cap. 1, fol. 30. Quamvis P. Mariana, quem allegat, lib. vii hist. Hispaniæ cap. 3, in fine, de Juliano Luca loquatur, non de Juliano archipresbytero S. Justæ. « Julianus quidam diaconus, ait Mariana, natione Græcus, in utriusque lingue cognitione non impar, antiquitates Hispaniæ atque Pelagii res gestas per hæc tempora Toleti litteris illustrabat. Auctor est non nemo. » Non desunt, qui haud levioribus rationibus ducti autement hunc Julianum fuisse quem Isidorus Pacensis asserit successorem Sindredi, et Pelagio regi ad latus hæsisse in reliquiarum arcæ asportatione. Vide nostrum Luitprandum in Chronico num. 222 atque num. 162, et vide Ambrosium de Morales, qui irridet asserentes vindicantesque Julianum Lucam e Cimneriis tenebris.

Puteolos, aut Putealia. De hoc oppido a Mauris diruto, temporeque regis Alfonsi VI reparato, et de altero in Italia condito, Julianus in adversariis num. 296: « Iscadia civitas in Carpetania in via Toletum Complutum, dicens Toletum xxxii M. pass.,

37. Sancta Potamiœna, civis Putealiensis in Ba-
tetania, filia M. Aurelii Decimi, præfecti legionis
Septimæ, Geminæ, Piæ, Felicis, et S. Quintiæ Mar-
cellæ; soror Cæciliæ Quintiæ, quæ nupsit Druso
Valerio Cæliano Valentiniano; et isti fuerunt paren-
tes M. Aurelii Valentiniani præsiidis provinciæ His-
paniæ Citerioris; constant hæc ex inscriptionibus.

38. *Paracelos* dicitur, quasi *παρά κέλευ* Cole a
Mauris dicitur *Almodovar*.

39. Albacetem, oppidum Bastetanorum, condide-
runt Cilices in Hispaniam venientes a regione Ce-
tide. Vocant Mauri hunc locum *Albacete*, corrupte

40. Arbucaræ in Celtiberia S. Papii martyris,
qui variis tortus cruciatum generibus, tandem da-
tis cervicibus occubuit iv Kal. Julii anno 503, sub
Diocletiano et Maximiano imperatoribus, præside
Hispaniæ P. Daciano, ibique ejus memoria cele-
bris est.

41. Etate parentum meorum anno Domini 923,

Martii 26, passa est martyrium virgo sanctissima
Eugenia, filia Christianorum Muzarabum in munic-
pio Uticensi, quod in conventu Cordubensi voca-
runt *Marmolejos*, jussu regis, et Miramolini Aber-
ramenis, ferocissimi tyranni, fidei Christianæ causa;
et post carceres et supplicia, datis cervicibus, mar-
tyr effecta est sub Blasio Toletano pontifice. Cordu-
bensi N. honorifice sepulta est cum versibus acro-
stichis in marmore cælati. Mirifice culta est, et
erat in Oveto; Toleti et Gallæciæ colebatur.

42. Hujus sanctissimæ virginis et martyris Hi-
spanæ reliquiæ delatæ sunt ac varias Hispaniarum
partes; ubi conditæ sunt illi ecclesiæ.

43. In tabulario sanctæ Justæ reperi carmen hoc
compositum a domino Blasio Toletano præsule,
præstantissimo illius sæculi poeta:

Eugenia hoc posita est tumulo celeberrima Virgo,
Sanguine quæ Christi est testificata fidem.
Purpura qaam decorat candente sacra [al., infecta] co-
[lore,

Laurea et exornat cui duplicata caput.
Multa tulit, sed plura refert ex hoste trophæa
Victrices lauros æther et ipse canit:
Miratusque canet ventura in sæcula mundus,
Dum steterit tellus pondere fulta suo.
Toletum tibi, diva potens, tibi Corduba felix
Patria, mansurum porriget usque decus.
Totaque jam refert parentum [al., Tricensis] Ecclesia
[laudes,

Præcipue indigeti solvet Ibera suæ.
Morte paras vitam, penetras quoque funere cælos,
Vulneraque ad superos expediere viam.
Supplicibus te pande qiam, portumque salutis:
Diva doce miseros, diva luere reos,
Quod patimur sat triste jugum, et causa coronæ:
Blasius hoc præsul carmine te celebrat.
Toleti memor esto tui, veterisque tuorum
Majorum sobolis: jam tua regna tege.
Eugeniæ sequeris Pelagi, fortissime martyr:
Moribus assimiles estis, et igne pares.
Efferus Abderamen Almanzor credit ambros
Perdere; utrumque tamen morte sub astra para
[l. rapit]
Vos eadem fortasse gravant custodia vinctos

ubi conductus profundissimus, a centum foramini-
bus quasi centum puteolis distinctus; et ibi Iscadia.
Post Puteoli, centum (a Buteolanis Italiæ aiunt con-
ditam) me viro reparatur, quæ fuerat a Saracenis
destructa. »

37. S. *Potamiœna*, etc. De S. Potemiœna vir-
gine et martyre fit mentio in Martyrologio Romano

Compede, tum vinculis, tum pietate pares.

Quos ibi sermones seritis de morte ferenda.

Pro pietate semel, proque pudore simul?

Eugenia. o Pelagi, tibi sit nova causa coronæ;

Illam necem patiens te docet esse virum.

Post cujus, testare fidem, vestigia constans:

Illam tuo capiti serla nec una locat.

Gaudetis super astra duo de morte subacta,

Nomine velletis plura tulisse Dei.

Vos rosa, vos decorant candentia lilia testes;

Hinc rubor, hinc candor tempora vestra tegit.

In terris patria haud similis; tamen una duobus

Patria communis regia celsa Dei.

Gaudete, o pugiles, memoresque estote clientum

Quos dubia exercet pugna, gravatque metes.

Præsentes igitur populis pugnantibus este:

Si nos aspicietis, vincimus et fruimur.

Si vincemus, erit palmæ pars maxima vestra:

Gloria nostra simul, gloria vestra fiet.

44. Obit sanctissima virgo et martyr Eugenia
B VII Kalend, Aprilis, feria quarta hebdomadæ dictæ
in *Passione*: quam post duos annos assequitur san-
ctissimus juvenis Pelagius, ut creditur, natione Gal-
læcus, qui ducem et magistram habuit ad marty-
rium sanctissimam Eugeniæ æra DCCCCLXI, annō
duodecimo Abderramenis, hujus nominis *quarti* di-
cti, cognomento *Almanzor*; egira vero CCCXII. Sæ-
vissimus fuit hic imperator, et multas in Christia-
nos edidit strages, ac fidei Christianæ fuit hostis
infensissimus. Sunt qui credant tunc occisam To-
leti Mariam servam Dei.

45. Queritur sanctus pontifex Innocentius I, in
epistola ad episcopos Hispaniæ Toleti congregatos ad
concilium, quod ex jurisperitis et causidicis fierent
episcopi, ut quidam Fl. Rufinus consul cum Flavio
Eusebio [al., Cuselio] anno 347 sit episcopus anno 360
C in Hispania, et Gregorius ex præfecto prætorio Galliæ
episcopus Illiberitanus: et, licet fuerint ambo viri
sancti et vitæ laudabilissimæ, pontifex fieri prohibet.

46. Sunt qui dicant sanctam Theclam Iconii na-
tam, primam Pauli discipulam, ejusque prædica-
tione conversam, natam patre Hispano Celtibero,
matre vero Iconiensi gentili durissima.

47. Anno tertio Sisenandi, sub Audace Tarraco-
nensi pontifice, arca per mare Mediterraneum, an-
gelo duce, devecta est Tarraconem cum parte cor-
poris sanctæ Theclæ virginis et martyris, discipulæ
S. Pauli, cum inscriptione intus reperta, quæ signi-
ficabat hoc: Anno 633 excepta est cum ingenti gau-
dio præsulis et civium; ac rescripta per epistolam
ab Audace præsule regi Sisenando, miram Hispani-
æ lætitiæ attulit. Sub captivitate Maurorum anno
960, cum ego illac transivi, sedulo custodiebatur in
captivitatis medio, permittentibus Saracenis, a ca-
tholicis Muzarabibus.

48. Et ad preces illorum qualescunque carmen
lusi, quod et eis porrexi.

Diva potens superas inter numeranda cohortes,

Prima ex femineo martyr opima choro,

28 Junii.

48. *Externam carmine lætus adit. Externam* vocat,
quam prius ex Celtiberia oriundam dixerat; sed
tamen tunc ex Asia in Hispanias advecta Hispano
auctori extera videbatur. De patria origine Luit-
prandi consule censuram Bivarri ad finem, et quæ
diximus in Chronici notis num. 62.

En patriam repetit tot jam volventibus annis,
 Et Laletanum sospitat illa solum.
 Transmittit pelagus supero præeunte ministro,
 Paret et imperio ventus et unda sno.
 Ex Celtibera genitor fuit urbe profectus;
 Illoque quos deamat filia Thecla fovet.
 Ecce Luitprandus jam non novus incola terræ
 Hispanæ, externam carmine lætus adit.
 Accipe, quæ supplex tibi, virgo, carmina sacrat:
 Pectore, pro templo, te quoque, diva, tegit.
 Felix adventus tuus est et lætus Iberis;
 Est nihii ulterius Tarraco quod cupiat.
 Te veniente salus venit, et sanctissima tecum
 Imponit votis amplius illa modum.
 In tempore Muzarabum erat Ecclesia Tarraconensis
 S. Thecla vetus.
 49. Suero fluvius nascitur in Hispania in monte
 dicto *Megarutula*; quem Saraceni vocant corrupte
Mogarrula, non procul a Turia, dicto etiam Ibero
 minore, a Mauris *Guadalinar* [al., *Guadalaviar*],
 quasi diceret *fluvium aquæ crudioris* [al., *candidæ*]:
 transit per urbem cognominem, dictam a Mauris
Concham a Malacha Celtiberorum urbe, dicta a
 Saracenis *Malca*, et a montibus qui Sagunto im-
 pendent: quam civitatem Carthaginenses demoliti,
 reædificantes *Carthaginem Edetanorum* vocaverunt,
 itaque fluvius hic Suero in pelagus Mediterraneum
 excursat [al., exundat; non procul est a dicta Car-
 thagine, et fluvio Ibero minore.
 50. Duplex est Segueda: altera caput Bellita-
 porum in Celtiberia, a Mauris dicta *Borgia*; altera
 in Arevacis, dicta *Baleranica* a Saracenis. Titios
 populos *Thaust* vocaverunt Saraceni, sicut Bisgor-
 gitanos *Gobia* in ripa Iberi, ubi Cæsaraugusta. Ad
 Dertasam sunt plusquam triginta populi Romani.
 51. Axeniam civitatem in Aristis [al., Anstis] po-
 pulis, vocant Saraceni *Xixenam*.
 52. Colendam civitatem, *Maluendam* Mauri voca-
 verunt, illius colonia immunis.
 53. Belsa post *Oriola* est dicta.
 54. Ocile, ubi mercatus fuit Hispanorum Arevaco-
 rum, decurtato vocabulo corruptoque, Mauri vocant
Ciria (ab Ocili, *Cilia* prius) et adhuc corruptius,
Cinar.
 55. Confluentia finis Arovacorum est Villanova,
 in confluenti fluminum Arlanzæ et Arlanzonis, quæ
 ibi junguntur.
 56. Civitates has in Arevacis sitas, et in Celti-
 beria, *Pallantiam*, *Berlangam* Mauri vocaverunt;
 Calagurim, *Calervegam*; Sigedam, *Caias*; Lauro-
 nam, *Varzones*.
 57. Ausa, vel Ausona, in populis Ausetanis est,
 tempore Maurorum dicta *Manresa*, sicut Egara,
Beseda, vel *Bosque de Malatesta* [al., *Mulatosca*. Vide
 n. 68].
 58. In conciliis Toletanis alius fuit episcopus Ca-
 stulonensis, et Castellanus; in Castellanis Castellum

A caput fuit: quam urbem Mauri vocant *Seselu*. In
 tertio Toletano concilio confirmat Froiselus episco-
 pus Castellanus, alius ab episcopo Castulonensi, qui
 ibi confirmat.

59. S. Maginus, alias Maximus, passus est viii,
 M. P. a Tarracone in monte Palfuriano, 25 Augusti,
 sub Diocletiano, præside Hispaniarum Daciano, anno
 302. Fuit civis Tarraconensis; egit vitam eremiti-
 cam.

60. Palfurius Sura, vir senatorius, amicusque
 Martialis, in senectute creditur sub Claudia fuisse
 Tarraconensis prætor, et prope Tarraconem oppi-
 dum a suo nomine condidisse Palfuriam, a Mauris
 post corrupta voce *Bufagraña*.

B 61. Corpussancti Sigismundi regis Burgundiorum
 et martyris ablatum ab urbe Seduno, ad tractum
 Barcinonensem creditur delatum, et in monte Tes-
 biade depositum: quem montem Mauri voce decur-
 tata vocant *Monseve*.

62. S. Salvius episcopus Ambianensis, et martyr,
 creditur allatus prope Barcinonem ut S. Valentinus
 episcopus et martyr (quem alii faciunt Interamnii
 Flavii in Hispania episcopum, alii autem Italum,
 Romæ passum sub Trajano imperatore) ad monaste-
 rium quoddam prope Rubricatam urbem; nunc
Manresam dicunt. Alii putant hujus urbis Interam-
 nii fuisse confessorem episcopum.

C 63. Reliquiæ S. Baudelli diaconi et martyris Ne-
 mausensis [al., Mamausensis], sub Juliano passi pro
 fide, delatæ sunt Rodam (civitatem maritimam
 prope Indigetes) et Toletum: quæ post delatæ sunt
 in arca sacra Ovetum.

64. Septimo Septembris passa est sancta virgo et
 martyr Regina apud urbem Alisiam, in confinibus
 Lusitaniæ et Carpetaniæ, sub Olibrio præfecto
 Hispaniarum, sub Diocletiano: cujus reliquæ de-
 latæ sunt sub Saracenis ad territorium Augusto-
 dunense. Mauri urbem Alisiam vocaverunt *Alizam*.

65. Mauri creduntur esse depopulati civitatem
 Egaram, olim sedem episcopalem, quæ tempore Got-
 thorum civitas fuit amplissima; cujus ruinæ in La-
 letaniæ sine visuntur prope civitatem Basim, et
 exortum fontesque fluminis Clodiani, sic a nobili
 Romano Clodio vocati. Habet terminos Bordel di-
 ctum *Burdus*, Palada, nunc *Paladera*, *Montesam*,
 montem magnum, Tespiadem, et *Povellam*, ut nunc
 nomen habet.

D 66. Bentas sualdi pro Emilianæ Montesano facta
 est ante 4, Toletum.

67. Lugodini in Lusitania, quam urbem vocave-
 runt Mauri *Vitigodinum*, S. Justus, ut creditur, epi-
 scopus Egarensis, qui concilio Egare congregato
 subscripsit, et Amicus episcopus.

68. Quam urbem vocaverunt Gotthi corrupte *Ega-
 ram*, vocauerunt Latini *Basedam* in Castellanis;
 cujus meminit Ptolemæus (vide n. 57).

69. Æra Cæs. 759 Joannes Egarensis, destructa

civitate sua, vix evasit; senex et confectus senio, **A** [*al.*, Castellum *vel* Cetulii]: ambo sedes episcopales.

70. Antiquissimus est episcopatus Basedensis: nam S. Fructuosus, episcopus Tarraconensis et martyr, prius creditur fuisse civis et episcopus Basedensis, et inde translatus Tarraconem, ubi martyrium obiit illustrissimum.

71. Foiselus, episcopus Castellanorum, interfuit tertio concilio Toletano: huc, ex Dertosana sede, jussu regis gloriosissimi Recaredi translatus.

72. Apud Castellum Milledunum in Castellanis, a Mauris dictum *Millox* corrupte, S. Leonis episcopi et confessoris (ut creditur Egarensis) miraculis clari.

73. Sunt qui credant hunc episcopum fuisse, et a Venetis delatum Venetias, datumque Leoni Mitamansium episcopo in Castellanis, ad mare Mediterraneum; et, submerso oppido maritimis fluctibus, delatum fuisse Milledunum, et sepultum in cœnobio S. Servulii martyris; ejus corpus vel reliquias illuc translatas fuisse, ad oppidum Milledunum, quod (ut diximus) Mauri more suo nunc vocant *Millox*.

74. In Hispania, civitate Octogesa, quam Gothi corrupte et decurtate *Ictosam* dixere, celebrantur martyres Juvenalis, Bonosus et Maximianus, sub Trajano passi, et S. Vildefrius, ejusdem civitatis episcopus et confessor, miraculis clarus, ante tempora Constantini. Hæc sedes in Hispania vetusta est; paret Tarraconensi, nec ab alio potest cogi episcopus ejus, nisi a papa. Interfuit concilio Gerundensi sub Joanne Tarraconensi Frontinianus Ictogensis.

75. In Asturibus, Hispaniæ urbe Britonia, sanctorum martyrum Gorgonii, Firmi, Antonii, et Agapis virginis, natorum in Nicæa Bithyniæ, casu ad Hispaniam delatorum, in persecutione crudelissimi Decii: qui decimo Martii per varios et terribiles cruciatus palmam martyrii tandem consecuti sunt.

76. Lucius, vel Lucas, episcopus Britoniensis in Hispania, petens Cæsaream Cappadociæ (nescitur causa), cum sociis passus est sub persecutione Neronis, coliturque memoria ejus, et Britoniæ, ut in propria sede, et Cæsareæ Cappadociæ.

77. In Austuribus prope Balobrigam in mari Oceano resident naves Nortmannorum, quæ precipue S. Gundisalvi episcopi Mindoniensis, vel Balobrigensis, submersæ sunt anno 846; ille vero moritur anno 850; colitur 4 die Novembris.

78. S. Martinus ex Orientis partibus in Gallæciam veniens, convertit ad fidem catholicam Suevos; factusque primo est episcopus Britoniensis, vel Mindoniensis, post ex Britoniensi Dumiensis, tandem ex Dumiensi archiepiscopus Bracarensis.

79. Duplex sedes Dumiensis; altera in Asturiis, quæ Britoniensis; altera in Gallæciis; et hæc fuit monasterium, quod sanctus Martinus instituit.

80. Duplex Castulo, alterum dictum Castulum

81. In divisione episcopatum, sub rege Theodemiro, Suevorum Magnetum, episcopatus Potuensis, oppidum, quod Saraceni vecaverunt *Mauhnoça* [*al.*, *Maulhoçe*], factum est sedes; duravit parum.

82. Vectica sedes, Bracarensi subjecta, dicta est etiam Besea, vel Betaonia; a Mauris vero *Barbola*, in Portuensi sede. Sunt qui dicant esse quoque dictam Betonicam, a Betonibus proximis conditam.

83. Sancta Typhenes creditur passa Vecticæ, judice Fl. Cæsario, qui fuerat olim præfectus Romæ, post sub Juliano judex Hispaniæ; tandem anno 397 sub Honorio, jam confectus ævo consul cum Attico.

84. Anno 15 Theudii regis Gotthorum, æra vero DLXXXIV, celebratum est a Patribus provinciæ Tarraconensis concilium Vallense in oppido Nalle, vallis Faventinæ: nec legendum, nisi mendose, *Valentinum*, sed *Vallense*, vel, ut alii codices habent, *Valletanum*, vel *Valetense*. Ibi colitur sacer Amatus, presbyter et abbas Tamirensis, 12 Septembris. Fuit Amatus oriundus Valle, patre Theodora Vallensi Hispano, qui duxit uxorem Gratianopoli in Gallia: natus est anno 635; obiit anno 695; translatus postea ad Vallensem urbem, anno 712; tempore Saracenorum alio translatus.

85. Cum essem Fuldæ bibliothecarius, incidi in codicem conciliorum Toletanorum, in membranis, litteris Gothicis scriptum, quem sanctissimus Ellipandus Toletanus archiepiscopus ad Carolum Magnum Augustum transmiserat; ibique reperitur mutilum concilium Toletanum sub Juliano Toletano archiepiscopo, æra DLXXVIII, anno 9 gloriosissimi regis Theudii: quod videtur nationale concilium, sic:

86. *In nomine Domini nostri Jesu Christi incipit concilium Toletanum sub Juliano, Toletano metropolitano, sub die XIV Kal. Decembris æra DLXXVIII, anno 9 gloriosissimi regis Theudii.*

« Cum ex consensu domini nostri gloriosissimi regis Theudii, omnes Hispaniæ metropolitani, alique pontifices consedissemus. Toleti, urbe regia, in Basilicâ S. Mariæ virginis secretario, quæ vocatur Hierusalem, et de sanctissimorum Patrum institutis, canonumque decretis, debita mentio haberetur; placuit nobis, omnibus in unum collectis, tractare de morum reformatione; ac si quæ decreta sunt in anterioribus conciliis, et temporum abusu deleta, denuo restaurare; et in primis fidem sancti concilii Nicæni, litteris, mentibus et vocibus profiteri.

« Incipit fides, a sancto concilio Nicæno edita. *Credimus in unum Deum, Patrem omnipotentem, etc.*, usque ad *Vitam futuri sæculi. Amen.* »

Deerant in ipsa Synodo nonnulla folia, et ob id nonnulla capita, et primo, prima quatuor capita: sequitur vero caput quintum.

CAP. V. *De clericis fictis.* — « Clerici qui se fingunt habitu et nomine monachos esse. . . . »

CAP. VI. *Si presbyter castum ac excommunicandus est.* — « Si quis presbyter ab episcopo suo fuerit

degradatus, aut officio pro certis criminibus suspensus, et ipse per contemptum et superbiam aliquid de ministeriis exercuerit.

CAP. VII. *De presbytero post ordinationes.* — « Cæterum presbyter si post ordinationes aliquid acquisiverit, illud observandum est, quod in canonibus de [al., consecratis] consecutis nihil habentibus institutum est. »

CAP. VIII. *De viduis et puellis religiosis.* — « De viduis et puellis, quæ habitum religionis in domibus propriis, tam a parentibus quam perse mutaverint, si postea contra institutum. »

CAP. IX. *De querimonia plebium.* — « Relata est coram sancta synodo querimonia plebium, quod sunt quidam episcopi nolentes ad prædicandum, vel confirmandum suas per annum. »

CAP. X. *De cura episcoporum.* — « Sancimus omnibus episcopis curam laicorum instare; ut scilicet, quos fideles in fide Christi invenerunt, nimio affectu diligant. »

CAP. XI. *Ne plures baptismales sint simul ecclesiarum.* — « Plures baptismales ecclesiarum in una terminatione esse non possint. »

CAP. XII. *Quomodo sint abbates eligendi.* — « Congregatio debet sibi eligere abbatem post abbatissui mortem. »

CAP. XIII. *Puniendi sunt raptores alienarum sponzarum.* — Statutum est a sacro conventu, ut si quis sponsam alterius rapuerit, publica pœnitentia mulletur. »

CAP. XIV. *De officio archidiaconi.* — « Officium archidiaconi est, quando voluerit evangelium legere, vel alium de diaconis præcipere. »

CAP. XV. *De officio archipresbyteri.* — « Ut archipresbyter sciat se subesse archidiacono, et ejus præceptis sicut sui episcopi obedire. »

CAP. XVI. *De officio sacristæ.* — « Ut sciat se sacrista subesse archidiacono, et ad ejus curam pertinere custodiam sacrorum vasorum vestimentorumque ecclesiasticorum. »

CAP. XVII. *De quadam femina superstitiosa.* — « De his etiam, super quibus interrogasti, hoc est, de illa femina, quæ menstruum suum sanguinem immiscuit cibo vel potui, et dedit viro suo, » etc.

Finis hujus canonis additus est ex concilio Toletano, tempore Maurorum.

CAP. XVIII. *De custode Ecclesiarum.* — « Custos sollicitus esse debet de communi ornamento Ecclesiarum et luminariis. »

CAP. XIX. *De rebus libertorum.* — « De rebus vero illorum, vel peculiari, qui a dominis propriis libertate donantur, » etc.

CAP. XX. *Quomodo facienda charta ingenuitatis.* — « Debent autem suprascriptæ ingenuitatis chartæ non solum nomen illius, qui has fieri rogat, sed etiam nomina sacerdotum. »

CAP. XXI. *De instructione laicorum.* — « Instruendi sunt præterea laici, quod nullatenus alio loco manumittere possint proprios servos, quos Dominicis castris aggregari decreverunt, » etc.

CAP. XXII. *De alia cautione.* — « Non solum autem, qui ad clericatus ordinem promovendi sunt in Ecclesia, » etc.

CAP. XXIII. *De præmio libertatem donantis.* — « Qui debitum sibi nexum, atque competenter relaxat servitium, » etc.

CAP. XXIV. *De servorum ordinatione.* — « De servorum ordinatione, qua passim ad gradus ecclesiasticos, » etc.

CAP. XXV. *De iis quæ parochiis offeruntur.* — « De iis quæ ad parochianas ecclesias offeruntur, » etc.

CAP. XXVI. *De fugitivis servis Ecclesiarum.* — « Fugitivos etiam servos ecclesiasticos, domos suas aut familias deserentes, » etc.

CAP. XXVII. *De eo qui incognitus adit monaste-*

rium. — « Si quis incognitus ingredi monasterium voluerit, » etc.

CAP. XXVIII. *De comedente carnes in Quadragesima.* — « Quicumque in diebus Quadragesimæ esum carnis præsumpserit attentare, » etc.

CAP. XXIX. *De viris ordinatis.* — « De viris ordinatis, quorum occulta peccata sunt, vel manifesta, » etc.

CAP. XXX. *De frequenti peccatorum iteratione.* — « Ea quæ frequenti prævaricatione iterantur, frequenti etiam sententia condemnentur. »

CAP. XXXI. *De custodie ecclesiarum.* — « Custos ecclesiarum circa ea quæ ecclesiis competunt custodienda, » etc.

Desunt etiam duo canones.

CAP. XXXIV. *De ecclesiarum servis.* — « De ecclesiarum servis communi sententia est decretum, » etc.

Desunt adhuc duo [forte legendum usque ad B LXXXII] de servorum ordinatione.

« De servorum ordinatione, qui passim ad gradus ecclesiasticos, etc. Nunc vero servatis iis [al., sanctis], quæ inter nos ad disputationem institutionemque venerunt, gratias agimus omnipotenti Deo; deinde domino nostro gloriosissimo principi Theudio divinam clementiam exorantes, ut felicissimos annos agat in regno; ut ea quæ ad cultum fidei pertinebunt, licentiam nobis præstet libere peragendi. Vosque sanctissimi Patres, in annum sequentem xii Kal. Octobris, in hanc etiam regiam sedem conventuros esse denuntio nisi mavultis ad civitatem convenire Valentiam, huic metropolitane sedi suffraganeam. Ite felices, sanctissimi Patres. »

Subscripsit Julianus Toleti metropolitane, Eleutherius Bracarenensis, Celsinus Tarraconensis, Emilia Emeritensis cum 64 aliis episcopis omnium provinciarum, multis abbatibus, et viris Palatinis.

Concilium Valentini anno Domini 541.

87. Coacta est sacra synodus æra DLXXIX, xii Kal. Octobris, anno feliciter decimo gloriosissimi D. N. regis Theudii, in nomine D. N. Jesu Christi. Superest fragmentum canonum, 4, 5, 16, 50, 101. Ea Valentia Hispaniæ est.

Cum episcopi totius Hispaniæ convenissemus in sede civitatis splendidissimæ Valentie præstito die xii Kalend. Octobris, anno feliciter decimo D. N. regis gloriosissimi Theudii, qui nobis amplam ad hoc clementissime dedit facultatem, ut regulam fidei catholicæ defendentes, de moribus etiam ageremus. [Præsedit idem Julianus Toletanus metropolitane, et cæteri, qui superiori concilio tum interfuere, et illud confirmarunt.]

(Hic ponebatur, ut supra, regula fidei ex concilio Nicæno, deinde canones plusquam centum viginti.)

Consententibus nobis in urbe Valentina Hispaniæ, placuit aliqua determinare ad fidei et morum stabilitamentum.

CAP. IV. *De iis qui offerunt oblationes.* — « Clerici, vel etiam sæculares, qui oblationes parentum, aut testamentis relictas, retinere perstiterint, aut id quod ipsi donaverunt ecclesiis, vel monasteriis, crediderint auferendum; sicut synodus sancta constituit, velut necatores pauperum, quousque reddant, ecclesiis excludantur. »

CAP. V. *De oblationibus defunctorum.* — « Qui oblationes defunctorum aut negant ecclesiis, aut cum difficultate reddunt, tanquam egentium necatores excommunicantur, »

CAP. XVI. *Qui non prohibenti.* — « Ut episcopus A nullum prohibeat ingredi ecclesiam, et audire verbum Dei, sive gentilem, sive hæreticum, sive Judæum, usque ad missam catechumenorum. »

CAP. L. *De irrita donatione episcoporum.* — « Irrita erit episcoporum donatio, vel venditio, vel communicatio, absque eorum collaudatione, et sub captione. »

CAP. CI. *De benedictione sponsorum.* — « Sponsus et sponsa benedicendi sunt a sacerdote; a parentibus, et paranympis in ecclesia sacerdoti offerantur; et quando benedictionem acceperint, eadem nocte, pro benedictionis ipsius reverentia in virginitate permaneat. »

« Quibus peractis agimus gratias omnipotenti Deo, qui nos in hunc locum incolumes, et in vinculo charitatis concordēs conjunxit; deinde domino nostro filio gloriosissimo, regi nostro et domino Theudio, qui nobis amplam pro sua clementia concessit licentiam conveniendi in hoc loco, et res fidei ac morum libere determinandi. Item in pace, sanctissimi pontifices, et in ænum sequentem x Kal. Decembris Toletō scite conventuros. »

« Julianus sanctæ Ecclesiæ Toletanæ metropolitanus his constitutionibus, quæ sancta synodus universalis determinavit, subscripsi. »

« Benagius pro episcopo Bracarenſi, ejus vicem gerens, subscripsi. »

« Leontinus, vicem gerens domini mei Danilæ Emeritensis, confirmo. »

Sic cæteri 64 episcopi.

88. Cum Gothi Suevique Hispaniam possiderent, destructa Carthagine nova, civitate nobilissima, quæ sedes episcopalis fuit, translata est sedes Murciam (*De Bigastra et Murcia vide quæ notavi in Chronico ad n. 38*), quam Gothi vocaverunt Bigastrum, quasi duplex Castrum, et episcopus Carthaginensis vocatus est Bigastrensis. Sub Mauris vocata est Murcia, et Oriola, et reparata tandem Carthagine, sedes eidem, et nomen restitutum est, dicta sedes Carthaginensis.

89. Florius fuit ultimus episcopus Carthaginis novæ: quia post excisam Carthaginem sedes illa Bigastrum, id est Murciam, translata est.

90. Romæ habetur celeberrima S. Victoriæ virginis et martyris, domo Romanæ, memoria: quæ fugiens ab sponso Eugenio in Hispaniam ad provinciam Marsorum, in Bastetanis passa est ibi civitate Turbula, quam corrupto vocabulo Tovarram Sarceni vocaverunt: ibi celebre condidit sacrarum virginum monasterium, et ibi passa est.

91. S. Anatolia, soror S. Victoriæ, secuta S. Victoriam ad Hispaniam; et post relictam Turbulæ D martyrem 23 Decembris, rediens ad Italiam, anno sequenti 9 Julii cum Audace passa est in civitate Thora.

92. Olim Turbulæ soror utraque culta fuit; sed exolevit memoria sanctarum virginum et martyrum, adventu Maurorum.

93. Titus Aurelius, et C. Lucius Eugenius, Hispani, cives Turbulani, vel Tribulani (utroque modo dicitur), in ea urbe, ejusque territorio, versus Helanas, oppidum Græcorum, ubi nati, prædia habuerunt; profectique Romam, Victoriam hic, ille duxit Anatoliam.

94. Sunt qui putent, a Christianis Turbulanis

corpus sanctæ virginis et martyris Victoriam delatum ad Catalauniam; alii ibidem relictum, metu tamen Sarscenorum absconditum.

95. Sunt qui putent, a rege Suintilane Gothorum ædificatam primo civitatem Victoriam in ruinis antiquæ Velicæ, sicque nominatam a rege Gotho in honorem sanctæ Victoriam passæ Turbulæ; cujus, ut aliorum sanctorum, fuit rex iste catholicus apprime devotus.

96. Sanctus Secundus, primus episcopus Abulæ in Bastetanis, quæ nunc diruta a Mauris Villa Gurda dicitur, ubi sunt ingentes ruinæ: distatque plus minusve a Turbula, vel Tovarra, 26, M. P. Inde sanctus idem discurrens per Hispanias in Lusitania prædicat, urbe Abila, ubi passi sunt S. Vincentius et sorores; ibique martyrium patitur, et ejus corpus mira Muzarabum custodia servatur in ruinis urbis.

97. Cum essem Carthagine Spartaria, legi inscriptionem in honorem S. Victoriam, qua vocabant propter egregiam ejus sanctitatem Augustissimam, in hunc modum:

VICTORIÆ AVGVSTISSIMÆ. C. VALERIVS. FELIX. EX. VOTO. DD. CVRANTE. MAXIMIANO. VRCIS. TYRBV-LANÆ. PATRONO.

98. Relicto Hierosolymis alligato Paulo, ejus jussu sanctus Secundus episcopus Abulensis ad Hispanias rediens, utramque invisit Abulam.

99. Sancti septem pontifices prædicant primo per partes meridionales Hispaniæ, ut Acci, Bastæ et Malacæ, Illiberiæ, Urçi, Vergiliæ, Abulæ, Illiturgi. Major horum pars in Bastetanis est, scilicet Urçi, Acci, Illiberi, Vergiliæ, Illiturgi, Abulæ; in Bastulis vero Carteiæ prope Calpem urbem Bæticæ. Sic sacer hymnus a sancte pontifice Toletano:

Cultus per hos (inquit) Hesperiam finibus Indita illuxit fidei gratia præpotens.

Per fines Hesperiam intelligit partes magis meridionales Hispaniæ. Postea prædicaverunt per partes septentrionales et orientales. Obiit autem Abulæ sanctus Secundus pontifex et martyr prima die Maii, anno 65 cum prædicasset Toleti, post mortem sancti Elpidii primi Toletanorum pontificis, et discurreisset per Carpetaniam totam.

100. Abila dicta est Lusitanorum civitas Abula vel Abyla Bastetanorum: et hic fuit episcopus Priscillianus, in cujus detestationem post adventum Gothorum desiit esse sedes, et ad alteram translata est, scilicet Obelam, vel Abelam in Vettonibus, in fine Carpetaniæ, post adventum Maurorum, et recuperationem Abilæ, ex deceptione nominis, facta est sedes episcopalis. Abula vero destructa est a Mauris, nec hactenus est ex ruinis iterum educta.

101. Non deest fundamentum cogitandi, sanctum Secundum episcopum (etsi in quibusdam codicibus non ponitur) passum cum aliis pridie Kal. Augusti, fuisse episcopum Abilensem, qui passus est ad oppidum Fumadam, Abilæ propinquum, anno 65.

102. In divisione sedium, Emeritæ subjectarum, **A** cum dicitur, villa est terminus inter Corberiam, et Abilam, vel Obilam; villa hæc intelligitur Alcantara; quam Mauri sic vocaverunt a pontis celebritate, ut oppidum illud Gothi vocaverunt eodem modo villam.

103. Creditur, jnsu regis Wambanis catholici, Quiricum Toletanum, in villula prope Aquas oppidum Carpetaniæ, a Mauris Talaveriam dictum, in honorem sancti Pimenii pontificis et martyris ejusdem terræ, cathedram erexisse Emeritensi subditam. Villula illa dicta fuit a Saracenis post vicus Cazalegas.

104. S. Pimenius colitur 4 Novembris; creditur passus sub Ariano, paulo post mortem S. M. Marcelli Eugenii, anno 16 Adriani, Christi 135, Hiberno et Silano coss. an. 1 [*al.*, 4.] S. Sixti, sub sancto Hermolao Toletano pontifice, et postmodum martyre; creditur gravissimos passus esse cruciatus in monasterio suo Cazalegas, Q. Matidio Gratiliano præside ceterioris provinciæ.

105. S. memoria S. Januarii primo episcopi Fubulariensis, mox Beneventani martyris (*Vide n.* 226.)

106. Monasterium Agaliense, ad septentrionem suburbii Toletani positum, ab Athanagildo rege Gothorum conditum (præter Karadinense) omnium Hispaniarum monasteriorum, et Galliæ Narbonensis, dici potest Pater, litteris, religione, fama, bibliotheca, frequentia monachorum et virorum illustrium; ubi erat insignis academia litterarum, et totius regni nobilitas sapientia moribusque bonis imbuebatur. Hinc (velut ex equo Trojano) prodierunt abbates aliis monasteriis, et præclarissimi præsules multis ecclesiis Hispaniæ.

107. S. Ildefonsus, SS. Cosmæ et Damiani abbas, post præpositus, monasterii Agaliensis, Toletanus factus episcopus, scripsit libros Synonymorum, et conciones contra hæreticos, quos concilium provinciale approbavit; sub quo nationale Toleti concilium cogitur.

108. S. Ildefonsus cum ad matutinas Incarnationis venit, tulit secum librum Synonymiæ, ubi cum B. Virgine colloquitur, et librum quatuordecim Concionum, quos dicavit virginibus Dei biensibus, contra tres hæreticos.

109. S. Waldredus episcopus Cæsaraugustanus, **D** æra DCCXXXIX, XVII. Kalend. Decembris interfuit Toleti consecrationi regis Witizanis, et coronationi. Obiit 20 Aprilis, 4 anno regis Roderici, æra DCCXLVIII, cum rexisset Ecclesiam suam 23, vel paulo plus, et 24 annos. Sepultus est in sanctissima sede B. Mariæ virginis de Columna a S. Jacobo ædificata.

110. Tunc habitum est concilium nationale ab Witizane, eo præsentem; ubi totius Hispaniæ et Galliæ Narbonensis episcopi confluerunt.

111. Æra DCLXXXIII, Kalend. Maii habita est Toleti notionalis synodus contra Monothelitas, in

qua mirabilem se ostendit sanctus Ildefonsus abbas sanctorum Cosmæ et Damiani; præsedit Orontius metropolitanus Emeritensis, Antonius Hispanensis, Eugenius regiæ urbis metropolitanus, et Potamius Bracarensis;

112. Fama castitatis et doctrinæ S. Ildefonsi pervenit ad aures sanctissimi pontificis Martini martyris, qui ad Ildefonsum scripsit; ille vero respondit.

113. Duobus et amplius M. P. Toletum septentrionem versus in colliculo fuit monasterium sanctorum Cosmæ et Damiani martyrum, filiatio Agaliensis: est ibi fons irriguus in honorem sancti Juliani Toletani pontificis, cui Agaliense sacrum fuit. Dictum putant pagum illum Arabice Benalgravia.

114. Muza Arabs reliquit Mahomat Ben-Ahuma, Toleti ducem; deditque partem terræ prope monasterium SS. Cosmæ et Damiani, quod post aliquot annos dirutum est.

115. Possessio, hæreditas et jugerum, proteasa et usque ad vallem Menhalgaviæ [*Benaldabiæ, vel Benalgabiæ*], quæ monasterium Agaliense habuit, partem dedit coloniæ suæ, scilicet monasterio SS. Cosmæ et Damiani; quoque apud vulgares *Agaliensis minus* etiani dici solebat.

116. Calocerus et Parthemius ad fidem prædicatione sua disponunt uxorem Decii Cæsaria.

117. Sunt qui putent (quod et ego credo) sanctum Leucadium monialem fuisse ordinis Carmelitani, quem monachi Carmelitani ad fidem Christi conversi in Hispaniam intulerant; ex quibus factus sanctus Elpidius primus Toletanus præsul a sancto Jacobo constitutus,

118. S. Elpidius, quem S. Jacobus præfecit Toletanis primum pontificem, Carmelita monachus factus, et in prima Petri concione conversus ad fidem, cum sociis multis venit in Hispaniam et Toleti fundavit monasterium virginum et monachorum: ubi post fuit Agaliense, quod fuerat B. Virgini sacrum monialium harum matri.

119. In præpositura, vel prioratu monasterii Agaliensis, sancto Helladio successit Æmilianus, Emiliano Euphrasius, Euphrasio Bacauda [*al. Bacinda, Bacindæ*], Bacaudæ vero Justus archiepiscopus Toletanus, tribus annis hoc officio functus. In abbatia successit Helladio Richila, qui erat abbas, cum prior ejus electus est Justus archiepiscopus Toletanus, vir acri judicio, eleganti corporis habitudine, et litterarum cognitione, maximæ religionis, alter a laico Justo.

120. Avila, vel Davila, vel Abula, abbas sancti Juliani, fuit episcopus Cauriensis, confirmatque in aliquibus conciliis Toletanis.

121. Anno 870 florebat in Gatalaunia sanctus vir eremita Fr. Joannes Guarinus Hispanus, ex Valentia, qui prope montem Serratam in spelunca (in qua Barcinonenses Christiani imaginem B. virginis Mariæ in perditione Hispaniæ recondiderunt)

deceptus a dæmone, Mariam filiam comitis Gotifredi Villosi corruerat et interfecerat; et poenitentia ductus, ivit ad summum pontificem Stephanum VI, anno pontificatus ejus 3. Dedit illi ut more bestiarum septennium reptaret, donec infans illi diceret, *Susge, Joannes; Deus acceptavit pœnitentiam tuam.* Quod et accidit. Obiit anno 905 pridie Idus Junii, et sepultus est in spelunca, ubi fundatum est monasterium sacrarum virginum Benedictinarum, quas Maria filia comitis, ope B. Mariæ ad lucem revocata, rexit, et anno 909 obiit.

122. Imago B. Mariæ montis Serrati est ante tempora S. Severi Barcinonensis episcopi sub Gothis; in qua miram habebat devotionem admirabilis episcopus, et, ut dicitur, S. Eulalia Barcinonensis.

123. Celebres sunt plures imagines per Hispanias B. Mariæ consecratæ, ut Jescarensis, Iznatorafensis, et aliæ; sed post imaginem beatæ Mariæ de Columna in Cæsaraugustana civitate, est Mageritensis, quam socii sancti Petri Mageritum Antiochia attulere, cum sanctus apostolus venit in Hispaniam: sed dommus Garsias Mageritensis Muzarabs anno circiter 718 vel 720 ædificavit illi eremitorium, ubi filium ejus ad vitam revocavit domina.

131. *Comitem Scantiarum Fonsam.* Comitis Scantiarum notissimum Augustæ domus officinm. *Is poculis præfectus* erat; apud nos *Copero major*. Sic interpretatur Julianus noster in variorum carminum collectione pag. 145, agens de Evantio, Cindasuinthi regis Scantiarum comite, his verbis: « Evantii, fratris Lucie et Evantie, ac Eugenii celebris mentio est in donatione Cindasuinthi monasterio Benedictinorum Complutensi in Asturiis, data æra dclxxxiv, quæ erat anno 646, [sic legendum ex ipsiusmet privilegii autographo], ubi confirmat Evantius comes Scantiarum, id est, a poculis. Firmat, licet non certo pede, illustrissimus archiepiscopus Garsias de Loaysa, ad concilium viii. Toletanum pag. 459, uti P. Pantinus De officiis Gothorum, his verbis: Hunc (*comitem Scantiarum*) nonnulli poculis, alii universis epulis regis præfectum esse contendunt. » Imo domui præfectum, non infimæ notæ auctores appellant, ut refert doctor Salazar de Mendoza lib. iii, De officiis et dignitatibus Hispan. cap. 5, pag. 95, col. 3 Apud Gallos vero pincerna, seu pocillator, *échanson* dicitur. Vox deducta variè a variis. Alii a *congio* derivari asseverant, i littera in k facili mutatione conversa, et pro *congiare*, dicendum *canciare* affirmant. Hispani eadem voce, parce detorta, et retexta *escanciar* utimur; quando vinum ex uno poculo ampliori in aliud transfertur et large bibitur; alias *iarrear* vocamus. Neque id Græcis insolens; *κέρω*, *miscere* significat; quia pocula ex cornu, aut ad effigiem cornu facta: poculum vero *κέρω* dicitur. Athenæus sic lib. iv Dipnosophist., ubi *κέρω* pocula appellat. Verbumque Latinum *miscere* a Græco *κέρω* est Plutarcho in Symposiacis, lib. viii, quæst. 6. Καὶ τὸ κέρωσι Μιστρῶσι κατὰ Ὀμηρον.

Ab insula Scantia trahunt alii, quæ est circa polum Arcticum; ubi propter frigidam brumam, et frequentes densasque nives, vino non sobrie utuntur ejus incolæ Non pauci a vino uvarum Scantiarum, Plinii auctoritate allecti, lib. xiv, cap. 4, et lib. xv, cap. 14, quarum ibi meminit. Ad Arabiam transiliunt multi; a vasculo Arabum, *cancia* dicto, *escanciar* potare significasse. Ad Thusciam alii transiliunt, ubi *schent*, vas Thuscum inveniunt. Cumu-

124. Imago B. Mariæ lapidea, quæ servatur in arca petrae rubeæ, prope fluvium Anam, ante Gothos facta est: in loco tuto collocaverunt eam Muzarabes illius regionis.

125. Lacurris civitas a Carthaginensibus condita prope Carcesam, Mauris dictam *Cazorlam*, et a Mauris corrupto vocabulo vocatur *Lariola*; habet fortem quamdam arcem.

126. Castrum altum vocatum est a Christianis Muzarabibus *Panæ sancti Petri*, ut oppidum Saltiga [at., Salega], ad Valazotum fluvium, urbem interfluentem, corrupto vocabulo *Tasola*.

127. Oppidum Hippo in Carpetania corrupte vocatum est *Yepes*, nec multo post vastationem Hispaniæ dirutum.

128. Theogenes, et socii Carpetani ex Hippone, vel *Yepes*, in Laodicea passi sunt; nec desunt qui dicant Hippone passos.

129. Sanctus Ildesonus posuit in æde Toletana, S. Lucæ imaginem B. Mariæ.

130. S. Percellius passus Romæ, civis fuit Hipponis in Carpetania: de qua supra.

131. Nicolaus comes duxit uxorem Blitissam, sororem vel filiam Cindasuinthi regis; genuit ex ea

lat omnia Sebastianus de Covarruvias in Thesauro linguæ Hispanæ verbo *Escanciar*. Gothicum scribit verbum esse P. Joannes de Mariana lib. v. histor. Hispan., cap. 1, pag. 196, col. 2, visitatum etiam a Lusitanis, Duarte Nuñez in libello De origine linguæ Lusitan. Hebræis fontibus refert Claudius Duretus in etymologia linguarum, et Cæsar Oudin in Dictionario Gallico a *שכא* *schaka*, id est *propinare*. Utcunque tamen sit, *comitis Scantiarum* mentio frequens apud auctores declinantis ævi. Julianus in Chroniconum. 100 de Juliano comite Scantiarum refert magnificentissimum templum ædificasse Eboræ. In conciliis ii comites passim confirmant, inque diplomatis regis. Vide Toletanum concilium viii, in quo tertio in loco confirmat Adulfus comes Scantiarum et dux. Notat docte illustrissimus Garsias de Loaysa archiepiscopus Toletanus pag. 459, examinatque regium diploma Complutense, quod in lucem edidit exantlatæ curæ auctor P. Antonius de Tespeatom. Il Histor. Benedict. anno Christi 646, fol. 174, col. 3, et in appendice diplomate 13, pag. 10. Meminit et officii et privilegii Ambrosius de Morales lib. xii, cap. 13, tom. II, pag. 143. B. Exaravi, levi tamen brachio ad Julianum in variorum carminum collectione pag. 146 et 148, prope operis finem. Nec prætereundum, hac arrepta occasione, censeo, ut quoties ibi inveneris *Blæsillam*, sororem Cindasuinthi, reponendum cures *Blitissam*, idque ex Archetypo P. Hieronymi della Higuera, « Nicolaus duxit uxorem Blæsillam [*lege* Blitissam] filiam vel sororem Cindasuinthi. » Denique Andreas Burcus Suecus in sua Republica, de Suecorum regis dominiis et opibus pag. 67, ut Gothos, qui in Hispania firmarunt imperium, ab Scanzia venisse probat, in hujus rei testimonium firmissimum adducit, eos habuisse *comites Scantiarum*, quasi familiaritate cum illius provinciæ accolis inita, ex ea in domo Augusta conites habitasse, et Toletana concilia subscripsisse. Falso quidem, ut et fallitur Wolfgangus Lazius lib. x De migratione gentium pag. 572, ex quo id desumpsit. Quos refellit, docte sane, Licentianus Antonius de Leon, in nostro senatu regio Indiarum a relationibus, in sua peninsula septentrionali brevi lucem bono publico litterarum visura.

Evantium comitem, et ducem Eugenium, qui post fuit archiepiscopus Toletanus; Luciam et Evantium: hæc nupsit Ophiloni Palatino; illa Stephano, filius regis Athanagildi, fratribus reginarum Brunehildis et Galasinthæ. Ophilo genuit Ophilonem, Cubiculariorum comitem et ducem, ex quo Toletanorum domus; at Stephanus genuit Ildefonsum sanctissimum archiepiscopum Toletanum. Stephanus et Ophilo . . . [videtur legendum habuerunt] fratrem comitem Scantiarum Fonsam, socerum regis Reccardi, patrem reginæ Badæ; qui tres confirmant tertio Toletano concilio. Filius Ophilonis Ophilo confirmat concilio Toletano VIII secundo loco inter Palatinos; confirmat et Nicolaus, ut comes Scantiarum.

432. Dum fui Fuldæ, in bibliotheca reperi vetustissimum codicem Antonini Pii, ubi in difficillimo itinere ab ostio fluminis Anæ Emeritam, reperi in margine Antoninum agere de flumine parvo Ana, qui influit in Bætium, non procul Beatia; et hunc ingressum vocat *ostium*, quia illic clauditur et absconditur, ut qui per ostium intrat in domum quo se abdit.

Sic habent duo codices; Præsidio xxx M. P., ad Rubras xxvii, Onova xxviii, Illipa xlii, Italica xviii, monte Marielo [al., Mariorum] M. P. xii, Curica xxxvi, Contributa xx, Bercetana [al., Porcajana] xxiii, Emeritam xxiv.

433. Quidam faciunt D. Garsiam Ramiri Mageritensem Muzarabem, consanguineum D. Conterici archiepiscopi Toletani, qui reparavit ecclesiam sancti Torquati martyris Toletani; alii vero Roderici regis Dapiferum persenem, virum pium, devotissimum B. Virginis Antiochensis.

434. Imago B. Mariæ de Præsidio, quæ est et fuit in ecclesia sanctæ Justæ (ubi vixerunt archiepiscopi Toletani) est a temporibus Gothorum.

435. Euphemius reparavit ecclesiam S. Justæ Toleti, quam condi jussit Santina uxor regis Theodorici Ostrogothorum.

436. Anatorgis civitas est, quam Saraceni vocaverunt *Veas*, quam rivulus præterfluit. Huc fugit Cn. Pompeius tumultum: quo se recipit vocant *Iznatoraf*, vel montem terreum.

437. Sanctus Latro (sicut legi in libris Gothicis bibliothecæ Fuldensis, in collectaneis S. Melantii, et in libro de passione sancti Serrani archiepiscopi Toletani, et in lib. S. Joannis Damasceni) dictus est *Dimas*, Ægyptius gentilis: qui dominæ nostræ cum Joseph ingredienti Ægyptum spoliaturus eos occurrit; sed visa virginis modestia, et pueri mira pulchritudine, mutato animo, illis inserviens viam ostendit.

438. Visitanus, episcopus Toletanus, ex Vizcaya, frater domini Zuria, principis hujus gentis, vir magnanimus, et ad bona promptus.

439. In insula Scobrina, prope Carthaginem, tempore Athanagildi et sequentium regum Gothorum, fuit monasterium S. Martini ordinis sancti Benedicti, cujus abbas insigni sanctitate pollebat.

440. Evantius archidiaconus Toletanus fuit patruus S. Ildefonsi: qui, missa sæculari militia, vivit Deo militare prudenter.

441. S. Eugenius, patruus S. Ildefonsi, monachus, a meïs temporibus pro sancto habitus, et vocatus, et ab omnibus Hispanis cultus.

442. S. Helladius episcopus Toletanus semper habitus et cultus est ut sanctus; sed Gothici pontifices, ut alii, non consueverunt celebrare confessores. Fuit hic sanctus pontifex natus Toleti patre Helladio Palatino, consanguineoque Liwæ [al. Lacia] et Lewigildi, viro catholico, ut fuit filius.

443. S. Ildefonsus fecit Justo carmen sepulcrale jacet ad D. Leucadium.

444. Cindasuinthus rex Primatum Hispanorum (Toleto translatum Hispalim non multo prius, propter hæresim et Mahometismum Theodisii, anno Theodori papæ approbantis) transfert. Auctor Ildefonsus in additionibus ad Chronicon generale sancti Isidori.

445. Tempore captivitatis, episcopus patriarcha Toletanus degebat in ecclesia sanctæ Mariæ de Alfice in S. Justa, exercebat officia pontificalia, et administrabat sacramenta, ac horæ recitabantur.

446. S. Partemius [al. Pathenius] fuit causa et converteretur ad fidem uxor Decii Cæsaris prædicationibus suis; patitur sub eodem gravissimos cruciatus, anno 260.

447. Municipium Burginatum, quod Mauri vocaverunt *Buxexar*, xx M. P. Osca [al., Orca] Bæticæ oppido distans, a Germanis coloniæ Trajanæ civibus conditum antiquitus, Mauri diruerunt; ubi gentilius tempore fuit celebris nundinarum conventus; ubi fuerunt duo sancti (qui creduntur martyres) 21 Augusti, Vincentius et Julianus, cum socijs, in primis Ecclesiæ persecutionibus. Creditur dirutum a Saracenis, cum Burginatenses resisterent. Est optimi soli cælique; terra ferax frugum, si non desint imbres. Hic finis est Oretaniæ, et incipit regio Bætanianæ.

448. Liber fabularum, qui circumfertur nomine Æsopi Phrygii; dicitur sub ejus nomine a Socrate philosopho editus.

449. Anno 949 rex quidam Saracenus, nomine Mahomat Zaquetus, dominus Tritii [Tritium, hodie Najara], prope Lucronium, habuit filiam, quæ conversans cum Christianis, baptizata vocari voluit *Columba*, virgo miræ pulchritudinis et pietatis. Quod cum pater scivisset, ægre tulit, et omnibus quibus potuit modis, illam a religione Christiana transersam, ad Mahometanismum traducere conatus est: quod cum non posset, illi caput amputavit. Quod cum illa manibus sustulisset, ad oppidum usque S. Colonie duxit, ubi mira pietate circumvicinorum oppidorum cæpit. Obiit 28 Maii.

450. Pater ejus erat Mahomat Zaquetus, dux regis Cordubæ, qui filiam Columbam (ut creditur a S. Victore Ceracensi presbytero edoctam occidi-

jussit, et Victorem presbyterum 16 die Augusti, A anno Domini 950, cum ego eram Toletii.

151. Natalis episcopus Toletanus interfuit concilio Romano, in quo gratiæ sunt actæ propter Constantini baptismum, anno 324 interfuit et subscripsit concilio Nicæno : muneribus donatus a Constantino cum Hosio rediit Romam, inde Toletum, ubi statuta concilii generalis servari fecit.

152. Eidem Constantinus, ex auctoritate sancti Silvestri summi pontificis, injunxit, ut primati (cujus primatum in concilio Nicæno confirmatum est) ut comite Hosio Cordubensi juberet inquiri veteres Hispanorum episcopatum terminos, et eos renovari. Quod factum est per totos septem annos, vel novem, delegatis singularum metropolium episcopis, qui per homines locorum peritos id sciri curarent.

153. Natalis Toletanus ab exilio rediens, dum Mediolani commoratur, pulso in exilium sanctissimo Dionysio, a catholicis Mediolanensis episcopus eligitur : qui licet se gesserit ut vicarius illius, rebus tam præclare gestis floruit, ut in numerum sanctorum relatus fuisse dicatur. Obiit mensis Maii anno 354, vir sanctus et doctus.

154. Sanctus episcopus Natalis Toletanus, post Mediolanensis, Vitalis Hispani filius fuit, nepos S. Natalis confessoris Romani ; successit S. Melantio confessori : interfuit concilio Arelatensi I, Romano sub Silvestro, et Nicæno ; post fidei causa missus in exilium, reversus, Mediolani episcopus eligitur ; sanctus moritur.

155. Vitalis pater hujus in Hispania natus est. C Qui, veniens in Italiam, genuit S. Natalem, post Thermedæ in Carpetania priore conjugæ defuncta, duxit Hispanam : ex qua genuit sanctos fratres, Justum et Pastorem, martyres Complutenses. Itaque erant fratres isti martyres, et Natalis Toletanus, ex patre.

156. S. Isidorus Hispalensis scripsit librum Prophetarum : quem ego vidi scriptum lingua Latina, Gothica, vulgari Hispana et Arabica.

157. Marinus, vel Camerinus, episcopus Tuccitanus, qui interfuit concilio Illiberitano, anno 300 tempore persecutionis, Melantii confessoris, et Natalis successoris coepiscopus fuit, dicitur a quibusdam interfuisse conciliis, et ad hunc scripsisse sanctum pontificem Melchiadem ; sed Dexter hujus non meminit. D

158. Sunt qui dicant Natalem etiam dici Marinum, vel Camerinum, sed perperam.

159. Patruinus, Paternus, vel Paternianus, succedit in sede Toletana. Post novem et viginti annos episcopatus secessit in Palæstinam ; ibi fit monachus, et pater monachorum ; mox episcopus fit ; moritur major centenario.

160. Maurentius ejus vel frater, vel archidiaconus, secutus est.

161. Marinus, vel Camerinus, factus est episcopus Arelatensis.

162. Concilio Arelatensi primo præsent Hosius et duo presbyteri, missi a Silvestro. Habuit orationem Natalis Toletanus, et scripsit epistolam synodicam ; fuit a secretis concilii cum alio.

163. Toletanum primatum, adjuvante Hosio, in concilio Nicæno declaratum est.

164. Bis venit Cordubam Athanasius, habitis ibidem duobus conciliis, semel anno 350, iterum anno 356.

165. Prior Sardicensis, ex Theophane, confirmat concilium Sardicense, cui Toletanus interfuit Natalis, et Athanasium et Paulum absolvit.

166. A temporibus apostolorum maxima consuetudo, et quædam fraterna societas, inter Ecclesiam Toletanam et Mediolanensem.

B 167. Athenodorus episcopus Platæ in Celtiberia, vel Thuriasonensis, comitatus est sanctum Vitalem, et post mortem redit ad sedem suam, interfuitque concilio Sardicensi ; vir pius et catholicus.

168. Severinus, cognomento Euphrada, sanctus et catholicus, atque adeo unus ex legatis concilii Sardicensis, substituitur Euphradæ, primo hujus nominis, Agrippinensi, hæretico deposito.

169. S. Gerontius, x Episcopus Trajectensis, dicitur privilegio peculiari vixisse fere cccc annos. Sic multi auctores.

170. S. Hosius episcopus Cordubensis sancte catholiceque Cordubæ moritur die 3 Maii, quo celebratur sanctæ crucis inventio (quam celebritatem ipse petierat a Silvestro Constantinoque celebrari) anno 360, cum esset annorum 110, præsentibus multis episcopis et viris religiosis, dato veneno, quod illi jussit propinari Constantius in odium fidei catholicæ ; quia noluerat Arianorum sectam impiam sectari, ut multi testantur scriptores. Ipse testamento testatus est se mori in fide concilii Nicæni, et detestari dogma impium Arianorum, et qui eos sequerentur, nunquamque (licet vis illi sit illata per tormenta, ut communicaret Sirmii cum valente et Ursacio) aliter sensisse aut prædicasse.

171. Post reditum ex urbe Sirmio, scripsit Hosius epistolam Constantio, quæ incipit : *Ego confessionis munus explevi.*

172. Petrus, cognomento Pulcher, et ob elegantiam oris et multo magis ob morum sanctitatem, dum peragrat loca sancta, archiepiscopus Toletanus ; Damasci comprehensus a Saracenis, et horribilibus cruciatus suppliciis, et in crucem actus, nobile consummavit martyrium anno Domini 752.

173. Duo fuerunt archiepiscopi Toletani vocati Olympii : alter ex episcopo Thraciæ, vir sanctus, qui successit Natali, cujus meminit D. Augustinus ; alter qui interfuit Toletano concilio, ex episcopo Oxomensis ; uterque tamen nobilis scriptor.

174. Petrus Pulcher scripsit ad Clementem primum episcopum Hispalensem, clerumque, ut primas, quod anno 747 celebraverant sanctum diem Paschæ 29 Martii, cum esset celebrandus 2 Aprilis. Rescripsit vero Clemens, et clerus, gratias agens.

175. Q. Serenus, Q. Sereni filius, ad quem scripsit S. Bachius Justinus philosophus et martyr epistolam longam anno 156 (scripserat anno 154 ad Anicetum papam) natione Hispanus, ex oppido Gallæciæ Samone, nunc vulgo *Samos*; unde dictus est *Samonicus*. Fuit, ut quibusdam placet, junioris Gordiani, qui vixit annos triginta et quinque præceptor; nec multo post a Caracalla jussus est in balneo occidi (creditur, ut pater, Christianus, cujus causa occisus credi potest); fuit medicus celeberrimus. Multa scripsit de medicina, in qua plurimum excelluit. Ex hujus genere fuit S. Serenus martyr, et S. Serena uxor Diocletiani Augusti, cujus neptis fuit S. Suzanna virgo et martyr, filia S. Gabini martyris.

176. Zenas, et Q. Serenus Samonenses, ex Gallæcia convenerunt Romæ Justinum; et licet conjugati, reversi in Hispaniam utebantur officio catechistarum, ut ex Justino philosopho constat.

177. Decessit Q. Serenus Samone in Gallæcia cum opinione sanctitatis anno 165, relicto filio adolescentulo, qui fuit egregius medicus, et virtutis ac religionis amatissimus Dies senioris Q. Sereni dicitur fuisse xiv Kal. Martii, illo anno. Medici duo filii, Q. et M. Sereni passi sunt sub Severo Alexandriæ.

178. Item Zenas et Q. Serenus passi cum aliis in Africa sub Diocletiano.

179. Horum filii L. Serenus monachus familiaris Diocletiano, et Publ. Serenus martyr, in Africa hic, ille vero in Hispania, Sexti Firmi in Bætica passus est sub Diocletiano anno 290; horum erat cognata Serena uxor Diocletiani sancta.

180. Serena, uxor imperatoris Philippi, mater fuit Serenæ uxoris Diocletiani.

181. Obiit sancta regina Gelesiuantha, Chilperici regis uxor, filia veroregis Athanagildi, jussu mariti strangulata 14 die Maii, anno 586, cujus mortem (ut refert Fortunatus et S. Gregorius Turonensis) magnis Deus illustravit miraculis.

182. Anno 565, quando natus est Reccaredus Levigildo, et factus monachus Benedictinus Leander, 22 Martii S. Severinus Hispali moritur.

183. Ad vallem, quam Mauri vocant *Menalhaviam* [al., Benalgaviam], fuit monasterium SS. Cosmæ et Damiani, ubi fuit abbas sanctus Ildefonsus; adhuc diaconus; inde presbyter, translatus est ad Agaliense rector.

184. Valderedus Toletanus, monachus Benedictinus, abbas S. Leucadiæ prætoriensis Toletanæ, fit episcopus Cæsaraugustanus: vir sanctus et doctus.

185. In ordine S. Benedicti, idem est *Pater*, et *abbas*; et sub hoc immediatus, vel sub priore, *rector*, et *præpositus*. Sic Agaliensis fuit præpositus, vel rector patrimonii S. Ildefonsus, prius abbas sanctorum Cosmæ et Damiani.

186. S. Ildefonsus factus præpositus Agaliensis monasterii rem auxit, et collabentem disciplinam

restituit, et vitam monachorum a Palatinis servavit.

187. S. Jacobus missam, quam coram cæteris apostolis constituerat, Petrus cæterique comprobaverant (et post litteris mandavit S. Clemens, et ob id dicitur vulgo *missa sancti Clementis*) Hispanis episcopis tradidit; et usi sunt illa prius in Hispania, quam aliis Occidentis partibus, postea illam in scriptis attulerunt etiam sancti septem discipuli S. Jacobi, S. Torquatus, et socii, et per Bæticiam meridionalem [*deest prædicantes promulgant, vel quid simile*], ubi nullum reliquerat episcopum, ut testatur Julianus et Felix, Toletani pontifices, libris ea de re editis, in confirmationem missæ S. Isidori: quæ ego legi, et aliquando evolvi, cum essem in Fuldensi bibliotheca, a Carolo Magno cœpta, multisque libris valde referta, bibliothecarius.

188. Gregorius, ad quem scripsit Eusebius Vercellensis, reprehendit Osium, quod consensisset concilio Ariminensi; non fuit Illiberitanus, sed episcopus Toletanus.

189. Duæ factiones fuerunt in Hispania: altera non recipientium cum Luciferianis non solum Arianos [al., Saracenos], sed qui respuerant, quam secutus est Gregorius Toletanus, et Vincentius ejus archidiaconus, post archipresbyter, et Aurelius diaconus; altera cum Gallis, Italis et Damaso, avversantium hæreticos, et recipientium pœnitentes, quales fuerant Hyginus Cordubensis, tactus hæresi Priscilliani, qui missus est in exsilium Treveros, et Liriosus episcopus Hispanus Dertosanus: miræ inter hos strages, pugnae, cædes. Prævalebat tempore Theodosii factio recipientium pœnitentes: in hoc erravit Gregorius Toletanus, nec placuit Damaso, successoribusque ejus, horum immodicus rigor.

190. Ruffus [al., Rufinus, al., Stasius] Hispanus, episcopus Oretanus, synchronos S. Gregorio Bætico, ex iudice simul electus: qui duo et alii juhentur deponi ab Innocentio I, et deponerentur, nisi jam fuissent mortui. Non loquitur de Gregorio Toletano sanctus Innocentius; quia jam ille decesserat, nec ignorabat papa defunctum esse Gregorium.

191. Qui melius sentiunt, affirmant venisse Gregorium Bæticum ad annum 424 jam ætate decrepitem et fatiscentem.

192. Elpidius Hispanus Toletanus, consanguineus Theodosii, quem jungere volebat Theodosius Olympiadi viduæ, feminæ sanctissimæ, et ad quem scripsit Symmachus consul, florebat opinione magnæ virtutis. et peritia rei militaris.

193. Sunt qui dicunt, ex Chersoneso Hispania delatum corpus S. Elpidii, primi Toletani episcopi (dicti confessoris, more Gothorum; illo vero martyr fuit) in Marsiam Italiæ: inde vero Theodorico Metensium episcopoin eo tempore Metim delatum, cum aliis corporibus sanctis anno 969.

194. Magna pars eorum, qui dispersi in persecutione S. Stephani ad varias partes trajecerunt, et ad Hispaniam plurimi venerunt, erant ex monachis

montis Carmedi, prædicationibus Christi et apostolorum ad fidem conversi : in quibus Elpidius et socii, pontifices a S. Jacobo creati, et post martyres facti.

195. Gregorius, episcopus post Illiberitanus, natus Compluti in Hispania anno 342, per omnes ætates litteris et bonis moribus floruit, exercuit se in gubernatione; a Gratiano factus est P. P. (*id est, præfectus prætorio*) Galliarum.

195. Idem submotus a Maximo, postea rediens in Hispanias, factus est episcopus Illiberitanus; successit Augustali anno 389; scripsit librum ad Galam Placidiam Augustam anno 420; moritur anno 424, cum esset fere octogenarius. Relatus est inter divos, de quo Innocentius primus queritur, quod homo iudex, statim factus esset episcopus. Sunt qui dicant prius fuisse Malacitanum, et inde translatum.

197. Composuit primo inter alia librum *De fide*, etiam cum primo cœpisset inire pontificatum; at, petente Galla Placidia Augusta, anno 420, *De Trinitate* composuit alterum (quem credo sanctum Hieronymum non vidisse) cum jam nupserat Constantio Augusto, qui cœpit anno 419.

198. Osius, patria Cordubensis, natus Osio patre, ex propagine Græcorum; pater et filius vere catholici; nutritus in ea ecclesia doctrina episcopi Cordubensis N. viri sanctissimi, et per omnes gradus venit ad sacerdotium, et illi successit in episcopatu, natus anno 280 fere post persecutionem Decii. Vixit in pueritia satis honeste, ut præberet specimen futuri: fuit acri ingenio, doctrina sapientissimus, et in persecutione Diocletiani anni 295, sub Daciano præside, cum multis episcopis Hispaniæ constantissimus et fortissimus fuit Christi fidei confessor.

199. Sunt qui putent, testanturque auctores gra-

204. *Vir doctissimus Flavianus*, etc. Paucis multa comprehendit Luitprandus: primo, virum doctum fuisse Flavianum, et ad eum scripsisse Symmachum, floruisseque sub Theodosio; secundo, quod huic miserit Symmachus gentilis gentilem panegyricum, in Theodosii laudem compositum, habitumque in senatu; tertio, quod eidem Flaviano Avienus libellum suum *De Stellis* inscripserit.

1. Rufinus in Historia ecclesiastica, lib. II, cap. 33, Flavianum, præfectum appellat, agnoscitque magnam illius in sapientia prærogativam, et in rebus politicis prudentiam. Convenit cum Rufino Sozomenus, eadem fere referens lib. VII Historiæ ecclesiasticæ, cap. 22, Præfectum vero fuisse prætorio indicat Symmachus lib. II, epist. 27 et 75, et præfectum prætorio Illyrici et Italiæ sub Gratiano, Valentiniano et Theodosio, inscriptio legis 6 De contrahenda emptione, et legis 26 De pœnis in C. Theodosiano. Cumulat in id plura Franciscus Juretus ad Symmachum in notis epistolæ B. Ambrosii Eugenio imperatori missæ, pag. 333; exstatque integer liber secundus Epistolarum Symmachi ad Flavianum, et in Auctario alia, uti frequentes ad Theodosium, sub quo Symmachum, Flavianum et Avienum cævos vixisse inde constat.

2. Theodosio Symmachus panegyricum intimavit, ut Prosperi Aquitani verbis utar, ubi aram exclamavit restituendam; et sic ait lib. De promissionibus Dei, parte III: « Theodosii vere religiosi principis imperio, per Jovium et Gaudentium comites omnia templa

aves non pauci, sanctum senem Osiium in odium fidei catholice a submissis a Constantio imperatore ministris occisum, et ita fuit martyr.

200. Memini me legisse in bibliotheca Fuldensi, in libro Trogi Pompeii, Augustum dedisse edictum de describendo orbe Tarracone; et idem edictum in libro illo dicebatur: *Datum Tarracone*; dilata tamen exsecutio propter negotiorum multitudinem diu.

201. Augustus Cæsar excogitavit anno 38 ante Christi natalem, dum esset Romæ, describere totum orbem, pacata Hispania tunc a bellis Pompeiorum. At post quatuordecim (*ad decem*) annos, cum esset in Hispania, scripsit edictum Tarracone, misitque viginti viros probatæ vitæ, qui inciperent ab Occidente, et censerent universos populos, et postea devenirent in Orientem. Publicatum est Hierosolymis illud edictum paulo prius quam Christus nasceretur; et isti viginti viri censuerunt Palestinam et totum Orientem. Hæc descriptio facta est sub Cyrino; quia post altera descriptio facta est.

202. Irene virgo detulit ex Hispania Thessaloniam magnam multitudinem librorum sacrorum (fuit enim, ut creditur, Illiberitana) et abscondit anno 304 Thessalonice; passa est 5 Aprilis.

203. In quadam historia vetustissima de rebus Constantiniani reperi Constantium imperatorem, patrem Constantiniani (cui contigit Hispania regenda) filio jussisse ut Hispanis faveret et accerseret Hosium Cordubensem episcopum, virum sanctissimum prudentissimumque, et a suo latere nunquam discedere pateretur, et ejus consiliis acquiesceret: quod per suam vitam Constantinus servavit.

284. Vir doctissimus Flavianus, ad quem scripsit Symmachus, et cui inscripsit Festus Rufus Avienus librum de stellis, foret sub Theodosio: ad quem

exspoliata atque vana signenta, quis nostrum permittitur ignorare? cui Symmachus ille mirabili eloquio et scientia præditus, tamen paganus [*dixit Luitprandus, gentilis panegyricum*] præconio laudum in consistorio recitato [*dixit Luitprandus, habitum in senatu*] subtili arte, qua valuit, aram Victoriæ in senatu restitui, Christiano, ut noverat, principi intimavit: quem statim a suis aspectibus pulsatum, in centesimo lapide, rhedæ non stratis impositum ea die manere præcepit. » Hujus Panegyrici defensionem composuit, ut testatur epist. 34, lib. II: « Non puto, inquit, bonis temporibus eam causam conditionem futuram, quæ sub tyranno fuit: cujus litteris ad Marcellini suggestionem datis, homines meos scis esse mulctatos; quod in panegyrici defensione non tacui. »

3. Denique Avienus Flaviano librum *De Stellis* dedicasse, nec abs re, neque a palato Flaviani alienum. Is namque siderum observator prædicere credebatur futura. Testis adest Sozomenus lib. VII Historiæ ecclesiasticæ, cap. 22: « Putabat enim (*Eugenius*) se id quod conabatur, absque impedimento consecuturum, inductus quorumdam verbis, qui se futura prædicturos pollicebantur ex victimarum immolatione, ex viscerum inspectione, ex observatione siderum. Harum rerum studiosi tunc erant, cum alii multi apud Romanos in dignitate constituti viri; tum etiam Flavianus tunc temporis Hyparchus, vir eximius et in rebus politicis prudens habitus; qui que insuper ex omni generis divinationis scientia exacte

misit Symmachus gentilis panegyricum, quem; A composuit in laudem Theodosii junioris, habitum in senatu.

205. Obiit Rufus Festus Avienus, vir catholicus et Hispanus, civis Eboensis, in Hispaniæ Carpetania,

præscire futura credebatur. » Et librum De Stellis, quem refert Luitprandus, Avienum Flaviano inscripsisse, esse Phænomena Arati, ab eodem in Latinum sermonem traducta, affirmare me posse certe scio, Aristoteles aliique sæpe *παινόμεια* stellas vocant. Innuvit Cinna in suo splendidissimo epigrammate de hisce Arati lucubracionibus :

Hæc tibi Arateis multum invigilata luceruis
Carmina, quis ignes novimus æthereos.
Lævis in aridulo malvæ conscripta libello,
Persica convexit munera navicula.

Clare Cicero lib. 1 De Oratore, cap. 16 : « Constat inter doctos hominem ignarum astrologiæ ornatis- B misis atque optimis versibus Aratum de cælo stellisque scripsisse. »

205. *Obiit Rufus Festus Avienus, etc.* Quis vero aut unde fuerit Avienus, tentatum a plurimis, dubium multis. Hispanus quibusdam visus est, ut refert Brinitus De poetis Latinis lib. v, cap. 80, et Gyraldus in eadem histor., dialogo 4. Ipse Avienus innuere videtur in libello De oris maritimis, dum *suum* appellat *mare*, quo Hispana ora alluitur, versu 83 :

. . . Ut gurgis hic nostri maris
Longe explicatur, est Atlanticus sinus,
Hic Gadir urbs est, dicta Tartessus prius :
Hic sunt columnæ pertinaces Herculis.

Et v. 180 :

. . . Si quis ad nostrum mare,
Malacæque portum, semitam tetenderit.

Clarius id asseverat M. Maximus in Chronico ad annum Christi 460, quem sequuntur Vasæus in C Chronico ad annum Christi 345. Morales lib. x, cap. 34, et ex aliorum sententia in scholiis ad D. Eulogii Vitam, num. 19. Damianus a Goes in sua Hispania ad Petrum Nonnium, Matamoros lib. de Academicis, Mariana, lib. vi Histor. Hispan., cap. 45, quos refert P. R. Franciscus Bivarius in Commentariis ad M. Maximum, doctis sane et laboriosis; o utinam in lucem quam citius prodituris !

Floruit ætate Theodosii imperatoris, ut ex D. Hieronymo facile colligitur, qui super epistolam ad Titum, cap. 1, cum Arati verba a B. Paulo usurpata exponeret : « Hemistichium, » ait, in Phænomenis Arati legitur, quem Cicero in Latinum sermonem transtulit, et Germanicus Cæsar, et nuper Avienus. » Unde id constare affirmat Gyraldus, et Joannes Vossius de Historicis Latinis, lib. II, cap. 9. Atque id astrui potest ex Macrobio, qui vixit etiam Theodosii tempore : et in suorum Saturnalium lib. 1, cap. 4 et seqq. Dialogi interlocutorem Avienum inducit : præterquam quod eidem imperatori ipsiusmet Fabularum libellus exstat dicatus. Quamvis Crinitus sibi argumenta non deesse crediderit, quibus Avienum ad Diocletiani imperium referendum existimet. Præ cæteris audiendus est M. Maximus, locum et tempus quibus floruerit, designans, dum inquit : « In regione Oppidana et in Oretania [*Sic legit Carus*] Hispaniæ floruit olim sub Castino, episcopo Toletano, Rufus Magnus Festus Avienus, qui scribit de oris Hispaniæ et situ orbis, vario carminum genere. » Mendose *Castino* legitur : is enim usque ad annum Christi 450 cathedram non ascendit, ipso Maximo teste. Confirmat idem iis verbis, *olim floruisse*; ejus mentione facta anno Christi 460. Quo sane loquendi modo, non significatur tantum decem annorum spatium intercalare ab anno 450 usque ad annum 460. At *Majorino* reponendum ducerem, ni annus apud Juliani Chronicon reclamaret num. 216, ubi refert

eodem et anno et die quo sanctus Augustinus ascendit ad cælos in sua civitate. Sepultus est præsentente Majoriano [*Hesychio forte reponendum ex Juliani Chronico, n. 216*], Toletano archiepiscopo, in æde S. Leucadiæ.

anno 436 *Majoranum* seu *Majorinum* in sede Toletana successisse Hesychio. Unde pro *Castino* substituendum reor *Audentio* aut *Gregorio*, Toletanis pontificibus, qui Theodosio Magno coævi fuerunt.

Sed jam non precariis documentis opus. Palam facit omnia noster Luitprandus hic, dum primo Hispanum agnoscit *Avienum*; secundo, patrium indicat solum; proponit tertio, religionem; assignat quarto, sepulturam; et tandem quinto, sub quo obiit præsulæ cujus in nomine anceps et dubius versor: nam pro *Majorino* autumo ex eodem Juliano num. 216, in Chronico exarandum *Hesychio*. Floruit Audentio, aut Gregorio, pontificibus Toletanis; obiit vero Hesychio. Et cum D. Augustinum vitam duxisse suam constet anno Domini 420, de quo anno mentionem fecit idem Augustinus in epistola ad Hesychium; insuperque apparet ex D. Prospero Chronico, Honorio imperante obiisse anno salutis 433 satis comprobari videntur quæ de Avieni temporibus observavimus; Theodosii nimirum ætate vixisse, qua etiam vixit D. Hieronymus, ut testatur de sein libro De ecclesiasticis scriptoribus ad finem. Et sibi similis Luitprandus, numero superiori hanc veritatem manifestam reddit, coævum enumerans Avienum et Flavianum. Vossius multus est in varia Avieni nominis ratione, dum *Avienum*, et *Avianum*, aut *Abidnum*, recenset appellatum, sicuti Morales in scholiis ad D. Eulogii Vitam num. 10. Utcunquesit, poeta fuit eruditus et elegans, ut Criniti verba usurpem, magna doctrina ac multiplici scientia præditus.

De scriptis diximus supra numero antecedenti. Addam alia. Servius in Virg. Æneid. lib. 1, vers. 388 : « Avienus, dixit, totum Livium iambis expressit. » Arati Opus ex Græco in Latinum transtulit summa elegantia et proprietate; in qua nec ipso Cicerone inferior, ab eruditissimo Dionysio Petavio societ. Jesu in systematis de sphaera variis dissertationibus, et a Josepho Scaligero in notis ad Manilii astronomic, libros conspicuus redditur. Librum de situ orbis terræ, imitatus Dionysium Græcum poetam, ut Crinitus docet, hexametro versu composuit; non vero, ut Gyraldus (alienæ laudis aliquando parcissimus) Dionysii versus ex Græcis Latinos fecit. Iisdem insistit vestigiis nuperrimus ejus editor et traductor, nulla tamen cum ratione. Quod profecto utriusque opus inspicienti erit palam, ut fuit nostro Bernardo Aldrete, qui in eleganti suo eruditoque tractatu *De variis Hispaniæ antiquitatibus* lib. 1, cap. 23, cum Phœniciam delinearet, advocata prius Dionysii sententia, alteram Avieni subnectit, similemque ex imitatione profitetur. Et idem lib. III, cap. 18, et alibi sæpissime; ubi discrimen inter utrumque poetam et poema, minimus est labor agnoscere. Andreas Papius Gandensis in sua Dionysii editione, quamvis Avienum numquam se vidisse fateatur, de hac lectorem admonet veritate, sic : « Nec ab Avieno quidem, et si nunquam vidi, interpretationem mihi spondeo, sed paraphrasin potius: nam veresimile est eum terræ descriptionem eadem ratione et Dionysio expressisse, qua cæli ex Arato; » et intuitu facile est judicare.

De oris quoque *maritimis* libellum alterum iambicis exaravit, intactum pensum Latinis ingeniiis, teste Crinito, tantæque difficultatis, ut diu multumque sibi elaborandum fuerit in eo absolvendo.

Æsopicos præterea apologos elegiaco carmine composuit, et, ut alii, virgilianas etiam fabulas iambico complexus est. Aut alterum, aut utrumque

206. Quod sanctus senex Hosius in pace et Ecclesie communionem discesserit, præter testimonium Athanasii superstitis, docent verba testamenti ejus quo docet in fide concilii Nicæni se mori velle; et omnes hortatur, ut in illa vivant, ac prorsus mori velint.

207. Moritur vero centenario quatuordecim annis major, jam decrepitus, et velut in sensu pueri, et imbecillitate virium defessus. Tantaque potuit esse vis doloris in ea ætate et acerbitas cruciatuum, ut illi non reliquerint liberam facultatem.

208. Reperi in codice fide digno S. Felicem, cognomento Modicam, Hispani parentibus nobilissimis ortam, et iis orbatam, Romam ab avunculo suo, Romanæ Ecclesie archidiacono, temporibus sancti Urbani, adductam. Quæ cum nollet illustrissimum sponsum accipere, causa fidei et virginitatis tuendæ, mira constantia jugulum præbuit anno 246, ætatis suæ 26, sub judice Diocletio, et Philippo imperatore: cujus exemplo multi in fide roborati martyrium subierunt.

209. Carterius, qui interfuit concilio Cæsaraugustano, patruelis S. Gregorii, veniens in Hispaniam, factus est episcopus Uxamensis; vir pius et doctus.

210. Gregorius reversus Nazianzum, scripsit Audentio Toletano pontifici, commendans ei patrnelicam suam venientem in Hispanias.

211. Prima hæresis, quæ venit damnanda in Hispaniam, fuit Priscillianistarum, quæ foris huc prorupit; damnata vero est in secretario S. Mariæ de Pilari Cæsaraugustæ, quod S. Jacobus ædificavit, non alibi decuit damnari.

212. In Castris Vinariis, in Batestania, sanctæ Nunilo et Alodia, anno 931.

213. Chisax ex filiis Ursacii damnatur, ut exsulet in Carpetaniæ oppido Ehora, vel Aquis; ex rescripto Gratiani provocat ad Audentium primatem et metropolitanum, ut episcopatu suo restitueretur; coacto concilio Toleti, damnatur anno 382.

214. Sanctissimus vir Audentius, episcopus Toletanus, scripsit contra Bonosianos in defensionem illibatæ virginis Mariæ elegantior libros.

215. Habita est confessio (al., Nicæna) Dictini et aliorum, anno 394, in concilio Toletano.

216. Sanctus vir Audentius Toletanus obiit 3 De-

opus recenset Alvarus Cordubensis in Vita D. Eulovii, annuente Ambrosio de Morales num. 49, ubi Alvarus agit de Eulogii peregrinatione, his verbis: « Nec non Avieni fabulas metricas, et Hymnorum catholicorum fulgida carmina, cum multis minutissimarum causarum ex sanctis quæstionibus, multorum ingenio congregatis, non privatim sibi, sed communiter studiosissimis inquisitoribus reportavit. »

Alia etiam epigrammata scripsisse constat, quæ inveniuntur excusa in veter. poemat. lib. iv, quorum altero *Sirenium allegoriam* eleganter prosequitur; altero *Malogranata* describit, et sibi mitti petit a Flaviano; et ultimo *de Vita rustica monet amicos*. Quod carmen inter Martialis epigrammata lib. ix, num. 90, passim excuditur; sed tanquam spurium, tantoque poeta indignum in malas aves amandare jubet Scriverius; alii viri docti id negarunt. Utcun-

que sit, omnes non ambigunt, nobili ingeniosoque viro Avieno ascribi.

Sunt qui putent hujus esse epitomen rerum Romanarum, quæ multorum manibus teritur, Valentiniano imperatori oblata. Fovet Volaterranus lib. xix anthropologiæ littera R, eos taxans, qui in titulo *Sextum pro Festo* male scribunt. Non tamen eundem esse auctorem ac Avienum arbitror: alia enim mens, alius animus alius genius Avieno. et alteri Rufo: qui etiam, si Philandro fides adhibenda est, *descriptionem illam urbis Romæ*, usque adhuc Publii Vitoris nomine circumlatam, delineasse fertur; suffragante itidem ad id Carolo Sigonio in judicio de historicis Latinis. Hæc fere omnia ex epistola Phonetica cruditissimi Don Petri Melian ad Festi Rufi Avieni opera, quæ in dies edere cogitat.

217. Anno 702, anno 2 regis Witizanis, precibus reginæ, quæ sanguine continebat Sisebertum, ab exsilio ille revocatur: ab excommunicatione absolutus, cuidam episcopatu Hispaniarum præficitur. Evasit vere pœnitens, et anno 715 1 Junii moritur. Et dabatur ei Toletana sedes, sed humilitatis causa eam recusavit.

218. Cum essem Toleti subdiaconus, rem controversi vidi: an albam, an casulam B. Ildefonso attulerit B. Virgo, an ornamentum pontificale; quidam pauci postremum, multi albam esse dicebant. Ego credo totum attulisse pontificium ornamentum; sed, quia ipsa cum eum indueret, attrectavit manibus suis pallium, sacratius fuit.

219. Dixitque missam die Sabbati (ut solebat) audiente B. Virgine, et cœlesti choro, qui canticis suis eam administravit die Sabbati, anno 665. Ob id vocatur *Capellanus B. Virginis*; et ob id, divulgato per orbem miraculo, rex Recesvintus, et Vitalianus pontifex, nomine suo et suorum successorum, venerunt se visuros die Nativitatis illius ecclesiam, quam propter adventum B. Virginis, idem S. Ildefonsus libr. De scriptoribus, in additione ad libr. Isidori, vocat *terribilem*.

220. Genesisius, primus episcopus Arvernensis, Ildefonsum synchronos admonuit per epistolas de hæresi Joviniani per quosdam excitata Arvernis: qui dicebant B. Virginem in partu corruptam mansisse, et hos tendere in Carpetaniam: ut vigentem in B. Virginem fidem suis falsissimis rationibus labefactarent et omnino perderent.

221. Petrus, qui postea fuit episcopus Aquileiensis, mittitur a Vitaliano Toletum, ut sciret, verumne esset miraculum de data cœlesti veste D. Ildefonso: qui sit etiam socius ejusdem Ecclesie.

222. In Magnilucensi monasterio, quod iste Genesisius condidit, jussit servari epistolam suæ responsivam, a B. Ildefonso missam, ubi fortiter impugnat illam hæresim Arvernorum.

223. In Dubiensi monasterio posuit S. Ildefonsus, quæ sit, omnes non ambigunt, nobili ingeniosoque viro Avieno ascribi.

Sunt qui putent hujus esse epitomen rerum Romanarum, quæ multorum manibus teritur, Valentiniano imperatori oblata. Fovet Volaterranus lib. xix anthropologiæ littera R, eos taxans, qui in titulo *Sextum pro Festo* male scribunt. Non tamen eundem esse auctorem ac Avienum arbitror: alia enim mens, alius animus alius genius Avieno. et alteri Rufo: qui etiam, si Philandro fides adhibenda est, *descriptionem illam urbis Romæ*, usque adhuc Publii Vitoris nomine circumlatam, delineasse fertur; suffragante itidem ad id Carolo Sigonio in judicio de historicis Latinis. Hæc fere omnia ex epistola Phonetica cruditissimi Don Petri Melian ad Festi Rufi Avieni opera, quæ in dies edere cogitat.

223. De *Dubiensi*, vel *Dibitensi* monasterio, et *Illiscensi* oppido, vide quæ notavi ad Julianum in Chro-

onsus ad villam Illescam imaginem B. Mariæ virginis, quam habebat in suo oratorio. Eboresenses, vel Talabricenses, tempore Maurorum colebant istam imaginem.

224. Osius episcopus Cordubensis invitavit ad concilium episcopos Orientales Cordubam, ad causam S. Athanasii examinandam. Convenerunt omnes Hispani ad concilium nationale: adfuit ipsi Athanasius, et porrexit synodo confessionem suam, ut sub Julio Romæ fecerat, quæ incipit: *Quicumque salvas esse vult.* Et ex ea addidisse Patres dicitur in eo concilio, symbolo Nicæno in articulo Spiritus sancti: *Qui a Patre Filioque procedit;* quod confirmavit sanctus Damasus post, et ita in primo Toletano post annos 45. Ab hoc concilio invenitur particula, quæ primum in Hispania addita est symbolo Nicæno, et post accepit Ecclesia Romana. Concilii hujus meminit Osius in epistola ad Constantium Augustum.

225. Calpurnius præses, sub quo passa est sancta Eulalia Emeritensis [videlicet anno Christi 270], creditur fuisse præfectus Romæ sub imperatore Claudio.

226. In faucibus saltus Fibulariensis est Fibularia, quam Mauri vocaverunt *Xergal*, sedes episcopalis. Sic in concilio Illiberitano xiv, loco confirmat Januarius episcopus Fibulariensis: sic in quibusdam codicibus.

227. Cornutus Tertullus, orator juvenis, accusavit S. Paulum Hierosolymis; postea senex, collega fuit Plinii Junioris in consulatu, cujus meminit lib. v Epistol.

228. Valde probabile est inspirasse Dominum S. Gregorio, ut oraret pro Trajano, ut salvaretur; quia edictum contra Christianos hortatu Plinii Secundi proconsulis in Bythia mitigari jussit.

229. Sunt qui putent Amaonem, vel Ammonem, filium Ruffi, discipulum ex 72, cui cum Cleopha Christus apparuit, dum irent duo in castellum Emmaus, venisse in Hispaniam, et ibi, prædicato Evangelio, profectum in Soliam Cypri civitatem; prædicatoque ibi largiter Evangelio, passum 9 Februarii.

230. Eubulus, cujus meminit Paulus ad Romanos cap. ult., creditur fuisse Galilæus ex Naim civitate, filius viduæ quem Dominus suscitavit, et secutus Christum, ejus discipulus sit: post Romam venit cum Petro, et fuit vir insignis, et a puero valde virtuti deditus; missus est a S. Paulo episcopus Pamphyliæ. Theodulus, qui prædicat Cæsareæ Palæ-

stinæ, cum aliis sub præfecto Firmiliano passus est 16 Februarii.

231. Credibile est sanctos septem discipulos Jacobi præmonitos ab eo, venisse ad Beticam.

232. Sunt qui putent S. Rufum ex 72 discipulis Domini, qui fuit episcopus primo Thebanus, mox Dertosanus, a S. Paulo, cum venit in Hispaniam, ibi relictum episcopum; cujus meminit S. Paulus ad Romanos, et S. Polycarpus martyr: fuit passus cum aliis in Armenia die 19 Aprilis. Sed melius puto sentire eos qui 18 Decembris cum Zosimo passum hunc putant, qui fuit episcopus Thebanus et Dertosanus.

233. Passi sunt mille decem crucifixi milites prope Alexandriam ad Tigrim et Euleum amnem positum in monte, qui ramus est Candani, primo hic Caucasus, vel Candamus, vel Ararath dictus est, crucifixi circa dicta flumina felicia.

234. Alii dicunt crucifixos ad montem Ararath, qui Latine dicitur *Equinus*, pars montium Gordiænorum: in cujus cacumine, teste Josepho, arca Noe requievit, quem, ut partem Gordiænorum, fluvius Tigris irrigat, et mox in planitiem regionis Gordiænorum (quæ barbæ etiam dicitur *Ararath*) non longe in M. P. præterit civitatem Characem, ab Alexandro dictam Alexandriam, et a dextra ejus multis ostiis in sinum Dominum spatiosissimus ingreditur.

235. Nulli temporum Romanorum est sepeliri vel uri in urbe corpora mortuorum; sed sepeliebantur extra. Sic Christiani sepelierunt sanctam Leucadiam in pomærio vel suburbio, quod tunc muro veteri longius distabat, separatim corpora sanctorum et pontificum, seorsim Christianorum. Dicebatur locus ille sepultura sanctorum.

236. Macer [al., Sacer] Hiérotheus Hispanus Empuritanus, olim sub imperatore Tiberio Tarracensis gubernator, et inde perrexisset anno 45 Cypri; ubi Paulum audiens, conversus est ad fidem, et eum secutus.

237. Tertius Fabius Terentius, amanuensis Pauli, de 72 discipulis, prius Mediæ episcopus, post Iconii passus est die 21 Junii, anno 88.

238. Nervium oppidum prope Illiturgim Batæstanorum, a Nerva conditum, a Saracenis *Noepron* [al. *Negron*] dicitur.

239. S. Xistus (qui postmodum fuit pontifex Maximus) habito Toleti concilio interfuit ut legatus pape;

nico n. 330. ubi in illis verbis, *qui anno 636 electus est abbas*, lege ex Luitprando num. 97, *qui anno 636 vel qui anno 657.*

In suo oratorio. Oratoria etiam dicebantur ædiculæ sacræ domi, sed foris publicæ. In primitivæ Ecclesiæ temporibus templa sumptuosa minime ædificabantur. « Non erant » (ait eminentissimus cardinalis Baronius tom. I, anno 214, fol. 298) « ingentes ædium moles et vastæ, amplissimæque publicorum ædificiorum structuræ; sed ædiculæ, seu oratoria parva. » De hisce ædiculis noster Julianus in Chronico num. 477, pag. 88: « Fuit, » inquit, « ibi ante

martyrium S. Leucadiæ ædícula sacræ. » Plena eruditæque manu cumulat plura doctor Augustinus de Morlanes in allegatione pro ecclesia S. Mariæ Majoris Cæsaraugustanæ num. 45, 46 et seqq. Julius Cæsar Bulengerus lib. III De templis cap. 32. Adde ego authenticam *Si quis*, C. ad leg. Juliam, De adulteris, his verbis: « Si tamen in sacro oratorio colloqui inveniatur, post tres, ut dictum est, denuntiationes, liceat marito utrasque personas defensori Ecclesiæ tradere, aut aliis clericis, ut ad eorum periculum divisim isti serventur. »

postea venit Oscam, unde tulit secum Laurentium, filium sanctorum Orentii et Patientiæ. Per Hispanias reversus Romam, sit Pontifex Maximus; et præcius martyrii S. Laurentii, iussit diaconibus ut Orentium parentem admonerent, ut faceret templum S. Laurentio sacrum; quod et fecit: et post cum conjugē, quæ præcessit eum in martyrio, 1 Maii sub Claudio patitur.

240. S. Fulgentius bis fuit episcopus Carthaginensis, inde translatus Astigim, et postremo Carthaginem, ubi paucos annos, duos videlicet, vixit in hoc episcopatu.

241. In codicibus correctioribus concilium Toletanum v habetur, æra DCLXXVI, anno primo Suinthiliani.

242. Paula, de genere clarissimo Gothorum, mater fuit Theodoræ vel Theodosiæ Cervellæ, conjugis Severiani, parentum Leandri, Theodoræ, Florentinæ. Fulgentii et Isidori, qui hoc ordine nati sunt.

243. Severianus duxit uxorem Theodoram Cervellam quatuordecim annorum; nascitur anno sequenti Leander, scilicet 542 anno sequenti Theodora, vel Theodosia, uxor Leovigildi, mater Hermenegildi martyris et Recaredi. Æra DLXXXVIII nascitur Florentina in die S. Florentii martyris; obiit sancte anno 610 annorum sexaginta.

244. Theodoricus rex Ostrogothorum venit in Hispaniam, et pro suo nepote Amalarico illam plures annos rexit, duxitque uxorem Toleti Santinam, de gente nobilissima Gothorum, ex qua tulit Severianum, Carthaginis dominum.

245. Karadigna primum in Hispania Benedictinorum cœnobium (ubi Santina, uxor Theodorici regis jacet, et habet 200 monachos martyres) dicta fuit tempore Gothorum et Romanorum *Karadimas*.

246. S. Carolus Magnus, licet in juventute fuerit (ut illa fert ætas) debilis, jam factus vir, evasit sanctissimus: in Gallia et Germania, ac Flandria, ut sancti confessoris memoria colitur. Obiit Aquis Granis [al., Germanii] major septuagenario, 28 Januarii, anno 814.

247. Creditur esse S. Carolus Magnus post mortem cultus a Toletanis.

248. S. Torquatus, S. Jacobi discipulus, pertransiit flumen profundum; rupto ponte, et celebratur 15 Maii.

249. Creditur S. Montanum, cum esset archidiaconus Toletanus, in adventu et receptione Theodorici regis Ostrogothorum non parum valuisse, ut esset pacifice receptus ut tutor regis Amalarici nepotis ejus.

250. Cum Theodoricus rex Ostrogothorum venit in Hispaniam, amiserat Andefledam, filiam regis Clodovei, ex qua Amalasuintham habuit.

251. Hispani Cordubenses, Hispalenses, Illiberitani, Mentosani, Toletani, Complutenses, gravati servitute Maurorum, et transgressi montes Pyrenæos, clementissime excipiuntur ab imperatore Ludovico Pio.

252. Creditur Severianus missus in exsilium tem-

pore Agilanis, causa fidei, quia catholicus erat, cum filiis, Leandro, Theodosia et Florentina, et uxore Theodora Cervella, Fulgentius et Isidorus nati sunt Hispali.

253. Flavius Marcus Cervella, dux Gothicus, splendidissimo genere, duxit uxorem Paulam, feminam clarissimam: ex quibus nata est Flavia Theodora Cervella, uxor ducis Severiani, femina Christianissima. Obiit 6 Maii.

254. Restitit Severianus Aguilani, et obsessus in urbe Carthagine Spartaria (quam Gothi penitus exciderunt) causa fidei missus est Hispalim in exsilium anno 3 Aguilanis, cum conjugē et filiis, ubi mortuus est.

255. Leander scribit ad sororem Florentinam, monialem Benedictinam, librum de virginitate, vel de institutione virginum et contemptu mundi, cum esset illa 19 annorum, primo anno sui pontificatus.

256. Adhuc manserunt ædes Severiani Carthagine, et res ampla.

257. Leander impetravit revocationem ab exsilio matri suæ, fratribus et sororibus ab Athanagildo. Theodora mater in exsilio, laborum causa est magis firmata in fide et in virtutibus, quæ noluit redire Carthaginem.

258. S. Mentanus scripsit ad Thuribium anno ultimo Theodorici, cum adhuc esset in Hispania, et Erga esset Toleti gubernator.

259. Pons serratus fuit Toleti e regione S. Mariæ de Alficem, ad latus.

260. Sanctina virgo Toletana, post uxor Theodorici, nascitur Toleti anno 480.

261. Ex Sanctina, vel Sanctia, Theodorici uxore; duos filios sustulit; Theodoricum, qui juvenis mortuus est, et jacet cum matre regina Sanctia, apud S. Petrum Karadinensem, et Elverianum, [al., Severianum], qui fuit uxoratus.

262. Moritur Sanctina VIII Id. Maii, quo die festum S. Michælis, et concilii Toletani est.

263. S. M. Elpidius Julianus, S. Jacobi discipulus, primus episcopus, Toletanus fuit.

264. Mamas confessor ex tractu Tudensi creditur delatus Cyprum. Floruit hic sub tempore Gothorum anno 500 vel circiter; obiit mensis Augusti 26; est confessor. Tempore Maurorum, relictis reliquiis in Asturiis, et per Hispanias, ad Cyprum delatus est a Christianis.

265. Reperi in archivis S. E. Emeritensis codicem litteris Gothicis exoratum, in quo dicebatur Complutum dictum a Mauris *Guadalaxaram*, etiam dictum esse *Eplaceam*.

266. Reperi quoque in eodem codice concilium Toletanum universale in hunc modum:

« In nomine Domini, incipiunt gesta synodalia concilii generalis Toletani, acta in urbe regia, in æde sanctorum apostolorum Petri et Pauli prætoriensis, anno 3 regni gloriosissimi principis Wambani, sub die XVIII Kalend. Decemb. æra DCCXIII, pro terminis restituendis Ecclesiarum et diocesum Hispaniarum.

« Interfuit rex gloriosissimus concilio generali, et salutatis de more solito singulis episcopis, dixit :

« Sanctissimi Patres, video vos gravissime contendere pro terminis vestrarum diocesum, et inde gravissimas inter vos lites et contentiones exoriri, et quod aliqui vestrum (sicut accepi) aliorum parochias invaderent, et alienos terminos quolibet pretextu latenter adoriri. Quare dignum esse duxi majestate culminis nostri, vos ad concordiam revocare. Placetne vobis, sanctissimi pontifices? Responderunt omnes: Placet, placet. Vivat multos annos serenissimus et gloriosissimus rex, ac dominus noster Flavius Wamba. Tunc ille jussit prius coram se chronicas et historias regum priorum accurate legi, ut facilius et æquius posset terminos parochiales [al. parochiarum] dividere, sicut antiquitas denotaret et exigeret juris censura, et propria jura Ecclesia quælibet possideret, sicut subjecta denotat nostra sententia.

« Concedimus imprimis et confirmamus, quod, sicut Gondericus, Gensericus, Hunericus, Guntamandus, Ioris et Gumiel reges Wandalarum civitatem Lucensem in Asturiis prope mare dotaverunt, teneat pacifice et quiete terminos, qui mox illi subscribentur.

« Totas Asturias per Pyrenæos montes et per flumen magnum Oveni et per totum litus maris Oceani usque Viscayam per summum Rostrum; et per summum Cabrium, per portas de sancta Agatha, per Pozalem, per Limbum de filios, una eum campo Edolio [al., Erbolio] Gordon, usque ad illam arborem de Quadros, per rivulos de Huinana, Lunam, Vanduliam usque ad Pyrenæos montes, Cojancam villam, Quexidam, per Conjaquelam; Montosam, usque ad flumen Urbetum in Gallæcia, Suernam, Vallom longam, Veram, Flumosam, totam Saniam, Panam, usque ad flumen Mineum, totam Lemos, Urnyso, Verasmo, et Semmamorum, et Trojam, usque ad flumen Silunii, totam Lumiam cum ecclesiis de Petrayo, quæ ædificatæ sunt vel fuerint inter Arnoyum flumen et Silum, a termino montis Buron, et per aquam Zore [al., Zoze], usque in fundum Arnoyi, et per ipsum discessum, vel discursum, usque in flumen Mineum, Lueza usque Portelam de Veneti et ecclesias de Sallaz inter Arnoyum et Silum cum ecclesiis de baroso, Castellam cum Saneam Barnates, et Avion, Azman, Carabam, Amencam, sicut dictam Ecclesiam Lucensem dotaverunt reges Wandalarum. Et responderunt episcopi: Placet, placet nobis omnibus.

« Legio, quam condiderunt Romanæ legiones quæ antiquitus Flos fuit vocata, et per Romanum papam (scilicet Sylvestrum) gaudet perpetua libertate, et ab aliis episcopalibus sedibus est exempta, et exstat etiam regia, atque alicui metropoli nunquam fuit subjecta vel subdita, teneat per suos terminos antiquos, sicut eam dotaverunt Hermerius, Rechila, Recciarus, Mædra Frumarius, Remismundus, Theodomundus, Suevorum reges, et Theodomirus. Et responderunt omnes pontifices unanimiter: Placet, placet nobis.

« Legio teneat per Pyrenæos montes, et Per Penam Rubeam una cum media Levaca, Cervera, Petras nigras, Annion usque ad flumen Carrionem per villam Sernam, et rivulum Siccum, usque ad villam Ardegam per Cervinos usque in castrum Pepi, per villam Manam, usque in arborem Quadros, super fines Serræ Gallæciæ; tria castella Turtures, Datineus, Castelletum et Naviam.

« Legio civitas sacerdotalis et regia, et Lucus, quam Wandali reædificaverunt in Asturiis, teneat per suos terminos antiquos, sicut eis divisit rex Theodomirus; hæ nulli subdantur archiepiscopo vel Primati. Responderunt omnes: Placet, placet nobis omnibus.

« Sedes etiam Portucaliæ permanet in sua divi-

sione, sicut eis divisit rex Theodomirus, cum iis etiam quæ nos adjecimus.

« Brachara metropolis teneat Centum cellas Gentis. Millia, Layneto, Giliotes, Adonyste, Aportis, Aylo, Centen, Donis, Iambis, Cilisto, Letania; Ceresis, Petroneyo, Equisis, ad Saltum; item pagi, Panoleta, Bregantia, Astiatigo, Tarego, Aunego, Metrobio, Betise, Palam, Tusico, Celo et Senequemo; sub uno sedes 30.

« Ad sedem Dumiensem familia regia [in divisione Theodomiri sic: *Ad Dumium familia servorum*; quam hic vocat *regiam*, intelligit de monachis, qui Deo serviunt; cui servire, regnare est.]

« Egitanensis teneat totam Egitaniam, Menecapio et Foraneos.

« Portugalensis teneat in castro novo Ecclesias, quæ in vicino sunt, scilicet Villa nova, Belaonia, Vesea, Menturio, Torebra, Bramoste, Pengoaste, Lumbo, Nestis, Neapali, Curmano, Magneto, Leporeto, Melga, Tangobira, Villagomedi Tanerater; item pagi, Lambienco, Alcobreo, Valericia, Tur-lango, Ceris, et Mendiolis, et Palencia; sub una viginti quinque sedes.

« Lamecum teneat ipsum Lamegum, Luencia, Aranor, Crasubriana..... sub uno sex sedes.

« Conimbricensis sedes teneat ipsam Conimbriam, Eminio, Selio, Brine, Insula, Astrucione et Portogalliæ Castellum antiquum; sub uno duæ.

« Vesensis teneat ipsam Vesco, Rodomiro, submontia, Suberbeno, Osanea, Obelione, Tutella, Goleia et Cabrabia, quæ apud Gotthos postea sedes fuit; sub uno septem dantur sedes.

« Uriensis teneat ipsam Uriam, Deisum, usque Cussancaro, et de Galdas de Rego usque in oram maris Oceani protendatur.

« Lucensis teneat ipsam civitatem cum adjacentibus suis, cum Cantoquia, Somos, Carabarcos, Montenegro, Parraga, Latra, Azumara, Sigros, Triavada, Pagento, Salvaterra, Monterroso, Doira vel Coyra, Deza, Colea; sub una sede 16.

« Auriensis teneat Vesugio, Ruvale, Teporos, Sedisos, Prucia, Cisavio, Verenganos, Sanabria et Calabazas majores; sub uno dicem.

« Astoricensis teneat ipsam Astoricam, Legionem, Superurbico, Beriso, Petrasperanti, Autoribus, Caldetas; Morillos superiorem et inferiorem, Sonure, Trogelos et Pericos; sub uno undecim sedes.

« Britoniensis teneat Ecclesias, quæ in vicino sunt, Torelo, Torebera inter Britones una cum monasterio Maximi usque in flumen Ove.

« Tudensis teneat ipsam Tudem cum Ecclesiis, quæ in vicino sunt, Torelo, Toropera, Ludo Patre, Agrove, Sagria, Erbilio, Orunia et Cartasse; sub una sede quindecim numerantur sedes.

« Toletum metropoli subjaceant sequentes omnino sedes. Oretum, hæc teneat de Galla usque Eugam, vel Cecilam, et de Petra usque Campaniam. Mentesa, hæc teneat de Euga, vel Cecila usque Securam, Delila usque Polixena. Acci, hæc teneat de Secura usque Montaneam et de Architel usque Carava!

Basti, hæc teneat de Egesta usque Montaneam, et de Rauci usque Susitam. Urgi, hæc teneat de Egesta usque Carthaginem, et de Bigastri, usque Mundam. Bigastrum, hæc teneat de Pugilla usque Nisdoniam, de Serta usque in Lisbam. Illici, hæc teneat per terminos de Bigastri, Setuli et Denia. Setalis, hæc teneat de Custio usque Moletam, de Togola usque ad Nitriam. Denia, hæc teneat de Sosa usque in Turam de Silva, usque Gil. Valentia, hæc teneat de Silva usque Musuetum, de mari usque Alpout. Valena, hæc teneat de Alpout usque Tarrabilam, de Stazerola usque Nenar. Secobrica, hæc teneat de Alcout usque Obiam, de Mora usque Lustriana. Complutum, hæc teneat de Alcout usque ad Costem, de Gusia usque Costeam. Segontia, hæc teneat de Coste usque Fuscam, de Godol usque Pinam. Oxoma, hæc teneat de Fusca usque Arlanzon,

quomodo currit in camino S. Petri; qui vadit ad S. Jacobum; de Garise usque Ermitas termini ejus protendantur. Secobia, hæc teneat de Almet usque Mimbillum, et de Martel usque Vaso dicto. Palentia, hæc teneat de Mimbillum usque Caltam, de Lulbonar usque Tortosam.

« TERRACONENSI metropoli subjaceant hæ sedes :

« Barcinona, hæc teneat de Mina usque Pugellam, et de Usa usque Bordel. Egari, hæc teneat de Bordel usque Paladera, et de Montosa usque Portellam. Gerunda, hæc teneat de Pilida usque Juxtamare, et de Alosa usque Pinas. Eupiriæ, hæc teneat de Juxtamare usque Bergam, de Mentosa usque Silvam. Arisona, hæc teneat de Berga usque Auritam, et de Pursa usque Mentiam. Urgela, hæc teneat de Aurita usque Naionam, et de Murela usque Valam. Lerita, hæc teneat de Naiona usque ad fontem Sallam, de Lora usque Natam. Ictosa, hæc teneat de Fonte Salla usque Porsellam, de Morale usque Tormelam. Tortosa, hæc teneat de Porsella usque Deniam, de Tormoga usque Catenam. Cæsaraugusta, hæc teneat de Moovia, vel Denia, usque Splanam, et de Olibia monte usque Gordoto sint termini sedes Cæsaraugustanæ. Osca, hæc teneat de Splana usque Cobello, et de Speslem usque Riberam. Pampilona, hæc teneat de Cobello usque Mustellam, et de Sparga usque Osturat. Calitorra, hæc teneat de Nampia usque Spargam, de Mustela usque Localem. San-Tyrasona, hæc teneat de Sparga usque Plitenam, et de Alto monte usque Mille. Areca, hæc teneat de Planta usque Amasam, de Pede inferno usque Pedem Moram. Insulæ Baleares, Majoricam, Minoricam, Formenteram, Useticam.

« SPALENSI metropolitane subjaceant hæ sedes :

« Italica, hæc teneat de Ulea usque Busam, de Asa usque Lancelam. Asidonia, hæc teneat de Busa usque ad Senam, de Lotesa usque Viam latam. Elipha, hæc teneat de Sena usque Datam, de Alisa usque Cortesam. Malica, hæc teneat de Data usque Malexam, de Temia usque Sedes Campi, Eliberis, hæc teneat de Malica usque Sotelam, de Almica usque Sedes. Astiges, hæc teneat de Sotella usque Parietem, de Luca usque Raucam. Corduba, hæc teneat de Hariete usque Ubetam, de Gala usque Ranam. Egabio, hæc teneat de Ubeta usque Malam-sayam, de Gasta usque Fuentam. Tucci, hæc teneat de Malasaya usque Balijar, de Guegara usque Celonus : credo Azlonam pro Castulone.

« BRACCHARÆ metropolitane subjaceant hæ sedes :

« Dumio, hæc teneat de Duma usque Albram, de Reantear usque Aclasam. Pertucale, hæc teneat de Elbora usque Losolam, de Olmos usque Solam. Portucale, hæc teneat de Losola usque Bigoniam, de Monte albo usque Fetonsam. Auria, hæc teneat de Cusanca usque Sylvam, de Veregini usque Celebacismi. Iria, hæc teneat de Iso usque Cusacam, de Caldar de rege usque in Oram. Luco, hæc teneat de Lagua usque Bussam, de monte Soto usque Quintanam. Britonia, de Bassa usque Torrentes, de Oetoba usque Totellam, et usque Ovem. Astorica, hæc teneat per oram Valis Corcer, et per fluvios, seu maria scilicet, et Orbigo, et Berrio, et Tavara, extendatur.

« EMERITÆ metropoli subjaceant istæ sedes :

« Pare. hæc teneat de Baligur usque Crocam, de monte de Olla usque Miratal. Olisibona, hæc teneat de Darca usque Ambram, de Olla usque Maram. Elbora, hæc teneat de Sotobra usque Petram, de Rucella usque Turrem Egiditaniam, de Sabra usque Navam, de Sena usque Murielam. Exoniba, hæc teneat de Ambra usque Salam, de [al., ipsa] Rosa usque Turrem. Conimbria, hæc teneat de Nava usque Bergam, de Torrente usque Eoram. Veseum, hæc teneat de Berga usque Sortam, de Boncla usque Ventosam. Biglimicum, hæc teneat de Sorta usque Petram, de Sara usque Ortosam. Cabrabria, hæc

teneat de Sorta usque Albeniam, de Soto usque Faram. Salmantica, hæc teneat de Allenia usque Sotobram, de Rusa usque Siberum. Numantia, hæc teneat de Penagodisse usque ad Tormem super illos balneos de Valle de rege usque ad Dorium, et de Villa Valle usque ad Otero, de Fumus secus rivulum Siccum usque Borito, de Tavara vero usque ad Dorium. Abula, hæc teneat de Petra usque ad Viallam, de Uriosto usque Torrero. Cavria, hæc teneat de Villa usque Tagum, alias Dorium.

« NARBONÆ metropolitane subjaceant :

« Iseienis, hæc teneat de Stalus usque Barunona, de Macu usque Rib, Fora. Agatha, hæc teneat de Nusa usque Riberam, de Galia usque Mirlam. Magalona, hæc teneat de Nusa usque Ribogar, et de Castello Millia usque Angoram. Nemauso, hæc teneat de Gusa usque Angoram, de Castello usque Samuram. Luteba, hæc teneat de Samba usque Reubal, de Anges usque montem Rufum. Carcasona, hæc teneat de monte Rufo usque Angerum, de Angosta usque Monsam. Elna, hæc teneat de Strage usque Rofflonam, de Siierosa usque Lanusam.

« Hæc sint sedes harum duarum Hispaniarum octoginta sub dominio Gothorum, tam archiepiscopales quam episcopales, per quas omnibus Hispanis ministratur verbum Dei, quæ a Romano pontifice et accipient, et accipiunt semper in his provinciis communionem catholicæ veritatis, ut secundum traditionem et doctrinam sanctorum Patrum animas nobis commissas possimus gubernare. Addit rex : Hæc igitur nostra institutio, quæ assensu omnium archiepiscoporum et episcoporum dictarum sedium auctore Deo facta est, firma permaneat in æternum; et mando, ut legatur. Et lecta est per Petrum archidiaconum Toletanum, coram domino Quirico Toletano archiepiscopo, primatiæ dignitate et fide catholica insistente, et cæteris archiepiscopis, qui mox subscripserunt, et episcopis, Dicant omnes : Placet, placet; vita, et æterna gloria catholico, pietissimo et gloriosissimo principi domino nostro Flavio Wambæ.

Canon I. — Præterea placet nobis in unum collectis, ut omnes clerici deinceps vivant secundum regulam sanctissimi Patris nostri Isidori episcopi Hispalensis, prout continetur in ipsius libro De Honestate clericorum.

Canon II. — « Et quicumque archiepiscopus, episcopus, abbas claustralis, vel sæcularis, qui pro dignitate aut ordine aut aliquo ecclesiastico beneficio amplius regi minum dederit, sive alicui aliæ personæ, ille excommunicatione perpetui anathematis innodetur.

« Quibus peractis, omnes Deo rerum omnium et benorum auctori primum gratias immortales persolvimus, deinde glorioso regi nostro longissimam vitam, et post hoc sæculum id cælesti regno beatitudinem æternam deprecamur : qui tantæ pietatis studio contentiones nostras diremit, et nos æterno indissolubili fœdere copulavit.

« In sequentem annum concilium hic indicimus.»

Subscriptio Patrum.

« 1. Quiricus S. Ecclesiæ Toletanæ metropolitane has divisiones et constitutos terminos per regem nostrum, approbat et confirmat. — 2. Fugitivus S. Ecclesiæ Spalensis metropolitane has divisiones sedium, et constitutos terminos per regem nostrum, approbat et confirmat. — 3. Proficuous, S. Emeritensis Ecclesiæ metropolitane, approbat et confirmat. — 4. Leodagisius [al. Leodvisius], S. E. Braccharensis metropolitane, confirmat et approbat. — 5. Sumifredus. S. E. Narbonensis metropolitane, confirmat et approbat. — 6. Vero, S. E. Tarraconensis metropolitane episcopus, confirmat et approbat. — 7. Athanasius, Scetabitanæ Ecclesiæ episcopus, approbat et confirmat. — 8. Ego Genesisius, in Christi nomine, Ecclesiæ Tudesensis episcopus, approbo et confirmo.

Evantium comitem, et ducem Eugenium, qui post fuit archiepiscopus Toletanus; Luciam et Evantium: hæc nupsit Ophiloni Palatino; illa Stephano, filii regis Athanagildi, fratribus reginarum Brunechildis et Galasinthæ. Ophilo genuit Ophilonem, Cubiculariorum comitem et ducem, ex quo Toletanorum domus; at Stephanus genuit Ildefonsum sanctissimum archiepiscopum Toletanum. Stephanus et Ophilo . . . [videtur legendum habuerunt] fratrem comitem Scantiarum Fonsam, socerum regis Reccardi, patrem reginæ Badæ; qui tres confirmant tertio Toletano concilio. Filius Ophilonis Ophilo confirmat concilio Toletano viii secundo loco inter Palatinos; confirmat et Nicolaus, ut comes Scantiarum.

132. Dum fui Fuldæ, in bibliotheca reperi vetustissimum codicem Antonini Pii, ubi in difficillimò itinere ab ostio fluminis Anæ Emeritam, reperi in margine Antoninum agere de flumine parvo Ana, qui influit in Bætim, non procul Beatia: et hunc ingressum vocat *ostium*, quia illic clauditur et absconditur, ut qui per ostium intrat in domum quo se abdit.

Sic habent duo codices; Præsidio xxx M. P., ad Rubras xxvii, Onova xxviii, Illipa xliv, Italica xviii, monte Marielo [al., Mariorum] M. P. xii, Curica xxxvi, Contributa xx, Bercetana [al., Porcajana] xxiii, Emeritam xxiv.

133. Quidam faciunt D. Garsiam Ramiri Mageritensem Muzarabem, consanguineum D. Conterici archiepiscopi Toletani, qui reparavit ecclesiam sancti Torquati martyris Toletani; alii vero Roderici regis Dapiferum persenem, virum pium, devotissimum B. Virginis Antiochensis.

134. Imago B. Mariæ de Præsidio, quæ est et fuit in ecclesia sanctæ Justæ (ubi vixerunt archiepiscopi Toletani) est a temporibus Gothorum.

135. Euphemius reparavit ecclesiam S. Justæ Toleti, quam condi jussit Santina uxor regis Theodorici Ostrogothorum.

136. Anatorgis civitas est, quam Saraceni vocaverunt *Veas*, quam rivulus præterfluit. Huc fugit Cn. Pompeius tumultum: quo se recipit vocant *Iznatoraf*, vel montem terreum.

137. Sanctus Latro (sicut legi in libris Gothicis bibliothecæ Fuldensis, in collectaneis S. Melantii, et in libro de passione sancti Serrani archiepiscopi Toletani, et in lib. S. Joannis Damasceni) dictus est *Dimas*, Ægyptius gentilis: qui dominæ nostræ cum Joseph ingredienti Ægyptum spoliaturus eos occurrit; sed visa virginis modestia, et pueri mira pulchritudine, mutato animo, illis inserviens viam ostendit.

138. Visitanus, episcopus Toletanus, ex Vizcaya, frater domini Zurix, principis hujus gentis, vir magnanimus, et ad bona promptus.

139. In insula Scombrina, prope Carthaginem, tempore Athanagildi et sequentium regum Gothorum, fuit monasterium S. Martini ordinis sancti Benedicti, cujus abbas insigni sanctitate pollebat.

A 140. Evantius archidiaconus Toletanus fuit patruus S. Ildefonsi: qui, missa sæculari militia, vivit D:o militare prudenter.

141. S. Eugenius, patruus S. Ildefonsi, monachus a meis temporibus pro sancto habitus, et vocatus, et ab omnibus Hispanis cultus.

142. S. Helladius episcopus Toletanus semper habitus et cultus est ut sanctus; sed Gothici perfidiosi, ut alii, non consueverunt celebrare confessores. Fuit hic sanctus pontifex natus Toleti patre Helladio Palatino, consanguineoque Liwæ [al. Lacia] et Lewigildi, viro catholico, ut fuit filius.

143. S. Ildefonsus fecit Justo carmen sepulcræ: jacet ad D. Leucadium.

B 144. Cindasuinthus rex Primatum Hispanorum (Toleto translatum Hispalim non multo prius, propter hæresim et Mahometismum Theodisii, anno Theodori papæ approbantis) transfert. Auctor Ildefonsus in additionibus ad Chronicon generale sancti Isidori.

145. Tempore captivitatis, episcopus patriarcha Toletanus debebat in ecclesia sanctæ Mariæ de Alfice in S. Justa, exercebat officia pontificalia, et administrabat sacramenta, ac horæ recitabantur.

146. S. Partemius [al. Pathenius] fuit causa et converteretur ad fidem uxor Decii Cæsaris prædicationibus suis; patitur sub eodem gravissimos cruciatus, anno 260.

147. Municipium Burginatum, quod Mauri vocaverunt *Buxexar*, xx M. P. Osca [al., Orca] Baticæ oppido distans, a Germanis coloniæ Trajanæ civibus conditum antiquitus, Mauri diruerunt; ubi gentiliū tempore fuit celebris nundinarum conventus; ubi fuerunt duo sancti (qui creduntur martyres) 21 Augusti, Vincentius et Julianus, cum socijs, in primis Ecclesiæ persecutionibus. Creditur dirutum a Saracenis, cum Burginatenses resisterent. Est optimi soli cælique; terra ferax frugum, si non desint imbres. Hic finis est Oretaniæ, et incipit regio Bætanianæ.

148. Liber fabularum, qui circumfertur nomine Æsopi Phrygii; dicitur sub ejus nomine a Socrate philosopho editus.

D 149. Anno 949 rex quidam Saracenus, nomine Mahomat Zaquetus, dominus Tritii [Tritium, *hodie* Najara], prope Lucronium, habuit filiam, quæ conversans cum Christianis, baptizata vocari voluit *Columba*, virgo miræ pulchritudinis et pietatis. Quod cum pater scivisset, ægre tulit, et omnibus quibus potuit modis, illam a religione Christiana transversum, ad Mahometanismum traducere conatus est: quod cum non posset, illi caput amputavit. Quod cum illa manibus sustulisset, ad oppidum usque S. Colonix deduxit, ubi mira pietate circumvicinorum oppidorum cæpit. Obiit 28 Maii.

150. Pater ejus erat Mahomat Zaquetus, dux regis Cordobæ, qui filiam Columbam (ut creditur a S. Victore Ceracensi presbytero edoctam occidi.

jussit, et Victorem presbyterum 16 die Augusti, A anno Domini 950, cum ego eram Toleti.

151. Natalis episcopus Toletanus interfuit concilio Romano, in quo gratiæ sunt actæ propter Constantini baptismum, anno 324 interfuit et subscripsit concilio Nicæno : muneribus donatus a Constantino cum Hosio rediit Romam, inde Toletum, ubi statuta concilii generalis servari fecit.

152. Eidem Constantinus, ex auctoritate sancti Silvestri summi pontificis, injunxit, ut primati (cujus primatum in concilio Nicæno confirmatum est) ut comite Hosio Cordubensi juberet inquiri veteres Hispanorum episcopatum terminos, et eos renovari. Quod factum est per totos septem annos, vel novem, delegatis singularum metropolium episcopis, qui per homines locorum peritos id sciri curarent. B

153. Natalis Toletanus ab exilio rediens, dum Mediolani commoratur, pulso in exilium sanctissimo Dionysio, a catholicis Mediolanensis episcopus eligitur : qui licet se gesserit ut vicarius illius, rebus tam præclare gestis floruit, ut in numerum sanctorum relatus fuisse dicatur. Obiit mensis Maii anno 354, vir sanctus et doctus.

154. Sanctus episcopus Natalis Toletanus, post Mediolanensis, Vitalis Hispani filius fuit, nepos S. Natalis confessoris Romani ; successit S. Melantio confessori : interfuit concilio Arelatensi 1, Romano sub Silvestro, et Nicæno ; post fidei causa missus in exilium, reversus, Mediolani episcopus eligitur ; sanctus moritur.

155. Vitalis pater hujus in Hispania natus est. C Qui, veniens in Italiam, genuit S. Natalem, post Thermedæ in Carpetania priore conjugæ defunctæ, duxit Hispanam : ex qua genuit sanctos fratres, Justum et Pastorem, martyres Complutenses. Itaque erant fratres isti martyres, et Natalis Toletanus, ex patre.

156. S. Isidorus Hispalensis scripsit librum Prophetarum : quem ego vidi scriptum lingua Latina, Gothica, vulgari Hispana et Arabica.

157. Marinus, vel Camerinus, episcopus Tuccitanus, qui interfuit concilio Illiberitano, anno 300 tempore persecutionis, Melantii confessoris, et Natalis successoris coepiscopus fuit, Dicitur a quibusdam interfuisse conciliis, et ad hunc scripsisse sanctum pontificem Melchiadem ; sed Dexter hujus non meminit. D

158. Sunt qui dicant Natalem etiam dici Marinum, vel Camerinum, sed perperam.

159. Patruinus, Paternus, vel Paternianus, succedit in sede Toletana. Post novem et viginti annos episcopatus secessit in Palæstinam ; ibi fit monachus, et pater monachorum ; mox episcopus fit ; moritur major centenario.

160. Maurentius ejus vel frater, vel archidiaconus, secutus est.

161. Marinus, vel Camerinus, factus est episcopus Arelatensis.

162. Concilio Arelatensi primo præsent Hosius et duo presbyteri, missi a Silvestro. Habuit orationem Natalis Toletanus, et scripsit epistolam synodicam ; fuit a secretis concilii cum alio.

163. Toletanum primatum, adjuvante Hosio, in concilio Nicæno declaratum est.

164. Bis venit Cordubam Athanasius, habitis ibidem duobus conciliis, semel anno 350, iterum anno 356.

165. Prior Sardicensis, ex Theophane, confirmat concilium Sardicense, cui Toletanus interfuit Natalis, et Athanasium et Paulum absolvit.

166. A temporibus apostolorum maxima consuetudo, et quædam fraterna societas, inter Ecclesiam Toletanam et Mediolanensem.

167. Athenodorus episcopus Plateæ in Celtiberia, vel Thuriasonensis, comitatus est sanctum Vitalem, et post mortem redit ad sedem suam, interfuitque concilio Sardicensi ; vir pius et catholicus.

168. Severinus, cognomento Euphrada, sanctus et catholicus, atque adeo unus ex legatis concilii Sardicensis, substituitur Euphradæ, primo hujus nominis, Agrippinensi, hæretico deposito.

169. S. Gerontius, x Episcopus Trajectensis, dicitur privilegio peculiari vixisse fere cccc annos. Sic multi auctores.

170. S. Hosius episcopus Cordubensis sanctæ catholiceque Cordubæ moritur die 3 Maii, quo celebratur sanctæ crucis inventio (quam celebritatem ipse petierat a Silvestro Constantinoque celebrari) anno 360, cum esset annorum 110, præsentibus multis episcopis et viris religiosis, dato veneno, quod illi jussit propinari Constantius in odium fidei catholicæ ; quia noluerat Arianorum sectam impiam sectari, ut multi testantur scriptores. Ipse testamento testatus est se mori in fide concilii Nicæni, et detestari dogma impium Arianorum, et qui eos sequerentur, nunquamque (licet vis illi sit illata per tormenta, ut communicaret Sirmii cum valente et Ursacio) aliter sensisse aut prædicasse.

171. Post reditum ex urbe Sirmio, scripsit Hosius epistolam Constantio, quæ incipit : *Ego confessionis munus explevi.*

172. Petrus, cognomento Pulcher, et ob elegantiam oris et multo magis ob morum sanctitatem, dum peragrat loca sancta, archiepiscopus Toletanus, Damasci comprehensus a Saracenis, et horribilibus cruciatus suppliciis, et in crucem actus, nobile consummavit martyrium anno Domini 752.

173. Duo fuerunt archiepiscopi Toletani vocati Olympii : alter ex episcopo Thraciæ, vir sanctus, qui successit Natali, cujus meminit D. Augustinus ; alter qui interfuit Toletano concilio, ex episcopo Oxomensis ; uterque tamen nobilis scriptor.

174. Petrus Pulcher scripsit ad Clementem primum episcopum Hispalensem, clerumque, ut primas, quod anno 747 celebraverant sanctum diem Paschæ 29 Martii, cum esset celebrandus 2 Aprilis. Rescripsit vero Clemens, et olerus, gratias agens :

175. Q. Serenus, Q. Sereni filius, ad quem scripsit S. Bachius Justinus philosophus et martyr epistolam longam anno 156 (scripserat anno 154 ad Anicetum papam) natione Hispanus, ex oppido Gallæciæ Samone, nunc vulgo *Samos*; unde dictus est *Samonicus*. Fuit, ut quibusdam placet, junioris Gordiani, qui vixit annos triginta et quinque præceptor; nec multo post a Caracalla jussus est in balneo occidi (creditur, ut pater, Christianus, cujus causa occisus credi potest); fuit medicus celeberrimus. Multa scripsit de medicina, in qua plurimum excelluit. Ex hujus genere fuit S. Serenus martyr, et S. Serena uxor Diocletani Augusti, cujus neptis fuit S. Suzanna virgo et martyr, filia S. Gabini martyris.

176. Zenas, et Q. Serenus Samonenses, ex Gallæcia convenerunt Romæ Justinum; et licet conjugati, reversi in Hispaniam utebantur officio catechistarum, ut ex Justino philosopho constat.

177. Decessit Q. Serenus Samone in Gallæcia cum opinione sanctitatis anno 165, relicto filio adolescentulo, qui fuit egregius medicus, et virtutis ac religionis amantissimus Dies senioris Q. Sereni dicitur fuisse xiv Kal. Martii, illo anno. Medici duo filii, Q. et M. Sereni passi sunt sub Severo Alexandriæ.

178. Item Zenas et Q. Serenus passi cum aliis in Africa sub Diocletiano.

179. Horum filii L. Serenus monachus familiaris Diocletiani, et Publ. Serenus martyr, in Africa hic, ille vero in Hispania, Sexti Firmi in Bætica passus est sub Diocletiano anno 290; horum erat cognata Serena uxor Diocletiani sancta.

180. Serena, uxor imperatoris Philippi, mater fuit Serenæ uxoris Diocletiani.

181. Obiit sanota regina Gelesiantha, Chilperici regis uxor, filia vero regis Athanagildi, jussu mariti strangulata 14 die Maii, anno 566, cujus mortem (ut refert Fortunatus et S. Gregorius Turonensis) magnis Deus illustravit miraculis.

182. Anno 565, quando natus est Reccaredus Levigildo, et factus monachus Benedictinus Leander, 22 Martii S. Severinus Hispani moritur.

183. Ad vallem, quam Mauri vocant *Menalhaviam* (al., *Benalgaviam*), fuit monasterium SS. Cosmæ et Damiani, ubi fuit abbas sanctus Ildefonsus; adhuc diaconus; inde presbyter, translatus est ad Agaliense rector.

184. Valderedus Toletanus, monachus Benedictinus, abbas S. Leucadiæ præloriensis Toletanæ, sit episcopus Cæsaraugustanus; vir sanctus et doctus.

185. In ordine S. Benedicti, idem est *Pater*, et *abbas*; et sub hoc immediatus, vel sub priore, *rector*, et *præpositus*. Sic Agaliensis fuit præpositus, vel rector patrimonii S. Ildefonsus, prius abbas sanctorum Cosmæ et Damiani.

186. S. Ildefonsus factus præpositus Agaliensis monasterii rem auxit, et collabentem disciplinam

restituit, et vitam monachorum a Palatinis servavit.

187. S. Jacobus missam, quam coram cæteris apostolis constituerat, Petrus cæterique comprobaverant (et post litteris mandavit S. Clemens, et ob id dicitur vulgo *missa sancti Clementis*) Hispanis episcopis tradidit; et usi sunt illa prius in Hispania, quam aliis Occidentis partibus, postea illam in scriptis attulerunt etiam sancti septem discipuli S. Jacobi, S. Torquatus, et socii, et per Bætiam meridionalem [*deest prædicantes promulgant, vel quid simile*], ubi nullum reliquerat episcopum, ut testatur Julianus et Felix, Toletani pontifices, libris ea de re editis, in confirmationem missæ S. Isidori: quæ ego legi, et aliquando evolvi, cum essem in Fuldensi bibliotheca, a Carolo Magno cœpta, multisque libris valde referta, bibliothecarius.

188. Gregorius, ad quem scripsit Eusebius Vercellensis, reprehendit Osium, quod consensisset concilio Ariminensi; non fuit Illiberitanus, sed episcopus Toletanus.

189. Duæ factiones fuerunt in Hispania: altera non recipientium cum Luciferianis non solum Arianos [al., Saracenos], sed qui resipuerant, quam secutus est Gregorius Toletanus, et Vincentius ejus archidiaconus, post archipresbyter, et Aurelius diaconus; altera cum Gallis, Italis et Damaso, avversantium hæreticos, et recipientium pœnitentes, quales fuerant Hyginus Cordubensis, tactus hæresi Priscilliani, qui missus est in exsilium Treveros, et Liriosus episcopus Hispanus Dertosanus: miræ inter hos strages, pugnae, cædes. Prævalebat tempore Theodosii factio recipientium pœnitentes: in hoc erravit Gregorius Toletanus, nec placuit Damaso, successoribusque ejus, horum immodicus rigor.

190. Ruffus [al., Rufinus, al., Stasius] Hispanus, episcopus Oretanus, synchronus S. Gregorio Bæuco, ex iudice simul electus: qui duo et alii juhentur deponi ab Innocentio I, et deponerentur, nisi jam fuissent mortui. Non loquitur de Gregorio Toletano: sanctus Innocentius; quia jam ille decesserat, nec ignorabat papa defunctum esse Gregorium.

191. Qui melius sentiunt, affirmant venisse Gregorium Bæticum ad annum 424, jam ætate decrepitem et fatiscentem.

192. Elpidius Hispanus Toletanus, consanguineus Theodosii, quem jungere volebat Theodosius Olympiadi viduæ, feminæ sanctissimæ, et ad quem scripsit Symmachus consul, florebat opinione magnæ virtutis, et peritia rei militaris.

193. Sunt qui dicunt, ex Chersoneso Hispaniæ delatum corpus S. Elpidii, primi Toletani episcopi (dicti confessoris, more Gothorum; ille vero martyr fuit) in Marsiam Italiæ: inde vero Theodorico Metensium episcopo in eo tempore Metim delatum, cum aliis corporibus sanctis anno 969.

194. Magna pars eorum, qui dispersi in persecutione S. Stephani ad varias partes trajacerunt, et ad Hispaniam plurimi venerunt, erant ex monachis

montis Carmedi, prædicationibus Christi et apostolorum ad fidem conversi : in quibus Elpidius et socii, pontifices a S. Jacobo creati, et post martyres facti.

195. Gregorius, episcopus post Illiberitanus, natus Compluti in Hispania anno 342, per omnes ætates litteris et bonis moribus floruit, exercuit se in gubernatione; a Gratiano factus est P. P. (*id est*, præfectus prætorio) Galliarum.

195. Idem submotus a Maximo, postea rediens in Hispanias, factus est episcopus Illiberitanus; successit Augustali anno 389; scripsit librum ad Gallam Placidiam Augustam anno 420; moritur anno 424, cum esset fere octogenarius. Relatus est inter divos, de quo Innocentius primus queritur, quod homo iudex, statim factus esset episcopus. Sunt qui dicant prius fuisse Malacitanum, et inde translatum.

197. Composuit primo inter alia librum *De fide*, etiam cum primo cœpisset inire pontificatum; at, petente Galla Placidia Augusta, anno 420, *De Trinitate* composuit alterum (quem credo sanctum Hieronymum non vidisse) cum jam nupserat Constantio Augusto, qui cœpit anno 419.

198. Osius, patria Cordubensis, natus Osio patre, ex propagine Græcorum; pater et filius vere catholici; nutritus in ea ecclesia doctrina episcopi Cordubensis N. viri sanctissimi, et per omnes gradus venit ad sacerdotium, et illi successit in episcopatu, natus anno 280 fere post persecutionem Decii. Vixit in pueritia satis honeste, ut præberet specimen futuri: fuit acri ingenio, doctrina sapientissimus, et in persecutione Diocletiani anni 295, sub Daciano præside, cum multis episcopis Hispaniæ constantissimus et fortissimus fuit Christi fidei confessor.

199. Sunt qui putent, testanturque auctores gra-

204. *Vir doctissimus Flavianus*, etc. Paucis multa comprehendit Luitprandus: primo, virum doctum fuisse Flavianum, et ad eum scripsisse Symmachum, floruisseque sub Theodosio; secundo, quod huic miserit Symmachus gentilis gentilem panegyricum, in Theodosii laudem compositum, habitumque in senatu; tertio, quod eidem Flaviano Avienus libellum suum *De Stellis* inscripserit.

1. Rufinus in *Historia ecclesiastica*, lib. II, cap. 33, Flavianum, præfectum appellat, agnoscitque magnam illius in sapientia prærogativam, et in rebus politicis prudentiam. Convenit cum Rufino Sozomenus, eadem fere referens lib. VII *Historiæ ecclesiasticæ*, cap. 22, Præfectum vero fuisse prætorio indicat Symmachus lib. II, epist. 27 et 75, et præfectum prætorio Illyrici et Italiæ sub Gratiano, Valentiniano et Theodosio, inscriptio legis 6 De contrahenda emptione, et legis 26 De pœnis in C. Theodosiano. Cumulat in id plura Franciscus Juretus ad Symmachum in notis epistolæ B. Ambrosii Eugenio imperatori missæ, pag. 333; exstatque integer liber secundus *Epistolarum Symmachi ad Flavianum*, et in *Auctario alia*, uti frequentes ad Theodosium, sub quo Symmachum, Flavianum et Avienum cævos vixisse inde constat.

2. Theodosio Symmachus panegyricum intimavit, ut Prosperi Aquitani verbis utar, ubi aram exclamavit restituendam; et sic ait lib. De promissionibus Dei, parte III: « Theodosii vere religiosi principis imperio per Jovium et Gaudentium comites omnia templa

aves non pauci, sanctum senem Osium in odium fidei catholice a submissis a Constantio imperatore ministris occisum, et ita fuit martyr.

200. Memini me legisse in bibliotheca Fuldensi, in libro Trogi Pompeii, Augustum dedisse edictum de describendo orbe Tarracone; et idem edictum in libro illo dicebatur: *Datum Tarracone*; dilata tamen exsecutio propter negotiorum multitudinem diu.

201. Augustus Cæsar excogitavit anno 38 ante Christi natalem, dum esset Romæ, describere totum orbem, pacata Hispania tunc a bellis Pompeiorum. At post quatuordecim (*ad decem*) annos, cum esset in Hispania, scripsit edictum Tarracone, misitque viginti viros probatæ vitæ, qui inciperent ab Occidente, et censerent universos populos, et postea devenirent in Orientem. Publicatum est Hierosolymis illud edictum paulo prius quam Christus nasceretur; et isti viginti viri censuerunt Palæstinam et totum Orientem. Hæc descriptio facta est sub Cyrino; quia post altera descriptio facta est.

202. Irene virgo detulit ex Hispania Thessalonicam magnam multitudinem librorum sacrorum (fuit enim, ut creditur, Illiberitana) et abscondit anno 304 Thessalonice; passa est 5 Aprilis.

203. In quadam historia vetustissima de rebus Constantini reperi Constantium imperatorem, patrem Constantini (cui contigit Hispania regenda) filio jussisse ut Hispanis faveret et accerseret Hosium Cordubensem episcopum, virum sanctissimum prudentissimumque, et a suo latere nunquam discedere pateretur, et ejus consiliis acquiesceret: quod per suam vitam Constantinus servavit.

284. Vir doctissimus Flavianus, ad quem scripsit Symmachus, et cui inscripsit Festus Rufus Avienus librum de stellis, foret sub Theodosio: ad quem

exspoliata atque vana figmenta, quis nostrum permittitur ignorare? cui Symmachus ille mirabili eloquio et scientia præditus, tamen paganus [*dixit Luitprandus, gentilis panegyricum*] præconio laudum in consistorio recitato [*dixit Luitprandus, habitum in senatu*] subtili arte, qua valuit, aram Victoriæ in senatu restitui, Christiano, ut noverat, principi intimavit: quem statim a suis aspectibus pulsum, in centesimo lapide, rhedæ non stratæ impositum ea die manere præcepit. » Hujus Panegyrici defensionem composuit, ut testatur epist. 34, lib. II: « Non puto, inquit, bonis temporibus eam causæ meæ conditionem futuram, quæ sub tyranno fuit: cujus litteris ad Marcellini suggestionem datis, homines meos scis esse mulctatos; quod in panegyrici defensione non tacui. »

3. Denique Avienum Flaviano librum *De Stellis* dedicasse, nec abs re, neque a palato Flaviani alienum. Is namque siderum observator prædicere credebatur futura. Testis adest Sozomenus lib. VII *Historiæ ecclesiasticæ*, cap. 22: « Putabat enim (*Eugenius*) se id quod conabatur, absque impedimento consecuturum, inductus quorumdam verbis, qui se futura prædicturos pollicebantur ex victimarum immolatione, ex viscerum inspectione, ex observatione siderum. Harum rerum studiosi tunc erant, cum alii multi apud Romanos in dignitate constituti viri; tum etiam Flavianus tunc temporis Hyparchus, vis eximius et in rebus politicis prudens habitus; qui que insuper ex omni generis divinationis scientia exacte

misit Symmachus gentilis panegyricum, quem; A composuit in laudem Theodosii junioris, habitum in senatu.

205. Obiit Rufus Festus Avienus, vir catholicus et Hispanus, civis Eboensis, in Hispaniæ Carpetania,

præscire futura credebatur. » Et librum De Stellis, quem refert Luitprandus, Avienum Flaviano inscripsisse, esse Phænomena Arati, ab eodem in Latinum sermonem traducta, affirmare me posse certo scio, Aristoteles alique sæpe *πρωτόγενεα* stellas vocant. Innuat Cinna in suo splendidissimo epigrammate de hisce Arati lucubracionibus :

Hæc tibi Arateis multum invigilata lucernis
Carmina, quis ignes novimus æthereos.
Lævis in aridulo malvæ conscripta libello,
Persica convexit munera navicula.

Clare Cicero lib. 1 De Oratore, cap. 16 : « Constat inter doctos hominem ignarum astrologiæ ornatissimis atque optimis versibus Aratum de cælo stellisque scripsisse. »

205. *Obiit Rufus Festus Avienus, etc.* Quis vero aut unde fuerit Avienus, tentatum a plurimis, dubium multis. Hispanus quibusdam visus est, ut refert Brinitus De poetis Latinis lib. v, cap. 80, et Gyraldus in eadem histor., dialogo 4. Ipse Avienus innuere videtur in libello De oris maritimis, dum *suum* appellat *mare*, quo Hispana ora alluitur, versu 83 :

. . . Ut gurgis hic nostri maris
Longe explicatur, est Atlanticus sinus,
Hic Gadir urbs est, dicta Tartessus prius :
Hic sunt columnæ pertinaces Herculis.

Et v. 180 :

. . . Si quis ad nostrum mare,
Malacæque portum, semitam tetenderit.

Clarius id asseverat M. Maximus in Chronico ad annum Christi 460, quem sequuntur Vasæus in Chronico ad annum Christi 315. Morales lib. x, cap. 34, et ex aliorum sententia in scholiis ad D. Eulogii Vitam, num. 19. Damianus a Goes in sua Hispania ad Petrum Nonnium, Matamoros lib. de Academicis, Mariana, lib. vi Histor. Hispan., cap. 45, quos refert P. R. Franciscus Bivarius in Commentariis ad M. Maximum, doctis sane et laboriosis; o utinam in lucem quam citius prodituris!

Floruit ætate Theodosii imperatoris, ut ex D. Hieronymo facile colligitur, qui super epistolam ad Titum, cap. 1, cum Arati verba a B. Paulo usurpata exponeret : « Hemistichium, » ait, in Phænomenis Arati legitur, quem Cicero in Latinum sermonem transtulit, et Germanicus Cæsar, et nuper Avienus. » Unde id constare affirmat Gyraldus, et Joannes Vossius de Historicis Latinis, lib. 11, cap. 9. Atque id astrui potest ex Macrobio, qui vixit etiam Theodosii tempore : et in suorum Saturnalium lib. 1, cap. 4 et seqq. Dialogi interlocutorem Avienum inducit: præterquam quod eidem imperatori ipsiusmet Fabularum libellus exstat dicatus. Quamvis Crinitus sibi argumenta non doesse crediderit, quibus Avienum ad Diocletiani imperium referendum existimet. Præcæteris audiendus est M. Maximus, locum et tempus quibus floruerit, designans, dum inquit : « In regione Oppidana et in Oretania [Sic legit Carus] Hispaniæ floruit olim sub Castino, episcopo Toletano, Rufus Magnus Festus Avienus, qui scribit de oris Hispanis et situ orbis, vario carminum genere. » Mendose *Castino* legitur : is enim usque ad annum Christi 450 cathedram non ascendit, ipso Maximo teste. Confirmat idem iis verbis, *olim floruisse*; ejus mentione facta anno Christi 460. Quo sane loquendi modo, non significatur tantum decem annorum spatium intercalare ab anno 450 usque ad annum 460. At *Majorino* reponendum ducerem, ni annus apud Juliani Chronicon reclamaret num. 216, ubi refert

eodem et anno et die quo sanctus Augustinus ascendit ad cælos in sua civitate. Sepultus est præsentate Majoriano [Hesychio forte reponendum ex Juliani Chronico, n. 216], Toletano archiepiscopo, in æde S. Leucadiæ.

anno 436 *Majoranum* seu *Majorinum* in sede Tolitana successisse Hesychio. Unde pro *Castino* substituendum reor *Audentio* aut *Gregorio*, Toletanis pontificibus, qui Theodosio Magno coævi fuerunt.

Sed jam non precariis documentis opus. Palam facit omnia noster Luitprandus hic, dum primo Hispanum agnoscit *Avicnum*; secundo, patrium indicat solum; proponit tertio, religionem; assignat quarto, sepulturam; et tandem quinto, sub quo obierit præsule cujus in nomine anceps et dubius versor: nam pro *Majorino* autumo ex eodem Juliano num. 216. in Chronico exarandum *Hesychio*. Floruit Audentio, aut Gregorio, pontificibus Toletanis; obiit vero Hesychio. Et cum D. Augustinum vitam duxisse suam constet anno Domini 420, de quo anno mentionem fecit idem Augustinus in epistola ad Hesychium; insuperque appareat ex D. Prosperi Chronico, Honorio imperante obiisse anno salutis 433 satis comprobari videntur quæ de Avieni temporibus observavimus; Theodosii nimirum ætate vixisse, qua etiam vixit D. Hieronymus, ut testatur de sein libro De ecclesiasticis scriptoribus ad finem. Et sibi similis Luitprandus, numero superiori hanc veritatem manifestam reddit, coævosenumerans Avienum et Flavianum. Vossius multus est in varia Avieni nominis ratione, dum *Avienum*, et *Avianum*, aut *Abidnum*, recenset appellatum, sicuti Morales in scholiis ad D. Eulogii Vitam num. 10. Utcunquesit, poeta fuit eruditus et elegans, ut Criniti verba usurpem, magna doctrina ac multiplici scientia præditus.

De scriptis diximus supra numero antecedenti. Addam alia. Servius in Virg. Æneid. lib. 1, vers. 388 : « Avienus, dixit, totum Livium iambis expressit. » Arati Opus ex Græco in Latinum transtulit summa elegantia et proprietate; in qua nec ipso Cicerone inferior, ab eruditissimo Dionysio Petavio societ. Jesu in systematis de sphaera variis dissertationibus, et a Josepho Scaligero in notis ad Manilii astronomic, libros conspicuus redditur. Librum de situ orbis terræ, imitatus Dionysium Græcum poetam, ut Crinitus docet, hexametro versu composuit; non vero, ut Gyraldus (alienæ laudis aliquando parcissimus) Dionysii versus ex Græcis Latinos fecit. Iisdem insistit vestigiis nuperrimus ejus editor et traductor, nulla tamen cum ratione. Quod profecto utriusque opus inspicienti erit palam, ut fuit nostro Bernardo Aldrete, qui in eleganti suo eruditoque tractatu *De variis Hispaniæ antiquitatibus* lib. 1, cap. 23, cum Phœniciam delinearet, advocata prius Dionysii sententia, alteram Avieni subnectit, similemque ex imitatione profitetur. Et idem lib. 11, cap. 18, et alibi sæpissime; ubi discrimen inter utrumque poetam et poema, minimus est labor agnoscere. Andreas Papius Gandensis in sua Dionysii editione, quamvis Avienum numquam se vidisse fateatur, de hac lectorem admonet veritate, sic : « Nec ab Avieno quidem, et si nunquam vidi, interpretationem mihi spondeo, sed paraphrasin potius: nam veresimile est eum terræ descriptionem eadem ratione et Dionysio expressisse, qua cæli ex Arato; » et intuenti facile est judicare.

De oris quoque *maritimis* libellum alterum iambicis exaravit, intactum pensum Latinis ingeniis, teste Crinito, tantæque difficultatis, ut diu multumque sibi elaborandum fuerit in eo absolvendo.

Æsopicos præterea apologos elegiaco carmine composuit, et, ut alii, virgilianas etiam fabulas iambico complexus est. Aut alterum, aut utrumque

206. Quod sanctus senex Hosius in pace et Ecclesie communione discesserit, præter testimonium Athanasii superstitis, docent verba testamenti ejus quo docet in fide concilii Nicæni se mori velle; et omnes hortatur, ut in illa vivant, ac prorsus mori velint.

207. Moritur vero centenario quatuordecim annis major, jam decrepatus, et velut in sensu pueri, et imbecillitate virium defessus. Tantaque potuit esse vis doloris in ea ætate et acerbitas cruciatuum, ut illi non reliquerint liberam facultatem.

208. Reperi in codice fide digno S. Felicem, cognomento Modicam, Hispali parentibus nobilissimis ortam, et iis orbatam, Romam ab avunculo suo, Romanæ Ecclesie archidiacono, temporibus sancti Urbani, adductam. Quæ cum nollet illustrissimum sponsum accipere, causa fidei et virginitatis tuendæ, mira constantia jugulum præbuit anno 246, ætatis suæ 26, sub judice Diocletio, et Philippo imperatore: cujus exemplo multi in fide roborati martyrium subierunt.

209. Carterius, qui interfuit concilio Cæsaraugustano, patruelis S. Gregorii, veniens in Hispaniam, factus est episcopus Uxamensis; vir pius et doctus.

210. Gregorius reversus Nazianzum, scripsit Audentio Toletano pontifici, commendans ei patrnelicm snum venientem in Hispanias.

211. Prima hæresis, quæ venit damnanda in Hispaniam, fuit Priscillianistarum, quæ foris huc prorupit; damnata vero est in secretario S. Mariæ de Pilari Cæsaraugustæ, quod S. Jacobus ædificavit, non alibi decuit damnari.

212. In Castris Vinariis, in Batestania, sanctæ Nunilo et Alodia, anno 931.

213. Chisax ex filiis Ursacii damnatur, ut exsulet in Carpetaniæ oppido Ehora, vel Aquis; ex rescripto Gratiani provocat ad Audentium primatem et metropolitanum, ut episcopatu suo restitueretur; coacto concilio Toleti, damnatur anno 382.

214. Sanctissimus vir Audentius, episcopus Toletanus, scripsit contra Bonosianos in defensionem illibatæ virginis Mariæ elegantior libros.

215. Habita est confessio [at., Nicæna] Dictini et aliorum, anno 394, in concilio Toletano.

216. Sanctus vir Audentius Toletanus obiit 3 De-

opus recenset Alvarus Cordubensis in Vita D. Eulovii, annuente Ambrosio de Morales num. 49, ubi Alvarus agit de Eulogii peregrinatione, his verbis: « Nec non Avieni fabulæ metricas, et Hymnorum catholicorum fulgida carmina, cum multis minutissimarum causarum ex sanctis quæstionibus, multorum ingenio congregatis, non privatim sibi, sed communiter studiosissimis inquisitoribus reportavit. »

Alia etiam epigrammata scripsisse constat, quæ inveniuntur excusa in veter. poemat. lib. iv, quorum altero *Sirenium allegoriam* eleganter prosequitur; altero *Malogranata* describit, et sibi mitti petit a Flaviano; et ultimo *de Vita rustica monet amicos*. Quod carmen inter Martialis epigrammata lib. ix, num. 90, passim excuditur; sed tanquam spurium, tantoque poeta indignum in malas aves amandare jubet Scriverius; alii viri docti id negarunt. Utoun-

cembris Toleti, major nonagenario, plenus dierum et sanctissimorum operum; sepultus est in æde suburbana S. Leucadiæ (ubi corpus ejus jacebat), condita jussu Helenæ, 3 die Decembris, cum magno mærore egenorum, quia fuit illorum pater.

217. Anno 702, anno 2 regis Witzanis, precibus reginæ, quæ sanguine contingebat Sisebertum, ab exsilio ille revocatur: ab excommunicatione absolutus, cuidam episcopatu Hispaniarum præficitur. Evasit vere pœnitens, et anno 715 1 Junii moritur. Et dabatur ei Toletana sedes, sed humilitatis causa eam recusavit.

218. Cum essem Toleti subdiaconus, rem controverti vidi: an albam, an casulam B. Ildefonso attulerit B. Virgo, an ornamentum pontificale; quidam pauci postremum, multi albam esse dicebant. Ego credo totum attulisse pontificium ornamentum; sed, quia ipsa cum eum indueret, attrectavit manibus suis pallium, sacratius fuit.

219. Dixitque missam die Sabbati (ut solebat) audiente B. Virgine, et cœlesti choro, qui canticis suis eam administravit die Sabbati, anno 665. Ob id vocatur *Capellanus B. Virginis*; et ob id, divulgato per orbem miraculo, rex Recesvintus, et Vitalianus pontifex, nomine suo et suorum successorum, voverunt se visuros die Nativitatis illius ecclesiam, quam propter adventum B. Virginis, idem S. Ildefonsus libr. De scriptoribus, in additione ad libr. Isidori, vocat *terribilem*.

220. Genesisius, primus episcopus Arvernensis, Ildefonsum synchronos admonuit per epistolas de hæresi Joviniani per quosdam excitata Arvernis: qui dicebant B. Virginem in partu corruptam mansisse, et hos tendere in Carpetaniam: ut vigentem in B. Virginem fidem suis falsissimis rationibus labefactarent et omnino perderent.

221. Petrus, qui postea fuit episcopus Aquileiensis, mittitur a Vitaliano Toletum, ut sciret, verumne esset miraculum de data cœlesti veste D. Ildefonso: qui sit etiam socius ejusdem Ecclesie.

222. In Magnilucensi monasterio, quod iste Genesisius condidit, jussit servari epistolam suæ responsivam, a B. Ildefonso missam, ubi fortiter impugnat illam hæresim Arvernorum.

223. In Dubiensi monasterio posuit S. Ildefonso sit. omnes non ambigunt, nobili ingeniosoque viro Avieno ascribi,

Sunt qui putent hujus esse epitomen rerum Romanarum, quæ multorum manibus teritur, Valentiano imperatori oblata. Fovet Volaterranus lib. xix anthropologiæ littera R, eos taxans, qui in titulo *Sextum pro Festo* male scribunt. Non tamen eundem esse auctorem ac Avienum arbitror: alia enim nens, alius animus alius genius Avieno. et alteri Rufo: qui etiam, si Philandro fides adhibenda est, *descriptionem illam urbis Romæ*, usque adhuc Publii Victoris nomine circumlatam, delineasse fertur; suffragante itidem ad id Carolo Sigonio in judicio de historicis Latinis. Hæc fere omnia ex epistola Prophonetica cruditissimi Don Petri Melian ad Festi Rufi Avieni opera, quæ in dies edere cogitat.

223. De *Dubiensi*, vel *Dibitensi* monasterio, et *Illiscensi* oppido, vide quæ notavi ad Julianum in Chro-

fonsus ad villam Illescam imaginem B. Mariæ virginis, quam habebat in suo oratorio. Eboreses, vel Talabricsenses, tempore Maurorum colebant istam imaginem.

224. Osius episcopus Cordubensis invitavit ad concilium episcopos Orientales Cordubam, ad causam S. Athanasii examinandam. Convenerunt omnes Hispani ad concilium nationale: adfuit ips Athanasius, et porrexit synodo confessionem suam, ut sub Julio Romæ fecerat, quæ incipit: *Quicunque salvus esse vult.* Et ex ea addidisse Patres dicitur in eo concilio, symbolo Nicæno in articulo Spiritus sancti: *Qui a Patre Filioque procedit;* quod confirmavit sanctus Damasus post, et ita in primo Toletano post annos 45. Ab hoc concilio invenitur particula, quæ primum in Hispania addita est symbolo Nicæno, et post accepit Ecclesia Romana. Concilii hujus meminit Osius in epistola ad Constantium Augustum.

225. Calpurnius præses, sub quo passa est sancta Eulalia Emeritensis [videlicet anno Christi 270], creditur fuisse præfectus Romæ sub imperatore Claudio.

226. In faucibus saltus Fibulariensis est Fibularia, quam Mauri vocaverunt *Xergal*, sedes episcopalis. Sic in concilio Illiberitano xiv, loco confirmat Januarius episcopus Fibulariensis: sic in quibusdam codicibus.

227. Cornutus Tertullus, orator juvenis, accusavit S. Paulum Hierosolymis; postea senex, collega fuit Plinii Junioris in consulatu, cujus meminit lib. v Epistol.

228. Valde probabile est inspirasse Dominum S. Gregorio, ut oraret pro Traiano, ut salvaretur; quia edictum contra Christianos hortatu Plinii Secundi proconsulis in Bythia mitigari jussit.

229. Sunt qui puteut Amaonem, vel Ammonem, filium Rufi, discipulum ex 72, cui cum Cleopha Christus apparuit, dum irent duo in castellum Emmaus, venisse in Hispaniam, et ibi, prædicato Evangelio, profectum in Soliam Cypri civitatem; prædicatoque ibi largiter Evangelio, passum 9 Februarii.

230. Eubulus, cujus meminit Paulus ad Romanos cap. ult., creditur fuisse Galilæus ex Naim civitate, filius viduæ quem Dominus suscitavit, et secutus Christum, ejus discipulus sit: post Romam venit cum Petro, et fuit vir insignis, et a puero valde virtuti deditus; missus est a S. Paulo episcopus Pamphylie. Theodulus, qui prædicat Cæsareæ Palæ-

stinæ, cum aliis sub præfecto Firmiliano passus est 16 Februarii.

231. Credibile est sanctos septem discipulos Jacobi præmonitos ab eo, venisse ad Bæticam.

232. Sunt qui putent S. Rufum ex 72 discipulis Domini, qui fuit episcopus primo Thebanus, mox Dertosanus, a S. Paulo, cum venit in Hispaniam, ibi relictum episcopum; cujus meminit S. Paulus ad Romanos, et S. Polycarpus martyr: fuit passus cum aliis in Armenia die 19 Aprilis. Sed melius puto sentire eos qui 18 Decembris cum Zosimo passum hunc putant, qui fuit episcopus Thebanus et Dertosanus.

233. Passi sunt mille decem crucifixi milites prope Alexandriam ad Tigrim et Euleum amnem positum in monte, qui ramus est Candani, primo hic Caucasus, vel Candamus, vel Ararath dictus est, crucifixi circa dicta flumina felicia.

234. Alii dicunt crucifixos ad montem Ararath, qui Latine dicitur *Equinus*, pars montium Gordiænorum: in cujus cacumine, teste Josepho, arca Noe requievit, quem, ut partem Gordiænorum, fluvius Tigris irrigat, et mox in planitiem regionis Gordiænorum (quæ barbare etiam dicitur *Ararath*) non longe in M. P. præterit civitatem Characem, ab Alexandro dictam Alexandriam, et a dextra ejus multis ostiis in sinum Dominum spatiosissimus ingreditur.

235. Nulli temporum Romanorum est sepeliri vel uri in urbe corpora mortuorum; sed sepeliebantur extra. Sic Christiani sepelierunt sanctam Leucadiam in pomærio vel suburbio, quod tunc muro veteri longius distabat, separatim corpora sanctorum et pontificum, seorsim Christianorum. Dicebatur locus ille sepultura sanctorum.

236. Maer [al., Sacer] Hiérotheus Hispanus Empuritanus, olim sub imperatore Tiberio Tarracensis gubernator, et inde perrexisset anno 45 Cyprium; ubi Paulum audiens, conversus est ad fidem, et eum secutus.

237. Tertius Fabius Terentius, amanuensis Pauli, de 72 discipulis, prius Mediæ episcopus, post Iconii passus est die 21 Junii, anno 88.

238. Nervium oppidum prope Illiturgim Batestanorum, a Nerva conditum, a Saracenis *Noepron* [al. *Negron*] dicitur.

239. S. Xistus (qui postmodum fuit pontifex Maximus) habito Toleti concilio interfuit ut legatus papæ;

nico n. 330. ubi in illis verbis, *qui anno 636 electus est abbas*, lege ex Luitprando num. 97, *qui anno 636 vel qui anno 657.*

In suo oratorio. Oratoria etiam dicebantur ædiculæ sacræ domi, sed foris publicæ. In primitivæ Ecclesiæ temporibus templa sumptuosa minimè ædificabantur. « Non erant » (ait eminentissimus cardinalis Baronius tom. I, anno 211, fol. 298) « ingentes ædium moles et vastæ, amplissimæque publicorum ædificiorum structuræ; sed ædiculæ, seu oratoria parva. » De his ædiculis noster Julianus in Chronico num. 477, pag. 88: « Fuit, » inquit, « ibi ante

martyrium S. Leucadiæ ædícula sacra. » Plena eruditæque manu cumulat plura doctor Augustinus de Morlanes in allegatione pro ecclesia S. Mariæ Majoris Cæsaraugustanæ num. 45, 46 et seqq. Julius Cæsar Bulengerus lib. III De templis cap. 32. Adde ego authenticam *Si quis*, C. ad leg. Juliam, De adulteris, his verbis: « Si tamen in sacro oratorio colloqui inveniuntur, post tres, ut dictum est, denuntiationes, liceat marito utrasque personas defensori Ecclesiæ tradere, aut aliis clericis, ut ad eorum periculum divisim isti serventur. »

postea venit Oscam, unde tulit secum Laurentium, filium sanctorum Orentii et Patientiæ. Per Hispanias reversus Romam, sit Pontifex Maximus; et præcius martyrii S. Laurentii, iussit diaconibus ut Orentium parentem admonerent, ut faceret templum S. Laurentio sacrum; quod et fecit: et post cum conjugē, quæ præcessit eum in martyrio, 1 Maii sub Claudio patitur.

240. S. Fulgentius bis fuit episcopus Carthaginensis, inde translatus Astigim, et postremo Carthaginem, ubi paucos annos, duos videlicet, vixit in hoc episcopatu.

241. In codicibus correctioribus concilium Toletanum v habetur, æra dclxxvi, anno primo Suinthiliani.

242. Paula, de genere clarissimo Gothorum, mater fuit Theodoræ vel Theodosiæ Cervellæ, conjugis Severiani, parentum Leandri, Theodoræ, Florentinæ. Fulgentii et Isidori, qui hoc ordine nati sunt.

243. Severianus duxit uxorem Theodoram Cervellam quatuordecim annorum; nascitur anno sequenti Leander, scilicet 542 anno sequenti Theodora, vel Theodosia, uxor Leovigildi, mater Hermenegildi martyris et Recaredi. Æra dclxxxviii nascitur Florentina in die S. Florentii martyris; obiit sancte anno 610 annorum sexaginta.

244. Theodoricus rex Ostrogothorum venit in Hispaniam, et pro suo nepote Amalarico illam plures annos rexit, duxitque uxorem Toleti Santinam, de gente nobilissima Gotthorum, ex qua tulit Severianum, Carthaginis dominum.

245. Karadigna primum in Hispania Benedictinorum cœnobium (ubi Santina, uxor Theodorici regis jacet, et habet 200 monachos martyres) dicta fuit tempore Gothorum et Romanorum *Karadimas*.

246. S. Carolus Magnus, licet in juventute fuerit (ut illa fert ætas) debilis, jam factus vir, evasit sanctissimus: in Gallia et Germania, ac Flandria, ut sancti confessoris memoria colitur. Obiit Aquis Granis [al., Germanii] major septuagenario, 28 Januarii, anno 814.

247. Creditur esse S. Carolus Magnus post mortem cultus a Toletanis.

248. S. Torquatus, S. Jacobi discipulus, pertransiit flumen profundum; rupto ponte, et celebratur 15 Maii.

249. Creditur S. Montanum, cum esset archidiaconus Toletanus, in adventu et receptione Theodorici regis Ostrogothorum non parum valuisse, ut esset pacifice receptus ut tutor regis Amalarici nepotis ejus.

250. Cum Theodoricus rex Ostrogothorum venit in Hispaniam, amiserat Andefledam, filiam regis Clodovei, ex qua Amalasuintham habuit.

251. Hispani Cordubenses, Hispalenses, Iliberitani, Mentosani, Toletani, Complutenses, gravati servitute Maurorum, et transgressi montes Pyrenæos, clementissime excipiuntur ab imperatore Ludovico Pio.

252. Creditur Severianus missus in exsilium tem-

pore Agilanis, causa fidei, quia catholicus erat, cum filiis, Leandro, Theodosia et Florentina, et uxore Theodora Cervella, Fulgentius et Isidorus nati sunt Hispali.

253. Flavius Marcus Cervella, dux Gothicus, splendidissimo genere, duxit uxorem Paulam, feminam clarissimam: ex quibus nata est Flavia Theodora Cervella, uxor ducis Severiani, femina Christianissima. Obiit 6 Maii.

254. Restitit Severianus Aguilani, et obsessus in urbe Carthagine Spartaria (quam Gothi penitus exciderunt) causa fidei missus est Hispalim in exsilium anno 3 Agilanis, cum conjugē et filiis, ubi mortuus est.

255. Leander scribit ad sororem Florentinam, monialem Benedictinam, librum de virginitate, vel de institutione virginum et contemptu mundi, cum esset illa 19 annorum, primo anno sui pontificatus.

256. Adhuc manserunt ædes Severiani Carthagine, et res ampla.

257. Leander impetravit revocationem ab exsilio matri suæ, fratribus et sororibus ab Athanagildo. Theodora mater in exsilio, laborum causa est magis firmata in fide et in virtutibus, quæ noluit redire Carthaginem.

258. S. Mentanus scripsit ad Thuribium anno ultimo Theodorici, cum adhuc esset in Hispania, et Erga esset Toleti gubernator.

259. Pons serratus fuit Toleti e regione S. Mariæ de Alficem, ad latus.

260. Sanctina virgo Toletana, post uxor Theodorici, nascitur Toleti anno 480.

261. Ex Sanctina, vel Sanctia, Theodorici uxore; duos filios sustulit; Theodicum, qui juvenis mortuus est, et jacet cum matre regina Sanctia, apud S. Petrum Karadinensem, et Elverianum, [al., Severianum], qui fuit uxoratus.

262. Moritur Sanctina viii Id. Maii, quo die festum S. Michælis, et concilii Toletani est.

263. S. M. Elpidius Julianus, S. Jacobi discipulus, primus episcopus, Toletanus fuit.

264. Mamas confessor ex tractu Tudensi creditur delatus Cyprum. Floruit hic sub tempore Gothorum anno 500 vel circiter; obiit mensis Augusti 26; est confessor. Tempore Maurorum, relictis reliquiis in Asturiis, et per Hispanias, ad Cyprum delatus est a Christianis.

265. Reperi in archivis S. E. Emeritensis codicem litteris Gothicis exoratum, in quo dicebatur Complutum dictum a Mauris *Guadalaxaram*, etiam dictum esse *Eplaceam*.

266. Reperi quoque in eodem codice concilium Toletanum universale in hunc modum:

« In nomine Domini, incipiunt gesta synodalia concilii generalis Toletani, acta in urbe regia, in æde sanctorum apostolorum Petri et Pauli prætoriensis, anno 3 regni gloriosissimi principis Wambani, sub die xviii Kalend. Decemb. æra dcccxiii, pro terminis restituendis Ecclesiarum et diocesium Hispaniarum.

« Interfuit rex gloriosissimus concilio generali, et salutatis de more solito singulis episcopis, dixit :

« Sanctissimi Patres, video vos gravissime contendere pro terminis vestrarum diocesium, et inde gravissimas inter vos lites et contentiones exoriri, et quod aliqui vestrum (sicut accepi) aliorum parochias invaderent, et alienos terminos quolibet prætextu latenter adoriri. Quare dignum esse duxi majestate culminis nostri, vos ad concordiam revocare. Placetne vobis, sanctissimi pontifices? Responderunt omnes: Placet, placet. Vivat multos annos serenissimus et gloriosissimus rex, ac dominus noster Flavius Wamba. Tunc ille jussit prius coram se chronicas et historias regum priorum accurate legi, ut facilius et æquius posset terminos parochiales [al. parochiarum] dividere, sicut antiquitas denotaret et exigeret juris censura, et propria jura Ecclesia quælibet possideret, sicut subjecta denotat nostra sententia.

« Concedimus imprimis et confirmamus, quod, sicut Gondericus, Gensericus, Hunericus, Guntamandus, Isoris et Gumiel reges Wandalorum civitatem Lucensem in Asturiis prope mare dotaverunt, teneat pacifice et quiete terminos, qui mox illi subscribentur.

« Totas Asturias per Pyrenæos montes et per flumen magnum Oveni et per totum litus maris Oceani usque Viscayam per summum Rostrum; et per summum Cabrium, per portas de sancta Agatha, per Pozalem, per Limbum de filios, una eum campo Edolio [al., Erbolio] Gordon, usque ad illam arborem de Quadros, per rivulos de Humana, Lunam, Vanduliam usque ad Pyrenæos montes, Cojancam villam, Quexidam, per Conjaquelam; Montosam, usque ad flumen Urbetum in Gallæcia, Suernam, Vallom longam, Veram, Flumosam, totam Saniam, Panamum, usque ad flumen Mineum, totam Lemos, Urnyso, Verasmo, et Semmamorum, et Trojam, usque ad flumen Silunii, totam Lumiam cum ecclesiis de Petrayo, quæ ædificatæ sunt vel fuerunt inter Arnoyom flumen et Silum, a termino montis Buron, et per aquam Zore [al., Zoze], usque in fundum Arnoyi, et per ipsum discessum, vel discursum, usque in flumen Mineum, Lueza usque Portelam de Veneti et ecclesias de Sallaz inter Arnoyom et Silum cum ecclesiis de baroso, Castellam cum Saneam Barnates, et Avion, Azman, Carabam, Amencam, sicut dictam Ecclesiam Lucensem dotaverunt reges Wandalorum. Et responderunt episcopi: Placet, placet nobis omnibus.

« Legio, quam condiderunt Romanæ legiones quæ antiquitus Flos fuit vocata, et per Romanum papam (scilicet Sylvestrum) gaudet perpetua libertate, et ab aliis episcopalibus sedibus est exempta, et exstat sedes regia, atque alicui metropoli nunquam fuit subjecta vel subdita, teneat per suos terminos antiquos, sicut eam dotaverunt Hermerius, Rechila, Reccarius, Mældra Frumarius, Remismundus, Theodomundus, Suevorum reges, et Theodomirus. Et responderunt omnes pontifices unanimiter: Placet, placet nobis.

« Legio teneat per Pyrenæos montes, et Per Penam Rubeam una cum media Levaca, Cervera, Petras nigras, Annion usque ad flumen Carrionem per villam Sernam, et rivulum Siccum, usque ad villam Ardegam per Cervinos usque in castrum Pepi, per villam Manam, usque in arborem Quadros, super fines Serræ Gallæciæ; tria castella Turtures, Datineus, Castelletum et Naviam.

« Legio civitas sacerdotalis et regia, et Lucus, quam Wandali reædificaverunt in Asturiis, teneat per suos terminos antiquos, sicut eis divisit rex Theodomirus; hæc nulli subdantur archiepiscopo vel Primate. Responderunt omnes: Placet, placet nobis omnibus.

« Sedes etiam Portucaliæ permanet in sua divi-

sione, sicut eis divisit rex Theodomirus, cum iis etiam quæ nos adjecimus.

« Brachara metropolis teneat Centum cellas Gentis. Millia, Layneto, Giliolos, Adonyste, Aportis, Aylo, Centen, Donis, Iambis, Ciliisto, Letania; Ceresis, Petroneyo, Equisis, ad Saltum; item pagi, Panoleta, Bregantia, Astiatigo, Tarego, Aunego, Metrobio, Betise, Palam, Tusico, Celo et Senequemo; sub uno sedes 30.

« Ad sedem Dumiensem familia regia [in divisione Theodomiri sic: *Ad Dumium familia servorum*; quam hic vocat *regiam*, intelligit de monachis, qui Deo serviunt; cui servire, regnare est.]

« Egitanensis teneat totam Egitaniam, Menecapio et Foraneos.

« Portugallensis teneat in castro novo Ecclesias, quæ in vicino sunt, scilicet Villa nova, Betaonia, Vesea, Menturio, Torebra, Bramoste, Pengoaste, Lumbo, Nestis, Neapali, Curmano, Magneto, Leporeto, Melga, Tangobira, Villagomedi Tanerater; item pagi, Lambienco, Alcobreo, Valericia, Turlango, Ceris, et Mendiolis, et Palencia; sub una viginti quinque sedes.

« Lamecum teneat ipsum Lamegum, Luencia, Aranor, Crasubriana..... sub uno sex sedes.

« Conimbricensis sedes teneat ipsam Conimbriam, Eminio, Selio, Brine, Insula, Astrucione et Portugalliæ Castellum antiquum; sub uno duæ.

« Vesensis teneat ipsum Vesco, Rodomiro, submontia, Suberbeno, Osanea, Obellione, Tutella, Goleia et Cabrabria, quæ apud Gotthos postea sedes fuit; sub uno septem dantur sedes.

« Uriensis teneat ipsam Uriam, Deisum, usque Cussancaro, et de Galdas de Rego usque in oram maris Oceani protendantur.

« Lucensis teneat ipsam civitatem cum adjacentibus suis, cum Cantoquia, Somos, Carabarcos, Montenegro, Parraga, Latra, Azumara, Sigros, Triavada, Pagento, Salvaterra, Monterroso, Doira vel Coyra, Deza, Colea; sub una sede 16.

« Auriensis teneat Vesugio, Ruvale, Teporos, Sedisos, Prucia, Cisavio, Verenganos, Sanabria et Calabazas majores; sub uno dicem.

« Astoricensis teneat ipsam Astoricam, Legionem, Superurbico, Beriso, Petrasperanti, Autoribus, Caldetas; Morillos superiorem et inferiorem, Sonure, Trogelos et Pericos; sub uno undecim sedes.

« Britoniensis teneat Ecclesias, quæ in vicino sunt, Torelo, Torebera inter Britones una cum monasterio Maximi usque in flumen Ove.

« Tudensis teneat ipsam Tudem cum Ecclesiis, quæ in vicino sunt, Torelo, Toroibera, Ludo Patre, Agrove, Sagria, Erbilio, Orunia et Cartasse; sub una sede quindecim numerantur sedes.

« Toletum metropoli subjaceant sequentes omnino sedes. Oretum, hæc teneat de Galla usque Eugam, vel Cecilam, et de Petra usque Campaniam. Mentesa, hæc teneat de Euga, vel Cecila usque Securam, Delila usque Polixena. Acci, hæc teneat de Secura usque Montaneam et de Architel usque Carava.

Basti, hæc teneat de Egesta usque Montaneam, et de Rauci usque Susitam. Urgi, hæc teneat de Egesta usque Carthaginem, et de Bigastri, usque Mundam. Bigastrum, hæc teneat de Pugilla usque Nisdoniam, de Serta usque in Lisbam. Illici, hæc teneat per terminos de Bigastri, Setuli et Denia. Setalis, hæc teneat de Custo usque Moletam, de Tologa usque ad Nitriam. Denia, hæc teneat de Sosa usque in Turam de Silva, usque Gil. Valentia, hæc teneat de Silva usque Musuetum, de mari usque Alpout. Valena, hæc teneat de Alpout usque Tarrabilam, de Stazerola usque Nenar. Secobrica, hæc teneat de Alcout usque Obiam, de Mora usque Lustriana. Complutum, hæc teneat de Alcout usque ad Costem, de Gusia usque Costeam. Segontia, hæc teneat de Costa usque Fuscam, de Godol usque Pinam. Oxoma, hæc teneat de Fusca usque Arlanzon,

quomodo currit in camino S. Petri; qui vadit ad S. Jacobum; de Garise usque Ermitas termini ejus protendantur. Secobia, hæc teneat de Almet usque Mimbillum, et de Martel usque Vaso dicto. Palentia, hæc teneat de Mimbillum usque Caltam, de Lulbonar usque Tortosam.

« TERRACONENSI metropoli subjaceant hæ sedes :

« Barcinona, hæc teneat de Mina usque Pugellam, et de Usa usque Bordel. Egari, hæc teneat de Bordel usque Paladera, et de Montosa usque Portellam. Gerunda, hæc teneat de Pilida usque Juxtamare, et de Alosa usque Pinas. Eupiræ, hæc teneat de Juxtamare usque Bergam, de Mentosa usque Silvam. Arisona, hæc teneat de Berga usque Auritam, et de Pursa usque Mentiam. Urgela, hæc teneat de Aurita usque Naionam, et de Murela usque Valam. Lerita, hæc teneat de Naiona usque ad fontem Sallam, de Lora usque Natam. Ictosa, hæc teneat de Fonte Salla usque Porsellam, de Morale usque Tormelam. Tortosa, hæc teneat de Porsella usque Deniam, de Tormoga usque Catenam. Cæsaraugusta, hæc teneat de Moovia, vel Denia, usque Splanam, et de Olibia monte usque Gordoto sint termini sedes Cæsaraugustanæ. Osca, hæc teneat de Splanam usque Cobello, et de Speslem usque Riberam. Pampilona, hæc teneat de Cobello usque Mustellam, et de Sparga usque Osturat. Calitorra, hæc teneat de Nampia usque Spargam, de Mustela usque Localem. San-Tyrasona, hæc teneat de Sparga usque Plitenam, et de Alto monte usque Mille. Areca, hæc teneat de Planta usque Amasam, de Pede inferno usque Pedem Moram. Insulæ Baleares, Majoricam, Minoricam, Formenteram, Uselicam.

« SPALENSI metropolitane subjaceant hæ sedes :

« Italica, hæc teneat de Ulea usque Busam, de Asa usque Lancelam. Asidonia, hæc teneat de Busa usque ad Senam, de Lotessa usque Viam latam. Elipha, hæc teneat de Sena usque Datam, de Alisa usque Cortesam. Malica, hæc teneat de Data usque Malexam, de Temia usque Sedes Campi, Eliberis, hæc teneat de Malica usque Sotelam, de Almica usque Sedes. Astiges, hæc teneat de Sotella usque Parietem, de Luca usque Raucam. Corduba, hæc teneat de Hariete usque Ubetam, de Gala usque Rannam. Egabio, hæc teneat de Ubeta usque Malam-sayam, de Gasta usque Fuentam. Tucci, hæc teneat de Malasaya usque Balijar, de Guegara usque Celonus : credo Azlonam pro Castulone.

« BRACCHARÆ metropolitane subjaceant hæ sedes :

« Dumio, hæc teneat de Duma usque Albram, de Reantear usque Aclasam. Pertucale, hæc teneat de Elbora usque Losolam, de Olmos usque Solam. Portucale, hæc teneat de Losola usque Bigoniam, de Monte albo usque Fetonsam. Auria, hæc teneat de Cusanca usque Sylvam, de Veregini usque Celebacismi. Iria, hæc teneat de Iso usque Cusacam, de Caldar de rege usque in Oram. Luco, hæc teneat de Lagua usque Bussam, de monte Soto usque Quintanam. Britonia, de Bassa usque Torrentes, de Oetoba usque Totellam, et usque Ovem. Astorica, hæc teneat per oram Valis Corcer, et per fluvios, seu maria scilicet, et Orbigo, et Berrio, et Tavara, extendatur.

« EMERITÆ metropoli subjaceant istæ sedes :

« Pare. hæc teneat de Baligur usque Crocam, de monte de Olla usque Miratal. Olisibona, hæc teneat de Darca usque Ambram, de Olla usque Maram. Elbora, hæc teneat de Sotobra usque Petram, de Rucella usque Turrem Egiditaniam, de Sabra usque Navam, de Sena usque Murielam. Exoniba, hæc teneat de Ambra usque Salam, de [al., ipsa] Rosa usque Turrem. Conimbria, hæc teneat de Nava usque Bergam, de Torrente usque Eoram. Veseum, hæc teneat de Berga usque Sortam, de Boncla usque Ventosam. Biglimicum, hæc teneat de Sorta usque Petram, de Sara usque Ortosam. Cabrabria, hæc

A teneat de Sorta usque Albeniam, de Soto usque Faram. Salmantica, hæc teneat de Allenia usque Sotobram, de Rusa usque Siberum. Numantia, hæc teneat de Penagodisse usque ad Tormem super illos balneos de Valle de rege usque ad Dorium, et de Villa Valle usque ad Otero, de Fumus secus rivulum Siccum usque Borito, de Tavara vero usque ad Dorium. Abula, hæc teneat de Petra usque ad Viallam, de Uriosto usque Torrero. Cavria, hæc teneat de Villa usque Tagum, alias Dorium.

« NARBONÆ metropolitane hæ sedes subjaceant :

« Iseienis, hæc teneat de Stalus usque Barunona, de Macu usque Rib, Fora. Agatha, hæc teneat de Nusa usque Riberam, de Galia usque Mirlam. Magalona, hæc teneat de Nusa usque Ribogar, et de Castello Millia usque Angoram. Nemauso, hæc teneat de Gusa usque Angoram, de Castello usque Samuram. Luteba, hæc teneat de Samba usque Rububal, de Anges usque montem Rufum. Carcasona, hæc teneat de monte Rufo usque Angerum, de Angosta usque Monsam. Elna, hæc teneat de Strage usque Rosilonam, de Siierosa usque Lanusam.

« Hæ sint sedes harum duarum Hispaniarum octoginta sub dominio Gothorum, tam archiepiscopales quam episcopales, per quas omnibus Hispanis ministratur verbum Dei, quæ a Romano pontifice et accipient, et accipiunt semper in his provinciis communionem catholicæ veritatis, ut secundum traditionem et doctrinam sanctorum Patrum animas nobis commissas possimus gubernare. Addit rex : Hæc igitur nostra institutio, quæ assensu omnium archiepiscoporum et episcoporum dictarum sedium auctore Deo facta est, firma permaneat in æternum; et mando, ut legatur. Et lecta est per Petrum archidiaconum Toletanum, coram domino Quirico Toletano archiepiscopo, primatiæ dignitate et fide catholica insistente, et cæteris archiepiscopis, qui mox subscripserunt, et episcopis, Dicant omnes : Placet, placet; vita, et æterna gloria catholico, pietissimo et gloriosissimo principi domino nostro Flavio Wambæ.

Canon I. — Præterea placet nobis in unum collectis, ut omnes clerici deinceps vivant secundum regulam sanctissimi Patris nostri Isidori episcopi Hispalensis, prout continetur in ipsius libro De Honestate clericorum.

Canon II. — « Et quicumque archiepiscopus, episcopus, abbas claustralis, vel sæcularis, qui pro dignitate aut ordine aut aliquo ecclesiastico beneficio amplius regi minam dederit, sive alicui aliæ personæ, ille excommunicatione perpetui anathematis innodetur.

« Quibus peractis, omnes Deo rerum omnium et benorum auctori primum gratias immortales persolvimus, deinde glorioso regi nostro longissimam vitam, et post hoc sæculum id cælesti regno beatitudinem æternam deprecamur : qui tantæ pietatis studio contentiones nostras diremit, et nos æterno indissolubili fœdere copulavit.

« In sequentem annum concilium hic indicimus.»

Subscriptio Patrum.

« 1. Quiricus S. Ecclesiæ Toletanæ metropolitane has divisiones et constitutos terminos per regem nostrum, approbat et confirmat. — 2. Fugitivus S. Ecclesiæ Spalensis metropolitane has divisiones sedium, et constitutos terminos per regem nostrum, approbat et confirmat. — 3. Proficuis, S. Emeritensis Ecclesiæ metropolitane, approbat et confirmat. — 4. Leodagisius [al. Leodvisius], S. E. Braccharensis metropolitane, confirmat et approbat. — 5. Sumifredus. S. E. Narbonensis metropolitane, confirmat et approbat. — 6. Vero, S. E. Tarraconensis metropolitane episcopus, confirmat et approbat. — 7. Athanasius, Setabitanæ Ecclesiæ episcopus, approbat et confirmat. — 8. Ego Genesisius, in Christi nomine, Ecclesiæ Tudesensis episcopus, approbo et confirmo.

- 9. Ego Argimensus, in Christi nomine, Ecclesie Oretane episcopus, approbo et confirmo. — 10. Ego Fraorius, Deo juvante, Portucalensis episcopus, approbo et confirmo. — 41. Ego Johannes, in Christi nomine, Ecclesie Bigastrensis episcopus, approbo et confirmo. — 42. Ego Selua, in Christi nomine, Igeditanæ Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 43. Ego Godiscalus, in Christi nomine, Oxomonsis Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 14. Ego Adeodatus, Pacensis Ecclesie episcopus, in Dei nomine, approbo et confirmo. — 15. Ego Bela, in Christi nomine, Britaniensis episcopus, approbo et confirmo. — 16. Ego Leander, in Christi nomine, Illicitanæ et Elotanæ Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 17. Ego Aschalius, in Christi nomine, S. E. Abilensis episcopus, approbo et confirmo. — 18. Ego Felix, Dianensis Ecclesie, in Christi nomine, episcopus, approbo et confirmo. — 19. Ego Isidorus, Asturicensis Ecclesie episcopus, in Christi nomine, approbo et confirmo. — 20. Ego Theodoricus, in Christi nomine, Ecclesie Olysiptonensis episcopus, approbo et confirmo. — 21. Ego Alarius, in Christi nomine, Aurisinae Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 22. Ego Suntherius, in Christi nomine, Ecclesie Valentinae episcopus, approbo et confirmo. — 23. Ego Theodisclus, in Christi nomine, S. E. Lamanensis episcopus, approbo et confirmo. — 24. Ego Balmatus, in Christi nomine, Ecclesie Ursitanæ episcopus, approbo et confirmo. — 45. Ego Riccila, in Christi nomine, Accitanæ Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 26. Ego Justus, in Christi nomine, Ecclesie Salmanticensis episcopus, approbo et confirmo. — 27. Ego Restogenes, in Christi nomine, Ecclesie Lucensis episcopus, approbo et confirmo. — 28. Ego Rogatus, in Christi nomine, Ecclesie Beatiensis episcopus, approbo et confirmo. — 29. Ego Etherius, Deo juvante, Bastitanæ Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 30. Ego Idulfus, cognomine Felix, in Christi nomine, Iriensis Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 31. Ego Concordius, in Christi nomine, Ecclesie Palentinae episcopus, approbo et confirmo. — 32. Ego Acisclus, S. E. Complutensis, Deo juvante, episcopus, approbo et confirmo. — 33. Ego Cartaber, in Christi nomine, Ecclesie Conimbricensis episcopus, approbo et confirmo. — 34. Ego Memorius, S. E. Segobriensis, in Christi nomine, episcopus, approbo et confirmo. — 35. Ego Donatus, in Christi nomine, Ecclesie Cauriensis episcopus, approbo et confirmo. — 36. Ego Egica, in Christi nomine, Ecclesie Seguntiensis episcopus, approbo et confirmo. — 37. Ego Exarnius, in Christi nomine, Oxonolensis Ecclesie episcopus, approbo et confirmo (*Locus corruptus in originali*). — 38. Petrus, in Dei nomine, Ecclesie Elborensis episcopus, approbo et confirmo. — 39. Gaudentius, in Christi nomine, Ecclesie Valeriansis episcopus, approbo et confirmo. 40. Ego Albanus, in Christi nomine, Ecclesie Calabricensis episcopus, approbo et confirmo. — 41. Sinduitus, in Christi nomine, Ecclesie Segobiensis episcopus, approbo et confirmo. — 42. Mumulus, in Christi nomine, Ecclesie Arcavicensis episcopus, approbo et confirmo [*al.*, Nunnulus]. — 43. Spera in Deo, in Christi nomine, Ecclesie Italicensis episcopus, approbo et confirmo. — 44. Ego Geta, in Christi nomine, Ecclesie Eteplensis episcopus, approbo et confirmo. — 45. Ego Argibudo, in Christi nomine, Ecclesie Eliberitanæ episcopus, approbo et confirmo. — 46. Ego Samuel, in Christi nomine, Ecclesie Malacitanæ episcopus, approbo et confirmo. — 47. Ego Theudericus, in Christi nomine, Assindonensis Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 48. Ego Stercorius, in Christi nomine, Aucensis Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 49. Ego Cresutarius, Biteriensis Ecclesie episcopus, in Christi nomine, approbo et confirmo. — 50. Ego Cæcilius, in Christi nomine, Dertosanæ Ecclesie episcopus, approbo, et confirmo. — 51. Ego Vincentius, in Christi nomine, Magalensis Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 52. Gratus ego, in Christi nomine, Egorbiensis Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 53. Idalius, in Christi nomine, S. Ecclesie Barcinonensis episcopus, approbo et confirmo. — 54. Ego Ansemidus, in Christi nomine, Ecclesie Lotobensis episcopus, approbo et confirmo. — 55. Valderedus, in Christi nomine, Ecclesie Cæsaraugustanæ episcopus, approbo et confirmo. — 56. Ego Clarus, in Christi nomine, Elenensis Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 57. Ego Joannes, in Christi nomine, Egarensis Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 58. Ego Stephanus, in Christi nomine, episcopus Carcasnensis Ecclesie, approbo et confirmo. — 59. Ego Euphrasius, in Christi nomine, Ecclesie Calaguritanæ episcopus, approbo et confirmo. — 60. Primus ego, in Christi nomine, Ecclesie Agathensis episcopus, approbo et confirmo. 61. Atilinus ego, in Christi nomine, Ecclesie Pamplonensis episcopus, approbo et confirmo. 62. Gadisoldus ego, in Christi nomine, Ecclesie Oscensis episcopus, approbo et confirmo. — 63. Ego Postulanus, in Christi nomine, Ecclesie Uticensis Hispanæ episcopus, approbo et confirmo. — 64. Ricilanus ego, in Christi nomine, episcopus Ecclesie Accitanæ, approbo et confirmo (*hic iterum n. 25 positus est*). — 65. Ego Leubericus, in Christi nomine, Ecclesie Urgelitanensis episcopus, approbo et confirmo. — 66. Ego Gondeлинus Ecclesie Empuritanæ episcopus, in Christi nomine, approbo et confirmo. — 67. Ego Austerius, in Christi nomine, episcopus Ecclesie Tirasensis, approbo et confirmo. — 68. Ego Samuel, in Christi nomine, Ecclesie Malacitanæ episcopus, approbo et confirmo (*hic quoque positus est num. 46*). — 69. Wisefredus ego, in Christi nomine, S. E. Ausonensis episcopus, approbo et confirmo. — 70. Ego Reynicus [*al.*, Regnicus], episcopus Ecclesie Aucensis, in Christi nomine, approbo et confirmo. — 71. Ego Verecimus, in Christi nomine, Veracensis Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 72. Ego Basilius, in Christi nomine, S. Ecclesie Bastitanæ episcopus, approbo et confirmo. — 73. Sabricus ego, in Christi nomine, Gerundensis Ecclesie episcopus, approbo et confirmo. — 74. Florus, episcopus, in Christi nomine, Ecclesie Mentesanæ, approbo et confirmo. — 75. Nasibardus ego, in Christi nomine, Ecclesie Astagitinensis episcopus, approbo et confirmo. »
- « Quatuor vicarii 4 reliquorum episcoporum, 42 abbates, 20 palatini interfuerunt huic concilio generali totius Hispaniæ, et Galliæ Narbonensis, vicarii Lucensis Epagiensis, Castulonensis, Cursicanensis. Acta sunt hic Toleti in concilio generali, omnibus qui adfuerunt 75 episcopis, et 4 episcoporum vicariis, 12 abbatibus, 20 palatinis, omnibus una voce dicentibus : Placet, placet. Præsentibus ac subscribentibus, invicto ac serenissimo rege Wamba, et Quirico archiepiscopo Toletano, Hispaniarum primato, cæterisque 5 archiepiscopis, cum suis suffraganeis diocesum prædictarum, partim in ecclesia prætoriensis SS. Petri et Pauli incepta synodo, absoluta vero in ecclesia S. Leucadiæ virginis et martyris, Toletanæ civis et vernulæ patronæ, in ejus prætoriensis templo, æra dccxiii. Per manus vero scripta fuit synodus Petri archidiaconi de dicta S. Leucadia collegiata. »
267. Vixit autem prædictus rex Wamba annos 5 ad annum æra dccxviii, et mortuus est, postquam degit aliquot annos sanctissime in monachatu ordinis sanctissimi Benedicti patris, ad quem sese rece-

perat. Inde omnia, vel multa translata sunt in Itatium codicem Ovetensem.

268. Magni facienda est hæc synodus, ad quam fuit maximus concursus archiepiscoporum, episcoporum, abbatum et palatinorum, præsentem rege Wambane. Nec potuit non diu continuari, dum unaquæque Ecclesia ostendit fines sui pontificii, et causas querelarum audit ipse rex. Ob id in duabus ecclesiis et templis suburbanis acta est synodus: in altero incepta; in altero finita.

269. Concilio III Toletano interfuerunt 68 episcopi; IV vero Toletano 69 cum vicariis. 7 episcopi plus, et 4 vicarii interfuerunt isti concilio, ubi sedes reparatae sunt et restituta. Nec aliter fieri potuit, quin rex designaret aliquot iudices singularem metropolium, qui res compositas ab ipsis ad ipsum deferrent; atque ita posset sententia regis ex omnium consensu et palam proferri, et ab omnibus approbari, ut patet ex frequenti repetitione singulorum acclamantium, ac identidem cum lætitia dicentium: Placet, placet.

270. In hac divisione non ponuntur termini metropolitanarum Ecclesiarum, ea de causa, quia iurisdictio metropolitana non solum sese diffundebat in suam diocesim, sed in omnes sibi subjectas; ut calor cordis cunctis membris communis est.

271. In vetusto codice litteris Gotthicis scripto memini me legisse in Germania, in Vita, quam Cixila Toletanus archiepiscopus scripsit, B. Ildelfonsi etiam Toletani pontificis: *Leucadia dixit*: Ildelfonse, per te vivit domina mea: quæ lectio plus arridet, quam alia, quæ habet: *Dixit Ildelfonsus*; C Per vitam Ildelfonsi vivit domina mea.

272. Aiunt aquilas regias a polo in polum volitasse, et ob id dicuntur apostoli *aquilæ*, quod totum orbem peragrarint, juxta illud Ecclesiast.: *Via aquilæ in celo*. Dicuntque Jovem duas aquilas misisse, alteram ab ortu, alteram ab occasu; easque demum Delphos, urbem Græciæ, quæ dicitur *orbis* ὀμφαλῶς hoc est, *umbilicus*, convenisse.

273. Illiturgi, civitas est in Batestaniis, itinere quinque dierum distans a Carthagine Spartaria. Cujus Livius meminit, hancque Espicio demolitus est. Hic creditur prædicasse S. Euphrasium, episcopumque fuisse Illiturgitanum.

274. In scopulo alto arx est dicta Tavia, a Græcis *Ancyra*, profectis a quadam urbe sic dicta, cujus meminit ter Antonius Pius in *Itinerario*.

275. S. Ildelfonsus ordinatus est lector, ostiarius exorcista, subdiaconus et levita, a S. Helladio in æde prætoriensis [*lege* Breviarium Bracarense] S. Leucadiæ, postquam inviserat Agaliense monasterium; unde secum duxit S. Ildelfonsum. A Justo in fine vitæ, scilicet anno 635 sicut in fine vitæ S. Helladii, levita anno 633 [*Forte legendum*: A Justo in fine vitæ, scilicet anno 633 subdiaconus, sicut in fine vitæ S. Helladii, levita an. 636] consecratus est abbas Benedictinus a S. Eugenio.

276. Anno 3 Aurasii Toletani archiepiscopi, sci-

licet æra DCXLIV, natus est in æde paterna S. Ildelfonsus, post Toletanus pontifex.

277. In pluribus codicibus Livianis 3 decad. lib. viii, legitur *Illiturgis*, simplici l; et ita legendum est, ad differentiam alterius Bæticæ, quæ scribitur duplici. Apud Eulogium simplici scribitur.

278. Probabiliter sentiunt, qui putant Flaviobrigam esse civitatem, quam Mauri *Orduniam* vocaverunt, caput Amanium populorum, qui pars sunt Autrigonorum populorum.

279. Uxama, Segisamunclum, Virbesca, Antecua, Deobriga, Vindelia, Salionea, Tritium (aliud a Tricio Metello) Vindelegra, parebant coloniæ Flaviobrigæ, quæ caput harum erat, et iurisdicundi causa eo petebant.

280. Pugnatum est a Romanis ad Belgidam, vel Velliam, vel Velligam, vel Vellicam, in Cantabris, ut refert L. Florus: hoc est modo *Spinosa* a Mauris dicta, ut *Araquellos*, vel *Racim*, vel *Arandillos*, non procul a fontibus Iberi. Est autem Segisamona populus Turmodigorum [*al.* Curmodigorum] (vocant Saraceni *Osornum*) non procul a Segisamona eorundem Turmodigorum [*al.* Curmodigorum], quos vocat Florus *Curgonios*.

281. Ætate mea repertum est Cordubæ corpus S. Lauræ martyris, ante 90 et amplius annos a Saracenis occisæ. Hæc erat de nobilissimo genere Muzarabum Cordubensium, et cum S. Aurea Culeclarensi abbatisa speciali necessitudinis vinculo conjuncta, a parentibus in matrimonium nobili viro data, duas suscepit filias; cum quibus post 6 annos eo viduata, ad monasterium S. Auræ se recepit; sed Aurea paulo post, anno videlicet 856 martyriam sanguine laureata, Laura in ejus locum assumpta 9 annos monasterium gubernavit: quo tempore miros virtutum omnium fecit progressus, orationi et corporis macerationi semper intenta. Tandem ad iudicem Saracenorum, fama pervulgante, delata, cum in fidei confessione constantissime permaneret, verberibus crudeliter cæsa, in balneo ferventis picis immissa, tres horas in divinis laudibus, divino munere, complens, evolavit in cælum, die 19 Octobr., anno Domini 864: cujus quidem S. Eulogius non meminit, quia ipse anno 859 martyrio coronatus fuerat. Reliquiæ B. Lauræ per multas Hispaniarum ecclesias distribui cæperunt, et ipsa in magno pretio haberi.

282. Portus Juliobrigensium victoriæ sacratus, dictus est, quod ibi victi sunt Cantabri Juliobrigenses, volentes repellere classem Romanorum, tempore imperatoris Augusti. Alii verius putant, vocatum sic, quod Juliobrigenses victoriam reportaverunt; quod victoria non dicitur de Juliobrigensibus, sed Juliobrigensium, quasi ipsi reportaverint.

283. Sarcinum vicus est a Sud Cantabros in Hispania prope fontes Iberi. Ibi iussu Caroli Martelli exsulat S. Eucherius episcopus Aurelianensis; in Vita ejus corrupte legitur *Hesbania*. Fuit in Cantabria monasterium S. Trudonis Benedictini, sicut in Germania. In Hispania habebat Carolus Martellus mul-

tos amicos, ut apud Cantabros, et modo Sarcimum apud Cantabros, vel Sacernulum apud Astures, dicitur Barcena vel Salcedum, ignobilia quædam oppidula.

284. Sanctissimus vir Vera, Tarraconensis archiepiscopus, qui interfuit concilio Toletano xvi, vir pius, humilis et sanctus, obiit xx Octobr., celebratur in tractu Aurelianensi apud Carpetanos.

285. Est auctor qui credat S. Exubium [al., Exibium] discipulum E. Marci, post ejus mortem prædicasse Evangelium Caucasoliæ [al., Centumcellis] in Lusitania, postque rediisse solum in Cyprum, ubi constitutus est archiepiscopus; *maximorum patrator miraculorum* dictus est propter ejus opera.

286. Mihi valde probabile est, et legi in historiis Elpidium ac reliquos episcopos, quos constituit [al., traxerat] S. Jacobus in Hispania, ab ipso Jacobo baptizatos, fuisse pe numero religiosorum Carmelitarum, qui in Hispania et per alias regiones monachatum introduxerant. Istos vocat lib. II, cap. 3, Eusebius *propheticæ ordinis*.

287. Magna pars eorum qui ex Judæa trajecerant in Hispaniam, tempore Nabuchodonosoris, erant ex discipulis sanctorum Elisei, Eliæ et Enoch. et successores illorum.

288. Videre potui Vita S. Syncretices virginis et abbatisse Ægyptiæ (cujus dies festus est 5 Januar.). Hanc scripsit sanctus pontifex Athanasius, ut, quemadmodum monachi habent speculum in Antonio, sacræ virginis eam tanquam speculum intuerentur. Dicitur fuisse mltarum virginum professionis propheticæ et Carmeliticæ parens.

289. C. Caninius [al. Herminius] Rufus, prætor Gaditanus, profectus Romam anno 84, quarto anno Olympiadis 215, transiit in Hispaniam [al., mansit in Hispania] ad ann. 86, et dum Gadibus contenderet venire Tarraconem, in via, oppido Villa ænea, alias Alona vel Delo, nunc corrupte a Mauris dicto *Villenia*, obiit ibique jacet sepultus.

290. X. M. P. Occasum versus ab oppido Turbula vel Tritubi [al., Tibula vel Tribula], fuit oppidum Abula Batestanorum, nunc dirutum.

291. Urci fontes [al., sedes] fuit episcopalis S. Indaletii; dicitur hæc Portella, et partiebatur hoc modo terminos cum sedibus: *Teneat de Egesta* [log. *Egelesta* et vide quæ notavi ad n. 38 in Chron. et ad n. 252] *usque Carthaginem, et de Bigastro vel Murcia usque Mundam*. Hæc civitas est ad fluvium Mundam apposita, viii M. P. antequam confluat Munda fluvius in Taderem, quæ vel fluvio nomen dedit vel accepit ab eo.

290. *Abu'a Batestanorum*. De Bastanorum Abula vide Julianum in Adversariis, n. 513: « Abulam, inquit, in Batestaneis ponit Ptolemæus, et Obilam in Vettonibus. »

301. *Decem legati*, etc. De hisce legatis Flavius Dexter in Chronico anno Christi 35, n. 1, ubi docte

A 292. Venerabilis memoria Plinii Junioris, qui pro Christianorum defensione scripsit ad Trajanum; quem redeuntem ex Asia conversum Cretæ ad fidem nonnulli credunt, et post in persecutione Antonini Pii, Novocomi cum aliis passum septimo Augusti; nec enim tam insigne defensionis opus justa mercede defraudandum fuit.

293. Trajani anno 15, Domini 114 (quo tempore Sarmaticus Arabicus vocatus est) reversus ex Asia Cretam Plinius; exstrui fecit celebre Jovi [al., ibi] templum in honorem Trajani, quod [al., templum] Titus diruit, et restauratum in nomine Jesu Christi. Piinius Secundus cum filio [al. *desunt* cum filio] Christo credidit, et baptizatus est a S. Tito, Cretensium episcopo, ut refert Xenas in ejus Vita, Itaque reversus Romam Christianus, sancte et pie vixit multos annos. Vocabatur C. Plinius a Trajano, et ab aliis Secundus; nec fuit hoc tempore alter Secundus vir consularis.

294. Pompeia Celerina, socrus Plinii Junioris, soror fuit S. Celerinæ, quæ excepit corpus S. Torpetis martyris ex Tuscia in Sinensem portum miraculose venientis.

295. Sunt qui putent Dionysium papam fuisse natione Africum, scriptorem libri *De situ orbis*, qui tulit passionem.

296. Theodorus, fluvius, hoc est *donum Dei*, Tader et Staberus dicitur, ob eximiam aquam quam habet ob communionem Mundæ, qui Mediterraneum intrat, ad urbem Longunicam.

C 297. S. Benedicta, quæ tempore Neronis Romæ victrix occubuit, patribus Cæsaraugustanis, ex Hispania, gentilibus tamen, nata fuit: quæ cum ad palmam quam diu multumque concupierat, pervenisset, ter quaterve flagris cæsa, nudo corpore per urbem advecta, sed Dei munere, minime nuda visa; 2 Julii, datis cervicibus, evolavit ad sponsum. Altera ex antiquioribus Christi virginibus Romæ pro fide occisis.

298. In codicibus Plinii correctis, pro *Alga minor*, quod reperitur in minus correctis, legitur *Alba minor*.

299. Suel inter Alateram et Siex [al., Aodeteram vel Abdeeram, et Exi] vocatum est Sudal [al., Siuel], et post a fortitudine nominari cæpit Castellum ferreum.

300. Antonini Pii Augusti Itinerarium, ejus jussu compositum, ut Theodosii codices leges.

301. Decem legati ex Hispaniis venerant Jerusalem, ex gentilibus quinque, ex Judæis quinque, ad apostolos.

se gerit eruditiss. Bivarius. In numero tamen discrepat Julianus in Chronico, n. 9: « Illi vero (*Toletani Judæi*) miserunt Euphrasium et Indelatum rogantes Petrum et cæteros apostolos, ut statim Jacobum mitterent, qui venientes Hierosolymam, dederunt suas epistolas Petro. »

ANNO DOMINI DCCCCLXXV

FOLQUINUS

SANBERTINIANUS MONACHUS

NOTITIA HISTORICA.

(Guérard, *Cartulaire de Saint-Bertin.*)

Le cartulaire de Saint-Bertin fut commencé, vers le milieu du xe siècle, par un religieux de cette abbaye nommé Folquin, qui prend le titre de moine et de lévite. Folquin était né en Lorraine, d'une des plus nobles familles du pays. Sa mère se nommait Thiédale, et son père Folquin. Celui-ci était fils d'Odwin dont le père, nommait aussi Odwin était frère de l'évêque de Téroüanne, saint Folquin, et fils de Jérôme et d'Ermentrude. L'humble moine, qui nous fait connaître lui-même (1) cette généalogie, oublie de dire que son trisaïeul Jérôme était l'oncle de saint Adolard, abbé de Corbie, et le fils de Charles Martel (2).

L'an 948, le père et la mère de Folquin le conduisirent eux-mêmes à Saint-Omer, où ils le consacrèrent à Dieu, dans l'abbaye de Saint-Bertin, au commencement de novembre (3).

C'est à tort qu'un écrivain du xvie siècle semble lui donner le titre d'abbé (4), et que des savants l'ont confondu avec un moine du même nom qui fut abbé de Lobbes en 965. (5), Folquin ne paraît pas avoir quitté son abbaye, où il mourut vers l'an 975. (6) Il n'était encore que diacre, *levita*, lorsqu'il commença son cartulaire, et rien n'indique qu'il se soit jamais élevé plus haut dans les ordres, ni qu'il ait été promu à quelque dignité dans son monastère. La souscription *Folquinus levita et monachus subscripsit*, mise au bas d'une charte dont il donne le sommaire, prouve seulement qu'il fut employé à la rédaction des actes de l'abbaye. Peut-être même eut-il la garde des archives de Saint-Bertin; la rapidité avec laquelle il a composé le recueil qui porte son nom prouve au moins qu'il en possédait à l'avance tous les éléments. Folquin prit la plume par ordre de l'abbé Adalolphe élu le 4 avril 961, et le dernier fait qu'il rapporte dans sa chronique est la démission volontaire de ce même abbé, arrivé au plus tard au commencement de l'année suivante. C'est donc en 961 que la première partie de notre cartulaire a été rédigée.

Elle commence par un pompeux éloge de saint Bertin. Folquin le compare au soleil qu'il nomme Titan. Le formules poétiques dont il orne son panégyrique prouvent qu'il n'était point étranger à la littérature profane. Il raconte ensuite, en peu de mots, l'arrivée de saint Bertin à Sithiu, et la construction dans ce lieu d'une église en pierre et en briques. Rien dans sa narration ne fait même allusion à une vieille légende qui embellit de circonstance miraculeuses la deuxième fondation de l'abbaye (7). Quoiqu'il ne soit pas entièrement exempt de la pieuse crédulité qui est un des caractères de son siècle, Folquin se montre généralement plus sensé que ses continuateurs : il est sobre de récits merveilleux ; il se moque de ce qui attribuaient à la lune une influence directe sur les événements humains ; il semble enfin doué d'un jugement et d'une critique peu ordinaire pour le temps où il a vécu.

Folquin se proposait, en écrivant son ouvrage, de faire connaître par ordre chronologique les actes, *gesta*, des abbés de Saint-Bertin et les donations immobilières qui avaient successivement accru le domaine de l'abbaye. Quant aux chartes moins importantes, il en avait formé un recueil à part, dont les divisions correspondaient chacune à l'une des charges administratives du monastère, en sorte que chaque officier pouvait au besoin, trouver dans un seul chapitre tous les actes qui concernaient son département.

En offrant son travail à l'abbé Adalolphe, Folquin proteste qu'il n'a rien écrit que ce qu'il a pu apprendre de témoins dignes de foi, ou recueillir dans les anciens diplômes échappés aux ravages des temps et du feu. Ces vieux documents sont généralement datés par les années du règne des rois et du pontificat des papes. Afin de rendre les recherches plus faciles, Folquin a joint à ces dates celle des années de l'Incarnation, en ayant soin toutefois de ne les jamais intercaler dans le texte des chartes pour qu'on ne pût l'accuser l'avoir altéré. On doit lui savoir d'autant plus de gré de cette précaution, que sa concordance étant souvent fautive, ainsi que l'a remarqué Mabillon, on n'aurait pas manqué, s'il l'avait joint aux actes mêmes, de rejeter comme suspect la plupart de ceux qu'il a rapportés.

Le recueil de Folquin est contenu dans un volume petit in-folio en parchemin, écrit, à ce qu'il nous semble, au commencement du xiie siècle, et qui appartient aujourd'hui à la bibliothèque de Boulogne (8).

(1) Edit. Guér. pag. 141.

(2) *Hist. littér.* tom. VI., p. 384. Mabill. *Sec. Bened.* iv, part. 1, p. 625, n. 6.

(3) Edit. Guér. pag. 146.

(4) Edit. Guér. pag. 372.

(5) *Bibl. hist. de la Fr.* t. I, n. 12361.(6) *Hist. littér.* t. VI, q. 384. Voy. Mabillon, *t. c.* et *Annal.* XLVI, 50.(7) Voy. les trois *Vies* anonymes de saint Bertin publiées dans le recueil des Bollandistes, au cinquième jour de Septembre.(8) Une copie de ce manuscrit, exécutée avec beaucoup de soin par M. E. Miller, employé à la bibliothèque impériale, est conservée dans cette bibliothèque parmi les cartulaires, sous le n° 158.

Il est divisé en deux livres, précédés d'une liste des abbés de Saint-Bertin. Le premier livre se compose de soixante et un chapitres et le second de quatre-vingt-un ; à la suite sont transcrites ou analysées onze chartes constatant les donations ou acquisitions immeubles affectées à l'aumônerie du monastère, ce qui donne un total de quatre-vingt-douze chapitres pour le deuxième livre. On voit même par la table des chapitres écrites à la tête du manuscrit de Boulogne, que le deuxième livre de Folquin se composait primitivement, dans ce manuscrit, de quatre-vingt-treize chapitres ; mais le dernier feuillet du volume ayant été arraché, il manque aujourd'hui le chapitre 93 tout entier et la fin du chapitre 92, lequel, ainsi qu'on s'en apercevra facilement, est incomplet dans notre édition (9)

(9) Voy. p. 168 de l'édit. Guérard. Ce chapitre 93 porte, dans la table des chapitres du manuscrit de Boulogne, le numéro 95, et le chapitre qui manque au manuscrit porte le numéro 94.

FOLQUINI CHARTULARIUM

(Apud D. Guérard, *Cartulaire de Saint Bertin*.)

INCIPIT LIBER PRIMUS.

In nomine sanctæ et individuæ Trinitatis. In hoc codice gesta abbatum Sithiensis cœnobii de promer cupientes, vel possessionum traditiones, quæ a fidelibus sub unius cujuscunque illorum tempore, sacro huic loco, cum cartarum inscriptione, sunt concessæ, describere volentes, a primo ipsius loci structore, domno Bertino, abbate ; operis hujus exordium sumamus Christo.

I. Prologus Folquini vitæ et monachi.

Quod omnipotens Deus sæpe suis fidelibus duo retributionis præmia dederit, unum in hujus vitæ peregrinatione, alterum in perpetua supernorum tranquillitate, satis sancta paginula, sapienter anserini vomeris cultro sulcata, perscrutantibus patefecit. nam hic quamplurimos apud homines, quandiu vivunt almi fluis virtutum miraculis coruscando manifesta quos postea in æterna quietudine, pro sui laboris sudore, quiescere perpetualiter præstat. Unde quoque fit, ut, eorum memoria laudando, semper magnificet in terris, quorum perpetuitatis nomina in cœlestibus conscribantur albis. Inter quos nobis præ cæteris unus coram Deo præsentique sæculo, carior consistit patrouus ; qui visui nostræ mentis, cum alta supernæ meditationis ascendit, gloriosus apparet veluti aureus Titan, cum novo mane, crocea relinquens cubilia septemplicia, præclari luminis, per totum proclivi sæculi rotabilem orbem, fugatis tenebris, sua emittit spicula ; quia in illius typo, per sancti pneumatis munera, ad amorem Dei electorum sæpe sufficienter accenduntur corda. Quapropter in primis Latinus sermo æthimologiam sui nominis licere sibi depromere diligenter petit, quem omnis plebs vulgari simplici vocabulo Bertinus consue-
C promit, quia ejus significationem, cum sit profunda, melius nuncupare non novit. B enim prima ipsius

A vocabuli ponitur littera, eo quod ab ipsa semper bonus extiterat infantia. ER similiter syllaba sequitur, quæ datur intelligi hæreditarii significatio tota ; mutataque ti in na, syllaba adhuc una, ab eo quod natus, ut ita conglomerati subinferatur ipse bonus hæres nobis natus, et a Domino Deo, suis feliciter exigentibus meritis, in sæcula datus, unde pro nostris facinoribus intercessor quotidie consistit precipuus. Nunc igitur non est necesse, nec hoc etiam nostræ opis est, ut tanti patroni miracula, quæ per illum Dominus, ipso adhuc in corpore vivente, operare dignatus est quam plurima, hic nostræ soliditatis sermo in hujus brevitatis succintione vel quid parum præsumat tangere audacia ; nam omnia quæ quandiu in hoc mundo felicem agebat vitam vel in sui transitu novitate fuerant facta, valde perita manus scriptoris in sua legentibus patenter edidit vita (10) ; vos interim ad multiplicia ejus desideramenta, quæ pro loci sui erectione laboratione sudavit assidua, optamus dicta reflectere, si ipse quoque dignetur adesse. Nam, cum, relicta, secundum Domini præceptum, patria Sithiu cum duobus adisset loca, tunc temporis, ob nimiam multorum paludum putredinem vel nemorum densitatem, per omnia invenit deserta, nec ad usus hominum, nisi quod et adhuc incolis non deest pro capescendis squamigerorum generibus, quod unquam utilia. Quo in loco sanctus vir tantum in Dei nomine sudavit, ut primitus nobile templum, lapidibus rubrisque lateribus intermixtum, in altum erigeret ; cujus ex vicino columnæ, quarum capitibus singulis imposita testudine, utramque parietem firmiter sustentant ; nec minus interius oratorii pavimenta multicoloris petrarum junctura, quæ pluribus in locis aurea insigunt lammina, decenter adornavit. Cujus templi

(10) S. Bertini Vita edita est a Mabill. *sæc. Bened.* II. part. 1, pag. 108 et seqq. et a Bollandist. Sept. t. II, pag. 586, et seqq. 590 et seqq.

structuram qui forte velit, præ oculis inspicere poterit. Hunc tantummodo codicem de membranulis in unius libri cumulavimus corpus, ut, si forsans quis istius loci possessionum investigandarum fuerat avidus, ad hunc recurrat : ibi numerum et nomina invenire poterit quantocius sub prætitulatione amorum Dominicæ nativitatis, vel tunc temporis cujuslibet regis, apte conjunctum (11), prout nostræ erat possibilitatis ; sed non omnia, quoniam multa ab antecessoribus nostris neglecta sunt, partim librorum incensione, partim demolita vestustate.

II *De eo quod Adroaldus tradidit beato Bertino villam Sithiu.*

In primordio igitur operis, auspice Christo, præponimus traditionem Adroaldi tunc temporis illustrissimi, qui, velut in gestis almi patris Bertini legitur (42), cum hæreditarium possessionis suæ non haberet, post decessum fragilitatis humanæ, tractare cœpit assidue qualiter Christo commendaret terrena, ut mercaretur superna. Igitur, adveniente domno Bertino in territorio Caruanense, hortatu beati præsulis Audomari, tradidit Adroaldus supramemoratus almo Bertino villam sui juris, Sithiu nuncupatam, anno incarnationis Domini nostri Jesu Christi 640 (13) qui est annus xi regis Lodovei, filii Dagoberti, quatenus ibi cœnobium in honore principis apostolorum construeret, et ad ordinem vitæ monasticæ plurimos ascenderet exemplo conversationis propriæ ; cujus traditionis exemplar hic etiam scire volentibus præ oculis inscribere curavimus.

III. *Exemplar traditionis Adroaldi (14).*

« Dominis sanctis Patribus Bertino, Mammolino, Ebertranno. Ego in Dei nomine Adroaldus, sana mente, sanoque consilio integræ deliberationis, prout mundana peccata mea illecebris abstergere Dominus dignetur, dono vobis omnem rem portionis hæreditatis meæ in pago Taroanense, quod domno Patri Audomaro, apostolico viro, ad senodichium suum ædificandum dare voluimus; sed ipse salubre ac melius consilium nobis donavit, ut ipsam rem vobis delegarem, ut ibi monasterium in honorem sancti Petri principis apostolorum construere debeatis, ad conversandum monachis, ubi beati pauperes spiritu et domestici fidei adunari debeant, quorum voces quotidie ad aures Domini personare noscuntur, quorum petitiones Dominus audit et implet. Propterea vobis in Christo patribus dono, per hanc epistolam donationis, in pago Taroanense, villam proprietatis meæ nuncupante Sithiu, supra fluvium Agniona, cum omni merito suo, vel adjacentiis, seu aspicientiis ipsius villæ. Hæc sunt : villa, Magnigeleca, Wiciaco, Tatinga villa, Ammeio,

(11) Qua in re uti a Mabillonio adnotatur, Folquinus a vero calculo passim aberravit.

(12) Ad Mabill. *Sæc. Bened.* III, part. 1, pag. 109, et Bollandist. Sept, tom. II, pag. 587 A.

(13) Rectius an. 648 aut insequenti, quocum Chlodovei annus xi convenit.

(14) Edidit Miræus, *Oper. diplom.* tom. I, pag. 7.

A Masto, Fabricinio, Losantanas, et ad Fundenis seu Malros, Alciaco, Laudardiaca villa, Franciliaco, cum omni merito eorum ; cum domibus, ædificiis, terris cultis et incultis ; mansiones cum sylvis, pratis, pascuis, aquis aquarumve decursibus, seu fariariis, mancipiis, acculabus ; greges cum pastoribus, mobilibus, immobilibus, vel quibuslibet beneficiis. Hæc omnia vobis ad integrum trado atque transfirmit ut habeatis, teneatis atque possideatis, et quibus volueritis ad possidendum relinquatis. Si quis vero, quod futurum esse non credo, si ego aut ullus de hæredibus meis, vel quislibet opposita persona contra hanc donationem venire conaverit, ullo unquam tempore, imprimitus iram Dei incurrat, et sancti Petri offensam ; et insuper, fisco cogente, auri libras xv, argenti pundo xxx coactus exsolvat, et quod repetit non valeat evindicare. Et ut hæc donatio omnibus temporibus firmissima sit, manu nostra roboravimus, et qui signarent aut subscriberent ad præsens rogavimus. Facta donatio viii idus Septembris anno xi regni Domini nostri Clodovei regis (51).

« Actum Ascio, villa dominica, publice, coram strenuis personis, quorum nomina, cum subscriptionibus vel signaculis, subter tenentur inserta.

« Ego Adroaldus hanc donationem, a me factam subscripsi. In Christi nomine, peccator Audomarus, nomine absque opere episcopus, pro testimonio subscripsi. Ego Agolfus, acsi indignus, presbyter, subscripsi. Ego Ingobertus, acsi indignus, presbyter, subscripsi.

C « † Signum Chuneberti grafionis. † Sign. Landeberti. Sign. Maurilionis. Sign. Baboni. Sign. (16) Sacebaronis. Sign. Adalbaldi, Leudolenus abbas subscripsit. [Sign. Waldegisili, in Christi nomine Ragnulfus, jubente domno Audomaro episcopo, et rogante Adroaldo illustri viro, hanc donationem scripsi.

« Testes hujus traditionis :

« Sign. Rabbani. Sign. Seoguini. † Sign. Creodmari † Sign. Ermemberti. † Sign. Maurini. † Sign. Adalcharil. † Sign. Rigoberti. † Sign. Chrodobaldi. † Sign. Vumegeri. † Danoaldus presbyter. A. Sign. Ormari. † Sign. Ineufl. † Sign. Bertolandi. Sign. Tadobaldi. † Sign. Astronvaldi. † Sign. Gaiberti. † Sign. Bainus A. Sign. Madalgasi. † Sign. Burgasti. † Sign. Madalaulfi. † Sign. Aldeberti. Sign. Traswaldi. † Sign. Macrini † Sign. Gislebertus A. Sign. Badoni. † Sign. Radbaldi sacerdotis. † Sign. Vualdmari. † Sign. Anchaldi sacerdotis in Christi nomine, ut supra A. Sign. Charrici. † Sign. Isberti sacerdotis. † Sign. Amalgarii.] »

(15) De cœnobii constructione aliisque rebus post Adroaldi donationem, a Bertino, Mummolino et Ebertranno gestis, vide Mabill. *Annal.* XIII, 49, tom. I, pag. 400 et seqq.

(16) Hic videtur expungendum *Sign.*, ut possit legi : *Sign. Baboni sacebaronis.*

IV. *Exemplar commutationis Villamni beati Bertini A et Mummolenti episcopi (17).*

Sub Francorum quoque principe (Chlotario) prædicti regis Hlodovei filio, anno ipsius vi, Verbiq̄ue incarnati 660 placuit, venerabili viro Mummoleno Noviomensi episcopo, domnoque Bertino abbati de Sidiu monasterio inter se aliqua commutare locella: deditque venerabilis Mummolenus episcopus domno Bertino abbati villam nuncupatam Vallis, quam de p̄ rte dederat viro reverentissimo Ebertramno abbate de sancti Quintini cœnobio, pro alia villa cognomento Tunninio, seu et Inbrago et Inglandono, vel in Selerciaco. Hæc quinque locella domno concessit Bertino. Et e contrario vir venerandus Bertinus dedit Mummolino episcopo portionem suam de villa nuncupante Vausune, in pago Constantino, et locum aliud nomine Lauvardiaca B villa ad integrum, quam commutationem regia auctoritate confirmare petierunt: quod et factum est. Exemplar autem regiæ confirmationis proponere placuit.

V. *Exemplar ejusdem.*

[[18, Chlotacharius rex Francorum vir inluster.] Dum et nos Dominus in solio parentum nostrorum fecit sedere, oportet nobis salubriter peragere, ut ea in Dei nomine debeamus propensare, ut id quæ ad profectum ecclesiarum vel res sanctorum salvandum pertinet, libenti animo debeamus præstare, qualiter hoc in Dei nomine inlibata debeat permanere, et apud æternum retributorem nobis ex hoc ad mercedem possit pertinere, et congregatio Deo canentes, pro nobis Domini misericordiam studeant C deprecare. Igitur apostolicus vir Mummolenus Noviomensis urbis episcopus, necnon et venerabilis vir Bertinus abba de monasterio Sidiu, qui ponitur in pago Tervuancense, a quorum amborum opere visi fuerunt ædificare, et est in honore sanctæ Mariæ genitricis Domini nostri Jesu Christi, necnon et sancti Petri et Pauli apostolorum, vel cæterorum domnorum sanctorum constructus, ad præsentiam nostram venientes, clementiæ regni nostri detulerunt notitia, ut aliqua locella eorum congrua et oportuna, tam in pago Constantino, quam in Noviomaginsæ, vel Cambracinsæ, seu Vermandinsæ, ubicunque congruum locum advertirent, inter se commutare deberent. Ideo petierunt nobis unanimiter ante dictus domnus Mummolenus episcopus, seu D venerandus vir Bertinus abba, ut eis licentiam tribuere deberemus, tam de parte domno Mummolino episcopo, vel civitate Noviomense ipsius pontificato,

(17) Edidit Mabill. *De re diplom.* p. 625.

(18) In hoc Chlotharii præcepto deest apud Folquinum formula initialis, quam uncis inclusam supplēvimus. Desunt etiam regis ac Blathechildis reginæ subscriptiones, tametsi uterque *signaculo manus* suæ id affirmavit, eum ad modum quo in subsequentibus Chlodovei tertii litteris etiam Chrodechildus subscribit cum filio suo Chlodoveo sub hac formula, *Signum gloriosi Chlodovei regis: et, Signum præcelsæ genitricis nostræ Chrodechildis reginæ:* quæ formula etiam servatur in diplomatibus Chlodovei junioris,

quam et de parte ipsius Bertino abbate, monasterii sui Sidiu, quandoquidem eis complacuerunt, et locum invenirent, licentiam nostram habeant faciendum. Invenere inter se ambo locella aliqua his nominibus: Vallis, quem de parte venerabili viro Ebertramno abbate de basilica sancti Quintini pro alia villa cognominanti Tunninio, seu et Inbrago et Inglandono, vel in Selerciaco, in ista loca quinta denominata dedit Mummolinus episcopus jam dicto Bertino abbate. Similiter dedit Bertinus abba memorato domno Mummolino abbati vel episcopo portione sua de villa nuncupante Vausune, in pago Constantino ad integrum, quem de illustri vero Agulfo pro alia villa Tranciliaco in concambio accepit, et alio locello qui vocatur *Laudardiaca* villa, in pago.... ad integrum. Ista omnia denominata quod nos pro reverentia ipsius sancti loci, vel Bertino, seu monasterii sui Sidiu, ut hoc in eis metipsis Mummolino episcopo et Bertino abbate, sicut superius diximus, integra nostra auctoritas plenius confirmare deberet. Cujus petitioni ita præstitisse et in omnibus confirmasse cognoscite. Præcipientes enim ut sicut constat de ipsas res superius, quidquid dictum est, in ipsa loca cum omnia et ex omnibus tolum et ad integrum, id est cum terris, domibus, mancipiis, farinariis, vineis, vel quidquid inter se commutaverunt, cultis et incultis, et hoc ad præsentem tempore possidere vel dominare videntur, ita et in antea per nostrum præceptum plenius inde confirmatum et supra scripti domnus Mummolinus episcopus et Bertinus abba de ipsas res superius nominatas, quidquid manu nostra fuit delegatum vel firmatum, sicut per eadem declaramus, hoc habeant, teneant, atque possideant, suisque successoribus cum Dei et nostra gratia derelinquant; vel quidquid exinde facere decreverint, liberam in omnibus habeant potestatem, et nulla inter ipsos lis et altercatio post temporibus ante parentum nostrorum regibus maneat, nisi de parte domno Mummolino episcopo, quam et de successoribus suis Noviomaginsæ civitate nulla requisitio nec remallatio fiat; et de parte Bertino abbate vel ipsius monasterii Sidiu seu successoribus suis non fiat: et nec successoris nostri in curticellas superscriptas, nec quislibet, ut dictum est, judiciaria potestas ibidem ingredi non præsumat: nisi pro nostra mercede absque introitu iudicium memoratus abba vel successores sui ibidem consistentes ad parte ipsius monasterii valeant possidere, qualiter in illis delectetur ad ipsa sancta congregatione pro nobis Domini omnino consentanea formulæ Carolinæ. In contextum hujus diplomatis mendum irrepsisse videtur ad hæc verba, *domno Mummolino abbati vel episcopo:* nam alias simpliciter episcopus dicitur, nulla mentione facta abbatialis ejus dignitatis, quam ei nonnulli tribuunt ante pontificatum. Cæterum hoc præceptum laudat in suo Chlodoveus tertius, qui et Childerici avunculi ac Theoderici genitoris sui eam in rem diplomata laudat. Childerici litteras non habemus: Theoderici præceptum exhibet Folquinus, prout sequitur.

sercordiam jugiter deprecare. Et ut hæc præceptio firmior habeatur, et a vobis successoribusque vestris per tempora in omnibus conservetur : nos et præcelsa domna genitrix nostra Balthchildis regina signaculo manus nostræ noscimus adfirmasse.

Actum sub die Kal. Februarii, anno vi regni nostri Crisiaco palacio.

VI. *De privilegio beati Audomari, quod concessit sancto Bertino de basilica sanctæ Mariæ.*

(662) In eodem quoque anno, sub eodem principe Lothario, fecit beatus Audomarus, Tarvenensis Ecclesiæ episcopus, domno Bertino privilegium ecclesiæ suæ, quam in honorem sanctæ Dei genitricis Mariæ construxerat in Sithiu villa, ad corpora fratrum tumulando (19), ut ipsa basilica sub umbraculo patrocini prædicti abbatis Bertini, seu successorum ejus, per succedentia tempora usque in finem regatur, ut ipsius privilegii testatur charta quam etiam his inscribere curavimus uti tunc temporis factam accepimus.

VII. *Exemplar ejusdem privilegii.*

(14 Apr. 662). « Domnis sanctis ac venerabilibus in Christo mihi adhærentibus, tam abbatibus quam et presbyteris vel diaconibus, vel omni clero Tarvenensis Ecclesiæ seu viris illustribus, optimatis, sublimis personis vel reliquis quam pluribus, Audomarus, Christi gratia Tarnanensis Ecclesiæ episcopus. Licet nos antiquæ regulæ constituta salubri observatione custodire conveniat, tamen, divina largitate inspirante, utili provisione pertractante, constituimus ut, quod sacris deliberationibus non derogat, intrepida observatione conservetur. Quia placuit nobis, juxta fraternalem consensum et visceralis pietatis affectus, ita cor nostrum intrinsecus mollivit, ut basilica in insula Sithiu, ubi in antea monasterium in Dei nomine ædificatum esse videtur, ubi regulariter viventes aderant monachi sub libertate constituti, ibidem pariter cum ipsis monachis, pro eorum consolatione vel adjutorio, basilicam, communi opere, ad corpora eorum vel nostrum quiescenda, ædificavimus in honorem sanctæ Mariæ genitricis Domini nostri Jesu Christi ; ut in superscripta basilica, juxta ipsorum fratrum plenissimam charitatem, in ejus sacello corpusculum meum, post obitum meum ; ibidem depositus vel conditus, deberet inter ipsorum corpuscula manachorum, qui, religioso habitu, ad omnipotentis Dei verbum, convenerunt de dissimilibus gentibus, de squalitate mundi, in unius gremio sanctæ Ecclesiæ, pro amore Christi consolidati sunt ; ut ab jugo mundi colla mentes excutiant, omnia deserere, terrenæ curæ pondera deponere, atque ad cœleste desiderium latius animi sinum laxent, vitam remotam pro superna retributione petierunt, ut in ea sanctis precibus dediti, et vetustatem cordis a societate sæcularium strepitus disjungere, et in igne amoris

A Domini conflant, ut ad cœleste gaudium contemplandum se innovent. Proinde ego qua fiducia provocatus, intercessores meos apud clementissimum, et omnipotentem Dominum, ut suis precibus præbere mihi dignentur ammiculum, humiliter deosco, et taliter ab ipsa congregatione supplico, ubi et ubi locus evenerit, in quo Dominus de hac luce me migrare jusserit, consocia charitate, juxta quod in auribus vestris patefecimus, quod voluntas nostra taliter decrevit, ut cum ipsis peregrinis, in ipsa basilica, quam pro eorum adjumento construximus, ibidem me requiescere, secundum ipsorum monachorum voluntatem, et Dei adjutorio, licentiam habere debeam ; et ipsi fratres, de quibuslibet locis, in præfata insula corpus meum adducere et ibidem recondere debeant. Per quod decerno, et, juxta consensum fratrum clericorum Tarnanensis ecclesiæ, vel illustribus viris personis interdico, ut ipsa basilica sub umbraculo patrocini abbatis Bertini, qui nunc temporis in ante dicto manasterio præesse videtur, seu a successoribus suis, sub eodem gubernatione regenda, cum divino cultu affectuque piissimo et dilectione qua decet, et cum omni integra soliditate insulæ Sithiu monasterio in sui juris obtineant vigore arbitrioque, vel rebus in ibidem aspicientibus ; ut neque ego neque ullus episcoporum successorum meorum, neque privilegio aut muneris causa, pro ejusdem adjutorio, servorum Dei vel ipsorum libertate integra reservanda, requirere non præsumat. Et, sicut antiquorum, vel in novo tempore, monasteria propria privilegia sunt consecuta, ita et hoc a successoribus custodiat ; ut quidquid in ipsa basilica vel ejus monasterio ibidem offertur, ipse abbas vel monachi ibidem servientes, absque ullius contrarietate vel repetitione episcoporum, liberi, cum Dei adjutorio, hoc possideant ; et, juxta quod decretum est, quidquid prædicti basilici monachi sub libertate evangelica regulariter viventes, regio munere, seu a quibuslibet Christianis, in agris, mancipiis, auro argentoque sacrisque voluminibus, vel in quibuscunque speciebus, quæ ad ornamentum divini cultus, vel ad opus eorum monachorum pertinere noscuntur, vel in cæteris rebus collatis aut deinceps collaturis, in præsentī vita nostris temporibus seu successorum meorum, neque ego nullusque sibi pontifex, aut aliquis ex ordine clericorum ordinator Tarnanensis Ecclesiæ, suis usibus usurpare aut minuere, aut ad civitatem aliqua specie deferre non præsumat. Et quidquid ad ipsum altare in Dei nomine fuerit oblatum a quibuscunque, Deo inspirante, transmissum, nihil sibi exinde, pro reverentia sanctæ Mariæ, in cujus honore ipsa basilica vel reliquorum sanctorum constructa esse videtur, pontifex aut ejus archidiaconus, vel quilibet ordinator ecclesiæ Tarnanensis, audeat vindicare a præfato monasterio ; neque in agris ipsius convivia, ego,

(19) De hac ecclesia, quæ postea in monasterium, ac demum in cathedralem Audomaropolis ecclesiam

conversa est, vid. Mabill. *Annal.* XIII, 49, tom. I, pag. 401.

vel pontifices successores nostri, vel archidiaconus præparare voluntate fuerit rogatus, et, peracto divino mysterio, absque ullo incommodo, in sua studeat habere regressum; neque ulla alia potestate in ipso monasterio, ut dicimus, neque in rebus, seu mysterium aut ornamentum ipsius, neque in personis donandi aut commutandi pro reverentia sanctæ Mariæ vel Petri et Pauli apostolorum, vel pro eo, ut quieti sub regula sancta ipsi monachi vivere debeant, ad ipsum monasterium deservientes, ut de perfecta quiete ipsa congregatio valeat, duce Domino, illæso tramite, per tempora exsultare, et ad portum quietis æternæ feliciter pervenire; et, sicut plura monasteria, sub libertate viventes, ut pro statu Ecclesiæ et salute regis vel stabilitate regni et tranquillitate patriæ, valeant in ipso loco vel ad eorum reliquias sanctorum plenius exorare, et, juxta decreta antiquorum patrum, Domino adjuvante, valeant perseverare; quatenus hanc epistolam, cum privilegio concesso atque indulto sub ea, ut diximus, libertate, sicut plurima monasteria, ut monachi ibidem consistentes debeant in perpetuum permanere firmissime, ut jam dicti monachi a sæpe dicto monasterio ejusque cellulas, quia mihi de catholica auctoritate convellitur, quidquid domesticis fidei, pro tranquillitate pacis vel reverentia sanctorum, tribuitur. Illud etiam placuit addere, ut, absque introitu pontificis, ipsi monachi sub religione vel regula, sicut superius diximus, vivere debeant, Christo protegente, qui adjuvet hanc epistolam conservantibus et qui destruat infringere eam præsumentibus. Quam diffinitionem constitutionis nostræ, nostris et futuris temporibus, ut valitura sit, manus nostræ subscriptionis roboravimus, et fratribus nostris et illustribus viris, ut et ipsi perfirmare deberent, rogavi.

« Actum in basilica ipsa, sub die xviii Maii, anno vi regni domini nostri Clothacarii regis (20).

« In Christi nomine, quamvis peccator, ego, Audomarus, nomine absque merito episcopus, hanc epistolam voluntarius dictavi et recensere audivi; et qui subterius scribere deberent, rogavi. Hæc ab ocellis feci, et alius manum meam tenens scripsit et subscripsit.

« In Christi nomine, Mummolenus, acsi peccator, episcopus, rogatus pro indiculo domni Audomari, subscripsi. In Christi nomine, Andebertus indignus subscripsi. In Christi nomine, Drancio, indignus epi-

(20) A. Chr. 662. — « Actum anno Verbi incarnati sexcentesimo sexagesimo. » *Cod. Audom.*

(21) Hic habet cod. Aud. : *Ad hujusmodi signum finit liber veteris Folquini.*

(22) In cod. Aud. : prima, ut videtur, manu scriptum est hoc monitum : « Ex libro papireo ubi hæc littera habetur inserta, continetur tam ea quam immerito delevi, quam hoc : actum anno, etc., item et in originali, quam ego hodie ix Decembris anno 1512 palpans legi, est mihi testis Deus. »

(23) Walbertus a Joanne Iperionuncupatus Pontivensis, Tornacensis et Arkensis comes, habuit, eodem Joanne auctore, patrem Haugerium, Theoderici

scopus, subscripsi. In Christi nomine Granvangerus, indignus episcopus, subscripsi. Bertefridus peccator hanc epistolam subscripsi. In Christi nomine, Audobertus episcopus, subscripsi. Amlacharius, in Christi nomine, peccator episcopus, subscripsi. Raginus acsi peccator, episcopus, subscripsi. In Christi nomine, ego Abel, acsi indignus, abbas, subscripsi. Ego Ramnibertus peccator hanc epistolam subscripsi. Ego Landebertus, acsi indignus, monachus, hoc privilegium, rogatus scripsi et subscripsi (21). »

Igitur decedente domno Audomaro episcopo, in villa Worantis dicta, distante a Sithiu cœnobio fere quatuor miliaribus, a domno Bertino, secundum ipsius beati viri in hoc privilegio rogatum, exinde deportatus, in superscripta basilica, coram altare Dei Genitricis est humatus; ac deinceps ipsa basilica domno Bertino fuit subdita (22).

VII* *De eo quod beatus Walbertus Villam Arkasi beato patri Bertino tradidit.*

Postquam beatus Bertinus casum miserabilem Walberti (23) viri eximie probitatis, et cruris fracturam prædixerat, et cellarium vino vacuum ejus fide sincera fragrantissimo mero repleverat; insuper ex mero multiplicato semel delibato isdem Walbertus comes plenam incolumitatem receperat, omni subitolo dolore, ob remunerationem cœlestis beneficii, villam Arkas et multa alia predia beato compatri suo Bertino fratrum usibus, anno Virginei partus sexcentesimo sexagesimo octavo, perpetuo delegavit.

Arkensis gratus tibi, quæso, sit comitatus.

VIII. *Privilegium Theoderici regis de hoc quod domnus Bertinus in Attino fisco comparavit.*

Anno autem Dominicæ incarnationis 676, ind. iv, regnante glorioso Francorum rege Theoderico, qui erat frater præfati regis Clothacarii, anno x (24), fecit idem rex Theodericus præceptum securitatis domno Bertino, de eo quod comparavit in Attinio fisco, cujus hic est textus.

IX. *Exemplar (25).*

[Theodericus rex Francorum vir iustus]. Si aliquid ad loca sanctorum pro adjuvamen servorum Dei concedimus, hoc nobis ad laudem vel æternæ retributionis pertinere confidimus. Igitur cognoscat magnitudo seu utilitas vestra quod nos venerabili viro Bertino abbati de monasterio Sidiu tale beneficium concessimus, ut quod infra mero Attiniacense de fisco nostro comparatum habebat, aut in antea ad

regis Burgundionum majorem domnus, et matrem Leodegundam. Magna hæreditatis suæ parte monasterio Sithiensi tradita, sæculum ejuravit, subque S. Bertino abbate monachus est effectus. De quo et Walberto sane altero, qui Luxoviensis abbas fuit conf. Mabill. Sæc Benedict. III; part. 1, pag. 113 et part. II, pag. 453; Joan. Iper. *Chronic.* cap. 1, part. x; Bolland. Maii tom. I, pag. 274.

(24) Initium regni Theoderici, teste Mabill. sumitur ab ineunte mense Sept. an. 673; ex quo annox ejusdem regni, eum an. Chr. 682 congruenter esse satis perspicuum est.

(25) Vulgatum a Mabill. *De re diplom.* pag. 625.

ad comparandum invenire potuerit, præter illos mansos unde operas carrarias exeunt, hoc habeat concessum, et nullo reddito terræ, nec nullas functiones publicas eisdem ob hoc exigere, nec requirere non debeatis. Quapropter per hoc præceptum specialius decernimus ordinandum, quod in perpetuo volumus esse mansurum, ut neque vos, neque juniores seu successores vestri, nec quislibet de judiciaria potestate adinctus, de ipsas terras quod infra mero Attiniacinse infra ipso fisco nostro memoratus abba comparatum habet, aut deinceps ipse vel successores sui, aut pars ipsius monasterii comparare potuerint, præter illos mansos unde carpentas exeunt, nullos redditus terræ, nec ullas functiones eisdem non requiratis, nec exactetis, nisi quidquid exinde ipse abba vel pars monasterii sui Sidiu aut successores sui, vel quod fiscus noster percipere potuerit, ex nostro munere largitatis hoc habeat concessum atque indultum. Et ut hæc præceptio firmiter habeatur, et per tempora melius conservetur, manus nostræ subscriptionibus eam decrevimus roborare.

Signum gloriosi regis Theoderici.

Data sub die x Kal. Novembris, anno x regni nostri, Compendio palatio in Dei nomine feliciter (26).

X. De cella Hunulfi curte.

Anno ab incarnatione Domini 677 indictione (28) vi, vir quidam inclitus, nomine Amalfridus, tradidit domno Bertino monasterium quod ipse construxerat in proprietate sua, nomine Hunulfi curte in pago Cameracense, super fluvio Scald; ubi et filia ipsius illustris viri Auriana nomine, abbatissa sanctimonialium rectrix esse videtur eo tenore ut hoc ipse, dum adviveret, per precariam haberet, et post suum obitum ac filia ejus Auriana, supraddictus abbas Bertinus seu successores sui hoc habeant, teneant atque possideant; et quemcunque præpositum ibi præponere voluerint, licentiam habeant, sicut etiam exemplar illius traditionis apud nos hactenus conservatum, testatur hoc modo.

XI. Traditio Amalfridi de eadem cella (28).

Ego in Dei nomine Amalfridus illuster vir, concessi atque delegavi ad monasterium Sidiu, ubi venerabilis vir Bertinus abbas præesse videtur, una cum voluntate vel convenientia filia meæ Auriana,

(26) Theoderici solemniter subscribendi modus is erat, † *In Christi nomine Theodericus rex subscripsi*, ut ex relatis ejus formulis constat. Unde asserere licet, hic non bene redditam fuisse Theoderici ipsius subscriptionem a Folquino, qui in superiori, uti et in isto, Chlotharii diplomate formulam initialem; ad hæc etiam regis ac Baltechildis reginæ atque cancellarii subscriptiones prætermisit.

(27) Indict. vi non cum an. Chr. 677, sed cum an. 678, convenit; neuter vero horum annorum eum x Theoderici III, qui annus incidit in an. Chr. 685.

(28) Edidit Mabill. *De re diplom.* pag. 607.

(29) Amalfridi litteras ita claudit Folquinus, itemque Iperius in Chronico Bertinensi, qui Iperius prima instrumenti verba, quæ præfationis loco sunt,

quæ ibidem rectrix esse videtur, hoc est monasterium nostrum, cujus vocabulum est Hunulfofurtis, in pago Kambrincense, super fluvio Scald, quem ego in proprietate nostra in honore sanctæ Mariæ, vel sancti Petri, seu sancti Martini, seu sanctæ Pollinæ construxi, ubi ipsa pretiosa gemma requiescit in corpore..... Et supplicamus ipsos fratres et rectores monasterii, ut ipsam monasterium de Missa, de curso, de luminaria, curam habere studeant, et de hospitibus et peregrinis charitatem, ut mercedem habere debeant, et nomen nostrum in libro vitæ recenseant. Actum Vermandis, quod fecit mensis Februarius dies viii in anno xii regni domini nostri Teuderici gloriosissimi regis (29).

Hac traditione jam peracta, atque illustrium virorum subscriptione firmata ut etiam per succedentia tempora inconcussa servaretur annis necdum duobus post prædictam traditionem peractam, qui erat annus Dominicæ incarnationis dclxxviii, atque prædicti regis Theoderici annus xiv (30) pariter regale palatium in villa Crisciaco adientes, domnus scilicet Bertinus abbas, et Amalfridus illustris factor hujus traditionis, postulantes suprascriptam donationis cartam regis præceptionis auctoritate firmare. Quod rex tunc devote complexans, cum sigilli regalis subscriptione apud nos conservata, hactenus testatur ita dicendo.

XII. Confirmatio Theoderici regis de eadem cella (31).

Veniens venerabilis vir Bertinus abba de monasterio Sidiu, quod est constructum in pago Tarwaninse, in honorem sancti Petri, vel cæterorum sanctorum, per consensu et voluntate illustris viri Amalfridi, et matronæ ipsius Childebertanæ, seu et filia eorum Auriana abbatissa, Cariciaco villa in palatio nostro, in nostram venientes præsentiam, clementiæ regni nostri intulerunt, eo quod ipse Amalfridus et matrona sua Childebertana in honore sanctæ Mariæ genitricis Domini nostri Jesu Christi, vel sanctæ Pollinæ, in loco nuncupante Hunulfofurte, super fluvio Scald visi fuerunt ædificasse, etc. Dat. Kalend. April. anno xiv regni nostri Cariciaco palato.

De fmdatione et dedicatione monasterii sanctæ Bertæ Blangiensis.

(685) Theoderici prætitulati regis, Clodovei et

refert in hunc modum: *Quantum intellectus sensus humani, etc.* Illa vero resecurisse videtur Folquinus, quod nihil ad historicam diplomatis notitiam conferent: at subscriptiones omittere non debuit, quæ sic habent: *Amalfridus hoc testamentum a me factum relegi et subs.* Ego Auriana abbatissa consentiens subs. Signum Adalfridi, Vulfoaldus, Nivarario, Angabertus, Hildramnus, Erchamfridus, Signius, Vuaurulfus Diaconus, Ulitmarus, Crasmarus, Dudonus, Bruno, Ermenfridus, Constantinus, Gislefridus, Centenasius, Gerfridus, Balstrantus, Bladardus rogatus hoc testamentum scripsi et subscripsi.

(30) Annus xiv regni Theoderici III mense Aprilis, cum a. Chr. 687 convenit.

(31) Hanc confirmationem edidit, sed mancã, Mabillonius, *De re diplom.* pag. 607.

Batildis reginæ filii, fundatoris (32), sancti præsulis Vedasti Attrebatensis, anno duodecimo, in Blangiaco, beatissima Berta monasterium (33) ædificare cœpit in pago Taruanorum, in propria possessione, anno Dominicæ nativitatis octogesimo secundo (34) vel circiter, ut patet in scriptis prædicti monasterii. Compositis denique omnibus ad ornatum monasterii, piissima Berta convocavit in unum venerabiles episcopos ad præscriptum monasterium dedicandum, sanctum videlicet Ausbertum, Rotomagensem episcopum; sanctum Walaricum; sanctum Germanum de civitate Parisii; sanctum Silvinum, advenam de Tholosa venientem; sanctum Pharonem de Meldis, fratrem Walberti suppositi; venerabilem Ravengarium, in cujus diœcesi ante relatum situm est cœnobium, Taruanensem præulem, plerosque alios præclaræ vitæ viros. Ibi omnes, velut columnæ firmissimæ intra sanctam Ecclesiam uno in tempore floruerunt, et ad memoratam Bertam, devotioni ejus favere gliscentes, convenerunt. Ravangerus autem, Morinorum episcopus in cujus parochia actum est, interrogavit si omnia adessent dedicationi necessaria. Responsum est illico a Berta cuncta adesse. Tunc ille: « Affer, inquit, ysopum, ut præparatur usui necessario. » Et illa, inquit: « Huc usque, pater nesciebamus si de illis aliqua necessitas huic adjungeretur operi. » Tunc, metu divino, angelus, in modum juvenis, detulit ysopum miraculose meritis astantium. Facta est hæc dedicatio quando fecit mensis februarius dies novem.

XIII. *De morte Theoderici et successione Clodovei filii ejus, et cæteris.*

Decedente interea glorioso Francorum rege præscripto Theoderico, anno incarnationis Dominicæ 682, qui erat annus regni ipsius (32) filius ejus Clodoveus puer in regno Francorum gloriose sublevatur. Qui regia auctoritate privilegium quoddam domno Bertino fecit de monasterio suo Sithiu, in quo quidquid ab antecessoribus suis prædicto loco fuit concessum, ipse privilegio reginæ confirmationis affirmavit; interdicens scilicet, sine judiciaria potestate, locum illum per succedentia tempora manere, nec aliquis publicus exactor, sub aliquo restrictionis freno, ingenuos ac servientes loco illi distringere præsumat. Quod etiam privilegium istic inscribere placuit. Actum est anno ab incarnatione Domini 672, qui erat annus præfati regis, hoc modo.

XIV. *Privilegium Clodovei regis (36).*

Chlodoveus rex Francorum [vir inluster]. Si illa beneficia quæ parentes nostri ad loca sanctorum præstiterunt vel concesserunt, pro nostris oraculis confirmamus; et regiam consuetudinem exercemus, et nobis ad laudem vel stabilitatem regni nostri in Dei nomine pertinere confidimus. Igitur venerabilis vir Bertinus abba de monasterio Sithiu, quod est in pago Tarwanense, in honore sanctæ Mariæ geni-

trici Domini nostri Jesu Christi, necnon et sancti Petri et Pauli apostolorum, vel cæterorum domorum Sanctorum constructum, ad nostram accedens præsentiam, clementiæ regni nostri suggessit, eo quod avus noster Chlodovius quondam rex de omnibus curticellas vel villas ipsius monasterii, quidquid præsentem tempore possidebant, aut adhuc inantea ex munere regum, vel collata populi, seu de comparato aut de qualibet adtracto in quibuslibet pagis atque territoriis inibi erat additum vel collatum, integra emunitate antecessoræ suo Mummolino quando vel ad prædicto monasterio concessit, ut nullus iudex publicus ibidem ad audiendas causas, freta exigenda, fidejussores tollendos, nec mansiones aut paratas faciendo, nec homines ipsius monasterii, tam ingenuos, quam et servientes super terras suas commanentes distringendos, nec nullas redhibitiones requirendas, nec exactandas, nec judiciaria potestas ibidem ingrediendo quoquo tempore non deberet, nisi sub emunitatis nomen omni tempore cum omni fretis concessis pars ipsius monasterii debeat possidere. Unde et præceptionem principum, seu confirmationem avunculorum nostrorum Chlotacharii, et Childeric, seu et genitoris nostri Theoderici quondam regis, qualiter hæc vel illa locella, quæ postea ipse Bertinus abba ad parte ipsius monasterii pro commutationis titulo vel strumenta accipere.... accipere confirmaverunt, nobis in præsentem ostendit relegendas: et ipsis beneficiis concessis de tempore usque nunc asserit conservatas, sed pro firmitatis studium petiit memoratus abba celsitudini nostræ, ut hoc circa ipsum locum pro nostra auctoritate plenius confirmare deberemus. Cujus petitioni pro mercedis nostræ munere vel reverentia ipsius sancti loci ita præstitisse et in omnibus confirmasse cognoscite. Præcipientes enim ut quidquid constat supra scriptos avos nostros Chlodovius quondam rex de ipsa emunitate, sicut superius est comprehensum, præfato Mummolino, vel postea ipse avunculi nostri Chlotacharius seu Childericus, seu et genitor noster Theodericus quondam reges, juste et rationabiliter consenserunt, vel confirmaverunt, et de eo tempore usque nunc recto tramite fuit conservatum, ita et inantea per nostro præcepto plenius in Dei nomine confirmato, inspectas ipsas præceptiones præscriptorum principum, sicut per easdem declaratur, circa ipso abbati Bertino, vel successoribus suis, aut ipso monasterio Sithiu omni tempore ipsis beneficiis concessis in omnibus valeat esse conservatum: et nulla refragatione vel nullo impedimento a iudicibus publicis exinde quoque tempore habere non pertimescant: unde et ipsa congregatio pro stabilitate regni nostri vel salute patriæ Domini misericordiam jugiter debeant exorare. Et ut hæc auctoritas firmior habeatur et in omnibus conservetur, nos et præcelsa

(32) *Supple monasterii.*

(33) De Blangiaco monasterio vid. Gall. Christ. tom. X, col. 1188 et seqq.

(34) *Corrig. 685.*

(35) Obiit Theodericus III a. Chr. 694, cum ex prædictis regni sui a. xviii ageret.

(36) *Vulg. a Mabill. De re Diplom. p. 607.*

genitrice nostra Chrotechildis regina monus nostræ A signaculis subter eam decrevimus confirmare. Signum gloriosi Chlodovei regis. Signum præcelsæ genitricis nostræ Chrodechildis reginæ (37).

Actum sub die 1 Kal. Junias, anno 1 regni nostri.

XV. *De morte Clodevei et successione Hildeberti, et privilegio ejusdem.*

(698) Anno etiam Dominicæ incarnationis 684, cum decedente præfato rege Clodoveo, anno regni ejus (38) 11, frater ejus Hildebertus Francorum gloriose sumpsisset imperium, anno 111 regni ejus, fecit idem rex domno Bertino privilegium regiæ auctoritatis, secundum suprascriptæ conscriptionis tenorem quam ab antecessore suo Clodoveo rege factam, supra jam conscripsimus. Quod privilegium hic ideo B omittimus, ne conscripta iterare videamur. Nos interim ad subsequenta festinemus.

XVI. *Quod multa atia, se vivente, acquisierit, et de cella Worumhold dicta, et sancto Winnoco (39).*

Hæc et alia quam plurima, se adhuc vivente, monasterio suo adauxit cum ingenti desudatione. Multa etiam præterea, partim præcedentum incuria, partim quoque diuturna vetustate demolita, nobis hactenus manent incognita. Certum est autem quod omni vitæ suæ tempore in præparatione loci sibi a Domino traditi sudasset; unde nec abstinit, donec prisca monasteria regali auctoritate constructis regalibus privilegiis et terrarum opulentia cœquaret. Quin etiam et alia monachorum cœnobium, se adhuc vivente, construxit, ex quibus unum est quod vocatur Worumhold, quod quidam vir dives, Heremarus C nomine, eidem viro Dei contradidit. Sanctus vero Bertinus servorum Dei multiplicare volens habitacula, hoc ipsum cœnobium quatuor viris, ad se a Britannæ partibus advenientibus, se construendum regendumque commisit, Quadonoco videlicet et Ingenoco, Madoco sanctoque Winnoco, ut inibi receptionem pauperum construendo, hospitum peregrinorumque curam gererent non modicam in necessariis administrando. Post decessum vero supradictorum trium virorum, Quadonici videlicet et Ingenoci et Madoci, sanctus Bertinus, conventiculo fratrum inibi degentium, beatum concessit præesse Winnocum, quia de ejus vita et moribus non dubitabat, quem secum ad infantia sub Dominica monasterii scola nutriebat: cujus vitam et virtutes, D qui diligenter investigare voluerit, a quodam eligentissime conscriptam, invenire apud non poterit. Nos interim cœpta percurramus.

XVII. *Quod, se vivente, beatus Bertinus Rigobertum abbatem ordinaverit (40).*

Beato igitur Bertino jam in senium vergente, regimen cœnobii sui Rigoberto venerabili viro com-

misit, ut relicto mundanæ implicationis negotio, liberius vacaret Deo. Hic sub tempore regiminis sui, domno Bertino ordinante et jubente, construxit monasterium in honore sancti Martini, qui nunc loci caput et totius abbatie principatus existit, anno vi regni Hildeberti, qui erat annus Dominicæ incarnationis 689 (41), sub pontifice Tarwanensis Ecclesiæ Ravangero. Hic etiam sub anno Dominicæ incarnationis 693, regnante glorioso rege Hildeberto anno x, emit a viro quodam, Eodberto nomine, villam quamdam vocabulo Rumliaco, solidis mille quingentis; cujus emptionis carta taliter est facta.

XVIII. *Emptio Rigoberti abbatis de Nuntiaco (42).*

Domino sancto et in Christo venerabili viro Rigoberto, abbati de monasterio Sithiu, Eodeberto venditor. Constat me non imaginario jure, sed plenissima voluntate vobis vendidisse, et ita vendidi, tradidisse, et ita tradidi de presente, hoc est omnem rem portionis mee, in loco nuncupante Rumliaco, in pago Taruanninse, quam de parte filii mei Char deberti quondam, ex luctuosa hereditate mihi obvenit, id est, cum terris, domibus, edificiis, mancipiis, silvis, pratis, pascuis, aquis aquarumve decursibus, mobilibus et immobilibus, farinariis, greges cum pastoribus, rem inexquisitam, ad integrum, quantumcumque conjux mea ibidem tenuit moriensque dereliquit, vel ad filium nostrum superius nominatum de parte sua ad ipsum pervenit, hoc et integrato ordini ipse abbas vel pars monasterii sui, in jure et dominatione eorum, a die presentis faciant recipere vel dominare; unde accepimus a vobis in precio taxato, juxta quod nobis bene placuit atque convenit, inter aurum et argentum, solidos mille quingentos tantum, ita ut ab hodierna die ipse abba, vel pars monasterii sui, habendi, tenendi, dandi, vendendi, commutandi, vel quicquid exinde facere voluerit liberam et firmissam in omnibus habeant potestatem. Si quis vero, quod futurum esse non credimus, si nos ipsi, aut ullus de heredibus aut proheredibus nostris, vel qualibet opposita persona, qui contra hanc venditionem quam ego plenissima voluntate fieri vel conscribi rogavi, venire aut effringere præsumperit, et a me vel a meis heredibus defensatum non fuerit, tunc inferamus nos vel heredes nostri tantum et alia tantum, quantum a vobis accepimus, vel quantum ipsa res eo tempore meliorata valuerit, duplam pecuniam statuta servante componat, et quod repetit evindicare non valeat, sed presens vendicio hæc omni tempore firma et inviolata permaneat, cum stipulatione subnixa.

Actum Sitdiu monasterio, quod fecit mensis Maius dies xvi, anno x regni domni nostri Childeberti gloriosi regis. Signum Eodberti, qui hanc vendicio-

(37) Hic omissus dati privilegii locus a Folquino.

(38) Regnare cœpit Clodoveus III a. 691 post mortem Theoderici III, patris sui; obiitque a. 695, mense Martio, i. e. regni sui a. iv vel incunte v.

(39) Cf. Joann. Iper. *Chronic.* col. 473.

(40) Vide Joan. Iper. *Chronic.*, col. 474.

(41) Ann. vi regni Childeberti in annos Chr. 700 et 701 incidit.

(42) Vulgavit Bréq. *Diplom.*, p. 267.

nem fieri rogavit. Signum Fladeberti. Signum Madalchari. Signum Erleberti. Signum Childolfi. Signum Mauriane. Signum Sigeberti.

Erchembodus lector hanc vindicionem scripsit et subscripsit.

XIX. *Quod Erlefrido post Rigobertum cœnobium suum commiserit.*

Crescente interea multitudine monachorum, beatus pater Bertinus, præfato Rigoberto requiem desudationis indulgens (43), venerabili viro Erlefrido (44), a se nutrito, cœnobii sui regimen commisit; ipse, arctioris vitæ vias incedens, semotus a mundana perturbatione, tota mente insisteret divinæ philosophiæ. Præfatus autem vir reverentissimus Erlefridus, inter cætera quæ gessit, emit a quodam viro, nomine Daraumdo, res portionis suæ, in loco nuncupante Saroaldselusa, super fluvio Simma, in pago Vermandense, et in Appiliaco, super fluvio Yæara, in pago Noviomense, seu in Diva et Corbunaco solidis mille quingentis, quæ vinditionis carta hic est inserta.

XX. *Emptio Erlefridi abbatis de rebus infra scriptis (45).*

Domino et venerabili viro Erlifrido, abbati de monasterio Sitdiu, Darmundus venditor. Constat me non imaginario jure, sed plenissima voluntate tibi vendidisse, et ita vendidi: hoc est, duas partes de re portionis mee, in loco nuncupante Saroaldselusa, super fluvio Sumna, in pago Vermandinse; similiter et in Appiliaco super fluvio Isara duas partes sitas in pago Noviomensi, seu in Diva et Corbunaco duas partes ad integrum, hoc est, tam in terris, domibus, ædificiis, mancipiis, vineis, campis, silvis, prætis, pascuis, aquis aquarumve decursibus, farnariis, peculiis, cultis et incultis, suprascriptas porciones a die presenti tibi trado atque transcribere rogo perpetualiter ad possidendum; unde accepi in precio quod inter nos bene complacuit, hoc est, inter aurum et argentum, solidos mille quingentos tantum, ita ut a die presenti, ipsas portiones habendi, tenendi, dandi, vendendi, commutandi, vel quicquid exinde volueris facere liberam et firmissimam, Christo propitio, in omnibus habeas potestatem. Si quis vero, quod futurum esse non credo, si ego ipse aut ullus de heredibus meis, vel quislibet opposita aut extranea persona, contra hanc vendicionem venerit, inferamus vobis tantum, et alia tantum, quantum a vobis accepimus, duplamque pecuniam, consocio fisco distringente, coactus exsolvat, et quod repetit evindicare non valeat; sed hec vendicio omni tempore firma permaneat, cum stipulatiptne subnixa.

Actum Sitdiu monasterio, vi Nonas Maii, anno xiv imperii domni nostri Hildeberti gloriosi regis. Ego Darmundus venditor, qui hanc vendicionem fieri

(43) Cf. Joann. Iper. cap. 2, col. 477.

(44) Cf. cap. 3, ibid.

(45) Edidit. Bréq. *Diplom.*, pag. 380.

(46) Annus xv Hildeberti regis convenit cum anno Christi 709. Cf. Mabill. *sæc. Benediot. III*, part. 1,

rogavi. Ravangerus, ac si indignus episcopus subscripsit. † Fulberti. † Madalharii. † Humberti vicarius. Chrodbertus hanc vendicionem scripsit et subscripsit.

XXI. *De transitu Domni Bertini.*

Sub hujus præfati Erlefridi regiminis tempore, beatus pater Bertinus plenus dierum et sanctitate, post diuturnum in Domini servitute famulatum, carnea relinquentes ergastula, migravit ad Christum, percepturus ab ipso æternæ remunerationis bravium, qui erat annus Dominicæ incarnationis 698, et præfati regis Hildeberti xv (46), indictione xi. Sepultusque est in basilica sancti Martini, ubi plurimæ a Domino virtutes per ejus merita sunt patratæ: quod textus ejus Vitæ patefecit elegantissime. Eo etiam tempore (47), venerabilis rex Hildebertus migravit ad Dominum, cum regnasset annis xvi. Regnavitque Dagobertus puer, filius ejus, pro eo, annis v (48); sub cujus tempore prædictus abbas Erlefridus basilicam sancti Martini supra sancti Patris Bertini tumulum ampliori opere reædificare cœpit.

XXII. *De Erkenbodone abbate, successore Erlefridi.*

Post multiplicia igitur præfati Erlefridi abbatis desudamenta, quæ postquam magistri superstes exstiterat, desudavit mente promptissima, migrans ad Dominum, successorem sibi reliquit Erchembodum, sapientia et bonitate cœqualem. Qui tempore regis Hilperici successoris prædicti regis Dagoberti quoddam privilegium regia auctoritate ab ipso poposcit rege constructum, quod taliter est factum.

XXIII. *Privilegium Chilperici regis tempore præfati abbatis (49).*

Chilpericus rex Francorum [vir inluster]. Si facta parentorum nostrorum, quod ad loca sanctorum præstiterunt vel concesserunt, per nostris oraculis confirmamus, regia consuetudine hoc exercemus, et nobis ad laudem vel stabilitatem regni nostri in Dei nomine pertinere confidimus. Igitur venerabilis vir Erchembodus abba de monasterio Sitdiu, qui est in pago Tervannense in honore sanctæ Mariæ genitricis Domini nostri Jesu Christi, necnon et sancti Petri et Pauli apostolorum, vel cæterorum domnorum sanctorum constructus, ad nostram accedens presentiam, elementariæ regni nostri suggessit, quod avus noster Chlodoveus quondam rex de omnibus curtis vel villis ipsius monasterii, quicquid eodem tempore possidebant, aut adhuc inantea ex munere regum vel collata populi, seu de comparato, aut de qualibet adtracto in quibuslibet pagis atque territoriis inibi est additum vel collatum, integra emunitate antecessori suo domno Bertino, quondam ipsius monasterii abbate, vel ad prædictum monasterium concessisset, ut nullus iudex publicus ibidem ad causas audiendas, aut freta exactanda, vel fidejussores tol-

pag. 117; Annal. XIX, 45, tom. II, pag. 23; Marten. *Thesaur. Anecd.*, tom. III, col. 475, in not.

(47) A. Ch. 711.

(48) Emend. rv.

(49) Edidit. a Mabill. *De re diplom.* pag. 608.

lendos, nec mansiones aut paratas faciendas, nec homines ipsius monasterii, tam ingenuos, quam et servientes, qui super terras suas commanent, distringendos, nec ullas redibitiones requirendas nec exactandas judiciaria potestas ibidem ingredi ququam tempore non deberet: nisi sub emunitatis nomen omni tempore cum omnes fretas concessas pars ipsius monasterii perenniter deberet possidere. Unde et præceptiones ipsius videlicet principis avi nostri Chlodovei, et confirmationes præcessorum avunculorum nostrorum Chlodochorii et Theoderici, seu et genitoris nostri Chloderici, etiam et consobrinorum nostrorum Chlodovei et Childeberti quondam regum se ex hoc præ manibus habere affirmat, et quod ipsa beneficia concessa ab eo tempore usque nunc videant esse conservata: sed pro integra firmitate petiit celsitudinem nostram memoratus abbas, ut hoc circa ipsum locum pro nostra auctoritate plenius confirmare deberemus. Cujus petitioni pro mercedis nostræ augmentum, vel reverentia ipsius loci ita præstitisse, et in omnibus confirmasse cognoscite. Præcipientes enim præcipimus, ut quicquid constat suprascriptum avum nostrum Chlodoveum quondam regem de ipsa emunitate, sicut superius est comprehensum, præfato Bertino, vel postea ipsi avunculi nostri Chlodocharius et Theodoricus, seu et genitor noster Chlodericus, etiam et consobriini nostri Chlodoveus et Childebertus quondam reges juste et rationabiliter quondam concesserunt et confirmaverunt, et de eo tempore usque nunc recto tramite fuit conservatum, ita et inantea per nostro præcepto plenius in Dei nomine confirmare debemus. Inspectas ipsas præceptiones suprascriptorum principum, sicut per easdem declaratur, circa ipsum abbatem Erkembodum vel successores suos, et ad ipsum monasterium Sithiu omni tempore ipsa beneficia concessa in omnibus valeant esse conservata, et nulla refragatione, nec nullum impedimentum a iudicibus publicis exinde quoquam tempore habere non debeant: unde ipsa congregatio pro stabilitate regni nostri, vel salute patriæ Domini misericordiam jugiter debeant exorare. Et ut hæc auctoritas firmior habeatur, et in omnibus conservetur, manus nostræ subscriptionibus eam subter decrevimus roborare. Datum anno regni nostri III (50).

XXIV. De pugna Caroli in Vinciaco.

(717). In præfati autem regis Chilperici tempore, Carolus dux, filius Pippini, ab Auster adveniens, commoto exercitu, contra jam dictum Chilpericum regem et Ragemfridum illius ducem, pugnam iniit. Sed prius cæso ejus exercitu, terga vertit. Postquam autem resumptis contra Chilpericum hostem movit die Dominico, in Quadragesima. Sed Carolus prius pacem fieri rogavit. Illis non dantibus, pugnam iniit

(50) Hic Folquinus regis atque cancellarii subscriptionem prætermisit, itemque dati privilegii locum: efficto insuper sigillo, quod ab authenticis primæ stirpis regum longe diversissimum, sæculi x etatem

AN XII Kal. April., Deoque juvante victo Chilperico et Ragemfrido, victoriam accepit. In hoc autem tempore beatus Silvinus, Taruennensis episcopus, floruit virtutibus et sanctitate plenus; cujus nunc in Sithiu venerabiliter humatum pausat corpus. Peracta autem supra memorata pugna, iterum Chilpericus rex cum Ragemfrido Eudonem ducem in auxilium expetentes, contra Carolum ire disponunt. Quibus Carolus occurrens intrepidus, fugatis iterum hostibus, triumphum est adeptus. Carolus autem cum Eudone duce amicitias postea feriens, et cum Chilperico rege pacifectus, eum in regno restituit. Sed non diu in hac vita mansit, mortuus namque est, cum regnasset annis v et dimidio. Franci vero Theodericum, Dagoberti regis junioris supramemorati filium, super se regem statuunt. Qui præfato Erchembodoni abbati privilegium quoddam concessit, regia auctoritate confirmans ea quæ ab antecessoribus suis sancto huic loco est concessum; quod hic etiam præ oculis taliter habetur insertum.

XXV. Exemplar privilegii (51).

(3 Mart. 721.) « Theodericus rex Francorum, viris illustribus gravionibus, seu et omnibus agentibus, vel junioribus eorum, tam præsentibus quam futuris, in cujuscunquelibet actionibus monasterii Sithiu te, nere vel habere videtur. Si facta parentum nostrorum, quæ ad loca sanctorum præstituerunt vel concesserunt, per nostra oracula confirmamus, regia consuetudine exercemus; pertinere confidamus, igitur venerabilis vir Erchenbodus, abbas de monasterio Sithiu, qui est in pago Tarnuanensi, in honore sanctæ Mariæ, genitricis Domini nostri Jesu Christi, necnon et sancti Petri et Pauli apostolorum, vel cæterorum domnorum sanctorum, constructus, ad nostram accessit præsentiam, clementiæ regni nostri suggessit, eo quod proavus noster Clodoveus, quondam rex de omnibus curtis vel villis ipsius monasterii, quicquid eodem tempore possidebant, aut adhuc inantea ex munere regum, vel de collatis populis seu de comparato, aut de comparando, aut de quolibet attracto, in quibuslibet pagis atque territoriis, inibi est additum vel collatum, integra immunitate, antecessori suo Bertino quondam, vel ad prædictum monasterium Sithiu, concessisset, ut nullus iudex publicus ibidem ad causas audiendas aut freta exactanda, vel fidejassores tollendos, nec mansiones aut paratas faciendas, nec homines ipsius monasterii, tam ingenuos quam et servientes, qui super terras suas commanent, distringendos, nec nullas reddibitiones requirendas nec exactandas, judiciaria potestas ibidem ingredi non præsumat, nisi sub emunitatis nomine, omni tempore, cum omnibus fretis concessis, pars ipsius monasterii perenniter debeat possidere. Unde et præceptione ipsius principis proavi nostri Clodovei, et confirmationibus præcessorum atque genium sapit.

(51) Vulgat. a Miræo, *Oper. diplom.* t. I, p. 428; a Mabill. *De re diplom.* p. 608, 609.

avunculorum nostrorum Clothacarii et Childerici, seu et avorum nostrorum Theoderici et Childeberti, atque consobrini nostri Chilperici quondam regis, ex hoc præ manibus se habere affirmat, et quod ipsa beneficia concessa ab eo tempore usque nunc videantur esse conservata; sed, pro integritatis firmitate, petiit celsitudini nostri memoratus Erkembodus abbas, ut hoc, circa ipsum locum, per nostram auctoritatem, plenius in Dei nomine confirmare deberemus. Cujus petitioni, pro mercedis nostræ augmentum et reverentia ipsius sancti loci, ita præstitisse et in omnibus confirmasse cognoscite. Præcipientes enim præcipimus, ut quidquid constat superscriptum proavum Clodoveum quondam regem, de ipsa emunitate, sicut superius est comprehensum, concessione præfato Bertino, antecessori suo, vel postea ipsi avunculi, vel avus noster Clotharius, et Theodericus, Childebertus et Childericus (52), etiam et confirmationes consobrini nostri Chilperici, quondam regis, juste et rationabiliter concesserunt vel confirmaverunt, et, de eo tempore usque nunc, recto tramite sunt conservatæ, ita et in postmodum, per nostrum præceptum plenius in Dei nomine confirmamus: inspectas ipsas præceptiones superscriptorum principum, sicut per easdem declaratur, circa ipsum Erchembodus abbatem, vel successores suos, aut circa ipsum locum Sithiu, omni tempore ipsa beneficia concessa in omnibus valeant esse conservata; et nullam refragationem nec ullum impedimentum a iudicibus publicis exinde quoquam tempore habere non pertimescant. Unde et ipsa congregatio, pro stabilitate regni nostri vel salute patriæ, Domini misericordiam jugiter debeat exorare. Et ut hæc auctoritas firmior habeatur, et in omnibus conservetur, manus nostræ subscriptionibus eam subter decrevimus affirmare.

« Signum gloriosi regis Theoderici.

« Data quando facit Martius dies III, anno primo regni nostri, Suessionis civitate in Dei nomine feliciter. »

XXVI. De alio privilegio ejusdem regis Theoderici.

Eodem quoque anno in mense Novembrio, fecit idem rex Theodericus præfato abbati Erchembodo aliud de terris quas domnus Bertinus, se adhuc vivente de præcedentium regum fisco, in quibuscunque locis, emerat, vel de omnibus rebus, continentem se in hæc verba.

XXVII. Exemplar ejusdem privilegii (53).

Theodericus rex Francorum [vir inluster]. Quem divina pietas sublimat ad regnum condecet facta servare parentum, præcipue quæ compendiis ecclesiarum aut locis sanctorum a regali clementia pro æterna retributione probatur esse indultum, oportet conservare in ævum. Igitur cognoscat magnitudo ac utilitas vestra, venerabilem virum Erkembodus

(52) Ordo verborum, auctore Cointio, ex superioribus, sic restituendus est: Ipsi avunculi Clotarius et Childericus, vel avi nostri Theodericus et Childe-

bertus, abbatem de monasterio Sitdiu per missos suos clementiæ regni nostri talem intulit notitiam, quod tritavus noster Theodericus quondam rex, per præceptionem suam sua manu subscriptam, antecessori suo Bertino quondam abbati, vel prædicto monasterio Sitdiu tale beneficium concessisset, ut quod infra fisco nostro, ubi et ubi, in quascumque libet pagis vel territoriis comparatum habebat, aut in antea ad comparandum invenire poterit, vel quod boni homines Deum timentes pro animabus eorum ad superscriptum monasterium dederunt, aut in antea dederint, hoc habuisset concessum, et quod de fisco nostro comparatum habebat, aut in antea comparasset, præter illam terram, unde opera carpentaria exeunt, hoc habuisset indultum, ut nulla iudicialia potestas, nullos redditus terræ, nec nullas functiones publicas eidem ob hoc exigere aut exactore vel requirere non deberet: unde et ipsam præceptionem jam dicti tritavi nostri se præ manibus habere ex hoc affirmavit, et nobis in præsentia ostendit ad legendum, et ipsa beneficia concessa de eo tempore usque nunc asseruit esse conservata: sed pro firmitatis studium petiit celsitudinem nostram, ut hoc circa ipsum locum sanctum pro nostris deberemus confirmare oraculis: quod nos propter nomen Domini et reverentia ipsius sancti loci gratanti animo ita præstitisse et in omnibus confirmasse cognoscite. Præcipientes enim ut quicquid constat superscriptum tritavum nostrum Theodericum quondam regem, de ipso beneficio, sicut superius est comprehensum, præfato Bertino vel ad superscriptum locum sanctum pro augmento mercedis suæ concessisse, et de eo tempore usque nunc recto tramite fuit conservatum, ita et in antea inspecta ipsa præceptione prædicti principis, sicut per eadem declaratur, ita et in antea per nostrum præceptum plenius in Dei nomine sit confirmatum, sub eo ordine circa ipsum Erkembodus abbatem, vel ad ipsum monasterium suum Sitdiu omni tempore ipsa beneficia sint concessa, et in omnibus valeant esse conservata, et nullam refragationem, nec nullum impedimentum a iudicibus publicis exinde quoquam tempore habere non pertimescant: unde et ipsa congregatio pro stabilitate regni nostri vel pro salute patriæ Domini misericordiam jugiter exorare delectet. Et ut hæc auctoritas firmior habeatur, vel perenniter in omnibus conservetur, manus nostræ subscriptionibus eam subter decrevimus affirmare.

Signum gloriosi domni Theoderici.

Datum quod facit Novemb. dies decem, anno primo regni nostri Confelentis castro.

Ego Conradus jussus recognovi et subscripsi.

XXVIII. De episcopatu ejusdem abbatis.

Anno quoque ejusdem regis Theoderici quieratannus Dominicæ incarnationis 710, præfatus abbas Erchem-

bertus.

(53) Apud Mabill. *De re diplom.* p. 609.

bodus (54), Taruennensis Ecclesiæ suscepit pontificatum. Hic autem præfatus Erchembodus episcopus, cum episcopatu abbatiam tenens, anno in præfati regis Theoderici, emit a quodam viro, Rigoberto nomine, res proprietatis suæ in loco nuncupante Sethiaco, super fluvium Agniona, cum adjacentia Kelmias et Strato; et infra Mempisco Leodredingas mansiones, seu Belrinio, super fluvio Quantia, sitas in pago Taruanense, cum adjacentia sua, quod est in pago Pontivo, in loco nuncupante Monte, super fluvio Alteia, solidis, inter aurum et argentum, mille quingentis, cujus venditionis carta sub horum apicum tenore est facta.

XXIX. *Emptio ejusdem episcopi de rebus infra scriptis.*

Domino atque apostolico patri Erkenbodo episcopo atque emptori et ejus congregationi ibidem consistenti, ego Rigobertus vendidi et in præsentem tradidi, hoc est, omnes villas meas nuncupantes Sethiaco, super fluvium Agniona, cum adjacentiis suis Kelmias et Strato, et infra Mempisco Leodredingas mansiones, seu Bebrinio, super fluvio Quanta sitas, in pago Taruannense, cum adjacentiis suis quæ sunt in pago Pontivo in loco nuncupante Mentek, super fluvio Æteva. Actum Sithiu monasterio, publice, iv Kal. Sept. iii regni domini nostri Theoderici gloriosi regis. Ego Rigobertus hanc venditionem a me factam relegi et subscripsi. S. Dodoni. S. Leudegesili. S. Chimbaldi centenarii. S. Cherebaldi. S. Ellemberthi. S. Ingamari. Winidmarus diaconus hanc venditionem scripsi et subscripsi.

XXX. *De morte Erchembodi, et de successione Waimari, et privilegio Hilderici.*

Decedente interea in extremis præfato rege Theoderico, Hildericus Francorum suscepit imperium anno ab incarnatione Domini 642 (55). Interea et præfatus Erchembodus, episcopus et abbas, decessit a sæculo (56), et in monasterio sancti Audomari, coram alare sanctæ Dei genitricis [quod dicitur ad Camparas], tumulatur a populo [ubi usque hodie ejus tomba cernitur lapidea], cui in episcopatu successit Adalgerus. Abbatiam vero regendam suscepit Waimarus, qui, tempore præfati regis Hilderici, privilegium quoddam consecutus est regiæ auctoritatis, secundum statuta præcedentium regum, quæ præfatus concesserunt Sithiu monasterio; quod ab ipso rege firmatum constat in hoc modo, anno ejusdem regis imperii primo.

XXXI. *Exemplar privilegii Childerici regis (57).*

Hildericus rex Francorum, viris illustribus gravionibus, atque omnibus agentibus, vel junioribus eorum, tam præsentibus quam futuris, in quicumque actionibus monasterium Sithiu habere videtur. Quem divina pietas sublimat ad regnum, concedet

(54) Erchembodus seu Erchembodo abbas Sithiensis in locum Raveingeri, Taruennensis episcopi, successit est a iii regni Theoderici IV, i. c. a. Chr. 723. Vid. Joan. Iper. *Chron.* cap. 4, part. II; *Gall. Christ.* tom. III, col. 487.

(55) Post mortem Theoderici vita functi a. 737,

A facta conservare parentum, præcipue quæ comitiis ecclesiarum aut locis sanctorum regali clementia præ æterna retributione probatur esse indultum, oportet conservare in ævum. Igitur cognoscat magnitudo seu et utilitas vestra, quod venerabilis vir Waimarus abbas de monasterio Sithiu, clementiæ regni nostri detulit in notitiam, quod parens noster Theodericus quondam rex per suam præceptionem sua manu firmatam antecessori suo Erkembodo abbati vel ad prædictum monasterium suum Sithiu tale beneficium concessisset, ut quod infra fiscum nostrum, ubi et ubi, in quibuscumque libet pagis aut territoriis comparatum habebat, aut in antea ad comparandum invenire poterat, vel quod boni homines Deum timentes, pro animabus eorum ad suprascriptum monasterium dederunt, aut in antea dederint. hoc habuisset concessum; et quod de fisco nostro comparatum habebat, aut in antea comparasset, præter illam terram unde opera carraria exeunt, hoc habuisset concessum, et nulla judiciaria potestas, nullos redditus terræ, nec nullas functiones publicas eidem ob hoc exigere aut exactare, nec requirere non deberet. Unde et ipsam præceptionem ipsius jam dicti parentis nostri Theoderici quondam regis se præ manibus ex hoc habere affirmat, et nobis in præsentem eam ostendit ad relegendum, et ipsa beneficia concessa de eo tempore usque nunc asserte esse conservata: sed pro firmitatis studium petiit celsitudinem nostram, ut hoc circa ipsum locum sanctum pro nostris deberemus confirmare oraculis: quod nos propter nomen Domini et reverentia ipsius sancti loci ita præstitisse, et in omnibus confirmasse cognoscite. Præcipientes enim præcipimus, ut quicquid constat suprascriptum parentem nostrum Theodericum quondam regem de ipso beneficio, sicut superius est comprehensum, præfato Erkembodo abbati vel suprascripto loco sancto pro aumento mercedis suæ concessit, et de eo tempore usque nunc recto tramite fuit conservatum: ita et in antea inspectis ipsis præceptionibus prædicti principis, sicut per easdem declaratur, ita et in antea per nostrum præceptum plenius in Dei nomine sit confirmatum, sub eo ordine circa ipsum Waimarum abbatem, vel ad ipsum monasterium suum Sithiu, omni tempore ipsa beneficia concessa in omnibus valeant esse confirmata, et nullam refragationem, nec nullum impedimentum a iudicibus publicis exinde quoquam tempore habere non pertimescant: unde et ipsa congregatio pro stabilitate regni nostri vel salute patriæ Domini misericordiam jugiter debeant exorare, Et ut hæc auctoritas firmior habeatur, vel per tempora in omnibus conservetur, manus nostræ subscriptionibus eam subter decrevimus adfirmare.

Franciasine rege fuit usque ad 742, quo rex creatus est Childericus III, Chilperici II filius.

(55) Quo anno decesserit Archembodus, utrum 734, an 737, 740 vel 742, incertum est.

(57) Edidit Mabillonius. *De re diplomat.* pag. 610.

Signum gloriosi regis Hilderici.

Datum quando fecit Aprilis dies xxiii, anno primo regni nostri. Crisciaco palatio in Dei nomine feliciter. Amen (58).

XXXII. De Nanthario abbate, et morte Waimari; et de Rokashemo, quem quidam Felix dedit nobis.

Post decessum autem præfati abbatis Waimari, Nantharius totius abbatie sublimatus est dignitati. Cui anno iii præfati regis Hilderici, quidam presbyter, Felix nomine, tradidit, ad usum monasterii sui Sithiu, cellam sui juris propriam, vocabulo Hro-kashamo sive Therealdo loco, ut testatur illius traditionis carta, quam hic ad confirmationem credulitatis describimus, sub tenore antiquæ illius dictionis.

XXXIII. Traditio Felicis de Rokashamo. (59).

(25 Jul. 745). « Sicut Dominus in Evangelio ait: Qui dat parum, comparat sibi regnum, et qui tribuit parum pecuniæ, accipit sine fine mensuram, igitur ergo, in Dei nomine, Felix, presbyter, inspirante divina clementia, atque pro animæ meæ remedio, deputavi et concessi atque delegavi, per hanc paginam donationis, ad monasterium Sithiu, quod est in honore sancti Petri et sancti Pauli apostolorum, et sancti Martini vel sancti Bertini confessoris, ubi ipse dominus in corpore requiescit, vel ubi venerabilis vir Nantharius abbas præesse videtur, hoc est cellam meam in loco nuncupante Rochashem sive Therealdo loco (60) in pago Flandrinse, quam ego in honore sancti Michaelis Archangeli, vel sancti Joannis Baptistæ, vel sanctæ Mariæ, genitricis Domini nostri Jesu Christi, vel cæterorum sanctorum, opere construxi, quam ab extraneis personis, dato pretio, comparavi; ita, ut mihi complacuit, in tali ratione ut ad ipsum monasterium Sithiu, ad opus sancti Petri, jam dicta cella, cum omni integritate vel soliditate sua in se aspiciente vel pertinente, ibidem delegare deberemus. Quod ita et fecimus ad integrum, perpetualiter ad possidendum, ut ibidem aspecta vel subjecta omni tempore esse debeat; una cum terris, mansis, casis, ædificiis, mancipiis, acolabus, tam inhenuis quam et servientibus, campis, sylvis, pratis,

(58) Notandum hoc in diplomate, parentis nomen, quod Childericus Merovingorum regum postremus Theodorico Balensi decessori suo ascribit: quem etiam principem absque paterni nominis indicio designat. Hinc quippe certum eruitur argumentum, Childericum Theodorico Calensi progenitum non fuisse, quemadmodum plerisque recentioribus visum est. Nam ex omnibus Merovingorum regum instrumentis superius editis constat hunc apud illos scribendi morem viguisse, ut patrem genitoris, consanguineos parentum vocabulo designarent. Itaque Childericum patrem habuit Childericus, qui sortis suæ non præsetus, et loco concedebat immunitatem, ipse paulo post subiturus erat.

Ejusdem Childericus regis anno iii Felix quidam presbyter Nanthario abbati cellam tradidit, sui juris propriam, vocabulo Hrocasamo, sive Thevoaldo loco, in pago Flandrinse, quam ego, inquit, in honore sancti Michaelis Archangeli, vel sancti Johannis Baptistæ, vel sanctæ Mariæ genitricis Domini nostri Jesu Christi,

A pascuis, aquis aquarumve decursibus, farinariis, pecuniis, præsiis, mobilibus et immobilibus; omnia et ex omnibus, rex inexactam, quidquid dici vel nominari potest, hæc nobis vel ad opus monasterii Sithiu, a die præsentis, dono, trado atque transfundo perpetualiter ad possidendum. Et post meum obitum, ipse qui tunc abbas fungetur moderamine, vel fratres de jam taxato monasterio Sithiu ibidem consistentes, complacit, qualem præpositum ad ipsam cellam constituere voluerint, potestatem in omnibus habere mercantur. Et supplicamus ipsos fratres et rectores ipsius monasterii Sithiu, propter Deum et mercedem nostram lucrandam, ut ipsa cella, quam ibidem transfirmavimus, de missis, de curso, id est psalmis (61), et de luminariis curam habere student, et de hospitibus et peregrinis charitatem et mercedem exinde habere debeant. Tantum in ea ratione, quamdiu ego in hoc sæculo, Christo profectio, advero, ipsam cellam usualiter, pro beneficio ipsius monasterii, mihi liceat possidere; in ea vero ratione, ut aliubi nec ipsam cellam quam ad ipsam locum pertinent, aliubi nec dare, nec vendere, nec commutare, nec alienare, nec naufragare potestatem habeam. Et supplicamus ut nomen meum in libro vitæ ipsi sacerdotes, qui in ipso monasterio degunt habere diguentur; et, post meum obitum, atque de hac luce discessum, suprascripta cella, cum omni remeliorata atque supraposita, pars prædicti monasterii Sithiu, vel ejus rectores, a die præsentis absque ulla expectata audientia vel traditione, hoc in eorum jure et dominatione ad integrum recipiant ad possidendum, et faciant exinde quidquid utile est quod elegerint. Si quis vero, quod futurum esse non credo; si egomet ipse, aut ullus de hæredibus aut successoribus meis, seu quælibet extranea persona fuerit quæ contra hanc donationem venire tentaverit, aut eam infringere conata fuerit, iram Dei omnipotentis summæ majestatis incurrat et iudicium et offensam; et cum ipsis sanctis apostolis Petro et Paulo, et sancto Martino, sanctoque Bertino, cui ipsam cellam delegavimus, ante tribunal Christi pro hoc deducat rationes; et de eorum ecclesiis excom-

vel ceterorum sanctorum opere construxi.... Et supplicamus, ut nomen meum in libro vitæ ipsi sacerdotes, qui in ipso monasterio degunt, habere digentur. Actum Sithiu monasterio publice viii Kal. Aug. anno iii regni domini nostri Childerici gloriosissimi regis. Signum Chrodgarii illnstris viri.... Ego Vioradus diaconus rogatus scripsi. Ex his litteris discimus, quo tempore Bertinus Sancti nomine donatus sit: quandoquidem in hac primum charta legitur de monasterio Sithiensi: ad monasterium Sithiu, quod est in honore sancti Petri, et sancti Pauli apostolorum, et sancti Martini, vel sancti Bertini confessoris, ubi ipse dominus in corpore requiescit, etc. Porro Sildiu vocabulum, quod pro Sithiu passim his in actis legitur, etiam habent Annales Bertiniani.

(59) Edid. Warnkönig, in sua *Flandr. Hist.* t. I, instr. p. 9 et seqq. ex antiq. apographo.

(60) Hrocashem sive Hervaldo loco. WARNE.

(61) Voces, id est psalmis, scriptæ sunt super de curso, in modum glossæ.

municata et extranea efficiatur, ne ibi exinde compareat; et insuper inferat partibus ipsius monasterii, cogente fisco, tantum et alia tantum, quantum ipsa cella tunc temporis emeliorata valuerit, vel quantum ego in hoc sæculo moriens dereliquero, duplam pecuniam, quantum ipsa cella tunc temporis emeliorata valuerit, cum omnibus rebus ibidem aspicientibus, multa componat, et quod repetit evindicare non valeat. Sed hæc donatio, ut hæc merces mea, omni tempore firma permaneat cum stipulatione subnixâ.

« Actum Sithiu monasterio, publice, viii Kal. August. anno III regni domni nostri Hilderici gloriosi regis.

« Ego Felix hoc testamentum, a me factum, relegi et subscripsi.

« Signum Chrodgarii, illustris. S. Bimberti. S. Odberti. S. Godoberti. S. Gumwini. S. Waningi. S. Guntberti. S. Chramni. S. Erlarii (62). S. Clodbaldi. S. Cidebaldi (63). S. Guntharii, sacerdotis. S. Cherevini. S. Austroaldi centenarii. S. Theodberti (64).

« Ego Vidarus, diaconus, rogatus, scripsi et subscripsi. »

XXXIV. *De morte Hilderici, et unctione Pippini et cætera.*

Non multo post autem tempore, antedictus rex Hildericus vitæ ultimam claudens metam, Sithiu monasterio, in beati Bertini tumulatur ecclesia. Mortuo quoque præfato abbate Nautkario, Dadbertus in regimine successit in jam dicto monasterio. His temporibus Stephanus Romanus pontifex, per oppressionem sanctæ Ecclesiæ, a rege atrocissimo et blasphemio et nec dicendo Hatstulfo, ad domnum Pippinum venit in Francia, ubi ægrotavit usque ad mortem, et mansit aliquot tempus apud pagum Parisiacum, in venerabili monasterio sancti martyris Christi Dionysii. De quo jam medici desperarent, subito interventu ipsius beati martyris, per revelationem, curatus est, ut ipsius beati pontificis testatur epistola, quæ etiam apud nos beati Dionysii passione tenetur inserta. In qua revelatione ab ipso Christi martyre admonitus est, ut principale illud altare in sanctorum apostolorum Petri et Pauli dedicaret honore, qui etiam ei cum præfato martyre, in jam dicta apparuerunt visione. Qui mox surgens sanus indicavit regi prædicto Pippino et suis optimatibus, et implevit omnia quæ fuerat jussus. Qui Christi roboratus virtute, inter celebrationem consecrationis præfati altaris et oblationem sacratissimi sacrificii, unxit in regem Francorum prædictum florentissimum regem Pippinum et duos filios ejus, Carolum et Carlomannum. Sed et uxorem ipsius in eliti principis Pippii nomine Berthradam, inclitam cycladibus regiis, gratia septiformis Spiritus sancti, in Dei nomine, consignavit, anno Dominicæ incarnationis 754. Atque Francorum procores apostolicæ benedictione sanctificans, auctoritate beati Petri, sibi a

A Domino Deo Jesu Christo tradita obligavit; et obtestatus est, ut nunquam de altera stirpe, per succedentium temporum curricula, ipsi vel quique ex eorum progenie orti regem super se præsumant aliquo modo constituere, nisi de eorum propagine, quos et divina Providentia, ad sanctissimam apostolicam sedem tuendam, eligere, et per eum videlicet vicarium sancti Petri, imo Domini nostri Jesu Christi, in potestatem regiam dignata est sublimare, et unctione sacratissima consecrare. Atque post hæc isdem pontifex Romam reversus, Pippinus cum filiis suis totius Franciæ monarchiam deinceps est adeptus.

XXXV. *De Dalberto abbate.*

Supramemoratus autem Dadbertus abbas, ut diximus, post Nantharium abbatia est sublimatus. De cujus tempore nil in hujus monasterii narratur gestis, neque ex acquisitione regalium privilegiorum, neque in factione aliarum cartarum, sed neque in aliqua hujus cœnobii utilitate. Nescio annon permisit brevitatis vitæ, an forte ab illo acquisitis præcedentium nostrorum sint incuria neglecta.

XXXVI. *De successore Dadberti, Hardrado abbate [et de successore Pippini, Carolo, filio ejus, et privilegio quod concessit huic loco].*

Dalberto quoque jam dicto a sæculo migrante, Hardradus in abbatia successit, vir insignis in extollenda monasterii sui dignitate. Cujus labor et industria enitet in cartis, quæ hactenus sub ejus apud nos conservantur memoria. Nam cum, decedente præfato rege Pippino, Carolus filius ejus, illi Francorum gloriosissime successisset in regno, anno Dominicæ incarnationis DCCLXVIII, præfatus abbas jam dictum adiens regem Carolum, rogavit hæc ab illo regia auctoritate firmari, quæ antecessores sui regalibus privilegiis sacro huic loco visi fuerant condonasse. Quod isdem excellentissimus rex magna benignitate complectens, devote complevit, ut id ipsum regale firmamentum, cum sigilli ejus impressione, nobis hactenus ita patefecit.

XXXVII. *Exemplar ejusdem privilegii (65).*

Karolus gratia Dei rex Francorum, vir inluster. Si facta antecessorum nostrorum regum quod ad loca sanctorum præstiterunt vel concesserunt, per nostris oraculis confirmamus, regia consuetudine exercemus, et nobis ad laudem vel stabilitatem regni nostri in Dei nomine pertinere confidimus. Igitur venerabilis vir Hardradus abba de monasterio Sithiu, qui est in pago Tervaniense, in honore sanctæ Mariæ genitricis Domini nostri Jesu Christi, nec non et sancti Petri et Pauli apostolorum vel ceterorum domnorum sanctorum constructus, ad nostram accedens præsentiam clementiæ regni nostri suggestit, eo quod antecessores regni nostri reges de omnes curtes vel villas ipsius monasterii, quicquid eodem tempore possidebant, aut adhuc inantea ex munere regum, marddi. S. Vordberti. S. Widegrini.

(65) Edidit Mabill. *De re diplom.* pag. 610.

(62) S. Dramni. S. Erulfi; Warnk.

(63) S. Childebaldi. S. Gumbarii Scawini. Id.

(64) Varnk. legit, Berderti; additque S. Gu-

vel collata populi, seu de comparato, aut de quolibet A attracto in quibuslibet pagis atque territoriis inibi erat additum vel collatum, integra emunitate antecessoribus suis, vel ad monasterium Sithiu concessisset, ut nullus iudex publicus ibidem ad causas audiendas, aut freta exactande, vel fidejussores tollendos, vel mansiones aut paratas faciendas, nec homines ipsius monasterii tam ingenuos, quam et ser-vientes, qui super terras suas commanent, distrin-gendos, nec ullas redhibitiones requirendas, nec exactandas, iudiciaria potestas ibidem ingrediendi non præsumat quoquam tempore: nisi quod sub emuni-tatis munere omni tempore cum omnes fretos vel bannos concessos pars ipsius monasterii perenniter debeat possidere. Unde præceptionem antecessorum nostrorum se ex hoc præ manibus habere affirmat, B et quod ipsa beneficia concessa ab eo tempore usque nunc videantur esse conservata: sed pro integra firmitate petiit celsitudini nostræ supra memoratus abba, ut hoc circa ipsum locum pro nostra auctori-tate plenius confirmare deberemus: cujus petitioni pro mercedis nostræ auctmentum, vel reverentia ipsius sancti loci ita præstitisse, et in omnibus con-firmasse cognoscite. Præcipientes enim ut quicquid constat de ipsa emunitate, sicut superius est com-prehensum, antecessores nostri iuste et rationabiliter concesserunt vel confirmaverunt, et de eo tempore usque nunc recto tramite fuit conservatum: ita et inantea per nostrum præceptum plenius in Dei no-mine sit conservatum, inspectas ipsas præceptiones C suprascriptorum principum, sicut pereasdem declaratur, circa ipsum abbatem Hardradum, vel suc-cessores ad ipsum monasterium Sithiu omni tem-pore ipsa beneficia concessa in omnibus valcant esse conservata; et nullam refragationem, nec ullum impedimentum a iudicibus publicis exinde quoquam tempore habere non pertimescant: unde ipsa con-gregatio pro stabilitate regni nostri vel salute patriæ Domini misericordiam jugiter debeant exora-re. Et ut hæc auctoritas firmior habeatur, et in om-nibus conservetur, manus nostræ subscribitionibus eam decrevimus roborare.

Signum Karoli gloriosissimi regis.

Data mense Julio, anno primo regni nostri. Actum Andiaco (66).

XXXVIII. *Emptio ejusdem abbatis de Rokashemo.*

(770). Anno autem ejusdem regis secundo, qui D erat annus Domine nativitatis DCLXXIV, emit is-dem abbas Hardradus, ad opus ecclesie quæ dicitur Therealdo luco, quam antecessori suo Nanthario abbati Felix quidam, presbyter, tradiderat, a quo-dam viro, nomine Sigerardo, res proprietatis sue, in loco jam supramemorato Hrokashem, quidquid ibidem habere sua videbatur esse possessio, sicut venditionis carta testatur hoc modo.

(66) Andiacum, pagi Ecolismensis palatium. At ve-reor ut anno regni primo Carolus Magnus hoc in loco constituerit. In Audriaco palatio ad Alteiam non longe a Sithiensi monasterio resedisse crediderim. Nam

XXXIX. *Exemplar ejusdem emptionis.*

(770). « Domino venerabili in Christo patri Har-drado, abbati de monasterio Sithiu, atque emptore. Ego Sigeradus, venditor, ad sacrosanctam basilicam sancti Michaelis, quæ est constructa in Heraldo luco, ubi Fugislus presbyter adesse videtur, per hancepi-stolam venditionis constat me non imaginario jure, sed propria voluntate arbitrii, vobis vel ecclesie vestræ sancti Michaelis, vendidisse, et ita vendidi et de præsentis tradidi, hoc est, omnem rem portionis meæ in loco nuncupante Hrokashem, in pago Flan-drinse, id est, tam terris quam et manso, cum om-nia castitia superposita, pratis, campis, mancipiis, communiis, perviis, wadriscapis, peculiis, præsiidiis, mobilibus et immobilibus; omnia et ex omnibus tam de alode parontum, quam et de comparato, seu de quolibet attracto, rem inexquisitam, ad integrum hoc vobis vel ecclesie vestræ sancti Michaelis vendo, trado, atque transfirmo perpetualiter ad possiden-dum. Unde accepti a vobis de rebus ecclesie vestræ, pro jam dicta re, pretio taxato vel dato, in quo mihi bene complacuit, hoc est, inter aurum et argentum, solidos CC tantum; ita ut, ab hac die, ipsam rem snperius nominatam vos vel successores vestri ha-beatis, teneatis atque possideatis, vel quidquid ex-inde facere volueritis, liberam in omnibus habeatis potestatem ad faciendum. Si quis vero, quod futurum esse non credo, si ego ipse aut ullus de hæredibus ac prohæredibus meis, vel quælibet ulla opposita persona, qui contra hanc venditionem venire volu-erit, aut eam infringere conatus fuerit, inferamus vobis vel successoribus vestris, cogente fisco, tan-tum, et alia tantum quantum a vobis accepimus, vel quantum ipsa portio tunc temporis emeliorata va-luerit, et insuper duplam pecuniam coactus exsol-vat, et quod repetit vindicare non valeat; sed hæc venditio omni tempore firma permaneat cum sti-pulatione subnixâ.

« Actum Therealdo luco.

« Datum in mense Januario, anno II regni domni nostri Caroli gloriosissimi regis.

« Signum Sigerardi qui hanc venditionem fieri rogavit.

« Signum Wioradi. Sign. Folchardi. Sign. The-dulfi. Sign. Odelradi. Sign. Engelradi.

« Ego Fulgislus presbyter scripsi et subscripsi.»

XL. *De emptione Hardradi abbatis de Loningahem.*

(776). Emit quoque isdem abbas Hardradus, anno VIII præfati regis Caroli, a quodam viro Waldberto, solidis ducentis, omnem rem possessionis sue in loco nuncupante in Loningahemo, in pago Bono-nensi, quidquid sua inibi videbatur esse heredita-ria possessio. Quod etiam ipsius charta testatur ita dicendo.

hoc ipso anno degebat apud Audriacam villam, ubi privilegium Corbiensi abbati Hadoni seu Chadoni concessit.

LLI. *Exemplar ejusdem emptiois.*

(Jul. 776.) « Domino venerabili viro in Christo Hardrado, abbati de monasterio Sithiu, atque emptori. Ego Waldbertus, venditor, per hanc epistolam venditionis constat me non imaginario jure, sed propriæ voluntatis arbitrio, vobis vel monasterio vestro Sithiu vendidisse, et ita vendidi et de præsentitradidi, hoc est, omnem rem possessionis meæ, duas partes in loco nuncupante in Loningaheimo, in pago Bononiense, id est, tam terris, mansis, castitiis mancipium 1, nomine Blidinarus, cum omni ethnica et peculiari suo; pratis, sylvis, pascuis, communiis; perviis et vadriscapis; omnia et ex omnibus, rem inexquisitam, totum ad integrum, hoc vobis vel monasterio vestro Sithiu, a die præsentis, vendo, trado atque transfirmo perpetualiter ad possidendum. Unde accepi a vobis de rebus monasterii vestri, pro jam dicta re, pretio taxato vel dato, in quo mihi bene complacuit, hoc est, inter aurum et argentum, solidos cc tamen; ita ut, ab hac die, ipsam rem superius nominatam, vos, vel successores vestri, habeatis, teneatis, atque possideatis, vel quicquid exinde facere volueritis, liberam in omnibus habeatis potestatem ad faciendum. Si quis vero, quod futurum esse non credo, si egomet ipse aut ullus de hæredibus aut prohæredibus meis, vel quælibet ulla opposita persona; quæ contra hanc venditionem venire voluerit, aut eam infringere conaverit; et si a me vel ab hæredibus meis defensa non fuerit, tum inferamus vobis, cogente fisco, tantum et alia tantum quantum a vobis accepimus, vel quantum ipsa portio tunc temporis emeliorata valuerit; et insuper duplam pecuniam coactus exsolvat, et quod repetit evindicare non valeat; sed hæc venditio omni tempore firma permaneat cum stipulatione subnixâ.

« Actum Sithiu monasterio publice.

« Datum in mense Julio, anno viii regni domni nostri Caroli gloriosissimi regis.

« Signum Walberti, qui hanc venditionem fieri rogavit.

« Signum Trudmari. Sign. Bugini. Sign. Randgeri. Sign. Udmari. Sign. Ernulfi. Sign. Winidgeri.

« Ego Heinricus diaconus scripsi et subscripsi. »

XLII. *Quod et Fresingehem emerit.*

Emit et aliam terram solidis c, nomine Fresingehem, a quadam muliere, nomine Siegebarta, secundum hanc cartam.

XLIII. *Exemplar.*

(10 Jun. 788.) « Domno venerabili in Christo patri Hardrado, abbati de monasterio Sithiu, atque emptori. Ego Siegebarta, venditrix, per hanc epistolam venditionis constat me, non imaginario jure, sed propria voluntate arbitrii, vobis vel prædicto monasterio Sithiu vendidisse, et ita vendidi, tradidisse, et ita tradidi, hoc est, omnem rem portionis meæ in loco nuncupante Fresingahem, situm in pago Haruanense super fluvium Agniona, præter jornale

(67) A. 795, apud Joannem Iper. col. 498, conf. Gall. Christ. tom. II, col. 487.

A unum, quod exinde ad aliam rem reservavi ad integrum: id est tam terris, mansis, castitiis, ædificiis, campis, sylvis, pratis, pascuis, communiis, perviis et vadriscapis. Omnia et ex omnibus, rem inexquisitam totum ad integrum, hoc vobis vel prædicto monasterio a die præsentis vendo, trado atque transfirmo perpetualiter ad possidendum. Unde accepi a vobis de re monasterii vestri, pro jam dicta re, in pretio taxato vel dato, in quo mihi bene complacuit, hoc est, inter aurum et argentum solidos c tantum; ita ut ab hac die hoc habeatis, teneatis atque possideatis, vel quicquid exinde facere volueritis, habeatis potestatem ad faciendum. Si quis vero, quod futurum esse non credo; si ego ipsa aut ullus de hæredibus ac pro hæredibus meis, vel quælibet alia persona quæ contra hanc venditionem venire voluerit, aut eam infringere præsumpserit, inferamus vobis vel successoribus vestris, cogente fisco, tanta et alia tanta quantum a vobis accepimus, vel quantum ipsa portio tunc temporis emeliorata valuerit; et insuper duplam pecuniam coactus exsolvat, et quod repetit evindicare non valeat; sed hæc venditio firma permaneat cum stipulatione subnixâ.

« Actum Sithiu monasterio publice.

« Dato in mense Junio, die x, anno xx regni domini nostri Caroli gloriosi regis.

« Signum Siegebartanæ, quæ hanc venditionem fieri rogavit.

« Signum Hildeberti. Sign. Snelgeri. Sign. Hildulfi. Sign. Regenhari. Sign. Hildmari. Sign. Madallei. Sign. Bainsi. Sign. Guntherti. Ego Gerbaldus, diaconus, scripsi et subscripsi. »

XLIV. *De Odlando abbate et privilegio Caroli regis.*

Hæc ad monasterium Sithiu prædicti Hardradi abbatis labore adducta, decedens a sæculo. Odlandum, bonitate et sapientia coæqualem, sibi in regimine monasterii reliquit successorem (67), anno Domini 798, cujus laudis memoria apud nos manebit in sæcula. Hic, inter reliqua quæ gessit, regem superscriptum Carolum adiens, deprecatus est regiam sublimitatem, ut concederet abbatibus Sithiensis cœnobii ejusque hominibus, in totius abbatie sylvis venationem exercere. Quod excellentissimus rex concedens, regali etiam privilegio confirmavit; præcipiens ut nullus eis quoquam tempore ob hoc infensus esse præsumeret, sed ad usus ipsius monasterii Sithiu, ad codices contegendos, vel manicas et zonas faciendas, licentiam haberent in propriis sylvis venationem exercere. Quod privilegium regia auctoritate firmatum, id ipsum ita testatur, hactenus apud nos, cum sigillo regali, servatum.

XLV. *Exemplar privilegii Caroli regis de venatione sylvarum (68).*

(Vide Patrologiæ tom. XCVII, inter Opera Caroli Magni.)

XLVI. *Traditio Deodati de rebus infra nominandis.*

(800). In anno autem Dominicæ nativitatis 794, qui

(68) Diploma illud fictitium esse contendunt Coctius. *Annal. Eccles. Franc.*, tom. V.

erat annus præfati regis Caroli xxxii, et regiminis jam dicti abbatis iii, quidam clericus, Deodatus nomine, res possessionis suæ, accepto pretio, eidem abbati, ad opus monasterii sui Sithiu, vendidit in locis his nominibus nuncupatis, in Sanctum, in Ascio, super fluvio Widolaci, et in Fresinnio, super fluvio Capriuno, et in Hildwaldcurt, et in Lonasto, super fluvio Abbunfontana, in pago Tarvanense. Hæc omnia ad usus fratrum vendidit, atque per venditionis cartam transfiravit; quæ præfatus abbas Otlendus ad vestimentorum fratrum mox usus delegavit; in ea videlicet ratione, ut hæc ipse Deodatus, dum adviveret, per præcariam haberet, ac post suum obitum emeliorata omnia ad jam dictum reverterentur monasterium,

XLVII. *Exemplar hujus traditionis.*

(3 Aug. 800). « Venerabili in Christo patri Odlando, abbati de monasterio Sithiu, vel omni congregationi fratrum vestrorum ibidem consistentium, ego Deodatus clericus, peccator, dum et omnibus non est incognitum, qualiter res possessionis meæ, in locis nuncupantibus in Sanctum, et in Ascio, super fluvio Widolaci, et in Fresinnio, super fluvio Capriuno, et Hildwaldcurt, et in Lonasto, super fluvio Abbunfontana, in pago Tarvanense : id est, in prædictis locis, tam terris, mansis, castitiis, ædificiis et ecclesiam sancti Martini, quæ est constructa in honore ipsius prædicti omni et sancti Martini, in jam dicto loco, sanctis seu ecclesiis reliquis, seu quidquid ad jam dictum locum Sanctis aspectum vel subjectum esse videtur, vel reliquis prædictis locis; mancipia cum omni ethuice et peculiari eorum campis, sylvis, pratis, pascuis, perviis et wadriscapis, aquis aquarumve decursibus, farinariis, adjacentiis, appenditiis, cultis et incultis, omnia et ex omnibus quidquid dici vel nominari potest, quantumcunque in prædictis locis mea fuit possessio vel dominatio, tam de alode parentum meorum quam et de comparato seu de concambio, vel de quolibet attracto, ad me legibus noscitur pervenisse; fabricaturas ecclesiarum, auro argentoque, drappalia diversæ faciei vel speciei, libros diversos, vel quidquid in suprascriptis omnibus locis aspicere videtur; omnia et ex omnibus, rem inexquisitam, ad integrum, vobis per venditionis titulum, accepto pretio, ecclesiæ vestræ, a die præsentis transfirmit; in ea vero ratione, ut res cunctæ superius comprehensæ ad opus monachorum in prædicto monasterio Sithiu degentium vestimenta comparentur, id est, drappos ad kamisias ultro marinas, quæ vulgo *ber-niscrist* vocitantur, sicut in voluntate continetur vestra. Sed postea vos, una cum consensu fratrum vestrorum, juxta quod mea fuit petitio, ut suprascriptas res mihi usualiter, appresto beneficio vestro, parare promisistis, ad excolendum vel emeliorandum, et, sicut convenit nobis, annis singulis, ad festivitatem sancti Martini, censum, hoc est, solidos ii de argento, vobis vel successoribus vestris

A dare vel transsolvere debeamus; et alibi ipsam rem nec dare, nec vendere, nec commutare, nec naufragare pontificium non habeam, nec possessio mea nullam ex hoc calumniam generare non possit; nisi tantum, ut dictum est, quoadiu advixero, pro vestro beneficio possideam, et post meum obitum atque de hac luce discessum, omnes suprascriptas res, absque ullius contrarietate, vos, vel successores vestri, a die præsentis ad integrum, recipere faciatis perpetualiter ad possidendum. Et hæc præcari omni tempore firma permaneat cum stipulatione subnixa.

« Actum Sanolis publice.

« Datum in mense Augusto, die iii, anno xxxii regni nostri Caroli gloriosissimi regis.

B « Signum Deodati, qui hanc præcariam fieri rogavit.

« Signum David, filii ejus consentientis.

« Signum Guntardi. Sign. Herradi. Sign. Wig-mari. Sign. Eremberti. Sign. item Eremberti. Sign. Egelulfi. Sign. Rigfridi.

« Ego in Dei nomine, Guntbertus, indignus Æconus, scripsi et subscripsi. »

XLVIII. *De labore ejusdem Odlandi abbatis circa villam Arecas.*

Hujus autem abbatis Odlandi labor et industria maxime enitet in villa quæ dicitur Arecas, quæ est una de principalibus abbatie membris, quam etsibi sedem statuit, omnique nobilitate nobilitavit. Basilicamque inibi in honore sancti Martini construxit, cujus templi nuno solum fundamenta tantummodo præbent oculis intuentium; constituitque, ut hi testantur quorum progenitores et avorum aviis suprascripta villa fuerant mansionarii, ut inibi habdomadibus singulis, quinque ex sancti Bertini monasterio, totidemque ex sancti Audomari, ad servendum Domino deputarentur monachi. Ibi etiam, quod mirabile nostris hactenus monstratur temporibus, molendinum fecit volvere aquis contra moentem currentibus, constituitque ut nullus hominum molendinum extra locum jam dictum construeret præsumeret. Quod ad utilitatem monasterii Sithii ad tempus fuit conservatum. Hujus autem abbatis tale fertur fuisse ingenium, ut posset audire auribus quo aqua deflueret per inscios occultoque terra meatus. Sunt et alia quamplurima ipsius laudum præconia, quæ in sæcularium versantur ora; quæ ideo hic omittimus, ne negligentibus videantur superflua. [Postquam Odlandus abbas annis ferme novem suæ vixisset administrationis, exiit fragilem carnis sarcinam, redditurus Creatori talentorum rationem. Cui in respectu cenobiali successit Nantharius, hujus nominis secundus.]

XLIX. *De Nanthario juniore, et de unctione Caroli imperatoris, et emptione ejusdem abbatis de Fitrinio.*

Odlandi quoque in regimine successor existit Nantharius junior, anno Verbi incarnati 805 regi-

que præfati Caroli xxxix (69), prædictus quoque gloriosus rex Carolus, anno regni sui xxxiii. Romam adiens, a cuncto populo in imperatorem electus, die natalis Domini, in Ecclesia beati Petri, a Leone papa est consecratus. Nantharius autem abbas, anno præfati regis Caroli xxxix, imperiique ejus v, emit a quodam viro, nomine Erhario, res proprietatis suæ, in loco nuncupante Flitrinio, id est, mansum 1, et, inter terram arabilem et pratium seu et sylvam, bunaria x; quæ etiam per præcariam ab ipso abbate sibi dari poposcit; quod ita et fecit.

L. *Emptio Nautharii, abbatis, de Flitrinio.*

(Oct. 806.) « Domno venerabili in Christo patri Nauthario, abbati de monasterio Sithiu, sive de cella quæ dicitur Hebrona, ubi Ebroinus præpositus esse videtur. Ego Heriharius, venditor, per hanc epistolam venditionis constat me, non imaginario jure, sed plenissima voluntate, vobis vel monasterio vestro vendidisse, et ita vendidi, tradidisse et de præsentibus tradidi, hoc est, mansum 1 in loco nuncupante Fletrinio, in pago Isseretico, et, inter terram arabilem et pratium seu et sylvam habentem plus minus bunaria x. Per hanc epistolam donationis, sicut tradimus, diximus, dono, trado atque transfirmo perpetualiter ad possidendum; in ea ratione ut hoc habeatis, teneatis atque possideatis, vel quidquid exinde facere volueritis liberam atque firmissimam Christo propitio in omnibus habeatis potestatem ad faciendum. Unde benivolentia vestra habuit pietas apprestitum beneficium, tam mihi quam infantibus meis, his nominibus, Erkenrado, Baldrado, Errictrudæ, Walde-drudæ: qui pari suo longius supervixerit, usualiter nobis præstare promisistis, ad excolendum vel emendandum; et sicut convenit nobis, annis singulis censum, id est, modia x de sale, vobis vel successoribus vestris, pro ipso usu, dare vel adimplere debeamus; et alibi ipsam rem vestram nec dare, nec vendere, nec commutare, nec alienare, nec pro nullo aliquo ingenio deponere pontificium non habeamus; nec possessio nostra nullum præjudicium, nec contra partem monasterii vestri ex hoc generare non debeamus: nisi tantum, ut dictum est, quando in hoc sæculo, propitio Christo, advixero, pro vestro beneficio possidere debeamus; et post nostrorum omnium obitum atque de hac luce discessum, ipsæ res superpositæ, absque illius contrarietate vel interpellatione judicis ad integrum recipere faciatis perpetualiter ad possidendum. Si quis vero, quod futurum esse non credo, si ego ipse aut ullus de hæredibus ac pro hæredibus meis, vel quælibet ulla opposita vel extranea persona fuerit, quæ contra hanc venditionem venire aut eam infringere voluerit, discutiente fisco, auro unicas iii, argento libras v coactus exsolvat, et quod repetit evindicare non valeat; sed hæc donatio omni tempore firma permaneat cum stipulatione subnixâ.

« Actum Beborna, in mense Octobrio, anno xxxix,

(69) Fort. corrig. 804, Caroli regis xxxv.

A regnante domno nostro Carolo gloriosissimo rege, et anno vi imperii ipsius.

« Signum Erharii, qui hanc venditionem fieri rogavit.

• Signum Erkenradi, filii sui consentientis.

« Signum Folquini. Signum item Erkenradi. Signum Gerardi. Signum Elpharii. Signum Herradi. Signum Hardmanni. Signum Rantvuini. Signum Guntrufri. Signum Helingeri. Signum Heodradi. Signum Engelgeri. Signum Sicbaldi. Signum Grimardi. Signum Godoberti.

« Ego Cuntbertus, scripsi et subscripsi. »

LI. *Transmissio Lebduridis de Gisna.*

Anno quoque insecuto (70), in mense Octobrio, quædam vidua, Lebduridis nomine, tradidit præfato abbati, ad monasterium suum Sithiu, omnem rem suæ proprietatis in loco nuncupante Gisna sive Totingelun, in pago Bononensi; expetiitque, pro beneficio, a jam dicto abbate, rem monasterii sui in ipso pago, id est bunaria ii, in loco nuncupante Etloum, in hæc verba.

LII. *Exemplar.*

(Oct. 807.) « Domno magnifico in Christo patri Nanthario, abbati de monasterio Sithiu, quod est constructum in pago Tarwanense super fluvium Agniona, in honore beatorum apostolorum Petri et Pauli atque Andreae seu sancti Martini et sancti Bertini, vel plurimorum sanctorum martyrum et confessorum, congregationi etiam ipsius sancti loci. Ego Letbrudis vidua, cogitans ob amorem celestem vel pro abluendis facinoribus meis, mihi complacuit ut aliqua munuscula meæ parvitatibus Domino conferre deberem, quod ita et feci. Ergo dono omnem rem meæ proprietatis in loco nuncupante Gisna sive Totingetun, in pago Bononensi, super fluvium Vuasconinga Wala, hoc est, mansa cum casa vel castitiis, ædificiis, pratis, pascuis, terris, perviis et wadriscapis, vel quidquid ibidem aspectum vel subjectum esse videtur; et mea legitima fuit possessio vel dominatio, cum re inexquisita ad integrum.

« Hæc autem omnia superius comprehensa ad præfatum monasterium per hanc paginam traditionis dono, trado atque transfirmo perpetualiter ad possidendum. Pro qua vero donatione et vestra pietate, expetivi a vobis terram aliquam monasterii vestri, in loco nuncupante Ecloum, in ipso Bononensi, hoc sunt bunaria ii; in ea vero ratione, ut ipsas terras ego et tres infantes mei, his nominibus, Hildeberta, Nildebus et Erpsuvid, dum advivimus, pro vestro beneficio, ad usum fructuum possidere debeamus. Unde quoque, pro eodem usu, annis singulis, ad festivitatem beati Audomari, Kal Novembr. pensas duas de formatiis transsolvere debeamus; et non habeam pontificium ipsas res alienare, nisi tantum pro beneficio vestro ad usum fructuum excolere debeamus; et post nostrum omnium obitum ambas prædictas res rectores monasterii vestri presentali-

(70) Id est 807.

ter perpetua portione potiantur. Si quis vero, quod fieri minime credo; si egomet ipsa aut ullus de hæredibus meis, seu quælibet ulla opposita persona, quæ contra hanc donationem venire voluerit, aut infringere præsumperit, iram Dei atque prædictorum sanctorum incurrat, et ab universali fide excommunicatus appareat; et insuper, distringente fisco, auri untias vi, argenti pondera multa componat, et quod repetit evindicare non valeat: sed præsens epistola omni tempore firma permaneat cum stipulatione subnixa.

« Actum Gisna villa publice, quando fecit mensis Octobr. dies xi, anno xl regni, et octavo imperii domni nostri Caroli piissimi imperatoris Augusti.

« Signum Lebdrudis, viduæ quæ hanc donationem fieri rogavit.

« Signum Madalgeri. Signum Odilonis. Signum Engelberti. Signum Bertlandi. Signum Vuendelgeri, centenarii.

« Ego Guntbertus, sacerdos, scripsi et subscripsi:»
LIII. *Traditio Folberti de Campanias.*

(811.) Vir etiam quidam, Folbertus nomine, anno præfati regi Caroli xliii, imperii vero ejus x, tradidit eidem abbati Nauthario, pro anima genitricis suæ defunctæ, possessionem suam in Campanias in pago Tarvanensi, in hunc modum.

LIV. *Exemplar.*

(Apr. 811.). « Domno venerabili in Christo patri Nauthario, abbati de monasterio Sithiu, ubi duo agi Audomarus scilicet et beatus Bertinus, pausant in corpore. Ego Folbertus, per hanc paginam traditionis constat me vobis vel ad præfatum monasterium vestrum Sithiu, pro remedio animæ genitricis meæ, Ebertanæ defunctæ, hoc est, aliquam partem hæreditatis meæ, id sunt, plus minus habentem bunaria v, et unum pratium cui vocabulum est Bratingadala et quidquid ad illum pratium pertinere visum est in loco nuncupante in Campanias, in pago Tarnuanense, cum pervio legitimo et wadriscapo: hæc omnia, juxta ut superius comprehensum est, vobis vel successoribus vestris dono, trado atque transfirmo perpetualiter ad possidendum. Propterea vestram flagitavi pietatem, ut ipsam rem licuisset mihi usitare vel emeliorare. Et postea vos, una cum consensu fratrum vestrorum, juxta quod mea fuit petitio, ipsam rem, quandiu advixero, procurare promisistis, ad excolendum vel emeliorandum, et sicut convenit nobis, annis singulis, ad festivitatem sancti Bertini, quæ est Nonas Septembr. censum, id est, denarios IV, pro ipso usu, vobis dare vel transsolvere debeam. Si quis vero, quod futurum esse non credo; si egomet ipse aut ullus de hæredibus meis, qui contra hanc donationem venire voluerit, vel eam infringere tentaverit, inferat vobis, una cum distringente fisco, auri uncias iv, argenti pondera v coactus exsolvat, et quod repetit evindicare non valeat; sed hæc tra-

(71) Annus xlv regni Caroli Magni cum a. Chr. 812, ipsius vero imperii annus x, cum a. Chr. 811 conveniunt. Major ideo fides adhibenda videtur notis

ditio omni tempore firma permaneat cum stipulatione subnixa.

« Actum in Bagingatun, in mense Aprili, anno xlv regnante Carolo glorioso rege, et anno i imperii ejus (71).

« Signum Folberti, qui hanc donationem fieri rogavit.

« Signum Folcharii. Signum Abboni. Signum Ingoberti. Signum Vuendelgerii, centenarii.

« Ego Guntbertus, sacerdos, scripsi et subscripsi.»
LV. *De traditione villæ Calmont.*

[Carolus jam supra memoratus, desiderans per orbem famam augeri suam, ut liquido patet per multorum voluminum de eo mentionem agentium lectionem, inter cætera, huic cœnobio villam Calmont Deo sanctoque Bertino tradidit, cujus traditionis charta penes episcopum Noviomensem habetur.]

LVI. *De morte Caroli, et successione Ludovici.*

Post insignia igitur sæpediti regis Caroli gloriosorum actuum præconia, postque devictas multarum gentium nationes, quæ hactenus in viventium versantur ora permanebuntque in sæcula, primiparentis exsolvens penam, suam Creatori reddens animam, corpusque tam gloriosum, terræ dimisit tegendum, anno Dominicæ incarnationis 814, regnique ipsius xlviii, imperiique ejusdem xv (72), de quo in libro quodam, qui prætitulatur *Visiones Vuettini*, legisse me memini quod isdem Vuettinus, dum in extasi ab angelo duceretur, inter reliqua quæ sibi ostendebantur, vidit eundem regem Carolum statim toto corpore sanum atque pulcherrimum; solum animal quoddam oppositum vidit lacerare virilia stantis; dictumque est illi ab angelo, quod hæc ideo pateretur, quia nimis impatiens libidinis fuerat in sæculo; sed, pro aliorum ejus opera virtutum, cito ab hoc esset eripiendus periculo. Successit itaque illi in regno filius ejus Ludovicus, consimilis ei per omnia in gloriosis actibus; in cujus tempore exortur quoddam lumen Ecclesiæ, Folguinus nomine, quod, ne sub modio celaretur absconsum, ab ipso rege super Ecclesiæ imponitur candelabrum, Tarnanensique civitati delegatur ad pontificatum, anno incarnationis Dominicæ 817, et præfati regis iv. De cujus vita et virtutibus multum quod loqueremur erat, optaremque ea quæ in hoc mundo gessit summotenus perstringere; sed fatuitatem meam ipse perpendens, horreo saltem tangere quod viri peritissimi possent etiam formidare: superant enim philosophicam mundanæ sapientiæ disputationem, etiamsi aliquis cavallino, secundum poeticas fictiones, ad plenum se jactet epotasse fontem. Hæc solummodo in ejus memoriam fatua garrulitate deprompsi; reliqua ipsius opera acutioris ingenii viro relinquo investiganda, ipse egomet, si juverit, etiam chronologicis c. LIII, qui sibi invicem concordantes a. 811 indicant.

(72) Corrig. regnique xlv, imperiique ejusdem xv.

deinceps pro posse meum, illa quæ recolo paratus **A** bus, nec dubium quod blasphemabitur et a succedentibus.

LVII. De Fridegiso abbate.

Nantharius interea abbas, junior [anno sui regiminis octavo decimo] migrans a sæculo, regularis vitæ primum destructorem sibi reliquit successorem, Fridegesium videlicet, nec ipso nomine dignum, abbatem. Nam cum hactenus sacra monachorum regula, miseratione Dei, in hoc cœnobio foret conservata, crescente rerum opulentia, monachis ordinationem monasterii sui, abstracta abbatiæ, regali beneficio in externas personas est beneficiata. Unde contigit, ut supradictus Fridegismus, genere Anglus, et abbas sancti Martini Turonis, anno Verbi incarnati 820, et præfati regis Ludovici VII, abbatiam Silhiensis cœnobii regia donatione susciperet **B** gubernandam. Qui in initio tyrannidis suæ, cum cerneret abbatiam universam tot monachorum usibus delegatam, ut puta centum et triginta monachorum inter utraque monasteria sancti Bertini scilicet sanctique Audomari degentium, nihilque suarum voluptatum usibus sequestratum, avaritiæ jaculo secatus, monachorum impudenter vitam destruere, ut res eorum usibus a fidelibus traditas suæ lasciviæ potuisset facilius mancipare. Quod diabolica suggestionem mente concœptum, nefanda est ab illo perpetratio peractum Nam in capitaneo apostolorum sui sancti Bertini loco, ubi LXXXIII monachi deservebant Domino, LX pro humana potius laude quam pro Dei amore, retinuit; reliquos districtioris vitæ viros, quos suæ perversitati putavit non consentire, de monasterio expellens abire permisit. In sancti Audomari quoque monasterio, ubi regulariter viventes aderant XL monachi, xxx canonicos ibidem ad serviendum deputavit in monasterio Christi. Ac post hæc, totius abbatiæ circuiens villas, et quia duplex exstabat monachorum numerus, duplam eis portionem villarum est largitus. Canonicis autem, quia pauciores erant numero, simpla contra monachis est data portio. Ipse ea quæ sibi maxime placuerant, ad suæ perversitatis usum reservavit; et quia canonicus erat cum canonicis in sancti Audomari monasterio sæculariter vivebat. Quid plus hujus abbatis referam versutiam, cum veraci possem fame dicere hunc primum loci hujus casum extitisse? Hic etiam, secundum veridicam Veritatis vocem, cum alii laborassent, in labores eorum introiit nec solum introiit, sed etiam quæ laboraverant temeraria præsumptione destruxit. Hic etiam fraternæ charitatis utriusque monasterii destructor extitit; dum et monachi sibi justum et ab antiquis Patribus traditum reverentiæ honorem vindicant, canonicorumque subjectionem sibi veraciter defendunt, et canonici ab ipso abbate canonico, fallaci assertionem, principatum ad se monasteriorum pertinere dicunt. Pro his omnibus et reliquis tyrannidis suæ actibus hactenus blasphematur ab omni-

(73) Edidit Mabillonius, omisit autem notas chronologicas nomenque loci ubi diploma datum est Vide *De re diplom.* pag. 612.

LVIII. De privilegio Ludovici regis de venatione sylvarum monasterii Sithiu.

(820) Hic etiam prædictus abbas, anno primo regiminis sui, jamdictum regem Ludovicum adiens, petiit ab eo licentiam in sæpe dicti monasterii sui Sithiu sylvas venationem exercere, sub occasione librorum legendorum vel manicharum ad usus fratrum faciendarum, sed quod credibilis est, ad suæ vanitatis ludibrium exercendum. Quod rex sine mora concessit: regali auctoritate privilegium ob hoc fieri jussit, quod et ipse sigilli sui impressione signavit in hæc verba.

LIX. Exemplar ejusdem privilegii.

(Vide inter Ludovici Pii privilegia, Patrologiæ tomo CIV.)

LX. Privilegium ejusdem regis de monasterio Sithiu, tempore Fridegisi abbatis.

Prædictus autem abbas Fridegismus secundo rege jam dicto petiit, ut etiam sua auctoritate, per regale privilegium, monasterium suum Sithiu ab omni judiciaria potestate defensaret, et, sicut constat antecessores suos reges eidem loco concessisse, ita et ipse gloriosus rex sua auctoritate dignaretur confirmare. Quod rex, anno incarnationis Domini 830, hoc modo regia auctoritate firmavit.

LXI. Exemplar ejusdem privilegii (73).

(Vide ubi supra.)

LXII. De Guntberto monacho.

Sub hujus abbatis tempore, exoritur quidam **C** runculus mox futurus monachus hujus ecclesiæ: cujus laus et sapientia ita hactenus in omnium nostrorum versatur ore ac si præsentaliter in vivo teneatur corpore et merito; nam monasterii hujus libraria, quæ pene omnia vetustate erant demolita, quoniam peritus erat scriba, propria renovavit industria. Insuper et alia adauxit librorum volumina, ex quibus duo sunt antiphonarii, quos ipse propria manu conscripsit; et alterum sancto Audomaro, alterum vero sancto Winnoco concessit. Scripsit et tertium, quem lucidiori opere elucidavit; cujus initium et in carmine majorum solemnitatum, aureis litteris mirifice decoravit; quem, quia elegantiorum vidit, sancto Bertino contradidit. Descripsit et compotum, quem et nobis concessit habendum; insuper et alia, quæ si hic scribantur, videbuntur esse superflua. Illic autem, in primæva juventute, a patre Romam ductus, ibique sancto Petro oblatum et ab Eugenio papa est clericatus. Quem pater exinde domum reducens, in hoc monasterio Sithiu sancto Petro sanctoque Bertino monachum obtulit, locumque istum hæreditate sua nobiliter hæreditavit. Concessit namque ad jam dictum monasterium Sithiu, monasterium quoddam quod ipse in proprietate sua construxerat, nomine Steneland ad quod omnem ejus hæreditatem Salvatori Domino, in

cujus nomine eundem construxit monasterium, A pergetua firmitate delegavit. Hæc sunt autem nomina villarum quas prædictus Goibertus, Guntherti præfati pater, pro eleemosyna sua ad basilicam Domini Salvatoris in Steneland contradidit: In Ricolvingeem, Hisdenne cum mancipiis; in Okkangingahem; in Hostede; in Lampanesse; in Simpaco; in Bortheem; in Reka; in Strate; in Hemmanwil; in Kiltiaco; in Hedenesberg; in monasterio mansum hortumque; in Ariaco similiter; in Tarwana mansum; in Quintvico similiter. Itemque ab aliis ad eandem basilicam sunt concessæ: In Kessiaco et Squerda; in Wesarinio; in

Vostringe; in Tingriaco; in Wilere; Mestru-ga-sele; in Loclesse; in Lonastingahem; in Gru-nomberg; in Dagmaringahem. Hæc omnia præfatus Goibertus et filius ejus Gunthertus, partim ex eorum hæreditate, partim aliorum donatione, ex ipsius tamen Guntherti acquisitione, ab basilicam Domini Salvatoris in Stenedland, firmissima tradiderunt donatione, et ipsam basilicam atque portam (74), monasterii Sithiu, ad eorum eleemosynam faciendam in pauperibus et peregrinis, promptissima concesserunt voluntate. Quæ omnia in locis suis cum de eleemosyna loqui cœpimus, cum cartis suis, Deo favente, describimus.

Explicit liber primus.

(74) Ad portam Cod. Aud.

LIBER SECUNDUS.

I. De Hugone abbate.

Abbate autem Fridegiso migrante a sæculo [sui regiminis anno quarto decimo], Hugo venerabilis, Filius Caroli regis magni et frater Ludovici Cæsaris, in abbacia successit, anno incarnationis Domini 834, et præfati regis Ludovici XXI. Qui, anno regiminis sui 11, prædictum regem adiens, rogavit hæc ab illo regia auctoritate firmari, quæ antecessores sui Francorum reges regalibus privilegiis præfato Sitgiu monasterio visi fuerant confirmasse. Quod rex excellentissimus tam prompte adimplevit, quantum et rogantem præ antecessoribus, utpote fratrem corde tenus fraternali charitate dilexit.

II. Privilegium Ludovici regis tempore Hugonis abbatis (75).

(Vide inter privilegia Ludovici Pii, Patrologiæ tom. CIV.)

III. Eodem tempore prædictus Hugo abbas condolens infelicissimæ et miserimæ divisioni et dis-cissioni venerabilis Sithiensis cœnobii ab infando Fridegiso factæ, a domno Folquino tunc Morinorum venerabili antistite unitatem cœnobiorum pristino more reformari inspiravit. Quod et privilegio firmari fecit. Hujus autem priuilegii hoc est exemplar.

IV. Exemplar (76).

Ego Folquinus Dei gratia Morinorum episcopus, omnibus fidelibus tam futuris quam præsentibus. Quidquid ob amorem Dei exigentes rei veritatem memoriæ futurorum noscendum reliquerimus, valde id animabus nostris profuturum speramus, dum et vera innotescimus, et falsata damnamus. Melius est enim ipsam veritatem ad laudem Dei manifestare, quam pro lucro aut negotio terreno eam celare, ne scilicet homo peccator offensam Dei et sanctorum ejus in hoc videatur incurrere. Igitur ego Folquinus

B episcopus, suggestione Hugonis abbatis Sithiensis cœnobii, quod est constructum in insula Sithiu in honore B. Petri principis apostolorum, ubi B. Bertinus corpore quiescit, perpendens injustitiam lacrymabilem quam Fridegisis prædecessor supra memorati abbatis eidem sancto loco intulerat, tota intentione excogitare cœpi, qualiter eundem locum ad pristinum honorem valerem reducere. Omnibus certe notum est fidelibus quoniam sancti confessoris Christi Audomarus atque Bertinus, dum adhuc in corpore essent, cœmeterium in villa Sithiu in superiori loco ad tumulanda sua et monachorum corpora communi opere fecerunt: in cujus medio basilicam in honore S. Mariæ construxerant, quam etiam B. Audomarus S. Bertino suisque successoribus donans per privilegium quoddam episcopale confirmaverat, et suum inter eos corpusculum sepeliri in eodem privilegio rogaverat. Quam prædictus abbas Fridegisis non solum S. Bertino tulit, sed etiam (quod dictu horribile est) monachos ejus Deo honeste ibidem servientes cum magno dedecore expulit, canonicosque ibi constituit, dum scilicet a temporibus sanctorum Audomari atque bertini religio monachica ibidem famulans religiosissime floreret. Quorum lacrymosæ injustitiæ reclamationique incessabili compatiens et pêtitioni Hugonis venerabilis abbatis acquiescens, ædilitatem seu custodiam ipsius basilicæ S. Petro sanctoque Bertino reddendam, et monachum ad custodiam ibi ponendum censui et statui, ut et quatuor temporibus in anno missarum solemnitas celebrarent stabilivi, hoc est in feria tertia dierum Rogationum, in festivitate quoque B. Joannis Baptistæ, et in depositione S. Audomari, in festivitate omnium sanctorum: et quidquid ad ipsum altare veniret, monachi sancti Bertini absque ulla contradictione juxta morem pristinum secundum de-

(75) Apud Mabillonium, *De re diplom.*, pag. 613.
(76) Privilegium illud vulgavit Mabill. Sæc. Bened.

III, part. I, pag. 122.

cretum beati Audomari, quod in privilegio de traditione ipsius loci cœnobii scripsit et interdixit, haberent, tenerent, et in perpetuo perenni jure possiderent. Nec episcopus aut archidiaconus ejus, seu aliquis clericorum, vel judex forensium rerum, aliquid sibi exinde vindicent. Denique jam quidam emerserant audacia temeritatis decepti, dicentes primatum locorum ad se pertinere debere. Quorum præsumptuosæ superbiam resistens, per descriptionem capitularem coram quibusdam primatibus regalis palatii et hujus patriæ eos huic loco subegi, et conatum eorum annihilavi. Hoc etiam scriptum posteris relinquendum fore ratum duxi, ut per hoc quandoque resistatur inimicorum malæ voluntati, et hoc infringere volentium iniquo conatui. Quod quicumque futuris temporibus vel annihilare, vel infringere præsumpserit, quod absit, auctoritate Patris, et Filii, et Spiritus sancti anathema sit, nisi digna pœnitentia resipuerit. Actum est anno incarnationis Dominicæ octingentesimo trigesimo, nono, iadictione secunda; imperii autem Ludovici regis anno vigesimo sexto, præsulatus quoque nostri anno vicesimo tertio (77), in ecclesia sanctæ Mariæ, duodecimo Kalendas Julii, præsente universali synodo. Ego Folquinus ex consensu et præcepto domini Ludovici imperatoris hæc voluntarie firmavi, et cum episcopali interminatione suscripsi. Ego Maximus archidiaconus suscripsi. Ego Hugo abbas suscripsi. Signum Adalardi monachi. Signum Amalberti monachi. Signum Mori (78) monachi. Signum Henrici [al. Unrici] comitis. Signum Odgini advocati. Signum Everwini militis. Signum Berarii militis. Ego Guntbertus (79) levita et monachus jussi domni Folquini præsulis hanc chartam scripsi et suscripsi.

V. Exemplar.

Quidquid (80), etc.

VI. De morte Ludovici regis, et divisione regni inter filios ejus.

Gloriosus autem rex Ludovicus imperator Augustas, anno incarnationis Dominicæ 840, cum regnasset annis xxvii, decessit a sæculo. Ante cujus obitum mirabile quiddam et inauditum accidit in pago Taruennico. Nam ipso anno, post medium Januarii meridie, ignei umbones cum sonitu grandi ab æthere lapsi sunt, mirumque spectaculum omni populo detulerunt. Defuncto autem prædicto imperatore Ludovico, filius ejus Lotharius, qui ante obitum patris ad imperatorem unctus erat, de Italia veniens, monarchiam tenere gestiebat. Sed fratres

(77) Hinc colligas Folquinum sedi Morinensi impositum fuisse anno 817. Consentit Joannes Iperius qui Folquini inaugurationem reponit Ludovici Augusti anno iv.

(78) Huc spectant Iperii verba cap. 12: « Hugo abbas basilicæ S. Mariæ ædituum constituit monachum nomine Morum: cui Morus postea corpus S. Audomari furatus est et in privilegio B. Folquini inter testes ascribitur. »

(79) Guntbertum hunc laudat Iperius cap. 2 his verbis: « Sub abbate Fridogiso receptus est hic in

A Ludovicus et Carolus divisionem regni afflectantes, post unum annum, maximo prælio inter se conflixerunt in pago Autisiodorensi, in loco qui vocatur Fontanetum. In quo loco Franci, cum omnibus nationibus sibi subjectis, mutua se cæde prosternentes, ad ultimum Ludovicus et Carolus, Lothario fugato, triumphum adepti sunt. Post cruentissimum vero prælium, pace inter eos facta, dividerunt inter se Francorum imperium. Et Lotharius quidem accepit regnum Romanorum et totam Italiam, et partem Franciæ orientalem totamque Proventiam. Ludovicus vero, præter Noricam, quam habebat, tenuit regna quæ pater suus illi dederat, id est Alamaniam, Turingiam, Austrasiam, Saxoniam et Avarorum, id est Hunnorum regnum. Carolus vero medietatem Franciæ ab Occidente, et totam Neustriam, Britanniam et maximam partem Burgundiam, Gotiam, Wasconiam, Aquitaniam, submoto unde Pippino, filio Pippini, et in monasterio sancti Medardi attonso; ista autem periculosissima discordia sine requie quinquennii occupaverat tempus.

VII. De translatione sancti Audomari de villa Ligesburch.

Sub hac tempestate invenimus ita annotatum in decennovænalibus annorum Dominicæ natiuitatis, quod est dcccxlvi, indictione vi, sancti Audomari corpus de villa Ligesburch refertur ad locum Situm. Solemnitasque illius translationis in mense Junio devote a populo celebratur Taruennico; sed plerique ignorant e vulgaribus pro qua re statuta sit in primitus. Equum autem arbitror esse et Ecclesiæ provenire, si causas illius solemnitatis in hoc codice, quamvis impolito, digeram sermone, maxime cum Tobiam angelus admonet, dicens: *Opera Domini narrare et confiteri honorificum est.* Est enim in hoc facto, si referatur unde Domini laudetur magnificentia, et unde ipsius sancti amplifietur reverentia. Aggrediar ergo dicere, non quæ ipse præsumo fingere, sed quæ a senioribus mihi constat intimatum fore.

VIII. Igitur Hugo abbas jam memoratus, excepta causa quam refero, vir per cuncta laudabilis, postquam locum hunc sua constitutione laudabiliter stabilivit, qua et canonicos sancti Audomari monachis sancti Bertini, etiam per descriptionem capitularem, juste subjugavit, monachumque ab inferius monasterium ad sancti Audomari custodiam deputavit, diabolica sagitta jaculatus, cœpit excogitare qualiter sancti Audomari corpus, cujus ope et auxilio, una cum sodali suo Bertino, Taruennicus gubernatur

monachum puer nobilis Gunthertus, clara stirpe, patre Goitberto, matre vero Ebertruda progenitus. Qui Gunthertus in juventute sua a patre Romam ductus est, ibique S. Petro oblatas, et ab Eugenio papa clericatus ordinem suscepit: quem pater exinde domum rediens, hic in monasterio Sithiu S. Petro sanctoque Bertino obtulit monachum.»

(80) Hæc charta eisdem verbis ac superior constat, nominibus aliquot dieque ac formula finali duntaxat mutatis.

populus, Vermandis, ad sancti Quintini monasterium, quoniam hoc ipsum gubernabat, posset deferre quantocius. Metuens tamen animositatem plebis, congregata Vermandensium multitudine tentat vi abstrahere, si forsam impediretur a plebe. Accessit interim, et monacho quodam, Moro nomine, exstante custode, sacrum sancti præsulis ac patroni nostri corpus sumens, villam usque Liegesburch nomine cum sua deportavit multitudine. Dei autem providentia operante, triduo in præfata villa manserunt cum sacro corpore. Acciderat interea, ut præclarus Taruennæ civitatis præsul Folquinus, episcopali more, parrochias episcopi sui circumiret, ut, sicubi contra sanctorum canonum statuta ageretur, curiosus pastor addisceret. et tali studio cellam usque Worunhold dictam, pia curiositate perveniret. Interea ubi inibi ad mensam ventum est, in qua lautissima, uti tanto pontifici, præparabantur obsequia, frater ipsius beati præsulis advolitat, nuntians grave et irrecuperabile patriæ, si perficeretur, excidium: sanctum scilicet Audomarum ex monasterio suo abstractum, et, ni cito succurrat, ad sanctum Quintinum Vermandis usque deferendum. Hæc audiens sanctus Domini sacerdos, nimium turbatus intrinsecus: «Vade, inquit, ad fratrem, et totius episcopi mei populum gira curiosius, et die tertio infra muros Taruennæ urbis præsto esto cum omnibus, et ego præsens ero cum his quos mecum, Christo auxiliante, detulero de istis partibus. Tum demum, si ipse juverit sanctus, ad excutiendum eum omnimodis sum paratus.» His autem secundum verbum beati pontificis rite peractis, adest die tertia in urbe Toruenna multitudo innumerabilis et pene ante invisæ. Tunc sacerdos Domini, cum omni hac multitudine, insequitur prædictum abbatem cum suis, usque ad villam superius nominatam cum omni festinatione. At illi gestientes corpus sanctum sustollere fugamque inire, nulla hoc multitudine prorsus valebant a terra levare. Cumque id, addita adhuc majori multitudine, conarentur bis terque levare, nihilominus ita manet immotum, acsi quibusdam radicibus terratenus teneretur affixum. Tunc absque retardatione ullius commodi, accelerant fugam, relicto corpore sancti. Beatus autem Folquinus dam illis fugiendi locum, accipiens thesaurum illud omni auro pretiosissimum, repetito calle cum tota plebius multitudine, reportat ad proprium unde tultus fuerat locum. At ubi ventum est Taruenna, ad fluvium quod dicitur Leia, omnis populi supra memorata multitudo, absque aliqua cunctatione, pedibus transvadans fluminis aquam, exacto amne, nec unius stillæ humor in eorum apparuit tegmine. Progredientesque per aristifera agrorum sata, neque enim vitare ea poterant tam numerosa plebius agmina, cum veluti tribulis tonsæ terra tenus curvarentur spicæ, patensacta multitudine, ita densabant sulcos, ut patenter agnosceres protectoris adventum etiam congaudere campos. Utrorumque autem monasteriorum clerici stantes,

A anxii eventum expectabant rei; sed postquam datum est oculis, quamvis procul, cernere multitudinem populi adventantis, protractis campanarum funibus, vocem laudantium omnes dederunt in excelsis. Antedictus autem custos ecclesiæ, Morus, tunc ad mensam sederat epulaturus; et audito campanarum senitu, interrogabat quæ esset causa pro qua populi tanta exsultarent lætita. Dictumque est illi a narrantibus, quod sanctus Audomarus a Folquino pontifice esset reductus, et ob hoc lætitia tanta cunctus exsultaret populus. Quod audiens nimium turbatus, iram Dei reducentibus confestim est imprecatus. Nec dum ab ejus ore illicita exciderant verba, cum repente facietenus in terram ruit, totoque corpore rigidus, distentis membrorum nervis, semivivus emarcuit. Sic tantum stupidus ad sanctum Bertinum est deportatus, ibique quod verbotenus commisit, diutino languore pœnituit. Nam visu et auditu recuperato, sensu ita finetenus est privatus, ut nunquam posset animadvertere qua in parte sancti Audomari monasterium videretur positum esse. Corpus autem beati Audomari præsul Folquinus terra recondidit, ne a subsequentibus parili modo posset auferri. Post hæc abbas Hugo a Carolo rege [suo nepote] Aquitaniam missus, propter ejusdem regis fidelitatem, dolo Pippini interfectus est xvm Kal. Junii, anno incarnationis Domini 844, [regiminis sui hujus loci anno decimo]. Erat autem isdem Pippinus quem supra in monasterio sancti Medardi attonsum memoravi, qui, exinde per fugam elapsus, Aquitaniam est reversus, ibique multis diebus futigando latuit; et post hæc a Ramnulpho quodam per fidem est deceptus, comprehensus, regique Carolo est adductus, et Sylvanectum perpetuo est exsilio deputatus.

IX. De Adalardo abbate.

Post Hugonem autem abbatem [duodecimum] supra memoratum, abbas efficitur Adalardus in hoc cœnobio Sithiu, sancto Petro et sancto Bertino a potre Hunroco oblatus; sed post canonicus [sub Fridogiso] est effectus. Suscepit autem abbatiam anno præfato xii Kal. Augusti. Hujus autem regiminis anno iii, qui erat annus Verbi incarnati 846, sancti Bertini corpus a sancto Folquino episcopo, ut fertur, transfertur et reconditur xv Kal. Augusti. In cujus anni tempore, [et curriculo] extitit hiems gravissima valde; atque post quinquennium exoritur fames intolerabilis nimium, quo tempore Gunbertus supra memoratus, in diaconati adhuc ordine positus, ad præposituræ honorem evectus. Sub anno autem Dominicæ nativitatæ 853, sancti Petri basilica asili est cooperta, annoque insequente sancti Bertini ecclesia plumbo est tecta. Gunbertus quoque eo anno, xi Kal. Januarii, ad presbyterium est consecratus.

X. Præstaria Adalardi abbatis Odgrimo advocato.

Anno quoque Domini 854, et regiminis jam dicti Caroli xiv, et eqiscopatus beati Folquini xxxix, et

regiminis jam dicti Adalardis abbatis xi (81), concessit isdem abbas per prætariam, cuidam homini Odwino terram quam habuerat isdem in beneficio in Casitmere, id est bunaria xxx, cum portiuncula quam isdem Odwinus tradiderat ad monasterium Sthiu, in pago Bononensi, in loco nuncupante Mighem, bunaria iii; in ea ratione, ut annis singulis, ad festivitatem sancti Bertini, Nonas Septembris, de cera valente solidos v persolvat, ut specialiter lumen ad altare, ante quod pater jam dicti abbatis Hunrocutum tumulatus noscitur esse, nullo unquam desit tempore.

XI. Exemplar.

(5 Sept. 855.) « Quicumque rectores ecclesiarum Dei juste et competenter devotioni fidelium annuerint, Dei se in hoc voluntati parere non dubitent, Ideo dilecto in Domino filio Ecclesiæ nostræ, Odwino, ego in Dei nomine Adalardus, abbas monasterii Sithiu, cum consensu fratrum nostrorum, præstator. Multorum notitia patet, quia nuper portiunculam tuam in pago Bononensi, in loco nuncupante Mighem, scilicet bunaria iii, ad pretium valens libras iv, nobis vel ad præscriptum monasterium delegasti, expetentes ut te, cum uxore ac liberis una cum beneficio tuo in Casitmere, id est bunaria xxx ac mancipia xii, his nominibus: Ostarbaldum, Gernhardum, Heribaldum, Radburg, Sigberta, Thiobert, Strilleburg, Wifhen, Lolithan, Liotburgam, Winetbertan, Adalbertan, ad custodiam sancti Petri et sancti Bertini, specialiterque ad altare, coram quo corpus genitoris nostri Hunroci requiescit, sub sensu luminario annuatim nostram ejusque eleemosynam reddendo, confirmaremus. Juxta itaque petitionem tuam, res utrasque concedimus, tam tibi quam uxori tuæ et filiis tuis, sub hoc sensu possidendas, ut in festivitate sancti Bertini, Nonis Septembris, de cera valente solidos v et dimidium persolvatis, tam pro rebus præscriptis quam pro capitibus vestris, id est, ii diebus mundbordalibus, nullumque aliud servitium vobis imponatur. Quod si quislibet fecerit, vel a præfato sancto loco abstrahere tentaverit, iram Dei omnipotentis et sancti Petri sanctique Bertini incurrat. Si conamen impium non omiserit. Et hæc præstaria, manu nostra fratrumque roborata, firma permaneat cum stipulatione subnixa.

« Actum Sithiu monasterio, in basilica sancti Bertini, Nonis Septemb. in festivitate ipsius, anno xiv regnante domno Carolo, filio Ludovici imperatoris.

« Ego Adalardus, abbas, propria manu firmavi.

« Ego Guntbertus, peccator, præpositus, subscripsi.

(81) Charta ipsa, quæ inferius referetur, data est Nonis Septembris, anno xiv regnante domno Carolo, i. e. 5 Sept. 855. Huic unico instrumenti notæ cæteræ quas hic Folquinus conjecit male aptantur.

A « Signum Amalberti, docani. Signum Bavonis monachi et presbyteri. »

« Guntbertus scripsit et subscripsit. »

XII. De successore beato Folquino destinato.

Quia igitur mentionem beati Folquini fecisse me memini, libet adhuc unum ejus opus hic intexere. quod recolo me agnovisse, Wicfrido pontifice narrante. Longa, inquit, senectute fessus, isdem beatus antistes Folquinus, utupta qui xl. in episcopatu fere pergerat annum, cum jam non posset publice missarum solemniam celebrare, cognito hoc, rex illo adhuc vivente, quod contra canones erat, successorem ei episcopum destinavit. Quod audiens sanctus præsul, semet, episcopali more, præparavit ad celebrationem missæ, et omne mysterium supplantatore astante, implevit strenuissime. At ubi ventum est ad dandam, uti episcopi mos est, benedictionem, verso ordine, protulit illis maledictionem. At illi trepidi, cum, ascensis equitibus, ad propria cuperent reverti, in media via supplantator episcopi de equo lapsus elisa cervice, spiritum efflavit vitæ; omnesque qui cum illo venerant, infra annum variis cladibus expirarunt, et ita, cum sibi conjunctis, culpam luit improbitatis ob reatum.

XIII. De decessu ejusdem beati pontificis.

Igitur adveniente vocationis suæ tempore, isdem beatus pontifex, quamvis longævo gravaretur senio, episcopii sui parrochias circuire decrevit. Bonam hanc virtutum suarum consummationem credens ut Ecclesiæ filios, si alicubi a matris suæ gremio errassent deviendo, secundum canonum statuta plebentem, ad eandem reduceret, suis prædicationibus exhortando. Tali autem studio talique devotione, ut ecclesiam in Mempiscositam, Hicclesbecke nuncupatam, pia accessit curiositate. Inibi autem non diu commorans, cum jam cogitaret reverti, viribus corporis cœpit repente destitui, ægritudineque corporali fatigari. Tunc convocatis discipulis, eos omnipotenti Domino commendans, animam cælo reddidit sanctorum cœtibus consociandam. Transiit autem in superscripta villa, anno incarnationis Dominicæ 855, indictione iii, feria iii, vesperscente qui erat annus præfati regis Caroli xv (83), et episcopatus ipsius beati præsulis xl (82), xviii Kal. Januarii. Rogaverat autem isdem pontifex, ut, sicubi exitus ejus accederet, corpus illius ad Sithiu monasterium, in basilica sancti Bertini, portaretur tumulandum. Defuncto autem illo, cum clerici ejus quærent qualiter illum ad supradictum locum portare potuissent, in ipsa nocte, flante vento australi, omnis illa aquarum indimetibilis profunditas qua cingitur Sithiu insula, ita congelavit, ut, mane exsequias sancti corporis deferentibus, firmissimum aqua gressum per glaciem præberet eunctibus; quod,

(82) Mense Decembri 855, jam currebat annus xvi Caroli Calvi.

(83) Emend. ut videtur xxxix. Constat siquidem ex superioribus (i, 55, et ii, 4) illum in sedem Morinensem sublimitum fuisse anno 847.

In hiemali tempore vix septem dierum algor valet A
efficere. Deportantes autem beati viri corpus ad
Sithiu monasterium, ad latus sancti Bertini dextrum
est tumulatum.

XIV. *Aliud capitulum.*

Fertur autem eundem virum Dei equum quemdam
habuisse, qui, quoties iter aliquoties carpere vellet,
ad obsequium viri Dei genua flecteret, ut scilicet
absque ullo labore tergo illius equitaturus ascende-
ret. Hunc autem ferunt fratribus dandum ante ejus
feretrum præsisse, sed omnem deinceps hominem ferre
recussasse, nec passus est post membra tanti pontifi-
cis voluptatibus deservire alicujus hominis. Qui
non longo post tempore mortuus, cum canibus cibis
esset appositus, a nullis illorum est attractus. Et me-
rito cadaver ejus canes non poterant lacerare, super B
quem hymnidica cantica Christo decantata erant
æpissime. Quod videntes cives, eum humano more
sepelierunt, quem nec bestię nec volucres tangere
præsumpserunt.

XV. *Breviatio villarum monachorum victus.*

Sed, quia gesti beati Folquini enarrando parum-
per ab abbatum gestis digressi sumus, libet jam ad
ea pernarranda calamum reflectere. Abbas igitur
Adalardus villas ad fratrum usus pertinentes, vel
quiquid exinde sub quacunque servitio videbatur
provoaire, absque his quę in aliis monasteriis erant
beneficiae, tali jussit brevitate describere, (84).

XVI In Kelmis habent monachi ecclesiam 1 ac
lunaria XII, et mancipia IV, luminaria IV. Unus
quisque solvit de cera valente denarium I. Mansum C
indominicatum cum casa et aliis castitiis; de prato
bunaria XXXIX, de terra arabili bunaria CLXXX, de
sylva grossa bunaria XXX, de silva minuta bunaria
XV. Mansa XV per bunaria XII, et ille dimidius per
bunaria VI, cum servis X, qui faciunt in hebdomada
III dies; et ancillę VI faciunt ladmones VI. Alię in-
genue faciunt unaquęque ladmonem dimidium. Unus-
quisque parat de brace modia X, de farina VI; pul-
los III, ova XX. Ad vineas unumquodque annum
corros II. Lunarii XVI, præbendarii VII. Ded habet
bunaria VI, arat bunaria II.

XVII. In Fresingahem Erervinus habet bunaria
V; arat jurnales III, et solvit denarios VI, In eadem
villa Heleca habet bunarium dimidium, arat jurna-
lem I.

XVIII. In Lomisgahem Beregen habet bunaria IV,
arat bunaria IV. In Elciaco Amalger habet bunaria
XIV, mancipia III, arat bunaria IV, et solvit soli-
dos II.

XIX. In Morningshem Guntbertus habet bunaria
VIII, arat bunaria IV. Gerbald habet bunaria III,
arat bunaria I. Stracret habet bunaria VI, arat bun-
narium I et dimidium. Thegen major habet casam
dominicam cum aliis castitiis; de prato bunaria V,
de terra arabili bunaria XX, de silva minuta binaria.

v: mancipia XII. Barbarius caballarius habet man-
sum de terra arabili bunaria XX, de prato bunaria
V: de silva minuta bunaria VI. Mansa II per bunaria
VII. Facit sicut superius. Mancipia VIII. Benemar
habet casam cum aliis castitiis, de prato bunaria X,
de terra arabili bunaria XXX, de pastura et sylva mi-
nuta bunaria XXXII. Mansa III per bunaria XII. Facit
sicut superius. Mancipia XXIV. Ostoradus habet
mansa cum castitia; de prato bunaria XII, de terra
arabili bunaria XX, de silva minuta bunaria VI,
Mansa III per bunaria XII. Facit sicut superius.
Mancipia XXIV. Bavo habet casam cum aliis castitiis;
de prato bunaria XI, de terra arabili bunaria XXX, de
sylva minuta bunaria IV. Casam I, per bunaria VIII.
Facit sicut superius. Mancipia XVI. Wendelardus ha-
bet casam cum aliis castitiis; de prato bunaria XI,
de terra arabili bunaria XXX. Sylva minuta bunaria
III. Mansus I, per bunaria XII. Facit sicut superius,
mancipia XIV. Megenfridus habet casam cum aliis
castitiis; de prato bunaria XI, de terra arabili bun-
aria XLV, de sylva minuta et pastura bunaria XVI.
Mansus II per bunaria XII. Facit sicut superius. Man-
cipia IV. Baldminus habet casam cum aliis castitiis;
de prato bunaria VI, de terra arabili bunaria XX, de
sylva minuta et pastura bunaria XX, Mansus I per
bunaria XII. Facit sicut superius. Mancipia IV.

XX. In Bermingahem habet mansa, cum scuria,
de terra arabili bunaria XXIII, sylva minuta bunaria
III, Et in Edenas de terra bunaria X, mancipia X.
Omnes, excepto Iremberto, arant ad ipsam villam
bunaria IV, et colligunt II et ducunt ad monasterium,
et cludunt virgas XV; et in monasterio item omnes
virgas IV, et facit unusquisque in anno dies XXIV in
æstate. Irembertus autem arat bunaria II et colligit
I. Luminarii XI. Solvunt inter omnes solidos VII, de-
narios VIII. Homines qui faciunt in anno III dies sunt XX

XXI. In Attona est ecclesia ad quam solvunt VI
homines de lumine unusquisque de cera valente de-
narios II. Casam indominicatam cum aliis casti-
tiis: de prato bunaria XI, de terra arabili bunaria
CC, de silva minuta bunarium I, de pastura in-
cultata bunaria L. Mansa XXIV et dimidium; omnes
per bunaria XII, et ille dimidius per bunaria VI,
cum servis XI, qui faciunt in hebdomada dies
III. Ancillę XII faciunt ladmones XII. Alii ingenui
faciunt II dies in hebdomada, et de illis ingenuis
D feminis XIII veniunt ladmones VI et dimidius. Ad
vineas carra VI. Facit unusquisque de brace modia
X, de farina VI; pulli III, ova XX. Lunarii XV, præben-
darii VI. Wilbertus habet bunaria XII; solvit solidos
II, et prævidet sylvam. Sunt ibi homines qui faciunt
II dies in hebdomada LXXIV. Iremharius major habet
casam indominicatam cum aliis castitiis; de prato
bunaria X, de terra arabili bunaria XVII, de pastura
et sylva minuta bunaria XV. Mansa II per bunaria XII.
Facit sicut superius. Mancipia XXIII. Hillefridus ha-
bet mansum; de prato bunaria VI et jurnalem; de

(84) Huecod. Audom. addit: *Quod nunc loquimus, cum parvi commodi est.*

terra arabili bunaria xxxv, de sylvā minuta bunaria vi. Mancipia viii. Bavo habet mansum cum casa et aliis castitiis; de prato bunaria v et dimidium, de terra arabili bunaria xlvi et dimidium, de sylvā minuta bunaria viii. Mancipia xiv. Isti unaquaque hebdomada faciunt ii dies. Si non caballicant, sepiunt virgas v. et in monasterio inter omnes virgas iv. Lodberta habet in Selem, pertinentem ad Attona, præcariam i, unde solvit solidum i.

XXII. In Botnigahem Bertrada habet aliam unde debet arare.

XXIII. In Berningahem habet, inter sylvam et terram arabilem, bunaria plns xl.

XXIV. In Beingahem villa habet ecclesiam, indominitatum mansum cum castitiis; de prato bunaria xv, de terra arabili bunaria cxx, de sylvā grossa bunaria xl ad saginandos porcos xx, de sylvā minuta bunaria c. Mansum xviii et dimidium per bunaria xii, et ille dimidius per bunaria vi cum servis xi, qui faciunt iii dies in hebdomada; ancillæ ix; facit ladmones ix. Alii ingenui faciunt ii dies in hebdomada. et de ingenuis feminis x veniunt ladmones v. Ad vineas carra iv et dimidium. Unusquisque de brace parat modia x, de farina vi; pullos iii, ova xx. Lunarii xxi. Sunt ibi præbendarii vi, luminarii xc. Solvunt inter omnes libram i, solidos v. Brunger habet bunaria vi, arat bunarium dimidium i. Megel habet bunarium i, et dimidium, arat dimidium. Megenger habet bunaria ii, arat dimidium. Bavo habet bunaria iv, solvit denarios vii. Gundebertus habet bunaria iii, arat bunaria ii, Omnes decanus habet bunaria iii, arat bunaria ii. Lanfredh habet de terra bunaria xxxi et dimidium, de sylvā minuta bunaria iii; mancipia xiii; arat bunaria ii, solvit solidos ii. Engelger major habet bunaria de terra xliii et dimidium, de sylvā minuta bunaria x; mancipia xx. Item alius Engelgerus habet casum cum castitiis; de terra arabili bunaria xlii, de sylvā minuta x bunaria; mancipia vii. Isti erant bunaria iv, unusquisque et sepiunt virgas xv. Gundelbertus habet bunaria xl; inde solvit solidos vi, et unaquaque hebdomada ii dies, et habet mancipia iii. Molendinos iii; de uno veniunt modia c; de aliis, de unoquoque, modios lx; et ille unius dat pullos xx, ova cc; illi alii, unusquisque pullos xv, ova c. Badager habuit inde præcariam i, hoc est, mansum i; de terra, bunaria xlii; mancipia ii. Isti arant bunaria iv, unusquisque et sepiunt virgas xv; et in æstate facit dies xvi, et colligunt bunarium i et dimidium, et ducunt ad monasterium; et ad monasterium sepiunt inter omnes virgas iii; dant pullos ii, ova x.

XXV. In Coiaco habet ecclesiam cum bunariis xviii; mancipia ii. De luminariis solidos iii. Casam indominitatam cum aliis castitiis; de prato bunaria xl, de terra arabili bunaria clx, de sylvā minuta bunaria xxxv. Mansa xxi per bunaria. x. Sunt in eis servi xv, qui faciunt in hebdomada dies iii. Ancillæ vii faciunt ladmones vii. Alii ingenui, qui faciunt in

A hebdomada ii dies; et illæ ingenuæ feminæ unaquaque facit ladmonem dimidium. Ad host carrum dimidium. Ad vineas carra iii, Facit unusquisque de brace modia x, de farina modia vi; pullos iii, ova x. Sunt ibi lunarii xxiv, luminarii xlii. Solvunt inter omnes solidos xii. Præbendarii sunt ibi vi. Habet ibi seditium i; inde solvit solidum i. Walager habet bunaria ii, arat bunarium i. Molendinum i; solvit modia xxx. Camba i; solvit solidos iv. Megenhardus habet bunaria iii et dimidium, solvit solidum i dimidium. Homines qui faciunt ii dies in anno, sunt xxxvii. Ille major habet casum cum castitiis; de terra bunaria xxii; sylvā minuta bunaria vii; mancipia iv.

XXI. In Bumingahem habet mansum cum castitiis; de terra bunaria xv, de sylvā minuta bunaria x. Mansos ii et dimidium per bunaria xii, et ille dimidius per bunaria vi. Resident in eis servi iii, qui facit in hebdomada dies iii; ipsique perserviunt totos illos mansos. Ad vineas carrum dimidium. Faciunt de brace modis; puellos ii, ova xx. Habet ibi lunares xiii, luminaria x. Solvunt inter omnes solidos ii, denarios ii. Homines qui faciunt ii dies in anno sunt iv. Sunt ibi bunaria xv. Veniunt ad incensum de formaticis pensæ x. Item de bunariis vii veniunt de formaticis pensæ vii.

XXVII. In Pupurmisa villa habet ecclesiam, cum bunariis xviii; mansum i, indominitatum; de terra arabili bunaria clviii, de sylvā grossa flaginana et minuta mixta bunaria cccc, ad saginandos porcos dc. Mansos xlvii et dimidium: ex his x constant bunariis xxiv; itemque x bunariis xx, itemque x bunariis xv; illi alii omnes per bunaria xiii, et ille dimidius bunaria vii. Resident in eis servi iv, faciunt in hebdomada iii dies. Ancillæ iv facit cameiles iv. Alii ingenui faciunt ii in hebdomada dies; et illæ ingenuæ feminæ, solvit unaquaque denarios iv. Lunarem nullum; luminarios clxxxiv. Inde veniunt libræ ii, solidi xliii. Heres carii cix. Veniunt solidi xiv. denarii vii. De terra censali, in cultis et infructuosis bunariis cxviii veniunt incensus de formaticis pensæ xxi; aucas xxv. Ad host. carros ii; ad vineas carros ii. Illæ iv ancillæ parant de brace modia x. Unusquisque pullos ii, ova x. In tertio anno porcum i valente denarios iv. Ille major habet mancipia iv. De bunariis x veniunt de mel sextarii iii. Godobert caballarius habet casam indominitatam cum aliis castitiis; de terra bunaria lxxxvi, sylvā minuta bunaria iv; mancipia vi. Mortbert caballarius habet casam indominitatam cum aliis castitiis; terra bunaria xx, sylvā minuta bunaria xii et dimidium; mancipia x. Mansa iv per bunaria xii. Resident in eis ingenui qui nihil aliud facit per totum annum, nisi ii dies in hebdomada. Dat unusquisque eorum pullum i, ova v. Isti arant, unusquisque bunarium i et colligunt i; et caballicat. De terra censali bunarium xii veniunt de mel sextarii ii. Porcarius unus habet

• bunaria III ad vestitum. Item de bunariis III sol-
vunt flascones XII, scutellas C. Engeten habet bu-
naria IV, arat bunarium dimidium, et operatur una-
quaquo hebdomada I diem. Radeken habet bunaria
III, arat bunarium dimidium, et facit in hebdo-
mada II dies. Aldbert bunaria IV; facit similiter.
Abbo bunaria V, arat dimidium.

XXVIII. In Pascandala habet de una ecclesia III
partes, mansum III per bunaria XX. Solum incen-
sum de assibus II.

XXIX. In Weserinio habet ecclesiam indomini-
catam, mansam cum castitiis; de prato bunaria
XVI, de terra arabili bunaria CLIX, de sylva grossa
bunaria XVIII ad saginandos porcos XX, de sylva
minuta bunaria LI, de pastura communi sufficienter.
Mansos XVIII : decem ex his constant per bunaria
XII; item V constant bunariis X; tres bunariis VIII;
cum servis XII, ancillis VIII. Facit in hebdomada
dies III, et ladmones VIII. Alii ingenui, facit II
dies in hebdomada, et de ingenuis feminis X ve-
niunt ladmones V. Ad host carrum dimidium; ad
vineas carrum I dimidium. Unusquisque parat de
brace modios X, de farina VI; et nant pullos II,
ova XX. Præbendarii V, lunarii XXXVI, luminarii
LX. Inter omnes solvunt libram I. Sunt ibi homines
XXI; qui faciunt in anno II dies. Habet ibi sedi-
lias X : veniunt in incensum de argento solidi VIII
et dimidius. Tunel habet bunaria XIV, arat bunaria
II et custodit sylvam. Molendinos III : unusquisque
solvit modia majora XXX. In uno anno saginat por-
cos II; in alio I; et debet pullos XX, ova CC. Item
molendinum I; solidos V. Winetmar major habet
de prato bunaria III, de terra arabili bunaria XXXII,
sylva minuta bunaria V. Mansos II. Facit sicut su-
periores. Lunarii XVII. Illdoger caballarius habet
mansum dominicum; de prato bunaria VIII, de
terra arabili bunaria XLIII, sylva minuta bunaria
VIII. Lunarii XXI. Gerwinus caballarius habet casam
dominicam cum castitiis, de terra bunaria XV;
mancipia II.

XXX. In Aldnhem habet casam indomincatam
cum aliis castitiis; de prato bunaria XV, de terra
arabill bunaria XCVIII, sylva grossa bunaria I. ad
saginandos porcos XXX, sylva minuta bunaria LIII.
Mansos XV per bunaria XII, cum servis VII. Facit
in hebdomada dies III. Ancillæ II; facit ladmones
II. Alii ingenui faciunt in hebdomada II dies; et
de ingenuis feminis veniunt ladmones V. Ad host
carrum dimidium; ad vineas carrum I dimidium.
Parat unusquisque de brace modia X, de farina
VI : et debet pullos IV, ova XX. Sunt ibi præben-
darii VI; lunarii XVIII, luminarii XXIV. Inter omnes
solvunt solidos VIII et dimidium. Molendinos II :
ex uno veniunt modia majora XXX, et ex alio
modia XX. Uno anno saginat porcos II, alio I;
pullos XX, ova CC. Quod molendinum habet Othe-

tus; et habet bunaria XIV, et habet mancipia V,
et custodit sylvam. Ille decanus habet bunaria IV
et dimidium ad præbendam. Homines facientes in
anno II dies sunt XVIII. Saluca major habet casam
dominicam cum aliis castitiis; de terra arabili bu-
naria XXX, sylva minuta bunaria III; mancipia XII.
Suithger caballarius habet casam dominicam cum
aliis castitiis; de prato bunaria VII, de terra ara-
bili bunaria XLVI, de sylva minuta bunaria X.
Mansi III per bunaria XII, cum servis II; et facit
III dies in hebdomada. Ingenuæ III feminæ, facit
unaquæque ladmonem dimidium; facit servitium
sicut in ipsa villa. Et habet bunarios VII; et habet
ecclesiam dimidiam cum bunariis VIII, et man-
cipia II; et luminarios XV. Solvunt inter omnes
solidos IV et denarios VIII.

XXXI. In Scala habet casam indomincatam cum
aliis castitiis; de prato bunaria VII, de terra ara-
bili bunaria LXXXII, de pastura communi sufficien-
ter. Mansa XVI, omnes per bunaria XII; cum servis
V, qui facit II dies in hebdomada; ancillæ II qui
facit ladmones II; aliæ ingenuæ unaquæque facit
ladmonem dimidium. Parat unusquisque de brace
modia X, de farina similiter; pullos III, ova X.
Sunt ibi præbendarii VI, Adalandus habet bunaria
XX, arat bunaria III. Ille major habet XXIV; man-
cipia I.

XXXII. In Gisna habet ecclesiam cum bunariis
XII; mancipia III. Habet ibi casam indomincatam
cum aliis castitiis; de prato bunaria LXXX; de terra
arabili bunaria CXLVII, de sylva grossa bunaria
XXX, ad saginandos porcos XX; sylvis minuta
bunaria XL; de pastura communi convenienter;
mansa XVI. Ex his constant VII bunariis VII; item
III constant bunariis XI; item III bunariis IX. Re-
sident in eis servi IX, qui faciunt in hebdomada
in dies; ancillæ III, facit ladmones III : alii inge-
nui, facit II dies in hebdomada; aliæ ingenuæ, facit
uuaquæque ladmones dimidium. Ad host carrum
dimidium; ad vineas carra II. Unusquisque de brace
parat modia X; de farina modia VI; pullos III,
ova XX. Lunarii XVIII, luminarii XCIII : inter omnes
solvunt libram I et solidum I, denaris VIII. Ho-
mines, qui faciunt II dies in anno, XL. De terra
censali lunaria XII, solvunt solidos IX. Megentio
habet bunaria XII; est barbicarius, et providet syl-
vam. Et sunt præbendarii IV. Ille decanus habet
bunaria V ad præbendam. Harduinus, ferbicarius,
habet bunaria VIII ad præbendam. Theodratu,
caballarius, habet bunaria XI. Stiwimus habet bun-
aria XII; arat binaria II; dat carra ad Wadnam (85)
et ad monasterium. De bunariis XI et mancipiis II
veniunt de mel sextarii VI. Item de bunariis VI ve-
niunt pisces quanti possunt. De terra censali in
colonia, et de frecariis, veniunt de formaticis pen-
sæ LX. Ille major habet mansum dominicum. De

(85) Hæc vox nobis videtur nomen ad quemdam lo-
sum referendum, nec vero acceptione communi su-

menda, uti conjicitur apud Ducangium, ubi *stagnum*
valere crediderunt.

terra arabili bunaria xlv; de sylvâ minuta jorna-lem 1; mancipia v. Roof habet casam dominicam et est caballarius. Bunaria xiii; municipia ii. Godobert caballarius habet casam dominicam. De terra bunaria xxi; mancipia iv; de sylvâ minuta bunaria iv. Adda habet bunaria xl; mancipia xv; facit ladmones i, arat bunaria ii, et colligit.

XXXIII. In Tervana habet casam indomnicatam cum aliis castitiis; de terra arabili bunaria liii; de sylvâ grossa bunaria vi; ad porcos iv; de sylvâ minuta bunaria iv; mansum x per bunaria xii. Omnes tenent ingenui. Facit in hebdomada ii dies; ad vineas carrum i. Unusquisque debet denarios iv, pullos ii, ova xx; faciunt de brace modia x, de farina vi; ladmen nullum; ad uost nihil. Ango habet bunaria ii, arat jurnalem i. Megenlano habet jurnales iii, arat bunarium dimidium. Hildeburg habet bunaria ii. Litlot habet bunaria iii, arat bunaria ii. Sunt ibi lunares viii, luminarii et herescarii clv. Veniunt libra ii, solidi xiv, denarii viii. Aabet ibi sedilios xxxiii; inde veniunt solidi xv et dimidium libræ ii. Ille major habet bunaria viii. Berenger habet bunarium i et dimidium, arat bunarium dimidium. Frumger habet bunarium i et dimidium, arat jurnalem i. Habet ibi molendinum i, solvit modia c, pullos xxx, ova ccc; saginat porcum i.

XXXIV. In Thorbodessem habet ecclesiam cum bunariis viii et jurnalem i; mancipium i, indomnicatum; de prato bunaria xv, de terra arabili bunaria cxlvii, sylvâ minuta bunaria ix, de pastura comuni satis. Mansos xviii: ex his unum constat bunariis xii, decemper bunaria x, item vii, per bunaria ix. Sunt in eis servi xii, qui faciunt in hebdomada dies iii. Ancillæ ix facit ladmonem ix. Alii ingenui facit in hebdomada ii dies, et illæ ingenuæ femine vii; unaquæque facit ladmonem dimidium. Ad host solidi iv; ad vineas carra iii. Facit de brace modia x, de farina similiter; pullos ii, ova x. Lunarii vi, luminarii xv: solvunt inter solidos ii, denario viii, Molendinum i; inde venit in censum modia xii, De terra censali bunaria ix. Arat bunaria iv, et dat multonem i. Regenger habet bunarium i et jurnalem i, arat bunarium i. Alavius habet bunaria ii, arat bunarium i. Hisegeger major habet bunaria xviii, mancipia viii; molendinum i; solvit modia xi. Homines qui faciunt ii dies in anno sunt xxix. Saxger habet bunaria xx, mancipia iii; solvit solidos iii. Amalwaldus habet bunaria vi, mancipia iii, et caballicat. Alfunard ille Saxo habet bunaria ix.

XXXV. Intra monasterium, per diversas officinas, habet præbendarios xcv; et de hortis veniunt libræ xx, si eis præbendarios dantur, et vestimenta et utensilia. Habet in Videngonam mansum cum castitiis; de terra bunaria xx. Servit unaquaque die fratribus ad condimentum cibi in coquina. Item habet in tea Mighem et Huolingam bunaria xxx. Servit unaquaque die ad pithrinum et ad bractorium in adducendis lignis. Item habet in Boningoham mansa iv

per bunaria xii Nihil aliud faciunt per totum annum, nisi emendant tecta monasterii. De sylvâ grossa inter Vanpingaham et Hilsferod, unde possunt saginari porci l. Item habet ad portam mansum unum per bunaria xiv. Servit unaquaque die ad portam. Molendinum unum ad opus eorum.

XXXVI. *Quod abbatia Adalardo abstracta Hugoni est data; et de incursione paganorum.*

Igitur post hæc, anno Dominicæ nativitatibus 858 et præfatiregis Caroli xx præfatus abbas Adalardus apud eundem regem incusatus, anno regiminis sui xvi, abbatia ab eo est abstracta atque Hugoni juniore est data ix Kalendas Aprilis, qui erat canonicus et filius Conradi et avunculus Caroli supra memorati regis. De cujus actibus nil nobis est notum quoniam in præfato monasterio non præfuit nisi biennium. Anno namque regiminis ejus ii, cum sæva paganorum lues, non tantum circajacentes terminos, verum etiam seposita regna grassando, ferro igneque consumeret, amica sibi fraude, pecunia avidi, rapina famelici, toto nisu alto mari velivolantes, spumantia certatim sulcabant freta, pertinacique cursu tandem applicuerant in sinibus Menapum, in sinum qui vocatur Isere portus, ibique prosilientes, incendiis ac devastationibus nusquam indulgentes, ad famosissimum locum pausationis Christi confessorum Audomari atque Bertini subripendorum properant aviditate thesaurorum, sabbatioque hebdomadis Pentecostes, hora secunda, pervenerunt ad locum quo tendebant, sed provisione tutantis Dei, nullos ex fratribus ibi repererunt. Monitis enim Domini jubentis obtemperantes, quo dicit, *Si vos persecuti fuerint in unam civitatem, fugite in aliam*, subdlexerunt se ad tempus, reservantes se secundis et melioribus rebus, præter iv viris, qui devorerunt se, si Deo placisset, potius inibi velle oppetere, quam loci sui eesolatione supervivere. Nomina autem illorum hæc sunt: Vuoradus et Winetbaldus, sacerdotes; Gerwaldus et Regenhardus, diaconi. E quibus Vuoradus in ipso monasterio decrepitu, diris colaphorum tusionibus icti, nuditateque tridua et alga feræ lethotenus profligatus, extitit. Winetbaldus autem acris verberibus maceratus, atque per nares iufusione distentus, semivivus est relictus. Gerwaldus autem, licet diversis multoque gravioribus vexatus esset ludibrium suorum irrisionibus, servante eum tamen Domino, etsi non sanitate pristina, saltem concessus est vitæ. Quartus qui et junior, Regenardus nomine, variis contritionibus fractus, illis abscedentibus et secum ducere conantibus, viribus quibus poterat, reluctabat; eligens potius, in Christi nominis confessione, si id ab inimicis quoquomodo extorqueri quivisset, martyrio inibi animam Deo commendare et corpus paternis cymiteriis concineri, nomenque fraternis dipticis inscribi, quam ludibrium suorum execrabilissimis spurcitiis pollui. Diris tamen ut erat nexibus strictus, protractus est ad navitatis suæ villam, distante a monasterio Sithiu miliarii tertio, ad aquilonalem plagam, dictam

Munninio. Stipatus itaque multitudine, cum ipso crepusculo se per illam pertransire animadverteret, subito se in terra jecit. Cumque adversis telis ab inimicis ducentibus tondendo cogetetur ut surgeret, et ille se protestaretur se nullo modo velle, sed magis inibi pro Christo oppetere, crebris lancearum functionibus perfossus, uno cum sanguinis effusione animam afflans Christo libavit.

XXXVII. *De restauratione monasterii, et de illæso casu cujusdam carpentarii.*

Post discriminis præfati liberationem, fratres ejusdem cœnobii convenientes, communiter tractaverunt ut tecta ecclesiarum cæterarumque officinarum pleniter resarcirent. Quod, sicut summa devotione est inchoatum, ita velocius quam putabatur, Deo adjuvante, pulcherrime est perfectum; ecclesiæque sancti Bertini celerrime est extitit, miro opere plumbocooperta, sed et turillæ ipsius miræ magnitudinis mirabilisque fabricæ, studuerunt ædificare. Cujus longitudo consistentis in terram æquabat altitudinem culminis ecclesiæ cui superponendum erat: nec mirum; tristega enim (hoc est tricameratio ipsius) tribus ordinibus facta erant, excepta summa claxendice. Itaque ecclesiæ suppositum cum triumphale sanctæ crucis desuper erigeretur signum, unus artificum, nomine Bertus, stans desuper, arripuit malleum, et quasi gratulabundus pro appropinquata pene consummatione tam miri operis, ictum veluti jactanter longius incaute jecit, sed, eheu! resiliente roto et quatiante, vacillans pedibusque lubricans, de tanta altitudine, præceps terra tenus venit. Sed, mirum dictu, mirabilius miratu, nullam læsionem passus, quin etiam risibile et plausibile responsum occurrentibus, et aquam sibi pro refocillatione offerentibus, sine doloris anxietate protulit, dicens se jugiter potius velle sitim vino restringere quam aqua, nec oblato tunc egere limphæ liquore. Artifices autem, hac de causa, nedum dicamus animati, verum et roborati, inchoatum opus expleverunt constantes et læti; nec exstitit dubium alis intercessionum beati patris Bertini, cui servivit, hunc fuisse deportatum.

XXXVIII. *De morte Adalardi abbatis.*

Igitur his expletis, anno Dominicæ nativitatæ 861, abbatia jam dicto Hulgoni ablata, iterum Adalardo est reddita viii Kal. Augusti, anno regni præfati regis Caroli xxi (86), sed non hanc, nisi triennio post hæc, rexit. Anno namque iv, apud sancti Amandi monasterium ægrotans, exivit hominem iii Nonas Februarii, qui erat annus Dominicæ nativitatæ 864, sepultusque est in eodem monasterio in cripta, intransibns in latere sinistro. Hic autem, inter reliqua donaria quæ huic sacro loco Sithiu concessit, dedit quamdam casulam colore purpureo,

(86) Fortasse rectius xxii.

(87) Post *insignitam* legitur in cod. Aud: « Quæ usque ad tempora domni Antonini de Bergis, hujus loci abbatis, conservata fuit, ut postea mentio clarius fieri poterit, volente Christo, sub quo hujus paginæ scriptor, Alardus peccator, habitum monachi

auro margaritisque mirifice insignitam (87). Hujus autem pater Hunrocius, quos supra memoria exiit, in monasterio Sithiu comam capitis deposuit, monachicumque habitum, jugo se Christi submittens, desumpsit; et quia comes erat ditissimus, hæreditatis suæ maximam partem præfato monasterio est largitus. Ex quibus una est villa, Hunela dictam, quæ meo tenore contradidit, ut custos ecclesiæ ad quem eam tradidit, annis singulis, post ejus vitæ decessum, in ejus anniversarium annuale, exinde fratribus præpararet obsequium. Qui postea inibi defunctus, coram altare sancti Laurentii, in sinistra parte ingredientium, est humatus, Idibus Novembris; ipsoque die quo et festivitas translationis sancti Folquini et sancti Briccii depositio celebratur, satis lautissima, uti custodis posse est, reflecto hactenus fratribus exhibitur. Eodem quoque tempore, Zoppo, vicarius, simili exemplo, in eodem monasterio attonsus, monachi habitum est adeptus.

XXXIX. *De Humfrido episcopo et abbate.*

Post mortem quoque jam dicti abbatis Adalardi, eodem anno (88), Humfridus; Taruanensis episcopus et Prumiensis monasterii monachus, totus clerici et populi optione, abbatiam regendam suscepit Idibus Martii, tantum propter amorem et timorem Dei. Erat isdem Humfridus, qui beato Folquino successerat in episcopatu, vir omni bonitate et sanotitate refertus. Rexit autem hanc tantummodo per biennium. Sub quo quidam Megenfridus, a patre Ruodwaldo oblatus, efficitur monachus; cum quo et portiunculam suæ proprietatis in pago Bononensi, in loco nuncupante Diorwalingatum, id est bunaria xii, ut filius ejus supra memoratus debitum monasticum in victu vestituque inibi habere deberet.

XL. *Traditio Rodwaldi de Diorwalingatum*

(864 vel 865.) « In Christo domno et venerabili patri Humfrido, episcopo atque abbati monasterii sancti Petri, vocabulo Sithiu, sanctorumque confessorum Audomari atque Bertini. Ego, in Dei nomine, Roudwaldus, traditor, per hanc paginam traditionis, trado ad præfatum monasterium sancti Petri portiunculam proprietatis meæ in pago Bononensi, in loco nuncupante Diorwalingatum, super fluviolum... (89) bunaria xii et mancipia iv, ea ratione ut filius meus Megenfridus, quandiu advixerit, in ipso cœnobio debitum monasticum in vestituque pleniter obtineat. Est autem petitio mea, ut ipsam terram quandiu vixero, ad usum fructuarium censualem teneam, solvens Kal. Novembris monachis jam dicti monasterii argenti solidos ii; ipsique post meum obitum, eandem terram ad utilitatem propriam, sine ulla contrarietate, recipiant. Si quis vero, quod futurum esse non credo, si ego ipse et professionis sumpsit, illi serviens in capellanum pro anni præsentis, ab incarnatione Salvatoris millesimi quingentesimi noni, curriculo. »

(88) Anno 864.

(89) Vacuus est nominis locus.

(quod absit) aut ullus de hæredibus aut prohæredibus meis, seu quislibet extraneus, huic traditioni calumniam intulerit, distringente fisco, librarum xxx solutione multetur; nec sit quod repetit evindicet, sed hæc traditio omni tempore firma permaneat cum stipulatione subnixa.

« Actum Sithiu monasterio, in ecclesia beati Petri apostoli, anno xxvi, regnante domno Carolo rege.

« Signum Roudwaldi qui hanc traditionem fecit firmavitque.

« Signum Trudberti. Signum Hucberti, advocati. Signum Adalgisi. Signum Guntardi. Signum Hildmari. Signum Regemari. Signum Folradi. Signum Polmari. Signum Vuillebaldi.

« Ego Holdbertus, diaconus et monachus, scripsi et subscripsi. »

XLI. *De Hilduino abbate.*

(866.) Itemque post hæc, anno incarnationis Dominicæ 866, Carolus rex Humfrido abbatiam cum dedecore auferens, Hilduino, canonico, nuper de Lotharii senioratu ad se converso, dedit, propter libras xxx auri, xiii Kal. Julii. Qui, ut credo, loco huic, jam pene deciuo, donatus a Domino, excepto domno Bertino, qui primus hujus loci structor existit, omnium prædecessorum suorum actus ita suorum compensatione annullavit, ut merito, absque aliqua oblivione, nomen ejus in sæculum apud nos habeatur in benedictione. Fallor nisi hoc etiam testantur cartæ quæ, sub ejus tempore factæ, et ejus labore acquisitæ, jam hic sunt inserendæ.

XLII. *Traditio Heriberti de Camrania et Quertliaco.*

Anno namque regiminis sui ii, iii Kalendas Septembris (90), quidam vir, Heribertus nomine, et conjux ejus Megesinda, cum filiis Ellemberto atque Egilberto, tradiderunt præfato domno Hilduino, ad opus monasterio sui Sithiu, res proprietatis suæ in loco nuncupante Campaniam, in pago Tarwanensi, et in alia loco nuncupante Quertliaco, vel Broma, sive Minthiaco; expetiitque per præcariam res monasterii præfati abbatis, in loco nuncupante Uphem, in pago Bononensi, vel Vuileræ in ipso pago, in eo tenore, ut ambas res traditas et præcatas, dum adiverint, tenerent sub censu infra scripto.

XLIII. *Exempla ejusdem.*

(28 Nov. 867.) « Venerabili in Domino Patri Hilduino, abbati monasterii sancti Petri, vocabulo Sithiu, ubi corpora Christi Domini confessorum Audomari atque Bertini requiescunt, nos, in Dei nomine, Heribertus et conjux mea Megesinda, necnon et filii nostri Ellembertus atque Egilbertus, pariter traditores et præcatores. Tradimus itaque ad præscriptum monasterium sancti Petri res proprietatis nostræ legitime possessas in pago Taruanensi, in loco nuncupante Campaniam: mansum cum casa et aliis castitiis et arboreta, et, inter ipsum mansum

(90) Legitur iv Kal. Decemb. in charta ipsa, quæ sequitur.

et aliam terram arabilem et pratium, bunaria xxxii et dimidium; et de sylva fagina bunaria vii et dimidium; itemque in alio loco nuncupante Quertliaco vel Broma sive Minthiaco bunaria xx in pago Bononensi super fluvio Elna; et mancipia xix, his nominibus: Thiodo, Hathalec, Regenfeth, Waldburg, Edeborg, Guodlia, Sigeberth, Rudborg, Hirmelind, Irmengard, Hildegard, Engelgard, Liodgard, Tanewara, Vodolherta, Betto, Thiodfred, Ruotholf (91). Hæc omnia ad præscriptum monasterium legaliter tradimus atque transfiramus perpetualiter ad possidendum. Et propterea expetimus a vobis res ecclesiæ vestræ in loco nuncupante Uphem, in pago Bononensi, super fluvium Helicbruma: mansum cum casa et aliis et castitiis, interque ipsum mansum et terram arabilem et pratium, bunaria c et ii; et in alio loco nuncupante Wileria in ipso pago, juxta prædictum rivulum bunaria x et viii cum ipsorum locorum perviis legitimis et wadris capis; et mancipia xxx et viii his nominibus: Aabertus, Hilbewara, Grimbertus, Egelwara, Ostoibertus, Radlia Geldwara, Liodrada, Ereprad, Stillewara, Harduinus, Hildborg, Immo, Thegenrad, Megelind, Alfec, Folclind, Adalind, item Megelind, Regenlind, Me-teadroth, Mumbertus, Hincmar, Rotsind, Megengara, Thiodsind, Irmelind, Lodwinus, Ebgelchild, Irmenhild, Erkenbrog, Megesind, Markwara, Frunger, Idwinus, Folcwara, Trasborg, Regenlind; nobis, tam mihi quam et conjugi meæ Megesindæ, vel prædictis filiis nostris, vel si nobis duobus simul convenientibus Deus adhuc liberos dederit, ambæ res præscriptæ, tam eas quas dedimus quam illas quas expetimus, nobis omnibus præscriptis, quandiu advixerimus, per præcariam concedatis ad usitandum ac meliorandum; ea ratione ut, annis singulis, ad festivitatem sancti Bertini, quæ est Nonis Septembris, solidos iii in censum persolvamus monachis in ipso monasterio Deo famulantibus, et post obitum nostrum duorum, filii nostri solidos v, in eadem festivitate persolvant, ipsasque in nullo naufragare præsumant res; sed, post nostrorum omnium discessum, ipsas res, tam quas tradimus quam eas quas accepimus, monachi præfati monasterii cum omni enehoratione recipiant. Si qui vero, quod futurum non credo, si nosmet ipsi, aut quislibet extraneus, huic traditioni frangendo tentaverit, auri uncias xx argenti pondera xxx præscriptis fratribus coactus exsolvat, nec repetita evindicet; sed hæc traditio firma permaneat cum stipulatione subnixa,

« Actum in monasterio sancti Petri, quod Sithiu vocatur, iv Kalendas Decembris, anno xxviii Caroli regis filii Ludovici.

« Signum Heriberti et Megesindanæ et Ellemberti et Egelberti, qui hanc traditione cum præcaria fecerunt.

« Signum Vulframni. Signum Eigelramni. Signum Frideberti. Signum Rodfridi. Signum Hucberti,

(91) Mancipia xviii tantummodo nominantur.

advocati. Signum Ricuardi. Signum Foldberti. Signum Boronis, decani.

« Ego Grimbaldu, diaconus et monachus, scripsi et subscripsi. »

XLIV. *Transmissio Liudrici de Mekerias et Heingasele.*

Eodem quoque die, vir quidam, Liudricus nomine, tradidit præfato abbati Hilduino rem possessionis suæ, in loco nuncupante Mekerias, et in alio loco nuncupante Heingasele; expetiitque per præcariam easdem res, cum alia terra monasterii Sithiu vocabulo Vualdringahem, in hunc modum.

XLV. *Exemplar.*

(28 Nvv. 867.) « Domno venerabili Hilduino, abbati de monasterio sancti Petri sanctorumque Christi confessorum Audomari atque Bertini, vocabulo Sithiu. ego in Dei nomine. Liudricus traditor, simul et præcator. Dono igitur donatumque in perpetuum esse volo legaliter, per festucam et andelaginem, rem proprietatis meæ in loco nuncupante Mekerias, in pago Terwanense, infra Mempiscum: mansum cum easa, et, inter ipsum mansum et terram arabilem, bunarium 1 et jornalem 1; et in alio loco nuncupante Heingasele, in pago suprascripto, de terra bunaria v, super fluvium Isera, una cum ipsorum locorum perviis legitimis et Wadriscapis. Et propterea expetivi vobis rem ecclesiæ vestræ, hoc est, in loco nuncupato Vualdringahem, in pago Tarwanensi, super fluvium Dilgia, mansum cum casa, et inter ipsum mansum et terram arabilem vel pratum bunaria xii et dimidium, una cum perviis legitimis et wadriscapis, tam mihi quam et conjugæ meæ Aldgudanæ, vel filiis nostris Liudrico, Grimberto, Rochodoni, Ogdudanæ, Hiltrudæ, Bertrudæ (92), quandiu advixerimus ad excolendum et usitandum vel ameliorandum tenere debeamus; et ut, ad festivitatem sancti Bertini, quæ est Nonis Septembris, annis singulis, ego et conjux mea, pro vestro beneficio, denarios vi ad prædictum monasterium monachis inibi Deo famulantibus transsolvere debeamus; filii autem nostri, post nos solidum 1 solvere debeant, ipsasque res tam eas quas dedimus, quam illas quas expetimus, nec dare nec vendere nec in nullo naufragare potestatem habeamus; sed post nostrum omnium obitum, ambæ res cum omni amelioratione, a monachis perpetualiter possidendæ recipiantur. Hæc ergo transmissio, cum præcaria, firma perpetualiter permaneat, stipulatione subnixæ.

« Actum monasterii Sithiu, in ecclesia sancti Petri, iii Kal. Decembris, anno xxviii Caroli gloriosi regis.

« Signum Liudrici qui hanc transmissioem fecit.

« Signum Suitgeri. Signum Ermari. Signum Liudberti.

« Megenharius, monachus et presbyter, scripsit, et subscripsit. »

XLVI. *De obitu Humfridi episcopi et multitudine locustarum.*

(870.) Anno autem gloriosi regis Caroli xxx, qui (92) Suppl. ut.

A erat annus Dominicæ incarnationis 869, gloriosus Taruennæ civitatis præsul Humfridus migravit ad Dominum, viii Idus Martii et episcopatus ejus anno xv; cui in episcopalem cathedram successit Acardus, xvii Kal. Octobris, ordinatus. Anno quoque insecuto, siccitas magna in mense accidit Junio, et usque in medio Augusto, et post venit locustarum innumera multitudo, virides herbas annonasque consumentes. Nortmanni quoque, eodem anno, Andegavis perveniunt, multosque puniunt: sed a Francis obsessi, datis obsidibus, se quoque dedere.

XLVII. *Communicatio domni abbatis Hilduini et Rodfridi.*

(875.) Post hæc autem, anno præfati regis Caroli xxxv, placuit prædicto abbati Hilduino, et cuidam viro Hrodfrido, ut res eorum inter se commutarent; quod et fecerunt, secundum hunc modum.

XLVIII. (16 Mart. 875.) « In nomine Domini nostri Jesu Christi. Placuit atque convenit inter venerabilem virum Hilduinum, abbatem monasterii Sithiu santi Petri, ubi sanctorum Audomari atque Bertini corpora pausant, et omnem congregationem ipsius monasterii, et inter quemdam hominem nomine Hrotfridum, ut quasdam res sibi opportune commutarent; feceruntque. Dedit itaque prædictus venerabilis abbas, ex parte monasterii sui, præfato Hrotfrido, in loco nuncupato Stratsese, super fluvio Wiopa, in pago Tarwanense. intra Mempiscum curtilem id est, cum castitiis; et, inter ipsum curtilem et pratum ac terram arabilem, bunaria xl; et de sylva bunaria x, una cum ipsorum locorum communis, perviis legitimis et wadriscapis. Et, e contra, in compensationem istarum rerum, dedit prædictus vir Hrotfridus præfato venerabili abbati, ex proprietate sua, in loco nuncupante Crumbeke, in pago Tarwanense, intra Mempiscum, super fluvium Fleterna, curtiles ii cum castitiis; et intra ipsos curtiles et pratum ac terram arabilem bunaria xlviii; et de sylva bunaria vii, et jornalem 1 et dimidium, una cum ipsorum locorum communis, perviis legitimis et wadriscapis. Ut autem hæc commutatio firma permaneat, duas epistolas una tenere conscriptas fieri decreverunt, ut quod sibi competenter legaliterque contulerunt firmiter teneant, postque præfati Hrotfridi et filiorum ejus decessum, ambæ res ad prædictum redeant monasterium. Illud etiam firmitati addentes, ut, si ipsi aut successores eorum, seu quislibet extraneus, huic commutationi et præcariæ contraire presumpserit, qui pari suo litem intulerit, auri uncias x coactus exsolvat, et sua repetitio inanis existat. Hæc vero charta firma permaneat, stipulatione subnixæ.

« Actum Sithiu monasterio publice, mense Martio, die xvi, anno xxxv Caroli regis.

« Signum Hrotfridi, qui hanc commutationem cum præcariæ fecit firmavitque.

« Signum Theidstorni Signum Berengarii. Signum

Enoch. Signum Vulfradi. Signum Adolbaldi. Signum A
Albuini. Signum Vuilharii. Signum Odberti, advoca-
ti. Signum Godoberti.

« Ego Megenharius, presbyter et monachus, scripsi et subscripsi. »

XLIX. *De fame et pestilentia hominum.*

(884.) In ipso anno (874 facta est fames magna et mortalitas hominum per pestilentiam permaxima. Vinum autem extitit abundanter; annoque insecto, ignis globus maximus, in auroro diei, de æthere est lapsus, itemque stella cometes apparuit xIIdus Junii.

XLIX*. *Traditio Rodwaldi de Flitum.*

Residente interea præfato venerabili abbate Hil-
duino in monasterio Sithiu, in ecclesia sancti Bertini,
anno III, regnante glorioso rege Carolo anno xxviii (93),
vir quidam illustris, Rodwaldus nomine, frater Me-
genfridi, cujus superius sub Humfrido abbate men-
tionem feci, secum cæpit cogitare ut hæreditatem
suam inter infantes suos divideret; quod et fecit. Inter
alios autem, dedit ad sanctum Bertinum, pro filii sui
loco Megenfridi, quem inibi ante monachum fecerat,
in Flitum, mansum i cum uno servo et uxore et
filiis, coram multis testibus.

Grimbaldus, diaconus et monachus, scripsit et
subscripsit.

L. *De privilegio Caroli regis in securitate monasterii
Sithiu, et de theloneo, tempore Hilduini abbatis.*

(874.) Anno quoque regni gloriosi regis Caroli
xxxiv, qui erat annus nativitatis Domini 873, resi-
dente eodem rege in sancti Quintini monasterio,
adlit jam dictus abbas Hilduinus jam dictum regem,
postulans ut sicut antecessoribus suis ipse vel ante-
cessores; sui reges, per regalia privilegia, securita-
tem monasterii Sithiu condonasset, ita etiam suo in
tempore renovaret. Cujus petitioni rex annuens, di-
ligenter adimplevit; superaddens etiam quod aliis
nimine concesserat, mercati scilicet theloneum,
sicuti id ipsum privilegium cum impressione annuli
regalis, testatur in hunc modum.

LI. (12. Feb. 874.) « In nomine sanctæ et indivi-
duæ Trinitatis Carolus gratia Dei rex. Si preces fide-
lium nostrorum devote nobis famulantium ad opta-
tum effectum, solitæ benignitatis liberalitate, per-
venire concedimus, regium et avitum nostrorum
procul dubio morem exercemus. Quapropter nove-
rit omnium fidelium sanctæ Dei Ecclesiæ nostro-
rumque, tam presentium quam et futurorum,
industria, quia venerabilis abbas Hilduinus, fidelis-
simus noster, atque ministerialis noster librarius,
abbas scilicet monasterii Sithiu, siti in pago Tar-
wanensi, constructi in honorem sancti Petri, apostolorum
principis, in quo corpora sanctorum confessorum
Audomari atque Bertini tumulata noscuntur
nostræ innotuit majestati, qualiter jam dudum
tempore prædecessoris sui venerabilis Hugonis
abbatis, avunculi nostri, eidem monasterio nostram

fecissemus auctoritatem, per hanc illud, cum omni-
bus ad se pertinentibus, sub nostra constitueramus
defensione et mundeburdo atque immunitatis tutio-
ne, necnon omnes cellas et villas seu cæteras posses-
siones, quæ in quibuslibet pagis et territoriis infra
ditionem regni nostri consistunt, ut nec nos neque
prædecessores nostri divideret aut in alios usus con-
verteret, utque familia ejusdem monasterii nullis
hominibus foderum darct, regali auctoritate decre-
veramus; petens ut eandem nostram auctoritatem
suo quoque nomine renovari juberemus. Nos itaque,
ob amorem divinum et reverentiam eorundem san-
ctorum, auctoritatem nostram circa eundem locum
renovari censuimus, et ea quæ illic decreta fuerant
præsentī etiam auctoritate roborare. Proinde, hos
nostros regales apices fieri jussimus, per quos suc-
cessores nostras admonemus, ut, sicut prædicto mo-
nasterio concessimus, ita illi ratum et stabile per-
manere permittant; ut nullam divisionem in mona-
sterio aut aliis seu cæteris possessionibus faciant
aut facere permittant, aut in alios usus retorqueant.
Sed et hoc per hos regales apices sancimus atque
decernimus, ut nullus judex publicus aut quislibet
ex judicaria potestate, in ecclesia aut locis vel
agris seu reliquis possessionibus præfati monasterii,
quas moderno tempore juste et legaliter possidet,
vel quæ deinceps in jus ac dominatione ipsius san-
cti loci voluerit pietas divina augere ad causas ju-
diciario more audiendas, vel freda aut bannos
exigendos, aut mansiones vel paratas faciendos, aut
foderum exigendum, aut fidejussores tollendos, aut
homines ipsius monasterii tam ingenuos quam et
servos distringendos, nec ullas, redhibitiones aut illi-
citas occasiones requirendas, ullo unquam tempore
ingredi audeat, vel ea quæ supra memorata sunt
penitus exactare præsumat; sed liceat memorato
abbati suisque successoribus res prædicti monaste-
rii, vel, sicut in præcepto quod avunculo nostro
Hugoni concessimus, continetur, cum omnibus
fredis aut bannis sibi concessis, sub immunitatis
nostræ defensione, quieto ordine possidere. Mercatū
quoque omni tempore, in die Veneris, præno-
minato sancto loco concessimus, ut quidquid ex
ipso mercato sive districto atque banno acquiri po-
test, ad luminaria ipsorum sanctorum Audomari
atque Bertini perveniat, et, semel in anno, custos
ecclesia fratribus ipsius sancti loci refectionem
exinde tribuat; quatenus ipsos servos Dei, qui ibi-
dem Deo famulantur, pro nobis ac regina et prole
nostra, vel etiam pro stabilitate totius regni nostri
a Deo nobis concessi atque conservandi, jugiter
Domini misericordiam exorare delectet. Et ut hæc
auctoritas nostris futurisque temporibus, Domino
protegente, valeat inconvulsa manere, manu propria
subter eam firmavimus, annulique nostri impressio-
ne assignari jussimus.

« Signum Caroli gloriosissimi regis.

(93) Parum convenit Hilduini abbatis annus IV, qui in a Chr. 869 vel 870 incidit, cum Caroli regis a. xxviii, qui est Chr. 867 vel 868.

« Gammo, notarius, ad vicem Goizeni recognovit et subscripsit.

« Data II Idus Februarii, indictione VI (94), anno XXXIV regni nostri. et in successione Lotharii regis anno IV.

« Actum Sancto-Quintino. »

LII. *De unctione Caroli imperatoris.*

(875.) Post hæc, Carolus, rex occidentalis Franciæ, anno Verbi incarnati 877, Romam venit cum donariis multis; ipsoque die natalis Domini in imperatorem electus, et a Joanne papa consecratus, Italiam regendam suscepit. Quo in Franciam reverso, Ludovicus, frater ejus rex orientalis Franciæ, defunctus est. Tunc Carolus imperator, Aquisgrani palatium pergens, etiam Rhenum usque cum exercitu pervenit. Sed Ludovicus, nepos ejus, collectis orientalibus Francis et Saxonibus, patruo obviam venit, Renumque cum exercitu pervenit; transitoque illo, in villa Andernaca pugnam iniiit; et victores extitere orientales, occidentalibus fugatis. Hoc patratum est VIII Idus Aprilis.

LIII. *Privilegium Caroli imperatoris de Turringahem*

His ita peractis, rogati prædicti venerabilis abbatis Hilduini, concessit idem rex Carolus ad monasterium Sithiu, ad usus monachorum, in villa Turringahem, mansum indomnicatum, cum appenditiis quæ in regali privilegio denominantur, quod præfatus imperator, ob eandem causam, fieri jussit in hæc dicta se habentem.

LIV. *Exemplar*

(27 Jun. 877.) « In nomine sanctæ et individue Trinitatis. Carolus, ejusdem Dei omnipotentis misericordia, imperator Augustus.

« Si locis divino culti mancipatis emolumentum imperialis celsitudinis exhibemus, et ad præsentem vitam facilius transigendam, et ad futuram feliciter obtinendam hoc nobis prodesse absque dubio confidimus. Noverit igitur omnium fidelium sanctæ Dei Ecclesia nostrorumque, tam præsentium quam et futurorum, industria, quoniam, per deprecationem Hilduini, venerabilis abbatis, concedimus sancto Bertino et fratribus ibidem Domino militantibus, ac suos usus, in pago Ternensi, in villa Turringahem mansum indomnicatum, et, inter sylvam et terram bunaria LIV, et mancipia XIII, et mansa servilia IV per bunaria VIII; et in Monolvingahem bunaria XXX, ad jam dictum mansum pertinentia; et in Belrimo bunaria XV, et in Menteka bunaria VIII, et in Vertune bunaria XXX. Unde hoc nostræ altitudinis præceptum fieri et memoratis fratribus sancti Bertini dari jussimus; per quod præcipimus atque jubemus, ut, ab hodierna die et deinceps, prædictas res in suos usus assumant, et exinde agendi hujusmodi licentiam habeant et æternaliter disponendi, sicut et ex aliis

(94) Fort. legend. *indict.* VII, quæ convenit cum a. 874.

(95) Legend. XXVIII, ut videtur.

(96) Forte legendum XI: Hilduinus siquidem regem monasterii Sithiense suscepit 49 Jun. 866.

rebus quas ad suos usus hactenus possederunt; qualiter pro nostra et conjugis atque proli incolumitate, et totius imperii a Deo nobis commissi statu, eos liberius exorare delectet, atque ut, ob remedium jam dicti Hilduini abbatis, Dominum indesinenter deprecare studeant. Et ut hoc per omnia tempora inviolabiliter conservetur, manu propria subter firmavimus, et annulo nostro insigniri jussimus.

« Signum Caroli, gloriosissimi imperatoris Augusti.

« Audacherus, notarius, ad vicem Gauzlini, recognovit et subscripsit.

« Datam V Kal. Julii, indictione X, anno XXXVIII regni domni Caroli imperatoris in Francia et imperii secundo.

« Actum Pontione palatio. »

LIV. *De obitu Hilduini abbatis, et de exsequiis et sepultura ejus.*

Relatis igitur traditionibus quæ sub amantissimo abbate Hilduino sunt acquisitæ, incumbit jam tempus referre quem terminum habuerit presentis vitæ. Antequam incipiam calamus ponere, horreo tremula vix manu attingere, quoniam post hunc, nemo clericorum similis successit in nulla bonitate; in ipso namque vitæ termino, ostendit quam dilectionem consecrasset prædicto loco. Denique anno incarnationis Dominicæ 877, qui erat annus præfati regis Caroli XXXVII (95), et imperii ejusdem II, in Carisiaco regali palatio isdem gloriosus abbas Hilduinus decessit a sæculo, anno regiminis sui XII (96), VII Idus Junii. Corpus autem ejus, sicut et ipse vivens postulaverat, ad sanctum Bertinum est translatum. Veniens autem Atrebatibus, in sancti Vedasti monasterio una pernoctavit nocte, atque unum pallium satis pretiosissimum pro illo inibi est datum. Tandem ad Sithiu perventum, satis luctuosis exsequiorum ejulatibus concelebratum, in ecclesia sancti Bertini, contra sancti Martini altare capitaneum, est tumulatum. Atque inter cætera donaria, huic sacro loco pallium quemdam concessit pretiosissimum, cappamque nivei coloris rubeis intersertam volucrum figuris, cortinamque de pallio pretio rarissimam. Gloriosus autem imperator Carolus, ipsius abbatis fidem obsequiumque rememorans, privilegium quoddam ipso sancto loco concessit; in quo ordinationem monasterii, sicut vivens expetierat, post ejus mortem regia auctoritate, disposuit in hunc modum.

LVI. *Privilegium Caroli imperatoris de dispositione hujus loci (97)*

(20 Jun. 877.) « In nomine sanctæ et individue Trinitatis Carolus, ejusdem Dei omnipotentis misericordia, imperator Augustus. (98) Priscis locis et in eis, pro totius Ecclesiæ sanctæ statu, Deo militantibus, debitam curam et defensionem impendimus; profuturum nobis ad præsentem vitam feliciter transigendam et futuram, Deo opitulante, omni

Vid. supra c. 41.

(97) Edit. in *Gall. Christ. nov.* tom. III, instrum. col. 140, et *Scrip. Franc.* tom. VIII, pag. 664.

(98) Omiss. videtur Si.

nimodo non dubitamus. Noverint itaque omnes fideles sanctæ Dei Ecclesiæ et nostri, præsentis atque futuri, quia venerabilis vir Ailduinus, abbas cœnobii sancti Petri quod vocatur Sithiu, ubi confessorum Christi Audomari atque Bertini corpora beata quiete fruuntur, celsitudini nostræ frequentissime suggestit, eumdem sanctum locum, rerum suarum diminutione nimium periclitari; memorans Hugonem venerabilem abbatem, quondam ordinationem illius sancti loci competentem summa devotione disponere voluisse et cœpisse, sed, morte præventum, non perfecisse; se vero, prædecessoris benevolentiam hæredem, humillima devotione ut perficeretur exorare. Nos itaque, jam dicti cari nostri Hilduini, nuperrime defuncti, supplicem devotionem et sinceram erga nos fidem obsequiumque multimodum recolentes, ipsiusque supplicationi in memoratis annuentes, decernimus auctoritate imperatoria, ut in monasterio sancti Petri, ubi beatus Bertinus requiescit, Deo famulantes, ad statum loci sancti istius, has res deinceps, sine ullius molestia vel diminutione, contineant, videlicet: ad mansum monasterii dominicalem, vaccaritias, cum sylvis adjacentibus, in Widingaham, Wolingaham, Vumpingaham cum Limchold, Hilsferod cum Lardbruca et Grevia, Hirnehol, Dakinhahem, Gruononberg, cum cæteris adjacentiis et territoriis carpentariorum v inibi jacentibus; et villas has: Vuesarinium, Tarnenna, Coiacus, Aiskinium, Aldomhem, Gisna, Scala, Thorbodahem, Pupurningahem, et in Marisco, Buoningahem; Recca, cum sedilibus, in furnis, et juxta Merkisa; et Loom ad Sentinas; in Calmontis quoque villa, exceptis his quæ beneficiata fuerant, mansorum medietatem et mancipiorum; vinearum autem duæ partes; mansum indomicatum cum bunariis x. Sunt quoque famulis monasterii cxii hæ villæ deputatæ Kelmis, Atquinium, Beingahem, cum territorio, in Bumingahem, Sinningahem, Okkaningahem; et in vetus monasterium piscationem, sicut et antierius. His rebus adjicimus, ad victum fratrum, villam nomine Liegesborb, cum omni integritate sua, ut olim fuit, exceptis cavallariis tribus. Ad kamaram fratrum, in vestiario, adjicimus Krokashem cum Westkerda, et cum appenditiis; et in Gelwaldastorp, ecclesiam et vineas et mansa xii cum hominibus; item in Kasello, ultra Rhenum, mansa similiter xii; in Frekena, mansa x, cum matre ecclesia, et decimam illic ordinatam, cum hominibus; in Daventre portu, mansa vii; ad portam autem, ante fores ecclesiæ, vaccoritiam cum hortulo; et, in Loconesse, mansa vii, cum suis appenditiis et mancipiis. Territorium quoque et vineas, quas prædictus abbas Hilduinus, ex proprietate sua, in pago Vermandense, in loco nuncupato Hebbencurt, eidem monasterio, pro remedio animæ suæ, contulit, ad luminaria ipsius ecclesiæ ubi

humatus jacet, confirmamus. Decernimus etiam quæque a tempore præcelsigenitoris nostri, collatis devotorum ad eorum commemorationem celebrandam, eidem sancto loco, cartarum delegationibus, per easdem confirmatum est, secundum ipsorum delegationem et ecclesiasticam sanctionem, maneat stabilita et quæ in postmodum eodem tenore Domini Salvatoris addiderit clementia. Statuimus quoque ut in eodem monasterio numerus L monachorum, secundum constitutionem domni genitoris nostri, perpetuo tenere servetur; et præpositus cæterique ministeriales nequaquam fiant, nisi ex ipsis fratribus, per electionem eorum et consensu abbatis. Habeant igitur omnes res præscriptas, imperiali auctoritate roboratas, quatenus eosdem Dei famulos pro nobis ac conjuge vel prole statuere imperii nostri, Domini misericordiam uberius exorare delectet. Et ut hæc auctoritas per omnia tempora inviolabiliter conservetur, manu propria subter firmavimus, et annuli nostri impressione insigniri jussimus.

« Signum Caroli gloriosissimi imperatoris.

« Audather, notarius, ad vicem Gosleni recognovit.

« Data xii Kal, Julii, anno xxxvii (99), regnante domno Carolo, imperiique ejusdem ii.

« Actum in Compendio palatio imperiali, die xiv post mortem præfati abbatis. »

LVII. *De morte Caroli imperatoris.*

(877.) Post hæc, eodem anno, Carolus imperator Romam properare volens, post medium Julium de Francia iter arripuit, et in Italiam veniens, Papia obviam habuit Joannem papam. Venitque Carolomannus, nepos Caroli, cum multis millibus bellatorum de Bajoaria et reliquis Germanorum orientilibus, contradicens illi Italiæ regnum. Et cum non haberet copiam Carolus rex resistendi papæ, donariis sancti Petri commendatis, reversus est, infirmatusque, intra Alpes obiit iii Nonas Octobris. Cujus corpus milites xv diebus aromatibus conditum ferentes, cum fœtore, propter calorem, gravarentur, miserunt in tonnam vinariam alios xv dies. Tandem nimio fœtore gravati (nam ad sanctum Dyonisium eum transferre cupierant), demum victi, in monasterio Nontuato Burgundiæ, quod dicitur sanctum Marcellum, sepelierunt. Ludovicus filius ejus, rex constituitur in Compendio palatii.

LVIII. *De Folcone abbate.*

(878.) Successit interim Hilduino in abbatiâ Folco canonicus, v Idus Februarii, Dominica i, in quadragesima, rexitque hanc per quadriennium. Sub cujus tempore, ambitus castelli circa monasterium sancti Bertini est dimensus, et per ministeria distributus; sed pluribus rebus obstantibus, non est perfectus. Hujus anno primo, monasterium sancti Petri et sancti Bertini, jam vice altera a Nortmannis est incensum v Kalendas Augusti, et eclipsis solis

(99) Hic initium regni Caroli Calvi sumendum est, ut videtur, ad anno 840.

quarta facta est Kalend. Novembris (100), iv feria, hora ix, et mortalitas hominum et pecorum magna. Ludovicus autem, filius Caroli imperatoris, anno regni sui secundo necdum expleto, obiit Compendio palatio, v Idus Aprilis, anno incarnationis Domini 879. Deinde filii ejus Ludovicus et Carlomannus regnum ejus inter se dispertiunt. Isdem autem rex Ludovicus in pago Vimiaco cum Nortmannis bellum gerens, triumphum est adeptus, et non post multo obiit, iii Nonas Augusti, anno Domini 881. Regnavit annos ii, menses iii. Cui rex Suavorum, filius Ludovici regis Noricorum, qui erat filius Ludovici, filii Caroli magni, filii Pippini, monarchiam totius imperii Francorum et Romanorum assumit, anno Verbi incarnati 885. Anno autem primo præfati regis Carlomanni, Hincmarus, archipræsul Remensis Ecclesiæ, obiit; cui Folco, jam dictus abbas, in ordine successit. (Suo autem tempore. id est anno octuagesimo minus quinto (101), Balduinus, primus Flandrarum comes, solvit debitum mortis, postquam sub habitum monachi aliquandiu in cœnobio sancti Bertini vixisset, Ejus carnea molles in eodem cœnobio terræ mandatur; cor vero et intestina in Blandivio sancti Petri, in Ganda monasterio sunt.)

LIX. De Rodulfo abbate.

Itaque Folcone ad archiepiscopatum sublimato, Rodulfus abbatiam suscepit in eodem anno. Cui, anno primo Caroli regis Suavorum (102), quidam vir, Rodinus nomine, tradidit, ad usum monasterii sui Sithiu, res proprietatis suæ, per omnia in ipsius traditionis carta inserta, quæ sub hoc tenore est facta.

LX. *Transmissio Ridini. Exemplar.*

(8 Sept. 883.) « Domino sancto et venerabili Rodulfo, abbati de monasterio sancti Petri sanctorumque confessorum Christi Audomari atque Bertini, ego, in Dei nomine, Rodinus traditor atque præcator. Trado itaque res proprietatis meæ ad præscriptum monasterium, in pago Pontivo, super fluvium Alteis, in villa quæ dicitur Remmia: ecclesiam unam et mansum indominitatum cum castitiis, et, inter ipsum mansum ac terram arabilem vel pratium sive sylvam, mansa xi; itemque in Cathrin, in eodem pago Ambianensi, in Sana Terra, in loco qui vocatur Rosieria, mansum cum castitiis, una cum ipsorum locorum communiis, perviis legitimis, wadriscapis; et mancipia xx, his nominibus: Anastasium cum uxore sua et infantibus illorum vi; Adalradam cum infantibus duobus: Gerlandum, Haldolfum, Folcombertum, Theodradum, Rodbertum, Restaldum, Civredam, Rainildam, Austrudam. Et hæc omnia, ut supra dictum est, ad monasterium jam dictum trado legaliter atque transfirmo perpetuo possidenda, ea ratione ut, tum ipsas res quas trado, quam et ipsas quas expecto, ecclesiæ vestræ in præcariam, pro beneficio vestro accipiam, ego vi-

(100) Corrig. *quarto Kal, Novembris*. i. e. 29 Octobr.
(104) I. e. 875. Obitus vero Balduini ad annum 879 videtur remittendus.

delicet et conjux mea, Ava, filiique nostri et filiarum, hoc sunt: in pago Ambianensis, in Sana Terra, quæ dicitur Rusticavilla, et Roserias, mansum indominitatum et, inter ipsum mansum et terram arabilem vel pratium, mansa xii; in Contla, mansum i; in Hunduncurth, mansum indominitatum et mansa x; item in pago Kamaracensi, in Finis mansa iv; et mancipia hæc: Adoher, Folcardum et uxorem suam Odernam, cum infantibus suis: Gerbertum Abbonessum, Rudoricum Sigerum, Rikardum, Bakalerum, cum tribus reliquis. Pro ipso quoque usufructuario, annis singulis, Nonis Septembris, ego et conjux mea solidos persolvamus v; post nostrum vero obitum, filii nostri solidos vi persolvant. Sed post nostrum omnium obitum, ambæ res superius nominatæ, cum omni melioratione et superpositione, ad opus fratrum in eodem monasterio Domino famulantium, absque ullius contrarietate, recipiantur, quibus et census persolvit (103). Si quis etiam, quod futuris testamur, si nos ipsi aut illius (104) de hæredibus vel prohæredibus seu quælibet extranea persona, huic nostræ traditioni contraire aut infringere tentaverit, auri libras xii, argenti pondera xxx, coactus, exsolvat, et quod repetit non evindicat; sed hæc traditu, cum præcaria sua, firma permaneat, cum stipulatione subnixâ.

« Actum in monasterio Sithiu, in ecclesia sancti Petri, anno i Caroli magni imperatoris, vi Idus Septembris.

« Signum Rodini, qui hanc traditionem, cum præcaria firmavit.

« Signum Albrici. Signum Vuadharri. Signum Anselmi. Signum Guntardi. Signum Odgrini, advocati. Signum Thiodradi, scavini. Signum Adalwini.

« Grimboldus, sacerdos et monachus, et scripsi et subscripsi. »

LXI. *Transmissio Odgrini, cum præcaria de Hamma.*

(877.) Item anno iii prædicti regis Caroli, Odgrinus, advocatus jam dicti monasterii Sithiu, tradidit eidem loco hæreditatem suam, in loco nuncupato Hamma, super fluvio Marsbeccæ, in pago Mempisco. Unde et petiit eidem abbati per præcariam res monasterii sui, in villula quæ dicitur Sithiu; quod sine mora obtinuit, secundum hanc chartam.

LXII. *Exemplar.*

(11 Apr. 887.) « Dilecto in Christo filio Ecclesiæ Odgrino, Rodulfus, gratia Dei, abbas de monasterio Sancti Petri, vocabulo Sithiu, ubi corpora Christi confessorum Audomari atque Bertini requiescunt. omnis caterva monachorum ibidem conversantium. Plurimorum ore versatur multorumque in notitia habetur, qualiter tu, his diebus, legaliter tradidisti res proprietatis tuæ ad nostrum monasterium: hoc est, in loco nuncupante Hamma, super fluvio Marsbeke, in pago Mempisco, bunaria xxxiii, una cum perviis legitimis ac wadriscapis; et propterea ex-

(102) A. scilicet 883.

(103) Forte legend. *persolvetur*.

(104) Corrig. *ullus*.

petisti a nobis res ecclesiæ nostræ : hoc sunt, bu-
naria L, jacentia in villula quæ dicitur Sithiu,
super fluvio Agniona, nos quoque, quod tua fuit
petitio, ipsas res ambas, tam eas quas dedisti,
tam eas quas a nobis expetisti, concedimus tibi et
uxori tua Bertlianæ, seu filiis vestris, ad excolen-
dum et emeliorandum : et, sicut convenit, nobis
annis singulis, ad festivitatem sancti Bertini, Nonis
Septembris, solidum I persolvere studeatis, et aliubi
ipsas res nec dare nec vendere nec commutare nec
alienare postetatem habeatis ; sed, ut dictum est,
quandiu vixeritis, pro nostro beneficio possideatis ;
ac post vestrum omnium obitum, ipsæ res præscri-
ptæ, cum omni emelioratione, a nobis vel succes-
soribus nostris ad integrum recipiantur in perpetuum
possidendæ. Hæc ergo præstaria firma per-
maneant, cum stipulatione subnixa.

« Actum Sithiu monasterio publice, in basilica
Sancti Petri apostoli III Idus Aprilis, anno III re-
gnante domno Carolo imperatore in Francia (105),
nepote Caroli.

« Ego Rodulfus, abbas, propria manu firmavi. »

LXIII. *De morte Caroli regis et successione Odonis.*

(888.) Post hæc autem Carolus rex, imperii sui
anno IV, decessit a sæculo ; cui quidam Odo, non
ex regia stirpe, successit in regno. Namque decen-
tentibus imperatoribus, Carlomanni filius tantum
in cunis remansit puer Carolus, de quo cum Franci
desperassent, præfatum Odonem super se regem
statuunt, anno Domini 888 (106). In cujus anno se-
cundo, sancti Bertini monasterium a tempestate est
dejectum XVI Kal. Februarii.

LXIV. *Præstario Huchaldi monachi de Hildincurt.*

Eodem anno, isdem abbas Rodulfus concessit,
per præstariam, Huchaldo, monacho cœnobii sancti
Amandi, villam monasterii sui Sithiu, in pago Ver-
mandense, nuncupante Hildini Curtem, cum villulis
ad eandem pertinentibus. Cujus præstariæ talis est
charta.

LXV. *Exemplar (107).*

Notum esse volumus, qualiter dilectus confrater
noster Hugbaldus, ex cœnobio almi pontificis Aman-
di confessoris ad erudiendum domnum abbatem
Rodulfum, seniores nostrum, concedente ac præ-
cipiente Gauzino ejusdem loci abbate, omnibus-
quæ sanctæ illius congregationis fratribus consen-
tientibus, destinatus, petierit a præfato domno Ro-
dulfo quasdam res propter temporalis solatia neces-
sitatibus, dum ejus adhæreret lateri, ab illo concessas
sibi nostris specialiter usibus delegari atque con-
tradi : sic tamen, ut annis singulis ad festivitatem
sancti Amandi, quæ est VII Kalendas Novembris, de
ipsis rebus nobis refectionem præparet.

(105) Auctores *Novæ Gall. Christ.* Chartam illam
confectam fuisse putant biennio post chartam Rodi-
dini superius relatam, nempe anno 885, quia ini-
tium regni Caroli Crassi sumunt ab eo tempore quo
in Lotharingia principatum obtinuerat. Recte qui-
dem quod ad chartam Rodini attinet ; hic vero, si
verba ipsa instrumenti attendas, nil dubium quin

LXVI. *De eclipsi solis, et adventu Nordmannorum.*

Anno post hæc tertio, ecclipsis solis facta est
XVIII Kalendas Septembris, hora secunda, et siccitas
magna in mense Maio, Junio et Julio, et stella
cometes apparuit. Eodem anno, id est Dominicæ
nativitatis 891, die Dominico, post nonam, pagani
sunt, per merita sanctorum Audomari atque Bertini
et Folquini, occisi CCCX in Widingahammo a Castel-
lionis sanctorum prædictorum ; sequenti quoque
Dominico, meridie, venit exercitus reliquus pagano-
rum ampliori multitudinedine ad castellum sanctorum
prædictorum ; et pugnaverunt a meridie usque ad
vesperum, VI Nonas Maii, et nihil prævaluerunt. Sed
aliqua pars illorum intravit ecclesiam sancti Ber-
tini ibique cæci effecti sunt XII viri, et vexilla eo-
rum in aliam figuram mutata sunt ; quod libellus
miraculorum sancti Bertini apertissime testatur.

LXVII. *Qualiter abbas Rodulfus apud Atrebatibus ægrotans obiit.*

(892.) Deinde, anno post hæc altero, Rodulfus
abbas apud Attrebatibus, in diebus octavarum Domini
sanguinem minuans, II Nonas Januarii, circa me-
diam noctem, brachium ejus cœpit turgescens in-
flari ; paulatimque dolore ad præcordia properante,
obiit die illuscescente, anno Domini 892. Non hæc
autem dixi ut astruam lunaris globi numerum et
cursum, secundum supervacuam mundialium sapien-
tiam, a Christianis esse observandum, ac si, quod
nefas est etiam dicere et horribile auditu Christus
in II, III et IV luna potestatem teneat, in I autem et
V et VIII amittat ; sed veraciter dico quod præsciens
omnia Deus prædestinatum ejus terminum vitæ sub
hac voluit occasione finire. Sepultus est autem is-
dem abbas in monasterio sancti Vedasti.

LXVIII. *Qualiter post hæc locus iste in laicali re-
ductus est potestate ; et de morte Folconis archi-
episcopi.*

Post mortem autem Rodulfi abbatis, Balduinus (108
inclitus marchio, Flandriæ, Boloniæ, Ternensis
etiam comes, abbatiam tenere gestiens, regem
Franciæ adiit, deprecaturus, si id quoquomodo
posset torqueri, abbatiam Sithiensis cœnobii sibi
concedi. Quod audientes jam dicti sancti loci mo-
nachi, Grimbaldum quemdam, ex ipsis monachum
(sub Hugone venerabili abbate duodecimo prædicto,
vestitum, gratia et honore dignum), ad regem diri-
gunt, id omnimodis, si posset, consilium toto con-
amine evacuandum. Quo proficiente, obviam habuit
eumdem comitem, quo tenderet requirentem. Cui
cum respondisset se regem expetere velle, indicavit
ei se regia donatione abbatiam acquirere posse, si
monachorum voluntas in hoc non videretur con-
traire ; se quoque obnixè petere ne eum ex hoc
agatur de ejusdem Caroli regno in Francia, cujus
tertius annus ad a. 887 revocandus est.

(106) *Lege 887.*

(107) Quasdam ejusdem instrumenti clausula re-
tulit Mabill. *Annal. Bened.*, tom. III, pag. 280.

(108) Balduinus II, cognomine Calvus.

vellet impedire. Talibus in verbis discessum est; A Grimbalduſque, via qua cœperat, pervenit ad regem; reperitque ibi venerabilem Folconem, quondam Sithienſis cœnobia abbatem, tunc vero glorioſum Rhemorum archipræſulem. Cui cum ex monachorum verbis, intimasset omnes unanimiter antelocum velle deſerere, quam ſacer locus ſub laicali redigeretur poteſtate, poſtulavit, in Dei omnipotentis nomine, ut expeteret regi ne hoc ſub ejus regni permitteret fieri tempore, quod ab antecęſoribus nunquam videbatur factum eſſe. Quod audiens archiepiſcopus Folco, condolens petitioni ejus, memorque antiquæ dilectionis circa eundem locum, una cum ipſo Grimbaldo ad regem veniens, verba monachorum intimavit, et, ne laicus monachis ſuperponeretur, omnimodis expoſcit. Rex autem annuens ejus petitioni, per fratrum electionem, eidem Folconi abbatiam demum commiſit regendam [qui annis quatuor strenue rexit, reparans monaſterium, ſub Rodulfo abbate tempeſtata conſumptum. Ejus tempore, Cluniacum fundatur]. Hęc ei ergo cauſa ſeminaria fuit odii inter eundem Folconem epiſcopum et abbatem, et inclitum Balduinum marchionem; et hęc inimicitia viii annorum fere occupaverat tempus, donec præfatus comes Balduinus (ſcelus quod animo conceperat evomeret ut (quemdam militem ſuum, nomine Winemarum, ad regem Carolum puerum, qui tunc regnabat, pro ac eadem cauſa dirigeret, et ut epiſcopi animum placaret, et ad conſentiendum id, ſi quo modo poſſet, inclinaret. Cumque epiſcopus in ſua, ut cœperat, ſententia perduraret, ſicque deſereret nullo modo conſentiret C ad laicum, contra ſanctorum canonum ſtatuta, jam dictæ dominaretur abbatie, iſdem Winemarum, cum ira reverſus, et quia hęc Compendio palatio acta erant, tetendit inſidias epiſcopo Rhemis revertenti. Epiſcopus autem hujus rei ignarus cum illic cum paucis adveniſſet, prædictus (miniſter mali) Winemarum, ſuper eum cum magna ferocitate irruens, non veritus juſtitie nec pertimeſcens iram Dei, quod auditu eſt etiam horribile, epiſcopum lancearum interfecit punctione, anno Dominicæ incarnationis 900, xv Kal. Julii, feria iii, hora vi. Ecce qualiter, pro Eccleſiæ Sithienſis tuitione, cultor vineæ Domini cedit, libans Salvatori animam jungendam ſanctorum choriſ in perenni gaudio. Cujus venerabile corpus aſſumentes, Remis, in eccleſiam almi D Remigii præſulis, honorifice ſepelierunt, Quod nefas inauditum illico diffamatum eſt per regiones cunctarum provinciarum, nec potuit lateri Romæ, cunctarum urbium dominæ. Unde et apoſtolicus ipſius ſanctæ Romanæ Eccleſiæ prædictum Winemarum apoſtolica auctoritate vinxit anathemate, ſcribens ad epiſcopos cunctarum provinciarum, ut eodem modo damnarent tanti homicidii reum; quod

(109) Carolus, cognomine Simplex, Carlomanni frater, non filius erat.

(110) Deest nomen loci in cod.

(111) Heribertus II, comes Viromandensis, de quo

et ita conſtat factum. Iſdem autem Winemarum, doli miniſter, in cordis ſui duritia perſeverans, ſe minime reum cœpit excuſare; aſſerebat enim ſe hoc pro ſenioris ſui fidelitate patraſſe, idcirco ſine tenus in ipſo permansit anathemate. Balduinus autem, poſt hæc, abbatiam obtinuit regia donatione. LXIX. De unctione Caroli regis et de ejusdem electione de Francia.

(893.) Anno igitur nativitatſ Domini 893, Carolus puer. Carlomanni regis filius (109), rex conſtituitur Rhemis civitate, in Purificatione ſanctæ Mariæ, x Nonas Februarii, conſecratus a prædicto Folcone archipræſule, vivente adhuc Odone antedicto rege. In cujus anno ii, caſtellum ſancti Audomari igne conſumitur. Audiens Odo rex quod pars aliqua Francorum in regem unxiſſent Carolum, perſequebatur illum cum matre Ermentruda incunctis finibus Francorum. Tandem Franci, qui eum ſuper ſe regem ſtatuerant, veneno Odonis regis vitam exſtinguere moliti ſunt; quod et fecerunt. Quo defuncto, Carolus rex, abſque ulla contrarietate, Francorum ſuſcepit imperium. Qui confirmatus in regno, quendam Haganum, cujus genus et nobilitas ignorabatur a Francis, ſuper omnes diligendo extulit, et hunc familiarius ceteris ſibi conſiliarium aſcivit. Quod videntes Franci, non leviter ignoti hominis amicitias tulerunt; regique ob hoc inſenſi, inſidias ei, in Lugduno, regia civitate, tetenderunt. Cognito autem, rex Carolus, per fugam exinde elapſus, in regnum quondam Lotharii ſucceſſit. Franci in ſententiâ perſeverantes, Rodbertum quemdam, fratrem Odonis regis ſupra memorati, ſuper ſe regem ſtatuant; qui erat pater Hugonis, poſtea Francorum ducis, regnavitque annis fere duobus.

LXX. Pugna Caroli contra Rodbertum.

Post hæc Carolus rex, congregato exercitu de regno Lotharii et de reliquis orientalibus Francis, contra eundem Rodbertum pugnaturus accedit, et, in die quodam Dominico illuſcente, tranſiit cum exercitu vadum fluminis Iſeræ; occurritque ei prædictus Rodbertus cum occidentalium Francorum multitudine, in pago ſueſſonico, in loco nuncupato (110)..... factaque eſt inibi mutua Francorum cædes permaxima. Folbertus autem quidam, Caroli regis anteſignanus, Rodbertum in prælio exquirebat attentius. Accidit autem ut occurreret illi detecta barba, quam prolixam lorica texerat ſuper alligata; moxque ſine mora, mutuis ſe confodientes ſpiculis, terra tenus utrique ceciderunt, unaque cum ſanguine ſpiritum efflarunt vitæ. Audientes autem Occidentales regem eorum corruiſſe, in fuga verſi ſunt, victoriaque ceſſit Carolo cum Orientalibus. Poſt cruentiſſimum vero prælium, videns Carolus ſe adhuc inter adverſariorum medio poſitum, hinc ſcilicet Hugonem jam dicti Rodberti regis filium, illinc Heribertum, ejusdem generum (111);

ſequenti capitulo ſermo habebitur. Rodbertus vero alium quoque generum habuit Radulfum qui in locum ſoceri defuncti ſucceſſit.

cavensque ne irruerint super eum cum multitudine hostium, reversus est cum suis, unde venerat, in Lotharii regnum.

LXXI. *De inclusione regis Caroli.*

His ita patrat, prædictus Heribertus, omni dolo sita plenus, post regem Carolum nuntios misit verbis pacificis in dolo, dicens se omnimodis pœnitere quod contra eum conatus fuisset agere; unde, si reverteretur, promisit ei regnum Francorum per omnia subjugare. Quod audiens Carolus, lætus effectus usque sancti Quintini castrum, Vermandis est reversus. Cui occurrens isdem Heribertus, introduxit eum in eundem castrum, præparavitque ei convivium satis lantissimum. Facta autem nocte, cum omnes vino sepulti quiescerent, præcepit Heribertus suis ut, abeuntes, omnia eorum arma tollerent, ne, in facto quod facere cogitabat, haberent unde resistere possent. Orto igitur sole, accipiens regem, tradidit custodiæ. Milites autem, cum, ad arma confugientes, non reperirent, ad propria dolentes repatriaverunt. Heribertus autem accipiens Carolum, duxit in castrum quod dicitur Parona Scottorum; eratque ibi sub custodia clausus usque ad diem mortis ejus. Uxor vero ejus, regina, nomine Odiva, genere transmarina, cum et ipsa multas insecutiones fuisset sub hoc tempore passa, filium suum, Ludovicum puerum, ad Anglos direxit tuendum; nam et ipsum quærebant interficiendum. Regem igitur superse Franci statuunt Rodulfum quemdam patre Ricardo, genere Alvernicum. Sub ejus tempore Stephanus, Tarvanensis Ecclesiæ episcopus, decessit a sæculo; cui in episcopatu successit Wicfridus, hujus nostri monasterii Sithiu præpositus, anno incarnationis Dominicæ 755, xii Kalendas Julii, ab Artaldo archipræsule consecratus. His diebus Nordmanni, a Rotomago collecta multitudine navium circumjacentia maris littora devastabant. Quod audiens Rodulfus rex, congregato Francorum exercitu, contra hos in pago Tarvanense pugnaturus accessit. Cognito hoc, Nordmanni captivos, quos de diversis locis sumpserant, jugularunt. Rodulfus autem rex, in monte qui dicitur Falcoberg insecutus eos, prælium commisit, fugatisque eis, victoriam est adeptus, licet cum suorum maximo dispendio.

LXVII. *De adventu Ludovici regis.*

(929.) Anno post hæc incarnationis Dominicæ 929, Carolus rex in Parona castro, in custodia qua missus fuerat, obiit vi Kalendas Octobris, sepultusque est in monasterio sancti Fursei. Obiit etiam post hæc Rodulfus rex (112). Quo defuncto, Franci transmare propter Ludovicum dirigunt, ut cum in paterno solio in regnum sublimerent Francorum; ipsique Francorum proceres episcopique et comites, Bononiam usque civitatem, cum maximo honore regem suscepturi obviam pergunt; inter quos erat

(112) Obiit Rodulfus anno 936, mense Jan.

A Hugo, dux Francorum inclitus, Heribertusque, deceptor fraudulentissimus, et Adalolfus marchio. Suscipientes rehem Lugduni civitate, cum honore maximo deducunt, ibique eum in regem elevant et unguunt. Qui confirmatus in regno, Heribertum, patris sui traditorem, et tortorem, se quoque parili modo decipere cupientem, Deo illi dignam pro factis compensationem reddente, tali punivit ultione. Notaverat isdem Heribertus diem quo rex Ludovicus venatum ire deberet; percogitavitque ingenium ut, quando ipse cum rege venatorio insisteret lusui, fabulis suis illectum, procul avenatoribus sejungeret regem, moxque ligamine vinctum, crudelitatis suæ exerceret actum. Hoc autem consilium, Deo miserante, non potuit latere, sed regi nuntiatum est ab uno borum qui huic consilio videbantur interesse. Cumque die statuto, ad venationem exissent, partem aliquam militum rex in occulto insidiarum posuit loco, dato illis cognitionis signo, quod audientes, advolarent continuo. Igitur, cum utriusque sermoinantes incederent, rex scilicet insidiatorque suus, apprehendens eum rex, quasi amplexandi gratia, abstraxit vinculum setis contortum, sellæ illius, suæ alligationis causa, alligatum; moxque, signo dato, insidiæ surrexerunt de loco. Captumque Heribertum interrogat rex, quid sibi vellet vinculo quod sellæ gerebat affixo; moxque confessus est quæ adversus eundem machinatus erat corde perverso. Præcepit autem rex, et comprehenderunt eum, et in arbore vicina, sub ascilla ligatum suspenderunt. Cunque adhuc palpitaret pendens in arbore, jussit rex quo pendebat (funem) incidere, et Dei hunc potestati committere, si hujus sub hoc casu vellet vitam servare. Deo autem illi justam retributionem pro factis reddente, cum dimissus fuisset ex arbore, crepuit medius: erat enim crassitudinis nimis. Talius morte finem præsentis habuit vitæ.

LXXIII. *De morte Balduini abbatis.*

(918.) Balduinus (Calvus) autem, comes et abbas monasterii Sithiu, ambitum castelli circa monasterium sancti Bertini construxit, et per ministeria disposuit; et post hæc [ut brevius ejus facta perstringantur, plus abstulit Ecclesiæ quam dedit; et hæc] nus de damno a se perpetrato sentient monachi præsentis et futuri. Postquam autem annis decem et septem solo nomine præfuisset ægrotans, obiit, anno Verbi incarnuati 918, iv Idus Septembris. Cumque corpus ejus pars aliqua militum in Sithiu monasterio, juxta patrem suum [Balduinum Ferreum] vellent tumulare, uxor ejus, nomine Elfrudis, cupiens cum illo pariter in uno cimiterio concinerari, Gandavo, in monasterio Blandinio, fecit tumulari. Necdum enim licitum erat cuiquam feminarum sancti Bertini ingredi monasterium, nefasque puta-

batur si vel ecclesiæ aliqua furtim subintrasset A atrium (113).

Marcham vero ejus filii ejus inter se dividerunt, et Arnulfus, qui major natu erat, Flandriam; Adalolfus vero civitatem Bononiam et regionem Taruennicam, pariterque sancti Bertini suscepit abbatiam. Cujus amorem, quantum circa eundem locum habuit, testantur qui adhuc supersunt, qui eum sine tenus cognoverunt.

LXXIV. *De elevatione sancti Folquini episcopi.*

(928.) Anno post hæc 928, felicissimæ incarnationis Jesu Christi Domini nostri, tempore Caroli reclusi, indictione 1, meus qui hoc ipsum scribo pater, Folquinus nomine, cum fratre suo, apparatu que poterant, de regno Lotharii huc adveniunt, sancti Folquini corpus, quod eo usque tempore terra tegebatur, levare cupientes. Erant enim utriusque ejusdem beati viri carnali consanguinitate proximi. Postulata etiam a prædicto comite et abbate Adalolpho licentia, ventum est ad sancti viri tumulam cum cereis et thimiamateriis et choro psallentium, elevaveruntque corpus idibus Novembris, feria v, die illucescente; præparaveruntque supra dicti refectorem fratribus, prout poterant, vinum namque et omnia ad victum necessaria venientes secum detulerant. Quibus peractis, gaudentes ad propria sunt reversi; erant autem, isdem videlicet Folquinus et Regenwala, frater suus, ælii Odwini, filii alterius Odwini, qui erat frater beati præsulis Folquini. Pater autem ejusdem sancti episcopi dictus est Hieronimus; genitrix vero Hermentrudis est vocata.

LXXV. *De morte Adalolphi abbatis.*

(933) Igitur post hæc Adalolphus, comes et abbas (pius, posteaquam annis quindecim cœnobio huic præfuisset), in hoc ipso monasterio Sithiu ægrotans, obiit anno nativitatis Domini 933, idibus Novembris, sepultusque est in basilica sancti Bertini, in altare sinistro altaris sancti Bertini capitanei. Inter reliqua autem donaria, dedit ad eundem locum calicem sui potus aureum et balteum ad calicem consecrationis Dominici sanguinis faciendum; armillas autem suas sancto Audomaro ad patenam concessit faciendam. Dederat quoque antea eidem sancto Audomaro pallium quoddam, auro margaritisque mirifice intextum; contra quod Arnulfus (inclitus marchio et istius abbas conventus, D frater Adalolphi jam mortui) alterum sancto Bertino concessit, consimili opere præcipuum. Post cujus luctuosum obitum, Arnulphus, frater ejus, abbatiam cum reliquo ejus comitatu recepit (et ita Ecclesia ista, pastore religioso viduata, a laicis maritatis, per modum hæreditatis est possessa).

(113) Post hæc cod. Audom. addit quæ sequuntur.
Nam per legem celebrem,
Monacis sexum muliebrem,
Quamquam diu vixit,
Præfixo limite, dicit:
Femina fige sedem.
Negat hic tibi terminis ædem

LXXVI. *De ingressu feminarum in hoc monasterio.*

(938) Hujus autem abbatis et comitis Arnulfi nobilissima conjux Adata, cum sæpissime magnis infirmitatibus esset aggravata, desiderare cepit in hoc monasterio ei licentiam monachi darent intrare, ut coram altare sancti Bertini, pro salute deprecatura, liceret se prosternere. Hujus igitur rei causa, advocatis venerabilibus episcopis Wicfrido, Tarvansis Ecclesiæ episcopo, et Folberto, Cameracensis, denudavit eis desiderium suum. Accepta etiam a monachis licentia, anno nativitatis Domini 938, annoque v (143.) Ludovici regis, feria secunda Paschæ, introduxerunt eam præfati episcopi in eodem monasterio, non sine tremore maximo, quoniam hoc illa prima facere præsumperat, quod antea reginarum nulla concupiscere vel audebat. Intrando autem, plurima huic loco ornamenta contulit, et quandiu vixit, numquam donare cessavit.

In ipso quoque ejus ingressu, inclitus marchio Arnulfus, per rogatum ejusdem suæ amantissimæ conjugis, tradidit eidem loco, ad usus fratrum, fiscum Merki cum omnibus adjacentiis, ecclesia, mancipiis, ædificiis, terris cultis et incultis, pratis, pascuis, piscationibus, animalibus quæsitis et inquirendis: ea ratione, ut, quandiu adviverunt, ipse videlicet et uxor sua supramemorata Adata, filiusque eorum Balduinus, in sui juris dominio possiderent, est singulis annis centum solidos fratribus pro eodem fisco persolverent; post eorum vero de hac luce discessum, tota possessio ejusdem monasterii subiaceret ditioni. Quam traditionem cum præstaria describere rogavit, et ipse propria manu firmavit, et reliquos palatii sui proceres ut describerent præcepit. Hi sunt autem testes: Unicfridus, episcopus; Folbertus, episcopus; Damasus, episcopus; Hemfridus, presbyter; Engelandus, monachus; Vuitnetmarus, decanus; Grimbaldus; Odarius, monachus; Everardus, advocatus; Vuitnetmarus, laicus; Rodulfus; Hericus, laicus; Vuitnetmarus, diaconus et monachus, subscripsit. Ante hoc autem tempus Adalolphus, tunc quidem puerulus, nunc autem ætate mediocri, ipso etiam sacerdotio honorandus, a patre Evehardo, summæ nobilitatis viro, et matre Ricsinda, in hoc monasterio sancto Petro sanctoque Bertino est oblatus. Rodulfus etiam, ipsius castelli prætor urbanus, filium suum, nomine Vualterum, cum morbo, medici quem variolam vocant, morti videretur esse proximus, ulnis propriis sustollens, coram sancti Bertini altare deportavit; monachumque effecturum, si ejus pia juvaretur intercessionem, spondidit. Quem mox saluti restitutum, Deo omnipotenti famulum et sancto Bertino obtulit monachum perpetualiter permansurum.

Sanctam, sanctorum
Sic norma jubet monachorum
Hic locus nunc ritum
Coli a Patre stabilitum.

(113*) Leg. secundo cum Mabill. Ann. tom III, pag. 441.

LXXVII. *De conversione monachorum in regulari A proposito.*

Antedictus autem abbas et comes Arnulfus, dolens religionem monasticam, quæ inibi in priori tempore a beato Bertino constructa vigeat, tunc temporis abolitam, cogitare cœpit qualiter pristinam religionem extrueret, et locum antiqua sanctitate nobilitaret.

Sed, voluntate altissimi Dei, qui sponsam suam Ecclesiam videlicet, quanquam interdum fluctuari, nunquam tamen periclitari permisit, eundem marchionem continuis cruciatibus calculi, qui urinam inhibens, nuncupatur vulgo lapissus, voluit macerari. Ad quem, medendi gratia, multi chirurgicorum convolarunt sperantes se, ab eo qui affluebat divitiis, emolumentum non parvum accepturos. Sed illi suæ artis peritiam quærentes in eum extollere, et extollendo ostentare, sub cuius aspectu octodecim viros, simili morbo confectos, inciderunt, quos quidem omnes, uno dempto qui in brevi mortem obiit, curaverunt. Et quia is sibi medelam incitandi evitandam ostendit, de cætero tale quid suggerentibus ulterius audire nequivit. Demum divina gratia ad se conversus, contemptis hujus mundi medelis, mente ad eum cucurrit qui solo sermone universa restaurat, et venerandi Gerardi præsentiam per nuntium velocem quæritat. Adveniente siquidem viro Dei, intimavit lugubrum, ut pro corporis sanitatis recuperatione Omnipotentis clementiam imploraret.

Verum, fusa prece, et marcionis animo sancti viri consilio pulsato, quatercus de suorum honorum affluentia egenis daret, volente Deo, obtemperat marchisus sancto; celebratisque missarum solemnibus cum fletuum suspiriis, triduum jejunii abstinentia indicitur illi. Cumque comes iste sacramentorum devotus participasset mysteriis, repente minguendi appetitus marchionem sæpedictum impellit, et, congruo petente secessu, sine difficultate urentem emisit lapillum. Quo pristinæ sanitati mirabiliter restituto, quanta in ejus pectusculo abundabat exultatio, quantave arcas virum Dei exercuerit condecens veneratio, non nostræ opis est comprehendere. Comes igitur, beneficii collati remunerator liberalissimus, virum Dei multis peroptans præmiari muneribus, omnibus spretis, comiti respondisse dicitur: « Si nostra, inquit, dereliquimus, quomodo aliena accipiemus? » Sacramentis tamen terribilibus obstrictus comes, vix tandem compellit ut suarum facultatum decimas acceptaret; et hoc quoque prius humiliter declinavit quod paulo post non cupide suscepit, quas prudenti consideratione dispertivit. Item et quotquot abbatiarum comes memoratus habebat sua sub potestate, utile sibi visum est procuracionem dicto Gerardo commendare.

(44.) Ob hac igitur causa (venerandum) Gerardum quemdam abbatem ad se advocavit (ut cœnobium

illud sancti Bertini, regularitate viduatam, ad pristinum sanctæ regulæ honorem stabiliret, et ut perversam consuetudinem, ne scilicet de cætero sæculares viri abbatum officium usurparent, funditus eveleret), et cum ipsis monachis tractare cœpit, si forte ad consensum boni consilii eorum animum inclinare posset. Cumque illi in obduratione mentis permanentes, nec minis nec blanditionibus flecterentur, hos de monasterio præcepit abire, anno saluberrimæ nativitatis Jesu Christi Domini 964 xvii Kal. Maii; ipsique Gerardo abbati, qui pene solus et primus, in occiduis partibus, ultimus temporibus, regularis vitæ normam servabat, cum monachis e diversis locis collectis, eundem monasterium tradidit regulariter gubernandum. Erat autem populi ad hoc ipsum spectaculum congregati non parvi muneris, eratque videre dolorem cunctis in monachorum exitu permaximum et lacrymas in oculis plurimorum, turbationemque ejusdem loci famulorum cum reliqua multitudine plebium, in monachos regulares et in ipsum comitem insurgere volentium. Comes autem, post eos dirigens, rogavit ut reverterentur; promittens omnia se eis daturum necessaria, tantum ut revertentes ad suum locum, profiterentur se ordinem servare monasticum. At illi in sententia perseverantes, cum magna sequentium populorum multitudine exeuntes, apud villam ejusdem monasterii, Loconessam nuncupatam, aliquantisper demorati sunt. Post aliquantulum autem, major pars eorum navim in oceano intrantes, in transmarina regione delati sunt. Quos rex Adalstenus (114) benigne suscipiens, monasterium quod dicitur ad Balneoseis statim concessit; ob id maxime, quia frater ejusdem incliti regis, Etwinus rex, in monasterio sancti Bertini fuerat tumulatus. Siquidem anno Verbi incarnati 932, isdem rex Edwinus, cum cogente aliqua regni sui perturbatione, hac in maris parte, ascensa navi, vellet devenire, perturbatione ventorum facta navique collisa, mediis fluctibus absorptus est. Cujus corpus cum ad littus esset devectum, Adalolphus comes, quoniam propinquus ei carnali consanguinitate erat, cum honore sumens, ad sancti Bertini monasterium detulit tumulandum. Post cuius mortem, frater ejus rex Adalstenus, plurima huic loco in ejus elemosyna direxit exemia, et, ob id, ejusdem monasterii monachos amabiliter suscepit ad se venientes. Reliqui autem monachorum, quorum cor Deus visitationis suæ gratia illustraverat, regulam amplectentes monasticam ad proprium reversi sunt monasterium, Engelandus videlicet, loci hujus antea præpositus: Grimbaldus cum Drothwino, ipsa senectutis canitia venerandi; post hos Adalolphus et Galandus, Sigvimus, Suavimus, Vulfricus, Sigebaldus atque Adalgernus. Igitur, quia abbas Gerardus monasterium in Gandavo situm, nomine Blandinium, tenebat, nec utrosque, hoc videlicet et illud præsentialiter guber-

(44) Al. *Aldestanus*, Edwardi I filius, rex Angliæ.

nari poterat, Agilone quodam, Sancti Apri monacho, A Toletanæ civitatis, cum Womaro, Blandinii monasterii monacho, non cum abbatis nomine, regularis vitæ regimen, comite jubente, et Gerardo abbate consentiente, concessum est. Brevi autem post hæc tempore, Agilone mortuo, Gerardo abbate postulante, et comite Arnulfo annuente, Wido ipsius Gerardi nepos, abbas in hoc monasterio consecratur, anno nativitatæ Dominicæ 947; sub cuius tempore Unago quidam puerulus, a patre Odone, civitatis Monsteriali, monachus hic oblatus efficitur, Post, isdem abbas Wido, quia nimis vanæ juventutis gaudia sectabatur, apud comitem incusatus, abbatia est fraudatus. et sancti Bavonis monasterio abbas est destinatus. Womarus autem regimen monasticum sub regulari regebat districtione. Quo tempore ego ipse hæc scribens Folquinus, a patre Folquino supra jam memorato, matre Thiedala, de regno Lothario dicto huc adductus, anno incarnationis felicissimæ Domini nostri Jesu Christi 948, die festivitatis elevationis sancti Bertini, quæ succedit omnium sanctorum festivitati, sancto Bertino oblatus, monachus, proh dolor! facietenus sum effectus.

LXXVIII. *De Hildebrando abbate.*

Supra memoratus igitur gloriosus marchises Arnulfus, post Widonem antedictum abbatem, parvo post tempore, Hildebrando nepoti suo, eundem monasterium contradidit ad regendum sub cuius tempore ita in hoc monasterio sanctitatis excrevit religio, ut forma et exemplum foret cunctis per circuitum constructis monasteriis. Gaudebant siquidem monachi sub tanto Patre constituti, quoniam eis et interiora mentium sua exhortatione administrabat pabula, et exteriora corporibus sufficienter præbebat necessaria, studebat autem, inter reliqua sanctæ regulæ præcepta, jussioni huic maxime obedire, qua abbati præcipitur ut studeat plus amari quam timeri, ut ne, dum nimis eraderet eruginem, frangeretur humanæ fragilitatis vas; discretionemque ita in cunctis suis actibus assumerat, ut in jussionibus suis esset et quod fortes cuperent, et quod infirmi non refugerent. Ordinatus est autem anno ab incarnatione Domini 950 a Vincfrido Tarvenensis Ecclesiæ episcopo, xvi Kalendas Aprilis. Huic autem comes Arnulfus, ipsius abbatis avunculus, ad usus fratrum sub eo viventium reddidit villam nuncupatam Arecas, quæ uti longe inferius dixisse me memini, unum erat ex principalibus abbatæ membris, et abbatæ obsequium erat deputata; in qua et abbatæ antiquitus sessio ab inquirenti frequentabatur populo; quam et ipse comes, quia paterna successione abbatiam susceperat, suo usui mancipatam tenebat. Reddidit autem hanc usui fratribus xii Kalendas Julii, anno nativitatæ Dominicæ 951. Post etiam sanctum Walaricum, eodem modo de castello et monasterio suo ei deportatum, ad hunc direxit monasterium, die post hæc vi, id est, iv Kalendas Septembris, parili modo præcepit deferri conser-

vandum, anno a nativitate Domini 952. Suscepit etiam prædictus abbas in monasterio quemdam canonicum Saxonici generis, nomine Odoldum, ad monasticum confugientem habitum; cui ad imbuendam puerorum scolam commisit. Erat enim litteratoria arte peritissimus. Et decaniæ curam commisit, quam usque hodie, Deo miserante, regit.

LXXIX. *D -conversione monachorum in Atrebatis, et de Regenoldo abbate.*

Cum igitur locus iste religione qua supradiximus vigeret sub præfato abbate, cegitatio incidit glorioso comiti Arnulfo, ut pari religione sancti Vedasti nobilitaret monasterium. Unde et accersito domno abbate Hildobrando, direxit ad eum dem monasterium (posteaquam congregationi monachorum Sithiensium quadriennis præfuisset), ut exemplo operum suorum et exhortatione ad observantiam eos accenderet monasticæ regulæ. Quo cum pervenisset, et id pro quo venerat implere omnimodis satageret, ad ultimum præfatus gloriosus comes obedire nolentes præcepit monasterio exire; monasterii autem curam cum his qui remanserant, eidem abbati præcepit gubernare. Quo id pro viribus ad tempus strenue adimplente, pro labore et exhortatione quæ illis atpote rudibus impendi erat necesse, negligebatur ab illo locus iste. Deprecatus est autem isdem abbas inclitum marchisum Arnulfum, ut monasterium hoc Sithiu alieni ex ipsis fratribus committeret gubernandum, ne, dum curis insisteret monasterii unius, negligeret alterius. Annuens autem comes, cum illius consilio, cuidam ipsius monasterii monacho, nomine Regenoldo, fratrum tantum voluntate obstante, in abbatis sublimavit honore. Ordinatus est autem anno ab incarnatione Domini 954, xii Kalendas Aprilis, ab Wicfrido, Tarvanensis Ecclesiæ præsule. Hildebraudus autem abbas, nobis flentibus, curam animarum eidem domno abbati Regenoldo committens, Atrebatis rediit. Regenoldus autem abbas satis pervigili cura sollicitus erat circa regimeu animarum sibi commissarum; in brevi autem tempore amabilis extitit omnibus et devotus. Qui confirmatus in loco emit a quodam viro illustrissimo, Hugone vocabulo, adjuvante inclito marchione Arnulfo, ecclesiam quamdam in honore sancti Michaelis constructam, nuncupatam Vuachimvillare, sitam in pago Bononensi, libris v denariorum. Hic etiam tempore regiminis sui, consentiente, imo compellente glorioso comite Arnulfo, sancti Audomari reliquias cum honore maximo, et cum multimodo ac devotissimo monachorum ac canonicorum obsequio, ut terras, trans Rhenum sitas, huic sacro loco jam olim a fidelibus concessas aquireret, Neumago usque regio palatio deportavit, quo in loco tunc gloriosus Otto, rex orientalis Galliæ, advenerat. Cumque ventum esset ad Thiale portum, custos ecclesiæ blasphemando, et reliquias sanctas vituperando, nolebat ecclesiam aperire. Post paululum autem, quidam concite accucurrit, nuntians eum-

dem custodem a balneis reversum, subita infirmitate correptum, et, ni intercessione succurrant monachi, mox esse moriturum. Quod audientes fratres, cum raptim unus Eucharistiam, alter sacratas reliquias afferre conarentur, ecce alter adest nuntius, dicens eis ne sollicitarentur, quoniam isdem presbyter, sancto illi Audomaro dignam blasphemiae poenam reddente, terminum praesentis fecisset vitae. Cognito autem hoc populi undique ad ecclesiam concurrerunt, et facultate qua poterant, reliquias sanctas honoraverunt. Partim autem prospere pro quibus venerant acquisitis, ecclesia in Frekenis regia donatione recepta, cum reliquiis sancti ad propria sunt reversi. Sub praefati abbatis I, gloriosissimus rex occidentalium Francorum Ludovicus decessit a saeculo, et Remis, in monasterio sancti Remigii, est tumultus 19 Idus Septembris. Cui in regno successit filius ejus adhuc puer Lotharius, 11 Idus Novembris, in regem ab Artoldo archipraesule Remensis ecclesiae consecratus.

(Sub quo Arnulfus comes, et Sithiensis Ecclesiae, quantum ad temporale, administrator, privilegium immunitatis confirmationisque honorum a semetipso datorum, et deinceps donandorum; item de iustitia quam debeamus habere, in omnibus locis nostris impetravit, secundum hanc formam quae hic verbotenus inseritur).

Exemplum privilegii impetrati.

(7 Januar. 962.) « In nomine sanctae et individuae Trinitatis. Lotharius, divina ordinante Providentia, rex Francorum. Cum locis divino cultui mancipatis ob divinae servitutis amorem, opem congruam fecimus, imperialem profecto morem decenter implemus, et nobis ad remunerationis aeternae praemia capescenda profuturum firma credulitate confidimus. Idcirco notum esse volumus omnibus fidelibus, et nostris praesentibus scilicet et futuris, quia venerabilis Arnulfus, marchio abbasque ex monasterio caenobii Sithiu, quod est situm in pago Taranensi, constructum in honore sanctae Dei genitricis semperque virginis Mariae, et apostolorum Petri et Pauli, in quo corpora beatorum confessorum Audomari atque Bertini requiescunt, ubi etiam praesenti tempore praenominatus abbas, auctore Deo, praesse videtur; nostrae innotuit majestati qualiter jam dudum tempore praedecessores parentes nostri, reges videlicet Francorum eidem monasterio regalibus privilegiis talem concedissent auctoritatem, ut illud cum omnibus ad se pertinentibus, sub perpetua eorum defensionis maneret securitate. Sed pro firmitatis inditio, postulaverunt ut non solum, praedecessorum nostrorum regum morem sequentes, nostrae hujusmodi auctoritatis praecipuum erga ipsum monasterium, tuitionis gratia, fieri juberemus, sed etiam perficeremus ut omnes cellas et villas, seu caeteras possessiones praedicti monasterii quas in quibuslibet pagis et territoriis infra ditionem imperii nostri consistunt nullis praedecessorum nostrorum divideret, aut in alios usus converteret et ut

A familia ejusdem monasterii nullis quibuslibet hominibus foderum daret; et ut ea quae a fidelibus recenti tempore concessa sunt, nostra quoque auctoritate firmaremus, humiliter petierunt. Quorum petitionibus libenter acquievimus: et ita in omnibus concedimus, atque per hoc praecipuum confirmamus, fiscum videlicet Morke, cum omnibus appenditiis, quem is inclitus marchio Arnulfus, noster fidelissimus, eidem loco sancto tradiderat, consentiente, imo rogante Athala ejusdem conjuge nobilissima, tempore quo ipsa seminarum prima tentavit ingredi sancta ipsius monasterii limina; villam etiam Arcas dictam, quam isdem quoque victui fratrum adauxit, in qua et alodem Everardi illustris, ejusdem loci advocati, quem post suum obitum ipsis tradidit fratribus suscipiendum; monasterium quoque sancti Michaelis, Wachimvillare dictum, eum appenditiis suis; Petresse quoque ecclesiam, praefati marchisi traditione donatam: haec omnia eidem loco sancto confirmamus regali auctoritate. Proinde hos nostros regales apices fieri jussimus, per quos successores nostros admonemus ut sicut praedicto monasterio concessimus, ita illi ratum et stabile permanere permittant; ut nullam divisionem in monasteriis aut cellis vel villis seu caeteris possessionibus faciant aut facere permittant, aut in alios usus retorqueant. Sed et hoc sancimus atque decernimus, ut nullus iudex publicus, aut quislibet ex judiciaria potestate, in ecclesias aut caeteras possessiones memorati monasterii, quas nunc possidet, vel quae deinceps voluerit divina potestas augeri, ad causas judiciario more audiendas, vel freda aut bannos exigendos, aut mansiones vel paratas faciendas, aut foderum exigendum, aut fidejussores tollendos, aut homines ipsius monasterii distringendos, nec ullas redibitiones aut illicitas occasiones requirendas, ullo unquam tempore ingredi audeat vel ea quae memorata sunt penitus exactare praesumat; sed liceat memorato abbati Arnulfo, suisque successoribus, res praedicti monasterii, cum omnibus fredis et bannis sive concessis sub nostra defensione quieto ordine possidere; quatenus ipsos servos Dei, pro nobis ac pro stabilitate totius regni nostri a Deo nobis concessi, jugiter Dei misericordiam exorare delectet. Et ut haec auctoritas nostris futurisque temporibus, Deo protegente, valeat inconversa permanere, manu propria eam firmavimus, et annuli nostri impressione assignari jussimus.

« Actum VII Idus Januarii, regnante domno Lothario, anno VIII, indictione VI.

« Actum Leuduni feliciter. »

Sic signatum inferius:

« Signum Lotharii gloriosissimi Francorum regis.

« Otto cancellarius recognovit. »

Anno post hoc quinto signum crucis, nescio qua causa exigente, subito in vestimentis insignitum videbatur humanis. Erat autem color acsi ex aliquo

pinguedinis liquore vestis, in qua apparebat per loca, in crucis modum videretur infecta; sed non erat nosce ex qua acciderat causa. Unde timentis regionis hujus populi, ne aliquid flagellum super eos immineret irritati Domini, ad orationis studium frequentius accurrunt, templaque requietionis summorum patronorum Audomari atque Bertini exeniis quibus poterant invisibant. Vuicfridus etiam, Taranensis civitatis episcopus, totius episcopii sui populum sub hac tempestate obnixius Dominum supplicaturum, ad Sithiu jussit adventare monasterium. Igitur xi Kalendas Februarii, statuto jejunio, replentur plateæ innumerabili populo; adest autem et episcopus ipse, et elevans sanctissimi patris Audomari corpus ad inferius monasterium cum flentium populorum deportant multitudine. Facta autem inibi oratione, relevantes ejusdem sancti corpus sanctissimique Bertini, piissimi suorum in necessitatibus protectoris, una eum sanctis Richario et Walarico ad superius deferunt monasterium, calle repetito. Cumque venissent in interstitio quodam duorum monasteriorum, episcopo sermonem faciente ad populum, Rodulfus, quem supra memoravi, terram quamdam hæreditatis suæ nuncupatam (115)

• • • • • conjuge et filii consentientibus, saucto Bertino tradidit possidendam. Uxor vero ejus binas aureas lunulas promptissima eidem sancto concessit voluntate; post hoc, sanctorum corpora ad sancti Audomari monasterium sunt delata; atque, in introitu ecclesiæ, ad hominis staturam trabibus superelevata, sub ea populorum in ecclesia subintrabant agmina. Igitur, quia jam nox incumbebat, abbas Regenoldus, prospiciens jam non esse reditus, illic cum sanctorum corporibus nocte illa est pernoctatus. In crastino obsequente, utroque monasteriorum conventu ad propria requietionis loca sunt referta. Post hæc Rikelinus quidam tunc puerulus hic monachus est oblatus; cum quo pater ipsius, nomine Vualdo, ecclesiam quamdam hæreditatis suæ, in villa Granai dicta sacro huic loco tradidit, quam et per præcariam, in sua et filii alterius vitam emeliorandam recepit.

LXXX. *Quod locus hic a Domino cœpit flagellari.*

His temporibus, nescio utrum peccatis exigentibus, an secundum quod legitur scriptum: «Quem diligit Dominus corripit; flagellat autem omnem filium quem recipit;» locus hic lacrymabiliter elephantis a Deo lepra cœpit flagellari. Quo morbo, quod lacrymosum est, dominus etiam abbas Regenoldus percussus, loci hujus regimen, prout poterat, anno fere integro post hæc regebat, secreta in cella conversens, a fratrum conventu semotus. Tandem comite Arnulfo, morbi hujus causa, locum hunc, visitatione soluta, vitante, compulsus est monasterio exire, et in loco supra jam a me memorato, Vuachimvillare dictum, secedere. Ante autem regimen animarum sibi commissarum, ipso comite jubente, fratribusque

A in unum, ob hoc ipsum, collectis, cum eorum voluntate Adalolpho, superius jam nominato, et ejusdem monasterii monacho, commisit die solemnissimæ Cænæ anno 941, nativitatis Dominicæ, quæ contigerat tunc ii Iduum aprilis dies vii idus earumdem ventura paschali solemnitate. Ante hæc quod supra memoria excidit, Wicfridus, Taranensis civitatis præsul, a sæculo decessit, anno Domini 959, xiv Kalendas Novembris. David Corbiæ monachus, in episcopatu successit, Adalolphus autem satis sollicitus erat de comitissa sibi congregatione, non tamen abbatis consecratione; ingeniose siquidem comite facitante, quod post claruit in subsequenti opere, ut nepoti suo Hildebrando supradicto locum hunc facilius iterato posset condonare.

B Quo in tempore comes isdem eundem domnum Adalolphum cum exeniis ad regem trans mare direxit Anglorum. Quo jam trans mare delato, Odoldus supra memoratus, noster decanus, de partibus citra Rhenum positis, ubi vindemiare fuerat missus, cum vina vii vasorum est reversus. Advenerat autem hoc in tempore comes et abbas Arnulfus in hoc ipso Sithiu monasterio, et filius ejus Balduinus, juvenis flore honestissimus, cum conjuge nuperrime desponsata, nomine Mathilda, Saxonici generis æquali nobilitate conspicua. Quæ in primo ejus in hoc monasterio ingressa, cortinam quamdam invisæ magnitudinis, præcipuique operis, huic loco concessit, variorum colorum adornatam tabulis [qua usque utitur ecclesia ista provelo quadragesimali]. Mittens autem comes Arnulfus, præcepit vinum supra memoratum suscipi et suis usibus reservari. Dedit vero

C in recompensatione fratribus ejusdem monasterii ecclesiam quamdam Tetresse dictam, ne raptoris incurrisse videretur notam; quam tradidit ii Kalendas Decembris, die festivitatis sancti Andrææ. Isti sunt testes; Balduinus, filius ejus, consentiens, Odoldus decanus, Henfridus præpositus, Engelandus, Drothwinus, Crimbaldus monachi, Arnulfus, nepos ipsius comitis; Rodulfus, prætor urbanus; Evehardus, advocatus; Egelbodo fidei creditores. Folquinus, levita et monachus, subscripsit. Post hoc autem, adveniente nativitatis Christi die, præfatus comes Balduinus, morbo, quem medici variolam vocant, cœpit ægrotare, tristemque nobis festum sua reddidit incommoditate. Die autem kalendarum D Januariarum, quo celebrantur octavæ nativitatis Dominicæ, quod lacrymosum est etiam dicero, cursum præsentis finivit vitæ. Erat autem videre cuncto populo utriusque sexus et diversæ ætatis dolorem intolerabilem et pene antea invisum. Sepultus est autem in hoc ipso monasterio, in medio beati patris Bertini requietionis templi, anno nativitatis Christi 961, indictione iv, regnante Lothario rege anno viii. Revertente autem domno Adalolpho de partibus quibus missus fuerat, iterum inquisitio et electio de abbate futuro cœpit ventilari. Mittens autem comes

Arnulfus, direxit post Hildebrandum, supra memoratum abbatem et nepotem suum, et ei iterato hunc commendavit locum, quem et hactenus, miseratione Dei, regit, qui est annus supramemoratus Dominicæ nativitatæ 961.

Quod facile erat fieri quoniam a monachis cœnobii hujus, ob vitæ prolestatem, non modice amabatur. Et ita patet quod Adalophus, jam dicti cœnobii monachus, cessit voluntati comitis sæpe dicti, cum vix anno unico administrasset. Et postmodum, Hildebrandi abbatis nostri reassumpti regiminis anno III, ejus avunculus Arnulfus, quondam comes Flandrarum et abbas, ut supra ostensum est, complevit officium vitæ sepultus in Blandinio.

LXXXI. Explevi jam, auxiliante Domino, quæ jusseras, domne et beatissime, necnon et amatissime pater, Adalophe, comprehendens in uno codice traditiones fidelium cum chartis earum, necnon et gesta abbatum ab ipso primo loci hujus structore domno Bertino abbate, usque ad ultimum, qui nunc præest nostræ ætatis tempore. Frater autem ipsa veritate, teste me, nihil hic aliud scripsisse quod in exemplariis antiquorum potui reperire, aut strennis viris narrantibus agnoscere. Si qui autem me invidiose voluerint dilaniare, obsecro paternitatæ suæ refrenentur favore. Reliquas vero chartas per diversorum ministeriorum officio deputatas curavi separatim inscribere, ut quod unicuique ministerio distributum erat, faciliore inquisitione posset inquirens indagare. Subscripsi etiam per ordinem fratrum nostrum nomina, quos ego juvenculus et pene ultimus, recordor in hoc monasterio regulari vixisse vita.

Domnus abbas Hildebrandus, Odoldus decanus; Ingelandus, Vuinetmarus Grimbaldus, domnus abbas Regenoldus, Grunwaldus, Benedictus, Rikelmus, Drotwimus, Hcnfridus, Adalophus, Rodvinus, Signinus, Galandus, Liodricus, Odarius, Erembaldus, Suavinus, Adalgisus, Vuluricus, Sigebaldus, Engelandus, Sigelmus, Aldgerus, Vuago, Folquinus, Idelbaldus, Adalsigæ, Adalardus, Matfridus, Amarlandus, Heremar, Grimbaldus, Heimericus, Everardus, Liuzo, Everoldus, Legenfridus, Tiozo, Vulfandus, Reingerus, Nidgrinus, Humfridus, Folcarus, Regenerus.

LXXXII. *Dehinc sequuntur chartæ testantes villas eleemosynæ.*

Hic etiam villulas ad eleemosynæ ministerium a fidelibus contraditas, non meo parcens labori, sed monasterii prospiciens utilitati, cum chartis, suis, scribere aggrediar: memini namque me hoc ipsum promississe, cum Gunthberti mentionem sub Fridogiso fecissem abbate. Igitur quæ scribenda sunt pene omnia ipsius Gunthberti et patris sui Goiberti sunt largitione tradita; construxerat autem iisdem Goibertus in proprietate sua, sicut longe superius dixi, cellulam quamdam in honore Domini Salvatoris in loco nuncupante Steneland; ad quam maximam

A hæreditatis suæ partem delegaverat, et hanc eandem cellam ad sanctum Bertinum pro parte filii sui Gunthberti quem in eodem monasterio monachum fecerat, sub perpetua firmitate condonavit. Prima autem chartarum de villis, quas ad eandem cellam tradidit nobiscum, habetur de Curmontium, quæ in ordine scriptionis prima erit subsequens.

LXXXIII. *Traditio Goiberti de Curmontium, tempore Fridogisi abbatis.*

(Aug. 831.) « Domno venerabili iu Christo patri Fridogiso, abbati de monasterio Sithiu, ubi duo agii, Audomarus videlicet una cum beato Bertino, Christi Domini confessores, in corpore repasant. Ego, in Dei nomine, Goibertus, una cum filio meo Gunthberto, pariter traditores, per hanc epistolam traditionis donamus vobis spontanea voluntate quidquid habere vel dominare visi sumus in loco qui dicitur Curmontium, in pago Bononensi, super fluvium Edivina: id est, mansum et casam capitalem superpositam, cum alia castitia vel ædificia ibidem pertinentia, majora vel minora; una cum terris arabilibus, pratis, pascuis, concidis, communiis, perviis legitimis, et wadriscapis; omnia in omnibus, rem inexactam, totum ad integrum; et insuper mancipia x, his nominibus: Ellefridum, Odbertum, Gerwaldum, Vuerembaldum cum infantibus suis II, Hidewif cum infantibus suis II. Hæc omnia superius denominata ad sepulcrum sancti Bertini legaliter coram testibus tradimus, ea scilicet conditione quatenus post nos in eodem loco Domino famulantes hoc ad specialem consolationem supra suum debitum habeant. Quod si quisquam de rectoribus prædicti monasterii, hoc ab eis auferre, propter malivolentiam, vel inde debitum eorum supplere voluerit, tunc omnimodis, absque ulla contradictione, ad nostros legitimos hæredes revertere debeat, et ut ego Gunthbertus propter hoc donum, quandiu, Domino annuente, vixero, inter ipsos monachos plenissimum debitum habeam. Quod si contigerit, ut sæpe evenit, ut, propter invidiam vel avaritiam præpositorum, de jam dicto monasterio egressus fuero, tunc, absque ulla contradictione, iterum hæreditatem meam recipiam. Et ista hæreditatula parva volumus ut ad ecclesiam Domini Salvatoris in Steneland deserviat. Si quis vero, quod futurum esse non credimus, quod ullus de hæredibus vel prohæredibus nostris, si ista cautio firma perduraverit, vel quælibet opposita aut extranea persona, contra hanc traditionem nostram devotissimam venire præsumperit, vel infringere tentaverit, iram ipsius Domini Salvatoris Dei omnipotentis incurrat, et sanctorum ejus; et insuper distringente fisco, auri uncias x, argento pondera xx, coactus, exsolvat, et quod repetit evindicare non valeat; sed præsens traditio omni tempore firmissima permaneat, cum stipulatione subnixa.

« Actum Sithiu monasterio, in mense August

anno xviii Imperii Ludovici, piissimi Augusti.

« Ego Guibertus hanc traditionem a me factam recognosco.

« Signum Guntberti filii sui, qui hanc traditionem pariter fecit firmavitque.

« Signum Gabrielis, signum Riquionis, signum Egedbodonis.

« Ego Vuinebertus, sacerdos et monachus, scripsi et subscripsi. »

LXXXIV. Dederunt et Steneland basilicam in honore Domini Salvatoris, et unde ipsa basilica dotata esse videtur, et aliam partem hereditatis, mansis, castitiis, mobilibus, immobilibus, ad integrum; præter mancipia, quæ ingenua dimittere cupiunt in eleemosyna patris, Thiodberti et matris Bertrudæ et filii Guntberti, ut inde annuale celebrent in eleemosyna fratribus et pauperibus. Et ista basilica de curso (116) cum clericis ac luminaria custodita sit, sicut coram Domino Salvatore, in die iudicii, ratio sit ante tribunal Christi. Et illud parum in ipso Steneland et Ricolvengahem, quidquid ego et Hlotildis ac Heremarum delegaverunt usque ad bunaria LX, totum ad integrum pertinens et serviens ad basilicam Domini Salvatoris.

LXXXV. Anno nativitatis 826 hunc brevem fecit Guibertus, quando matrem suam Bertrudam duxit Romam et Gundbertum filium suum, et ibi eum sancto Petro obtulit; et papa Eugenius eum ibi clericavit et confirmavit.

(846) « Omnem substantiam nostram misimus in manus bonorum hominum, tam in terris quam in mancipiis, pecuniis, præsiidiis, mobilibus, et immobilibus, omnia et ex omnibus, totum ad integrum: in eo tenore, ut, si mihi contigerit finis meus in itinere quo pergere dispono in partibus Romæ, orationis causa, ut ita fecissent, sicut ego illis disposui, in eleemosyna mea et patris mei et matris et filii mei. In primis illam hereditatem in Embriaco, ad sanctum Audomarum. Et illam in Curmontis et in Humbaldingahem: illum puerum, pro hereditate, Guntberto et mancipia xx, si revertitur in patriam; si non venerit, tunc illud in Curmontis ad sanctum Bertinum, ad opus fratrum, in mea eleemosyna, unde consolationem habeant extra debitum suum, et nullus abbas potestatem habeat illis abstrahere; ut offerant pro me et filio et patre meo vel matre, et missas vel psalmos celebrent. Et Everwinus et Lothwinus illas res provideant quidquid laborare possunt ad opus fratrum: post finem illorum, ille cui decanus jusserit. Et vaccas x, berbicas L, porcos xv, boves iv. Et illud in Humbaldingahem datur Jedonæ propinquo meo. Si ille puer revertitur, habeat tunc illud in Hethenesberg, illam hereditatem quam ibidem comparavit, per totum habeat Jojodo; sin autem, tunc vendantur in meis propinquis et detur pretium presbyteris ut missas canant pro nobis et servis Dei et ancillis, ut offerant pro nobis. Et in

A Tathingahem illum (sic) mariscum, et in Ganape, nepoti meo Heremare; et in Muldelhem ad sanctum Audomarum, pro loco illius pueri, et mancipia vi; et illum alodem in Aganesberga, et in Selis illum pratum, et in Vostringe illum bunarium per omnia vendantur, et detur pretium in eleemosyna nostra. Reliqua omnia tradantur ad sanctum Bertinum in nostra eleemosyna. »

LXXXVI. *Charta Goiberti de dote basilicæ Domini Salvatoris in Steneland.*

(8 Nov. 828.) « Si aliquid de rebus nostris locis sanctorum vel in substantia pauperum conferimus, hoc nobis procul dubio in æterna beatitudine retribuere confidimus. Idcirco enim, in Dei nomine, Guibertus, dono ad basilicam quæ est constructa in loco nuncupante Sanctum Salvatoris, sive Steneland, in honore Domini Dei nostri et Salvatoris Jesu Christi, nec non et sanctæ Dei genitricis Mariæ et sancti Petri apostoli, necnon et aliorum multorum sanctorum, donatumque in perpetuum esse volo, in loco nuncupante super Ennena, Araca, mansum I, et bunaria II; et inter Henrikingahem et Lomastingahem bunaria XIII, et jornalialia III et dimidium; et in alio loco, cujus vocabulum est Hiddigareta, et Marisca, bunaria XIV. Sunt simul bunaria XXX, cum perviis et wadriscapis, et mancipiis VI, his nominibus: Erkembaldum, Morellum, Evonem, Ostorbertum, Foleboldum, Winebardum, cum peculiari eorum. Hæc omnia, sicut superius dictum est, in præsentem ad ipsum locum sanctum jam ante dictum, ut custodes ejusdem ecclesiæ hoc habeant, teneant atque possideant, vel quidquid exinde facere voluerint libere in omnibus, Christo eidem regente, Ecclesiæ perfruantur arbitrio. Si quis vero, quod minime esse credo, si ego ipse, aut aliquis de hæredibus aut prohæredibus meis, qui contra hanc epistolam traditionis aliquam calumniam generare præsumperit, in primis iram Dei omnipotentis incurrat, et insuper inferat, distringente fisco, auri libras C., argenti pondera CCC, coactus, exsolvat; et quod repetit nihil revindicare valeat, sed hæc traditio firma permaneat, cum stipulatione subnixâ.

« Actum in eadem basilica ante altare.

« Data VI Idus Novembris, anno XV domni Ladvici imperatoris.

D « Signum Goiberti, qui hanc traditionem fieri rogavit.

« Signum Guntberti filii ejus consentientis. Signum Vurascolfi. Signum Witolfi.

« Ratlandus, presbyter, scripsit et subscripsit. »

LXXXVII. *De morte Guiberti.*

[838]. Anno Domini 838, incarnationis Domini, XVI Kalendas Maii, IV ferias, hebdomada II Paschæ, quando in monasterio sancti Audomari in monte Guibertus infirmatus fuit, suadente filio suo Guntberto, dimisit XV mancipia ingenua ad basilicam

(116) Supra verbum *curso*, scriptum est, *id est psalmis*.

Domini Salvatoris in Steneland, sub sensu luminario, A chartas traditionem sic inconvulsæ maneat, eas ad denarios iv. Anno eodem post hæc, in mense Novembrio, cum infirmatus senisset appropinquare diem obitus sui, descripsit ipse propria manu, in tabulis ceratis quæ exterius celatæ erant barbulis crassi piscis, et subtus deauratæ erant, qualiter suas res manu tertii sui disponerent, iv Nonas Novembris, ii feria, isto modo : « In Humbaldingahem et Embreka, et Hettesnamont, ad opus Guntberti filii mei. In Ostringa bunarium i ipsi Guntberto. In Ganape, Trudlindæ. In Winingahem, Bertrudæ ; excepto manso quem ad ecclesiam in Steneland tradidi. In Middelhem, ad sanctum Audomarum. In Anineshem, Folbaldo, et illud pratum quod habui in Selem. In Fraxerias, in Frandris, tota hæreditatem nepoti meo. Ad sanctum Salvatorem, petriariam illam quam habui juxta Scammis ; mancipia quoque xv ad eandem ecclesiam dimittere volo ad denarios iv. » Jussit quoque recitari coram se et amicis suis ipsum brevem, ii nonas Novembris. Pridie ante obitum suum, dimisit quoque ix mancipia ad Steneland ingenua. Sequenti quoque die, priusquam obiret, claves basilicæ ipsius omniumque aliarum officinarum in manus filii sui Guntberti tradidit et commendavit, dicens : « His omnibus, fili, te superitem confirmo, quatenus et Dei hanc domum meamque ac antecessorum meorum etiam et tuam elemosynam, dum advixeris, congrua cura custodias. » Quibus dictis, requievit in Domino anima et corpore ac obiit Nonis Novembris, iv feria vespascente. Postera die portantes corpus Guiberti ad monasterium Sithiu sepelierunt in basilica sancti Bertini, coram altare Domini Salvatoris et crucifixi.

LXXXVIII. *Privilegium Adalardi abbatis de cella Domini Salvatoris in Steneland.*

(27 Mart. 857.) « Quæcunque rectores Ecclesiarum Deum timentibus e amantibus ad vota annuerint, in his procul dubio Dei se voluntatem implere non dubitant. Idcirco ego, in Dei nomine, Adalardus abbas monasterii sancti Petri, vocabulo Sithiu, ubi sancti Domini Audomarus Bertinusque requiescunt, notum esse volo sanctæ Ecclesiæ Deicolis præsentibus atque futuris, quia fidelis Dei ipsiusque sancti loci, et noster, Guntbertus, parvitatem nostram petiit, ut traditionem patris sui Goiberti ac suam de cella Domini Salvatoris in Steneland, sive Sancti Salvatoris, nostro etiam testamento confirmaremus. D Cujus voluntati et petitioni libentissime annuentes, ob suam patrisque sui præscripti circa prædictum sanctum cænobium devotionem et plurimam utilitatem, statuimus vice Dei et sanctorum ejus, ut sicut testamentum jam dictæ traditionis resonat absque ullius contrarietate res ipsæ ad ipsorum prædecessorumque suorum elemosynam peragendam perpetualiter maneat ; ipseque Guntbertus, quando, Christo annuente, vixerit ipsarum procuracionem et potestatem ad opus monasterii Sithiu (habeat ; qui, si citius vitam finierit, quem ipse probaverit vel elegerit in provisione suscipiat. Utque secundum

in Ricolvingahem, in Hisdonne cum mancipiis, in Henrikingahem sive vilhem, et alio Henriæingahem, cum Trubaldo et luminariis in ejus ministerio ; in Siningahem, et in Istem ; in Hokingahem, in Hostede, in Lampanesse : in Simpiaco, in Burthem, in Reka, in Strate ; in Hemmawic, terra Frawivi ; in Kilciaco cum Odlando fabro, in Etesnasberg ; in monasterio mansum hortumque ; in Ariaco similiter ; in Tarwana mansum ; in Quentwico similiter, quolibet ingenio attractæ, vel nostro adminiculo augmentatæ, et quæque in postmodum Dei clementia addiderit. Item in Kessiaco, Sperdia, Vuesarmio, Vestringe, Tingiaco, Vuilere, Mellingasele, Loblesse, Lominstagahem, præcariam Landberti, Adalgeri, Hildberti ; in Gruonoberg sylvam cum terra ; in Dagmaringahem, tam ipso Guntberto vivente, quam post obitum ejus, inconvulsæ maneat, sicut hodie illic pertinere noscuntur. Moneo etiam et contestor, per ipsum Dominum Salvatorem, omnes rectores hujus cænobii præsenfes futurosque ne hoc nostræ auctoritatis testamentum malignitate qualibet infringere quantumlibet moliantur. At si quis quam fecerit, impreco contra eum Deum omnipotentem omnesque sanctosejus ultores, una eum animabus Deo devotis, qui has illi res contulerunt. Ut autem hujus testamenti firmitas perfecte roboretur, manu propria subscripsimus, et reverentissimum episcopum nostrum Humfridum subscriptione sua roborare rogavimus.

« Actum ariæ monasterio, ut Kalendas Aprilis, anno incarnationis Domini 856, et bissextili ascensu i indictione v, ac embolismo, sabbato ante medium quadragesimæ, anno xvii, regnante domno Carolo, cum fratre Ludovico ac nepote Lothario.

« Ego Adalardus, abbas, propria manu firmavi.

« Ego Humeridus, episcopus, hac testamentum propria manu firmavi.

» Ego ipse, in Dei nomine, Guntbertus, peccator, jubente domno abbate Adalardo et annuente presibus meis, una cum venerabili episcopo Humfrido, subscripsi. »

LXXXIX. *Privilegium Caroli regis de cella Domini Salvatoris in Steneland.*

(25 Julii 866.) « In nomine sanctæ et individue Trinitatis. Carolus, gratia Dei, rex. Debitorum nos regia excellentia novimus, ut servorum Dei devotis constitutionibus et firmitatem et defensionem adhibeamus ; idque novis vitam et futuram beatitudinem profuturum non dubitamus. Noverint igitur omnes fideles sanctæ Dei Ecclesiæ et nostri præsentis atque futuri, quia venerabilis vir Humfridus, episcopus et abbas, nostram petiit sublimitatem de cellulis quibusdam in diocesi sua, scilicet in loco nuncupata Sancti Salvatoris, sive Steneland, quam in honore Domini Dei Salvatoris Jesu Christi venerabilis matrona Bertruda, una cum filio Goiberto, in

dote sua statuit, Romam pergens, ibidemque vitam finiens, et nepoti Guntherto, filio Goiberti, qui adhuc superest, conservandam, et ad Dei servitium augmentandam deputari voluerunt. Sed in alio loco, in insula super Agnionam, juxta monasterium Sancti Bertini, quam memoratus Guntbertus per ordinationem et adjutorium præscripti venerabilis episcopi, perque aliorum sui propinquorum et amicorum solatium, ad ipsius Domini Salvatoris famulatum optare contendit, adhuc pene omnibus necessariis expertem, ut ipsa loca sancta, cum rebus parvulis appendentibus, regio statuto et defensione roboraremus. Proinde, vice Dei, decernimus firmamusque, et per futura tempora etiam divina conjuratione constringimus, ut hæc loca sancta ad honorem Domini Salvatoris nostri Jesu Christi una gubernatione inseparabiliter hæreant, et in eis Deo Salvatori fumulantes optata quiete fruuntur, nihil contrarietatis vel a prælatis Ecclesiæ, vel a seculari potentia sustinentes; resque a præfatis Bertruda, Goiberto, Guntherto, Deo Salvatori dicatæ, vel undecunque augmentatæ, et, Dei gratia, augmentandæ, nil omnino præsentibus futurisque temporibus cuiquam personæ vel dignitati exsolvant, ulla occasione, quamvis valde necessaria judicetur, nisi victum vestitumque ibidem Deo servientium, et luminaria ceræ oleique relictis sanctis, et necessariis restaurationis, ac, pro facultate, cura pauperum hospitumque, et, omni studio præfatorum, annuam commemorationem in eleemosyna servis Dei et pauperibus; et cum omni integritate et appenditiis, rebusque inexquisitis, sicut nunc possidentur, sine aliqua subtractione vel diminutione, memoratus Dei fidelis et noster orator Guntbertus clericusque sancti Petri apostoli ab Eugenio papa tonsus, omni tempore vitæ suæ his sanctis locis custos, cum summa quiete, sine cujuslibet malevolentiae perturbatione moneant; et, post eum, quem in famulatu Domini Salvatoris a se enutritum probaverit dignum et optimum; deinceps, omni tempore perpetualiter sancto conventu hoc conservetur. Successoresque nostros rogamus, per ipsum Dominum Salvatorem contestamur, ut hoc præceptum nostrum nulla machinatione in aliquo convelli patiantur, sed potius ipsi firmissime roborent. Ut autem hæc præcellentis nostræ confirmatio perpetuum in Dei nomine obtineat vigorem, annulo nostro subter eam jussimus sigillari.

« Data viii kalendas Augusti, anno xxvii Caroli regis.

« Andater, notarius, ad vicem Gauzlini, recognovit et subscripsit. »

XC. *Brevis de substantia et censu et dispensa Domini Salvatoris, quando Hilduinus abbas injuste Kalendis Septembris, a manibus Guntherti omnia abstulit, anno Domini 868.*

De ministerio ecclesiastico Domini Salvatoris.. Sunt

A ibi capsæ iv, auro argentoque paratæ; cruces iii; calix i, cum patena argentea; turibulum æneum i. Pendunt ibi calices iii: armillæ iv in funibus, cloc-carum auro argentoque paratæ.

De vestitu. Pallei iv, palla linea i corporalia ii, cinctoria iii, alba i, consulæ ii, stola i, succinctorium auro paratum i, dalmatica diaconalis i.

De libris. Missale i, lectionarium i, autiphonarium i, Omeliaria iii, Regum i, Baptisterium i, Omeliæ Gregorii, Epistolæ Pauli, Genesis, Prophetarum.

Ad basilicam Domini Salvatoris, in porta, sunt de terra arabili bunaria lxxv, de prato bunaria xx; de sylva saginacia, faginina, bunaria xx; de minuta bunaria xv. Sunt servientes inter viros et feminas xii, qui inter omnes non habent nisi mansos vii per bunaria xii. Sunt mancipia xiv: vaccarius habet bunaria iv; herbicarius bunaria iii.

In Curmontium, inter terram cultam et incultam, bunaria l; mancipia viii. Ad luminaria et fabricationem, et tecturam et emendationem ecclesiæ, et incensum, inter Steneland et Winningahem, sunt buvaria inter terram et sylvam xx. In Triaco et terra Trudbaldi i in Henkingahem et Reka; in marisco, quod ipse Goibertus ad altare tradidit, bunaria xxvi. In Kilciaco, quod datum est in eleemosyna Edeberge, pro quo in annuali ejus xii pauperes pascuntur. Item in Sethliaco et Campanias bunaria xviii, quod datum est in eleemosyna Trudlindæ pro qua in annuali ejus c pauperes pascuntur. In Quintuico mansum i. Item luminaria pro Goiberto et Guntherto, et Trudlinda et Riquione, de quibus inter censum et luminare debet venire libra i, solidi v, ad eleemosynam faciendam et clericorum necessitatem. In Hammavinc marisco, mansum i quem dedit Adalardus abbas, unde venit solidi x. In Simpiaco, bunaria xii quæ tradidit Zoppo pro libris v argenti, unde debent venire solidi iii; Sedneversingahem, quod dedit Liodricus, bunarios xviii, inde debent pensæ iii. Item sylva in Gruonoberg, cum terra in Dagmaringahem, quam concessit Adalardus abbas, unde veniunt solidi ii. De luminariis, de ministerio Trudbaldi, unde veniunt solidi viii. De horto in insula solidi xv. Summa, libræ ii. De præcariis veniunt solidi ii, denarii vi; de sale modiola x. Item quæ annuatim ex his rebus expendebantur ad luminaria, cera, oleum, pinguedo, et universæ necessitates in sanctuario Dei, Clerici viii pascebantur, vestiebantur nonis novembris, in annuale Goiberti, fratribus de farina nitida modia v; de farina ad dispensam famulis et pauperibus modia ii de cervisia modia iii. De firmaticis pensam i. Ad pisces solidi v. De pinguedine sextarii. De melle sextarius magnus i. De (117) uncia i. De cimino uncia i. Inter oinnamomum et gallingar et carioflem uncia i. De vino modia vii aut viii. Ad Montem modium i. De cera libræ iii. vi idus Novembris, in dedicatione ecclesiæ, ad opus fratrum et hospitum, de farina nitida modii v; de cervisia modii

(117) Nomen rei non apparet.

xv ; inter hospites, et pauperes de formatiis pen-
sum II dimidium, frinsingas IV; ad pauperes CCCLXV,
de farina grossa quantum necesse est; ad pisces so-
lidi V, de vino modii VII, pullos XV. VI Kalendas Ja-
nuarii fratribus de vino modius I; idibus Jannuarii
similiter, XV Kalendas Martii similiter, et paupe-
res C; de farina grossa modii II; de cervisia mo-
dius I cum compassa. Nonis Martii modius I paupe-
ribus, ut supra. In octavis Paschæ vel in Pascha
annotina modium I pauperibus, ut supra. IV nonas
Maii modius I pauperibus, ut supra. VI idus Maii
modius I pauperibus, ut supra. Idibus Julii modius
I pauperibus, ut supra. VIII Idus Augusti modius I
pauperibus, ut supra. Idibus Septembris modius I
pauperibus, ut supra. IV Nonas Octobris calices II
pauperibus, ut supra. Initio musti modius I. Odlan-
dus faber habet in Kessiaco quantum Adalardus
concessit de terra mala, bunarii L, mancipium nul-
lum; Bernardus, advocatus, habet in Vostringe ter-
ram quam tradidit Goibertus bunaria L, mancipium
nullum.

De vaccariis. Ratwinus habet, inter juniores et se-
niores, vaccas VII; cum vitulis lactantes II; vacuas
III; juvenas triennales III. Debet pensas. Sunt inter
totum capita XX. Berbicas (118) Vodel habet oviculas
lactantes L; vacuas XXIII; multones XIII; agnellos
L. Sunt inter totum capita CXXXVI. In Curmontium
Huobbes habet multones XIII; annales VIII; oviculas
lactantes XXXVI; vacuas XIV, agnelli XXXVI. Sunt in-
ter totum capita CVI: debet pensas XXX. In Stene-
land sunt porci, inter majores et minores XXX; sunt
boves II ad occidendum, pulli XII, anates III. Sunt
ibi de spelta supra sementiam bennæ XV; de baliar-
cho carradæ XXX, de avena carradæ XV, de hodeo
carradæ II, de feno carradæ XXXV. Sunt inter boves
et vaccas, et herbicas et porcos capita CCC. Post
hæc, ego Guntbertus, in mense Junio, anno sequenti,
tabulas II marmoris purpurei valentes libras IX, dal-
maticam subdiaconalem, armillam ad cloccam ha-
bentem argenti solidos V, quaterniones diversos
Veteris Testamenti obtuli Domino Salvatori. Dedi
item denarios VIII in Bononia ad materiam alta-
ris.

XCI. (27 Jul. 868). « Anno Domini 868 et anno

(118) Fort. leg. aut *de herbicariis aut herbicarius.*

A regni Caroli regis XXVIII (119), VI Kalendas Augusti
Guntberto Romam ire disponente, in Vuæbrante
villa episcopali, in solario, in manus domni Hum-
fridi episcopi. Unigmarii comitis, Meionis, Odberti,
dederunt Aerhardus et Erkombaldus tertii manus,
vice Asbaldi patris sui, in Humbaldingahem et in
Embrica, in pago Tarvennensi, quidquid ibidem
Goibertus habuit et ut filio suo Guntberto condona-
rent, præcepit manutertiis; et Heremarus, post illos,
Folkramno et Asbaldo reddidit, ut, si Guntbertus
reverteretur, sicuti jussisset, facerent; si autem
non reverteretur, sicut per missum suum mandaret
manutertii facerent in sua et patris eleemosyna, si-
cut coram Deo rationem reddidit.

« Actum est anno episcopatus Humfridi episcopi
XIII, ipso etiam pariter Romam ire disponente.

B « Signum Fardulfi, advocati. Signum Grimaldi,
senioris. Signum Bertlandi. Signum Brunsteni.

« In Dei nomine ego Guntbertus, peccator, pres-
byter, iturus Romam, ad Dominum meum sanctum
Petrum, cui ab infantia traditus fui, ibidemque cle-
ricatus, rogans et contestans per Dominum ut hæc
perficiantur, ita, propria manu scripsi, infirmus ca-
pite valde et oculis, et subscripsi.

XCII. *De terra Humbertusin, in pago Belvacensi,
sancto Bertino data.*

C « Notum sit omnibus fidelibus, quod temporibus
Hugonis regis, patris Rodberti regis, et temporibus
Abbatis Unalteri cœnobii sancti Bertini habuit san-
ctus Bertinus quamdam terram in pago Belvacensi,
dictam Humbertusin, super, fluviolum Tera, super
quam præpositus erat quidam monachus Milo, no-
mine quidem, sancti Bertini. archidiaconus Eccle-
siæ Tarvanensis, qui, sæculari pompæ nimis inser-
viens, et propter hoc eidem Dei fidelitatem negli-
gens accepta pecunia, Rainardo de Baledin ipsam
terram dedit, ea scilicet conditione, ut omni anno,
pro censu CC solidos Belvacensis monetæ persolve-
ret, quoad viveret. Hoc autem debitum quoad vixit,
per quemdam Joannem, ejusdem terræ nostræ in-
habitorem, IX Septembris, in festivitate sancti
Bertini, transmisit. »

Cætera desunt in codice.

(119) Rectius, ut videtur, XXIX.

GUNZO GRAMMATICUS

DIACONUS NOVARIENSIS

NOTITIA HISTORICA IN GUNZONEM

(Histoire littéraire de la France, tom. VI, pag. 386.)

L

Gunzon était un nom assez commun en France et les pays voisins au xe siècle. On a déjà vu paraître un Gunzon, diacre de l'église de Novarre, dont il y a une lettre à Atton, évêque de Verceil. Orderic Vital (l. III, p. 498) nous fait connaître un autre Gunzon, prêtre en Lorraine, sur qui s'opéra un miracle éclatant par l'intercession de saint Josse, après la découverte de son corps, en 977. On trouve aussi un troisième Gunzon (MAB. An. I^r L, n. 3), abbé de Sainte-Colombe à Sens, sous le règne de Hugues Capet. Enfin un écrit du même siècle, sur des matières grammaticales (MART. amp. Coll. I, p. 294, 295), nous présente un quatrième Gunzon, qui en est l'auteur, et à qui pour cette raison nous avons cru pouvoir donner le titre de Grammairien.

Voilà, ce semble, et au premier coup d'œil, quatre Gunzon différents l'un de l'autre. Mais, si l'on y regarde de plus près et que l'on approfondisse leur histoire, il en résultera peut-être que ces quatre personnages, distingués en apparence par leurs caractères extérieurs, se réduisent réellement à deux. Il est hors de contestation que la diversité d'état et la variété de résidence ne sont pas seules des raisons suffisantes pour diviser ou multiplier les personnes en qui elles se rencontrent. C'est ce dont on a la preuve sans réplique en la personne de saint Jérôme et celle de Didier, prêtre d'Aquitaine.

Sur ce principe, il peut aisément se faire que Gunzon, diacre de l'église de Novarre, soit le même que Gunzon, prêtre en Lorraine, et que ce prêtre soit auteur de l'écrit dont on a parlé, et par conséquent le même que Gunzon le Grammairien. Il ne s'agit plus que de preuves pour montrer que ces divers caractères peuvent se trouver réunis dans la même personne.

D'abord on ne peut pas douter de celle qui se prend de la convenance des temps. C'était vers le milieu de ce siècle que Gunzon exerçait le diaconat dans l'église de Novarre. Ce fut quelques années après que l'écrit en question fut composé ; et le prêtre Gunzon vivait encore en 977, sans doute dans un âge avancé.

Autant les différentes époques qu'on vient d'indiquer conviennent à une même personne, autant lui convient aussi la variété de résidence. Gunzon le Grammairien nous apprend lui-même que le roi Otton I^r l'appela d'Italie dans ses États, dont la Lorraine faisait alors partie. Ce qu'il dit de l'utilité de cette transmigration, et les livres qu'il porta avec lui, nous donnent à connaître le véritable sujet de son changement de résidence. Il n'y a qu'à rappeler ici la soigneuse attention qu'avait Brunon, frère d'Otton, d'attirer à sa cour, des pays éloignés comme des autres, tous les savants dont il entendait parler.

A On ne peut raisonnablement douter que Gunzon n'ait été de ce nombre. De ce fait ainsi établi en résulte un autre, c'est-à-dire que ce Gunzon appelé d'Italie à la cour d'Otton est vraisemblablement le même que le diacre de Novarre, qui passait dès lors pour avoir tant d'érudition, que le savant Atton, évêque de Verceil, avait recours à ses lumières.

Cette vraisemblance reçoit une nouvelle force de ce que dit notre grammairien touchant ce qu'on mit en usage pour le tirer d'Italie. Le roi Otton, dit-il, fit souvent solliciter les princes régnants afin que je vinsse dans ses États. Mais comme je n'étais pas tellement sous leur domination ni d'ailleurs d'une condition si basse qu'on pût m'y contraindre, il prit le parti de m'en prier ; et je lui promis de venir. De sorte, ajoute-t-il, que je sortis avec lui d'Italie, et que je suis effectivement venu. Toutes ces circonstances conviennent parfaitement à un ecclésiastique, et supposent même que Gunzon n'était que régnicole à l'égard de l'Italie. Ceci est à remarquer pour notre dessein, comme on va le voir par la suite.

L'histoire ne nous instruit pas de tous les événements de la vie de Gunzon depuis qu'il eut passé à la cour d'Otton. Mais la vraisemblance doit suppléer à ce défaut. Il y a tout lieu de croire que Brunon, ayant tiré de ce savant diacre les secours littéraires qu'il s'était proposés, l'éleva au sacerdoce et lui donna quelque bénéfice en Lorraine, dont il était duc, quoique en même temps archevêque de Cologne. L'entreprise que fit ce prince de policer et civiliser les Lorrains demandait qu'il plaçât parmi eux des personnes capables de l'aider dans l'exécution de son dessein. Gunzon, qui avait du savoir et une bibliothèque riche pour le temps, était fort propre à y réussir. Suivant ce plan, qui est tout naturel et tracé sur ce qui se passa alors, il ne doit point paraître extraordinaire que la même personne qui était revêtu du diaconat en Italie soit élevée au sacerdoce en Lorraine. Pareille chose arrive communément, ou, pour mieux dire, se fait tous les jours.

Après avoir prouvé que Gunzon le Grammairien est le même que le diacre et le prêtre de même nom et du même temps, il n'est pas possible de montrer la même chose à l'égard de Gunzon ou Guncion, abbé de Sainte-Colombe à Sens. Le savant M. l'abbé le Beuf (t. II, p. 25, 116), à qui l'opinion contraire a paru probable, n'a pas fait attention à deux raisons presque invincibles, qui suffisent seules pour la renverser, ou plutôt qui ne permettent pas qu'on l'établisse. Il est constant, d'une part, que Gunzon le Grammairien ne fut jamais moine tel qu'était l'abbé de Sainte-Colombe. C'est ce qui est visible non-seulement par ce qu'on vient de rapporter des événements de sa vie, mais encore par divers endroits de

son propre ouvrage, dans lesquels, voulant montrer le mépris qu'il faisait du moine de Saint-Gal, contre lequel il écrit, il le désigne par cette dénomination humiliante : *ce froqué, cucullatus*, qui équivaut à cet autre : *ce moine bourru*. Ce n'est pas là assurément le langage d'un écrivain qui aurait été moine lui-même. D'ailleurs les temps ne conviennent point, La dispute de notre grammairien arriva, et son écrit, en conséquence, fut fait avant 960 ; au lieu que l'abbé de Sainte-Colombe, n'ayant commencé à se faire connaître que sous le règne de Hugues Capet, vers 983, vivait encore sous celui de Henri Ier, son petit-fils, au moins vers 1027, lorsqu'il y avait déjà longtemps que Gunzon le Grammairien n'était plus au monde. On n'en peut douter, puisqu'au temps de sa dispute il approchait déjà de la vieillesse.

Il y a quelques preuves que ce grammairien était Français de nation et né en France. On a vu plus haut qu'il se représente lui-même comme régnicole à l'égard de l'Italie. Il y avait pu passer soit à la suite du roi Hugues ou de celle de Lothaire son fils, soit avec quelqu'un de ces autres Français qui y furent alors établis évêques. Il était d'ailleurs fort ordinaire alors de voir des Français se fixer au delà des Alpes, surtout en Lombardie. Ce trait de l'histoire de Gunzon, joint à ce qu'il dit de la nature de sa langue maternelle, qui avait une grande affinité avec la latine, *qui latinitate vacina est*, fait voir que c'était la française. Il n'y avait alors en effet aucune langue à laquelle ce caractère convint mieux qu'à celle-ci. L'on sait même qu'elle a été autrefois nommée romaine à raison en partie de ce qu'elle était venue de celle que les Gaulois, qui suivaient le droit romain, parlaient dans nos provinces ; et cette langue de nos anciens Gaulois n'était autre que la latine. C'est sous cette dernière dénomination qu'Ademar de Chabanais (LAB. *Biq. nov.* t. II, p. 166) représente la langue française, lorsqu'il dit que les Normands convertis à la foi quittèrent la langue de leur pays et s'accoutumèrent à parler celle de Neustrie, où ils se fixèrent en ce siècle. Il n'y a aucune apparence que la langue italienne de ce temps-là fût différente de la latine ; et il n'y a jamais eu de grande affinité entre celle-ci et la tudesque ou allemande. De sorte que l'expression de Gunzon ne peut s'entendre que de la langue française.

Gunzon, il est vrai, semble dire dans la suite de son écrit qu'il était plutôt Italien que Français. C'est à l'endroit où, comparant la témérité de son adversaire à celle de Dares, qui osa attaquer Entelle de Sicile, il ajoute qu'un moine impudent a aussi osé attaquer Gunzon l'Italien. Mais il est à croire qu'il ne portait cette qualification qu'en raison du long séjour qu'il avait fait en Italie. On a mille exemples de pareille chose, surtout dans les siècles du moyen et bas âge. Ademar (LAB., *ib.*, p. 205), qu'on vient de citer, nous en fournit un connu d'ailleurs, en qualifiant saint Brunon, instituteur de l'ordre des Chartreux, qui était de Cologne, *Brunon, le Remois*, à cause de la longue résidence qu'il avait faite à Reims.

Gunzon, quittant l'Italie, en sortit à la suite du roi Otton. Mais il ne continua pas la même route : il prit la sienne par l'abbaye de Saint-Gal. Dans un entretien qu'il y eut avec Ekkehard, écolâtre de la maison, en présence des étudiants, il lui échappa une faute contre la grammaire. En tous les temps et dans tous les pays il se trouve des esprits pédantesques. Ekkehard releva cette faute d'une manière si impolie, pour ne pas dire si grossière, que Gunzon en fut vivement piqué et conçut dès lors le dessein de s'en venger. Il différa de le faire, et ne l'exécuta que dans l'ouvrage dont nous allons rendre compte. On joignit même à son égard l'insulte à l'impolitesse. Non seulement on lui dit qu'une telle faute aurait mérité la punition d'un écolier, quoique celui qui l'avait commise fût déjà avancé en âge ; on voulut

A encore lui faire entendre qu'un homme capable d'en faire de semblables n'était rien moins que propre au dessein qu'on avait sur lui, et qu'ainsi on lui conseillait de s'en retourner d'où il était venu.

L'avis était trop humiliant et trop déplacé pour que Gunzon le suivit. Il continua sa route, et se rendit dans les Etats d'Otton. Il y porta avec lui environ cent volumes, entre lesquels il y avait des écrits de Platon, d'Aristote, de Cicéron et Martianus Capella, sur les arts libéraux. Ceci se passa en 956 ou environ, au retour de la seconde expédition d'Otton en Italie contre le roi Bérenger et Adalbert son fils. Ce que dit Gunzon de la déposition d'un abbé de Saint-Gal et de la mort violente de celui qui fut mis en sa place, de quoi il parle comme d'événements dont la mémoire était encore récente, on fait juger de la sorte. Il est clair qu'il fait allusion au sort de l'abbé Cralon, déposé en 953, et à celui d'Annon, son frère et son successeur, mis à mort l'an 954. Il est certain d'ailleurs que ce fut avant qu'Otton parvint à l'empire, et par conséquent avant la fin de l'année 960.

B On ignore en quel endroit de France ou d'Italie Gunzon avait étudié ; mais on voit par ce qui nous reste de ses écrits qu'il avait fait d'aussi bonnes études qu'on pouvait faire en son temps, et qu'il avait surtout une grande connaissance des belles-lettres. Il continua sans doute de les cultiver en son particulier, et peut-être même publiquement en les enseignant aux autres jusqu'à sa mort, dont l'année nous est inconnue, quoiqu'on sache qu'il vécut au moins jusqu'en 977, que s'opéra sur lui le miracle dont on a parlé.

II.

Dans la supposition, déjà établie et prouvée, que notre grammairien est le même que Gunzon, diacre de Novarre, il faut compter au nombre des productions de sa plume la lettre qu'il écrivit en cette qualité à Atton, évêque de Verceil. On nous l'a conservée avec quelques-unes de ce prélat. Atton, qui avait une attention particulière à faire observer les canons dans tous les points, ayant consulté Gunzon sur l'affinité spirituelle par rapport au mariage, nommé ment entre le filleul et la fille du parrain, Gunzon se borna presque à lui transcrire le rescrit du pape Zacharie à Théodore, évêque de Pavie, sur le même sujet. C'est ce qui, avec un petit exorde et quelques lignes de sa façon à la fin du rescrit, forme sa réponse à Atton.

C L'ouvrage principal de Gunzon dont nous ayons connaissance est une fort longue lettre aux moines de Richenou, laquelle, par sa prolixité et la variété des matières qui y sont discutées, mériterait mieux le nom de traité ou d'opuscule. Elle fut écrite à l'occasion et en conséquence de la faute contre la grammaire où était tombé l'auteur lors de son passage par Saint-Gal, et de la censure grossière qu'en fit Ekkehard. Elle suivit de près ce triste événement ; et il paraît que Gunzon y mit la main dès qu'il fut arrivé dans les Etats d'Otton. On en a ainsi la véritable date, qui est entre l'année 954 et 960, avant que ce prince, qui est toujours qualifié roi, fût reconnu pour empereur.

D Gunzon y est tout occupé à se venger de la censure peu mesurée qu'on avait faite de sa faute, et de l'insulte injurieuse qu'il avait reçue à cette occasion. Pour prendre une juste idée de son écrit, il faut le regarder tout à la fois et comme une satire des plus vives et des plus piquantes, et comme un riche morceau d'érudition, eu égard au siècle qui l'a produit. C'est, à proprement parler, un tissu d'injures, mais d'injures, quoique souvent grossières, toujours accompagnées de quelque trait d'érudition. En général il y a de l'esprit, mais il n'y a point de cet esprit fin, délicat, enjoué qui donne tout le prix à ces sortes de pièces. La passion y est trop marquée, et presque tout y est dit avec autant d'arrogance et de présomption que de mépris et de grossé-

sièreté. Il y a même du puéril. Telle est la comparaison maligne qu'il établit entre Ekkehard, son censeur, et Achan, dont il est parlé dans Josué, comparaison sur laquelle il insiste néanmoins avec une certaine complaisance. Gunzon, sachant ce qu'il savait, pouvait se venger avec plus d'avantage en se vengeant avec plus de noblesse.

La faute de Gunzon consistait à avoir employé un accusatif où il fallait un ablatif. En conséquence, il entreprend de faire voir que, pour avoir fait cette faute dans le discours familier, il n'était pas moins bien instruit et de la grammaire et des belles-lettres. Après avoir prouvé, par un grand étalage de littérature tirée des anciens orateurs, poètes et historiens, que les meilleurs auteurs de la latinité ont quelquefois employé un cas pour un autre tant en prose qu'en vers, il montre qu'on doit avoir moins d'égard à la lettre qu'au sens dans le discours. Il passe ensuite à discourir sur presque toutes les sciences alors en usage, principalement sur les arts libéraux. Quoiqu'il l'exécute avec une ostentation trop marquée, toujours accompagnée d'injures et d'un mépris souverain pour son censeur, il faut avouer qu'il le fait en homme qui possède bien sa matière pour le temps. Il y parle non-seulement en grammairien, mais encore en physicien et en astronome. Au sujet de l'astronomie, il blâme avec raison Ekkehard de ce qu'il improuvait qu'on en fit un objet d'étude. En traitant cette matière, il propose une

A. réta le cours du soleil, les autres astres et les planètes s'arrêtaient aussi. Il n'oublie pas la musique, dont il fait un fort bel éloge en peu de mots. Une marque sensible qu'il avait quelque goût et du discernement, c'est le peu de cas qu'il faisait de la poésie de son siècle. Il doutait tout de bon qu'il se trouvât alors quelqu'un capable de faire une pièce de vers qui méritât à juste titre le nom de poème.

Enfin, après avoir dit bien des injures, il en vient au précepte de prier pour ses ennemis. C'est ce qu'il fait lui-même par une prière à Dieu en trente-deux vers hexamètres, qui montrent qu'il s'était appliqué à la versification avec plus de fruit que presque tous les poètes de son temps. C'est par là qu'il finit son écrit, qui serait véritablement estimable s'il était dégagé des injures, des traits de mépris et des airs de vanité, de présomption et d'une fade suffisance dont il est bouffi. Du reste, l'érudition y est semée à pleine main. On y compte les citations de plus de vingt auteurs : Homère, Platon, Aristote, Térence, Cicéron, Salluste, Stace, Horace, Virgile, Cinna, Ovide, Perse, Juvénal, Lucain, Servius, Porphyre, Priscien, Donat, Baëce, Fabius Planciades, Fulgentius. Entre les Pères de l'Eglise on ne trouve de cités que saint Jérôme et saint Grégoire le Grand.

B Cet ouvrage était demeuré enseveli dans l'obscurité jusqu'à l'année 1724. Alors dom Martène et dom Durand le donnèrent au public sur un manuscrit de l'abbaye de Saint-Amand, peut-être l'unique qui s'en trouve aujourd'hui.

GUNZONIS EPISTÓLA AD ATTONEM

VERCELLENSEM EPISCOPUM.

(Vide inter Attonis epistolas, supra, tomo CXXXIV, col. 113.)

EJUSDEM GUNZONIS EPISTOLA

AD AUGIENSES FRATRES.

Invehit in monachum S. Galli, qui quod grammaticaliter in casu quodam errasset, ipsum contemptui habuerat, ostenditque se et in grammatica et in aliis liberalibus studiis eruditum.

(Marten. *Ampl. Collect.* tom. I, col. 293.)

Sacræ congregationi in Augia constitutæ, Gunzo C regula quanto est strictior, tanto est transgressio puræ devotionis obsequium.

Humanæ perversitatis injuriam cuilibet illatam non populari judicio committendam puto, verum illorum quorum interest: quatenus non modo ponderatio quæratul culpæ, sed etiam comparatio regulæ. Non enim una eademque res bona, licet æque omnibus conceditur. Siquidem nuptiæ, laicis concessæ, sacris ordinibus denegantur. In vitiis quoque naturæ quædam aliquibus conceduntur, aliquibus minime. Nam gestantibus gladios permittitur ut hostes reipublicæ sine culpa prosternant. Non enim, ut ait Apostolus, sine causa gladios portant; ab hoc tamen permissu clericatus ordo longe videtur distare. Quapropter quædam licent laico que non licent clerico, præsertim monacho, cujus

regula quanto est strictior, tanto est transgressio damnabilior. Hinc de sacris ordinibus legitur, quanto gradus altior, tanto casus gravior, cui sententiæ distichon quoque concinit Juvenalis:

Omne animi vitium tanto conspectius in se
Crimen habet, quanto major qui peccat habetur.

Verum ne mora præfatiunculæ intelligentia vestra suspendatur, secundum artis præcepta benevolos, attentos docilesque vos expeto in querela injuriæ a quodam cucullato in S. Galli cænobio mihi illatæ. Cucullatum dico, quia absolute hominem vulpeculæ fraudibus corruptum non rite fateri possum, de qualibus Persius:

Astutam vapido servas sub pectore vulpem.

D Monachum quis dixerit, in quo nihil dignum hoc nomine reperitur? Non enim cuculla justificat.

quem fraternum odium maculat. O diram sortem ! qua humana natura, relicta rationabilitatis dignitate, ad ferinam se conformat vitam, sicut scriptum est ; *Homo cum in honore esset, non intellexit ; comparatus est jumentis insipientibus, et similis factus est illis.* Inde est quod in Evangelio Herodem Dominus vulpem appellat. *Ite, inquit, dicite vulpi illi.* Et Psalmista : *Partes, inquit, vulpium erunt.* Canes, porcos, ut : *Nolite sanctum dare canibus, neque mittatis margaritas vestras ante porcos.* Taurus vitulos, ut : *Circumdederunt me vituli multi, tauri pingues obsederunt me.* Nequam homines in divinis voluminibus appellatos invenimus eatenus, ut non solum nominibus animalium, veram etiam rebus insensibilibus comparentur. Scriptum quippe est : *Ecce gentes quasi stilla situlæ, et quasi momentum stateræ reputatæ sunt.* Item : *Omnes gentes quasi non sint, si sunt coram eo, et quasi momentum et inane reputatæ sunt et.* Ex quo liquido colligitur eos inter gentes computari, qui sine operibus Christiano nomine se insigniri gloriantur. Ergo ultroneitate arbitrii sibi concessa abutentes ait irrationabilibus animalibus comparantur, aut in nihilum rediguntur, quorum exitus unus est. Ne putetis me doctrinaliter velle loqui, excitare tamen mentes vestras volo, que et cucullati lasciviam et me non qualem putavit cognoscatis. Narrationis itaque ordo ab hoc loco creditur ordinandus.

Quod fateo vestras forsitan pervenit ad aures.

Venerabilis rex Otto sæpe apud Italiæ principes quibusdam moliminibus egit, quatenus ad hæc regna evocarer. Sed enim quia non alicui ita subjiciebar, neque tam humilis fortunæ habebam, ut cogi possem, versis ad me precum indicibus, promissionem ceu pignus veniendi accepit. Eoque factum est ut eo ab Italia redeunte, una venerim, negotio, ut vera fatear ultra proprias vires suscepto. Quo non charitate impellimur ? Quo non fraterna delectatione provocamur ? Cordium scrutator Deus scit non eo me venisse ut alicui nocerem, verum quo multis prodessem. Neque processi veluti Britanus spiculis hirsutus reprehensionis, sed munere charitatis. Sciunt me revera fari, qui munia litterarum non mihi penitus abesse didicerunt. Munia litterarum dico, non insidiari fraude, sed ex dilectione velle prodesset. Per abrupta igitur montium ac præcipitia vallium, perventum est tandem ad S. Galli monasterium. Porro adeo fatigatus eram, ut carerem pene officio manuum montano frigore perustarum, quatenus neque imponi, neque deponi equo possem, nisi alienis manibus deportarer. Adveniendi tamen mihi spes erat securæ quietis in loco monachicæ habitationis. Videbam frequentes capitum inclinationes, per inter scapularia compositos jacere culculos, incessus lenes, raros sermones, nihil mali suspicabar, nisi quia Juvenalis sententia latens

(1) Cinna fuit poeta doctissimus, Virgilio æqualis, qui ipsius meminit ecloga 9.

Nam neque adhuc varie videor, neque dicere Cinna Digna, sed argutos interstrepere olores.

ter mordebar, qua falsos philosophos culpat his verbis :

Rarus sermo illis, sed magna libido tacendi.

Quis hoc de monacho dictum crederet ? Unde gentili homini cognitio cucullatæ perversitatis ? Ignorans vitam lætabar, atque expectabam si forte inter raros susurros philosophici studii scintilla micaret. Nihil inde, sed fraudis molimina parabantur. Aderat siquidem pusio, interque principes morabatur, quem frequenter aspiciebat magister qualis qualis in hircos oculis reflexis, atque inter aspectus ringebat, quod delicias suas potentibus adhærere cerneret, ut reor interesse non putans quidquam castitatem turturis et obscenitatem perdicis Hic cum egrederetur et ingrederetur, committebat discipulos quas parabat fraudes.

Nox erat, et somnus curas marcere premebat, Jusque sibi in saturo poscebat ventre Liæus.

Cum fortuna fuit in sermonibus frivolis unius casus mutatione offenderim, ponendo videlicet accusativum pro ablativo. Tunc denique palam factum est, quod per totum diem magister improbabilis eruditionis docuerit discipulum in laudibus obsecutionis. Adfuit tamen quem supra pusionem dixi, culpans tam grave facinus mutationis unius casus, asserens me senem scholaribus dignum flagellis, et hoc lascivulis versibus, quasi in hoc sapiens mihi cucullatio videretur. Verum tamen quis ignorat versus lascivientis monachi ? Otio vacans, os aperit, et poema emittit, ignorans æconomiam carminis, purpureum pannum qui bene splendeat unum et alterum inserere, mores ætates personare, observare dignitates in pœsi nescit Porrigit tantum labra et ejaecat poema ; quod Persius non mentem intrare dicit, sed lumbum :

... cum carmina lumbum
Intrant, et tremulo scalpuntur ubi intima versu.

Item, ex persona qui molli pronuntiatione gaudent, inquit :

Quidnam igitur ? tenerum et laxa cervicæ legendum,
Torva Mimalloneis implerunt cornua bombis,
Et raptum vitulo caput atlatura superbo
Bassaris.

Horatius de Lucilio inquit :

Nam fuit hoc vitiosus in hora sæpe ducentos,
Ut magnum, versus dictabat stans pede in uno,

Fateor me juvenem hoc vitio tactum. Pudet, non tamen ceu quidam monachus ovina sine moribus pelle tegebar. Ne putetis me hæc proloqui ut poematis studium in contemptum ducere velim. Ecclesiasticos etiam viros poemate usos invenio ; sed miror si nostro tempore queat veri poematis scriptor inveniri. Si quidem Cinna (1) librum suum Smyrnam x annis elimavit, Horatius in nonum annum carmina sine publica ostentatione producenda præcepit. Hinc Juvenalis de scriptore poematis ait :

Magnæ mentis opus, nec de lodice paranda.

Persius quoque.

Non ego laudari metuum si forte quid aptius exit,
Quando hæc rara avis est.

Stattius quoque librum suum alloquens inquit :

O mihi bis senos Thebei vigilata per annos
Vive precor, nec tu divinam Æneida tenta.

Eandem tamen Æneidem, quam Stattius appellat, in extremo vitæ positus poeta incmendatam Vulcano committere voluit. Non parum videbatur illis, ut reor, operam dare carminibus. Nunc vero quis ructa et optima poemata jactat, quæ tamen scurra vicatim producat, secundum Persium :

Nec pluteum cædit, nec demorsos sapit ungues.
Vult medio terram finique reponere merdam,
Quam lasciva sibi modicum victura fatiscat.

Perpendite, quæso, tandem quid prudens vir ille de quo sermo est in reprehensione unius casus profecerit, aud quid magni de se ostenderit. Porro si lemsis per casuum mutationes non solum apud versidicos, verum apud sine metris scribentes frequenter invenitur. Virgilius accusativum pro genitivo aut ablativo miranter posuit.

Sed Latagum saxo atque ingenti fragmine montis
Occupat os faciemque adversam.

Pro eo quod est occupat Latagum ore aut Latagi os. Quæ figura apud Latinos rarissime, apud Homerum frequens (invenitur, ut est illud *Ecrousen Achille ton poda*, id est percussit Achillem pedem. Dicentia igitur quædam de mutatione casuum, ne ignoscere sibi stultus monachus videatur. Apud Terentium genitivus pro nominativo, ut *hoc villi edurmiscam* pro hoc villum. Apud Virgilium; ut *Quod cunque hoc regni* pro regnum. Dativus pro genitivo, ut *immitis Achilli* pro Achillis. Ablativus pro accusativo, ut *it clamor cælo* pro in cælum. Dativus pro ablativo apud Juvenalem :

Penelope melius levius torquetis Arachnæ.

Persius vocativum pro nominativo posuit.

Censorem tuum vel quid trebeate salutas.

pro trabeatus. Rursus ut nominativus pro vocativo inveniat, superfluum puto inquisitum, cum divina volumina plena exemplis inveniantur. Virgilius tamen inquit :

Corniger Hisperidum fluvius regnator aquarum

pro fluvio. Si quis autem pleniter scire desiderat, libros Prisciani de constructione legat. Animadvertite, quæso, insaniam miseri homuncionis, qui in tam vili re integrum pene expenderit diem. Non saltem unam quæstiunculam quam proponeret habuit? Audiatur iterum accusativum pro dativo in Psalmis : *Quasi proximum et quasi fratrem nostrum sic complacebam*. Pro proximo et fratri. Vult fortasse complangebam. Esto, In prosa apud Sallustium ablativum pro genitivo. *Dubitavit acie pars* pro aciei. Item dativum pro genitivo, *ad bellum Persi Macedonicum* pro Persis. In Evangelio quoque accusativum pro nominativo secundum artigraphos invenimus. *Jesum quem quæris, non est hic*, pro Jesus. Et : *Sermorem quem audistis, non est meus*, pro

A sermo. Et in Psalmis *Lapidem quem reprobaverunt ædificantes* pro lapis. Hæc et mille talia scriptores artium vitio dantur, ut Donatus : *Urbem quam statuo vestra est*. Sed quis tam excerebratus, ut putet verba sacri eloquii stringi regulis Donati aut Prisciani? Legitur in divina historia : *Moysi huic, qui nos eduxit de terra Ægypti, nescimus quid acciderit ei*. Quis modo sic loquitur? Nescimus quid acciderit Moysi huic ei? Et in Psalmis : *Mixit Moysen servum suum, Aaron quem elegit ipsum*. Licet quidam ex superfluo sibi velint, Virgilius hanc constructionem posuit ubi ait :

Olli subridens hominum sator atque deorum
Oscula libavit natæ.

Sed quia Scrvio aspera visa est, olli adverbium temporis esse voluit, id est tunc. Nullus, inquit, dicit, oscula libavit illi natæ. Pronomen enim non cum pronomine, sed loco nominis debet poni. Cum igitur ita sese divinarum series habeat Scripturarum, quis tam perditus est, ut tales elocutiones aut reprehendere audeat ut mutare? Falso putavit S, Galli monachus me remotum a scientia grammaticæ artis, licet aliquando retarder usu nostræ vulgaris linguæ, quæ latinitati vicina est. Excedimus quoque aliquando aut negligentia aut humana imperfectione, de qua Priscianus ; *Nihil, inquit, in humanis inventionibus ex omni parte perfectum inveniri credo*. Negligentia peccamus, sicut, de Homero

Quandoque bonus dormitat Homerus,

id est negligenter scribit. Qua Virgilium etiam notare possumus ubi ait : *Stratus humi bos*. Pessimus versus est habens in fine monosyllabum nomen, nisi forte sit minorum animalium, ut in Horatio :

Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus.

Præterea Servius majores nostros vitia dicit non in dicto esse voluisse, sed in significatione, ut est illud in Sallustio : *Quam quisque pessime fecit, tam maxime tutus est*. Regitur in arte, quod *tam, magis, maxime, minus, minime*, positivo tantum junguntur. Ergo sensui et significationi hæc Salustii sententia convenit, et non dicto. Cui rei Aristoteles in libro Peri Ermenias congruit, his verbis : *Sunt ergo ea quæ sunt in voce earum quæ sunt in anima passionum notæ. Omnis nota alicujus rei nota est. Prius ergo res est quam nota. Res ergo prius ponderanda est quam nota*. Solent præterea diversæ res una eademque nota signari, ut puta leo Christum significat et diabolus. Quis demens dixerit eo loci ubi legitur : *Vicit leo de tribu juda*, diabolus monstrari? aut Christum ubi legitur : *Libera me de ore leonis?* Patet profecto quia non verba tantum examinanda sunt quantum significatio. Quod in Moysæ quoque comprobatur, qui omni sapientia Ægyptiorum imbutus, quos liberalium repertoires artium fuisse constat, Domino se ad Pharaonem mittenti dixisse legitur : *Obsecro, Domine, non sum eloquens ab heri et nudius tertius, et ex quo capisti loqui ad servum tuum impeditioris et tardioris linguæ sum..* Fateba-

tur utique se in sermonem tardum; quem philosophia nullus ritè valet dicere imperitum, teste protomartyre Stephano, qui in Actibus apostolorum de eo ita loquitur: *Erat Moyses eruditus omni sapientia Ægyptiorum.* Quapropter si de verborum significationumque vi plura audire cupitis, etiam ea quæ sequuntur æquo animo considerare debetis. Boetius vir eruditissimus in libro Peri Ermenias secundæ editionis audite quid dicat: *Adminiculari quis debet obscuris sensibus, patientia atque, consensu, quod ad sententiam dicentis spectat, et si sermonem ratio se ita non habeat.* Sufficiunt hæc ad confutandam stultitiam fratris; an plura requiritis? Ni fallor, vera quoque me dicere probant verna ex corruptis composita, vel in compendium ducta, in quibus brevi prolata multa monstrantur, ut in nomine *Verna*, quod aiunt ex tribus corruptis compositura, quæ sunt bonus, hæreditarius, natus. Ex prima itaque parte nihil habetur nisi littera alterius loco posita, videlicet pro *b*; ideoque quidam propriam litteram servantes *Bernam* dicunt. Eodem etiam modo unum verbum quamvis incompositum plura in se retinet, quale est illud Lucani:

Omnia majorum vertamus busta, licebit.

Dicunt in hoc verbo tres debere intelligi partes orationis, conjunctionem, nomen, et substantivum verbum, ut sit *licebit*, si licentia erit, quatenus si affirmativa sit conjunctio, non dubitativa. Præterea si in dicto tantum et non in significatione oratio constat, nihil in figmento fabularum nisi nudum accipitur mendacium; superflua putabuntur omnia quæ ex his ad veritatis intelligentiam a prudentibus traduntur. Mythologiarum liber ille (2) Fulgentii nihili habebitur. Divinarum Scripturarum mystici intellectus seu supervacui contemnentur. Quid ergo erit inter Judæum et Christianum sublata allegoria? Subauditiones insuper tam in divina quam in humana scriptura superflua habebuntur. Delirus videbitur Terentius, dicendo:

Egone illam? Quæ illum? Quæ me non?

Imperfectus etiam poeta, ubi ait:

Jam cælum terramque meo sine numine venti.
Miscere, et tantas audetis tollere moles?
Quos ego!

In Evangelio etiam mutila videbitur sententia, ubi legitur; *Quia si cognovisses et tu.* Patenter igitur monstratur prudentiam non tantum in verbis quantum in significatione constare, teste Apostolo, qui de se loquitur; *Etsi imperitus sermone, sed non imperitus scientia.* Notissimus quoque orator eloquen-

(2) Hic Fulgentius non fuit insignis ille Ruspensis episcopus, fidei catholicæ adversus Arianos acerrimus defensor sed Fabius Planciades Fulgentius, qui præter Mythologiarum librum conscripsit ad Calcidium librum de *Prisco sermone*, editam a Junio et Mercero, et *Moralem Expositionem Virgilianæ continentis* a Coimelino vulgatam.

(3) Hic haud obscure designat Cranolis abbatis depositionem a Lindulfo Ottonis Magni filio, anno

tiam sine sapientia obesse fatetur. Sapientiam sine eloquentia prodesse, numquam nocere. Possem multa ex divinis humanisque libris exempla subjicere, sed nolo epistolæ tenorem exemplorum copiis onerare. Verumtamen quia uniuscujusque rei exitus propriam habet causam, nihil enim, ut in libro Job legitur, in terra sine causa fit, volo animadvertatis quam putem in S. Galli monacho causam iniquæ reprehensionis. Æstimo illum ingressum aliquando hortum viri prudentis, in quo degustavit refanum canino stercore innatum, quæ est causa putidi ructaminis, id est malivolæ reprehensionis. Adhibete quapropter viridariis vestris claustra, seras, custodes, ne olera vestra bene olentia turpi ructamine vitientur. *Corrumpunt*, ut inquit Apostolus, *mores bonos colloquia mala.* Non tamen mirum videri debet si non metuit quis minoribus obligari, qui majoribus vitiis obnoxius habetur. Nonne hic de quo loquimur unus est ex illis qui proprium nuper abbatem pepulerunt (3), subrogatumque pro eo in exitium merserunt? Hoc ideo dicitur quia nisi is qui successit hortatibus perversorum minime cessisset; adhuc fortasse viveret. Notum est quod cum bonis operibus vita aliquando protenditur, et cum malis brevitur, sicut per quemdam sapientem dicitur: *Nolli esse justus multum, ne moriaris in tempore non tuo.* In Job quoque de iniquo viro legitur; *Antequam dies ejus impleantur peribit.* Et Psalmista; *Viri, inquit, sanguinum et dolosi non dimidiabunt dies suos.* In divina etiam lege frequenter invenitur; Si quis hoc vel illud fecerit, moriatur. Ergo non faciendo vivat. Quapropter mortiferum consilium dantem ex studio et accipientem uno modo obligatos tenet. Haud igitur miremini si fratrem verberat qui patrem necat. Lætor quia nihil tale de vobis audio. *Ab impiis*, ut scriptum est, *egreditur impietas*; siquidem jugiter armata est Pallas, id est sapientia, ubique munita. Si tamen diligenter advertitis, hospes noster necessitate peccavit. Quid hospitibus ferre posset in recessibus cuculli sui per totum diem quæsivit, in quibus nihil aliud quam fraudes quas absconderat invenit. *Malus homo de malo thesauro profert mala.* Quod ergo habuit erogavit; ne miremini me cucullum dicere, cucullum namque religionis dico, cucullum turpitudinis. Hinc Juvenalis de scorto:

Illa jubet juvenem sumpto properare cucullo.

Dignum nempe æstimo ex qualitate personæ cæterorum accidentium qualitates æstimari. Scriptum quippe est: *Omnia munda mundis.* Si hoc recipitur,

953 factam, ob severiorem ejus disciplinam, quam fratres detestabantur. Huic subrogatus est Anno ipsius frater, *infuli certe dignissimus*, inquit Mabilionius, *si legitime creatus fuisset*: quem brevi post in exitium merserunt, hoc est, ut interpretor, morti tradiderunt. Sane eum immature obiisse anno sequenti tradit Mabilionius, qui occisum fuisse ignoravit

restat e contrario ut omnia immunda sint immunda. Ideoque in divina lege cautum erat ut quæcunque immunda tetigissent, immunda fonent. Verumtamen quia ab ecclesiastico, ut videbatur, viro injuriam tuleram, graviter ferebam, *quoniam si inimicus maledixisset mihi, sustinuissem utique; et si is qui oderat me super me magna locutus fuisset, abscondissem me forsitan ab eo.* Indignabar quapropter vindictam quærens motu humanæ fragilitatis; verumtamen sciebam illum de quo sermo est in suo conclavi cornutum, ut locus mihi nullus defensionis haberetur; novitius siquidem eram, neque vera dicenti mihi fides adhiberetur, etiamsi contendere vellem; retardabar quoque præcepto Sapientis quod dicitur: *Ne respondeas stulto juxta stultitiam suam, ne efficiaris ei similis.* Sed quia tempus est loquendi et tempus tacendi, respondeo nunc, monente eodem Sapiente: *Responde stulto juxta stultitiam suam ne sibi sapiens esse videatur.* Hæc mecum sollicita intentione perquirens scrutabar accidentia personæ, quæ fraudi convenirent; deprehendi tandem in ejus vultu colorem vilis metalli, quo solent pretiosa vitari. Persius:

Ne qua sub arato mendosum tinniat auro.

Calamistratos capillos, nitidum ultra quam oporteret cucullum, pedes calceamentorum adhærentes pedibus (4), ne follere possint: quibus indicia B. Hieronymus sponsum monstrari docet, inquiens: *Sunt quidam mei ordinis clerici quibus cura est de vestibus si bene oleant, si unguæ in digitis radiant, si capilli nitida compositione complaceant, si per laxa pelle non folleat. Hos tales cum videris, magis sponsum æstima quam clericos.* Hinc ipse generalem sententiam proferens, inquit. *Nec affectatæ sordes, nec exquisitæ munditiæ conveniunt Christiano.* His igitur perspectis, curiose rimari cæpi utrum proprii quoque nominis nota factis consentiret. Quidni? (5) Achar namque vocabatur, quasi ex præsgio furis nomen acceperit. Notum quippe est quod in excidio Jerichontinæ urbis Achar furto auream sustulerit regulam, certique ponderis siclos cum coccineo pallio. Igitur qui conveniunt nomina, perscrutari liquet quomodo duorum congruunt facta. Primus Achar, qui *anathema* interpretatur, regulam auream sublegit, secundus iste Achar regulam bene vivendi contempsit, regula, namque ad hoc adhibetur ut rectitudo servetur, Quisquis etenim regulam bene vivendi spernit, auream furto normam subtrahit. In sacra namque Scriptura aurum plerumque ad splendorem sapientiæ refertur. Hinc B. Gregorius: *Aurum, inquit, Deo offerimus, si in conspectu illius luce sapientiæ resplendemus.* Quod furari vincitur quisquis acceptum a Deo ingenium vertit in usum prævæ operationis. Ducentos quoque siclos idem Achar furatus dicitur, per quos gemina virtus

(4) Videtur legendum *pollibus*, idque satis innuit locus subsequens ex Hieronymo, *si pes laxa pelle folleat.*

(5) Hic haud obscure designat Ekkheardum se-

charitatis non immerito figuratur. Centenarius namque perfectus est numerus, non tantum quia decade solidatur, quantum quia divinis voluminibus sacratus invenitur, sicut in Evangelio ubi legitur: *Aliud cecidit in terram bonam, et ortum fecit fructum centuplum.* Siclus namque ponderis species et omnia charitate ponderantur, sicut scriptum est: *In his duobus mandatis tota lex pendet et prophetæ.* Qui sicli bene argenti fuisse dicuntur: argentum quippe in divinis voluminibus ad eloquii claritatem refertur, teste Psalmista qui ait: *Eloquia Domini, eloquia casta, argentum igne examinatum.* Verumtamen quia a reprobis charitas et animo et verbis contemnitur, merito Achar et verbis ut in argento, et mente ut in auro furtum fecisse narratur; in auro, sicut scriptum est: *Qui odit fratrem suum, homicida est; in argento, ut est illud: Qui dixerit fratri suo Fatue, reus erit gehennæ ignis.* Præterea quia sunt quidam qui non solum se fratribus impertiri nolunt, sed exteriora quoque denegant, idcirco Achar cum aurea regula, atque ducentis siclis argenti, coccineum quoque pallium abstulisse memoratur. Coccus etenim ignei coloris est, et charitas ardere perhibetur, sicut in Evangelio legitur: *Nonne cor nostrum ardens erat in nobis, cum loqueretur in via, et aperiret nobis scripturas?* Quid igitur decernitis? Nonne videtis quia in omnibus in quibus circumscisus Achar peccavit, cucullatus Achar culpabilis invenitur? Auream regulam sublegit, quando adversus fratrem malevolentiam mente concepit, ducentos argenti siclos abstulit, in eo quod malevolentiam mente conceptam verborum indicia patefecit: coccineum quoque pallium furim rapuit, quando jura hospitalitatis in usum vertit prævæ redargutionis. Si palingenesiam vel metempsychosim Pythagoræ stulte quis accipere vellet, animam circumscisus Achar corpori istius nullatenus inesse dubitaret. Curtavit ille furto rempublicam, rempublicam multo magis iste curtare voluit, quando accepto itinere, me remove tentavit. Sciet forsitan et ipse quantum damnum rei publicæ inferre voluit, cum postquam veni, quid utile egerim cognoverit. Amalec in via mihi occurrit, cæptumque iter intercludere voluit, cujus memoriam de terris se Dominus ablaturum comminando promisit. Amalec quippe *lambens populus* interpretatur, cui merito comparentur qui litterarum superficiem lingunt, et ad gustus dulcedinem non perveniunt: quos hyprocritis comparandos nullus fidelis dubitat, qui dum sicte Deum quærunt, invenire non merentur, quos mundanæ litteraturæ scriptores servili conditioni deputant, ut est illud Juvenalis:

Nos colaphum incutimus lambenti crustula servo.

Mirandum tamen est cur miserimus inviderit bonum aliis, quod profuturum sibi noluit. Proh do-

niorem, qui in S. Galli scholis magisterium aliquando tenuit, postea decanus effectus, oblatam etiam abbatis dignitatem recusavit, non dignus certe tam mordaci et indecora reprehensione.

lor! diabolus imitatus est, qui bonum quod perdidit homini invidit. Humana facie tales belluina mente monstrantur, de quibus in Evangelio Dominus loquitur: *In vestimentis ovium veniunt, intrinsecus autem sunt lupi rapaces*. Utinam vellet is de quo loquor tecum in conspectu vestro conversari, quorum prudentiam ab antiquo spectatam audio! Nota sunt mihi Achar furta, nota ficti monachi fraudulentia; quam mala incude spicula ejus producantur non ignoro, quam invalida manu jaculentur expertus sum. Noverit Horatium pro me minantem. In malos asperrimus parata tollo cornua qualis Sicambe spretus infido gener, aut acer hostis Bupalus. An si quis atro dente me petiverit, inultus ut flebo puer? Dares Siculum attentavit Entellum lascivus monachus Gunzonem Italicum.

Noverit incauto Entellus conanime lapsus,
Qua vi perculerit prostratum pene Dareta.

Causam querelæ audivistis, quid etiam contra studium litteratorum professionis hostis nescio aut hospes egerit oportet audiat. Adveniens deferebam pene centum librorum volumina, arma scilicet pacis, quæ vertit invidus hostis in studium furoris; inter quæ erat Martiani in vii liberalibus disciplinis succincta veritas; quam contemnendam putant qui fabulæ solummodo delectationibus oblectantur, qui non integre capitur, si veritatis qualitas ignoratur. Deportabatur quoque Platonis in Timæo vix intellecta profunditas, Aristoteles in libro Peri Ermenias, aut nostris vix temporibus tentata aut non perspecta obscuritas, Ciceronis Aristotelisque non contemnenda Topicorum dignitas. In quibus aliisque cum me interrogandum putarem, nequaquam vilium rerum motu, sed desuper immissi impetus gravitate sollicitabar. Quis putaret se reprehendum in unius casus mutatione, cui Deus plura concesserit? Non putabam Achar furem vivere, neque transitum animarum secundum Pythagoram in diversa corpora fieri; quæ si reciperem, animam hominis corpori ipsius monachi inviderem. Sordibus qui fœdatus porcum unxit, fraudibus gaudens, merito anima vulpeculæ vivificatur. Ne putetis me odio loqui. Absit ut odio habeam quod humana effigies viventem hominem monstrat. Nam licet accidentem homini nequitiam odio habeam, diligo tamen substantiam, quamvis ipsa quoque malitia contra votum se possidentis mihi profuerit. Nam et multorum fraudes patefecit, teste Marone, qui ait:

Accipe nunc Danaum insidias et crimine ab uno
Disce omnes.

Atque multorum ignorantiam nudavit, apertissimo autem indicio se apud indoctos nutritum monstravit, qui pronuntiatione unius casus animi conceptiones deprehensas putavit. Sæpe audivimus vilia quæque ornatis dici verbis, e contra digna prolata vili sermone notari, veluti si nomen diaboli aureis litteris quis scribat, Dei autem atramento. Præterea quid de his hominibus dicendum est qui sine litteris vivunt? Nonne quidam acumine

ingenii quibusdam litteratis præferuntur. Ulixes viro ingenii omnibus qui illum oppugnare prælati sunt, adeo ut armis Achillis solus inventus sit dignus. Legimus quoque prudentiam Adæ, qua omnibus creaturis nomina imposuerit, non tamen quod grammaticam sciverit, nisi forte S. Galli monachus ita velit primum hominem creatum ut omnium scientiam noverit artium, quam peccando amiserit. Quod si ita est, omnes homines scientiam naturaliter omnium habemus artium; corruptum sed enim in primo homine arbitrium legimus, non scientiam artium interclusam: viderit qui potest; nos tamen in re dubia ne controversemur, vilium rerum quapropter controversiam pertinaci cucullato relinquamus, quem putabam velle stipulari a me fundamenta totius orationis: 1. Quomodo ita se habeant, ut neque vocales, neque semivocales, neque mutæ certis spatiis limitentur, sed confundi sic videantur, ut cuilibet stulto casu positæ potius quam ratione habeantur. 2. Cur digamma post Latinas acceptum litteras non post *v*, veluti *x*, sed post *c* collocatur. 3. Liberales disciplinæ secundum propriam vim an pro captu sese percipientium pernoscantur. Nam dubitant quidam velle stipulari a me fundamenta totius orationis: 1. Quomodo ita se habeant, ut neque vocales, neque semivocales, neque mutæ certis spatiis limitentur, sed confundi sic videantur, ut cuilibet stulto casu positæ potius quam ratione habeantur. 2. Cur digamma post Latinas acceptum litteras non post *v*, veluti *x*, sed post *c* collocatur. 3. Liberales disciplinæ secundum propriam vim an pro captu sese percipientium pernoscantur. Nam dubitant quidam velle stipulari a me fundamenta totius orationis: 4. Donatus an Priscianus orationis partes ordinaverit. 5. Quis horum diffinitiones eisdem partibus et accidentibus eis dignius attribuerit: magnum siquidem laborem expenderunt antiqui in ordinandis et determinandis rebus.

De grammatica. Putat fortasse tumidus monachus grammaticam ceu vile quiddam cucullo suo contineri; non tamen ita est, semel tergum ejus aspexit, et festinans ut faciem ei cerneret, impactione pedis cecidit, et vix ad sessionis ejus partes pervenit, ex quo et superbit. Hæc femina aliter grammaticis, aliter Aristoteli cedit. Huic suadet per obliquos casus non posse nomina dici, illis etiam in obliquis posse nuncupari. Hæc figuratas elocutiones aliquando sic commemorat, ut cui gener subjici debeant ostendat. Multa præterea servat, in quibus stultorum temeritas errat. Habeant tamen hanc quibus contigit saltem in somnis vidisse Minervam, dummodo de ea quæ subsequitur nihi præsumant. Nam reluctatur et fugit, quibusdam etiam tergi visum negat. Quibus tamen se videntem præbet, non una eademque facie apparet. Alio etenim huic, alio illi vultu monstratur.

De dialectica. Quod ostenditur ex eo quod Aristoteli genus, speciem, differentiam, proprium et accidentia, substistere denegavit, quæ Platoni subsistentia persuasit. Aristoteli an Platoni magis credendum putatis? Magna est utriusque auctoritas, quatenus vix audeat quis alterum alteri dignitate præferre. Hæc ita aliquando ambiguitate obfuscat, ut quæ res, cui generi subponi debeat difficile possit inveniri. Verbi gratia, si quis ita proponat: Cum omnia, quæcunque sunt, aut substantia aut accidens habeantur, quid de differentia dicendum est quæ neque substantia, neque accidens dici potest? Substantia dici nequit, quia non

prædicatur in eo quod quid sit. Accidens idcirco A vocari non potest, quia substantiam informat. Quod enim substantiam constituit in substantia prædicatur. Est autem hæc tam subtilis prudentiæ, ut x et viii modorum conclusionibus omnem pene logicen philosophiam concludi existimet. Quæ Aristoteli adeo obsecuta creditur, ut ei nutrix credatur. Scit sophistica stultos cavillatione decipere, monstrat tamen qualiter ipsa cavillatio possit evitari. Falsa veris quando vult sic farcinat, ut uno eodemque tempore, eodemque loco rite convenire videantur. Esse etiam et non esse arcana quadam ratione simul concurrere fingit. Propositionum suarum quadraturam eo modo dispositam autumat, quatenus obliquorum laterum recursus aliquando sine coactione redeat, aliquando coactione operiat. Huic non satis est ut dicatur malum esse quod est, sed quia bonum non est. Verba secundum se nomina esse putat. Nam et qui dicit auditum constituit, et qui audit quiescit, ipsaque non nisi in instanti tempore iudicat dici posse. Ubique se vertit ad singulos, ac veluti ludens venena mordacitatis, quæ venena monstrata cuti vitam non intercludunt. Quam bonus Deus, qui invidum cucullatam talibus privavit, quibus in fraudes possit valentior inveniri! Bene est. Caret enim maledicto, de quo per quemdam sapientem dicitur: *Qui sophisticæ loquitur, Deo odibilis est*, etc. Grator itaque huic, quod hæc macula caret, licet non sponte. Vellat forsitan miserior esse quam sit, sed bonitate Dei temperatur, neque intelligit. Sedens in conclavi monasterii cornutum se putat secundum prover- C bium Aristotelis quo ait:

Limax in suo conclavi cornupeta sibi videtur,
Seque putat cursu timidis contendere damis.

Unciolam tota cum vix expendere, quo cæna valeat sese impertire sodalis. Ne imputetis vitio quod sæpe idem repeto. Siquidem utor Juvenalis exemplo, quod de Crispino ait:

Ecce iterum Crispinus et est mihi sæpe vocandus
Ad partes.

Et Cicero in Verrinis sæpe Verrem repetit. Verumtamen quia in liberalibus disciplinis multa inquisitu digna reperiuntur, paucis ex grammatica et dialectica prælibatis, rhetoricæ potentiam breviter in medium deducere tentabo.

Eloquiis hæc se promittit solvere mentes
Quas velit, ut lætis convertere tristia possit
Tristibus, et doctæ medicari famine linguæ.

De rhetorica. Hujus materia tribus generibus divisa causam constitutionis informat. In hac multa inquisitu digna reperiuntur, aut quia nunc in usu non est, aut quia apud auctores diverso modo variabilis invenitur. Nam fuere quidam qui unum tantum genus hujus artis esse vellent; quidam, ut dixi, tria. Constitutiones vero plures tres esse vulerunt, cum partibus qualitatis. Pauci autem quatuor esse dixerunt. Totius artis summam multi quinquepartitam esse voluerunt. Verumtamen Cicero

in duobus libris tantum de inventionem tractat. Caesarum partes alii quatuor affirmant, Cicero vere duas addit, confirmationem videlicet et reprehensionem. In probabili quoque narratione, in qua ab aliis vii introducuntur, in quibus rei veritas solet inveniri, Cicero numerum variat, in quibus omnibus quanta necessitas inquisitionis habebatur palam ostenditur. Hæc femina prudenti transgressionem a genere in genera, a constitutione in constitutionem transitum facit. Nam Virgilio cum de Turno loqueretur, a qualitate in finem transmeabilem motum permisit. Hæc in principio alterius vultus, alterius in medio, in extremo alterius se monstrare contendit. In progressu autem et in fine mutabilitates suas astutius prodit. Quæ loquens nunquam sine strepitu graditur, nisi forte aliquando tacens loqui videatur. Alumnam hanc Ciceronis nullus dubitaverit. Nam præsidio illius vallatus, conjuratores in rempublicam deprehendit. An aliud subvenit ei nisi hæc, quando Catilinam de senatu ejecit gravitate sermonum et sententiarum, quibus Roma patriam patriæ Ciceronem libera dixit? Hæc uno ducta diversos pingit colores, reditque ad proprium cabile quinquepartitis semitis, quatenus flexus viarum suarum brevi reductione colligat, circaque epilogram præsumptionem requirat. Excipit hanc quam sapientissimi regis sororem ferunt subtilitate vultus et sapientiæ dignitate. Dicunt Hebræi Salomonem minutis formatum corporis lineamentis. Quod ex verbis quoque filii ejus colligitur, quibus ait: *Minimus digitus meus grossior est dorso patris mei.* Ex quo potest aliud colligi, in eo videlicet quod in tenui corpore Salomonis larga sapientia fuit, datur intelligi, quod in pingui vix queat subtilitas sapientiæ inveniri. Hinc Perseus:

. Nugaris cum tibi calve
Pinguis aqualicalus propenso sexquipedæ exstet.

Staius quoque virtutum corporis enumerans de Tideo inquit:

Major in exiguo regnavit corpore virtus.

Hæc quasi per digressionem, ad proposita recurram. Hanc ideo virginem corpore tenuem memoravi, quia abstracta a rebus corporeis in natura sui nulla corporalitate crassatur. Vindicat sibi quapropter collegium divinitatis, non tamen ut accidens haberi in Deo velit, sed substantiam. Unum namque in Trinitate personarum Patris, et Filii, et Spiritus sancti substantia est. Ergo Trinitas in unitate, et unitas in Trinitate substantia est. In creaturis quoque secundum philosophos potest numerus quoquo modo substantia videri, nisi forte neget quis numerum esse. Aiunt prudentes Unum et Est idem esse, ut tandiu sit aliquid quandiu unum est; et cum desierit unum esse, jam non sit. Est substantiam monstrat, atque idcirco a sapientibus substantivum vocatur. Ergo et Unum quod idem habet, quod est, substantiæ non irrationaliter deputari potest, quamvis numerus omni generi quantitatis assignetur. Hæc de quo loquetur

Ita se in minoribus conformat, quatenus in majoribus mas velit haberi, ut jure quis eam Censuram aut Tyresiam credat, id est utriusque sexus capacitatem. Præterea componit aliquando mirabile præstigium, quando sine judicio verborum aliquibus animi secreta pandit. Ex quo etiam stultus arguitur, qui in brevi sermone prudentiam sanæ mentis se deprehendere posse arbitratur.

Ecce iterum Crispinus et est mihi sæpe vocandus
Ad partes.

Hæc virago cuncta intra se eatenus contineri putat, ut recedens nihil post se relinquat. Quapropter cum tantæ dignitatis sit, gravatur præsumptione quorundam, quod de se plus quam oportet præsumant. Nam difficile est infinitum finito limitari. Quod qui conatur haud injuria insanus creditur. Siquidem multa huic insunt, quibus variabilis potentia difficiliter deprehenditur. Aliquando propriæ magnitudinis figuram sic supergreditur, ut gigantæ quantitati similis æstimetur. Aliquando ita infra se decidit, ut pigmæ virgini non immerito assimilari possit. Tanto moderamine quandoque licet se cohæreret, quo nihil majus, nihil minus in ea possit inveniri. Porro si quando pertusa ad compitâ venit, dominam se haberi potest, ruris magistratam, moderatricem siderum atque dispensatricem sonorum, suo putat parere magisterio. Nam si Platonis Timæo creditur, mirabili hæc compositione mundi anima conformatur, de qua Virgilius:

Principio cœlem ac terras camposque liquentes,
Lucentemque globum lunæ, Titaniaque astra
Spiritus intus alit, totosque infusa per artus
Mens agitât molem, et magno se corpore miscet.

In hac quoque ut aliis multa egent inquisitione quæ stulti quasi inutilia et non necessaria contempnunt. Debuit tamen saltém ordo inquiri, cur a Boetio in primo loco quadrævii liberalium disciplinarum hæc posita sit, a Martiano autem secundo. Ideo forsitan nullus requirit quia aut casu hoc factum putat, aut Martianum in artibus nihil boni contulisse existimat. Meo tamen judicio utriusque divisionis æstimatio ut insanano aut illiterato debetur. Sequitur hanc, quam præmisi, agrestis femina adeo masculæ et infatigabilis virtutis, ut cœlo non ignota putetur, quæ in medio mundanarum rerum eo modo sibi statuit domicilium, ut media extremaque possideat, cui merito carnem illud Virgilii conveniat.

Ingressiturque solo et caput inter nubila condit.

Quo te metiatur solum et cortis lineis dispertiatur polum, quæ sine corpulentia corpus sibi assumit, longitudinem sine latitudine sibi inesse struit, quod neque in araneis filo reperitur. Junctis longitudini et latitudini arcana quadam potentia altitudinem subtrahit; quod corporalibus incongruum videtur: sed sibi theoremata hæc digne debent fatetur; linearum compositiones ita compaginat, ut aliquando rectis sibi angulis convenient, aliquando obtusis, mistis

aliquando, sicque fit ut non æqua sibi semper mensura consocientur, sed dispari quantitate. Quondam etiam stantibus suppendiculares copulantur, et hæc non simpliciter. Possunt tamen inveniri quæ nullæ societate aliis copulari queant, non immerito alogas dicunt, quæ in qualitate, quantitate, sectione positioneque consistunt. Hæc planetarum circulos, zodiacum gyros, zodiaci atque lactei connexionem circuli, propriis lineis complectitur, et quæcumque linearum ductis absolvuntur, suo juri attribuit. Patenter itaque monstratur quia sine hujus lineamentis nulla corporalis dimensio possit ostendi, quando quidem qualiter corpus limitetur, incorporaliter ingenitæ sui potentia patefacere conetur. Non injuria quæ hanc apostolorum dixerit: *In omnem terram exivit sonus eorum*. Procedit dehinc quæ Astrea vocatur, tantæ acuminis femina, ut nunquam interpolatione noctis fuscetur, nunquam caliginem sentiat, nunquam nubium contractu furvescat; quæ cum sanctas animas ad cœlum evehit corporibus solutas, monet uti despiciant quam densis tenebris tegerentur, donec corporibus inhæserunt. Ellæ non immerito quæ contubernalem dixerit, cui currum ex innocuo perspicuoque ætheris elemento paravit. Lignæ siquidem curru sublatus dicitur; porro est ignis exurens, est solummodo splendens. Hæc quanto elatior terris est, tanto mortalibus minus cognita, quæ in solo domicilio possidens, quasdam planetarum microcoactu impellit, nunc eas præ se agens, modo retrogradari compellens, modo stationi connectens ipsamque domicilii sui circulum a luna secundam; Platonis suasit, tertium Mercurii, Veneris quartam; Ciceroni vero et aliis longe aliter ordinis distantiam persuadendam putavit, ut secundus a luna Mercurii, tertius Veneris, quartus Solis, quintus Martii, sextus Jovis, septimus Saturni circus haberetur; quid igitur? Reprehendimus Platonem? Minime. Ciceronem ergo et alios? Absit. Hæc tanta rapiditate cœlestem spheram movet, quo et planetarum cursus cum ea rotet, et mirabili quadam ratione naturæ eorum occursus celeritatem ejus retardet. Mensæ lunaris accensionis aliter constare, aliter peragrationsis zodiaci fatetur, eo modo quo XII menses lunaris accensionis XIII sint zodiactæ peragrationsis. Per hæc invenitur quomodo a Capricorno in Cancrum ascendendo pauciores dies explicet sol quam a Cancro in Capricornum descendendo. Oritur quoque magna inter philosophos de cœlestibus corporibus quæstio, utrum animata sint an inanimata; et Plato quidem non solum animata, sed et rationalia et immortalia putat. Aristoteles inanimata et immortalia. Ex quo secundum opinionem Platonis contrarium quiddam conficitur diffinitioni Porphyrii, qui differentias substantiales et divisivas affirmat generum, et constitutas specierum. Sed irrationalis et immortalis differentiæ secundum Platonem nullam speciem conformant. Licet Aristotelis opinio a Porphyrii diffinitione non dissentiat, Salomon tamen Platoni videtur favisse, ubi ait: *Oritur sol et occidit, ad locum suum revertitur: gyrat per meridiem et flectitur*

ad Aquilonem. Lustrans universa per circuitum vadit spiritus, et in circulos suos revertitur. Quæ sententia ita solvi potest; quod ideo sol spiritus dicatur, quia calore ejus omnia nascentia vivificantur et crescunt. Inde est quod quidam gentilium naturam hoc modo diffiniendam putarent: Natura est ignis artifex, quædam via vadens in res sensibiles procreandas; sed quia hoc non adeo probabile est. sententia Apostoli, cum in uno modo ecclesiastici doctores conveniunt, consideranda est, qua dicitur: *Scimus quia omnis creatura ingemiscit et parturit usque adhuc.* Et paulo post: *Quia et ipsa creatura liberabitur a servitute corruptionis in libertatem gloriæ filiorum Dei.* Nonne rectius in talibus deceret monachum occupari quæ ad eruditionem pertinent Christianæ religionis, quam inservire fraudibus? Vile putat in liberalibus studiis immorari, planetarum absidas, positionem, discursus per zodiacum, circulorum inter se replicationem inquisitum ire nihili pendit. Saltem ea quæ in divinis libris ex ipsis artibus inveniuntur considerare deberet, ut est illud in divina historia, quando Josue soli et lunæ stationem indixit, utrum reliquæ quinque planetæ et intima mundi orbita stationi servierint, an proprios cursus servaverint. Quod si ita est diaphoniam passa est cælestis illa harmoniæ suavitas, mutilatis duobus nervis, eo præsertim quo primum tetrachordum terminantur, et secundum auspiciam sumit. Si autem ultima sphaera simul cum planetis subsistit, superæ dulcedo musicæ conticuit. Forsitan inde est quod in Job legitur: *Concentum cæli quiescere quis facit?* In qua quæstione tot emergunt, ut Lerneus anguis Herculeis iterum viribus compensari videatur.

De musica. Verumtamen quia musicæ mentionem intuli, de inquisitu ejus pauca narrabo, quæ tanta dignitate viget, ut Deo assistere jure credatur. Cujus rei exempla ita se frequenter offerunt, ut modo dictu supervacua putentur. Hæc cum tanta majestate polleat, ut divino conspectui famuletur, in cælestibus corporibus ita sibi monarchiam vindicat, quod in his jugiter concentum struat, et Pythagorici dignitatem silentii non amittat, eoque fit ut personet et taciturnitatis modum servet; sicque in circulorum varietatibus sese moderatur, quatenus contra legem humanæ modulationis, juxta quorumdam opinionem laxioribus gyris acutos, brevibus graviore impertiatur sonos. Nascitur quoque perplexa quæstio in eo quod quinque planetæ aliquando solari radio impelluntur, quandoque stationi deputantur. Statio motu caret, sonus autem sine motu esse non potest: stantibus ergo aliquibus planetis, non integratur jugis harmoniæ concentus. Quapropter inquirendum est, quantum humanæ scientiæ conceditur quomodo cælestes planetarum motus et impositam sibi legem continue servant sonoritatis, et injunctam sibi quandoque necessitatem nequaquam prætereant stationis, inter quæ de mundi etiam sphaera inquiritur utrum sonitu impellatur an silentio agitetur. Dicunt omne quod in motu est locum mutare, omne autem

corporale mutatione loci sonum efficere; cælestis autem orbita locum non mutat, quatenus in sese rotatur, nullum ergosua volubilitate sonum roddit, et tamen ingenti strepitu dicitur agitari, sicut paulo ante exemplo Job cæli concentum præmisi. Sed potest forsitan illud de planetis tantummodo accipi. De his tamen viderit quicumque ille est, quantum sibi divina gratia ministraverit, dummodo in terrestri cognitione sonoritatis aliquantulum mihi liceat immorari; in hac namque multa reperiuntur quæ frequenti indagine digna judicantur. In hac generaliter ipsius requirendæ sunt partes, quas Virgilius VII esse monstrat, inquires:

Obloquitur numerus septem discrimina vocum;

in cujus brevitate carminis totius harmoniæ gravitas continetur, Quæritur etiam in hac quid infinitate terminet vocum, quis motus sit audiendi, quot symphoniarum et quæ prima dici queat; qualiter Plato consonantiam dici putet, quæ voces stantes quæve sint mobiles, utrum insuper partientibus numeris consonantiæ possint reperiri; namque illud prætereundum videtur, utrum acumen et gravitas ex quibus voces consistunt in qualitate melius constare aut quantitate dicantur; continuæ autem disgregatæ voces harmoniæ melius conveniant, utrum omne judicium sonorum auribus dandum sit an rationi, ratio metrorum quantum in musica valeat, hemitonii diversitas qualiter constet, quomodo ex supradictis quindecim torporum varietas conformetur. Hæc strictim commemoravi, non quo artium prima ponerem, sed ut stultitiam indocti monachi reprehenderem, cui cum scientia artium abesset liberalium, maluit fraude grammaticellus videri, quam scientiam artium saltem extrinsecus adipisci. Est enim ars intrinsecus, est et extrinsecus. Infelix, quia intrinsecus fortasse artes acquirere non potuit, quare non saltem extrinsecus acquisivit? Esto, sapientem se putavit, num tandem quid alii sentirent inquirere debuit? In rebus enim diversorum hominum diversa est opinio. Inde est illud Terentii: *Quot homines, tot sententiæ.* De quo et Persius inquit:

Mille hominum species et rerum discolor usus.

Putat se fortasse omnia scire, quod summæ dementiæ nullus ignorat. Nescit in hoc quid Cicero dicat: *Unum vix pauci possunt, utrumque nemo.* Et Maro:

. . . Non omnia possumus omnes.

Contemnit testimonia gentilium scriptorum, saltem Apostoli sententiam ad memoriam reducat, qua dicitur: Alius judicat sic, alius sic; alius diem inter diem, alius omnem diem. Item: *Unusquisque in suo sensu abundat.* Nonne igitur debuit diligenter inquisivisse an saltem parvaintelligentia Scripturarum mihi inesset? Nimia jactantia elatus est, ut inter suos sapiens videri posset, veluti Cinero poeticus inter suos ultra hominem videri voluit. Rana in limo non dubitat se magnitudini vaccæ comparari, eoque modo monachus uno casu vult doctus haberi;

sed dum sapiens videri voluit, stultum se monstravit, juxta illud Horatii :

Dum vitant stulti vitia, in contraria currunt,
Est fortasse is de quo loquor tantum grammaticus,
sed notum est non posse quemlibet unius liberalis
artis scientiam integre percipere, nisi studuerit omnibus
aliquam opellam dare, Cyclicæ namque dicuntur,
atque ita in se recurrunt, ut modo trium sonorum
connexæ reperiatur; non enim Achar ille sub lege
positus, cujus anima secundum Ovidii dogma Achar
iste vivificatur, ad radicem montis stetit, aut vocem
loquentis Domini audivit; in eremo natus sub murmure
crevit, servatque adhuc anima ejus ferinum morem,
quo in eremo ille a Moyse decidit, et Josue non bene
cohæsit. Ille in activa vita persistere noluit, et ad
contemplativam nequaquam pervenit; in itinere ergo
defecit ac tepidus subsistit. Jam illum fortasse
humani generis æmulus suo cautio inussit. Utinam
aut calidus aut frigidus esset, nam melius fuerat
ei, secundum Apostolum, viam veritatis non agnoscere,
quam post agnitionem retrorsum converti! Hortarer
vos ad exhibendam huic opem medicinæ, sed vereor
inveteratus sit morbus :

Elleborum frustra cum jam cutis ægra tumebit.
Poscentes videas, venienti occurrere morbo.
PERSIUS.

Hæc vobis communicanda putavi, quibus et vanitatem
stulti monachi, et me non per omnia qualem putavit
cognoscatis. Nam sunt quidam stulti qui ad mensuram
sui alios metiri volunt, veluti miserrimus iste qui
comparatione sui cum a pusionibus laudaretur, nihil
alios æstimavit. Ergo in ipsa sui æstimatione
deficiat, atque prudentium judicio tabescat, nisi
palam monstraverit qualem se in conclavi monasterii
monstrare voluit. Nobis tamen, quibus præcipitur
ut pro inimicis oremus, procurandum est quatenus
divinis mandatis obsequamur. Dignum

quapropter putavi epilogum hujus epistolæ præfatus
terminari.

Conditor omnipotens rerum, qui cuncta gubernas,
Quique soluta ligas, et sparsa reducis in æquum.
Nec sinis in solido positum dissolvier unquam.
Cui nihil quod pereat, nihil est quod sine fatiscat
Cuncta tibi vivunt, famulari cuncta laborant.
Nil sub te moritur, vitæ cum limina servas.
Quidquid adesse decet, nihil est quod constat ab-

Da, Pater omnipotens, veniam, da, posco, re-
[esse.]
[gressum.]

Qui cecidere suo demersi crimine, cede

Consurgant tenero sub nomine fonte renati.

Non illos extrema dies transmittat averno.

B Portitor ille Charon limosâ haud evehat undâ.

Sors procul abscedat, Minois cesset et urna

Quos tribuit Christus medicabile pignus in unda.

Sentiat Ixion solitæ vertiginis ictum.

Saxa rotent alii, jecur hic increscat opimum

Vulturus in rabiem, solvantur viscera siti

Vicina Eridani, cui non conceditur unda.

Ille cibos vacuis expectet hiatibus amplos

Quem furtale malum prohibet contingere mensas.

Cætera pœnarum vulgus gentile coarctent,

More rapit pecudum quod per diversa libido,

Dummodo qui sese Christi sub jure fatentur,

Effugiant laqueos inimicaque tela draconis,

Protecti clypeo et non deficiente lorica.

Inter quos si forte meam quis rodere vitam

Expetit, invidiæ maculis noxaque remota,

Evolet alta petens liber, tricasque refutet,

Seque Deo extremo socians examine lætus

Dextra petat, quo præclara jam laude beatus,

Gaudia percipiat lucrati pecunio nummi.

Euge feratque simul Domini sine fine beatum.

ANNO DOMINI DCCCCLXXIX.

RICHARDUS

ABBAS FLORIANENSIS

NOTITIA HISTORICA IN RICHARDUM.

Gall. Christ. tom. VIII, pag. 1546.)

Richardus, prius Patriciacensis cellæ præpositus, ut censet Mabillonius, Vulfardum factum episcopum mox excepit. Percipiam mansum a Guntrudo matrona anno 964 in gratiam Letaldi obtinuit. Huic Lotharius rex tria dedit præcepta, quorum duo priora anno regni XIII, indictione X; postremum anno XXI, Christi 974, forte post alterum Floriaci in-

D cendium : « Bis enim voracibus flammis, inquit Almoius, absumitur cœnobium, secundo anno 974 flagrat incendio. At procurante venerabili Dei cultore Richardo in pristinum statum intra trium spatium annorum revocatur. » Eodem Lotharii regis anno XXI. VI Idus Septemb., indictione III, ab ineunte mense ducta, Adelelmus miles nobilissimus sancto

Benedicto dedit insignem crucem argenteam, velut nostri Salvatoris qualiter pro nostris reatibus in ea impietate Judæorum appensus fuit insculptam. « Quin etiam ad illuminationem ejusdem vivificæ venerandæque crucis do, inquit, quoddam juris mei prædium in pago Senonico situm, vocabulo Villaris dictum, cum ecclesia honori beatæ Mariæ dicata, etc. pro remedio animæ meæ et senioris mei inclyti Francorum ducis Hugonis, quin et progenitore meo Roberto et genitrice mea nomine Certa, et pro Burchardo seu et aliis parentibus meis. Actum Parisiis in nobilium conventu publico. » Subscribit cum Adelelmo Hugo dux Francorum, Odo comes, Adela comitissa, Milcomes filius ejus, et alii. Non parvi est momenti hæc charja ad dignoscendâs principes ejus ævi familias. Interfuit Richardus

A funeri abbatis Micionensis Annonis anno 972 ex Letaldo. Willhelmus Sanctonis filius, Burdigalensium comes ac totius Vasconicæ dux cum fratre suo Gumbaldo episcopo Vasatensi anno 978, audita fama religiosæ vitæ Florianensium, monasterium Squires seu de Regula situm ad Garunnam eis regendum restituit. Herbertum Soliacensem toparcham, qui monasterii prædia invaserat, divinæ vindictæ nequequam admonuit Richardus. Hanc ille mox expertus, Floriani sepelitur. Hæc aliæque de Richardo scribit Aimoinus, cui Tortarius in historia translationis sancti Mauri martyris Florianum succinit, Richardum magnum, decus abbatum et lampadem clarissimam Petrum appellans. Excessit e vita an. 979, xiv Kalendas Martii.

CONSUEITUDINES ET JURA ECCLESIE DE REGULA

AUCTORE RICHARDO ABBATE.

(Apud Labb. *Bibliotheca nova mss.*, tom. II, pag. 744.)

Statutum est quod nullus præpositorum vel priorum intra villam vel extra audeat dare domos, terras, vineas vel possessiones aliquas sine censu. Si vero hoc aliquis facere præsumperit, non est tenendum, quia hoc sub anathemate dantis et accipientis fuit inhibitum.

Statutum est etiam quod si quis possessiones quas tenet in feudo de Ecclesia, vendere voluerit eum assensu prioris vel præpositi, faciat: et prior ipse, si voluerit emat: alioquin cui voluerit, vendat, salvo jure Ecclesiæ, scilicet de unoquoque solido nummum unum.

Statutum est iterum quod de unaquaque domo intra villam et extra habeat Ecclesia duos homines vel feminas cum sarculis unoquoque anno ad segetes purgandas: et dabitur unicuique in Quadragesima una libra serviæntalis, et alio tempore in mane una torta de furno et vinum, et in nocte una libra: et in festivitate apostolorum Petri et Pauli unum fasciculum herbæ de unaquaque domo priori deferre tenentur et ad vincula S. Petri unum panem talem qui sufficiat homini in mensa: et de unaquaque domo unum hominem ad vindemias colligendas.

Statutum est etiam quod omnes homines qui morantur in villa vel in dominio prioris intus et foris justitiam debent priori et clavigero.

Statutum est quod quicumque segetes ad molendina detulerint, vel vinum ad vendendum in conductu prioris sint, ut nullus burgensium audeat eos inquietare, ex quo de domibus exientes usque ad propria redeant: quod si hoc facere præsumperit, gadium solvent: similiter et in manu prioris sicut eodem pacto molendina.

Statutum est similiter quod omnes burgenssi vinum emerint et postea venderint, obolum domino de unaquaque saumata dabunt. Præterea prior ha-

B bet bannum salis imo mense in villa, et nullus burgensium audebit vendere et emere nisi cum assensu prioris: qui vero hæc infregerit, cum damno LXVI solidorum emendabit.

Statutum est quod omnes sutores unoquoque anno in festo S. Martini reddant optimos solutares, similiter omnes pelliparii debent priori bonam pelliciam unoquoque anno in ramis Palmarum, et in festivitate apostolorum Petri et Pauli, et in vincula B. Petri: nec miles nec Burgensis vel aliquis hominum erit liber in his tribus diebus quin persolvant de his quæ vendiderint vel emerint tributa priori et monachis.

Omni tempore statutum est forum in villa Regula, in die Sabbati dominus de Girunda tenet in hoc foro, in feodum de priore justitiam mercati. Nec debet alia die Sabbati aliquid ultra rivus emere. Quod si factum fuerit, ad dominum Girundæ pertinet justitia; et ipse die Sabbati manu levabit ille dominus Girundæ usque ad octo dies. Quod si tunc non solverit, justitia pertinet ad priorem vel clavigerum. Item prior vel claviger poterunt manulevare. Præfatus vero dominus Girundæ securum conductum dabit venientibus ad forum, in eundo vel redeundo. Carnifices etiam sunt securi ab ea hora qua porcum, vaccam, vel cætera ad officium suum pertinentia accepérunt, ita quod non pignorentur, sine consilio prioris vel clavigeri.

Eadem securitatem habent hi qui veniunt ad molendina: qui autem hoc vel illud infregerint sex solidos solvent. Noster vero molendinarius de unoquoque molendino unam coucam unoquoque die, si voluerit accipiet ad molendum. Nullus molendinarius quærat bladum per villam: si factum fuerit, sed sol. solvet. Unoquoque die Veneris solvent molendinarii clavigero quartam frumenti quod lu-

crati fuerint sub sacramento, Statutum est quod A claviger accipiat de unoquoque porco obolum et de porco ultro 20 den. lumbos habebit claviger; de vacca habebit duos denarios: de bacone tantumdem; et non alibi vendentur carnes nisi in consuetis locis, vel pisces. Diebus etiam Dominicis 3 feria et 5 manu levabit carnes claviger, tiliam porci vel apri pro 4 den.; fructum vaccæ pro tribus denariis; quarterium arietis pro uno. Quicumque vendiderit carnes, eandem servabit consuetudinem.

Item si extraneus portaverit sturionem, denarium habebit claviger; et si ibidem fractus fuerit sturio, nerbilium et budellum habebit claviger, nec minus habebit denarium.

Item si duo vel tres socii fuerint in porco vel vacca, vel ariete de unoquoque manulevabit, prout dictum est superius, etiamsi unus vendiderit pro omnibus. Similiter si extraneus saumonem portaverit, obolum dabit. Si extraneus portaverit duodenam lampredarum denarium dabit; si sex, obolum. Si duodecim colagos portaverit per aquam, unum dabit; si sex, obolum; si cum asino portaverit, tres denarios; si cum equo vel equa, mulo vel mula 4 den. dabit; si cum collo duodena colagorum vel lampredarum, denarium dabit. De sturione et salomote primo captis in Beta, medietatem piscatores dabunt: et tunc accipient illi duo piscatores duos panes servientales et duas mensuras vini: et deinceps de omnibus piscibus ibidem captis decimam sub sacramento.

Si balæna feratur per mare frustrum habebit claviger; si per terras feratur vel alii quilibet pisces, fiat sicut superius scriptum est de colagis vel lampredis.

Item de his quæ venduntur in foro; de porco qui venditur ultra 20 denarios accipiet claviger unum denarium; et si minus, obolum: de capra similiter; de vacca similiter; de bove denarium. De ovis sicut de porco; de asino sicut de bove; de equo et mulo quatuor denarios; de cisis et saleriis, de carra bestie quatuor cifos et totidem salerios; de collo onusto duos. Die Sabbati nemo vendat intra vel extra aliquid, quin reddat clavigero consuetos redditus.

Statutum est etiam quod si quis porcum extra villam emerit et infra octo dies vendiderit, denarium dabit: de nomeriis et cultris et fossariis, D sarculis, falcibus, toseriis, vasoriis et cæteris fermentis quæ venduntur in foro, semel in anno ab unoquoque venditore unum accipit claviger. De retumbis et cuis vitreis, de capis et aliis unoquoque Sabbato et Dominica, exceptis illis de Papeyran unam cordam et de scalaris unam garbam. Habitantes in terra de Papeyran liberi sunt in omnibus quæ nascuntur in eadem terra; si extra terram illam aliquid acquisierint, non sunt liberi.

Item accipit claviger de vendentibus sal die Sabbati in foro de unoquoque unam palmatam, et in

Dominica similiter. Et ut breviter concludam: quocumque modo vel quacumque die extranei aliquid portaverint, vel cum aliqua re transitum fecerint, jus suum recipiet claviger: sic sal, equi, porci, oves, boves, bladum et cætera: et in foro manulevabit claviger quidquid voluerit per octo dies.

Item habebit claviger de his omnibus qui vendunt saginum omni quintodecimo die Sabbati unam obolatam. In festo beati Petri accipit claviger unam corrigiam de unoquoque mercenario.

Item Passapont recepit nomine nostro de ligassa lini unum paladuir in foro, et plenam manum lanæ, juxta quod ibi fuerit; de mercenariis quintodecimo die obolum: de his qui deferunt vasa vitrea, unam lampadem; de fasciculis ciforum, unum. Pro his tenetur Passapont et ejus successores in dormitorio facere luminare, et in camera prioris, dum ipse præsens fuerit. De natis unam habebit claviger semel in anno; et sic de cæteris quæ venduntur.

Statutum est quod ille quem prior in jus vocaverit, statim coram eo cum fidejussoribus se præsentet, nisi jam manum ad comedendum lavaverit, vel ad lavandum caput jam se paraverit. Si vero post vespas eum vocaverit in crastinum coram eo cum fidejussoribus appareat. Ille vero qui die assignata usque ad horam sextam coram priore non comparuerit, tanquam convictus judicabitur. Quod si præsens prior non fuerit, clavigero se præsentet.

Item de unaquaque saumata lignorum dabitur demui nostræ unum lignum per omnes portas de his qui sunt extranei.

Statutum est etiam quod priori tempore vindemiarum per omnes portas villæ diriget nuntios suos ad quorum conspectum decimæ vini et quarta fideliter reddantur, prout in scriptis eorum continebitur. Et debent deferre illi quorum sunt vineæ ad torcular prioris sine ipsius adjutorio. Item de omnibus obliariis qui fabbas excolunt, dabitur conventui coquus vel alter serviens onustus de fabbis. Tempore vero suo de agresta per vineas arripient servientes coquinæ: similiter de oleribus. a Natali usque ad Quadragesimam et in Quadragesima de porris similiter.

Statutum est præterea quod omnes bailivi ad hoc sunt constituti, ut census balliarum nobis absque difficultate reddi faciant: videlicet frumenti, avenæ et denariorum. Quod si in festo S. Martini ad præfatos census, subditos suos non compulerint, bailivi debent pignorare; sed ad priorem pertinet justitiæ.

Præterea statutum est quod claviger per totam villam accipiat asinos ad deferendum bladum suum.

Item cum comes procuracionem suam accipiet claviger per totam villam manulevabit porcos et capiet gallinas per domos.

Sciendum præterea quod per omnes bailias nostras accipimus ab unoquoque villano unam gallinam,

duos fascēs paleæ, et unum panem et traceam boum A in vigilia Natalis Domini.

Item omnes bailivi nostri et foris debent procurationem priori semel in anno præter homines de Pins.

Item omnes villani de bailliis nostris debent procurationem priori semel in anno.

Boneta de Bordes et successores sui debent priori procurationem apud Burdegalam cum his omnibus quos secum habebit; et equos similiter procurabit, et hoc semel in anno.

Milites de Bordes solvunt procurationem plenam priori et sociis suis, et omnibus quos secum adducet; et supervenientes similiter procurabunt: et debent commodare priori unum equum, cum sturiones ad sanctum Benedictum miserit. Quod si in via equus decesserit, prior equi pretium eis restituet. B

De jure prioris est et Ecclesiæ de Regula, ut lites, discordias, causas et judicia per iudices quos voluerit, et undecunque voluerit intus vel extra terminet: si qui vero adventitius vel naturalis sine hærede legitimo decesserit, res ejus, si solutus fuerit ad priorem pertinent; si conjugatus, medicinas.

Homines de Lavizon Willelmus Textor, Petrus Ogau, Willermus Garsias et Vitalis Juliani debent portare priorem per mare cum sociis suis ubicunque voluerit, et reducere similiter, et debent deferre similiter bladum per mare quacunque parte domus nostra habuerit, et nocte qua redierint, habebunt de cellario portatores isti panem et vinum. C

Præpositus de Lobanaeg debet procurare priorem et socius suos semel in anno: et omnes illi qui sunt de præpositura illa: aliam tantum debent procurationem priori et sociis suis semel in anno, præpositus sanctæ Aurelianæ cum participibus suis, debent procurationem priori semel in anno, et in mutatione cujusque prioris 14 solidos Burdegalenses nomine sportulæ, et Aiquilinus de Fonte sex denarios sportulæ.

Amaneus de Lobengs et sui debent facere hominum priori pro mota sua et pro feodo Regulæ et pro justitia fori et pro his quæ tenet ab eo intra et extra: et præterea pro his omnibus faciunt solemnem in die Paschæ toti conventui de Regula.

Item Arnaldus Bernardi de Taurignac facit hominum priori pro devalata pedaggi Mariæ de Gerunda et præterea pro communitate casati cum participibus suis annuatim in vincula B. Petri 5 solidos Burdegalenses.

Item Helias de Barela debet solvere conventui de Regula annuatim 24 panes et 12 lampredas et unam saumatam vini in ramis Palmarum.

Item dominus de Culed Maviron debet facere hominum priori pro feodo quem tenet in villa de Regula. Dominus de Landorro et sanctæ Basilicæ debet facere hominum priori pro his quæ tenet in

foro Regulæ, et in Salargiis, et pro feodis domorum quæ sunt in eadem villa et pro his omnibus quæ tenet a rivo qui dicitur Merdanus usque ad Regulam.

Item Donatus Garsia vel Berned et ejus successores debent assistere priori in judiciis pro feodo quem tenet infra Regulam.

Item homines de Taurignac et homines de sancto Michaeli, et de Guarzac. si forte prior propriam guerram habuerit, debent venire in ejus auxilium pro feodis quæ tenent intra villam.

Item si prior proprium bellum habuerit pro exheredatione terræ, medietatem expensarum facient burgenses, aliam medietatem prior. Pro tali bello tenentur se præsentare dominus Gerundæ et dominus de Taurignac et dominus del Berned.

Item si aliquis miles feodetarius prioris contra priorem, quod absit, in aliquo deliquerit, per nuntium suum ipsum in jus vocabit, et in manu prioris de querelis, quod justum fuerit, exsequetur. Quod si in ejus manum jus parere noluerit, feodum prior occupabit.

Statutum est præterea quod si Judæus transitum fecerit per villam, 4 denarios solvat clavigero. De equo Hispaniæ, 4 denarios; de tracta (foret ut postea carga) coriorum boum, ovium vel caprarum, 4 denarios. De uno corio unum denarium: de carga stagni vel metalli, 4 denarios. Quicunque vendiderit equum in foro qualuor denarios: extraneus ubique. Constitutum est præterea et jurejurando firmatum quod neque prior, neque claviger aliquem vel aliquam supercurrat, dum ille vel illa fidejussorem priori gratum dare poterit.

Item nemo cultellum, ensem, lanceam, spiculum, securim, besogium, neque gadium in contentione trahat: quod si traxerit et non percusserit et traxisse convictus fuerit, sex solidos priori sine intermissione dabit. Si vero percusserit et sanguinem effuderit, 66 solidos similiter dabit priori, et damnum percusso ex integro restituet. Aut si hoc totum facere non poterit, uno membro curtabitur. Si percussus mortuus fuerit, ille qui percussit exheredabitur, et hæreditas tota et possessio pertinebit ad priorem.

Item nemo extra villam vel infra aliquem capere præsumat sine assensu domini prioris vel Clavigeri, sed si casu contigerit, quod ante præsentiam prioris vel clavigeri cum capto se præsentet, si tamen tempus fuerit opportunum. Quod si id facere neglexerit, 6 solidos dabit priori. Item si contigerit quod aliquis aliquem ante præsentiam Domini percusserit, absque dubio damnum restituet et priori satisfaciatur.

Item de mensuris cujuscunque modi sint, ut de conchis, de virgis, de cubitis, de canis quibus panni venduntur, et de libris et de rasoriis quibus sal et segetes raduntur, firmiter fuit constitutum omnia esse æqualia et justa. Quod si penes aliquem aliquod istorum falsum inventum fuerit, 6 solidos

priori solvet. Quod si aliquis reclamaverit et probaverit se in hujusmodi mensuris fuisse deceptum, deceptor damnum restituet et priori sex solidos solvet.

Similiter de hortis in villa constitutis et circumjacentibus, et de vineis statutum est et jurejurando firmatum quod nemo audeat in hortum vel vineam alterius intrare, nec aliquid rapere, neque olera, neque portum, neque fructus si fuerint sibi.

Similiter de vineis neque agrestam, neque racemos, neque paxellos, neque aliquid earum. Quod si aliquis fecerit et de facto comprobatus fuerit, damnum restituet, et priori sex solidos solvet, et si dare non possit, auriculam perdet.

Item statutum est ne aliquis sine assensu prioris in expeditione eat, nec prece, nec pretio aliquorum ductus castellum ingrediatur ad defendendum, vel foras ad expugnandum. Quod si fecerit et vlnus intulerit, 66 solidos priori dabit, et percusso damnum restituet. Si occiderit hominem, omnia confiscantur priori. Si quis autem superbiæ facibus accensus negligenter de villa exierit profugus ea occasione, quod dicit burgenses vel ipsum priorem

A sibi injurias irrogare, et nolit juxta statuta villæ judicio injurias persequi, post primam et secundam admonitionem prioris per se vel per suos factam, ille talis omnibus diebus vitæ suæ ex tunc exsul et profugus non reversurus abeat, et omnis ejus hæreditas priori incurratur.

Demum statutum est quod quicumque intus vel extra aliquem vel aliquam interfecerit, sine misericordia incurratur Domino.

De minimis autem querelis, ut est de percussione sive sanguinis effusione facta et de illatis contumeliis, de capillis ruptis et de aliis hujusmodi, ut consuetum est et statutum teneatur.

Item si quis virginem corruperit vi: si mulier fuerit vilior eo, dabit ei maritum consilio amicorum suorum, vel accipiet eam in uxorem. Quod si mulier fuerit nobilior, ad arbitrium prioris et amicorum mulieris, mulieri satisfaciet et 66 solidos priori solvet.

Item si aliquis quamlibet aliam stupratus fuerit, 6 solidos dabit priori et mulieri satisfaciet. Si quis conjugatam rapuerit et cum ea fugerit, ut de homicidio stabilimentum villæ servetur.

ANNO DOMINI DCCCCLXXIX.

ADALBERTUS

METENSIS SCHOLASTICUS.

NOTITIA HISTORICA IN ADALBERTUM.

(Fabric. *Biblioth. mer. et inf. lat.*)

Adalbertus, levita, sive monachus et sacerdos, scripsit *Flores ex Moralibus B. Gregorii papæ in Job*, eosque dedicavit Herimanno presbytero. Prologum ad Herimannum edidit Edmundus Martene tom. I *Anecd.*, quem testatur depromptum ex codice annorum circiter 600.

INCIPIIT PROLOGUS ADALBERTI LEVITÆ

AD HERIMANNUM PRESBYTERUM

In quo promittit subnectendum ei opusculum excerptum « quasi lilia candentia a Moralibus quæ quæ B. Gregorius Spiritu sancto afflatus luculentissimo sermone disseruit (1). »

(Apud Marten., *Anecd.* tom. I, pag. 84.)

Dilectissimo in Christo ac venerabili Patri HIRICANO presbytero ADALBERTUS humillimus levitarum sempiternam in Domino felicitatem.

(1) Exstat hoc opusculum in ms. codice monasterii sancti Illidii Claromontani, cujus character

Mecum sæpiu retracto, revcrende Pater, creberima circa me benignitatis charitatisque vestræ impensa beneficia, nec non etiam suavia atque satis

annos circiter 600 æ entat. Idemse reperisse in ms. Præmonstratensi testatur Mabillonius tomo I

admodum mihi delectabilia exhortationum vestrarum colloquia. Inter cætera tamen paternitatis vestræ solamina, illa non minus hæserunt animo. quæ de beatissimi Gregorii papæ libris frequenter mirantes sive congaudentes pariterque timentes vicaria relatione contulimus. Inter eosdem nempe libros *Moralia* in beato Job edita, dulcedine dictorum allecti, subende revolventes, quædam tuo jussu teque præsentem prima ex parte tibi excerpti: unde tuo tam provocatus studio, quam etiam fultus consilio, quod prius sub arcano pectoris mei latebat, tali sum ordine conatus perficere, videlicet ut triginta quinque libros memorabilis papæ Gregorii diligentia qua possem transcurrerem, et quæque in eisdem libris de quibuslibet rebus magis necessaria reperissam, codice sub uno aggregata colligerem, atque singulas sententias capitulis prænotarem. Quod quidem non ut debui, sed prout potui opere perpetravi. Non temerario si quidem, ut mihi videtur, ausu id tentavi peragere, sed: revera eo magis studio, ut tam ego quam et mei, si forte sunt similes, quos non multum vacat legere, aut etiam si vacat, desidia non sint multa, legendo percurrere, aut si studium adsit, forsitan copia, ut plerisque in locis assolet, deest librorum; hoc nostrum, si tamen libuerit excerptionis opusculum compendio percurrere queant, et fastidium prolixitatis pati omni modo nesciant. Sed etiam hoc scire legentes volo, quia præter capitula vel in quibusdam locis congruentiam inchoationis in exordio sententiarum, nihil ex proprio inserui, excepto duntaxat quod ea quæ male scriptorum vitio depravata reperi, prout potui emendare satagi [at. satagui]. Interim hoc opusculum ob respirandi gratiam lectoris, in qua-

tuor decrevi distinguere libris; et quia ibidem humani generis vita multimoda varietate distinguitur, ejus libuit vocabulum appellare *Speculum*. Minores denique sententias, quarum ubertate in sensu et sonoritate seu in verbis usquequaque delectatus sum, quæ aut duas aut tres, aut paulo amplius protenduntur in lineas, nec tamen adeo prolixæ sunt, ut capitulis indigeant, seorsum in alio codice collegi. Harum tantum capita discernendi causa) rubro placuit inchoari colore. Ecco per præta cucurri amoenissima, ac florum diversitate vernantia, omni- que jucunditate plenissima; quibus tanta sum ariditate illectus, cum sint cuncta fragrantia, cuncta redolentia, ut penitus omnia concupiverim. Sed quia universa concupita exili præditus industria mecum ferre non valui, sedit animo ut flores quos pulchriores in spexi habere colores, et per plurima prævidi habere medicamina, decerpere studerem, quatenus peritum quemque ac divinæ voluntatis emulam tam decorositas florum illiceat, quam et remedium salutare ad amorem suum pellat sive accendat. Si quis autem veneno invidiae in præcordiis serpente fuerit maculatus, ac dente malevolus maluerit derogare ac deridere quam congratulari sive emendare hoc nostrum quaecunque opusculum, cavendum est ei ne simul eam antiquo hoste, illa, quod absit, sententia vulneretur. *Invidia diaboli mors introivit in orbem terrarum*. Imitantur autem illum qui sunt ex parte ejus, Ep. offero. Inter magna et pretiosa divitum munera hoc parvitas meæ munusculum, et hoc supplex exoro, ut si nequeo gratiam obtinere cum potentibus, merear saltem partem habere cum muliere illa paupercula, quæ quondam prompto animo in gazophylacio duo legitur intulisse minuta-

Analectorum pag. 317. Idem et nos reperimus in mes. S. Petri Selincurtensis ordinis Præmonstratensis, in diocesi Ambianensi, in Caroli-Locensi ordinis Cisterciensis et in Grandimontensi prope Lemovicæ. Sed in Grandimontensi ad calcem hæc leguntur: *Ego Adalbertus licet indignus monachus atque sacerdos, qui ex Moralibus beati Gregorii papæ in Job editis studui colligere flores, humiliter ac submissè omnibus legentibus per ineffabilem Trinitatem precor et supplico, hortor et suadeo, atque totis ex præcordiis enixius exoptulo, ut pro mole meorum peccaminum omnipotens Deo, qui cuncta creavit ex-*

nihilò, qui omnia quæcunque voluit fecit in celo et in terra, qui est iudex vivorum et mortuorum, preces ex imis visceribus fundant, ut et nostra errata propitius indulgeat, et suam gloriosissimam visionem in celesti regno cum omnibus sanctis pro suis gratiis et immensæ clementiæ æternaliter frui concedat. Amen.

In alio codice Grandimontensi habentur alia ex operibus S. Gregorii excerpta in libros xvi distributa, quibus præmittitur index capitulorum cum hoc titulo. *Hæc capitula sunt in libro Distinctionum et non sunt in Gregoriano Garæzii.*

INDEX IN RATHERIUM.

Numeri Arabici (crassioribus ciffis in textu expressi) designant opera, Romani vero prolegomena operibus præmissa.

A

Abbas quis, et ejus qualitates, 165, 166. Cuinam falsi abbates, 166. Abbates debent obedire regulæ, et peccant si contra constitutum regulæ quidlibet disponant, aut præcipiant, 183.

Abbatia Maguzani Veronensis diocesis dispositioni episcopi subjecta, 399. Ejus cænobium incensum ab Hungaris, 389. Abbas ipsius incorrigibilis a Ratherio expulsus, 400. Clerici ibidem substituti, et qua lege, 400.

Abortus procuratio reprobatur, 54.

Abstinencia, nisi sit triformis, est ad perfectionem inutilis, 580. Quando est triformis, *ibid.* Lege abstinencie non prohibentur necessaria, sed superflua, noxia et inhonesta, 580. V. *Jejunium, Quadragesima.*

Acedia. V. *Negligentia, Tepidi.*

Acolythorum classes duæ in cathedrali Veronensi, quorum alii dicti *de secretario*, alii *cantores*, 471, not.

Actonarii dicti qui res alienas agunt, 123.

Adelaides imperatrix Ottonis I uxor, ad quam Ratherii epistola, 568.

Adolescentia quam proclivis ad lapsus, 63. Monita pro adolescentibus, 62 et *seqq.*, 67.

Adulatio in criminibus quam perniciosa, 591.

Adulatores, *genus* pessimum, quam noxii principibus atque potentibus, 592. Mali adulatorum effectus, 591.

Adulterii mala, 55. Adulterium dictum etiam omne illegale conjugum, 375 not. Adulterium commissum a conjugato, etiamsi nullius thorum violet, cum in semelipso Dei violat templum, 51.

Adventus tempore festivitatis exceptis abstinendum a carnibus et uxore, 420.

Adverbialia dictæ rationes quibus conclusio probata fuerat, 213.

Advocatus Ecclesiæ rex, 137.

Agapitus II, cui primum inscripta creditur Ratherii epistola quæ ad Joannem Pontificem data legitur, 535.

Agonisticum opusculum, 10, 11, 193.

Aldegundis (S.), cui S. Ursarius commendavit neptem in monasterio Melodiensi, 201.

Alexandri papæ decretum, 231, 538, 550, 556.

Allevaticus dictus filius expositus, qui collectus fuerit et allevatus, 61.

Alnense monasterium in institutione addictum abbatibus Laubiensibus, subinde vero ad Leodicensis episcopatus jus pertinuit, et cur, LXXXIX. Huic monasterio præfectus Ratherius, *ibid.*

Altare sit coopertum linteis mundis, nec super ipsum ponantur nisi capsæ et reliquiæ, aut quatuor Evangelia, et buxida cum corpore Domini, 414. Nulla femina ad altare accedat, *ibid.* Christus sacerdos altare simul exstat et hostia, 606.

Ambrosius (S.) laudatus, 62, 70, 587. Duo sermones S. Ambrosio tributi, alter posterioris multo auctoris, et quadam voce interpolatus, alter, qui duas voces habet posterius insertas, 421 not.

Ambrosius Ottonis I cancellarius, ad quem Ratherii epistola, 561. Subscripsit privilegio ejusdem imperatoris dato pro ipso Ratherio et ecclesia Veronensi, 462. Ad eum directum fuit opusculum *Discordie*, 495 not. Eidem traditum quoque videtur exemplar alterius libri inscripti *Qualitatis conjectura*, *ibid.* Nonnulla de eodem Ambrosio notata, 561 not.

Amicitia vera stare non potest sine concordia voluntatum, 485. Amicitie lex est ne ab amico petamus, nisi honesta, 36.

Amor Dei sine intermissione petendus, 336. In Dei amore nulla nobis imponitur mensura; in nostro vero seu proximi ea ponitur conditio, ut sic diligamus proximos ut nosmetipsos, id est ut præter alia quales nos existere debuissimus, tales et illos desideremus existere, 635. V. *Charitas.*

Anapestum dictum, cum argumentum in aliam retorquetur, 396 not.

Anastasi (S.) Fides seu Symbolum. V. *Fides*. Catumnia in Athanasium detecta, 98.

Antevicinia lucis, id est lucis initia, 190.

Antheri papæ decretum allegatum, 231, 348.

Anthropomorphitarum hæresis apud quosdam Vicentinos renata, et qua occasione, 593. In nonnullos Veronenses etiam irrepit, 594. A Ratherio refellitur, *ibid.*

Antiocheni canones laudati, 329, 330.

Apostolorum canones allegati, 349, 439. Dubium insperum num sint apocryphi, 349, 439, 494.

Aqua omni Dominica ante missam benedicenda, 416. Exorcismi et benedictiones salis et aquæ memoriter tenendæ, 419.

Aquileiensis marchia, xciv.

Aquisgran palatium, 219.

Arator citatus, 30.

Arena dictum amphitheatrum Veronæ, 396. Erat locus munitus ad custodiam urbis, *ibid.*

Arnoldus Bajoariæ et Carinthiæ dux contra Hugonem si Veronensibus accitus et receptus, xli. Victo mox ejus exercitu, redit in Germaniam, xlii.

Arnostus magnæ dignitatis Veronæ, 384. not.

Arsenoquita dictus, qui cum masculo concumbit, 487.

Artifices quomodo laborare debent, 14. Orationem eum manuum operibus jungant, *ibid.*

Augustinus (S.) laudatus, 16, 17, 21, 25, 28, 36, 39, 43, 48, 62, 63, 79, 109, 127, 157, 169, 170, 178, 181, 183, 184, 186, 194, 226, 232, 223, 347, 386, 399, 439, 477, 491, 561, 535, 548, 587.

Avaro tam deest quod habet, quam quod non habet, 45. Contra divites avaros, 43. Eorum angustias. V. *Divites.*

B

Baculares dicti apparitores, 129, 376 not.

Bajoariæ ducatus Carinthiam complectebatur, a. Quando hi ducatus distincti, cu. Rursum uniti, cu. Iterum sejuncti, cu. Veronensis marchia non semper Bajoariæ duci subjecta, cu.

Bajoarii in episcopali domo hospites, dum ad imperatorem pergunt, aut ab eo redeunt, 564 not. Quantum damni eidem domo intulerint, *ibid.*

Baldricus episcopus Ultrajectius adfuit electioni Ratherii ad episcopatum Leodicensem, 218 not. Avunculus alterius Baldrici episcopi Leodicensis, 219. Dictus Baldricus major, 224.

Baldricus Leodicensis sedis invasor, 294. Filius fratris Baldrici Ultrajectini, 219. Vi publica comitum Regineri et Ruodvolti in ea sede locatus, 219. Tempus statuitur, LXXXII, num. 59.

Balnei usus ante communionem præsertim diebus solemnioribus, 523 not.

Balsemades locus diocesis Veronensis, ubi Otto I signavit privilegium concessum Ratherio et Ecclesiæ Veronensi, 462 not.

Baptisma *generale* quod diceretur, 421 not. Ejus legitimum tempus in vigilia Paschæ et Pentecostes, 416, 421 not. Præter hos dies non licebat baptizare nisi propter periculum mortis, 410, 416. Baptisma infantum non negligendum, 415. Pueri morientes sine baptismo infernum adeunt, 422. Transmissi morti eternæ, 163, 164. Baptismatis sacramento omnia peccata delentur, etiamsi nulla præcesserit penitentia, 296.

Baptisterii seu fontis sacri benedictio paschali tempore 422. Sacrum chrisma si desit, non fit ejusmodi benedictio, 422. Fons baptisterii sit lapideus, 416.

Barba pro avunculo, 269.

Barbirasium pro tonsione barbæ, 155, 367.

Bausiare pro decipere, 391 not.

Bausiator pro deceptore fraudulento, 359 not., 563.

Bavaria. V. *Bajoariæ.*

Benedicti (S.) regula, 29, 283. *Scriptura* nominis allegata, 228 not.

Beneficium militare ab episcopo gratis collatum clericis ex sua paupertate, 443. Explicatur, cxvii, 446 not. *Reu.*

ditus Ecclesie dati militibus in beneficium, 305 not.

Beneficium sua institutione ecclesiasticum quando militaris beneficii naturam indubat, vele contra, 493 not. Berengarius episcopus Viridunensis interfuit promotioni Ratherii ad sedem Leodicensem, 218 not.

Berengarius marchio Eporedie Ratherium comprehendit, 540. Manasse favente Italian obtinuit, LVII. Rege Lothario Ugonis filio in ea summam potestatem exercebat, LVIII. Post Lotharii mortem ipse et filius ejus Adalbertus regio honore donati. LXX. Quando duravit horum regnum, LXX. Idem qui ab Ottone I regno Italico fuerant privati, certis conditionibus restituti, XCIII, num., 68. Hac occasione mutatio in regnum Italicum inducta explicatur, *ibid.*

Bibere pro potu substantive acceptum, 147.

Bigami nequeunt fieri clerici, 509.

Boetius laudatus, 26, 31, 223, 226, 227.

Breviculus pro indiculo rerum quarumlibet, 383.

Bromius, 129, 143.

Bruno (S.) Ottonis I frater, ad quem Ratherius misit libros Præloquiorum, 529. Cuius servitium is expelvit, 530. Sapientem in suo palatio aluit, et inter hos Ratherium, LXXV. Dux Lotharingie quando creatus, LXXVI. Ejus interventu Ratherius promotus ad sedem Leodicensem, 218. Idque non humanis rationibus, sed o publicum Ecclesie bonum, LXXVI. Idem S. Bruno creatus archiepiscopus Coloniensis, eodemque die consecratus, quo Ratherius ad sedem Leodicensem promotus fuit, 228 not., LXXV. Fuit Ratherii ordinator, *ibid.* Cur cessit violentie eorum qui subinde Ratherium ab ea sede excluderunt, LXXXI, LXXXII.

Bucco comes Verone, 384 not., 564. Ipsius tuitioni Juditha dux inclyta commendavit Ratherium, 392 not. Prius infensus episcopo, postea eidem favit, 394, 560 not.

Buzida pro pyxide cum corpore Domini ad viaticum pro infirmis, 414 not.

C

Cacabatus, id est niger ut cacabus, 291, not.

Cælibatus laudes, 59. Cælibes quantum Dei gratia egeant, *ib.* Humilitas cum cælibatu jungenda, *ib.* Cælibatus diaconorum, 164. Presbyter aut diaconus uxorem legitimam habere non potest, 427. Clericis omnibus cælibatus præscriptus, et in omnibus incontinentia reprehensa, ac nuptiæ interdictæ omnibus. V. *Clericorum incontinentia*.

Calcaria *sperones* rustice dicta, 415.

Calceradigum species retributionis vel stipendii, 473, not.

Calixti papæ decretum citatum, 231.

Camera stipularis ritus Saxonici bilei genus ex stipulis seu paleis, 316.

Canicula, ludi species, 143.

Canones apostolorum. V. *Apostolorum*. Canonum contemptus quam late pateret, 345, not. Unde ortus, *ibid.*, 366, 369. Præsertim in Italia, 367. Canonibus sanctis qui non obtemperat, Christo rebellat, 442.

Canonum et decretorum codices conservati in archivis ecclesiarum, 448.

Canonica lex observanda ecclesiasticumque iudicium faciendum juxta legem canonicam, 441. Quid si negligatur jus nobis a Deo per sanctos Patres indictum, *ibid.*

Canonici a canonicis ne deviant, 464. Dicti alicubi *Ordinari*, V. *Ordinari*. Aliquando dicti *Cardinales* V. *Cardinales*. Quidam affectabant vocari Canonici, 480.

Cantare missam quandoque acceptum pro recitare, 415, not.

Canticum pro cantu, 417. Nocturnum et diurnum canticum a clericis discendum, 419.

Capitula clericorum quænam vocarentur in visitationibus parochiarum ruralium, LXV.

Cardinales, dicti canonici, 445, not., 447.

Carinthiæ ducatus. V. *Bajoariz*.

Cassiodorus allegatus, 153.

Cathedralis appellata nomine *ecclesie matris*, 421, not.

Catullus nunquam antea lectus a Ratherio, 639.

Cauma pro ustione, 310, not.

Causa pro rebus, seu fundis, ac redditibus ecclesiarum 492.

Causidicus qualis esse debet, 24.

Centinamus, 347.

Ceroferarius ex minoribus ordinibus qualis, 164.

Chalcedonensis canon laudatus, 340.

Charitas, sine qua nec in fide, nec in spe confidendum, 642. Bona opera perpetuo præmio et remuneratione donanda non sunt, nisi illa que ex charitate procedunt, *ibid.* Charitatem habenti cæteræ addunt virtutes; non habenti cæteræ computantur pro nihilo, 469. V. *Amor*. Charitatis prærogativa et necessitas, 171. Charitate exstinguuntur quælibet peccata, 272.

Chrismatum confectio et chrismandi potestas ad episcopum pertinens, 339, 445. Si desit chrisma ab episcopo consecratum, non benedicitur fons baptismalis, 122. Chrisma sub sera sit custoditum, 418.

Christiani qui damnantur, quanto gravius puniuntur, 590. Christianus non est, licet dicatur talis, qui Christo contrarius est, 442. Quinam Christiani a Christo dicti sint vocali, quinam electi, 625.

Christus Dei Filius non adoptione, sed natura, 630. Christus Deus hominem indulus per unitatem personæ in duabus naturis, 311. Ex duabus et in duabus naturis non duo, sed unus est Dominus Jesus Christus, verus ut Pater et Spiritus per omnia Deus, cumque illis non tres, sed unus vivens in sæcula Deus, 630. Filius solus de Patre sine matre æternaliter, de matre sine patre natus temporaliter, 402. Quando voluit, sua Patrisque voluntate ita exivit a Patre, et venit in mundum, ut neque Patrem, neque ipsum relinqueret cælum, *ib.* Per corpus, quod tota simul Trinitas in utero matris virginis ex substantia ejusdem matris semper virginis operata est, visibilis hominibus factus, *ibid.* Cum Verbum caro factum est, non Deus in hominem est conversus, sed manente incommutabilis deitatis substantia, ita Verbum sibi hominem univit, ut sicut ex corpore et anima rationali unus est homo, ita ex homine et Deo unus sit Jesus Christus, non compositus, sed ineffabiliter perexsistens natus, *ibid.*

Christus cur immolatus, 411. Cum Christus dicitur passus, mortuus et sepultus, tertiaque die resurrexisse et ascendisse cælum, neque Christo divisio, neque passibilitas ascribitur; sed sicut homo, qui utique caro et anima est, interfectus dicitur ab aliquo, cum utique anima rationalis mortem non recipiat; ita Deus in homine, quem assumpsit, ea omnia impassibiliter pertulit, 103. Christus quinta feria post vespeream est traditus, sexta crucifixus, septima quievit in sepulcro, octava resurrexit, et inter duorum dierum partem, sive integritatem noctium triduo facto a corde, id est interioribus terræ, ad apostolos rediit, 410. De ejus ascensione in cælum, 624.

Chronographia, opus Ratherii deperditum, XIV, num. 20. In quo temporalium sibi descripsit vitam, 376, 447.

Cicero laudatus, 30, 36, 112.

Cimeratus, 290 not.

Circus, dictus etiam *arena* pro amphitheatro, 393.

Clemeus papa allegatus, 124, 339.

Clerici alii præter Deum non ambiant, 164. Clericorum ordines, *ibid.* Gradus clericorum varii, 471. Tres clericorum classes distinguuntur, quorum alii dicti *cardinales*, alii *titularii*, alii *de plebibus*. seu clerici ecclesiarum ruralium, 447 not. Subdiaconi et acolythi alii dicti *de secretario*, alii *cantores*, 474 not. Qui clericatu initiato sæculo renuntiat, et se consecrat Deo, 424. Debet vivere lege canonica et episcopo subijci, *ibid.* Clericus ideo vocatur, quia est de sorte Domini, id est ad partem pertinet Dei, 425. Clericis quæ interdicta, 416 et *seqq.* Usuras percipere, conductores agere, *ibid.* Induere vestes sæculares, 417. Velita etiam venatio aucupium, alex ludus, etc., 349, 311, 415. Velitum quoque agere negotia et causas sæculares, 349. Gestare arma, *ibid.*, 350, 351. Adire convivia nuptialia, 418.

Clerici solo barbarismo et verticis nudo cum aliquantula vestium dissimilitudine, et ex iis quæ ab iisdem aguntur in ecclesiasticis officis, a ritu discrepant laico, 367. Cur a laicis contempti, *ibid.* Tam rari erant boni clerici, ut, indignis omnibus repulsis, vix possent inveniri qui illis sufficerentur, 453. Nonnulli peiores multo quam populares seu laici, 456. Quosnam episcopos desiderarent corrupti ejus temporis clerici, quos aversarentur, 506. Clericorum incontinentia reprehensa, 347, 427. Quam late pateret, CXIII, num. 96, 97, 444, 450. Adeo publice grassabatur et ex consuetudine inoleverat, ut mulieres in Nicæno prohibitas habere non solum crederetur licere, sed fieri oportere, credereturque a quibusdam neminem hoc facere deviantem posse carere scelere pessimo, 486. Quidam etiam inibat nuptias, quæ reprehenduntur, 424 et *seqq.* Et iniat a quibusdam publice, seu nuptio publico, 639. Clericus qui uxorem duxerat post sacram ordinationem, 350. Lex nulla altaris ministris indulget conjugia, 455. Clericorum duorum nuptiæ a patribus item clericis procuratæ reprehensæ ex illegalitate duplici, 423, 454, not. Ab altero publice iniatæ, ab altero occulte, 426. Rejicitur excusatio parentum ideo procurantium has nuptias, quia in comparatione mali melius fore censebant, si filii uni conjungerentur, quam si vagarentur per plures, 425. Ne filiæ a parentibus nupti tradantur clericis, sed laicis, 428. De conjugii eorum qui nati erant ex clericis, 427. Clericorum duorum concertatio, quorum alter lorica, alter amica utebatur, 349. Clerici Veronenses choro addicti nolent cantare Symbolum S. Athanasii, 365, not., 447. Plurimæ Ratherio episcopo jurarunt fidelitatem, 493. Ab

eodem non promovebantur, nisi aut in civitate aut in aliquo monasterio, aut apud aliquem sapientem litteris erudirentur, et idonei essent ecclesiasticæ dignitati, 419.

Cleronomi appellati, qui laudibus Deo canendis erant addicti, 365 not.

Climax Syrmatis, opusculum Ratherii, 203.

Clinicus pro homine membris contracto et paralytico, 454.

Cœna (in) Domini lotio pedum pauperum facta, 606. Pœnitentium publicorum reconciliatio. V. *Pœnitentia*. De communione in die Cœnæ Domini. V. *Eucharistia*.

Coloniensis synodus episcoporum in translatione Ratherii ad sedem Leodicensem, 218 not. In ea expensum num hæc translatio contraria esset sacris canonibus, *ib.* not. *Judicium Præsulum* dicta sententia pro Ratherio edita, 207.

Columbani (B) liber, ex quo similitudo quædam excerpta, 489.

Comitatum adire sine licentia episcopi clericis vetitum, 507 not.

Covites Veronenses. V. *Bucco, Milo, Nanno*.

Commaclæ castrum, Italice *Commachio*, 95.

Commendati quinam appellati, 32 not., 34 not., 35.

Communio corporis et sanguinis Domini quater aut ter in anno percipienda. V. *Eucharistia*. Communio sanctorum ob quam inter cætera illis qui non possunt jejunare propter infirmitatem, proficit jejunium quod generalis facit Ecclesia, 421.

Communitas regularis prætextu penuriæ violata, et proprietatis vitium eo nomine inductum, 266 not.

Componere pro luere aut expiare delictum pretio aut transactione, 35 not.

Compositio pro solutione mulctæ aut redemptione pœnæ 387 not.

Computus ecclesiasticus minor quid complectebatur, 419. Discendus a clericis, si possibile est, *ibid.*

Concentor, usitatus *compilator* dictus, qui ex aliorum textibus opus compingit, 188.

Concilium generale Romæ cogendum ex episcopis, qui cum Ottone I ad apostolicam sedem erant migraturi, sperabat Ratherius, 439, 440. Eo is volebat proficisci ob solutionem cujusdam questionis, *ibid.* Coactum fuit anno 967, not. 440. Concilliorum omissio, 150.

Confessionis necessitas, Salutem non consequeris, nisi te peccasse confitearis, 453. Peccatores mortui resurgunt per confessionem, penitentiam et Dei misericordiam, 603. Post peccatum velocissima sit confessio et penitentia, 258. Quid prodest confessio, nisi sequatur illorum, quæ confiteris, relictio? 255. Non revertendum ad crimina, 628. Confessionis formula, 251. Conditiones confessionis, 628. Confessio peccatorum, 603. Etiam in articulo mortis, 73. Confessio in Quadragesima et in periculo mortis, 255. Ad confessionem plebs invitanda feria quarta ante Quadragesimam, 417.

Congium, mensura vini minor modio, 342.

Conjugium bonum, 51. Quodnam sit inculpabile, *ibid.* Quodnam veniale, 52. De ducentibus uxorem propter dæmonem, 54. Quatenus conjuges sint duo in carne una, 55, 56. Conjugalis concubitus ob intentionem generandi inculpabilis, 52. Quando honestus, quando venialis vel mortalis, 53. Ob solam voluptatem non caret culpa, sed propter nuptias est venialis. Ut conjugati certis temporibus ab uxoriibus abstineant, admonendi, 427. Quibus diebus, 420. Cum ipsarum consensu, 55. Consensu parili, 623. Conjugium est indissolubile, 51, 55, 56. Viveute viro mulieri nubere alteri non dimittitur, 544.

Conradus dux, qui contra Ottonem regem agebat, 219. Alias dictus etiam Conon frater Warnerii, 251. Dux Lotharingæ ab Ottone institutus, dein ob rebellionem depositus, LXXVI. Quando reconciliatus cum eodem, pro quo etiam dimicans obit, LXXVII.

Conradus, qui Hornæ ordines exercuit, ecclesiasticos, 521.

Consiliarii quinam esse debent, 35. Qui eligendi, 36. Qui vitandi, *ibid.* Nihil magis officit iis qui præsumunt quam fraus et perfidia consiliariorum, 397.

Constantinopolitani concilii canon laudatus, 329.

Constantinus, apostolicæ sedis invasor, condemnatus, 331, 451.

Consuetudo prædecessorum contraria canonibus reprobata, 343, 447, 481, 487, 488. Lex potius quam consuetudo tenenda, 375. Peccata ex consuetudine quasi usualiter adeo usurpantur, ut neque trahantur in culpam, 450. Etai corruptela disciplinæ cononicæ eo deveniat, ut deponendos legaliter nemo deponat, damnandos nemo condemnet, nullus tamen reus damnationem poterit evadere, 450, 451.

Contractus tres, commutationis, libellarii, et precariæ,

quibus bona ab ecclesiis perperam fuerunt distracta, 390. not. Recisi ab Ottono imperatore, 460. Et ab aliis imperatoribus, *ibid.*, not. Contractus libellarii annos novem et vincti non excedant, et cur, 514, not.

Conversi dicti pœnitentes, 904.

Conversio a Deo, unde obduratio, 423. Conversio non est difficilis aut tarda apud Deum, cui ipsa justitia placet inchoatio, 76. Conversio non differenda, 178. Recentiora citius quam vetustiora vulnera usus docet curaci, 642. Peccatores, dum sani sunt, converti velocissime festinent, ne si dum possunt, non volunt, dum voluerint, non possunt, 578, 579. Senes ad conversionem excitantur, 72, *et seqq.* De conversione in articulo mortis, 73. Quocunque tempore quis convertatur, et a diabolo transeat, ad Christum, paschalem veraciter agit solemnitate 613. Impedimenta conversionis diversa a diabolo injecta, 261. Non sufficit malum deserere, sed et bonum faciendum ab eo, qui convertitur, 603. Cessans a peccato ex. gr. fornicationis ob infirmitatem vel senium, non desinit esse fornicator, si quousque potest non desinit fornicari, et fornicationem relictam jejuniis, elemosynis, et lacrymosis gemitibus non studet mundare, 433. De relabentibus post conversionem, 431.

Cor quid significet, 132. Recitare *ex corde* pro memoriter, 419 not.

Correctio præsertim a prælatis et superioribus neglecta quantum sit crimen. Vide *Negligentia*.

Credere Deo, et credere in Deum quid differant. V. *Fides*.

Credulitas pro fide, 469.

Creperum pro *dubio*, 196, c. 269.

Cruce super oblata in missæ sacrificio quomodo facienda 415.

Cumba pro *cymba*, 354.

Cuphia parvi galeri species, 310 not.

Curatura ab Italis dicta vectigal e mercatis publicis exactum, 26 not.

Cursus pro horis canonicis dictus, 414.

Cyprianus (S.) laudatus, 50.

D

Dæmones per suam naturam possunt facere mira multa, si a Deo permittantur, 20. Cur Deus permittat, *ibid.* Dæmonum præstigia aliquos decipiant, 20. Dæmon animas invadit statim, ubi eas Deus justo judicio deserit, 579. Adversus dæmonem fortiter pugnandum, *ibid.*

Decalogi præcepta, 169, 170 *et seqq.*

Decimæ ecclesiarum et plebium aliis assignatæ, 563, not. Datæ quandoque diaconis et quandoque ex causa ablata, *ibid.*

Decimani, 342.

Depretio pro vilius æstimare. deprimere, 44.

Desperatio abigenda, 159, 262, 325, 431, 578, 590, 622. Etiam in articulo mortis, 73. Remedium contra desperationem oratio, 262. Dolor de peccatis, 335. De se desperandum, non vero de misericordia Dei, 264, 432. Cur Ratherius probaturus non esse desperandum de quolibet, quando vivit, sæpe usus sit illo textu: *Nescit homo, utrum amore, an odio dignus sit*, 431 *et seqq.*, 453.

Deus melius mirando et credendo, quam cogitando, ratiocinando vel loquendo profertur, 81. De Deo nihil proprium dici ab hominibus potest, 592. Dei ineffabilis potestas, et natura, quam finire omnium qui fuerunt, sunt, aut erunt, non valuerunt, valent, valebunt loquendo sermones, 595. Explicari potest non quid sit Deus, sed quid non sit, 597. Deus immutabilis, in se mutabilia continet, 116. Dei potestas, 82. Deo idem esse posse quod velle, 96. Deus nihil non potest nisi quod posse non vult, 159. Omnis creatura sive visibilis, sive invisibilis, sive corporea, sive incorporea nihil omnino esset, si non esset Deus omnia utique animans, 594. Quidquid movetur, per ipsum movetur, adeo ut homicidæ ipsi, fures, adulteri ipsum a Deo habeant, quo pessime abutuntur, motum, cum a se ipsi mala motionis habeant vitium, 595.

Deus omnia novit, antequam fiant, 175. Dei præscientia, 591. In ejus præscientia, seu tutius scientia jam est, quod absque dubio futurum est, 256. Deus incircumscripuit ubique totus, nusquam minor nusquam major, 595. Dei præsentia cogitanda, 642. Dei perfectiones indicatæ, et quædam recensitæ, 498. Refellit eorum error, qui Deo corpus tribuebant, 593. Deus quædam permittit, licet nolit, 419. Quatenus omnia sint a Deo, 134. Peccata non sunt a Deo, 135. Adeo Deo displicent mala, ut nulla placeant ei mixta malis bona, 368. Non putemus Deo placere ea bona, quæ malorum sequentium vicissitudine fuerint compensata, *ibid.* Deus novit multa bona facere etiam per iniquos, cum convertit ad adiutorium, quod paratum est ad nocendum, 314. Ad quoslibet usus voluerit etiam ea quæ non diligit, sibi servire compellit, 135. Quo sensu intelligenda quæ-

dam loca, quibus Deus dicitur *Indurare cor, tradere in reprobum sensum, etc.*, *ibid.* Deus animas justo iudicio deserit, si ipse eum prius deseruerint, 579. Quamvis in numeras se deserentes minime deserit, sed hoc magis ex misericordia, quam ex iustitia, *ibid.* Deus cur dicatur *zelotes*, 57.

Diaconi quales esse debeant, et cœlibatus ab iisdem custodiendus, 164.

Dies Cœnæ Domini quomodo celebratur, 583.

Dies Dominica cur ita appellatur, 410. Si dies Dominica est Domini dies, utique non est dies nostra, e uti dies Domini cum reverentia est honoranda, 411. Omnis dies Dominica est paschalis, quia resurrectione Domini decorata, 412. Alios dies Dominus fecit imperio suo, Dominicum fecit sanguine suo, et dedicavit pretio suo, *ibid.* Reprehenditur qui nuptias perfecit nocte Dominica, 426.

Diebus festis abstinendum ab opere servili et a peccatis, 411. Quomodo observandi, 411. Diebus iisdem olim vetita opera servilia a vespera in vesperam, 417 not. Ratherius cum excommunicatione interdixit, ut Dominica die ab opere servili cessaretur; idque cum obtinere non potuisset, portas civitatis obserari contra ventientia plaustra præcepit, 564. Porcarii et alii pastores vel Dominica die ad missam veniant, 418.

Dihomo, 506 not.

Disciplinæ canones varii, cum non omnia omnibus locis atque temporibus congruant, 441. Consuetudines ecclesiarum diversæ, 81.

Discipuli quomodo se gerere debent, 38. Discipulorum ingeniorumque diversitas, *ibid.*

Divites terrenorum bonorum vicissitudines considerent. 40. Ne otiositati student, 41. Divitum sollicitudines et cruciatu, 42, 46. Duo divitum species, malorum et bonorum, 43. Qui sint boni, *ibid.* 46. Qui mali, 43. Tria divitum malorum genera, 46. Ratherius malebat sufficiens esse quam dives, 385. Divites, quorum humilitas multorum pauperum mansuetudinem vincit, 48.

Divitiarum recta dispensatio quæ, 41. V. *Eleemosyna*. Dolose et simulate agere quam detestandum, 78.

Domini quomodo se gerant erga servos, 36. Qua discretione uti debent, *ibid.* Quomodo illos corrigant, *ibid.*

Dos trium vineæ camporum, 425.

Druogo episcopus Osnabrugensis adfuit electioni Ratherii ad episcopatum Leodicensem, 218 not.

Duces Forojulienses sub Longobardis jus suum extra Forum Julium non extendebant, *xv.*

Duces nostri quinam a Ratherio appellati, 553 not., 554.

E

Ecclesia catholica est una, 81. In ea misti sunt mali cum bonis, et salvandi cum damnandis, 363. Licet multi mali sint in Ecclesia, non tamen illud tempus præterit, quod ipse Dominus ita eidem loquens imposuit: *Ecce ego vobiscum sum usque ad consummationem sæculi*, 451. Ecclesiæ advocati sunt reges, 137.

Ecclesiæ redditus ad jus pertinent sacerdotum, seu episcoporum, 103, 503, 504. Quomodo intelligenda illa; *Quidquid Ecclesiæ confertur, sanctum est sanctorum Domini*, *ibid.* Ecclesiæ redditus in quatuor partes dividendi ex sacris canonibus, 145, 419, 504. Per abusum dati in beneficium militibus, seu nobilibus viris, 305 not. Eorumdem reddituum æqua distributio episcoporum dispositioni a canonibus commissa, 339, 491, *cxviii*, num. 101. Id episcoporum munus late probatur, 342 *et seqq.* Quando et quatenus hoc officium exsequi non deceat episcopos, 344. Præcipua norma distributionis ex charitate sumenda, 341. Minus æqua distributio a Ratherio notata in redditibus Veronensium ecclesiæ, 492. Quippe qui fere cedebant solis presbyteris atque diaconibus, 342. At juxta aliarum ecclesiarum consuetudinem divisi singulis prout cuique opus erat, *ibid.* Minus æqua distributio quot mala pepereit, *cxvii*. Equior distributio faciendâ per modios et sextaria, non per vineas et campos, 470, *clii*, num. 122. Ex divisione per campos ortæ præbendæ, quæ certis presbyteris et diaconibus competunt, *cxvii*.

Ecclesiæ collata in Dei cultum quam utilia sint conferentibus, 470. Ecclesiæ res auferre sacrilegium est, 92. Bona Ecclesiæ non alienanda, nec commutanda, 417. A nonnullis per potestatem occupata, 385, 390, 398. Quibus contractibus perperam distracta. V. *Contractus*. Quidquid acquisivit presbyter seu clericus ex bonis Ecclesiæ, cedit eidem Ecclesiæ, 267, 416. Quæ antea habuit clericus, pro libitu disponere potest, 266. Lege canonica vetitum de Ecclesiæ bonis dare aliquid consanguineis, 388.

Ecclesia Veronæ nuncupata *S. Maria Consolatrix*, 471,

511. Alibi autem sine Maria nomine dicta *ita S. Consolatrix*, 475. Ecclesiæ Veronensium passim aut incendio paganorum, aut incuria pseudo-episcoporum aut penitus dirutæ, aut magna ex parte destructæ, 504. Ecclesiarum archivi continebant canones et decreta, 369. Ecclesiarum consuetudines diversæ, 81.

Ecclesiastica potestas, 81, 82.

Egesippus allegatus, 138.

Eleemosyna eroganda, 41, 42. Non faciendâ ex alieno, 14, 126, 587. Nec ex eo quod ab aliquo datum fuit in alium usum, etiam plium, 501 *et seqq.* Eleemosyna a divitibus faciendâ dum vivunt, 41. Quatenus etiam pauperes eleemosynam facere queant, 48, 588, 610. Eleemosyna quibus faciendâ, 126. Præcipue sanctis et pauperibus spiritu, 502. His potius tribuendâ, qui dum acceperint erubescunt, 548. Divitibus et nobilibus in egestate devolutis potissimum danda, 131, 548. Qualiter faciendâ, 129. Qui plus indiget, plus accipiat, 587. Tribuamus potius bono quam malo, si possint discerni; si non, sequamur dicentem: *Ne eligas cui miseraris*, *ibid.* Quid de valentibus opere manuum tibi victum acquirere, 503. Vitanda inanis gloria, 587. Num eleemosyna facta ubi inanem gloriam, vitiosa est, 130. Eleemosynæ pro peccatis erogatæ meritum, 130. Non tamen sufficit ad mundanda graviora peccata, 128. Eleemosynæ species, si proximum recto consilio, sive arguendo, sive obsecrando, sive increpando in viam Domini dirigamus, 587.

Episcopi a Deo instituti ut Reges, at multo præstantiores quam reges, et cur, 104. Væ episcopis qui a Deo missi non sunt, 105. Episcopi quam sint venerandi, 80, 82. Etiam negligentes, 86. Aut mali, 87. Cur etiam mali sunt venerandi, 262, 263. Non injuriandi, 82, 84. Mos osculandi pedes episcoporum, 379. Dii et angeli appellati, 80. Quanta eorum spiritualis potestas, 81. Quanta dignitas, 84, 110. Spiritus sanctus etiam peccatori sæpe adest episcopo, 87. Sal dicti episcopi, et cur, 88. Quid erga reges episcopi debeant, 105. Regum erga episcopos officia, *ibid.* Episcopi quatenus iudicandi, 106, 113.

Episcopus Græce, superintendens dicitur latine, 364. Episcopus qualis esse debeat, 139 *et seqq.* Episcopi onus et pondus, 141. Officia, 109. De negligentibus officium pascendi, 143. Ne gregem dimittant in tempestate et necessitate communi, 110, 151. Oblucutiones ab episcopo ferendæ, 158. Episcopi zelus, ubi maxima est contradictio, 151. Non metuendum ab episcopo in tribulationibus, *ibid.*, 152. Tres episcoporum species, in tempestatibus fugientium, cadentium, et obtinentium victoriam, 151. Episcopus debet et activam et contemplativam vitam gerere, 639. Episcoporum quorundam vitia, 143 *et seqq.* 366. Episcoporum mala vita quantum officio eorum præjudicet, 364. Ex eorum culpa ortus contemptus canonum. 366. Ex corruptione latius grassante nemo fere inventus idoneus qui eligeretur, *ibid.* Episcopus ludens ad tabulas illusus, 155. Episcopus ex monachis assumptus habitum monasticum retineat, 156. Eo induebatur Ratherius adhuc episcopus, 221. Quomodo episcopus e monachis assumptus vivere debet, 156. Episcopus et sua sede pulsus, si recuperare sedem nequit, alium episcopatum vacantem posse consequi canonice conceditur, 206. Translationes ejusmodi quatenus probatæ, *lxxi*, 212, 218 not., 331, 348. Antiqua translationum exempla, 311. Episcopus quâ ratione electus, 207, 218. Concessione regis, 207. Consensu clericorum, qui legibus requirebatur, *ibid.* Populi assensu conjuncto, 348. Professio facta ab ordinato, quod semper obediens canonicis præceptis, 208. Ritus instituendi episcopo traditione baculi pastoralis ante altare, 209 not. Concio eodem die habita, 210. Electio ab archiepiscopo et coepiscopis subscripta, 210 not. Acclamationes et sonus campanarum, etc., *ibid.* Documenta ordinum collarum, consecrationum aliorumque actorum, in quibus est chrismatismus, ab episcopo subscripta fuisse videntur, 443 not. Episcopi per abusum electi non virtutum merito, sed titulo nobilitatis terrene, 159. Vel suffragio et officii sæcularibus, *ibid.* Nobiles scholis tradi videntur magis ambitu episcopandi quam cupiditate Domino serviendi, 362. Ex his quidam sine examine promoti ad sacerdotium, 350, 362. De illis qui sine congruis dotibus episcopi facti sunt, 142.

Erimbertus verborum contortor, legum distortor, 387, 426 not.

Erminus (S.), 202.

Eucharistia, in qua est caro Redemptoris, 87. Dicta sacramentum corporis et sanguinis Domini, 252. De præsentia corporis Christi in Eucharistia, 259 not., 258 not., 360. Transsubstantiatio vini in verum sanguinem, et panis in carnem Christi explicata, 523. Corpus et sanguis Christi conficitur in missa, 602. Divini Agni corpus et sanguis communicaturis propinatur, 607, 609, 610. Ea-

charistia quomodo sumenda, 257, 258. Ante ejus perceptionem mundandum cordis hospitium, custodiendum post perceptionem, 259. Excludenda omnis malevola intentio, 361. Discrimen inter sumentes digne vel indigne, 361. De communicantibus indigne, 413. Illum indigne Eucharistiam percipere sancti doctores definiunt, qui eo tempore præsumpserit communicare, quod deberet penitentiam agere, 355. Indigne communicanti quod debuerat fore salvatio, est factum damnatio, 360. Id fit non sua natura, sed vitio accipientis, 361.

Eucharistiae administrandae formula, 312 not., 616. Eucharistia servata in buxida seu pyxide pro infirmis, 414. Nullus eam tradat laico vel feminæ deferendam infirmo, 415. Quater in anno percipienda, in Natali Domini, in Cœna Domini, in Pascha et Pentecoste, 417. Alias tertantum in anno percipienda dicebatur, omisso die Cœnæ Domini, *ibid.*, not. Die Cœnæ servato jejunio usque ad nonam, ut diebus cæteris, corporis et sanguinis Christi percipiatur sacramentum, 583. De questione, num præstet Eucharistiam frequentius, an raro sumere, 527 not. Osculum sacerdoti communionem præbenti datum, 600.

Eugenii papæ decretum laudatur, 344, 504.
Eulogiae diebus festis post missam distribuendæ, 417. Quid eulogiarum nomine intelligatur, *ibid.*: not.

Evaristi papæ decretum, 345.
Everacii Leodicensis ad Ratherium epistola, 559. Hunc laudat invitæque ad redeundum in patriam, 570.

Excommunicatio ab episcopo in archiepiscopum lata cujus generis fuerit, 235 not. Quorum excommunicatio soleret contemni, 363. Non communicandum cum excommunicatis, 417. Cum excommunicatis communicans est excommunicatus, 439.

Exempla malorum ad defensionem vel excusationem non prosunt, 89.

Exorcistæ, 164.

F

Factitii dicti, qui noviter facti sunt divites, 61.

Factura pro veneficio, 170.

Fano pro manipulo vel mappula in celebratione missæ adhibita, 414 not.

Fello pro perfido, 292, 386.

Feminæ quomodo se gerant, 51. Sanctæ feminæ martyres, *ibid.*. Nulla femina ad altare accedat, nec calicem tangat, 414.

Fidei professio facta a Ratherio, 101.

Fidei mysteria non valent comprehendere, sunt autem credenda, non discutienda, 524. Credamus quæ de Deo nondum intelligimus, ut credendo videre et intelligere valeamus, 65. Fides et credulitas Dei promissæ acceptæ, 409. Quid differat inter credere Deo, et credere in Deum, 600, 626, 531 not. Fides tres, seu tria symbola fidei, scilicet Symbolum apostolorum, illud quod in missa canitur, et S. Athanasii memoriter tenenda, 409, 410, 419. *Fides, quam dicimus S. Athanasii*, 403. Aliter vocata descriptio beati Athanasii, 447.

Filiorum officia, 60. Quam fœdum sit filium divitem sinere patrem mendicare, 61. Filios natos exponere quam sit culpabile, 53.

Fillones qui appellati, 375 not.

Fulbertus episcopus Cameracensis adfuit electioni Ratherii ad episcopatum Leodicensem, 218 not.

Follis diabolus Latiali rusticitate appellatus, et cur, 313 not.

Forojuliensis marchia. V. *Marchia*.

Forojuliensium ducum jurisdictio sub Francis quæ fuerit. *xcv*.

Fortitudo quid sit, 79.

Franculoquus sermo, 15.

Fulcuni locus de Ratherio expensus, *cv*. Alius locus, in quo nihil corrigendum, *lxxix*. Explicatur, *lxxx*, *lxxxii* et *seqq.*

G

Galerus Hungaricus, 147.

Gangrensis canon laudatus, 340.

Gardæ castrum munitissimum in diocesi Veronensi, 393 not. Ottonis imperatoris præcepto episcopi et clerici ad ejus obsidionem excitati, quatenus se excusarint, 348. Quando id contigerit, *cxiv*.

Gastaldus qui soleret vulgo appellari, 36 not.

Gauseningi castrum in diocesi Veronensi, *xliv*.

Gelasii I papæ decretum laudatum, 340.

Giselpertus missus Nannonis comitis, 562 not.

Græcæ linguæ studium sæculo quoque decimo exculsum, *xxxi*.

Gratia Dei quantum possit, 159, 262, 315, 642. Domini gratia peccatricem intus traxit per misericordiam, 65. Gratia Dei præveniens, 433. Anticipans Dei gratia, 624. Cooperans Dei gratia, 622. Cooperatur gratia operantibus,

625. Gratuita Dei gratia, quæ id quod miserando, inspirat miserando ut perficiatur, adjuvat, 171. S. Metro adjuvante gratia conversus, 343. Gratia divinas necessitas, 59, 64, 178. Possibilitas boni a Deo, 59, 107. Non diffidamus de possibilitate, si non deficiamus voluntate, 628. Initium et perfectio bonorum operum a Deo, 167. Proficere in bono Deus præstat, 62. Bonum nemo sibi superbe tribuat, 578. Salus ex gratia, 72, 136. A Deo petendum velle, posse et perficere quæ illi placent et nobis expediunt, 436. Gratia Dei sum, si quid sum, 526. Animas justo Deus judicio deserit, si eum prius deseruerint ipsæ, 579. Quanquam et innumeras se deserentes ipsæ minime desererit, sed hoc ex misericordia, *ibid.*

Gratiarum actio Deo referenda, 578.

Gregorius (S.) Magnus laudatus, 28, 36, 38, 39, 59, 62, 74, 108, 127, 162, 169, 183, 184, 185, 232, 284, 187, 289, 293, 353, 358, 363, 370, 389, 397, 427, 483, 438, 455, 456, 482, 490, 491, 501, 544, 548, 583, 595, 598, 636, 637, 640. Litanas majores instituit, 623 not. Factum S. Gregorii de Maximo episcopo, 261.

Guillelmus archiepiscopus Moguntinus. Vide *Wilhelmus*. Gulæ crimina diversa, 266. Triplex gulæ vitium diebus jejunii, 584 not.

Gutta cadiva quæ, 31 not.

Gutteria, morbus gutturis, 201.

Gyrovagus, 538.

H

Hæresium, vestis ex panno optimo, 147.

Hæreticorum hoc proprium est, ut confutari oppido, vinci vero non facile valeant, 596.

Hauritorium, instrumentum hauriendi, 48.

Henricus I, Bajoariorum dux, primus Veronensis marchio, *c*.

Henricus II, Henrici I filius, post patris mortem ab Otone I eadem marchia Veronensi donatus, *cx*. Hunc et Juditham ejus matrem Ratherius *ducum* nostrorum nomine appellat, *ibid.*

Henricus minor, Bertoldi seu Bertoldi olim Bajoariæ ducis filius, Carinthiæ dux, et Veronensis marchio, *cx, cxii*.

Herigerus abbas Lobienensis creditur auctor operis a Cellotio editi, in quo agitur de corpore et sanguine Domini, *xviii*.

Herodias quasi regina, imo Deo a quibusdam proposita, 20. Explicatur, *ibid* not.

Hieronymus (S.) laudatus, 28, 45, 59, 126, 166, 169, 260, 270, 343, 362, 393, 548, 558, 584, 587, 613.

Hilduinus Leodicensis clericus, consecratur ejusdem ecclesiæ episcopus, *xxvii*. Hac promotione in questionem vocata. causa cecidit, *ibid.* In Italiam profectus ad Hugonem regem, Notgero episcopo Veronensi mortuo ab eodem rege datur successoris jure stipendiario, 538 not. Transfertur ad sedem Mediolanensem, *ibid.* Privilegium seu confirmatio apostolicæ sedis cum pallio archiepiscopali ad eum a Ratherio, allatum, *ibid.* Annus translationis Hilduini ad sedem Mediolanensem, *xxxviii*, n. 16. Ratherio quem cum duxerat, videtur fuisse infensus post Hugonis victoriam contra Arnoldum, *xlvi*, *xlvii*.

Hilduinus, Transhenensis episcopus adfuit electioni Ratherii ad episcopatum Leodicensem, 218 not.

Historia Tripartita allegatur, 99.

Homines natura æquales, et unde inæqualitas, 28, 29.

Honestus episcopus Ravennas. V. *Petri Ravennatis*. Num unus, an duo Honesti episcopi sæculo decimo Ravennatensi Ecclesiæ præfuerint, *cix* et *seqq.*

Hors canonice recensitis et debita hora cantandæ, 404 414. Nocturnalii officii lectio, 479.

Horatius Flaccus satyrographis omnibus præferendus, 225. Allegatur, 242, 293. Metrographiæ diligentissimus, 311, 354.

Horna, comitatus in diocesi Leodicensi, 522 not.

Horno, id est hoc anno, 166.

Hubertus episcopus et comes Parmensis, ad quem Ratherius direxit librum *De contemptu canonum*, 337 not. Scriptum in modum epistolæ, 490. Visus est dignus qui præficeretur universæ ecclesiæ, 353. Ratherium consulit quomodo oraret, 372 Egit ut is Miloni episcopatum Veronensem cederet, 397.

Hugo rex Italiæ Hilduino dat episcopatum Veronensem jure stipendiario, 538. Hoc ad sedem Mediolanensem translato, quatenus Ratherium in eodem episcopatu subrogavit, 538, 539. Rebellio Veronensium contra Hugonem, *xxi* Veronam ab Arnoldo occupatam recuperat, *xxii*. Tempus hujus victoriæ, *xliv*. Ratherium captivum retrusit in turre Papiensi, *xlvi*, 539. Rebellionem excitata in Italia agente Berengario, Hugo mittit filium Mediolanum, et qua conditione res composita fuit, *lvii*, *lxviii*. Dimisit Italiam, et quo anno, *lix*. In Provincia, quo se receperat, obiit, *lx*. Chronicæ notæ de eo, ac de ipsius filio, quæ difficultatem

facessunt, conciliatæ vel emendatæ, LX, LXI, LXIII. Hugonis episcopi Remensis causa anno 962 in synodo Papiensi decisa, CXI.

Humilitas, mater virtutum, 62. Quam placeat Deo, 51. Absque humilitate virtutes non sunt virtutes, sed vitia, 62. Hymnus qui canebatur, et canitur in festo Omnium Sanctorum, a quodam notatus vindicatur, 116.

I

Imperialis potestas dicta de rege nondum imperatore, 543 not.

Infernus, in quo indefectiva cruciatio, 40. Æterna perditio, 72. Supplicia æterna, 265. Perennia, 261. Æterna damnatio, 622, 633. Perpetua conflagratio, 604. Inenarrabilia tormenta, 284. Damnatus quisque in æternum perit, 441. Nihil in inferno quod non sit maximum damnus, 570. Qui damnantur, pro singulis peccatis æternaliter sunt puniendi, 434. Repugnat Deo pro posse ille, qui vellet tormenta ab eo non fuisse creata, ut sibi liceret impune peccare, 294. Confutatur error quorundam qui negabant Christianos damnatum iri in ignem æternum in inferno 589 et seqq. Christiani peccantes majora supplicia merentur, 590.

Infidelium opera. V. *Pagani*.

Inimicus est dimittendum, 173.

Innocentii I decreta laudata, 330, 349,

Intentio discernenda qua quis aliquid agit, 78.

Isidorus (S.) allegatus, 26, 43, 48, 57.

Italia multis sanctorum corporibus ditata, 305. Delatoriibus malignis abundat, 397.

Italix Cispadanæ partitio inter Walfredum et Mangifredum in partes duas sub Arnulfo Germaniæ rege xcv.

J

Jejunandum a vitiiis abstinendo, 580. Male jejunant, qui quod subtrahunt ventri, non tribuunt pauperibus, sed aut ventri, aut mammonæ reservant, 584. Reprehensi qui abstinentiæ diebus a peccatis non abstinunt, *ibid.* Nulla solemnitate amplius delectatur Dominus quam illo jejunio, quo a cibis abstinetur et a vitiiis, 522 not.

Jejunium Quatuor Temporum, Rogationum, et Litaniarum, 416 not. Jejunium usque ad nonam protrahendum, 420, 583, 584. Hoc primum testimonium mitigatæ disciplinæ in jejunio Quadragesimali, quod antea produciendum erat usque ad vespertas, 420 not. Respondetur duobus testimoniis, quæ anteriora ereduntur, et jejunium, memorant usque ad nonam produciendum, *ibid.* V. *Quadragesima*. Jejunii solvendi horæ diversæ pro diversitate dierum, quibus est jejunandum, 428 not. Jejunium sine culpa ante horam non solvitur, 501. Jejunii diebus triplex gulæ vitium notatur, 585 not. Abstinencia a carne, vino et potionibus jejunii tempora, 584 not. Cum jejunio jungenda oratio et elemosyna, 585. In eos qui gulæ servientes se excusabant dicentes, melius esse abstinere a vitiiis quam a cibis 585. *Solemne jejunium* vocatum Quadragesimale et quam violatum, 501.

Joannes XI papa gloriosæ indolis vocatus, 538 not. Ejus litteræ, quibus cum tota Romana Ecclesia petebat, ut Ratherius Veronensibus daretur episcopus, *ibid.*, 539.

Joannes XII, cui inscripta est Ratherii epistola quinta, primum ut creditur, exarata sub Agapito II, 535, num. 8.

Joannes XIII ab Ottone I institutus pontifex, et cur, 440 not.

Joannes Chrysostomus (S.) *os aureum* appellatus laudatur, 45, 48, 182, 523.

Juda, in quem introivit Satanas post buccellam per operationem malignam, qui ante buccellam in eo fuerat per voluntatem pessimam, 621.

Judæi Veronæ sæculo decimo, 386. Eos Ratherius perstringit, qui Judæis favebant, *ibid.* Et illos qui cum Judæis malebant negotiari quam cum Christianis, *ibid.* Judæorum errores contra Christum et B. Virginem, *ibid.* Et circa S. Petrum, *ibid.* In eos qui magis Judæis patrociniæ præstabant quam clericis Christianis, 387.

Judex dicitur quasi jus dicens, 25. Judices quomodo se gerere debent, 24. Judicium necessitas, *ibid.* Quid ab ipsis cavendum, *ibid.* Cupiditas non discernit justa, imo obæcat judicium corda, 25. Judices non accipiant personam cujusquam, *ibid.* Judicent juxta leges et jura, *ibid.* Nihil pro justo judicio accipiant, 26. Quanta cautione causæ investigandæ, 397.

Judicatum dicta charta foundationis seu dotationis clericorum quorundam Veronensium facta a Ratherio, 463, num. 1. Suscripta ab patriarcha Aquileiensi et episcopis comprovincialibus, 567. Idem et in aliis similibus quartis quandoque usitatum, 463. rum. 2. Ejusdem *Judicati* tempus, *ibid.*, num. 3. Dubitationes aliquot contra ipsius germanitatem inspersæ deijciuntur, 466, num. 5. Discordia inter Ratherium et ejus clericos ex *judicato* potissimum erupit, 490 not.

Judicia de accusatis quomodo instituenda, 106. Absque periculo isti indiscussi non debent relinqui, 545. Judicia ecclesiastica quæ, 106, 113. Omissio eorumdem quam mala, 150. De judiciis sæcularibus, *ibid.* Sicut sæculariter judicatur lege mundana, ita judicatur ecclesiastice sanctione canonica, 441.

Judicium extremum, ac in eo quatuor ordines futuri, 114, 589. De judicio universali, 241. In eo veredicta damnandorum quanta, 434. In hoc mundo agenda est a nobis dies judicii de peccatis, ne judicemur a Deo in extremo judicio, 436.

Juditha *dux inclyta* a Ratherio memorata quænam fuerit, 382 not. Commendavit Ratherium comiti Veronæ, 392. Ejus ope ille ereptus fuit et custodia, 443.

Julii papæ sententia laudata 549.

Justitia quid sit, 79.

K

Kalendæ nomen non tantum pro primo, sed pro quovis die mensis acceptum, 410 not.

L

Laborantes, alii servi, alii liberi, 92, 105.

Lanzonis factum cum Ratherio, 384.

Laodicensis canon laudatus, 349.

Latroni in cruce divina gratia illustrato mox obtinuit confessio perspicue Dei Filium cernere, fides præmium, pœna veniam, lamenta gaudia sempiterna, dum confessor in cruce possessor existit paradisi post crucem, 299.

Laurentii (S.) passio laudata, 344.

Lectionis nomine vocata Patrum testimonia textui inserta, 192 not.

Lector clericus qualis esse debet, 164.

Legationis nomen orationi tributum. V. *Oratio*.

Leo I papa laudatus, 28, 36, 157, 349.

Leonis IV decretum allegatum, 341.

Leodicensi Ecclesia vacante post mortem Stephani, magna de successione contentio inter Hilduinum et Richarium, huicque ea sedes adjudicata, xxxiv. Post Faraberti ejusdem Ecclesiæ episcopi mortem promotus Ratherius, et post ferme biennium expulsus. V. *Ratherius*. Baldricus per vim publicam subinde institutus. V. *Baldricus Leodicensis*.

Lex prioris sæculi, seu naturalis, jubet ea impendere alii, quæ sibi quis vellet ab alio præstari, 346. Lex tota impleanda, 169. Lex potius quam consuetudo tenenda, 375. Cum Deo semper ambulat, qui a lege et præceptis ipsius nunquam deviando discordat, 438. Lex ecclesiastica cur vilipendatur, mundana timeatur, 367. V. *Canones*.

Lia vitæ activæ, Rachel contemplativæ figuram gessit, 638 not.

Libertas arbitrii, 161, 593.

Libido causat duritiam mentis, 60.

Litanis dictæ rogationes. V. *Rogationes*. S. Mamerto institutæ, 623 not.

Litteræ commendatitiæ, quas *formatas* vocant, ab ordinandis requisitæ, si de aliena parochia sint, 418.

Lobiense monasterium ad Leodicensem episcopi jus aliquandiu pertinuit, ita ut qui esset Leodicensis episcopus, simul esset abbas Lobiensis xxxiv. Plura cœnobîa eidem monasterio subjecta, lxxxix. Uni ex his Ratherius præfuit, *ibid.*

Locotheta quis appellatus, 24 not.

Longobardi laici lege Italica viventes, 271.

Lotharius Hugonis regis filius ad rebellionem sedandam Mediolanum missus a patre, quatenus rex creatus, lvii.

Lumbare pro feunoralibus, seu bracciis longioribus, 147.

Lunis dies pro feria secunda, 31.

M

Magistri quomodo se gerere debent, 37, 38. Optent magis amari quam timeri, 38. Modus docendi, 38. Magistrorum varietas, 39.

Magonziani abbatia. V. *Abbatia*.

Major a Francis quis appellatus, 36.

Malampnum, 15 not.

Mamertus (S.) archiepiscopus Viennensis litania minoris instituit, 623 not.

Manasses archiepiscopus Arelatensis, qui et Mediolanensem Ecclesiam obtinuit, instituit ut Berengarius Ratherium comprehenderet, 540. Tendens insidias Ratherio consecravit quemdam suæ diocesis in titulo Veronensis Ecclesiæ, 511. Quinque episcopis præfuit, 542 not. Marchio Tridentinus dictus, xciv. Berengario contra Hugonem Italiæ regem favit, lvii. Ratherius jussu Lotharii Manassi locum cedere compnlsus est, 542, lvii. Hic Manasses Veronensem sedem Miloni comitis nepoti vendidit, 543 not. Quo anno, lvxii.

Manus, certa quædam camporum quantitas, 342.

Manus manibus jungendo, contrahebatur a clientibus et mercenariis obligatio, 34.

Marchia unde dicta, xciv.

Marchia et comitatus, voces promiscue aliquando usurpatæ, xcvi. Marchia Aquileiensis, xciv. Marchia Forojuliensis distinguenda a Veronensi, xciv et seqq. Marchia Tarvisina non confundenda cum Veronensi, quando vocari cœpit, et cur, civ. Marchia Tridentina, xciv. Quando appellari cœpit, xcvi. Marchiæ Veronensis prima mentio, et quando instituta, xciv. Sententia, qua velutior creditur ejus institutio, et solum initio sub Francis appellata fuisse marchia Forojuliensis, quæ postea dicta fuit Veronensis. *ibid.* Hæc sententia refellitur, xciv et seqq. Veronensis marchiæ extensio, *ibid.*

Marchiones omnibus civitatibus marchiæ comitibus speciali jure præerant, xciv. Nulli certæ sedi affixi, xcix. Marchiones Veronenses, qui simul erant duces sive Bajoariæ, sive Carinthiæ, recensiti, c et seqq.

Maria (S.) electa Dei mater propter humilitatem, virgo ante partum, in partu et post partum, 311, 644. Castitatem ultra omnes dilexit, 311. Subiit doloris, non mortis martyrium, 317. Contra Judæos negantes ejus virginitatem, 386. S. Mariæ Virginis laudes, 61, 311. Intercessio ejus quam utiis et efficax, 311, 644.

Maria Magdalena, soror Marthæ, num eadem esset ac illa peccatrix, 65 not. De hujus conversione, *ibid.* Explicatio Evangelii de Maria et Martha, 66, 637 et seqq.

Mari incantatores serpentum in Italia, 15 not.

Martiani Capellæ opus in scholis receptum, 409 not. Martianistæ dicti, qui Martiani Capellæ erant studiosi, 507, 509.

Martinus (S.), 158.

Martinus episcopus Ferrariensis ob illicitas puerorum ordinationes atque simoniacas correctus, 557.

Martyres ex puerulis, 62.

Martyrologium clerici habeant, 419.

Massarii dicti qui prædia colebant, 458.

Massariæ appellata prædia villicis assignata, 473 not., 487 not.

Massulior dictus, qui plures campos possidet, 144.

Mastruga pro cappa, 147.

Mathematicorum species in Africa qui, 15.

Matrimonii sacramentum est vinculum insolubile. V. *Conjugium*.

Matrum officia, 60.

Maximus (S.) citatus, 14.

Maximus Cynicus damnatus, 329, 451.

Mediastino pro in medio, 376.

Medicorum officia, 14. Discrimen inter medicamenta et veneficia, 15. Medici ne utantur superstitionis remediis, 21.

Mediolanenses Ratherio ante ejus episcopatum proferunt quæstiones ex profanis auctoribus solvendas, 527.

Melbodium monasterium a Laubaco distans duodecim fere millibus, 199.

Mendacium vitandum, 592. Præsertim a præsulibus ecclesiasticis, *ibid.* In plurimis hodierni sæculi hominibus magis mendacium abundat, quam veritas, 604. Mendaces æquantur diabolo, *ibid.*

Mercedem mercenariis non solvere, vel differre quam grave crimen sit, 28.

Mercenariorum officia, 34.

Meritum bonorum operum cooperante gratia, 625.

Metronis (S.) pœnitentia inaudita, 307, 309, 312. Acta de eo non scripta, 309. Sed e traditione accepta referuntur, 307 et seqq. Dicitur promiscue confessor et martyr, 304, 308 not. Titulus martyris vindicatus, 316. Ejus corpus furto subreptum, ac de hoc Ratherii opusculum, 304 et seqq. cxii. Num et quando ejusmodi furtum contigerit, 299. Corpus sepultum in ecclesia S. Vitalis sita in suburbio Veronæ, 304. Miracula ad ejus tumbam patrata, 305, 306.

Michael (S.) feria secunda Deo missam celebrare a nonnullis per errorem dicebatur, qui et refelluntur, 596, 601.

Michaelis (S.) ecclesia Veronæ ad portam, et ad eam concursus feria secunda, 601 not. Non reprehenduntur qui ibant ad ejusmodi ecclesiam feria secunda, sed qui putabant melius esse ad illam petere feria secunda, quam in alio die, *ibid.*, 602.

Miles pro nobili viro proprio patrimonio vivens, et cur 30 not., 31. *Milites regni* appellati nobiles, 92, 105. Distincti a plebeis, 144.

Milites dicti vassalli Ecclesiæ et episcoporum, 375. Hi ut mittentur, imperator præceperat, 437. Militum officia, et a quibus cavere debent, 13.

Militare beneficium. V. *Beneficium*.

Militaris ordo, 570.

Milo Francus generus sub Berengario I clarus, q V

ronæ summa potestate præditus, xli. Idem Veronæ comes Arnoldum Bajoariæ ducem contra regem Hugonem recepit, *ibid.* Recuperata Verona ab Hugone quid egerit, cxlii. Berengario II contra eundem Hugonem favit, lvii. Ratherius ejus opera restitutus suæ sedi Veronensi, ut Manasses expelleretur, lviii. Mox patrocinatur clericis contra Ratherium, lxiii. Quot mala eidem intulerit, 540. Idem dictus marchio, eique data videtur a Berengario II marchia Tridentina, cxviii.

Milo, comitis Milonis nepotulus, 542. Veronensis episcopus uatus postquam Ratherius consecratus fuit ejusdem ecclesiæ antistes, 552 not. Cur dictus Vicentinus, 551 not. Quæ in Ratherium egerit, 552. Quando episcopatum supra Ratherium se speravit evicturum et cur, 383 not. Episcopatum Manasses eidem vendiderat. V. *Manasses*. Quo anno, lxxii. Ordinatus cum licentia sedis apostolicæ, et cur, *ibid.*

Minister reipublicæ quomodo se gerat, et quid caveat, 26.

Ministerialis quis diceretur, 459 not.

Miracula et signa quæ de sanctis leguntur, non fecerunt ipsi, sed Deus per ipsos, 627.

Nirmicoleo, 43 not.

Misericordia quanto largiter prorogatur in præsentem, tam severe ingratum iudicium intentatur in futuro, 76.

Missæ S. Michaelis. V. *Michael (S.)*

Missæ sacrificium celebratum pro peccatis fidelium tam vivorum quam mortuorum, 229. In missa corpus et Sanguis Christi conficitur, 602. Quo sensu auctor scripsit oblationem in missa consecrari specialissime oratione Dominica *Pater noster*, 362 not. Missa ab aliis quotidie, ab aliis raro celebrata, 522, 523. Qui quotidie missam celebrant, quotidie pascha faciunt, id est carnem Agni comedunt, et sanguinem bibunt, 417. Preces ante missam, 299. Vestes sacerdotales ad missam recensentur, 414. Sint nitidæ, nec aliis in usibus adhibendæ, *ibid.* Non dandæ pignori, 416. Qui libri ad missam canendam usitati, 414 not.

Osculum inter missarum solemniam usitatum, 148. Nullus missam cantet septima feria majoris hebdomadæ ante horam decimam, 421. Nullus in aliena parochia missam cantet sine parochiani licentia, 416. Nullus missam cantet nisi jejunos, nec cantet qui non communicat, 414. Nec cantet extra ecclesiam, nec in domibus, aut locis non consecratis, 415. Nec quisquam solus cantet, *ibid.* Missam *cantare* pro privatim dicere, 415 not. Cruces super oblata quomodo faciendæ, *ibid.* Omni die Dominica ante missam qua benedicenda, 416. Eulogiæ post missam diebus festis distribuendæ, 417. Curandum ut missa saltem Dominico die a pastoribus audiat, 418.

Missale plenarium quid contineret, 414 not.

Moderna doctorum exempla dicta testimonia Patrum, 188. *Moderni* appellati sancti Patres, et *prisciloqui*, seu antiqui sacrarum litterarum scriptores, 333 not.

Modium non tam aridorum quam liquidorum erat mensura pro varietate locorum diversa, 401 not.

Monachus quis sit, 165. Qualis esse debeat, quid vitare, quid sequi, 164. Vota a monachis facta reddenda, 259. Proprietas præsertim vitanda, 165. Monachus nec voluntatem in propria habet potestate, 267. Quoad paupertatem nihil proprii debet habere, 267. Quam grave sit crimen, si aliquid sibi reservet, *ibid.* Pavenda duorum hac in re delinquentium exempla, 266. Qui monasterium deseruit, debet omnino redire, 271, 272, 273. Quid agendum si reditus sit impossibilis? 273.

Monachus ad episcopatum promotus quomodo se gerere debeat, 156 et seqq. Constans in voto monasterium non deserit, 221. Quantum timeat, si deseruit episcopandi gratia, 255, 260. Maxime si episcopatum ambivit, 262.

Monasterium. Parvulorum in monasterio offerendorum ritus, et professionis formula, xxix, c, 254. Hæc oblatio a parentibus vel aliis parentum loco facta, confirmabatur postea a filiis, cum ad ætatem congruam pervenissent, 254 not., xxix.

Monetarius et moneta Veronæ, 474 not.

Mors bonorum non est mors, sed natalis; malorum autem est mors immortalis, calamitas sine fine, 71.

Multigamus, 351, 262.

Multinubus, 351, 444.

Mundeburdium quid sit, 13. Concessum Ratherio privilegio Ottonis I, 459.

Musicam sæpe rogatus exponebat Ratherius, 639.

N

Nanno Veronæ comes *princeps* appellatus, 558 not. Ad eum Ratherii epistola, *ibid.* Episcopum vexavit, ejusque hostibus patrocinatus est, 559. Ferabatur corruptus pecunia, et quid contra ipsum egerit, 614 not. Giselperius ejus missus, 562. Nannonis placitum contra Ratherium,

564. Egit *aliquam* missus de parte imperatoris et imperatricis, 368.

Natale Domini, et abstinencia a carnibus quatuor septimanis ante ipsum Natale præscripta, 420. Continentia ab uxoribus præscripta tum in Adventu, tum viginti diebus post Natale, *ibid.*

Negligentia cavenda, 261. Prælatorum negligentia in subditis corrigendis reprehensa, 265, 268, 269, 270. Correctio non omittenda ob timiditatem aliumve humanum respectum, 269. Si quod crimen præsertim publicum irreprehensum relinquitur, jure factum omnino videbitur: nullus enim non dubitat exemplum inde capere, quod comperit neminem vituperasse, 426. Prælati rei sunt non tam snorum criminum, quam eorum, quæ in subditis negligunt impedire, 267, 268, 269, 270.

Negotiatio quam periculosa animæ, 22.

Negotiatores quomodo se gerere debent, 22. Dicti *cupedinarii* *ibid.* not.

Neocæsarienses canones lundati, 349, 350, 450, 629.

Neronis dictum: *Modo nec amicum habeo nec inimicum*, 226.

Nicæni canones laudati, 347, 350, 439, 450, 486.

Nicolai Papæ fragmentum ex epistola Constantinopolitanæ sedi directæ, quod in vulgatis desiderabatur, 330.

Nobiles quomodo se gerere debent, 28. Dicti milites regni, 92. Distincti a plebeis, 114. Multi nobiles ignobilia, multi ignobiles nobilia sæpe fecerunt, 277. Multis gradus nobilium distincti, 30 not.

Nobilitas vera in quo collocanda, 32. In nobilitate gloriatio quam mala, 29. Nobilitas magis ex proprio actu quam ex alieno pendet, 377. Nobilitas seu ingenuitas ob antiquitatem generis, 221.

Nolgerus, alias Notherius, sanctæ recordationis episcopus Veronensis, cui Hilduinus successit, 538. Ejus mors quo anno acciderit, xxxv, num. 42.

Nuptiæ duorum reprehensæ ob duplicem illegalitatem, quia inchoatæ, in diebus Quadragesimæ, et quia perfectæ in nocte Dominica, 426. Nullus uxorem accipiat nisi publice celebratis nuptiis, 418. Alterius sponsam nullus ducat, *ibid.* Nuptialia bona, 54. V. *Conjugium*.

Obediencia, ob quam nunquam malum faciendum est, nonnunquam vero bonum intermittendum, 301.

Odelradus monachus, qui reprehenditur ob emptam prælationem libris octoginta, 284.

Olympionices dictæ, qui in certamine olympionico vincebat, 194.

Omnipotentiam inter et potentiam ea discretio est quod ista quædam, illa omnia potest, 315. Nihil valet potentia contradicente omnipotentia, *ibid.*

Opera misericordiæ, 172.

Opus pro utilitate acceptum, 275 not.

Oratio pro vivis invicem utilis, 299. Oratio vocata *legatio precum* ad Deum, 261, 273, 284. Oratio pro quibus facienda, et qualis esse debet, 585, 586. Orandum indesinenter, 578. Et perseverenter, donec exaudiamur, 591. Orandum cum fiducia in Deum, 262. Nunquam sine gemitu orandum, 388. Evagationes mentis in oratione quam sint noxiæ, 586. Nisi clamantem ad te adjuves pauperem, non te exaudiet Deus orantem, 580. Contra desperationem orationis remedium, 262. Oratio pro mortuis 240. Oratio pro conversione obtinenda, 622. Pro die Dominica in Albis, 618. Oratio in quibusdam psalteris inventa quam utilis, si quotidie dicatur, et cooperando impetretur, ut exaudiri mereamur, 456. Domi quilibet adorare potest Deum in spiritu et veritate, 437.

Ordinarii dicti canonici cathedralis Veronensis, 509, 563. Sicut et alibi vocabantur, 443 not.

Ordinati ab invasore suspenduntur, 327. Mitigatur hoc sententia, 328. Quidam ab eo ordinati presbyteri ad episcopatum, promoti, *ibid.* De diacono ad episcopatum promoti per saltum, *ibid.* Quatenus ab auctoribus defensæ ejusmodi ordinationes, *ibid.* not.

Ordines ecclesiasticos exercere quo peculiari sensu acceptum, 524 not. Requisita pro ordinibus suscipiendis, 418. Ordinationem procurantes sine debitis conditionibus, ut habeant unde vivant, reprehenduntur, 470. Ordinationes puerorum illicitæ, et pro pretio factæ perstringuntur, 577.

Ordo baptizandi ad succurrendum infirmis, 419. Ordo reconciliandi juxta modum sibi canonice reservatum, *ibid.* Canones hac de re recitati, 229 et *seqq.* Ordo ungenti infirmos, 419. Ordo et preces in exsequiis defunctorum, *ibid.*

Ordo militaris, 570.

Orna pro anathema, 322.

Ostiarus qualis esse debet, 164. Ostiarii episcopo astabant, ut ejus mandatis præsto essent, unde et a *latere missi* dicuntur, 562 not.

Otiositas cavenda etiam a divitibus, 41. Homini laborandum, *ibid.* Otiositas in via spirituali quam fugienda, 26.

Otto I imperator Italiam bis triumphaturus intravit, 299, num. 3, 531. Prior ingressus cum filio Liutualfo quo anno contigit, lxx. Conatus est restituere Ratherium in sedem Veronensem, 217, 542. Cur impeditus, 542. Ejus elogium, 396, 440. Privilegium ab eo concessum Ratherio et Ecclesie Veronensi, 457 et *seqq.* Verona discessurus dedit Ratherio pecuniam, qua perliceret basilicam S. Zenonis, 500. Secundus ejus ingressus in Italiam assignandus an. 964, cv. Quo Ratherius restitutus fuit, cvii et *seqq.* Ejus edictum pro Ratherio explicatur, cxii.

P

Pagani ob aliquid boni remunerandi in præsentem, cruciandi in sempiternum, 74.

Palæstrita imperator, 40, 187.

Papiensis synodus anni 962, et tres causæ in ea decisæ cvii, num. 83 et *seqq.*

Paradisi gloria, in qua animæ sanctæ, 102. Idem esse ibi cum Deo gaudere quod regnare, contra errorem cujusdam propugnatur, 116.

Parasceve moraliter explicatur, 412.

Parvuli martyres, 62. Monita pro parvulis, *ibid.*

Pascha, id est transitus Domini de morte ad vitam, 414. Pascha Christus est, quia immolatus, *ibid.*, 412.

Paschale festum quomodo et quo gaudio celebrandum, 608. In eo sumendum corpus et sanguis Christi Agni, 607, 609, 610, 612.

Paschasii Ratherti opus *De corpore et sanguine Domini* laudatum, 286. Ratherio perperam tributum, xvii, num. 25.

Patricus, ad quem Ratherius epistolam dedit, 521, 522.

Patris officia, 60.

Pauperes quatenus elemosynam facere possint, 48. Contra pauperes desides, 49. Opere victum acquirant, 47. Si non possint operari, quid agant, 49. Pauperum quorumdam superbia divitum elationem excedit, 48.

Paupertas regularis. N. *Proprietas, Monachus.*

Peccata publica episcopo reservata, 421. Peccatum originale, 62. Originale et actuale, 160. Peccata quotidiana et leviora, 127. Quomodo purganda, *ibid.* Peccata criminalia et leviora distinguenda, 590. Distinctio peccati venialis et mortalis in concubitu conjugali, qui ob solam intentionem generandi est inculpabilis, 52, 53. Peccati gravitas ob præsentiam Dei læsam, 335, 642.

Peccatori in inferno nihil prosunt, *quæcumque* fecit bona, 268. Recidentibus in peccata, nec unquam permanenti conversis melius fuisset, si de primo Dei contemptu jussam percepissent sententiam, quam tandiu expectatos tam innumeros contraxisse reatus pro singulis æternaliter puniendos, 434. Quam gravis est crimen, quod etiam criminoso moriente non potest finem accipere, 427. Qui cecidit, non differat surgere, 178. Recentiora citius quam vetustiora vulnera usus docet curari, 642.

Pedatum baculus pontificalis, 414.

Periculum. Quod periculosum est uni, non debet passim a multis ambiri, 25.

Perjurii malum quantum sit, 26.

Persecutiones quomodo ferendæ, 85.

Perseverantia quam necessaria, 185, 603.

Persius allegatus, 39.

Petri episcopi Ravennatis causa decisa in synodo Papiensi contra Honestum, cviii, num. 84.

Photius damnatus, 330, 451.

Pigmentum pro potione ex diversis speciebus confecta, 15. Frequens ejus usus apud Italos, 367.

Pitaciolum pro schedula, seu libello breviori, in quo aliquid scribebatur, 533 not.

Plato in Timæo laudatus, 183.

Plautus, 639.

Plebanis presbyteris vetitum erat clericum facere, seu inter clericos quemquam ascribere, aut clericali habitu induere sine episcopi licentia, 421. De peccatis occultis pœnitentiam dare poterant; at de publicis deferre debeant ad episcopum, *ibid.* V. *Pœnitentia.*

Plebs cum curte quid significet, 563, not.

Plinius Secundus allegatur, 242.

Pœnitentes scopis aut virgis percussi, 355 not. Habitu pœnitentes distincti a cæteris, 602 not. Nihil illis prodest habitus mutatio, nisi adsit cordis conversio, *ibid.* Imo provocat iram Dei, cum non solum in peccatis remaneant, sed etiam ficto corde conversionem habitu mentiantur, *ibid.* Quod habitu demonstratur, in corde potius exhibendum, 603. De pœnitentibus, 172. Quibuscumque criminosis est locus pœnitentia, 462. Qui illicita perpetravit, etiam a licitis sese caute restringat, 174. Non prodest pœnitentia illis, qui peccatum, quod plangunt, non

deserunt, 370. Minus digne pœnitentes, ad reconciliationem non adducuntur, 416. Post pœnitentiam, scilicet publicam, nec clericus quis esse lege canonica sinitur, 452.

Pœnitentia injungenda sicut in Pœnitentiali, 417. Plebani pœnitentiam injungebant juxta qualitatem delicti feria quarta ante Quadragesimam, *ibid.* At solius episcopi erat publicos pœnitentes reconciliare, quod ferebat feria quinta in Cœna Domini, 42 not. Plebani poterant pœnitentiam dare de peccatis occultis, at de publicis deferendum erat ad episcopum, 421. Exemplum cujusdam Scoti genæ, qui episcopatum invaserat, et qua pœnitentia purgatus, et episcopatum quomodo restitutus, 453. Pœnitentiæ publicæ redemptio per elemosynas inducta, 416 not.

Pœnitentiale presbyteri habeant, 419.

Pollutio dormientium aut vigilantium, 60.

Portus castellum in diœcesi Veronensi, cujus ripaticum concessum est episcopatum, 458.

Præcepta Dominica alia generaliter omnibus, alia specialiter aliquibus congruentia, 12.

Præda quam displicet Deo, 13.

Prædicatio aliquibus utilis non omittenda, tametsi in aliquibus suscitet iracundiam, 489.

Præfationum nomine appellati integri libri, 188, 192.

Prælati regulares debent obedire regulæ, 284. Prælatorum negligentia in corrigendis subditis. V. *Negligentia*.

Præpotentes reprehensi, 45.

Præsencia Dei quam aggravat peccata, 335, 336.

Presbyteri alba veste erant semper induti, quam non debebant adhibere in celebrando missæ sacrificio, 414 not. Sine stola non incendant in itinere, 417. Presbyter juxta ecclesiam habeat cellam, nec in ea femine habitent, 414. Ecclesiæ suæ debet quæ post diem ordinationis acquisivit, 267, 416.

Presbyteri capellani distincti a canonicis, 471 not.

Privati vox sumpta pro familiari, seu intimo, 93.

Privilegium ab Ottone I concessum Ratherio et Veronensi Ecclesiæ, 457 et *seqq.*

Procurator, qui aliorum negotia gerit, 26.

Proprietas a regularibus quam cavenda, 165. Quam inanis excusatio ob penuriam communitatis, 266. Hoc prætextu regularis disciplina corrupta, *ibid.* et not. Contra eos regulares, qui sibi aliquid colligunt vel reservant, 267.

Prosper (S.) laudatus, 59, 60.

Provociales annonam tribuentes militibus, 68.

Prudentia quid sit, 79. Sine simplicitate calliditas est, 181.

Psalteria correctæ laudantur, 410.

Psylli incantatores serpentum in Africa, 15 not.

Pudicitia corporis quæ, 58.

Purgatorii pœnæ post obitum non sunt statutz criminalibus, sed levioribus peccatis, quæ per ligna, fenum et stipulam designantur, 590. Oratio pro animabus defunctis, ut ad cœlum perveniant, 240.

Putæ pro meretricæ, 292 not.

Pythagoræ littera Y bicipitem vivendi callem designans, 63 not.

Quadragesimæ tempore quotidie jejunandum, exceptis Dominicis, 420. Quadragesima jejunii dies cur instituti, 584, 614. Reprehenduntur qui uno die nihil gustantes, alio die crapulæ indulgentes, viginti tantum diebus jejunabant, *ibid.* et 58. Reprehenditur eorum abusus, qui jejunium protrahabant usque ad noctem, ut nocte quasi cum licentia ventrem valerent ingurgitare, 584. Jejunii quadragesimalis protrahendi usque ad nonam posteriori disciplina inductum, cujus primum testimonium est Ratherius, 420 not., 484. Cum antea protrahendum esset usque ad vespas, idque servaretur apud multos etiam aliquanto post sæculum undecimum, 420 not. Non nisi semel manducandum ab eo qui jejunat, 585. Quinam excepti a lege jejunii 420, 421. Vid. *Jejunium*. Reprehensæ nuptiæ initæ in Quadragesima, 423, 426. Licet a quodam occulte initæ fuissent, 426 not. Continentia ab uxore tempore Quadragesimæ, 605, 630.

R

Rathbertus auctor operis *De corpore et sanguine Domini. V. Paschasi*.

Ratherii patria Leodium, xxvi, c. 206. Ejus nobilitas, quam antiquitas commendabat, xxvii. Consanguineus fuit primorum gentis Burgundiorum. 99. Annus natalitius conjicitur, xxviii, num. 5. Puerulus in monasterio Lobiensi Deo oblatus cum pane et vino, 254. Professio ejus et formula professionis, *ibid.* Multum profecit in studiis, 199. Sed

plura per se magis quam a magistris didicit, 220. Græca lingua videtur instructus, xxxi. Quantum fuerit in lectione librorum, 375, 379. Ejus peritia in auctoribus etiam profanis, cxi. Ex quibus quæstiones dirimendæ ipsi fuerunt propositæ a Mediolanensibus, et dein a Rotherto archiepiscopo Trevirensi, 587. Quam felici memoria præditus. iv.

Ratherius monachus Lobiensis Hilduino episcopo in Italiam proficiscenti, et dein promoti ad Veronensem Ecclesiam inseparabiliter adhæsit, xxiv. Eidem subinde traducto ad sedem Mediolanensem, in Veronensi cathedra sufficitur, xxxvii, num. 15. Annus et mensis initii episcopatus Veronensis statuuntur, xxxix, num. 17. Hugo rex Italiæ, qui ipsum promoverat, in eundem infensus et iratus, 539. Cur, 122 not. Quæsitivè occasionem ejus expellendi, 539. In rebellione Veronensium contra Hugonem Ratherius captus, et in carcerem Papiensem ductus, *ibid.*, xlii. Num aliqua hujus culpa rebellio contigerit, xliii. Quot mala in Papiensi carcere episcopus passus sit, xviii et *seqq.* Pro justitia persecutionem tulit, 50. In eo carcere expers librorum scripsit sex *Præloquiorum* libros, ii. Postea Comum relegatur, liii. *Ibidem* emendat clariusque describit S. Ursuari Vitam, *ibid.* A Gallis episcopis invitatur ad synodum, *ibid.* Solutus Comensi exsilio perrexit in Gallias, liii. In Provincia Roestanganum instituit litteras, et librum composuit *De artematicæ*, lv, lvi. *Ibidem* episcopatus et oblatus, *ibid.* Inde Laubias migravit a Richario episcopo Leodicensi et abbate Lobiensi receptus, *ibid.* Hugonem conventurus Laubias discessit, et in itinere a Berengario comprehenditur, 540, lviii. Restituitur in sedem Veronensem, *ibid.* Post restitutionem quot vexationes pertulit a clericis, et cur, 540, lxiii. Manassi locum cedere coactus jussu Lotharii, 542. Vagatur in Germania, lxviii. Cum Ottone et filio ejus Liutulfo anno 951 in Italiam venit suam sedem recuperaturus, lxxi. Invento in ea sede Milone episcopo, comitis Milonis nepote, rediit in Germaniam, lxxii. Confugientium credidit ad sedem apostolicam, et quæ in hanc rem scripserit, lxxiii.

Ratherius in Germania a Brunone Ottonis fratre inter domesticos receptus, lxxv. Fit episcopus Leodicensi, *ibid.* Brunone curante, qui in hoc non humanis rationibus, sed bono Ecclesiæ ductus fuit, lxxvi. Quomodo hæc electio Ratherii facta, lxxvii. Dies electionis notatus, 218 not. 3. Duplex electio distinguenda, *ibid.* Dein ab ea sede pulsus, lxxix, num. 57. Cur, lxxx, num. 58. Duo opuscula hac occasione scripta, unum Leodicis antequam inde habiret, lxxxiv, num. 60. Alterum Moguntiæ, quæ se se recepit a Gulielmo archiepiscopo humanissime acceptus, lxxxv, num. 61. Alia quædam opuscula ea de re scripta, quæ desiderantur, indicata, lxxxvi.

Ratherius post expulsionem e sede Leodicensi præfatus fuit cuidam abbatiæ ad Laubiense monasterium pertinenti. lxxxvii, num. 63. Ubi scripsit *Excerptum ex dialogo confessionali*, xc, num. 85. Anno 961 cum Ottone I rediit in Italiam, cv, num. 80, et restituitur suæ sedi, *ibid.* Hanc restitutionem confirmavit sedes apostolica, et synodus Papiensis, 442, cvii, num. 82. Ad ecclesiam suam redux dubitavit num ordinati ab invasore valide essent ordinati, et hac de re ejus decretum, 327. Mitigatio ejusdem decreti, *ibid.* Congruentiorum reddituum distributionem inter clericos cathedralis inducere studet, cxvii, num. 100. Canonibus collectis probat ejusmodi distributionem ad episcopum pertinere, cxviii, num. 104.

Ratherius, Milone invasore agente, capitur, 552. Eripitur subventu imperatoris et Judithæ ducis, 443. Rebellionem et insidias quomodo declinavit, cxix et *seqq.* Judicium de rebellibus institutum, in quo tamen actum de solo perjurio, 398. Quodam fuerit istud perjurium, cxlxi, num. 105. Consilium cedendi episcopatum Miloni Ratherio datum, cxliii. Cui non acquievit, et ad Milonem duas epistolas dedit, 551 et *seqq.* Scribit *Qualitatis conjecturam*, 373. In qua continentur cavillorum censura, quæ in ejus commendationem redeunt, cxlxxvi. Cur synodos agere distulit, 443. Synodum tandem habet, et qua methodo, 445, cxlxxix, num. 111. *Synodicum* edit, insigne decimi sæculi documentum, 409 et *seqq.* clx, num. 112. Romam profecturus *Itinerarium* scripsit, 437. Sperabat *ibidem* convocandum concilium, in quo de sua causa cum clericis judicium ferretur, et corruptelis apponeretur remedium, cxliii, num. 116. Interest concilio Ravennati anni 967, num. 118. Mox congregat aliam synodum dicecesanam, ut ejusdem concilii decreta promulgaret, 561. Gesta hujus synodi, cxlvi, num. 118. Cur quædam ex redditibus propriis collata decem clericis, ab eisdem abtulerit, et quem in usum converterit, cl, num. 121. *Judicium* edit, ut clericis pauperioribus provideat, 469. Subscriptum a patriarcha Aquileiensi et episcopis comprovincialibus, 567. Obtinet imperiale diploma, 457. Non

quiescente rebellionē vulgat libellum *De clericis sibi rebellibus*, 479, clv, num. 125. Hi contra episcopum apud imperatorem agunt, misso ad istum nuntio, 482. Sermo habet de pace, 494. Scribit libellum cui titulus *Discordia*, 485. Ubi quatuor discordiæ causas recitat, *ibid.* Hostes ejus adeunt pontificem, a quo contra episcopum litteras referunt prohibentes ne se intronit in bona clericorum, 507. *Apogeticum* scribit contra eos qui pecuniam ab imperatore datam in restaurationem ecclesiæ sancti Zenonis, conferri volebant in pauperes, 500, clvix, num. 129. Inquisitio contra Ratherium facta a duobus personis prelio corruptis, 615, clxi, num. 131. *Testamentum* scribit, 512. Nanno, Veronæ comes, placitum habet contra Ratherium, 565, 566, clxiii, num. 133. De hoc placito queritur duabus epistolis, una ad ipsum Nannonem, 557. Altera ad Ambrosium cancellarium, 561. Scribit ad imperatricem Adelaidem, 568. Dimissurus episcopatum mittit ad Fulcuinum abbatem Laubiensem libellum inscriptum, *Conflictus duorum*, qui desideratur, clxvi, num. 138. Scribit etiam ad Everacum episcopum Leodicensem, a quo eximie laudatur, et exercitatur ad reditum in patriam, 569. Ab eodem Everacio, et Fulcuino abbate receptus, aliquot abbatibus præficitur, clxviii. A simoniaca emptione abbatie sancti Amandi purgatur, clxix et *seqq.* Abbatie Laubiensis præficitur, clxvi, num. 142. De ipsius morte, clxxiii, num. 143.

Ratherius quo animo tulerit infortunia, 99, 100. Humilia ejus confessio, 175, 190. Suos mores et se ipsum vituperabat, 375. Non solum alios, sed etiam se reprehendebat, 376. Extenuabat suam famam et gloriam, 223. Non curabat si quis de se male loqueretur, 381. Quantum exaggerarit quædam sibi impacta crimina, 252 not., 281 not. Quid sentiendum de delictis in *Confessionis* libello recensitis, 245, num. 3 et 4. Conviciantem aliquot nummis donavit, 381. Patientia ejus laudata, 570. Liberalis propria largiebatur, aliorum condolens miseris, omnibus omnia factus, ut omnes lucrifaceret, 570. Quia pauperimus, nolebat ministrum vel capellanum habere, 375. Malebat sufficiens esse quam dives, 385. Volebat ita mori mendicus, ut ex elemosynis sepeliretur, *ibid.* Frugem mensam parabat, et ad eam pauperes adhibebat, 377. Mediocri suppellectili utebatur, 376. Sæpe abstinebat a carnis, 377. Et fere a vino; dictus propterea Abstenius, 284. Dormiebat frequentius humi, 377. Quanta cura ipsi casset in struendis et restruendis ecclesiis, 376, 378, 390. Quantum timuerit ob desertum monasterium episcopatus causa, 255 not. Se censebat, velut servum fugitivum, cui reversio ad Dominum necessaria, *ibid.*, 260. Impedimenta objecta ne reverteretur, 260, 261, 380 not., xci, num. 66. Provinciæ, in quibus e Verona pulsus divagatus est, 250 not., 378 not. Ratherius Veronæ destitutus amicorum præsidio utpote advena, 392. Quot exsilia pertulerit, 442 not. In quodam dubio, Augustini exemplo, vult adire concilium Romæ convocandum, 439, 456. Ratherius dictus *predicator*, 384. Orabat tanto fervore, ut ejularet, 388. Etiam renitens erat facinus, 278, 379.

Ravennas synodus anni 967, cui adfuit etiam Ratherius, habita medio Aprilis, 561. Decretum in ea latum de mulierositate a clericis dimittenda, 491, 559, clxvi, num. 118. Ravennates episcopi Petrus et Honestus. V. *Petri, Ravennatis, Honestus*.

Recidiva quam pernicioza, 605.

Redimiculum, ornementum capitis mulierum, 143.

Reginæ quas mulieres imitentur, 138.

Reginerus Hainoensis comes præpotens, 219 not.

Regula S. Benedicti *Scripturæ* nomine laudata, 226 not.

Regulus pro basilisco dictus, 186.

Regum officia, 76 et *seqq.* Virtutes, *ibid.*, 80, 126, 157.

Reges dispensatores sunt eorum quæ Deus illis contulit,

126. Eleemosynas præ aliis faciunt, *ibid.*, Servare debent suas leges, 137. Populum debent portare, non premere,

126. Quomodo gerere se debent erga ecclesiam et res ecclesiasticas, 137. Disciplinam ecclesiasticam muniant,

ibid. Cur potestas illis concessa relate ad ecclesiam,

ibid. Cor regum in manu Dei tribus modis, 132. Quos ministros eligant, 138. Quid cavere debent, *ibid.* Rex benedicitur, qui se bene regere novit, 136.

Remensis synodi anni 992 locus explicatus, cxviii, num

83 et *seqq.*

Reservata episcopo peccata publica, 420 not.

Resurrectio vera electorum et reproborum quatenus

diversa, 103.

Richarius abbas Pruniensis a Joanne XI consecratus

episcopus Leodicensis, xxxiv. Quo anno obiit, lvi.

Rodbertus archiepiscopus Trevirensis præsulum nobilissimus, 527 not. Questiones Ratherio proposuit solvendas, et quid iste rescripserit, *ibid.* Ejus subsidium expetivit Ratherius, 529. Et ad eum misit libros *Præloquitorum*

529. Concionem Rodbertus habuit e pulpito in electione

Ratherii ad sedem Leodicensem, 210 not. In ea laudavit Ratherium, 218, 229. Ordinavit S. Brunonem archiepiscopum Coloniensem, 208 not. Idem postea Ratherium e Leodicensi sede excludendum curavit, 218. Mortuum rumor falsus prætulera, 222, 239.

Rodoaldi patriarchæ Aquileiensis in causa Ratherii sententia, 663. Supposititia probatur, 658 et *seqq.* Subscriptum cum episcopis comprovincialibus *Judicatio* ejusdem Ratherii, 567.

Rogatarii testamentorum executores, 385.

Rogationum diebus jejunium etiam in nostris partibus sæculo decimo inductum, 416 not., 625 not. Rogationes *litanie* nomine appellatæ, 623 not. Quomodo observandæ *ibid.*

Romana sedes universalis, principalis, capitalis, quia ipsis capitibus Ecclesiæ insignis, nutrix, mater, judex, et magistra omnium, 106. Doctrina cæteris præcellit ecclesiis 440. Ejusdem elogium, *ibid.* In ea examinatio canonum, approbatio recipiendorum, reprobatio spernendorum, *ibid.* Nusquam ratum quod illic irritum, nusquam irritum quod illic ratum fuerit visum, *ibid.* Ratherius provocat ad Romanam sedem apostolicam contra invasorem, paratus acquiescere sententiæ quæcunque fuerit, 545.

Romanum concilium a Joanne XIII celebratum præsentè Ottonè I anno 967, cxv, num. 117.

Romanus primæ sedis summus pontifex et patriarcha, 537. Archipræsulum archiepiscopus, universalis papa nominandus, *ibid.* Petri sedem ideo obtinet, ut portas inferni prævalere adversus Ecclesiam non sinat, in quantum reniti cum Dei adjutorio valeat, *ibid.* Summus pontifex a nemine debet reprehendi, 543.

Ruodvultus comes præpotens, Baldrici episcopi Leodicensis avunculus, 216 not. Pro Ottone rege agebat contra Conradum ducem, lxxxiii.

S

Sabbatum *vacatio* dicitur seu *requies*, ut quiescamus ab operibus malis, et vacemus divinis obsequiis, 412.

Sacerdos unde dictus, 354.

Sacerdotii iura ab ipso Deo per Spiritum sanctum collata, 93. A Deo solo sacerdotium collatum, et præstantius regno, 92. Sacerdotium Ecclesiæ est regale, 97.

Sacramenta cujus opus sint, 256, 354.

Sacrificium umbraticum legis veteris a vero novi Testamenti sacrificio distinguitur, 87.

Sæculi schema, 9. Ejus sollicitudines speculum mentis obtenebrant, 10.

Sagmo qui sarcinarium equum agit, 30 not.

Sallustius laudatus, 377, 507.

Sanctorum merita adjuvant, 622. Faciendum quod fecerunt, *ibid.* Eorum invocatio in auxilium et defensioem,

91, 311, 312, 456. Eorum intercessio, 292. Sanctorum et

justorum animæ in cælo cum Christo, 598. Confutatur error dicentis, sanctos in cælo gaudere, sed non regnare,

116.

Sanctorum multa corpora in urbibus Italiæ, 305. Quædam subrepta et alio asportata, *ibid.*

Sanctuaria dictæ res oblatæ Domino, 13.

Sardicensis canones laudati, 348, 349, 447.

Scamma appellatur arenæ spatium luctaturis designatum, 177.

Scandalum Pharisæicum non curandum, 490. Non omit-

tenda prædicatio aliquibus utilis, si alios irriter, 489.

Scardus, parvus, parce largiens, 384.

Scholæ, in quibus clerici Veronenses instruebantur,

tres: una in civitate, forte apud cathedralem, alia in monasteriis, alia apud aliquem virum sapientem, 419.

Scoldacio, vel Sculsdacio, vel Sculdais quinam appellatus, 30 not.

Scriptura sacra ex traditione interpretanda, 189.

Sebastiani (S.) acta passionis laudata, 16.

Segetum pro siligine, 401 not.

Seneca laudatus, 34, 35, 43, 173.

Senes non pudent discere quæ ignorant et scire debent,

69. Non desperent, si mali sunt, sed pœnitentiæ insistant, 72. Monita ad eosdem, 68, 73. Senex silicernius

quis, 72 not.

Senio ludi species, 143.

Senior pro Domino dictus, 26 not., 28 not., 34. Pro

principè, 144, 152. Pro rege, 325 not.

Sepultura, pro qua nihil exigendum, 415.

Servi quid agere, quid cavere debent, 57.

Sigebertus duo opera Ratherio tribuit, quæ sunt Ram-

tramni, xvi, num. 24. Unum Ratherii opus in duo distin-

xit, xx, num. 29. Loca ejusdem notata, lxxvi

lxxxii.

Signa pro sonitu campanarum, 210 not., 239.

Silicernius dictus qui est valde senex, 72 not.

Simoniacum quis quid perpetrans, damnationem Simonis non poterit evadere, 451. Simoniae exempla, in eis qui pretio sibi procurarunt gradus praemiationis, 266, not., 281. Hi quo studio et quot laboribus comparati, et cur, 283, 284. Nullus pro baptizandis infantibus, vel infirmis reconciliandis, vel mortuis sepeliendis aliquid exigit, 245. Simoniacae ordinationes notatae, 537. Simoniacus dictus haereticus, 363.

Siricii papae decretum laudatum, 349.

Sixti (S.) papae martyris passio, 344.

Sobho archiepiscopus Viennensis in Gallia, ad quem Ratherius misit sex libros *Præloquiorum*, 526. Adnotatio quaedam in epistolae formam ad eundem quinto libro *Præloquiorum* inserta, 150 not.

Sperones rustice dicti pro calcaribus, V. *Calcaria*.

Spes sit in Deo, de se autem ipso desperandum, 264.

Spiritus sanctus a Patre et Filio procedit, 82, 102.

Consubstantialis amorum charitas nunquam eis deficit, idemque ab isto ad illum, ab illo ab istum illocaliter, immobiliter, aeternaliter, ac per hoc et ineffabiliter procedit, *ibid.* Ad inspirandos electorum animos a Patre et Filio missus, a se ipso venit temporaliter, *ibid.*

Status allegatus, 111.

Stephanus IV papa laudatus nomine Stephani III et cur, 331 not. Fragmentum ex concilio ejusdem Stephani quod in vulgatis deest, *ibid.*

Stola dignitatis sacerdotalis indicium, etiam in itinere ferenda a presbyteris, 417.

***Strudo-Cameleontis*, 205.**

Studio sacrorum, non autem profanorum librorum ab episcopo vacandum, 527, 528. Quatenus profana studia convertenda in usum sacrum, 303, 528.

Subdiaconus qualis esse debet, 164. Subdiaconorum duae classes in cathedrali Veronensi, alii dicti *de secretario*, alii *cantores*, 471 not.

***Summates* dicti nobiliores homines, 30 not.**

Superbia, ex qua justi cadunt, 59, 60.

Superior rationem reddet de delictis subditorum, quæ non impedit, vel corrigere neglexit. V. *Negligentia*.

***Svricum* segetis species, 401.**

Suspensionis decretum ad certum tempus, 327. Alio decreto revocatum, seu mitigatum, et cur, *ibid.*

Symbolum et oratio Dominica a parochianis insinuanda 416. Insinuanda quoque a patrinis filiis suis, 418.

Symbolum id est collatio apostolorum, sicut in psalteriis correctis invenitur, 410. Alicubi enim habebat quaedam additamenta Ratherio non probata, *ibid.* not. Symbolum, seu fides, quæ dicitur S. Albanasii. V. *Fides*. Ejus fragmentum allegatum, 450, 589. Cardinales Clerici cathedralis Veronensis illud nolebant cantare, ut aliarum ecclesiarum clerici canebant, 447.

***Synodalis sermo*, seu *Admonitio* brevem canonum summam complectens cui tribuatur et tribuenda, 405, num. 3 et 4. Quid ex ea Ratherius inseruit suæ *Synodicae*, 414 not.**

***Synodica* Ratherii, 409 et *segg.* Cur eam edidit, 446.**

Synodus dicecesana bis in anno habenda, 443. Cur eam Ratherius distulit, *ibid.* Solet in his synodis emendari, si quid contra canones actum, *ibid.*

Synodus a Ratherio habita anno 966, tempore Quadragesimæ, 443 not. Quid in ea actum, 445. Ritus quo ejusmodi synodi habebantur notabilis, *ibid.* not. Alia synodus ab eo habita post concilium Ravennas, 561. Synodus episcoporum Aquileiensis provinciae Veronæ habita an. 967, c.iii. Synodus Papiensis, quæ Ratherium post secundam expulsionem suæ sedi restituit, 508 not. De hujus synodi actis, cviii, num. 83 et *segg.* Synodus praesulum provinciae Coloniensis in Ratherii electione ad sedem Leodicensem, et ejus judicium, lxxviii, 218. Synodus Ravennæ medio Aprilis anni 967 celebrata, cxlvi, num. 118, 561. Ejus decretum contra clericorum mulierositatem, 562 not.

Synodus Romana anni 967, cxlv.

***Synodum agere* quando dicebatur episcopus in visita-tione plebium rusticarum, civ.**

***Syrma* 203.**

T

***Taphus*, sepulcrum, 72 not.**

***Tasphorus*, corsum, 44.**

Telesphorus papa allegatus, 232.

***Telonearius*, 26.**

Teloneum duarum portarum civitatis Veronæ episcopatu concessum, 457.

Temperentia quid sit, 79.

Tempestatum immissores et error hac de re perstrictus, 21 not., 626 not.

Tentationes, in quibus quid agendum, 178.

Tepidi reprehensi, 168. Tepiditatis signa et effectus, 261.

Terentius citatus, 77, 229, 568.

Testes quid cavere debent, 26.

Theodosius clementissimæ recordationis imperator, 129. Timor servilis qui, 57. Qui castus, *ibid.* Utriusque discrimen, 310, 336. Timor gehennæ utilis, 60, 274. A Deo est, 274. Deus potius timendum quam infernus, *ibid.* Quinam timor facit beatum, 333. Quinam conscientiam torquet, *ibid.*, 334. Quicumque peccavit, debet timere, 643. Quantum timendum a recidivis, sed non absolute desparandum, 431, 432. Omnia quæ timentur, rationabiliter declinantur, 643.

***Titularii* dicti clerici ecclesiarum civitatis, et suburbiorum Veronensium, 447 not. *Titularii* alicui ecclesiae ascriptis vetitum erat eam deserere, et ad aliam ecclesiam quæstus gratia migrare, 416.**

Traditio Patrum, et quantum ei Ratherius tribuerit, 189. Ex traditione sacra Scriptura explicanda, *ibid.* Ex ea Ratherius libros *Præloquiorum* congegit, 191.

Translationes episcoporum vetitæ in Sardicensi, 348. Quando a canonibus concessæ. V. *Episcopus e sua sede pulsus*.

Tribulationes quomodo ferendæ, præsertim a peccatore, 161, 433. Jungenda cum tribulationibus opera penitentiae, *ibid.* Liberantur a peccatis qui in tribulatione mutantur, 162. Temporalia flagella eos solos liberant ab aeternis, quos immutant, 433.

Tridentina marchia. V. *Marchia*.

Trigami et quadrigami presbyteri notati, 509.

Trinitas Deus Pater, et Filius, et Spiritus sanctus, unitas cujus in deitate, Trinitas in personis consistit, 598. Aequalis, coessentialis, vel consubstantialis aeternaliter Trinitatis unitas, unitatis Trinitas, hoc est, Pater, Filius et Spiritus sanctus creatrix, et gubernatrix universorum, ita ut una eademque maneat substantia deitatis personarum proprietate distincta, 112. Pater est, qui creavit omnia, Filius, per quem creata sunt omnia, Spiritus sanctus, quo creata sunt omnia, *ibid.* Pater Filii auctoritas, Filius Patris sapientia, Spiritus sanctus Patris et Filii pronuntians communitatem, *ibid.* Pater a seipso, non ab alio; Filius a Patre solo est: Spiritus a Patre et Filio, *ibid.*

Tristitia quandoque melior quam lætitia, 182.

U

Ugo rex Italiæ. V. *Hugo*.

Urbani papae decretum laudatum, 341.

Ursmari (S.) abbatis Laubiensis vita, 195, et *segg.*

Uxorum erga viros officia, 57. Quales in se esse debent, 58.

V

Varro laudatus, 30.

Vasa sacra a presbyteris abluantur, 414. Et aqua, qua fuerunt abluta, in locum præparatum in secretario, vel juxta altare infundenda, 415. Vasa sacra et vestes sacerdotales ne dentur pignori, 416.

Venetia provincia, ubi pallia pretiosa conficiebantur, 558 not.

Venetici denarii, 383.

Verona quondam Platonica illa Athenes præ multitudine sapientum aestimata, 306. Veronæ frequens fuisse videtur monumenta versibus expressa muris inserere, 309 not.

Veronæ praesidium, seu castrum munitum in monte dictum *Palatium*, 392 not., 393. *Curtis alix* aedificium publicum et valde munitum Veronæ, 393. *Circus*, qui *Arena* dicebatur, *ibid.*

Veronensis cathedralis clerici alii majores, seu canonici dicti *ordinarii*, vel *cardinales*. Vide *cardinales ordinarii*. Alii inferiores erant, et dicebantur presbyteri capellani, alii subdiaconi de secretario, alii subdiaconi cantores, alii acolythi de secretario, alii acolythi cantores, alii ostiarii, 47 not.

Veronensi ecclesiae privilegium ab Ottone I concessum sub Ratherio, 457. Loca trans lacum Benacum Veronensi Ecclesiae subjecta, 383 not. Abbatia Maguzani ad dispositionem Veronensis episcopi pertinens. V. *Abbatia*. Veronenses synodi dicecesanae duæ sub Ratherio. V. *Synodus*. Veronensis marchia. V. *Marchia*.

Vestes pontificales, 114.

***Vicinitas* pro eadem civitate, 205.**

***Vicinitus* eodem sensu, 319 not.**

***Vicinus* pro incolae ejusdem civitatis, 565.**

Vidua quomodo se gerere debet, 61.

Vir unde dicatur, 59. Quinam se virum præstat, *ibid.*

Virgilius allegatus, 509.

Virgines quomodo se gerant, et quid agant, 61.

Visitationes parochiarum ruralium, in quibus quo sensu synodus agi et capitula clericorum haberi dicebantur, LXIV, LXV.

Vitæ duæ, activa et contemplativa, in Martha et Maria explicata, 637 et seqq.

Vitalis (S.) ecclesia in suburbio Veronæ, ubi corpus S. Metronis, 304 not. Ejus redditus olim dati in beneficium militibus, 305 not. Nec presbyter ibi erat, qui sacrum corpus custodiret, *ibid.*

Vitia capitalia, 170. Vitia virtutes se esse sæpe mentiantur, 78. Vitia non pallianda, 79.

Vivere meum pro meus victus, 391.

W

Walfredus comes Veronensis anno 880, xcvi. Distinguendus a Valfredo marchione Foro-Julien. *ibid.*

Warnerius, Cononis seu Conradi ducis frater, 25.

Wido archiepiscopus Lugdunensis, ad quem RATHERIUS epistolam dedit, misitque libros *Præloquiorum*, 525. Adnotatio RATHERII ad eundem in formam epistolæ, 150 not. Wiffa quid sit, 114.

Willelmus archiepiscopus Moguntinus, Ottonis I filius, RATHERIUM pulsum e sede Leodicensi munificenter excepit, 219.

Z

Zeno (S.) episcopus Veronensis laudatus, 158, 360, 362, 502. Specialis noster, seu Veronensium, doctor atque provisor, 413. Noster patronus, 500. Pecunia collata ab Otone I ab ejus basilicam perficiendam, *ibid.*

INDEX

IN OPERA GENUINA LIUTPRANDI

Revocatur Lector ad columnas editionis nostræ.

A

Adelbertus comes Baverburgensis in Ludovicum regem rebellat, et eum septennio vexat, 814. Ab Hattone episcopo Moguntino verbis circumventus, et ad Ludovicum ductus, capite plectitur, 815.

Adelbertus marchio Eporegiensis, cognomento Dives, in Lanthbertum copias movet, 807. Sed ab eo capitur et illudatur, 808. In socerum est infidus, 823. Fuit in juventute bonus, postea a bonitate degenerat, *ibid.* Capitur ab Hungaris in monte Brixiensi, sed astu est elapsus, 831. Othone imp. in Italiam veniente, ex Italia se subducit, et Saracenis se commendat, 897. Reversus, cum papa Joanne fugit, 896-899.

Adelhardus clericus Berengarii regis promissis Manassen episcopum Veronensem ad illius partes trahit, 889. Sed Berengarius ei fidem non servavit, 891.

Afri qua occasione Italiam invaserint tempore Romani imperatoris Constantinopolitani, 826.

Albericus filius Marozie meretricis ab Hugone rege vitrico verberatus, Romanos instigat ad eum pellendum, 853. Ducit Aldam Hugonis filiam, Romam tamen ei non tradidit, 858. Obsidetur Romæ ab Hugone, 878.

Amedeus, Berengarii marchionis miles, vir callidus erat, 881. Pauperis schemate in Italiam e Germania penetrat, ac sæpe faciei habitum immutat, 885. Rediit per loca incognita ad Berengarium, postquam Italorum animos sollicitasset, *ibid.*

Amicitia conjuratorum infirma est, *ibid.*

Amicorum duo sunt genera, 800.

Anscarii marchionis metus, 806.

Ansgarius Adelberti et Ermengardæ regis Hugonis sororis filius, vir audax et potens, 861. Fit marchio Spoletinorum, 878. Fuit regi Hugoni suspectus, *ibid.* Ejus strenuitas et mors, *ibid.*

Aquila ab Hunnis destructa, non amplius resurrexit, 839.

Archodus male consulit Anscario, vim Sarli repellere volenti, 879. Fugit e prælio, 380.

Arnoldus dux Bajoariæ in Hungariam fugit, 819. Redit cum suis ex Hungaria, 820. Ad imperium aspirat, sed ab Henrico imperatore delinitus ei se subdit, 821. In Italiam venit, Hugoni regi regnum ablaturus; sed cæditur ab eo, et fugatur, 856.

Arnulfus rex Hungaros in Zwentebaldum perniciose advocat, 799. Ejus temeritas, *ibid.* et seqq. Mittit supplicat Berengario Italiæ regi, et qua conditione, contra Widonem, 801. Ejus metrica concio ad suos, 802. Romam cum suis capit, *ibid.* Formosum Papam tuetur, *ibid.* Ab uxore Widonis regis obsessa Firmi, potionem soporifera potatur, 805. Ejus insolentia, *ibid.* Berengarium excæcare conatur, quo regno Italiæ potiretur, *ibid.* Contemnitur a suis, *ibid.* Ejus dirus exitus, 806.

Avari vere sunt pauperes, 890.

B

Baiamus Simeonis Bulgarorum regis filius arte magica homines in lupos vertebat, 847.

Basilius Macedo quo pacto ad imperium Constantinopolitanum pervenerit; ejus genus, 793. Necat Michaellem imperatorem, 794. Christus Dominus illi apparens hanc ei necem exprobrat, *ibid.* Agit penitentiam, *ibid.* Edificat ædem S. Michaeli, *ibid.*

Bavari cujusdam equitis insolentia in hoste Italo provocando, 801.

Bavariæ duci datur jus episcopos in ditione sua denominandi, 822.

Benedictus antipapa pontificalibus se vestibus coram concilio Romano exuit, 908. Ejus penitentia, *ibid.* Exilio mulctatur, 909.

Berengarius fit rex Italiæ, 800. A Widone bello petitur, *ibid.* Bis in fugam compellitur, 801. Arnulfi regis opem implorat, *ibid.* Adversantes urbes paulatim occupat, 801. Eum Arnulfus rex excæcare dum cupit, Veronam fugit, 805. Regnat mortuo Widone, 806. Sed hujus filium Lanthbertum timens, Veronam concedit, 807. Rursum regnat, 810. Cur contra Hungaros Italiam ingressos non ierit, 816. Infidum experitur generum Adelbertum marchionem Eporegiensem, 825. Veronam cogitur excedere, *ibid.* Eodem mox, corruptis auro custodibus, redit, *ibid.* Pacificè Italiæ regno potitur, 826. Adversus eum varii principes rebellant, 830. Vincitur a Rodulfo Burgundione, 833. Vitæ periculum a Flamberto patitur, *ibid.* Dat ei aureum poculum in signum amicitie, *ibid.* Ab eo nihilominus jugulatur, *ibid.*

Berengarius marchio Eporegiensis Suevia Italiam petit, et Adelhardi clerici opera Manassem episcopum Veronensem in suas partes trahit, 888. Et multos alios, 889. Regno restituitur, *ibid.* Ejus calliditas in Hugonis filio admittendo, 890. Episcopos deponit et assumit, pro libito, *ibid.* et seqq. Ejus ingratitude in suos promotores, et morum in regno mutatio, 891. Tributum immensum exigit ab ecclesiis et pauperibus, 892. Mittit Luitprandum impensis vitrici Constantinopolim, 894. Ejus insolentia in episcopos, 897, 898.

Bertha, uxor Adelberti marchionis Tuscorum, nefaria fuit mulier, 807, 823, 824, 830. Ejus proles, *ibid.* An eæ veræ sint, 854.

Bertha Hugonis regis filia ex meretrice, nubit Romani imperatoris Constantinopolitani nepoti ex Helena ejus filia, vocataque est a Græcis Eudoxia, 886.

Bertha, vidua Bosonis Arelatensis comitis, et neptis Hugonis regis, fit hæres omnis ejus pecunie, 892.

Bonifacius marchio Camerius Berengarianos cædit et profligat, 833.

Boso, frater regis Hugonis, insidiatur Lamberto marchioni Tuscorum, 854. Ab Hugone marchione Tuscorum comititur, *ibid.* Habet filiam Willam, quam jungit Hugo Beren-

gariomarchioni Eporegensi, 861. Instinctu uxoris Willæ, adversus fratrem Hugonem regem nova molitus captiur, 862.

Bulgari Græcos inertia Phocæ ducis profligant, 846. Burchardus Sueviæ dux in Italiam cum genero suo Rodulfo venit, 841. Mediolanum per speciem legationis ingressus, civium animos alieniores ob quædam a se temere prolata expertus, in via necatur, 842. Burgundiones unde dicti sint, 853.

C

Canes magni, Constantinopolim a rege Hugone missi, imperatorem propemodum dilacerarunt, quia villis is erat indutus, 843.

Carolus Calvus Galliæ rex moritur, 801. Carsamatus dicitur Græcis eunuchus exsecutus, 895. Chelandria vocantur a Græcis naves, 881. Conjuratos (inter) raro est amicitia firma, 800. Conradus Ludovici filius, fit imperator post mortem patris: rebelles principes domat, 819. Morituros principes ad se vocans, suadet ut Henricum ducem Saxonie imperatorem creent, *ibid.* Constantinopolis nomina, situs, vicini, 795. Constantinus Magnus imperator ædificari jussit Constantinopoli domum dictam Porphyram, et quorsum, 793. Constantinus, Leonis imperatoris filius, erat gener Romani; et hoc a filiis propriis deturbato, imperator renuntiat, et ab Hugone rege juvatur, 887. Scribit pro Lothario ad Berangarium, 894. Constantini Porphyrogeniti religio et exercitatio, 850. Contentus suis, vere dives est, 889. Cur cæci ut plurimum vitales sint, 852.

D

Dani ab Henrico imperatore subacti et redditi tributarii; eorum sævitiæ per Germaniam, 854. Decaenna cubita donus erat Constantinopoli, et unde sic dicta, 895.

Deus suorum peccata cladibus castigat, 827. Diabolinus prodit dominos suos Stephanum et Constantinum Romani filios, Constantinoque Leonis filio adhæret, 887. Et dat bonum consilium, *ibid.* Qui dicendi sint divites, 889.

Dominici capellani Willæ uxoris Berengarii regis forma difformis, 892. Ejus contubernium cum illa prodit canis, *ibid.* Castratur, *ibid.*

E

Eclipsis solis facta ante Radamiri regis Gallaciæ de Abdaramene rege Maurorum victoriam, 877.

Ermengarda, Adelberti Eporegiensis marchionis secunda uxor, filia Adelberti marchionis Tusciæ, 830. Gignit Anscarium, *ibid.* 878. Ejus potentia et lascivia, 840. Territat astu Rodulfum Burgundionem.

Everhardus Henrici imperatoris filium Henricum capit, et in Franciam abducit, 866. Glibertum Lotharingæ ducem adversus Ottonem imperatorem instigat, et ab eo deficere cogit, *ibid.* Ejus calidum consilium, 867. Alsatiam vastat, 871. Occiditur, 873.

Excubiæ Constantinopolitanorum, 795. Earum fidem explorat Leo Imperator, 796. Bonos præmio, segnes pœnis afficit, 797.

F

Flambertus vitæ regis Berengarii struit insidias, 833. Et de facto eum cædit, 824. Suspensus vitam finit, *ibid.*

Formosus papa a Romanis civibus affligitur: quæ fuerit causa simultatis mutus 803. Injurias patitur a Sergio antipapa jam defunctus, 804.

Fraxineti oppidi situs describitur, 791. Saracenis captiur, *ibid.* Id hi relinquentes Aquas venerunt, sed omnes periere, 859.

Fridericus archiepiscopus Moguntinus adversarius Ottonis imperatoris audita clade conjuratorum trepidat, 875. Captiur, et in Saxoniam abductus, tandem Ottonis clementia dignitati est pristinæ restitutus, 876.

G

Gezonis judicis Papiensis vitia, 850. Conjurat adversus Hugonem regem, 851. Sed consilio Samsonis comitis, in manus regis venit, et lingua et oculis orbatur, *ibid.*

Gilebertus comes adversus Berengarium rebellat, 830. Captus ab Hungaris eidem sistitur, 831. Sed ab eo dimissus fidem frangit, *ibid.*

Gilla filia Berengarii, fuit mater Berengarii marchionis Eporegiensis, 878.

Græci posteriores imbelles et bello inepti fuerunt, 927.

Eorum superbia nolentium agnoscere imperatores Occidentales, 928. Non inquirebant de nobilitate matris, sed patris, in matrimoniis, 882. Vocabant se Romanos, reliquos vero Romanos Latinos, 915. Suis principibus stolidè adulabantur, 920. Quid Græcis sit *Περὶδρασιον*, 924.

Græcus ignis quis sit, et cujus naturæ, 844.

Guido. Vide Wido.

Hæreses pleræque a Græcis sunt prociæ, 918.

Hatto archiepiscopus Moguntinus Adelbertum comitem Baverbugensem verbis illaqueatum ad Ludovicum regem perducit; a quo capitis damnatur, 814.

Hatto comes in prælio ab Anscario occiditur hasta lignea, 888.

Helena, seu Irene, filia Romani imp. Constantinopolitani nubit, Constantino Porphyrogenito, 847.

Henricus dux Saxonie fit imperator suasu Conradi imp. defuncti, 820. Adversus Hungaros adventantes copias colligit, 821. Suos ad bellum adhortatur, Deumque sibi reddit propitium, 822. Confligit cum iis, eosque profligat, sapienter suos præmonens, 823. Sclavos et Danos sibi subegit, 842. Moritur in Saxonia, ubi sepultus, 864. Ejus prudentia, *ibid.* Lanceam Dominicam sibi comparat, 869.

Henricus imperatoris Henrici filius adversus fratrem Ottonem rebellat, 864. Luitprandus noster in eum invehitur, *ibid.* capitur ab Everhardo, sed dimittitur, ut contra fratrem copias movens Everhardum imperatorem constituere, 867. In prælio succumbens et percussus, e livore contusionis anno sequenti moritur, 868. Fratri se supplicem sistens, custodiæ includitur, 875.

Hermannus Suevus filie suæ quærit nuptias Lintulfi filii imperatoris Ottonis, 877. Berengarium marchionem Eporegiensem ad se profugum Ottoni commendat, 882.

Hilduinus episcopatu Laudociensi pulsus, ad Hugonem regem affinem suum veniens, fit episcopus Veronensis, et dein Mediolanensis, 852.

Hippolytus episcopus Siculus. Quæ de futuris temporibus prædixit, cujus habenda sint auctoritatis, 925, 926.

Hubaldi marchionis Camerinorum virtus contra Bavaram militem insolentem, 804.

Hugo Mediolanensis comes, filius Maginfredi, a Lantberto beneficiis affectus, ipsum tamen de medio tollit dormientem, 807.

Hugo comes Provincie inhiat regno Italie, 844, 842. Coluit amicitiam cum vicinis principibus, *ibid.* Etiam cum imperatore Constantinopolitano, ad quem misit Luitprandi patrem, 843. Et parantur insidiæ, 851. Romanus petit; sed ejus illuc proficiscentis vecordia, 853. In privium suum acerbius, ab eo Roma pellitur, *ibid.* Ejus incestus, 852, 854. Non vult a Lamberto dici frater, *ibid.* Eum lumine jubet orbari, *ibid.* Cedit Rodulfo Burgundioni omnem terram quam in Gallia ante regnum habuerat, 855. Lotharium filium in regnum assumit, 878. Romam ingredi conatur, sed frustra, *ibid.* Filiam suam Aldam Albarico promittit, eum deicipere volens, *ibid.* Ducit Rodulfo Burgundionis defuncti viduam Bertam, sed eam mox exosam habuit, 863. Varias habuit concubinas, sed tres maxime dilexit, ex eisque habuit proles, *ibid.* Albericum Romæ obsidet, 878. Sarlionem mittit Camerinum ad animos civium ab Anscario avertendos, *ibid.* Nuntios Constantinopolim mittit pro navibus et igne Græco contra Saracenos, 881. Tendit insidias Berengario marchioni Eporegiensi, sed hic fugit, *ibid.* Legatos mittit ad Ottonem, ut Berengarium profugum non suscipiat, 882. Ejus filiam postulati imperatori Constantinopolitano nepoti suo conjugent, *ibid.* Saracenos Græcorum ope Fraxineto pellit; sed mox cum iis in init frædus ob Berengarium marchionem, quem timebat, 884. Culpat eum hoc nomine Luitprandus, *ibid.* Hungaros in Hispaniam ablegat, *ibid.* Ejus filia ex concubina nubit Romano juniori Græco imper. Ab Italis deseritur, 888, 889. Supplicat demissæ Mediolanensibus, 890. In Provinciam abiit, relicto filio Lothario in Italia, 891. Ejus obitus, *ibid.*

Hungarus Zwentebaldus vincitur ab Arnulfo rege, 800.

Hungarorum immanitas in Maravanos et Bajoarios, 813. Sunt bellaci et intrepidissimi, *ibid.* Sternunt copias Ludovici regis, 814. Sueviam et Franciam vastant, 815. Italiam petere statunt, sed per exploratores de regione certiores facti ad propria revertuntur, 816. Sed sequenti anno Italiam repetunt, *ibid.* Fugientes ab Italis pærens petunt, sed frustra, 817. Ergo in desperationem versis Italos profligant, 819. Saxoniam invadere statuunt, 821. Merseburgi sæviunt, 822. Veronam occupant, 831. Per reliquam Italiam grassantur, 826. Ab Hugone rege in Hispaniam ablegantur, sed Cordubam non perveniunt, 885. Veniunt in Italiam sub rege Taxi, 892.

I

Imperator Constantinopolitanus erogat ante diem Palmarum munera in clientes et magistratus suos, 896.
Inger rex Normannorum Constantinopolim vexat, 883.
Invidus seipsum enecat, 792.
Itali ob peccata ab Hungaris improvise sternuntur, 818.
Cur duos habere reges velint, 806.

J

Joannes papa XI truditur in carcerem per Widonem Turciæ marchionem, instinctu Marozie uxoris; ubi creditur suffocatus, 852.
Joannes XII Ottonem imperatorem rogat ut Romanam ecclesiam liberet a tyrannide Berengarii regis, et Adelberti, 897. Sed ab Ottono deciscens, Adelbertum fovet, *ibid.* Ejus sacrilegia et fornicationes, 898. Ejus ad imperatorem fraudulenta mandata, *ibid.* Ejus obstinatio, 899. Quæ ei objecerentur crimina a Romanis, 903, 904. Citatur ut ad se purgandum accedat, 904. Respondet ad objecta, 905. Excommunicat eos qui de novo eligendo pontifice acturi sunt, 906. Deponitur a concilio, 907. Conatur Romanos in cædem imperatoris et Leonis papæ electi pecunia concitare, 908. Romam receptus auxilio meretricum, sævit in Leoni obedientes, *ibid.* A diabolo necatur, 909.
Joannes alius Marozie ex Sergio antipapa filius, fit papa, 852.
Joannes presbyter Ravennas per nefas Romanam sedem occupat, 828.
Juliani Apostatæ cavillus in Christianos, 859.

L

Lambertus fit marchio Turciæ mortuo Widone fratre, 854. ProvoCAT regem Hugonem ad duellum, probaturus se ejus fratrem esse; ab Hugone excecatur, *ibid.*
Lancea Dominica ad Ottonem imperatorem quomodo devenerit, 863. Ejus descriptio, *ibid.* Pater ipsius Henricus eum a Rodulfo rege Burgundie obtinet, 864.
Laudulfus Beneventanus princeps dat Joanni pontifici bonum consilium, 830.
Lanthbertus Widonis filius, Italiæ rex fit, 807. Sed erat suis exosus; sumit supplicium de Maginfredo comite, *ibid.* Adelberti copias cædit et fugat, 808. Ejus mors varie narratur, *ibid.* Mortis ejus deploratio, 809, 810.
Lanthbertus Mediolanensis archiepiscopus callide Burchardum intra urbem admittit, et benigne habet, 842.
Leo Porphyrogenitus imperator Constantinopolitanus pacifice imperium rexit, 792. Explorat suorum excubitorum fidem, 793. Item sui corporis custodum vigiliam sagaciter explorat, unius vigilie diligentiam remuneratur, 797. Successorem habuit filium Constantinum parvulum, cui varios curatores dedit, 845, 846.
Leo protoscrinarius Romanæ Ecclesiæ eligitur in pontificem, amoto Joanne, 907. Consilio meretricum ejicitur et Joannes denuo recipitur, 908.
Leo et catulus simul exterminabunt onagram; vetus scriptura; an sit intelligenda de rege Francorum et imperatore Romano, an Constantinopolitano, 925.
Liber iii Historiæ Luitprandi cur dicatur Antipodosis, 837. Quos libros Visionum Danielis vocent Græci, 924.
Ligni in fronte portandi mira ratio apud Græcos, 897.
Luitprandus scribit librum tertium Historiæ suæ in exsilio, 837. Ubi eum cæperit et finierit, *ibid.* Ejus pater missus ab Hugone rege cum muneribus Constantinopolim ad imperatorem, 844, 883. Scribit libro quarto ea quæ vidit; fuit Hugoni regi charus, 857. Fit Berengarii regis secretarius, 891. Impensis vitrici sui mittitur a Berengario Constantinopolim legatus, 894. Ejus iter enarratur, *ibid.* Sistitur imperatori Nicephoro Phocæ Constantinopolitano 895. Quæ dona ei dederit, sed suis impensis, et si nomine Berengarii ipsum mittentis, 896. Scribit Historiam hujus sui legationis, nec non omne iter suum, 909. Qua ibi domo sit exceptus, *ibid.* Quem curatorem habuerit, *ibid.* Habitus pro exploratore quid responderit, 910. Ottonis imperatoris gesta et nomen propugnat, *ibid.* et *seqq.*, 920, 922. Quam indecenter convivio sit exceptus, 925. Occidentales tuetur contra Græcos, *ibid.* et *seqq.*, 928, 929. Quam indignis modis cum comitibus sit ab his habitus, 927, 928, 930. Cupit dimitti, responso accepto rei ob quam missus erat, 916. Ipsius cum Græcis iniqua petentibus disertatio, *ibid.* Reducitur in domum suam, et arcte custoditur, 917. A Patriarcha diversa rogatus, commode respondet, 918. Per tres hebdomadas a Græcorum nullo visitatur, 919. Egrotat, *ibid.* Cupit dimitti in Italiam, 923. Patrium morem inter Græcos retinet, 924. Falso mendacio Constantinopoli recedere prohibetur, 927. Vetatur vestes emere, 929. Dimittitur Constantinopoli; sen in discessu scribit versus quosdam in pariete domus, in qua detentus

fuerat, in contemptum Græcorum, 932. Tempestatem patitur, 933. Michaelis omnes expertus est adversarios et iniquos, 936

Lotharius filius Hugonis regis in regnum Italiæ assumitur, 857. Ducit Adelheidam filiam Rodulfi regis Burgundie, 864. Patris concilia prodit Berengario, 881. Est rex nominetenus, 891, 893.

Ludovicus filius Arnulfi imperator salutatur, 813. Hungaris occurrere cum copiis properat, *ibid.* Sed ab iis vincitur ac deletur, *ibid.* Moritur, 819.

Ludovicus Burgundio, ab Italis invitatus, Italiam invadit, 823. Sed mox recedit, pollicitus non amplius eo se reditum, *ibid.* Sed fidem frangens iterum invadit eamdem 824. In Tusciam veniens Adelberti invidet potentiæ, *ibid.* Veronæ latens proditur, et oculis privatur, 829.

M

Maginfredus Mediolanensis comes a Lanthberto rege desciscens, dat pœnas, 807. Ejus filius Hugo de nece patris sumit vindictam, 818.

Magna domus imperatoris Constantinopolitani describitur, 895.

Manasses quid denotet, 859.

Manasses Arelatensium episcopatum deserens, in Italiam ad Hugonem regem properat, amplio rem ab eo accepturus, 858. Tuetur se prave exemplo S. Petri apostoli, 859. Hugone deserto, Berengario adhæret, 889.

Marozia meretrix ex Sergio antipapa genuit Joannem, qui postea papa factus est, 828. Widone marito mortuo Hugonem regem Italiæ ad capiendam Romam invitat; suas cum eo nuptias paciscens, 852. Habuit filium Albericum ex Alberico marchione, 853.

Mathildis uxor imperatoris Henrici pro ejus anima celebris celebravit exsequias, 864.

Mauri Calabrium et Apuliam invadunt. Cur ex Africa in Italiam venerint, 826. Garelianum montem occupant, *ibid.* Cæsis variis temporibus, hunc solum retinent, reliquis urbibus desertis, 828. Genium diripiunt, et cives trucidant, *ibid.* Vide Arabes Saraceni, 859.

Mediolanenses adversus Berengarium regem rebellant, 830.

Michael imperator mente captus familiares capite damnat, 793. Interficitur a Basilio Macedone, 794.

Michaelis varios adversarios Constantinopoli expertus est Luitprandus, 936.

Milo miles strenuus Berengarii regis necem ulciscitur, percussores suspensio vitam finire cogens, 835. Deserto Hugone rege Berengario marchioni Eporegiensi adhæret, 892.

Milo comes Arnoldum ducem Bajoariæ in Italiam vocat; sed ab eo recedens, Hugoni regi adhæsit, 856.

Moles S. Angeli aut Adriani est munitio urbis Romæ, 853.

Mors feralis Arnulfi regis, 806.

Mulier quædam festivo joco impedivit ne conjux castretur, 861, et *seqq.*

Munera erogat imperator Constantinopolitanus ante diem Palmarum in magistratus et clientes suos, 897.

N

Nicephorus Phocas quomodo Luitprandum ad se missum exceperit, 909. et *seqq.* Ejus forma, schema et mores, 910, 914, 920, 925. Ejus insolens jactantia sui, et Occidentalium depressio, 915, 921, 923. Ejus acta cum Luitprando legato, et varia responsa, 921. Cur in Assyrios exercitum duxerit, 924, 926.

Normanni sunt Russi, 795, 883. Eorum clades ab igne Græco in mari, *ibid.*

O

Onagri Constantinopolitani quales sint, 924.

Otto fit imperator mortuo patre Henrico, 864. Ejus uxor fuit filia regis Angliæ, 865. Fratrem Henricum experit adversarium, *ibid.* Ejus de illo et complicitibus victoria, 868. Lanceam Domini in pretio habet, 869. Ejus victoria de rebellibus fuit divinitus data, 869. Ejus generosum responsum ad milites suos fugam suadentes, 872. Noluit sæcularibus concedere abbatie proventus, 873. Adversarios suos Everhardum et Glibertum per duces suos opprimit, 874. De eorum morte nuntio accepto templum petit, Deo gratias acturus, 875. Bertholdo Bajoariæ duci sororis aut filie ejus nuptias offert, *ibid.* Fratrem Henricum supplicem surgere jubet, et arcte custodiri, 875. Filium suum Luthulfum jungit filie ducis Suevorum, 876. Berengarium marchionem Eporegiensem benigne susceptum, auro oblato reddere renuit, 882. Italiam petens, Berengarium et Adalbertum tyrannos expellit, 898, 899. A Joanne papa imperii suscipit unctionem, *ibid.* Ejus ad Romanorum de Joanne papa querimonias responso, 899. Montem Freatum obsidet atque in eo Berengarium et Willam, *ibid.*

Acceptus a papa nuntius de promissione minorum non credit, 900. Romam redit, *ibid* Adversus papam Joannem moderate procedit, 901, 902. Eum nomine concilii Romani citat, ut se de objectis purget, 905, 906. De ejus queritur perfidia, 907. Romanos rebelles cædit, 907. Roma regressus, iterum eodem redit, et Romanos fame pressos cogit Leonem electum recipere, 909. Hunc et ejus gesta defendit Liutprandus apud Nicephorum Procum imperatorem Constantinopolitano, 913. Petit Romani imperatoris filiam filio suo Ottoni in conjugem, 913.

Otto junior fit rex Romanorum, 898.

P

Palati Constantinopolitani excellentia, 885. Papiæ urbs conflagrât, 838. Et quando, 939. Obsessa ab Hungaris, non est deleta, idque meritis B. Syri, ejus patroni, *ibid*. Hujus de illa vaticinium adimpletum, *ibid* Parcæ vitæ humanæ fata dispensant, 796. Pater Liutprandi missus ab Hugone rege Constantinopolim legatus ad imperatorem; sed in reversus, monasterium est ingressus, in quo paulo post decessit, 843. Phocas domesticus, auditio quod Romanus esset ad imperium evectus, victoriam, Bulgarij sponte cessit, cum multa suorum strage fugiens, ideo a Romano capitur, et oculis privatur, 846.

Pictura victoriæ Henrici Saxonis imperatoris de Hungaris visitur Merespurgi, 882.

Poma immensa a Liutprando visa Constantinopoli, 885.

Porphyra, domus dicta Constantinopoli, in qua qui nascebantur, dicebantur Porphyrogeniti, 793, 846.

Protectio Liutprandi Constantinopolim, 894.

R

Raimundus princeps Aquitanie promittit se Hugonem regem ex Italia profugum, regno restitutum; sed frutra. 891. Ducit ejus neptem Bertham, *ibid*.

Ratherius ob scientiam fit episcopus Veronensis, 852. Capitur et Papiam ablegatur ab Hugone rege, 856.

Ravennas sedes prima post Romanam in Italia, 827.

Rodulfus rex Burgundie accersitur ad regnum Italie, 831, 832. Regnat ibidem, 833. E Burgundia, quo abierat, redit in Italiam, 840. Papiam obsidet, sed ad Ermengarda, Adelberti marchionis uxore, callide deceptus, in urbem ad eam clam penetrat: itaque solvitur obsidio, 841. Iterum in Burgundiam reversus, cum Ruchardo Suevorum duce socero suo redit in Italiam, *ibid*. Audita soceri necis iterum Burgundiam repetit, 842.

Roma capitur ab Arnulfo rege, 803. Romanorum pavor ab Arnulfo obsessorum, 803. Eorum de Joannis papa querimonie, 899, 903, 904. Auro Joannis papæ corrupti, in imperatorem Ottonem conspirant. 90. Sed ab eo cæduntur et fugantur, *ibid*. Et rursus, 908.

Romanus imperator Constantinopolitanus Afrorum opem implorat contra Calabros et Apulos rebellantes, 826. Ob varia gesta ad imperium pervenit, 844s. Leonem enas perimit, *ibid*. Ejus callidæ minæ, 846. Fit imperator, *ibid*. Filiam suam jungit Constantino Porphyrogenito, 847. Cur ædem sacram quam construxit, vocari, Novam aut Novennalem, *ibid* et *seqq*. Habet orationem ad principes Constantinopolitanos, 848. Ejus humilis prosapia, *ibid*. Filium suum Christophorum prætulit Constantino imperatoris filio; sed Christophorus non multo post demoritur, 851. A filiis suis Stephano et Constantino solio deturbatur, et in monasterium retruditur, 886. Filiis eodem retrusis insultat, et Deo agit gratias quod impietatis darent pœnas, 888. Pium ejus dictum, 889.

Romana Ecclesia Constantinopolitana est caput, 934.

Russi sunt iidem cum Nortmannis, 883

S

Sagittus Saracenus dux cum suis profigitur, 859.

Samson comes salutare dat consilium Hugoni regi, 851.

Sancti Deo quantæ sint curæ, ostendit eventus, 871. Sanguis Berengarii regis cæsi ostenditur in lapide quo-

dam ante templi januam, 834. Sanguinis e fonte fluentis prodigium futuram prænuñtiavit cladem, 859.

Saraceni Fraxinetum oppidum intercepti, 892. Montem Maurum communiunt, *ibid*. Socios ex Hispania advocant, *ibid*. Varia Italie oppida vexant, 826. Franixeto per loca vicina grassantur, 881. Eorum naves ab igne Græco exuruntur. 884. Pacem cum iis inquit Hugo rex, et qua intentione, *ibid*.

Sarlius mittitur a rege Hugone Camerinum et Spoletum, ad animos civium ab Anscario alienandos, 878. Sex acies in bellum contra Anscarium ducit, 879. Hoc in prælio interfecto, fit marchio Camerinorum, *ibid*. Seditio Ticinensis et cædes tempore regis Arnulfi, 806.

Sergius diaconus fit antipapa contra Formosum verum pontificem, 803. Hoc defuncto, vi fit papa, 804. Hujus in illum defunctum immanitas, *ibid*.

Simeon ex monacho fit rex Bulgarorum. Duos genuit filios, 846. Unus filius ducit neptem Romani imperatoris Constantinopolitani, 947.

Solum imperatoris Constantinopolitani mirabile, 895.

Stephanus et Constantinus, Romani imperatoris Constantinopolitani filii, nova adversus patrem molientes, eum imperio dejiciunt, 885. Sed Constantinum sororium ejicere conati, ab hoc capiuntur, 886. Et in monasterium apud patrem trudentur, 887.

Synodus Romæ cogitur coram imperatore Ottone; et qui episcopi ei incertuerint, 903. Quid in ea actum sit contra Joannem pontificem, 904.

Syri (S.) reliquiæ requiescunt Papiæ, 838. Ejus de Papiæ vaticinium; item de Aquileiæ casu, *ibid*.

T

Theobaldus marchio, Camerinorum Græcos juxta Beneventum profligat, captos castrat, 861. Ejus mors, 878.

Theodoræ meretricis impotens dominatio Romæ, 827. Fecit ut Joannes Bononiensis episcopus fieret Ravennas, 828.

V

Veronæ descriptio, eam Pertransit Athesis fluvius, 825.

W

Waldonis episcopi Capuani iniquitas, 890.

Walpertus judex Papiensis mire erat potens, et unde, 850. Ab Hugone rege capite plecti jubetur, 852.

Walpertus episcopus Mediolanensis convenit Ottonem imperatorem, 899.

Wibertus bene consulit Anscario bello petito a rege Hugone, 880. Vulneratur in prælio contra Sarlionem, 882. Moritur, *ibid*.

Wido episcopus Mutinensis, Hugone rege deserto, Berengarii partes fovet, 891.

Wido marchio Tusciæ ducit Maroziam scortum Bonanum, 842. Hi per milites Joannem papam custodiæ tradunt, 852. Moritur Wido, *ibid*.

Wido rex, alio nomine dictus Hugo, et Berengarius inter se fœdus ineunt, et quale, 800. Romæ in regem Franciæ ungitur; sed Franci eum rejiciunt, 800. Quare, *ibid*. Contra fœdus Berengario bellum infert, *ibid*. Eum in fugam agit, 801. Sed mox ab hoc, copiis Arnulfi regis suffulto, fugatur, 801. Uxor ipsius, Firmi ab Arnulfo obsessæ, astus, 805. Moritur ipse Wido ad Tarum fluvium, 806.

Willa uxor, et alia filia. Bosonis marchionis Tusciæ; 861. Prior marito instigat ad res novas, 863. Ejus cupiditas: marito ab Hugone rege capto, ejus protiosum balteum abscondit, *ibid*. Expellitur in Burgundiam, 864.

Willa, neptis regis Hugonis, nubit Berengario marchioni Eporegiensi, 864, 863. Prægnans nihilominus per montes avios in Germaniam pervenit. 891. Arguitur incesti, 892. Ejus calliditas detecta, *ibid*.

Z

Zwendebaldus ab Arnulfo rege per Hungaros ditione exiit, 799.

ORDO RERUM

QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

RATHERIUS VERONENSIS EPISCOPUS.

- PROLEGOMENA. 9
 Epistola dedicatoria. 9
 Præfatio in editionem operum Ratherii. 11
 § I. — De celebritate auctoris ac de operum ejus utilitate atque præstantia. 11
 § II. — De Ratherii operibus antea vulgatis et de editionibus quibus inveniuntur sparsim inserta. De ineditis quæ hac in editione accedent. De operibus quæ adhuc desiderantur, nec non de aliis Ratherio attributis. 14
 § III. — Quid in hac collectione et editione præstitum sit. 25
 VITA RATHERII. 27
 § I. — Patria et nobilitas. Annus natalis ejusdem conjicitur. 28
 § II. — Monasticam vitam proficitur. De studiis ejusdem. Scribit epistolam ad Patricum. Opinio quorundam de oblata Ratherio ante episcopatum abbatis S. Amandi expungitur. 30
 § III. — Ratherius Hilduini Leodicensis episcopi partes secutus, eidem e Leodicensi sede pulso, et subinde Veronæ episcopo adhæsit. Respondet quæstionibus quas quidam Mediolanenses proposuerant Hilduino ad Mediolanensem sedem electo Romam proficiscitur; indeque reversus ipsi in Veronensi cathedra succedit. Annus statuitur electionis Hilduini et consecrationis Ratherii. 34
 § IV. — Initia episcopatus Ratherii quam calamitosa. Adhærens Miloni comiti Arnoldum Bajoariæ ducem Veronæ recepit contra Ugonem regem. Ab Ugonis militibus captus, in Papiensem carcerem detritur. 39
 § V. — Quanta in Papiensi carcere perpressus sit. Scribit ad Ursonem Veronensis Ecclesiæ clericum. Episcopo abducto plures infantes Veronæ sine baptismo mortui. In carceris otio scribit sex libros Præloquiorum. 45
 § VI. — Post Papiensem carcerem Comum. Emendat et clariori stylo describit vitam S. Ursuari, quam ibidem invenit. Comensi exsilio solutus in Gallias proficiscitur. Scribit ad Rothertum archiepiscopum Trevirensis. In Provincia Roestangum litteris instituit et librum scribit de arte grammaticæ. Episcopatum inibi recusat, et Laubias in suum monasterium revertitur. 48
 § VII. — Ratherius redit in Italiam Ugonem regem convenerunt. Capitur a Berengario. A Milone comite in episcopatum Veronensem revocatur, Ugo rex deseruit Italiam anno 947, non vero anno 946; diem autem supremum obiit in provincia non anno 947 sed 948. 51
 § VIII. — Quot ærumnas Ratherius post restitutionem in suam sedem pertulerit a clericis, Milone comite ipsi patrocinante, Synodum agere, capitulo clericorum interesse, et ordines ecclesiasticos agere quid significet. Manasses archiepiscopus Arelatensis quædam suæ diocesis episcopum ordinat in titulum Veronensis Ecclesiæ. Post biennium Ratherius e Veronensi sede iterum pulsus, ut Manassi locum cederet. 53
 § IX. — In Germaniam Ratherius proficiscitur. Scribit ad Brunonem Ottonis fratrem de initio regni ejusdem Ottonis in Italia. Aiquot documentorum notationes chronice emendatæ. Ratherius cum Ottone et filio ejus Liutlfo, anno 951. In Italiam redit recuperandi episcopatus spe concepta. Milonis comitis nepotem episcopum constitutum reperit, cui Manasses episcopatum vendiderat. Appellat ad summum pontificem et ad episcoporum synodum. Hac de re tres epistolas scribit. 59
 § X. — Ratherius in Germaniam reversus a Brunone Ottonis regis fratre inter domesticos recipitur. Brunonis opera fit episcopus Leodicensis, Solemnis hujus promotionis ritus. Ejicitur subinde etiam a sede Leodicensi. Hac de causa duo opuscula scribit. Aliqui episcopatus ejusdem reditus ipsi ad victum assignati quinam fuerint. 64
 § XI. — Post expulsionem e sede Leodicensi Ratherius cupiam monasterio præficatur. Quodnam fuerit hoc monasterium. Confessionis librum scribit. Quatenus in eo vi-

vens cum monachis, ad monasticum propositum non redierit, et cur. Epistolam sub Agapito II. scriptam et suppressam inscribit Joanni XII. 75

§ XII. — Otto rex Berengario Italicum regnum dimittens, Veronensem marchiam sibi retinuit. De hac marchia ejusque ducibus, nec non de Foro-Julieni fusius agitur et multa hactenus involuta explicantur, in quibus sunt aliquot testimonia Ratherii, quæ ducum et ducissæ mentionem faciunt. De marchia Tarvisina quædam adduntur. 79

§ XIII. — Ratherius cum Ottone I redit in Italiam anno 961. Difficilis Fulcui locus expenditur. Eodem Ottone agente, ille in Veronensem sedem restituitur. Accedit summi pontificis et concilii Papiensis decretum. Acta in synodo Papiensi ejusque tempus. Petrus episcopus Ravennas e sede dejectus, in eadem synodo, æque ac Ratherius favens decretum obtinet. Edictum Ottonis pro Ratherio. Furtum corporis sancti Metronis et Ratherii; opusculum de eadem re rescriptum anno 962. Imperator episcopum urget ad milites dirigendos pro obsidione Gardæ. 88

§ XIV. — Duo decreta Ratherii anni 863 de clericis a Milone invasore ordinatis. De eadem re libellum cleri sui nomine scribit ad Ecclesiam Romanam. Sermones anni ejusdem, et opusculum de proprio lapsu. Tempore Quadragesimæ anni 964 hæresim Anthropomorphitarum in hisce partibus renatam confutat prolixiori sermone, quo etiam perstringit quorundam errorem circa sanctum Michaellem. Apologia ejusdem sermonis, quo nonnulla loca male intellecta explicantur. 97

§ XV. — Liber Ratherii: De conlemptu canonum. Quæ causæ fuerint scribendi. Vitia et abusus qui in clero præstabantur. De illegitimis clericorum conjugis. De minus æqua redditum ecclesiasticorum distributione, et malis exinde profecti. Nisus Ratherii ut æquiorum distributionem induceret et potestatem episcoporum canonibus assertam vindicaret. Quantum obstiterint clerici, et cur. 102

§ XVI. — Ineunte anno 965. Ratherius Milone invasore agente capitur. Restitus paulo post interventu ducis Judithæ. Judicium et compositio contra rebelles. Quanto in periculo adhuc versaretur, et qua sollicitudine sibi cavere. Impulsus ut episcopatum Miloni concederet, renuit. Dum ad Milonem epistolæ sub natalitia festæ scriptæ. Reproducitur cum additamento conclusionem deliberativam. Locus perobscurus de sikero explicatur. 107

§ XVII. — Ratherii acta anni 966 scribit *Qualitatis conjecturam*. In abbatia Maguzani, submoto abbate male morato, instituit clericos. In Quadragesima synodum celebrat et *synoticam* edit. Opusculum ejusdem de *Nuptiis illicitis*. Romanum iter meditatur, et cur *Itinerarium* vulgat. 113

§ XVIII. — Acta anni 967. De concillis Romano et Ravennate. Decretum contra mulierositatem clericorum. Ratherius e Ravennate concilio Veronum regressus diocesanam synodum convocat. Acta hujus synodi pauperibus clericis prospicit *judicato*, cui subscribit patriarcha Aquileiensis et comprovinciales episcopi in Synodo coacti imperatoris privilegium Rotherio concessum. Tumultus clericorum Veronensium, et opusculum Ratherii de *clericis rebellibus*. Ejusdem epistola ad Martinum episcopum Ferrariensem. 120

§ XIX. — Acta anni 968 Ratherius Quadragesimæ tempore sermones habet de pace. Scribit libellum, cui titulus: *Discordiam*. Canonici Romam mittunt nuntium qui rescriptum pro ipsis retulit. Episcopus *Apologeticum* edit, Inquisitio contra eumdem. Alii sermones Ratherii ejus *testamentum*. Nanno, ut imperatoris. Missus, placitum habet contra eumdem qui tribus epistolis de hoc placito queritur. Everactus; episcopus Leodicensis ipsum invitavit. Is tandem episcopatum dimittit et in Belgicum revertitur. 129

§ XX. — Ab Everacto Leodicensi episcopo, et Fulcino

abbate Lobensi receptus, aliquot abbatibus præficitur. A Simonis emptione abbatie S. Amandi purgatur. Locus Præloquiorum, quo verum factum de hac abbatia exponitur, huc referendus. Abbatie Lobensi ab Everaelo præponitur. Fulcino remoto, qui a Notkero Everacli successore restituitur. Ratherii mors et annus mortis. 138

RATHERII OPERUM PARS PRIMA.

Admonitio.	143
PRÆLOQUIORUM LIBRI SEX.	145
Præfatio.	145
LIBER PRIMUS.	148
Tit. I. — Christiani officia.	149
Tit. II. — De militibus.	149
Tit. III. — De artificibus.	150
Tit. IV. — De medicis.	151
Tit. V. — De negotiatoribus.	159
Tit. VI. — De causicis.	161
Tit. VII. — De iudicibus.	161
Tit. VIII. — De testibus.	163
Tit. IX. — De ministris publicis.	163
Tit. X. — De nobilibus.	165
Tit. XI. — De mercenario et cliente.	172
Tit. XII. — De consiliariis.	173
Tit. XIII. — De dominis.	174
Tit. XIV. — De servis.	175
Tit. XV. — De magistris.	176
Tit. XVI. — De discipulis.	176
Tit. XVII. — De divitibus.	178
Tit. XVIII. — De hominibus fortunæ mediocris.	184
Tit. XIX. — De mendico.	186
LIBER SECUNDUS.	189
Tit. I. — De viris.	190
Tit. II. — De mulieribus.	191
Tit. III. — De conjugibus.	191
Tit. IV. — De uxoribus.	197
Tit. V. — De cœlibibus.	199
Tit. VI. — De patre et matre.	201
Tit. VII. — De filiis.	201
Tit. VIII. — De viduis.	202
Tit. IX. — De virginibus.	202
Tit. X. — De parvulis.	203
Tit. XI. — De pueris.	203
Tit. XII. — De adolescentibus.	204
Tit. XIII. — De senibus.	210
LIBER TERTIUS.	
Tit. I. — De regibus.	220
Tit. II. — Discernendum qua intentione quis quid faciat.	220
Tit. III. — Vitia non pallianda.	222
Tit. IV. — Episcopi quam honorandi.	223
Tit. V. — Una est catholica ecclesia.	224
Tit. VI.	225
Tit. VII.	228
Tit. VIII.	229
Tit. IX.	231
Tit. X.	232
Tit. XI.	233
Tit. XII.	236
LIBER QUARTUS.	249
LIBER QUINTUS.	285
Epistola ejusdem.	298
LIBER SEXTUS.	315
DE VITA SANCTI URSMARI.	345
Prologus.	346
CONCLUSIO DELIBERATIVA Leodici acta sive climax sarmatis ejusdem qui cætera non adeo parvi.	354
Admonitio in Phrenesim.	363
PHRENESIS.	365
Proœmium.	365
Incipit liber.	376
Admonitio in excerptum ex dialogo confessionalis.	392
EXCERPTUM EX DIALOGO.	393
Confessio ejusdem.	397
Item apostropha ejusdem ad quemdam alterius loci abbatem quasi religiosum.	415
Itemque post quædam.	425
Admonitio in exhortationem.	443
EXHORTATIO ET PRECES.	443
Admonitio in invectivam sequentem.	449
INVECTIVA.	
DE TRANSLATIONE S. CUJUSDAM METRONIS.	451
ERUSDEM OPUSCULI FRAGMENTUM.	471
Admonitio in tria documenta sequentia.	476
DECRETA ET LIBELLUS DE PROPRIO LAPSU.	481

DE CONTEMPTU CANONUM.	485
QUALITATIS CONJECTURA CUJUSDAM.	521
DECRETUM quo ex abbatia Magonziani amandalis monachis subrogantur clerici.	547
Admonitio in sequentem synodicam.	551
SYNODICA ad presbyteros et ordines cæteros forinsecus, id est per universam diocesim constitutos.	554
DE NUPTU CUJUSDAM ILLICITO.	567
DE OTOSIO SERMONE.	575
RATHERII ROMAN EUNTIS ITINERARIUM.	579
Otonis I imperatoris privilegium.	599
Admonitio in sequens judicatum.	603
FUNDATIO ET DOTATIO pauperiorum clericorum cathedralis Veronensis ecclesie.	606
DE CLERICIS REBELLIBUS.	613
DISCORDIA INTER IPSUM ET CLERICOS.	617
LIBER APOLOGETICUS.	629
TESTAMENTUM	641

PARS SECUNDA OPERUM.

EPISTOLÆ.	643
Epistola prima. — Ad Patricum, de corpore et sanguine Domini.	643
Epistola II. — Ad Widonem et Sobbonem archiepiscopos, Godescalcum et Aurelium episcopos.	648
Epistola III. — Ad Rothbertum archiepiscopum.	649
Epistola IV. — Ad Brunonem.	651
Admonitio in tres sequentes epistolas.	653
Epistola V. — Ad Joannem summum pontificem.	656
Epistola VI. — Ad omnes fideles.	666
Epistola VII. Ad episcopos Italiae Gallie atque Germanie.	669
Epistola VIII. — Ad Milonem Veronensis sedis invasorem.	670
Epistola IX. — Fragmentum alterius epistolæ ad eundem Milonem.	674
Epistola X. — Ad Martinum Ferrariensem.	675
Epistola XI. — Ad Nannonem Veronæ comitem.	676
Epistola XII. — Ad Ambrosium Otonis I imperatoris cancellarium.	679
Epistola XIII. — Ad Adalaidem imperatricem.	686
Epistola XIV. — Everacli Leodiensis episcopi ad Rotherium Veronensem episcopum.	687

OPERUM PARS TERTIA.

SERMONES	689
Sermo primus. — De Quadragesima.	689
Sermo II. — De Quadragesima.	692
Sermo III. — In Cœna Domini.	744
Sermo IV. — De Pascha I.	719
Sermo V. — De Pascha II.	723
Sermo VI. — De octavis Paschæ.	726
Sermo VII. — Post Pascha.	733
Sermo VIII. — De Ascensione Domini.	734
Sermo IX. — De Ascensione Domini.	740
Sermo X. — De festo Pentecostes.	745
Sermo XI. — De Maria et Martha.	749
APPENDIX.	
Admonitio in duo sequentia documenta.	757
Notitia.	761
Admonitio in sermonem sequentem.	763
Sermo in festo sanctorum martyrum Firmi et Rustici.	765
Veronæ rhythmica descriptio antiqua.	766

LIUTPRANDUS CREMONENSIS EPISCOPUS.

Notitia historica et bibliographica.	769
Ludovici Antonii Muratori præfatio.	786
HISTORIA GESTORUM REGUM ET IMPERATORUM SIVE ANTAPODOSIS.	787
Capitula libri primi.	789
LIBER PRIMUS.	790
Capitula libri secundi.	809
LIBER SECUNDUS.	812
Capitula libri tertii.	835
LIBER TERTIUS.	837
Capitula libri quarti.	855
LIBER QUARTUS.	857
Capitula libri quinti.	875
LIBER QUINTUS.	877
Capitula libri sexti.	893
LIBER SEXTUS.	894
DE REBUS GESTIS OTTONIS MAGNI IMPERATORIS.	897
RELATIO DE LEGATIONE CONSTANTINOPOLITANA.	909

APPENDIX. 937
 De sequentibus libris falso Luitprando confectis D. Antonii Hispalensis disquisitio. 937
CAROL PAGES. — Luitprandum Ticinensis Ecclesiæ diaconum et Cremonensem episcopum hominem Italum, magna impensa Toletani Higuera factum Ecclesiæ Toletanæ subdiaconum fuisse nostrarumque rerum scriptorem Quædam vitæ ejus ostenduntur comparatione eorum quæ *Chronicon* et *Adversaria* falso ei conficta continent. De quibus late in sequentibus capitulis. 937
CAP. II. — Preliminares duæ epistolæ ad *Chronicon* Pseudo-Luitprandi dupliciter oppugnantur: tum e contentis in eis erroribus affectationibus, et parum verosimilibus. Primi generis sunt in priore tractemundi ad Luitprandum, Tractemundi nomen Eliberitani episcopi ad quem directum legitur, pro Regimundo. *Antapodosis* titulus libri cujusdam Luitprandi pro *Antidosi*; atque hujus ab historia distinctio falsa: Cujus occasione locus difficilis Luitprandi historiæ hujus explanatur. In Adriani I papæ tempore lapsus. S. Jacobi Piceni supposita mentio. Affectationes notantur plures, novitatis indices. Inter absurda esse, ab extero et longe posito homini continuationem historiæ rerum Hispanarum expetere. Prioris hujus epistolæ non meminit Higuera in historia Toletana, posterioris Luitprandi ad Tractemundum meminit. Conferitur edita hæc epistola cum ea quam in eadem historia Toletana et in ms. quodam nostro ineditam legimus ex qua varietate fraudem colligimus. Similibus ac prior vitis hæc posterior Luitprandi responsoria scaturit. Falsum commissum Servidei Toletani curæ et Heronii Bracarenensis episcoporum extra suum tempus maxime. Absurdis aliis et affectationibus premitur epistola, 943
CAP. III. — *Chronicon* ipsum, ut in fragmento manuscripto quodam nostro exstat, viginti trium annorum tantum, cum edito et vulgari conferitur; unde additiones et interpolationes deinde factæ falsi convicuntur sublata et mutata notantur. Historiæ Toletanæ auctor Higuera usus fuit, cum hanc scriberet, fragmento nostro non *Chronico* integro vulgato. 951

CAP. IV. — Titulis quibusdam locis generis et propositum Pseudo-Luitprandi ostenditur *Chronicon*. Primum æquivoco nominum vel virorum aut locorum abusus, exteris homines conciliaque Hispaniæ attribuit. Exempla in S. Magno et Columbano et Gallo. in S. Fara Galliarum moniali in concilio Augustino. Quandoque etiam sine occasione æquivoci. Exempla in Verano et Osiano episcopia, Adeodataque. ex epistolis S. Gregorii papæ nota virgine. 954

CAP. V. — Luitprandus pro nostratibus venditat eos qui fama sanctitatis alibi claruere. Exemplum primum in S. Babyla martyre. Higuera et Joannis Tamali codices suspectissimi. Secundum in Raymundo Metellinensi pastore, qui Raymundus vere fuit ordinis Calatravensi institutor, Cisterciensis monachus. Tertium in Anacirardo Augiæ Divitis monacho. Quartum in Cornelio Procuro et Cornelio Basso, qui ex Lapidibus inscriptis notæ duntaxat sunt. Quintum in Genisio martyre, Arelatensi Genesia dicata. non aliqui Hispano qui non fuit, videri omnia hujus nominis apud nos templa. 959

Prologus P. Hieronymi de la Higuera in *Chronicon* Luitprandi. 965

Epistola Tractemundi episcopi ad Luitprandum. 967

Responsio Luitprandi. 970

LUITPRANDI CHRONICON. 973

LUITPRANDI ADVERSARIA. 1133

FOLQUINUS S. BERTINI MONACHUS.

FOLQUINI CHARTULARIUM. 1183

GUNZO DIACONUS NOVARIENSIS.

EPISTOLA AD FRATRES AUGIENSES. 1283

RICHARDUS ABRAS FLORIANENSIS.

COLLECTIO CONSUETUDINUM. 1303

ADALBERTUS METENSIS SCHOLASTICUS.

PREFATIO AD FLORILEGIUM SUUM IN MORALIA D. GREGORII 1309

FINIS TOMI CENTESIMI TRIGESIMI SEXTI.

THIS VOLUME
DOES NOT CIRCULATE
OUTSIDE THE LIBRARY

